

Tình Kiếm

Contents

Tình Kiếm	4
1. Quyển 1: Tình Thương – Chương 1: Tình Mãn Hoa Sơn	5
2. Chương 2: Truyền Thuyết	9
3. Chương 3: Tình Thâm Ý Trọng	13
4. Chương 4: Tình Hà Di Kham	18
5. Chương 5: Tình Chân Ý Thiết	22
6. Chương 6: Tình Ti Cú Triền	26
7. Chương 7: Tình Bất Tự Cầm	30
8. Chương 8: Tình Căn Thăm Chủng	35
9. Chương 9: Kỳ Cảnh	38
10. Chương 10: Tình Khốn Giai Nhân	42
11. Chương 11: Tình Nùng Ý Mật	47
12. Chương 12: Tình Thế Kham Nguy	51
13. Chương 13: Tình Thiên Sanh Biến	55
14. Chương 14: Nhận Chủ	59
15. Chương 15: Tình Nghĩa Nan Toàn	64
16. Chương 16: Hữu Linh	68
17. Quyển 2: Kiếm Linh – Chương 1: Kiếm Linh Thụ Nghệ	72
18. Chương 2: Kiếm Diệt Hữu Tình (kiếm Cũng Có Tình)	76
19. Chương 3: Kiếm Đảm Cầm Tâm	80
20. Chương 4: Kiếm Dẫn Giai Nhân	85
21. Chương 5: Kiếm Thí Phong Mang	89
22. Chương 6: Kiếm Chỉ Cường Địch	92
23. Chương 7: Kiếm Tru Gian Tà	96
24. Chương 8: Kiếm Trung Tiên Tử	100
25. Chương 9: Kiếm Sứ Thanh Nguyệt	104
26. Chương 10: Kiếm Nan Vi Sính (kiếm Khó Làm Sính Lễ)	108
27. Chương 11: Kiếm Tỏa Bạch Y (kiếm Chống Bạch Y)	113
28. Chương 12: Kiếm Bách Tình Địch (kiếm Ép Tình Địch)	116
29. Chương 13: Kiếm Linh Giáo Cục (kiếm Linh Quấy Phá)	121
30. Chương 14: Kiếm Vũ Thiên Tinh	125
31. Chương 15: Kiếm Khách Tình Cừu	129
32. Chương 16: Kiếm Trảm Tình Ti (kiếm Cắt Tơ Tình)	133
33. Quyển 3: Tình Mịch – Chương 1: Tình Bạc Thiên Hạ	137
34. Chương 2: Tình Khiên Giai Nhân	141
35. Chương 3: Dương Uy	145
36. Chương 4: Tình Nhập Họa Trung (tình Vào Trong Tranh)	148
37. Chương 5: Tình Di Ngự Kiếm	152
38. Chương 6: Tình Tâm Thích Thích	156
39. Chương 7: Họa Chủ (Hại Chủ)	160
40. Chương 8: Tình Duyên Nhược Mộng (tình Duyên Như Mộng)	164
41. Chương 9: Tình Diệt Thương Nhân (tình Cũng Khiến Người Thương Tồn)	169

42. Chương 10: Tình Khổ Như Tư (tình Khổ Như Thế)	173
43. Chương 11: Tình Lộ Mang Mang (đường Tình Mệnh Mang)	176
44. Chương 12: Tình Đồ Đa Khí	180
45. Chương 13: Tình Hoa Kết Quả	185
46. Chương 14: Tình Mê Thạch Quạt (động Đá Say Tình)	189
47. Chương 15: Tình Độ Hoạn Nạn (tình Vượt Hoạn Nạn)	193
48. Chương 16: Tình Hải Sanh Ba (biển Tình Dậy Sóng)	197
49. Quyển 4: Kiếm Vũ – Chương 1: Kiếm Phong Bất Tang	201
50. Chương 1: Kiếm Phong Bất Tang(2)	203
51. Chương 2: Kiếm Bất Ly Thủ.	205
52. Chương 3: Kiếm Khiếu Hoang Dã	208
53. Chương 4: Kiếm Bạt Cung Giương	212
54. Chương 5: Kiếm Hiện Lê Minh	216
55. (hết Chương 5)	220
56. Chương 6: Côn Lôn Kiếm Lữ	220
57. Chương 7: Kiếm Bất Xuất Sao	224
58. Chương 8: Kiếm Vồng Tình Thiên	228
59. Chương 9: Kiếm Thiêu Tứ Sát	232
60. Chương 10: Tái Kiến Giai Nhân	235
61. Chương 11: Xuân Mộng Vô Ngân	239
62. Chương 12: Hoa Sơn Tranh Phong	243
63. Chương 13: Song Xu Tình Kiếp	246
64. Chương 14: Thiên Tinh Hữu Tấn	250
65. Chương 15: Du Du Tình Thâm	254
66. Chương 16: Danh Dự Nan Thanh	258
67. Quyển 5: Tình Loạn – Chương 1: Thần Cung Sơ Hiện.	262
68. Chương 2: Phong Ba Diệt Khởi.	267
69. Chương 3: Hồng Phấn Kim Lăng.	270
70. Chương 4: Phong Vân Sơ Động.	275
71. Chương 5: Ngọc Phượng Nhu Tình.	279
72. Chương 6: Thiên Tinh Tiên Ảnh.	283
73. Chương 7: Ngọc Loan Tình Thâm.	287
74. Chương 8: Xảo Ngộ Thanh Nguyệt.	291
75. Chương 9: Tình Quan Nan Quá.	295
76. Chương 10: Tình Mê Đại Nhi.	299
77. Chương 11: Tỷ Muội Giao Tâm.	303
78. Chương 12: Tửu Túy Chân Tâm.	308
79. Chương 13: Vi Tình Nhi Chiến.	312
80. Chương 14: Tam Mỹ Tranh Nghiên.	315
81. Chương 15: Nguy Cơ Trọng Trọng.	320
82. Chương 16: Lệ Nhân Tâm Thương.	324
83. Quyển 6: Kiếm Động – Chương 1: Tiểu Tuyết Phát Uy.	329
84. Chương 2: Tuyết Xứ Cầu Sinh.	332
85. Chương 3: Trọng Kiến Thiên Nhật.	336
86. Chương 4: Giai Nhân Hữu Hỉ.	339
87. Chương 5: Ngọc Phượng Chi Bí.	343
88. Chương 6: Thiên Tinh Chi Mê.	347
89. Chương 7: Yêu Nhiều Mê Tình	351
90. Chương 8: Ma Cung Thần Bí	355
91. Chương 9: Du Du Tái Hiện	359
92. Chương 10: Mị Lực Thiên Sanh	364
93. Chương 11: Tình Lâu Sơ Hiện	367
94. Chương 12: Thần Cung Luận Chiến	371
95. Chương 13: Tây Môn Chi Tâm	375

96. Chương 14: Mộng Lý Phi Hoa	379
97. Chương 15: Cù Cát Bất Thanh	383
98. Chương 16: Nhận Nhập Lang Khẩu	386
99. Quyển 7 – Chương 1: Lưỡng Nan Chi Gian	390
100. Chương 2: Lao Yên Phân Phi	394
101. Chương 3: Bách Lý Truy Hồn	398
102. Chương 4: Uyên Ương Bĩ Dực	401
103. Chương 5: Vô Song	405
104. Chương 6: Hàm Tuyết Si Tình	408
105. Chương 7: Bôn Phó Thiếu Lâm	412
106. Chương 8: Giác Viễn Chi Thệ	416
107. Chương 9: Nhữ Phiêu Phi Tình	420
108. Chương 10: Phản Hồi Kim Lăng	423
109. Chương 11: Thế Cục Hỗn Tập	427
110. Chương 12: Sơ Hiển Cường Thế	431
111. Chương 13: Thiên Tinh Nan Trắc	435
112. Chương 14: Vô Song Hữu Ước	438
113. Chương 15: Đoan Nghê Sơ Hiện	442
114. Chương 16: Tái Phó Thần Cung	446
115. Quyển 8 – Chương 1: Đa Sự Chi Thủy	449
116. Chương 2: Trúng Độc Phong Ba	453
117. Chương 3: Thiểm Điện Xuất Kịch	456
118. Chương 4: Phi Nhữ Tái Hiện	460
119. Chương 5: Sơ Vi Nhân Sư	464
120. Chương 6: Thần Cung Kinh Biến	467
121. Chương 7: Thê Diễm Mị Sát	471
122. Chương 8: Nhị Nữ Tranh Phong	475
123. Chương 9: Hỗn Chiến Hoang Dã	478
124. Chương 10: Thiết Mã Liên Hoàn	481
125. Chương 11: Hàm Tuyết Giận Dối	485
126. Chương 12: Phương Tâm Khó Dò	489
127. Chương 13: Thân Phận Sáng Tổ	493
128. Chương 14: Sát Kỵ Âm Phục	496
129. Chương 15: Vũ Ảnh Trọng Hiện	500
130. Chương 16: Uy Bức Lợi Dụ	503
131. Quyển 9 – Chương 1: Ngọc Nhi Phương Tâm	507
132. Chương 2: Âm Trợ Tình Lang	511
133. Chương 3: Nhai Trung Ngộ Thứ	514
134. Chương 4: Động Đãng Chi Thủy	517
135. Chương 5 : Vũ Ảnh Chi Cầu	521
136. Chương 6: Kim Lăng Dạ Biến	524
137. Chương 7: Hàm Tuyết Xuất Tẩu	528
138. Chương 8: Hỉ Đắc Quý Tử	532
139. Chương 9: Đẳng Lâm Tuyết Sơn	535
140. Chương 10: Tuyết Sơn Giai Nhân	539
141. Chương 11: Băng Nhi Thất Tung	543
142. Chương 12: Phương Tung Nan Mịch	546
143. Chương 13: Tái Kiến Tiểu Nguyệt	550
144. Chương 14: Tây Môn Vãng Sự	553
145. Chương 15: Thần Cung Thánh Nữ	556
146. Chương 16: Bát Phương Phong Vũ	560
147. Quyển 10 – Chương 1: Thiên Lý Trì Viên	564
148. Chương 2: Phong Khởi Vân Dừng	567
149. Chương 3: Nhược Tử Mệnh Ngụy	571

150.	Chương 4: Chuy Tâm Chi Thống	575
151.	Chương 5: Chân Tướng Mê Ly	579
152.	Chương 6: Kiếm Linh Kỳ Tình	582
153.	Chương 7: Mạt Lộ Kiều Hung	586
154.	Chương 8: Ý Ngoại Chi Biến	589
155.	Chương 9: Ma Nữ Chi Nộ.	593
156.	Chương 10: Phong Vũ Dục Lai	596
157.	Chương 11: Nga Mi Sơn Hạ.	600
158.	Chương 12: Sát Lục Tiên Tử.	604
159.	Chương 13: Ngoan Bì Thiếu Nữ.	607
160.	Chương 14: Chu Chu Khả Ái.	611
161.	Chương 15: Mỹ Nhân Giao Dịch	615
162.	Chương 16: Giai Nhân Giai Kỳ	618
163.	Quyển 11 – Chương 1: Tình Dục Chi Gian	622
164.	Chương 2: Nhân Mỹ Phản Mục	627
165.	Chương 3: Ngọc Nữ Bức Hôn	631
166.	Chương 4: Hoa Chúc Chi Dạ	636
167.	Chương 5: Cường Lưu Tiểu Nguyệt	640
168.	Chương 6: Tiên Tử Phương Tâm	645
169.	Chương 7: Lạc Phách Bạch Y	649
170.	Chương 8: Nhất Sanh Tình Nhân	654
171.	Chương 9: Đa Tình Chi Bí	658
172.	Chương 10: Thần Bí Kiều Nữ	663
173.	Chương 11: Tiên Cung Đồ Lục	667
174.	Chương 12: Nữ Nhi Tâm Sự	671
175.	Chương 13: Lương Tình Y Y	676
176.	Chương 14: Thiên Tình Đột Biến	681
177.	Chương 15: Vương Giả Quy Lai.	685
178.	Chương 16: Tình Ngũ Tinh Nguyên.	689
179.	Chương 17: Vĩ Thanh.	696

Tình Kiếm

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com, vip. vandan. vn
 Thể loại: Kiếm hiệp cổ điển
 Hoa Nhục Hư là một cô nhi, c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-kiem>

1. Quyển 1: Tình Thương – Chương 1: Tình Mãn Hoa Sơn

“Tự cổ Hoa Sơn nhất điều lộ” (1)

Tây Nhạc Hoa Sơn nằm trong địa phận tỉnh Thiểm Tây, còn Hoa Sơn kiếm phái ngụ tại Hoa Sơn đỉnh.

Chưởng môn Hoa Sơn kiếm phái là Hoa Thiên Vân, mười tám tuổi xuất đạo, hai mươi tuổi đứng đầu Long bảng, hai mươi lăm tuổi tiếp nhiệm Hoa Sơn. Năm ông ba mươi tuổi, Hoa Sơn đã vượt lên đứng đầu thất đại môn phái, thanh danh vượt qua cả Thiếu Lâm, Võ Đang; cùng năm ấy lại phát động kỳ Hoa Sơn luận kiếm, cứ năm năm tổ chức một lần, tính đến nay đã được mười năm. Hoa Sơn luận kiếm lần thứ ba đã sắp bắt đầu, cao thủ khắp nơi đều tụ hội về Hoa Sơn, cảnh tượng thật là náo nhiệt, phi phàm.

Hoa Sơn luận kiếm không phải dành cho tất cả mọi người trong võ lâm, mà chỉ hướng đến những cao thủ trẻ dưới hai mươi lăm tuổi. Mặc dù xưng là luận kiếm, nhưng cũng không giới hạn ở kiếm, cũng bởi sự hạn chế về tuổi tác trên mà mãi cho đến giờ vẫn chưa có người nào khả dĩ chiến thắng hai lần, bất quá năm nay đã có người mang hy vọng.

Phong Quá Vân, năm nay hai mươi ba tuổi, năm năm trước xưng khôi tại Hoa Sơn, bây giờ quay lại đã trở thành cao thủ đệ nhất trong Long bảng. Tuy nhiên, mục đích đến đây của hắn không phải để chiến thắng mà là vì một người con gái.

Nhân vật nổi danh nhất tại Hoa Sơn phái tuyệt không phải là đương kiêm chưởng môn Hoa Thiên Vân mà chính là đôi bảo bối nhi nữ của ông: Hoa Ngọc Loan và Hoa Ngọc Phượng.

Trên khắp giang hồ, ai mà chẳng nghe qua danh tiếng của Vô tình tiên tử Hoa Ngọc Loan và Ôn nhu tiên tử Hoa Ngọc Phượng. Hoa Ngọc Loan sở dĩ được cho là vô tình cũng vì Phong Quá Vân đã theo đuổi nàng hơn năm năm nhưng nàng vẫn chẳng thấy ở hắn nửa điểm nào thuận mắt. Nàng đối với hắn trước sau vẫn lạnh như băng.

Nghe nói, Hoa Ngọc Loan chỉ cười với duy nhất một người, mà người đó cũng chính là muội muội của nàng, Ôn nhu tiên tử Hoa Ngọc Phượng. Hoa Ngọc Phượng trời sinh đã tốt bụng, đối với bất cứ ai cũng đều tươi cười vui vẻ, nàng trời sinh còn có một loại khí chất và mỹ lực càng khiến người khác phải thương yêu. Ôn nhu tiên tử tuy ôn nhu nhưng lại làm cho rất nhiều người phải đau đầu, đặc biệt là người trong hắc đạo, bởi vì nếu ở cùng một chỗ với nàng ta trong thời gian dài một chút, rất có thể sẽ bị nàng ta cảm hóa.

Trên giang hồ từng có một kẻ trộm hoa xú danh vang xa là Hoa Hồ Điệp, một lần nọ đắm sắc nổi lên quyết định có chủ ý đặc biệt đến Hoa gia tỷ muội. Tuy nhiên, sau khi gặp mặt Hoa Ngọc Phượng rồi lại xuất gia đi làm hòa thượng. Cũng vì vậy mà hắn tránh được họa sát thân. Bởi nếu hắn thật sự muốn gây bất lợi cho Hoa Ngọc Phượng, thì lúc hắn còn chưa chạm đến nàng e rằng kiếm của Hoa Ngọc Loan đã tiện thể lấy mất đầu hắn rồi.

Mỹ lực của Ôn nhu tiên tử lợi hại như vậy nên làm cho chúng nhân trong hắc đạo đau đầu không thôi, bất quá cũng không có cách nào tiếp cận được nàng ta bởi vì Ngọc Loan thời khắc nào cũng ở cạnh bên muội muội, mà võ công của Ngọc Loan thì chỉ có một từ có thể hình dung, chính là “cao thâm khó lường”.

Phong Quá Vân một mực theo đuổi Ngọc Loan, bất quá, điều ai cũng không thể ngờ được chính là Hoa Ngọc Loan đã tuyên bố trước lần Hoa Sơn luận kiếm này rằng, nếu người tài năng nào có thể bài danh đệ nhất tại kỳ Hoa Sơn luận kiếm lần này thì nàng nguyện ý gả cho người đó. Phong Quá Vân mừng rỡ vô cùng, hắn cho rằng Hoa Ngọc Loan rốt cuộc cũng nhận ra tâm ý của hắn, bởi vì phóng mắt khắp thiên hạ, có cao thủ trẻ tuổi nào có thể siêu việt hơn hắn đây? Vì vậy hắn lại một lần nữa tham gia Hoa Sơn luận kiếm.

Khi đối thủ cuối cùng đã ngã xuống lôi đài, Phong Quá Vân cùng lúc như trúng được gánh nặng, cõi lòng trở nên vui sướng đến tột độ. Hắn rốt cuộc cũng có thể ôm được mỹ nhân rồi.

Hoa Ngọc Loan, Hoa Ngọc Phượng tỷ muội vẫn chưa xuất hiện. Trọng tài của lần luận kiếm này chính là Thiếu Lâm Tự Giác Viễn thiền sư - sư thúc của đương kim Thiếu Lâm chưởng môn Viên Quang đại sư, vừa là Thiếu Lâm Tự đệ nhất cao thủ và cũng là Thiên bảng đệ nhất cao thủ, mà Hoa Thiên Vân tại Thiên bảng chỉ xếp ở vị thứ hai, bất quá bởi vì Hoa Thiên Vân còn trẻ, chỉ mới hơn bốn mươi tuổi, trong khi Giác Viễn thiền sư ít nhất cũng phải hơn tám mươi tuổi rồi.

Giác Viễn thiền sư đang muốn tuyên bố kết quả, mà thật ra không cần tuyên bố thì mọi người cũng đã biết.

“Lão nạp xin tuyên bố, kỳ Hoa Sơn luận kiếm lần thứ ba này, người thắng cuộc chính là....”

“Khoan đã”, một tiếng kêu trong trẻo rõ ràng truyền đến, thanh âm không cao lắm, bắt quá ở đây có vô số vô lâm cao thủ, tự nhiên có thể nhận ra phương hướng mà tiếng nói ấy phát ra. Tất cả mọi người không hèn mà cùng nhìn về phía góc đài, chỉ thấy một bạch y thiếu niên đang chậm rãi hướng lên đài đi tới.

Toàn thân vận nho trang, khuôn mặt tuấn tú nhưng lại tựa hồ thiếu đi một ít khí khái nam tử hán. Cách ăn mặc thư sinh của hắn càng lộ ra mùi sách vở nồng nặc, so với mọi người ở đại hội này hoàn toàn không ăn nhập tí nào.

Đám đông trở nên sôi nổi, bởi vì hắn chỉ dùng cầu thang bộ để lên đài mà không dùng đến khinh công. Nhìn những bước chân nhẹ tênh của hắn, người ta không thể không hoài nghi, rốt cuộc người thiếu niên này có biết võ công hay không.

“Thiền sư, ta muốn cùng Phong đại hiệp tỉ thí, xin ngài hãy khoan tuyên bố kết quả.” Thiếu niên hướng về phía Giác Viễn thiền sư vái chào thật sâu.

“Nhược Hư, người thật sự muốn tỉ thí à?” Hóa ra Giác Viễn thiền sư đã nhận ra thiếu niên này, sự thương tiếc phảng phất trong ánh mắt hiền từ của ngài.

“Thiền sư, ta đã quyết định rồi.” Thiếu niên tên Nhược Hư kiên quyết gật đầu.

“Được rồi.” Giác Viễn thiền sư biết người thiếu niên này không chỉ một ngày, ngài hiểu tính cách của hắn, một khi đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể thay đổi được.

“Tự cổ đa tình không dư hận.” Nhược Hư thì thào câu thơ ấy rồi ngã xuống. Phong Quá Vân rất đổi kinh ngạc, y không ngờ được đối thủ lại không có võ công. Trong lúc nhất thời, cảm giác của y có chút không tiếp thụ kịp, y thật không muốn ra tay giết chết thiếu niên này, nhưng với dáng vẻ hiện tại, hắn dường như không thể sống nổi nữa, một màn huyết hoa tươi thắm vẩy lên giữa không trung, nhuộm thắm tà áo trắng của thiếu niên trong lúc hắn còn đang rơi xuống, mắt thấy đã sắp chạm vào mặt đất đến nơi rồi.

Bỗng dưng, mọi người chỉ cảm thấy một bóng tím nhàn nhạt lóe lên trước mắt, trên lôi đài lúc này đã xuất hiện thêm một người, trong sát na thân thể của thiếu niên áo trắng sắp sửa tiếp xúc với mặt đất đã được người ấy đỡ lấy.

“Sư tỷ, kỳ thật ta chỉ muốn làm điều tốt cho tỷ.” Thiếu niên trên mặt lộ ra một tia vui mừng, vừa thở hổn hển vừa nói, thanh âm ngày càng yếu, cuối cùng đã ngắt đi. Mọi người lúc này hiển nhiên đều thấy rõ, người đã giúp đỡ vị thiếu niên vừa rồi là một thiếu nữ áo tím, mặc dù xinh đẹp như hoa nhưng lại lạnh tựa băng sương, rất nhiều người đã nhận ra đó chính là vô tình tiên tử Hoa Ngọc Loan.

Hoa Ngọc Loan nét mặt lạnh như băng, bắt quá ngọc chỉ lại gấp gáp điểm lên vài chỗ trên người thiếu niên nọ giúp máu ngừng chảy. Đột nhiên, trên khóe mắt của nàng ứa ra một dòng lệ.

“Ngọc Loan, ta.. ta đích thực không có ý giết hắn” Phong Quá Vân vội vàng phân bua, trong lòng hắn có tư vị gì đó rất lạ không biết phải nói ra sao. Vô tình tiên tử đã khóc vì người khác, nhưng người ấy không phải là hắn mà là thiếu niên lạ lắm kia.

“Ta còn phải tạ người đã hạ thủ lưu tình.” Hoa Ngọc Loan khẽ cúi đầu, thừa dịp mọi người không để ý mau chóng lau đi dòng lệ, ôm lấy thân thể thiếu niên kia, xoay người định rời đi.

“Ngọc Loan” Giác Viễn thiền sư hô lớn, thân ảnh vừa động đã chuyển thân đến trước mặt nàng.

“Con mau đưa cho hắn ăn cái này, có lẽ còn có thể bảo toàn cho hắn một mạng sống.” Nói đoạn, Giác Viễn thiền sư đưa cho nàng một viên dược hoàn màu đỏ, mùi thơm ngát xông vào mũi, xem ra không phải là vật tầm thường.

“Đại hoàn đan!” trong đám đông có kẻ cúi đầu hô lên, trong giọng nói còn chứa đựng sự hâm mộ. Đại hoàn đan là Thiếu Lâm thánh dược, nổi tiếng về việc có thể hồi phục xương thịt người chết, người luyện võ uống vào càng tăng thêm mười năm công lực, bất quá số lượng lại cực ít, người thường khó mà tìm được.

Nhược Hư cuối cùng cũng tỉnh lại, hắn chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn vô lực.

“Ta còn chưa chết sao?” Nhược Hư thì thào nói. Hắn cố mở to mắt, đột nhiên bị hấp dẫn bởi nội dung mà hai cô gái đang trò chuyện, hắn biết đó chính là hai tỷ nữ của Hoa Ngọc Phượng: Hàm Tuyết và Hàm Sương.

“Thiếu gia sao vẫn chưa tỉnh chứ? Cũng đã nhiều ngày lắm rồi.” Hàm Tuyết nói, trong thanh âm đượm chút âu lo.

“Thiếu gia hẳn bất tỉnh không chừng là chuyện tốt, nếu biết ngày mai đại tiểu thư sẽ thành hôn, người tỉnh lại chắc chắn càng khó chịu hơn.” Hàm Sương thở dài, ánh mắt tỏ vẻ đồng tình. Nhược Hư cảm thấy như sét đánh ngang tai, Hàm Tuyết, Hàm Sương về sau còn nói gì đó hắn không biết, hắn cố gắng ngồi dậy, trong lòng chỉ có một ý nguyện đó là lập tức rời khỏi đây, càng xa càng tốt. Hắn không thể nhìn cảnh vị sư tỷ mà hắn yêu thích nhất sẽ thành hôn cùng người khác. Không biết khí lực ở đâu ra, hắn trở mình, leo qua cửa sổ ra ngoài sân, lao đảo chạy xuống chân núi.

Một con đường rộng lớn, uốn lượn khúc chiết dẫn xuống chân núi Hoa Sơn. Xa xa, một đội nhân mã đang tiến tới, tinh kỳ phấp phới tung bay, không ngừng đồng thanh hô lớn: ĐẠI – GIANG – UY – VŨ.

Phía trước đội xe là hai người cưỡi ngựa đi song song nhau, bên trái là một người ước chừng năm mươi tuổi, râu trắng dài ngang ngực, trên mặt chằng chịt nếp nhăn, tựa như đã kinh qua không biết bao nhiêu phong sương nhưng cả người lại toát lên một vẻ quắc thước, huyết thái dương cao vút, hai mắt tinh quang chói lòa, hữu thần sáng ngời, không giận mà uy. Người còn lại là một thanh niên trẻ tuổi vào khoảng hai mươi, hai sáu tuổi, môi hồng răng trắng, diện mạo tuấn tú, mày kiếm phủ mắt, ngọc thụ lâm phong, đích thị là một mỹ nam tử.

Phía sau hai người là hơn mười cỗ xe ngựa sà lốt cỏ bông, trên mỗi xe đều chất lên hai cái rương lớn. Xung quanh mỗi xe ngựa đều có bốn đại hán hộ tống. Cuối đội xe còn có một cỗ xe ngựa sặc sỡ đóng kín, theo sau là mười nam tử mang kiếm.

“Uy” người trẻ tuổi phía trước khẽ quát, ghìm dây cương, ngừng lại.

“Lăng Phong, có chuyện gì vậy?” Người lớn tuổi ngừng lại, vì thế cả đoàn xe cũng không đi nữa.

“Cha, người xem, bên kia hình như có người ngã trên mặt đất.” Theo tay hắn chỉ, cách đó không xa lơ mơ hiện ra bóng một bạch y nhân đang nằm sóng soài trên mặt đất.

“Lăng Phong, con đi xem thử ra sao, nhớ phải cẩn thận.” Người lớn tuổi nói.

Lăng Phong xoay người nhảy xuống ngựa, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, chớp lóe chạy đi. Sau một lúc, hắn trở về đoàn xe, nhưng trên tay lại mang thêm một người.

“Cha, người này bất tỉnh rồi, chúng ta cứu hắn chứ?” Trên tay Lăng Phong chính thị là một thiếu niên áo trắng.

“Đại ca” một gã đại hán áo lam vào khoảng trung niên tiến tới trước, “Đại ca, người này lai lịch không rõ ràng, chúng ta hay là mặc kệ hắn, để tránh”

“Nhị thúc, ta xem qua thể nội của hắn không có một tia chân khí nào hết, chắc là không có vấn đề gì đâu.” Lăng Phong nói.

“Lăng Phong à, giang hồ hiểm ác, không ai lường được, chúng ta tốt nhất nên cẩn thận một chút.” Vị trung niên đại hán được Lăng Phong gọi là nhị thúc này đang ra vẻ giáo huấn hắn.

“Nhị đệ, Lăng Phong, các người không cần tranh cãi nữa.” Người lớn tuổi nhẹ nhàng khoát tay, ngăn cản bọn họ tiếp tục tranh luận, “cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa, ta hành tẩu giang hồ đã ba mươi năm, luôn lấy nhân nghĩa làm trọng, nay thấy chết mà không cứu chính là bất nhân. Mặc dù chuyến đi lần này có thể gặp nhiều nguy hiểm nhưng không thể vì thế mà làm trái với những nguyên tắc của ta trước đây. Lăng Phong, để ta xem thử hắn thể nào rồi!”

“Vâng, thưa cha, con đã xem xét, thân thể hắn rất suy yếu, nhưng không có gì trở ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn thì sẽ hồi phục.” Giang Lăng Phong nói đoạn đem thiếu niên trên tay đến. Giang Thiên Khiếu bắt mạch một lát, gật gù đầu, nói: “Lăng Phong, con nói không sai, bảo Thanh nhi quan tâm đến hắn một chút.”

“Cha, có việc gì vậy?” chiếc rèm cửa cỗ xe ngựa sau cùng kia đột nhiên hé mở, lộ ra một khuôn mặt thiếu nữ kiều diễm.

“Thanh muội, người này đang hôn mê, cơ thể hư nhược, trước tiên để hắn ở chỗ muội cho hắn tĩnh dưỡng một chút.” Giang Lăng Phong đến trước xe ngựa, mang thiếu niên đó bỏ vào trong xe ngựa của cô gái, cô gái không nói gì, chỉ gạt đầu rồi nhanh chóng rút vào trong.

“Cha, chúng ta tiếp tục đi thôi.” Giang Lăng Phong cung kính nói, Giang Thiên Khiếu phát tay, cho ngựa chạy về phía trước, hào sảng hô lớn: ĐẠI—GIANG—UY—VŨ.

Đoàn người ngựa tiếp tục tiến về phía trước, ở phía sau đột nhiên xuất hiện một tử y thiếu nữ, sắc mặt u oán, ngăn ngó nhìn đoàn người đang đi xa dần.

“Tỷ tỷ, đã quan tâm đến hắn như vậy sao lại còn khổ sở tổn thương hắn nữa chứ?” tiếng than thở nhẹ nhàng vang lên, một thiếu nữ trong trang phục khiết bạch không vương bụi trần xuất hiện, trên gương mặt thanh lệ là làn da tươi tắn mịn màng như da hải tử, gió núi thổi qua làm tà áo tung bay dễ khiến người ta có một loại cảm giác thánh khiết, cao quý.

“Ta không muốn hắn không có chí tiến thủ như vậy, ta chỉ muốn làm điều tốt cho hắn.” Tử y thiếu nữ yếu ớt đáp.

“Tỷ tỷ, nếu tỷ thật sự yêu hắn thì tỷ không nên đối xử với hắn như vậy.” Bạch y thiếu nữ lắc đầu, “muội biết tỷ sẽ không nghe muội, nhưng mà, tỷ có nghĩ đến một ngày nào đó tỷ sẽ hối hận không?”

“Nếu hắn thật sự yêu ta, hắn sẽ không để ta phải hối hận đâu.” Tử y thiếu nữ bình thản nói.

“Thế sự khó lường, rất nhiều sự việc chúng ta không đoán trước được.” Bạch y thiếu nữ ôn nhu đáp, “huống chi hắn không có võ công, bây giờ lại ly khai Hoa Sơn, vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì có hối hận cũng chẳng kịp”

“Duyên phận là do trời định, nếu hắn là của ta thì sẽ nhất định có ngày trở lại bên ta.” Tử y thiếu nữ ảm đạm trả lời.

“Đại Giang tiêu cực hành tẩu đã hơn hai mươi năm chưa một lần thất thủ, nhưng mà lần này lại tiếp nhận một chuyến hàng lẽ ra không nên nhận, hơn mười năm cơ nghiệp có thể bị hủy bất cứ lúc nào, hắn được Đại Giang tiêu cực cứu, là họa hay phúc chúng ta không đoán trước được.” Bạch y thiếu nữ lại chậm rãi nói.

“Ta tin rằng ở hiền nhất định sẽ gặp lành.” Tử y thiếu nữ vẫn nhàn nhạt đáp, tuy nhiên trong đôi tròng mắt sáng ngời lại ánh lên một tia lo lắng.

“Tỷ tỷ đã nói như vậy, muội đây cũng không còn gì để nói nữa.” Bạch y thiếu nữ khẽ thở dài một hơi, xoay người phiêu nhiên rời khỏi.

Tử y thiếu nữ ngơ ngác đứng lặng hồi lâu, đột nhiên cấp tốc chuyển thân hướng về phía đội xe mà đuổi theo..

“Mạnh mẽ lại mềm dạ, tỷ rốt cuộc cũng không thể bỏ rơi hắn. Tỷ tỷ, khi nào tỷ mới có thể thay đổi được tính tình của mình đây!” Bạch y thiếu nữ hốt nhiên lại xuất hiện nơi chân núi, nhìn theo bóng lưng của tử y thiếu nữ xa dần, nàng nhẹ nhàng buông tiếng thở dài.

Nhược Hư khẽ mở mắt, bên tai truyền đến tiếng bánh xe lộc cộc. Bằng cảm giác, hắn đoán mình đang nằm trên xe ngựa, bất quá cũng thật êm ái, không hề có chút giằng xóc nào. Hắn thoáng ngửi thấy một tia u hương vô cùng dễ chịu.

“Người tỉnh rồi à, trước tiên không nên cử động, thân thể người bây giờ rất suy yếu, để ta bón cho người chút cháo nhé.” Bên tai hắn truyền đến một giọng nói hết sức ôn nhu. Nhược Hư khẽ ngẩng đầu lên, đập vào mắt hắn là một cô gái toàn thân vận y phục màu đen nhưng dung nhan như đẹp như hoa, đang quan tâm nhìn hắn.

“Đa tạ tiểu thư đã cứu mạng, tiểu sinh Hứa Nhược vô cùng cảm kích.” Nhược Hư gắng gượng đứng dậy hành lễ.

“Đừng, đừng cử động” cô gái ấn hấn xuống, nhìn hấn như trách móc, “Người đó, nói mà người chẳng chịu nghe lời, người muốn tự mình hại thêm cho thân thể vốn đã chịu tổn thương của mình hay sao” Giọng nói có ý trách móc nhưng lại hàm chứa sự ân cần, Nhược Hư trong lòng đau xót vô cùng: “Sư tỷ ơi, nếu người cũng đối đãi với ta như vậy thì tốt biết mấy.”

“Đa tạ tiểu thư, xin hỏi tên họ của tiểu thư là gì để tiểu sinh có thể ghi nhớ đại ân.” Nhược Hư tuy không thể đứng dậy nhưng vẫn nằm đẩy chấp tay thi lễ.

“Người đúng thật là ngốc tử mà, nói chuyện sao lại khách sáo như vậy chứ!” cô gái thẹn thùng nói, “Ta tên Giang Thanh Nguyệt, người có thể gọi ta là Tiểu Nguyệt cũng được.”

Ngừng một chút, cô gái lại nói tiếp: “Tên của người lạ thật à nha, cần chi nhiều người gọi người là Hứa Nhược chứ, thân thể của người cũng đã đủ hư nhược rồi, đúng là người cũng như tên a. Thôi, không nói nữa, người trước tiên phải ăn một chút gì đó để bồi bổ cơ thể.” Nói đoạn đứng dậy, bưng đến một chén nước nhỏ, bên trong sấm sập hơn nửa bát tỏa ra một mùi cháo loãng thơm phưng phức.

“Đa tạ Giang tiểu thư, tiểu sinh tự dùng được rồi” Nhược Hư vội vàng nói.

“Đã nói người đừng cử động mà, không được nhiều lời nữa.” Giang Thanh Nguyệt đột nhiên nổi giận, Nhược Hư rùng mình nhìn nàng, rốt cuộc cũng không nói nữa, yên lặng để nàng sẵn sóc.

“Người hãy nghỉ ngơi cho tốt, khi tỉnh lại sẽ thấy đỡ hơn.” Giang Thanh Nguyệt cuối cùng cũng dứt hấn ăn xong, đứng dậy bình thản nói. Nhược Hư tựa hồ muốn nói gì nữa, đột nhiên có cảm giác tê rần, cơn mệt mỏi rã rời từ đầu ập đến, trong chốc lát đã khiến hấn thiếp đi.

“Lớn như vậy rồi mà cũng không biết tự sẵn sóc nữa!” Nhìn gương mặt thiêm thiếp của Nhược Hư, Giang Thanh Nguyệt khẽ thì thào.

(1): Trong năm ngọn núi lớn (Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn, Tung Sơn) thì Hoa Sơn nổi tiếng nhất về độ hiểm trở, đường lên núi uốn lượn khúc chiết, dài đến 12 Km, cả ba mặt đông - nam - tây đều là vách núi dựng đứng, chỉ duy trụ đỉnh nơi bắc phương là có khuynh hướng nghiêng xuống mở ra một con đường lên núi, vì thế mới có câu ngạn ngữ “Tự cổ Hoa Sơn nhất điều lộ” (từ xưa Hoa Sơn chỉ có 1 con đường), lại có lời kể rằng lối vào duy nhất ấy chính do Trầm Hương phá núi cứu mẹ năm xưa mà ra (Bảo Liên Đăng truyện), chung quy cũng để ám chỉ sự gian nan trắc trở trên con đường đăng sơn - Kiếp Nô hợp chú.

2. Chương 2: Truyền Thuyết

Không biết đã trải qua bao lâu, Nhược Hư mới tỉnh lại.

Bên ngoài xe lặng im không một tiếng động, xe đã ngừng lại rồi. Hấn chậm rãi ngồi dậy, cảm giác khí lực đã khôi phục hơn phân nửa, bèn khẽ gơ tay vén rèm xe lên, hấn muốn ngắm xem cảnh vật bên ngoài.

Một cánh tay nhỏ bé mềm mại giữ lấy hấn, chút ít hương thơm quen thuộc lại xuyên vào mũi. Nhược Hư quay lại, chỉ thấy Giang Thanh Nguyệt trên mặt có vài phần cấp bách, hướng về hấn lắc đầu nhưng không hề phát ra âm thanh. Lúc này, hấn nghe bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện.

Đây là một sơn cốc được hai đỉnh núi lấy thế hợp long ôm vào giữa, gần như bao phủ toàn bộ sơn cốc. Một vầng trăng sáng treo giữa không trung, nguyệt quang nhu hòa nhẹ nhàng chiếu soi lên vùng sơn cốc hân ấm này nhưng chẳng cách nào tiêu trừ được vẻ âm u vốn có của nó. Bóng người chen lẫn nhau cũng không ngừng lan rộng trong sơn cốc, đao kiếm tuốt khỏi vỏ phát ra sắc xanh lạnh lạnh, dưới ánh trăng soi sáng, càng rực lên màu chói lọi.

“Giang Thiên Khiếu, mau giao vật ấy ra đây!” Rốt cuộc cũng có người lên tiếng, người vừa nói chính là một trung niên nam tử, vóc người thấp bé, ánh mắt không ngừng lấp lánh. Bên cạnh hấn còn có ba tên nam tử khác giống hệt như đúc, bốn người tám đôi mắt, chằm chằm trừng nhìn Giang Thiên Khiếu.

“Kỳ huynh, như vậy chẳng phải làm khó cho huynh đệ ta say sao? Huynh đệ ta chỉ là người giao hàng, lẽ nào lại lấy hàng hóa mà cố chủ đã ký gởi đem cho kẻ khác chứ?” Giang Thiên Khiếu ra dáng vẻ khó xử.

“Giang Thiên Khiếu, ngươi không cần nói với ta bằng cái giọng như vậy, như ta nói lúc đầu, hôm nay ngươi muốn giao cũng phải giao, không muốn giao cũng phải giao. Nếu ngươi giao ra, bốn huynh đệ chúng ta nhân tiện sẽ cho ngươi một con đường sống, bằng không đừng trách chúng ta hạ thủ vô tình.” Nam tử họ Kỳ cười lạnh nói, thanh âm cực kỳ the thé, nghe thấy thật không hề dễ chịu.

“Ở đây có nhiều vị anh hùng như vậy, ta nghĩ bọn họ sẽ không khoan tay dừng nhìn đâu?” Giang Thiên Khiếu mỉm cười nói. Ngoài mặt của ông dường như chẳng có việc gì, nhưng kỳ thực trong lòng cũng có chút lo lắng. Ông rất rõ mục đích đến đây của bốn người. “Si mị võng lộng, Lao Sơn tứ quỷ” - bọn chúng vốn là bốn huynh đệ sinh tử, trước giờ đối địch luôn là bốn người liên thủ, phối hợp đạt đến áo trời không vết vấ, hiếm khi thất bại, khi hành sự lại tâm ngoan thủ lạt, không hề lưu tình. Bọn chúng ngày thường ít khi rời khỏi Lao Sơn, chuyện xấu làm ra kể cũng không nhiều, bởi vậy bình thường nhân sĩ chính đạo cũng không muốn chọc đến bọn chúng. Nhưng lần này vì bọn họ áp tải một vật gì đấy có hấp lực quá lớn, khiến cho bốn huynh đệ bọn chúng phải lần mò đến đây.

“Giang Thiên Khiếu, ngươi tính toán cũng khá lắm, muốn châm ngòi cho chúng ta đánh nhau đến sống chết, còn ngươi ngồi đây làm ngư ông đắc lợi, chỉ tiếc là chúng ta đã sớm thỏa thuận với nhau, ngươi trước hết giao vật ấy ra, chúng ta tự có cách phân chia lẫn nhau.” Trong lúc Kỳ Si nói chuyện, Giang Thiên Khiếu cảm thấy trong lòng phát lạnh, xem ra lần này bọn chúng đã chuẩn bị kế hoạch rất kỹ càng, chỉ duy một mình Kỳ Si lên tiếng, những kẻ khác tựa hồ xem hẩn là đầu não.

“Giang cục chủ, Kỳ huynh nói cũng đúng, hay là ngươi hãy đem thứ đó giao ra đây đi.” Một gã trung niên mặt tía nói, vóc người cao lớn, khái kỳ bất phàm, thân vận trường bào màu đen pha lẫn vài phần uy nghi.

“Thì ra là Kim đao môn môn chủ Trương đại hiệp, thật không ngờ Trương đại hiệp cũng chiếu cố đến hạ nhân a.” Giang Thiên Khiếu châm biếm nói, nhìn tình thế hẩn cũng hiểu đại khái, trong số những kẻ đến đây hôm nay thì Lao Sơn Tứ Quỷ và Trương Liệt của Kim Đao Môn chính là những tên cầm đầu, xem ra giữa chúng đã đạt thành một sự thỏa thuận nào đó, ngoài ra không còn khả năng nào khác được.

Kim đao môn là một môn phái không lớn không nhỏ, luận về nhân số đệ tử hiển nhiên không thể đặt cùng vị trí với thất đại môn phái. Tuy nhiên, đao pháp của Kim đao môn lại dị thường bá đạo, có thể dễ dàng đưa địch nhân vào chỗ chết, bởi vậy dù là thất đại môn phái đối với bọn họ cũng có vài phần kiêng kỵ. Mà Kim đao môn môn chủ Trương Liệt lại có thể leo lên vị trí thứ mười trong địa bảng. Bởi vậy, càng không có ai dám vuốt râu hùm.

Giang Thiên Khiếu mặc dù trong võ lâm, thanh danh cũng không nhỏ, chỉ là luận về võ công hiển nhiên không cùng đẳng cấp với Trương Liệt. Cao thủ trên Thiên bảng và Địa bảng, đối với người trong chốn võ lâm mà nói có thể được xem là thần thoại, chọc vào một người trong số họ so với chọc vào một đại môn phái còn đáng sợ hơn.

“Giang cục chủ, mau đem Tình kiếm giao ra đây đi.” Trương Liệt đối với Giang Thiên Khiếu không chút động lòng, thần nhiên nói.

“Từ xưa đến nay, thần binh lợi khí chỉ thuộc về người có duyên, Trương đại hiệp ý mạnh cướp đoạt, không sợ trái với thiên lý hay sao?” Giang Thiên Khiếu trong lòng dâng lên một cảm giác bi ai, chẳng lẽ Đại giang tiêu cục đêm nay sẽ trở thành lịch sử ư?

“Thiên lý? Ha ha, buồn cười!” Trương Liệt ngửa mặt lên trời cười khùng khục, sắc mặt đột nhiên trở lạnh, “Giang Thiên Khiếu, hôm nay lời ta nói chính là thiên lý, nếu ngươi muốn tự tìm đường chết thì chớ trách ta không khách khí!”

Hẩn tiện tay vung đao lên, dáng vẻ phiêu hốt, bình thần lãnh đạm nhưng Giang Thiên Khiếu lại cảm giác được một cỗ áp lực cực đại đang liên tục gia tăng sức ép lên người. Đột nhiên, một đạo chân khí nhàn nhạt màu tím từ trong đao phún xuất ra, nhanh như thiểm điện bổ về phía Giang Thiên Khiếu.

“Hộc”, máu từ miệng Giang Thiên Khiếu ồ ạt tuôn ra, thân thể bay về sau khoảng hai trượng.

“Cha, người thế nào rồi” Giang Lăng Phong bị thiết huyết về phía Giang Thiên Khiếu.

“Lăng Phong, ta không có việc gì, con mau dẫn mọi người chạy nhanh đi!” Giang Thiên Khiếu vừa thở dốc vừa nói, thanh âm yếu ớt mỏng manh.

“Trương Liệt, ta liều mạng với ngươi!” Giang Lăng Phong khởi thân lao về phía Trương Liệt.

“Lăng Phong, hãy lo cho cha ngươi đi, ta sẽ đến đây.” Giang Lăng Phong bị một người kéo lại.

“Nhị thúc, người, người nhất định phải cẩn thận.” Giang Lăng Phong thấp giọng nói, người giữ chặt hắn chính là Giang Thiên Hải, nhị đệ của Giang Thiên Khiếu.

“Bằng vào thực lực của các ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta. Ta cũng không muốn giết các ngươi, chỉ cần các ngươi lúc này giao Tình kiếm ra, ta sẽ lập tức mở cho các ngươi một con đường sống.” Trương Liệt lạnh lùng nói, không thèm để ý đến ánh mắt căm tức của mọi người trong Đại Giang tiêu cục dành cho hắn.

“Đường đường là cao thủ Địa bảng lại học theo người khác đi ăn cướp, đã vậy còn không biết xấu hổ, trách sao ngươi mãi mãi cũng chỉ có thể xếp thứ mười trong Địa bảng.” Một thanh âm lạnh lùng truyền đến, lời còn chưa dứt, mọi người chỉ thấy trước mắt sáng ngời, một vị tử y thiếu nữ đã xuất hiện tại đường trường, mái tóc dài nhu mỹ tự nhiên phất phơ trên bờ vai thơm ngát, mày liễu nhàn nhạt, đôi mắt trong veo như nước mùa thu, khuôn mặt trắng như bạch ngọc lại thêm hai gò má đầy đặn, khéo léo điểm vào sống mũi thẳng tắp cùng đôi môi anh đào nhỏ nhắn, ngũ quan phối hợp một cách hoàn mỹ, không chút tỳ vết, lại thêm phong tư thoát tục, chính thể nhìn lại đích thực là một vị tiên tử vừa giáng trần.

Nhược Hư trong lòng chấn động mạnh, hắn không kìm nổi bản thân khi nghe thanh âm ấy mà đột nhiên mở màn xe. Sư tỷ, là người sao? Nhược Hư trong cõi lòng gào thét.

Giang Thanh Nguyệt bất ngờ không đề phòng, không kịp ngăn hắn lại, lúc này lại phát hiện ra hắn đang si ngốc nhìn nữ tử mới xuất hiện, liền không khỏi trào dâng một loại cảm giác tương tự.

“Tiểu nha đầu, ngươi là ai? Nói chuyện sao lại không biết lớn nhỏ như thế?” Trương Liệt có chút tức giận, trợn mắt nhìn Hoa Ngọc Loan nói.

“Hoa Sơn Hoa Ngọc Loan.” Thanh âm vừa thốt đã dấy lên một trận xôn xao, nhưng chốc lát sau lại trở về yên tĩnh.

“Chẳng lẽ phái Hoa Sơn cũng thêm muốn bảo vật này hay sao?” Trương Liệt nhất thời ngẩn ngơ, bất quá trong nháy mắt đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Nếu ai tấn công Đại Giang tiêu cục tức là muốn đối địch với Hoa Sơn ta.” Hoa Ngọc Loan lạnh nhạt nói, “Bổn cô nương đã nói nhiều như vậy, các vị hãy xem mà định liệu đi.”

“Giang cục chủ ơi là Giang cục chủ, ngươi có chỗ dựa lớn như vậy tại sao không nói sớm chứ?” Trương Liệt đột nhiên cười sảng sặc, vừa cười vừa chậm rãi rời khỏi sơn cốc, trong giọng nói có ý không cam lòng.

Một trường giết chóc như vậy bị hóa giải, mọi người trong Đại Giang tiêu cục quả thật không tin nổi, nhưng đây lại là sự thật.

“Đa tạ tiên tử ra tay tương trợ.” Giang Lăng Phong chấp tay hành lễ đa tạ.

“Giang công tử không cần khách khí, lệnh tôn thương thế không nhẹ, cần phải nhanh chóng trị liệu.” Hoa Ngọc Loan bình thần nói, ánh mắt lại chuyển về phía xe ngựa, chỉ thấy đôi tròng mắt nàng trở nên si ngốc, trong lòng nhói đau, nhưng vẫn dứt khoát quay đầu, xoay người lướt đi.

“Sư tỷ!” Nhược Hư trong lòng khẽ gọi một tiếng. Hắn rất muốn đuổi theo nhưng lại phát hiện mình không đủ dũng khí, cuối cùng chỉ còn cách ngẩng đầu nhìn nàng đi mất. Tà áo tím lả lướt tung bay, hình ảnh tiên nữ này thật sự đã khắc sâu trong lòng hắn.

“Hứa công tử nhận ra nàng à?” Giang Thanh Nguyệt chột hỏi nhẹ nhàng.

“A, không, tiểu sinh không biết.” Nhược Hư vội vàng lắc đầu phủ nhận. Hắn nhìn Giang Thanh Nguyệt, trong lòng có chút áy náy, nghĩ thầm mình không nên lừa dối nàng.

“Giang tiểu thư, tiểu sinh cảm thấy hơi mệt nên ngủ trước đây.” Nhược Hư chột dạ, liếc nhìn Giang Thanh Nguyệt, thấp giọng nói, nói xong nằm luôn xuống sàn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Giang Thanh Nguyệt dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn, thật lâu sau lại thở dài một hơi, nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho hắn, sau đó ra khỏi xe ngựa.

Xem ra Trương Liệt quả thật không muốn giết người cho nên thương thế của Giang Thiên Khiếu cũng chưa đến nỗi trí mạng.

“Nhị đệ, Lăng Phong, các người không cần lo lắng, ta đã không còn gì đáng ngại.” Giang Thiên Khiếu mỉm cười nói.

“Cha, người không sao thật chứ?” Giang Thanh Nguyệt đi tới, ôn nhu hỏi.

“Không có việc gì! Thanh nhi, sao con lại đi ra đây, không phải bảo con không được rời khỏi xe ngựa hay sao? Không còn sớm nữa, con mau nghỉ ngơi đi.” Giang Thiên Khiếu ngậm ra dáng vẻ tức giận.

“Cha, vì con lo lắng cho người thôi.” Giang Thanh Nguyệt nhỏ nhẹ phân trần.

“Thực không còn biện pháp gì đối với con nữa.” Giang Thiên Khiếu khẽ thở dài, không nói gì nữa.

“Cha, Hoa tiên tử tại sao lại giúp chúng ta? Chúng ta từ trước đến nay đâu có quan hệ gì với Hoa Sơn?” Giang Lăng Phong có chút khó hiểu bèn hỏi.

“Cha cũng không biết, bất quá, Hoa Sơn trước giờ đứng đầu danh môn chính phái, có lẽ không quen nhìn nhân sĩ hắc đạo làm càn.” Giang Thiên Khiếu trả lời.

“Nhưng đại ca à, đệ thấy có chỗ cũng không hợp lý, Hoa Sơn tựa hồ đối với chúng ta quá tốt, như Hoa tiên tử nói lúc này, thì khẳng định từ nay về sau sẽ không có ai dám đối phó với chúng ta nữa.” Chính là tiếng của Giang Thiên Hải.

“Có lẽ ‘Ở hiền gặp lành’ thôi.” Giang Thanh Nguyệt lẩm bẩm nói.

“Chỉ mong được như thế, bất quá chúng ta cũng nên cẩn thận một chút, mặc dù Hoa tiên tử đã giúp chúng ta nhưng ta lo lắng sẽ có người âm thầm xuống tay.” Giang Thiên Khiếu nói, “Chỉ còn hai ngày nữa chúng ta sẽ đến Trường An, khi đó nhiệm vụ của chúng ta cũng có thể xem là đã hoàn thành.”

“Cha à, người ký tiêu ấy rốt cuộc là ai vậy?” Giang Lăng Phong nhin không được lại một lần nữa hỏi về vấn đề này. Hắn đã hỏi vài lần nhưng Giang Thiên Khiếu vẫn một mực không nói cho hắn biết.

“Kỳ thật ta cũng không biết y là ai, chỉ biết đó nhất định là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp.” Giang Thiên Khiếu trên mặt lộ vẻ kì quái, thanh âm tựa như trôi về một nơi xa xăm nào đấy, phiêu phát bất định.

“Cha, cái truyền thuyết về Tình Kiếm ấy liệu có phải là sự thật không?” Giang Lăng Phong sau nửa ngày trầm mặc, lại hỏi tiếp.

“Có lẽ là thật đấy.” Giang Thiên Khiếu trả lời.

Xưa kia, có một bậc thầy rèn kiếm say mê kiếm một cách điên cuồng, hắn thề phải làm ra một thanh kiếm tuyệt thế vô song, hắn tìm mãi tìm mãi cuối cùng cũng được một khối huyền thiết ngàn năm, bèn tỉ mỉ rèn suốt ba năm lẻ bốn mươi chín ngày, mắt thấy đại công sắp cáo thành nhưng cuối cùng hắn lại phát hiện, thanh kiếm này thủy chung không thể xuất thế. Bất luận hắn đã thử chế tạo lại nhiều lần trong hỏa lò nhưng rốt cuộc vẫn chỉ tạo ra một nửa thành phẩm, vĩnh viễn không đạt được cái hiệu quả như trong dự tưởng của hắn.

Sau đó, nhờ một quyển sách, hắn biết được muốn thần binh xuất thế phải có một vật còn sống làm tế lễ, mà chất lượng của tế phẩm lại thường quyết định cho linh tính sau cùng của bảo kiếm. Vì vậy, hắn lại trù trừ, không biết lấy vật gì làm tế phẩm mới thích hợp, thế là ba năm nữa lại trôi qua, hắn ngày một tiêu tụy hơn nhưng vẫn chưa đến được với thành công.

Có một nữ hài rất yêu hắn, luôn ở bên cạnh hắn, có điều trong lòng hắn lúc nào cũng chỉ nghĩ đến kiếm, hoàn toàn không đoái hoài gì đến nàng. Rốt cuộc một ngày nọ, nàng vì không đành lòng nhìn hắn ngày thêm tiêu tụy, lại càng đau khổ khi thấy hắn đối đãi vô tình với mình, thừa dịp hắn không chú ý, nàng đã

nhảy vào ngọn lửa hùng hực của hỏa lò. Trong khoảnh khắc đó, trời đất như tối sầm lại, thần binh rút cuộc cũng xuất thế. Tuy nhiên hắn cũng hiểu ra rằng, hắn đã mãi mãi mất đi người hắn yêu thương nhất, ba năm sau cũng vì buồn bực mà qua đời. Thanh kiếm này chính vì mối tình si của người thiếu nữ kia nên được người đời sau mệnh danh là Tình Kiếm.

Theo truyền thuyết, Tình kiếm này có một loại công năng kì diệu. Nếu có được Tình kiếm thì từ nay về sau, bất luận là nam hay nữ đều có thể cùng người mình yêu thương bên nhau trọn đời. Bất quá, điều này cũng chỉ là truyền thuyết chưa ai chứng thực qua.

Mà trên giang hồ còn có một lời đồn, đó là Tình kiếm ẩn chứa một bí mật cực lớn, một khi phá giải được bí mật đó thì võ công có thể nói là không địch thủ, tài phú hàng hà sa số cũng theo đó tìm đến, vì vậy thanh kiếm này mới bị nhiều người tranh đoạt như vậy.

Nhược Hư kì thật không ngủ. Trên thực tế, hắn căn bản là không ngủ được. Mười mấy năm qua, có một hình ảnh cứ hiện diện, ám ảnh mãi trong tâm tư của hắn.

Hắn vốn là cô nhi, chính Hoa Ngọc Loan đã mang hắn về nhà. Năm đó, hắn năm tuổi, Hoa Ngọc Loan lên tám còn Hoa Ngọc Phượng lên sáu.

Hoa Ngọc Loan và Hoa Ngọc Phượng thật ra đều đối đãi với hắn rất tốt, nhưng có một ngày Hoa Nhược Hư lại phát hiện ra bản thân mình yêu Hoa Ngọc Loan đến không cứu vãn được. Vì thế, hắn bắt đầu tránh né nàng bởi hắn tự thấy mình không xứng đáng với Hoa Ngọc Loan.

Kiểm thuật của Hoa Ngọc Loan có thể xem là thiên tài, Hoa Thiên Vân từng tiên đoán rằng trong mười năm nữa nàng nhất định có khả năng vượt qua ông. Ông nói điều này vào lúc Hoa Ngọc Loan mới mười sáu tuổi, bây giờ đã năm năm trôi qua. Trong khi đó, Nhược Hư không biết vì nguyên nhân gì mà không có hứng thú luyện tập võ công, nhưng đối với chút ít thì từ lại cảm thấy hứng thú. Hoa Thiên Vân từng muốn ép hắn học võ, nhưng lại bị Giác Viễn thiền sư khuyên can, ông nói hết thảy mọi việc đều do ý trời. Hoa Thiên Vân vốn rất tín nhiệm Giác Viễn thiền sư nên Nhược Hư đến giờ vẫn không học được võ công.

Ý niệm yêu thương của Nhược Hư đối với Hoa Ngọc Loan ngày một mãnh liệt, nhưng lại ngày càng cảm thấy tự ti, đến nỗi về sau hắn tránh mặt luôn cả nàng. Đến khi Hoa Ngọc Loan tuyên bố lấy võ chiêu thân thì hắn rút cuộc lại hối hận không kịp. Mất thấy người con gái hắn yêu thương phải gả cho kẻ khác, hắn nghĩ hắn phải làm một chuyện gì đó. Vì vậy mặc dù không có võ công hắn vẫn muốn lên đài cùng Phong Quá Vân tỉ thí.

“Sư tỷ, ta chỉ thầm mong người có thể biết được, ta thật sự rất yêu người.” Nhược Hư trong lòng ngẫm nghĩ, “Ít nhất ta cũng đã gắng đấu tranh rồi, như vậy trái tim của ta cũng sẽ dễ chịu hơn một chút.” Nhưng Nhược Hư làm sao biết được, hắn từ đầu đến cuối đều đã sai rồi. Hắn nghĩ Hoa Ngọc Loan không yêu hắn nhưng lại chẳng biết Hoa Ngọc Loan hận hắn đến nay vẫn vô tình, chỉ đến khi nghe được câu nói của Nhược Hư lúc trọng thương, nàng mới hiểu được tâm ý của hắn.

3. Chương 3: Tình Thâm Ý Trọng

Có lẽ bởi quan hệ với Hoa Ngọc Loan mà mấy ngày kế tiếp, Đại Giang tiêu cục cũng không gặp phải bất cứ hình thức ngăn trở hay tập kích nào. Dần dần Nhược Hư cũng trở nên quen thuộc với những người trong tiêu cục, cũng bởi hắn rất lễ phép nên ấn tượng của mọi người dành cho hắn rất tốt, hơn nữa Giang Lăng Phong cùng hắn suýt soát tuổi với nhau cho nên trò chuyện tự nhiên cũng dễ dàng hơn, bất quá khi hỏi về lai lịch của Nhược Hư, Nhược Hư luôn ắp a ắp ứng, chỉ nói rằng mình là cô nhi, Giang Lăng Phong cũng không tiện truy vấn nữa.

Giang Lăng Phong và Giang Thanh Nguyệt là huynh muội, bất quá Nhược Hư luôn cảm thấy bọn họ bên trong có chút gì đó kỳ quái, cách nói chuyện và hành động hồ như có điểm không giống với quan hệ huynh muội mà có vẻ giống như một loại quan hệ chủ tớ hơn.

Thân thể Nhược Hư cơ bản đã khôi phục phần lớn, thương thế mà Phong Quá Vân tạo ra cho hắn đã khỏi hẳn, chỉ là vết thương trong lòng sợ rằng không thể một sớm một chiều có thể trị được.

Trường An.

Để tránh phiền phức, Đại Giang tiêu cục đã lựa chọn một khách điểm nhỏ khá tương đối để bao trọn.

Dền hoa vừa lên, trăm dặm Trường An trải dài ra một mảnh...

Dưới ánh đèn nhỏ bé hắt hiu, Nhược Hư lẳng lặng ngồi trước cửa sổ, trong đầu lại hiện ra hình bóng của Hoa Ngọc Loan. Sư tỷ, người đã xuất giá rồi sao? Nghĩ đến đây cõi lòng hắt lại tê buốt, dẫu biết rõ Hoa Ngọc Loan đã trở thành thê tử của người khác, nhưng lòng hắt thủy chung vẫn không thể thừa nhận sự thật này. Trong tâm lý hắt, Hoa Ngọc Loan vĩnh viễn là sư tỷ của hắt, là sư tỷ của mỗi mình hắt mà thôi.

Trước cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Nhược Hư biết rõ là ai đang đến đây, chỉ có nàng mới có thể xuất hiện phía sau hắt vào lúc này.

Giang Thanh Nguyệt cũng không biết vì sao, từ khi gặp Nhược Hư rồi, lòng nàng bất giác không tự chủ được mà luôn quan tâm lo lắng cho hắt. Có điều hắt đối với hảo ý của nàng lại không chút động lòng, chẳng những vậy cách xưng hô với nàng cũng rất khách khí, trong lúc tức tối, nàng sẵn tiện tặng luôn cái ngoại hiệu “Một sách” cho hắt.

“Một sách này, ngươi suy nghĩ điều gì mà lại xuất thần như vậy chứ?” Giang Thanh Nguyệt phát hiện ra giọng nói của mình có chút tê tái, bằng trực giác của nữ nhân, nàng biết hắt lại suy nghĩ đến người trong lòng, có lẽ chính là cái người tên gọi Hoa Ngọc Loan của Hoa Sơn kia. Mặc dù hắt vẫn không thừa nhận mối quan hệ với Hoa Ngọc Loan nhưng nàng có thể khẳng định, Hoa Ngọc Loan cùng gã một sách tự xưng là Hứa Nhược này có mối quan hệ rất sâu sắc.

“Tiểu Nguyệt cô nương.” Nhược Hư đau lòng bật thốt nhưng lại không tiếp tục nói nữa.

“Ngươi định sau này sẽ làm gì?” Giang Thanh Nguyệt trong lòng ngầm thở dài, khê khàng hỏi.

“Ta, ta, cũng không biết nữa.” Nhược Hư trầm ngâm cả nửa ngày mới nói được như vậy. Điều hắt nói cũng đúng, hắt thật sự không biết nên đi đâu, từ khi hắt hiểu chuyện đến nay, hắt vẫn luôn ở tại Hoa Sơn, thật không ngờ có một ngày hắt lại phải rời xa nơi đó. Hơn nữa lại là một mình ra đi. Hắt bỗng nhiên bừng tỉnh, nhiều năm như vậy trôi qua, cuộc sống của hắt đều do Hoa Ngọc Loan an bài, trái tim hắt lại buốt đau: Sư tỷ ơi, nàng vẫn còn quan tâm đến ta đúng không? Nhưng vì cái gì mà nàng lại cam tâm chịu gả cho kẻ khác chứ? Sư tỷ, không có nàng ta phải làm sao?

Giang Thanh Nguyệt nhìn nam tử trước mặt, hắt bề ngoài có vẻ nhu nhược nhưng nội tâm dường như lại rất kiên cường, tất cả tâm sự đều chôn dấu tận đáy lòng, không muốn chia sẻ cùng ai.

“Có phải vì ta không đủ tư cách hay không?” Nàng cảm thấy chua xót trong lòng, mặc dù bọn họ chỉ mới quen biết không lâu, nhưng ít ra với hắt, nàng đã đối đãi thật lòng, tuy chưa thể nói đến tình yêu nam nữ, nhưng nàng ít nhất cũng đã xem hắt là bằng hữu rồi.

“Tiểu Nguyệt cô nương, mấy ngày này, đa tạ cô nương đã chiếu cố, tại hạ cảm kích vô cùng.” Nhược Hư đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, trên mặt thoáng nét cười..

“Ai cần ngươi cảm kích? Đúng là một sách mà!” Giang Thanh Nguyệt có chút tức giận, nhìn hắt nói. Đột nhiên nàng nghe tim đập mạnh, giọng nói có phần trở nên bối rối: “Ngươi nói những lời này làm gì? Ngươi.... Ngươi phải đi đâu à?”

“Ta cần phải đi.” Nhược Hư thở dài, ánh mắt thoáng mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi bóng tối mịt mờ bao phủ, chẳng lẽ đây chính là tiền đồ của ta hay sao?

“Ngươi muốn đi đâu?” Giang Thanh Nguyệt nhận ra trong giọng nói của mình có chút run rẩy.

“Thiên hạ rộng lớn, ta nghĩ luôn có chỗ để ta đi.” Nhược Hư âm trầm nói.

“Aaa....” một tiếng kêu thê lương thấm thiết phá tan sự im lặng của trời đêm, tiếp theo hai ba tiếng nữa truyền đến, sắc mặt của Giang Thanh Nguyệt cũng đại biến.

“Ngươi đứng yên tại đây không được nhúc nhích, ta đi một lát sẽ quay lại ngay.” Vừa nói xong nàng đã biến mất sau cánh cửa.

Tiếng kêu thấm thiết vẫn không ngừng vọng lại, nhưng trong lòng Nhược Hư lại không có chút cảm giác chút sợ hãi nào, mặc dù không có võ công trên người nhưng dù sao hắt từ nhỏ cũng lớn lên tại vô lâm thế

gia, việc giết chóc trên chốn giang hồ mặc dù chưa từng gặp qua nhưng cũng đã nghe thấy. Bất quá, quan trọng hơn chính là bây giờ hắn tựa hồ đã không còn quan tâm đến chuyện sinh tử, trong lòng tồn tại một loại cảm giác bất cần đời, chết đi cũng tốt.

Hắn còn chưa kịp nghĩ ngợi nhiều, Giang Thanh Nguyệt đã vội vàng quay trở lại, trên mặt còn đọng nét ưu thương, lo lắng.

“Mau, đi theo ta!” Nàng không giải thích gì đã kéo lấy Nhược Hư, theo lối cửa sổ nhảy ra bên ngoài.

Cảm giác tiếng gió trời vùn vút bên tai, Nhược Hư đã bị Giang Thanh Nguyệt ôm trên người, trợn trợn u hương truyền đến làm cho nội tâm của hắn có chút rung động.

Giang Thanh Nguyệt dùng công lực toàn thân hướng ra ngoài thành chạy trốn, trên gương mặt đẹp như hoa của nàng lúc này, nước mắt không ngừng rơi xuống, nàng biết lần này Đại Giang tiêu cực thật sự kết thúc rồi.

Phía trước đã không còn đường, Giang Thanh Nguyệt đối với Trường An không hề quen thuộc, trong cơn hoảng hốt lại đi vào một con đường cùng, phía trước đã là một vực sâu vạn trượng

“Một sách, người vẫn ổn chứ?” Giang Thanh Nguyệt ngừng lại lau mặt, không hiểu là mồ hôi hay nước mắt, thanh âm có chút nghẹn ngào.

“Tiểu Nguyệt cô nương, ta không sao.” Nhược Hư lắc đầu người, thiếu chút nữa đã không đứng vững nổi, gió núi gào thét khiến thanh âm của hắn càng trở nên yếu ớt.

“Tiểu Nguyệt cô nương, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Nhược Hư thấy nàng chan chứa nước mắt, chân tay có phần luống cuống.

“Một sách, ta, ta.....” Giang Thanh Nguyệt òa lên một tiếng bật khóc, đổ nhào lên người Nhược Hư, Nhược Hư đáng thương bị nàng làm cho ngã ra mặt đất, trên lưng đột nhiên tê rần, cảm giác như bị cái gì đó đâm vào hậu bối.

Giang Thanh Nguyệt khóc được một lúc, trong lòng cảm thấy dễ chịu đi ít nhiều. Nàng vừa phải trợ mắt chứng kiến cảnh những bạn bè thân thuộc trong tiêu cực trong chốn lạt đã biến thành những cỗ thi thể, nàng cũng muốn được cùng bọn họ chết quách đi cho xong, chỉ là nàng biết bây giờ nàng không thể chết được, nàng còn có việc cần làm.

“Một sách, người không sao chứ?” Giang Thanh Nguyệt từ từ bình tĩnh trở lại, lúc này nàng mới ý thức được hai người đều đang ngã trên mặt đất, mà tư thế của hai người cũng thật ám muội, mặt nàng có chút nóng ran, vội lồm cồm từ trên mình hắn trở dậy, dìu hắn ngồi lên trên mặt đất, thấp giọng hỏi.

“Không sao đâu.” Nhược Hư cố nén đau trả lời.

“Hả, sao lại chảy máu thế này?” Giang Thanh Nguyệt một tay chạm vào tấm lưng ẩm ướt của hắn, chỉ thấy khắp tay dính đầy máu, thanh âm lập tức thay đổi.

“Thật sự là không sao mà, Tiểu Nguyệt cô nương, chỉ là một vết thương ngoài da, không có vấn đề gì đâu.” Nhược Hư không muốn lúc này nàng phải lo lắng cho sự tình của mình.

Giang Thanh Nguyệt trừng mắt nhìn hắn, sau đó lại giúp hắn băng bó, tra thuốc, động tác rất thận trọng, tỉ mỉ. Nhược Hư cảm thấy trong lòng xuất hiện một loại cảm giác khác thường.

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng truyền đến, một người vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt hai người. Giang Thanh Nguyệt sắc mặt tái nhợt, không còn hột máu.

Nhược Hư bỗng rùng mình, hắn nhận ra người mới đến. Chính là Trương Liệt, kẻ vài ngày trước muốn cướp tiêu. Kim đao môn môn chủ Trương Liệt, một trong thập đại cao thủ của Địa băng. Nhược Hư dù không có võ công nhưng đối với những chuyện trong giang hồ hắn cũng hiểu được đôi chút, hơn nữa hắn thiên tư vốn thông minh, gặp qua ai, nghe thấy điều gì cũng đều có thể rõ ràng nhớ kỹ.

Địa băng chính là nơi bài danh của các cao thủ trong Hắc đạo, còn Thiên băng là nơi bài danh của bạch đạo cao thủ, ngoài ra còn có vài loại băng xếp hạng khác như Long băng, Phượng băng.

“Nghe nói Giang đại tiểu thư của Đại Giang tiêu cục luôn thần bí mặc trắng, mỹ mạo phi phàm, hôm nay thấy được, xem ra lời đồn quả không ngoa.” Trương Liệt khẽ thở dài, “Giang cô nương và vị tiểu huynh đệ này có thể nói là tình thâm ý trọng, Trương mỗ tuy là một kẻ lỗ mả, nhưng thật sự cũng không muốn chia rẽ hai vị, bởi vậy chỉ cần Giang cô nương nguyện ý giao Tình kiếm ra, Trương mỗ sẽ tha cho hai vị một con đường sống.”

“Trương Liệt, ngươi không cần giả nhân giả nghĩa, Đại Giang tiêu cục từ trên xuống dưới hơn mười người đều bị ngươi giết sạch, ngươi hà tất phải đa sự với ta nữa.” Giang Thanh Nguyệt nhẹ nhàng đứng dậy, tay trái kéo Nhược Hư lại, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại truyền đến trận trận nhiệt lực, Nhược Hư đột ngột cảm thấy tim đập thình thịch, không khỏi thầm mắng bản thân không nên loạn tưởng vào lúc này.

“Mặc kệ Giang cô nương tin hay không tin, Trương mỗ cũng vẫn phải nói, những người tập kích Đại Giang tiêu cục lần này với ta không có quan hệ gì, hơn nữa ta cũng không rõ bọn chúng rốt cuộc là ai. Điều ta muốn chỉ là thanh kiếm này, tuyệt đối không có ý đả thương người khác, mong Giang cô nương không nên ép ta.” Trương Liệt lạnh nhạt nói.

“Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất, ngươi giết ta trước đi rồi nói sau.” Giang Thanh Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng.

“Chẳng lẽ Giang cô nương không vì vị tiểu huynh đệ này mà suy nghĩ lại?” Giang cô nương chắc cũng không đành lòng để hắn chết cùng cô chứ?” Trương Liệt liếc nhìn Nhược Hư bên cạnh nàng, lại nhìn vào đôi tay đang nắm chặt của bọn họ, khẽ mỉm cười nói.

“Trương Liệt, ngươi không phải nói không đả thương người khác ư? Chẳng lẽ ngươi nói rồi mà không giữ lời?” Giang Thanh Nguyệt giận dữ mắng.

“Trương Liệt ta cũng không phải hạng nhân nghĩa gì, mặc dù ta không muốn đả thương người khác, bắt quá, nếu cô nương không chịu giao tình kiếm kia ra thì Trương mỗ cũng chỉ đành dùng sức mạnh đoạt lấy, mà nếu đã giết một người, ta đây tự nhiên sẽ không bỏ qua cho người thứ hai, Giang cô nương, cô nói có phải không?” Trương Liệt mỉm cười, Nhược Hư bỗng rùng mình, bằng trực giác, hắn thấy người này thật khó đối phó.

“Trương Liệt, ngươi không cần giả bộ từ bi, ngươi sở dĩ nói không giết chúng ta chẳng qua là vì nếu có giết ta ngươi cũng không thể biết Tình kiếm đang ở đâu.” Giang Thanh Nguyệt cười nhạt, “trước mặt bốn cô nương, ngươi tốt nhất hãy rút lại trò bịp của mình đi.”

“Thật không? Ta cũng không tin là giết các ngươi rồi lại tìm không ra kiếm trên người các ngươi!” Trương Liệt dường như bị nói trúng tâm sự, thẹn quá hóa giận, lạnh lùng nói.

“Vậy ngươi thử xem xem có thể tìm được không?” Giang Thanh Nguyệt nói, gương mặt se lại.

Trương Liệt sắc mặt biến đổi không ngừng, ánh mắt hung hăng trừng trừng nhìn Giang Thanh Nguyệt và Nhược Hư, chỉ thấy bộ dạng hai người như nhau, không có chút gì sợ hãi. Hắn nghĩ thầm, chẳng lẽ Tình kiếm thật sự không ở trên người bọn họ? Trong lúc nhất thời hắn cũng trù trừ, không dám quyết định.

“Sao rồi? Nghĩ không ra phải không?” Giang Thanh Nguyệt ở bên cạnh lại thúc giục.

“Giang cô nương, nếu cô không nói ra chỗ của Tình kiếm, thì hôm nay sợ rằng hai vị không rời khỏi đây được đâu.” Trương Liệt cố nén giận, lạnh giọng nói.

“Nếu ta giao thanh kiếm cho ngươi, ngươi nhất định sẽ giết hai người chúng ta phải không?” Giang Thanh Nguyệt lạnh nhạt nói, “kỳ thật, ngươi muốn lấy được thanh kiếm không khó, chỉ cần người đáp ứng cho ta một điều kiện là được.”

“Giang cô nương, cô tốt nhất không nên đùa giỡn nữa, có điều kiện gì không ngại hãy nói ra trước đi” ánh mắt Trương Liệt vụt lóe lên một đạo thần quang.

“Rất đơn giản, ngươi thả hắn trước đi, sau khi hắn đi rồi ta sẽ đưa thanh kiếm cho ngươi.” Giang Thanh Nguyệt ánh mắt xoay chuyển, nhìn Nhược Hư nói.

“Tiểu Nguyệt cô nương, cô không cần lo lắng cho ta, hơn nữa ta làm sao có thể để cô lại mà đi một mình được chứ?” Nhược Hư thấp giọng nói.

“Một sách, người cầm miệng lại, ta nói thế nào thì người phải nghe thế ấy?” Giang Thanh Nguyệt trừng mắt nhìn hắn nói, Nhược Hư cười khổ trong lòng, bất đắc dĩ phải gật đầu, lúc này hắn cũng không muốn trái lại ý tứ của Giang Thanh Nguyệt nữa.

“Được, ta đáp ứng người, hắn bây giờ có thể đi được rồi.” Trương Liệt tiện miệng đồng ý, nhưng trong lòng đã ngầm tính toán, với công lực của hắn, tự nhiên thấy được Nhược Hư căn bản là không có võ công, cho dù Nhược Hư có đi trước thì hắn tin rằng mình cũng sẽ đuổi theo kịp.

“Một sách, người nói ta đối với người có tốt không?” Giang Thanh Nguyệt đột nhiên thỏ thẻ hỏi, trong ánh mắt tràn ngập nhu tình.

“Tiểu Nguyệt cô nương đối đãi với tại hạ rất tốt.” Nhược Hư ngậy người, ngơ ngẩn đáp.

“Nếu ta muốn người giúp điều gì, người sẽ không từ chối chứ?” Giang Thanh Nguyệt tiếp tục nói, Nhược Hư mấy móc gật đầu.

“Một sách, người hôn ta đi.” Sắc mặt Giang Thanh Nguyệt đột nhiên chuyển hồng, ôn nhu nói. Nhược Hư trong lòng chấn động, nhìn vào đôi gò má diễm lệ ấy gần trong gang tấc, nhưng lại không dám quên đi thân phận của mình.

“Thật là vô dụng.” Giang Thanh Nguyệt mạnh dạn ôm lấy Nhược Hư, đôi môi anh đào nhỏ nhắn nhẹ nhàng điểm lên khuôn mặt hắn.

“Một sách, nhớ kỹ nhé, ta tên là Tiểu Nguyệt, người nhất định phải giúp ta tìm được một cô gái tên là Giang Thanh Nguyệt, bây giờ người mau đi đi.” Nhược Hư bên tai truyền đến thanh âm lạnh băng của Giang Thanh Nguyệt. Hắn đang lúc chấn động vì sự lớn mật của nàng, càng nghe càng thấy như đi trong sương mù, không hiểu được ý tứ của nàng.

“Đi mau, nhớ kỹ những lời ta vừa nói đấy.” Giang Thanh Nguyệt buồn hắn ra, đẩy hắn đi.

Nhược Hư lảo đảo bước đi vài bước, đột nhiên một dải đai lưng bay tới quấn lấy thắt lưng của hắn, cuộn tròn cả người hắn lại rồi cấp tốc hướng về phía ngoài bay đi.

“Trương Liệt, người không muốn lấy kiếm phải không?” Giang Thanh Nguyệt mắt thấy Trương Liệt tựa như muốn đuổi theo nên gấp gáp nói.

“Giang cô nương nguyện ý giao ra kiếm?” Trương Liệt trong lòng dâng lên một loại cảm giác hưng phấn.

“Người xem, đây là Tình kiếm mà người trong võ lâm đều mơ ước có được.” Giang Thanh Nguyệt chậm chậm rút từ sau lưng ra một thanh trường kiếm ngăm đen không có hoa văn, mân mê nói.

“Tình kiếm ư là Tình kiếm, người có biết đã có bao nhiêu người vì người mà chết không?” Giang Thanh Nguyệt thì thào nói, đột nhiên nở nụ cười khúc khích, “Trương Liệt, người muốn kiếm phải không? Nếu muốn thì xuống dưới tìm ta mà lấy nhé.” Nói xong, nàng thả người bay xuống vực sâu vạn trượng. Mây mù dày đặc, gió núi gào thét như than như van cho kiếp đời của người con gái bất hạnh.

“Giang Thanh Nguyệt, người giỏi lắm, thà chết cũng không giao kiếm cho ta, Trương mỗ này nhất định không để người chết một cách thanh thản.” Trương Liệt thân hình chớp lóe đã nhảy đến bên bờ huyền nhai, chỉ nhìn thấy một màn sương mỏng lung mờ ảo, trong lòng dâng lên một loại cảm giác khó chịu như bị người ta đem ra làm trò đùa, gương mặt có chút vặn vẹo dữ tợn.

Lúc Nhược Hư bị dải đai ấy cuốn bay đi thì hắn đã bất tỉnh, đến khi tỉnh lại, hắn phát hiện ra mình đang nằm trên giường. Sắc trời đã hừng sáng, bên ngoài có tiếng động lớn, xem ra hắn đã hôn mê một khoảng thời gian không nhỏ.

Một lọn tóc vương lên mặt hắn, hắn khẽ ngẩng đầu lên, bắt gặp một cô gái áo trắng đang ở bên cạnh giường, liền không khỏi dâng lên một trận sững sờ.

“Thiếu gia, người tỉnh rồi à?” Cô gái dịu dàng nói.

“Tiểu Tuyết, ta đang ở đâu thế này? Muội, muội sao lại ở đây?” Nhược Hư trong lòng không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ bản thân đã về tới Hoa Sơn?

4. Chương 4: Tình Hà Dĩ Kham

“Thiếu gia, chúng ta còn đang ở tại Trường An, nơi đây chính là Trường An khách điểm.” Hàm Tuyết ôn nhu nói, “Tiểu thư lo huynh sẽ xảy ra sự tình nên để muội đến tìm huynh.”

Nhược Hư có chút ngơ ngác, hẳn biết vị tiểu thư theo lời Hàm Tuyết nói tự nhiên là Hoa Ngọc Phượng rồi, chỉ là tất cả tâm tư của hắn đều đã ký thác lên người Hoa Ngọc Loan, bởi vậy đối với Hoa Ngọc Phượng, ấn tượng của hắn tựa như có chút mơ hồ. Trong trí nhớ của hắn, Hoa Ngọc Phượng chẳng những ôn nhu lại vô cùng mỹ lệ, xinh đẹp chẳng kém Hoa Ngọc Loan. Trừ việc đó ra, hẳn thật sự không thể nghĩ ra Hoa Ngọc Phượng còn có điều đặc biệt gì khác nữa. Trong ấn tượng của hắn, Hoa Ngọc Phượng tựa như không hề quan tâm đến hắn, chẳng ngờ hiện tại nàng lại cho thị nữ thân cận của mình đến tìm, bởi thế nhất thời làm hắn có chút cảm giác kinh ngạc.

“Thiếu Gia, chúng ta trở về Hoa Sơn đi,” Hàm Tuyết e dè nói, cắt ngang dòng tư lự của Nhược Hư.

“Không, ta không trở về đâu.” Nhược Hư thấp giọng nói, đột nhiên nhớ tới điều gì đó. “Tiểu Tuyết, muội có biết Tiểu Nguyệt cô nương bây giờ ra sao không?”

“Thiếu gia, muội, muội cũng không biết. Tối hôm qua, muội sợ Trương Liệt đuổi theo, cho nên đã đi rất vội vã.” Hàm Tuyết khẽ giọng, có đôi lời lại không dám nói ra. Kỳ thật, trong khoảnh khắc nàng bỏ đi, đã trông thấy Giang Thanh Nguyệt nhảy xuống huyền nhai.

“Hi vọng nàng không việc gì là tốt rồi” Nhược Hư thì thào nói, mặc dù trong lòng hắn cũng cảm thấy nàng không thể thoát khỏi tay của Trương Liệt.

“Thiếu gia, giang hồ hiểm ác, chúng ta quay về được không?” Hàm Tuyết lại nói.

“Tiểu Tuyết, ta sẽ không trở về đâu, muội không cần khuyên ta nữa.” Nhược Hư lắc đầu nói. Hắn muốn không trở về, hẳn không muốn đối mặt với việc sự tỷ xuất giá lấy chồng. Hắn chỉ muốn rời khỏi nơi ấy thật xa, sau đó tự mình bịa ra một câu chuyện để lừa dối bản thân.

“Nhưng, thiếu gia, tiểu thư cũng hy vọng người có thể trở về.” Ánh mắt sáng ngời của Hàm Tuyết nhìn Nhược Hư, vừa muốn nói lại thôi.

“Tiểu Tuyết, muội cũng không phải mới ngày đầu tiên biết tính khí của ta.” Nhược Hư khẽ thở dài. “Ta đã quyết định việc gì rồi thì sẽ không thay đổi, ta sẽ không về Hoa Sơn. Cũng có thể, một ngày nào đó trong tương lai ta sẽ trở về, nhưng tuyệt đối không phải lúc này.”

Hàm Tuyết im lặng, nàng và Nhược Hư cũng giống nhau, năm nay cả hai đều mười tám tuổi, nhiều năm như vậy trôi qua, nàng tự nhiên hiểu được tính tình của hắn. Nàng cũng biết tại sao hắn không chịu quay về, suýt chút nữa thì đã nói sự thật cho hắn rõ, tuy nhiên nàng biết không thể như vậy được, vì nếu nói rõ ra, Hoa Ngọc Loan nhất định sẽ không tha thứ cho nàng.

“Tiểu thư, Tiểu Tuyết phải làm trái với mệnh lệnh của người, người có trách muội không?” Hàm Tuyết thăm thì trong lòng. Lúc rời khỏi Hoa Sơn, Hoa Ngọc Phượng đã thỉnh cầu nàng, bắt luận Nhược Hư có nguyện ý hay không, cũng phải đưa hắn trở về Hoa Sơn.

“Tiểu thư, thiếu gia không muốn quay về, muội cũng không muốn ép người. Tiểu Tuyết nhất định sẽ chăm sóc cho thiếu gia chu đáo, tiểu thư có thể an tâm.” Tiểu Tuyết nhủ thầm trong lòng.

“Thiếu gia, vậy người muốn đi đâu, Tiểu Tuyết sẽ đi cùng, được chứ?” Hàm Tuyết dịu dàng cười nói.

“Tiểu Tuyết, muội không chăm sóc cho nhị sự tỷ sao?” Nhược Hư thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói.

“Thiếu gia, người an tâm, tiểu thư đã dặn ta vô luận như thế nào cũng phải đi cùng người, dù người có đi đến bất kỳ nơi đâu.” Hàm Tuyết ôn nhu nói.

Nhược Hư không nói gì nữa, đứng dậy đến đứng bên cạnh cửa sổ, đột nhiên nhớ ra Giang Thanh Nguyệt đã từng nói với hắn một câu: “Một sách, nhớ kỹ nhé, ta tên là Tiểu Nguyệt, người nhất định phải giúp ta tìm được một cô gái tên là Giang Thanh Nguyệt.” Hắn cảm thấy khó hiểu, chẳng phải nàng chính là Giang Thanh Nguyệt hay sao?

“Thiếu gia, có việc gì không hiểu à?” Hàm Tuyết ở bên cạnh nhẹ nhàng hỏi.

Nhược Hư khẽ gật đầu, kể cho Hàm Tuyết nghe nỗi khúc mắc trong lòng.

Hàm Tuyết sau khi nghe xong, nghiêng đầu vùi óc vào suy nghĩ, điệu bộ trông thật đáng yêu. Nàng tạm thời quên đi tâm sự, toàn tâm toàn ý chiều cổ đến Nhược Hư.

“Chẳng lẽ còn một người khác tên là Giang Thanh Nguyệt sao?” Nhược Hư thì thào nói.

“Thiếu gia, theo Tiểu Tuyết nghĩ, có ba khả năng.” Hàm Tuyết nói. “Thứ nhất là như thiếu gia vừa nói, còn có một người khác nữa tên là Giang Thanh Nguyệt, cùng tên cùng họ với tiểu Nguyệt cô nương. Khả năng thứ hai là tiểu Nguyệt cô nương này không phải là Giang Thanh Nguyệt, cho nên mới cần thiếu gia đi tìm Giang Thanh Nguyệt thật sự. Thứ ba là, tiểu Nguyệt cô nương chỉ muốn tìm ra một lý do để thiếu gia rời xa nơi nguy hiểm đó mà thôi.”

“Vậy Tiểu Tuyết, muội cảm thấy nguyên nhân nào là khả dĩ nhất?” Nhược Hư nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể hiểu rõ.

“Giang hồ đồn đãi, đại tiểu thư Giang Thanh Nguyệt của Đại Giang tiêu cục là con người hết sức thần bí, bình thường rất khó gặp mặt, mà cũng chẳng có mấy ai biết được dung mạo thật sự của cô ta. Cho nên việc thiếu gia gặp Tiểu Nguyệt cô nương không phải là Giang Thanh Nguyệt thật sự nói không chừng rất có khả năng xảy ra.” Hàm Tuyết vừa nghĩ vừa nói. “Nhưng mà, Tiểu Tuyết nghĩ khả năng nàng ấy muốn thiếu gia rời khỏi nơi nguy hiểm ấy là lớn hơn cả. Bởi vì Tiểu Tuyết có thể nhận thấy, nàng đối với thiếu gia rất có tình ý.” Nói đến đây, Hàm Tuyết có chút cảm giác chua xót.

“Nếu quả thật như vậy, chẳng phải lúc này nàng đang gặp nguy hiểm hay sao?” Nhược Hư thì thào nói, lòng có chút nhói đau. Mấy ngày qua trước sự quan tâm của Giang Thanh Nguyệt dành cho hắn, hắn đã thấy cảm kích trong lòng. Mặc dù trái tim hắn đã bị Hoa Ngọc Loan chiếm lĩnh hoàn toàn, nhưng khi nghĩ đến một người con gái đang độ xuân thì môn môn lại đối xử rất tốt với hắn rất có thể đã không còn trên cõi đời này, làm sao hắn không cảm thấy thương tâm cho được? Hiện tại, hắn chỉ có thể từ tận đáy lòng cầu chúc cho nàng, hy vọng nàng có thể bình an vô sự.

Hàm Tuyết không nói gì mặc dù nàng biết sẽ có ngày hắn biết sự việc Giang Thanh Nguyệt nhảy xuống huyền nhai. Bất quá nàng nghĩ, nếu có thể để hắn biết trễ một ngày thì hay một ngày, chuyện của Hoa Ngọc Loan đủ làm hắn thương tâm lắm rồi, nàng không muốn làm tăng thêm nỗi đau cho vết thương trong lòng hắn nữa.

Một thanh Tình Kiếm lại khiến giang hồ dậy lên một trường tình phong huyết vũ. Trong vòng một đêm, Đại Giang Tiêu Cục hơn ba mươi mạng người đều trở thành những cỗ thi thể băng lãnh. Chẳng ai biết kẻ nào đã hạ thủ, còn tung tích của Tình Kiếm lại càng không ai biết.

Tại thành Trường An tùy ý đều có thể trông thấy những nhân sĩ võ lâm đeo kiếm mang gươm. Mà lúc này, có một tin tức đồn đãi khắp thành Trường An, đó là: Tình Kiếm hiện đang nằm trong tay một thư sinh trẻ tuổi đẹp trai, lại nghe nói hắn chính là tình lang của thiên kim đại tiểu thư Giang Thanh Nguyệt của Đại Giang tiêu cục. Thư sinh tuổi khoảng đôi mươi, người mặc áo trắng, tướng mạo tuấn tú, đây là thông tin mọi người đều biết. Vì thế mà, thoáng chốc trong thành Trường An đã biến mất khá nhiều thư sinh trẻ tuổi.

Hàm Tuyết vừa từ bên ngoài trở về, tin đồn ngoài ấy đã lan truyền rộng rãi, sắc mặt nàng có chút nhợt nhạt, hiển nhiên thư sinh trong lời đồn đãi chính là thiếu gia của nàng, cũng chính là Nhược Hư. Nàng nói sơ qua về tình hình bên ngoài cho Nhược Hư nghe, trong lòng càng lúc càng lo lắng hơn.

“Thiếu gia, bây giờ phải làm sao? Có cần nhờ tiểu thư giúp không?” Hàm Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Nhược Hư đang muốn lắc đầu, đột nhiên bắt gặp ánh mắt chứa chan hy vọng của Hàm Tuyết, đành lặng yên gật đầu, hẳn không thể chỉ vì bản thân mà mặc kệ sự sống chết của Hàm Tuyết.

“Thiếu gia, Tiểu Tuyết sẽ viết thư cho tiểu thư ngay” Hàm Tuyết nở nụ cười ngọt ngào, trên mặt lộ rõ vẻ hân hoan.

“Thiếu gia, cũng đã không còn sớm nữa, người hãy nghỉ ngơi đi.” Đã là lúc nửa đêm canh ba, Nhược Hư vẫn còn đứng bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Hàm Tuyết cùng hắn đứng lặng yên như vậy đã lâu, nhưng về như hắn lại không nhận ra điều đó, cuối cùng Hàm Tuyết nhịn không được đành phải lên tiếng nhắc nhở hắn.

“Tiểu Tuyết, sao muội còn chưa ngủ?” Nhược Hư chợt hỏi, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng vẫn pha chút ngạc nhiên.

“Thiếu gia, người vẫn còn chưa ngủ mà.” Hàm Tuyết bĩu môi, có chút bất mãn trong câu nói.

“Tiểu Tuyết, muội không cần phải lo cho ta.” - Nhược Hư thở dài một hơi – “Muội cứ đi ngủ trước đi”

“Thiếu gia không ngủ, muội cũng không ngủ” Tiểu Tuyết lắc đầu nói.

“Thực là hết cách với muội, được rồi, ta nghe lời vậy.” Nhược Hư lại thở dài một tiếng, càng ngày hắn càng thích thở dài.

Nhược Hư để nguyên quần áo nằm lên giường, qua một lúc phát hiện Hàm Tuyết vẫn chưa ra ngoài.

“Tiểu Tuyết, sao muội còn chưa đi ngủ?”, Nhược Hư ngồi dậy, phát hiện Tiểu Tuyết đang si ngốc ngẩn nhìn mình, trông ngực không khỏi đập liên hồi.

“Thiếu gia, muội sợ người một mình ở đây sẽ gặp nguy hiểm.” Hàm Tuyết thấp giọng nói.

“Yên tâm đi, ta không có vấn đề gì đâu.” Nhược Hư an ủi nàng.

Hàm Tuyết không nói gì, nhưng về như không tin lời Nhược Hư. Hiện nay, bốn bề đều là địch nhân, Nhược Hư chỉ là một thư sinh yếu đuối, quả thật đang ở trong tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

“Thiếu gia, muội ngủ ở đây được không?” Thật lâu sau, Hàm Tuyết mới cúi đầu nói, âm thanh rất nhỏ, tựa như tiếng muỗi vo ve.

“Được thôi,” Nhược Hư ra khỏi giường. “Muội đến ngủ đi”

“Vậy còn thiếu gia, người sẽ ngủ ở đâu?” Hàm Tuyết dịu dàng hỏi.

“Ta nằm ngủ trên mặt đất cũng được, không sao đâu” Nhược Hư điềm nhiên nói.

“Thiếu gia, hay là để muội ngủ trên đất đi” Hàm Tuyết mang chút giận dỗi nói.

“Muội là con gái, làm sao có thể ngủ dưới đất được chứ?” Nhược Hư có vẻ bức mình, giọng nói mang theo mệnh lệnh. “Mau lên giường ngủ đi, không thì trời sáng sẽ chẳng ngủ được đâu ”

“Muội không ngủ” Hàm Tuyết ngồi trên giường hờn mát đáp.

Nhược Hư lặng lẽ nhìn nàng trong một chốc, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh nàng, dịu dàng nói: “Ngủ đi, không biết từ nay về sau còn có thể yên ổn ngủ nữa không, muội ngủ đằng trong nhé.”

“Thiếu gia, muội...” Hàm Tuyết đỏ mặt, cảm giác như đang phát sốt, nhìn Nhược Hư, phát hiện ánh mắt của hắn vô cùng trong sáng. Nàng cảm thấy yên tâm hơn nhưng tựa hồ lại cảm giác một tia mất mát, liền theo lời hắn uyển chuyển bò lên giường, thân thể khẽ co lại nằm bên trong. Nhược Hư từ đáy lòng phát ra một tiếng thở dài, cũng nằm xuống cạnh nàng, cảm thụ lớp lớp hương thơm từ người nàng toát ra khiến cho kẻ khác phải ngất ngây.

Hàm Tuyết trong lòng có chút chờ đợi cũng có chút lo lắng, nhưng cuối cùng lại cảm thấy thất vọng. Nhược Hư không hề có thái độ, hành động gì đụng chạm đến thân thể nàng. Từ lúc còn nhỏ, nàng đã yêu thích vị thiếu gia này, nhưng hắn trước giờ vẫn không hiểu tâm ý của nàng. Trong thâm tâm, nàng vẫn thầm mong cho tiểu thư và thiếu gia sẽ thành đôi, như vậy nàng sẽ có cơ hội kề cận bên hắn. Chỉ tiếc rằng, trước nay thiếu gia vẫn một mực yêu đại tiểu thư. Còn về phần tiểu thư, thoạt trông cũng có vẻ quan tâm thiếu gia, nhưng ngay cả nàng cũng không rõ tiểu thư có thật sự yêu thích hắn hay không.

Miên man suy nghĩ một lúc, Hàm Tuyết rốt cuộc cũng ngủ thiếp đi, trong cơn mơ màng, nàng trở mình không cần thận thế nào lại nép vào lòng Nhược Hư. Hai người cứ ôm nhau ngủ như vậy cho tới lúc bình minh.

“Tiểu Tuyết, đến lúc thức dậy rồi” Tiểu nhị đã mang nước đến, Nhược Hư nhẹ nhàng gọi cô gái đang nằm trong lòng mình.

“Không, muội còn muốn ngủ thêm một chút nữa.” Cô gái mơ mơ màng màng nũng nịu nói, đột nhiên tựa hồ tỉnh lại, mở to đôi mắt.

“A....” Hàm Tuyết khẽ kinh hô, vội chui ra khỏi lòng Nhược Hư, mặt hoa đỏ bừng.

“Thiếu gia, muội, muội,...” Hàm Tuyết lúng túng không biết nói gì cho phải, trong lòng cảm thấy một chút ngọt ngào.

“Nha đầu ngốc, rời giường đi thôi.” Nhược Hư trìu mến nhìn nàng, ôn nhu nói.

Hàm Tuyết ra khỏi giường vẫn có chút ngượng ngùng, không dám nhìn thẳng vào mắt Nhược Hư. Trong lòng nàng, trống ngực đập liên hồi không dứt, nhưng khi nhìn qua Nhược Hư, thấy hần chẳng có vẻ gì kì lạ, trong lòng tuy có chút không vui nhưng cũng cảm thấy an tâm hơn.

“Thiếu gia, hy vọng tiểu thư sẽ đến trước khi chúng ta bị phát hiện.” Sau khi dùng bữa sáng, Hàm Tuyết nhỏ giọng nói. Quả thật nàng đang rất lo lắng, một khi Nhược Hư bị người ta phát hiện rồi, trong thành Trường An, có biết bao nhiêu kẻ ham muốn Tình Kiếm, làm sao hai người bọn họ có thể đối phó cho được. Mặc dù võ công của Hàm Tuyết rất cao, có thể xếp vào hàng nhất lưu cao thủ. Nhưng những nhân sĩ võ lâm có trình độ võ thuật như nàng cũng không phải là ít, huống chi nàng chẳng có ai trợ lực giúp đỡ, lại còn phải chiếu cố đến Nhược Hư - một người hoàn toàn không biết võ công. Nếu lỡ gặp phải cao thủ, hoặc địch nhân hơi đông một chút, sợ rằng nàng sẽ không thể ứng phó nổi. Vì thế, nàng hy vọng rằng lúc này không người nào có thể tìm ra bọn họ, đợi khi Hoa Ngọc Phượng đến rồi, bọn họ sẽ không cần phải lo lắng nữa. Nàng đối với tiểu thư nhà mình vô cùng tin tưởng.

“Tiểu Tuyết, chúng ta e rằng đã bị kẻ khác nhận ra rồi.” Nhược Hư nhẹ giọng nói, vừa rồi hần cảm thấy ánh mắt của điểm tiểu nhị nhìn hần có chút gì đó khác lạ.

“Thiếu gia, người nói thật ư?” Hàm Tuyết cả kinh, vội vàng đứng dậy. “Vậy thiếu gia, chúng ta nên mau mau rời khỏi nơi này.” Nàng vội thu xếp chút ít, vừa định kéo Nhược Hư rời khỏi.

“Muốn chạy sao? Đáng tiếc đã chậm một bước rồi.” Tiếng nói từ cửa vọng vào.

Người đến tuổi khoảng bốn mươi, mặt trắng nhẵn nhụi, mình khoác nho sam màu lam, tay cầm quạt lông vũ, trên đầu chít khăn, phong theo cách ăn mặc của văn sĩ, tướng mạo đường đường pha lẫn vài phần uy nghi, người không tính là cao nhưng không gây cảm giác gầy yếu. Phía sau hần còn có một đôi thiếu niên nam nữ, đều vào khoảng mười lăm mười sáu tuổi. Thiếu niên tuấn tú bất phàm, môi hồng răng trắng. Thiếu nữ phong tư không tầm thường, mỹ mạo xuất chúng. Cả hai đứng cạnh bên nhau khiến người ta không khỏi liên tưởng đến câu “trai tài gái sắc”.

“Chẳng biết các hạ là người phương nào? Chặn cửa người khác hình như không phải phép lắm.” Nhược Hư nói nhạt.

“Hứa công tử quả nhiên là một người lịch sự, tuy chỉ là một thư sinh nhưng lại gan dạ không kém một nhân sĩ võ lâm như ta, Phương mỗ bái phục.” Văn sĩ áo lam mỉm cười nói.

“Tiền bối có phải là Phương Phi Long bang chủ của Tiềm Long Bang, cùng với hai vị theo sau, có phải là đôi Kim Đồng Ngọc Nữ uy chấn giang hồ.” thanh âm ôn nhu của Hàm Tuyết vang lên.

“Nhân lực của cô nương thật tốt!” Phương Phi Long lên tiếng tán thưởng.

“Chẳng rõ các vị có việc gì?” Nhược Hư nhàn nhạt hỏi.

“Hứa công tử đã biết rõ còn hỏi làm gì? Phương mỗ ta, người ngay không nói lời gian dối, chỉ muốn mượn Tình Kiếm dùng một chút mà thôi.” Phương Phi Long trực tiếp nói thẳng ra.

“Ta nghĩ có lẽ Phương bang chủ phải thất vọng rồi. Những đồn đãi trên giang hồ không thể tin được. Quả thật cho đến lúc này, văn sinh còn chưa được thấy qua Tình Kiếm nên càng không thể nói tới việc đem Tình Kiếm cho bang chủ người mượn được.” Nhược Hư chậm rãi nói.

“Hứa công tử, ai cũng biết rõ người chính là tình lang của đại tiểu thư Đại Giang tiêu cực. Tình Kiếm vốn ở chỗ của Giang đại tiểu thư, mà hiện tại Giang đại tiểu thư đã nhảy vực bỏ mình. Trước lúc chết, Giang đại tiểu thư chính là ở cùng người, nên nếu Tình Kiếm không ở chỗ của Hứa công tử thì còn ở đâu?” trên mặt Phương Phi Long có chút cười cợt.

Nhược Hư ngậy người ra, cảm thấy như sét đánh ngang tai.

“Nàng đã chết rồi ư? Không, không phải đâu.” Nhược Hư lẩm bẩm nói. Mặc dù sớm đã biết trước Giang Thanh Nguyệt sẽ dữ nhiều lành ít, nhưng hiện tại nghe được tin về cái chết của nàng, hắn cũng khó có thể tiếp thụ được. Một cô nương tốt như thế, lại trẻ trung xinh đẹp như thế, quan trọng hơn hết là nàng đối với hắn rất tốt, lại còn nụ hôn dịu dàng của nàng nữa, chẳng lẽ hồng nhan quả thật bạc mệnh hay sao?

“Thiếu gia, người cũng đừng quá đau buồn, có lẽ, có lẽ nàng ấy vẫn chưa chết đâu, nàng ấy chỉ nhảy xuống huyệt nhai, chưa chắc là đã chết.” Hàm Tuyết thấy bộ dáng của Nhược Hư thương tâm như vậy, trong lòng cũng đau đớn khôn nguôi, bèn dịu giọng an ủi hắn.

5. Chương 5: Tình Chân Ý Thiết

“Tiểu Tuyết, nàng an tâm, ta không sao” Nhược Hư miễn cưỡng cười, trong lòng thầm nói: “Tiểu Nguyệt, nàng an tâm, nếu ta thoát được kiếp nạn này, sẽ có ngày ta giúp nàng lấy lại công bằng. Trương Liệt ơi là Trương Liệt, ta nhất định không tha cho ngươi”. Ý nghĩ coi thường chuyện sống chết trong lòng Nhược Hư trong phút chốc đã bị quét sạch, lòng hắn lúc này chỉ còn lại một nguyện vọng duy nhất, hắn muốn sống cho thật tốt, hắn còn nhiều việc vẫn chưa làm.

“Ta muốn đoạt sư tử trở về, ta muốn giúp Tiểu Nguyệt báo thù, nhưng mà, ta làm sao thực hiện được đây?” trong lòng Nhược Hư có chút rối ren, nhưng tình hình hiện tại không cho phép hắn suy nghĩ nhiều.

“Không biết Hứa công tử suy nghĩ thế nào? Phải chăng đã đồng ý cho tại hạ mượn Tình Kiếm?” giọng nói Phương Phi Long ra chiều mềm mỏng, vẻ như rất khách khí nhưng thật chất lại đang ẩn tàng sự uy hiếp.

“Ta chỉ là một thư sinh, vốn chẳng liên quan gì đến chuyện trong võ lâm, Tình Kiếm đối với ta vốn cũng chẳng có tác dụng gì, nếu Phương bang chủ muốn mượn, tất nhiên là được.” Nhược Hư đột nhiên lạnh nhạt cười nói.

“Thiếu gia, người....” Hàm Tuyết không ngờ Nhược Hư lại nói vậy, có phần không hiểu, Nhược Hư khẽ nhìn nàng, trong ánh mắt có một chút nghiêm nghị tỏ ý không muốn nàng nói tiếp, Hàm Tuyết yên lặng cúi đầu.

“Hứa công tử quả là dễ chịu, Phương mỗ xin được kết bạn với ngài.” Trong giọng nói của Phương Phi Long tràn ngập vui sướng, ánh mắt lộ rõ vẻ tham lam.

“Nhưng Phương bang chủ có điều không biết, Tình Kiếm hiện không có ở đây mà được chôn giấu tại một nơi khác. Nếu Phương bang chủ có thời gian hãy cùng tại hạ đi đến chỗ ấy vậy?” Nhược Hư nhìn bộ dạng tham lam của Phương Phi Long, trong lòng có chút ác cảm, nhưng vì nghĩ đến đại cuộc, trên mặt khẽ lộ nét cười nhạt.

“Đương nhiên là được, vậy chúng ta sẽ cùng Hứa công tử đi một chuyến” Hắn e chậm tất sinh biến, dĩ nhiên là phải càng nhanh càng tốt.

Nhược Hư chẳng nói thêm gì nữa, đi trước dẫn đầu, tiếp sau là Hàm Tuyết đi theo bên mình, đề phòng có biến cố gì xảy đến. Phương Phi Long và Kim Đồng Ngọc Nữ cũng khẩn trương theo sau hai người họ.

“Công tử, trong tối hình như có rất nhiều người theo chúng ta.” Hàm Tuyết nói nhỏ với Nhược Hư, Nhược Hư khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu tình thế. Tuy không thể phát hiện được như Hàm Tuyết, nhưng hắn có thể tưởng tượng, những người mong muốn có Tình Kiếm tuyệt không phải chỉ có mỗi mình Phương Phi Long. Phương Phi Long có thể tìm ra hắn, thì những người khác cũng sẽ nhanh chóng tìm đến. Vừa rồi hắn và Phương Phi Long trò chuyện đã mất một khoảng thời gian, tuy không lâu, nhưng cũng đủ để cho những kẻ khác tìm đến. Trong lòng hắn có chút vui mừng, vì sắp đạt được kết quả mình mong muốn.

Trong lòng Hàm Tuyết lo lắng không thôi. Mỗi Tiềm Long bang thôi đã đủ khiến nàng đau đầu rồi. Tiềm Long Bang cũng là một đại bang phái trong hắc đạo, đệ tử vô số, phân bố rộng khắp trung nguyên. Phương

Phi Long lại là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, dưới tay hắn có Kim Đồng Ngọc Nữ, uy danh lừng lẫy, hai người liên thủ tạo thành uy lực vô biên, có thể nói là mạnh hơn cả Phương Phi Long.

“Hứa Công tử, còn bao xa?” Phương Phi Long thấy Nhược Hư có phần chậm chạp, trong lòng không khỏi nôn nóng.

“Phương Bang Chủ, sắp tới rồi.” Nhược Hư bình tĩnh nói, “bất quá tại hạ không biết võ công, nên chẳng có cách gì đi nhanh được, xin đừng trách”

“Chẳng lẽ Phương bang chủ lo sợ thiếu gia nhà ta đi sai đường hay sao?” Hàm Tuyết nói mỉa.

“Nào có nào có, cô nương nói đùa rồi.” Trên mặt Phương Phi Long lộ ra nét cười gian trá.

Hàm Tuyết hừ nhẹ một tiếng, chẳng nói thêm gì nữa, trong lòng mong ngóng tiểu thư mau mau xuất hiện.

Dựa vào trí nhớ kinh người của mình, Nhược Hư không phải qua những đường núi vòng vèo, hiểm trở mà dẫn mọi người đi một mạch đến vách núi nơi Giang Thanh Nguyệt gặp nạn. Trên đường đi, hắn chẳng chút do dự, bởi vậy sự nghi ngờ trong lòng Phương Phi Long đã giảm đi không ít.

Nhược Hư lặng lẽ đứng bên vách núi, gió núi thổi đến, hắn khẽ rung mình, thân hình ốm yếu cũng đung đưa theo gió gây cho người ta cảm giác lúc nào hắn cũng có thể bị gió thổi đi. Hàm Tuyết vội đưa tay đỡ hắn, trong lòng có chút lo lắng: có khi nào thiếu gia lại làm chuyện dại dột hay không? Nghĩ tới đây, nàng bất giác xiết chặt tay hơn.

Một đôi thiếu niên áo trắng nép mình bên nhau, vạt áo phất phơ bay bay, so với nam thanh nữ tú còn có vẻ thần tiên thoát tục hơn. Trong lòng đôi Kim Đồng Ngọc Nữ theo sau Phương Phi Long cũng dâng lên một loại cảm giác tự ti. Khí chất trên mình của Nhược Hư và Hàm Tuyết họ không thể có được.

Lúc này Hàm Tuyết đã quên đi bản thân đang lâm vào hiểm cảnh, trong lòng nàng dâng lên một niềm hạnh phúc không tên. Nếu thời gian có ngưng lại, nàng nguyện cùng vị thiếu gia yêu quý của mình vĩnh viễn bên nhau, vĩnh viễn giữ lại thời khắc này. Hiện tại, chỉ có nàng thuộc về thiếu gia mà thôi.

Phương Phi Long rốt cuộc không nhịn được nữa, nhìn lại đôi Kim Đồng Ngọc Nữ phía sau, phát hiện ánh mắt bọn họ như có chút si mê. Hắn lạnh lùng quát một tiếng bừng tỉnh bọn họ, cũng để làm Hàm Tuyết giật mình.

“Công tử, Tiểu Tuyết nếu có thể cùng chết với người, cuộc đời này đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.” Hàm Tuyết nhỏ nhẹ nói, sau cùng nàng đã thổ lộ được tiếng lòng của mình.

Trong lòng Nhược Hư cũng thấy ấm áp lên đôi chút, hắn tịnh không ngốc nghếch, ngược lại rất thông minh. Mấy ngày nay ở cùng Hàm Tuyết, hắn cũng đã lờ mờ hiểu được tâm ý của nàng đối với mình. Mặc dù trong lòng hắn, ngoài sư tỷ ra chẳng còn ai, nhưng khi nghe Hàm Tuyết thổ lộ nguyện cùng mình đồng sinh cộng tử, hắn cũng bị mối tình si của nàng làm cho cảm động.

“A đầu gối, chúng ta làm sao mà chết được chứ?” Nhược Hư nói nhỏ vào tai nàng, miệng cười mỉm, tay khẽ vuốt tóc nàng an ủi.

“Hứa công tử, cũng đến lúc nói ra Tình Kiếm được chôn ở nơi nào rồi chứ?” Phương Phi Long phá vỡ không khí lãng mạn giữa hai người, kết quả khiến cho từ đây về sau, Hàm Tuyết rất hận hắn, bởi nàng hiểu lần này trôi qua không biết khi nào mới được cùng thiếu gia trải qua những giây phút đẹp đẽ như thế, hoặc giả, kiếp này đã không có khả năng rồi.

“Phương bang chủ, thật ra Tình Kiếm chỉ ở gần đây, nhưng không rõ là Phương Bang Chủ muốn ta nói ra hay chỉ nói với mỗi mình ông?” Nhược Hư vừa nói vừa cười nhẹ.

“Dĩ nhiên là...” Phương Phi Long còn chưa nói xong đã bị người khác cướp lời.

“Đương nhiên là nói lớn ra để cho mọi người ở đây ai cũng có thể nghe rồi.” Ai đó nhanh chóng lên tiếng, lời còn chưa dứt, mọi người chỉ thấy loé lên một vầng lam ảnh, trước mặt lại có thêm một người nữa.

Một gã thanh niên trên dưới hai mươi tuổi, mình mặc nho sam xanh da trời, trông cách ăn mặc thì cũng là một trang thư sinh, trên tay cầm một cây quạt giấy lấp lánh ánh vàng, phong tư bất tục, trên khoé miệng còn lưu nét cười nhưng cũng không phải cười.

“Này, ta nói mọi người cùng ra đi, việc gì phải nấp ở phía sau? Nếu quả Tình Kiếm ở đây, mọi người nên nghĩ cách phân chia thế nào cho hợp lý? Mọi người nói có phải không?” thanh niên áo xanh hướng về bốn phía, cao giọng nói to.

Lời vừa hô ra, quả thật hiệu quả, thoáng chốc đã loạn xoạc nhảy ra rất nhiều người, vách núi vốn hoang vắng bỗng trở nên náo nhiệt hẳn lên. Từng cặp mắt đầy vẻ tham lam trừng ra nhìn hai người Nhược Hư và Hàm Tuyết

“Phải chăng Hoa công tử cũng vì Tình Kiếm mà đến?” trong lòng Phương Phi Long đã thầm mắng người này không biết bao nhiêu lần, nhưng lại không dám đắc tội với hắn, cho nên hắn ngoài mặt tỏ vẻ tươi cười còn hai tay thì chấp lại.

“Đương nhiên, đương nhiên, ở đây có ai không vì Tình Kiếm mà đến chứ?” Hoa công tử thuận miệng nói, vừa nói vừa nhìn ra bốn phía, đột nhiên ha hả cười to, “thật ra, ta cũng chỉ muốn nhìn thử Tình Kiếm thôi, các người không cần lo lắng như vậy, ta không định tranh giành cùng các người. Ôi, Hoa Phi Hoa ta, mặc dù không phải hạng tử tế gì, nhưng cũng biết rằng cướp bóc là không đúng, cho nên, các người hãy yên tâm, ta nhất định không tranh đoạt.”

Mọi người tựa hồ đều cùng lúc thở phào, hắn lại nói thêm một câu: “Ta ghét nhất là bị người khác cướp đồ vật”, câu nói này dường như đánh trúng tim đen của một nửa số người có mặt.

Trong võ lâm có hai câu thoại, gọi là “Hoa Sơn nhất điều lộ - Phong Hoa Tuyết Nguyệt tàn”, trong đó, Hoa Sơn tức ám chỉ Hoa Sơn phái, còn Phong Hoa Tuyết Nguyệt thì ám chỉ về tứ đại gia tộc trong võ lâm hiện thời: Phong - Hoa - Tuyết - Nguyệt. Hàm ý trong hai câu thoại này đa số người trong võ lâm đều hiểu rõ. Đại khái muốn nói rằng nếu đắc tội với Hoa Sơn còn có một con đường thoát, còn nếu đắc tội với tứ đại gia tộc thì chỉ có nước chờ bị tàn phế mà thôi. Hoa Sơn là danh môn chính phái của võ lâm, hành sự quang minh lỗi lạc. Cho nên, đắc tội với Hoa Sơn, cũng không nhất định bị báo thù. Còn tứ đại gia tộc, vừa chánh - vừa tà, nguyên tắc hành sự của họ là: Người không phạm ta, ta cũng không phạm người, nhưng nếu người phạm ta, ta nhất định sẽ phạm lại người. Tứ đại gia tộc trước nay vẫn hợp sức, cùng tiến cùng lui, thực lực không phải chuyện đùa.

Võ công của Hoa Phi Hoa cũng không tính là cao, mặc dù đứng vị trí thứ ba trong Long bảng, nhưng Long bảng đó chỉ là thứ tự của những thanh niên cao thủ. Trong võ lâm, còn nhiều cao thủ võ công hơn hẳn nhiều lần. Vì thế, đơn độc một mình Hoa Phi Hoa thì chẳng có gì đáng sợ, cái đáng sợ chính vì hắn là thiếu chủ Hoa gia của một trong tứ đại gia tộc. Phụ thân của hắn, hiện là người đứng đầu của Hoa gia, Hoa Thác, bài danh thứ tám trong địa bảng, nhưng có người nói, xét về thực lực của ông ta trên thật tế thì vị trí không chỉ là thứ tám. Hoa Thác có hai con, một trai một gái. Con gái Hoa Phi Mộng, năm nay đã hai mươi bốn tuổi, nhưng vẫn chưa gả chồng, có lời đồn đại rằng do dung mạo xấu xí nên đến tuổi này mà vẫn chưa thể xuất giá. Bất quá mọi người đều không tin, bởi vì cho dù cô ta có xấu ma chê quỷ hờn thế nào, dựa vào địa vị của Hoa gia, cô ta vẫn có thể lấy được một người chồng tốt. Con trai Hoa Phi Hoa, năm nay hai mươi tuổi, trên giang hồ có một ngoại hiệu khá bắt mắt, gọi là phong lưu công tử. Bởi do, hắn thường ra vào chốn thanh lâu kỹ viện, có điều bản thân hắn lại lấy làm thích thú với cái ngoại hiệu chẳng mấy nhả nhặn này. Càng lạ hơn, Phụ thân của hắn, Hoa Thác, đối với đứa con bảo bối này cũng không hề quản thúc mà cứ mặc hắn rong chơi bên ngoài.

Toàn trường yên lặng trong chốc lát, một thoáng hồ như không ai muốn nói chuyện.

“Hứa công tử, người đã đồng ý giao Tình Kiếm ra cho Phương mỗ thì nên làm y như lời đã hứa.” Cuối cùng thì Phương Phi Long cũng nhịn không nổi, mắt thấy mỗi ngon đã kề bên miệng nhưng lại bị kẻ khác ngăn cản không cho nuốt vào, trong lòng không khỏi sinh ra oán hận.

“Phương bang chủ, chẳng phải ta đã nói với ông về nơi chôn dấu của Tình Kiếm rồi sao?” Đột nhiên, Nhược Hư nói ra trong điệu bộ kinh ngạc.

“Hứa công tử, người nói với ta lúc nào?” Phương Phi Long nén giận hỏi.

“Phương bang chủ, vừa mới này, chẳng phải ta đã bảo Tiểu Tuyết nói với ông hay sao? Ông nói rằng muốn chúng ta nói nhỏ cho một mình ông biết, nên ta đã bảo Tiểu Tuyết truyền âm báo cho ông.” Nhược Hư vẫn tiếp tục nói trong bộ dạng kinh ngạc kì quái, vừa nói lại tỏ vẻ như đã hiểu ra sự việc.

“Ồ, tại hạ hiểu rồi, chẳng lẽ Phương bang chủ nghe không rõ, muốn ta nói lại lần nữa sao? Tiểu Tuyết, người nói lại với ông ta lần nữa đi.” vừa nói, hắn vừa quay đầu nhìn Hàm Tuyết.

Hàm Tuyết nhu thuận gật gật đầu, mọi người chỉ nhìn thấy đôi môi anh đào của nàng có chút động đậy, nhưng lại chẳng nghe thấy thanh âm gì cả.

“Phương bang chủ, lần này người nghe rõ rồi chứ?” Nhược Hư mỉm cười nhìn Phương Phi Long nói.

“Ài, ta nói Hứa huynh đệ người không đủ nghĩa khí tí nào? Tại sao chỉ nói cho một mình Phương bang chủ biết? Nếu muốn nói thì phải nói cho mọi người cùng nghe mới phải.” Trong tiếng nói của Hoa Phi Hoa có chút gì đó không hài lòng lắm.

“Hoa huynh, tại hạ cũng vì bất đắc dĩ, nếu các vị muốn Tình Kiếm, thì cứ tìm Phương bang chủ vậy. Tại hạ chỉ là một kẻ thư sinh, thật sự không dám đắc tội với Phương bang chủ.” Nhược Hư mang vẻ khó xử trên mặt.

“Tên họ Hứa kia, người ăn nói hồ đồ gì vậy? Người nào có nói với ta Tình Kiếm ở chỗ nào đâu.” Phương Phi Long hăng giọng nói.

“Phương bang chủ, làm người không nên quá đáng như vậy. Ông đường đường là một bang chủ, ép buộc tại hạ phải giao Tình Kiếm ra, tại hạ thân cô thế cô, chỉ còn cách giao nộp. Nhưng bây giờ đã đưa ra rồi, Phương bang chủ lại muốn tại hạ đỡ lấy gánh nặng này giùm ông, ông không cảm thấy là quá vô lý sao?” Nhược Hư lạnh lùng, chậm rãi nói ra. “Tình Kiếm vốn chẳng phải vật của ta, ta lại không phải người trong võ lâm, có dùng Tình Kiếm cũng chẳng có mục đích gì lớn lao. Nhưng điều quan trọng nhất là, ta chẳng muốn vì một thanh kiếm mà phải mất mạng, chỉ là không ngờ Phương bang chủ quả nhiên không muốn tha cho ta, ta cũng chẳng còn gì để nói, muốn chém muốn giết, mời Phương bang chủ tùy ý!”

“Họ Hứa kia, Phương mỗ ta đã xem thường người.” Phương Phi Long mắt thấy bốn phía mọi người đều chăm chăm ánh nhìn lên người hắn. Một số người còn khẽ động đậy như muốn di chuyển. Hiển nhiên, có rất nhiều người tin lời Nhược Hư, không khỏi oán hận khi thấy Nhược Hư nói vậy.

“Hứa huynh đệ, người an tâm, chẳng ai có thể đối xử với người như thế. Dù sao, Tình Kiếm cũng đã ở trong tay Phương bang chủ, ta nghĩ ở đây chẳng ai vô duyên vô cớ gây điều bất lợi cho người.” Hoa Phi Hoa cố ý nói lớn. “Hoa Phi Hoa ta có thể bảo đảm, người nhất định sẽ bình an vô sự”

“Đa tạ Hoa huynh, tại hạ thập phần cảm kích” Nhược Hư nhẹ giọng nói. Tuy hắn có thể thấy rõ, từ lúc Hoa Phi Hoa xuất hiện đến nay cứ một mực hữu ý vô tình bênh vực, giúp hắn giảm bớt họa cho Phương Phi Long. Nhưng hắn và Hoa Phi Hoa lại không có mối kết giao nào, vì vậy hắn cũng không rõ Hoa Phi Hoa có mục đích gì nữa.

“Phương bang chủ, mọi người đang đợi người nói ra nơi tung tích của Tình Kiếm. Lẽ nào Phương bang chủ muốn một mình độc chiếm Tình Kiếm hay sao?” Cuối cùng thì cũng có người nhện không nổi nói ra. Hắn mình khoác thanh y, tuổi chừng ba mươi, dáng vẻ mảnh khảnh, nhưng hai mắt thì sáng ngời. Phương Phi Long thâm kêu khổ trong lòng, người vừa nói chính là Trường Giang Minh minh chủ, Hách Thiết Đạo. Trường Giang Minh thế lực phân bố rộng khắp Đại Giang Nam Bắc, vì thế tại nhiều vùng có xảy ra tranh chấp quyền lợi với Tiềm Long bang, hai phái luôn luôn bất hoà. Hiện tại, người gây khó dễ trước mắt quả nhiên là hắn.

“Hách Thiết Đạo, người còn chưa đủ tư cách để ra lệnh cho ta!” Phương Phi Long lạnh lùng hừ một tiếng, hắn không thể để rơi xuống thế hạ phong trước mặt Hách Thiết Đạo.

“Không dám, ta chỉ muốn nhắc nhở một chút mà thôi, tất cả mọi người đều đang mong đợi” Hách Thiết Đạo cười mỉa mai.

Phương Phi Long nhìn ra bốn phía, mặc dù số người không ít, nhưng có thể đấu lại hắn quả thật chỉ có Hách Thiết Đạo, trong lòng hắn chửi thầm, ngoài miệng lại nói: “Hách Thiết Đạo, người muốn biết rõ tung tích của Tình Kiếm thì nên hỏi tên họ Hứa kia mới phải.”

“Mọi người ai cũng biết, có Phương bang chủ người ở đây hắn sẽ không dám nói. Nếu hắn đã nói cho người biết, thì người hãy nói ra để giúp giải toả sự hiếu kỳ trong lòng mọi người đi” Hách Thiết Đạo nói, trên khoé môi để lộ nụ cười đắc ý.

“Nếu Phương bang chủ đã không muốn nói, xem ra mấy huynh đệ ta đành phải dùng biện pháp mạnh vậy.” Giọng nói lạnh lùng vọng đến từ xa. Phương Phi Long nhìn thấy bốn người xuất hiện, sắc mặt đại biến.

Nhược Hư cũng hơi kinh hãi, những người đến chính là Lao sơn tứ quỷ, Si Mị Vồng Lượng – bốn huynh đệ.

“Bốn tên quái vật này đã đến rồi, chuẩn bị chạy thôi.” Hoa Phi Hoa chợt xuất hiện bên cạnh Nhược Hư. Hàm Tuyết cả kinh liền ra chắn phía trước, cảnh giác nhìn y.

“Ta nghĩ đại mỹ nhân tiểu thư không cần nhìn ta như vậy, mau dẫn người trong mộng của cô chạy giữ mạng đi, chậm chân một chút cũng không kịp đâu. Nhân lúc bọn họ còn chưa chú ý đến nơi này hãy đi mau, nhớ là cứ chạy về hướng Đông, sẽ có người tiếp ứng.” Hoa Phi Hoa nói nhanh.

“Tiểu Tuyết, lời hắc đấng tin, mau chạy thôi!” Nhược Hư thấp giọng nói, Hàm Tuyết khẽ gật đầu, hốt nhiên ôm lấy Nhược Hư, nhắm hướng Đông mau chóng chạy đi.

6. Chương 6: Tình Ti Củ Triền

“Bọn họ muốn chạy trốn!” Có người hét lên. Trong nháy mắt đã có mấy bóng người xông tới.

“Hi Hi, hãy xem chiêu ‘thiên nữ tán hoa’ của bốn công tử đây!” Hoa Phi Hoa cười khẩy một tiếng, cánh hoa đầy trời vấy đến mọi người, ai nấy vội vàng chạy trốn trời chết, nghe nói một khi đã trúng ‘Thiên nữ tán hoa’ của Hoa Phi Hoa thì không chết cũng tàn phế, bọn họ dĩ nhiên không muốn nếm thử chút nào.

Cánh hoa tản mát đi, ba người cũng biến mất dạng.

“Ài, lại thêm một đám ngu ngốc nữa rút lui!” Hoa Phi Hoa vừa thi triển khinh công đuổi theo hai người Nhược Hư, vừa lắc đầu lắc bả nói.

Hàm Tuyết khẩn trương ôm lấy Nhược Hư, vận khởi khí lực toàn thân, nhận đứng phương hướng, toàn lực đi vội về trước, bên tai chỉ nghe được tiếng gió vù vù, hoàn toàn không biết đã chạy qua bao lâu. Đến khi Hàm Tuyết cảm thấy chân như mềm nhũn, cước bộ cũng tự nhiên chậm lại.

“Tiểu Tuyết, dừng lại thôi.” Nhược Hư thấp giọng nói, hắc cảm nhận được tiếng thở gấp của Hàm Tuyết, giọt giọt mồ hôi rơi đã rơi xuống mặt hắc.

Hàm Tuyết ngừng lại nhưng có chút không ổn, chân nàng mềm nhũn ngã luôn xuống đất, hai người thành ra lăn lộn trên mặt đất.

“A, thiếu gia, người không sao chứ?” Hàm Tuyết vội vàng bò dậy, đỡ Nhược Hư lên, khẩn trương hỏi han, sắc mặt dường như sắp khóc đến nơi.

“Không có việc gì đâu, Tiểu Tuyết, chúng ta nghỉ ngơi một lát đi.” Nhược Hư mỉm cười, nhẹ giọng nói.

“Vâng.” Hàm Tuyết gật gật đầu, tựa vào người Nhược Hư, hai người cứ thế ngồi luôn xuống đất.

“Ày, ta nói hai người các người có nghỉ ngơi cũng phải tìm chỗ cho tốt một chút chứ.” Bên cạnh vang lên thanh âm của Hoa Phi Hoa.

“Liên quan gì đến ngươi chứ?” Hàm Tuyết giận đến trắng bệch liếc Hoa Phi Hoa.

“Ta nói đại mỹ nhân tiểu thư nghe, tốt xấu gì ta cũng đã giúp các người một lần, không cần phải đối xử với ta như vậy chứ?” Hoa Phi Hoa vẻ mặt oan ức nói.

“Hoa huynh, lần này thật sự là đa tạ huynh.” Nhược Hư đứng dậy, khẽ hành lễ.

“Hứa huynh đệ, không cần khách khí như thế, ta cũng là vì được người ta ủy thác thôi. Được rồi, các người xem, phía trước có một gian tiểu ốc, chúng ta hãy đến đó nghỉ ngơi chút đi.” Hoa Phi Hoa cười cười nói.

Nhược Hư gật đầu, ba người lần lượt tiến vào trong ngôi tiểu miếu ấy. Phòng quả thật rất nhỏ, bất quá được cái sạch sẽ, vẻ như có người thường xuyên dùng chân tại đây.

Trong phòng thực yên tĩnh. Hoa Phi Hoa tựa hồ có chút nhấp nhòm, ánh mắt thường xuyên nhìn ra bên ngoài.

Hàm Tuyết tựa vào người Nhược Hư, ánh mắt long lanh không rời khỏi hắn. Nhược Hư cũng cảm giác được ánh mắt ấy nên có chút ngại ngùng không dám đón nhận. Thân thể mềm mại của nàng tỏa ra trận trăn hương thơm ngát, xuyên vào mũi Nhược Hư, nhưng hắn vẫn không dám tiếp thụ.

“Hứa huynh đệ, phúc khí người thật là tốt a!” Hoa Phi Hoa đột nhiên dùng vẻ mặt hâm mộ nhìn Nhược Hư nói. Nhược Hư chỉ đành cười khổ, không nói gì thêm.

“Hứa huynh đệ, nghe nói người chính là tình lang của Giang đại tiểu thư ở Đại Giang tiêu cục, có phải như vậy không?” Hoa Phi Hoa lại hỏi, giọng nói có chút khác thường.

“Này, sao người lại phiền như vậy chứ?” Hàm Tuyết hung hăng trừng mắt với Hoa Phi Hoa.

“Đại mỹ nhân tiểu thư, ...”

“Không được gọi ta như thế, ta có tên đằng hoàng.” Hàm Tuyết tức giận nói.

“Tiểu Tuyết, không nên hung dữ với Hoa huynh như thế.” Nhược Hư thấp giọng nói, dù sao thì người ta cũng đã giúp đỡ hai người bọn họ.

“Nhìn bộ dạng của hắn thật không giống người tốt chút nào.” Hàm Tuyết lầm bầm rồi không nói thêm gì nữa, nàng bây giờ đối với Nhược Hư phải nói là ‘ cái gì cũng nghe’.

“Tiểu Tuyết cô nương, ta tuy không phải hạng người tốt nhưng đối với cô cũng đâu phải hạng xấu xa phải không nào.” Hoa Phi Hoa bắt dắc dĩ nói, bị mỹ nữ đối đãi như vậy với hắn mà nói thật sự là một thất bại.

“Không phải mới lạ.” Hàm Tuyết lầm bầm.

“Chiều này của người không phải đối với ai cũng hữu dụng cả đâu.” Ngoài cửa vang lên một giọng nói thật êm tai, Hoa Phi Hoa trên mặt lộ rõ sự vui mừng. Một thân hình mỹ diệu xuất hiện nơi cửa, cả người khoác áo choàng đen, trên đầu đội một chiếc mũ trùm, mũ trùm che hết cả khuôn mặt, chỉ có thể lờ mờ thấy được một nét mặt xinh đẹp dị thường. Dáng vẻ nàng cao thon gọn gọn trong bộ y phục bó sát, lung linh mờ ảo, hết sức dụ nhân. Ánh mắt tham lam của Hoa Phi Hoa đang dính chặt vào nàng không sao rời đi được.

“Ánh mắt của người không thể thành thật một chút được à?” Thanh âm của nữ tử có chút trách cứ.

“Ồ, ồ được chứ, ta không nhìn nữa là được chứ gì.” Hoa Phi Hoa có chút xấu hổ đáp, cố sức quay đầu đi chỗ khác, có điều hình như vẫn trộm liếc nàng. Hắc y nữ tử khẽ thở dài, đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng biết đức hạnh của hắn.

“Khi nào thì người mới có thể sửa đây?” Nữ tử lại thở dài.

“Nếu nàng nguyện ý gả cho ta, ta lập tức sửa ngay.” Hoa Phi Hoa nhìn nàng nói.

“Vậy người không cần sửa đâu.” Nữ tử nói về bất dắc dĩ.

Hàm Tuyết và Nhược Hư lấy làm lạ nhìn hai người, vừa mới rồi còn tưởng bọn họ là tình nhân, bất quá lúc này quan sát lại thấy có vẻ không phải.

“Được rồi, người nàng muốn ta cứu nhân tiện cũng đang ở đây đây.” Hoa Phi Hoa có chút mất mát nhìn Nhược Hư, nói với nữ tử kia.

Hắc y nữ tử chậm rãi quay đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn Nhược Hư. Nhược Hư chỉ cảm thấy hai luồng điện lạnh lẽo đâm vào như xuyên thấu tim hắn. Thật là một ánh mắt sắc bén.

“Người chính là Hứa Nhược?” Thật lâu sau, hắc y nữ tử mới lạnh lùng hỏi.

“Chính là tại hạ, xin hỏi cô nương là.....?” Nhược Hư gật đầu, nữ tử này gây cho hắn một loại áp lực rất lớn.

“Người và Tiểu Nguyệt có quan hệ gì?” hắc y nữ tử lại lạnh nhạt hỏi.

“Xin được hỏi cô nương là ai?” Nhược Hư có chút không thoải mái, khẩu khí chất vấn của vị cô nương này khiến hắn không được tự nhiên.

“Ta là Giang Thanh Nguyệt.”

Nhược Hư ngây dại, thì ra trên thế gian này quả nhiên thật sự có hai Giang Thanh Nguyệt.

“Giang Thanh Nguyệt mà người gặp chính là thị nữ của ta, gọi là Tiểu Nguyệt.” Giang Thanh Nguyệt nhẹ nhàng nói, lời nói đã đập tan mọi suy đoán của Nhược Hư, nguyên lai chỉ có một Giang Thanh Nguyệt, Tiểu Nguyệt kia không phải Giang Thanh Nguyệt thật sự.

“Thì ra là Giang cô nương, tại hạ thất lễ rồi.” Nhược Hư đột nhiên cảm thấy bội phục người nữ tử này. Gia đình nàng từ cao xuống thấp chỉ còn lại một mình nàng, thế nhưng hấn lại nhìn không ra nàng chất chứa vẻ bi thương nào, có thể thấy được nàng thật sự là một nữ tử rất kiên cường.

“Hứa công tử có thể nói cho ta biết, người cùng Tiểu Nguyệt có quan hệ gì không?” Ánh mắt Giang Thanh Nguyệt ánh lên sự đau xót, nàng hỏi.

“Là bằng hữu.” Nhược Hư cúi đầu, hạ giọng nói, ngữ khí ẩn chứa đau thương, “Sau khi ta được Đại Giang tiêu cục cứu, chính nàng ấy đã chiếu cố đến ta, nàng ấy đối xử với ta rất tốt, nàng ấy thật sự là một hảo cô nương, tiếc là.....” Nhược Hư không nói tiếp được nữa.

“Chỉ là bằng hữu thôi sao?” Giang Thanh Nguyệt trong mắt vụt qua một tia sắc lạnh, “Nói như vậy Hứa công tử không thừa nhận mình là tình lang của Tiểu Nguyệt?”

“Có lẽ Giang tiểu thư đã hiểu lầm rồi, ta và Tiểu Nguyệt cô nương chỉ là bằng hữu bình thường mà thôi, những lời đồn trên giang hồ không thể tin là thật được.” Nhược Hư thở dài nói.

“Si tình nữ tử - phụ tâm hán(*), xem ra Hứa công tử nhanh như vậy mà đã thay lòng đổi dạ, ta thật vì Tiểu Nguyệt mà thấy không đáng chút nào.” Giang Thanh Nguyệt lạnh lùng nói.

“Này, người có nói lý lẽ không vậy, thiếu gia nhà ta đã nói là không có quan hệ cùng cái cô Tiểu Nguyệt gì đó mà!” Hàm Tuyết nhin không được phải lên tiếng.

“Thiếu gia? Vị cô nương này, hình như ta đã gặp ở đâu, không biết nên xưng hô thế nào cho phải?” Giang Thanh Nguyệt thấy Hàm Tuyết có vẻ quen quen, nhẹ nhàng nói.

“Ta thấy người nhận lầm người rồi, ta chưa bao giờ nhìn thấy người.” Hàm Tuyết lạnh lùng nói.

“Giang Thanh Nguyệt ta không bao giờ nhận lầm người, chỉ là có chút ngạc nhiên mà thôi.” Giang Thanh Nguyệt chậm rãi nói, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Nhược Hư.

“Hứa công tử có vẻ như không phải là họ Hứa.” Giang Thanh Nguyệt đột nhiên nói, Nhược Hư hơi chấn động.

“Giang tiểu thư thật biết nói đùa, tại hạ không họ Hứa thì họ gì?” Nhược Hư miễn cưỡng cười đáp.

“Người họ gì không liên quan đến ta.” Giang Thanh Nguyệt lãnh đạm nói, “Ta bây giờ chỉ muốn biết, Tiểu Nguyệt trước khi chết đã nói gì với người?”

“Tiểu Nguyệt cô nương chỉ bảo ta nhất định phải tìm được Giang cô nương, chỉ là lúc ấy ta không hiểu được ý tứ của nàng.” Nhược Hư đáp, hơi do dự một chút.

“Tiểu Nguyệt thật sự nói như vậy ư?” Giang Thanh Nguyệt thất thanh hỏi, xuyên qua mạng che có thể thấy sắc mặt nàng tựa hồ đang biến đổi.

Nhược Hư gật gật đầu, nghĩ thầm rằng chẳng phải đúng như vậy sao? Không biết vì cái gì mà Giang Thanh Nguyệt lại phản ứng mạnh như vậy.

Giang Thanh Nguyệt kinh ngạc nhìn Nhược Hư, thật lâu không rời mắt. Nhược Hư trong lòng cảm thấy mất tự nhiên. Mà cũng không riêng gì hấn, hai người bên cạnh cũng y như thế. Hàm Tuyết và Hoa Phi Hoa đồng thời ho khan một tiếng, trong lòng tỏ vẻ bất mãn. Bất quá, Giang Thanh Nguyệt đến một chút phản ứng cũng không có. Một lúc lâu sau, phồng chùng mọi chỗ trên người có thể thấy được của Nhược Hư đều đã bị nàng nhớ hết trong đầu, ánh mắt nàng rốt cuộc mới rời khỏi hấn.

“Hứa Nhược, người đi theo ta.” Giang Thanh Nguyệt đột nhiên nói, mọi người ở đây đều lấp bắp kinh hãi, ai cũng không nghĩ tới việc Giang Thanh Nguyệt lại đưa ra yêu cầu này.

“Giang tiểu thư, xin hỏi có việc gì cần tại hạ làm phải không?” Nhược Hư cười khổ một tiếng.

“Người không cần quản nhiều như thế, Tiểu Nguyệt không phải bảo người nhất định tìm ta hay sao? Bây giờ người tìm được rồi thì tiện thể đi cùng ta luôn.” Giang Thanh Nguyệt lạnh nhạt nói, trong giọng nói không có chút cảm tình nào, “Ta nghĩ người không thể ngay cả yêu cầu cuối cùng của Tiểu Nguyệt mà cũng không làm được chứ?”

“Được rồi.” Nhược Hư bất đắc dĩ phải gật đầu đồng ý.

“Thiếu gia đi đâu ta cũng đi đó.” Hàm Tuyết níu tay Nhược Hư.

“Thanh Nguyệt đi đâu ta cũng đi đó.” Hoa Phi Hoa cũng muốn bắt chước Hàm Tuyết giữ lấy Nhược Hư, liền định kéo lấy Giang Thanh Nguyệt.

Giang Thanh Nguyệt vội né ra, trừng mắt nhìn Hoa Phi Hoa. Hắn ta đành cười trừ, đứng ngay ngắn bên cạnh Giang Thanh Nguyệt.

“Đi thôi.” Giang Thanh Nguyệt khẽ thở dài một hơi trước khi tha thướt lướt ra ngoài.

“Chúng ta đi đâu đây?” Hoa Phi Hoa đi theo chưa đầy hai bước đã không nhịn được hỏi.

“Vào thành.” Giang Thanh Nguyệt không thèm quay đầu lại trả lời.

“Không phải chứ? Bây giờ mà vào trong thành chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao?” Hoa Phi Hoa kêu lên.

“Đi hay không thì tùy người.” Giang Thanh Nguyệt lạnh lùng đáp.

“Ta đi là được chứ gì, thiết là, hôm nay sao lại nhiều hỏa khí như vậy không biết.” Hoa Phi Hoa nói thầm.

Giang Thanh Nguyệt cũng đang quần quanh hàng trăm ngàn ý nghĩ trong đầu. Nỗi đau trong lòng nàng liệu mấy ai có thể hiểu được? Chỉ trong vài ngày, nhà tan, người mất, phụ thân, huynh trưởng và cả vị tỷ muội cùng lớn lên với nàng đều đã rời bỏ nàng mà đi.

Tiểu Nguyệt mặc dù trên danh nghĩa là thị nữ của nàng, nhưng thật sự còn hơn cả tỷ muội, là người thân cận nhất với nàng nơi chốn khuê phòng, hai người không giấu nhau bất cứ việc gì. Vào buổi tối trước khi phân ly, có lẽ cảm thấy sau này không còn cơ hội gặp mặt nhau nữa, hai người đều cảm thấy không nỡ chia lìa.

“Tiểu thư, muội đi lần này sẽ giúp người tìm cô gia về có được không?” Tiểu Nguyệt muốn khuấy tan không khí u thương nên nói đùa.

“Được đó, Tiểu Nguyệt, đến lúc đó ta sẽ đem hẳn chia một nửa cho muội.” Giang Thanh Nguyệt duyên dáng cười nói.

“Tiểu thư, muội mà tìm được cô gia rồi sẽ bảo hẳn đến tìm người đó.” Tiểu Nguyệt cười hì hì, “Đến lúc đó, người không muốn cũng không được.”

“Muội đã xem qua thì nhất định không thành vấn đề, dù sao cũng không phải dành cho một mình ta.” Giang Thanh Nguyệt nói về không quan tâm.

Từ cuộc ly biệt ấy, hai người rốt cuộc đã không còn gặp nhau nữa, cũng không cách nào gặp lại, cũng bởi cả hai đã âm dương xa cách vĩnh viễn.

“Tiểu Nguyệt à, đây là vị hôn phu mà muội đã tìm giúp ta ư?” Giang Thanh Nguyệt trong lòng đau xót, không cầm được nước mắt nhỏ xuống, “Tiểu Nguyệt, đến lúc này mà muội cũng còn nhớ đến ta, nhưng vì cố gì muội lại không đích thân đến gặp ta chứ?”

Nửa canh giờ sau, bốn người xuất hiện tại một khách điểm trong thành Trường An.

“Các người ở đây chờ ta một lát, ta đi ra ngoài một chút sẽ về ngay.” Giang Thanh Nguyệt dẫn ba người vào một gian phòng, nói xong xoay người trở ra ngoài.

Chưa đầy một khắc sau, Giang Thanh Nguyệt đã trở lại, trên tay còn cầm theo mấy bộ quần áo.

“Bây giờ, nơi nào cũng có người đang tìm chúng ta, chúng ta phải cải trang một chút, như vậy có thể giảm đi rất nhiều phiền toái.” Giang Thanh Nguyệt thấy mọi người có vẻ mơ hồ nên giải thích.

Đến lúc này, Nhược Hư mới biết được, thì ra Giang Thanh Nguyệt chính là một cao thủ hóa trang, chưa đầy một nén nhang bốn người đã dịch dung xong, mỗi người đều không còn giữ khuôn mặt vốn có của mình nữa. Giang Thanh Nguyệt gỡ mũ trùm xuống, bây giờ hình dáng của nàng đúng là một vị đại gia khuê tú, tóc vấn lên cao, phồng theo cách ăn mặc của thiếu phụ, dáng vẻ quyền rũ bên ngoài cũng không còn rõ ràng. Khuôn mặt tuy vẫn có nét xinh đẹp nhưng hiển nhiên so với diện mạo thật của nàng đã kém đi nhiều, mặc dù Nhược Hư vẫn chưa được rõ ràng nhìn thấy mặt mũi thật của nàng.

“Bây giờ, thân phận của chúng ta là vợ chồng mới cưới, còn hai người các ngươi là thị nữ và người hầu của chúng ta.” Giang Thanh Nguyệt phán một câu làm ba người còn lại dở khóc dở cười.

“Giang tiểu thư, việc này hình như không tốt lắm đâu?” Nhược Hư có chút xấu hổ nói. Mặc dù chỉ là giả, nhưng vô duyên vô cớ lại đi làm trượng phu của người khác, hẳn thật không quen chút nào. Hàm Tuyết cũng rất tức giận, chỉ hận không thể ngay lập tức cùng Giang Thanh Nguyệt đấu một trận. Nàng không ngại làm thị nữ nhưng việc thiếu gia của nàng tự nhiên lại đi làm trượng phu của người khác khiến cho nàng thật sự dễ tâm.

“Hứa huynh đệ, hay là chúng ta đổi vị trí cho nhau đi?” Hoa Phi Hoa trong lòng cũng khó chịu không ít.

“Không được, phải đúng như thế này.” Nhược Hư đang muốn đáp ứng nhưng Giang Thanh Nguyệt không đợi hắn lên tiếng, nhân tiện bác bỏ luôn.

“Nếu hai người các ngươi không muốn thì có thể không đi. Bất quá Hứa Nhược nhất định phải đi.” Giang Thanh Nguyệt lạnh nhạt liếc nhìn Hàm Tuyết và Hoa Phi Hoa nói, Hoa Phi Hoa bất đắc dĩ phải ngậm miệng lại.

“Giang tiểu thư, chúng ta rốt cuộc phải đi đâu?” Nhược Hư hỏi, qua hồi lâu hắn vẫn không hiểu được rốt cuộc Giang Thanh Nguyệt muốn làm gì.

“Về Đại Giang tiêu cục.” Giang Thanh Nguyệt nhìn Nhược Hư nói.

Đại Giang tiêu cục ở bên trong thành Vũ Xương, cách Trường An đến mấy nghìn dặm.

“Chúng ta đi đường thủy hay đi đường bộ?” Nhược Hư nghĩ ngợi hỏi.

“Đường bộ! Tất cả chúng ta đều không quen thủy tính, nếu đi đường thủy mà gặp việc gì ngoài ý muốn thì có lẽ rất khó đối phó.” Giang Thanh Nguyệt không đắn đo nói ngay.

“Ài, ta biết số mệnh mình, nàng đi đâu ta nhất định theo đến đó, lên núi đao hay xuống chảo dầu cũng đều cam lòng.” Hoa Phi Hoa thở dài một hơi, nói.

Giang Thanh Nguyệt không nói gì, nhưng trong lòng lại sâu kín thở dài: Phi Hoa, ta biết tâm ý của ngươi, ngươi cũng biết tâm ý của ta, hà cớ gì phải cường cầu cơ chứ?

(*) Si tình nữ tử - phụ tâm hán: ý của câu thành ngữ này là, người con gái luôn si tình còn người con trai (hán=hán tử) lại hay phụ tình – Mèo Ốm chú.

7. Chương 7: Tình Bất Tự Cầm

“Được rồi, bây giờ đi thôi!” Giang Thanh Nguyệt lạnh nhạt nói, ngọc thủ nhỏ nhắn vươn đến nắm lấy tay của Nhược Hư. Nhược Hư cả kinh, theo ý thức bèn nghiêng người né tránh.

“Đừng quên, bây giờ chúng ta là vợ chồng mới cưới nhé.” Giang Thanh Nguyệt không những không cho hắn nói rộng khoảng cách mà còn kéo hắn lại gần hơn.

“Thanh Nguyệt, hay là để ta làm đi, nhất định ta có thể cùng nàng chính thức cải trang giống một đôi vợ chồng mới cưới.” Hoa Phi Hoa không cam lòng, ở cạnh nói xen vào. Giang Thanh Nguyệt không hề để ý đến hắn chỉ khẽ trừng mắt. Bất đắc dĩ, Nhược Hư đành phải để cho người ngoài trông thấy bộ dáng thân mật của hắn cùng Giang Thanh Nguyệt khi rời khỏi khách điếm.

“Nhớ kỹ, bây giờ người tên là Hoa Húc, ta là Nguyệt Thanh, hai người các người kêu là Hoa Hàm Tuyết và Hoa Hàn Phong.” Giang Thanh Nguyệt vừa suy nghĩ vừa nói. Hàm Tuyết cúi đầu khẽ hô một tiếng, kinh ngạc liếc nhìn Giang Thanh Nguyệt, thấy nàng ta dường như không có việc gì mới phần nào yên tâm, thậm chí có lẽ Giang Thanh Nguyệt chỉ trùng hợp nói ra mà thôi.

Ngoài cửa khách điểm dừng sẵn một cỗ xe ngựa xa hoa.

“Hàn Phong, người đánh xe đi.” Giang Thanh Nguyệt xem ra không cần phải hỏi ý kiến của Hoa Phi Hoa, nói xong nhân tiện kéo Nhược Hư chui vào bên trong. Đáng thương cho Hoa Phi Hoa chỉ đành cười khổ, bắt đầu việc lái xe, nếu người ngoài mà biết hẳn đường đường là thiếu chủ của Hoa gia mà lại làm xa phu thì không biết sẽ nghĩ thế nào.

“Người cũng vào đi!” Giang Thanh Nguyệt vén rèm, nói với Hàm Tuyết. Hàm Tuyết giận dữ, không muốn vào nhưng nghĩ lại nếu mình không vào chẳng phải lại càng tiện nghi hơn cho Giang Thanh Nguyệt hay sao? Thế là nàng liền chui nhanh vào, bắt quá vẻ mặt lại mang chút địch ý nhìn Giang Thanh Nguyệt. Cô nương này có điều gì bất mãn cũng đều để lộ ra mặt, không biết che giấu gì cả.

Bánh xe lộc cộc, xe ngựa không nhanh không chậm rời khỏi Trường An. Trên xe bốn người cùng mang những tâm trạng khác nhau. Nhược Hư hiển nhiên vô cùng bất đắc dĩ, hẳn cũng không biết Giang Thanh Nguyệt rốt cuộc nghĩ như thế nào, vì cái gì phải bắt hắn đi theo? Hàm Tuyết thì căng thẳng dựa vào người Nhược Hư, còn tay thì khư khư nắm lấy áo quần của hắn, cứ như sợ bị người khác đoạt đi mất. Giang Thanh Nguyệt lại có chút ngẩn ngơ, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn qua Nhược Hư, bắt gặp tình cảnh hắn cùng Hàm Tuyết thân mật như thế, trong lòng tựa hồ có một chút cảm giác khó tả. Bất quá chính bản thân nàng cũng không rõ nàng bây giờ rốt cuộc đang nghĩ gì, nàng cũng không biết vì sao phải nhất định mang Nhược Hư theo bên cạnh, nàng chỉ đơn giản nghĩ hẳn phải đi theo nàng, có lẽ vì Tiểu Nguyệt, hoặc còn một nguyên nhân nào khác.

Hoa Phi Hoa hữu khí vô lực ngồi trên yên xe, trong lòng cũng cảm thấy rất khó chịu. Hắn và Giang Thanh Nguyệt quen biết nhau không chỉ một ngày, cả hai đều rất quen thuộc nhau. Từ sau khi hắn quen biết Giang Thanh Nguyệt rồi, hắn rốt cuộc cũng không còn đến những nơi phố hoa ngõ liễu nữa. Tuy nhiên quan hệ của hắn và Giang Thanh Nguyệt thủy chung chỉ dừng tại mức bằng hữu, Giang Thanh Nguyệt hiểu và đã từng nói với hắn rằng bọn họ chỉ có thể là tri kỷ nhưng vĩnh viễn không thể là tình nhân. Hoa Phi Hoa hiểu, nhưng hắn lại không muốn cùng nàng làm tri kỷ, hắn chỉ muốn nàng là tình nhân của mình. Mặc dù hắn biết rõ bây giờ Giang Thanh Nguyệt không chấp nhận hắn, bất quá hắn vẫn thủy chung cho rằng “Nước chảy đá mòn, mưa dầm thấm lâu”, một ngày nào đó, Giang Thanh Nguyệt sẽ không coi hắn là bằng hữu nữa mà nàng sẽ là của hắn, mặc dù hắn không biết ngày đó khi nào mới đến nhưng hắn tin rằng nó nhất định sẽ đến.

Tuy nhiên, hôm nay, hắn bắt đầu có chút cảm giác tâm tro ý lạnh, hắn rất hiểu Giang Thanh Nguyệt, tự nhiên có thể thấy được Giang Thanh Nguyệt đối với gã thư sinh mới quen chưa lâu này có một loại cảm tình đặc biệt, cái loại cảm tình này rất giống với tình ái.

“Chẳng lẽ ba năm tình cảm của chúng ta, so ra còn kém hơn một người mới quen chưa được ba ngày hay sao?” Hoa Phi Hoa thực sự cảm thấy rất cay đắng.

“Sắc trời không còn sớm, phía trước có một cái trấn nhỏ, tiện thể đêm nay chúng ta nghỉ lại đây luôn, sớm mai lại lên đường?” Dọc đường đi tất cả mọi người vẫn duy trì sự trầm mặc, ai nấy đều mang đầy tâm sự. Mất thấy sắc trời đã tối, Hoa Phi Hoa dừng xe lại, quay đầu ra phía sau hỏi.

“Được rồi, người xem nơi nào có khách điểm thì dừng tại đó luôn đi.” Thanh âm êm tai của Giang Thanh Nguyệt vọng ra.

Nghênh Tân Các - tên của khách điểm cổ tổ vẽ trang nhã, bất quá vật dụng bên trong không có điểm nào đáng để khen tặng hết. Bất quá nơi đây chỉ là một cái trấn nhỏ ven biên giới, tiện thể có mỗi một khách điểm như vậy, ngoài nơi này ra thì bọn họ cũng không còn chỗ nào khác để nghỉ chân.

Tay của Nhược Hư đang bị Giang Thanh Nguyệt kéo lấy, cảm giác mềm mại kích thích khiến cho trống ngực hắn đập dồn từng cơn. Hai người tựa sát vào nhau, trên thân thể Giang Thanh Nguyệt truyền tới lớp lớp hương khiến Nhược Hư không khỏi có cảm giác muốn chạy trốn. Hắn tự nhận mình không là Liễu Hạ

Huệ(1), mặc dù trong lòng hắn chỉ có mình Hoa Ngọc Loan, nhưng hắn không dám cam đoan chính mình sẽ không làm ra việc gì thất lễ. Có điều Giang Thanh Nguyệt tất nhiên sẽ không cho hắn trốn, vì vậy hắn chỉ đành cắn răng cố làm cho trái tim bình tĩnh lại.

Ánh mắt của Hoa Phi Hoa trở nên thật hiu quạnh. Nam nữ thụ thụ bất thân, mặc dù đối với nữ nhân giang hồ cũng không quá xem trọng nhưng hắn cùng Giang Thanh Nguyệt quen biết nhau đã ba năm, tuy miệng lưỡi của hắn thường xuyên chiếm tiện nghi của nàng nhưng Giang Thanh Nguyệt chưa bao giờ cho phép hắn chạm vào người cả, vậy mà Nhược Hư quen nàng chưa đầy ba ngày lại chiếm được cái điều mà hắn suốt ba năm vẫn chưa làm được. Mặc dù chỉ là giả trang nhưng hắn không thể phủ nhận cái sự thật rằng hắn đã bị Nhược Hư bỏ xa phía sau. Hơn nữa hắn vẫn không rõ, vì cái gì Giang Thanh Nguyệt cùng với Nhược Hư phải làm vợ chồng tân hôn, chẳng lẽ không thể giả trang thành huynh muội được sao? Không nghĩ ra cũng đã không nghĩ ra, trong lòng khó chịu cũng đã khó chịu, dù sao Hoa Phi Hoa hắn cũng là một con người rộng lượng, hắn sẽ không oán hận Nhược Hư, bất quá chỉ có chút ghen tức cái phúc khí quá tốt của y.

Đôi tuần nam mỹ nữ đi vào khách điểm, làm cho khách điểm nhất thời xôn xao không ít, vốn từ khách đang vui đùa vào ăn uống nhưng ánh mắt của một số người đã bị hấp dẫn. Một bàn bốn gã bạch y nhân liếc thấy nhóm người Nhược Hư, sắc mặt biến đổi, nhưng sau đó lại nhanh chóng quay sang chỗ khác, xem như không có việc gì, tiếp tục vui đùa vào rượu thịt..

“Chưởng quầy, còn phòng không?” Hoa Phi Hoa tiến lên hỏi.

“Có, có, khách quan muốn mấy phòng?” Chưởng quầy gật đầu khom người đáp.

“Ba phòng!” Giang Thanh Nguyệt đứng bên cạnh liền nói, Hoa Phi Hoa rùng mình không nói gì.

Hoa Phi Hoa như thế nào cũng không ngờ việc Giang Thanh Nguyệt chỉ muốn có ba gian phòng, trong khi hắn và Hàm Tuyết mỗi người một gian thì Giang Thanh Nguyệt lại ở cùng Nhược Hư một gian.

“Giang tiểu thư, như thế liệu có thích hợp không?” Sau khi an bài ổn thỏa, Nhược Hư có chút do dự hỏi.

“Ta còn không sợ thì người sợ cái gì chứ?” Giang Thanh Nguyệt lạnh nhạt nói: “Vợ chồng mới cưới mà ở riêng, thẳng góc cũng biết là có vấn đề.”

“Cải trang cái gì không làm, lại đi làm vợ chồng!” Hoa Phi Hoa ở bên cạnh lăm bằm, giọng nói toát ra vẻ bất mãn, lại vô cùng bất đắc dĩ.

“Được rồi, đừng nói nữa, nghỉ ngơi sớm đi.” Giang Thanh Nguyệt trừng mắt nhìn Hoa Phi Hoa: “Còn nữa, mọi người nên cẩn thận một chút, bàn của bốn bạch y nhân kia hình như có vấn đề.”

“Bọn họ là sát thủ của Bạch Y Lâu, chắc sẽ không nhắm vào chúng ta đâu.” Hoa Phi Hoa nói, thì ra hắn đã sớm xem xét những kẻ đến đây.

“Mặc kệ thế nào, cẩn thận vẫn hơn.” Giang Thanh Nguyệt khê thở dài.

Bạch Y Lâu là tổ chức sát thủ khét tiếng nhất trong võ lâm, tất cả sát thủ chỉ mặc duy nhất một loại trang phục màu trắng, thủ đoạn giết người quỷ dị phi thường, được xưng tụng là không có người nào mà bọn họ không giết được, họa chẳng là không đủ khả năng thuê bọn họ mà thôi. Bọn họ giết người nhận thù lao rất cao, người bình thường cũng khó mà thuê được, lại thêm bọn họ là điển hình cho việc nhận tiền chứ không nhận người, chỉ cần người có thể đưa đủ tiền, dù là Thiên Vương lão tử bọn họ cũng dám giết.

“Ta sẽ ở cùng chỗ với thiếu gia.” Hàm Tuyết đột nhiên nói: “Ta phải bảo vệ thiếu gia.”

“Không được.” Giang Thanh Nguyệt cương quyết từ chối. “Ta tự nhiên sẽ bảo vệ hắn, người không cần lo lắng.”

“Ta mặc kệ, tóm lại ta phải ở cùng với thiếu gia.” Hàm Tuyết bướng bỉnh cãi.

“Ta nói không được là không được!” Giang Thanh Nguyệt thần nhiên nói.

“Người cho rằng người là ai hả, vì cái gì chúng ta lại phải nghe lời người?” Hàm Tuyết tức giận nói, giống như một con báo nhỏ đương lên cơn, hung hăng giương mắt nhìn Giang Thanh Nguyệt.

“Ta không cần người nghe theo ta, ta chỉ cần hần nghe theo là được.” Giang Thanh Nguyệt lạnh nhạt liếc nhìn Nhược Hư nói, đáng thương cho Nhược Hư ở bên cạnh, không biết phải làm sao để khuyên can hai người, nhưng ngấm lại Giang Thanh Nguyệt cùng hần không có quan hệ gì vì vậy chỉ còn cách đi khuyên Hàm Tuyết.

“Tiểu Tuyết, muội yên tâm về phòng đi. Ta không nguy hiểm gì đâu!” Nhược Hư ôn nhu nói với Hàm Tuyết, nào ngờ lời còn chưa dứt Hàm Tuyết đã cảm thấy âm ức chực muốn khóc

“Hức” một tiếng, Tiểu Tuyết đột nhiên che mặt chạy ra ngoài, Giang Thanh Nguyệt ở lại thản nhiên như không có việc gì, Nhược Hư thì ngăn người còn Hoa Phi Hoa lại có chút hả hê.

“Ta đi xem Tiểu Tuyết.” Nhược Hư chần chờ một chút rồi nói với Giang Thanh Nguyệt. Giang Thanh Nguyệt chẳng nói gì, không đồng ý cũng không phản đối, Nhược Hư thấy nàng cứ mãi trầm mặc thì xem như đã đáp ứng, vội nhanh chóng đi ra ngoài.

Hần nhẹ nhàng đẩy cửa phòng của Hàm Tuyết, chỉ thấy nàng đang nằm trên giường, thân thể có chút rung động, có thể nghe thấy âm thanh nức nở rất nhỏ đang cố dần nén.

“Tiểu Tuyết.” Nhược Hư nhẹ nhàng vỗ vỗ thân thể nàng, cúi người gọi nhỏ.

“Thiếu gia.” Hàm Tuyết đột nhiên trở mình, chồm tới ngã vào lòng Nhược Hư, khóc òa lên, thoáng chốc làm cho Nhược Hư tay chân luống cuống, chỉ biết nhẹ nhàng xoa lưng nàng tỏ vẻ an ủi.

“Thiếu gia, chúng ta trở về Hoa Sơn đi, về Hoa Sơn chẳng phải cũng rất tốt sao?” Hàm Tuyết ngừng khóc, khẽ ngẩng đầu lên, trên mặt ngấn lệ còn vương, tựa như hoa đào gặp mưa, xinh đẹp động lòng người

“Tiểu Tuyết, ta đã hứa với Giang tiểu thư cùng nàng ấy trở về, ta không thể thất tín với nàng ấy, hơn nữa, bây giờ ta không muốn về lại nơi đây.” Nhược Hư khẽ thở dài.

Hàm Tuyết lại một lần nữa vùi sâu vào lòng Nhược Hư. Ôm tấm thân ngọc nhu nhuyển ngát hương trong ngực, Nhược Hư thật tâm chẳng có nửa điểm dục vọng, suy nghĩ của hần lại bay về Hoa Sơn, lại nghĩ đến người nữ tử đã bao lần quấn quanh trong giấc mộng của hần, hình ảnh nàng vừa chau mày vừa cười lại thoáng hiện ra rõ ràng trong đầu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết đã bao lâu, Hàm Tuyết rốt cuộc cũng từ trong lòng Nhược Hư ngồi dậy.

“Thiếu gia, huynh cũng cần trở về rồi.” Hàm Tuyết e thẹn nói. Nhược Hư hơi ngăn người, muốn nói nhưng lại chẳng thành lời, chỉ theo ý thức gật gật đầu, rồi chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài.

“Trở về rồi à, nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Giang Thanh Nguyệt thấy Nhược Hư tiến đến thì thản nhiên nói, tựa như chờ hần đã lâu.

“Nhưng mà, Giang....”

“Ta tên là Nguyệt Thanh, nhớ kỹ, từ nay về sau người hãy gọi ta là Thanh tỷ.” Giang Thanh Nguyệt cắt ngang.

“ Thanh tỷ, chúng ta..... cứ như vậy ngủ sao?” Nhược Hư lắp bắp hỏi

“ Không ngủ như thế chứ người muốn thế nào?” Giang Thanh Nguyệt sắc mặt hơi hồng lên, thoáng tức giận liếc nhìn Nhược Hư.

“ Nhưng mà..... nhưng mà chỉ có một cái giường à.” Khuôn mặt tuần tú của Nhược Hư cũng ửng đỏ, đáng vẻ có chút rụt rè nói.

Giang Thanh Nguyệt hình như định nói điều gì đột nhiên biến sắc, cánh tay mảnh mai phát lên, đèn trong phòng vụt tắt. Nhược Hư chỉ thấy thân thể nhẹ đi, lập tức có cảm giác một tấm thân mềm mại đang ôm lấy mình mang cả hai người ngã xuống giường.

Nhược Hư vừa định lên tiếng, nhưng cánh môi anh đào ấm áp có chút run rẩy của người đối diện đã ngăn hần lại, nhất thời trong đầu hần vang lên một trận ong ong, cảm giác đại não trong nháy mắt đã trống rỗng, hần chưa bao giờ nếm trải qua thứ tư vị ôn nhu đến tiêu hồn phê cốt như thế, nó gây cho hần một cơn rung

động khó giải thích được. Có lẽ đây là bản năng bình thường của nhân loại, hẳn theo ý thức ôm lấy vòng eo thon nhỏ nhắn của Giang Thanh Nguyệt, môi bắt đầu chủ động kiếm tìm. Thân thể của Giang Thanh Nguyệt khẽ run lên, cũng bắt đầu ngáp ngừng đáp lại....

Hai người ôm hôn quấn quýt đến quên hết mọi thứ, miệng phát ra thanh âm khe khẽ khiến máu huyết khác phải sôi trào, hốt nhiên Giang Thanh Nguyệt bừng tỉnh dậy, đẩy mạnh Nhược Hư ra

“Được rồi.” Giang Thanh Nguyệt cảm giác hai gò má nóng bừng, trong giọng nói có chút ngượng ngùng

Còn Nhược Hư lại như đang choáng váng, một chút phản ứng cũng không có, ánh mắt ngây ngốc.

“Người..... người làm sao vậy?” Thanh âm của Giang Thanh Nguyệt cực kỳ ôn nhu, nàng nhẹ nhàng hỏi.

“Giang..... Thanh tỷ, thật xin lỗi, ta không nên mạo phạm tỷ.” Nhược Hư đã bình tĩnh lại, trong lòng không khỏi hối hận, thì thào nói với Giang Thanh Nguyệt. Tim hẳn nhớ tới Hoa Ngọc Loan lại càng day dứt không thôi, thậm chí chính mình thật vô dụng đồng thời cũng hy vọng Hoa Ngọc Loan có thể tha thứ cho hắn.

“Không liên quan đến người.” Giang Thanh Nguyệt giọng nói cũng khôi phục lại sự tỉnh táo, cúi đầu đáp, “vừa rồi có người ở ngoài cửa sổ, có thể đang điều tra chúng ta.” Giang Thanh Nguyệt giải thích hành động vừa rồi của mình.

Vì lo lắng sẽ lại có người đến nên hai người cứ nằm luôn trên giường, không di chuyển nữa. Giang Thanh Nguyệt mắt phượng khép hờ, tựa như đã ngủ, còn Nhược Hư nghiêng người phía đối diện, chẳng phát ra động tĩnh gì, chỉ nghe tiếng hô hấp rất nhỏ. Nhưng kì thật hai người không ai ngủ được, Giang Thanh Nguyệt nghĩ đến sự việc vừa rồi, mặt lại đỏ bừng, trống ngực đập liên hồi.

“Ta lúc này sao lại không phản kháng hắn? Hơn nữa, vì sao ta cảm thấy việc này thật tự nhiên?” Giang Thanh Nguyệt trong lòng ngẫm nghĩ, đột nhiên một ý niệm lóe lên trong đầu khiến chính nàng giật nảy mình, “chẳng lẽ ta đã thật sự xem hắn là trượng phu?”

“Không, không thể như thế được, ta chỉ biết hắn mới hai ngày, ta sẽ không như thế.” Nàng lập tức phủ nhận, nhưng nàng lại cảm thấy hình như mình đang lừa gạt bản thân, từ khi nghe hắn nói Tiểu Nguyệt bảo hắn đến tìm nàng, trong lòng nàng đã phát sinh biến hóa.

Bên kia Nhược Hư cũng không cách nào trấn an được trái tim của mình, tình ý vừa rồi đã không kìm hãm được, đột nhiên hắn cùng Giang Thanh Nguyệt trong khoảng thời gian ngắn lại có loại quan hệ thân mật như thế, hắn không biết nên đối mặt như thế nào. Mặc dù Giang Thanh Nguyệt tỏ vẻ như chưa có việc gì xảy ra nhưng bằng trực giác, hắn nghĩ nàng không thể không để tâm.

“Nhưng ta rõ ràng chỉ yêu sư tỷ, vì sao ta lại như vậy? Ta thật vô dụng, một chút hấp dẫn cũng không kháng cự được.” Nhược Hư trong lòng vô cùng ăn năn hối hận.

Ngày hôm sau, hai người nhìn nhau, phát hiện trong mắt đối phương đều ẩn hiện tia máu. Nhược Hư chột dạ cúi đầu, Giang Thanh Nguyệt cũng khe khẽ thở dài. Hoa Phi Hoa gặp hai người bước ra thì trong lòng chùng xuống, đáng vẻ tựa vào nhau hôm nay của Giang Thanh Nguyệt và Nhược Hư trông thật tự nhiên!

(1) Liễu Hạ Huệ (sinh 720 TCN, mất 621 TCN) tức Triển Cầm hân in , tên Hoạch uo , tự là Quý i , người đất Liễu Hạ iu ia , nước Lỗ u , thời Xuân Thu hun iu , nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. (có trời mới biết hắn có gì đó hay không ^^)

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào (chắc bà ta xấu quá đó mà >”<) (chengsad=“”>

8. Chương 8: Tình Căn Thăm Chử

“Thiếu gia, Thiếu phu nhân, tối hôm qua ngủ có ngon không?” Hàm Tuyết nhu mì nhỏ nhẹ hỏi, bất quá ngữ khí tức giận ghen tuông ấy cách mấy trượng cũng có thể nghe ra được.

Nhược Hư mặt hơi đỏ lên, hắn có tật giật mình nên không biết phải trả lời thế nào. Giang Thanh Nguyệt cũng nhớ đến khoảnh khắc nồng nàn tối hôm qua, mặt cười thoảng nóng ran.

“Đương nhiên là ngủ ngon, Tiểu Tuyết cô không phải đã biết rõ còn hỏi làm gì?” Trông thấy vẻ mặt hai người, Hoa Phi Hoa trong lòng chùng xuống một chút, nhưng miệng lại giúp hai người giải vây.

Hàm Tuyết trừng mắt nhìn Hoa Phi Hoa, mũi ngọc nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Không khí có chút nặng nề sau khi dùng qua bữa sáng, một hàng bốn người lại tiếp tục cuộc hành trình của mình. Tựa hồ để phát tiết sự buồn bực trong lòng, Hoa Phi Hoa hưng hăng vung roi ngựa lên, một tiếng kêu giòn vang xa, tuần mã hí dài, cất vó chạy vội.

Hai đôi mắt đẹp không ngừng lướt qua trên người Nhược Hư, tự nhiên là ánh mắt của Hàm Tuyết cùng Giang Thanh Nguyệt. Nhược Hư cúi đầu, hắn không dám nhìn Giang Thanh Nguyệt, lại càng không dám nhìn Hàm Tuyết. Hắn sợ ánh mắt ai oán kia của Hàm Tuyết, cũng như sợ hãi ánh mắt ôn nhu của Giang Thanh Nguyệt, làn thu thủy thăm thẳm ấy tựa như vực sâu không đáy, một khi rơi vào đó rồi chỉ sợ sau này không thể trở ra.

Xe đột nhiên ngừng lại.

Giang Thanh Nguyệt vén rèm lên, xe đã đi tới một sơn đạo vô cùng vắng vẻ, hai bên là rừng cây rậm rạp, mặc dù lúc này đã vào chớm hạ, nhưng nơi này vẫn hết sức âm u, gây cho người ta một cảm giác rờn rợn.

Giang Thanh Nguyệt đang chuẩn bị lên tiếng, nhưng lập tức cảm giác được một cổ sát khí dày đặc bao phủ bốn phía, tựa hồ tràn ngập cả thiên địa, nhưng không cách nào xác định được vị trí chính xác.

Hoa Phi Hoa ngưng thần bất động, nổi kinh hãi trong lòng đã đạt đến trạng thái cao nhất, tay hắn nắm chặt roi ngựa. Hắn không phải không có kiếm, chỉ là không dám phân thần để rút kiếm, nếu hắn rút kiếm ra có thể vĩnh viễn sau này sẽ không cần phải rút kiếm nữa, bởi vì hắn có thể cảm giác được rằng, nắp trong bóng tối ấy tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ, cái loại cảm giác áp bức này thật sự cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng nếm trải qua. Chỉ cần một thoáng phân tâm, hắn có thể lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Tiếng xé gió cực nhỏ của trường kiếm truyền đến, một trái một phải hai thanh trường kiếm lấp lánh đâm đến Hoa Phi Hoa theo thế sét đánh không kịp bưng tai. Chiêu thức không có gì màu mè, cứ thế trực tiếp hướng thẳng đến cổ họng của hắn. Hoa Phi Hoa tay trái nhẹ nhàng ấn lên bánh xe, thân thể nhảy lên một trượng trên không, khó khăn lắm mới tránh được sự công kích của hai người. Hai người một kích không đắc thủ, vẫn không chần chừ, mắt thấy Hoa Phi Hoa còn đang giữa không trung, một kẻ trong bọn tay run lên, một quả cầu kim loại sáng rỡ đột ngột phóng về phía Hoa Phi Hoa với tốc độ cực nhanh.

“Lưu Tinh Chùy!” Hoa Phi Hoa ngậm than thở, hít vào một hơi thật mạnh, công lực tụ về tay phải, roi dài phát lên, hướng về phía dây xích của Lưu Tinh Chùy mà cuốn lại, chỉ cảm thấy hổ khẩu tê rần, mặc dù quần giữ Lưu Tinh Chùy, nhưng xung lực thật lớn phía trên lại làm cho roi ngựa trên tay hắn thiếu chút nữa đã rời tay mà bay đi, rốt cục chút chân khí dồn nén còn lại cũng xả ra hết, Hoa Phi Hoa kiệt lực không thể không rơi xuống.

Ánh bạc lấp lờ, ngân châm đầy trời bay rải đến phía sau Hoa Phi Hoa, mắt thấy Hoa Phi Hoa sắp trở thành tổ ong vò vẽ đến nơi.....

Còn ba người Nhược Hư lúc này cũng chẳng rảnh rang gì. Vừa lúc Hoa Phi Hoa ở bên ngoài bị công kích, Giang Thanh Nguyệt đang muốn ra tay trợ giúp, đột nhiên một thanh trường kiếm ngoài dự đoán mọi người từ dưới đáy xe đâm lên, mà mục tiêu lại chính là Giang Thanh Nguyệt. Dưới tình thế cấp bách, Giang Thanh Nguyệt không biết từ đâu rút ra một thanh kiếm ngầm đen nhưng lại tản mát ra hào quang hào quang kinh người, hai kiếm tương giao, trường kiếm của kẻ mới đến nhất thời gãy thành hai đoạn.

“Ra ngoài mau!” Giang Thanh Nguyệt một tay ôm lấy Nhược Hư, phá tan nóc xe ngựa, đáp xuống mặt đất. Hàm Tuyết cũng theo sát bên cạnh. Bọn họ vừa mới tiếp xúc đến mặt đất, một vòng công kích mới lại tiếp

tục, lần này đến hai đối thủ. Hai bóng trắng một trước một sau, mang theo luồng sát khí kinh người ập đến, tựa như lúc nào cũng có thể nuốt chửng lấy ba người.

Giang Thanh Nguyệt không hề di chuyển, chỉ lẳng lặng đứng tại đó. Nhược Hư ở bên cạnh nàng, Hàm Tuyết ở bên kia, hai người hợp thành thể bảo vệ cho Nhược Hư. Đột nhiên Giang Thanh Nguyệt hét lên một tiếng, trường kiếm hướng giữa không trung phát ra âm thanh càng lớn, mũi kiếm đột nhiên xuất ra hào quang hơn nửa thước, cổ tay vừa trở, trường kiếm đã vẽ ra mấy đường vòng cung, kiếm quang lóe ra khiến cho sơn đạo âm u bỗng chốc sáng bừng lên.

Đám bạch y nhân trong mắt lộ ra thần sắc kinh hãi, bọn chúng không ngờ nữ tử trước mắt này tuổi còn trẻ như vậy mà công lực đã cao đến thế, kiếm quang sắc bén kia không phải bình khí bình thường có thể ngăn đỡ được, cho nên bọn chúng đành chọn phương cách rút lui, điều này cũng hợp với ý nguyện của Giang Thanh Nguyệt, dư quang trong mắt nàng bỗng phát hiện ra Hoa Phi Hoa còn đang lâm vào hiểm cảnh, eo thon tức thì xoay chuyển tạo thành một cú trở người tuyệt vời trong không trung, hướng về phía Hoa Phi Hoa bên kia, trường kiếm vẽ ra một vòng tròn. Một trận thanh âm leng keng vang lên, ngân châm rơi đầy thành đồng trên mặt đất, chỉ trong thoáng chốc, tất cả ngân châm đều bị đánh rơi, Hoa Phi Hoa rốt cuộc đã có thể cứu về cho mình một cái mạng.

Hoa Phi Hoa đáp xuống mặt đất còn Giang Thanh Nguyệt trong nháy mắt đã trở về bên cạnh Nhược Hư, bộ dáng khẩn trương ấy đối với Nhược Hư lại khiến cho Hoa Phi Hoa dâng lên trong lòng một trận chua xót. Trong lúc ấy, bốn gã bạch y nhân hốt nhiên xuyên vào hai bên cánh rừng, cấp tốc rời đi.

“Là ai đã mời Bạch Y Lâu đến giết chúng ta chứ?” Giang Thanh Nguyệt kinh ngạc đứng đó, âm thầm thở dài một hơi, vốn nghĩ sau khi dịch dung cải trang sẽ không xảy ra chuyện gì, nào ngờ thoáng chốc đã bị Bạch Y Lâu tìm đến.

“Ta không nghĩ ra, vì có gì những kẻ này lại tới tìm chúng ta.” Hoa Phi Hoa thở dài nói.

“Có lẽ, bọn họ nên tìm chúng ta mới đúng.” đột nhiên bên cạnh truyền đến tiếng nói của một nữ tử, một nam một nữ đồng thời xuất hiện.

Nam tử tuổi ước khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu, mày rậm mắt to, lưng hùm vai gấu, anh vũ bất phàm. Nữ tử theo cách ăn mặc của thiếu phụ, tuổi cũng xấp xỉ với nam tử kia, toàn thân lụa trắng, mày nhạt đáng liễu, tư sắc thật không tầm thường.

“Biểu tỷ? Biểu tỷ phu?” Hoa Phi Hoa gặp lại hai người bỗng trở nên phát ngốc, miệng thì thảo kêu lên.

Nữ tử kia nghe cách xưng hô của Hoa Phi Hoa thì thoáng rung mình, cẩn thận nhìn kỹ hẳn, đột nhiên bật cười.

“Phi Hoa, cách ăn mặc của đệ sao lại thành ra bộ dáng như thế này hả?” nữ tử nọ duyên dáng cười nói.

“Biểu tỷ à, chuyện này nói ra dài lắm, tỷ còn nhận ra đệ là tốt lắm rồi, để đệ trước tiên giới thiệu mọi người với nhau.” Hoa Phi Hoa cười khổ một tiếng nói.

Hóa ra, đôi nam nữ này đều đến từ Nguyệt gia trong tứ đại thế gia. Nữ tử kia chính là đại tiểu thư của Nguyệt gia - Nguyệt Thiên Hồng, nam tử còn lại chính là trưởng phu của nàng - Trương Lăng Vân. Trương Lăng Vân là đệ tử Nguyệt gia chủ Nguyệt Khuyết, cũng là sư huynh Nguyệt Thiên Hồng. Hai người mới cưới không lâu, lần này nói ra chính là đang du ngoạn đó đây.

Khi giới thiệu đến chuyện của Giang Thanh Nguyệt, Hoa Phi Hoa có chút ngập ngừng.

“Ta tên gọi Giang Thanh Nguyệt, có điều hiện giờ ta đang dùng tên giả là Nguyệt Thanh, Phi Hoa đã tin tưởng hai vị, ta cũng không tiện che giấu.” Giang Thanh Nguyệt mỉm cười nói, “Hắn hiện tại gọi là Hoa Húc, tên thật là gì ta cũng không rõ, còn vị muội muội này chính là nha hoàn của hắn, các vị có thể gọi nàng là Hàm Tuyết hoặc Tiểu Tuyết.” Giang Thanh Nguyệt không biết nghĩ như thế nào, một hơi đem danh tính mọi người nói ra hết.

“Giang Thanh Nguyệt?” Nguyệt Thiên Hồng có chút suy tư, sau khi gật gật đầu, bộ dáng vẫn không đổi.

“Phải rồi, biểu tỷ, tỷ nói thế nào mà sát thủ Bạch Y Lâu lại tìm kiếm các người chứ?” Hoa Phi Hoa nhìn không được hỏi.

“Chúng ta lần này kỳ thật là bí mật ra đi, cơ hồ không ai biết cụ thể hành tung của chúng ta, có một số việc ta bây giờ không tiện nói ra, Phi Hoa, người không nên để ý thì tốt hơn.” Nguyệt Thiên Hồng có chút xin lỗi, “Chỉ là, chúng ta tin chắc có người sẽ gây bất lợi với chúng ta, mà Giang tiểu thư dùng tên giả có từ Nguyệt, hơn nữa lại dùng danh nghĩa vợ chồng mới cưới với vị công tử này, bởi vậy rất có thể đã bị bọn họ nhằm lẫn thành chúng ta. Trên thực tế, người bọn họ muốn giết chính là ta và biểu tỷ phu của người.”

Hoa Phi Hoa im lặng, xem ra Nguyệt gia có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó, bất quá hẳn dù sao cũng chỉ là người ngoài, người ta không nói hẳn cũng không tiện hỏi.

Xe ngựa đã hỏng, tạm thời không có địa phương nào có thể mua được xe ngựa, vì vậy một nhóm sáu người kết bạn mà đi. Điều này hóa ra lại làm khổ Nhược Hư, một thư sinh trói gà không chặt như hắn lại cùng một đám võ lâm cao thủ đi với nhau, kết cục thế nào có thể tưởng tượng ra được.

“Nghỉ tạm một chút đi.” Giang Thanh Nguyệt bắt gặp vẻ mặt mệt mỏi của Nhược Hư, trong lòng có chút xót xa, vì vậy mới đề nghị với mọi người.

“Nguyệt Thanh cô nương, sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta mà không mau chóng lên đường, e rằng sẽ không tìm thấy chỗ dừng chân đâu.” Trương Lăng Vân rừng mình nói.

“Biểu tỷ phu, Hoa huynh không có võ công, chúng ta hay là nghỉ ngơi trước đi.” Hoa Phi Hoa thở dài một hơi nói.

“Thiếu gia, huynh thế nào? Nếu không, muội công huynh đi?” Hàm Tuyết ánh mắt yêu thương nhìn Nhược Hư, ôn nhu nói.

“Tiểu Tuyết, ta không có việc gì.” Nhược Hư miễn cưỡng cười, lắc lắc đầu nói.

“Đều cũng tại người, lẽ ra không nên để thiếu gia đi cùng với người, bây giờ thì tốt rồi, trên đường có người đuổi giết còn chưa nói, rõ ràng thiếu gia không có võ công lại muốn người đi đường xa như vậy...” Hàm Tuyết đột nhiên quay sang Giang Thanh Nguyệt hô lên, giọng nói có chút nức nở, “.....Nếu thiếu gia xảy ra chuyện gì, ta sẽ không bỏ qua cho người đâu!”

“Tiểu Tuyết, muội không nên như vậy, chuyện này không liên quan đến nàng ấy.” Nhược Hư vội vàng khuyên bảo Hàm Tuyết.

“Sao lại không liên quan đến nàng ấy, nàng ấy liên quan đến mọi chuyện!” Hàm Tuyết phẫn nộ nói, “Thiếu gia, muội đã nói cho tiểu thư hành tung của chúng ta rồi, người cũng sắp đuổi tới, tiểu thư đến đây nhất định sẽ khiến huynh trở về.”

“Tiểu tuyết muội muội, hay muội trước tiên hãy hạ công tử nhà muội nghỉ ngơi chút đi.” Nguyệt Thiên Hồng đối với quan hệ của những người này có chút hồ đồ, bất quá mặc kệ thế nào, chỉ cần khiến cho các nàng đừng làm âm ỉ lên là tốt rồi.

Sắc trời rất nhanh đã tối sầm lại, xem ra đêm nay bọn họ chỉ có thể qua đêm ở bên ngoài mà thôi.

“Thiếu gia, thổi một khúc nhạc cho muội nghe được không?” Hàm Tuyết ghé vào lòng Nhược Hư thì thào nói, “Thiếu gia, muội rất muốn nghe huynh thổi nhạc vì đã nhiều năm rồi huynh không chịu thổi nữa.”

Nhược Hư từ trong ngực áo rút ra một thanh tiêu. Tiêu dài đến một thước, toàn thân trong suốt, nhưng lại ánh lên sắc xanh biêng biếc. Bốn năm rồi, bốn năm đã trôi qua kể từ khi hắn phát hiện ra hắn yêu thương sư tỷ mình, sau đó hắn rốt cuộc không còn thổi nữa.

Nhẹ nhàng đặt môi lên khe, tiếng tiêu du dương tại bầu trời đêm tĩnh mịch vang lên, lúc đầu vui sướng, về sau trở nên triền miên thống thiết, cuối cùng lại chuyển thành sâu sắc ưu thương. Nhược Hư trong lòng hồi tưởng lại từng chút một trong hơn mười mấy năm qua, khoái hoạt thuở ấu thơ, đa sầu đa cảm thời niên thiếu, bi thương khi biết được sư tỷ phải gả cho người khác, sau khi rời bỏ Hoa Sơn rồi chỉ đành nhớ về sư tỷ qua những dòng tường niệm sâu kín, tất cả dường như đều được bao hàm trong khúc nhạc không tên này. Cảm tình mãnh liệt trong khúc nhạc như đã tìm được nơi để phát tiết toàn bộ, bất tri bất giác, khi khúc nhạc đã thổi xong, hắn tự lúc nào đã lệ vương đầy mặt.

Mọi người đều ngây dại, đều chìm đắm trong thủ khúc này, không chỉ vì âm điệu tuyệt vời của nó mà hơn hết bởi vì trong khúc nhạc còn biểu lộ ra những tình cảm thật thấm thiết. Thời khắc này, Giang Thanh

Nguyệt phát hiện ra chính mình đã đi quá sâu đến mức không thể tự kiềm chế được nữa. Nàng đã bị tiếng tiêu của hần lay động đến không còn thuốc chữa, nếu nói trước kia nàng chỉ vì lời hứa hẹn với Tiểu Nguyệt, thì bây giờ nàng hoàn toàn vì con người Nhược Hư. Có điều, khúc nhạc của hần cũng nói cho nàng hiểu được, trong lòng hần đã có người yêu, người yêu khiến hần phải khắc cốt minh tâm. Giang Thanh Nguyệt si ngốc nhìn Nhược Hư, trong ánh mắt tràn ngập nhu tình.

Một tiếng thở dài sâu kín làm mọi người bừng tỉnh, đồng thời cũng đánh thức Nhược Hư dậy. Phát hiện trên mặt bỗng nhiên ướt lệ, Nhược Hư bối rối, vội vàng muốn lau đi, nhưng ở phía sau, một ngọc thủ đã ôn nhu đưa tới, nhẹ nhàng lau đi ngấn lệ trên mặt hần. Quay đầu lại, hần liền nhìn thấy Giang Thanh Nguyệt ánh mắt ngập tràn tình ý, trong lòng hần run lên, liền vội vàng quay đầu trở lại.

“Người đã yêu nàng như vậy, sao lại không tranh thủ đi?” Trước mặt mọi người, như u linh bỗng xuất hiện một vị thiếu nữ, xiêm y màu trắng bình thường khoác trên thân vẫn không làm giảm đi phương hoa tuyệt thế của nàng, khuôn mặt thanh lệ xuất trần thoát tục, vừa nhìn đã yêu, khiến cho kẻ khác không thể nào phát sinh những ý niệm khi phụ hay gây gây thương tổn cho nàng được.

“Tiểu thư.” Hàm Tuyết vui mừng hô lên một tiếng, bước đến gần. Nhược Hư lại cúi đầu không dám đi cũng không dám nói gì.

“Theo ta trở về đi.” Hoa ngọc phượng nhẹ nhàng nói với Nhược Hư.

“Nhị sư tỷ, ta, ta” Nhược Hư ngập ngừng không biết nên nói như thế nào.

“Tỷ Tỷ thực sự lo lắng cho người, người hãy trở về đi.” Hoa ngọc phượng lại ôn nhu nói.

“Sư tỷ, sư tỷ..... người thật thực sự lo lắng cho ta sao?” Nhược Hư trong lòng đau xót, đột nhiên hét lên bằng giọng khản đặc: “Nàng lo lắng cho ta, vậy nàng vì có gì còn phải gả cho người khác?” Tất cả phần nộ cùng bi thương đều được hần thét cả ra. Hoa Ngọc Phượng cũng trở nên ngây người, đến lúc này nàng cũng không ngờ Nhược Hư lại nói to như vậy.

“Có một số việc không như người tưởng đâu, dù người nghe được nhưng cũng không nhất thiết đấy là sự thật.” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: “Người theo ta trở về đi, chỉ cần người trở về, người sẽ biết hết thủy nguyên do.” Hoa ngọc phượng kỳ thật muốn nói cho Nhược Hư chân tướng sự tình, nhưng bởi đã đáp ứng với Hoa Ngọc Loan, nàng cũng chỉ có thể nói đến mức này thôi, để xem Nhược Hư có thể hiểu được hay không.

Nhược Hư mặc dù thông minh, nhưng mà trong chuyện này hần lại trở nên ngốc nghếch. Tình yêu - có đôi khi khiến cho người ta trở nên mù quáng, Nhược Hư bây giờ chính là trong tình trạng này, hần căn bản không hiểu được ý tứ của Hoa Ngọc Phượng.

“Nhị sư tỷ, đa tạ sự quan tâm của người, nhưng ta sẽ không cùng người trở về đâu, nếu có một ngày ta muốn trở về, ta tự nhiên sẽ trở về, bây giờ người đừng nên ép ta nữa.” Nhược cố nén đau xót trong lòng, lạnh nhạt nói.

“Vì sao hai người các người đều giống nhau như vậy?” Hoa Ngọc Phượng khẽ thở dài, “Đã thế, người hãy tự mình cẩn thận đi, có lẽ chuyện này chỉ có đích thân tỷ tỷ đến mới giải quyết được.” Áo trắng phiêu phất, Hoa Ngọc Phượng chậm rãi rời đi.

“Tiểu tuyết, có lẽ muội nên lưu lại nơi này, hãy chiếu cố thật tốt cho thiếu gia!” Thanh âm sâu kín động lòng người truyền tới chính vào lúc Hàm Tuyết đang phân vân không biết có nên đuổi theo hay không. Nàng rốt cuộc đã hạ quyết tâm.

“Thiếu gia, vì sao đến cả tiểu thư cũng không thuyết phục được huynh?” Hàm Tuyết trong lòng âm thầm thở dài, “Có lẽ trên đời chỉ có hai người mà tiểu thư không thể thuyết phục được, một người là đại tiểu thư, người còn lại chính là thiếu gia.”

9. Chương 9: Kỳ Cảnh

Nhược Hư dần dần trấn tĩnh, nhìn quanh bốn phía, hần phát hiện mọi người đều đang nhìn mình, tất cả đều có vẻ muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Hứa huynh, nếu ta không lầm, vị cô nương vừa rồi phải chăng là Ôn nhu tiên tử của Hoa Sơn - Hoa Ngọc Phượng?” Hoa Phi Hoa do dự một chút, cuối cùng không kìm được lòng hiếu kỳ, buột miệng hỏi.

Nhược Hư chần chờ nhìn mọi người, nhận ra vẻ mặt Nguyệt Thiên Hồng cùng Trương Lăng Vân như đang chờ đợi, còn Giang Thanh Nguyệt thì nét mặt u oán. Hàm Tuyết lại khép hờ mắt tựa trên người hắn, tỏ vẻ không liên quan gì đến chuyện này.

“Đến bây giờ, ta cũng không muốn giấu mọi người nữa, vị vừa rồi quả thật được giang hồ gọi là Ôn nhu tiên tử Hoa Ngọc Phượng, cũng là nhị sư tỷ của ta.” Nhược Hư khẽ thở dài nói: “ta vốn tên là Hoa Nhược Hư, cũng đến từ Hoa Sơn.”

“Này Hoa huynh đệ, ngươi thật sự không có võ công à?” Nguyệt Thiên Hồng hỏi.

“Thiếu gia thật sự là không có võ công.” Hàm Tuyết ngẩng đầu trả lời.

“Có lẽ mọi người sẽ thấy khó mà tin được, ta tuy lớn lên tại Hoa Sơn nhưng lại không có võ công.” Nhược Hư cười khổ, “bất quá thực tế đúng là như vậy, ta cũng không biết vì sao, vừa nhìn đến các loại võ công phổ cập gì gì đó là đã thấy đầu váng mắt hoa, có lẽ ta sinh ra đã không có tư chất của một người học võ.”

“không có võ công thì đã sao, Hoa huynh đệ à, người không biết đó thôi, Hồng muội cả ngày cứ cằn nhằn ta không đủ nhã nhặn.” Trương Lăng Vân cười cười nói, “Nếu ta giống như Hoa huynh đệ thì Hồng muội sẽ không nói ta như thế đâu.”

“Trương đại ca, huynh không cần khuyên ta, kỳ thật trước kia ta cũng chưa từng nghĩ rằng không có võ công thì không tốt.” Nhược Hư cười khổ nói, “nhưng bây giờ ta thật sự rất hận mình không có võ công, nếu ta võ công cao cường thì sư tỷ nàng, nàng cũng sẽ không....” nói càng về sau, âm thanh ngày càng thấp, giọng điệu trở nên bi thương.

“Thiếu gia, huynh không cần như vậy, mặc kệ huynh có võ công hay không, mặc kệ huynh trở nên như thế nào, Tiểu Tuyết vẫn sẽ ở bên cạnh huynh.” Hàm Tuyết thanh âm khẽ ghen ngào, ngã vào lòng Nhược Hư.

Không khí đột nhiên chùng xuống, ngoài Hàm Tuyết ra, đối với chuyện này, người khác không biết nói gì nữa, Nguyệt Thiên Hồng thấp giọng trách Trương Lăng Vân, nói hắn không nên khiến Nhược Hư nhớ lại chuyện thương tâm. Trương Lăng Vân mặc dù cảm thấy mình vô tội nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ đành thành thật tiếp nhận lời giáo huấn của Nguyệt Thiên Hồng. Ôi, ai bảo nàng là thê tử của hắn chứ?

“Ta nói mọi người không cần như vậy đâu, nhân lúc còn sống thì ráng mà vui vẻ một chút đi.” Hoa Phi Hoa phá vỡ bầu không khí nặng nề này, “Hoa huynh đệ, người cũng nên nghĩ thoáng một chút đi, ít ra người còn có Tiểu Tuyết, lại thêm mấy bằng hữu chúng ta cơ mà.”

“Hoa huynh nói phải, mọi người không cần phiền lòng vì chuyện của ta.” Nhược Hư miễn cưỡng cười nói.

“Đình” một tiếng động lớn truyền tới, mọi người đồng loạt nhìn về phía Giang Thanh Nguyệt, thanh âm là từ chỗ nàng truyền đến.

“Cẩn thận, có nguy hiểm!” Giang Thanh Nguyệt biến sắc nói, thân thể mềm mại bật dậy, trường kiếm nắm chắc trong tay, thân thể hướng đến sát Nhược Hư, ánh mắt bắn ra thần quang nhiếp nhân.

“Người nào lén lén lút lút ở đó, mau rút ra cho ta.” Giang Thanh Nguyệt quát lớn một tiếng.

“Giang tiểu thư, ta có thể tìm được người rồi.” Một bóng người như quỷ mị xuất hiện trước mắt mọi người, thanh âm lạnh lẽo khiến cho ai nấy đều nổi lên một trận hàn ý.

Người này thân thể cao lói, toàn thân vận hắc y che kín gió không thối lộ, chỉ chừa ra ngoài một đôi mắt, khí thế cường đại gây cho sáu người một loại cảm giác áp bách khó mà tiếp thụ được. Nhược Hư vốn không có võ công nên càng mau chóng không chịu đựng nổi.

Một bàn tay nhỏ bé đột nhiên ôn nhu nắm lấy tay Nhược Hư, một dòng chân khí nhu hòa theo lòng bàn tay truyền tới, nhất thời, Nhược Hư cảm giác cơn khó chịu đã biến mất không chút dấu vết. Hắn không thể không quay đầu cảm kích nhìn Giang Thanh Nguyệt, nhưng lại phát hiện ra toàn bộ tinh thần của nàng đều đang tập trung vào Hắc y nhân kia.

“Người là ai?” Giang Thanh Nguyệt lạnh lùng hỏi.

“Ta là người như thế nào thì các người chờ đến khi đi gặp Diêm Vương hỏi rồi sẽ biết.” Hắc y nhân the the cười nói, “Giang Thanh Nguyệt ơi là Giang Thanh Nguyệt, ta tìm người lâu lắm rồi có biết không, trên tay người quả nhiên là Tình kiếm, Tình kiếm à Tình kiếm, ta rốt cuộc cũng tìm được người rồi, ha ha ha.” Hắc y nhân đắc ý, phát ra một tràng cười điên dại.

“Đại giang tiêu cực, trên dưới ba mươi bảy mạng người, đều do người giết?” Giang Thanh Nguyệt nghiêng rằng ken két nói.

“Ba mươi bảy người? Ha ha, người bây giờ hãy chuẩn bị trở về đi? Người trở về sẽ biết là bao nhiêu người.” Hắc y nhân âm hiểm cười, “giang hồ đồn đãi người nhảy xuống vực chết, chỉ tiếc người gạt được người khác nhưng không lừa được ta, người làm sao có thể dễ dàng chết như thế được? Nói đến đây ta phải cảm tạ bọn người Bạch Y lâu mới đúng, nếu không phải bọn hăn ép người sử ra Tình kiếm thì ta còn lâu mới xác định được người.”

“Người đúng là đã mất trí rồi! Ngay cả trẻ em phụ nữ vô tội cũng không tha.” Thanh âm Giang Thanh Nguyệt tràn ngập bi phẫn, theo lời Hắc y nhân nói, nàng âm thầm cảm giác được trong nhà Đại Giang tiêu cực có lẽ đã chẳng còn ai, đại khái là không người nào may mắn có thể sống sót.

“Chỉ cần có thể tìm được Tình kiếm, dù phải giết thêm chục lần nữa ta cũng vui lòng.” Thanh âm của Hắc Y nhân lãnh khốc vô cùng.

“Tình kiếm, tên như ý nghĩa, phải là người tài năng hữu tình mới có được, một kẻ máu lạnh như các hạ đây, cho dù chiếm được Tình kiếm thì cũng có được bao nhiêu năng lực chứ?” Nhược Hư lạnh nhạt nói.

Tất cả mọi người đều rung mình, không nghĩ Nhược Hư ở phía sau sẽ tiếp lời. Hắc y nhân hai đạo nhân thần lăng lệ như điện truyền đến, Nhược Hư hai mắt ngheh tiếp, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, không chút sợ hãi.

“Không hổ là đệ tử của Hoa Thiên Vân, dù không có võ công nhưng đảm lược cũng không tồi.” Hắc y nhân nói, khẩu khí có chút tán thưởng, bất quá sau đó lại chuyển lạnh, “đáng tiếc, thật đáng tiếc, người nên ngoan ngoãn ở lại Hoa Sơn mới đúng, vì có gì lại ra ngoài tìm cái chết cơ chứ?”

“Sinh tử có số, phú quý ở trời, nếu hôm nay ta nhất định phải chết thì dù ở Hoa Sơn ta cũng không thể vô sự, bất quá, ta tin rằng chỉ bằng vào các hạ thì không thể làm tại hạ mất mạng.” Nhược Hư thản nhiên đáp, giọng nói rất tự tin, làm cho tất cả mọi người nao nao, bất quá, cảm giác áp bách do Hắc y nhân đem đến đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Nếu người học võ công, tương lai nhất định sẽ trở thành đối thủ lớn nhất của ta!” Hắc y nhân bình tĩnh nhìn Nhược Hư thật lâu, rốt cuộc cũng chậm rãi nói những lời này, “bất quá, người đã không có cơ hội trở thành đối thủ của ta nữa.”

Vừa dứt lời, trên tay Hắc y nhân đã xuất hiện thêm một thanh trường kiếm âm đạm vô sắc, cổ tay vừa lật, trường kiếm vừa vạch vừa đâm, mặt đất bằng phẳng bỗng nổi lên một cổ gió lốc thật lớn, trung tâm của cơn lốc cũng hướng Nhược Hư mà bay tới, tất nhiên người đầu tiên Hắc y nhân xuống tay là Nhược Hư chứ không phải Giang Thanh Nguyệt.

Giang Thanh Nguyệt vẫn chú ý động tác của hắc y nhân, lúc này trông thấy hắc y nhân hạ thủ với Nhược Hư tự nhiên sẽ không khoan tay đứng nhìn, tay nàng run lên, rút thanh kiếm đó ra, đúng là Tình kiếm, là Tình kiếm đã làm cho cả Đại Giang tiêu cực của nàng không một ai sống sót. Chân khí sôi sục, tình kiếm xuất ra một đạo kiếm mang dài đến nửa thước, kiếm mang hướng thẳng đến trung tâm của cơn lốc kia.

Cùng lúc đó, hơn mười bóng nhân ảnh đánh về phía mấy người Nguyệt Thiên Hồng và Hoa Phi Hoa, đều là những tên áo quần đen kịt, khăn đen che mặt, động tác mạnh mẽ linh hoạt, tung chiêu tàn nhẫn, nhắm thẳng vào chỗ trí mạng của người khác.

Hàm Tuyết một lòng bảo vệ cho Nhược Hư, đã ở vào thế cực kỳ rủi ro, mấy người khác tạm thời tuy không có gì nguy hiểm nhưng cũng không có ai có thể thoát khỏi vòng vây, tự nhiên chẳng người nào có thể đến giúp Hàm Tuyết. Giang Thanh Nguyệt bằng vào uy lực của Tình kiếm tạm thời còn có thể chống cự với thể công của Hắc Y Nhân kia, chỉ là trong lòng nàng lại luôn lo lắng cho Nhược Hư, vô hình trung công lực đánh ra đã bị giảm sút.

“Tinh tang, Tinh tang, Tinh tang!” Ba tiếng đàn trong trẻo và rõ ràng đột nhiên truyền tới, âm phù du dương theo đó tiếp tục vang lên không dứt, mọi người đang đánh nhau đột nhiên dừng lại, sắc mặt ai nấy đều trở nên khó coi dị thường.

“Đi thôi!” Hắc y nhân xuất hiện đầu tiên quát lạnh một tiếng. Trong nháy mắt, tất cả hắc y nhân cấp tốc thối lui, bước đi một chốc đã sạch sẽ, một người cũng không còn.

Tiếng đàn đột nhiên dừng lại, chỉ cảm thấy một trận u hương say lòng truyền tới. Sau đó, một thiếu nữ toàn thân xiêm lụa trắng toát phiêu nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, phía sau nàng, còn có hai hắc y thiếu nữ tuyệt đẹp đang đứng lặng yên.

Bạch y thiếu nữ ôm một cây bạch ngọc dao cầm trong lòng, những ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng tì lên phím đàn, đầu khẽ cúi, mái tóc dài đen mượt tự nhiên rủ xuống, che phủ lấy khuôn mặt nàng.

“Huynh thối tiêu nghe hay lắm!” thanh âm thật êm tai, thiếu nữ chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Nhược Hư thản nhiên mỉm cười, mặt hoa của nàng lộ ra trước mắt mọi người. Khuôn mặt hiện ra ấy thật xinh đẹp, chỉ dùng một từ ngữ không thể miêu tả hết vẻ xinh đẹp của nàng, ngũ quan hoàn mỹ, da thịt trắng nõn không vẩn bụi trần, thoát trông gương mặt của nàng làm người ta phát sinh một loại cảm giác tinh khiết khó tả, nhưng ngay lập tức cũng phát hiện ra trong sự tinh khiết ấy còn có một loại yêu mị đủ làm cho nam nhân trong thiên hạ phải phát cuồng, yêu mị đến tận xương tủy, và nụ cười ấy, càng đủ để nghiêng nước nghiêng thành.

“Huynh tên là gì?” thiếu nữ lại nói, tiếp tục nhìn Nhược Hư, chỉ là Nhược Hư hiện tại có chút ngơ ngác, thiếu nữ này thực sự gây cho người khác một lực hấp dẫn quá lớn, mặc dù Hoa Ngọc Loan, Hoa Ngọc Phượng đều là mỹ nữ khó gặp trong chốn võ lâm nhưng chưa bao giờ khiến cho hấn rung động mạnh đến như vậy.

“Tại hạ là Hoa Nhược Hư.” Nhược Hư lúng túng nói, hoàn toàn theo vô thức nói ra.

“Tên ta là Đại Nhi, phải nhớ kỹ đấy, ta sẽ còn đến tìm huynh.” Thiếu nữ cười ngọt ngào, xoay người lượn lờ lướt đi, dường như không hề thấy nàng có động tác gì nhưng đột ngột đã cách xa đến mười trượng, khinh công tuyệt diệu ấy khiến kẻ khác phải lú cả lưỡi.

“Đại Nhi.” Nhược Hư thì thầm, đột nhiên bừng tỉnh lại, trong lòng cả kinh, vừa rồi chính mình bị làm sao vậy? Cảm giác dường như cả người đều không tự khống chế được.

“Cô ta làm thế nào lại xuất hiện ở chỗ này?” Hoa Phi Hoa thì thầm nói, vẻ mặt cũng rất khó coi, tuyệt đối không phải phản ứng bình thường khi nhìn thấy mỹ nữ.

“Đừng bận tâm, hôm nay đương nhiên là cô ấy đến giúp chúng ta.” Giang Thanh Nguyệt giống như đang tự giễu mình nói.

“Thiếu gia, mọi người đi cả rồi, huynh còn muốn gì nữa vậy?” Hàm Tuyết bắt gặp Nhược Hư còn đang ngơ ngẩn xuất thần, liền có chút đồ kị nói.

“Tiểu Tuyết, ta chỉ là đang suy nghĩ, vì có gì mà mấy Hắc y nhân này lại đột nhiên rút lui?” Nhược Hư hơi chột dạ bèn lấp liếm.

“Bởi vì vừa rồi, cô gái xưng là Đại Nhi kia chính là đương kim cung chủ của Ma Cung.” Giang Thanh Nguyệt ở bên cạnh trả lời.

Võ lâm có hai cung, một là Thần Cung, một là Ma Cung. Thần cung vô cùng thần bí, mặc dù tất cả mọi người đều biết trong võ lâm tồn tại người của Thần Cung nhưng không ai xác định được rốt cuộc họ là ai. Còn Ma cung, dù cũng rất thần bí, bất quá người của Ma cung hành tẩu giang hồ đều quang minh chính đại, trên danh nghĩa đệ tử của Ma Cung. Ma cung có 3 đại tuyệt kỹ: Ma Cầm, Ma Tiểu, Ma Vũ. Ma Cầm được xưng tụng có thể khiến cho trong phạm vi mười dặm không vật nào có thể tồn tại được. Ma Tiểu có thể khiến cho mọi người, bất luận là nam hay nữ đều không đành lòng xuống tay với nàng. Còn mị lực của Ma Vũ thì không nam nhân nào có cách ngăn cản được. Đương kim Ma Cung cung chủ được xưng là nhân tài kiệt xuất nhất của Ma Cung trong vòng trăm năm nay, nàng là người đầu tiên luyện được cả ba loại tuyệt kỹ trên đến mức cao nhất, hơn nữa nàng cũng mới có mười tám tuổi. Ma Cung từ trước tới nay đều lấy việc thống nhất hắc đạo, kể đến thống nhất võ lâm làm mục tiêu, vì thế thực lực của Ma Cung không ai dám coi thường. Mặc dù cho đến nay Ma Cung cung chủ này vẫn chưa có hành động đại quy mô nào,

nhưng thanh danh của nàng đã sớm truyền khắp võ lâm. Người trong võ lâm thấy nàng cơ hồ đều tự động tránh xa ba bước để tránh rước họa vào thân.

“Hoa huynh đệ, nữ tử này đừng dây vào là tốt hơn, nếu không.....” Hoa Phi Hoa thấy thần tình Nhược Hư có vẻ bất ổn, có lòng tốt đề tỉnh hấn, nhưng lời còn chưa dứt đã cảm giác ngoài miệng tê rần, có vẻ đã bị cái gì đó đâm vào. Trước mắt mọi người lại hoa lên, một hắc y thiếu nữ xuất hiện trước mặt, rõ ràng là một trong hai thiếu nữ bên cạnh cô gái tên là Đại Nhi lúc này.

“Hoa công tử, đây là tiểu thư sai ta đưa cho người.” Hắc y thiếu nữ hướng đến Nhược Hư khẽ thi lễ, giọng nói rất cung kính, trên tay đưa đến cho hấn một khối ngọc bội màu xanh biếc. Nhược Hư kinh ngạc nhìn ngọc bội, không biết có nên nhận hay không.

“Cầm cho chắc coi chừng rơi, bằng không tiểu thư sẽ giận đấy.” Cô gái cầm lấy tay Nhược Hư, mạnh mẽ đặt vào lòng bàn tay hấn, nhàn nhạt nói. Nhược Hư trong lòng khẽ thở dài, đem ngọc bội cất vào trong người, hắc y thiếu nữ thấy Nhược Hư chịu nhận, đáng vẻ rất hài lòng.

“Hoa công tử xin bảo trọng, nô tỳ cáo lui.” Hắc y thiếu nữ có chút khom người, trước khi rời đi còn hung hăng liếc Hoa Phi Hoa một cái. Hoa Phi Hoa cười khổ trong lòng, không dám nói gì nữa, hiển nhiên vừa rồi hấn bị cô gái này tập kích.

Sau khi hắc y thiếu nữ rời đi, Nguyệt Thiên Hồng cùng mọi người dùng ánh mắt kì quái nhìn Nhược Hư, Hàm Tuyết thì khư khư ôm chặt cánh tay của Nhược Hư, giống như sợ hấn bị cướp đi mất, Giang Thanh Nguyệt thì không có phản ứng gì, chỉ cuối đầu tư lự.

“Hoa huynh đệ thật có phúc, đến cả tín vật đính ước cũng đưa cho người rồi, ta xem lúc này người có muốn trốn cũng không được nữa.” Hoa Phi Hoa như cười mà không phải cười nhìn Nhược Hư nói.

“Người chớ nói vậy, cái gì mà tín vật đính ước chứ, chỉ là một miếng ngọc bội mà thôi.” Hàm Tuyết phùng mang trợn mắt nhìn Hoa Phi Hoa như muốn ăn thịt hấn.

“Tiểu Tuyết à, ngọc bội này khẳng định là không phải vật bình thường, không tin cô cứ bảo Hoa huynh đệ lấy ra cho xem.” Hoa Phi Hoa ra vẻ hiểu chuyện nói.

“Thiếu gia, cho muội xem một chút được không?” Hàm Tuyết dựa vào người Nhược Hư, ngẩng đầu nói, trông đáng vẻ thật đáng thương.

Nhược Hư hơi chần chừ, bàn tay cho vào ngực áo lôi miếng ngọc bội ra. Kỳ thật cả hấn cũng chưa nhìn kỹ, cầm vào thấy ấm áp, nhìn kỹ, trên mặt có khắc ba chữ tiểu Triện mảnh khảnh: Tô Đại Nhi

“Thấy chưa, mặt trên còn có khắc tên của nàng ta, nhất định là tín vật đính ước rồi.” Hoa Phi Hoa đắc ý nhìn Hàm Tuyết nói, tiểu tử này thoáng cái đã quên mất chuyện mình vừa bị một tiểu cô nương đánh. Hàm Tuyết không nói gì nữa, ngồi xuống tại chỗ mà phát sầu.

“Thời gian không còn sớm nữa, mọi người hãy nghỉ ngơi chút đi, ngày mai còn phải lên đường.” Giang Thanh Nguyệt cuối cùng cũng nói chuyện, một câu nhắc nhở mọi người. Mọi người sực tỉnh lại, thì ra quay tới quay lui cũng đã nửa đêm rồi.

Đêm nay, Hoa Nhược Hư theo thói thường vẫn không thể ngủ được. Tô Đại Nhi - một cái tên ôn nhu như vậy, một cô gái xinh đẹp như vậy, nàng lại là Ma Cung cung chủ sao? Hấn không thể nối kết những sự thật đó lại với nhau được.

10. Chương 10: Tình Khốn Giai Nhân

“Hoa huynh đệ, tối qua ngủ ngon chứ?” Hoa Phi Hoa cười nói khi nhìn thấy quầng mắt thâm đen và con ngươi đầy gân máu của Nhược Hư. Nhìn bộ dạng này, ai cũng hiểu là tối qua hấn không ngủ được, nhưng chỉ có mỗi Hoa Phi Hoa là dám hỏi thẳng ra.

Nhược Hư miễn cưỡng mỉm cười, im lặng không nói gì.

“Mau lên đường thôi! Nói nhảm nhiều thế làm gì!” Giang Thanh Nguyệt trừng mắt nhìn Hoa Phi Hoa.

“Thế chẳng phải là bệnh vực cho hần sao?” Hoa Phi Hoa kêu lên một tiếng.

Giang Thanh Nguyệt không quan tâm đến thái độ của Hoa Phi Hoa nữa, nàng đưa cánh tay ngọc ngà ra đỡ lấy Nhược Hư. Ôn giọng nói: “Ta đỡ ngươi, phía trước không xa có một thành nhỏ, đến đó rồi tạm nghỉ một chốc.”

“Đa tạ Thanh tỷ” Nhược Hư nhẹ giọng nói.

“Ta cũng không đi được, không ai giúp ta sao?” Hoa Phi Hoa nói một cách bất mãn.

“Hoa đại ca à, có cần ta giúp huynh không?” Hàm Tuyết yêu kiều nói.

“Không, không cần đâu! Tiểu Tuyết, hay là cô qua giúp Hoa huynh đệ đi.” Hoa Phi Hoa vội lắc đầu quầy quậy, hần vừa nhìn đã biết Hàm Tuyết hiện đang bực bội trong lòng, chính là muốn tìm người để trút giận, hần chẳng đại dột trở thành con dê thế mạng làm gì.

“Hừ!” Hàm Tuyết trừng mắt nhìn Hoa Phi Hoa rồi vội vàng sải bước để đuổi kịp Nhược Hư.

Nửa canh giờ sau, cả đoàn sáu người đã vào đến một khách điểm.

“Biểu tỷ, các người chuẩn bị đi đâu vậy?” Hoa Phi Hoa hỏi.

“Chúng ta cũng chưa biết phải đi đâu, nếu như Giang tiểu thư không có ý kiến gì, thì chúng ta trước tiên cùng bọn đệ đồng hành vậy.” Nguyệt Thiên Hồng lên tiếng sau nửa ngày trầm ngâm im lặng.

“Ta nghĩ, nàng ấy cũng không có ý kiến gì đâu, tốt xấu gì cũng phải chừa lại ta vài phần mặt mũi mà.” Hoa Phi Hoa cười khổ nói.

“Được rồi, Phi Hoa, đệ và Giang tiểu thư có quan hệ gì chứ?” Nguyệt Thiên Hồng là nữ nhân, mà nữ nhân nào cũng đều tò mò, Nguyệt Thiên Hồng cũng chẳng phải ngoại lệ.

“Bằng hữu thôi! Nàng ấy chỉ xem ta là bằng hữu” giọng nói của Hoa Phi Hoa ẩn chứa vẻ mất mát, quả thực rất bất đắc dĩ phải nói ra.

“Mối quan hệ giữa nàng và Hoa công tử tựa hồ không bình thường phải không? Phi Hoa, ngươi có thể nắm lấy cơ hội này” Nguyệt Thiên Hồng vừa nghĩ vừa nói.

“Biểu tỷ, đệ cuối cùng cũng tin vào duyên phận rồi. Số trời đã vậy, đệ quen biết cô nương ấy ba năm nhưng vẫn không thể so với người mới quen nàng chỉ ba ngày.” Hoa Phi Hoa thở dài nói.

“Ngươi lại ngồi đây nói hươu nói vượn nữa rồi.” Một giọng nói ôn nhu vang lên từ phía cửa, Giang Thanh Nguyệt đang đi đến.

“Nàng đành lòng bỏ hần một mình ở trong phòng ư?” Hoa Phi Hoa nói với vẻ mặt ngạc nhiên.

“Hần đã ngủ rồi, Tiểu Tuyết đang bên cạnh chăm sóc hần, ta qua đây vì có chút chuyện muốn tìm các người thương lượng.” Giang Thanh Nguyệt sắc mặt bình tĩnh, lãnh đạm nói.

“Giang tiểu thư có việc gì cứ nói ra, chúng ta không phải người ngoài” Nguyệt Thiên Hồng mỉm cười nói.

“Đám hắc y nhân tối qua, ta nghĩ, nếu không nhờ Tô Đại Nhi bất ngờ xuất hiện, chỉ sợ mấy người chúng ta đều khó thoát khỏi tai kiếp rồi.” Giang Thanh Nguyệt chậm rãi nói. “Chúng ta đã bị phát hiện rồi, ta nghĩ không lâu sau sẽ có thêm nhiều người tìm đến tận cửa, ta chỉ e đến lúc ấy lại liên lụy tới Phi Hoa với cả Nguyệt cô nương hai vị.”

“Giang tiểu thư, nói thật, nếu chúng ta không phải bị đám người của Bạch Y Lâu truy sát, làm cho bọn họ nhận lầm người, thì gã hắc y nhân kia cũng sẽ không phát hiện ra hành tung của cô, bây giờ có nạn đương nhiên chúng ta phải đồng lòng gánh chịu mới phải.” Nguyệt Thiên Hồng nói. “Huống chi cô lại là bằng hữu của Hoa Phi Hoa, Phi Hoa lại là biểu đệ của ta, chúng ta tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn. Ta nghĩ bây giờ chúng ta nên tìm cách làm sao vượt qua cửa ải khó khăn này mới phải, không rõ ý của Giang tiểu thư thế nào?”

“Thanh Nguyệt, hay là chúng ta cải trang thêm một chút, có thể bọn họ sẽ không tìm ra chúng ta thì sao?” Hoa Phi Hoa găm nghĩ nói.

“Ta cũng đã nghĩ qua, nhưng vô dụng thôi.” Giang Thanh Nguyệt lắc lắc đầu. “Ta luôn có cảm giác bị người khác theo dõi, chiếu theo thủ đoạn của gã hắc y nhân mà chúng ta chạm trán tối qua, cho dù chúng ta có cải trang thế nào cũng không thoát khỏi tai mắt của hắn, để mỗi mình hắn biết thì chẳng thà cho mọi người cùng biết còn hơn. Ta định khôi phục lại diện mạo ban đầu lúc mới đến đây, như vậy biết đâu chẳng khá hơn.”

“Ta thấy Giang tiểu thư nói không sai, nếu chúng ta đã không phải là đối thủ của hắc y nhân nọ, sao không dẫn dụ thêm vài người đến, để cho bọn họ đối phó với tay hắc y nhân ấy?” Trương Lăng Vân tiếp lời.

“Có lẽ đây cũng là một biện pháp bất đắc dĩ” Nguyệt Thiên Hồng thở dài nói.

Nhược Hư say giấc cũng bởi hắn bị điểm mạnh vào huyệt ngũ, lúc hắn tỉnh lại thì sắc trời đã mờ tối, xem ra hắn đã ngủ suốt một ngày. Mở to mắt thức dậy, hắn phát hiện có một cô gái đang ngồi bên giường mình.

“Tỉnh rồi à, dậy ăn chút gì đi” thiếu nữ thản nhiên cười, ngẩng đầu lên, trước mắt Nhược Hư lộ ra một gương mặt xinh đẹp khiến người ta không sao thở được. Nghe giọng nói, nàng đúng là Giang Thanh Nguyệt rồi, chẳng lẽ đây chính là dung mạo thật sự của nàng sao?

“Nàng, nàng là Thanh tỷ?” Nhược Hư kinh ngạc nói.

“Ngủ một giấc thức dậy đã không nhận ra rồi sao?” Giang Thanh Nguyệt hé miệng cười, gương mặt càng thêm xinh đẹp vô ngần.

“Không phải, chỉ là..... chỉ là...” chỉ là cái gì thì lại không nói hết được ý nghĩ thoáng qua trong đầu.

“Đây vốn là hình dáng thật của ta, ngay cả Phi Hoa cũng chưa từng nhìn thấy qua.” Giang Thanh Nguyệt ôn nhu nói, gương mặt biểu lộ một chút xấu hổ.

Nhược Hư quan sát gương mặt Giang Thanh Nguyệt với vẻ ngơ ngác: mày liễu thanh tú, mắt phượng ẩn tình, mũi ngọc tinh xảo, môi đào dụ nhân, nước da trắng như sương như tuyết. Nét đẹp của nàng và Tô Đại Nhi thật khó phân cao thấp, có chăng chỉ thiếu chút dáng vẻ yêu mị kia mà thôi.

“Nhìn đủ chưa vậy? Mau dậy đi” Giang Thanh Nguyệt bị Nhược Hư nhìn đến đỏ mặt, thấp giọng nói.

Nhược Hư cả kinh tỉnh lại, trong lòng thầm xấu hổ, không rõ mới rồi mình bị làm sao nữa? Tại sao cứ nhìn thấy cô nương xinh đẹp thì lại trở nên như vậy? Hắn lại không biết đấy chính là bản năng yêu thích cái đẹp của con người, ai ai cũng có, kỳ thật hắn chẳng có gì sai cả.

Nhìn thấy Nhược Hư vội vội vàng vàng thu hồi mục quang trở về, không nhìn mình nữa, Giang Thanh Nguyệt lại cảm thấy có chút hối hận vì vừa rồi đã nhắc nhở hắn, trong lòng thầm thở dài, có ít lời nhưng lại chẳng dám nói ra: nếu người nguyện ý, ta có thể cho người ngắm cả đời!

Hoàn cảnh trong phòng có chút ngưng ngập, hai người chẳng ai nói lời nào, Giang Thanh Nguyệt nhìn sang Nhược Hư, muốn nói gì đó lại thôi.

“Nếu người không muốn đi Đại Giang Tiêu Cục, ta sẽ tiễn người trở về Hoa Sơn vậy” Giang Thanh Nguyệt nhẹ nhàng nói.

“Thanh tỷ, ta đã hứa đi cùng nàng thì ta sẽ đi.” Nhược Hư vừa liếc vội sang Giang Thanh Nguyệt lại vội vã quay đầu sang hướng khác “Hơn nữa, ta không muốn về Hoa Sơn”

Giang Thanh Nguyệt muốn nói thêm gì đó nữa nhưng cuối cùng lại không thốt nên lời, thật lâu sau mới thì thầm nói: “Cũng không còn sớm nữa, tối nay hãy nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn đi tiếp”

“Thanh tỷ, ta đã ngủ cả ngày rồi, nàng ngủ đi” Nhược Hư lúng túng nói.

“Nam tử hán đại trượng phu hành sự không cần phải sợ đầu sợ đuôi, là nữ nhi trong võ lâm thì cố kỵ nhiều làm gì!” Giang Thanh Nguyệt nhàn nhạt nói “Ta đã tin tưởng người, chẳng lẽ người lại không tin tưởng bản thân mình hay sao?” Giang Thanh Nguyệt vốn dĩ thông minh, hiểu rõ thật ra Nhược Hư không dám cùng mình ngủ chung.

“Thanh tỷ, ta, ta...” Đáng thương cho Nhược Hư không dám nói hết câu, đành bỏ lửng.

“Không cần phải ép a ép úng như thế, ngủ đi thôi!” Giang Thanh Nguyệt ngắt lời hắn.

Đây là lần thứ nhì cả hai người cùng ngủ chung một giường. Nhưng lần này Nhược Hư còn thấy khó xử hơn lần đầu tiên. Trong đầu hắn không ngừng hiện ra hình ảnh ba cô gái với nụ cười tươi tắn trên gương mặt xinh đẹp: Hoa Ngọc Loan, Tô Đại Nhi, còn có Giang Thanh Nguyệt. Lớp lớp hương thơm không ngừng xuyên vào mũi hắn, vài sợi tóc vương trên gương mặt. Nhược Hư nằm im như tượng gỗ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Đêm đã về khuya, Nhược Hư cảm giác như có tiếng kêu khe khẽ từ bên cạnh truyền sang, hắn nhẹ trở người, phát hiện đôi môi anh đào của Giang Thanh Nguyệt có chút mấp máy, phát ra tiếng nói nhỏ nho nhỏ.

“Cha... cha... đại ca, Tiểu Nguyệt...” Giang Thanh Nguyệt kêu tên từng người, thanh âm tràn đầy nước nỡ.

“Hoa lang, Hoa lang...” Đột nhiên Giang Thanh Nguyệt lại nhỏ giọng hô lên. Nhược Hư trong lòng run bắn - Hoa lang - là đang kêu ta sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ Thanh tỷ thật lòng thích ta ư? Nhưng ta và nàng chỉ vừa mới quen biết có vài ngày mà?

Giang Thanh Nguyệt trong cơn mơ xoay người, hai tay nắm chặt tay của Nhược Hư, hoàn toàn trong vô thức, miệng hình như còn đang lẩm bẩm điều gì đó nhưng Nhược Hư đã không còn nghe rõ. Hắn cũng không thể chú tâm nghe tiếp vì trong lòng hắn rốt cục đã không còn bình tĩnh được nữa.

Nhược Hư thầm hỏi lòng mình, Giang Thanh Nguyệt có thật sự thích hắn không? Hắn muốn phủ nhận, nhưng mấy ngày qua, ngôn ngữ và hành vi của Giang Thanh Nguyệt dành cho hắn khiến hắn không tài nào chối cãi được, lại còn lời gọi trong mơ của nàng nữa. Hắn bây giờ đang tự vấn lòng mình rằng liệu bản thân có thích Giang Thanh Nguyệt không? Hắn cũng muốn nói rằng không, bởi vì trong tim hắn thật sự chỉ có mỗi mình Hoa Ngọc Loan. Nhưng tại sao khi bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Giang Thanh Nguyệt, hắn lại thấy sợ hãi? Lúc Giang Thanh Nguyệt thổn thức trong cơn mơ, sao lòng hắn lại dâng lên niềm thương tiếc sâu sắc? Nếu nói hắn chỉ yêu một mình Hoa Ngọc Loan, tại sao hắn lại không quên được gương mặt thanh tú của Tô Đại Nhi? Tại sao hôm trước lại còn hôn Giang Thanh Nguyệt? Hôm nay, khi nhìn rõ dung mạo của Giang Thanh Nguyệt, hắn lại thấy chấn động tâm can?

“Chẳng lẽ ta thật đúng như lời nói của mọi người, là một nguy quân tử?” Nhược Hư thì thào trong lòng.

Đột nhiên, hắn có cảm giác đang có ai đó nhìn mình, quay đầu lại thì bắt gặp một đôi mắt trong veo, lấp lánh đang nhìn mình. Thì ra, Giang Thanh Nguyệt đã thức giấc tự khi nào, đang ngẩn ngơ nhìn hắn.

“Thanh tỷ, nàng sao lại thức rồi?” Nhược Hư nao nao hỏi.

“Ta mơ thấy cha ta, còn có ca ca và Tiểu Nguyệt nữa, bọn họ đều phải đi, ta đã cầu xin bọn họ đừng rời xa ta, nhưng họ đã bỏ đi mất rồi.” Giang Thanh Nguyệt nhỏ giọng nói. “Sau đó, sau đó, đến lượt người cũng bỏ đi, ta mới tỉnh giấc lại” nói tới đây, Giang Thanh Nguyệt nhìn Nhược Hư với ánh mắt ngập đầy thâm tình.

“Thanh tỷ, ta..... ta không đáng để nàng đối đãi như vậy.” Nhược Hư thấp giọng nói.

Giang Thanh Nguyệt nhìn Nhược Hư không nói gì, ánh mắt mang vẻ si ngốc. Tay nàng vẫn còn nắm chặt lấy tay Nhược Hư chưa thả lỏng. Đột nhiên, Nhược Hư cảm giác thân người trở nặng, một cơ thể mềm mại đã nằm gọn trong lòng hắn. Hai người mặt đối mặt gần nhau trong gang tấc, hơi thở như lan, thấm đẫm lòng người.

“Bản thân ta ngay cả một người thân duy nhất cũng chẳng có. Cha và đại ca đều đã chết, Tiểu Nguyệt cũng không còn. Ta quả thực có lúc muốn đi theo bọn họ, nhưng ta không cam tâm, ta phải báo thù cho bọn họ, nhưng ta thật sự đã mệt mỏi, mệt mỏi lắm rồi.” Giang Thanh Nguyệt thì thào nói. “Ta chỉ cần người bầu bạn với ta vài ngày, sau đó ta sẽ đưa người về Hoa Sơn, có được không?”

Rồi không đợi Nhược Hư trả lời, làn môi anh đào mềm mại, nóng bỏng đã áp sát khiến cho Nhược Hư lại một lần nữa nếm trải thứ tư vị tiêu hồn phê cốt ấy. Nhược Hư trong lòng hăng hái, âm thầm hạ quyết tâm, hai tay mau chóng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, nhiệt tình đáp trả nụ hôn của Giang Thanh Nguyệt.

Lần đầu ngây ngất, lần sau vẫn ngây ngất.

Hai người như chìm đắm vào nụ hôn, bàn tay Nhược Hư không tự chủ được, bắt đầu nhẹ nhàng ve vuốt thân thể Giang Thanh Nguyệt, từ trên người nàng chậm rãi di chuyển.

Giang Thanh Nguyệt cảm giác trước ngực mát lạnh, thì ra Nhược Hư đang tháo mở từng nút thắt một trước ngực áo nàng. Hắn đã không hài lòng với việc phải vuốt ve qua lớp y phục, tay lần vào lớp áo phía trong, có chút run rẩy mân mê da thịt đầy đàn tính của nàng. Thân thể mềm mại của Giang Thanh Nguyệt run lên nhẹ, cảm giác lâng lâng như có cơn thủy triều ập đến, hóa ra song phong thánh khiết nhất của nàng đã bị xâm lược.

“Không được” Giang Thanh Nguyệt thấp giọng nói, khẽ sức đẩy Nhược Hư ra, gương mặt thoáng sắc hồng càng thêm kiều diễm e lệ.

Sự kháng cự của Giang Thanh Nguyệt cuối cùng cũng làm cho Hoa Nhược Hư đang cơn ý loạn tình mê phải bình tĩnh lại.

Đột ngột hồi tỉnh, hắn chợt phát hiện ra tay mình vẫn còn đang đặt trên ngực của Giang Thanh Nguyệt, bèn vội vàng bối rối rút tay trở về.

“Thanh tử, ta, ta thật đáng chết” Nhược Hư lúng túng nói, giọng nói tràn đầy vẻ tự trách.

“Ngốc ạ, ta không trách chàng.” Giang Thanh Nguyệt thấp giọng nói, thân thể mềm mại lay động, càng tựa chặt hơn vào lòng Nhược Hư.

“Thanh tử, sao nàng lại đối với ta tốt như vậy?” Nhược Hư ngây ngốc hỏi.

“Hoa lang, trái tim ta thế nào chàng còn không rõ hay sao?” Giang Thanh Nguyệt ần ứ nói.

Một tiếng “Hoa lang” khiến Nhược Hư như ngây như dại, cuối cùng hắn cũng khẳng định được người mà Giang Thanh Nguyệt gọi trong giấc mộng chính là mình.

“Thanh tử, thật xin lỗi, ta.... ta thật không biết phải làm sao?” Trong lòng Nhược Hư hiện đang rối bời, rõ ràng hắn chỉ muốn lấy Hoa Ngọc Loan làm vợ, hiện tại, tuy nói Hoa Ngọc Loan đã xuất giá với kẻ khác, nhưng thế nào hắn và Giang Thanh Nguyệt lại nảy sinh mối quan hệ thân mật như vậy được? Đến tình trạng này rồi, theo lý thì Giang Thanh Nguyệt ngoài gả cho hắn còn có thể gả cho ai được nữa chứ.

“Ta biết trong lòng chàng vẫn còn nhớ đến Hoa Ngọc Loan, nhưng ta không quan tâm, ta chỉ cần chàng đối xử thật tốt với ta trước khi về đến Đại Giang Tiêu Cục.” Giang Thanh Nguyệt nhẹ nhàng nói “Nếu vạn nhất chàng làm không được, chàng cứ xem ta như là Hoa Ngọc Loan cũng chẳng sao.” Đường như Giang Thanh Nguyệt đã cắn chặt răng để thốt nên câu cuối cùng.

“Thanh tử” Khóe mắt của Hoa Nhược Hư có chút ươn ướt, hắn thấp giọng kêu lên một tiếng, ôm chầm lấy nàng. Trên đời này có một người con gái đối đãi với hắn như vậy, hắn còn cầu mong gì hơn? Sư tử ơi là sư tử, nếu nàng đã không yêu ta, ta yêu người khác chắc nàng sẽ không để ý chứ? Trong lòng Hoa Nhược Hư như đang thét gọi người giai nhân nơi phương xa.

“Thanh tử, ta sẽ không phụ nàng” Hoa Nhược Hư thề thốt.

“Nhưng nếu.... Hoa Ngọc Loan đến tìm chàng thì sao?” Giang Thanh Nguyệt khẽ khàng hỏi.

“Nàng ấy sẽ không đến tìm ta đâu” Nhược Hư nói mà lòng đau xót. Giang Thanh Nguyệt không hỏi thêm gì nữa, nhưng lòng nàng cũng hiểu rõ, trong tim Nhược Hư, Hoa Ngọc Loan mãi mãi được đặt ở vị trí cao nhất.

Hai người cứ thế ôm nhau đến lúc bình minh, và cũng từ đó, vận mệnh hai người đã chặt chẽ kết vào nhau.

Giang Thanh Nguyệt lại đội mũ trùm lên, dung nhan tuyệt thế ấy rất cuộc chỉ lộ ra cho mỗi mình Nhược Hư. Mọi người cũng đã khôi phục lại diện mạo và trang phục ban đầu. Sáu người mua một cỗ xe ngựa đắt tiền, Hoa Phi Hoa lại tiếp tục đóng vai tên xa phu tội nghiệp.

Hàm Tuyết nhìn thấy Giang Thanh Nguyệt tựa lên người Nhược Hư không chút cố kỵ, trong lòng không còn ghen tỵ nữa mà thay vào đó là một nỗi ưu tư sâu sắc hơn. Tiểu thư à tiểu thư, điều lo lắng của người cuối cùng đã thành sự thật rồi! Cả Nguyệt Thiên Hồng trong lòng cũng không ngừng thở dài, xem ra biểu đệ của mình đã không còn hi vọng gì nữa! Tất cả chỉ còn trông vào ý trời thôi, nhưng ý trời đã như thế, ai có thể cãi lại đây?

11. Chương 11: Tình Nùng Ý Mật

“Thanh tử, đến tối có thể vào đến địa phận Hồ Bắc chứ?” Nhược Hư suy nghĩ hỏi.

“Ừm” Giang Thanh Nguyệt gật gật đầu nói. “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, còn mười ngày nữa là chúng ta có thể về nhà rồi.”

“Chỉ mong trên đường đi không gặp chuyện gì, chúng ta đã có thể đến Vũ Xương sớm một chút.” Nhược Hư thở dài nói.

“Chàng lại muốn mau chóng đến nơi à?” Giang Thanh Nguyệt thấp giọng nói, có vẻ hờn giận.

“Thanh tử, nàng hiểu nhầm rồi” Nhược Hư rung mình, lập tức hiểu ra, cười khỏ một tiếng. “Thanh tử, nàng an tâm, sau khi đến Đại Giang Tiêu Cục rồi ta cũng không rời xa nàng đâu, trừ phi...trừ phi Thanh tử nàng đuổi ta đi!”

“Hoa lang, làm sao ta lại đuổi chàng đi chứ?” Giang Thanh Nguyệt nhỏ nhẹ nói, trong lòng ngậm thở dài, có lời nhưng lại không nói ra: “Chỉ sợ..... đến lúc đó chàng sẽ rời khỏi ta”

Ba người bên cạnh cũng trợn mắt há mồm ngạc nhiên, Nhược Hư và Giang Thanh Nguyệt chỉ lo bày tỏ tình cảm với nhau mà không hề quan tâm đến ánh nhìn của những người xung quanh.

“Thiếu gia, huynh..... huynh..... sao lại có thể?” Hàm Tuyết thút thút hỏi.

“Tiểu Tuyết, ta xin lỗi.” Nhược Hư cảm thấy có chút áy náy khi nhìn Hàm Tuyết. Mọi tình si của nàng đối với hắn, hắn hiểu rõ, nhưng hắn không biết tình cảm của mình đối với nàng ra sao, có lẽ chỉ là sự thương tiếc.

“Nhưng, thiếu gia..... huynh..... huynh rồi sẽ hối hận!” Hàm Tuyết không biết nói gì cho phải, vội đến mức chỉ muốn nhảy cẫng lên. Nếu Hoa Ngọc Loan mà biết được lúc này Nhược Hư và Giang Thanh Nguyệt như vậy, có lẽ nàng ta sẽ thật sự muốn lấy người khác cho rồi. Đến lúc đó, nếu Nhược Hư biết được ngọn nguồn sự tình, e rằng hắn sẽ oán hận bản thân mình đến chết.

“Tiểu Tuyết, được Thanh tử yêu thương là phúc khí mấy đời ta tu luyện được, sao ta lại phải hối hận chứ?” Nhược Hư mỉm cười nói. Hình ảnh của Hoa Ngọc Loan chợt thoáng qua trong đầu rồi biết mất, hắn thở dài một hơi trong lòng, âm thầm hạ quyết tâm. Rõ ràng hắn đã chấp nhận Giang Thanh Nguyệt, vậy thì từ nay về sau, hắn nên một lòng một dạ đối với nàng, và không nên nhớ về Hoa Ngọc Loan nữa. Có điều, hắn nói không nhớ là không nhớ được sao? Chỉ sợ là rất khó làm được.

“Hoa Lang, là ta may mắn gặp được chàng mới đúng” Giang Thanh Nguyệt khẽ nói, trong ánh mắt nàng lấp lánh niềm vui. Thân thể mềm mại, ấm áp của nàng chậm chậm ngã vào lòng Nhược Hư.

“Hoa huynh đệ và Giang Tiểu Thư đúng là trai tài gái sắc, thật đáng mừng.” Nguyệt Thiên Hồng khẽ mỉm cười nói, trong lòng thành tâm chúc phúc cho hai người, mặc dù cũng tội nghiệp cho biểu đệ, nhưng có thể chứng kiến hai người yêu nhau, có tình cảm với nhau, cũng là việc không phải dễ gặp.

“Hoa huynh đệ thật có phúc a.” Trương Lang Vân vừa suýt xoa, lại bị Nguyệt Thiên Hồng lườm mắt.

“Có phải huynh cũng hâm mộ không?” Nguyệt Thiên Hồng gắt gỏng.

“Không có, không có” Xem ra Trương Lăng Vân rất sợ Nguyệt Thiên Hồng. Vừa nói, hắn vừa lấy tay ôm Nguyệt Thiên Hồng, trên mặt biểu lộ sự vui vẻ, “Hồng muội nàng là tốt nhất, Hoa huynh đệ phải ngưỡng mộ ta mới phải”

“Xem huynh làm sao mà nói đây?” Nguyệt Thiên Hồng trừng mắt nhìn Trương Lăng Vân, “Huynh bảo Giang tiểu thư không tốt sao?”

“Không phải, không phải như vậy, Giang tiểu thư đừng hiểu lầm.” Đáng thương cho Trương Lăng Vân, từ ngày lấy Nguyệt Thiên Hồng rồi, hắn không dám cãi lời vợ một lần nào. Từ nhỏ hắn đã bị nàng ăn hiếp, sau khi thành thân rồi, tình trạng vẫn chẳng khá hơn.

“Trương đại ca, Nguyệt tử lại trêu huynh rồi!” Giang Thanh Nguyệt bật cười, bên cạnh tình lang, nàng lộ xuất ra tư thái của một tiểu nữ hài mà không hề hay biết.

Trương Lăng Vân xấu hổ mỉm cười, ngượng ngùng không nói nên lời nào.

Đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng roi chát chúa, xe ngựa đột nhiên tăng tốc chạy về phía trước. Giang Thanh Nguyệt sắc mặt có chút buồn bã, Nguyệt Thiên Hồng cũng thở dài một hơi, xem ra Hoa Phi Hoa đang phát tiết sự buồn bực trong lòng rồi.

Không khí giữa mọi người dường như chùng xuống, trên đường đi chẳng có sự tình bất trắc nào xảy ra. Lúc trời tối thì mọi người cũng đến một tiểu trấn, qua khỏi trấn này là đã vào đến địa phận của Hồ Bắc.

“Chúng ta nghỉ qua đêm ở đây đi, đoạn đường dài phía trước không có khách điểm, chỉ nơi này có thôi.” Giang Thanh Nguyệt nói, mọi người cũng gật đầu đồng ý. Hoa Phi Hoa không nói gì, chỉ dùng hành động để biểu lộ ý kiến.

Xe đã ngừng lại.

Nhìn Giang Thanh Nguyệt và Nhược Hư tay trong tay cùng nhau bước vào trong, cơ mặt Hoa Phi Hoa khẽ giãn giãn, hình như hẳn muốn nói gì đó, nhưng lại không nói được, chần chờ cả nửa buổi, mới chịu đi theo mọi người.

“Phi Hoa, tất cả đều do duyên phận, không nên cưỡng cầu” Thở dài một hơi, Nguyệt Thiên Hồng đến bên cạnh Hoa Phi Hoa, dịu dàng nói.

“Biểu tỹ, tỹ yên tâm, ta hiểu mà” Hoa Phi Hoa miễn cưỡng cười đáp, ánh mắt dường như còn nhìn theo bóng dáng Giang Thanh Nguyệt và Hoa Phi Hoa vừa khuất sau cửa phòng.

Trong phòng, Hoa Nhược Hư và Giang Thanh Nguyệt nhẹ nhàng ôm lấy nhau.

“Thanh tỹ, cũng tại ta vô dụng, nếu không phải vì ta không có võ công, nàng sẽ không mất thời gian để chăm sóc ta.” Nhược Hư thấp giọng nói, trong lòng hẳn có chút ngại ngùng. Hiện nay, Giang Thanh Nguyệt đi đến đâu cũng đều có địch nhân, nếu như chỉ một mình nàng đi chắc chắn sẽ an toàn hơn rất nhiều. Nhưng hiện tại vì Nhược Hư, chẳng những khiến mục tiêu của bản thân bị lộ ra, lại còn làm hành trình chậm đi rất nhiều.

“Hoa lang, chúng ta còn phải phân định rạch ròi như vậy sao?” Giang Thanh Nguyệt ôn nhu nói. “Nói thật, phải là ta hại chàng mới đúng. Nếu không phải do ta muốn chàng đi theo, chàng cũng không phải ngày ngày lo lắng cho an nguy của chính mình. Nếu sớm biết như vậy, ta nên để chàng về Hoa Sơn mới phải.”

“Thanh tỹ, ta không về đâu, nàng yên tâm, ta vẫn sẽ bầu bạn cùng nàng.” Nhược Hư thì thào nói. Mặc dù, điều này sẽ làm tăng thêm gánh nặng cho Giang Thanh Nguyệt, nhưng mà hẳn hiểu được lúc này Giang Thanh Nguyệt chỉ hi vọng có thể giữ hẳn lại bên cạnh. Bằng không, nàng không biết đến khi nào thì bản thân sẽ không chịu đựng được cảm giác mất người thân. Hiện tại, nàng chỉ cần người thân duy nhất này - tình lang của nàng, người có thể mang đến cho tâm hồn nàng sự thoải mái và bình an.

Bên ngoài cửa vang lên tiếng gõ nhẹ, hai người trong phòng rời nhau ra. Gương mặt Giang Thanh Nguyệt thoáng ửng đỏ, sửa sang lại đôi chút quần áo xộc xệch, nàng tha thướt đến bên cửa, mở chốt. Gương mặt nàng có chút không tự nhiên, đứng bên ngoài là Hoa Phi Hoa, sắc mặt hẳn có vẻ tiêu tụy.

“Phi Hoa, tìm ta có việc gì không?” Giang Thanh Nguyệt để hẳn vào trong, mày liễu nhíu lại, nàng nhẹ giọng hỏi.

“Ta chỉ muốn biết, rốt cuộc ta không bằng hẳn ở điểm nào” Hoa Phi Hoa gắng kiềm chế tâm trạng bản thân, cố hết sức làm cho giọng nói trở nên bình thường, nhưng giọng điệu run rẩy khó có thể che giấu lúc này lại hoàn toàn bán đứng hẳn. Tâm tình hẳn hiện tại đang nổi sóng mãnh liệt.

“Phi Hoa, chúng ta biết nhau đã ba năm, ta vẫn coi ngươi là người bạn tốt nhất” Giang Thanh Nguyệt thở dài một hơi, nói. “Trước đây, ta có nói với ngươi, ta chỉ xem ngươi là bạn, vị hôn phu trong lòng ta không phải là mẫu người như ngươi”

“Nhưng mà, chính nàng đã nói chúng ta quen biết nhau đã ba năm, còn nàng và hẳn chỉ mới biết nhau có ba ngày, vậy mà nàng đã yêu hẳn, vì sao thế? Rốt cuộc thì hẳn có điểm nào tốt hơn ta chứ?” Hoa Phi Hoa bắt đầu lớn tiếng, giọng nói vô cùng kích động.

“Phi Hoa, xét về võ công, nhân phẩm, tài năng và gia thế, không có điểm nào người không phi thường xuất sắc, so ra người cũng không thua kém gì Hoa lang. Chỉ là chuyện tình cảm, không thể dùng mạnh - yếu để quyết định, yêu một người không cần phải có quá nhiều lí do để giải thích.” Giang Thanh Nguyệt chậm rãi bật bạch, trong lúc nói chuyện, nàng hướng ánh mắt ôn nhu về phía Nhược Hư.

“Ta còn muốn hỏi một việc nữa,” Hoa Phi Hoa liếc nhìn Nhược Hư, giọng nói có phần bình tĩnh hơn, lại hướng về Giang Thanh Nguyệt nói “Nếu không có hấn, liệu sau này nàng có yêu ta không?”

“Vẫn không!” Giang Thanh Nguyệt khẳng định. “Phi Hoa, người hiểu rõ ta mà, ta không phải loại nữ nhi dễ dàng yêu một ai đó. Ta tin vào duyên phận, ta và Hoa lang, có lẽ là do ông trời tác hợp” Trong lời nói của Giang Thanh Nguyệt bắt đầu có chút mập mờ.

“Ta đã hiểu rồi.” Hoa Phi Hoa chán nản nói, hấn chậm rãi xoay người, bước đi có chút tập tễnh về hướng cửa. Ra đến cửa, hấn đột ngột xoay người lại.

“Hoa huynh đệ, ta thật sự rất ngưỡng mộ người, nhưng người phải đối xử thật tốt với Thanh Nguyệt, nếu không, ta sẽ cướp nàng về” Hoa Phi Hoa đột nhiên giả lả với Nhược Hư, rồi không đợi cho Nhược Hư trả lời, hấn đã nhanh chóng rời khỏi. Nhược Hư nhìn bóng hấn dần khuất sau cửa, trong lòng rúng động.

“Hoa lang, chàng ngơ ngẩn cái gì vậy?” Giang Thanh Nguyệt nhẹ nhàng hỏi.

“Thanh tử,” Nhược Hư định thần lại, lộ ra một nụ cười khổ, “Hoa huynh hấn..... hấn sẽ không việc gì chứ?”

“Chàng yên tâm, hấn không sao, có mấy khi hấn đàng hoàng đâu. Cả ngày rong chơi lêu lổng, chẳng coi ai ra gì, người như vậy chẳng có việc gì xảy ra được. Ta rất hiểu hấn mà.” Giang Thanh Nguyệt khẽ thở dài, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái đôi chút. Cuối cùng thì cũng đã nói rõ ràng được với Hoa Phi Hoa, nàng cũng tạm yên lòng.

“Thanh tử, ta nhận ra, hấn thật lòng yêu thích nàng.” Nhược Hư nhẹ nhàng nói.

“Ngốc ạ, chẳng lẽ chàng lại không nhận ra, trong lòng ta chỉ có mỗi mình chàng thôi sao?” Giang Thanh Nguyệt thở thẽ nói, ánh mắt chan chứa ẩn tình nhìn Nhược Hư.

“Thanh tử,” Nhược Hư khẽ gọi một tiếng, tay duỗi nhẹ ôm lấy thắt lưng của Giang Thanh Nguyệt. Giang Thanh Nguyệt cũng thuận thế ngã vào lồng ngực hấn.

Nhược Hư chậm rãi tháo tấm mạng che trên mặt nàng xuống, ánh mắt chăm chú mở to nhìn vào gương mặt nàng.

“Ừm” một tiếng, sắc mặt Giang Thanh Nguyệt đỏ bừng, dưới ánh đèn chiếu rọi, càng hiện lên vẻ xinh đẹp vô bì. Trống ngực Nhược Hư lại một phen đập loạn xạ, hấn rút cục cũng chậm rãi cúi đầu, đặt môi lên chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn ửng hồng kia, từ từ nhâm nhi thưởng thức. Hai cánh tay hấn khẽ dùng lực, mỗi lúc một siết chặt hơn vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Giang Thanh Nguyệt cũng nhiệt liệt đáp trả, hai người tại đấy hôn nhau, chẳng biết đã trải qua bao lâu, tư thế vẫn như vậy không hề thay đổi.

“Hoa lang, ta cho chàng xem một vật” Cuối cùng Giang Thanh Nguyệt cũng nhẹ nhàng đẩy hấn ra. Còn Nhược Hư, hấn lại có chút không nỡ. Tư vị ban đầu của tuổi trẻ thật khó có thể thỏa mãn cho hết.

“Thanh tử, nàng cho ta xem vật gì vậy?” Nhược Hư có chút không vui, tay vẫn còn đặt trên eo của Giang Thanh Nguyệt, không nỡ buông nàng ra.

“Chàng trước tiên thả ta ra đã.” Giang Thanh Nguyệt hứ giọng.

“Ngốc ơi, ngày tháng sau này còn dài mà.” Giang Thanh Nguyệt bắt đắc dĩ nói khi thấy Nhược Hư thoáng vẻ không vui, trong lòng nàng có chút buồn cười, trước kia thật thà bao nhiêu thì bây giờ lại quẩn quít người ta bấy nhiêu, bất quá nàng cũng rất thích hấn đối đãi với nàng như vậy.

“Chẳng may chút nữa hấn đề nghị một việc xấu hổ nào đó, ta phải làm sao đây? Có nên đáp ứng hấn không?” Sắc mặt Giang Thanh Nguyệt ửng đỏ, nàng thâm trách chính mình. “A đầu ngốc kia, lại tưởng tượng ra cái gì vậy?”

Nhược Hư ở bên cạnh nhìn Giang Thanh Nguyệt suốt một khoảng thời gian mà chẳng thấy nàng nói gì, hấn lấy làm kỳ quái, lại phát hiện ra sắc mặt nàng không ngừng đỏ bừng, trông rất đáng yêu, nhìn không được bèn cúi đến gần hôn nàng một cái.

“a....”Giang Thanh Nguyệt khê hô một tiếng, nụ hôn này của Nhược Hư giúp nàng định thần trở lại.

“Thanh tỷ, nàng muốn cho ta xem cái gì vậy?” Nhược Hư hỏi.

“Không cho xem nữa, ngày mai nói sau đi.” Giang Thanh Nguyệt tâm lý hoang mang, buột miệng nói ra, đột nhiên nghĩ lại, như vậy không phải tự mình làm khó mình hơn sao? Ngộ nhớ hấn, ngộ nhớ... hầy, không quan nữa, hấn sẽ không hồ đồ làm bậy thế đâu? Trong lòng Giang Thanh Nguyệt cũng không chắc chắn, bởi vì nàng không dám cam đoan bản thân mình có nở kháng cự lại hay không.

“Thanh tỷ này, cũng không còn sớm nữa, chúng ta nên nghỉ ngơi đi.” Nhược Hư thay đổi thật mau chóng, đêm trước còn không dám, bây giờ lại chủ động như vậy. Vừa nói, hấn vừa xốc lấy thất lưng Giang Thanh Nguyệt, bồng nàng đi về phía giường.

“Hoa lang, chàng, chàng không cần...” Giang Thanh Nguyệt có chút hốt hoảng kêu lên, nhưng không biết nói tiếp thế nào, nàng lại sợ do chính mình nghĩ nhiều, lỡ lời nói ra thì xấu hổ chết đi được.

“Thanh tỷ, ngủ đi thôi, ngày mai còn phải lên đường.” Nhược Hư ôn nhu nói.

Giang Thanh Nguyệt thấy mặt nóng bừng, xem ra đúng là tự mình nghĩ nhiều rồi, nàng vừa cảm thấy yên lòng đồng thời lại thấy có chút gì đó mất mát.

“Thanh tỷ, nàng còn chưa ngủ sao?” Nhược Hư nhẹ nhàng hỏi, khê xoay người, kéo Giang Thanh Nguyệt về phía mình.

“Hoa lang” Giang Thanh Nguyệt thầm thì gọi, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Nhược Hư, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

“Hoa lang, ta trao chàng nhé....” Giang Thanh Nguyệt đột nhiên cắn răng nói. Nói xong, nàng nhẹ nhàng tháo mở hung y, hé lộ một làn da khiết bạch trong suốt cùng một tòa ngọc phong đầy đặn cao vút, hô hấp Nhược Hư như bị tắt nghẹn lại.

“Thanh tỷ, nàng.... nàng làm sao thế?” Nhược Hư lúng túng nói.

“Hoa lang, ta..... ta sợ sau này sẽ không còn cơ hội nữa.” Sắc mặt Giang Thanh Nguyệt ửng hồng, nhưng thanh âm vẫn như bình thường.

“Thanh tỷ, ta sẽ quang minh chính đại cưới nàng làm vợ.” Nhược Hư miễn cưỡng kiềm chế dục vọng trong lòng mình, khuôn mặt tuấn tú có chút ửng đỏ. Bàn tay run rẩy đưa tới trước ngực Giang Thanh Nguyệt, cố sức giúp nàng che lại phần cơ thể đầy sức sống.

“Thanh tỷ, ta muốn nàng, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, ta không thể ích kỷ như thế” Nhược Hư ôn nhu nói.

“Hoa lang, là ta cam tâm tình nguyện mà.” Giang Thanh Nguyệt nhỏ giọng nói. Nàng nghĩ đến một ngày nào đó, có lẽ nàng và hấn sẽ phương trời cách biệt, cho nên nàng mới đột nhiên nghĩ đến chuyện trước hết trao cho hấn thứ quý giá nhất của mình.

“Thanh tỷ, ta biết, nhưng chúng ta phải vững tin, chúng ta nhất định có thể hạnh phúc bên nhau cho đến bạc đầu. Thanh tỷ, chẳng lẽ nàng không tin vào điều đó sao” Trong giọng nói Nhược Hư chan chứa thâm tình. “Thanh tỷ, nàng hãy nhớ kỹ, cho dù ngày sao có thay đổi thế nào, ta lúc nào cũng yêu thương nàng, ta cũng tin rằng đôi ta nhất định sẽ bình an, hạnh phúc cùng nhau suốt cuộc đời này.”

“Hoa lang, ta..... ta tin mà!” Giang Thanh Nguyệt khe khê nói, vùi đầu thật sâu vào trong lòng Nhược Hư, lệ châu trong suốt theo hai bờ má nhỏ xuống.

“Thanh tỷ, ta muốn trước tiên phải nhận được một chút lợi ích” Nhược Hư nâng mặt nàng lên, có chút không hảo ý khi nhìn nàng.

“Cái gì, cái gì lợi ích?” Gương mặt Giang Thanh Nguyệt còn vương vài giọt nước mắt, nàng ngẩn người hỏi.

“Đây chính là lợi ích,” Nhược Hư mỉm cười, hôn nàng một cái. Dục hỏa vừa rồi khơi dậy của hắn còn chưa bình ổn trở lại nay chuyển thành cái hôn đầy mãnh liệt đặt trên bờ môi anh đào của Giang Thanh Nguyệt, hai cánh tay cũng bắt đầu không thành thật, mân mê khắp da thịt nàng. Giang Thanh Nguyệt phát ra tiếng thở gấp, hai người quấn vào nhau, triền miên, say đắm. Tuy vẫn chưa thể gọi là thăng hoa, nhưng gần như từng phân từng tấc da thịt của nàng đều được Nhược Hư nhiều lần vuốt ve, âu yếm.”

12. Chương 12: Tình Thế Kham Ngụy

“Hoa lang, chàng mau dậy đi” Giang Thanh Nguyệt nhẹ nhàng lay động thân thể Nhược Hư, trong lòng lại nhớ đến dáng vẻ say đắm tối hôm qua của hai người, gương mặt thoảng nóng ran.

“Thanh tỷ” Nhược Hư mở mắt, cúi đầu gọi nàng khe khẽ nhưng vẫn không chịu ngồi dậy.

“Mau dậy đi mà.” Giang Thanh Nguyệt có chút gắt gỏng.

“Thanh tỷ, cho ta hôn chút xíu nữa rồi ta dậy ngay.” Nhược Hư bây giờ chính là ăn chả đã bén mùi rồi.

Mặt Giang Thanh Nguyệt đỏ lên, kiều mỹ liếc xéo hắn một cái, thân thể nhẹ nhàng nằm sấp xuống. Nhược Hư đột nhiên vươn hai tay ra, giữ ở thất lưng nàng. Giang Thanh Nguyệt bất ngờ không kịp phòng bị, ngã xuống trên giường, vừa phát ra một tiếng kêu khẽ, đôi môi anh đào đã bị Nhược Hư khóa lại.

Không biết đã trải qua bao lâu hai người mới tách nhau ra, gương mặt Giang Thanh Nguyệt trở nên dịu dàng và xinh đẹp vô cùng. Nhìn vào gương mặt diễm lệ ấy của nàng, Nhược Hư trong lòng dâng lên một nỗi xúc động không tên, bất quá hắn lại biết rằng không thể cứ tiếp tục như vậy, chỉ đành mạnh mẽ kìm nén xuống.

Giang Thanh Nguyệt tựa như một tiểu thê tử hầu hạ hắn rời khỏi giường thay quần áo. Thật ra Giang Thanh Nguyệt vốn không phải là người tùy tiện, dưới tình huống bình thường, nàng cho dù có yêu Nhược Hư cũng sẽ không để cho hắn mới quen biết có vài ngày mà đã muốn làm gì thì làm, chỉ là lúc này con đường phía trước thật hung hiểm, hơn nữa trong lòng nàng luôn tồn tại cái cảm giác rằng một ngày nào đó Nhược Hư sẽ rời bỏ nàng mà đi, vì vậy nàng quyết định dẹp bỏ sự rụt rè, cố gắng làm thê tử của hắn trong vài ngày cho thật tốt, chí ít thì lúc này nàng cũng biết rằng nàng đang rất vui vẻ, rất hạnh phúc, việc này đối với nàng mà nói đã đủ lắm rồi.

Hoa Phi Hoa lúc này xem ra đã khôi phục lại nguyên dạng hình dáng phóng đảng và vô ý tứ của mình, mặc dù có Nhược Hư bên cạnh nhưng hắn lâu lâu vẫn trêu đùa Giang Thanh Nguyệt, đối với Hàm Tuyết lại thường xuyên buông lời chọc ghẹo. Tiếc thay tâm trạng Hàm Tuyết lúc này đang vừa bực tức vừa lo lắng, tự nhiên sắc mặt nhìn hắn chẳng tốt lành gì. Giang Thanh Nguyệt khe khẽ thở dài, Hoa Phi Hoa tựa như đã bình thường trở lại, nhưng không biết là tốt hay xấu nữa.

Xe đã vào đến địa phận Hồ Bắc, nơi này đâu đâu cũng là núi, hiếm thấy có người sinh sống, thật vô cùng tĩnh mịch. Giang Thanh Nguyệt đã âm thầm đề cao cảnh giác, dựa vào kinh nghiệm hành tẩu giang hồ nhiều năm của nàng, những địa phương như vậy chính là nơi dễ bị phục kích nhất.

“Chúng ta đến cánh rừng phía trước nghỉ tạm chút đi.” Giang Thanh Nguyệt đột nhiên nói với Hoa Phi Hoa. Hoa Phi Hoa thoáng nhìn mình, bất quá lập tức ngầm hiểu ra. Xe đã ngừng ở ven đường, đoàn người đi đến một trảng rừng trúc nhỏ.

“Mọi người cẩn thận, ta cảm nhận được xung quanh có rất nhiều người, không ít hơn trăm, rất có thể đến để đối phó chúng ta.” Giang Thanh Nguyệt thấp giọng nói. Nguyệt Thiên Hồng cùng Trương Lăng Vân sắc mặt hơi biến đổi, vận khí ngưng thần dò xét một chút, quả nhiên phát hiện ra có rất nhiều tiếng hô hấp nồng sâu không đồng nhất ầm ầm truyền lại, hai người vừa kinh ngạc lại có chút giật mình, xem ra võ công của Giang Thanh Nguyệt so với bọn họ cao hơn không chỉ một bậc.

“Bọn họ không nói gì, chúng ta cũng làm như không biết.” Giang Thanh Nguyệt thấp giọng nói, trong mắt hàn quang chợt lóe.

Mọi người đều gật đầu. Giang Thanh Nguyệt khẽ nhắm mắt lại, chậm chậm tựa vào lòng Nhược Hư với bộ dạng rất mãn nguyện làm cho người ta không thể không bội phục sự bình tĩnh của nàng.

“Giang đại tiểu thư đảm lược thật là lớn đấy!” Bọn lén lút rút cuộc cũng không ẩn nấp được nữa, một kẻ chậm rãi bước ra, hóa ra lại là một người Nhược Hư quen biết từ trước: Phương Phi Long – bang chủ Tiềm Long bang, kẻ lần trước đã bị Nhược Hư lừa cho một vố. Đi theo phía sau hẳn tự nhiên là đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

“Ồ, nguyên lai là Phương Bang chủ sao? Thất kính, thất kính!” Giang Thanh Nguyệt lười nhác mở mắt ra, từ từ rời khỏi lòng Nhược Hư, nhưng người vẫn không đứng lên.

“Hứa công tử, chúng ta lại gặp nhau!” Phương Phi Long nhìn Nhược Hư, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lần trước y thế nào cũng không ngờ được một kẻ không biết võ công như Nhược Hư lại dám ở trước mặt y vui đùa đủ trò, đến cuối cùng lại còn bị hắn chơi khăm một trận.

“Phương bang chủ, tại hạ Hoa Nhược Hư, không phải họ Hứa.” Nhược Hư nói nhạt.

“Phương bang chủ à, ta nghĩ ông thật là không khôn ngoan chút nào.” Hoa Phi Hoa từ mặt đất bật dậy, vừa lắc lắc đầu vừa đi đến phía trước Phương Phi Long nói: “Ông xem nhiều người như vậy đều không muốn đi ra, ông vì cái gì lại đi ra chứ? Đến lúc ông vất vả thì những kẻ kia lại ngồi một chỗ ngư ông đắc lợi đấy. Ấy, ta thật là lấy làm tiếc cho ông mà.”

“Hoa công tử, chẳng biết lệnh tôn đạo này có khỏe không?” Hoa Phi Hoa vừa dứt lời thì một thanh âm ngấm ngấm truyền tới, chính là Trương Liệt. Xem ra lần này người quen đến đây thật là không ít.

“Cha ta đương nhiên rất tốt!” Hoa Phi Hoa miễn cưỡng mỉm cười, trong lòng lại âm thầm kêu khổ. Trương Liệt cùng Kim Đào môn của y vốn trước giờ không để Hoa gia của hắn vào mắt, lần này y lại ở đây chỉ sợ có điều phiền toái rồi.

“Kỳ huynh, Hách minh chủ, mấy vị cũng xuất hiện cả đi.” Trương Liệt lạnh nhạt nói, hướng về sau nhìn thoáng qua, giọng nói vừa vui đi, lại bước ra thêm năm người: Lao Sơn tứ quỷ - Si Mị Vồng Lượm, còn có thêm Trường Giang Minh - Hách Thiết Đạo. Những người khác cũng theo đó lần lượt đi ra, chia nhau đứng đằng sau mấy người trước, phân làm bốn đội nhân mã, ngấm ngấm hợp thành thế bao quanh, đem sáu người vây vào một chỗ.

“Trương Liệt, sư tỷ ta đã từng cảnh cáo ngươi không được trở thành địch nhân của Đại Giang tiêu cục, ngươi chẳng những không nghe lại còn bức chết Tiểu Nguyệt, việc làm này của ngươi Hoa Sơn phái chúng ta sẽ nhớ kỹ.” Nhược Hư trong lòng hận không giết được Trương Liệt để báo thù cho Tiểu Nguyệt, bất quá hắn cũng biết rõ, không nói gì đến hắn, sáu người bọn họ bên này có lẽ chỉ có mỗi mình Giang Thanh Nguyệt là có thể đương cự cùng Trương Liệt, những người khác căn bản không phải là đối thủ của y. Vì vậy hắn chỉ đành cố nén lửa giận, thần tình tỏ vẻ lạnh nhạt nói.

“Hoa Sơn ư?” Trương Liệt sắc mặt khế biến. “Hoa công tử nguyên lai đến từ Hoa Sơn sao?”

“Hoa Ngọc Loan mà các hạ đã gặp qua cách đây không lâu chính là sư tỷ của ta đấy.”

“Thật là buồn cười!” Trương Liệt có chút ngẩn ra, sau đó lại lập tức ngửa mặt lên trời phát ra tràng cuồng tiếu: “Sư đệ của Hoa Ngọc Loan lại là một thư sinh yếu ớt không có võ công, thử hỏi thiên hạ có mấy ai tin đây? Hoa Nhược Hư, thiên hạ họ Hoa nhiều như vậy, chẳng lẽ tất cả đều là người của Hoa Sơn à?”

Vừa rồi lúc Nhược Hư nói chính mình đến từ Hoa Sơn kiếm phái, sắc mặt ai nấy chung quanh cũng đều thay đổi, tiếp theo lại nghe Trương Liệt nói như vậy, mọi người lập tức phục hồi dáng vẻ thư thái như cũ, trên mặt lại càng lộ ra chút ý xem thường, tựa hồ khinh thị Nhược Hư dùng đến tên tuổi người khác để làm chỗ dựa cho chính mình.

Kỳ thật Nhược Hư cũng không muốn đem chuyện Hoa Sơn nói ra, chỉ là căn cứ theo phán đoán của hắn, nếu lấy cứng chọi cứng, bọn họ bên này khẳng định là đỡ nhiều lành ít. Vì Giang Thanh Nguyệt, hắn buộc phải mang Hoa Ngọc Loan ra.

“Tin hay không là tùy ngươi.” Nhược Hư chậm rãi nói.

“Nếu Hoa công tử đã đến từ Hoa Sơn, vậy hãy để cho thủ hạ ta lĩnh giáo chút ít Hoa Sơn kiếm pháp của ngươi đi.” Phương Phi Long lạnh lùng hừ một tiếng.

“Mời Hoa công tử chỉ giáo nhiều hơn.” Kim Đồng bước đến trước hai bước, thanh âm rõ ràng, ôm quyền hành lễ nói.

“Thuộc hạ của Hoa Sơn Ôn Nhu Tiên Tử Hàm Tuyết, bái kiến các vị.” Thân thể mềm mại của Hàm Tuyết chợt lóe lên, chuyển đến trước người Nhược Hư, mềm mỏng nói. Hiển nhiên nàng muốn thay thế Nhược Hư tiếp nhận lời khiêu chiến của Kim Đồng.

“Tiểu Tuyết, muội cẩn thận một chút.” Nhược Hư nhẹ giọng nói.

“Ừm....” Hàm Tuyết nhẹ nhàng gật đầu.

Hách Thiết Đạo phía sau sắc mặt cũng khẽ biến, cẩn thận quan sát Hàm Tuyết, thần tình dần trở nên ngưng trọng. Y nhẹ phẩy tay, phía sau tiến đến một thủ hạ.

“Truyền lệnh xuống dưới, chúng ta trước hết không nên động thủ.” Hách Thiết Đạo thấp giọng nói.

Hách Thiết Đạo đối với Hàm Tuyết có chút ấn tượng, y đã từng gặp qua Hoa Ngọc Phượng, mà lúc ấy Hàm Tuyết cũng đang ở cạnh nàng. Mặc dù y không thể xác định chắc chắn nhưng y rất minh bạch, tuy Trường Giang Minh của y nhiều người e dè, nhưng vĩnh viễn cũng không thể chống lại với Hoa Sơn, nghiêm khắc mà nói, đến mỗi mình Hoa Ngọc Phượng y cũng đã khó mà đối phó. Bởi vậy, để phòng mọi chuyện, hấn tốt nhất là không nên động thủ trước, mặc dù Tình Kiếm đối với hấn có lực hấp dẫn rất lớn, nhưng hấn cũng không muốn đụng phải cường địch thế này.

Võ công của Hàm Tuyết hết thảy đều đến từ Hoa Ngọc Phượng, bất quá võ công Hoa Ngọc Phượng cao đến đâu cũng chẳng ai biết bởi vì chưa ai thấy qua nàng sử dụng võ công bao giờ. Hoa Ngọc Phượng rất ít khi rời Hoa Sơn, hơn nữa cho dù rời Hoa Sơn cũng chẳng có bao nhiêu cơ hội cho nàng động thủ, tình huống bình thường chỉ cần nàng mở miệng ra là đã giải quyết êm thấm mọi chuyện.

“Đinh” – Một thanh âm vang lên, Hàm Tuyết rút trường kiếm sau lưng ra, quang mang lạnh lẽo từ mũi kiếm chớp lóe. Đây là lần đối địch đầu tiên của nàng, vì vậy trong lòng nàng có chút lo lắng, bất quá vì thiếu gia yêu dấu của mình, nàng nhất định phải thắng.

Hét lạnh một tiếng, thân ảnh Hàm Tuyết tung bay, tựa như cánh bướm xinh đang nhảy múa, trường kiếm đồng thời chậm chậm hướng về phía Kim Đồng đâm đến, tốc độ đi của kiếm khiến người ta có cảm giác rất chậm, rất chậm, hoàn toàn không có vẻ gì là uy hiếp. Kim Đồng sắc mặt có chút biến đổi, bởi vì chỉ có hấn mới cảm giác được áp lực truyền đến từ thanh kiếm, lại thêm những bước chân như nhảy múa của Hàm Tuyết, khiến hấn nghĩ mãi cũng không đoán ra.

Kim Đồng kỳ thật không quen một mình đối địch, trước đây hấn luôn cùng Ngọc Nữ bên nhau, hai người đến nay đều là một công một thủ, phối hợp đến áo trời không vết vá. Lần này Phương Phi Long vì biết Nhược Hư không có võ công cho nên chỉ phải mỗi mình hấn ra, nào ngờ Hàm Tuyết lại thay thế Nhược Hư. Phương Phi Long vì ngại thể diện, cũng không tiện kêu thêm Ngọc Nữ tiếp ứng, hơn nữa hấn cho rằng với một tiểu cô nương mềm yếu như Hàm Tuyết thế kia cũng sẽ chẳng có võ công gì. Phương Phi Long đã thực sự tin vào lời Trương Liệt nói, rằng Nhược Hư không có khả năng đến từ Hoa Sơn.

“Hoa lang, vì sao thứ Tiểu Tuyết dùng không phải Hoa Sơn kiếm pháp?” Giang Thanh Nguyệt mày hoa khẽ nhíu, nhẹ giọng hỏi.

“Thanh tỷ, ta kỳ thật cũng không rõ lắm.” Nhược Hư cười khổ nói: “Võ công của cô ấy đáng ra phải do nhị sư tỷ dạy, có điều ta cũng không biết chắc. Thanh tỷ, nàng xem, Tiểu Tuyết sẽ thắng chứ?” Nhược Hư vốn mù tịt, căn bản là nhìn không hiểu gì cả.

“An tâm đi, Tiểu Tuyết sẽ mau chóng chiến thắng thôi.” Giang Thanh Nguyệt nói, trên mặt đã lộ ra nét cười.

Bóng người tung bay trên trường hốt nhiên đã ngừng lại, bàn tay Kim Đồng đang không ngừng run rẩy, kiếm trên tay nắm giữ một cách khó khăn, tựa như lúc nào cũng có thể rơi xuống.

“Thiếu gia, muội thắng rồi.” Hàm Tuyết hớn hờ trở về, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi trong suốt, nhìn Nhược Hư mỉm cười ngọt ngào.

“Tiểu Tuyết, muội trước tiên hãy nghỉ một lát.” Nhược Hư xót xa vuốt ve mái tóc của Hàm Tuyết, ôn nhu nói.

“Phương bang chủ, thủ hạ của ông chẳng phải rất đắc lực sao?” Nhược Hư mỉm cười, lộ ra vài phần chế nhạo. “Chỉ dựa vào Phương bang chủ đã muốn đoạt Tình Kiếm chỉ sợ là Tình Kiếm kia ai ai cũng có thể lấy được.”

“Phương bang chủ, chúng ta dường như không nên kéo dài thời gian như vậy.” Trương Liệt đối với biểu hiện của Phương Phi Long hiển nhiên vô cùng bất mãn, Hắn nghĩ gì mà lại để hai người đấu võ với nhau chứ? Bọn họ đến để đoạt kiếm, hắn trong lòng ngấm ngầm tức giận cái gã Phương Phi Long chẳng ra gì này, thật không hiểu hắn thế nào lại làm chủ một bang nữa!

“Phải, phải, Trương huynh nói có lý.” Phương Phi Long tựa hồ đối với Trương Liệt có chút sợ hãi, không ngừng lặp lại.

“Giang Thanh Nguyệt, ả nha đầu lần trước xưng là Giang Thanh Nguyệt ấy nghe nói là nha hoàn của người, ta đã để cho ả đánh lừa, lần này người hãy biết điều đem Tình Kiếm giao ra đây đi!” Trương Liệt hai mắt lạnh như điện xạ thẳng về hướng Giang Thanh Nguyệt.

“Trương Liệt, tất cả cao thủ trên Địa Bảng đều vì tề danh với người mà cảm thấy xấu hổ!” Giang Thanh Nguyệt lạnh giọng nói, người trước mặt đúng là kẻ đã bức chết vị tỷ muội thân thiết nhất với nàng nhiều năm qua, nàng chỉ hận không sớm giết được y, chỉ tiếc, Trương Liệt mặc dầu là tiểu nhân nhưng võ công của y cũng không ai dám đánh giá thấp. Luận về võ công, nàng vẫn chưa phải là đối thủ của y, mặc dù trên tay có Tình Kiếm có thể gia tăng uy lực rất lớn, nhưng nàng cũng không dám chắc có thể giết chết được y, huống hồ bên phía đối phương còn có nhiều người đang chăm chú thêm thường như vậy, nàng lại phải chiếu cố cho Nhược Hư, không thể khinh cử vọng động được.

“Giang Thanh Nguyệt, xem ra nhà người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, ta cũng không muốn nhiều lời với người nữa.” Trương Liệt lên tiếng nói, lời còn chưa dứt, đao đã nằm trên tay, hồng sắc chân khí bùng bùng từ trong thanh đao mãnh liệt phát ra, hướng thẳng về phía Giang Thanh Nguyệt.

Giang Thanh Nguyệt sắc mặt khê biến, cước bộ nhẹ dời, bên thân người lóe sáng, cùng lúc Tình Kiếm đã nắm trên tay, nửa thước kiếm mang theo mũi kiếm xuất ra, chớp sáng vút bay về phía thanh đao của Trương Liệt

Một thanh âm chói chói vang lên, Tình Kiếm chém vào lưng đao, Giang Thanh Nguyệt thiếu chút nữa đã vượt tay, Trương Liệt hừ lạnh một tiếng đắc ý, đao phong gào thét cuốn tới càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Cùng lúc đó, Lao Sơn Tứ Quỷ nhìn nhau, sau đó đồng loạt xông tới, vây lấy Hoa Phi Hoa, Nguyệt Thiên Hồng và Trương Lăng Vân ba người. Còn Phương Phi Long lại chỉ huy Kim Đồng Ngọc Nữ tấn công về phía Hàm Tuyết và Nhược Hư, tựa như muốn trước tiên phải bắt sống Nhược Hư cho bằng được.

Dư quang trong khóe mắt Giang Thanh Nguyệt liếc thấy, lòng âm thầm sốt ruột, có điều thế công của Trương Liệt sóng sau lại mạnh hơn sóng trước, cao thủ Địa bảng thực lực quả không tầm thường, Giang Thanh Nguyệt mặc dù tạm thời có thể chống đỡ nhưng căn bản không thể thoát thân, càng không nói đến việc đến giúp đỡ Nhược Hư. Ở đằng kia, ba người bị Lao Sơn Tứ Quỷ vây công, tự thân vốn đã khó bảo toàn, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ dần.

Hàm Tuyết múa kiếm một mực bảo vệ cho Nhược Hư, Kim Đồng vừa bại dưới tay Hàm Tuyết, lúc này cùng Ngọc Nữ phối hợp, tự nhiên muốn báo lại mối thù cũ. Kim Đồng Ngọc Nữ hai người liên thủ uy lực quả nhiên tăng lên gấp nhiều lần, Hàm Tuyết không bao lâu đã cảm thấy kiệt lực, trong lòng càng lúc càng hoảng, mà càng hoảng lại càng thêm rối loạn.

Một tiếng kêu khê vang lên, trên tay Hàm Tuyết bị vạch nên một vết máu, điểm điểm huyết hoa vẩy tung tóe lên bộ xiêm y tuyết bạch, trông thấy mà giật mình. Nhược Hư trong lòng đau xót, cảm giác như chính mình vừa bị đâm phải một đao mãnh liệt, cả lòng nhói buốt, hắn rốt cuộc mới phát hiện ra, trong lòng hắn kỳ thật rất quan tâm đến Hàm Tuyết.

Giang Thanh Nguyệt phát ra một tiếng hừ nhẹ, nàng vẫn phân thần chú ý đến Nhược Hư ở gần đó, vì thế vô tình phạm phải một sai lầm không nhỏ, thế công thoảng chốc đã chậm đi ít nhiều, chiêu thế cũng không

còn gắn kết với nhau nữa. Trương Liệt lạnh lùng hừ một tiếng, vừa rồi trông thấy trên bảo đao yêu quý của mình bị đục thủng một lỗ, không khỏi khiến y cực kỳ tức giận. Đao ấy y phải trả vạn kim mới có được, nay tự nhiên bị một tiểu cô nương gây tổn hại như vậy, cơn giận đồng thời thôi thúc, khiến y thêm quyết tâm phải đoạt Tình Kiếm cho bằng được. Cổ tay vừa lật, thế đao bỗng nhiên biến đổi, một loại khí thế áp bức bao trùm hướng về Giang Thanh Nguyệt lao đến.

13. Chương 13: Tình Thiên Sanh Biển

Hoa Nhược Hư đến giờ vẫn không ngờ được ngày hôm ấy chính mình lại thống hận bản thân không có võ công đến vậy. Bởi hắn không có võ công, hắn chỉ đành trơ mắt nhìn Tiểu Tuyết vì bảo vệ hắn mà bị thương, chỉ có thể giương mắt nhìn Thanh tỷ bị vây trong vòng nguy hiểm, còn hắn ở bên cạnh chỉ biết thúc thủ vô sách. Hắn âm thầm cắn chặt răng, trong lòng thâm hạ quyết tâm, trải qua ngày hôm nay, hắn nhất định phải ép mình học võ công, hắn phải bảo vệ tất cả những ai yêu hắn và với tất cả những người hắn yêu.

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, Giang Thanh Nguyệt bay xa đến hơn hai trượng, tay bưng kín bộ ngực, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ.

“Thanh tỷ, nàng thế nào rồi?” Nhược Hư kinh hãi thất sắc, lập tức chạy tới bên người nàng, vội vàng lên tiếng hỏi.

“Hoa lang, ta không có việc gì! Chỉ là... có lẽ... ta không thể chịu nổi cô chàng được nữa.”

Giang Thanh Nguyệt ánh mắt tràn ngập nhu tình nhìn nam tử mình yêu thương, vừa thở hổn hển vừa nói, sắc mặt có chút tái nhợt, Nhược Hư gốc gác thế nào cũng có thể nhận ra nàng bây giờ đã bị thương không nhẹ.

“Giang Thanh Nguyệt, là người tự mình chuốc lấy đau khổ, nếu người trái lại sớm giao ra Tình kiếm thì có lẽ sẽ không đau đớn như vậy rồi.” Trương Liệt cười lạnh, chậm rãi đi tới gần.

Nhược Hư hung dữ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt phát ra thần quang phẫn nộ, nhìn chòng chọc vào Trương Liệt, hận không thể ngay lập tức nuốt y vào bụng.

“Trương Liệt, nếu Hoa Nhược Hư ta hôm nay không chết, ngày sau nhất định sẽ khiến người thi cốt không còn.” Thanh âm Nhược Hư lạnh lẽo như vừa từ hàm băng thoát ra, trong giọng nói chứa đựng hận ý ngập trời khiến mọi người chung quanh đều có cảm giác không lạnh mà run.

“Bằng vào người sao? Đáng tiếc người không còn cơ hội nữa.” Trương Liệt cũng hơi trù trừ, bất quá trên mặt tràn đầy vẻ giễu cợt. Trong lúc nói chuyện, tay Trương Liệt đã hướng thẳng về phía Giang Thanh Nguyệt và Hoa Nhược Hư hai người.

“Tình - Tang” hai tiếng đàn chói tai vang lên, Trương Liệt cảm giác một trận kinh phong đánh úp về phía tay y, đồng thời sau lưng cũng có một cổ sát khí mãnh liệt ập đến, thân thể y vội vàng lách khỏi nơi ấy hai trượng.

Cùng lúc ở bên kia, Kim đồng ngọc nữ hai người đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, vẻ mặt thống khổ lui trở về sau. Hàm Tuyết có chút lo lắng nhưng bất quá lại không kịp nghĩ đến nguyên nhân, vội vàng chạy tới bên cạnh Nhược Hư.

“Thiếu gia, huynh không sao chứ?” Hàm Tuyết vội vàng hỏi, hoàn toàn không để ý đến vết thương trên tay nàng còn đang rỉ máu.

“Tiểu tuyết, ta không có việc gì.” Nhược Hư trên mặt lộ vẻ mặt vui mừng, quay đầu nhìn xuống Giang Thanh nguyệt trong lòng, thấp giọng nói: “Thanh tỷ, xem ra chúng ta được cứu rồi.”

Trên trường xuất hiện ba vị thiếu nữ, ba vị thiếu nữ đẹp đến nỗi khiến kẻ khác không thể không ngoái nhìn, bạch y thiếu nữ ở giữa nhìn Nhược Hư mỉm cười ngọt ngào.

“Bây giờ là hình dáng thật của huynh phải không? Thật là đẹp quá đi, so với lần trước xem ra còn ưa nhìn hơn.” Bạch y thiếu nữ hi hi cười, lộ vẻ thật ngây thơ. Nhược Hư ngơ ngác nhìn thiếu nữ trong chớp lát, hắn như thế nào cũng không thể đem nàng và Ma Cung cung chủ Tô Đại Nhi liên hệ với nhau được, có điều

trong lòng hấn lại hiểu, nàng quả thật chính là tiểu ma nữ khiến cho hắc bạch lưỡng đạo trên giang hồ đều thập phần sợ hãi.

“Ngọc bội ta tặng huynh, huynh còn mang trên người hay không? Huynh mà nói không, ta sẽ tức giận cho coi, mau lấy ra cho ta xem một chút đi.” Đại Nhi nhẹ nhàng đi tới bên người Nhược Hư, giọng nói tựa như đang làm nũng.

Nhược Hư theo ý thức cho tay vào ngực áo, lấy khối ngọc bội kia ra. Đại Nhi khúc khích cười, dáng vẻ vô cùng cao hứng.

“Huynh phải nhớ đến ta nhiều hơn đó.” Đại Nhi cười hì hì: “Ngày sau ta sẽ lại tìm huynh chơi đùa.”

Hình dáng chân thật ấy làm cho người ta không cách nào nhìn ra sự ngoan độc của nàng, chẳng lẽ đây mới chính là cảnh giới của ma nữ? Nhược Hư trong lòng miên man suy nghĩ đột nhiên phát hiện bàn tay Đại Nhi đang hướng về phía ngực của Giang Thanh Nguyệt, khiến hắn càng thêm hoảng sợ.

“Đại Nhi tiểu thư, cô... cô đừng làm thương tổn Thanh tỷ được không?” Nhược Hư giọng nói có chút cầu khẩn.

“Chẳng lẽ trong mắt huynh, ta lại xấu xa như vậy sao?” Nụ cười ngọt ngào của Đại Nhi thoáng cái đã hoàn toàn biến mất thay vào đó là một vẻ mặt u oán, giọng nói tràn đầy ủy khuất.

“Không phải như vậy, ta..... ta.....” Nhược Hư không biết nói thế nào cho phải.

“Yên tâm đi, ta chỉ giúp cô ta chữa thương thôi.” Đại Nhi lại khôi phục nụ cười ngây thơ ban nãy.

“Nhớ, từ nay về sau hãy gọi ta là Đại Nhi, ta phải đi trước đây, sau này ta lại tới bắt huynh đùa vui với ta.” Lát sau, Đại Nhi nhấc tay khỏi người Giang Thanh Nguyệt chậm rãi đứng lên, dáng vẻ xinh đẹp toát ra sự dụ hoặc vô cùng.

“Đa tạ Tô cung chủ.” Sắc mặt tái nhợt của Giang Thanh Nguyệt đã khôi phục chút sắc hồng, ánh mắt phức tạp nhìn Tô Đại Nhi, nàng rời khỏi lòng Nhược Hư, sửa sang quần áo nói lời đa tạ.

“Không cần khách khí, cô là người huynh ấy thích, ta cũng vì giúp huynh ấy thôi.” Đại Nhi nũng nịu nói.

“Lưu Vân, Phi Nhứ chúng ta đi thôi.” Đại Nhi chậm rãi xoay người, nhẹ giọng nói.

“A phải rồi, huynh thổi một khúc nhạc cho ta nghe được không?” Đại Nhi đột nhiên ngừng lại, xoay người nhìn Nhược Hư nói.

Nhược Hư gật đầu, từ trong ngực áo lấy ra một thanh tiêu, nơi bình địa chậm chậm vang lên tiếng tiêu du dương, âm điệu say lòng người theo ngón tay Nhược Hư mà lên xuống, một khúc “Lệ nhân hành” theo đó chậm rãi phát ra. Đột nhiên tiếng đàn sâu kín cùng tiếng tiêu hợp vào nhau. Từng ngón tay bé nhỏ của Đại Nhi cũng nhẹ nhàng chuyển động, tiếng đàn uyển chuyển, tiếng tiêu ưu mỹ, phối vào nhau thật hoàn hảo. Từ trong tiếng đàn ấy, Nhược Hư như cảm giác được sự bất đắc dĩ, nỗi cô đơn, cùng tình cảm của riêng nàng.

Tiếng tiêu và tiếng đàn đã ngừng lại nhưng dư âm của nó vẫn còn phảng phất không dứt. Lúc mọi người tỉnh lại, Đại Nhi đã rời khỏi chỗ này rồi. Những kẻ khác cũng không còn đây nữa, chỉ còn lại mấy người bọn Nhược Hư.

“Hoa lang, bọn họ đâu cả rồi?” Giang Thanh Nguyệt kinh ngạc hỏi.

“Ta cũng không biết nữa” Nhược Hư cười khổ nói, vừa rồi trong lúc hắn trầm mê giữa tiếng đàn và tiếng tiêu, khi tỉnh lại thì giật mình phát hiện ra mọi người đều đã biến mất cả.

“Có lẽ đã bị Tô Đại Nhi mang đi rồi, chỉ có cô ta mới có loại năng lực này.” Hoa Phi Hoa ở bên cạnh tiếp lời. Nhược Hư trầm mặc không nói gì, quả thật chỉ có Tô Đại Nhi mới có thể vừa rồi vô thanh vô tức mang gần trăm người đi khỏi.

“Mặc kệ nói thế nào, lần này ít nhiều cũng nhờ cô ta, bằng không chỉ sợ chúng ta khó tránh khỏi kiếp nạn này.” Nguyệt Thiên Hồng khẽ thở dài một hơi nói, trận chiến vừa rồi quả khiến cho bọn họ vô cùng vất vả, ba người bọn họ bị Lao Sơn Tứ Quỷ vây công thật đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, nửa điểm tiện nghi

cũng không chiếm được. Hàm Tuyết và Giang Thanh Nguyệt càng thụ thương nhiều hơn, nếu không nhờ Tô Đại Nhi đột nhiên xuất hiện, chỉ sợ bọn họ khó thoát khỏi cái chết.

“Chắc là Hoa huynh đệ có phúc khí rồi, Tô Đại Nhi đâu thể dễ dàng yêu một người như vậy chứ.” Hoa Phi Hoa bên cạnh cảm thán nói.

“Người nói bậy bạ cái gì đó? Tô Đại Nhi yêu thiếu gia hồi nào!” Hàm Tuyết trừng mắt liếc Hoa Phi Hoa một cái.

“Nếu Tô Đại Nhi không yêu Hoa huynh đệ, cô ta đương không lại đi giúp chúng ta làm gì? Tiểu Tuyết à, không sao đâu, cô cùng lắm thì làm thiếp thôi, nếu không được nữa thì ta cũng có thể cưới cô làm vợ đấy.” Hoa Phi Hoa lại bắt đầu nói hươu nói vượn.

“Hoa Phi Hoa, người là tên hỗn đản, ta sẽ không để yên cho người đâu!” Hàm Tuyết tức nghẹn thở đến mức muốn xông qua bên kia đánh nhau với hắn.

“Tiểu Tuyết, Hoa huynh chỉ nói đùa mà thôi, muội đừng nên tưởng thật.” Nhược Hư vội vàng khuyên nhủ nàng.

“Hừ!” Hàm Tuyết tức khí trừng mắt với Hoa Phi Hoa, hừ nhẹ một tiếng.

“Chúng ta lên đường thôi, dây dưa đã lâu rồi, mau sớm tìm một khách điểm để nghỉ ngơi đi.” Giang Thanh Nguyệt bắt đầu dĩ phải lên tiếng, hai người này thật chẳng khác oan gia với nhau.

Đêm đến, Nhược Hư cùng Giang Thanh Nguyệt vừa chuẩn bị nghỉ ngơi, bỗng nhiên bị kinh động bởi tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Cánh cửa bật mở xuất hiện một gương mặt quen thuộc.

“Tiểu Tuyết, có việc gì không? Vào trong trước đi” Nhược Hư sau chút ngần người liền hỏi.

“Thiếu gia, muội..... muội.....” Hàm Tuyết lúng túng chẳng biết nói sao cho phải, trên mặt càng lộ ra biểu tình kỳ quái, vừa tràn ngập lo lắng lại tựa hồ có chút kích động.

“Tiểu Tuyết, muội làm sao vậy?” Nhược Hư khẽ lấy làm lạ bước đến cửa, hắn đột nhiên trở nên ngây dại.

Phía sau Hàm Tuyết còn có một người nữa; vẫn với bộ quần áo màu tím ấy, vẫn thân ảnh đã hớp hồn khuấy động hắn ấy, lại thêm gương mặt xinh đẹp hắn chẳng thể nào quên, có nằm mơ hắn cũng không ngờ được người ấy lại xuất hiện ở đây – Hoa Ngọc Loan, nàng lúc này đang an nhiên đứng sững sờ trước mặt hắn.

“Ta không nằm mơ chứ?” Nhược Hư thì thào nói, nhưng cảm giác lúc này lại chân thật như vậy. Nhìn về phía Giang Thanh Nguyệt trong phòng, lại nhìn sang Hoa Ngọc Loan, trong lúc nhất thời hắn trở nên si dại.

“Thiếu gia! Thiếu gia!” Hàm Tuyết vội vàng lay gọi hắn, đánh thức hắn tỉnh lại, chỉ phát hiện ra lúc này Hoa Ngọc Loan đã vào trong phòng, đôi mắt lạnh lùng mở to nhìn Giang Thanh Nguyệt.

“Sư tỷ.” Nhược Hư nhẹ nhàng gọi, thanh âm có chút chua xót, “Sao nàng lại đến đây? Nàng không phải đã cùng.....”

“Thiếu gia, huynh vẫn còn chưa rõ sao? Đại tiểu thư căn bản không có lập gia đình, đại tiểu thư chỉ vì muốn huynh hiểu ra mình không có chí tiến thủ, hy vọng huynh có thể ở bên ngoài chịu chút va chạm mà thôi, huynh vì sao không chịu nghe lời muội và tiểu thư chứ?” Hàm Tuyết ở bên cạnh nhẹ giọng thốt lên, trong thanh âm ẩn chút cảm giác hoang mang.

Như sét đánh ngang tai, Nhược Hư thoáng chốc đã hiểu ra mọi chuyện.

“Thật thế sao? Sư tỷ, nàng nói ta nghe, chuyện này có thật không?” Nhược Hư phút chốc không thể tiếp nhận nỗi sự thật này, cho tới nay hắn luôn nghĩ rằng Hoa Ngọc Loan đã là thê tử của người khác rồi, vì vậy mà đành đau thương rời bỏ Hoa Sơn, đến nay người ta lại nói cho hắn biết căn bản không có chuyện này xảy ra, sự thay đổi quá lớn này làm hắn không biết nên cao hứng hay thương tâm vào lúc này nữa.

“Người bây giờ hãy trở về cùng ta, xem như mấy ngày nay không phát sinh bất cứ chuyện gì, sự tình của người và người khác ta cũng có thể không quan tâm.” Hoa Ngọc Loan rốt cuộc cũng nói chuyện, giọng nói tuy có chút lạnh lạnh nhưng có thể nhìn ra nội tâm nàng lúc này đang kịch liệt tranh đấu.

“Sư tỷ, nàng vì sao lại muốn gạt ta, nàng muốn ta học võ công, nàng muốn ta được va chạm ở bên ngoài, nàng có thể trực tiếp nói ra với ta mà.” Nhược Hư mau nước mắt nói tiếp. “Vì sao nàng không dùng cách đó chứ?”

“Sự tình trước đây ta không muốn nhắc lại nữa, người bây giờ cùng ta trở về Hoa Sơn, chúng ta sau đó sẽ lựa ngày thành thân.” Đôi mỹ mục của Hoa Ngọc Loan có chút ướt ươn, giọng nói cùng sắc mặt không có nửa điểm thương lượng.

Giang Thanh Nguyệt bên cạnh vẫn không nói gì, nàng đã sớm biết sẽ có một ngày như vậy, chỉ là nàng không ngờ nó lại đến sớm như thế, trong lòng nàng kỳ thật rất mâu thuẫn, nàng biết trong lòng Nhược Hư yêu thương nhất vẫn là Hoa Ngọc Loan, vì ước vọng của hần, nàng hy vọng hần sẽ cùng Hoa Ngọc Loan trở về, có điều nàng lại càng mong muốn hần có thể ở lại bên cạnh mình, tình cảm muôn thuở vẫn chứa đựng sự ích kỷ, nàng cũng không ngoại lệ. Bất quá nàng cũng không chủ động nói điều gì, nàng muốn chính bản thân Nhược Hư lựa chọn, nàng sẽ tôn trọng quyết định của hần.

“Sư tỷ, không thể được, ta không thể có lỗi với Thanh tỷ, ta đã hứa với Thanh tỷ rằng ta sẽ ở bên nàng ấy cả đời” Nhược Hư thì thào nói, nội tâm hần vô cùng thống khổ, hần thật sự muốn Hoa Ngọc Loan trở về, sau đó cùng nàng thành thân, cùng nhau sống trọn đời, nhưng nếu như vậy hần mãi mãi cũng không thể an lòng, hần không quên được khoảng thời gian ở cạnh nhau cùng Giang Thanh Nguyệt, càng không quên được lời hứa hẹn của hần với nàng.

“Giỏi lắm, giỏi lắm, giỏi lắm!” Hoa Ngọc Loan nghiêng răng ken két. “Người đừng hối hận về chuyện này, từ nay về sau người không cần trở về Hoa Sơn nữa.” Hoa Ngọc Loan trong lòng cực kỳ phẫn nộ, nàng cho rằng nàng đã nhượng bộ nhiều như thế, vì hần nàng đã hy sinh lớn đến vậy, thế mà hần lại không nỡ rời bỏ một người nữ nhân khác.

“Tiểu Tuyết, theo ta trở về, từ nay về sau, Hoa Sơn không còn người như hần nữa.” Hoa Ngọc Loan oán hận liếc Nhược Hư một cái rồi giận dữ bỏ đi. Hàm Tuyền lưu luyến nhìn hần không nỡ rời khỏi, trong mắt long lanh những giọt lệ, nàng lấy tay lau khô rồi cũng xoay người rời đi.

Nhược Hư si ngốc nhìn theo bóng lưng Hoa Ngọc Loan, nước mắt cuối cùng cũng nhỏ xuống. Lúc này đây, hần rốt cuộc cũng hoàn toàn mất đi người sư tỷ yêu dấu nhất của mình.

Giang Thanh Nguyệt ngẩn ngơ nhìn ái lang, im lặng không nói gì. Trong lòng nàng vừa vui lại vừa buồn, vui bởi Nhược Hư đã vì nàng mà ở lại, buồn bởi nàng biết trong lòng hần thật ra đang sầu khổ, hần kỳ thật rất muốn trở về Hoa Sơn, Hoa Ngọc Loan đã tạo cho hần điều kiện tốt như vậy, chỉ cần hần trở về, nàng ta sẽ cùng hần thành thân. Nàng cũng biết, hần kỳ thật đã sớm trông mong được thấy cái ngày ấy, có điều hiện giờ, vì nàng hần đã để vuột mất cơ hội quý báu.

“Hoa lang, không còn sớm nữa, chàng nghỉ ngơi trước đi.” Giang Thanh Nguyệt cuối cùng cũng lên tiếng, Nhược Hư đã ngây ngốc như vậy hai canh giờ rồi, nàng rút cuộc vì đau lòng mà nhắc nhở hần.

“Thanh tỷ, ta xin lỗi.” Nhược Hư chậm rãi xoay người lại, nhìn Giang Thanh Nguyệt ôn nhu nói.

“Ngốc ạ, chàng có làm gì đâu mà xin lỗi ta chứ?” Giang Thanh Nguyệt nhẹ giọng nói.

“Phải rồi, Thanh tỷ, tối hôm qua nàng nói muốn cho ta xem vật gì đó, hiện giờ có thể đem ra cho ta xem không?” Nhược Hư miễn cưỡng cười nói.

Giang Thanh Nguyệt trong lòng âm thầm thở dài, nàng biết thật ra Nhược Hư muốn đổi chủ đề, hướng mắt sang chuyện khác để quên đi sự tình của Hoa Ngọc Loan.

“Hoa lang, chàng xem thanh kiếm này, đây chính là Tình Kiếm.” Giang Thanh Nguyệt lấy ra một thanh kiếm ngăm đen không hoa văn, xem ra rất bình thường, nhưng chính thanh kiếm này đã làm cho giang hồ dậy lên một trường tình phong huyết vũ.

Nhược Hư kinh ngạc nhìn thanh kiếm trên bàn, cầm nó lên, cảm giác trên tay vô cùng mát lạnh ngoài ra không còn thứ cảm giác nào khác. Kiếm rất nặng, hần cầm lên cũng phải hao chút sức lực.

“Giang hồ đồn đãi, thanh kiếm này ẩn dấu một bí mật cực lớn, giải khai nó có thể học được tuyệt thế võ công, bất quá ta cũng không biết nó sở hữu bí mật gì, ngoại trừ thân kiếm rất sắc bén và khả năng có thể

kích phát kiếm mang ra ngoài, ta không phát hiện ra bất cứ công dụng nào khác.” Giang Thanh Nguyệt chậm rãi nói. “Nghe nói thần binh đều phải chọn chủ, ta nghĩ có lẽ chỉ có chủ nhân chính thức của nó mới có thể cởi bỏ bí mật này, cho nên ta muốn để chàng thử.”

“Thanh tử, ta căn bản là không có võ công, cho nên không thể trở thành chủ nhân của nó được đâu.” Nhược Hư cười khổ một tiếng nói.

“Thần binh chọn chủ có võ công hay không cũng chẳng quan hệ gì” Giang Thanh Nguyệt ôn nhu nói “Hoa lang, chàng rút kiếm ra nhìn thử xem.”

Nhược Hư cầm kiếm, lại bắt đầu phát run. Giang Thanh Nguyệt trong lòng đau xót, hiểu được hẳn tự nhiên lại đang nghĩ đến Hoa Ngọc Loan.

14. Chương 14: Nhận Chủ

Trong lòng Nhược Hư không ngừng hiện lên hình ảnh của Hoa Ngọc Loan và Giang Thanh Nguyệt, nhất thời lại không chú ý tới thanh kiếm trên tay hắn đang từ từ phát sinh biến hóa. Trường kiếm vốn ngăm đen không hoa văn đột nhiên phát sáng, phát sáng, mãi cho đến khi quang hoa rực rỡ chiếu rọi cả căn phòng.

Giang Thanh Nguyệt phát ra một tiếng hô nhỏ, nàng từ trước đến giờ vẫn chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy. “Xoẹt” một tiếng, Tinh Kiếm đột nhiên từ trong vỏ tự động thoát ra, cùng lúc đó, Nhược Hư cảm giác cánh tay tê rần, ngón tay hắn đã bị kiếm cắt phải, một giọt máu tươi rỏ trên thân kiếm, quang hoa đột nhiên biến mất, Tinh Kiếm đã lại bay ngược trở lại vỏ, khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Nhược Hư bị cơn đau làm cho tỉnh lại, hắn kinh ngạc nhìn ngón tay của mình, nơi đó đã không còn chảy máu nữa.

“Thanh tử, vừa rồi sao lại thế này?” Nhược Hư bối rối hỏi.

Giang Thanh Nguyệt có chút ngây người trong chốc lát, đột nhiên trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn tả.

“Hoa lang, Tinh Kiếm đã nhận chàng làm chủ nhân, từ nay về sau chàng chính là chủ nhân chính thức của Tinh Kiếm rồi đây.” Giang Thanh Nguyệt thoáng cái đã sà vào lòng ngực Nhược Hư, giọng nói có chút run rẩy.

“Nhưng mà, Thanh tử à, ta không có võ công, có Tinh Kiếm trong tay cũng vô dụng thôi, hay là Thanh tử, nàng hãy sử dụng đi” Nhược Hư vẫn chưa hoàn toàn minh bạch.

“Hoa Lang, chàng không phải muốn học võ công sao?” Giang Thanh Nguyệt thì thầm, “Tinh Kiếm đã chủ động lựa chọn chàng làm chủ nhân khẳng định có đạo lý trong đó, hơn nữa ta lấy Tinh Kiếm cũng chẳng có tác dụng là bao, chàng hãy giữ đi thôi.”

“Thanh Tử, dù sao chúng ta cũng ở chung với nhau, giữ chỗ nàng hay giữ chỗ ta thì có khác gì nhau đâu?” Nhược Hư vẫn muốn đem Tinh Kiếm trả lại cho Giang Thanh Nguyệt.

“Chàng cũng đã nói là giống nhau rồi, vậy còn để chỗ ta làm gì?” Giang Thanh Nguyệt kiều miễm nhìn Nhược Hư liếc mắt.

“Hoa lang, trời rất nhanh sẽ sáng đây, còn không chịu nghỉ ngơi, ngày mai chỉ sợ không có tinh thần lên đường đâu.”

Nhược Hư gật gật đầu, quyết định tạm thời không nghĩ đến việc này nữa. Mặc dù hắn rất muốn học võ công nhưng hiện tại Tinh Kiếm vô duyên vô cớ lại chọn hắn làm chủ nhân, hắn cũng có phần chưa kịp chuẩn bị....

Đột nhiên hô hấp của hắn ngưng trệ lại, Giang Thanh Nguyệt đang chậm rãi giải khai y phục, váy dài của nàng đã rơi trên mặt đất lộ ra một thân thể vô cùng động lòng người: đùi ngọc thon dài, song phong đầy đặn, tiểu phúc bằng phẳng, khiến hắn không khỏi đẩy lên một trận rung động thật sự.

“Thanh tử” Nhược Hư cảm giác miệng lưỡi khô cứng, lúng túng kêu lên.

“Hoa lang.” Giang Thanh Nguyệt thổ thổ gọi một tiếng, thân thể xích lõa mềm mại ngã vào lòng ngực hắn, nàng đã âm thầm hạ quyết tâm, nàng muốn dùng chính thân thể của mình để xóa nhòa đi nỗi bi thương trong lòng hắn.

Đôi tay run rẩy của Hoa Nhược Hư chạm vào làn da mịn màng của Giang Thanh Nguyệt, lập tức trống ngực đập liên hồi, khí huyết sung mãn của thiếu niên rốt cuộc cũng không thể chịu được sự hấp dẫn vô bì này, hắn siết chặt lấy nàng, cúi đầu hôn lên khóe môi anh đào, động tác ôn nhu dần trở nên mạnh mẽ, hai người trong nụ hôn say đắm ấy rốt cuộc cũng chân chính đến với nhau, một đôi nam nữ chưa từng trải qua tư vị ái tình hoàn toàn bằng bản năng tự nhiên kết hợp lại, tư vị tiêu hồn, ôn nhu chí cực, khiến cho Nhược Hư hoàn toàn quên hết mọi thứ, lần lượt xâm chiếm thân thể mềm mại tràn đầy đàn tính kia. Hơi thở gấp gáp, giọt hồng điểm tuyết, đây chính là minh chứng cho tình yêu mà người mỹ nữ thiện lương thuần khiết ấy trao gởi cho nam tử trong trái tim nàng.

Một đêm triền miên trong si dại, ôm ấp trong điên cuồng, đến mờ sáng thì Nhược Hư rốt cuộc cũng ngủ say, giấc ngủ thật ngọt ngào và ngọt ngào.

Nét hồng trên mặt Giang Thanh Nguyệt còn chưa phai đi, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng hé mở, lại êm ái gỡ cánh tay Nhược Hư vẫn còn đặt trên người nàng xuống, từ trên giường ngồi dậy, thân thể hoàn mỹ nhanh chóng bị y phục che lại, cước bộ nhẹ nhàng, nàng khẽ hắng giọng, cảm giác có chút không khỏe truyền đến.

Si ngốc nhìn gương mặt đang say ngủ của Nhược Hư, nàng nhẹ nhàng lấy Tình Kiếm đến, đặt lên gối hắn, môi anh đào khẽ khàng đặt lên má hắn một nụ hôn. Nàng hạ quyết tâm đứng lên đi về phía cửa, cửa mở ra rồi vẫn lưu luyến nhìn về phía hắn, thật lâu, thật lâu.

“Đã không đành lòng với hắn như vậy, vì sao còn muốn bỏ đi kia chứ?” Đột nhiên bên cạnh Giang Thanh Nguyệt vang lên một thanh âm cô tịch dọa cho nàng nhảy dựng lên.

“Phi..... Phi Hoa, người đến đây từ lúc nào?” Giang Thanh Nguyệt sắc mặt ửng đỏ, có chút không tự nhiên hỏi.

“Lúc Hoa Ngọc Loan rời khỏi ta đã đến rồi.” Hoa Phi Hoa vẻ mặt lộ ra nét thống khổ. Tối hôm qua ngoài cửa sổ, nghe được thanh âm bên trong, hắn tự nhiên biết được nơi ấy phát sinh sự tình gì, lòng hắn như rướm máu, suýt chút nữa đã không nhận được mà xông vào.

“Phi Hoa, người.. người có thể thay ta chiếu cố cho chàng không?” Giang Thanh Nguyệt sắc mặt đỏ bừng, nhỏ giọng hỏi.

“Ta không biết! Nàng đã cùng hắn như vậy, vì sao còn phải rời đi?” Hoa Phi Hoa thanh âm có chút kích động.

“Ta không muốn chàng không vui, chàng nên trở về Hoa Sơn.” Sau nửa ngày trầm mặc, Giang Thanh Nguyệt cuối cùng cũng lên tiếng.

“Chẳng lẽ như thế nàng sẽ vui? Hơn nữa, nàng có nghĩ rằng nàng đi như vậy rồi hắn có nhất định trở về Hoa Sơn hay không? ” Hoa Phi Hoa có chút tức giận.

“Chàng..... chàng tìm không thấy ta tự nhiên sẽ trở về Hoa Sơn thôi, hơn nữa..... hơn nữa trong lòng chàng yêu nhất thủy chung vẫn là Hoa Ngọc Loan.” Giang Thanh Nguyệt cúi lòng đau xót, thì thào nói.

“Nàng đã muốn làm như vậy, ta cũng không thể nói gì hơn, bất quá ta sẽ không thay nàng chiếu cố hắn.” Hoa Phi Hoa bình ổn lại chút tâm tình kích động, lạnh nhạt nói.

“Phi Hoa, người hãy bảo trọng!” Giang Thanh Nguyệt cố nén lòng, trở tay khép cửa lại, không dám nhìn về phía Hoa Nhược Hư nữa, nhẹ nhàng lên tiếng rồi chậm rãi bước ra ngoài, nơi khóe mắt tuôn rơi một giọt lệ tình.

Hỏi thế gian tình là vật gì, khiến cho thế nhân phải sống chết tương hứa ?

Nhược Hư ngủ một giấc thật dài, đến tận đêm mới tỉnh lại. Hắn nhớ tới Giang Thanh Nguyệt, trong lòng lại dâng lên một ít cảm giác ngọt ngào, tay theo ý thức sờ sang bên cạnh, bỗng nhiên đại kinh thất sắc, bởi chỉ sờ vào khoảng không mà không phải là thân thể mềm mại như trong tưởng tượng của hắn. Nhược Hư đột nhiên nổi lên một cổ ý niệm mơ hồ trong đầu, bối rối ngồi dậy mặc lại quần áo, kinh ngạc nhìn bốn

phía quanh phòng, lòng lại càng cảm thấy bất ổn, bởi vì ngoài thanh Tình Kiếm ra, hắn lại chẳng thấy bóng dáng Giang Thanh Nguyệt đâu hết.

Hắn một tay cấp lấy kiếm, cảm giác kiếm dường như trở nên rất nhẹ, bất quá hắn cũng không tiện nghĩ nhiều về chuyện này, vội vàng hướng về phòng Hoa Phi Hoa chạy tới.

Hắn vội vàng lao vào phòng Hoa Phi Hoa, lại phát hiện cả vợ chồng Nguyệt Thiên Hồng cùng Hoa Phi Hoa đều đang có mặt ở đây, bất quá tìm hắn theo đó cũng chùng xuống bởi vì hắn vẫn không trông thấy Giang Thanh Nguyệt.

“Hoa huynh, huynh có trông thấy Thanh tỷ hay không?” Hoa Nhược Hư mặc dù cảm thấy có chút không phải phép, bất quá người hắn đang lo lắng nên cũng không để ý nhiều nữa.

“Có thấy.” Hoa Phi Hoa bình thản nói.

“Thật ư? Nàng ở đâu vậy?” Hoa Nhược Hư thở phào một hơi tuy vẫn còn chút gấp gáp.

“Buổi sáng lúc ta trông thấy nàng cũng là lúc nàng từ chỗ người rời đi, bất quá đi về địa phương nào ta cũng chẳng biết nữa.” Hoa Phi Hoa lời nói lạnh tanh, vẻ mặt nhìn Nhược Hư chẳng chút thiện cảm.

“Rời đi ư? Huynh nói Thanh tỷ nàng đi rồi ư?” Hoa Nhược Hư thì thào nói, ngay lập tức lắc đầu lẩm bẩm: “Không, không thể nào, Thanh tỷ sẽ không đi, sẽ không rời khỏi ta đâu..... sẽ không..... sẽ không.....” Càng nói thanh âm ngày càng nhỏ, cuối cùng chán nản ngồi bệt trên ghế.

“Hoa huynh đệ, người không cần thương tâm như vậy, Giang tiểu thư có lẽ chỉ tạm thời bỏ đi, ngày sau sẽ còn tìm đến người mà.” Trương Lăng Vân ở cạnh khuyên nhủ.

“Không thể nào, nàng làm sao có thể đi được chứ, tối hôm qua nàng còn..... nàng còn.....” Nhược Hư vẫn đang trầm thì nói.

“Nàng ta đã thật sự đi rồi! Nếu người thật sự yêu nàng, người nên đi tìm nàng mới phải!” Hoa Phi Hoa đột nhiên phá hỏa, hướng về Nhược Hư quát lên.

“Nhưng mà, nàng vì sao lại phải đi? Ta, ta đã làm sai ở chỗ nào? Chẳng lẽ nàng không thích ta sao?” Nhược Hư vẫn không thể tiếp nhận sự thật này, Giang Thanh Nguyệt vừa rồi cái gì cũng trao hắn, đột nhiên lại cứ thế bỏ đi, đã vậy còn không lưu lại bất cứ lời nào.

“Hoa Nhược Hư, người có phải là nam nhân không vậy?” Hoa Phi Hoa xông đến chỗ Nhược Hư, tay chộp lấy áo hắn nhắc lên: “Giang Thanh Nguyệt tối qua mọi thứ đều cho người, nàng ta lại không thích người ư? Nếu không phải người cứ mãi nhớ đến Hoa Ngọc Loan, nàng ta có bỏ đi hay không chứ? Lúc này người tốt nhất hãy tìm cho ra nàng nếu không thì ta chẳng bỏ qua cho người đâu!”

“Phi Hoa, đệ làm gì vậy? Còn không buông Hoa huynh đệ ra?” Nguyệt Thiên Hồng ngữ khí có chút trách cứ nói.

Hoa Phi Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, buông lỏng tay ra, Nhược Hư té xuống, ngã ngồi trên ghế.

Nhược Hư lại chậm rãi đứng lên, máy móc trở về phòng, trong đầu không ngừng hiện lên những phút giây ở cùng Giang Thanh Nguyệt, hai người quen nhau thời gian tuy ngắn nhưng hắn lại cảm giác đã cùng nàng quen biết lâu lắm rồi. Tình cảm nóng bỏng mà nàng đối với hắn, hoa dung diễm tuyệt thiên hạ, cơn say say đắm triền miên tối hôm qua, tất cả đã khắc thật sâu vào tâm trí hắn.

Hôm sau, trời vừa hừng sáng, Hoa Nhược Hư đã thu xếp ít đồ đạc, lưu luyến nhìn lại căn phòng, rốt cuộc cũng quay đầu đi, hướng ra bên ngoài chậm chậm rời bước.

“Hoa huynh đệ, người tính đi đâu đó?” Đằng sau truyền đến một tiếng than khẽ, Nguyệt Thiên Hồng, Hoa Phi Hoa, Trương Lăng Vân tất cả đều đang nhìn hắn, Hoa Phi Hoa sắc mặt đã bình tĩnh hơn rất nhiều, người lên tiếng chính là Nguyệt Thiên Hồng.

“Ta cũng không biết nên đi đâu tìm nàng, bất quá ta nghĩ nàng nhất định phải về nhà, cho nên ta sẽ đi Đại Giang tiêu cực một chuyến” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng lắc đầu nói “Bất kể thế nào, ta nhất định phải tìm được Thanh tỷ.”

“Vậy người vì sao không cùng đi với chúng ta?” Nguyệt Thiên Hồng thở dài.

“Mấy ngày nay ở cùng các vị thật sự rất vui vẻ, bất quá ta muốn tự mình đi tìm Thanh tỷ.” Hoa Nhược Hư âm thầm cười “Hoa huynh, Trương đại ca, Nguyệt cô nương, ngày sau có duyên sẽ gặp lại, các vị bảo trọng” Nhược Hư chấp tay, nói xong dứt khoát xoay người rời đi. Nguyệt Thiên Hồng dường như còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Trương Lăng Vân ngăn lại.

“Hồng muội, để mình hấn đi đi.” Trương Lăng Vân thấp giọng nói. “Huống chi bọn ta lúc nào cũng ở trong cảnh nguy hiểm, cần gì phải đem hấn theo cùng chứ?”

“Nhưng hấn chỉ là một thư sinh yếu ớt, hành tẩu giang hồ chẳng phải lại càng hung hiểm hơn sao?” Nguyệt Thiên Hồng thở dài.

“An tâm đi, sẽ có người chiếu cố hấn, hấn sẽ không có nguy hiểm gì đâu.” Hoa Phi Hoa ở bên cạnh nhân nhạ nói.

Hoa Nhược Hư một mình chậm rãi bước đi trên quan đạo, Tình Kiếm nắm trên tay, thân kiếm truyền đến từng cơn mát lạnh, từ từ theo tay hấn truyền đến khắp kinh mạch toàn thân, dọc đường hành tẩu thật lâu nhưng hấn lại không cảm giác chút mệt mỏi nào, chỉ là hấn hiện tại lại không chú ý tới việc này, bởi vì trong lòng hấn đã tràn đầy hình bóng của Giang Thanh Nguyệt.

Đi hoài lại đi mãi, tận mấy ngày sau, Nhược Hư vẫn hành tẩu trên đường chẳng biết mệt mỏi, hấn muốn một mình một bóng trên đường nên chẳng nhờ đến ngựa xe, có điều hấn lại không phát giác ra, tốc độ đi đường của hấn đã càng lúc càng nhanh, càng ngày càng không biết mệt mỏi.

Hôm nay, hấn cuối cùng cũng vào đến thành Tương Dương, vài ngày đi đường không ngơi nghỉ, rốt cuộc cũng có chút mệt mỏi. Tương Dương vô cùng phồn hoa, sóng người nhấp nhô, xe đông như nước ngựa phi như rồng. Nhược Hư ngẩng đầu phát hiện phía trước có một tòa lầu lâu liền bước vào.

Từ lâu rất lớn, sinh ý cũng thật không tồi, Hoa Nhược Hư may mắn tìm được một vị trí tựa vào song cửa sổ trên lầu. Vài ngày bôn ba, hấn mặc dù có đôi chút mệt mỏi nhưng trong lòng nhớ đến Giang Thanh Nguyệt lại cảm thấy ấm áp và ngọt ngào hơn.

Dù chỉ mới có vài ngày nhưng Nhược Hư so với trước kia đã có thay đổi không nhỏ, cái loại khí chất sách vở nồng nặc đã giảm đi rất nhiều, tuy diện mạo vẫn tuấn tú như cũ nhưng lại pha thêm vài phần cương nghị, lại có thêm vài vẻ phong trần.

Bổng đâu, một tiếng ngâm rõ ràng truyền tới, thì ra là bài “Tương tiến tử”:

Quân bất kiến hoàng hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đảo hải bất phục hồi.

Quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát, triêu như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sanh đắc ý tu tẫn hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt.

Thiên sanh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tẫn hoàn phục lai.

Phanh dương tế ngư thả vi nhạc, hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

Sâm phu tử, đan khâu sanh, tương tiến tử, bôi mạc đình

Dữ quân ca nhất khúc, tỉnh quân vi ngã khuynh nhĩ thính.

Chung cổ soạn ngọc bất túc quý, dẫn nguyện trường túy bất phục tỉnh.

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.

Trần vương tích thì yển bình nhạc, đầu tử thập thiên tứ hoan hước.

Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền, kính tu cô thủ đối quân chúc.

Ngũ hoa mã, thiên kim cừ, hô nhi tương xuất hoá mị tử, dữ nhĩ đồng tiêu vận cổ sầu. (*)

Tiếng ngâm to rõ, tràn ngập hào khí, theo tiếng ngâm, một đại hán trẻ tuổi huỳnh huy bước lên lầu, chỉ thấy y toàn thân vận trang phục đen, cầm trên tay một từ hồ lộ cực lớn, mặt mày mọc đầy râu quai nón,

thân hình cao lớn uy mãnh, tướng mạo tuy không anh tuấn nhưng lại khiến người ta nảy sinh một cảm giác đầy khí thế.

“Vị tiểu huynh đệ này, không ngại ta ngồi đây chứ?” đại hán không đợi Nhượng Hư trả lời, sẵn tiện đã ngồi phịch xuống phía đối diện, còn hướng về hắn nhe răng cười.

“Không sao, vị đại ca này mời ngồi!” Nhượng Hư mỉm cười nói, cảm giác của hắn đối với người này cũng không tồi.

“Xem tiểu huynh đệ bộ dáng phong trần như vậy, chắc là rời nhà đi xa?” ánh mắt đại hán như đuốc, vừa liếc mắt đã nhìn ra “Rời nhà ra ngoài, kết giao với nhiều bằng hữu cũng tốt. Phải rồi, tiểu huynh đệ xưng hô thế nào?”

“Tại hạ Hoa Nhượng Hư” Nhượng Hư mỉm cười trả lời.

“Ừ, ta tên là Phong Bình, người kêu ta là Tử quỷ cũng được” Phong Bình nói xong lại há mồm tu thêm một ngụm rượu lớn, xem ra cái danh tự Tử quỷ này quả là danh bất hư truyền.

Những người khác trong tử lâu cũng ngẫm giạt mình, chỉ vì tên tuổi của Phong Bình trên giang hồ quả thật không nhỏ. Võ công trên giang hồ cao nhất tự nhiên là cao thủ trên Thiên Bảng và Địa Bảng, nhưng loại không dễ chọc vào nhất không phải hai loại bảng này mà lại chính là Nhân Bảng. Người trên Nhân Bảng võ công đều thâm bất khả trắc, bình thường rất khó có người trông thấy võ công chân thật của bọn họ, tuy nhiên có thể xác định một điều, võ công của bọn họ tuyệt đối rất cao, hơn nữa bình thường tốt nhất đừng nên chọc vào bọn họ. Lại thêm, người bài danh đệ nhất trên Nhân Bảng chính là Ma Cung cung chủ Tô Đại Nhi, Phong Bình cũng đồng dạng là người trên Nhân Bảng, biệt danh của hắn là Tử Quỷ, vốn bài danh thứ tám, được truyền tụng rằng bao nhiêu rượu quý cất giữ trong hoàng cung đều đã bị hắn uống qua, thực lực của hắn qua đó có thể tưởng tượng mà biết.

— oOo —

(*) “Tương Tiến Tửu” (Lý Bạch trữ tác) là danh khúc Hán nhạc, ca từ cổ đại, lấy giọng thưởng rượu mà ca phóng, nguyên văn cả bài phân tích ra rất dài, ở đây chỉ tạm dịch nghĩa:

Người có thấy nước sông Hoàng Hà từ trời đổ xuống, trôi mãi ra biển cả chẳng bao giờ quay lại.

Người có thấy chánh tà đối nhau, kẻ khắng khái vì bi phần mà bạc đầu, sớm còn tóc xanh, chiều đã hóa tuyết.

Người đời lúc vui vẻ thì nên tận hưởng, đến lúc trôi qua lại nhìn trăng mà hối tiếc.

Trời ban ta tài năng ắt có chỗ dùng, ngàn vàng mất đi cũng có ngày tìm lại được.

Giết dê mổ trâu cũng chỉ để vui vẻ, một lần uống phải hết sạch 300 ly.

Sầm phu tử, Đan Khâu Sanh, cứ uống đi, đừng ngừng lại.

Ta muốn vì hai bạn mà hát một khúc, mong hai bạn hãy lắng tai nghe.

Món ngon vật lạ mấy khi thỏa mãn, chỉ nguyện được chìm đắm trong say sưa mãi không tỉnh lại.

Từ xưa đến nay, thánh nhân hiền tử đều bị người đời xa lánh, chỉ có người biết gởi tình vào men rượu là lưu lại mỹ danh.

Trần Vương Tào Thực thiết yến khoái lạc, vui thỏa mỹ tửu, tận hưởng vui thú.

Chủ nhân ơi, sao lại nói tiền không nhiều nữa, vậy thì nên dùng để mua rượu cho chúng tôi uống thỏa thích đi.

Mang đến đây nào ngựa ngũ hoa, mang đến đây nào lông cừu xa hoa đáng giá ngàn vàng, gọi bọn trẻ mang chúng đi đổi thành rượu ngon cả.

Ta muốn cùng mọi người thưởng thức ngàn ly mỹ tửu, để tiêu tan hết nỗi vạ cổ trường sầu.

Chú dẫn thêm:

- Sầm phu tử và Đan Khâu Sanh ở đây là hai hảo bằng hữu của Lý Bạch, theo teacherCN cho rằng chữ “Người” trong 2 câu đầu chính là cách Lý Bạch gọi 2 vị này!

- Tào Thực (Trần Vương), con trai Tào Tháo (ao hi , 192-232) tự là Tử Kiến (i ian), khi mất có tên thụy là Tư, nên còn được gọi là Trần Tư Vương. Ông là một nhà thơ nổi bật nhất trong số văn nhân thời Kiến An, Trung Quốc.

- Ngựa ngũ hoa: 1 giống ngựa quý

(Kiếp Nô + Mèo Ốm hợp chú)

15. Chương 15: Tình Nghĩa Nan Toàn

“Phong đại ca, huynh định đi đâu?” Hoa nhược hư hỏi, hắn tự nhiên không dám gọi Phong Bình là tử quỷ. Chỉ là, hắn không hiểu vì sao Phong Bình rất thích được người khác gọi mình là tử quỷ.

“Ta chuẩn bị đi....” hắn đang nói đột nhiên biến sắc, vội đâm đầu ra khỏi cửa sổ, trong lúc vội vàng lại quên mang cả tử hồ lô. Nhược hư dở khóc dở cười, vừa định gọi hắn lại, bỗng phát hiện lúc này có người đang giẫm rầm rập lên thang lầu, hóa ra là một tiểu cô nương, ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi, tóc tết bím, đôi tròng mắt đen láy lúc này đang đảo dác nhìn quanh, ánh mắt to tròn , hàng mi dài với gương mặt thanh tú, thật là đáng yêu! Có điều lại mang đến cho người ta một loại cảm giác tình quái.

Tiểu cô nương đảo mắt xung quanh, nhất thời có rất nhiều người cúi đầu, xem ra địa vị tiểu cô nương này đích thực không nhỏ. Tiểu cô nương liếc mắt thấy tử hồ lô nằm trên bàn của Nhược Hư, gương mặt lộ ra nét tiểu ý, chậm rãi đi đến trước mặt Nhược Hư.

“Tử quỷ chết tiết, mau lết ra đây cho ta, bằng không ta tiện tay đập bể tử hồ lô của ngươi, tiểu cô nương một tay vừa nhắc tử hồ lô vừa kêu lên, thanh âm vừa sắc lại vừa giòn.

Lời thốt ra hết như triệu hồn hắn trở về, Phong bình lại ló đầu chạy lên, sắc mặt có chút xấu hổ.

“Tiểu Linh Nhi, nàng tìm ta à?” Phong Bình cười với vẻ mặt nhỉnh nọt. Nhược Hư bên cạnh cảm thấy buồn cười, thật không nghĩ ra được Phong Bình cũng có lúc mang cái vẻ mặt này.

“Ta đã nói bao nhiêu lần, không được gọi ta Tiểu Linh Nhi, muốn gọi phải gọi ta Linh Nhi tiểu thư” tiểu cô nương hai tay chống nạnh, hung hãn trợn mắt nhìn Phong Bình nói, “Ta hỏi ngươi, có phải người lại trộm rượu trong sơn trang chúng ta không?”

“Đâu có, đâu có, Linh Nhi tiểu thư, cô xem ta giống cái loại người này sao?” Phong Bình vội vàng phủ nhận.

“Không giống, ngươi đương nhiên không giống cái loại người này.” Tiểu cô nương sắc mặt đột nhiên trở lạnh: “Bởi vì ngươi căn bản chính là cái loại người này, tử quỷ đáng chết, ngươi không lần rồi đấy chứ, rượu sơn trang chúng ta chuẩn bị để chiêu đãi khách nhân, ngươi ở đâu lại tự tiện trộm lấy uống hết!” Tiểu cô nương mắt hạnh trợn trừng, khí thế hung hãn giương mắt nhìn Phong Bình

“Ta nào có uống hết, ta, ta chỉ cảm có một vò mà thôi. Linh Nhi tiểu thư, cô đừng vu oan cho ta.” Phong Bình lời lẽ quang minh chính đại giải thích. (trộm rượu lại còn giải thíchJ - ND)

“Tử quỷ đáng chết, chưa đánh đã khai rồi a , ngươi còn nói không ăn cắp? Bây giờ mau cùng ta đến chỗ tiểu thư nhận lỗi!” Tiểu cô nương cầm lấy tử hồ lô chuẩn bị rời đi, đột nhiên bắt gặp Nhược Hư đang đứng đấy cười trộm, bèn trừng mắt, “Cười cái gì mà cười, người với hắn cùng một bọn, đều là bọn tử quỷ đáng chết!”

“Ài, Linh Nhi tiểu thư, ta và Hoa lão đệ vừa mới quen nhau, ta cùng hắn đích xác không có quan hệ gì cả, ta đi cùng cô đi là được rồi, không cần liên lụy đến Hoa lão đệ.” Phong Bình vội vàng nói.

“Đã không có quan hệ ngươi quan tâm hắn làm gì, bớt sàm ngôn đi, tất cả đi cùng với ta.” Tiểu cô nương không thèm kể đến lý lẽ.

“Linh Nhi tiểu thư, tại hạ còn có việc phải đi, không thể bái phỏng tiểu thư nhà cô được, ngày sau rảnh rỗi nhất định tại hạ sẽ đến phủ.” Nhược Hư bất đắc dĩ nói, vô duyên vô cớ gặp phải tiểu cô nương bất kể lý lẽ này, thật là đau đầu vô cùng.

“Không được, ta nói người đi, người phải đi.” Tiểu cô nương nói với vẻ không thể thương lượng.

“Hoa Lão Đệ, chúng ta đi thôi.” Nhược Hư đang muốn nói chuyện thì bên tai truyền đến thanh âm của Phong Bình, lập tức cảm thấy người bị nhấc lên, Phong Bình dẫn hắn nhảy ra khỏi tử lâu, một mạch bỏ chạy như điên.

“Tử quỷ đáng chết, người dám bỏ chạy thì lần sau đừng để ta trông thấy mặt ngươi nữa!” Từ phía sau hai người họ truyền đến thanh âm đầy oán hận của tiểu cô nương kia.

“Hoa lão đệ, bây giờ có thể yên tâm rồi, tiểu nha đầu kia sẽ không đuổi tới đâu.” Đến ngoài thành, Phong Bình ngừng lại, buông thân thể của Hoa Nhược Hư xuống.

“Phong đại ca, vị Linh Nhi tiểu thư kia sau này có còn tìm huynh gây phiền toái nữa không?” Hoa nhược Hư cười khổ nói.

“Tiểu nha đầu kia, nếu không phải ta nể mặt tiểu thư nhà cô ấy, ta còn lâu mới sợ ả.” Phong Bình vừa nói không sợ, sắc mặt đã có chút không tự nhiên.

“Nha đầu đã lợi hại như thế, sợ rằng vị tiểu thư kia còn đáng sợ hơn.” Nhược Hư trầm nghĩ.

“Người đừng xem tiểu nha đầu này hung ác mà lầm, kì thật tiểu thư nhà nàng rất mực ôn nhu, tính tình lương thiện.” Phong Bình như hiểu được nhược Hư nghĩ gì, liền nói.

Phong Bình một hơi một mạch nói ra, Nhược Hư xem như hiểu cũng được đại khái. Nguyên lai tiểu nha đầu hung ác kia đến từ Phiêu Tuyết Sơn trang, cũng là Tuyết gia trong tứ đại thế gia. Tuyết Linh Nhi chính là a hoàn của Tuyết gia đại tiểu thư Tuyết Phiêu Phiêu. Tuyết Phiêu Phiêu lớn lên tuy không tính là xinh đẹp, nhưng tính tình rất mực ôn nhu hiền hậu, kỹ năng nấu rượu lại càng thiên hạ vô song mà một lần Phong Bình đến trộm rượu bị nàng bắt được mới phát hiện ra. Lại nói đến cái lần hắn bị tóm ấy cũng thực buồn cười, Phong Bình lần đầu đến trộm rượu nàng nấu, uống thử một ngụm liền không chịu được sự hấp dẫn, hét lớn một tiếng sảng khoái ngay trong hầm rượu của Tuyết gia trang, cuối cùng uống đến say mềm, thế nên bị Tuyết Phiêu Phiêu dễ dàng bắt được.

Theo ngữ điệu hắn nói, Nhược Hư lờ mờ có thể đoán ra được Phong bình đã yêu vị đại tiểu thư của Tuyết gia này rồi nên mới có thể kiên trì chờ đợi nữ của nàng như vậy.

“Phong đại ca, có phải huynh thích Tuyết đại tiểu thư không?” Nhược Hư ngẫm nghĩ rồi buột miệng hỏi.

“Thích hay không thì có tác dụng gì chứ?” Phong Bình không phủ nhận, chỉ cười khổ một tiếng.

“Phong đại ca, nếu huynh thích nàng ta thì nên sớm nói ra cho nàng nghe.” Nhược Hư thở dài một hơi nói, “Nếu không thì sau này có hối hận cũng không còn kịp nữa.”

“Nàng là vị tiểu thư cao cao tại thượng con nhà quyền quý, còn ta chỉ là một tên giang hồ lãng tử, cái gì cũng không thể cho nàng, còn nói gì đến thuyện yêu thích chứ?” Phong Bình cười khổ một tiếng nói.

“Phong đại ca, ta cũng đã từng như huynh, ta thích một người con gái nhưng vẫn nghĩ là mình không xứng với nàng ấy, ta đã cho rằng nàng không hề yêu thích ta, nhưng đến khi hiểu ra thì đã muộn.” Nhược Hư chậm rãi nói, ánh mắt hướng về chốn hư không mờ ảo, nơi không trung tựa hồ như xuất hiện ra hình bóng của Hoa Ngọc Loan, “Phong đại ca, mặc dù chúng ta mới lần đầu gặp mặt, nhưng ta không hy vọng huynh sẽ giống như ta, đến khi hối hận đã không còn kịp nữa, nên khi còn tranh thủ được nhất định phải tranh thủ.”

“Hoa lão đệ, đa tạ ngươi, bất quá ta hiểu bản thân mình, đến khi thấy nàng rồi ta khẳng định không thể thoát nên lời.” Nét mặt Phong Bình lộ ra một nụ cười khổ.

“Phong Đại ca, thích một người thực sự rất bình thường, không có gì là không thể nói ra cả, có lẽ Tuyết đại tiểu thư chỉ là đang đợi huynh mở miệng ra mà thôi” Nhược Hư khẽ thở dài, hắn bây giờ lại bắt đầu đi chỉ dẫn cho kẻ khác, trong khi chính vấn đề tình cảm của mình thì lại không giải quyết được.

Phong Bình trầm ngâm hồi lâu, tựa hồ như đã quyết định làm điều gì đó.

“Hoa lão đệ, người nói cũng phải, ta bây giờ nhân tiện đi tìm nàng, nam tử hán đại trượng phu, làm việc không thể lẽ mề.” Phong Bình ngẩng đầu lên, khoe miệng mỉm cười

“Phong ca, ta chờ uống rượu mừng của huynh.” Nhược hư mỉm cười, trong lòng thầm chúc phúc cho y, nhìn lại thì thân ảnh Phong Bình cũng đã biến mất. Trong lòng hắn đột nhiên lại hiện ra vẻ mặt xinh đẹp của Giang Thanh Nguyệt: Thanh tỷ ơi là Thanh tỷ, rốt cuộc nàng đang ở nơi đâu?

Phiêu Tuyết Sơn Trang.

Phong Bình đối với nơi này còn muốn quen thuộc hơn nhà của mình, nếu trường hợp nàng có nhà, hắn dễ dàng đi đến trước khuê phòng của Đại tiểu thư, nhẹ nhàng gõ cửa, cửa mở ra.

“Tửu quỷ chết toi, người còn đến đây làm gì?” Tuyết Linh Nhi trợn mắt hung dữ chằm chằm nhìn hắn, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, “Sớm biết người không dám không đến mà!”

“Linh Nhi tiểu thư, có Đại tiểu thư bên trong không?” Phong Bình cảm thấy ruột gan phát lạnh khi gặp lại nha đầu này.

“Phong Đại ca, huynh vào đi.” một thanh âm ôn nhu từ trong truyền ra.

Phong Bình có chút bất an bước vào, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên hắn vào được, bất quá lần này có chút đặc biệt bởi vì hắn đã hạ quyết tâm nói ra việc hắn thích đại tiểu thư.

Trông gương mặt của nàng cũng bình thường, kỳ thật ai cũng biết đại tiểu thư của Phiêu Tuyết sơn trang không đẹp bằng nhị tiểu thư, bất quá trong mắt Phong Bình, Tuyết Phiêu Phiêu mới là người đẹp nhất, nàng thật ôn nhu, cho tới bây giờ cũng chưa hề nổi giận.

“Phiêu Phiêu!” Phong Bình cảm giác thanh âm thoảng run rẩy, đằng sau gã nam tử dũng cảm nào trong lúc này cũng đều có chút ít sự rụt rè.

Tuyết Phiêu Phiêu rùng mình, Phong Bình cho đến giờ chưa từng xưng hô với nàng như vậy, trước kia hắn vẫn gọi nàng là đại tiểu thư.

“Phong đại ca, huynh ngồi đi.” Tuyết Phiêu Phiêu ôn nhu nói.

“Phiêu Phiêu, ta có lời muốn nói cùng nàng.” Phong Bình khẽ cắn môi, nghĩ thầm đã đến lúc liều mạng.

“Phong đại ca, huynh muốn nói cái gì, huynh cứ nói đi” Tuyết phiêu Phiêu bật cười

“Phiêu Phiêu, ta.....ta muốn nói..... kỳ thật ta muốn nói với nàng rằng..... ta thích nàng.” Phong Bình rốt cuộc cũng nói ra, mặc dù có chút ấp úng nhưng cuối cùng cũng đã nói ra hết!

“Hả!” Tuyết Linh Nhi kêu lên” Tên tửu quỷ đáng chết nhà người, dám ngang nhiên có ý với tiểu thư, sớm biết người không phải là người tốt rồi, trộm rượu còn chưa tính, nay cả người cũng muốn trộm đi à!” Nha đầu này nói thẳng mà không thềm ngăn ngừa.

“Phiêu Phiêu, ta thật sự thích nàng, ta..... ta tuyệt đối không phải vì rượu của nàng đâu.” Phong Bình nói ra đã có phần trơ trẽn hơn, hắn thấy Tuyết Phiêu Phiêu tựa hồ không có phản ứng gì bèn vội nói thêm.

“Hi hi.” Một tiếng cười duyên vang lên.

“Phong đại ca, huynh đứng không mệt sao? Hãy ngồi xuống trước đi.” Tuyết Phiêu Phiêu mặt hơi ửng hồng, ôn nhu nói.

“Kìa, Phiêu Phiêu, nàng ruốt cuộc nghĩ như thế nào vậy?” Phong Bình ngồi xuống, trong giọng nói đã có chút ý cầu khẩn.

“Đồ ngốc, tiểu thư không đuổi người đi đương nhiên đã thích người rồi.” Tuyết Linh Nhi ở bên cạnh oang oang nói, “Thật không hiểu tiểu thư thế nào lại thích một tên đầu gỗ như người, cả cơ hội như thế cũng không biết nắm lấy!”

“Thật sao? Phiêu Phiêu, nàng có nguyện ý làm thê tử của ta không?” Phong bình nghe Tuyết Linh Nhi nói vậy thì như mở cờ trong bụng, trong lòng mừng như điên.

“Đừng đắc ý vội, tiểu thư không dễ dàng mà gả cho người vậy đâu.” Tuyết Linh Nhi ở bên cạnh nói xen vào.

“Hoa lão đệ nói quả nhiên chính xác, ta nhất định phải cảm tạ hần!” Phong Bình trong miệng thì thầm nói, hần đã không còn để tâm tới những lời của Tuyết Linh Nhi nói nữa, vì ở đằng kia, Tuyết Phiêu Phiêu đã xấu hổ gật gật đầu.

“Nguy rồi, ta quên hỏi xem hần đang nghỉ tại đâu.” Phong Bình lộ vẻ mặt hối tiếc nói.

“Phong đại ca, người huynh nói là ai?” Tuyết Phiêu Phiêu có chút buồn bực hỏi.

“Hần tên gọi Hoa Nhược Hư, hôm nay ta vừa quen được, chính là hần đã bảo ta đi nói với nàng, hần còn bảo sẽ chờ uống rượu mừng của ta, nhưng ta lại quên hỏi xem nhà hần ở đâu rồi.” Phong Bình mồm năm miệng mười nói cho Tuyết Phiêu Phiêu nghe.

“Nguyên lai chính là cái tên gia hỏa ấy đã xúi giục gã đầu gối này, lần sau gặp được hần nhất định phải cho hần biết mặt.” Tuyết Linh Nhi thầm nghĩ. Đáng thương cho Hoa Nhược Hư, như thế nào cũng không nghĩ ra mình đã đắc tội với người như vậy.

“Hoa Nhược Hư, cái tên này như thế nào lại tựa hồ có chút quen thuộc?” Tuyết Phiêu Phiêu trầm ngâm nói.

“Ta nhớ ra rồi, Hoa Nhược Hư, chẳng phải giang hồ đồn đại hần chính là tình lang của Giang Thanh Nguyệt hay sao?” Tuyết Phiêu Phiêu nhẹ giọng hô lên.

“Là kẻ đã lấy được Tình kiếm của Giang Thanh Nguyệt ấy à?” Phong Bình rung mình hỏi, Tuyết Phiêu Phiêu nhẹ nhàng gật đầu.

“Giang hồ đồn đại Hoa nhược Hư từng dùng tên giả là Hứa Nhược, chính là tình lang của Giang Thanh Nguyệt, có lần người ta kháo nhau rằng Giang Thanh Nguyệt đã bỏ mình còn hần chiếm được tình kiếm, nhưng sau đó Giang Thanh Nguyệt lại xuất hiện trên giang hồ, hơn nữa kiếm trong tay nàng đích xác là Tình kiếm, mọi người mới biết nguyên lai Tình kiếm vẫn ở bên người Giang Thanh Nguyệt, chỉ là theo lý hần cùng Giang Thanh Nguyệt phải ở cùng với nhau chứ, tại sao chỉ có một người?” Tuyết Phiêu Phiêu nói, vẻ mặt có chút khó hiểu.

“Nếu vậy vị nữ tử mà Hoa lão đệ đã nói kia chắc là Giang Thanh Nguyệt, vậy thì bọn họ có lẽ đã chia tay nhau rồi.” Phong Bình khẽ thở dài, đem những lời hần cùng Hoa Nhược Hư trao đổi tất cả nói ra.

“Theo như lời đồn, Hoa Nhược Hư chỉ là một thư sinh yếu đuối, không ngờ rằng trong tình cảnh có dính líu tới Tình kiếm như thế, hần lại an nhiên không có việc gì, âu cũng là một kỳ tích.” Tuyết Phiêu Phiêu khẽ thở dài nói.

“Nói như vậy, Hoa lão đệ không phải đang gặp nguy hiểm sao?” Phong Bình thì thầm nói. Sau cả nửa ngày trầm mặc, hần đột nhiên đứng dậy, muốn nói điều gì lại thôi.

“Huynh có phải là muốn đi giúp hần?” Tuyết Phiêu Phiêu ôn nhu hỏi, Phong Bình yên lặng gật đầu.

“Huynh đi đi, nếu huynh không đi, huynh thật không phải là Phong đại ca mà ta yêu. Nếu ta không cho huynh đi, ta cũng không phải là Phiêu Phiêu mà huynh yêu.” Tuyết Phiêu

Phiêu khẽ khẽ nói, “Huynh đi bây giờ đi, có lẽ còn đuổi theo hần kịp.”

“Phiêu Phiêu, tìm được người rồi ta sẽ mau chóng trở lại” Phong Bình cắn răng xoay người mạnh bước rời đi, hần có thể cảm nhận được đôi tròng mắt thâm tình ấy đang dõi theo sau lưng hần.

Nhược Hư lướt đi như hành vân lưu thủy trên đường lớn, người ngoài nhìn vào tuyệt đối sẽ không tin hần là người không biết võ công, kỳ thật chính bản thân Nhược Hư cũng dần dần phát hiện có điều không phải. Khoảng mấy ngày nay, hần một chút mệt mỏi cũng không có, ngược lại hần mơ hồ cảm thấy trong cơ thể mình có một cỗ khí lưu liên tục vận chuyển, mỗi lần hần có chút mệt mỏi là cỗ khí lưu kia lập tức đem những mệt mỏi ấy quét sạch, mà tốc độ di chuyển của hần cũng nhanh đến thần kì. Bất quá, dù cảm giác có chút khác thường, nhưng hần cũng không tiện nghĩ nhiều vì hần cũng không thể giải thích được nguyên nhân. Hần lúc này chỉ mong sớm tìm được Giang Thanh Nguyệt, chỉ là mấy ngày nay một chút tin tức cũng không có, hơn nữa nói thật ra hần cũng không biết cách nào có thể tìm được, hần cũng chỉ hy vọng Giang

Thanh Nguyệt có thể sẽ trở lại Đại Giang tiêu cực để hấn đến đó có thể gặp được nàng, đây là biện pháp duy nhất mà hấn nghĩ ra.

“Khờ quá đi, người tìm như vậy cả đời cũng không thấy nàng đâu.” Đột nhiên trong đầu hấn phát ra tiếng nói, tựa hồ như thanh âm của một nữ nhân, làm cho Nhược Hư nhảy dựng lên, hấn vội nhìn quanh, tìm xem ai đang nói chuyện với mình.

“Không cần tìm nữa, người chẳng thể thấy ta đâu.” Thanh âm đó lại vang lên lần nữa. Lần này, hấn rất cuộc cũng cảm giác được rõ ràng, thanh âm ấy không phải từ bên ngoài truyền tới mà là cảm giác trực tiếp xuất hiện bên trong đầu hấn.

“Người, người là ai?” Nhược Hư vừa sợ vừa bối rối.

“Nhất gan, sợ cái gì chứ?” Lần này, đích xác đó là giọng của một nữ nhân, trong đó nghe như có chút bất mãn.

“Quý? A, người không phải là quý chứ?” Mấy chữ ‘nhất gan’ như nhắc nhở Nhược Hư, hấn trong lòng thoáng run sợ, cái loại quý này hấn đã từng nghe qua nhưng chưa thấy bao giờ.

“Người mới là quý á.” Giọng nữ nhân kia càng thêm bất mãn.

“Vị đại tể này, cô có thể xuất hiện cho ta thấy được không?” Nhược Hư cười khổ nói.

“Bây giờ không cho người thấy, ta hỏi người trước, người có muốn học võ công không? Nếu muốn, ta lập tức có thể khiến người trở thành thành võ lâm cao thủ trong nhiều nhất là ba tháng.” Nữ tử chẳng biết là người hay quý kia hỏi.

16. Chương 16: Hữu Linh

“Điều đó là thật ư? Có chuyện dễ dàng như vậy sao? Nhược Hư trong lòng thầm nghĩ.

“Đương nhiên là thật, ta cũng không có hứng thú đi lừa một tên ngốc như người.” Thanh âm nữ tử kia lại thoát ra, dọa cho Nhược Hư nhảy dựng lên.

“Ta vừa rồi còn chưa nói gì mà?” Nhược Hư nhìn quanh bốn phía, thì thào nói.

“Đồ ngốc, người nghĩ cái gì trong đầu ta cũng đều biết hết, người không cần phải nói chuyện nữa, muốn nói gì cứ nghĩ trong lòng là được.” Đáng thương cho Nhược Hư vốn rất thông minh, chẳng dè giờ đây bị người ta không ngừng mắng cho là đồ ngốc.

“Người..... người rốt cuộc là người hay quý?” Nhược Hư trong lòng hít vào một ngụm lương khí, thật khó mà tin nổi, những gì hấn nghĩ trong lòng đều bị nàng ta biết được.

“Ta không phải là người.” Nữ tử kia u uẩn đáp, trong giọng nói đượm chút cô đơn. “Ta cũng không phải là quý.”

Nược Hư trước tiên cả kinh, sau lại ngẩn ngơ, không phải là người, cũng không phải là quý, chẳng lẽ là yêu quái?

“Người mới là yêu quái á!” Nữ tử kia lại bực tức, đột nhiên lại thở dài một hơi, trong giọng nói mang vẻ ưu thương, “Có nói người cũng không hiểu đâu, người hiện tại cứ xem ta là quý cũng được, thật ra so với quý trong tưởng tượng của người cũng không khác biệt gì lắm.”

“Vị cô nương này, người bây giờ rốt cuộc đang ở đâu? Chẳng lẽ..... chẳng lẽ lại bám vào người ta?” Nhược Hư có chút không ý tứ hỏi, trước kia hấn từng nghe qua thuyết nữ quý nhập thân, chẳng lẽ việc này lại thật sự phát sinh trên chính thân người hấn hay sao?

“Ta thềm bám vào người người lắm!” Nữ tử kia tức giận nói, sau một hồi trầm mặc rốt cuộc cũng lên tiếng, “Ta đang ở trong thanh kiếm trên tay người đây.”

Nược Hư lại càng hoảng sợ, vội vàng nhìn lại thanh kiếm đang cầm trong tay, nhưng cũng không phát hiện được điều gì bất thường.

“Đồ ngốc, người không nhìn ra được đâu.” Thanh âm của nữ tử kia lại vang lên. Nhược Hư xấu hổ cười cười, không nói gì nữa, chuyện xảy ra vào thời điểm này quả thật không ai đoán trước được, hắn sống đến bây giờ cũng chưa từng gặp qua.

“Từng có một người con gái, vì nam tử mình yêu thương mà tự nguyện nhảy vào hỏa lò, giúp chàng chế tạo nên một thanh tuyệt thể thần kiếm. Lúc này, thanh kiếm ấy đang ở trên tay người, còn ta chính là vị thiếu nữ đó.” Nhược Hư trong lòng cảm nhận được thanh âm của nữ tử kia, có chút ai oán, có chút bi thương. “Thanh kiếm này được xưng là Tình Kiếm, vốn do huyền thiết ngàn năm để chế luyện thành, hơn nữa lại được chôn dấu suốt sáu mươi năm dưới lòng đất, sau khi hấp thụ tinh hoa đại địa, lại từ dưới đất ngoi lên, trải qua tiếp sáu mươi năm dung nạp ánh sáng nhật nguyệt. Hiện tại thanh kiếm này đã trở thành thần binh lợi khí quán nhập tinh hoa của đất trời. Suốt sáu mươi năm dưới mặt đất kia, ta đột nhiên phát hiện chính mình có ý thức, mà theo ký ức của ta thì ta đúng là người nữ tử đã vì tình tuấn kiếm ấy, về sau ta lại từ từ biết được, thần binh trước nay đều có linh hồn, mà ta thì đúng là linh hồn trong Tình Kiếm. Thật ra mà nói, ta chính là người nữ tử ấy, cũng có thể cho là không phải, bởi vì ta tuy có ký ức của nàng, nhưng ta biết ta không phải là nàng, ta chính là linh hồn trong thanh kiếm này.”

“Từ khi ta có ý thức đến nay, ta đã chờ đợi bên trong thanh kiếm gần trăm năm rồi, ta cũng dần hiểu ra, thân là kiếm linh, nhiệm vụ của ta chính là vì kiếm phải tìm ra một chủ nhân thật tốt, nhưng ta không biết phải tìm thế nào, ta chợt nghĩ đây đã là Tình Kiếm thì phải tìm một người thật có tình có nghĩa, lúc ta cảm nhận được tình cảm trong lòng người đối với hai nữ hài tử kia, ta đã quyết định chọn người. Bởi vì Tình Kiếm đã thấm máu nên chúng ta hiện tại đã trở nên huyết mạch tương liên, đây cũng là nguyên do mà ta có thể cảm nhận được nội tâm của người đang nghĩ gì.

Nữ tử kia, hay có thể gọi là Kiếm Linh, chậm rãi nói một lúc lâu. Mặc dù Nhược Hư cảm thấy thật khó tin, bất quá cũng có thể cơ bản hiểu ra ngọn nguồn câu chuyện.

“Người thân là chủ nhân của Tình Kiếm, vì thế không được làm hoen ố thanh danh của kiếm, cho nên người hãy ngoan ngoãn nghe lời ta, học võ công cho thật tốt.” Kiếm Linh thấy Nhược Hư không nói lời nào lại tiếp tục thuyết giảng.

“Ta cũng rất muốn học, nhưng võ công không phải dễ dàng học được đâu.” Nhược Hư thầm nói trong lòng.

“Chính là như thế, nhất là với một kẻ ngốc nghếch, tư chất chẳng ra gì như người, bất quá....” Kiếm Linh nghiêm trang nói, “bất quá đã có ta, Kiếm Linh vĩ đại nhất này giúp đỡ, người có ngu ngốc hơn nữa cũng chẳng hề gì.” Thật sự không nhìn ra vị Kiếm Linh tiểu thư này còn có thêm khuynh hướng tự tăng bốc nữa.

“Kiếm Linh tỷ tỷ, tỷ thật sự có thể giúp ta sao?” Nhược Hư có chút động tâm, nói thật, hắn bây giờ rất muốn chính mình có một thân võ công cao thâm.

“Người gọi ta là tỷ tỷ hả, như vậy cũng được! Hi hi, đệ đệ ngoan, mau gọi ta thêm vài tiếng tỷ tỷ nữa nào.” Kiếm Linh vui vẻ nói. Nhược Hư cười cười, có chút mỉa mai, xem ra chỉ cần là phụ nữ thì đều thích làm tỷ tỷ người khác. Bất quá nghĩ lại, nếu những lời nàng nói lúc này là sự thật thì nàng sớm đã trăm tuổi rồi, bảo hắn gọi nàng là tỷ tỷ cũng không có gì khó khăn, chỉ là hắn chẳng phải đang gọi một lão thái bà là tỷ tỷ ư? Hồngбет rồi, hắn quên mất hắn nghĩ gì cũng đều lộ ra ngoài.

“Tên ngốc nhà người, dám gọi ta là lão thái bà á! Người thật không muốn sống nữa rồi.” quả nhiên Kiếm Linh nổi trận lôi đình, bất quá cảm giác lại hết như một vị tiểu cô nương, “Còn không mau gọi ta ba tiếng tỷ tỷ, bằng không ta sẽ cho người biết thế nào là lợi hại.”

“Tỷ tỷ.” Nhược Hư bất đắc dĩ phải ngoan ngoãn thầm gọi trong lòng.

“Giỏi lắm, hi hi.” Kiếm Linh vui vẻ khúc khích cười, “Từ nay về sau người cứ gọi ta là tỷ tỷ đi nhé.”

“Tỷ tỷ, người tên gì vậy?” Biết mình biết người vẫn tốt hơn, Nhược Hư bắt đầu hỏi chuyện của nàng.

“Ta không có tên.” Một khoảng lặng dài chợt nhiên diễn ra, thật lâu mới vang lên thanh âm khe khẽ.

Nhược Hư trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác khó chịu lạ kỳ, giống như cảm nhận được sự khó chịu trong lòng Kiếm Linh, hắn đột nhiên nghĩ đến gần một trăm năm qua, nàng có lẽ phải một thân một mình vượt qua, tư vị đó thật khó khăn làm sao.

“Hảo đệ đệ, không cần vì tỷ tỷ mà phiền lòng, bây giờ có đệ đệ người theo giúp ta là ta đã vui rồi.” Giọng nói hân hoan của Kiếm Linh lại truyền đến trong lòng.

“Tỷ tỷ, người có thể bước ra khỏi thanh kiếm hay không?” Nhược Hư bất chợt hỏi.

“Không vấn đề gì, đợi đến tối ta sẽ bước ra cho người gặp.” Kiếm Linh hi hi cười bảo, “Ta nói cho người biết, tỷ tỷ của người chính là đại mỹ nhân mà thế gian chẳng có, người mà nhìn thấy ta rồi chắc chắn sẽ quên bèn Thanh tỷ của người ngay.” Đương nhiên là trên nhân gian chẳng có, nhân gian làm gì có loại linh hồn như nàng ta.

“Thanh tỷ.” Nghe đến cái tên đó, Nhược Hư trong lòng lại có chút đau xót, “Thanh tỷ, nàng đang ở nơi đâu?”

“Hảo đệ đệ, người đừng thương tâm nữa, người thương tâm tỷ tỷ ta cũng buồn theo đó.” Thanh âm Kiếm Linh quả nhiên có chút ưu thương giống như hần, bất quá giọng nói lập tức trở lại bình thường, “Chỉ cần người nghe theo ta, ta cam đoan người không bao lâu nữa có thể tìm được Thanh tỷ của mình.”

“Tỷ tỷ, có thật như vậy không? Chỉ cần có thể tìm được Thanh tỷ về, ta nhất định sẽ nghe lời người.” Nhược Hư vội vàng nói.

“Đương nhiên là thật rồi, cho dù người có không tin ta đi nữa.” Trong giọng nói Kiếm Linh ẩn ước sự không hài lòng, thấy Nhược Hư sốt ruột vì Giang Thanh Nguyệt như thế, nàng có chút ít cảm giác ghen tỵ.

“Tỷ tỷ, ta tin người, ta nhất định tin người mà, vậy người hãy mau dạy ta phải làm như thế nào đi.” Nhược Hư cuống quýt nói.

“Thật là, cái vị Thanh tỷ gì đấy còn chưa xinh đẹp bằng ta, người sốt ruột như vậy làm gì.” Kiếm Linh lần này chỉ ngẫm nghĩ trong lòng, chẳng thềm nói ra. Việc này đối với Nhược Hư mà nói thật không công bằng, nàng có thể biết mọi suy nghĩ của Nhược Hư, còn nàng đang nghĩ cái gì thì hần một chút cũng không biết được.

“Chỉ cần người nghe lời ta, học võ công cho thật giỏi, ta cam đoan có biện pháp khiến nàng ta đến tìm người.” Kiếm Linh nói như đã tính toán trước.

“Tỷ tỷ, việc này thì có liên quan gì đến việc học võ công?” Nhược Hư có chút chần chừ hỏi, mặc dù hần muốn học võ công nhưng so đi sánh lại, hần càng muốn tìm được Giang Thanh Nguyệt hơn.

“Đương nhiên là có quan hệ, nếu người không có võ công mà dùng đến cách thức của ta, chỉ sợ lúc người chưa tìm được nàng ta thì đã chết rồi.” Kiếm Linh tức giận nói.

“Không thể nào.” Nhược Hư nói thẳm, “Tỷ tỷ, người không thể nói cho ta biết rốt cuộc là dùng biện pháp gì à?”

“Thấy người muốn biết như vậy thì ta nhân tiện nói cho người luôn.” Kiếm Linh nói, giọng điệu cực kỳ đắc ý, “Kỳ thực cũng rất đơn giản, người chỉ cần nhờ người ta tung tin ra ngoài, nói Tình Kiếm đang ở chỗ của người, khi ấy khẳng định sẽ có rất nhiều người mò đến tìm người. Sau đó, Thanh tỷ vì thập phần lo lắng cho sự an toàn của người, tất nhiên sẽ chủ động đến tìm người thôi. Thế nào? Cách hay như vậy đệ đệ nhà người chắc chắn là không nghĩ ra được rồi.”

“Cách này cũng thật không tồi.” Nhược Hư sớm chẳng biết nói gì nữa, chuyện như vậy mà nàng ta cũng nghĩ ra được, bất quá nói thật, đây cũng không phải là một biện pháp không hay, nếu Giang Thanh Nguyệt biết hần đang gặp nguy hiểm, nàng nhất định sẽ đến để bảo vệ hần.

“Tất nhiên rồi, tỷ tỷ của người vốn thông minh cỡ nào chứ, nghĩ ra được biện pháp như vậy không hay sao được?” Kiếm Linh dương dương đắc ý, tựa như vừa đoạt được công lớn, “Nhưng mà người cần phải học võ công cho giỏi, bằng không Thanh tỷ của người còn chưa tìm được người, người đã chết mất rồi.” Nói đến mấy chữ “Thanh tỷ của người”, nàng cố tình nhấn mạnh thanh âm.

“Nhưng mà, tỷ tỷ, ta phải học võ công như thế nào đây?” Nhược Hư bất đắc dĩ hỏi.

“Ta sẽ dạy cho người. Tỷ tỷ thần thông quảng đại, không có gì là không làm được.” Kiếm Linh vẫn tiếp tục tự bán tự mua.

“Kỳ thật người bây giờ cũng đã có võ công rồi.” Kiếm Linh lại thêm vào một câu.

“Ta đã có võ công ư?” Nhược Hư rùng mình, “Tỷ tỷ, người không gạt ta đấy chứ? Ta có võ công khi nào tại sao chính ta cũng không biết?”

“Người ngốc như vậy đương nhiên là không biết rồi.” Kiếm Linh cười hì hì, “Người không phát hiện ra người bây giờ đi đường càng lúc càng nhanh, hơn nữa đi bao lâu cũng không thấy mệt à?”

Nhược Hư gật đầu, quả thật là như thế.

“Tình Kiếm sau khi nhận người là chủ nhân, đã từ từ cải tạo thân thể của người, trên thân kiếm vốn chứa đựng tinh hoa của trời đất, hiện tại chúng sẽ chậm rãi chuyển qua người người, dẫn thông các đại kinh mạch trên thân thể, giúp người thoát thai hoá cốt. Mặc dù bây giờ mới chỉ qua vài ngày nhưng trên thực tế, trên người người đã sở hữu được công lực của một người bình thường khổ luyện suốt mười năm. Chỉ cần người mỗi ngày đều dùng tay cầm Tình Kiếm, đại khái chỉ sau ba tháng thì Tình Kiếm sẽ hoàn tất việc cải tạo thân thể, lúc đó thì công lực của người sẽ không còn bao nhiêu người có thể so sánh được nữa. Sau đó, trong vòng mấy tháng ấy, ta sẽ dạy cho người vài phương pháp vận dụng võ công thêm vào một ít chiêu thức. Ba tháng sau, đệ đệ người đã trở thành một cao thủ võ lâm rồi.” Kiếm Linh càng nói càng tỏ vẻ hưng phấn, “Đương nhiên tất cả đều nhờ người may mắn có một vị tỷ tỷ vĩ đại như ta mới thành công được, người đừng quên cảm tạ ta đó.” Câu cuối cùng khiến cho Nhược Hư vốn đang cao hứng phải cười khổ không thôi.

“Hôm nay, ta trước hết sẽ dạy người nội công tâm pháp cơ bản nhất, loại nội công tâm pháp này là do chính tỷ tỷ ta tự nghĩ ra, vốn là “hàng độc” đấy!” Kiếm Linh đắc ý nói, “Ta trước tiên sẽ nói cho người biết khẩu quyết, người có thể vừa đi đường vừa lắng nghe, sau đó thì tự tu luyện.”

Khẩu quyết không dài, chỉ khoảng mấy trăm chữ, Kiếm Linh ở trong lòng Nhược Hư niệm khoảng vài lần thì hẳn đã có thể nhớ hết.

“Đệ đệ, người có biết nội công tâm pháp này của ta so với của người khác có gì khác nhau không?” Kiếm Linh nói, ra vẻ huyền diệu, “Ồ, đệ đệ gốc nhà người không có võ công nhất định là không biết rồi, hay là để tỷ tỷ nói cho người biết luôn. Nội công tâm pháp của người khác đều phải tập trung ngồi xuống thì mới có thể luyện được, còn của ta thì không giống như vậy, bất kỳ lúc nào cũng có thể luyện tập, mỗi ngày mười hai canh giờ cho dù người đang làm gì, chân khí cũng tự động vẫn chuyển, ăn cơm, đi đường hay ngủ nghỉ cũng đều như nhau, chính là đang luyện công. Hì hì, tỷ tỷ ta là thiên tài mới có thể phát minh ra loại tâm pháp này.”

Rốt cuộc Nhược Hư cũng đã phát hiện ra đặc điểm lớn nhất của Kiếm Linh chính là nói nhiều, có lẽ cũng bởi qua nhiều thập niên không được nói chuyện với người khác, cho nên nàng luôn muốn tìm Nhược Hư để nói chuyện dù không có việc gì, hơn nữa nàng lại rất thích khoe khoang khoeác lác, bất quá bên trong cũng có chút tự hào về bản thân. Nhược Hư chiếu theo nội công tâm pháp của nàng mà luyện, quả nhiên phát hiện sau vòng đầu tiên chân khí vận chuyển, không cần đến sự khống chế của hắn, chân khí cũng sẽ tự động tuần hoàn không dứt, hơn nữa chân khí vận chuyển đối với những việc làm khác cơ bản cũng không có gì ảnh hưởng.

Mới có nửa ngày ngắn ngủi trôi qua, hắn đã phát hiện trong cơ thể tràn đầy chân khí, trong lòng hắn vô cùng kích động, hắn rốt cuộc cũng bước ra khỏi giai đoạn gian nan đầu tiên của võ học. Lúc này, hắn nhớ lại cách đây không lâu, hắn phải bất đắc dĩ nhìn Tiểu Tuyết bị thương, nhớ tới Giang Thanh Nguyệt gặp nạn trong sự bất lực của hắn, trong lòng hắn thầm hứa: Tiểu Tuyết, Thanh tỷ, từ nay về sau ta có thể tự chiếu cố cho bản thân rồi. Chờ võ công ta cao hơn một chút, ta có thể đến bảo vệ cho các người.

“Đệ đệ người thật là đa tình mà, trong lòng sao lại nhớ đến nhiều nữ hài tử như vậy.” Nhược Hư chính đang lúc thần tình âm trầm bị thương, Kiếm Linh đột nhiên lại nói ra một câu như thế, Nhược Hư mới ngẫm lại bản thân bất kể đang nghĩ cái gì nàng ta cũng đều biết hết, vậy từ nay về sau hắn còn có điều gì đáng gọi là bí mật nữa không?

“Tỷ tỷ, người không cần nghỉ ngơi sao?” Bây giờ sắc trời đã tối, Nhược Hư cũng không tìm đến nhà trọ, cuộc sống ăn gió nằm sương hẳn đã bắt đầu quen dần.

“Người chẳng phải cũng không ngủ sao? Lại nói, tỷ tỷ ta có thể không cần nghỉ ngơi cũng được.” Kiếm Linh nói một cách đầy tự hào.

Nhược Hư thở dài một hơi, nằm ngửa trên mặt đất, ngắm đầu ngắm những vì sao trên bầu trời.

“Tỷ tỷ, ta tìm giúp người một cái tên có được không?” Nhược Hư không dám tùy tiện nghĩ đến việc khác, vì vậy chỉ đành nghĩ về Kiếm Linh, ngắm lại nàng còn chưa có tên, đột nhiên lại có chút xúc động vì việc ấy.

“Thật ra..... thật ra ta cũng có tên, bất quá ta không muốn nhắc lại cái tên đó nữa, bởi vì ta cảm thấy ta không phải là nàng ấy.” Kiếm Linh trầm mặc một hồi mới lên tiếng, Nhược Hư biết nàng đang ám chỉ cô gái đã tuần kiếm kia.

“Tỷ tỷ, người xem, những ngôi sao trên bầu trời kia thật đẹp!” Nhược Hư thì thầm nói.

“Thế thì gọi ta là Tinh Tinh vậy.” Kiếm Linh thuận miệng nói, “Đúng rồi, ta nghĩ ra rồi, ta sẽ gọi là Thiên Tinh! Ày, mà họ gì nhỉ? À, vậy nhân tiện lấy họ của người luôn đi, từ nay về sau ta gọi là Hoa Thiên Tinh nhé!” Nói xong lại một phen hớn hờ.

“Ta rốt cuộc cũng có một cái tên cho mình rồi.” Kiếm Linh, à không, là Hoa Thiên Tinh thì thảo nói, “Ta chính là ngôi sao xinh đẹp nhất bầu trời, đáng tiếc ánh sao chói lọi lại luôn bị nguyệt minh ngăn trở.”

Lòng nàng lại thoảng dâng lên một tia ưu sầu.

Quyển 2: Kiếm Linh

17. Quyển 2: Kiếm Linh – Chương 1: Kiếm Linh Thụ Nghệ

Mấy ngày sau đó, Nhược Hư vừa đi vừa đắm chìm trong sự kỳ diệu của võ học. Hoa Thiên Tinh mặc dù thường như tiểu cô nương trên đũa Nhược Hư, nhưng khi dạy võ công cho hắn lại rất chăm chú cẩn thận. Hiện tại nàng đang dạy cho Nhược Hư một vài điều căn bản về cách vận dụng nội công, khinh công, nguyên lý về các loại võ công, ám khí nhưng lại không dạy chiêu thức thủ pháp cụ thể, nàng nói là võ công do nàng sáng tạo ra vốn không có chiêu thức. Nhược Hư cũng chẳng còn cách nào khác, trước tiên chỉ đành ngoan ngoãn nghe theo sự chỉ bảo của nàng.

Nhược Hư vốn được trời ban cho trí thông minh cực cao, chỉ là ngày trước chẳng hiểu vì sao lại học võ công không được, bây giờ lại có thể học tốt đến như thế, vượt hẳn trước kia, làm cho Hoa Thiên Tinh cũng phải liên tục tán thưởng không thôi. Bất quá Hoa Thiên tinh cho rằng với sức học nhanh chóng của Nhược Hư như vậy, nàng sẽ sớm chẳng còn gì để dạy. Với lại, hiện tại nàng cũng không thể dạy nhiều, cho nên nàng muốn Nhược Hư trước hết phải tập cho tốt công phu cơ bản đã. Nhược Hư lúc này ngày càng tin nhiệm nàng nên nàng nói cái gì hắn cũng tự nhiên nghe theo.

Tín nhiệm thì tín nhiệm, bất quá với tính cách của Hoa Thiên tinh, Nhược Hư suy nghĩ mãi cũng chẳng ra, nàng lúc thì giống một tiểu cô nương chỉ mới hơn mười tuổi, lúc lại như một lão bà già dặn, làm cho Nhược Hư cũng chẳng biết đâu là tính cách thực của nàng, hoặc giả cả hai loại này đều không phải.

Bảy ngày sau, dù trải qua phong trần nhưng tinh thần vẫn sáng láng, Nhược Hư xuất hiện trong thành Vũ Xương. Hắn hiện tại đang ở lầu hai của Hoàng Hạc tửu lâu, tựa vào song cửa, mà nơi đối diện tửu lâu lại chính là Đại Giang tiêu cục, hắn đã ngồi ở đấy nửa ngày trời nhưng vẫn không thấy một ai ra vào. Tấm bảng lớn treo phía trước Đại Giang tiêu cục vẫn lấp lánh như cũ, có điều ngoài hiên lại vắng vẻ. Nhược Hư nghe ngóng một chút mới biết được, nửa tháng trước trong một đêm toàn bộ người của Đại giang tiêu cục đều bị mất tích, sinh tử không rõ, mà những kẻ ở quanh đấy vào đêm đó lại chẳng nghe thấy tiếng động nào vang lên. Vì vậy, lúc này tất cả mọi người đều sợ hãi chẳng dám đi vào. Tiểu nhị kia vừa nãy còn than thở, tửu lâu này trước kia vốn đông khách, bây giờ vì nguyên nhân của Đại Giang tiêu cục nên số người tới đây cũng giảm đi ít nhiều, chỉ là mấy ngày nay không biết vì nguyên nhân gì mà khách khứa tới lại đông hơn.

“Đệ đệ, trên tửu lâu có không ít người là cao thủ võ lâm đấy.” Thanh âm Hoa Thiên Tinh truyền đến lòng hắn, hắn nhìn lướt qua mọi người trên tửu lâu, phát hiện rằng bọn họ tựa hồ cũng như hắn, đều đang vô tình hữu ý nhìn vào cánh cổng lớn của tiêu cục phía đối diện.

“Bọn chúng xem ra tới vì Thanh tỷ” Nhược Hư thầm nghĩ trong lòng.

“Đương nhiên, bất quá mục đích của bọn họ và người không giống nhau, có thể bọn họ sẽ gây bất lợi cho Thanh tỹ của người đó” Hoa Thiên tinh nói.

“Kẻ nào dám làm tổn thương Thanh tỹ, ta giết hắn ngay!” Nhược Hư trong lòng hừ lạnh một tiếng.

“Đệ đệ à, bây giờ võ công người còn chưa cao đến thế đâu, người chưa chắc đã là đối thủ của bọn chúng!” Hoa Thiên tinh dịu dàng nói.

Nhược Hư còn muốn nói điều gì nữa, đột nhiên cảm giác có người đang đi tới chỗ hắn, ngẩng đầu lên thì phát hiện ra một lão đầu cao gầy, đôi mắt híp lại, tóc tai bù xù, có vẻ lôi thôi.

“Tiểu huynh đệ, người nhìn phía đối diện đã nửa ngày rồi, có trông thấy gì không?” Lão nhân ấy ngồi xuống chỗ đối diện với Nhược Hư, nở một nụ cười bí hiểm.

“Tiền bối đã nhìn ta nửa ngày, cũng không thấy gì cả sao?” Nhược Hư bình thản hỏi lại.

“Tiểu huynh đệ, người có muốn vào bên trong xem xét không?” Lão nhân cười cười có chút xấu hổ, nhìn về phía cánh cửa đối diện của Đại Giang tiêu cục hỏi.

“Vậy tiền bối có muốn đi hay không?” Nhược Hư lại ném cho hắn một vẻ mặt khó chịu.

“Không muốn, ta đương nhiên không muốn rồi” Lão đầu cười giễu.

“Thế à, tại hạ thật ra lại rất muốn vào đấy!” Nhược Hư mỉm cười nói.

Lão nhân rung mình, tựa hồ như không nghĩ là Nhược Hư trả lời như vậy, ánh mắt lơ mơ đột nhiên sáng lên, lão đã nhìn thấy thanh kiếm trên tay Nhược Hư.

“Tiểu huynh đệ, thanh kiếm trên tay người có thể để ta xem không?” Trong giọng nói của lão nhân có chút vội vàng.

“Không thể.” Nhược Hư lạnh nhạt nói, trong lòng thầm nảy sinh kinh hãi, chẳng lẽ lão nhân này đã nhìn ra thanh kiếm trên tay mình chính là Tình Kiếm?

“Vậy tiểu huynh đệ người có thể rút ra cho ta xem một chút được không?” Lão đầu vẫn không cam lòng.

“Thật có lỗi rồi, tiền bối, thanh kiếm này là vật mà thê tử ta tặng, ta không thể tùy tiện đưa cho người ngoài xem được.” Nhược Hư khẽ mỉm cười, khởi thân đứng dậy “Tại hạ đến nơi đối diện quan sát, tiền bối nếu có hứng thú thì có thể cùng đi?”

“Ấy ấy, không cần đâu, tiểu huynh đệ người đi là được rồi!” Lão đầu cười gượng, lộ ra hàm răng vàng khè.

“Đệ đệ, người thật sự muốn tiến vào hay sao?” Nhược Hư tính tiền rồi xuống lầu, trực tiếp hướng thẳng đến nơi đối diện, Hoa Thiên tinh có chút lo lắng hỏi.

“Ta có cảm giác, Thanh tỹ cũng đang ở bên trong” Nhược Hư đứng trước cửa Đại Giang tiêu cục, chỉ cần bước thêm một bước nữa là tiến vào bên trong, hắn tựa hồ cảm giác ở phía đối diện có vô số ánh mắt đang chăm chú theo dõi hắn.

Nhược Hư khẽ hít vào một hơi, cuối cùng cũng cất bước đi vào, tiến qua một khoảng sân rộng vào đến đại sảnh, trên bàn thờ có vài tấm linh vị được đặt kề nhau.

“Phụ thân Giang Thiên Khiếu chi linh vị”

“Huynh Giang Lăng Phong chi linh vị”

“Mười Giang Tiểu Nguyệt chi linh vị”

Cảnh tượng đập vào mắt khiến Nhược Hư giật mình, tuy nhiên hắn có thể xác định, Giang Nguyệt Thanh quả nhiên đã trở về nơi đây, đột nhiên hắn ngửi thấy chút hương thơm thoang thoảng từ mấy nén hương còn cháy dở trên lư hương.

“Thanh tỹ, nàng ở đây sao?” Nhược Hư khẽ khàn hô gọi, nhưng chẳng có tiếng đáp lại.

“Thanh tỹ, ta biết nàng nhất định ở nơi này, nàng ra gặp mặt ta có được không? Ta thật sự rất nhớ nàng mà!” Thanh âm Nhược Hư có chút nghẹn ngào, mười ngày rồi, đã mười ngày trôi qua rồi, cứ lúc nào ngừng

luyện võ, hần lập tức lại nhớ tới Giang Thanh Nguyệt, hai người mặc dù mới ở chung vài ngày ngắn ngủi, nhưng mà trong hoạn nạn nảy sinh cảm tình thì làm sao có thể dùng thời gian để cân đo nặng nhẹ chứ?

“Thanh tử!” bỗng nhiên Nhược Hư xoay người lại trông về phía cửa, nhưng hần lại thất vọng, ngoài cửa quả nhiên có người nhưng đáng tiếc không phải là Thanh tử của hần mà là một người xa lạ.

“Người là ai?” Sự thất vọng lớn lao khiến cho Nhược Hư dâng lên một nỗi phần nộ khó hiểu, hần lạnh lùng nhìn người ở ngoài cửa.

Người kia không nói gì, lại bước về phía trước vài bước, tiến vào đại sảnh, lúc này Nhược Hư mới phát hiện đằng sau hần nguyên lai còn có vài người, tăng đạo ni tục đều có cả.

Người xuất hiện trước tiên kia toàn thân vận một bộ nho sam màu xanh, khuôn mặt có một chút uy nghi lại có vài phần phiêu dật, còn lại bốn người phía sau hần gồm có một trung niên hòa thượng khoát áo cà sa vàng, một ni cô xinh đẹp trên dưới ba mươi tuổi, một trung niên đạo sĩ, ngoài ra còn một gã trung niên nam tử vận tục trang màu lam.

“Xin hỏi công tử, người quan hệ thế nào với Giang gia?” văn sĩ rốt cuộc cũng lên tiếng, giọng có phần ôn hoà nhưng cũng mang ngữ khí chất vấn.

“Ta trước hết muốn biết các hạ là ai?” Nhược Hư liếc nhìn năm người nói.

“Hỗn xược, dám nói với Diệp đại tiên sinh như vậy à!” gã tục trang nam tử quát lên, hoà thượng kia lại niệm một tiếng Phật hiệu, ni cô thì khẽ nhíu mày một chút, còn đạo sĩ thì chẳng có phản ứng gì.

“Tại hạ mới hành tẩu giang hồ, kiến thức có chút hạn hẹp, Diệp đại tiên sinh là ai tại hạ vốn không biết, bất quá tại hạ cũng không ưa cái việc đối với người khác lại khúm núm khép nép như vậy” Nhược Hư lạnh lùng nói, đối với người này hần vốn chẳng có hảo cảm gì hay ho, hơn nữa việc không tìm thấy Giang Thanh Nguyệt khiến cho tâm tình hần không được tốt lắm, làm sao mà nói lời dễ nghe cho được.

Nam tử áo lam kia biến sắc, đang muốn phát tác nhưng văn sĩ trung niên nhẹ nhàng ngăn y lại.

“Lão phu Diệp Bất Nhị, giang hồ coi trọng gọi là Diệp đại tiên sinh, cùng mấy vị bằng hữu là Thiếu Lâm Viên Năng đại sư, Võ Đang Thanh Phong đạo trưởng, Nga Mi Tuệ Văn sư thái và Thanh Thành Trịnh Hành Anh huynh, xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?” Văn sĩ trung niên khiêm tốn hỏi.

Nhược Hư có chút rùng mình, Diệp Bất Nhị cái tên này hần đã từng nghe qua, võ công y tuy không cao nhưng địa vị trên giang hồ rất lớn, gọi là Trí thánh, bình thường vẫn hay được gọi là Diệp đại tiên sinh, không tưởng được lại ngẫu nhiên gặp y ở chỗ này, hơn nữa đằng sau còn có bốn cao thủ trong bảy đại môn phái theo cùng, xem ra sự tình tựa hồ chẳng hề đơn giản.

“Tại hạ Hoa Nhược Hư, xin ra mắt Diệp đại tiên sinh” Nhược Hư hạ giọng xuống, có chút thi lễ.

“Đại Giang tiêu cục áp tiêu, ba mươi bảy mạng người đều không ai sống sót, mà trong nhà phụ nữ và trẻ con đều mất tích, gây nên chấn động lớn trên giang hồ, Lão phu ngày trước cùng Giang cục chủ có một chút giao tình, vì vậy cùng với mấy vị võ lâm đồng đạo ở đây, muốn vì Đại giang tiêu cục đòi lại chút công đạo” Diệp Bất Nhị ngữ khí có chút chua xót, nói tiếp: “Chỉ là nhiều ngày trôi qua như vậy cũng chẳng có biện pháp gì, giang hồ đồn rằng Giang đại tiểu thư là người duy nhất còn sống cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, cho nên chúng ta tiện thể đến nơi này chờ đợi, vừa rồi gặp Hoa công tử bước vào, cho nên chúng ta tới hỏi thăm một chút, xem Hoa công tử có thể cho chúng ta một vài manh mối được không?”

“Giả nhân giả nghĩa, trước đây lúc Thanh tử gặp nguy hiểm, sao chẳng thấy bóng dáng các người?” Nhược Hư trong lòng thâm nghĩ.

“Giang hồ đồn rằng, Hoa công tử chính là tình lang của Giang đại tiểu thư, không biết có phải như vậy không?” Tuệ Văn sư thái ở bên cạnh đột nhiên hỏi.

“Ta cũng đang đi tìm Thanh tử, nàng ấy rời khỏi ta cũng một đoạn thời gian rồi” Nhược Hư trong lòng phiền muộn, chậm rãi nói.

“Hoa công tử có biết Giang đại tiểu thư đi đến địa phương nào không?” Diệp Bất Nhị trầm ngâm một chút rồi nói.

“Nếu ta biết, ta có phải đi tìm khắp nơi không?” Nhược Hư tức giận nói: “Tại hạ đi trước một bước, mấy vị ở lại cứ thông thả” Chẳng biết vì nguyên nhân gì, gặp lại mấy người này hần chung quy cảm thấy không thoải mái, đặc biệt là thái độ hống hách khinh người của Trịnh Hành Anh.

“Đứng lại!” vẫn là Trịnh Hành Anh lên tiếng, “Diệp đại tiên sinh chưa hỏi xong!”

“Diệp đại tiên sinh được coi là võ lâm đệ nhất trí giả, có chuyện gì mà không tự mình giải quyết được chứ?” Nhược Hư lạnh giọng nói: “Huống hồ, có ai quy định ta không thể không trả lời vấn đề của Diệp đại tiên sinh ư? Còn các hạ lại có tư cách gì bắt ta nhất định phải đứng lại?”

“Hoa Nhược Hư, ngươi nghĩ ngươi là ai?” Trịnh Hành Anh tức giận không ít, lớn giọng nói.

“Vậy các hạ nghĩ mình là ai? Đây là Đại Giang tiêu cục, không phải là Thanh Thành của ngươi, ngươi lấy tư cách gì mà khoa chân múa tay với ta chứ?” Tâm tình Nhược Hư kỳ thật đã chẳng tốt đẹp gì, nhân lúc này hần bóp chặt lại ngay không chút khách khí.

“Hoa công tử, đừng nổi giận như vậy, Trịnh huynh cũng chỉ hi vọng sớm đòi lại công đạo cho Đại giang tiêu cục mà thôi” Diệp Bất nhị thở dài nói: “Trịnh huynh, Hoa công tử, mọi người đều vì Đại Giang tiêu cục, xin đừng vì chút việc nhỏ mà làm tổn thương tình cảm của mỗi bên chứ?”

Nhược Hư chẳng thèm quan tâm đến mấy người này, chậm rãi bước ra khỏi Đại giang tiêu cục, trong lòng dâng lên một cơn sầu muộn, hần cảm giác là Giang Thanh Nguyệt đang ở gần đây nhưng nàng lại trốn tránh hần, hần phải làm sao mới tìm được nàng?

“Tiểu huynh đệ, nhanh vậy mà ngươi đã ra rồi sao?” Nhược Hư lại trở lên từ lâu, lão nhân kia vẫn đang ung dung ngồi ở vị trí cũ, gặp hần đi lên tựa hồ tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Chẳng lẽ tiền bối hy vọng ta không trở ra nữa sao?” Nhược Hư nhìn lão một cái rồi ngồi xuống vị trí cũ ban nãy của mình.

“Sao có thể chứ? Tiểu huynh đệ ngươi hiểu lầm mất rồi!” Lão nhân vẻ cười hiền lành.

“Hoa huynh đệ, hóa ra nhà đệ ở chỗ này, ta có thể tìm được đệ rồi” Trước cửa từ lâu đột nhiên vang lên một thanh âm kinh hãi, Nhược Hư quay đầu lại nhìn, trên mặt lộ ra nét cười.

“Phong đại ca, sao huynh lại tới đây?” người đến là Phong bình, vốn muốn bắt kịp nên hần đã sớm đuổi theo Nhược Hư, có điều hần lại không ngờ được Nhược Hư chẳng hề ở trọ, còn hần lại đi đến khắp các khách điểm mà nghe ngóng, tự nhiên là tìm không thấy người, kỳ thật hần đã đến thành Vũ Xương trước cả Nhược Hư.

“Hoa lão đệ, ta cố ý đến tìm đệ đó” Phong Bình ngồi xuống bên cạnh Nhược Hư, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn, vừa huyền thuyên đủ thứ chuyện vừa hợp thêm vài hợp rượu lớn.

“Phong đại ca, người cùng Tuyết đại tiểu thư...” Nhược Hư thận trọng dò hỏi.

“Hoa lão đệ, thật sự mà nói ta phải cảm tạ đệ, Phiêu Phiêu nàng ấy đã chấp nhận ta rồi!” gương mặt Phong Bình lộ ra nét ôn nhu, giọng nói tràn ngập vẻ hưng phấn không kiềm chế được: “Hoa Lão đệ, Phiêu Phiêu nói cho ta hay, rằng đệ có thể sẽ gặp nguy hiểm, cho nên ta đến đây để giúp đỡ đệ” Phong Bình lại ngoác miệng cười bảo.

“Này, Hoa lão đệ, đệ và lão đầu này có quen biết à?” Phong Bình rốt cuộc cũng phát hiện ra lão nhân kia, kinh ngạc hỏi.

“Cũng kể như vừa quen biết thôi” Nhược Hư có chút cười khổ, xem ra lão nhân này cũng chẳng phải người thường.

“Này, từ quỳ, quen biết với ta thì có mất mát gì nào?” Lão nhân kia bắt mắt nói.

“Hoa lão đệ, ta nói cho đệ biết, lão đầu này mới chân chánh là kẻ trộm đồ của người khác, ta bắt quá chỉ trộm rượu mà thôi, còn hần hề cái gì đáng giá là trộm hết, đệ phải cẩn thận một chút, trên người có bảo bối gì cũng đừng nói cho hần biết kéo hần trộm đi mất” Phong Bình chẳng thèm lý đến lão ta nữa, tự mình khuyên bảo Nhược Hư.

“Này, tên tử quỷ chết toi, ngươi không cần huỷ hoại thanh danh của ta chứ, ai nói thứ gì đáng giá ta đều trộm hết?” Lão nhân kia đối với Phong Bình chính đang cực kỳ bất mãn.

“Không phải sao? Ngươi chẳng phải trước đây đã từng nói với ta là cả một đồng bạc các ngươi cũng ăn trộm sao?” Phong Bình cuối cùng cũng đã để ý đến hắn.

“Ngươi..... ngươi..... ngươi..... Tên tử quỷ chết bầm, đều là chuyện của ba mươi năm trước, phải biết Vân Cửu ta hiện nay đường đường là Thâu Thánh, những vật bình thường chẳng thể lọt vào pháp nhãn của lão nhân gia, ta mà trộm của ai chính là đã để cho kẻ ấy vài phần mặt mũi rồi!” Lão nhân kia, hay chính là Vân Cửu ra chiều dương dương đắc ý.

“Cái gì mà Thâu Thánh chứ, còn không phải là một tên trộm vặt à?” Phong Bình như tạt một chậu nước lạnh vào đầu lão.

Nhược Hư mỉm cười nhìn hai người bọn họ nháo loạn cả lên, cảm giác bọn họ đúng là một đôi trái tính trái nết, bất quá cảm tình với họ nói chung cũng không tệ. Tên tuổi Vân Cửu trên giang hồ thật ra cũng khá nổi tiếng, cùng với Phong Bình bài danh trên Nhân Bảng, có điều Vân Cửu lại đứng sau Phong Bình, xếp ở vị trí thứ chín, cùng với danh tự của y cũng có phần tương xứng. Cũng bởi có mặt Phong Bình cho nên Nhược Hư cùng Vân Cửu cũng dần dần bắt chuyện với nhau.

“Hoa lão đệ, bây giờ ta diễn cho ngươi xem một chút kỹ thuật của ta nhé.” Vân Cửu cười hắc hắc, bàn tay mở ra, nhưng lại khiến cho sắc mặt của lão đang lúc cao hứng lại trở nên trắng bệch, nguyên lai trong lòng bàn tay lão lúc này chính là khối ngọc bội mà Tô Đại Nhi đã tặng cho Nhược Hư.

“Hoa lão đệ, mau, ngươi mau lấy về đi” Vân Cửu hoảng kinh đem miếng ngọc bội nhét trở lại vào tay Nhược Hư, hệt như trên tay lão đang cầm lúc này chính là một con độc xà vậy.

18. Chương 2: Kiểm Diệt Hữu Tình (kiểm Cũng Có Tình)

“Có đáng sợ như vậy không?” Nhược Hư có chút cười khổ, tiếp lấy ngọc bội nhét vào trong lòng ngực. Thật ra hắn đối với kỹ thuật lấy trộm của Vân Cửu lại khâm phục không thôi.

Ba người chánh đang ở trong Hoàng Hạc tửu lâu, Phong Bình chế nhạo Vân Cửu: “Đáng đời, trộm gì chẳng trộm, lại trộm cái này” Phong Bình cười lên ha hả.

“Lần sau có đánh chết ta cũng chẳng lấy thứ gì trên người Hoa lão đệ nữa” Vân Cửu chán nản nói.

“Chỉ là một khối ngọc bội thôi mà, có gì đáng sợ như vậy?” Nhược Hư trong giọng nói có chút bất đắc dĩ.

“Ngọc bội vốn chẳng có gì, đáng tiếc chủ nhân của nó lại thật đáng sợ” Vân Cửu thì thào nói, dường như nhớ lại điều gì đó.

“Lão thâm nhi, ngươi có phải đã từng ném mùi đau khổ của nàng ấy?” Phong Bình vẽ mặt hoài nghi nhìn Vân Cửu, bằng không lão chẳng lý nào lại sợ đến vậy.

“Làm gì có, ta sao có thể ném đau khổ gì chứ?” Vân Cửu mạnh miệng chối.

“Có thật không? Ngươi có muốn ta đi nói với Tô Đại nhi rằng ngươi đã lấy trộm ngọc bội mà nàng ấy đưa cho Hoa lão đệ không?” Phong Bình lại dương dương nói.

“Ấy, ngàn vạn lần không được, tử quỷ à, chúng ta là huynh đệ với nhau, ngươi chớ nên hại ta như vậy chứ?” Vân Cửu lại càng hoảng sợ.

“Không nói cũng được, nhưng ngươi có thể kể cho chúng ta biết từ lúc nào ngươi lại ăn trái đắng của Tô Đại Nhi không?” Phong Bình hỏi “Ta thực sự muốn biết, tiểu ma nữ kia có thật sự khùng bố đến như vậy?”

“Cũng chẳng có gì cả, chỉ là một lần ta chuẩn bị trộm đàn của nàng, kết quả chẳng biết nàng ta đã động thủ cước thế nào, ta còn chưa thấy được đàn của nàng ra sao đã bị ngắt đi một cách kỳ lạ, sau khi tỉnh lại ta phát hiện mình đã bị đưa tới một hoang đảo không người, không thức ăn nước uống, thiếu chút nữa là ta chết đói ở đó rồi. Sau này nàng mới phái người tới cứu ta, bảo rằng muốn cho ta một bài học” Vân Cửu nghĩ lại tựa hồ có chút không chịu nổi mà rứt đầu ” Mấy ngày chết toi trên cái đảo ấy thật khó mà chịu nổi,

những thứ có thể ăn được trên đảo tựa hồ đều bị ta ăn hết, về sau đến lúc ta cận kề cái chết rồi mới được nàng cứu ra, có đánh chết ta cũng chẳng dám thử lại lần nữa. Ta thích nhất là tự do, vui vẻ đi khắp nơi, kết quả là ở trên cái hòn đảo kia chỉ cần ở bên trung tâm thôi là có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh vật, có muốn đứng đỉnh đạo quanh cũng chẳng được nữa.”

“Lúc ta được cứu ra, người có biết là Tô Đại Nhi đã nói với ta câu gì không?” Vân Cửu không ngừng cười khổ, “Nàng nói nếu ta thật không tìm thấy cái gì ăn trên đảo, thì chỉ cần ta gần chết đói nàng tự nhiên sẽ thả ta ra, kết quả cứ như vậy, thành thử ta đã tự chuốc khổ vào thân.”

“Xem ra Tô Đại Nhi thật đúng là danh bất hư truyền” Phong Bình thì thầm nói, nhưng lại chêm thêm một câu làm Vân Cửu tức chết không thôi, “Bất quá đúng là tự người chuốc lấy cực khổ mà.”

“Tứ quý à, người đừng cao hứng sớm, một ngày nào đó người sẽ được Tô Đại Nhi chỉ giáo, đến lúc đó người nhất định còn thấm hại hơn so với ta nữa” Vân Cửu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ta chẳng phải lo lắng làm gì, đã có Hoa lão đệ đây rồi” Phong Bình không quan tâm nói, “Đến lúc đó Hoa lão đệ nói giúp ta chẳng phải là không có gì sao?”

“Nói rất đúng.” Vân Cửu hai mắt đột nhiên phát sáng nhìn Nhược Hư, “Hoa lão đệ, người và Tô Đại Nhi nhất định là có quan hệ rất tốt phải không?”

“Ta chỉ mới gặp nàng đúng hai lần, mà hai lần ấy là nàng đã cứu ta” Nhược Hư ra vẻ bất đắc dĩ, cười khổ nói.

“Mới gặp có hai lần đã trao tín vật đính ước rồi, mị lực của Hoa lão đệ người cũng lớn thiệt ha.” Vân Cửu vẻ mặt hâm mộ nói.

“Ày, lão thâm nhi, Tô Đại Nhi là Ma cung chủ, làm sao Hoa lão đệ có thể ở cùng với nàng ta được chứ?” Phong Bình ở bên cạnh có chút lo lắng hỏi.

“Ma cung chủ thì đã sao?” Vân Cửu thờ ơ nói “Chỉ cần Hoa lão đệ thật lòng là được, ta nói thật, Tô Đại Nhi vốn dĩ cực kỳ xinh đẹp, tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, có thể lọt vào mắt xanh của nàng chính là phúc khí tu luyện mấy đời, mà cũng chỉ có Hoa lão đệ của chúng ta mới có được phúc khí này, chứ như tứ quý nhà người thì không có khả năng đâu.” Đến cuối lão cũng không quên châm chích Phong Bình một câu.

“Trên Phượng Bảng chẳng phải không có Tô Đại Nhi hay sao? Thế nào nàng ta lại là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ được chứ?” Phong Bình chưa gặp qua Tô Đại Nhi, có chút không tin tưởng nói.

“Tứ quý người thì biết cái gì? Đệ nhất mỹ nữ trên Phượng Bảng kia ta đã thấy qua, căn bản là không so sánh được với Tô Đại Nhi, có lẽ cái tên giả hỏa sắp xếp bảng ấy chưa được diện kiến Tô Đại Nhi.” Vân Cửu ra vẻ rất khinh thường.

“Ba tên đại sắc lang, nói đến mỹ nữ là lập tức có hứng thú ngay” Hoa Thiên Tinh đã lâu không lên tiếng đột nhiên trong lòng Nhược Hư bất mãn nói, dọa cho Nhược Hư một phen nhảy dựng.

“Tỷ tỷ, người này giờ sao không nói gì vậy?” Nhược Hư lúc này mới chợt nhớ ra Hoa Thiên Tinh đã nửa ngày không lên tiếng, điều này thật đúng là kỳ tích.

“Ta ngủ ấy mà” Hoa Thiên Tinh nói.

“Nhưng mà, tỷ tỷ người chẳng phải đã nói là không cần ngủ hay sao?” Nhược Hư dở khóc dở cười nói.

“Trước đây không cần ngủ, bây giờ ngủ không được sao? Dạo dài như vậy chẳng phải là không tin lời tỷ tỷ ta nói à?” Hoa Thiên Tinh dường như đã bực tức.

“Sao có thể chứ? Ta nhất định tin lời tỷ tỷ nói mà!” Nhược Hư vội vàng lên tiếng.

“Tin tưởng là tốt rồi, tỷ tỷ ta tiếp tục ngủ đây.” Nói xong lại chẳng lên tiếng nữa, Nhược Hư cũng chẳng biết là nàng có ngủ thật hay không.

Vân Cửu và Phong Bình nổi hứng thảo luận say sưa về Phượng băng. Nhược Hư lại chẳng hứng thú gì, không phải là hấn đối với mỹ nữ không quan tâm, mà chỉ vì hiện tại sự tình của Giang Nguyệt Thanh và Hoa Ngọc Loan khiến cho hấn đủ đau đầu lắm rồi.

“Nhắc tới Phượng băng, mặc dù nói bài danh trên đó chỉ toàn người đẹp, bắt quá những cô gái trên Phượng Băng lần này cũng có vài người không dễ chọc đâu nhé” Vân Cửu nói đến nước bọt bay tứ tung “Ví như đôi Hoa sơn tử muội kia, cũng đồng thời xếp trên Nhân Bảng, thật không dễ động vào a.” Nói tới đây, Vân Cửu đột nhiên nhớ tới điều gì, gương mặt cẩn thận nhìn Nhược Hư quan sát.

“Hoa lão đệ, người nói người họ Hoa à? Người không phải từ Hoa Sơn mà ra chứ?” Trí tưởng tượng của Vân Cửu thật là không tồi.

Nhược Hư sắc mặt có chút thay đổi, nhưng vẫn chưa đáp lời, hấn không khẳng định cũng không phủ định.

“Đáng tiếc a, Hoa Ngọc Loan sắp phải lập gia đình rồi, thật không nghĩ là Vô tình tiên tử cũng có lúc lập gia đình a.” Vân Cửu lắc đầu thở dài nói.

“Cái gì?” Nhược Hư biến sắc, tay tóm lấy người Vân Cửu, “Ông nói ai phải lập gia đình?”

“Hoa Ngọc Loan á, nàng ta vừa mới truyền ra hỉ thiếp, nói vào ngày mười chín tháng bảy sẽ thành thân, bất quá điều kỳ lạ là trên hỉ thiếp cũng không nói chú rể là ai.” Vân Cửu đáp.

“Mười chín tháng bảy, tháng bảy ngày mười chín....” Tay Nhược Hư vô lực hạ xuống, thì thầm nói “Sư tỷ ơi sư tỷ, nàng hận ta đến vậy ư? Đến ngày thành thân cũng muốn chọn ngày ấy hay sao?” Thanh âm của hấn như khóc như cười.

Mười chín tháng bảy cách đây ba mươi năm, Hoa Ngọc Loan tại chân núi Hoa Sơn chơi đùa, lúc trở về lại dắt theo Hoa Nhược Hư, mà bấy giờ nàng lại chọn ngày ấy làm ngày thành thân, hiển nhiên vì muốn nói với Nhược Hư một điều gì đó.

“Hoa lão đệ, đệ thật sự đến từ Hoa Sơn ư? Chẳng lẽ nữ tử lần trước đệ nói với ta chính là Hoa Ngọc Loan?” Phong Bình bắt gặp dáng vẻ thương tâm của Nhược Hư mà ngầm đoán ra.

“Nàng chính là sư tỷ của ta.” Nhược Hư mạnh mẽ đè nén nỗi sầu muộn, bình tĩnh nói “Vào thời điểm trước lúc Hoa Ngọc Loan giận dữ bỏ đi, hấn cũng đã dự tính được hậu quả như thế, chỉ là giờ đây khi biết được sự tình đang thật sự diễn ra, hấn vẫn không cách nào chấp nhận được, hấn rút cuộc nhận ra rằng vô luận thế nào hấn cũng không để mất Hoa Ngọc Loan.

Nửa đêm, Nhược Hư một mình bước đi trong thành Vũ Xương, hấn cự tuyệt ý muốn theo cùng của Phong Bình và Vân Cửu, hấn chỉ muốn đi một mình. Tin xấu đột nhiên ập tới khiến cho hấn có chút lo lắng không yên, hấn chẳng biết phải làm gì lúc này.

“Tỷ tỷ, người nói ta nên làm sao đây?” Hấn thấp giọng gọi Hoa Thiên tình, nhưng mãi vẫn không thấy hồi đáp.

Rượu mạnh ngấm vào, cảm giác trong lòng tựa hồ thư thái đi không ít, Nhược Hư lần đầu tiên uống rượu lại không biết uống nhiều hay ít, cuối cùng cũng say đến bất tỉnh nhân sự, gục ngã trên bàn, chủ quán nhìn thấy lắc đầu thở dài không thôi.

“Có chuyện u uất trong lòng, sao lại uống nhiều như thế chứ?” Tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên, Một nữ tử áo trắng xuất hiện bên người Nhược Hư, chủ quán há hốc mồm đến không ngậm lại được, hồi lâu rồi cuộc mới thì thào lên một câu: Tiên nữ a!

“Tiểu thư, để cho chúng nô tỳ” Thấy thiếu nữ áo trắng muốn ôm lấy Nhược Hư, hai cô gái áo đen bên cạnh vội vàng nói.

Thiếu nữ áo trắng lắc lắc đầu, cúi người ôm lấy thân thể Nhược Hư. Lão bản lại mở to hai mắt nhìn, thoát trông một cô gái nhu nhược như vậy lại có thể dễ dàng ôm lấy một gã nam nhân to lớn, xem ra thật sự là tiên nữ rồi.

Lúc cô gái áo trắng ôm Nhược Hư rời khỏi, Phía sau, một đôi tròng mắt trong suốt vẫn đang chăm chú dõi theo các nàng.

Bên trong một gian khuê phòng được bày trí trang nhã, một vị bạch y tuyệt sắc thiếu nữ đang ôn nhu nhìn ngắm một chàng thiếu niên tuấn mỹ nằm trên giường, bên cạnh nàng còn có hai cô gái vận hắc y, cũng thật xinh đẹp phi phàm.

“Sư tỷ, sư tỷ...” Trên giường nhẹ nhẹ truyền đến tiếng nói mê, sắc mặt cô gái có chút buồn bã, khẽ thở dài một hơi.

“Tiểu thư, sao người lại đối xử tốt với hần như vậy?” Một hắc y thiếu nữ rót cuộc nhện không được hỏi.

“Đúng vậy, tiểu thư, người xem trong lòng hần chỉ nghĩ đến sư tỷ của mình” Cô gái còn lại cũng lên tiếng.

“Lưu Vân, Phi Như, các người nói xem, nếu một người nam nhân khi trông thấy ta lại quên đi nữ tử mà hần thích ban đầu, người nói nam nhân này có đáng để ta thích hay không?” Cô gái nhẹ nhàng hỏi.

“Đúng vậy, nhưng mà tiểu thư...” Lưu Vân còn muốn nói thêm gì đó, nhưng trên giường lúc này lại truyền tới thanh âm mê sảng của Nhược Hư.

“Thanh tỷ, nàng ở nơi nào vậy? Ta tìm nàng thật cực khổ!” Nhược Hư lẩm nhẩm nói.

“Đồ quỷ đa tình!” Phi Như nói thầm một tiếng, hung dữ liếc nhìn Nhược Hư, bất quá đương nhiên là Nhược Hư không cảm giác được.

“Lưu Vân, người cho người đi điều tra xem tân lang mà Hoa Ngọc Loan lấy rốt cuộc là ai.” Thiếu nữ áo trắng âm thầm nói.

“Vâng, thưa tiểu thư” Lưu Vân lên tiếng, bất quá nhìn điệu bộ có chút gì không tình nguyện.

Nhược Hư tỉnh lại, cảm giác đầu đau như búa bổ, ngắm ngẫm nhớ lại ngày hôm qua chính mình còn đang uống rượu, chẳng lẽ Phong đại ca đã công mình trở về khách điếm?

Đột nhiên hần phát hiện có điểm không đúng, cảm giác trong lỗ mũi như truyền đến từng trận u hương, hé mắt ra nhìn, chỉ thấy đập vào tầm mắt là một bức màn trắng tinh, mà hương thơm dịu nhẹ ấy cũng từ chiếc áo ngủ bằng gấm trên người lan tỏa ra, nhìn quanh bốn phía, đây hiển nhiên là một gian khuê phòng của nữ tử, mà tại bàn trang điểm bên kia còn có một nữ tử áo trắng đang ngồi, chỉ thấy mái tóc dài như thác đổ tha thướt xoa trên lưng, thân ảnh vô cùng động lòng người.

Hần cố chống tay ngồi dậy, nhưng cảm giác có chút bủn rủn vô lực. Dường như nhận ra được động tĩnh của hần, cô gái xoay người lại, nhìn hần thản nhiên mỉm cười.

“Đại Nhi tiểu thư, là cô?” Nhược Hư một thoáng ngây dại, không nghĩ rằng mình lại đang ở trong khuê phòng của Tô Đại Nhi.

“Đã bảo huynh hãy gọi ta là Đại Nhi rồi mà” Tô Đại Nhi đứng lên, đi đến ngồi xuống mép giường, nũng nịu nói.

“Đại Nhi, nơi đây là đâu? Còn ta sao lại ở chỗ này?” Nhược Hư trông thấy hình dáng của nàng có chút sững sờ, nửa ngày sau mới lên tiếng.

“Nơi này đương nhiên là phòng của tiểu thư rồi, tối hôm qua người say như vậy, nếu tiểu thư không ôm người về, người có bị người khác bán đi cũng chẳng hay” Một hắc y thiếu nữ tiến đến, giọng điệu đối với Nhược Hư vô cùng bất mãn, nhưng trên tay lại mang đến một cái bát nhỏ.

“Lưu Vân, đưa cho ta” Tô Đại Nhi nhận lấy bát, nhẹ nhàng khuấy đều muống canh.

“Nào, uống canh giải rượu trước đi” Đại Nhi ôn nhu nói, Lưu Vân nhẹ nhàng đỡ Nhược Hư ngồi trên giường, Tô Đại Nhi bắt đầu từng muống từng muống mà đút cho hần.

“Đại Nhi, ta có thể tự làm được” Nhược Hư nhẹ giọng nói.

“Nghe lời ta đi, nếu không ta sẽ giận đấy” Tô Đại Nhi mặt vui cười như hoa, làm cho Nhược Hư căn bản không thể cự tuyệt, chỉ đành tiếp nhận sự hầu hạ của nàng, trong lòng dâng lên chút ấm áp.

Bên người hai nàng truyền tới trận trận hương thơm, lại thêm gương mặt tuyệt mỹ của Đại Nhi chỉ cách mặt hắn trong gang tấc, trong lúc nhất thời Nhược Hư nổi lên chút bồi hồi xao xuyến, đột nhiên hắn nhớ tới một việc, bất chợt cả kinh.

“Đại Nhi.....ta..... kiếm của ta đâu?” Nhược Hư thoáng ngập ngừng nói.

“Chỉ là một thanh kiếm, khẩn trương làm gì.” Lưu Vân bên cạnh nói thầm làm Nhược Hư xấu hổ không thôi.

“Huynh uống hết đi, uống rồi ta mang tới cho huynh” Đại Nhi dịu dàng nói.

Nhược Hư yên lòng một chút, không bị người khác lấy đi là tốt rồi, không biết là nguyên nhân gì nhưng trong lòng hắn có một loại cảm giác tín nhiệm khó hiểu đối với Đại Nhi.

Uống hết bát canh giải rượu, Đại Nhi quả thật mang kiếm đến. Nhược Hư nhẹ nhàng nắm chắc thanh kiếm, thân kiếm truyền tới từng đợt khí mát lạnh, bao nhiêu mệt mỏi sau cơn say đã hoàn toàn bị tiêu trừ đi không còn dấu vết.

“Không phải chỉ là một thanh kiếm thôi sao, cứ như là bảo bối chẳng bằng” Lưu Vân thấy Nhược Hư khư khư giữ lấy kiếm, lời nói ra có chút bất mãn. Đại Nhi thì vẫn ôn nhu nhìn ngắm Nhược Hư.

“Đây là Tình Kiếm ư?” Đại Nhi đột nhiên hỏi, không chỉ làm Nhược Hư nhảy dựng lên mà ngay cả Lưu Vân cũng hoảng sợ.

“Đúng vậy, đây là Tình Kiếm” Nhược Hư chần chờ một chút, gật gật đầu nói.

“Hả, cái thanh kiếm cũ rít này lại chính là Tình Kiếm kia sao?” Lưu Vân không tin nhìn Nhược Hư, sau đó lại quay sang nhìn Đại Nhi, cuối cùng cũng phát hiện ra cả hai người đều mang dáng vẻ khẳng định.

“Huynh không sợ ta cướp kiếm của huynh sao?” Đại Nhi cười duyên hỏi.

Nhược Hư không nói gì, chỉ chậm rãi lắc đầu.

“Nào, đưa kiếm cho ta chơi đùa một chút” Đại Nhi hì hì cười, nhìn vẻ mặt của nàng làm cho người ta không phân biệt được thật giả.

Nhược Hư trầm thờ dài một hơi, đưa kiếm cho nàng.

“Huynh thật sự tin rằng ta không muốn lấy kiếm của huynh ư?” Đại Nhi đột nhiên âm thầm thờ dài hỏi.

“Nếu cô thật sự muốn, ta cũng chỉ có thể cho cô mà thôi” Nhược Hư nhẹ nhàng nói “Bất quá, kiếm này là do Thanh tỷ tặng ta, ta cần phải nhận được sự đồng ý của Thanh tỷ”

“Ngọc bội ta đưa cho huynh đâu rồi?” Đại Nhi bình tĩnh nhìn Nhược Hư hồi lâu, chợt hỏi.

Nhược Hư cho tay vào ngực áo, đột nhiên chấn động bởi vì không tìm thấy ngọc bội đâu, hắn kinh ngạc nhìn Đại Nhi, không biết giải thích với nàng thế nào.

“Hi hi” Đại Nhi cười nũng nịu bật cười.

“Hi hi, đến đây chẳng lẽ huynh không phát hiện ra quần áo của huynh đã bị ta thay đổi rồi sao?” Đại Nhi khúc khích cười tươi không dứt, đến lúc này Nhược Hư mới phát hiện toàn thân trên dưới của mình dường như đã được động chạm qua, không khỏi mặt đỏ tới mang tai.

Đại Nhi cầm lấy kiếm, lại đem ngọc bội gắn lên trên.

“Hi hi, từ nay về sau, huynh nhìn thấy kiếm sẽ nhớ tới Giang Thanh Nguyệt, cũng phải nhớ tới ta nữa đó” Đại Nhi rất hài lòng với thành quả của mình, chuyển kiếm lại cho Nhược Hư. “Nhớ, không được gỡ nó xuống đấy.”

19. Chương 3: Kiếm Đảm Cầm Tâm

“Đại Nhi, ta nghĩ..... ta nghĩ đã đến lúc ta phải đi rồi.” Nhược Hư không dám nhìn ánh mắt Tô Đại Nhi, cúi đầu nói.

“Ngày mai hãy đi” Tô Đại Nhi nhìn Nhược Hư ngọt ngào cười, kết quả khiến cho Nhược Hư dưới ý thức chỉ đành gật đầu đáp ứng.

“Lưu Vân, người ra ngoài đi, hôm nay mặc kệ có chuyện gì cũng đừng tới quấy rầy chúng ta” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng nói, Lưu Vân gật đầu lui ra ngoài, trong lòng thầm thở dài một hơi.

“Hôm nay huynh phải tiếp ta chơi đùa thật vui đấy” Đại Nhi xoay người đối diện với Nhược Hư dịu dàng nói, thanh âm ngọt ngào vô cùng. Nhược Hư trong lòng thầm rên một tiếng, ở trước mặt Đại Nhi rồi, hẳn dường như vô lực chống cự.

“Trước tiên hãy cùng ta đánh cờ nào” Đại Nhi không biết từ đâu lấy ra một bàn cờ cực kỳ tinh xảo, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên giường, hình dạng nàng lúc này đúng là một tiểu cô nương nghịch ngợm.

Hai người kỳ nghệ không phân cao thấp, sát cờ như nhau. Nhược Hư lúc này đang ở thế vây đuổi một nhóm cờ đen của Đại Nhi, mắt thấy sắp sửa chiếu bí thành công.

Vào thời khắc cuối cùng lúc hắn chuẩn bị hạ tay dứt điểm, Đại Nhi đột nhiên chẳng biết vô tình hay cố ý thốt lên một câu, kết quả khiến cho tay hắn dừng lại giữa không trung, cũng chẳng có cách nào đặt xuống nữa.

“Nhược Hư ca ca, huynh nói xem nếu quân đen này đại diện cho ta, mà quân trắng bên cạnh đại diện cho địch nhân của ta, huynh hiện tại sẽ làm gì với quân cờ này?” Đại Nhi liếc đôi mắt long lanh của mình nhìn Nhược Hư nói.

Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài một hơi, rốt cuộc cũng đặt quân cờ xuống, nhưng lại chẳng phải vào cái nơi mà hắn muốn. Quân đen sống, quân trắng cũng chẳng tổn thương.

“Hi hi, Nhược Hư ca ca, huynh thua rồi” Đại Nhi thản nhiên cười, Nhược Hư xem lại ván cờ, cười khổ không thôi, hẳn quả nhiên đã thua cuộc. Một nước đi sai, cả bàn ôm hận, tuy là hắn cố ý đi trệch, nhưng thua vẫn là thua.

“Nhược Hư ca ca, cũng là huynh đối tốt với ta, xem như vì huynh nhường ta thắng, ta tặng huynh một phần thưởng nho nhỏ vậy.” Đại Nhi vui vẻ cười, đột nhiên Nhược Hư cảm giác được một trận u hương ập vào mặt, một thân thể thơm ngát tựa vào người hắn, tấm thân mềm mại của Đại Nhi ngã vào trong lòng, miệng anh đào nhỏ nhắn đột nhiên nhẹ nhàng ấn lên mặt hắn. Nhược Hư trong lòng nóng lên, bất giác định vươn tay ra ôm lấy nàng, chỉ tiếc Đại Nhi chẳng cho hắn cơ hội, mặt nàng có chút ửng hồng, khúc khích cười từ trên người hắn nhảy xuống.

“Nhược Hư ca ca, huynh hư lắm.” Đại Nhi cười duyên dáng, mặt nàng tuy ra vẻ tự nhiên, nhưng trông ngực bên trong lại đập thình thịch liên hồi. Mặc dù nàng không chuyện gì là không dám làm, bất quá đây cũng là lần đầu tiên nàng đối với nam nhân có thái độ thân mật như vậy.

“Thật sự là tiểu yêu tinh mà” trong lòng Nhược Hư thầm nghĩ.

“Chẳng phải người rất thích hay sao?” Trong lòng hắn đột nhiên lại phát ra giọng nói của Hoa Thiên Tinh.

“Tỷ tỷ, sao bây giờ người lại đột nhiên hiện ra chứ?” Nhược Hư cảm giác Hoa Thiên Tinh mấy ngày gần đây có chút gì đó là lạ, hắn thường xuyên tìm chẳng thấy nàng, nhưng nàng lại hay bất ngờ xuất hiện.

“Người quản ta à!” Hoa Thiên tinh tức giận nói, sau đó lại không phát ra tiếng động gì nữa.

“Nào, rời khỏi giường đi, ngồi dậy ăn chút gì đó đã, nói cho huynh biết, Phi Như làm đồ ăn ngon lắm đấy.” Đại Nhi nũng nịu nói.

Hai người ngồi đối diện nhau uống rượu, Đại Nhi tựa hồ có chút men say, trên khuôn mặt trắng nõn dần lan tỏa vết hồng, dưới ánh đèn chiếu rọi càng hiện ra vẻ xinh đẹp động lòng người. Hai người tương đối im lặng, Đại Nhi trước mặt Nhược Hư vẫn giữ vẻ thuần khiết nhưng dường như lại đang mang tâm sự, tuy vẫn thản nhiên cười gắp thức ăn cho hắn, nhưng lại chẳng nói câu nào, chỉ dùng đôi mắt đẹp thường xuyên quét đi quét lại trên mặt hắn.

Nhược Hư bởi kinh nghiệm tối hôm qua nên không dám uống rượu nhiều, tuy nhiên rượu rót vào nỗi buồn thì cũng hóa ra men say thôi, mắt hắn từ từ đã trở nên mờ ảo.

“Nhược Hư ca ca, ta muốn nghe huynh thổi một khúc” Đại Nhi thỏ thẻ nói.

Không hề do dự, Nhược Hư lấy thanh tiêu yêu dấu từ trong ngực áo ra, chậm chậm thổi lên một khúc nhạc không tên, nhìn người thiếu nữ so với hoa còn đẹp hơn phía đối diện, trong lòng hắn có chút cảm giác khó hiểu, lần đầu tiên gặp nàng, nàng thật là tinh khiết, lần thứ hai gặp nàng, hắn đã biết nàng chính là Ma cung cung chủ mà người giang hồ luôn khiếp sợ, nhưng trong mắt hắn, nàng vẫn mang bộ dạng thật thuần khiết đáng yêu như cũ, lần thứ ba cũng chính là lúc hắn uống say khướt, nàng đã mang hắn về tận khuê phòng của mình, hậu hạ hắn thật cẩn thận. Hắn biết, bất kể từ đây về sau thế nào, cả đời này hắn cũng không thể quên cô gái này được, mị lực của nàng có lẽ không nam nhân nào có thể kháng cự, Hoa Nhược Hư hắn cũng không phải lệ.

Giọng nói và vẻ mặt tươi cười của nàng dần dần hiện ra trong đầu Nhược Hư, chẳng biết thế nào, trong tiếng sáo đã lộ tình cảm phức tạp của hắn dành cho Đại Nhi, trên mặt Đại Nhi lộ ra một tia vui sướng, nàng đã nghe ra tiếng lòng của hắn, có lẽ chính bản thân hắn cũng không biết, kỳ thật hắn cũng đã yêu nàng, chỉ là hắn đang có những lo lắng khác nên phải đem niềm yêu thương ấy chôn sâu tận đáy lòng, có điều hắn lại chẳng ngờ được thủ khúc ngày hôm nay đã tố giác hắn.

Tiếng tiêu đã dứt, nhưng nụ cười ngọt ngào vẫn còn in lại trên mặt Đại Nhi, nụ cười thật ngọt thật ngọt. Nhược Hư thoáng ngây dại, si ngốc ngắm nhìn khuôn mặt như hoa tươi ấy của nàng.

“Nhược Hư ca ca, khúc tiêu vừa rồi huynh thổi, ta đã giúp huynh ghi lại rồi” Đại Nhi mềm mại nói, chuyển thân đến cạnh Nhược Hư, thân thể chậm rãi dựa vào hắn, hương thơm làm say lòng người lại một lần nữa làm Nhược Hư ngất ngây.

“Nhược Hư ca ca, huynh đặt cho thủ khúc này một cái tên đi” Đại Nhi nũng nịu nói, trên mặt lộ ra vẻ mong chờ.

“Gọi là Đại Nhi khúc đi” Nhược Hư bật thốt lên, ngay lập tức lại cảm thấy hối hận.

“Đại Nhi khúc, Đại Nhi khúc, cái tên thật hay a, ta rất thích” Đại Nhi thăm thẳm nói “Nhược Hư ca ca, huynh thổi lại một lần nữa được không? Ta muốn nghe nữa”.

Đại Nhi khúc, chỉ là khúc ca dành riêng cho Tô Đại Nhi, cũng chỉ có nàng mới hiểu được thâm ý bên trong của nó, lúc tiếng tiêu lại vang lên, Tô Đại Nhi chậm rãi nép vào lòng Nhược Hư, đôi mắt khép hờ, trên mặt lộ ra vẻ hạnh phúc.

Tiếng tiêu dừng lại, Đại Nhi tựa hồ đã thiếp đi, bờ mi tuyệt mỹ phủ trên đôi tròng mắt trong suốt, Nhược Hư khẽ thở dài, không dám mảy may nhúc nhích, trên mặt hắn có chút mất tự nhiên nhưng trong lòng lại nảy sinh một nỗi niềm triu mến.

“Đệ đệ, nàng ta là một nữ hài tử tốt” Trong lòng Nhược Hư vang lên âm thanh sâu kín của Hoa Thiên Tinh.

“Tỷ tỷ, người nói ta nên làm gì bây giờ?” Nhược Hư chưa bao giờ cảm thấy bất lực như hiện tại.

“Làm cái gì là làm cái gì? Người thích nàng ta thì cứ đối xử tốt với nàng thôi.” Hoa Thiên Tinh đáp ngay không cần nghĩ ngợi.

“Nhưng mà tỷ tỷ à, ta sao có thể....” Nhược Hư bất đắc dĩ nói.

“Đệ đệ, ta biết một nữ hài tử nếu không thể ở cùng với người mà nàng ta thích, cảm giác sẽ rất đau khổ” Hoa Thiên tinh ngữ khí có chút kích động “Người có biết ta, à không phải ta, là nữ hài tử kia vì sao lại tuân kiếm không? Chính là vì cái tên nam nhân đáng ghét kia trong lòng chỉ có kiếm mà chẳng chịu quan tâm đến nàng, cái tên hỗn đản ấy, vì cái gì chỉ thích kiếm không chịu thích người chứ?”

“Nhưng tỷ tỷ à, ta khác hắn chứ, ta đã có Thanh tỷ rồi.” Nhược Hư cười khổ nói.

“Có gì khác chứ, chẳng phải đều giống nhau sao? Đệ đệ, tỷ tỷ ta hận nhất loại nam nhân vô tình vô nghĩa, người ngàn lần không được như vậy biết chưa.” Hoa Thiên tinh nói lên điều này có vẻ kích động, xem ra ký ức trong đầu còn sót lại của cô gái kia ảnh hưởng rất lớn đến nàng.

Nhược Hư thở dài một hơi, nhìn Đại Nhi trong lòng, không nói gì nữa.

“Đệ đệ, ta không thích bộ dạng bây giờ của ngươi, nam tử hán dám yêu dám hận, còn cái loại nhu nhược ủy mị thì con bà nó ta đây ghét lắm, ngươi thích thì nên nỗ lực tranh thủ đi, giống như cái vị sư tỷ kia của ngươi, ngươi chỉ biết đợi nàng chủ động đến tìm mình thì làm sao có thể chứ?” Hoa Thiên Tinh tiếp tục say sưa dạy bảo.

“Sư tỷ, sư tỷ nàng ta đã..” Nhược Hư trong lòng lại xót xa.

“Ngươi muốn nói là nàng đã gả cho người khác phải không? Ngươi thật là khờ quá đi, không phải nàng ta còn chưa nói chứ ư là ai sao? Đây chính là nàng còn đợi ngươi trở về đó” Hoa Thiên Tinh một lời đánh thức kẻ trong mộng tỉnh lại.

“Thật sự là như thế sao? Nói như vậy, sư tỷ còn có thể tha thứ cho ta?” Nhược Hư thì thảo nói, trong lòng lại thấp lên một tia hy vọng.

“Đương nhiên là vậy, ta nói cho ngươi biết, nữ nhân ai nấy đều miệng cứng dạ mềm, không tin ngươi trở về bây giờ đi, sư tỷ ngươi chắc chắn đồng ý gả cho ngươi” Hoa Thiên Tinh giọng nói khẳng định tựa như không để hấn hoài nghi.

“Ôi, tỷ tỷ, người làm sao mà biết nhiều sự tình như vậy? Dường như ta còn chưa nói cho người nghe mà?” Nhược Hư có chút ngạc nhiên hỏi.

“Tỷ tỷ ngươi thần thông quảng đại, không có chuyện gì là ta không biết cả” Hoa Thiên Tinh dương dương tự đắc nói.

“Vậy tỷ tỷ, người mau nói cho ta biết, Thanh tỷ hiện giờ đang ở đâu?” Nhược Hư trong lòng thầm buồn cười liền hỏi.

“Ặc, Thanh tỷ của ngươi hử, tỷ tỷ mệt rồi, phải đi ngủ trước đây, khi nào tỉnh dậy sẽ nói cho ngươi sau” Hoa Thiên Tinh nói xong cũng chẳng phát ra lời nào nữa.

Nhược Hư tỉnh lại, tối hôm qua hắn đang ôm Đại Nhi lại đột nhiên ngắt đi.

Cảm giác đang ôm trong lòng ngực là một thân thể mềm mại, trong mũi là một mùi hương quen thuộc, hắn mở to mắt quả nhiên phát hiện Đại Nhi đang nằm trong lòng mình, ánh mắt sáng ngời đầy thâm tình đang say sưa nhìn hắn, mà hai người bây giờ chính đang ôm nhau trên giường Đại Nhi.

“Nhược Hư ca ca, huynh ngủ cũng không thành thật chút nào.” Đại Nhi khúc khích cười nói. Nhược Hư chợt hoảng vía phát hiện tay mình đang để tại một nơi không nên để, ngang nhiên đặt trên đồn bộ trần ngập đàn tính của nàng, liền vội vàng rút tay về.

“Đại Nhi, chúng ta..... chúng ta sao lại ra bộ dạng này?” Nhược Hư chợt dạ hỏi nhỏ.

“Ta thấy huynh mệt mỏi nên nhân tiện đem huynh lên giường ngủ thôi, tuy nhiên chỉ có mỗi giường của ta cho nên đương nhiên phải ngủ ở đây rồi, hì hì.” Đại Nhi cười duyên dáng, “Có điều Nhược Hư ca ca lại chẳng thật thà chút nào, cứ ôm ta chặt như vậy chẳng chịu buông”

Nhược Hư lúng túng không thôi, xấu hổ cười cười, suy nghĩ lại chợt phát hiện Đại Nhi lúc này đang khinh khấn nép sát người hắn, hắn lại không tiện đẩy nàng ra, có điều với dáng vẻ lả lướt dán chặt trên mình hắn như thế, tuy rất dễ chịu nhưng hắn thật khó mà đảm bảo hắn sẽ không tiếp tục gây nên sự tình gì, tối hôm qua lúc hắn ngủ thì đương nhiên không sao nhưng bây giờ là lúc hắn đang tỉnh táo.

“Đại Nhi..... ta..... ta phải đi rồi” Nhược Hư nhớ lại ngày hôm qua Đại Nhi đã đáp ứng cho hắn đi, nhân tiện hạ giọng nói.

“Huynh cứ thế mà đi sao?” Đại Nhi làm ra vẻ sụt sùi.

“Không phải, không phải thế, Đại Nhi, nàng đừng có hiểu lầm” Nhược Hư nhìn bộ dạng của nàng, lập tức luống cuống tay chân.

“Khi khi” Đại Nhi bật cười, xem ra hình dáng vừa rồi quả thật là giả bộ.

“Nhược Hư ca ca, hôn ta đi” Đại Nhi sắc mặt đột nhiên đỏ bừng, mắt khẽ nhắm lại, thỏ thẻ nói.

Nhìn đôi môi anh đào hồng nhuận kiều diễm của nàng, Nhược Hư vẫn lưỡng lự chưa dám hôn.

“Nhất gan” Đại Nhi trong lòng thầm mắng Nhược Hư một câu, cánh tay duỗi ra, bá lấy cổ hắn, môi son ấn đến.

Nhược Hư đầu óc lập tức trở nên trống rỗng, hắn chỉ cảm giác môi lưỡi chạm vào nhau, bèn tham lam hưởng thụ tư vị ngọt ngào ấy, hai tay ngày càng gấp rút ôm lấy eo thon của Đại Nhi, hai người cứ thế hôn nhau đến mức nghẹt thở mới ngừng lại, sắc mặt Đại Nhi sớm đã trở nên kiều diễm ướt át như đoá hải đường, còn quần áo trên người lại có chút xộc xệch, tự nhiên là kiệt tác của Nhược Hư.

“Đại Nhi” Nhược Hư dùng giọng nói tràn ngập mâu thuẫn nhẹ nhàng gọi nàng, Đại Nhi dịu dàng “ừm” một tiếng, đầu vùi sâu vào ngực hắn, tựa hồ có chút thẹn thùng.

“Đại Nhi, ta thật sự phải đi rồi” Nhược Hư thở dài một hơi, hắn có một loại cảm giác như muốn trốn chạy, hắn biết càng ở lâu với Đại Nhi, hắn sẽ càng không thể khống chế được bản thân.

“Ừm” Đại Nhi từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên, bắt đầu hờ hững rời giường mặc quần áo.

Nhẹ nhàng mang kiếm đến cho hắn, lại vì hắn chỉnh đốn trang phục, Đại Nhi biết cuối cùng hắn cũng đến lúc ra đi.

“Huynh phải nhớ đến ta đó” Đại Nhi ôn nhu nói, Nhược Hư gật gật đầu, rốt cuộc cũng cắn răng dứt áo mà hướng ra bên ngoài, đi đến cửa bắt gặp Lưu Vân, Phi Nhứ đang nhìn hắn với ánh mắt phức tạp.

Trong phòng cất lên tiếng đàn triền miên sâu não, Nhược Hư biết đây chính là những lời thâm tình mà Đại Nhi muốn hướng về hắn thổ lộ.

“Tiểu thư, chúng ta đã điều tra ra, tân lang của Hoa Ngọc Loan chính là Phong Quá Vân, bất quá Hoa Ngọc Loan hình như đang đợi Hoa công tử hồi tâm chuyển ý, cho nên vẫn chưa công bố tên chú rể” Lưu Vân nhẹ giọng nói.

“Lưu Vân, sao ngươi không sớm nói cho ta biết?” Đại Nhi giọng nói có chút trách móc.

“Tiểu thư, chẳng lẽ người muốn cho Hoa công tử đi tìm Hoa Ngọc Loan hay sao?” Lưu Vân nói có chút ỷ khuất.

“Ta có lòng tin, rằng người hắn yêu nhất chắc chắn sẽ là ta” Đại Nhi nhẹ nhàng nói.

“Không nói về hắn nữa, tính cách hắn hiện tại có chút nhu nhược, có lẽ phải để cho hắn ném trải chút ít khổ cực sẽ tốt hơn.” Đại Nhi thở dài một hơi “Chỗ trưởng lão có tin tức gì mới sao?”

“Đại trưởng lão gửi thư tới, nói tất cả đã chuẩn bị xong, xin chỉ thị của tiểu thư bao giờ thì bắt đầu hành động” Lưu Vân nói.

“Có tin tức gì của đệ tử Thần Cung không?” Đại Nghi có chút trầm ngâm hỏi, Lưu Vân lắc đầu.

“Nói với Đại trưởng lão, tạm thời chưa cần hành động, cần phải nghe ngóng, nắm chắc động tĩnh của Thần Cung.” Đại Nhi sắc mặt lạnh lùng, thoáng chốc đã không còn nhìn ra dáng vẻ ngọt ngào trước mặt Nhược Hư nữa.

“Vâng, tiểu thư”

Rời khỏi Đại Nhi, trong lòng Nhược Hư dâng lên một cơn phiền muộn.

“Hoa Ngược Hư à Hoa Nhược Hư, Thanh tỷ còn chưa tìm được, ngươi đã bắt đầu nghĩ về người khác, ngươi có còn là người nữa không?” Nhược Hư thầm mắng bản thân, lắc đầu, tạm thời không nghĩ về Đại Nhi nữa, nhớ lại hai ngày nay mình rời khỏi, không biết Phong đại ca bọn họ có lo lắng hay không, hay là trước tiên trở về, nghĩ đến đây cước bộ trở nên nhanh hơn.

“Hoa công tử xin dừng bước!” Đột nhiên sau lưng Nhược Hư vang lên thanh âm của một người, dường như có chút quen tai, quay đầu nhìn lại, hóa ra là Diệp Bất Nhị, còn có bốn người đi theo mà lần trước hắn nhìn thấy.

“Diệp đại tiên sinh, có điều gì dạy bảo?” Hoa Nhược Hư lạnh nhạt hỏi

20. Chương 4: Kiếm Dẫn Giai Nhân

“Hoa công tử quá lời rồi, phân phó thì không phải, chỉ là Diệp mỗ có vài vấn đề muốn thỉnh giáo Hoa công tử, mong Hoa công tử không phiền chỉ giáo.” Diệp Bất Nhị mỉm cười nói, giọng điệu thật khách khí, khi nói thân người không động khuôn mặt cười rất nhân hậu, Nhược Hư mặc dù không có hảo cảm gì, nhưng ông ta đã khách khí như vậy, nên hẳn sẽ không nói lời lạnh nhạt nữa.

“Đại tiên sinh có vấn đề gì muốn hỏi, tại hạ có thể nói được thì sẽ nói.” Nhược Hư sắc mặt giãn ra một chút chầm chậm nói.

“Nơi này không tiện nói chuyện, chẳng hay Hoa công tử có thể cùng Diệp mỗ đi một chuyến?” Diệp Bất Nhị vẫn nụ cười như vậy.

“Diệp đại tiên sinh có việc cần thỉnh giáo Hoa lão đệ, nên mời Diệp Đại tiên sinh vào nhà hỏi thăm mới đúng, tẩu tử, người nói có phải không?” Nhược Hư đang muốn gật đầu, đột nhiên bên cạnh có người tiếp lời, Nhược Hư trên mặt hiện lên nét cười, Vân Cửu và Phong Bình bộ dạng uể oải xuất hiện trước mặt mọi người.

“Thì ra là Vân Huynh, Vân huynh nói phải, xin mời Hoa công tử dẫn đường.” Diệp Bất Nhị nhìn thấy Vân Cửu và Phong Bình sắc mặt tựa như hơi đỏ, tuy nhiên trong nháy mắt đã khôi phục như thường.

“Phong đại ca, Vân tiên bối, sao các người xuất hiện đúng lúc vậy?” trên đường đi, Nhược Hư thấp giọng hỏi.

“Chúng ta sợ người gặp chuyện không may nên vẫn đi theo người.” Bên tai hắn truyền đến thanh âm của Vân Cửu, “Hoa lão đệ, lão Diệp Bất Nhị này khó đối phó đấy, người cần phải cẩn thận một chút, ngoài ra hãy cùng chúng ta truyền âm nói chuyện, nếu không sẽ bị bọn họ nghe được.”

“Truyền âm?” Nhược Hư trong lòng thầm nghĩ, “Nhưng ta đâu thể.” Ngẫm lại thấy tốt nhất không nên nói ra.

“Đệ đệ ngốc, cái này cũng không biết, bây giờ tỷ tỷ sẽ dạy người.” Hoa Thiên Tinh lúc mấu chốt lại hiện ra, truyền âm vốn chỉ đòi hỏi công lực cao, kỹ xảo lại không khó lắm, kết quả thời gian trên đường về khách điểm, Nhược Hư cũng đã học xong.

“Diệp đại tiên sinh, ông có vấn đề gì bây giờ có thể hỏi.” vào phòng ngồi xuống, Nhược Hư nhìn Diệp Bất Nhị nói.

“Hoa công tử vừa từ chỗ Tô Đại Nhi cô nương ra ư?” Diệp Bất Nhị trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên mở miệng.

Nhược Hư có chút chấn động, tâm tư biến chuyển, đại khái có thể tưởng tượng, có lẽ Diệp Bất Nhị có lẽ vẫn đang giám thị mình, bây giờ mặc dù là hắn đang hỏi, nhưng thực tế là hắn đã xác định được rồi.

“Diệp đại tiên sinh chắc là đã biết, cần gì phải hỏi lại tại hạ?” Nhược Hư mỉm cười nói.

“Hoa công tử có biết thân phận của Tô Đại Nhi không?” Diệp Bất Nhị tiếp tục hỏi.

“Ta nhớ hôm trước lúc gặp Diệp đại tiên sinh cũng đã nói qua, tại hạ cũng chỉ mới sơ nhập giang hồ, người trên kẻ dưới đều không biết, tỷ như Diệp đại tiên sinh ngài. Còn Tô đại nhi cô nương, chẳng lẽ cũng rất có danh tiếng như ngài sao?” Nhược Hư làm ra bộ dạng chẳng biết gì.

“Hoa lão đệ nói rất đúng!” Bên tai truyền tới thanh âm tán thưởng của Vân Cửu.

“Nguyên là như vậy, không thể trách Hoa công tử được, chỉ là Tô Đại Nhi chính là Ma cung cung chủ, là người âm hiểm độc ác, dâm dăng thành tính, Hoa công tử không nên bị sắc đẹp của nàng che mắt.” Diệp Bất Nhị làm ra vẻ thư thái.

“Hoa lão đệ, tạm thời nhịn đi, không cần xúc động.” Nhược Hư đang lúc sôi máu, bên tai vội vã truyền đến thanh âm của Vân Cửu, trong lòng cả kinh, lập tức áp chế không phát tác ra.

“Đa tạ Diệp đại tiên sinh nhắc nhở, tại hạ cảm kích vô cùng.” Nhược Hư sắc mặt khôi phục bình tĩnh, đáp lại cực lễ phép.

“Còn có một vấn đề, không biết có nên hỏi Hoa công tử hay không?” Diệp Bất Nhị có chút chần chừ, nhưng lại hỏi luôn, “Xin hỏi Hoa công tử có biết tình kiếm đang ở đâu không?”

“Hồ ly rất cục cựa cũng lòi đuôi.” Nhược Hư trong lòng kinh thường thầm nghĩ, nói tới nói lui cuối cùng cũng là nói về Tình kiếm.

“Tình Kiếm ở đâu, xin thứ cho tại hạ không có ý kiến.” Nhược Hư lạnh lùng nói.

“Nói như vậy, tức là công tử biết Tình kiếm ở đâu?” Diệp Bất Nhị nhãn thần như sáng lên.

“Biết hay không, không dám phiền Diệp đại tiên sinh quan tâm, nếu các vị không có chuyện gì khác, tại hạ xin phép không tiễn các vị.” Nhược Hư vừa nói đến Tình kiếm thì những người đó lập tức lộ ra bộ dạng khấn trương, hần cảm thấy không thoải mái, bắt đầu hạ lệnh tiễn khách.

Trịnh Hành Anh biến sắc, muốn nói điều gì đó, Diệp Bất Nhị lườm hần một cái, Trịnh Hành Anh hung hăng trừng mắt nhìn Nhược Hư, hậm hực ngậm miệng lại.

“Cái tên hỗn đản Diệp Bất Nhị dám ngang nhiên nói xấu Đại Nhi.” Đợi Diệp Bất Nhị rời đi một lúc, Nhược Hư cuối cùng oán giận mắng ra, nhớ tới lúc lão nói Đại Nhi âm thầm thành tính, hần đúng là đầy bụng lửa giận.

“Diệp Bất Nhị lão già gian xảo, lão đúng là muốn Hoa lão đệ nhện không được mà phát tác, hần sẽ có cơ hội tìm người gây phiền phức.” Vân Cửu ở bên cạnh nhẹ thở dài nói.

“Đúng vậy, bọn họ luôn giương bả nói mình làm việc chính nghĩa, làm việc công minh, bây giờ không nắm được nhược điểm gì của đệ, nên nhân tiện gây bất lợi cho đệ luôn” Phong Bình gật đầu nói.

“Ta thấy hần đúng là một nguy quân tử, ngoài mặt nói phải giúp cả nhà Thanh tỷ lấy lại công đạo, trong lòng lại có chủ ý với Tình kiếm.” Nhược Hư cơn giận vẫn chưa tiêu hết nói.

“Hoa lão đệ, nói thì nói vậy, nhưng chúng ta không cần phải đắc tội hần, ít nhất không nên xung đột trước mặt. Diệp Bất Nhị trên giang hồ địa vị rất cao, bốn người phía sau hần mà người gặp đều là cao thủ các phái.” Vân Cửu thở dài một hơi nói.

“Nghe nói mười năm trước, Diệp Bất Nhị một thân trợ giúp tứ đại môn phái đánh lui cường địch Ma cung, từ đó tới nay Diệp Bất Nhị ở giang hồ có một địa vị siêu nhiên, được xưng tụng là trí thánh. Lần này hần tự mình hành động, xem ra với Tình kiếm là nhất định muốn chiếm đoạt” Phong Bình thở dài một hơi nói.

Nhược Hư đang muốn nói tiếp, đột nhiên trong lòng có cảm giác khó hiểu, tựa như có người đang ngấm nhìn hần, hơn nữa cảm giác rất quen thuộc, giật mình muốn hô lên, nhưng lại vội dừng lại, có chút ngấm nghĩ, trong lòng thầm định mưu kế.

“Được rồi, Vân tiên bối, Phong đại ca, các người có thể giúp ta một chuyện không?” Nhược Hư vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Hoa lão đệ, chuyện của người cũng là chuyện của hai chúng ta, từ nay về sau người không cần gọi ta là tiên bối nữa, cứ kêu đại ca là được, có chuyện gì cứ nói thẳng ra.” Vân Cửu vẻ mặt nghĩa khí nói.

“Trước tiên cảm ơn hai vị đại ca, ta nghĩ các người giúp ta đi ra bên ngoài công bố một tin, nói là Tình kiếm hiện nay đang ở trong tay ta” Nhược Hư thở dài một hơi nói.

“Hả?!” Hai người cả kinh, “Hoa lão đệ, người nói thật đấy chứ?”

“Đương nhiên là thật, ta làm sao mà phải dối các người.” Nhược Hư nói.

“Hoa lão đệ, Tình kiếm thật sự ở tại chỗ người?” Vân Cửu nhảy đến gần hỏi. Nhược Hư mỉm cười như có như không.

“Hoa lão đệ à, kể cả Tình kiếm đang ở bên người, người cũng không thể truyền ra ngoài, như vậy sẽ có không biết bao nhiêu là người tới tìm người gây phiền toái đấy!” Vân Cửu nói tiếp.

“Ta biết.” Nhược Hư chậm rãi nói, “Bất quá mong hai vị đại ca mau giúp cho, đợi lát nữa ta sẽ giải thích cho các người nguyên nhân.” Giọng nói rất kiên quyết.

“Đã là vậy, chúng ta sẽ giúp người” Vân Cửu thở dài một tiếng, bắt đầu dĩ liếc nhìn Phong Bình một cái, hai người chuẩn bị rời đi.

“Không được, chàng không được làm càn!” Cửa bật mạnh xuất hiện một nữ tử đội mũ trùm áo choàng đen, dáng hình yếu điệu động lòng người, âm thanh kiều mị có chút vội vã.

“Thanh tử!” Nhược Hư kêu một tiếng thâm tình, lắc người chạy đến, ôm chặt lấy nàng.

“Thanh tử, nàng rốt cục đồng ý ra gặp ta rồi!” Thanh âm Nhược Hư có chút nghẹn ngào, hân thì thảo bên tai nàng nói.

“Chàng vừa rồi chỉ là ép ta ra?” Giang Thanh nguyệt âm thầm thở dài nói.

“Thanh tử, ta vẫn cảm giác nàng ở quanh ta, nhưng ta không thể tìm thấy nàng.” Nhược Hư nhẹ nhàng nói, “Thanh tử, nàng có biết là ta rất nhớ nàng? Nàng thế nào mà có thể nhẫn tâm như vậy!” Lực đạo trên tay càng lúc càng lớn, rõ ràng là sợ Giang Thanh Nguyệt lại chạy mất.

“Hoa lão đệ, chúng ta còn phải đi ra ngoài nữa không?” Phong Bình ở bên cạnh tựa như hâm mộ hỏi.

“Đương nhiên phải đi, nhưng là đi về phòng của chúng ta.” Vân Cửu nhìn Phong Bình một cái, kéo hắn đi, ra ngoài tiện tay giúp Nhược Hư đóng cửa lại.

“Thanh tử!” Nhược Hư chậm rãi kéo khăn che mặt của nàng xuống, lại một lần nữa lộ ra dung nhan tuyệt sắc kia.

“Thanh tử, hứa với ta không đi nữa được không?” Nhược Hư thì thầm nói.

“Ta đáp ứng chàng, bất quá chàng cũng phải đáp ứng ta một việc.” Giang Thanh Nguyệt nhìn thấy ánh mắt có chút cầu khẩn của ái lang, rốt cục cũng mềm lòng.

“Thanh tử, chỉ cần nàng nguyện ý ở lại với ta, bao nhiêu chuyện ta cũng đáp ứng.” Nhược Hư thâm tình nói, nhiều ngày tìm kiếm, nhiều ngày tương tư, rốt cục hôm nay có được kết quả, hắn không thể áp chế lửa tình mê mông trong lòng, cúi đầu hôn lên cánh môi anh đào của nàng, tham lam mút lấy.

Giang Thanh Nguyệt ưm một tiếng, tay nhẹ siết vào, uyển chuyển hồi đáp.

Nhược Hư rời khỏi đôi môi mọng đỏ của nàng, môi bắt đầu lướt dọc theo chiếc cổ trắng đi xuống, hai tay bắt đầu di chuyển chậm rãi, mảnh mảnh quần áo rơi xuống mặt đất, nhiệt tình hôn lên từng tấc da thịt trên người nàng.

“Hoa lang!” Giang Thanh Nguyệt toàn thân như nhũn ra, cúi đầu gọi một tiếng, hai mắt như mê đi, khẽ cắn môi dùng sức đáp trả, hai người cùng ngã xuống giường.

Âm thanh tiêu hồn lạc phách từ chiếc miệng anh đào của Giang Thanh nguyệt khẽ thoát ra, Nhược Hư lại một lần nữa xâm nhập vào cơ thể nàng, vừa ôn nhu lại vừa thô lỗ, tựa như oán trách nàng không từ mà biệt. Lần lượt xông pha chiến trận, Nhược Hư chẳng biết mệt mỏi giữ chặt lấy người con gái yêu dấu của mình, tâm linh và dục vọng như trôi tuột theo cơn cuồng phong, khiến cho sau cùng hắn chẳng còn một tia khí lực nào.

Mây tan mưa tạnh, Giang Thanh Nguyệt lười nhác nằm bên Nhược Hư, sau cơn kích động, mị lực của nàng xuất ra thật kinh người, nếu không phải Nhược Hư không còn khí lực, chỉ sợ sẽ lại nhào đến thêm lần nữa.

“Hoa lang, hôm nay chàng thật tham lam.” Giang Thanh Nguyệt sắc mặt đỏ bừng, thấp giọng nói, từ giữa trưa đến hoàng hôn hai người hầu như không nghỉ ngơi chút nào, may mà Giang Thanh Nguyệt thể chất khá tốt, bằng không đã sớm không thể hầu hạ.

“Thanh tử, ta hiện tại vô công như vậy đều là công lao của Tình kiếm này.” Nhược Hư nhẹ nhàng ve vuốt làn da trong suốt của nàng, dịu dàng nói, đột nhiên nhớ ra điều gì, thâm kêu hồng bét, chuyện tốt đẹp vừa rồi của hắn cùng Giang Thanh Nguyệt không biết có bị Hoa Thiên Tinh trông thấy hay không?

“Tiểu sắc lang, bây giờ mới nhớ tới tỷ tỷ, có phải là quá muộn không?” Hoa thiên tinh thanh âm bất mãn truyền tới, dường như có chút e thẹn, “Quá đáng lắm, dám để ta trông thấy cái sự tình đáng hổ thẹn như vậy”.

“Tỷ tỷ, không phải người nói là đi ngủ sao? Người vừa rồi sao lại không ngủ chứ?” Nhược Hư xấu hổ không thôi, bắt quá phải biện hộ cho chính mình.

“Các người làm ồn như vậy sao ta có thể ngủ được?” Hoa Thiên Tinh tức giận nói, Nhược Hư biết giữ ý tứ, ngậm miệng không nói thêm câu gì.

“Hoa lang, sao vậy?” Giang Thanh Nguyệt nhíu mày, ôn nhu hỏi.

“Thanh tỷ, ta phải nói với nàng một chuyện.” Rồi hắn nói từ đầu đến cuối, cả bí mật của Tình kiếm cũng đều nói ra, kể cả sự tình của Hoa Thiên Tinh sau khi được nàng đồng ý cũng nói rõ cho Giang Thanh Nguyệt nghe, Giang Thanh Nguyệt tuy ngạc nhiên nhưng đồng thời lại càng thêm cao hứng, bắt quá khi nghe nói bọn họ vừa rồi thân mật tự nhiên còn có người xem thì thiếu chút nữa đã xấu hổ mà chết, kết quả phải cuống quýt mặc quần áo vào, còn nói không cho Nhược Hư chạm vào nữa, làm cho hắn hối hận không thôi.

Giang Thanh Nguyệt đã đứng lên Nhược Hư cũng chẳng muốn làm tên ngốc trên giường, vì vậy đi kêu Vân Cửu và Phong Bình hai người, giới thiệu về nhau một chút, Giang Thanh Nguyệt lần này đeo một cái khăn che mặt màu trắng, không mang mũ trùm vào áo choàng nữa, thoạt nhìn càng trông giống đại gia khuê tú hơn.

Do tìm được Giang Thanh Nguyệt, Nhược Hư trong lòng vui vẻ không ít, chỉ là tới buổi tối, Giang Thanh Nguyệt lại đề xuất ra một yêu cầu, một yêu cầu khiến cho Nhược Hư chẳng thể ngờ tới được.

“Hoa lang, mặc kệ thế nào chàng cũng phải trở về Hoa Sơn trước ngày 19 tháng bảy.” Giang Thanh Nguyệt giọng nói rất kiên quyết, đây là điều kiện lưu lại của nàng, nếu Nhược Hư không đáp ứng, có lẽ nàng sẽ lại lên ra đi lần nữa.

“Đệ đệ ngốc, mau trả lời đồng ý đi.” Trong lòng truyền đến thanh âm của Hoa Thiên Tinh, Nhược Hư gật gật đầu, ôm chầm lấy Giang Thanh Nguyệt, hắn biết nàng là vì hắn, sợ hắn không vui nên mới ràng buộc hắn như vậy.

Nhìn giai nhân bên người, Nhược Hư lại lăm le muốn hành động, nhưng sau đó hắn bắt đầu nghĩ đến việc có Hoa Thiên Tinh ở bên cạnh thật là một sự tình nan giải, có điều hắn cũng chẳng có biện pháp nào, đứng là vô cùng bất đắc dĩ.

“Tỷ tỷ, người không thể đi ngủ trước à?” Nhược Hư đành phải cùng Hoa Thiên Tinh thương lượng.

“Ta bây giờ không muốn ngủ.” Hoa Thiên Tinh không biết là không hiểu ý hắn hay là cố tình muốn trêu đùa hắn.

“Hảo tỷ tỷ, coi như ta van người đi, người đi ngủ trước đi.” Nhược Hư trong lòng ca thán, hiện tại đã trải nghiệm tư vị nam nữ, một kẻ đã trải qua tư vị nam nữ như hắn bây giờ lại đang ôm một đại mỹ nhân trong lòng, lại không thể chạm vào, cảm giác ấy thật là bứt rứt khó chịu.

“Hừ, tiểu sắc quỷ, tỷ tỷ không thèm để ý đến người nữa, ta đi ngủ đây.” Hoa Thiên Tinh hừ một tiếng.

Nhược Hư mừng rỡ, sau đó dùng mọi cách vỗ về Giang Thanh Nguyệt, cuối cùng cũng khiến cho nàng tin rằng Hoa Thiên Tinh sẽ không nhìn lén, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, kỳ thật trong lòng nàng cũng nghĩ thầm, cho dù Hoa Thiên Tinh có nhìn lén hay không thì cũng đã thấy rồi, nàng thật không nhẫn tâm phụ ý tứ của hắn. Cho nên, Hoa Thiên Tinh có thật sự ngủ hay không cũng chỉ có Hoa Thiên Tinh mới biết được mà thôi.

Vì vậy, lại thêm một đêm hoang đường nữa trôi qua.

Ngày kế tiếp, Giang Thanh Nguyệt bắt đầu thúc giục Nhược Hư trở về Hoa Sơn, chỉ là Nhược Hư trong lòng vẫn chưa muốn trở về, bây giờ mới là đầu tháng năm, vừa qua khỏi tết Đoan Ngọ, cách ngày 19 tháng 7 còn hơn hai tháng nữa. Nhưng cuối cùng hắn vẫn phải đáp ứng Giang Thanh Nguyệt trở về Hoa Sơn, có điều trong lòng hắn lại không biết trở về rồi sẽ như thế nào, hơn nữa tìm hắn bây giờ còn có thêm Tô Đại Nhi. Con đường phía trước mệnh mang mờ mịt, hắn không biết điều gì sẽ chờ đợi hắn trên con đường ấy? Có lẽ, mọi chuyện đều tại ý trời. Nhược Hư trong lòng khẽ thở dài thầm nghĩ.

21. Chương 5: Kiểm Thí Phong Mang

“Đúng là vừa ra cửa đã gặp quý nhân” Vân Cửu cười ha hả nói.

Hoa Nhược Hư cuối cùng cũng quyết định hôm nay trở về Hoa Sơn, quyết định như vậy có nhiều nguyên nhân khác nhau. Với yêu cầu của Giang Thanh Nguyệt, hẳn đương nhiên không còn cách nào khác, lại thêm Hoa Thiên Tinh trong đầu hẳn không ngừng tác động, mặt khác trong lòng Nhược Hư cũng muốn trở về. Hẳn biết được trên hỉ thiếp của Hoa Ngọc Loan không nói rõ chú rể là ai, mà Hoa Thiên tinh ở bên cạnh cứ bảo rằng Hoa Ngọc Loan đang đợi hẳn trở về, tâm tư hẳn cũng có chút xáo động. Dù sao, nhiều năm thăm thương nhớ trộm Hoa Ngọc Loan rồi, bảo bỏ cũng chẳng thể bỏ được, hẳn đột nhiên suy nghĩ, nếu như Hoa Ngọc Loan có thể tiếp nhận Giang Thanh Nguyệt, nếu vậy chẳng phải..... Nghĩ đến đây hẳn thăm mắng bản thân tham lam, bất quá trong lòng hẳn thực sự muốn như vậy!

Vân Cửu và Phong Bình nghe nói Hoa Nhược Hư phải về Hoa Sơn, cũng nói là muốn đi cùng. Phong Bình thuận đường còn muốn thăm ý trung nhân của hẳn, Vân Cửu đối với Hoa Nhược Hư lại tựa hồ rất hứng thú, bốn người nhân tiện kết bạn cùng đi, sáng sớm đã xuất hành, vừa mới ra khỏi khách điểm đã gặp mấy người mà Hoa Nhược Hư không muốn gặp là Diệp Bất Nhị và bốn tên hầu cận.

“Vân huynh nói đùa, Diệp mỗ mới là người được gặp khách quý” Diệp Bất Nhị cười nói, tuy nhiên Hoa Nhược Hư luôn cảm thấy nụ cười của lão thật dối trá, không biết vì lý do gì mà khi đối diện với Diệp Bất Nhị hẳn lại luôn nảy sinh cảm giác này, “Diệp tiên sinh, không biết tới gặp chúng ta có việc gì không? Nếu không, thì chúng ta phải đi bây giờ” Hoa Nhược Hư nắm lấy tay Giang Thanh Nguyệt, định kéo nàng đi.

“Hoa công tử xin hãy dừng bước” Diệp Bất Nhị tựa hồ như không cảm thấy trong giọng nói của Hoa Nhược Hư có chút địch ý, trên mặt vẫn ra vẻ tốt bụng, khẽ mỉm cười “Vị cô nương này có phải là Giang đại tiểu thư?” Lão chuyển hướng nói với Giang Thanh Nguyệt.

“Mười năm trước cùng Giang huynh quen biết tương giao, năm ngoái còn gặp nhau một lần, có biết đâu lời từ biệt lại hóa thành vĩnh biệt, cũng may trong bất hạnh có đại hạnh, chính là hiền nữ có thể may mắn thoát khỏi ma trảo của gian đồ, việc này thật làm cho thúc phụ cảm thấy vui mừng” Diệp Bất Nhị đáy mắt ươn ướt, giọng nói tràn ngập vẻ thương tâm.

Hoa Nhược Hư lấy làm ngạc nhiên, chẳng lẽ Diệp Bất Nhị thật sự quen biết phụ thân Giang tử, hơn nữa lại có giao tình thâm sâu đến vậy? Nếu không phải, thì khả năng đóng kịch của hẳn là quá giỏi.

Hẳn đứng tại chỗ trầm ngâm, Giang Thanh Nguyệt cũng đã đi tới ra mắt “Cháu gái Thanh Nguyệt bái kiến Diệp thúc thúc!” Giang thanh nguyệt thanh âm có chút nghẹn ngào.

“Mau đứng lên, mau đứng lên, cháu không việc gì là tốt rồi!” Diệp Bất Nhị ra bộ dáng muốn đỡ Giang Thanh Nguyệt đứng dậy, nhưng Hoa Nhược Hư lại nhanh tay hơn đỡ nàng lên.

“Cháu ngoan, cháu không việc gì là tốt rồi, mấy ngày này ta vẫn lo cho an nguy của cháu, giang hồ đồn đại âm ỉ, thiếu chút nữa ta nghĩ cháu đã gặp bất trắc, bây giờ nhìn thấy cháu ta đã an tâm rồi” Diệp Bất Nhị giọng nói kích động, “Cháu yên tâm, từ đây về sau có ta ở đây, nhất định sẽ không để người khác đối xử với cháu bất lợi”.

“Cảm ơn, Diệp thúc thúc” Giang Thanh Nguyệt trong lòng Hoa Nhược Hư cuối cùng bật khóc, nhiều ngày đã trôi qua, rốt cục cũng có người đến vì nàng mà chủ trì công đạo.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng vỗ vai Giang Thanh Nguyệt, bắt đầu nhìn Phong Bình và Vân Cửu, xem ra hôm nay không thể đi rồi.

“Diệp đại tiên sinh, nơi này là đường lớn, không tiện nói chuyện, hay là trước hết mời Giang đại tiểu thư và bằng hữu tới chỗ ở của Diệp tiên sinh nói chuyện?” Trịnh Hành Anh lần này nói chuyện cực kỳ khách khí, ở bên cạnh đề xuất.

“Trịnh huynh nhắc nhở thật đúng, nếu như hiền nữ không phản đối, hãy cùng với Hoa công tử và Vân huynh, Phong đại hiệp đến chỗ ta làm khách, ta sẽ làm lễ tẩy trần cho cháu” Diệp Bất Nhị vội vàng nói.

Giang Thanh Nguyệt nhìn nhìn Hoa Nhược Hư, như muốn hỏi ý kiến hẳn, Nhược Hư gật gù đầu, hẳn biết thực ra Giang Thanh Nguyệt rất muốn đi, dù sao bây giờ cũng không vội về Hoa Sơn, cứ tới chỗ của Diệp

Bất Nhị vậy.

“Chỗ này tạm thời là nơi ở của ta, có chút đơn sơ, mong các vị cứ thoải mái” Bước vào căn phòng nhỏ, Diệp Bất Nhị tỏ vẻ xin lỗi, đến khi vào rồi mới thấy cái gì là đơn sơ của hắn không biết phải gọi là gì nữa.

“Đơn sơ ư, quá xa hoa mới đúng, thật nhìn không ra là người này xa hoa đến vậy” Hoa Nhược Hư trong lòng thầm nghĩ.

Căn nhà mặc dù không lớn, nhưng vật dụng thứ gì cũng có, nha hoàn với người hầu cũng có đến mấy người.

“Nhà lão tiểu tử này chắc chắn có nhiều tiền, hôm nào ta phải ghé thăm một chút” Vân Cửu trong lòng thầm nghĩ, chỗ ở tạm thời mà đã như vậy, tương tượng ra nhà của hắn thì không biết thế nào.

Diệp Bất Nhị tiếp đãi một bàn tiệc rượu, đối với Giang Thanh Nguyệt vẫn ôn tồn hỏi han, hết thấy ra dáng hiền lành trưởng bối, nếu không phải Hoa Nhược Hư vốn không có ấn tượng tốt với hắn, khẳng định cũng sẽ lầm tưởng là hắn thật lòng quan tâm đến Giang Thanh Nguyệt, chỉ là hắn với Diệp Bất Nhị có chút thành kiến, trong lòng sớm nhận ra lão vì có âm mưu nên mới làm như vậy.

Hoa Nhược Hư âm thầm quan sát bốn người bên cạnh, phát hiện ra trừ Trịnh Hành Anh là ngoại đạo, còn lại ba người đều mang bộ dạng như chẳng liên quan đến sự tình, chỉ là Viên Năng hoà thượng kia tựa như thường xuyên có ý liếc nhìn hắn, tựa như đối với Hoa Nhược Hư hắn cảm thấy hứng thú.

Phong Bình và Vân Cửu chỉ lo ăn lo uống, những thứ khác lại chẳng để ý, Trịnh Hành Anh nhìn thấy bộ dạng hai người, trên mặt thoáng hiện vẻ coi thường.

“Hoa lang, chàng nói xem Diệp thúc thúc là người như thế nào?” Ban đêm, dưới sự nhiệt tình của Diệp Bất Nhị, bốn người được giữ nghỉ ngơi lại đây, Giang Thanh Nguyệt và Hoa Nhược Hư mỗi người được cấp một căn phòng, tuy nhiên Giang Thanh Nguyệt lại ở lại bên phòng Nhược Hư không trở về.

“Ông ta à, nhìn qua có vẻ là người tốt” Hoa Nhược Hư miễn cưỡng trả lời.

“Thật vậy sao? Chàng nghĩ vậy ta cũng thấy yên tâm, vì ta cũng chưa tin tưởng lắm” Giang Thanh Nguyệt thấp giọng nói.

“Thanh tử, nàng không tin cái gì?” Hoa Nhược Hư cảm thấy chính mình như mới quen biết Giang Thanh Nguyệt, vội hỏi.

“Ta cũng không biết, chỉ là ta cảm giác có cái gì đó không đúng” Giang Thanh Nguyệt nằm trong lòng hắn ôn nhu nói “Bất quá chàng nói ông ta là người tốt, nên ta cũng tin vậy”

“Thanh tử, nàng tin nhiệm ta ư?” Hoa Nhược Hư cười khổ nói.

“Ngốc tử, ta không tin chàng thì tin ai?” Giang Thanh Nguyệt lườm yêu hắn.

“Thanh tử, ngày mai chúng ta rời khỏi nơi này, kỳ thật, ta hiểu là Diệp Bất Nhị không thể tin được, chỉ là ông ta không lộ sơ hở gì ra ngoài, ta nghĩ chúng ta nên sớm rời khỏi nơi đây.” Nhược Hư nhẹ nhàng nói bên tai nàng.

“Đệ đệ, cẩn thận, có người đến” đột nhiên trong lòng truyền đến thanh âm của Hoa Thiên Tinh.

“Thanh tử, đừng nói chuyện nữa, có người đến” Hoa Nhược Hư truyền âm tới Giang Thanh Nguyệt, Giang Thanh Nguyệt ngạt nhiên, gật gật đầu.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng cầm lấy Tinh Kiếm, lúc này cảm giác bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ. Mới cách biệt có nửa tháng mà công lực hắn đã tiến triển nhanh chóng, lúc này đã đạt tới cảnh giới nhất lưu cao thủ, nhưng lại chưa có kinh nghiệm thực chiến, có lẽ đêm nay là cơ hội cho hắn thể hiện thân thủ.

Kể ấy đến cạnh cửa sổ, tựa như đang nghe ngóng động tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Giang Thanh Nguyệt và Hoa Nhược Hư không hề di chuyển, ánh mắt khẽ nhắm lại, kể đến rốt cục yên tâm, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ. Một bóng đen nhắm hướng giường đánh tới, nhẹ nhàng phách ra một chương.

Giang Thanh Nguyệt chưởng trái dùng sức đẩy Nhược Hư ra, hắn vừa lặn đi bỗng nhiên nhúc nhích, xoay người đứng bật dậy, đình đình một tiếng, Tình Kiếm đã xuất ra khỏi vỏ, hàn mang lấp lánh hướng thẳng tới kẻ mới đến. Giang Thanh Nguyệt cũng đã chuyển người dừng lại trên mặt đất, không kịp rút kiếm, cánh tay nhẹ giương, một đạo chưởng phong bổ về phía kẻ ấy.

Kẻ mới đến hơi kinh hãi, dường như không ngờ người trong phòng lại không ngủ, hơn nữa lại có đến hai người, càng không nghĩ là võ công hai người này so với tưởng tượng của hắn cao hơn nhiều, mắt thấy thế tấn công khó đỡ được của hai người đang tới gần, y vội lắc mình một cái lộn ra bên ngoài, trước khi rời đi ánh mắt lại liếc về phía Tình Kiếm trên tay Nhược Hư với vẻ tham lam.

“Chớ đuổi theo, người không phải là đối thủ của hắn” Nhược Hư vừa định đuổi theo, Hoa Thiên Tinh trong lòng vội ngăn hắn lại, Nhược Hư chỉ đành dừng chân về bất phục, trơ mắt nhìn người nọ chạy ra ngoài, trông bóng lưng của hắn thật cao lớn, có lẽ là một nam tử hán.

“Một kích không xong lại tháo lui, bỏ chạy nhanh thật!” Giang Thanh Nguyệt thì thào nói.

“Thanh tử, nàng nói kẻ ấy là ai?” Nhược Hư hỏi khẽ.

“Ta cũng không biết, tựa hồ hắn đến là nhằm vào chàng, hơn nữa lại rất quen thuộc nơi này” Giang Thanh Nguyệt lắc lắc đầu nói.

Nơi đây vừa xảy ra chuyện lập tức kinh động đến những người khác, chẳng bao lâu sau năm người Diệp Bất Nhị và Phong Bình, Vân Cửu cũng đã ập đến.

“Hoa lão đệ, xảy ra chuyện gì vậy? Hình như ta nghe thấy tiếng đánh nhau” Phong Bình hỏi.

“Vừa rồi có người đến tập kích Hoa lang, bất quá một chưởng không đắc thủ đã chạy rồi, võ công rất cao, chúng ta không đuổi kịp hắn” Giang Thanh Nguyệt thanh âm dịu dàng thêm vào một ít đáng vẻ bất đắc dĩ.

“Hỗn lảo, kẻ nào to gan đến vậy, hoàn toàn chẳng để Diệp Mỗ ta vào mắt. Hiền nữ yên tâm, ta nhất định sẽ điều tra ra là ai” Diệp Bất Nhị giận đến tím mặt.

“Đệ đệ, người tập kích các người không phải bọn hắn” trong lòng truyền đến thanh âm Hoa Thiên Tinh, Nhược Hư rung mình.

“Tỷ tỷ, làm sao mà người biết?” Hắn trong lòng thầm hỏi ”

Tỷ tỷ ta thần thông quảng đại, đương nhiên là phải biết, chỉ cần ta thấy lại kẻ kia nhất định sẽ nhận ra” Hoa Thiên tinh nói một cách bí ẩn.

“Dám ở phủ của Diệp tiên sinh hành thích, đúng là không phải do người bình thường làm ra, tửu quỷ, người nói có phải không?” Vân Cửu cười hì hì, thanh âm có chút quái dị.

“Đương nhiên đương nhiên, có điều làm sao người này thoát cái lại tìm được chỗ ở của Hoa lão đệ? Không phải là đánh bữa đánh bữa chứ?” Phong Bình trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

“Có lý, rất có lý, chẳng lẽ là do người tại đây ra tay? Phì phì, Diệp đại tiên sinh đừng nên hiểu nhầm, ta chỉ là tùy tiện nói ra, chớ có tưởng thật, thế nào mà Diệp đại tiên sinh ngài lại làm như vậy được? Ừc, ta lại nói sai rồi, ta muốn nói làm sao người trong phủ của Diệp đại tiên sinh có thể làm thế chứ? Ấy ấy, cũng không phải, ý ta vừa là không phải Diệp đại tiên sinh làm cũng chẳng phải người trong phủ của ngài làm. Già rồi, ta thật sự già rồi, nói chuyện hồ đồ quá cỡ, bất quá Diệp đại tiên sinh ngài sẽ không trách ta chứ?” Vân Cửu làm ra vẻ luống cuống, tựa như sợ Diệp Bất Nhị hiểu lầm.

“Đương nhiên là không, Vân huynh thật đúng đã nhắc nhở ta, ta cũng mới đến chỗ này, một ít hạ nhân cũng vừa tuyển tới, nói không chừng bọn họ thật sự có vấn đề, ta đi trước xem vậy” Diệp Bất Nhị trong lòng thầm mắng Vân Cửu không biết bao nhiêu lần, bất quá trên mặt vẫn giữ vẻ tươi cười, lại phải lập tức đi điều tra, Vân Cửu không thể không bội phục khả năng hàm dưỡng của con người này.

“Hoa lão đệ, hai người cũng phải cẩn thận, ta thấy, ngày mai chúng ta nên rời khỏi chỗ này” bọn người Diệp Bất Nhị vừa rời đi, Vân Cửu sắc mặt ngưng trọng nhìn Nhược Hư nói.

“Vân đại ca nói có lý, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi nơi này” Nhược Hư gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, lông mày lại nhíu lên nói “Chỉ là không biết tại sao có người đến tìm ta gây phiền toái? Theo lý mà nói, bọn họ nên tìm Thanh tỷ mới đúng, chẳng lẽ bọn họ biết ta và Thanh tỷ ở chung một chỗ?”

“Hoa lão đệ, ngươi không nhớ thanh kiếm trên tay ngươi ư?” Vân Cửu thở dài một hơi nói “Mặc dù ngươi chưa nói, nhưng giờ ta có thể khẳng định, thứ ngươi đang cầm trên tay chính là Tình Kiếm, mà ta biết rồi thì người khác cũng biết, Diệp Bất Nhị là người khôn khéo, hẳn khẳng định đã phát hiện ra.”

“Nguyên lai là vậy, chỉ là ta không rõ một vấn đề, thanh kiếm này bề ngoài nhìn cũng bình thường như mọi thanh kiếm khác, không có gì đặc biệt, làm sao người ta lại có thể nhận ra? Hơn nữa, trước đây chưa có ai từng gặp qua nó?” Nhược Hư trầm ngâm nói.

“Hoa lão đệ, một người biết về kiếm, chỉ cần liếc qua một cái là có thể biết đây là bảo kiếm hay không” Vân Cửu nói, “Đương nhiên, ta là ngoại lệ, mặc dù ta không am tường về kiếm, nhưng đối với bảo vật, ta có một loại cảm giác trời sinh, ngày đó khi lần đầu tiên nhìn thấy Hoa lão đệ, ta đã phát giác ra thanh kiếm trên tay ngươi nhất định bất phàm”.

“Hoa lang, Vân đại ca nói đúng, xem ra tin tức Tình Kiếm ở trên người chàng đã có người biết, từ nay về sau chúng ta càng phải cẩn thận hơn” Giang Thanh Nguyệt thở dài một hơi, trầm nghĩ vì thanh kiếm này mà mình tan nhà nát cửa, chẳng lẽ bây giờ lại còn muốn chuyển tai hoạ lên mình tình lang hay sao, lúc trước đưa Tình Kiếm cho chàng chẳng hóa ra là hại chàng à?

“Thanh tỷ, nàng yên tâm, ta bây giờ không phải như trước kia, ta đã có thể chiếu cố bản thân, chỉ là Thanh tỷ nàng đi theo ta có lẽ phải chịu khổ” Nhược Hư ôm Giang Thanh Nguyệt ôn nhu nói.

“Hai người các ngươi cứ từ từ thân mật, chúng ta đi trước đây, bắt quá Hoa lão đệ ngươi cần phải giữ ý một chút, đề phòng còn có người đến nữa” Vân Cửu về mặt mờ ám, lời kéo Phong Bình, hì hì bước ra.

“Đều tại chàng cả, bây giờ bị người khác chê cười rồi đấy” Giang Thanh Nguyệt đỏ mặt, có chút trách cứ Nhược Hư, lại không biết bộ dạng thẹn thùng của nàng lúc này càng động lòng người hơn, khiến cho Nhược Hư thiếu chút nữa đã nhịn không được, bắt quá đang trong lúc nguy hiểm nên hẳn cũng không dám làm càng.

“Tỷ tỷ, bao giờ thì võ công ta mới giỏi được đây?” Nhược Hư trong lòng thầm hỏi Hoa Thiên Tinh, vì Hoa Thiên tinh từng nói cần đến ba tháng, hẳn còn tưởng là ba tháng trôi qua rất nhanh, nhưng mà bây giờ nghĩ lại cảm thấy ba tháng thật sự là quá dài.

“Đệ đệ thông minh, không cần phải vội, học võ không thể nhanh được” Hoa Thiên tinh vội vàng đỡ dành hẳn, hết như gạt gẫm tiểu hài tử.

“Tỷ tỷ, ta còn có thể không vội sao? Ta không thể cứ để cho Thanh tỷ bảo vệ ta mãi, hơn nữa ta còn muốn bảo vệ ngược lại cho Thanh tỷ” Nhược Hư thật sự có chút nóng vội, bây giờ Tình Kiếm trên tay hẳn đã có kẻ biết, phiền toái e rằng sẽ tiếp tục kéo đến, mà cừu nhân vốn có của Giang Thanh Nguyệt chắc chắn cũng sẽ không buông tha nàng dễ dàng như vậy, bằng vào thực lực bấy giờ của bọn họ, khẳng định là khó có thể cùng vô số địch nhân chống cự.

22. Chương 6: Kiếm Chỉ Cường Địch

“Đệ đệ à, người ta học võ công vài chục năm cũng ko thể tới được cảnh giới hiện tại của ngươi, thời gian ba tháng thật là ngắn, ngươi không cần gấp gáp, cứ thuận theo tự nhiên mới được, dục tốc bất đạt, bằng không trong ba tháng ngươi cũng luyện không thành.” Hoa Thiên Tinh thở dài một hơi nói, “Bất quá, theo tiến triển hiện tại của ngươi, có lẽ không cần đến ba tháng là có thể tốt rồi, nhưng ngươi không được cấp bách, có biết chưa?”

“Biết rồi, tỷ tỷ.” Nhược Hư mặc dù có chút thất vọng, nhưng nghe thấy câu nói cuối cùng kia, tinh thần có chút phấn chấn.

Mấy ngày qua, Nhược Hư để sớm học giỏi võ công, Tình Kiếm tựa hồ không rời khỏi tay, chính như hiện tại một tay ôm Giang Thanh Nguyệt, tay còn lại thì nắm chặt Tình Kiếm, hẳn lúc nào cũng cảm nhận được

một dòng khí lưu cuộn cuộn mát rượi không ngừng truyền tới từ Tình Kiếm, sau đó dung hợp cùng chân khí đang không ngừng vận chuyển trong người hắn, lưu chuyển tại tứ chi bát hải, phá tan những bế tắc trọng yếu, mỗi lần tuần hoàn là một lần chân khí cường đại hơn một chút.

“Đệ đệ, người bây giờ đã xem như là một cao thủ võ lâm rồi, người yên tâm, ba tháng sau, tỷ tỷ bảo chứng người có thể trở thành một siêu nhất lưu cao thủ trong chốn võ lâm, ít nhất cũng có thể giúp người đánh thắng cái tên gia hỏa họ Trương mà người ghét cay ghét đắng kia.” Hoa Thiên Tinh từ trong lòng mang lại cho hắn sự cổ động lớn.

“Tỷ tỷ, thật sự cảm ơn người, nếu như không có người, ta hiện giờ e rằng vẫn chỉ là một gã thư sinh trói gà không chặt.” Nhược Hư cảm kích nói, trong lòng hắn đã thật sự coi Hoa Thiên Tinh là tỷ tỷ của mình rồi, đột nhiên nhớ ra một chuyện nào đó, lại hỏi, “Tỷ tỷ, người trước đây không phải nói người có thể đi ra từ Tình kiếm hay sao? Người bước ra để chúng ta gặp mặt nhé?”

“Không cho người gặp, tỷ tỷ người vốn rất xinh đẹp, chỉ sợ người thấy rồi lại quên khuấy Thanh tỷ của người mất.” Hoa Thiên Tinh cười hi hi, nói ra một lí do khiến người khác không biết nên cười hay nên khóc.

“Thật là, không cho ta xem tức là không cho ta xem, cần gì phải nói chính mình xinh đẹp như vậy.” Nhược Hư nói thầm một tiếng.

“Thì tỷ tỷ người vốn dĩ rất xinh đẹp mà. Hừ, sau này sẽ cho người thấy vậy” Hoa Thiên Tinh hừ một tiếng.

“Không cho xem thì ta cũng không xem, ta đi xem Thanh tỷ.” Nhược Hư không cam lòng lắm lắm, cũng không thèm nói chuyện với Hoa Thiên Tinh nữa, nhìn thấy giai nhân bên người dường như đã ngủ say, hắn nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn.

Trời còn mờ sáng, Nhược Hư và Giang Thanh Nguyệt cùng lúc thức dậy, vội vàng hoàn tất việc cá nhân rồi đi tới cáo từ Diệp Bất Nhị. Nghe nói bốn người cần phải rời đi, Diệp Bất Nhị dường như có chút kinh hãi

“Hiền chất nữ, có phải thúc phụ ta chiêu đãi không chu đáo? Bộ dạng Diệp Bất Nhị có chút lo lắng.

“Diệp thúc thúc, thúc quá khách khí rồi, nhận sự chiêu cố của thúc, chất nữ cảm kích vô cùng, làm sao lại trách thúc tiếp đãi không chu toàn cho được. Chỉ là Hoa Lang có việc bên người, chúng cháu không đi sợ là không kịp nữa.” Giang Thanh Nguyệt ngọt ngào nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, Diệp đại tiên sinh à, nói thật, ta và tửu quỷ thiết không nỡ rời xa nơi này, ăn uống rất thoải mái, ở cũng thoải mái, đặc biệt là rượu ở đây rất ngon, tửu quỷ người nói xem có phải không? Vân Cửu ở bên cạnh nói, trên mặt lộ ra vẻ rất không nỡ.

“Rượu ở nơi này thật sự là ngon, sau này rảnh rồi chúng ta nhất định lại tới, có điều không biết đến lúc đó Diệp đại tiên sinh có còn hoan nghênh chúng ta nữa không.” Trên mặt Phong Bình lộ ra một tia cực kì hâm mộ.

“Vân huynh và Phong đại hiệp có thể để mất tới chút rượu nhạt của Diệp mỗ, đó là vinh hạnh của Diệp mỗ, Diệp mỗ nào có thể không hoan nghênh chứ? Diệp Bất Nhị tươi cười nói.

“Đại tạ sự chiêu đãi của Diệp đại tiên sinh, tại hạ còn có chút việc, nên không thể ở lâu, sau này nhất định cùng Thanh tỷ đến bái phỏng, đến lúc đó không chừng hôn sự của ta và Thanh tỷ còn cần ngài đến để chứng hôn.” Nhược Hư đã tỏ ra cung kính hơn rất nhiều, mặc dù trong lòng hắn không có hảo cảm với Diệp Bất Nhị, nhưng trong lòng thâm nghĩ, Diệp Bất Nhị đã có thể giả bộ làm một người tốt, Hoa Nhược Hư hắn không phải là một tên ngốc, hắn sao có thể không giả bộ.

“Nhất định, nhất định, hiền chất người cùng Thanh Nguyệt trai tài gái sắc, thật là sự tác hợp của ông trời, đến lúc đó bản thân ta cũng thấy vinh dự a. Chỉ là hiền chất người phải nhớ mời ta đó.” Diệp Bất Nhị lập tức bắt đầu xưng hô với Hoa Nhược Hư là hiền chất.

“Lão nạp có vấn đề này không biết có thể hỏi Hoa công tử một chút được không?” Đột nhiên Thiếu Lâm Viên Năng ở bên cạnh ngắt lời hỏi

“Đại sư xin người cứ hỏi.” Nhược Hư hơi sững ra, bất quá đối với hòa thượng này, hắn cũng không có ấn tượng gì là không tốt, vì vậy bèn khách khí hồi đáp.

“Hoa công tử có quen biết Giác Viễn sư thúc hay không?” Viên Năng đại sư nhìn Nhược Hư hỏi

“May nhờ Giác Viễn thiền sư không chê, thu nhận tại hạ làm kí danh đệ tử, nói ra thì Nhược Hư nên bái kiến sư huynh mới phải.” Nhược Hư trầm ngâm một chút rồi nói, nói xong cúi người hướng Viên Năng thi lễ.

“Nguyên lai thật sự là sư đệ người, sư thúc từng phân phó chúng ta, nói sư đệ người không biết võ công, chúng ta cần chiếu cố tốt đến người, chỉ là nếu sư huynh ta không nhìn nhầm mà nói, hiện tại sư đệ người đã có một thân võ công không tầm thường, không biết ta nói có sai chăng?” Viên Năng trên mặt có chút kích động, đi tới bên người Nhược Hư nói.

“Sư huynh nói rất đúng, chỉ là Giác Viễn thiền sư người cũng không biết, bởi vì võ công của đệ chỉ là gần đây mới có.” Nhược Hư gật gật đầu.

Giác Viễn thiền sư và Hoa Thiên Vân quan hệ khá tốt, cũng thường xuyên đến Hoa Sơn, vì vậy đã quen biết Nhược Hư, thường xuyên cùng Nhược Hư đánh cờ, thảo luận các loại thiên cơ, đối với Nhược Hư rất yêu thích, đã từng có lần nói muốn cùng Nhược Hư kết bạn vong niên, Nhược Hư lại cảm thấy về bối phận cũng có chút không thích hợp, vì vậy Nhược Hư trở thành ký danh đệ tử của Giác Viễn thiền sư, nói là đệ tử, thật ra lại là không dạy cái gì hết. Bất quá có thể trở thành ký danh đệ tử của Giác Viễn thiền sư sợ là việc mà bao nhiêu người cầu mong cũng chẳng được. Cho dù người cái gì cũng không dạy, nhưng người trong giang hồ khi nghe được mấy chữ Giác Viễn thiền sư, ai có thể không cấp cho hắn vài phần mặt mũi? Chỉ có điều Nhược Hư đến giờ cũng không nói ra điều gì, nếu không phải Viên Năng hỏi đến, sợ là hắn cũng sẽ không nói ra.

“Nhược Hư sư đệ, đệ hiện tại muốn trở về Hoa Sơn à?” Viên Năng hỏi, xem ra hắn đối với sự tình của Nhược Hư biết được không ít.

Nhược Hư gật gật đầu, thở dài một hơi, mấy người Diệp Bất Nhị bên cạnh vẫn không nói gì, có lẽ sự tình này có chút ngoài dự đoán của mọi người rồi.

Cuối cùng mấy người Nhược Hư cũng phải cáo từ rời đi, Viên Năng còn ân cần dặn dò hắn đi đường cẩn thận, xem ra danh tiếng của Giác Viễn thiền sư cũng đem lại cho Nhược Hư không ít việc tốt, ít nhất sau này người của Thiếu Lâm nhìn thấy hắn khẳng định cũng đều cung kính vài phần. Bởi vì ai cũng đều biết, Giác Viễn thiền sư chưa hề có đệ tử thân truyền. Tuy hiện tại hắn chỉ là ký danh đệ tử, nhưng trên thực tế lại chẳng khác đệ tử thân truyền bao nhiêu.

“Viên Năng đại sư, thân phận Hoa hiền chất người chắc biết rõ? Chẳng biết đại sư có thể nói cho chúng tôi nghe không, ký danh đệ tử của Giác Viễn thiền sư không thể không làm cho người ta tò mò a.” Diệp Bất Nhị hỏi.

“Diệp đại tiên sinh khách khí rồi, đối với Nhược Hư sư đệ, ta biết cũng không nhiều, chỉ có điều biết hắn là đệ tử của Hoa Sơn Hoa chưởng môn, còn là đệ tử ký danh của Giác Viễn sư thúc. Lão nạp cũng chỉ biết đến vậy thôi.” Viên Năng chậm rãi nói.

Diệp Bất Nhị liền biến sắc.

Bốn người vừa mới ra khỏi Vũ Xương thành, hai người Giang Thanh Nguyệt và Nhược Hư song vai cùng đi phía trước, Vân Cửu và Phong Bình thì không biết mà vô tình hay hữu ý mà rút lại sau, cách bọn họ khá xa.

“Hoa lang, chàng thế nào mà lại trở thành đệ tử ký danh của Giác Viễn thiền sư thế?” Giang Thanh Nguyệt có chút hiếu kỳ hỏi

“Thanh tỷ, nàng yên tâm, ta sẽ không làm hòa thượng đâu.” Nhược Hư rời khỏi chỗ Diệp Bất Nhị, tâm tình đã thư thái không ít, bắt đầu nổi hứng vui đùa nói, “Ta làm sao mà bỏ hảo Thanh tỷ của ta được.”

“Đáng ghét, ai bảo chàng muốn xuất gia chứ?” Giang Thanh Nguyệt gắt một câu, kiều mỵ trừng mắt liếc hắn

“Thanh tỷ, nàng thật là đẹp.” Nhược Hư bị ánh mắt của nàng làm cho mê đắm, miệng lẩm bẩm nói, đưa tay ra ôm lấy bờ eo thon nhỏ của nàng.

“Hoa lang, bây giờ đang ở trên đường, bọn Vân đại ca còn ở phía sau đó, chàng hãy đứng đắn một chút có được không?” Giang Thanh Nguyệt có chút bất lực khẩn cầu, trong lòng lại có chút dở khóc dở cười. Vốn nghĩ hẳn là một thư sinh thủ lễ, nào biết bây giờ lại lớn mật hơn bất cứ ai khác như vậy, quả thực đã tới mức chẳng hề sợ hãi cái gì nữa.

“Không sao đâu, Vân đại ca bọn họ sẽ không nói gì đâu.” Nhược Hư vẫn không chịu buông tay, kết quả Giang Thanh Nguyệt chỉ đành thẹn thùng đỏ bừng mặt lên, hai người nửa ôm nửa áp đi về phía trước, cũng chẳng biết đi như vậy có mệt hay không nữa.

“Tửu quý, có phải người đang rất ngưỡng mộ không?” Phía sau, Vân Cửu đang giễu cợt Phong Bình, “Có điều ngưỡng mộ cũng chẳng ích gì, có bản sự thì tự mình đi tìm đi.”

Phong Bình trừng mắt liếc Vân Cửu nhưng lại không nói gì, trong lòng lại nhớ tới Tuyết Phiêu Phiêu ôn nhu ấy, trong mắt lộ ra vài phần nhu tình.

“Đệ đệ, người thật là tiểu sắc lang mà!” Trong lòng Nhược Hư lại vang lên âm thanh Hoa Thiên Tinh đang trách mắng hẳn.

“Tỷ tỷ, ta không phải sắc lang!” Nhược Hư trong lòng lập tức phản bác.

“Hừ, không phải mới là lạ.” Hoa Thiên Tinh một điểm cũng không tin hẳn, chỉ là lập tức chuyển chủ đề, “Bất quá, đệ đệ người tuy có chút hảo sắc nhưng vẫn đáng yêu, nhớ kỹ lời tỷ tỷ đấy, đừng để cho những nữ hài tử thích người phải thương tâm.”

“Tỷ tỷ, điều này không đúng lắm đâu. Vạn nhất có quá nhiều người thích ta, ta đây chẳng phải sẽ phiền toái hay sao?” Nhược Hư lẩm bẩm.

“Người đừng có đắc ý, người tưởng người là bảo bối khiến cho ai cũng đều thích người chắc.” Hoa Thiên Tinh dৌ vào đầu hẳn một chậu nước lạnh

“Ta chỉ là nói nếu như thôi mà.” Nhược Hư cảm thấy rất ủy khuất.

“Không cần nếu như nữa, có người tới kia, cẩn thận!” Giọng nói Hoa Thiên Tinh đột nhiên biến đổi, trở nên nghiêm túc hơn

“Thanh tỷ, cẩn thận, tỷ tỷ nói có người đang đến, nói không chừng cũng có thể là địch nhân đấy.” Nhược Hư thầm thì bên tai Giang Thanh Nguyệt, đối với lời của Hoa Thiên Tinh, hẳn tin tưởng không chút nghi ngờ.

“Hi hi...” Một tràng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc truyền tới, một thân thể yếu kiều đột nhiên xuất hiện trên không trung phía trước mặt mọi người, lẳng không xoay người thật tuyệt diệu rồi đáp xuống mặt đất. Toàn thân ả khoác một mảnh lụa đỏ nửa trong suốt như một đốm lửa cháy bên người.

“Một tiểu đệ đệ thật đẹp trai a, nô gia yêu chàng chết mất thôi!” Thanh âm vừa kiều diễm lại vừa ôn ỉn, khiến Nhược Hư toàn thân sở hết cả gia ốc.

“Ta nói tên yêu quái chết bầm kia, đừng có giả thành cái bộ dạng kinh tởm như vậy nữa.” Vân Cửu nhìn thấy người đến thì sắc mặt đại biến, lo lắng Nhược Hư và Giang Thanh Nguyệt trúng kế, vội vã lắc mình nhảy tới trước mặt hai người.

“Ồi, lão chưa chết à, có phải lần trước bà cô này không bồi tiếp người đàn ông nên người không vui có phải không?” “Nữ tử” kia nói đoạn liền yêu kiều liếc nhìn Nhược Hư một cái.

“Bách Lý Hồ, trước mặt lão thân nhi người đừng có làm bộ đáng ghét như vậy nữa, đến đây có ý đồ gì thì cứ nói ra đi.” Lúc này Phong Bình cũng đã đến cạnh Vân Cửu nói.

Giang Thanh Nguyệt sắc mặt biến đổi, vội vã truyền âm nói cho Nhược Hư lai lịch của người vừa đến.

Bách Lý Hồ, ngoại hiệu là Sắc Yêu, bề ngoài là một nữ tử đẹp đẽ, trên thực tế là một thân kiêu lương tính, có thể là nam cũng có thể là nữ, nghe nói đặc biệt yêu thích nam tử tuấn mỹ, bất quá đối với nữ tử xinh đẹp cũng không dễ dàng buông tha, cũng không biết đã vùi dập bao nhiêu thiếu nam thiếu nữ đàn ông rồi. Chỉ là một thân võ công lại cao tới mức thần kỳ, chiếm vị trí thứ ba trên Hắc bảng, rất nhiều người hận y thấu xương tủy nhưng không thể làm gì được.

“Ta nói Phong đệ đệ à, người tuy đáng vẻ không tính là đẹp lắm, nhưng có điều nô gia cũng vẫn muốn chiêu cố đến người đó.” Bách Lí Hồ nhìn Phong Bình mà cười khúc khích, trong tiếng cười, đột nhiên ông tay áo dài khê vung ra, một luồng khói màu phấn hồng bay về phía mấy người.

“Cẩn thận.” Vân Cửu kêu lên một tiếng, hai tay mau chóng vỗ ra, luồng khói hồng liền bị cuốn trở lại.

“Đệ đệ đừng sợ, lấy tên gia hỏa ấy để thử thân thủ của người đi!” Đột nhiên trong lòng Nhược Hư vang lên thanh âm của Hoa Thiên Tinh, Nhược Hư tự nhiên là tin nằng, vì vậy chẳng hề do dự rút phăng Tinh kiếm ra.

“Đệ đệ, phải nhớ kĩ Tinh Kiếm quan trọng nhất là chữ ‘tinh’, còn chiêu số võ công thì không cần phải quá cầu nệ hình thức, chiêu số nào có thể đánh bại địch nhân thì đó là chiêu số tốt nhất, còn Tinh kiếm, chỉ có dùng tinh để ngự thì mới có thể phát huy được uy lực lớn nhất của nó.” Thanh âm của Hoa Thiên Tinh lại vang lên trong lòng hắn.

“Hoa lang, chàng phải cẩn thận đó.” Giang Thanh Nguyệt thấy Nhược Hư không ngờ lại một mình lao về phía Bách Lí Hồ, không khỏi vô cùng lo lắng, hoảng hốt kêu lên một tiếng, eo thon vắn một cái, cũng phi thân lao về phía Bách Lí Hồ.

“Thanh tử à Thanh tử, ta không muốn để nàng phải lao lắng vì ta nữa!” Nghe thấy tiếng kêu hoảng hốt của Giang Thanh Nguyệt, nhìn thấy thân tình đầy vẻ âu lo trên mặt nàng, Nhược Hư trong lòng thầm nghĩ.

“Tinh kiếm, lấy tinh mà ngự!” Trong đầu hồi tưởng lại lời của Hoa Thiên Tinh, đột nhiên, Nhược Hư cảm thấy tựa hồ trở nên sáng sủa, mắt thấy Giang Thanh Nguyệt đánh về phía Bách Lí Hồ, bàn tay không còn do dự nữa, cổ tay khê lắc, Tinh kiếm kiếm mang bạo phát xa hơn một thước, lấp lóe kiếm quang, phát ra những tiếng loẹt xoẹt có thể nghe rõ, không chút chậm trễ, Nhược Hư khê nhắm hai mắt lại, Tinh kiếm đâm thẳng tới Bách Lí Hồ, nhưng vào lúc này, trong lòng hắn chỉ tràn đầy một mối thâm tình với Giang Thanh Nguyệt, một kiếm này - tình nồng!

Bách Lí Hồ sắc mặt biến đổi, hai tay run lên, lẳng không bắn ra mấy dải lụa màu, mấy tiếng xé vải vang lên, trên mặt đất đầy những mảnh lụa rách.

Nhược Hư khê mỉm cười, mở mắt ra, tay hơi đưa ra ôm lấy bờ eo thon nhỏ của Giang Thanh Nguyệt, lẳng lẽ đứng đối diện với Bách Lí Hồ, thân tình trên mặt lộ ra vẻ tự tin vô cùng, mà nhân thần khi nhìn sang Giang Thanh Nguyệt lại lộ vẻ ôn nhu vô ngần.

“Lẽ nào đây chính là uy lực của Tinh kiếm?” Bách Lí Hồ nhìn những mảnh lụa rơi đầy đất với vẻ khó mà tin nổi, miệng lẩm bẩm nói, trên mặt cũng chẳng còn cái vẻ kiêu mị vừa xuất hiện nữa, thay vào đó là sắc mặt trắng bệch.

“Tiểu đệ đệ, người đợi đó, nô gia sẽ còn quay lại tìm người!” Đột nhiên Bách Lí Hồ cười lên khanh khách, nhún người bay về phía sau, sau nháy mắt đã biến mất trước mắt chúng nhân.

“Tên yêu quái đáng chết này, đúng là không dễ đối phó, nếu vừa rồi một kiếm của Hoa lão đệ có thể giết chết hắn thì đã tốt rồi.” Vân Cửu lẩm bẩm nói.

“Ta chỉ biết một kiếm này, nếu hắn không đi, ta thật sự chẳng biết tiếp theo nên làm thế nào nữa.” Nhược Hư cười khổ nói.

23. Chương 7: Kiếm Tru Gian Tà

“Hoa lão đệ, thật nhìn không ra người lại lợi hại như vậy, nghe nói mới mấy tháng trước người còn không có võ công, làm thế nào mà thoảng một cái đã trở nên lợi hại như vậy?” Vân Cửu tán thưởng nói.

Nhược Hư mỉm cười, không nói gì, trong lòng dấy lên chút cảm giác bất đắc dĩ, hắn biết mình không nên nói ra bí mật của Tinh kiếm, càng không được nói ra sự tình của Hoa Thiên Tinh, hơn nữa nàng cũng đã căn dặn hắn ngàn vạn lần không nên nói việc quan trọng này với người khác.

“Hoa lão đệ vốn thiên tư trời ban, tự nhiên hình dáng không giống với những tên già nua phải tu luyện cả mấy chục năm.” Phong Bình ở bên cạnh liền nói, tất nhiên là muốn đả kích Vân Cửu. Chỉ thấy Vân Cửu

hung hăng nhìn Phong Bình nhưng lại không có biện pháp phản bác, chỉ đành buồn bực ngậm miệng không nói.

Giang Thanh Nguyệt vì tình lang mà trong lòng cao hứng không thôi, đôi mắt trong veo như nước mùa thu ngăm nhìn Nhược Hư.

Bốn người tiếp tục đi. Vân Cửu lại nhíu mày, có vẻ như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

“Lão trâu nhí, có việc gì không thông suốt à? Mau nói ra đi, không ai lại trách người ngu ngốc đâu.” Phong Bình bên cạnh không ngừng kiểm chuyện đả kích lão.

“Tứ quý, người không thấy kì quái à? Cái tên Bách Lý Hồ đáng chết ấy như thế nào lại đến tìm Hoa lão đệ gây phiền toái chứ? ” Vân Cửu đối với sự giễu cợt của Phong Bình cũng không mấy để ý, lông mày ngày càng nhíu chặt hơn.

“Có cái gì kì quái đâu? Bách lý hồ đối với tuần mỹ thiếu niên đều rất có hứng thú người cũng không phải không biết, hơn nữa nói không chừng y là vì Tình kiếm mà tới.” Phong Bình nhìn Vân Cửu với ánh mắt như nhìn một kẻ ngốc.

“Tứ quý, ta thấy người ngoại trừ rượu ra thì không biết cái quái gì nữa, đầu óc người đã bị rượu chè lấp đầy hết rồi.” Vân Cửu cũng nhìn lại Phong Bình với vẻ đáng thương, “ Người có phải đã quên Bách lý hồ là thủ hạ của ai à?”

Phong Bình liền thu lại vẻ cười cợt, đầu mày chau lại. Nhược Hư vốn trước đây đã có chút khó hiểu, cho đến khi hai người nói ra mới cảm thấy rõ ràng.

Nguyên lai Bách Lý Hồ cũng là thủ hạ của Ma cung, lại là một trong tứ đại hộ pháp của Ma cung, nói cách khác hẳn chính là thủ hạ của Tô Đại Nhi, mà theo quan hệ của Tô Đại Nhi và Nhược Hư mà nói thì Bách lý hồ không thể nào động thủ với Nhược Hư được.

“Có khi nào hẳn không biết quan hệ giữa Tô Đại Nhi và Hoa lang không?” Những lời này kì thật Nhược Hư cũng muốn hỏi, nhưng ngại vì Giang Thanh Nguyệt ở bên cạnh nên hẳn có điểm không dám nhắc đến Tô Đại Nhi, kết quả Giang Thanh Nguyệt lại đem chính câu hỏi đó ra hỏi hẳn.

“Không có khả năng đó đâu, nói ra chỉ sợ Giang cô nương thấy không thoải mái, nhưng mà tình cảm Tô Đại Nhi đối với Hoa lão đệ tuyệt đối không thể là giả. Lần trước lúc Hoa lão đệ say rượu rồi, ta và Tứ Quý đều nhìn thấy được Tô Đại Nhi tự mình ôm Hoa lão đệ trở về cơ mà.” Vân Cửu có chút không ý tứ liếc nhìn Giang Thanh Nguyệt, dù sao ở trước mặt nàng mà lại đàm luận về mối quan hệ giữa tình lang nàng cùng nữ hài tử kia cũng kể như rất không tôn trọng nàng rồi.

“Vân đại ca không cần lo lắng, thật ra lần trước ta cũng đã trông thấy rồi.” Giang Thanh Nguyệt khẽ thở dài một hơi, lại nói “Tô Đại Nhi đã từng giúp ta và Hoa lang vài lần, ta đối với nàng ấy cũng không có ấn tượng gì không tốt, kỳ thật với một cô gái như Tô Đại Nhi thì liệu mấy ai có thể hận nàng được chứ?”

“Thanh tỷ, là ta không tốt.” Nhược Hư áy náy nhìn Giang Thanh Nguyệt, ôn nhu nói.

“Hoa lang, tất cả đều thuận theo tự nhiên đi. Chỉ là ta có chút lo lắng thôi.” Giang Thanh Nguyệt lại khẽ thở dài, bồn chồn về điều gì đó nhưng lại không nói ra. Nhưng có lẽ ai cũng hiểu được, nếu Nhược Hư thật sự cùng ở cùng một chỗ với Tô Đại Nhi thì có lẽ cả đời này hẳn sẽ khó mà đối mặt với Hoa Sơn cũng như cả bạch đạo võ lâm.

“Chính vì Tô Đại Nhi đối với Hoa lão đệ rất có cảm tình nên nàng ta sẽ không thể không mệnh lệnh cho thuộc hạ không được gây bất lợi cho Hoa lão đệ, huống chi Hoa lão đệ lại có ngọc bội trên thân kiếm này, ta tin tưởng rằng người trong Ma cung không ai là không nhận ra,” Vân Cửu vừa nói vừa nhìn thanh kiếm trên tay Nhược Hư. Đột nhiên Nhược Hư như hiểu ra được mục đích Tô Đại Nhi muốn đem ngọc bội để trên thân kiếm, không chỉ bởi nàng muốn hẳn trông vật nhớ người, mà còn muốn hướng đến cả trên dưới Ma cung, thậm chí là cả võ lâm mà phát ra tín hiệu báo rằng, nếu muốn động thủ với Hoa Nhược Hư thì trước hết hãy nghĩ đến hậu quả sẽ đắc tội với Tô Đại Nhi nàng.

Bách lý hồ thân là một trong tứ đại hộ pháp của Ma Cung, không thể không nhận được mệnh lệnh của Tô Đại Nhi, càng không thể không biết ngọc bội trên thanh kiếm của Nhược Hư. Bởi vậy việc Bách lý Hồ ra

tay đối phó với Nhược Hư khiến bọn họ không thể không hoài nghi.

“Không lẽ Bách lý hồ lại không phục theo mệnh lệnh của Tô Đại Nhi hoặc giả hắc hắc đã muốn tự lập sơn môn?” Nhược Hư trong lòng nghĩ ngợi, bất quá lập tức tự mình bác bỏ, bởi vì Bách lý Hồ cho dù muốn tự lập sơn môn cũng không nên ngang nhiên động tay động chân vào lúc này, xem ra còn có một nguyên nhân không đoán ra được, nhưng mà nghĩ lại, mặc kệ hắc hắc vì nguyên nhân gì, tóm lại chỉ cần hắc hắc đối xử với mình bất lợi, vì nguyên nhân gì cũng không quan trọng, chỉ là hắc hắc không biết Ma Cung có xảy ra vấn đề gì hay không? Nghĩ đến đây hắc hắc chợt phát hiện ra chính mình đang lo lắng cho Đại Nhi, về sau hắc hắc mới biết được kỳ thật hắc hắc đã bắt đầu quan tâm Đại Nhi từ trước.

“Đệ đệ thiệt là đa tình quá đi, bất quá tỷ tỷ ta rất thích.” Nhược Hư vừa nghĩ đến đây thì Hoa Thiên Tình lại phát ra một câu khiến hắc hắc khóc cười không xong, bất đắc dĩ phải lắc lắc đầu, tiếp tục để tâm mà đi, không muốn phiền não vì việc này nữa.

Đi đến trước một trảng rừng rậm, Giang Thanh Nguyệt đột nhiên nhẹ nhàng hô dừng một tiếng, đình chỉ cước bộ. Vân Cửu, Phong Bình hai người cũng phát giác ra thứ gì đó, cố dỏng tai lắng nghe.

“Phía trước tựa hồ có tiếng đánh nhau.” Giang Thanh Nguyệt chau đôi mày thanh tú lại, khẽ nói.

“Chúng ta có nên nhanh đến xem không?” Nhược Hư dồn công lực vào hai tai, cũng đã nghe được một ít tiếng la hét đứt quãng, tiếng binh khí chạm nhau rõ ràng, liền lên tiếng hỏi.

“Đến xem một chút đi.” Giang Thanh Nguyệt có chút trầm ngâm nói, nói xong, bước chân mọi người đột nhiên trở nên nhanh hơn, cùng triển khai khinh công. Giang Thanh Nguyệt chẳng biết vô tình hay cố ý mà bước chậm lại, nhưng phát hiện ra Nhược Hư không hề bị rơi lại phía sau, trong lòng cảm thấy rất vui mừng.

Bốn phía đều là cánh rừng rậm rạp, ở giữa có một khối đất trống, trên khoảng trống ấy có hai bóng nhân ảnh đang cao thấp tung bay, một vàng một lam. Người mặc quần áo màu vàng là một cô gái, diện mạo trong lúc đánh nhau nhìn không rõ lắm, bất quá cảm giác cũng có vài phần thanh tú, mà chiêu thức trên tay lại tàn nhẫn vô cùng, từng chiêu đều hướng về chỗ yếu hại của người áo lam phía đối diện. Nam tử áo lam độ khoảng hai mươi lăm – hai mươi sáu tuổi, thoát nhìn có vẻ văn phong nho nhã, tướng mạo cũng có mấy phần anh khí, chỉ là hai mắt toát ra mấy phần gian hiểm.

“Thì ra là Ngọc lang Quân tiểu tử, xem ra hắc hắc lại hủy hoại cô nương nhà người nào nữa rồi.” Vân Cửu lạnh lùng nói, xem ra hắc hắc đối với nam tử áo lam gọi là Ngọc Lang Quân này có chút ác cảm.

“Lão thâm nhi, hôm nay đừng để tên vô lại này chạy thoát, bất đắc dĩ hay là chúng ta liên thủ một lần đi.” Phong Bình cũng đã lộ ra thần sắc căm phẫn, nhìn Vân Cửu nói.

“Giang cô nương, Hoa lão đệ, tên mặc áo lam này chính là một kẻ trộm hoa xú danh nổi cộm trên giang hồ, võ công cũng không tính là cao lắm nhưng lại xảo hoạt vô cùng, đã mấy lần đào thoát trên tay ta, hôm nay chúng ta nhân tiện cùng liên thủ đối phó với hắc hắc, mặc dù không tính là quang minh chính đại nhưng nếu có thể vì võ lâm trừ hại thì cũng không cần cố kỵ nhiều như thế.” Vân Cửu thanh âm có phần hơi lớn, Ngọc Lang Quân đang đánh nhau hiển nhiên cũng nghe được, động tác rõ ràng có chút bối rối hơn trước.

Giang Thanh Nguyệt, Hoa Nhược Hư, Vân Cửu, Phong Bình bốn người phân biệt chiếm lấy bốn góc, vây lấy hai người đang đánh nhau vào giữa. Vân Cửu, Phong Bình sắc mặt dần trở nên ngưng trọng, xem ra hôm nay không giết tên kia thì không được.

Những kẻ trộm hoa luôn luôn là công địch của võ lâm, hắc bạch lưỡng đạo đối với những kẻ này đều tỏ thái độ khinh miệt. Ngọc Lang Quân lại dám phạm vào thứ tội ác tày đình trong thiên hạ này, trong ba năm xuất đạo đã chà đạp gần trăm thiếu nữ thiện lương. Ngọc Lang Quân thật ra cũng không phải ngoại hiệu của hắc hắc vốn họ Ngọc, tên Lang Quân. Ngọc Lang Quân có một sở thích rất dị thường, hắc hắc không ra tay với hoàng hoa khuê nữ mà chỉ chọn những thiếu phụ mới thành thân. Vì vậy rất nhiều đôi vợ chồng còn chưa kịp hưởng trọn niềm hạnh phúc khi tân hôn đã vì hắc hắc mà chìm ngập trong thương tâm đau khổ, hơn mười đôi vợ chồng cũng vì đó mà uyên ương chia cách, bởi có không ít nữ tử sau khi chịu nhục đã chọn cửa quyền sinh.

Một kẻ như vậy, so với tên trộm hoa bình thường càng khiến người khác phải thống hận hơn gấp bội, trong

chốn vô lâm có không ít những nhân sĩ chính nghĩa tìm hẩn để đuổi giết, đáng tiếc lần lượt đều để hẩn chạy thoát, khiến cho hẩn vẫn tiếp tục tác oai tác oái, chỉ là hôm nay gặp phải Vân Cửu bốn người, hẩn còn có thể tránh được hay không cũng khó mà biết được.

“Tiểu tử họ Ngọc kia, hôm nay ta xem ngươi còn có thể chạy trốn đi đâu.” Vân Cửu lạnh giọng nói, thân hình nhỏ gầy vung vàng đứng thẳng, trên người lộ ra một cổ khí tức mà trước kia Nhược Hư chưa bao giờ thấy qua.

Ngọc Lang Quân không nói gì, nhưng lại chém liên mấy kiếm, gia tăng thế công, hoàng y thiếu nữ nhất thời trở nên luống cuống tay chân. Vân Cửu mắt thấy nếu chính mình còn không ra tay thì e rằng cô gái kia có thể sẽ trúng phải độc thủ, thân hình vừa động, bóng người lóe lên, đánh về phía Ngọc Lang Quân. Ngọc Lang Quân trong mắt lộ ra một tia đắc ý, ở thời điểm Vân Cửu sắp tiếp cận, trường kiếm trong tay hẩn chợt thoát ra, vù vù bay về phía Phong Bình, đồng thời người của hẩn lại đánh về phía Giang Thanh Nguyệt ở bên kia, một chưởng bổ đến Giang Thanh Nguyệt, nhằm ngay trước ngực của nàng mà hướng tới.

“Hạ lưu!” Giang Thanh Nguyệt mặt hoa ửng đỏ, quát lên một tiếng, lông mày dựng đứng, thân hình không tự giác được mà thối lui, kỳ thật bản năng của thiếu nữ khiến nàng không thể không né đi một chút.

“Đệ đệ, cái tên kia nhất định muốn từ hướng của ngươi mà bỏ chạy, tỷ tỷ ta dạy cho ngươi một chiêu kiếm pháp, ngươi hãy giúp ta giết chết tên dâm tặc này.” Thanh âm của Hoa Thiên Tinh đột nhiên vang lên trong lòng Nhược Hư.

“Tỷ tỷ, bây giờ dạy còn kịp không?” Nhược Hư không khỏi cười khổ nói.

“Tỷ tỷ ta là thiên tài, ngươi sẽ biết ngay thôi.” Bộ dạng của Hoa Thiên Tinh rất đắc ý, Nhược Hư bán tín bán nghi ánh mắt lại nhìn sang Giang Thanh Nguyệt ở bên kia, mặt ngập đầy vẻ lo lắng.

Nhược Hư đột nhiên cảm giác đại não trở nên hơi mơ hồ, trong đầu đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng làm hẩn không thể tin được, hẩn dường như đang “trông thấy” một sơn cốc có phong cảnh thật tú lệ, ở giữa sơn cốc có một khoảng đất trống, trên khoảng đất trống ấy có một tiên tử mỹ lệ thoát tục, không nhiễm bụi trần.

Nàng ấy tựa như đã trông thấy Nhược Hư, khoe miệng chợt nhiên mỉm cười tinh nghịch, chỉ tiếc không biết vì nguyên nhân gì mà Nhược Hư lại không thể nhìn rõ được dung mạo của nàng, hệt như bị che phủ trong một tầng sương mù dày đặc.

Bạch y tiên tử trên tay đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm, thân người bắt ngờ di chuyển, kiếm cũng di chuyển theo, thân tư mỹ hảo, kiếm pháp tuyệt diệu, nhất nhất đều hiện ra trước mắt Nhược Hư, kiếm thế tuy rất nhanh nhưng Nhược Hư lại ngạc nhiên phát hiện ra rằng hẩn không những có thể trông thấy rõ ràng mà hơn nữa kiếm chiêu tiêu sái ấy dường như đã tĩ mĩ khắc sâu trong đầu hẩn. Đột nhiên, cảnh tượng ấy không còn thấy nữa, tiên tử kia cũng đã biến mất, Nhược Hư trong lòng dâng lên một loại cảm giác mất mát mãnh liệt, hóa ra lúc này hẩn đã tỉnh lại.

“Đệ đệ, hãy dùng chiêu kiếm pháp vừa rồi giết tên hỗn đản này đi.” Trong lòng hẩn lại vang lên thanh âm của Hoa Thiên Tinh, hẩn cũng không kịp nghĩ nhiều bởi lúc này hẩn quả nhiên đã trông thấy Ngọc Lang Quân đánh về phía hẩn, trên mặt lộ ra nụ cười nanh ác, còn có thêm vài phân đắc ý.

Tất cả đều thuận theo ý thức, kiếm pháp mà bạch y tiên tử vừa rồi thi triển bỗng nhiên tự động từ tay Nhược Hư phát xuất ra, vẻ đắc ý trên mặt Ngọc Lang Quân trong nháy mắt đã biến thành bộ dạng không thể tin được, tiếp theo là một vẻ mặt hoảng sợ, đồng tử của hẩn co rút lại, sau đó nở to ra, huyết hoa tươi thắm vậy khắp không trung, hẩn ngã mặt rơi xuống đất.

Nhược Hư ngơ ngác nhìn mũi kiếm trên tay mình, từ trên mũi kiếm giọt máu cuối cùng rơi xuống, sau đó tự nhiên biến mất không còn lưu lại vết tích gì, hẩn nhìn Ngọc Lang Quân trên mặt đất, tên trộm hoa ấy đã im lìm bất động, kẻ này mấy phút trước vẫn còn là một người sống, mà giờ đây đã chết trong tay hẩn. Lần đầu tiên giết người khiến hẩn có cảm giác thật mờ mịt, chẳng biết phải làm gì.

“Hoa lang, chàng không sao chứ?” Giang Thanh Nguyệt mặc dù biết Nhược Hư không hề bị thương nhưng thấy hẩn có vẻ ngơ ngác như vậy, liền không khỏi lo lắng, ân cần bước tới hỏi han.

“Thanh tỷ, ta..... ta không có việc gì, chỉ là thoáng có chút không quen.” Nhược Hư miễn cưỡng cười nói.

“Hoa lão đệ, đệ nhất định là lần đầu tiên giết người phải không? Đệ như thế còn tốt đấy, lúc trước ta còn phải ói cả nửa ngày nữa kìa.” Phong Bình đi tới vỗ vai Nhược Hư, an ủi hần, nói, “Đệ giết người kia chính là vì võ lâm làm một việc tốt đẹp, bắt tất phải để trong lòng làm gì.”

“Hoa lão đệ, chiêu kiếm pháp lúc này của ngươi thật là thần kỳ a.” Vân Cửu lại nói, bất quá lập tức nhớ đến điều gì, có chút kinh ngạc nói, “Có điều, Hoa lão đệ, ngươi không phải đã nói chỉ biết một chiêu kiếm pháp thôi sao? Chiêu vừa này đã bại cái tên đáng chết đó rõ ràng là bất đồng cơ mà?”

“Vân đại ca, chiêu này là ta vừa mới nghĩ ra được.” Nhược Hư gương mặt nóng lên, cũng chỉ có thể nói như vậy, bất quá Giang Thanh Nguyệt tựa như hiểu được điều gì, ánh mắt ôn nhu nhìn Nhược Hư làm hần có chút không dám tiếp thụ, chỉ biết hối hận nắm chặt tay nàng.

“Thanh tỷ, đến tối ta sẽ nói cho nàng mọi việc vì sao lại như thế.” Nhược Hư truyền âm nói với Giang Thanh Nguyệt.

Giang Thanh Nguyệt gật gật đầu, trong lòng ngập tràn sung sướng, nàng biết Nhược Hư kỳ thật là sợ nàng nghĩ bậy cho nên mới giải thích trước với nàng.

Thật ra, chính Nhược Hư hiện tại cũng cảm thấy chóng mặt, vốn đang chuẩn bị hỏi Hoa Thiên Tinh tại sao lại như thế, bất quá bây giờ đã không còn kịp nữa bởi vì hoàng y thiếu nữ kia đã đi đến.

“Đa tạ các vị đại hiệp tương trợ, tiểu muội Hoàng Oanh Oanh cảm kích vô cùng.” Thiếu nữ ôm quyền hướng đến bốn người hành lễ, nói.

“Hoàng cô nương không cần khách khí như thế, chúng ta cũng vì võ lâm mà trừ hại thôi.” Phong Bình vội vàng nói.

“Cái tên hỗn đản đáng chết này!” Hoàng Oanh Oanh sau khi hướng đến mọi người nói lời cảm ơn xong liền nhân tiện xông về phía thi thể của Ngọc Lang Quân, huy kiếm chém loạn xạ một trận, khiến cho thi thể của Ngọc Lang Quân chẳng mấy chốc đã nhìn không ra hình thù gì nữa. Mấy người còn lại trông thấy mà trợn mắt há mồm.

“Tiểu muội muội này thật là khủng bố.” Phong Bình thì thào nói.

“Thật là vô ý quá, ta cũng vì thống hận con người kia, mấy vị đại ca cùng vị tỷ tỷ này đừng nên để ý.” Hoàng Oanh Oanh tựa như đã phát tiết đã xong, xoay người lại phát hiện mọi người đang trở mắt nhìn mình như vậy, có chút thẹn thùng cười nói.

24. Chương 8: Kiểm Trung Tiên Tử

Đến lúc này Nhược Hư mới có thể hoàn toàn trông rõ diện mạo của nàng. Khách quan mà nói, nàng mặc dù có thể tính là xinh đẹp nhưng so với Giang Thanh Nguyệt vẫn còn kém rất xa, bất quá nàng cũng gây được cho người ta một cảm giác thật thanh tú.

Lai lịch của nàng cũng không phải tầm thường. Nàng vốn là đệ tử tục gia của phái Nga Mi, vừa nghệ thành hạ sơn không đến nửa năm. Hoàng Oanh Oanh còn có một tí ti là Hoàng Yến Yến, ba tháng trước vừa mới thành hôn, mà chú rể cũng thật ưu tú, chính là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm - Triệu Trường Không, vốn bài danh thứ 5 trên Long Bảng. Nhưng một tháng trước, trong lúc Hoàng Oanh Oanh và Triệu Trường Không không chú ý, Hoàng Yến Yến lại bị Ngọc Lang Quân bắt đi, đến khi Triệu Trường Không tìm được nàng, nàng đã bị vũ nhục thâm trọng. Mặc dù Triệu Trường Không tìm mọi cách khuyên bảo, mỗi ngày đều không rời khỏi Hoàng Yến Yến nửa bước nhưng cuối cùng Hoàng Yến Yến trong lúc nhất thời suy nghĩ không thông đã tự tìm đến cái chết.

Triệu Trường Không vô cùng thương tâm, Hoàng Oanh Oanh lại càng bi phần hơn, lén bỏ nhà ra ngoài tìm Ngọc Lang Quân báo thù. Chỉ tiếc là võ công không bằng người ta, hôm nay nếu không phải Nhược Hư bốn người đuổi tới thì có lẽ thù cũ chưa trả xong đã có thêm hận mới.

Mọi người nghe như vậy đều ảo não thờ dài không thôi, Nhược Hư đối với tên trộm hoa ấy lại dâng lên một loại cảm giác thống hận mãnh liệt, một đôi vợ chồng đang êm đẹp như thế lại vì tên trộm hoa này mà cách biệt âm dương vĩnh viễn.

“Đệ đệ à, nếu người đối xử không tốt với các nữ nhân của người thì so với gã trộm hoa ấy còn đáng giận hơn.” Trong lòng hắt lại vang lên thanh âm của Hoa Thiên Tinh.

“Sao có thể như thế chứ?” Nhược Hư thầm cười khổ.

“Tỷ tỷ ta không có nói bậy đâu, kẻ trộm hoa vũ nhục nữ hài tử, nhưng chỉ cần nữ hài tử đó suy nghĩ thông suốt thì từ nay về sau vẫn có thể tìm thấy hạnh phúc đích thực, nhưng nếu người nam nhân mà họ thích không thích họ thì cả đời này họ cũng không vui vẻ được. Cho nên mới nói đệ đệ người ngàn vạn lần không được làm như thế.” Hoa Thiên Tinh chậm rãi nói, tựa như rất có đạo lý.

“Được rồi, tỷ tỷ, kiếm pháp vừa rồi là như thế nào vậy?” Nhược Hư có cảm giác lòng bùng, Hoa Thiên Tinh nhắc hắt không nên có lỗi với nữ hài tử mà hắt thích, hắt lại nhân tiện không tự chủ được mà nhớ đến Đại Nhi. Vì vậy hắt muốn lái suy nghĩ của mình sang chuyện khác.

“Tỷ tỷ ta vốn không định dạy người kiếm chiêu ấy đâu, bất quá đệ đệ người rõ là quá kém, cho nên ta mới phải dạy cho người một chút để người có khả năng đối phó với cái tên hồ đản vừa rồi, hoàn thành một vai diễn nhỏ. Thế nào? Thấy kiếm pháp của tỷ tỷ ta tự nghĩ ra có lợi hại không?” Hoa Thiên Tinh nói đầy tự hào.

“Có điều nếu muốn phát huy hoàn toàn uy lực của Tinh kiếm thì người phải tự mình suy nghĩ kiếm chiêu mới được. Tỷ tỷ ta không có khả năng giúp được.” Hoa Thiên Tinh lại nói tiếp.

“Tỷ tỷ, tại sao ta mới nhìn thoáng qua đã nhân tiện nhớ kỹ như vậy? Còn nữa, ta thấy có một vị tiên tử dạy ta kiếm pháp, đó là tỷ tỷ ư?” Nhược Hư hỏi lại.

“Hi hi, đương nhiên là tỷ tỷ ta rồi. Ngoài trừ tỷ tỷ ta còn ai xinh đẹp như vậy?” Hoa Thiên Tinh cười duyên nói, “cho nên người ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, thiên cơ không thể tiết lộ, nói tóm lại tỷ tỷ của người chính là thiên tài.”

“Ta căn bản là không thấy được khuôn mặt, làm sao biết người có xinh đẹp hay không?” Nhược Hư nói thầm trong lòng, nghe được Hoa Thiên Tinh nói câu sau cùng hắt tự nhiên có một loại cảm giác bất đắc dĩ, nàng ấy luôn có một ít sự tình mấu chốt không nói cho hắt biết.

“Tỷ tỷ à, kiếm pháp mà người dạy ta tên gì vậy? Đã dạy hết hay chưa?” Nhược Hư hỏi.

“Uhm, tên hắt, gọi là ‘tỷ tỷ kiếm pháp’ đi.” Hoa Thiên Tinh suy nghĩ rồi nói, Nhược Hư không biết nên cười hay khóc nữa, cái gì mà tên là ‘tỷ tỷ kiếm pháp’ chứ? Sao không gọi là ‘ đệ đệ kiếm pháp’ luôn đi.

“Do tỷ tỷ của người nghĩ ra thì tất nhiên phải gọi là ‘tỷ tỷ kiếm pháp’ rồi, đợi người tự mình nghĩ ra một bộ kiếm pháp khác thì hãy gọi là ‘ đệ đệ kiếm pháp’ đi.” Hoa Thiên Tinh cười hi hi, “ kiếm pháp đó đương nhiên không chỉ có một chiêu, bất quá sau này tỷ tỷ sẽ dạy người những chiêu khác.”

“Tỷ tỷ, gọi là ‘Thiên Tinh kiếm pháp’ đi? Dùng tên của người đặt cho không phải càng tốt hơn sao?” Nhược Hư đề nghị, nghĩ thắm nếu hắt nói cho người khác biết võ công hắt dùng là ‘tỷ tỷ kiếm pháp’ chỉ sợ bị người khác cười đến rụng răng.

“Hừ, làm như ta không biết tâm tư quỷ sứ của người vậy. Nhưng mà tỷ tỷ ta là tốt bụng nhất, thấy đệ đệ người đáng yêu như vậy nhân tiện nghe theo người một lần đi, từ nay về sau gọi là Thiên tinh kiếm pháp.” Hoa Thiên Tinh nói cười không ngừng, Nhược Hư trong lòng đột nhiên hiện ra hình ảnh tiên tử xinh đẹp kia.

“Tỷ tỷ, người có thể đi ra cho ta xem một lát được không?” Nhược Hư rốt cuộc không nhìn được lòng hiếu kỳ, trong lòng có một loại dục vọng mãnh liệt muốn được nhìn mặt mũi thật sự của Hoa Thiên Tinh.

“Đệ đệ à, hay là đừng gặp ta có được không?” Hoa Thiên Tinh đột nhiên chìm sâu vào yên lặng, thật lâu sau mới yếu ớt nói, giọng nói lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, có một chút ý cầu khẩn.

“Nếu tỷ tỷ đã không muốn thì cứ quên đi.” Nhược Hư thờ ơ nói, hệt như đang giận lẫy.

Hoa Thiên Tinh lại trầm mặc, thật lâu cũng không thấy không nói gì.

Hoàng Oanh Oanh báo thù, tâm sự đã xong nhưng cũng không muốn trở về, nàng nói là sợ tí phu Triệu Trường Không trách cứ, nghe nói mấy người Nhược Hư muốn đi Hoa Sơn, nàng nói nàng cũng muốn đi theo.

“Hoàng cô nương, theo như ý tại hạ thì cô hãy trở về trước đi. Ngọc Lang Quân đã chết, cô nương có thể trở về an ủi vong linh của lệnh tỷ.” Nhược Hư thực không nguyện ý để nàng đi theo liền nói.

“Oanh Oanh muội muội, Hoa lang nói đúng, muội hay là về trước đi, hơn nữa đi theo chúng ta sẽ rất nguy hiểm đấy.” Giang Thanh Nguyệt ôn nhu nói.

“Oanh Oanh!” một thanh âm trầm khàn từ xa vang lên, mọi người nhất tề nhìn theo, một thanh niên mặc trường bào màu xám nhanh chóng tiến tới gần mọi người, thoạt nhìn qua, sắc mặt y có chút tiêu tụy, nhưng thân thể uy dũng lộ ra một cỗ khí tức bức nhân.

“Tỷ phu!” Hoàng Oanh Oanh cuối đầu, khẽ kêu một tiếng, có chút không dám nhìn hấn, mấy người Nhược Hư cũng hiểu ra được, thì ra y chính là Triệu Trường Không, không hổ là Long Bảng thanh niên cao thủ, khí thế quả nhiên bất phàm.

“Oanh Oanh, muội mau theo ta về nhà, thù của Yến Yến ta tự nhiên sẽ báo, nhưng nếu muội có mệnh hệ gì ta làm sao ăn nói với tỷ tỷ của muội chứ?” Triệu Trường Không trầm giọng nói, trên mặt lộ ra vài phần thần sắc thống khổ.

“Tỷ phu, cái tên hỗn đản đó đã chết rồi! Huynh xem!” Hoàng Oanh Oanh vội nói, lại dẫn Triệu Trường Không đến đối mặt với cỗ thi thể không lành lặn bên cạnh.

Triệu Trường Không hai mắt bắn ra thần quang nhiếp nhân, trong mắt tràn đầy oán hận, ánh mắt căng thẳng nhìn thi thể trên mặt đất, răng nanh nghiến lại phát ra tiếng ken két nhẹ nhàng.

Bỗng nhiên một tiếng long ngâm vọng lại, thanh kiếm trên lưng y đã rời khỏi vỏ. Mấy người Nhược Hư rùng mình, nhìn nhìn lẫn nhau, trên mặt không khỏi lộ ra ánh mắt kì quái nhưng đều suy nghĩ: Triệu Trường Không sẽ không hành động như Hoàng Oanh Oanh chứ?

Đang nghĩ ngợi, lại thấy Triệu Trường Không tay đã giơ lên, từ trên không mạnh mẽ chém xuống, mọi người khe khẽ thở dài lắc đầu, nhưng mà lập tức phát hiện không đúng, Triệu Trường Không không có chém xuống, bỗng dừng tay buông lỏng, đánh rơi kiếm xuống mặt đất, trong miệng hét lên một tiếng điên cuồng, chạy nhanh về phía trước. Mấy người tinh tường nhanh chóng thấy được những giọt nước mắt ứa ra trong khóe mắt của y.

“Tỷ phu, tỷ phu!” Hoàng Oanh Oanh cả kinh, cuống quýt nhặt lấy kiếm trên mặt đất vội vàng đuổi theo.

Nam nhi rơi lệ không dễ, chỉ là sự việc thật quá thương tâm!

Khi thê tử bị vũ nhục, hấn không khóc mặc dù trong lòng ứa máu, hấn biết hấn không thể khóc, hấn muốn mình phải an ủi cho thê tử thật tốt, không để nàng nghĩ quẩn trong lòng. Vào lúc thê tử quỳ sinh bỏ mình hấn cũng không khóc, tất cả huyết lệ hấn cũng nén lại trong lòng, bởi vì hấn không muốn thê tử dưới tuổi vàng chết không nhắm mắt.

Đến lúc cuối cùng trông thấy cừu nhân chết ngay trước mắt mình, hấn rốt cuộc đã nhỏ lệ, hấn muốn chém vụn thi thể Ngọc Lang Quân cho hả giận nhưng rốt lại hấn cũng không làm thế, bởi vì người đã chết thì mọi việc cũng kết thúc. Kim hãm không được lệ thủy trong đáy mắt, hấn chọn cách bỏ đi vì không muốn ai khác trông thấy.

“Ôi, tại sao người tốt lại luôn không có kết cục tốt chứ.” Vân Cửu nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Triệu Trường Không quả nhiên không hổ tuân chảy dòng máu nam nhi.”

Mọi người trầm mặc không nói gì, Giang Thanh Nguyệt nhẹ nhàng tựa vào người Nhược Hư. Nhược Hư cũng ôm chặt lấy nàng, hấn dường như đã thông suốt một vấn đề mà hấn suy nghĩ không ra.

“Chúng ta đi thôi.” Nhược Hư khẽ thở dài nói.

Mọi người trong lòng đều cảm thấy trầm trọng, trên đời này, lúc nào cũng có thể xảy ra sự việc bất hạnh.

“Hoa huynh, xin dừng bước.” Mọi người vừa mới đi vài bước, phía sau đã vang lên thanh âm của một người. Nhược Hư xoay người nhìn lại chỉ thấy Triệu Trường Không và Hoàng Oanh Oanh đang đứng song song nhau. Triệu Trường Không đã khôi phục thần sắc bình tĩnh, chỉ là ánh mắt vẫn còn chất chứa niềm đau như cũ.

“Hoa huynh đã cứu Oanh Oanh, thay tại hạ giết Ngọc Lang Quân, Trường Không thật cảm kích vô cùng. Ân tình này của Hoa huynh, Trường Không ngày sau sẽ báo đáp.” Triệu Trường không ở xa hướng về Nhược Hư ôm quyền thi lễ, “Nay vì nôn nóng về nhà tế điện vong thê, Trường Không nhân tiện xin cáo biệt, nghe nói Hoa huynh định đi đến Hoa Sơn, ngày khác Trường không nhất định sẽ đến để gặp gỡ.”

“Triệu huynh quá khách khí rồi, bất quá tại hạ cũng trông mong được gặp lại Triệu huynh vào một ngày nào đó.” Nhược Hư lại cười nói.

Hoàng Oanh Oanh vốn bảo sợ Triệu Trường Không trách cứ không ngờ lại thật thà đi theo hẳn rồi. Nhìn thấy hai người bọn họ rời đi, tâm tình của Nhược Hư thoáng nhẹ hơn đôi chút

“Đệ đệ, tỷ tỷ đến tối sẽ ra gặp người!” đột nhiên trong lòng Nhược Hư lại vang lên thanh âm của Hoa Thiên Tinh làm cho Nhược Hư rùng mình, có chút không phản ứng kịp, “Có phải là không muốn gặp tỷ tỷ ta không? Đệ đệ hư, nếu vậy thì không cho người thấy nữa.” Hoa Thiên Tinh thấy Nhược Hư không có phản ứng gì liền sinh ra tức giận.

“Không phải, tỷ tỷ, ta sao lại không muốn gặp người chứ? Ta chỉ cảm thấy rất cao hứng mà thôi.” Nhược Hư vội vàng nói, trong lòng kích động không thôi, rốt cuộc cũng không thể bình tĩnh được.

Ban ngày dọc trên đường đi không phát sinh sự tình gì nữa. Đến tối, Nhược Hư không chờ được nữa kéo Giang Thanh Nguyệt vào trong phòng. Vân Cửu cùng Phong Bình hai người về mặt mập mờ nhìn hai người, Giang Thanh Nguyệt mặc cổ đến đỏ cả mặt, âm thầm trách cứ cái tên gia hỏa kia sao lại không biết che giấu, lại cứ nôn nóng như thế!

“Hoa lang, trời chỉ vừa sụp tối thôi mà.” Vừa vào phòng Giang Thanh Nguyệt đã hung hăng trừng mắt với Nhược Hư.

“Thanh tỷ, đúng vậy, nhưng mà ta không đợi được nữa rồi.” Nhược Hư không có phản ứng gì, thuận miệng nói.

“Chàng..... Không thêm để ý tới chàng nữa!” Giang Thanh Nguyệt quay đầu chỗ khác, trong lòng dâng lên cảm giác thương tâm, chẳng lẽ hẳn lại thích mình chỉ vì thân thể thôi sao?

“Thanh tỷ, nàng sao vậy?” Nhược Hư rốt cuộc cũng phát hiện ra Giang Thanh Nguyệt có điểm không bình thường, nghĩ ngợi một chút lập tức hiểu ra, trên mặt có chút xấu hổ, nhẹ nhàng đi đến ôm lấy Giang Thanh Nguyệt vào lòng.

“Thanh tỷ, ta thật xin lỗi, tỷ tỷ đã đáp ứng tối nay ra gặp chúng ta, ta nhất thời nóng vội đã quên nói với nàng, nàng đừng trách ta nữa, có được không?” Nhược Hư khẽ nói vào tai nàng.

“Thật ư? Chàng không được lừa ta đấy.” Giang Thanh Nguyệt kỳ thật trong lòng đã tin đến mấy phần, bất quá bởi vì tâm lý rụt rè của nữ hài tử, nghĩ lại vừa rồi chính mình suy nghĩ xa xôi, trên mặt bỗng nóng bừng.

“Thanh tỷ, ta làm sao lại lừa nàng chứ?” Nhược Hư ghé sát vào tai nàng, tiếp tục thì thào, “bất quá, Thanh tỷ, ta thực lòng chỉ muốn tốt cho nàng thôi.”

“Hoa lang, là ta trách lầm chàng rồi.” Giang Thanh Nguyệt xoay người lại, ngã vào lòng Nhược Hư, “đợi lát nữa ta sẽ bồi thường cho chàng, trước hết chàng hãy nói Thiên Tinh tỷ tỷ ra đi.” Giang Thanh Nguyệt mặt hoa ứng đỏ, lộ ra nét dịu dàng, thanh âm thỏ thẻ thật đáng yêu, hết như tiếng muỗi vo ve.

“Sắc lang đệ đệ.” Hoa Thiên Tinh trong lòng Nhược Hư cười hì hì.

“Tỷ tỷ, người mau xuất hiện đi, ta không chờ được nữa rồi.” Nhược Hư bất đắc dĩ bị gọi là sắc lang liền thúc giục Hoa Thiên Tinh mau hiện ra cho nhanh.

“Người chờ đó. Nhắm mắt lại, nếu không không được xem.” Hoa Thiên Tinh cười khanh khách, Nhược Hư bất đắc dĩ phải thật sự nhắm mắt lại, bất quá lập tức không nhịn được phải mở mắt ra.

Đẹp quá!

Hắn không thể tìm được từ ngữ chính xác nào để hình dung hết vẻ mỹ lệ của nữ tử trước mắt hắn lúc này. Nàng đúng là tiên tử trên trời, váy dài màu trắng không gió mà động, tung bay phát phơ, mái tóc dài đen

nhánh xòa đến thắt lưng, khuôn mặt hoàn mỹ đến từng chi tiết, dáng vẻ thon thả, trên người lại càng toát ra một cỗ khí chất siêu phàm, thoát tục.

“Hi hi” tiên tử đột nhiên cười duyên một tiếng, “Sắc lang đệ đệ, sao lại nhìn tỷ tỷ như vậy chứ? Muốn ăn thịt người ta chắc?” Thanh âm vừa dịu vừa ngọt, Nhược Hư trong lòng xao xuyến một trận.

“Tỷ tỷ, có thật là người không?” Nhược Hư tựa như phát hiện ra việc gương mắt nhìn một thiếu nữ như vậy có chút không đúng, muốn dời ánh mắt đi nhưng lại phát hiện rằng mình làm không được.

“Đương nhiên là tỷ tỷ ta rồi, hi hi.” Thân thể Hoa Thiên Tinh đột nhiên tung bay lên, tựa như sa vào lòng Nhược Hư, hắn không tự chủ được định gơ tay ôm lấy nhưng lại phát hiện ra chẳng chạm vào cái gì.

“Sắc lang đệ đệ, tiện nghi của tỷ tỷ mà cũng muốn chiếm ư, tiếc thật, tỷ tỷ lúc này chỉ là một ảnh ảo, người không ôm ta được đâu.” Hoa Thiên Tinh cười duyên, trong giọng nói có chút mất mát.

“Đệ đệ à, tỷ tỷ không thể ra lâu được, phải trở về thôi, Thanh nguyệt muội muội à, muội nhất định phải chăm lo thật tốt cho đệ đệ đó.” Hoa Thiên Tinh không để ý đến hai người còn đang ngây ngốc, bóng trắng chợt lóe đã biến mất trước mắt hai người.

“Hoa lang, Thiên Tinh tỷ tỷ, người đã đi đâu rồi?” Giang Thanh Nguyệt còn đang chìm đắm trong sự việc khó tin này, có chút mơ hồ hỏi.

“Tỷ tỷ trở về trong Tinh kiếm rồi.” Nhược Hư nhẹ nhàng nói, trong lòng cảm thấy vô cùng mất mát.

“Thiên Tinh tỷ tỷ tại sao lại phải trở về chỗ đó? Ở bên ngoài không phải tốt hơn à?” Giang Thanh Nguyệt không thể hiểu được hỏi. Kỳ thực đến Nhược Hư cũng còn không rõ.

“Đệ đệ, tỷ tỷ không thể rời khỏi Tinh kiếm lâu được.” Hoa Thiên Tinh trong lòng Nhược Hư nói, “Bất quá”

Nhưng bất quá thế nào nàng lại không nói tiếp.

“Tỷ tỷ, bất quá thế nào?” Nhược Hư nôn nóng hỏi.

“Bất quá, có lẽ một ngày nào đó, tỷ tỷ có thể không cần trở lại Tinh Kiếm nữa.” Hoa Thiên Tinh thăm thì nói, “Chỉ là bây giờ vẫn chưa thể.”

25. Chương 9: Kiếm Sứ Thanh Nguyệt

Mặc cho Nhược Hư có yêu cầu như thế nào Hoa Thiên Tinh vẫn không chịu nói khi nào nàng mới có thể vĩnh viễn ở bên ngoài, bất quá điều này lại khiến cho cõi lòng Nhược Hư chờ đợi không thôi.

“Tỷ tỷ ta ngủ rồi, không thêm để ý đến tên tiểu sắc lang nhà người nữa.” Hoa Thiên Tinh nũng nịu nói, nói xong cũng chẳng còn phát ra âm thanh gì nữa, Nhược Hư trong lòng dù kêu gọi như thế nào cũng vô ích.

Tình cảm mãnh liệt đã lắng xuống, nét ửng hồng trên khuôn mặt của Giang Thanh Nguyệt cũng đã dần mờ phai đi, nàng nhìn người con trai bên cạnh đầy thâm tình, sự góc cạnh trên khuôn mặt của hắn đã dần hiện rõ mặc dù phẳng phất vẫn còn nét trẻ con. Đột nhiên nàng khẽ thở dài một hơi, từ từ rời khỏi giường, động tác rất nhỏ nhẹ, nhanh chóng khoác lại mũ trùm và áo choàng. Nàng có chút lo lắng nhìn Nhược Hư, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa sổ đi ra ngoài.

Giang Thanh Nguyệt nhanh chóng đi về phía trước, ước chừng một khắc đồng hồ đi qua, nàng rút cuộc ngừng lại trước một gian phòng nhỏ rách nát, lập tức vận công xem xét một chút. Sau khi cảm giác được nơi phát ra tiếng hít thở rất nhỏ, nàng lại ngẩng đầu quét mắt quan sát khắp bốn phía, tay ngọc khẽ phất, cửa gỗ không một tiếng động hé ra, nàng lách mình đi vào.

“Kiếm sứ tham kiến Thánh nữ.” Trong phòng không có đèn nhưng Giang Thanh Nguyệt có thể rõ ràng trông thấy ở giữa phòng có một nữ tử vận cung trang màu trắng đang đứng xoay lưng lại.

“Đều là tỷ muội, không cần phải khách khí!” Nữ tử thấp giọng nói, chậm rãi xoay người lại. Dáng dấp nàng yếu điệu, tuy có lụa trắng che mặt, nhưng thanh âm vẫn vô cùng thanh thúy động lòng người, thánh thót như hoàng oanh xuất cốc.

“Chẳng hay Thánh Nữ có điều gì phân phó?” Giang Thanh Nguyệt có chút khách khí nói.

“Nguyệt tỷ, ta biết người đang trách cung chủ không đến giúp người. Sự tình trong nhà người, cung chủ quả thật có biết, nhưng mà Nguyệt tỷ à, có một số việc người vẫn còn chưa rõ, trong cung có đã chuyện lớn xảy ra.” Người được Giang Thanh Nguyệt gọi là Thánh Nữ nhẹ nhàng thở dài một hơi, chậm rãi nói.

“Thánh nữ hiểu lầm rồi, thuộc hạ truyệt đối không có ý trách cung chủ.” Giang Thanh Nguyệt nói, thanh âm hơi biến đổi.

“Nguyệt tỷ, có thể người còn chưa biết, lão cung chủ đã không còn trên đời nữa rồi.” Thanh âm của Thánh nữ trở nên rất ưu thương.

“Sao cơ?” Giang Thanh Nguyệt kinh hãi thét một tiếng, ngẩng phắt đầu lên, trong ánh mắt lộ ra thần sắc không thể tin được.

“Cung chủ hiện tại chính là tiểu sư muội.” Thánh nữ ngữ khí trầm trọng, “Lão cung chủ luyện công đến tẩu hỏa nhập ma, lại thêm Phong trưởng lão - Điện trưởng lão trước sau làm khó dễ, muốn đoạt chức vị cung chủ, ngày lão cung chủ bỏ mình, đệ tử trong cung tổn thương vô số, nếu không phải tiểu sư muội vào thời điểm mấu chốt xuất quan kịp thời ngăn cơn sóng dữ thì có lẽ bây giờ Phong trưởng lão đã đảm nhiệm chức vị cung chủ rồi.”

“Nhưng mà tiểu sư muội tuổi còn nhỏ như vậy liệu có thể đối phó được với Phong trưởng lão không?” Ngữ khí của Giang Thanh Nguyệt đã không còn lạnh nhạt như lúc đầu nữa, thay vào đó là một loại giọng điệu lo âu.

“Trước đây ta cũng cho là như vậy, nhưng mà ta đã chứng kiến tiểu sư muội một mình đánh bại Phong trưởng lão, lão cung chủ từng nói tiểu sư muội thiên tư hơn người, lúc đó nhìn thấy quả nhiên là không sai. Bất quá mặc dù như thế thì lúc đó trong cung nguyên khí đại thương, Phong - Điện hai vị trưởng lão đã dẫn hơn một nửa đệ tử ly khai Thần Cung. Lúc này tiểu sư muội mặc dù biết Nguyệt tỷ trong nhà gặp chuyện không may nhưng cũng bất đắc dĩ không còn cách nào, chỉ hy vọng Nguyệt tỷ người có thể thông cảm một chút cho tình cảnh của tiểu sư muội.” Thánh nữ thở dài, “Bây giờ trong cung có thể còn người của Phong trưởng lão, tiểu sư muội không thể không gánh vác sự vụ trong cung, đáng thương cho tiểu sư muội mới chỉ mười sáu tuổi, nhưng cũng đành cố nén bị thương mà gánh chịu trọng trách nặng nề một mình như vậy.”

“Vậy có việc gì cần ta làm à?” Giang Thanh Nguyệt rót cuộc giọng nói cũng hòa hoãn lại.

“Trên giang hồ vừa mới xuất hiện một môn phái tên là Tiên cung. Tiểu sư muội hoài nghi rằng Tiên cung cung chủ chính là Phong trưởng lão, đệ tử trong cung chỉ có bốn người Nguyệt tỷ là Phong trưởng lão không biết, cho nên hy vọng Nguyệt tỷ người có thể đi điều tra một chút. Tiểu sư muội cũng hoài nghi việc gia đình của Nguyệt tỷ bị ngộ hại cũng là do Tiên cung hạ thủ.” Thánh nữ dừng một chút, “Mặt khác Ma Cung tựa như cũng đang muốn hành động, Nguyệt tỷ cũng nên chú ý một chút đến động tĩnh của Ma cung, hơn nữa còn có một việc nếu ta nói ra thì Nguyệt tỷ có thể tức giận nhưng mà sự tình đã đến lúc này cũng không thể không nói.”

Giang Thanh Nguyệt không nói gì, lẳng lặng nghe nàng ta tiếp lời.

“Tình lang Nhược Hư của Nguyệt tỷ, mặc dù võ công thấp kém nhưng lai lịch cũng không nhỏ, ta nghĩ Nguyệt tỷ cũng đã biết rồi.” Thánh nữ tựa như có chút không dám nói trực tiếp với Giang Thanh Nguyệt, “Hơn nữa, Ma cung cung chủ Tô Đại Nhi dường đối với hắc cũng chung tình, ý của tiểu sư muội là, Nguyệt tỷ có thể nhờ hắc giúp đỡ người một chút.”

“Ta sẽ không lợi dụng Hoa lang!” Giang Thanh Nguyệt biến sắc, giọng nói có chút kích động.

“Nguyệt tỷ, những gì cần nói ta đã nói xong, qua một đoạn thời gian nữa tiểu sư muội sẽ tự mình xuất cung, Nguyệt tỷ hãy bảo trọng!” Thánh nữ thở dài nói, đối với phản ứng của Giang Thanh Nguyệt không cảm thấy chút gì quái nào.

Giang Thanh Nguyệt kinh ngạc nhìn nàng rời đi, hai dòng lệ từ trong mắt ứa ra, khẽ cúi đầu, trong lòng thầm gọi một tiếng: Hoa lang!

Hoa Nhược Hư đột nhiên từ trong giấc mơ bừng tỉnh, lần tay dò tìm giai nhân bên cạnh, trong lòng bất an. Hắn vừa mới mơ thấy Giang Thanh Nguyệt lại một lần nữa bỏ hắn mà đi, hắn nhân tiện tỉnh lại, trong lòng cười nhạo chính mình đang tự dọa bản thân, nhưng mà cũng không ý thức được, bàn tay tìm đến thân thể mềm mại của Giang Thanh Nguyệt, khẩn trương ôm vào lòng.

Đột nhiên hắn phát hiện thân thể mềm mại trong lòng hắn đang khẽ run rẩy, trong tim cảm thấy phát lạnh.

“Thanh tỷ, nàng làm sao thế? Có ai khi dễ nàng phải không?” Nhược Hư luống cuống tay chân, tay khẽ nâng mặt hoa của nàng, trên khuôn mặt ấy, nước mắt giàn dụa tựa như hoa lê dưới mưa, đôi mắt đẹp chỉ còn thấy nước mắt không ngừng tuôn ra.

“Thanh tỷ, ta thật xin lỗi, là ta không tốt, không chăm sóc chu đáo cho nàng, nàng đừng khóc nữa có được không? Thanh tỷ, nàng khóc thật khiến ta đau lòng lắm.” Nhược Hư thì thào nói, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt như hoa của Giang Thanh Nguyệt, muốn lau đi những giọt nước mắt trên mặt nàng.

“Hoa lang, không liên quan đến chàng, là do ta nhớ đến cha, đại ca, còn có Tiểu Nguyệt và mọi người.” Giang Thanh Nguyệt hai mắt đầm lệ buồn bã nhìn Nhược Hư, nức nở nói.

“Thanh tỷ, nàng đừng suy nghĩ nhiều nữa, nàng còn có ta, Ta - Hoa Nhược Hư xin thề, chỉ cần ta còn sống trên đời một ngày, ta sẽ chăm sóc Thanh tỷ nàng thật tốt.” Nhược Hư ôn nhu nói, nhớ tới Tiểu Nguyệt, hắn cũng thấy ảm đạm.

“Hoa lang, nếu..... nếu có một ngày ta làm sai việc gì đó, chàng sẽ không trách ta chứ?” Giang Thanh Nguyệt dụi vào lòng hắn, lí nhí hỏi.

“Thanh tỷ, mặc kệ nàng làm gì, chỉ cần nàng còn là Thanh tỷ của ta, ta đều không trách cứ nàng.” Nhược Hư lòng nao nao, trầm ngâm một hồi rồi nói.

“Hoa lang, chàng yên tâm, ta mãi mãi sẽ là Thanh tỷ của chàng.” Giang Thanh Nguyệt mê man nói, bờ môi nồng nàn chủ động áp tới, đôi cánh tay bá lấy cổ Nhược Hư, thân thể mềm mại quấn lấy hắn, da thịt trong nháy mắt trở nên nóng bỏng.

Tình cảm mãnh liệt lại một lần nữa được khơi dậy. Sóng tình quay cuồng..... hơi thở gấp gấp..... thanh âm đứt quãng.....

Sáng hôm sau Giang Thanh Nguyệt đã khôi phục trạng thái như bình thường, Nhược Hư cũng tạm thời yên tâm.

Trong hậu viện của Hoa Sơn kiếm phái có ba bạch y thiếu nữ đang ngồi.

“Tiểu Tuyết, người lại thất thần rồi!” Một tiếng thở dài kèm một thanh âm ôn nhu vang lên.

“Tiểu thư, Tiểu Tuyết nhất định là đang nghĩ đến thiếu gia.” Thiếu nữ kia cười hì hì.

“Ta sao lại nghĩ đến thiếu gia? Ta đâu có giống người, trong lòng rất nhớ nhưng lại không dám nói ra.” Hàm Tuyết đỏ mặt nhưng cũng muốn không tỏ ra yếu thế.

“Tiểu Tuyết, người không được nói bậy, ta không có như người suốt ngày cứ nghĩ đến thiếu gia.” Thiếu nữ này tất nhiên chính là Hàm Sương.

“Được rồi, hai người các người đừng có náo loạn nữa. Tiểu Tuyết tiếp tục đánh cờ đi.” Hoa Ngọc Phượng sắc mặt vẫn không có gì thay đổi, thanh âm vẫn dịu dàng như cũ, không hổ được gán cho danh hiệu Ôn nhu tiên tử.

“Tiểu thư, muội không thể.” Hàm Tuyết dẫu môi, “Tiểu thư, hãy để muội đi tìm thiếu gia, có được không?”

“Không được, tỷ tỷ sẽ không đồng ý.” Hoa Ngọc Phượng không chút đắn đo nói.

“Tiểu thư, người hãy giúp muội cầu xin với đại tiểu thư đi, muội thực rất lo lắng cho thiếu gia. Huynh ấy bây giờ khẳng định đã biết chuyện đại tiểu thư muốn thành hôn. Vạn nhất trong lòng huynh ấy nghĩ không thông, vậy.....” Hàm Tuyết nói, nước mắt đã lăn chã rơi.

“Tình tính của tỷ tỷ các người cũng không phải không biết, tỷ ấy nhất định không đồng ý cho người đi tìm hấn.” Hoa Ngọc Phượng thở dài nói, “nhưng mà Tiểu Tuyết, người cũng không cần lo lắng, thiếu gia của người hiện tại sẽ vượt qua được, sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Thật vậy sao? Tiểu thư, người không lừa gạt Tiểu Tuyết đó chứ?” Hàm Tuyết trên mặt lộ rõ nụ cười hân hoan, lại hỏi “Mà tiểu thư, người có biết thiếu gia đi đến đâu không?”

“Hắn đang trên đường trở về Hoa Sơn, nếu không có việc gì bất ngờ thì bây giờ có lẽ đã tới Tương Dương.” Hoa Ngọc Phượng nghĩ ngợi rồi nói.

“Hắn thật sự trên đường trở về sao?” Một thanh âm phảng phất truyền đến.

“A, đại tiểu thư!” Hàm Tuyết duyên dáng gọi to.

“Tỷ tỷ, hà tất phải khổ như vậy chứ?” Hoa Ngọc Phượng thấy Hoa Ngọc Loan có chút tiều tụy, thở dài nói, “Hắn quả thật là đang trên đường trở về. Nếu giữa đường không có lưu lại đâu thì đại khái là bảy ngày sau có thể về đến Hoa Sơn.”

“Hắn một mình trở về à?” Hoa Ngọc Loan trên mặt xuất hiện một tia mừng rỡ.

“Tổng cộng có bốn người, trong đó có hai người là bằng hữu mới quen của hấn, Vân Cửu và Phong Bình, mặt khác còn có một người” Hoa Ngọc Phượng lắc lắc đầu nói, bất quá chưa nói xong đã bị Hoa Ngọc Loan ngắt lời.

“Mặt khác còn có một người là Giang Thanh Nguyệt phải không?” Hoa Ngọc Loan run giọng hỏi.

Hoa Ngọc Phượng bất đắc dĩ đành gật gật đầu.

“Hỗn đản, lại muốn mang cô ta đến khoe khoang với ta à?” Hoa Ngọc Loan hắng giọng, oán hận nói, “Đáng ghét, ta đây cũng không cần cần hấn trở về nữa!”

“Tỷ tỷ, tỷ chẳng lẽ thật sự không muốn hấn trở về? Kỳ thật sự tình giữa hấn và Giang Thanh Nguyệt cũng không thể hoàn toàn trách hấn. Nếu hấn bây giờ bỏ lại Giang Thanh Nguyệt mà đi chính là một kẻ vô trách nhiệm, chẳng lẽ tỷ lại hy vọng hấn sẽ trở thành một người phụ tình sao?” Hoa Ngọc Phượng chậm rãi nói.

“Ta mặc kệ mấy điều này, tóm lại hấn muốn kết hôn với ta thì không thể có nữ nhân khác!” Hoa Ngọc Loan căm giận nói, giọng điệu rất kiên quyết.

“Tỷ tỷ, bây giờ không nói điều này nữa, hay là chờ hấn có thể trở về rồi nói đi.” Hoa Ngọc Phượng không ngừng than thở.

“Chờ hấn có thể trở về?” Hoa Ngọc Loan đột nhiên nghe ra có điều gì đó không đúng. “Muội muội, muội nói sao, chẳng lẽ hấn có gì nguy hiểm à?”

“Bây giờ rất nhiều người đã biết Tình kiếm hiện ở trên người của hấn, mặc dù bên cạnh hấn còn có mấy cao thủ nhưng mà giang hồ quỷ quyệt, hấn không chắc có thể an toàn trở về Hoa Sơn, số phận còn chưa thể nói trước được.” Hoa Ngọc Phượng ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại suy nghĩ, “Sớm biết tỷ sẽ như vậy mà, vừa nói đến hấn có thể gặp nguy hiểm là trở nên lo lắng ngay.”

Hoa Ngọc Loan trên mặt lộ vẻ bất an, bất quá trong lòng lại không biết suy nghĩ điều gì.

“Nghe nói Diệp Bất Nhị cùng cha của Giang Thanh Nguyệt - Giang Thiên Khiếu ngày trước quan hệ cũng khá tốt. Không lâu trước Diệp Bất Nhị tìm được Giang Thanh Nguyệt, nghe nói muốn giúp nàng ta báo thù.” Hoa Ngọc Phượng ở bên cạnh lại nói.

“Sao cơ? Tên Diệp Bất Nhị nguy quân tử đó cũng có chủ ý với hấn nữa à?” Hoa Ngọc Loan trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, nghĩ đoạn vội vàng rời đi, trước khi đi chỉ nói một câu, “Ta về phòng trước đây!”

“Tiểu thư, người nói đại tiểu thư có thật sự về phòng không?” Hàm Tuyết thấy Hoa Ngọc Loan vừa rời khỏi liền tiến đến bên người Hoa Ngọc Phượng hỏi.

“Người nói đi?” Hoa Ngọc Phượng vẫn không cho Hàm Tuyết một đáp án.

Tương Dương là nơi binh gia tương tranh, tại đây dù là lúc mưa gió hay thời thái bình đều là địa điểm tập trung của các bang phái võ lâm.

Đương nhiên, ở nơi này nổi tiếng nhất chính là Phiêu Tuyết Sơn Trang. Phiêu Tuyết Sơn Trang là phủ đệ của một trong võ lâm tứ đại thế gia - Tuyết gia, tự nhiên là thanh danh vươn xa. Chủ nhân của Phiêu Tuyết Sơn Trang là Tuyết Danh Phong, cao thủ đứng thứ năm trong Địa bảng, phu nhân của ông là Phong Vân Phiêu, năm xưa tại giang hồ cũng rất có danh tiếng, và cũng là đại tiểu thư của một trong tứ đại thế gia – Phong gia, bây giờ cũng là em gái của người đang giữ chức gia chủ Phong gia - Phong Vân Động.

Tuyết Danh Phong chỉ có hai người con gái. Con gái lớn là Tuyết Phiêu Phiêu, tuổi xuân đang độ hai mươi, con gái thứ hai là Tuyết Du Du, năm nay vừa tròn đôi tám. Tuyết Phiêu Phiêu được gọi là Phiêu Hương tiên tử, không phải bởi vì nàng lớn lên xinh đẹp mà là vì tài nấu rượu của nàng. Tuyết Du Du lại không giống chị chút nào, nàng mỹ mạo phi phàm, mặc dù mới mười sáu tuổi nhưng đã có khuôn mặt diên đảo chúng sinh, dáng dấp như yêu mị, có điều tính nết lại điều ngoa. Phiêu Tuyết Sơn Trang từ trên xuống dưới đều rất sợ đụng phải vị nhị tiểu thư này.

Bọn Nhược Hư bốn người đều đang ở Phiêu Tuyết Sơn Trang. Bọn họ đêm qua đã đến Tương Dương, Phong Bình vì nôn nóng muốn gặp người yêu nên tối ấy đã tiến nhập Phiêu Tuyết Sơn Trang trước, để cho mấy người bọn Nhược Hư phải lóng ngóng trong thành. Sáng hôm sau, vừa lúc Vân Cửu đang rửa xả Phong Bình không có nghĩa khí thì Phiêu Tuyết Sơn Trang đã cho người đến mời mấy người Nhược Hư tới làm khách.

Vốn Nhược Hư còn tưởng Tuyết Phiêu Phiêu mời bọn họ, không ngờ đến rồi mới phát hiện sự tình không phải vậy, người mời bọn họ chính là Tuyết Danh Phong, bất quá bọn họ đã thấy Phong Bình ở đó, chỉ là sắc mặt có vẻ rất bất an, khi gặp lại mấy người Nhược Hư nhân tình liền sáng lên, tựa như thấy được cứu tinh.

“Hoa công tử, Giang cô nương, Vân đại hiệp, có thể mời được các vị đến tề xá, Phiêu Tuyết Sơn Trang có thể nói là thật vinh hạnh a.” Tuyết Danh Phong cười nói. Mặc dù năm nay Tuyết Danh Phong đã gần năm mươi tuổi nhưng lại giống như người chỉ vừa ba mươi, mặt trắng nhẵn nhụi, dáng vẻ cao lớn, thân khoác cẩm bào màu lam.

“Tuyết trang chủ, lão thâm nhi chính là lần đầu tiên được người ta gọi là đại hiệp đấy.” Vân Cửu cười khổ nói.

“Vân bối Hoa Nhược Hư, Giang Thanh Nguyệt tham kiến Tuyết trang chủ.” Nhược Hư cùng Giang Thanh Nguyệt dường như ngầm hiểu ý nhau, đồng thời cùng thi lễ.

Chủ khách trong lúc đó xem ra cực kỳ hòa hợp chỉ là Nhược Hư chung quy vẫn cảm thấy có điểm nào đó không đúng khi nhìn vào vẻ mặt lo lắng của Phong Bình, nhưng lại không biết có sự tình khẩn cấp gì.

“Hoa công tử, các vị đều là bằng hữu của Phong hiền chất, hôm nay vừa vặn lại đến đúng lúc, Phong hiền chất tối hôm qua đã đến chỗ lão phu để cầu thân, ta đã đáp ứng đem Phiêu Phiêu gả cho Phong hiền chất, chư vị vừa vặn có thể làm chứng.” Trong buổi tiệc, Tuyết Danh Phong đột ngột tuyên bố.

Chuyện đại sự tốt đẹp như vậy, Phong Bình vì sao lại có vẻ không cao hứng chứ? Nhược Hư lấy làm thắc mắc trong lòng.

.

26. Chương 10: Kiếm Nan Vi Sính (kiếm Khó Làm Sính Lễ)

“Chúc mừng Tuyết trang chủ, chúc mừng Phong lão đệ.” Vân Cửu luôn miệng chúc mừng, cũng không gọi Phong Bình là Tửu quý nữa.

“Tuyết trang chủ, Phong đại ca, xin chúc mừng.” Nhược Hư cũng chân thành chúc phúc cho Phong Bình cùng Phiêu Phiêu.

“Tuyết trang chủ, không biết lão thâm nhi khi nào thì có thể uống rượu mừng đây?” Vân Cửu có cảm giác không chờ đợi được, thật đúng là hoàng đế không vội mà thái giám lại cấp bách.

“Bây giờ chỉ đợi Phong hiền chất đem sính lễ đến, ta nghĩ cũng nhanh thôi, Phong hiền chất, người nói đúng không?” Tuyết Danh Phong mỉm cười nói.

“Tuyết trang chủ, ngài yên tâm, vãn bối nhất định sẽ mang sính lễ đến.” Phong Bình miễn cưỡng cười nói.

“Sính lễ?” Vân Cửu hơi biến sắc, nhìn Phong Bình đang khổ sở, nhất thời hiểu ra được vấn đề, Phong Bình chỉ là một giang hồ lãng tử, cũng không khác với hai bàn tay trắng là mấy, làm gì có tiền mà dâng sính lễ.

“Phong hiền chất à, ta cũng biết một vạn hoàng kim có thể hơi nhiều, nhưng mà ta chỉ có hai đứa con gái là Phiêu Phiêu và Du Du, người cùng Phiêu Phiêu thành hôn thì sau này những thứ này nhân tiện đều sẽ thuộc về các người. Chỉ là Tuyết gia ta trên giang hồ nói thế nào thì cũng có chút hư danh, Tuyết Danh Phong ta lần đầu tiên gả con gái cũng không thể để người ta chê cười được.” Tuyết Danh Phong nhẹ nhàng thở dài nói “vốn Phiêu Phiêu cùng mẹ nó cũng đã đồng ý cho hôn sự của các người, nói thật lúc đầu ta cũng không thực bằng lòng nhưng mà Phiêu Phiêu luôn có chủ kiến của nó, các người cũng đã phải lòng nhau, ta cũng không muốn làm trái ý nguyện của nó làm gì. Sính lễ mặc dù có hơi quá nhưng mà ta nghĩ Phong hiền chất nhà người nhất định có biện pháp.”

Nhược Hư nhìn Phong Bình, lại nhìn Vân Cửu, trong lòng thầm thở dài, vạn lượng hoàng kim đối với Tuyết Danh Phong mà nói thật cũng không tính là cái gì, nhưng mà đối với Phong Bình lại là một điều không thể. Đừng nói Phong Bình, ngay cả một môn phái lớn như Hoa Sơn thì cấp bách như vậy cũng không kiếm đâu ra nhiều tiền như thế.

“Không có tiền cũng chẳng sao, nếu huynh có bảo bối tốt thì cũng được đó.” Một thanh âm sắc ngọt truyền đến, một thiếu nữ trong trang phục ngọc bích xuất hiện trong sảnh, khuôn mặt nàng hoàn mỹ đến từng chi tiết lộ ra thần sắc tinh nghịch giảo hoạt, y phục ôm sát người hiển thị những đường cong hoàn hảo vô cùng dụ nhân, đôi mắt đẹp tràn ngập lưu quang long lanh tô điểm khiến cho hô hấp của mọi người không khỏi có chút ngưng trệ.

“Du Du, không được hồ đồ, mau trở về phòng đi.” Tuyết Danh Phong khê quát. Mọi người liền xác minh được, thiếu nữ này đúng là Tuyết gia nhị tiểu thư - Tuyết Du Du. Lời đồn thật không ngoa, quả là mỹ mạo vô cùng.

“Không chịu đâu, cha à, con muốn chơi đùa một chút, thật hiếm khi nào có nhiều người như vậy.” Tuyết Du Du không chịu, làm nũng nói.

“Tiểu nữ không ngoan, xin các vị đừng trách.” Tuyết Danh Phong lộ ra một tia cười khổ, nói lời xin lỗi nói với mấy người Nhược Hư.

“Cha, không được bảo người ta nói vậy, người ta rất là nghe lời mà.” Tuyết Du Du miệng nói vậy nhưng lại chạy tới bên Giang Thanh Nguyệt, về mặt tò mò ngắm nhìn nàng.

“Vị tỷ tỷ này, có thể cho ta nhìn hình dáng của người được không? Tỷ tỷ người nhất định rất đẹp đúng không?” Tuyết Du Du giương mắt nhìn khuôn mặt của Giang Thanh Nguyệt, tay khê động dấy tựa như muốn kéo mạng che mặt ra mà xem vậy, bất quá nàng ta cũng không thật sự dám làm thế. Có điều trông hình dáng của nàng thì dường như hẳn nhiên được cũng là cả một vấn đề, Nhược Hư ở bên cạnh buồn cười mãi không thôi, Tuyết Du Du tính tình thật là trẻ con.

“Tuyết nhị tiểu thư, ta lớn lên rất là xấu xí, không dám gặp người khác.” Giang Thanh Nguyệt hé miệng cười nói.

“Ồi, thực xin lỗi nha tỷ tỷ, ta không phải cố ý muốn hỏi đâu.” Tuyết Du Du về mặt ngượng ngùng.

“Huynh cười cái gì? Huynh cùng vị tỷ tỷ này có quan hệ gì hả? Huynh có phải là đã trông thấy qua hình dáng của nàng không?” Tuyết Du Du đột nhiên phát hiện Nhược Hư ở bên cạnh cứ cười lên liền có chút không vui, trừng đôi mắt thật to nhìn Nhược Hư, chỉ nói một câu mà hỏi đến ba vấn đề.

Nhược Hư lúc này thật là xấu hổ không thôi, nhìn Tuyết Danh Phong như cầu xin trợ giúp nhưng lại phát hiện Tuyết Danh Phong cũng mang vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn đứa con gái bảo bối của mình, trường hợp như vậy chắc ông cũng đã từng gặp qua rồi.

“Ôi chào, miếng ngọc bội này đẹp thật, cho ta xem một chút có được không?” Tuyết Du Du đột nhiên sáng mắt lên nhìn bảo bối.

“Vật này, nếu Tuyết nhị tiểu thư muốn nhìn nó thì đương nhiên có thể.” Nhược Hư bất đắc dĩ đáp ứng, kỳ thật hẳn đúng là không đáp ứng cũng không được bởi vì cánh tay bé nhỏ của Tuyết Du Du đã với tới, tóm lấy ngọc bội.

“Ôi, đẹp thật đó nha, nhưng sao tự nhiên nó lại treo trên thanh kiếm này vậy.” Tuyết Du Du vừa nhìn vừa nói một cách bất mãn, “Tô – Đại – Nhi, tên hay thật, tỷ tỷ, là tên của người phải không?” nói đoạn quay sang nhìn Giang Thanh Nguyệt hỏi.

Tuyết Danh Phong sắc mặt khê biến.

“Tuyết nhị tiểu thư, ta tên là Giang Thanh Nguyệt.” Giang Thanh Nguyệt chẳng còn cách nào khác chỉ đành trả lời.

“Thanh kiếm này nhìn chẳng đẹp để gì hết, bất quá miếng ngọc bội này thiệt là khá nha, ta đây rất thích, cha, dùng cái này làm sinh lễ cho tỷ tỷ đi.” Tuyết Du Du nói ra một câu khiến cho mọi người chẳng biết nên khóc hay cười.

“Du Du, người đừng hồ đồ nữa, là Phong hiền chất đem sinh lễ chứ không phải là Hoa công tử.” Tuyết Danh Phong thốt lên những lời này lập tức phát hiện mình đã lỡ miệng, quả nhiên Tuyết Du Du khuôn mặt có chút ửng hồng còn Nhược Hư chỉ biết cười khổ không thôi.

“Hoa đại ca, huynh cùng tỷ phu là bằng hữu có đúng không?” Tuyết Du Du lập tức khôi phục vẻ bình thường, lại nũng nịu hỏi, Nhược Hư chỉ đành gật gật đầu.

“Hoa đại ca, huynh cũng muốn tỷ phu có thể lấy được tỷ tỷ đúng không?” Tuyết Du Du lại hỏi, Nhược Hư lại gật đầu lần nữa.

“Vậy huynh đem vật này tặng cho tỷ phu ta đi, sau đó để tỷ phu lấy nó làm sinh lễ có được không?” Tuyết Du Du lại hỏi, vẻ mặt đầy mong chờ.

“Việc này.....” Nhược Hư lần này không gật đầu nữa, trên mặt lộ thần sắc khó nghĩ.

“Cha, người nói như vậy cũng không được sao?” Tuyết Du Du lại chạy đến bên người Tuyết Danh Phong hỏi, lắc lắc tay ông làm nũng.

“Việc này.....” Tuyết Danh Phong trầm ngâm đến nửa ngày rồi cuộc nói, “Ta cũng không muốn làm khó Phong hiền chất và Phiêu Phiêu, nếu Hoa công tử vì Phong hiền chất ra mặt đưa sinh lễ cũng được.”

“Hoa đại ca, mau, cha ta nói có thể được rồi kia, hì hì, huynh mau đem vật ấy tặng cho tỷ phu xem như là sinh lễ cho tỷ tỷ đi, rồi sau đó ta sẽ đi tìm tỷ tỷ tới nhận lấy ngọc bội, nếu kiếm ấy nhân tiện tặng luôn cho tỷ tỷ thì càng tốt.” Tuyết Du Du nhảy tới bên người Nhược Hư, nghiêng đầu nhìn, bộ dạng cấp bách như không đợi được nữa, thoạt trông đáng yêu vô cùng.

“Việc này.....” Nhược Hư rơi vào một hoàn cảnh nan giải. Mặc dù hẳn luôn chân thành hy vọng đôi tình nhân Phong Bình cùng Phiêu Phiêu sẽ đến được với nhau, nhưng vô luận là ngọc bội hay kiếm hẳn cũng đều không thể tặng người khác. Ngọc bội, nếu là của hẳn thì không vấn đề gì, nhưng là ngọc bội do Tô Đại Nhi tặng cho, hẳn làm sao có thể đem giao người khác? Kiếm, nếu chỉ là một thanh kiếm bình thường, hay thậm chí là một thanh bảo kiếm bình thường thì cũng không vấn đề gì, nhưng hẳn lại biết bên trong đó còn có một tiên tử tỷ tỷ, hẳn có thể đem Hoa Thiên Tinh tặng cho người được sao? Đương nhiên không thể. Hơn nữa, kiếm này là Giang Thanh Nguyệt tặng cho hẳn. Có điều những chuyện này người khác cũng không nhất định phải biết làm gì.

“Hoa lão đệ, đệ không cần khó xử nữa. Đây là tín vật đính ước của Giang cô nương cho đệ, làm sao có thể đưa cho người khác được?” Phong Bình rốt cuộc cũng nói chuyện, trên mặt dù có chút ít phiền muộn, nhưng y lại càng thông cảm hơn cho Hoa Nhược Hư, không muốn làm hẳn khó xử.

“Du Du tiểu thư, thật có lỗi, ta không thể đem những thứ này cho Phong đại ca được.” Nhược Hư ngậm thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên trong lòng đã ra một quyết định khác, “bất quá, ta ở đây còn có một thứ, không biết có thể làm sinh lễ để Phong đại ca tặng cho Phiêu Phiêu tiểu thư hay không?”

Nhược Hư nói đoạn, từ trong ngực áo lấy ra một thanh động tiêu thật ngắn và trong suốt, phẳng phát ánh lên chút sắc xanh lục ngọc.

“Ôi, thật đẹp, ta thích lắm!” Tuyết Du Du liền cầm lấy, hân hoan khê hô một tiếng, yêu thích chơi đùa không nỡ rời tay.

“Tuyết trang chủ, chẳng hay vật này có thể làm sính lễ để Phong đại ca tặng cho Phiêu Phiêu tiểu thư không?” Nhược Hư mỉm cười nói.

“Được chứ, đương nhiên là được, ta rất muốn nó.” Tuyết Du Du không chờ được nữa liền nói ngay, y như sợ rằng Tuyết Danh Phong sẽ không đáp ứng vậy.

“Phong hiền chất có thể có bằng hữu như Hoa công tử quả thật là một điều vô cùng may mắn.” Tuyết Danh Phong có chút cảm thán, “Đã có sính lễ rồi, Phong hiền chất cũng không nên đứng đây nữa, mau đi chọn ngày thôi.”

“Đa tạ Tuyết trang chủ, ôi không, đa tạ nhạc phụ đại nhân!” Phong Bình mừng rỡ như điên hệt như trong thoáng chốc đã leo từ địa ngục lên đến thiên đàng.

“Người cảm tạ Hoa công tử thì hơn, động tiêu này giá trị không chỉ vạn kim thôi đâu!” Tuyết Danh Phong chậm rãi nói.

“Phải phải phải, đa tạ Hoa lão đệ.” Phong Bình vô cùng cao hứng nên có chút thất thố.

“Tuyết trang chủ, văn bối còn có việc gấp, cần phải cáo từ đi trước, hôn lễ của Phong đại ca và Tuyết đại tiểu thư văn bối nhất định sẽ đến chung vui, đến lúc ấy thiết nghĩ Tuyết trang chủ cũng sẽ không thể không cho văn bối vào nhĩ.” Nhược Hư mỉm cười nói. Sau một hồi hàn huyên, Nhược Hư vội dẫn Giang Thanh Nguyệt rời khỏi Phiêu Tuyết Sơn Trang, Văn Cửu cũng cùng bọn họ ra đi, vất vả Phong Bình phải ở lại Phiêu Tuyết Sơn Trang bởi vì Tuyết Danh Phong đã nói muốn hắn cùng Tuyết Phiêu Phiêu chuẩn bị hôn sự, Phong Bình chỉ đành phải lưu lại mà thôi.

“Du du, con chơi đùa nó cũng đã nửa ngày rồi, đây là sính lễ của tỷ tỷ con mà.” Trong Phiêu Tuyết Sơn Trang, một mỹ phụ trung niên âu yếm nhìn Tuyết Du Du nói.

“Mẹ à, nhưng vật này mới đẹp làm sao, người xem, so với y phục của con thật là tương xứng.” Tuyết Du Du vẫn đang làm nũng. Người mỹ phụ trung niên này chính là thê tử của Tuyết Danh Phong - Phong Văn Phiêu.

“Vật này đáng giá còn Tình kiếm lại không đáng giá à.” Phong Văn Phiêu có chút tức giận nói.

“Mẹ à, Tình kiếm ấy không cần cũng được, hơn nữa ngọc bội trên ấy chính là của Tô Đại Nhi rồi, chúng ta không nên rước họa vào thân làm gì.” Tuyết Du Du ngọt ngào nói, đột nhiên phát hiện ra điều gì, khê hô một tiếng.

“Mẹ, người xem, mặt trên có chữ viết này.” Tuyết Du Du ngạc nhiên kêu lên.

“Chỉ nguyện lòng người hiểu được lòng ta! Hoa Ngọc Loan.” Tuyết Du Du thì thầm đọc từng chữ, đột nhiên duyên dáng gọi to, “Í, là Hoa Ngọc Loan của Hoa Sơn!”

Hoa Nhược Hư lúc này đang lạng lẽ bước đi trên đường, dáng vẻ chất đầy tâm sự.

“Hoa lang, thanh động tiêu kia....” Giang Thanh Nguyệt có chút do dự hỏi.

“Đó là của sư tỷ tặng cho ta.” Nhược Hư trên mặt lộ ra thần sắc không tự nhiên.

“Cái gì? Hoa lang, tại sao chàng có thể đem đồ của nàng ấy tặng tặng lại cho người khác?” Giang Thanh Nguyệt vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Không sao, Thanh tỷ, nàng không cần lo lắng đâu.” Nhược Hư miễn cưỡng cười cười, an ủi Giang Thanh Nguyệt.

“Làm sao lại không lo được chứ? Vật kia khẳng định là tín vật đính ước của nàng ấy tặng cho chàng, chàng lại tùy tiện trao cho người khác, nàng vốn đã không tha thứ cho chuyện của chúng ta, bây giờ nếu nàng biết

được chàng đến cả tín vật đính ước cũng giao cho người khác, nàng sẽ càng không tha thứ cho chàng đâu.” Giang Thanh Nguyệt đột ngột dừng lại gắt, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng không thôi.

“Thanh tỷ à, vật ấy sư tỷ đã tặng ta khi ta mới mười tuổi, chắc sẽ không có ý gì đâu, lúc đó ta vẫn còn nhỏ mà.” Nhược Hư thấp giọng phân bua, mặc dù hấn trong lòng thật lưu luyến với động tiêu kia nhưng mà cho tới bây giờ hấn vẫn không nghĩ đó là tín vật đính ước của Hoa Ngọc Loan đưa cho hấn.

“Chàng mười tuổi, sư tỷ của chàng mười ba tuổi, chàng cho rằng mười ba tuổi thì Hoa Ngọc Loan còn có cái gì không hiểu sao?” Giang Thanh Nguyệt khẽ thở dài một hơi, Nhược Hư lại cảm thấy cả người ứa mồ hôi.

“Không thể nào, ta nghĩ, ta nghĩ sư tỷ sẽ không trách ta đâu.” Nhược Hư yếu ớt nói, trong lòng như sóng dậy ngập trời, vạn nhất, vạn nhất những điều Giang Thanh Nguyệt đoán là sự thật thì hấn nên làm gì bây giờ?

Giang Thanh Nguyệt không nói nữa, trong lòng nổi lên một loại cảm giác khó tả. Sự việc đã đến nước này, Nhược Hư cũng không thể lấy lại thanh động tiêu kia trở về, có lẽ hấn đành phải nghe theo mệnh trời mà thôi.

Nhược Hư trong lòng rất khó chịu, vốn hấn cho rằng Hoa Ngọc Loan chỉ đưa cho hấn một món quà sinh nhật bình thường, mặc dù rất trân trọng, nhưng để giúp cho Phong Bình có thể thuận lợi lấy Tuyết Phiêu Phiêu làm vợ hấn đành phải cắn răng dứt tình. Còn ngọc bội của Tô Đại Nhi kia lại có một ý nghĩa riêng biệt cho nên hấn tự nhiên không thể trao tay tặng cho người khác được. Có điều hiện tại nghe được sự dễ tính của Giang Thanh Nguyệt, hấn bỗng phát hiện ra động tiêu và ngọc bội có thể cùng giống nhau về mặt ý nghĩa, chỉ là trước đây hấn không biết mà thôi. Bây giờ hấn giữ lại ngọc bội mà lại cho đi động tiêu, thử hỏi Hoa Ngọc Loan sao có thể bỏ qua? Hấn không dám suy nghĩ nữa, trong lòng lại hy vọng những điều Giang Thanh Nguyệt suy đoán là sai.

Ba người cảm cúi mà đi, Nhược Hư trong lòng có tâm sự, dọc đường vẫn duy trì sự trầm mặc, Giang Thanh Nguyệt cũng vậy. Vân Cửu mặc dù thấy nhàm chán nhưng cũng đành phải bắt đầu đi.

Liên tiếp hai ngày không có phát sinh sự tình gì, bọn họ ba người đã tiến vào địa phận Võ Đang, cách núi Võ Đang cũng không xa lắm.

“Thật là ‘Nhân sinh hà xứ bất tương phùng’ (*) a. Hoa lão đệ, chúng ta lại gặp mặt nhau!” Vừa mới bước vào khách điểm, thanh âm quen thuộc lại vang bên tai bọn họ.

“Hoa huynh, Trương đại ca, Nguyệt cô nương, đã lâu không gặp.” Nhược Hư cười nói.

“Cũng không tệ, có điều cả ngày lại bị một đám hỗn đản quấy rầy không ngớt. Thanh Nguyệt, có nhớ ta không?” Hoa Phi Hoa cười khì khì, vừa gặp lại muốn trêu đùa Giang Thanh Nguyệt.

“Tên gia hỏa người chết không đổi nết!” Giang Thanh Nguyệt nhẹ nhàng phì một tiếng, vừa nhìn thấy Hoa Phi Hoa thì vẻ xấu hổ của nàng đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

“Ta cũng muốn đổi lắm chứ, chỉ là Hoa lão đệ không cho ta đổi thôi.” Hoa Phi Hoa nhìn Nhược Hư nói.

“Nói hươu nói vượn, Hoa lang thì liên quan gì?” Giang Thanh Nguyệt trừng mắt liếc Hoa Phi Hoa.

“Nếu ta đổi thì nàng phải gả cho ta, nàng nói Hoa lão đệ có đồng ý hay không?” Hoa Phi Hoa nghiêm trang nói.

“Phi Hoa à, không nên náo loạn, Hoa huynh đệ trước hết giới thiệu cho bọn ta vị tiền bối này đi?” Nguyệt Thiên Hồng ở bên cạnh nói xen vào.

“Biểu tỷ à, người không nên biết vị tiền bối này thì hơn, nếu không coi chừng những bảo bối trên người tỷ đều bị trộm hết.” Hoa Phi Hoa trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

“Phi Hoa à, hình như bây giờ bảo bối trên người ngươi mới là bị trộm đó.” Nguyệt Thiên Hồng đột nhiên khúc khích cười, chỉ thấy Vân Cửu đang phe phẩy một cái khăn thơm ngát trên tay, Hoa Phi Hoa trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, xem ra chiếc khăn tay kia đúng là của hấn rồi.

(*): ý bảo đòi người sao không gặp lại nhau được.

27. Chương 11: Kiểm Tỏa Bạch Y (kiểm Chống Bạch Y)

“Không ngờ Thâu thánh đỉnh đỉnh đại danh lại cư nhiên thay đổi cả hứng thú, chuyên môn đi trộm đồ của nữ hài tử như vậy.” Hoa Phi Hoa cũng không phải loại dễ trêu vào, sắc mặt xấu hổ chợt lóe rồi biến mất, trên mặt lại lộ ra nụ cười khúc khích.

“Hoa tiểu tử, có phải ngươi muốn ta thâu thập tất cả bảo bối của ngươi không?” Vân Cửu liền nổi câu, quắc mắt tức giận nói.

“Nhà của ta không có bảo bối gì hết, lão nhân gia ngài để ý thì cứ đến mà xem.” Hoa Phi Hoa không quan tâm nói.

“Hoa tiểu tử, là do ngươi nói, không được hối hận đó.” Vân Cửu cười ha ha, “chờ đến lúc ngươi động phòng hoa chúc, lão thâu nhi ta nhất định ghé thăm.”

Hai người trước kia xem ra cũng có quen biết, sau một hồi náo loạn, cuối cùng Hoa Phi Hoa cũng đành thúc thủ, dù sao gừng càng già càng cay.

Nhược Hư cùng Nguyệt Thiên Hồng mấy người sau khi từ biệt lại tương phùng, không tránh khỏi cùng nhau hàn huyên một trận, sau đó nhân tiện kể lại những gì đã xảy ra trong mấy ngày qua. Nhược Hư có nhiều sự tình không thể nói hết, vì vậy đại bộ phận đều bị hấn tỉnh lược, chỉ nói ra việc tìm được Giang Thanh Nguyệt.

Vợ chồng Nguyệt Thiên Hồng cùng Hoa Phi Hoa mấy ngày nay đều đi cùng với nhau, có điều phải chống đỡ vất vả hơn bởi vì dọc đường đi đã mấy lần bọn họ bị sát thủ Bạch Y Lâu tập kích. Đáng thương, đường đường là Hoa gia Đại thiếu gia và Nguyệt gia Đại tiểu thư nhưng lại không thể không đón nhận cái loại vận mệnh phải đào vong này. Vốn bây giờ họ chuẩn bị đi đến vùng Giang Nam, nhưng lại thay đổi chủ ý, phải trở lại Trường An, bởi vì Hoa gia ngụ tại nơi ấy. Tin tức này khiến Nhược Hư khá ngạc nhiên, bởi vì hẳn không ngờ Hoa Sơn lại tọa lạc tại Trường An, nơi cách Hoa Sơn cũng không xa lắm.

“Sát thủ Bạch y lâu tập kích các ngươi chẳng lẽ Nguyệt gia cùng Hoa gia các ngươi không đứng ra hỗ trợ sao?” Vân Cửu ở bên cạnh ngấm ngầm hỏi không ra.

Nguyệt Thiên Hồng cùng Trương Lăng Vân trên mặt lộ ra nụ cười khổ, lắc đầu không nói gì, hình như có điều gì đó khó bày tỏ.

“Biểu tỳ, kì thật ta thấy dường như có người đang ngầm giúp đỡ chúng ta. Mỗi lần sát thủ Bạch y lâu xuất hiện, ta luôn cảm giác được có người đang âm thầm trợ giúp.” Hoa Phi Hoa chau mày, tựa như nhớ ra điều gì.

“Phi Hoa, lời đệ vừa nói cũng làm ta thấy có chút kỳ quái, ta cũng thường xuyên đánh bại các sát thủ này một cách bất minh.” Được Hoa Phi Hoa nhắc nhở, Nguyệt Thiên Hồng trở nên thoáng trầm ngâm.

“Biểu tỳ, giờ không cần nghĩ nhiều như vậy, có người ám trợ chúng ta nói như thế nào cũng là một chuyện tốt, nhưng mà chúng ta hãy mau mau trở về nhà của ta, dù sao ở đó cũng an toàn hơn một chút. Bạch y lâu như thế nào cũng phải nể mặt cha ta vài phần, sẽ không thể nào trắng trợn sát hại người Hoa gia ta.” Hoa Phi Hoa ngấm ngầm nói.

“Chỉ sợ Bạch y lâu không cho các ngươi cơ hội thôi.” Vân Cửu ở bên cạnh buông lời châm chọc.

“Điều này chúng ta không thể quản được.” Hoa Phi Hoa thở dài một hơi nói.

Bởi vì Nguyệt Thiên Hồng không muốn liên lụy mấy người Nhược Hư nên bọn họ cũng không kết bạn đồng hành với nhau. Nhược Hư ngấm lại chính mình cũng là người thường xuyên gây phiền toái nên cũng không tiện cưỡng cầu.

Ngày hôm sau, lúc Nhược Hư lên đường, mấy người Nguyệt Thiên Hồng đã ra đi trước một bước.

Đi được gần trăm dặm, ba người đột nhiên ngừng lại, tiếng đánh nhau rõ ràng đã hấp dẫn bọn họ. Nhược Hư cùng Giang Thanh Nguyệt thoáng nhìn nhau, cùng đồng thời gật đầu xông tới. Vân Cửu lắc lắc đầu, cũng đi theo phía sau.

Ba người đến một đỉnh núi nhỏ, nhìn xuống phía dưới núi thì thấy mấy thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt. Tất nhiên không thể nghi ngờ, chính là ba người Hoa Phi Hoa vừa chia tay chưa được một ngày. Vây quanh bọn họ lúc này là một đám người áo trắng, đếm đi đếm lại cũng đến mười hai người, xem ra đúng là sát thủ của Bạch y lâu. Bất quá cùng với bọn người Hoa Phi Hoa chống lại Bạch y nhân còn có một nam tử trẻ tuổi mà Nhược Hư không quen biết, tuổi độ trên dưới hai mươi, mặc một bộ vải thô thông thường, thân thể có chút gầy yếu.

“Hoa tiểu tử, lão đầu nhi đến giúp ngươi đây.” Mắt thấy mấy người Hoa Phi Hoa đang bị khốn trong vòng nguy hiểm, Vân Cửu nhện không được xắn tay xắn chân nhảy bổ xuống núi.

Nhược Hư nhìn Giang Thanh Nguyệt, đang chuẩn bị đi xuống thì trong lòng đột nhiên truyền đến thanh âm của Hoa Thiên Tinh.

“Đệ đệ, tỷ tỷ sẽ dạy ngươi một chiêu kiếm pháp.” Hoa Thiên Tinh yêu kiều nói.

Nhược Hư có chút bất đắc dĩ, Hoa Thiên Tinh không biết nghĩ như thế nào lại nhằm vào những thời điểm gay go thế này mới chịu dạy cho hắn.

“Thiên tinh kiếm pháp đệ nhị chiêu - Thiên Tinh lệ.” trong đầu hắn lại hiện ra cảnh tượng mỹ lệ kia, vị tiên tử xinh đẹp lại một lần nữa múa kiếm. Tiên tử thắm thở dài một tiếng, tựa như có chút ưu thương, Nhược Hư trong lòng cũng bất giác dâng lên một loại cảm giác khó chịu.

“Đệ đệ, ngươi có thể đi rồi, chiêu kiếm pháp này chỉ dùng để quần đấu, đặc biệt rất thích hợp khi một người bị rất nhiều người khác bao vây, nhân tiện cũng giống như ngươi bây giờ.” Thanh âm của Hoa Thiên Tinh lại vang lên.

Nhược Hư không kịp nghĩ nhiều, thân hình đã bay nhanh xuống núi, Giang Thanh Nguyệt ở bên cạnh thoáng ngây người, cũng lắc mình đi theo.

Tinh Kiếm nơi tay, kiếm chiêu của tiên tử vừa rồi hiện ra rõ ràng trong đầu Nhược Hư, cổ tay hắn nhẹ nhàng chuyển động. Nhược Hư không hề do dự, Thiên Tinh lệ như hành vân lưu thủy từ tay hắn lưu loát đánh ra. Khí tức xung quanh dường như ngưng đọng lại, mọi người đều cảm giác được một loại ưu thương mờ mịt. Thiên Tinh lệ, tỷ tỷ à, người vì sao lại phải thương tâm chứ? Là những kẻ này làm người thương tâm phải không? Ta đây nhân tiện khiến bọn chúng biến mất khỏi thế giới này! Nhược Hư trong lòng đột nhiên toát ra một cỗ sát ý, trong mắt hiện lên thần quang lãnh khốc, trên thân Tinh Kiếm quang mang đại thịnh, lóe ra chói mắt vô cùng.

Kiểm quang liên tục xuất ra từng đóa kiếm hoa, kiếm hoa có tốc độ kinh người bắn về phía mười hai gã bạch y nhân. Kiếm hoa đột nhiên biến mất trước ngực bọn chúng, thay vào đó là mười hai đóa huyết hoa diễm lệ xuất hiện trước mặt mọi người.

Trận đánh kịch liệt trong nháy mắt trở nên yên lặng, thân thể của mười hai gã Bạch y nhân từ từ ngã xuống, trong ánh mắt bọn họ đều hiện lên vẻ không cam tâm, còn có chút không thể tin được.

Hào quang mờ đi, Tinh kiếm lại trở về bao, Nhược Hư ngơ ngác đứng ở nơi đó, nhìn những thi thể trước mắt tựa như không dám tin rằng đó chính là kiệt tác vừa rồi của mình.

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một trận sợ hãi. Không phải ta, vừa rồi nhất định không phải ta! Hắn trong lòng thì thầm nói.

“Hoa lang, chàng không sao chứ?” Giang Thanh Nguyệt có chút bất an, nhìn Nhược Hư ôn nhu hỏi.

“Thanh tỷ!” Nhược Hư kéo Giang Thanh Nguyệt ghì chặt vào lòng, “Thanh tỷ, ta vừa rồi có phải rất đáng sợ không? Nàng nói đi, ta vì sao lại trở nên như thế?” Nhược Hư run giọng nói.

“Hoa lang, không phải, chàng không đáng sợ chút nào, chàng chỉ là giết mấy tên sát thủ mà thôi, không ai trách chàng đâu.” Giang Thanh Nguyệt ôn nhu an ủi hắn.

“Thật không?” Nhưng mà Thanh tỷ, ta luôn cảm thấy vừa rồi không phải ý nguyện của ta..... ta..... ta tựa như không thể khống chế chính mình, ta dường như bỗng trở nên khát máu vậy” Nhược Hư thì thào nói.

“Đệ đệ, không liên quan đến người đâu.” Trong lòng Nhược Hư lại vang lên thanh âm của Hoa Thiên Tinh, “là lỗi của tỷ tỷ, tỷ tỷ thật nóng vội, lại quên mất công lực hiện tại của người rất khó để khống chế chiêu kiếm pháp này, cho nên người mới thành ra như vậy.” Hoa Thiên Tinh giọng nói dường như đang tự trách.

“Tỷ tỷ, ta thật không hiểu được.” Nhược Hư trong lòng có khá hơn một chút, tuy nhiên vẫn chưa hết buồn bực.

“Chiêu Thiên Tinh Lệ vừa rồi thật quá bá đạo, đệ đệ người trước kia lại không có học qua võ công, bây giờ nội lực cũng không cao lắm, cho nên người trong khoảng thời gian ngắn không thể khống chế chiêu kiếm pháp này, nói cách khác, vừa rồi là kiếm pháp khống chế người.” Hoa Thiên Tinh âm thầm nói.

“Kiếm pháp còn có thể khống chế người à?” Tỷ tỷ người không phải nói đùa chứ?” Nhược Hư lại càng hoảng sợ.

“Tỷ tỷ ta như thế nào lại đi lừa người? Người về sau sẽ từ từ hiểu ra thôi. Tóm lại người không nên suy nghĩ lung tung, đệ đệ người là người lương thiện, không thể thoáng chốc biến ác ma khát máu đâu.” Hoa Thiên Tinh gắt giọng, đối với sự ngờ vực của Nhược Hư có chút bất mãn.

“Không phải là tốt rồi, không phải là tốt rồi!” Nhược Hư thì thào nói.

“Hoa lão đệ, Giang đại muội tử, các người muốn thân mật cũng phải xem thời gian, chọn địa điểm chứ?” Vân Cửu ở bên cạnh lên tiếng bình tĩnh hai người đang ôm nhau. Nhược Hư xấu hổ nói lỏng Giang Thanh Nguyệt ra, Giang Thanh Nguyệt mặt hoa ửng hồng, kiều mị vô cùng, hệt như con chim nhỏ đang quất quýt lấy người Nhược Hư vậy.

“Hoa huynh, vị huynh đệ này là.....?” Nhược Hư vội vàng hướng ánh mắt của mọi người nhìn sang thiếu niên áo vải kia, hỏi.

“Hoa lão đệ, ta cũng đang muốn hỏi người đây.” Hoa Phi Hoa tựa hồ cũng có chút lúng túng, cảm giác như người này mọi người đều không quen biết.

Thiếu niên này vốn tên là Tư Mã Liệt, năm nay mười tám tuổi, đồng tuổi với Nhược Hư, là đệ tử tục gia của phái Võ Đang, vốn là con của một nông gia ở Trường An, vừa mới nghệ thành hạ sơn đã gặp phải mấy người Hoa Phi Hoa đang bị đám sát thủ Bạch Y lâu vây công liền tiến đến hỗ trợ.

Tư Mã Liệt dường như đối với Nhược Hư rất bội phục, trông ánh mắt của hắn dường như phát ra một tia sùng kính, tựa hồ còn có chút hâm mộ. Hoa Phi Hoa cùng vợ chồng Nguyệt Thiên Hồng, Trương Lăng Vân đối với biểu hiện của Nhược Hư cũng kinh ngạc không thôi. Một tháng trước chính họ còn biết rõ, Nhược Hư vào thời điểm đó không có võ công, bây giờ tự nhiên vừa động tay một chút nhân tiện đã đánh chết mười hai tên sát thủ Bạch Y Lâu. Bất quá mặc dù ngạc nhiên nhưng thấy Nhược Hư tựa như không muốn nói, bọn họ nhân tiện cũng không hỏi.

Vân Cửu đối với biểu hiện Nhược Hư cũng đã ít nhiều thích ứng, bất quá trong lòng lão cũng đã ngầm ngầm hoài nghi rằng võ công Nhược Hư đột nhiên tăng nhanh cùng với Tình kiếm ắt có quan hệ, nhưng mà lão cũng không tiện nói ra, nguyên nhân có lẽ là vì nói ra sẽ đem đến cho Nhược Hư không ít phiền toái. Mặc dù giang hồ vẫn kháo nhau rằng tìm được Tình Kiếm có thể đạt được tuyệt thế võ công cùng vô số của cải, tuy nhiên dù sao đây cũng chỉ là đồn đại, đồn đại thì không thể tin được, bởi vậy có một bộ phận người có thể không đến cướp, nhưng nếu bọn họ tận mắt nhìn thấy một thư sinh yếu ớt chưa đến một tháng đã luyện thành tuyệt thế võ công chỉ bởi hắn chiếm được Tình kiếm, sợ rằng bọn họ sẽ không thể làm ngơ được.

Vân Cửu thích chôm chĩa bảo vật cũng không phải vì hắn thích bảo vật mà là hắn thích cái cảm giác thập thập bảo vật. Đối với hắn mà nói, võ công không cần cao lắm, chỉ cần có thể đi ăn trộm là được, tiền cũng không cần nhiều lắm, chỉ cần đủ dùng là tốt rồi. Bởi vậy mặc dù hắn có vô số bảo vật trong tay hắn cũng không giữ lại chút tiền tài nào cho riêng mình.

Cuối cùng một đoàn bảy người kết bạn cùng đi, nói đến sát thủ Bạch Y lâu, sắc mặt Nguyệt Thiên Hồng liền trở nên ảm đạm, sắc mặt Trương Lăng Vân cũng bắt đầu dờ dẫm không kém.

“Vốn là người thân với nhau, cần chi phải gấp gáp như vậy chứ!” Vân Cửu thở dài một tiếng.

“Vân tiền bối, người..... người biết rồi à?” Nguyệt Thiên Hồng liền biến sắc, nhẹ nhàng hỏi.

Vân Cửu lại không nói gì, chỉ lắc lắc đầu. Nhược Hư vẻ mặt buồn bực, thấy người khác tựa hồ đã hiểu ra sự tình, chỉ có hắn là vẫn hồ đồ, ngay cả Tư Mã Liệt dường như cũng đã hiểu được.

“Ta không ngờ đến thế chứ?” Nhược Hư nói thầm một tiếng.

Đến buổi tối, Giang Thanh Nguyệt mới bên cạnh Nhược Hư tinh tế nói cho hắn biết ngọn nguồn.

Nguyệt gia gia chủ Nguyệt Phi từ năm năm trước sau cái chết của thê tử đã ốm liệt giường không dậy được, sự việc của Nguyệt gia liền được giao cho Nguyệt Thiên Hồng giải quyết. Nguyệt Thiên Hồng còn có hai đệ đệ và một muội muội. Ngoài muội muội Nguyệt Thiên Kiều mới mười bốn tuổi còn chưa trưởng thành ra, hai đệ đệ bây giờ cũng đã nên người. Nhị đệ của nàng Nguyệt Thiên Anh hai mươi hai tuổi, tam đệ Nguyệt Thiên Hùng hai mươi tuổi. Lần này Nguyệt Thiên Hồng lại bị Bạch y lâu truy sát, với thể lực của Nguyệt gia không thể nào không biết, nhưng mà vẫn không có người của Nguyệt gia đứng ra tương trợ, kỳ thật mặc dù nguyên nhân bên trong không hoàn toàn tinh tường nhưng đại khái có thể đoán được. Việc vợ chồng Nguyệt Thiên Hồng bị truy sát rất có thể do người của Nguyệt gia làm. Nói đến đây Giang Thanh Nguyệt khẽ thở dài, từ xưa đến nay, vì danh lợi thân phận, huynh đệ tỷ muội thậm chí vợ chồng trở mặt thành cừu cũng là việc thường thấy. Bây giờ sự tình Nguyệt gia có lẽ cũng là như thế mặc dù đó chỉ là suy đoán của nàng.

“Thanh tỷ, dù có cho ta nhiều danh lợi hơn nữa ta cũng sẽ không thể gây bất lợi cho nàng.” Nhược Hư nhẹ nhàng ôm thân thể mềm mại của Giang Thanh Nguyệt, thâm tình nói.

Giang Thanh Nguyệt trong lòng cũng khẽ run lên.

Bạch Y Lâu.

Một trung niên nam tử vận trường bào màu trắng đang đứng chấp tay, mi dài mắt phượng, anh tuấn phi phàm. Hắn chính là Bạch y lâu chủ, bài danh thứ hai trên Nhân Bảng.

“Lâu chủ, mười hai ngân cấp kiếm thủ không một ai sống sót.”

“Chẳng lẽ Nguyệt Thiên Hồng đột nhiên có người giúp đỡ?”

“Đó là một thiếu niên tên Hoa Nhược Hư, mười hai vị ngân cấp kiếm thủ của chúng ta không thể đỡ nổi một kiếm của hắn.”

“Cái gì? Hoa Nhược Hư, trên giang hồ từng có qua cao thủ như thế sao?”

“Theo tin tức sơ bộ, Hoa Nhược Hư là đệ tử của Hoa Thiên Vân, cũng là đệ tử kí danh của Giác Viễn, đồng thời là chủ nhân của Tình Kiếm.”

“Hoa Thiên Vân, Giác Viễn, Tình Kiếm, thú vị thật, lai lịch quả không nhỏ.”

“Lâu chủ, bước tiếp theo chúng ta làm gì bây giờ?”

“Tạm thời ngừng hoạt động, đợi khi Nguyệt Thiên Hồng đến Hoa gia, chúng ta sẽ động thủ lần nữa!”

Hoa Sơn.

“Tiểu thư, thiếu gia đã trở về rồi!”

Đứng trước lối vào Hoa Sơn, Hoa Nhược Hư bỗng trở nên xao xuyến.

28. Chương 12: Kiếm Bách Tình Địch (kiếm Ép Tình Địch)

Lối vào Hoa Sơn kiếm phái.

Nhược Hư cuối cùng cũng về đến địa phương quen thuộc của hắn, có điều hiện tại trong lòng hắn có chút rụt rè, hắn thật không dám đối mặt với Hoa Ngọc Loan.

Giang Thanh Nguyệt ôn nhu nhìn Nhược Hư, tuy nàng không nói gì nhưng trong lòng đã sớm không còn yên tĩnh nữa, thật sự vô cùng rối ren.

“Thiếu gia.” Một bóng trắng nhỏ nhắn xinh tươi ập đến, thân thể mềm mại sà vào lòng Nhược Hư, ngoài tiểu nha đầu Hàm Tuyết ra còn ai có thể lớn mật như vậy chứ.

“Đã quay về vì sao còn không tiến lên đi?” Thanh âm ôn nhu của Hoa Ngọc Phượng vang đến.

“Vân tiền bối, Hoa tiểu thư, xin mời!” Hoa Ngọc Phượng lại quay sang Giang Thanh Nguyệt cùng Vân Cửu mỉm cười nói.

“Thanh tỷ, chúng ta đi thôi!” Nhược Hư trong lòng khẽ thở dài, vươn tay dịu lấy tấm thân mềm mại của Giang Thanh Nguyệt. Hàm Tuyết từ trong lòng hấn trở dậy, lại ôm lấy một bên tay còn lại của Nhược Hư không chịu buông ra, Nhược Hư cũng đành bất đắc dĩ phải để mặc nàng.

Hoa Ngọc Phượng chậm rãi dẫn đường phía trước, Nhược Hư muốn từ người nàng phát hiện ra điều gì đó nhưng cũng không thu hoạch được chi, chỉ đành lo lắng không yên mà đi theo phía sau. Hàm Tuyết bên cạnh vẫn đang trừng mắt nhìn Giang Thanh Nguyệt, hệt như người ta có thâm cừu đại hận với nàng vậy. Trông thấy bộ dáng của Hàm Tuyết, Giang Thanh Nguyệt trong lòng có chút buồn cười, bất quá cũng không tiện lộ ra.

Trong đại sảnh, Hoa Thiên Vân đang đứng chấp tay xoay lưng lại, ông nghe được tiếng bước chân nhưng vẫn không hề chuyển người.

“Đệ tử tham kiến sư phụ!” Nhược Hư quỳ xuống, Giang Thanh Nguyệt sau một thoáng do dự cũng quỳ xuống theo.

“Cô nương mau đứng lên, đại lễ như thế Hoa mẫu đảm đương không nổi đâu!” Hoa Thiên Vân xoay người, phát hiện Giang Thanh Nguyệt bên cạnh Nhược Hư, không khỏi ngăn người, vội vàng nói.

Giang Thanh Nguyệt lại không nói gì, cũng không hề đứng dậy.

“Sư phụ, Thanh tỷ là thê tử của con, người lại là sư phụ của con, Thanh tỷ đối với người hành lễ cũng là điều nên làm.” Nhược Hư cung kính nói.

“Hai người đều đứng lên trước đi!” Hoa Thiên Vân nhẹ thở dài.

“Đa tạ sư phụ!” Nhược Hư nói rồi liền đỡ Giang Thanh Nguyệt đứng dậy.

“Vân Cửu ra mắt Hoa trưởng môn” Vân Cửu chấp tay thi lễ với Hoa Thiên Vân.

“Vân tiền bối có thể quang lâm Hoa Sơn thật sự là vinh hạnh của Hoa mẫu, Phượng Nhi, con trước tiên sắp xếp nơi ở cho Vân tiền bối, đợi lát nữa chúng ta sẽ mở tiệc tẩy trần cho người.” Hoa Thiên Vân trên mặt thoáng nét cười, lời nói đậm chất khách khí khiến cho Vân Cửu có chút cảm giác phồng lỗ mũi.

“Con biết rồi thưa cha!” Hoa Ngọc Phượng dịu dàng nói.

“Nhược Hư, người trước tiên an trí thật tốt cho Giang Thanh Nguyệt, sau đó đến thư phòng của ta một chuyến” Hoa Thiên Vân nói với Nhược Hư. Nhược Hư vội vàng đáp ứng.

“Thanh tỷ, đây là phòng của ta, nàng trước tiên hãy ở lại đây nghỉ ngơi một chút, ta phải đi gặp sư phụ” Nhược Hư dịu dàng bảo Giang Thanh Nguyệt.

Giang Thanh Nguyệt nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Nhược Hư rời cửa hướng về phía thư phòng của Hoa Thiên Vân tiến đến, dọc theo lối đi không ngừng có những đệ tử Hoa Sơn cung kính chào hỏi. Đệ tử Hoa Sơn phái phân đông đều biết thân phận đặc biệt của Nhược Hư, trên danh nghĩa hẳn chính là đệ tử chân truyền duy nhất của Hoa Thiên Vân, bởi vì những người đệ tử khác đều không phải do đích thân Hoa Thiên Vân truyền thụ mà hơn phân nửa là do Hoa Ngọc Loan dạy cho một ít võ công cơ bản, về sau mới để cho bọn đệ tử này tự mình dựa vào kiếm phổ mà luyện tập. Việc này vốn không phải do Hoa Thiên Vân không muốn dạy họ, mà vì ông nhận ra rằng chỉ có cách này mới làm cho chúng đệ tử đạt tới trình độ cao hơn, chỉ là thật đáng tiếc, phân đông trong hàng ngũ đệ tử của Hoa Sơn lại chẳng có ai nổi danh trên Long Bảng hết. Thế nên trên giang hồ mới có người làm trò gọi

Hoa Thiên Vân là một chứng môn tốt nhưng lại không phải là một sư phụ giỏi. Bất quá Hoa Thiên Vân vẫn kiên trì áp dụng phương thức này để dạy bảo đồ đệ, hơn nữa Hoa Ngọc Loan cũng là do ông dùng cách này chỉ bảo, mà nàng ta đã có thể xuất sắc như thế chứng tỏ biện pháp này của ông vẫn còn hữu dụng.

“Nhược Hư, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Hoa Thiên Vân chậm rãi hỏi.

“Hồi sư phụ, đồ nhi đã mười tám tuổi rồi.” Nhược Hư dù không rõ vì sao Hoa Thiên Vân lại hỏi điều này nhưng cũng thật thà hồi đáp.

“Mười tám rồi à, ngươi cũng đã lớn rồi.” Hoa Thiên Vân xoay người lại, thở dài một hơi. “Nhược Hư, ngươi đến Hoa Sơn đã mười ba năm rồi, trong lòng ta luôn xem ngươi là hài tử ruột thịt của mình, chỉ là sư mẫu của ngươi qua đời quá sớm, ta cũng không thể chu đáo dạy dỗ cho ngươi được, ngươi sẽ không trách ta chứ?”

“Sư phụ, đồ nhi đối với người cảm kích còn không hết, sao lại dám trách cứ người chứ! Ân dưỡng dục của người đối với đồ nhi, đồ nhi suốt đời này cũng không quên được” Nhược Hư trong lòng có chút cảm giác tê tái.

“Nhược Hư à, kỳ thật ngươi cũng biết, mười ba năm qua người chiếu cố cho ngươi nhiều nhất chính là Loan nhi, Loan Nhi võ học trời ban cực cao, có điều lại quá tranh cường háo thắng, nếu nó mà tức giận lên rồi, cả ta và Phượng nhi cũng đều phải bất lực.” nét mặt Hoa Thiên Vân vừa hiện lên vẻ hiền lành, lại lộ ra thần sắc bất đắc dĩ. “Nhược Hư, ngươi đã là người lớn, ta cũng không muốn can thiệp quá nhiều vào chuyện của ngươi, chỉ là ta hy vọng ngươi có thể đến khuyên nhủ Loan nhi, trên đời này cũng chỉ có người mới có thể khiến nó sửa đổi, bằng không một ngày nào đó nó có thể sẽ làm ra những chuyện đại đột.”

“Sư phụ, sư tỷ người.. người có thể sẽ không nghe lời con đâu.” Nhược Hư yếu ớt nói.

“Hiểu con không ai bằng cha, tâm tư của Loan nhi ta rất rõ ràng, vốn ta cũng hy vọng các ngươi có thể đến với nhau, chỉ là ta không muốn miễn cưỡng người.” Hoa Thiên Vân thở dài một tiếng, thứ cho ông anh hùng cái thế, hóa ra chuyện tình trường của nữ nhi này ông cũng đành bó tay mà thôi. “Chỉ mong ngươi có thể khuyên nhủ Loan nhi, bảo nó đừng cứng đầu nữa. Nhược Hư à, yêu cầu sau cùng này ngươi sẽ không cự tuyệt sư phụ chứ?”

“Sư phụ, đồ nhi nhất định làm hết sức.” Nhược Hư bất đắc dĩ nói.

“Tốt, tốt, ngươi đã trở về, Loan Nhi nhất định rất cao hứng, ngươi cũng nên tới gặp nó đi.” Hoa Thiên Vân vui mừng nói.

“Đồ nhi xin cáo lui trước.” Nhược Hư lùi ra khỏi thư phòng.

Loan Phượng lâu.

Loan Phượng lâu chính là khuê phòng của đôi tỷ muội Hoa Ngọc Loan và Hoa Ngọc Phượng. Loan Phượng lâu trên thực tế là hai tòa lầu các nhỏ nằm kề nhau, một trái một phải, bên trái là nơi ở của Hoa Ngọc Loan, bên còn lại là của Hoa Ngọc Phượng.

Trước khi lên đường đến Loan Phượng lâu, Nhược Hư trong lòng vô cùng phân vân hỗn tạp. Hoa Thiên Vân vẫn không nói gì đến hôn lễ của Hoa Ngọc Loan sẽ diễn ra thế nào, Nhược Hư đến giờ vẫn không xác định được nàng rốt cuộc có thể tha thứ cho hắn hay không.

Hoa Ngọc Loan đang đứng xoay lưng lại, mắt vọng nhìn ra ngoài song cửa, bóng lưng yếu điệu động lòng người khiến không ai là không mơ tưởng, mái tóc dài đen nhánh như dòng thác tự nhiên phơ phất trên vai, đối với việc Nhược Hư đi vào nàng tựa hồ không có phản ứng gì.

“Sư tỷ” Nhược Hư cuối cùng cũng không nhịn được mà khẽ gọi, Hoa Ngọc Loan vẫn chẳng tỏ thái độ gì, cả thân thể cũng không nhúc nhích, vẫn lẳng lặng chôn chân tại nơi ấy như cũ.

“Sư tỷ, ta đã trở lại!” Nhược Hư bước tới trước vài bước, đến sau lưng nàng lại một lần nữa nhẹ hô.

“Ngươi trở về để chúc mừng ta có phải không?” Hoa Ngọc Loan cuối cùng cũng lên tiếng, thanh âm lạnh lùng vô cùng. “Sư tỷ ta thực cảm tạ sư đệ ngươi có thể trở về tham dự hôn lễ của ta.”

Nhược Hư cảm giác như có một bầu nước lạnh đang từ đỉnh đầu trút xuống, lạnh đến tận đáy lòng. Sự lạnh lùng của Hoa Ngọc Loan hầu như đã dập tan hoàn toàn hy vọng của hắn.

“Sư tỷ, nàng thật sự muốn gả cho người khác sao?” Nhược Hư thanh âm run rẩy hỏi.

“Hỉ thiếp cũng đã phát đi rồi, người cho rằng có thể là giả không?” Hoa Ngọc Loan lạnh lùng nói, vẫn không chịu xoay người lại.

“Nhưng mà..... nhưng mà trên hỉ thiếp còn chưa nói chú rể là ai!” Nhược Hư thì thào nói, “Sư tỷ nàng vì sao lại phải gả cho người khác chứ? Vì sao lại không thể là ta?”

“Ta đã cho người cơ hội, là người không muốn thôi!” Hoa Ngọc Loan mạnh mẽ xoay lại, gương mặt như phủ sương, ẩn ẩn có chút tức giận nói.

“Hoa Nhược Hư, ta cho người hay, người còn muốn trái ôm phải ấp thì tốt nhất đừng có đến tìm ta!” Hoa Ngọc Loan cắn hận nói, khuôn mặt trắng nõn thoáng đỏ lên.

“Ta mặc kệ, tóm lại nàng không thể cưới người khác được!” Nhược Hư đột nhiên lớn tiếng thét lên, gương mặt tuấn tú cũng đỏ bừng, hệt như sư tử đang phát tác, hung hăng nhìn chằm chằm Hoa Ngọc Loan.

“Ta muốn cưới người khác, người có thể làm gì nào?” Hoa Ngọc Loan lấp bắp kinh hãi, nàng trước giờ chưa từng thấy qua Nhược Hư như vậy, sau phút giật mình lập tức giận dữ kêu lên, thanh âm không chút yếu thế, so với Nhược Hư còn muốn lớn hơn.

Nhược Hư có chút ngẩn ngơ. Nhiều năm qua vốn e sợ Hoa Ngọc Loan đã hình thành nên trong lòng hẩn một loại ý thức nhượng bộ, giờ phút này hẩn kinh ngạc nhìn Hoa Ngọc Loan đến xuất thần.

“Nhìn ta làm gì? Người trở về mà tìm Giang Thanh Nguyệt của người nhìn cho đã đi!” Hoa Ngọc Loan yêu kiều quát lên, trong giọng nói rõ ràng mang theo ý tứ ghen tuông.

“Ta..... ta..... “ Nhược Hư có chút khiếp sợ nhìn Hoa Ngọc Loan, trong ánh mắt còn có một tia cầu khẩn, bất quá Hoa Ngọc Loan dưới cơn tức giận đương nhiên là không phát hiện ra.

“Ta cái gì mà ta! Sao người còn không mau trở về phòng mình?” Hoa Ngọc Loan tức giận nói.

“Không, ta không về!” Nhược Hư đột nhiên ngữ khí thay đổi, cứng rắn nói. “Trừ phi nàng đáp ứng không lấy người khác!”

“Ta muốn gả cho người khác, ta mặc kệ chuyện của người!” Hoa Ngọc Loan đang cơn hăng tiết, không hề tỏ ra chút yếu thế nào.

Nhược Hư trong đầu đột nhiên xuất hiện cảnh tượng Hoa Ngọc Loan đang tựa vào lòng Phong Quá Vân làm nũng. Một loại cảm giác tan nát cõi lòng trong nháy mắt xuất hiện khiến cho đầu óc hẩn trở nên mê muội.

“Không, không thể.....” Nhược Hư thì thào nói, đột nhiên hai tay xộc đến. Hoa Ngọc Loan bất ngờ không kịp đề phòng bị hẩn ôm lấy, kéo về phía trước.

“Sư tỷ, nàng là của ta, nàng không thể xuất giá cho ai khác.” Nhược Hư ôm ghì lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Hoa Ngọc Loan, hai tay càng siết càng chặt hơn, miệng thì thào nói, ánh mắt hóa đỏ, thần trí dường như đã vùi sâu vào cơn mê loạn.

“Người..... người làm gì thế? Mau buông ta ra!” Hoa Ngọc Loan sắc diện đỏ bừng, giận đến tái mặt, thấp giọng quát.

“Sư tỷ, nàng vĩnh viễn phải thuộc về ta” Lúc nói những lời này Nhược Hư vô cùng kiên định, Hoa Ngọc Loan vừa thẹn vừa giận, đang muốn mắng hẩn nhưng lại chẳng thể phát ra âm thanh nữa, vì lúc này Nhược Hư đã khóa chặt cánh môi anh đào của nàng lại.

Nhược Hư thần trí đã có chút mê loạn, trong lòng hẩn chỉ có một ý niệm rõ ràng, rằng Hoa Ngọc Loan phải là của hẩn, hẩn phải lấy nàng cho bằng được. Hẩn mặc cho con tim điều khiển mà hấp thụ lấy cánh môi anh đào ngọt ngào của nàng, thân thể hai người chặt chẽ quấn vào nhau. Hoa Ngọc Loan mặc dù có chút thẹn thùng nhưng Nhược Hư lại ôm nàng quá chặt khiến nàng rốt cuộc không thể giãy ra được, nàng mặc dù trong lòng tức giận nhưng cũng chẳng có cách nào mạnh tay với hẩn, chỉ đành mặc cho hẩn làm bừa làm ầu. Nàng từ từ trở tay ôm lấy Nhược Hư, dần vụng về hồi đáp lại những yêu cầu của hẩn.

Hoa Ngọc Loan khẽ phát ra một tiếng rên rĩ, thân thể trở nên nóng như lửa, cuối cùng đành cắn răng điếm trụ lấy huyết đạo của Nhược Hư, nguyên lại Nhược Hư đã không còn cảm thấy hài lòng với những cái hôn thông thường nữa, cánh tay không thành thật đã xâm nhập vào nội y của nàng, bắt đầu lưu chuyển bên trong. Hoa Ngọc Loan chịu không nổi sự khiêu khích ấy, bắt đầu điếm phải điếm vào huyết ngũ của hắn.

“Tiểu hôn dẫn, sao lại trở nên hư đốn thế không biết.” Hoa Ngọc Loan mặt mày đỏ bừng, bối rối nhìn Hoa Nhược Hư đang mê man trên giường, đưa tay sờ thử hơi thở của hắn, phát hiện có chút hỗn loạn bèn giúp hắn thả thông một ít nhưng vẫn không giải mở huyết đạo cho hắn, bởi vì nàng lo khi hắn tỉnh lại sẽ lại tiếp tục làm xằng làm bậy.

Giang Thanh Nguyệt ưu sầu ngồi bên thành giường chờ đợi Nhược Hư trở về, đột nhiên nghe thấy một tiếng bước chân rất khẽ từ cửa truyền đến, trong lòng liền cảm thấy vui vẻ.

“Hoa lang!” Giang Thanh Nguyệt mừng rỡ xoay người, nhưng nhất thời lại ngẩn ngơ, vì đứng trước cửa không phải Hoa Nhược Hư mà chính là Hoa Ngọc Loan, người mà trước đó nàng đã từng gặp qua một lần, nàng ta đang dùng một loại ánh mắt lạnh lùng để nhìn nàng.

“Hắn hiện giờ đang ở trong phòng ta, đã ngủ rồi, và sẽ không trở về đây nữa!” Hoa Ngọc Loan trên mặt lộ ra tư thế thắng lợi. “hắn không lâu nữa sẽ cùng ta thành thân, hắn có một câu muốn ta đến nói cho cô nghe.”

“Chàng có lời gì tự nhiên sẽ đích thân đến nói với ta.” Giang Thanh Nguyệt trong lòng dâng lên một nỗi chua xót, nhẹ nhàng nói.

“Giang Thanh Nguyệt, hắn có chút lời không tiện nói ra, đành phải để ta thay hắn nói giúp.” Hoa Ngọc Loan mỉm cười, nụ cười rất đẹp, nhưng lại khiến trong lòng Giang Thanh Nguyệt nổi lên một trận hàn ý.

“Hoa đại tiểu thư, ta hiểu rõ trái tim của Hoa lang” Giang Thanh Nguyệt cố gắng làm cho mình mình tỉnh trở lại. “Ta biết Hoa lang vẫn nặng lòng với cô nhất, bất quá chàng cũng sẽ không bỏ mặc ta đâu.”

“Giang Thanh Nguyệt, ta cũng không rảnh buồn chuyện với cô, nhân lúc hắn bây giờ còn chưa tỉnh, cô hãy tự mình đi đi, đi thật xa và đừng nên trở về nữa!” Hoa Ngọc Loan sắc mặt bỗng dưng sa sầm, lạnh giọng nói.

“Hoa đại tiểu thư, cô đang ép ta đi ư?” Giang Thanh Nguyệt khẽ mỉm cười buồn bã. “Cô có biết vì sao chàng lại trở về đây không? Là bởi ta muốn chàng trở về đó, chỉ vì ta không muốn chàng phải buồn. Cô yêu thương chàng thì cô cũng nên hiểu rõ cái loại cảm giác yêu thương ấy nó như thế nào, cô vì sao lại cứ nhất định muốn ta phải chấp nhận nỗi thống khổ khi chia cách ấy chứ?”

“Ta..... ta mặc kệ thế nào, tóm lại ta sẽ không để cho hắn còn có nữ nhân khác.” Hoa Ngọc Loan dường như có chút hối hận nhưng vẫn bất chấp mọi thứ, khẽ cắn môi nhấm nhấm nói.

“Nếu ta không đi thì sao?” Giang Thanh Nguyệt chậm chậm đứng lên, thanh âm phiêu hốt bất định.

“Xoạt” một tiếng, một thanh trường kiếm lấp lánh hàn quang gác trên cổ Giang Thanh Nguyệt, còn chủ nhân của trường kiếm ấy chẳng ai khác hơn là Hoa Ngọc Loan

“Nếu cô còn không đi, ta sẽ giết cô!” Hoa Ngọc Loan tựa hồ đã trở nên nóng nảy.

“Cô giết ta đi cũng tốt, ta chết rồi Hoa lang sẽ cả đời nhớ đến ta.” Giang Thanh Nguyệt lạnh nhạt cười, tỏ vẻ không hề quan tâm. “Chàng chắc chắn cũng sẽ cả đời nhớ rõ là ai đã giết ta, cho dù chàng không xuống tay được với cô, nhưng ta dám cam đoan, chàng nhất định sẽ không lấy cô làm vợ!”

“Kỳ thật, sao cô phải khổ như vậy chứ? Ta vốn không định cùng cô đồng loạt gả cho chàng mà.” Trông thấy gương mặt của Hoa Ngọc Loan lúc xanh lúc hồng, Giang Thanh Nguyệt khẽ thở dài một hơi nói.

“Giang Thanh Nguyệt, cô cho ta là con nít à? Cô mà không muốn gả cho hắn sao?” Hoa Ngọc Loan châm chọc nói.

“Ta muốn gả cho chàng, bất quá ta biết cô sẽ không đồng ý, mặc dù trong lòng ta luôn hy vọng cô có thể khoan hồng đại lượng, có điều mọi chuyện lại xảy ra đúng như trong dự kiến của ta. Ta biết cô thương chàng, tiếc rằng cô thương nhưng chỉ muốn độc chiếm, còn ta, ta thương chàng chỉ mong chàng có thể sống

vui vẻ.” Giang Thanh Nguyệt khê khàng nói, “Bất quá cô yên tâm, ta có thể khiến chàng đồng ý chỉ lấy một mình cô làm vợ, hơn nữa cũng sẽ không nghĩ đến nguyên nhân là do cô, có điều cô cũng phải phối hợp một chút mới được.”

“Cô..... cô không gạt ta chứ?” Hoa Ngọc Loan thoáng nghi ngờ nhưng cũng nhen nhóm chút ít hy vọng, dù sao nàng cũng không muốn Nhược Hư đối với nàng có bất cứ ý niệm oán giận nào trong đầu.

29. Chương 13: Kiểm Linh Giảo Cục (kiểm Linh Quấy Phá)

Ánh sáng lung linh, nền lay sắc hồng, mặc dù đã vào canh ba nhưng bên trong Loan Phượng lâu đèn lửa vẫn còn rực rỡ.

Phượng các.

Hoa Ngọc Phượng lặng yên đứng trước cửa sổ, nhìn ra sắc trời mịt mờ bên ngoài, dường như có chút gì đó suy tư.

Hàm Tuyết và Hàm Sương trong lòng thở dài, tiểu thư giữ dáng vẻ như vậy đã một canh giờ rồi.

“Không còn sớm nữa, ngủ đi” Hoa Ngọc Phượng chậm rãi xoay người lại, nhẹ nhàng bảo. Hàm Tuyết, Hàm Sương nhìn nhau không nói gì, ngọn đèn chợt lóe lên rồi tắt ngấm, vùi lấp mọi thứ vào màn đêm cô tịch.

Loan các.

Hoa Ngọc Loan ánh mắt phức tạp nhìn Nhược Hư còn đang mê man trên giường.

Cuối cùng Hoa Ngọc Loan cũng mau chóng đưa tay điểm vào vài nơi, giải khai huyết ngủ của hắn.

Nhược Hư mở mắt, trong đầu lại nhớ đến sự tình trước lúc mê man, lòng không khỏi có chút lo lắng, hắn không biết liệu Hoa Ngọc có thể nổi cơn thịnh nộ hay không.

“Đã khuya lắm rồi, người cần phải trở về” Thanh âm Hoa Ngọc Loan vô cùng dịu dàng, đôi mắt đẹp trong suốt như làn thu thủy, ẩn tình say đắm.

“Sư tỷ, ta..... “ Nhược Hư trong thoáng chốc không biết nên nói sao cho phải, người nương theo giường ngồi dậy, cảm nhận lớp lớp hương thơm trên thân thể Hoa Ngọc Loan truyền đến khiến cho kẻ khác phải ngất ngây.

“Trở về đi, Thanh Nguyệt muội muội có thể còn đang đợi người đấy.” Hoa Ngọc Loan ôn nhu nói, Nhược Hư tìm đập thành thịch, nhìn vào gương mặt Hoa Ngọc Loan, lại không phát hiện ra điều gì khác thường, bất giác âm thầm thở dài một hơi.

“Sư tỷ, nàng..... nàng sẽ không kết hôn chứ?” Nhược Hư đột nhiên nhớ tới vấn đề này, thấp thỏm không yên hỏi.

“Đương nhiên phải kết hôn rồi” Hoa Ngọc Loan duyên dáng cười.

“Sư tỷ, đừng vội có được không?” Nhược Hư thấp giọng cầu khẩn.

“Ngốc quá, sư tỷ giả cho người không được sao?” Hoa Ngọc Loan mặt thoáng ửng đỏ, nhẹ nhàng sáng giọng, liếc yêu hắn một cái.

“Được chứ..... đương nhiên là được rồi.” Nhược Hư mừng rỡ, lúc này mới chợt nhớ đến câu hỏi vừa nãy của mình có vấn đề, bất quá hắn thật không mong được nhiều hơn thế, Hoa Ngọc Loan đã có thể đồng ý giả cho hắn. Nhược Hư cánh tay đặt tại thắt lưng Hoa Ngọc Loan, ôm chặt nàng vào lòng.

“Nhưng sư tỷ à, Thanh tỷ nàng..... nàng có thể giả cho ta không?” Nhược Hư nhớ đến Giang Thanh Nguyệt, có phần rụt rè hỏi.

“Thanh Nguyệt muội muội là một cô nương tốt, sư tỷ rất thích nàng ấy.” Hoa Ngọc Loan ngoài miệng ôn nhu nói, kỳ thật trong lòng lại dâng lên một nỗi tức giận khó hiểu, bất quá cũng cố không để lộ ra ngoài, “Nếu sư đệ đã thích nàng như vậy, sư tỷ ta cũng không muốn ép bức người nữa.” Hoa Ngọc Loan trong giọng

nói có vài phần ủy khuất, tuy nhiên nàng cũng đồng ý với yêu cầu cùng lúc lấy Giang Thanh Nguyệt làm vợ của Nhược Hư.

“Sư tỷ, nàng thật tốt.” Nhược Hư nghe vậy càng kinh hãi không thôi, hẳn không ngờ Hoa Ngọc Loan lại có thể đáp ứng yêu cầu quá đáng này của hắn một cách dễ dàng đến thế. Nhược Hư thì thào nói, ngắm nhìn đôi môi đỏ mọng mê người của Hoa Ngọc Loan mà hôn tới.

“Không được.” Hoa Ngọc Loan đột nhiên đẩy Nhược Hư ra, hổn hển thở gấp, thấp giọng khê gất. Hai người đang ôm nhau ngồi trên giường, áo quần Hoa Ngọc Loan đã có chút xộc xệch, mặt phẫn đỏ bừng, trông thật kiều diễm ướt át.

“Sư đệ, người về trước đi, đợi..... đợi sau khi chúng ta thành hôn đã.....” Hoa Ngọc Loan giọng nói có chút ngượng ngùng, thấp giọng bảo.

Giang Thanh Nguyệt hai tay bưng lấy má, ngồi ngay ngắn phía trước cửa sổ, tiếng bước chân quen thuộc truyền đến, làn hơi quen thuộc xuyên vào mũi, từ tận đáy lòng nàng sâu kín thở dài, vòng eo nhỏ nhắn đã bị một đôi tay chăm chăm ôm lấy.

“Thanh tỷ, sư tỷ đã đồng ý để ta lấy nàng làm vợ rồi.” Nghe được thanh âm mừng rỡ của ái lang, Giang Thanh Nguyệt trong lòng đau xót, vì cái gì vận mệnh của nàng cùng tình lang lại do một nữ nhân khác quyết định chứ?

“Hoa lang, không còn sớm nữa, ngủ đi!” Giang Thanh Nguyệt cố nén thương đau, lộ ra một nụ cười hân hoan, xoay người vùi vào lòng ngực hắn.

Bóng đêm phủ chụp cả căn phòng, Nhược Hư ôm lấy Giang Thanh Nguyệt ngã xuống giường.

Thân thể mềm mại mịn màng của Giang Thanh Nguyệt như thủy xà quấn lấy người Nhược Hư, thân thể chặt chẽ kết hợp lại với nhau, lần lượt tiếp nhận từng đợt xâm nhập của hắn. Tối nay Giang Thanh Nguyệt hầu như vứt bỏ tất cả mọi rụt rè, không hề ngần ngại mà truy cầu, nửa đêm cuồng nhiệt cho đến tận bình minh.

“Hoa lang, nếu Ngọc Loan tỷ tỷ không đồng ý cho chàng lấy ta làm vợ, chàng sẽ làm sao?” Giang Thanh Nguyệt có chút thở gấp, nằm trong lòng Nhược Hư, nhẹ nhàng hỏi.

“Thanh tỷ, sư tỷ nàng đã đồng ý rồi.” Nhược Hư nao nao, nhẹ nhàng hôn lên má phẫn của nàng, ôn nhu nói.

“Hoa lang, là ta muốn hỏi, nếu Ngọc Loan tỷ tỷ không đồng ý, chàng sẽ làm gì?” Giang Thanh Nguyệt ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn ngập vẻ chờ đợi.

“Thanh tỷ, nàng chẳng lẽ còn không rõ trái tim của ta sao?” Nhược Hư khê thở dài. “Mặc kệ có ra sao, ta nhất định sẽ lấy nàng làm vợ, nếu sư tỷ thật sự không đáp ứng, ta cũng chỉ đành.....”

Đôi môi anh đào của Giang Thanh Nguyệt lại trao đến, chặn lấy miệng của hắn lại. Nhược Hư cảm giác trên mặt phát lạnh, phát hiện trong đáy mắt Giang Thanh Nguyệt chợt hiện ra những giọt lệ quang trong suốt.

“Thanh tỷ, nàng làm sao thế? Đừng khóc có được không? Có phải là ta đã nói sai điều gì rồi?” Nhược Hư tay chân có phần luống cuống, vội vàng đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt nàng, nhưng càng lau lại càng nhiều thêm.

“Hoa lang, không liên quan đến chàng, là..... là ta chỉ vui sướng thôi.” Giang Thanh Nguyệt nói xong lại tiếp tục hôn hắn, thân thể mềm mại trên người Nhược Hư mê dại chuyển động khiến cho Nhược Hư chưa nghĩ được gì nhiều đã lại rơi vào cơn hoan lạc vô biên.

Trong ba ngày kế tiếp, Nhược Hư thật như sung sướng đến quên cả mọi thứ. Giang Thanh Nguyệt cùng Hoa Ngọc Loan hai người khăng khít hòa thuận với nhau hết như tỷ muội một nhà vậy. Hoa Ngọc Loan đối với những cử chỉ thân mật của Nhược Hư cũng không hề cự tuyệt, chỉ là đến tối lại muốn hắn trở về bên Giang Thanh Nguyệt. Giang Thanh Nguyệt cả ngày nét mặt tươi như hoa, Hoa Ngọc Loan có lẽ trong lòng cũng cảm thấy áy náy, đối đãi với Giang Thanh Nguyệt càng tốt đến đáng ngạc nhiên khiến cho Nhược Hư càng thêm cao hứng không thôi, chỉ là Hoa Ngọc Phượng mỗi lần ngẫu nhiên trông thấy các nàng lại chột

hiện ra một tia ưu sắc, đương nhiên với một kẻ đang chìm ngập trong hạnh phúc như Hoa Nhượng Hư lúc này sẽ không phát hiện ra mấy việc nhỏ nhặt thế.

Sáng sớm hôm nay, Nhượng Hư kéo lấy Giang Thanh Nguyệt hướng vào Loan Phượng lâu đi đến, trực tiếp bước thẳng vào phòng của Hoa Ngọc Loan. Hoa Ngọc Loan biết hẳn đến vào lúc này nên đã sớm rời giường mà sửa soạn điểm trang. Mặt tô phấn mỏng, mắt đẹp hàm xuân, trang phục tỉ mỉ càng khiến Hoa Ngọc Loan tăng thêm vài phần xinh đẹp, diễm quang sáng ngời.

“Đừng huyền não, ta còn chưa xong mà.” Từ gương bắt gặp Hoa Nhượng Hư đang tiến đến, Hoa Ngọc Loan vội lên tiếng ngăn cản, bất quá đã muộn một chút vì eo lưng nhỏ nhắn của nàng đã bị ôm lấy, cả người ngã vào lòng Nhượng Hư.

“Thanh Nguyệt muội muội, mau đưa tên gia hỏa hư hỏng này sang một bên đi.” Mấy ngày này Hoa Ngọc Loan cùng Giang Thanh Nguyệt cứ tỷ tỷ muội muội cực kỳ thân mật.

“Ngọc Loan tỷ tỷ, nhưng muội không muốn rước họa vào thân đâu, tỷ hãy tự mình cầu phúc đi” Giang Thanh Nguyệt hi hi cười nói.

“Sư tỷ, ta đến giúp nàng vẽ mày.” Hoa Nhượng Hư vừa nói đã cầm lấy mi bút lên, mặc kệ người ta có đáp ứng hay không.

Hoa Ngọc Loan đành bất đắc dĩ để cho hắn động vào. Ngắm đôi giai nhân trước mắt, Hoa Nhượng Hư trong lòng dâng lên một thứ cảm giác vừa hạnh phúc vừa tự hào.

“Sư đệ, ta đã nói với cha, hôn lễ của chúng ta sẽ sớm dời lại vào ngày mười tám tháng sáu, cha đang thay ta chuẩn bị mang hỉ thiếp phát ra lần nữa.” Hoa Ngọc Loan bất ngờ lên tiếng. Nhượng Hư nao nao, tay đã ngừng lại

“Sư tỷ, sao lại đột nhiên sớm như vậy?” Nhượng Hư lấy làm lạ hỏi.

“Thế nào? Người không muốn thành thân với ta sớm một chút sao?” Hoa Ngọc Loan trừng mắt liếc hắn một cái.

“Ngọc Loan tỷ tỷ, tỷ nói vậy là oan uổng cho chàng rồi, chàng chính là hận không được thành thân với tỷ ngay bây giờ đây.” Giang Thanh Nguyệt ở bên cạnh duyên dáng nói.

“Thanh Nguyệt muội muội, đừng nên nói hộ cho hắn, lời hắn nói bây giờ thật là ngày càng không thể tin được, lá gan lại càng lúc càng lớn, cũng chẳng thêm để sư tỷ ta đây vào mắt nữa rồi.” Hoa Ngọc Loan kiều mỵ thấy cho Nhượng Hư một cái liếc mắt, bởi vì hắn lại không thành thật, bàn tay chạm vào địa phương không nên chạm.

“Sư tỷ, ta rất thành thật và cũng rất nghe lời mà.” Nhượng Hư ra vẻ vô tội nói.

“Như vậy mới lạ!” Hoa Ngọc Loan nhẹ nhàng hừ một tiếng.

“Sư tỷ, vẽ xong rồi.” Hoa Nhượng Hư lại bắt đầu lái sang chuyện khác “Sư tỷ, nàng thật đẹp!”

“Cần người phải nói sao?” Hoa Ngọc Loan tức giận nói.

“Đại tiểu thư” Có người ở bên ngoài gõ cửa, cửa mở hóa ra là Hàm Sương. “Hỉ thiếp đã chuẩn bị xong, lão gia sai muội đến cho người xem qua.”

“Sư đệ, người xem đi” Hoa Ngọc Loan nhìn tấm hỉ thiếp màu hồng ấy, dáng vẻ vô cùng ưng ý, chuyển đến cho Nhượng Hư.

“Sư tỷ, sao..... sao mặt trên lại không có tên của Thanh tỷ?” Nhượng Hư hỏi, sắc mặt có vẻ không tự nhiên.

“Hoa lang, đây là ý của ta” Thanh âm dịu dàng của Giang Thanh Nguyệt vang lên, Hoa Ngọc Loan còn chưa kịp đáp, nàng ở bên cạnh đã tiếp lời.

“Thanh tỷ, không phải nàng đã nói sẽ cùng sư tỷ đồng loạt gả cho ta hay sao?” Nhượng Hư nóng vội hỏi.

“Hoa lang, cha ta vừa mới qua đời, mặc dù hiện tại ta không thể vì người báo thù, nhưng đạo làm con nên tròn chữ hiếu, ta dù sao cũng nên vì cha, còn có đại ca mà thủ hiếu ba năm, bởi vậy ta lúc này không tiện cùng chàng thành hôn được.” Giang Thanh Nguyệt nhẹ nhàng nói, trên mặt lộ ra vài nét đau thương.

“Nhưng..... nhưng mà..... “ Nhượng Hư không biết nói sao mới phải, hẳn chung quy nghĩ thấy có chút không đúng, nhưng không đúng ở chỗ nào thì lại không nghĩ ra.

“Hoa lang, đừng vậy mà, ta thủ hiếu xong cùng chàng kết hôn thì có gì khác nhau đâu? Chỉ còn hai năm thời gian nữa, chàng không thể chờ đợi được sao?” Giang Thanh Nguyệt có chút oán trách nói.” Hơn nữa, trong hai năm ấy, ta so với thê tử của chàng có gì phân biệt, chỉ khác nhau về danh phận mà thôi.”

“Có điều, Thanh tử, như vậy thật ủy khuất cho nàng rồi!” Nhượng Hư vẫn còn chút ít không thể tiếp thụ, ngẫm nghĩ một hồi đột nhiên hỏi: “Sư tử, nếu không.. nếu không chúng ta cùng chờ đợi Thanh tử để nhất loạt thành thân được không?” Trong giọng nói ngập tràn hy vọng.

Hoa Ngọc Loan sắc mặt hơi đổi, bất quá cũng không nói gì.

“Hoa lang, điều này sao có thể?” Hỉ thiếp của Ngọc Loan tỷ tỷ đã sớm phát ra rồi, hơn nữa chàng nhấn tâm để Ngọc Loan tỷ tỷ chờ đợi chàng vài năm hay sao? Ngọc Loan tỷ tỷ đã đợi chàng tám năm rồi, nữ hài tử nhà người khác đến tuổi này đã sớm phải kết hôn, chàng lại nhấn tâm để nàng ta phải chờ đợi chàng nữa sao?” Giang Thanh Nguyệt khe khẽ thở dài một hơi nói, lời nói ra thật thấm thía vô cùng.

Nhượng Hư không nói gì, chỉ lặng im cúi thấp đầu, trong lòng hỗn loạn vô cùng. Hắn vốn nghĩ hết thấy mọi thứ đều thuận lợi, không ngờ đến đây lại xảy ra biến cố này.

“Hoa lang, đừng do dự nữa, mặc dù trên danh phận ta không phải là thê tử của chàng nhưng trên thực tế còn không phải vậy sao, Ngọc Loan tỷ tỷ, người nói có đúng không?” Giang Thanh Nguyệt chuyển hướng sang Hoa Ngọc Loan hỏi.

“Đúng vậy, ta cùng Thanh Nguyệt muội muội sẽ hết như tỷ muội với nhau” Hoa Ngọc Loan vội vàng đáp,

“Thanh tử, như vậy thật là thiệt thòi cho nàng.” Nhượng Hư đem Giang Thanh Nguyệt ôm cứng vào lòng, thì thào nói.

Hoa Ngọc Loan trong ánh mắt lộ ra một tia vui mừng, nàng biết nàng cuối cùng đã chiến thắng.

Hoa Sơn hỉ thiếp phát ra cả võ lâm, tin tức Hoa Ngọc Loan cùng Hoa Nhượng Hư thành thân trong nháy mắt truyền đi khắp Trung Nguyên, các phái nhân sĩ đều lần lượt tiến về Hoa Sơn.

Bởi vì nói tân lang và tân nương trước khi thành thân không thể gặp mặt nhau nên đạo này Hoa Ngọc Loan chẳng để Hoa Nhượng Hư gặp mặt mà trốn biệt vào khuê phòng. Nhượng Hư trong lòng đối với Giang Thanh Nguyệt vô cùng áy náy, thế là trong mấy ngày này càng nâng niu nàng hơn gấp trăm lần, cả hai như hình với bóng, cả ngày quấn quýt bên nhau. Chỉ là Nhượng Hư vẫn không phát hiện Giang Thanh Nguyệt trong lúc vô tình vẫn hay lộ ra một nét ưu thương.

Cách ngày hôn lễ cử hành chỉ còn có mười ngày, buổi tối hôm ấy, Hoa Thiên Tinh bấy lâu vẫn bật vô âm tín lại đột ngột xuất hiện.

“Đệ đệ, ngươi muốn thành thân phải không?” Hoa Nhượng Hư cùng Giang Thanh Nguyệt đang ôm nhau ngủ, đột nhiên trong lòng hắn truyền đến thanh âm của Hoa Thiên Tinh.

“Tỷ tỷ, mấy ngày nay người đi đâu vậy?” Hoa Nhượng Hư đối với sự xuất hiện bất ngờ của Hoa Thiên Tinh cảm thấy thực ngoài ý muốn, nhin không được liền hỏi.

“Tỷ tỷ vẫn ở ngay tại đây, chỉ là trong lòng ngươi căn bản không nhớ đến ta mà thôi.” Giọng nói Hoa Thiên Tinh tỏ vẻ không vui.

“Tỷ tỷ, ta..... “ Hoa Nhượng Hư có chút hối hận, mấy ngày nay hắn đúng là hầu như không nghĩ đến nàng.

“Được rồi, ta không trách ngươi đâu. Tỷ tỷ có một số việc muốn nói với ngươi.” Hoa Thiên Tinh ngữ điệu thật bình tĩnh. “Ta phát hiện ra võ công của ngươi tiến triển nhanh hơn so với ta tưởng tượng, hơn nữa lúc này thiên địa tinh hoa trong Tinh Kiếm cơ bản đều đã bị ngươi hấp thu hết, tuy nhiên ngươi lại nhiều

ngày như vậy không chăm chỉ luyện tập, nếu cứ tiếp tục như thế, có thể những cố gắng trước kia đều trở nên uổng phí.”

“Hả, tỷ tỷ, vậy phải làm thế nào?” Nhược Hư tỏ vẻ hoảng sợ.

“Không sao đâu, kể từ ngày mai, ngươi tìm một nơi yên tĩnh bế quan trong bảy ngày, trong bảy ngày này, tỷ tỷ sẽ đem mọi thứ cần dạy truyền hết cho ngươi, để cho nội lực và chiêu số của ngươi dung hợp thật tốt với nhau, bất quá trong bảy ngày này ngươi không thể gặp mặt bất cứ ai, phải ở duy nhất một mình.” Hoa Thiên Tinh giọng nói thật thông dong nhưng lại chẳng có tí đùa giỡn nào. Nhược Hư im lặng, hẳn biết Hoa Thiên Tinh nghiêm túc thật sự, hẳn chỉ có thể làm theo mà thôi.

“Xem ra việc này quả là ý trời” Giang Thanh Nguyệt sau khi nghe Nhược Hư nói xong sự tình phải bế quan của hắn, trong lòng dâng lên một niềm chua xót, âm thầm nghĩ.

“Chàng muốn bế quan trong bảy ngày, cô đi an bài một chút đi” bên trong Loan các, Giang Thanh Nguyệt lạnh nhạt nói, bộ dáng thân mật trước kia của hai người một chút cũng không còn nhìn thấy.

“Sắp sửa thành hôn rồi, vì sao còn muốn bế quan chứ?” Hoa Ngọc Loan dường như có chút nghi ngờ Giang Thanh Nguyệt lại bày ra trò quỷ kế gì.

“Chàng sau này sẽ tự nhiên nói cho cô nghe, yên tâm, ta đã muốn thành toàn cho các người tự nhiên sẽ giữ lời, hướng chi, thời điểm chàng bế quan chính là thời cơ tốt nhất để ta ra đi, chàng cũng sẽ không có bất cứ hoài nghi nào đâu.” Giang Thanh Nguyệt lạnh nhạt cười, đối với sự nghi ngờ của Hoa Ngọc Loan cũng không thèm để ý.

“Được, ta sẽ lập tức sắp xếp!” Hoa Ngọc Loan ngẫm nghĩ rồi nói.

Ngày hôm sau, Hoa Nhược Hư bắt đầu bế quan, còn bên ngoài, Hoa Ngọc Phượng lại đích thân vì hắn thủ hộ. Bởi nàng cũng biết trong lúc bế quan không thể bị người khác quấy rầy, mà Hoa Ngọc Loan lại là tân nương tử, vốn không tiện làm việc này, còn với các đệ tử trong môn phái nàng lại không tín nhiệm lắm, chủ yếu là không tin tưởng vào võ công của bọn họ, thế là chỉ còn cách Hoa Ngọc Loan tự mình đảm nhiệm.

“Đệ đệ, từ hôm nay trở đi, ta sẽ bắt đầu dạy ngươi toàn bộ Thiên Tinh kiếm pháp, cùng với thiên địa tinh hoa trong Tinh Kiếm mà cơ thể ngươi hấp thụ hoàn toàn dung hợp.” Nhược Hư xếp bằng ngồi trên giường, trong đầu vang lên thanh âm ngọt ngào nhưng nghiêm túc của Hoa Thiên Tinh.

30. Chương 14: Kiếm Vũ Thiên Tinh

“Chúng ta trước tiên dùng ba ngày thời gian đả thông kỳ kinh bát mạch khắp thân thể ngươi, lại dùng tiếp ba ngày nữa giúp ngươi học hết toàn bộ Thiên Tinh Kiếm Pháp, ngày cuối cùng sẽ dạy cho ngươi một ít kinh nghiệm thực chiến.” Hoa Thiên Tinh tiếp tục nói, “Trong bảy ngày này, ngươi không nên hỏi bất cứ vấn đề gì, ta nói thế nào thì ngươi làm thế ấy, có biết chưa?”

“Biết rồi, tỷ tỷ.” Hoa Nhược Hư bắt đầu dĩ nhiên.

“Tốt lắm, bây giờ bắt đầu thôi.” Hoa Thiên Tinh trong giọng nói chứa đựng chút cảm thán, “Có thể sẽ có chút đau đớn, ngươi nhất định phải kiên trì chịu đựng đó!”

Chân khí lần lượt mãnh liệt hướng về phía nhâm đốc nhị mạch, từng cơn đau đớn khiến cho Nhược Hư cơ hồ muốn ngất đi, nhưng nhớ tới lời căn dặn của Hoa Thiên Tinh, Hoa Nhược Hư chỉ đành cố cắn răng chịu đựng, từng giọt mồ hôi to ướt lạnh từ trán không ngừng tuôn xuống, sắc mặt của hắn có chút tái nhợt.

Nhược Hư không biết đã trải qua bao lâu, cơn đau đã khiến hắn chết lặng đi, chỉ biết theo ý thức làm cho chân khí tuần hoàn vận chuyển, kể đến xông vào nhâm đốc nhị mạch, cuối cùng sau một trận đau đớn kịch liệt, Nhược Hư đã hôn mê đi. Sanh tử huyền quang bị phá vỡ, chân khí trong cơ thể hắn cấp tốc vận chuyển, dần dần cường thịnh. Sắc mặt Nhược Hư ngày càng hồng nhuận, một ít bế tắc trong kinh mạch toàn thân nhân lúc hắn mê man đều đã được tiêu trừ đi sạch sẽ. Thân thể Nhược Hư chậm rãi trôi lên, từ từ mắc tại giữa không trung, hai tròng mắt khép

chặt, hơi thở đã bình ổn trở lại tuy nhiên vẫn chưa nhúc nhích.

Còn trong đầu Nhược Hư lúc này lại phát sinh một vấn đề khác, tiên dung của Hoa Thiên Tinh lại một lần nữa xuất hiện trong mắt hắn, hắn có thể hoàn toàn rõ ràng trông thấy nàng, có điều nàng lại không hề chú ý đến hắn.

Thiên Tinh kiểm pháp – Thiên Tinh Nộ.

Thiên Tinh kiểm pháp – Thiên Tinh lệ.

Thiên Tinh kiểm pháp – Thiên Tinh tiếu.

Thiên Tinh kiểm pháp – Thiên Tinh kiêu.

Thiên Tinh kiểm pháp – Thiên Tinh vũ.

Thiên Tinh kiểm pháp – Thiên Tinh tịch.

Thiên Tinh kiểm pháp – Thiên Tinh ẩn.

Áo trắng tung bay, thân thể mỹ diệu thi triển ra hàng loạt thân pháp tuyệt vời, Thiên Tinh thất kiểm lần lượt xuất hiện trong đầu Nhược Hư. Đột nhiên, Nhược Hư phát hiện ra người hắn đã đứng đối diện với Hoa Thiên Tinh, còn kiểm của Hoa Thiên Tinh cũng đã đâm về phía hắn, hắn không kiềm chế được cũng bắt đầu chống cự lại, Thiên Tinh kiểm pháp trên tay hắn tự nhiên xuất ra, đầu tiên là dựa theo tuần tự từng chiêu mà thi triển, sau đó chỉ cần căn cứ theo cảm giác mà tùy ý ra chiêu, Thiên Tinh kiểm pháp cũng càng ngày càng thuần thục hơn.

“Đệ đệ, tỷ tỷ phải đi rồi, không biết còn có thể trở về hay không, người phải bảo trọng đấy!” Thanh âm buồn tênh của Hoa Thiên Tinh đột nhiên vang lên trong lòng Nhược Hư, Nhược Hư mở mắt, chậm rãi đáp chân xuống mặt đất.

“Tỷ tỷ!” Nhược Hư trong cõi lòng không ngừng hô gọi Hoa Thiên Tinh nhưng vẫn chẳng nhận được chút hồi âm nào.

“Tỷ tỷ, người thật sự đã đi rồi sao? Người không phải là kiểm linh hay sao? Vì có gì kiểm vẫn còn đây mà người lại phải đi chứ?” Nhược Hư trong lòng dâng lên một nỗi đau thương.

Bảy ngày rồi, Hoa Ngọc Phượng đã ở đây suốt bảy ngày, một bước cũng không rời đi. Rốt cuộc cửa cũng mở, nàng trông thấy Nhược Hư bước ra, tâm hồn thiếu nữ một trận kích động. Bảy ngày không gặp, trên người hắn đã mang một cỗ khí chất đặc biệt hơn, mùi sách vở nồng nặc trước kia đã ẩn ẩn không còn trông thấy nữa, mà thay vào đó là một loại phong phạm phiêu dật. Chỉ là ánh mắt hắn như có chút u buồn. Người không phải lập tức muốn lấy tỷ tỷ làm vợ hay sao? Đây là ước mơ người hằng mong mỏi, vì có gì lại trở nên ưu thương như vậy? Hoa Ngọc Phượng trong lòng âm thầm thở dài.

“Nhị sư tỷ, mấy ngày nay đa tạ người đã hộ pháp cho ta.” Nhược Hư cũng đã trông thấy Hoa Ngọc Phượng, nàng thoảng có vẻ tiêu tụy, nhớ lại tư thế của nàng lúc bấy giờ dường như cũng chính là tư thế mà hắn nhìn thấy lúc mới bắt đầu bế quan, chẳng lẽ trong bảy ngày bảy đêm vừa qua nàng căn bản là không hề di chuyển hay sao? Nhược Hư trong lòng nổi lên một sự cảm kích sâu đậm.

“Đệ đệ, ba ngày sau người phải cùng tỷ tỷ kết hôn, người mau trở về chuẩn bị một chút đi, ta đi nói cho tỷ tỷ biết sự tình người đã xuất quan để cho tỷ tỷ yên lòng.” Thanh âm Hoa Ngọc Phượng vô cùng ôn nhu, chỉ là nàng đối với ai cũng đều như thế này.

Nhược Hư gật gật đầu, ngoảnh đầu lại có chút lưu luyến ngóng trông, tựa như cảm giác Hoa Thiên Tinh vẫn còn ở bên trong ấy vậy. Có điều Nhược Hư cũng biết việc này không có khả năng, hắn chỉ đành khe khẽ thở dài, chậm chậm rời đi.

“Thanh tỷ!” Nhược Hư nhanh bước tiến qua cửa, tuy nhiên hắn lại phải thất vọng, trong phòng hắn có một bạch y thiếu nữ, nhưng đó không phải Giang Thanh Nguyệt mà là Hàm Tuyết.

“Tiểu Tuyết, muội sao lại ở đây?” Nhược Hư miễn cưỡng cười hỏi, đối với Hàm Tuyết hắn có mấy phần day dứt, hắn hiểu được tâm ý của nàng đối với hắn, nhưng hắn lại không thể thỏa mãn nguyện vọng của nàng được.

“Thiếu gia, là muội.. muội nhớ huynh thôi” Hàm Tuyết bộ dáng ủy khuất như muốn khóc tới nơi, vừa nói vừa sà vào lòng Nhược Hư.

“Tiểu Tuyết, ngoan, muội về trước chiếu cổ nhị sư tỷ đi, ta còn muốn tìm Thanh tỷ nữa.” Nhược Hư dịu dàng dỗ ngọt nàng.

“Thiếu gia, Giang Thanh Nguyệt tỷ tỷ đi rồi.” Hàm Tuyết bật thốt mà nói.

“Cái gì? Thanh tỷ đi đâu rồi?” Nhược Hư tóm mạnh lấy vai Hàm Tuyết, vô ý gia tăng khí lực.

“Thiếu gia, huynh nhẹ tay thôi, đau quá!” Hàm Tuyết nói chảy cả nước mắt, kỳ thật không phải vì đau đến thế mà vì trong lòng càng thêm ủy khuất.

“Tiểu Tuyết, thực xin lỗi, ta nhất thời nóng vội, nhưng muội mau nói cho ta biết Thanh tỷ đi nơi nào được không?” Nhược Hư vội vàng nói tay ra, ôn nhu nói.

“Thanh Nguyệt tỷ tỷ nói có chuyện gấp, vốn muốn đích thân nói với huynh, nhưng vừa lúc huynh phải bế quan nên đành phải đi trước, còn đi đâu thì muội cũng không biết, bắt quá huynh xem, tỷ ấy có lưu lại cho huynh một bức thư đây” Hàm Tuyết bĩu môi nói, gương mặt tỏ vẻ mất hứng, bắt quá lại chuyển cho Nhược Hư một mảnh lụa nhỏ.

“Hoa lang, thiếp thân đột ngột có việc gấp phải xuất môn một chuyến, ta sẽ rất nhanh trở lại, chàng đừng lo lắng! Nguyệt thiếp” Những nét chữ thanh tú lần lượt hiện ra trước mắt Nhược Hư.

Nhược Hư ngơ ngác nhìn mảnh lụa, một trận thất thần, hắn đột nhiên có chút oán hận chính mình vì sao lại bế quan ngay lúc này. Thanh tỷ, nàng vì cơ gì hết lần này tới lần khác đều có việc gấp phải ra đi chứ?

“Thiếu gia, tỷ ấy rồi sẽ trở lại mà, huynh đừng lo lắng nữa, huynh sớm sẽ thành hôn với đại tiểu thư, đừng giữ dáng vẻ này mãi, bằng không đại tiểu thư sẽ không vui đâu.” Thanh âm trong trẻo của Hàm Tuyết lại vang lên bên người hắn.

“Ta biết rồi, Tiểu Tuyết” Nhược Hư lấy lại bình tĩnh nói, nghĩ đến việc sẽ lập tức thành hôn với sư tỷ yêu dấu của mình, nhưng vì sao trong lòng hắn lại không có vẻ hưng phấn như đáng ra hắn phải có chứ? Là bởi vì Hoa Thiên Tinh đột nhiên vô ảnh vô tung hay bởi Giang Thanh Nguyệt bất ngờ bỏ đi, hoặc giả vì cả hai lý do ấy chăng? Hắn biết không phải vì hắn không yêu Hoa Ngọc Loan, chẳng có gì phải nghi ngờ về tình yêu sâu đậm hắn dành cho nàng cả, hơn nữa lại còn rất muốn lấy nàng làm vợ, chỉ là mất thấy sắp thực hiện được tâm nguyện của mình, hắn lại dường như không phát sinh ra bất cứ thứ cảm xúc mãnh liệt nào.

Hàm Tuyết đã rời đi, Nhược Hư một mình ngẩn ngơ xuất thần trong phòng, đột nhiên một âm thanh rất nhẹ vang lên từ phía sau khiến hắn không khỏi lấy làm kinh hãi. Dựa vào công lực bây giờ của hắn, dù có là nhất lưu cao thủ bình thường tiếp cận hắn trong vòng mười trượng đều không thoát khỏi tai mắt của hắn, vậy mà ngay lúc này người ấy lại vô thanh vô tức xuất hiện phía sau hắn, đủ thấy công lực y cao đến cỡ nào.

Một làn u hương say lòng người xuyên vào mũi, vừa lạ lẫn lại vừa quen thuộc, trong lòng hắn dâng lên một trận cảm giác khác thường, có chút cảm giác không dám quay lại, bắt quá chân khí bao bọc khắp thân thể trong nháy mắt đã toàn bộ tiêu tán, bởi vì hắn đã biết người tới là ai.

“Nhược Hư ca ca, sao lại xuất thần như vậy chứ? Đến nỗi ta đến bên cạnh cũng không phát hiện ra” Thanh âm ngọt ngào vang lên từ đằng sau.

“Đại Nhi!” Nhược Hư bất đắc dĩ phải quay lại, nhẹ hô một tiếng nhưng rốt cuộc cũng không nói tiếp gì nữa. Nàng cứ thế, vẫn với nụ cười tinh khiết và nét mỹ lệ thoát tục như cũ.

“Nhược Hư ca ca, huynh có nhớ ta hay không?” Đại Nhi nũng nịu hỏi.

“Đại Nhi sao nàng lại đến đây? Có ai phát hiện ra nàng không?” Nhược Hư có chút thờ dãi hỏi

“Nghe nói huynh muốn thành hôn, ta đến xem có phải là thật hay không.” Giọng nói Đại Nhi chợt trở nên có chút mất mát, “Yên tâm đi, không ai phát hiện ra ta đâu, cũng chỉ một mình ta tới thôi, Lưu Vân, Phi Như các nàng đều đã ở dưới chân núi cả rồi.”

“Đại Nhi, nơi này dù sao cũng không phải là địa phương nàng nên ở lâu, nàng hay là sớm trở về đi, lỡ như.... lỡ như sư phụ của ta phát hiện ra nàng thì không tốt lắm đâu” Nhược Hư nhỏ nhẹ nói.

“Ta muốn huynh cùng ta rời khỏi thôi, ta không muốn huynh với Hoa Ngọc Loan thành thân đâu.” Đại Nhi mặc dù giọng nói mềm mỏng nhưng lại làm cho Nhược Hư kinh hoàng vô cùng, trong lòng kêu khổ không thôi.

“Đại Nhi, ta không thể cùng nàng đi được, ta muốn cùng sư tỷ thành hôn” Nhược Hư ngoảnh mặt đi nơi khác, không dám đối diện với ánh mắt Đại Nhi, cũng không dám nhìn đến sắc mặt ai oán của nàng nữa.

“Nhược Hư ca ca, huynh thích ta phải không?” Đại Nhi nhẹ nhàng hỏi.

“Đại Nhi, ta..... ta không thể....” Nhược Hư nét mặt lộ ra một tia thống khổ.

“Nhược Hư ca ca, ta biết là huynh thích ta mà, ta cũng biết rằng huynh sẽ không đi cùng ta, bất quá thời điểm huynh thành thân ta sẽ lại đến.” Đại Nhi nhẹ nhàng nói, nói xong chậm rãi hướng về phía cửa bước ra ngoài.

“Không được, Đại Nhi!” Thân thể Nhược Hư chợt lóe lên chặn phía trước nàng, Đại Nhi liền thuận thế nhào vào lòng hắn.

“Đại Nhi, nàng đừng nên ép ta được không?” Giọng nói Nhược Hư có chút cầu khẩn.

“Nếu huynh có thể thỏa mãn điều kiện của ta, ta sẽ không đến phá hỏng hôn lễ của huynh và Hoa Ngọc Loan” Đại Nhi nằm trong lòng hắn, trên mặt lộ ra nét tinh nghịch.

“Đại Nhi, điều kiện gì vậy?” Nhược Hư không cách nào từ chối, Đại Nhi đích thực là một tiểu ma nữ, hẳn đối với nàng đúng là thục thủ vô sách.

“Ừm, để ta nghĩ xem.... “ Đại Nhi nũng nịu nói, cố ý kéo dài thanh âm một chút, “Vậy huynh hãy hôn ta một cái đi.” Đến câu này nàng lại nói thật nhanh.

“Đại Nhi, ta không thể như vậy mà....” Nhược Hư thấp giọng nói.

“Có gì mà không thể chứ, huynh cũng không phải chưa từng đối xử qua với người ta như thế mà, hôn hay không hôn nào? Không hôn, đến ngày mốt ta sẽ đến phá đó!” Đại Nhi trong bộ dáng tức giận nói.

Thân thể mềm mại của Đại Nhi trong lòng Nhược Hư cứ giãy dụa không yên. Nhược Hư vốn đã khó lòng kháng cự, nay lại thêm sự thúc bách của nàng, càng khó có thể khống chế hơn. Hắn đành cắn răng, cúi xuống hôn lên cánh môi anh đào của nàng, hôn mãi đến khi thân thể nàng mềm nhũn ra hắn mới lưu luyến rời khỏi. Lúc buông thân thể của nàng ra, khuôn mặt tuần tú của Nhược Hư ửng đỏ, nhưng nếu không buông nàng ra, hẳn thật không dám cam đoan chính hắn có làm ra thêm chuyện gì nữa hay không!

“Nhược Hư ca ca, ta vẫn sẽ đến cướp hôn đấy.” Cánh tay nhỏ nhắn của Đại Nhi đột nhiên giương lên, Tình Kiếm ở bên cạnh đã lọt vào tay nàng, bóng trắng chợt lóe, người đã theo cửa biến mất, bên tai Nhược Hư đồng thời vang đến thanh âm ngọt ngào của nàng, “Thanh kiếm này ta mang đi trước, hai ngày nữa sẽ trả lại cho huynh!”

“Đại Nhi, nàng thật là tiểu ma nữ, tiểu yêu tinh mà!” Trong lòng Nhược Hư không ngừng hô hoán nhưng lại đau buồn phát hiện hắn vẫn không thể có chút hận ý nào đối với nàng được!

“Làm sao bây giờ? Sư tỷ nếu biết chỉ sợ sẽ không tha thứ cho ta.” Nhược Hư thì thào nói, trong lòng vô cùng bất an, Đại Nhi nói muốn tới cướp hôn, hẳn tin rằng nàng nói được là làm được, đến lúc đó hẳn thật chẳng biết sẽ phải giải thích thế nào với Hoa Ngọc Loan.

“Lỡ như sư tỷ không đồng ý gả cho ta nữa thì làm sao?” Nhược Hư như chìm sâu vào nỗi sầu lo.

Trong phòng dường như còn truyền lại chút dư hương còn lưu luyến của Tô Đại Nhi, chỉ là Nhược Hư bây giờ cũng chẳng có thời gian mà thưởng thức nữa, sắc mặt sa sầm phức tạp, bắt đầu lo lắng về đủ thứ loại kết quả có thể xảy đến.

Trời chiều đẹp vô hạn, chỉ tiếc sắp hoàng hôn....

Ngẩng đầu nhìn trời, trời đã dần sụp tối, Nhược Hư rút cuộc sau một ngày một đêm tự vẫn cũng đã ra một quyết định. Hắn chậm rãi bước trên con đường dẫn đến Loan Phượng lâu, trong lòng vẫn đang kịch liệt tranh đấu, hắn tự thừa nhận trong đầu có một loại ý nghĩ thật hèn hạ, hắn cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên thoát ra ý niệm này, chỉ là không kịp nghĩ nhiều, vì ngày mốt đã phải thành hôn rồi, mà ngày mốt sẽ phát sinh sự tình gì hắn cũng không dám nghĩ đến, hắn chỉ muốn lúc này đi thực hiện ngay cái ý niệm hèn hạ ấy mà thôi.

Hàm Sương bắt gặp Nhược Hư lập tức sửng sốt, đang tính ngăn trở hắn nhưng đã phát hiện không còn kịp nữa, hắn đã bước nhanh vào khuê phòng của Hoa Ngọc Loan. Hàm Sương sau phút giây ngốc lập tức chạy đi bấm báo với Hoa Ngọc Phượng.

Hoa Ngọc Loan đang xoay mình về phía gương, nét mặt cô gái xinh đẹp trong gương có chút thẹn thùng. Kỳ hôn lễ đã sắp đến gần, nàng mang chút ngại ngùng, lại thêm chút sợ hãi, bất quá lại càng chờ mong nhiều hơn. Đột nhiên nàng phát hiện ra sau lưng còn có một người, sắc mặt càng thêm đỏ ửng.

“Sư đệ, sao bây giờ ngươi lại đến đây? Hỉ nương nói chúng ta hiện tại không thể gặp nhau đâu.” Hoa Ngọc Loan xoay người, đứng lên giậm giậm chân, dáng vẻ có chút tức giận.

“Sư tỷ, ta rất nhớ nàng” Nhược Hư nhìn người giai nhân trước mắt thì thào nói, tay dài duỗi đến giữ lấy eo lưng nhỏ nhắn của nàng.

“Ngươi cấp bách như vậy làm gì chứ, chúng ta sẽ thành hôn ngay thôi mà, ngươi bây giờ mau trở về trước đi.” Thanh âm Hoa Ngọc Loan thỏ thẻ, nũng nịu nói.

“Sư tỷ, đêm nay ta không trở về được không?” Nhược Hư tay ôm nàng càng chặt hơn, hắn ghé miệng sát tai Hoa Ngọc Loan, nhẹ nhàng nói.

“Không được đâu sư đệ, đợi thêm hai ngày nữa nhé?” Hoa Ngọc Loan như đóa hải đường kiều diễm thoáng ửng hồng, nàng đã hiểu được Nhược Hư muốn làm gì, vì vậy phải dùng giọng điệu cầu khẩn để nói chuyện.

“Sư tỷ, ta hiện tại chỉ muốn nàng....” Nhược Hư nói xong lập tức hôn lấy cánh môi anh đào của nàng, Hoa Ngọc Loan sau một thoáng đưa đẩy cũng không còn chống cự nữa, bắt đầu hồi đáp lại hắn.

“Đồ xấu xa, hai ngày cũng không đợi được, hôm nay nhân tiện trao ngươi vậy.” Hoa Ngọc Loan trong lòng thầm mang chút xấu hổ lẫn tức giận, bắt đầu để mặc cho thân thể của mình nghiêng ngả với tình lang. Mười ba năm trước đây, nàng mang trở về một đứa nhỏ bị bỏ rơi, mười ba năm sau, đứa nhỏ ấy lại trở thành trượng phu của nàng, trong chốn tam tối này, mọi thứ dường như đều có định số của nó.

Nhược Hư tận tình nhắm nháp đôi môi anh đào của Hoa Ngọc Loan, dần dần nụ hôn trải rộng ra toàn thân. Nhiều ngày cùng Giang Thanh Nguyệt triền miên, hắn đã không còn là chàng thư sinh yếu ớt chẳng biết gì về phong tình kia nữa. Thân thể mềm mại của Hoa Ngọc Loan dần dần nóng lên, quần áo trên người từng mảnh tung bay, rơi trên mặt đất, ngọc thể trong suốt đến tuyệt mỹ rốt cuộc cũng hoàn toàn hiện ra trước mắt Nhược Hư. Nhược Hư nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, hắn cuối cùng cũng không thể chế trụ được ngọn lửa tình bao la đang cháy trong nội tâm của mình mà lao đến, tiến sâu vào cơ thể Hoa Ngọc Loan trong nháy mắt. Nhược Hư thiếu chút nữa đã bật khóc, tâm nguyện nhiều năm như vậy rốt cuộc đến hôm nay đã được đền bù. Sư tỷ ơi sư tỷ, mặc kệ là dùng biện pháp gì, ta cũng sẽ không để nàng rời bỏ ta mà đi đâu!

31. Chương 15: Kiểm Khách Tình Cừ

Hoa Ngọc Loan mặc dù võ công cao cường nhưng nàng trong lần đầu tiên hầu hạ Nhược Hư cũng mau chóng không chịu nổi sự chinh phạt của hắn, sau cơn say nồng qua đi, nàng rất nhanh đã cuộn tròn trong lòng Nhược Hư mà say ngủ.

Ôm thân thể mềm mại của Hoa Ngọc Loan, Nhược Hư ôn nhu ngắm nhìn hương vị ngọt ngào trên sắc mặt của nàng, sắc mặt vẫn còn chút ửng hồng, lấm tấm vài giọt mồ hôi trên mũi, đầu tóc có chút bừa bộn. Trước mắt Nhược Hư bây giờ, nàng vĩnh viễn không còn là Vô tình tiên tử trước kia nữa, nàng chỉ còn là vị sư tỷ mà hắn yêu nhất, cả đời này hắn cũng sẽ không để cho nữ nhân này rời đi.

Nhược Hư không ngủ được chút nào, tâm tình hần vừa kích động lại có vài phần áy náy, bởi vì hần cảm thấy mình có chút hèn hạ, hần lo lắng hai ngày sau Tô Đại Nhi xuất hiện sẽ làm cho Hoa Ngọc Loan lìa xa hần, hần không thể chấp nhận nàng rời đi được, vì vậy đêm nay hần phải chiêm hữu lấy nàng.

Dù vậy Nhược Hư trong lòng vẫn cảm thấy bản thân mình đã sai lầm, mấy ngày nay tâm lý hần tựa như có thay đổi rất lớn, lúc trước khi rời khỏi Hoa Sơn, hần tuyệt đối không thể dùng thủ đoạn như vậy, khi đó hần cũng chẳng dám đối xử với Hoa Ngọc Loan như thế, bởi vì trong lòng hần, Hoa Ngọc Loan là người không thể mạo phạm lại càng không thể khinh nhờn, chỉ là trong hai tháng ngắn ngủi vừa qua, hần đã có những biến đổi kinh thiên động địa, đặc biệt đối với Hoa Ngọc Loan, hần càng nảy sinh ra một loại cảm giác chiêm hữu mãnh liệt.

Hoa Ngọc Loan trong lòng hần có chút động đậy, miệng nói mớ điều gì đấy mơ hồ, Nhược Hư càng nắm chặt tay nàng hơn, khấn trương ôm chặt lấy, chỉ có vậy hần mới có cảm giác an tâm.

Ngày mười tám tháng sáu, tại Hoa Sơn kiếm phái.

Vô tình tiên tử đỉnh đỉnh đại danh phải lập gia đình, còn người lấy nàng hai tháng trước chẳng rõ là ai rồi cuộc đến giờ mọi người trên giang hồ đều biết chính là Hoa Nhược Hư - đệ tử chân truyền của Hoa Thiên Vân, mà hần cùng Tình Kiếm vốn có liên hệ với nhau, thậm chí có người đồn đại Tình Kiếm hiện đang nằm trên tay hần.

Hoa Sơn giảng đàn kết hoa, khắp phái rộn ràng không khí tươi vui, Vô tình tiên tử xuất giá, giang hồ tự nhiên là tới nhiều vô cùng, mà khách nhân cũng chẳng phải là kẻ bình thường, các đại môn phái lớn nhỏ đều cử người có thân phận cực cao tham gia, thậm chí có nhiều chức vụ các phái cũng tự thân đến chúc mừng, một phần vì nể mặt Hoa Thiên Vân, mặt khác lại càng vì thể diện của Hoa Ngọc Loan.

Quá trình diễn ra hôn lễ kéo dài và khá hỗn loạn, nhưng trong ngày vui của đôi nam nữ này cũng không ai thêm bận tâm để ý. Nhược Hư gương mặt tuy lấp đầy nụ cười nhưng trong lòng hần cũng cực kỳ khẩn trương.

“Nhất bái thiên địa”

Nhược Hư giúp Hoa Ngọc Loan khom người bái lễ.

“Nhị bái cao đường”

Hai người quay sang Hoa Thiên Vân đang ngồi tại cao vị giữa nhà mà bái lạy.

“Phu thê giao bái”

Nhược Hư khẽ xoay người lại, đồng thời trong lòng đã bắt đầu thở phào nhẹ nhõm.

Có điều hần đã cao hứng quá sớm, hai người còn chưa đứng dậy, một tiếng quát trầm thấp đã vang đến: KHOAN ĐÃ!

Tất cả mọi người đều nhìn ra phía cửa, Hoa Ngọc Loan thân thể mềm mại khẽ run, hiển nhiên không phải vì sợ hãi mà là tức giận. Nhược Hư cũng đã trông thấy rõ diện mạo người đến, y thật sự anh tuấn, thân dài lịch lãm, sắc mặt có chút tiều tụy, ánh mắt lại mang vài phần thương tâm. Hai tháng trước hần đã ngã xuống dưới kiếm của người này cũng bởi vì Hoa Ngọc Loan, hiển nhiên người này hôm nay đến cũng vì nàng.

“Phong thiếu hiệp có thể đến tham dự hôn lễ của tiểu nữ, Hoa mỗ thật lấy làm vinh hạnh, xin mời ngồi!” Hoa Thiên Vân mỉm cười, nói rồi xoay người hướng vị chủ trì bảo “Tiếp tục đi!”

“Lễ xong, đưa vào động phòng” Người chủ trì thoảng rùng mình, lập tức phản ứng ngay, vội vàng nói.

Mọi người hoan hô một trận, thanh âm chúc mừng vang lên không dứt.

“Chậm đã, không có sự đồng ý của ta, hôn lễ này không có giá trị” Thanh âm rõ to vang lên lấn áp cả tiếng chúc tụng của mọi người.

“Phong Quá Vân, ngươi muốn làm gì?” Hoa Ngọc Loan rốt cục không nhịn được, lạnh lùng nói.

“Ngọc Loan, ta muốn trước mặt các vị anh hùng thiên hạ ở đây, đem sự tình của chúng ta nói ra để kết thúc mọi chuyện” Phong Quá Vân si ngốc nhìn Hoa Ngọc Loan, trong mắt tràn đầy ưu thương.

“Phong Quá Vân, ta và người chẳng có gì mà phải kết thúc cả” Hoa Ngọc Loan căm giận nói, hôm nay là ngày vui nhất của đời nàng, tự nhiên Phong Quá Vân lại chạy tới phá đám, nàng đương nhiên là tức giận.

“Hảo, hảo, nói rất đúng” Phong Quá Vân đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, trong tiếng cười tràn ngập vẻ không cam lòng và bi phẫn “Hôm nay, ta mới biết, ta từ đầu tới cuối trong mắt nàng chỉ là một quân cờ, nàng cho đến lúc này vẫn không muốn gả cho ta, nếu ta không nói sai, cho dù lần này Hoa Nhược Hư có không trở về, thì nàng cũng chẳng làm theo lời hứa hẹn phải không?”

Tuy nhìn không ra sắc mặt của Hoa Ngọc Loan lúc này, nhưng Nhược Hư lại có thể cảm giác được sự tức giận của nàng bên nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay mềm mại ấy. Cảm nhận được sự an ủi từ Nhược Hư, cơn giận Hoa Ngọc Loan có chút dịu lại nhưng nàng vẫn không nói gì.

“Phong thiếu hiệp, chẳng biết tiểu nữ đã có hứa hẹn gì với người?” Hoa Thiên Vân chậm rãi nói, trong lòng có chút tức giận, ông ngầm hiểu được Phong Quá Vân hôm nay sẽ không từ bỏ ý định nếu chưa đạt được mục đích.

“Hoa chưởng môn, ba tháng trước ở Hoa sơn luận kiếm, Ngọc Loan từng tuyên bố trước vô lâm, nếu ai có thể chiến thắng ở Hoa Sơn luận kiếm, người đó sẽ là vị hôn phu của nàng, ta nghĩ Hoa chưởng môn cũng đã biết?” Phong Quá Vân không còn kích động nữa, giọng nói có vẻ bình thản.

Chuyện này vô lâm đều biết, Hoa Thiên Vân đương nhiên không thể phủ nhận, chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu.

“Trên thực tế, Ngọc Loan chẳng những không y ước cùng ta kết hôn, cũng không cho ta một lời giải thích nào, hơn nữa ta có thể khẳng định lần trước cho dù không phải ta đạt được quán quân mà là một người khác, nàng căn bản cũng sẽ không hề giải thích mà vì phản lời ước hẹn của mình, cho nên có thể thấy được, nàng vốn đang đùa bỡn những nhân sĩ vô lâm trong tay” Phong Quá Vân giọng nói trở nên the thé.

“Phong Quá Vân, lúc trước ta có nói không gả cho người, sao người không đến tìm ta để nói rõ? Bây giờ lại tới đây nói những lời này, ta thấy người căn bản là tới quấy rối!” Hoa Ngọc Loan rốt cục không nhịn được nữa, phản bác lại.

“Không sai, lúc trước ta không nói gì, bởi vì nàng biết là ta sẽ không hỏi, chỉ là lúc trước ta vốn cho rằng Hoa Nhược Hư vì nàng mà bất chấp cả tính mạng nên có lẽ hẳn rất yêu nàng, còn nàng đã vì hắn mà khóc nên nàng cũng thực sự thương hắn, ta vì không đành lòng chia rẽ một đôi tình nhân và cũng không muốn nàng phải buồn nên mới chọn cách lảng lạng rời khỏi Hoa Sơn” Phong Quá Vân nhẹ nhàng nói, “Chỉ là ta thật sự không ngờ, hơn một tháng trước lúc ta gặp nàng, nàng còn nói muốn cùng ta kết hôn, mà bây giờ lại đổi ý kỳ lạ như vậy, Phong Quá Vân ta đường đường bảy thước nam nhi, nhưng cứ lần lượt bị nàng đùa bỡn, thật là không thể nhẫn nhịn thêm nữa!”

Trong đại sảnh vang lên tiếng thì thầm to nhỏ, vốn dĩ thiếp của Hoa Ngọc Loan lần trước không có nói tên chú rể là ai, sau đó lại đột nhiên thay đổi làm cho mọi người có chút khó hiểu, bất quá vì là chuyện riêng của người ta nên kẻ bình thường cũng không tiện tìm hiểu, có điều hiện giờ nghe Phong Quá Vân nói vậy, trong lòng mọi người tựa như đã rõ ràng vì sao lại thế.

“Phong Quá Vân, người không được ngậm máu phun người, ta và người đã nói rõ với nhau, nếu sự đệ ta trở về thì hôn lễ sẽ trở nên vô hiệu, ta đã hỏi qua ý kiến của người, người cũng đã đồng ý rồi!” Hoa Ngọc Loan tháo bỏ khăn hồng che mặt xuống, căm giận nói, hai gò má trắng nõn vì tức giận mà trở nên đỏ bừng, lại càng tăng thêm mấy phần xinh đẹp, chúng nhân tại đương trường trước mắt như sáng ngời, trong lòng đối với mỹ mạo của Hoa Ngọc Loan càng tán thưởng không thôi.

“Hoa Ngọc Loan, Phong Quá Vân ta không phải là tên ngốc, liệu ta có đồng ý điều kiện như vậy không?” Phong Quá Vân giọng nói trở nên lạnh lùng, ánh mắt quét qua mọi người trong đại sảnh, “Hôm nay, thiên hạ anh hùng đều có mặt ở đây, mọi người hãy nói giùm ta một câu công đạo, điều kiện buồn cười như vậy Phong Quá Vân ta thế nào lại đồng ý được? Hoa Ngọc Loan, ta yêu lắm nàng rồi, ta không ngờ nàng là người như vậy, bất quá nàng không cần phải lo lắng, ta hôm nay trước mặt anh hùng thiên hạ, chính thức huỷ bỏ hôn ước cùng nàng, nàng có thể tiếp tục hôn lễ của mình rồi!” Nói xong, Phong Quá Vân xoay người, chậm rãi hướng ra bên ngoài bước đi. Đại sảnh bao trùm một màn yên tĩnh, Hoa Ngọc Loan kinh

ngạc đứng ở đó, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nàng không ngờ Phong Quá Vân sẽ sử dụng đến chiêu này. Bấy giờ trong mắt mọi người, nàng chính là một người nữ tử thân mang hôn ước nhưng lại đi kết hôn với kẻ khác, chỉ sợ đã có người trong lòng thầm nghĩ nàng vốn tính lăng lợ rồi.

“Đưa vào động phòng!” Hoa Thiên Vân sắc mặt sa sầm, trầm giọng nói.

Nhược Hư vẫn không nói gì, ân oán giữa Hoa Ngọc Loan và Phong Quá Vân hẳn hoàn toàn không hay biết, mà việc này căn bản cũng không tiện xen miệng vào, bất quá sau khi nghe Hoa Thiên Vân nói vậy, hẳn đã hiểu biện pháp tốt nhất bây giờ là hẳn cùng Hoa Ngọc Loan nên rời khỏi đại sảnh. Vì vậy, sau một chút do dự, hẳn đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, định nhắc chân hướng về nơi động phòng.

“Chậm đã!” từ cửa lại phát ra một thanh âm rõ ràng, mọi người vừa trút ra một hơi khẩu khí thì nơi cổ họng lại tiếp tục dâng lên một hơi khác, cư nhiên lại có người đến ngăn trở, hơn nữa thân phận người này lại không dễ đùa.

“Hôn sự của tiểu nữ được Diệp đại tiên sinh ghé thăm, thật làm Hoa mẫu vui mừng khôn xiết” Hoa Thiên Vân giọng nói khách khí, sắc mặt hơi tối lại, rõ ràng với Diệp Bất Nhị cực kỳ bất mãn. Đằng sau Diệp Bất Nhị vẫn là bốn vị tăng đạo ni tục như cũ.

“Hoa chưởng môn chớ khách khí, có thể nhận được lời mời của Hoa chưởng môn mới chính là vinh hạnh của Diệp mẫu” Diệp Bất Nhị mỉm cười, chậm rãi nói nhưng ánh mắt lại quét về Hoa Nhược Hư.

“Không biết Diệp đại tiên sinh muốn chỉ giáo gì tiểu nữ? Nếu không cấp bách, xin mời Diệp tiên sinh lần sau hẵng nói, đã đến giờ tiến vào động phòng” Hoa Thiên Vân hai mắt thoáng hiện thần quang dọa người.

“Hoa chưởng môn hiểu lầm ta rồi, ta có một số việc muốn hỏi lệnh đồ Hoa Nhược Hư, chứ không phải muốn hỏi Hoa lệnh ái?” Diệp Bất Nhị vừa nói vừa chậm rãi bước về phía Hoa Nhược Hư.

“Xin hỏi, Diệp đại tiên sinh có gì chỉ giáo?” Hoa Nhược Hư vốn định bỏ đi đành phải quay trở lại, tuy nhiên Hoa Ngọc Loan ở trong lòng ngực hẳn cũng chẳng đặt xuống.

“Bảy ngày trước đây, ta gặp được Giang Thanh Nguyệt, lúc ấy Giang Thanh Nguyệt đang âm thầm rơi lệ, làm thúc phụ như ta tự nhiên phải hỏi tại sao nàng lại khóc, chỉ tiếc là nàng không cho ta biết” Diệp Bất Nhị từng lời như rót vào tai mọi người, “bất quá, ta thấy hình dạng của nàng cũng có thể hiểu đại khái, ta tới đây cũng chỉ muốn hỏi Hoa hiền chất một câu, người muốn kết hôn với lệnh sư tỷ không ai trách, nhưng vì cái gì lại muốn vứt bỏ Thanh Nguyệt? các người sớm có hôn ước, Hoa hiền chất cũng từng nói qua, muốn Diệp mẫu làm người chứng kiến hôn lễ, nhưng bây giờ thì sao? Ta hy vọng Hoa hiền chất có thể cho ta cùng mọi người một câu trả lời thuyết phục” Nhìn thấy trong đại sảnh mọi người đều hướng mắt nhìn về phía hẳn, nghĩ đến Diệp Bất Nhị vừa nói gặp lại Giang Thanh Nguyệt đang khóc, Nhược Hư trong lòng có chút bất an.

“Ta nghĩ, Diệp đại tiên sinh đại khái đã hiểu nhầm Thanh tỷ rồi, Thanh tỷ chỉ là có việc gấp không thể không rời đi!” Hoa Nhược Hư chân chừ một chút rồi đáp.

“Hoa hiền chất, lý do của ngươi dường như có vẻ gượng ép” Diệp Bất Nhị ảm đạm cười, giọng nói như muốn thiêu đốt bức nhân, “Nếu như Thanh Nguyệt cháu ta có việc gấp thật, chẳng lẽ hôn lễ không hoãn lại mấy ngày hay sao, với lại ít nhất trên hiếp kiến kia nên có tên của nàng chứ?”

“Diệp đại tiên sinh, ông quản nhiều chuyện nhỉ?” Hoa Ngọc Loan lạnh lùng nói “Thanh Nguyệt muội muội vì đang phục tang nên không thể tham gia hôn lễ, đợi nàng ba năm thủ hiếu xong, sư đệ tự nhiên sẽ cùng nàng thành hôn, không cần lão nhân gia ngài quan tâm!”

“Hoa đại tiểu thư, nếu thực là như thế, Diệp mẫu ta không có gì để nói, chỉ tiếc là cháu gái ta thực tế chỉ thủ hiếu bảy bảy bốn chín ngày mà thôi, cho đến bây giờ thủ hiếu cũng đã xong rồi” Diệp Bất Nhị làm ra bộ dáng vừa nhún nhường lại vừa khinh khỉnh.

“Nghe nói Diệp đại tiên sinh tài trí nổi danh khắp thiên hạ, hôm nay trông thấy quả nhiên không sai, Giang tiểu thư cho tới giờ còn chưa nói qua sẽ thủ hiếu bốn mươi chín ngày, Diệp đại tiên sinh lại có thể đoán được nội tâm của nàng đang nghĩ gì, thực làm cháu nữ này bội phục không thôi” Một thanh âm ôn nhu truyền tới, đại sảnh đang huyền ảo nháy mắt trở nên yên lặng, một tiên tử không vương bụi trần tiêu sái tiến vào, hóa ra là Ôn nhu tiên tử - Hoa Ngọc Phượng, tất cả mọi người đều âm thầm hô lên một tiếng.

“Hoa Nhị tiểu thư nói đùa rồi, Diệp mỗ làm sao có thể đoán được tâm tư của cháu nữ? Bất quá chỉ là Diệp mỗ nghe nói mà thôi” Diệp Bất Nhị cười cười có vẻ xấu hổ, đầu óc tựa hồ có chút không được tỉnh táo lắm, lại còn nói ra một câu như vậy, đến khi y hiểu được thì đã quá muộn rồi.

“Lấy địa vị và danh vọng hôm nay của Diệp đại tiên sinh mà lại đi căn cứ vào mấy lời đồn đãi để đến trách sự đệ ta, tựa hồ có chút không nên” Hoa Ngọc Phượng hé miệng cười, giọng nói ôn nhu, như hoa hàm tiếu, khiến cho đại sảnh mọi người như đón gió xuân vậy.

“Bất quá, Diệp đại tiên sinh luôn quan tâm đến con gái người bạn cũ khiến cho cháu nữ này khâm phục không thôi” Diệp Bất Nhị không biết nói gì vào lúc này, Hoa Ngọc Phượng lại mở miệng nói tiếp “Tuy nhiên, xin Diệp đại tiên sinh yên tâm, sự đệ ta mặc dù không phải là đại hiệp đỉnh thiên lập địa gì nhưng cũng chẳng phải kẻ bạc tình, một khi việc tư của Giang tiểu thư kết thúc, Hoa Sơn chúng ta tự nhiên sẽ rước nàng qua cửa.”

“Hoa Nhị tiểu thư nói đúng, là Diệp mỗ lỗ mãng!” Diệp Bất Nhị biết rằng hôm nay mình nói sai một câu đã không còn cơ hội cứu vãn, Hoa Ngọc Phượng cho y xuống thang, y đương nhiên không phải là kẻ ngốc mà từ chối.

Mắt thấy một trường phong ba sắp qua đi, mọi người không khỏi thở dài một hơi. Có điều, hôm nay nhất định không phải là một ngày phẳng lặng, “đình đình đang đang” - mấy tiếng đàn đột nhiên truyền vào đại sảnh, theo một thủ khúc triền miên pha chút thương cảm vọng đến. Hoa Nhược Hư sắc mặt đại biến, khúc nhạc này chính là “Đại Nhi khúc”!

32. Chương 16: Kiểm Trảm Tình Ti (kiểm Cắt Tơ Tình)

Nương theo tiếng đàn êm tai mà ưu thương, ba bạch y nữ tử đang chậm rãi tiến bước vào đại sảnh, cung trang thiếu nữ ở giữa cúi đầu, tay ôm ngọc cầm, tóc dài che mặt, ngọc chỉ mảnh khảnh cử động nhẹ nhàng. Hai thiếu nữ bên cạnh nàng đều mặc váy dài trắng, một thiếu nữ đang cầm trên tay một thanh kiếm, còn thiếu nữ còn lại thì đang cầm trên tay một hộp gấm màu đỏ.

“Nhược Hư ca ca, Đại Nhi tới chúc mừng huynh!” Cung trang thiếu nữ chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ xuất dung nhan tuyệt sắc làm điên đảo chúng sinh, ngũ khí trái ngược lại u oán tràn đầy ủy khuất.

“Tô cung chủ đích thân đến Hoa Sơn, Hoa mỗ không kịp nghênh đón từ xa, xin Tô cung chủ đừng trách!” Hoa Thiên Vân sau cơn biến sắc trong nháy mắt đã lại khôi phục bình tĩnh, liền rời ghế đứng dậy, hướng phía Tô Đại Nhi đi tới mà nghênh đón.

“Hoa chủớ môn xin cứ yên tâm, hôm nay Đại Nhi chỉ là tới chúc mừng thôi.” Tô Đại Nhi hướng phía Hoa Nhược Hư chậm rãi đi tới, trong mắt lộ ra vẻ si ngốc, miệng thì uyển chuyển hồi đáp Hoa Thiên Vân, nhưng căn bản không hề liếc nhìn ông. Trong mắt nàng, cả thiên địa này dường như cũng chỉ còn lại có một mình Hoa Nhược Hư mà thôi.

“Lưu Vân, Phi Như tham kiến Hoa công tử, đây là hạ lễ mà tiểu thư dâng lên cho người, xin công tử thu lấy.” Lưu Vân và Phi Như liếc nhau một cái, đột nhiên đi nhanh lên vài bước, hướng phía Hoa Nhược Hư phục xuống bái kiến, hai tay phân biệt dâng lên kiếm và hộp gấm.

Hoa Nhược Hư nhìn thấy kiếm trên tay Lưu Vân, đó chính là Tình Kiếm mà ba ngày trước Đại Nhi đã lấy đi của hắn, khối ngọc bội kia vẫn như cũ dính trên chuôi kiếm, Nhược Hư thoáng chút do dự, nhân tiện tiếp lấy, chính ngay thời điểm tay hắn nắm lấy Tình Kiếm thì có một thanh âm vang lên, không biết từ góc nào, truyền đến một tiếng kinh hô cực nhỏ “Tình Kiếm!”. Thanh âm tuy nhỏ, nhưng lại truyền tới rất rõ ràng trong tai mỗi người.

“Nguyên lai Tình Kiếm đã ở trên tay Tô cung chủ a.” Thanh âm Diệp Bất Nhị có phần cổ quái.

“Diệp Bất Nhị, ta biết ngươi muốn nói cái gì, có điều, Đại Nhi chỉ là ‘vật quy nguyên chủ’ mà thôi.” Tô Đại Nhi liếc mắt quét qua Diệp Bất Nhị, ánh mắt nhu hòa trong nháy mắt biến thành lãnh lệ vô bì, có điều chỉ liếc hắn một cái, lại đã ôn nhu nhìn về Hoa Nhược Hư.

“Nói như vậy, Tình Kiếm vốn là của Hoa hiền chất sao? Cung chủ lại là như thế nào mà có được vậy?” Diệp Bất Nhị bộ dạng rất là tò mò.

“Diệp Bất Nhị, chuyện của ta đâu nhất định phải báo cáo với người, nếu như người không muốn từ nay về sau miệng người vĩnh viễn ngậm lại, thì bây giờ tốt nhất câm ngay cho ta!” Tô Đại Nhi ngữ khí bằng lãnh kèm theo chút phần nộ ý.

“Sư đệ, ta nhớ rõ thanh kiếm này luôn trên người người.” Diệp Bất Nhị đã rất nghe lời ngậm miệng vào, mặc dù thoát nhìn bộ dạng là không cam tâm, có điều Hoa Ngọc Loan lại đẩy lên nghi ngờ trong lòng.

“Ngọc Loan tỷ tỷ a, Đại Nhi ba ngày trước tại trong phòng Nhược Hư ca ca đã cầm lấy chơi đùa, người không cần hỏi Nhược Hư ca ca nữa.” Thanh âm Tô Đại Nhi đột nhiên trở nên yêu kiều nhu thuận vô bỉ, nghe như đang làm nũng với Hoa Ngọc Loan.

“Sư tỷ, thời gian đến rồi, chúng ta nên tiến vào thôi.” Nhược Hư sắc mặt hơi biến, miễn cưỡng khống chế bản thân, ôn nhu nói với Hoa Ngọc Loan, kéo chiếc eo nhỏ của nàng rồi hướng bên trong đi vào, ngay cả đáp tạ Tô Đại Nhi cũng không dám.

“Nhược Hư ca ca, trong đây còn có một phần lễ vật mà.” Đại Nhi lại nũng nịu kêu lên.

“Tô cung chủ, ta trước tiên thay sư đệ ta thu nhận cũng được.” Hoa Ngọc Phượng rảo bước nhẹ nhàng, chợt hiện tới trước mặt Phi Nhứ, ngón tay nhỏ nhắn vươn ra, đem hộp gấm nắm lấy trong tay.

Hoa Nhược Hư cảm kích liếc nhìn Hoa Ngọc Phượng, dẫn theo Hoa Ngọc Loan bước vào trong.

“Hoa tiền nguyệt hạ, khuê trung đối chúc, hồng duy trường trung, tương ứng đối miên (*), Nhược Hư ca ca, mấy điều này huynh đều đã quên rồi sao?” Thanh âm u uất của Đại Nhi vang lên sau lưng hắn, nghe thê lương vô bỉ: “Ba ngày trước, huynh còn sủng ái Đại Nhi như vậy, chẳng lẽ huynh bây giờ lại quên mất?”

Tô Đại Nhi lời vừa thốt ra, chúng nhân tại đương trường đều mang tâm tình khác nhau, hâm mộ cũng có, ghen ghét cũng có, nhìn hả hê chờ xem hí kịch cũng có, vì Hoa Nhược Hư mà lo lắng cũng có.

“Tỷ tỷ à, người ngàn vạn lần phải nhẫn nhịn a!” Hoa ngọc Phượng thầm khấn trong lòng, nhưng mà nàng lập tức biết lời cầu nguyện của mình đã quá muộn rồi.

“Buông ta ra!” Hoa Ngọc Loan vùng ra khỏi tay của Hoa Nhược Hư, quay phắt người lại, ánh mắt như muốn nuốt chửng người ta giương lên nhìn Hoa Nhược Hư, lại hung hăng nhìn nhìn Tô Đại Nhi, ngữ khí đột nhiên trở nên bằng lãnh vô bỉ: “Hoa Nhược Hư, người thành thật nói cho ta, người và con tiểu yêu nữ này là quan hệ thế nào?”

“Ngọc Loan tỷ tỷ, người sao có thể nói Đại Nhi như vậy? Đại Nhi chỉ là yêu thích Nhược Hư ca ca mà thôi, vì sao lại nói Đại Nhi là yêu nữ chứ?”

Thanh âm u oán của Tô Đại Nhi kèm theo cảm giác ủy khuất nồng đậm, người khác nghe thấy là lập tức sinh lòng trắc ẩn.

“Tô Đại Nhi, người không cần làm bộ ngây thơ trước mặt ta, ta mặc kệ người và sư đệ có quan hệ gì, bắt đầu từ bây giờ, hắn chính là trượng phu của ta, người tốt nhất không nên đến đây dưng với hắn.” Hoa Ngọc Loan đột nhiên lại tựa hồ thay đổi chủ ý, không còn muốn truy cứu Hoa Nhược Hư.

Hoa Ngọc Loan kỳ thật nhẫn nhịn được cũng rất vất vả, với tính cách của nàng cơ hồ là không có khả năng nuốt xuống ngậm khí tức như vậy, chỉ là mới rồi bên tai nàng truyền đến thanh âm của Hoa ngọc Phượng: “Tỷ tỷ, Tô Đại Nhi là cố ý tới quấy rối, tỷ ngàn vạn lần không nên rút lui!”

Hoa Ngọc Loan mặc dù hoài nghi giữa Hoa Nhược Hư và Tô Đại Nhi có quan hệ không minh bạch, nhưng mà vẫn cố gắng nhẫn nhịn. “Nhược Hư ca ca, huynh cũng hi vọng Đại Nhi từ nay về sau đừng tới tìm huynh sao?”

Tô Đại Nhi hai mắt có phần mê ly, vừa chuyển đã trở nên sáng sủa vô cùng, trông vào như một ao nước thu trong vắt, dịu dàng nhỏ nhẹ hỏi, trên mặt lộ ra vẻ mong chờ.

“Đại Nhi, ta ... ”

Nhìn thấy ánh mắt nàng, Nhược Hư vốn muốn nói ra lời cự tuyệt nhưng lại vô pháp nói tiếp, nhất thời hẩn tâm thần rối rắm, đầu óc bắt đầu có chút hơi mê loạn, trong đại sảnh cơ hồ yên tĩnh vô thanh, chỉ có tiếng hô hấp khe khẽ của chúng nhân, mọi ánh mắt đều khẩn trương nhìn vào Hoa Nhược Hư, cùng đợi chờ lời nói của hắn, sắc mặt của Hoa Ngọc Loan cũng bắt đầu chậm chậm biến sắc, một cặp mỹ mục cũng sắp tóe lửa đến nơi.

“Sư đệ, chẳng lẽ ngươi muốn thật sự mất đi tỷ tỷ sao?” Bên tai vang lên thanh âm của Hoa Ngọc Phượng, như được trực tiếp đánh thức, thoáng cái Hoa Nhược Hư đã bừng tỉnh trở lại. Không thể được, ta không thể mất đi sư tỷ, ta không thể như vậy, ta đã khổ công chờ đợi nhiều năm như vậy, hôm nay sư tỷ rốt cuộc đã gả cho ta, ta sao có thể cứ như vậy mà đem hạnh phúc đã nắm được trong tay ném ra ngoài chứ? Đại Nhi, ta chỉ đành xin lỗi nàng thôi!

“Đại Nhi, nàng hôm nay tới tham dự hôn lễ của ta, ta rất cao hứng, có điều từ nay về sau chúng ta có lẽ không nên gặp mặt nhau nữa.” Ngữ khí Hoa Nhược Hư có phần khô cứng, nói ra được cũng rất gian nan, lúc nói lại khẽ ngoảnh đầu đi nơi khác, hẩn không dám nhìn ánh mắt của nàng, hơn nữa phát hiện sau khi nói ra lời này, trong lòng chính mình có một nỗi đau xót khó hiểu.

“Hoa Nhược Hư, ngươi thật là một tên gia hỏa vô tình vô nghĩa!”

Đại Nhi sắc mặt đột nhiên trở nên ảm đạm vô quang, khe thở dài một tiếng, một giọt thanh lệ từ khóe mắt chảy xuống, chúng nhân đột nhiên đều cảm thấy Hoa Nhược Hư vì sao lại đáng giận như vậy, như thế nào mà khiến cho một nữ hài tử đáng yêu nhường ấy phải thương tâm? Mà Lưu Vân lại càng nhận không được đã buông lời mắng chửi, xem điệu bộ của nàng tựa hồ muốn ngay bây giờ kiếm Hoa Nhược Hư tính sổ.

“Lưu Vân, Phi Nhứ chúng ta đi thôi.” Đại Nhi khẽ nói, thân thể kiều diễm tựa hồ có chút run rẩy, chậm rãi xoay người lại, bước về hướng đại môn.

Bước chân của nàng rất nhẹ, rất êm, đi cũng thật chậm thật chậm, tựa hồ mang theo muôn vàn quyến luyến, tất cả chúng nhân đều ngơ ngác nhìn theo bóng lưng nàng, trong lòng dâng lên một nỗi thương tiếc vô bờ, tựa hồ đều đã quên mất nàng là cung chủ của một Ma cung đáng sợ.

Cũng ngay tại lúc Tô Đại Nhi bước tới cửa, nàng đột nhiên dừng lại, xoay người một cái mỹ diệu vô cùng, mái tóc đen óng tự động không gió mà bay, tuyệt sắc dung nhan không đơn thuần là vẻ kiều mị nữa mà thêm vào đó là vài phần thánh khiết. Tô Đại Nhi thần nhiên mỉm cười, tựa như trăm hoa nở rộ, trong nháy mắt cả thiên địa như thất sắc, một nụ cười khiến cả thiên hạ khuynh đảo, một nụ cười mà từ nay về sau sẽ khắc sâu trong đầu mọi người, khoảnh khắc ấy trong nháy mắt đã trở nên vĩnh hằng.

“Nhược Hư ca ca, mặc dù huynh vô tình, có điều Đại Nhi lại không thể như vậy. Huynh sau này không muốn gặp lại Đại Nhi nữa, nhưng có một số chuyện Đại Nhi hôm nay không thể không nói cùng huynh, xin Nhược Hư ca ca đừng nên hận Đại Nhi mới được.”

Thanh âm nhu nhuyển của Tô Đại Nhi lại vang lên, ưu thương trên mặt tựa hồ đã tiêu tan hết, có điều Hoa Nhược Hư lại từ trong ánh mắt của nàng mà cảm thụ được mối thâm tình của nàng, nhưng hẩn chỉ có thể trốn tránh.

“Nhược Hư ca ca, huynh có biết Thanh Nguyệt tỷ tỷ đi đâu không? Kỳ thật huynh đương nhiên là không biết! Huynh có biết là ta đã hi vọng cỡ nào người huynh sẽ cưới là Thanh Nguyệt tỷ tỷ không? Bởi vì Thanh Nguyệt tỷ tỷ sẽ không độc chiếm huynh, chỉ tiếc tỷ ấy lại quá mềm yếu, tỷ ấy vốn thuộc loại người mà những thứ của tỷ ấy đều nhường cho người khác, mặc dù tỷ ấy rất không cam lòng, nhưng lại không hề nề hà.”

Hoa Ngọc Loan sắc mặt lại biến đổi, có chút gì đó như một tia kinh hoàng.

Hoa Nhược Hư cũng ngẩng đầu lên, hẩn cảm giác được lời này của Tô Đại Nhi tựa hồ có chút gì đó không thích hợp trong hoàn cảnh này, có điều nhất thời vẫn nghĩ chưa thông.

“Ngọc Loan tỷ tỷ, ta biết tỷ rất thích Nhược Hư ca ca, nhưng mà tỷ vì cái gì phải bức Thanh Nguyệt tỷ tỷ đi, sau đó lại biện ra một lý do mà lừa gạt Nhược Hư ca ca chứ?”

Một câu như kích khởi ngàn lớp sóng, Hoa Ngọc Loan sắc mặt đại biến.

“Ngọc Loan tỷ tỷ, tỷ muốn phủ nhận phải không? Có điều những chuyện này là ta tận mắt nhìn thấy, tỷ khẳng định nghĩ không ra lúc tỷ dùng kiếm chìa vào Thanh Nguyệt tỷ tỷ, còn có người tại bên ngoài nhìn thấy?”

Tô Đại Nhi căn bản không cho người khác có cơ hội nói, ngữ khí cũng trở nên càng ngày càng trong trẻo.

“Tô cung chủ, người nói là thật vậy chăng?” Diệp Bất Nhị lại lên tiếng vào lúc này.

“Diệp Bất Nhị, có thật là ta nhất định phải nói cho người hay không?” Tô Đại Nhi tựa hồ rất chán ghét hắn, nhìn hắn không chút hảo cảm. Diệp Bất Nhị đành phải ngượng ngừng ngậm miệng lại, gây cho người ta một loại cảm giác thất vọng.

“Tô Đại Nhi, người không được ngậm máu phun người!” Hai gò má trắng nõn của Hoa Ngọc Loan biến đổi thanh hồng bất định, ngữ khí vô cùng phần nộ.

“Ngọc Loan tỷ tỷ, ta làm việc đến giờ không gì không dám nhận, xem ra ta vẫn có cơ hội trở về bên Nhược Hư ca ca, bởi vì ta phát hiện tỷ vẫn không bằng ta.” Tô Đại Nhi trong miệng ngọt ngào gọi Ngọc Loan tỷ tỷ nhưng lời nói ra chỉ sợ không làm nàng ta tức chết.

“Tô Đại Nhi, là ta bức Giang Thanh Nguyệt phải đi, vậy thì sao nào? Ta làm gì cũng không cần tới người dạy khôn!”

Hoa Ngọc Loan cuối cùng bạo nộ, hôm nay đã xuất hiện một số sự tình làm nàng khó chịu, vốn nàng là người tâm cao khí ngạo làm sao có thể chịu được.

Hoa Nhược Hư trong lòng trầm xuống, nhưng mà hắn lại cũng không có nói gì cả. Mặc dù tại lúc Hoa Ngọc Loan chưa thừa nhận thì hắn đã thầm đoán được rồi, có điều bây giờ nghe được Hoa Ngọc Loan chính miệng nói vậy, trong lòng hắn còn có một loại cảm giác khó tả, tức giận sao? Tựa hồ không phải, thương tâm ư? Đường như cũng không phải.

“Đường đường là nữ nhi của Hoa Sơn chưởng môn, lại dùng kiếm uy hiếp người khác để cướp lấy tình lang, ha ha ha, Hoa Thiên Vân ơi Hoa Thiên Vân, nữ nhi bảo bối của người cũng thật thú vị a ”.

Một tràng cuồng tiếu truyền đến, một bóng người màu xám nhàn nhạt từ bên ngoài thần tốc phi vào, một cổ chân khí cương mãnh vờn quanh xung quanh hắn, nhất thời một đám người té ngã ra bốn phía.

“Nam Cung trưởng lão đích thân tới Hoa Sơn chỉ vì để chỉ trích tiểu nữ thôi sao?”

Thanh âm lãnh đạm của Hoa Thiên Vân vang lên, đột nhiên xuất hiện tại trước mặt người vừa đến, một cổ chân khí nhu hòa ép tới.

“Ha ha, Hoa Thiên Vân, ta hôm nay tới không phải để so đấu nội lực cùng người như vậy.”

Người vừa tới khẽ cười một tiếng, chân khí đột nhiên được thu hồi về, trong đại sảnh chúng nhân khẽ thở ra một ngụm khí, cái loại cảm giác áp bách đã biến mất.

“Lại không biết Nam Cung trưởng lão đến có điều chi chỉ giáo?” Hoa Thiên Vân vẫn như cũ lạnh nhạt hỏi.

“Nam Cung Hiên Viên tham kiến cung chủ!” Người tới lại chuyển thân về phía Tô Đại Nhi mà bái kiến.

“Đại trưởng lão miễn lễ!” Tô Đại Nhi ôn nhu nói, lúc này một số người vốn chưa minh bạch thân phận người vừa tới cũng đã rõ ràng rồi.

Nam Cung Hiên Viên, đệ nhất cao thủ Địa Bảng, đứng đầu tứ đại trưởng lão của Ma cung, cũng là đệ nhất cao thủ của Ma cung. Chỉ là chúng nhân lại cảm thấy tướng mạo hắn so với trong tưởng tượng thì kém xa, vốn cũng đều tưởng hắn là loại trông rất hùng hung cực ác, chỉ là bây giờ mọi người lại phát hiện Nam Cung Hiên Viên tướng mạo không chỉ rất anh tuấn, mà khí chất còn nho nhã lịch thiệp, trên người mang trường bào màu xám, chỉ là mi dài che mắt hơi có phần sát khí.

“Chưởng môn!”

Đột nhiên một người mặc trang phục đệ tử Hoa Sơn vội vàng từ ngoài cửa chạy vào, trông thấy Nam Cung Hiên Viên chợt bị một trận sợ hãi, có điều nhìn thấy Hoa Thiên Vân liền tựa hồ yên tâm.

“Chưởng môn, đệ tử bốn môn đã bị công kích, may mà không ai gặp nạn, nhưng nhiều người đã bị thương!” Đệ tử kia liền bẩm báo.

“Hoa Thiên Vân, đệ tử dưới tay ngươi quả thật bộ dạng không ra sao cả, ta chỉ để có vài tên tiếp đón bọn chúng mà thôi.” Nam Cung Hiên Viên nhìn Hoa Thiên Vân mà lắc lắc đầu, bộ dạng rất là tiếc nuối.

“Nam Cung trưởng lão, xem ra phần lễ người tặng cho Hoa mỗ cũng không nhẹ a.” Hoa Thiên Vân sắc mặt đã có chút nộ ý, Hoa Sơn đã rất nhiều năm chưa có người dám tới giường oai, ngay cả Ma cung cũng không ngoại lệ.

“Khách khí khách khí, chỉ là một phần lễ vật nho nhỏ mà thôi.” Nam Cung Hiên Viên cất lên một tràng cười ha hả.

“Đại trưởng lão, chúng ta nên đi thôi!” Thanh âm Tô Đại Nhi vang lên.

“Hôm nay tiểu nữ thành hôn, không muốn nhìn thấy huyết quang, có điều ngày rộng tháng dài, Tô cung chủ mời đi thông thả.” Hoa Thiên Vân lạnh lùng nói, “Có điều Hoa mỗ không thể không bội phục Tô cung chủ, đã tìm được một cái cơ tốt như vậy mà đến, thiếu chút nữa Hoa mỗ còn thực nghĩ rằng Tô cung chủ đối với tiểu tử tình thâm ý trọng chứ.”

Tô Đại Nhi sắc mặt khê biến, nhìn nhìn Hoa Nhược Hư, muốn nói lại thôi, rút cuộc thâm thở dài u uất, bước ra ngoài.

“Tô cung chủ xin dừng bước!” Ai cũng không nghĩ người nói ra lời này lại là Hoa Nhược Hư.

“Nhược hư ca ca, huynh ...” Tô Đại Nhi thân thể kiều diễm run rẩy dữ dội.

“Đây là vật của Tô cung chủ, xin Tô cung chủ thu hồi.” Trên tay Hoa Nhược Hư xuất hiện một khối ngọc bội, vốn là trên thân Tình Kiếm, mới rồi đã bị hấn gờ ra. Tô Đại Nhi có phần không tin nhìn thẳng vào Nhược Hư, phát hiện mặt hấn không chút biểu tình, ánh mắt cũng rất kiên nghị.

“Hôm nay mọi người có thể tới tham dự hôn lễ của tại hạ, tại hạ cảm kích vô cùng, có điều có một việc ta không thể không nói, sư tỷ sở dĩ phải bức Giang Thanh Nguyệt rời đi hoàn toàn là do chủ ý của ta.” Hoa Nhược Hư đem ngọc bội trao vào tay Tô Đại Nhi, Tô Đại Nhi theo ý thức nắm lấy ngọc bội. Câu nói tiếp theo của Nhược Hư lại càng khơi thêm sóng gió dữ dội.

“Mọi người có thể nói tại hạ vô tình vô nghĩa, có điều hôm nay xin đừng nên làm chậm trễ giờ lành của tại hạ.” Hoa Nhược Hư lại nói tiếp, không cho bất cứ kẻ nào có thời gian nói chuyện, sau đó xoay người kéo lấy Hoa Ngọc Loan, nhanh chóng biến mất trong đại sảnh.

“Sư tỷ, Đại Nhi, bây giờ các người đã vừa lòng chưa?” Hoa Nhược Hư trong lòng thầm nhủ.

Đại Nhi chậm rãi bước khỏi cổng lớn Hoa Sơn, đường lộ xa xa hiện ra trước mắt. Nàng chỉ đành thở dài, từ nay về sau Hoa lang đã hóa ra người xa lạ.

Trong chốn động phòng, ánh đèn vẫn lập lòe chưa tắt...

(*): trước hoa dưới trăng, nơi khuê phòng đối rượu, sắc hồng trong trường, cùng ôm nhau ngủ say

Quyển 3: Tình Mịch

33. Quyển 3: Tình Mịch – Chương 1: Tình Bạc Thiên Hạ

Hoa Ngọc Loan nhẹ nhàng ngồi ghé vào mép giường, trên mặt không có nét thẹn thùng của tân nương tử mà đa phần là một vẻ bất an. Nàng nhìn vào bóng lưng Hoa Nhược Hư, mấy lần chực nói lại thôi.

Hoa Nhược Hư cũng đã đứng suốt cả tối, không hề động đậy, chẳng nói chẳng rằng, hoàn toàn im lặng.

“Sư đệ!” Hoa Ngọc Loan cuối cùng cũng không nhịn được nữa, êm ái thốt lên. Nhược Hư giống như vừa tỉnh mộng ngoài đầu nhìn dung nhan kiều diễm của Hoa Ngọc Lan, chậm rãi đi tới bên giường, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Sư tử, ngủ thôi!” Nhược Hư ôn tồn nói, điều Hoa Ngọc Lan lo lắng đã không xảy ra, Nhược Hư không hề chất vấn nàng về việc Giang Thanh Nguyệt.

Cặp nền đã gần lụi tàn, Nhược Hư vẫn chong chong mở mắt trong bóng đêm. Hoa Ngọc Lan nhận ra vị tình lang mà mới hai hôm trước lễ tân hôn còn quần quýt si mê nàng như thế, bây giờ lại chỉ hờ hững ôm nàng, chẳng hề có động tĩnh gì khác.

Ngoài kia, cách động phòng không xa, có một đôi mắt đẹp long lanh cứ nhìn chăm chú về phía này, đến khi ánh lửa tắt rụi mới chịu thôi.

Chỉ trong vài ngày mà tên tuổi của Hoa Nhược Hư đã truyền đi khắp cả giang hồ, việc hấn vì Hoa Ngọc Lan mà bỏ rơi Giang Thanh Nguyệt đã được truyền ra khắp nơi, câu chuyện được nhắc đến nhiều nhất chính là Hoa Nhược Hư đã vì Tình Kiếm mới kẻ cận Giang Thanh Nguyệt, sau khi được Tình Kiếm thì lại bỏ rơi nàng, theo như lời bọn họ, Hoa Nhược Hư đã sớm thành một kẻ vô sỉ lừa của lừa tình.

Nhưng tại Hoa Sơn, Hoa Nhược Hư vẫn không có chút gì khác thường, ban ngày thì cùng Hoa Ngọc Lan hết như một đôi vợ chồng mới cưới, buổi tối vẫn như cũ, cùng nàng ngọt ngào thân mật. Bất quá, chỉ có Hoa Ngọc Lan mới biết được, Hoa Nhược Hư buổi tối ngoại trừ việc ôm nàng ngoài ra không làm bất cứ chuyện gì khác cả.

Cho đến một buổi tối, Hoa Ngọc Lan phát hiện Hoa Nhược Hư hôm nay có vẻ gì đó bất thường. Màn đêm vừa mới buông xuống, Hoa Nhược Hư đã cùng nàng vào phòng ngủ, điều làm nàng càng không ngờ đến là hành động tiếp theo của hắn, hắn đã hôn nàng, thật là điên cuồng, thật là thô dã. Hoa Ngọc Lan then thùng đáp lại, trong lòng vô cùng cao hứng.

Hai thân hình trần trụi quấn riết lấy nhau, cuối cùng Hoa Ngọc Lan nằm mềm nhũn trên người Hoa Nhược Hư, trên mặt nàng xuất hiện một nụ cười ngọt ngào, hai gò má trắng trẻo có nét ửng hồng lưu động, vẻ đẹp của nàng thực làm người ta kinh tâm động phách!

“Sư tử, ta phải đi rồi!” Hoa Nhược Hư cuối cùng cũng đã nói ra, hắn vừa nói xong, nụ cười trên mặt của Hoa Ngọc Lan đã biến mất không dấu vết.

“Người muốn đi đâu?” Thanh âm của Hoa Ngọc Lan có phần run rẩy.

“Sư tử, thực xin lỗi, ta biết ta không nên ngằm bỏ đi, nhưng ta lại không thể không đi, bất quá ta cũng không biết là mình nên đi đâu nữa.” Giọng nói của Hoa Nhược Hư có chút áy náy, nhưng cũng rất kiên quyết.

“Người có phải muốn đi tìm Giang Thanh Nguyệt?” Hoa Ngọc Lan cũng không ngốc nghếch, nàng cũng đã đoán ra được ý đồ của Hoa Nhược Hư, chỉ là trong lòng rất thương tâm, nàng vốn tưởng rằng Hoa Nhược Hư đã an tâm lập gia cùng nàng, đâu biết rằng hắn cũng quên không được Giang Thanh Nguyệt.

“Sư tử, vì nàng, vì sự môn của chúng ta, ta sẽ tìm Thanh tử về.” Thanh âm của Hoa Nhược Hư rất ôn nhu, nhưng trong tai Hoa Ngọc Lan lại cảm thấy lạnh làm sao.

“Người đi đi, người đi rồi... đi rồi cũng không cần trở lại đâu!” Hoa Ngọc Lan đột nhiên hét lên, Hoa Nhược Hư bất ngờ phát hiện trên mặt nàng đầm đìa nước mắt.

“Sư tử, nàng đừng khóc được không?” Hoa Nhược Hư nhìn nước mắt của Hoa Ngọc Lan, trong lòng cũng đã mềm xuống, hắn thì thào nói, rồi hôn lên hai má nàng.

“Sư đệ, người đừng bỏ ta đi có được không?” Hoa Ngọc Lan hai mắt đã ướt đầm lệ, cũng chỉ có trước mặt Hoa Nhược Hư, nàng mới tỏ ra mềm yếu như thế.

“Sẽ không đâu, sẽ không đâu, sư tử, ta sao có thể bỏ rơi nàng được?” Hoa Nhược Hư nhẹ giọng nói, rồi lại bắt đầu tiến vào thân thể mềm mại của Hoa Ngọc Lan, an ủi vị sư tử mà hắn yêu nhất.

Hoa Ngọc Lan mở bừng hai mắt, cảm giác quần áo đã chỉnh tề, trong lòng nổi lên một mối dự cảm bất an, ngọc thủ vươn sang bên mình dò xét. Như nàng dự kiến, quả nhiên là không thấy ai. Trong lòng nàng lại nổi lên một trận đau thương, một trận oán hận, sư đệ à, người rốt cục có phải đã đi rồi hay không? Hoa Nhược Hư, chẳng lẽ ta cũng không so sánh được với Giang Thanh Nguyệt ư? Người thật đốn mạt!

Cánh cửa khe khẽ hé ra, Hoa Ngọc Loan bật dậy, nhưng rồi lại chán nản ngã xuống giường, người đi vào không phải là Hoa Nhược Hư, mà chính là muội muội bảo bối của nàng, Hoa Ngọc Phượng.

“Tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi à?” Âm thanh ôn nhu của Hoa Ngọc Phượng vang lên.

“Hắn đâu?” Hoa Ngọc Loan phát hiện thanh âm của chính mình có chút run rẩy, nàng phát hiện ra cân lượng của hắn trong lòng mình cũng thật nặng, nàng hy vọng hắn vẫn còn ở tại Hoa Sơn.

“Sư đệ đã đi rồi, bắt quá” Hoa Ngọc Phượng thăm thở dài, nói.

“Bắt quá chuyện gì?” Hoa Ngọc Loan vội vàng hỏi, hai mắt vốn đang ảm đạm đột nhiên có chút thần khí trở lại.

“Đệ ấy trước lúc đi có nhờ muội chăm sóc tỷ tỷ cẩn thận, đệ ấy còn mấy câu nhờ muội nói cho tỷ tỷ.”

Hoa Ngọc Phượng khẽ nói, “Đệ ấy nói, trong lòng đệ ấy, tỷ tỷ vĩnh viễn là quan trọng nhất, mặc dù tỷ đã làm Giang Thanh Nguyệt bỏ đi, nhưng đệ ấy cũng không hận tỷ, cũng không trách tỷ, bắt quá là một nam nhân, đệ ấy tất phải tìm ra Giang Thanh Nguyệt, tìm được nàng ta rồi thì sẽ quay trở về.”

“Nếu cả đời không tìm thấy, hắn có phải cũng không trở lại ư?” Hoa Ngọc Loan tức giận nói.

“Đệ ấy cũng đã nói, nếu trong vòng ba năm đệ ấy mà không tìm được Giang Thanh Nguyệt nói chuyện, đệ ấy sẽ trở về, sau đó cũng không tìm nàng ấy nữa. Đệ ấy nói, tỷ thủy chung là thê tử của đệ ấy, đệ ấy phải có trách nhiệm của bậc trưởng phu, vì vậy đệ ấy bỏ ra ba năm thời gian tìm Giang Thanh Nguyệt.” Hoa Ngọc Phượng âm thầm thở dài.

“Khốn kiếp, đã đi rồi cũng không cần phải trở lại đâu!” Hoa Ngọc Loan oán hận nói, nhưng cũng không biết là nói cho ai nghe.

“Chẳng lẽ tỷ thực không mong đệ ấy quay về ư?” Hoa Ngọc Phượng khẽ thở dài trong lòng, nhưng không hề nói ra.

Hoa Nhược Hư biết tự bản thân mình đến lúc Hoa Ngọc Loan tỉnh lại sẽ rất khó dời đi, cho nên hắn liền điểm huyệt ngủ của nàng, sau đó đi tìm Hoa Ngọc Phượng, nhờ nàng chiếu cố Hoa Ngọc Loan, sau đó hắn li khai Hoa Sơn, không ai cản trở, Hoa Ngọc Phượng không cản, Hoa Thiên Vân cũng không.

Hoa Nhược Hư cũng đã trải qua một khoảng thời gian dài nội tâm tranh đấu mới đưa ra quyết định như vậy, ngày hôn lễ, sau khi hắn biết Hoa Ngọc Loan dùng kiếm bức Giang Thanh Nguyệt đi, sau khi biết Tô Đại Nhi bắt quá chỉ muốn đến thử thực lực của Hoa Sơn, trong lòng hắn nổi lên một cảm giác thương tâm cùng bất đắc dĩ trước giờ chưa từng gặp, nhưng hắn thủy chung cũng không cách gì trách cứ Hoa Ngọc Loan, cũng không muốn Hoa Ngọc Loan phải chịu sự chê trách ủa thiên hạ, vì thế hắn vì Hoa Ngọc Loan mà chịu lấy điều tiếng kia, lại vung kiếm chặt đứt đoạn tơ tình, chấm dứt mọi sự với Tô Đại Nhi. Tuy nhiên, hắn biết trong lòng hắn không thể quên được nàng ta, nhưng dù sao cũng làm như vậy rồi. Mặc dù hắn vì Hoa Ngọc Loan mà chịu tội danh cho nàng, nhưng cũng không thể bỏ rơi Giang Thanh Nguyệt, hắn tất phải đi tìm nàng, tuy nhiên hắn biết rằng với tính cách của Hoa Ngọc Loan thì sẽ không có khả năng nàng đáp ứng chuyện này, bắt quá hắn thấy đây là chuyện nên làm, hắn nhất định phải làm.

oOo

Thong thả rời khỏi Hoa Sơn, trên tay là Tình Kiếm, Hoa Nhược Hư có chút băn khoăn, thiên hạ to lớn, hắn nên đi đâu tìm Giang Thanh Nguyệt? Biển người mênh mông, muốn tìm ra một người thật không dễ dàng, đặc biệt hắn còn không rõ là Giang Thanh Nguyệt có nguyện ý hay không nguyện ý muốn gặp hắn.

Khí trời ngày càng thêm nóng, bắt quá Hoa Nhược Hư lại có cảm giác rất thanh lương, đại khái đó là công hiệu của Tình Kiếm xuất ra. Đi trên quan đạo, trong lòng hắn là ngàn vạn điều suy nghĩ, bất tri bất giác hắn đã đi tới một sơn cốc, chăm chú nhìn kỹ thì thấy một cảm giác rất quen thuộc, nguyên lai hắn đã cùng với Đại Giang tiêu cục đi qua vùng này, hơn nữa ở đây chính là nơi Đại Giang tiêu cục bị vây công, chỉ là Hoa Ngọc Loan xuất hiện vì Đại Giang tiêu cục giải vây, nhưng Hoa Ngọc Loan cuối cùng cũng cứu không được Đại Giang tiêu cục.

Hoa Nhược Hư khẽ thở dài, hắn lại nhớ tới Tiểu Nguyệt kia, một nữ tử khả ái si tâm, đáng tiếc ông trời đổ lệ hồng nhan, nàng đã qua đời. Nhớ đến cao thủ trên Địa Bảng Trương Liệt, chính hắn đã bức chết Tiểu

Nguyệt, bây giờ hắn có phải là đối thủ của Trương Liệt không? Có lẽ hắn bây giờ cũng không thể nào thay Tiểu Nguyệt báo thù rồi.

Thế sự vô thường, mấy tháng trước, Hoa Nhược Hư dù thế nào cũng không nghĩ đến hắn sẽ có bộ dáng như thế này, nhưng mà chỉ ngắn ngủi trong vòng mấy tháng, trong hắn đã xảy ra bao biến hóa ngất trời, hắn đã trở thành một giang hồ nhân, người trong giang hồ, thân bất do kỷ, hắn đã bắt đầu được niềm thử những lời này rồi.

Mình vận trường y, vóc cao vẻ ngọc, diện mạo anh tuấn, đường nét rõ ràng, Hoa Nhược Hư hiện tại đã trở thành một thể gia công tử, tuy nhiên trên mặt lại có vài phần ưu sầu, nhưng càng làm tăng thêm vẻ mỹ lực.

Nhược Hư lặn lội gió bụi đi tới Trường An, dù sao Trường An nhiều người, nơi mà nhiều người tìm một người sẽ dễ đi một chút, chỉ là dọc đường đi, hắn đã hỏi không biết bao nhiêu người có gặp một bạch y nữ tử tuổi còn trẻ có mang mạng che mặt, nhưng những người được hỏi đều lắc đầu.

Thanh tỷ a Thanh tỷ, tỷ rốt cục đang ở đâu? Chẳng lẽ tỷ căn bản không đi qua đường này ư? Hoa Nhược Hư thầm thở dài, muốn tìm một người, thật là mò kim đáy bể.

Ngồi cạnh cửa sổ, cho dù là lúc ăn cơm, hắn cũng không xao nhãng chuyện này, cứ vừa ăn vừa nhìn qua những người đi đường.

“Hoa Nhược Hư, người thực là tiểu nhân!” Một tiếng gầm vang lên, bên tai tiếng gió ập đến, Hoa Nhược Hư lắc mình đi một chút, một thanh trường kiếm theo sát người hắn đâm tới, chỉ đáng thương chiếc bàn của tửu lâu lại gặp thiệt thòi, đã bị chém trúng.

“Hoa huynh, không biết tiểu đệ đã làm sai chuyện gì?” Hoa Nhược Hư cười khổ hỏi, chủ nhân của trường kiếm cố nhiên là Hoa Phi Hoa, trên mặt hắn có vài phần tiếu tụy, trong ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, sừng sộ nhìn Hoa Nhược Hư.

“Hoa Nhược Hư, người tự mình làm việc gì còn không biết ư?” Hoa Phi Hoa ngẩng mặt cười sảng sặc, “bây giờ ngươi võ công cao, có thể muốn làm gì thì làm, ta bây giờ thực sự hối hận, ta vì cái gì mà không sớm nhận ra kẻ tiểu nhân, lúc trước cho ngươi một kiếm là xong chuyện!”

“Hoa huynh, xem ra huynh đã hiểu nhầm đệ rồi, tiểu đệ thực không biết Hoa huynh xảy ra chuyện gì.” Hoa Nhược Hư vẻ mặt rất là bất đắc dĩ, hắn thực không hoàn toàn minh bạch, bất quá nhất định là có liên quan đến sự tình của Giang Thanh Nguyệt.

Trên tửu lâu đã bắt đầu có người đứng lên, có người đánh nhau chung quy cũng người thích xem.

“Hoa Nhược Hư, ta bây giờ đã nhìn thấu ngươi. Hoa Nhược Hư, ngươi muốn Tình Kiếm đã đành một lẽ, vì cái gì còn muốn lừa gạt cảm tình của Giang Thanh Nguyệt, Hoa Phi Hoa ta đó giờ chưa từng gặp một người nào vô sỉ hơn ngươi!” Khuôn mặt tuấn tú của Hoa Phi Hoa đã bừng lên, hiển nhiên là đã phẫn nộ đến cực điểm.

“Ta vì Tình Kiếm mà lừa gạt Thanh tỷ? Hóa ra ta bây giờ đã trở thành một người như thế à.” Hoa Nhược Hư nói khẽ, vẻ mặt rất là kỳ quái, giống như là muốn khóc, nhưng cũng lại giống như đang cười.

“Ta phải sớm nghĩ ra chứ, mọi người đều nói thế, còn Thanh tỷ, tỷ cũng không cho rằng như thế chứ?”

Hoa Nhược Hư tự nói với chính mình, thanh âm rất nhỏ, ngay cả Hoa Phi Hoa cũng không thể nghe thấy, thực là rất cay đắng.

“Hoa Nhược Hư, ngươi bây giờ còn gì để nói? Không trả lời, ta bây giờ sẽ vì Thanh Nguyệt đòi lại công đạo!” Hoa Phi Hoa cười lạnh nói.

“Hoa huynh, đệ muốn trước hết hỏi một vấn đề, huynh đã gặp qua Thanh tỷ?” Hoa Nhược Hư trong ánh mắt lộ ra vẻ trông đợi.

“Hoa Nhược Hư, ngươi còn tìm nàng làm gì? Thanh Nguyệt đã không còn gì cho ngươi lừa gạt nữa.” Hoa Phi Hoa lạnh lùng nói.

“Nói như thế tức là huynh đã gặp qua Thanh tỷ? Hoặc là Thanh tỷ đang ở tại Hoa gia?” Hoa Nhược Hư vội vàng hỏi, giọng nói có chút run rẩy.

“Những điều này không liên quan gì đến ngươi, bây giờ là lúc ngươi phải trả giá, đừng tưởng ngươi là nữ tể của Hoa Sơn mà ta không dám làm gì ngươi!” Hoa Phi Hoa không để cho Hoa Nhược Hư có lời đáp, trường kiếm đã vung lên tiến tới.

Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ phải tránh ra, Hoa Nhược Hư hôm nay, đã không phải là người mà Hoa Phi Hoa có thể đối phó, nếu không phải Hoa Nhược Hư không muốn đả thương y, chỉ sợ chưa đến mười chiêu Hoa Phi Hoa đã ngã dưới kiếm của Hoa Nhược Hư.

Thế công của Hoa Phi Hoa liên miên bất tuyệt, Nhược Hư khóe miệng lộ ra một tia cười khổ, thân thể nhẹ nhàng tung lên, chỉ một cái lắc mình, cả thân thể đã ra khỏi cửa tử lâu, cánh tay nhẹ nhàng giơ lên, một đạo bạch quang hướng Hoa Phi Hoa bay đến.

Hoa Phi Hoa lắc mình né qua, bạch quang lại bay tới chưởng quỹ, nguyên lai đây là một khối bạc vụn.

“Thiên hạ đều nói ta vô tình vô nghĩa, ta giải thích thì có tác dụng gì?” Thanh âm Hoa Nhược Hư có vài phần thê lương, khi nói thân mình đã ở trên đường, bước đi như hành vân lưu thủy, chớp mắt đã biến mất trước mắt mọi người.

Hoa Phi Hoa kinh ngạc nhìn về hướng Hoa Nhược Hư vừa biến mất, trong lòng không biết có tư vị gì. Trên tử lâu tiếng nghị luận lại bắt đầu vang lên, trước hết nói Hoa Nhược Hư là kẻ phụ lòng bạc bèo, lại nói hắn hèn hạ vô sỉ!

Lời nói đáng sợ, Hoa Nhược Hư cuối cùng đã rõ ràng đạo lý này, hắn hiện tại nguyên lai trong lòng người khác chính thực không ra gì, đã lừa gạt Tình Kiếm của Giang Thanh Nguyệt không nói, lại còn lừa gạt cảm tình của nàng, chiếm đoạt thân thể nàng. Bất quá hắn thật không hối hận, kỳ thật hắn đã lường trước kết quả như thế này. Lúc hắn hướng mọi người tuyên bố là hắn theo ý Hoa Ngọc Loan bức Giang Thanh Nguyệt bỏ đi, hắn cũng đã nghĩ đến hắn trong miệng người khác đã trở thành hạng người như thế nào.

Bất quá hắn cũng không lo lắng, hắn rất tin tưởng Giang Thanh Nguyệt sẽ biết rõ tấm lòng hắn. Hắn hiện tại chỉ muốn tìm được Giang Thanh Nguyệt, hắn hoài nghi nàng đang ở tại Hoa gia, bất quá hiển nhiên nếu quang minh chính đại đi tới, thì cũng không có cách nào tìm được đáp án.

Vì thế, Hoa Nhược Hư tạm thời ở lại Trường An.

34. Chương 2: Tình Khiên Giai Nhân

Hồ nước trong vắt, đàn cá bơi lội tự do tự tại, trên hồ có một tòa nhà nho nhỏ, trong nhà có một thiếu nữ mặc cung trang màu trắng đang ngồi, tay ôm đao cầm, mắt khép hờ, ngón tay thon mảnh dịu dàng lướt trên dây đàn, tiếng đàn triền miên bay lên trong không trung, uyển chuyển luyến láy gây rung động lòng người.

“Tiểu thư.” Lại một cô gái mặc váy dài trắng xuất hiện đằng sau thiếu nữ, nhìn thấy trong ánh mắt thiếu nữ mặc cung trang có vài phần băn khoăn.

“Lưu Vân, hắn bây giờ thế nào rồi?” Tiếng đàn đột nhiên dừng lại, thanh âm ngọt ngào êm tai trong miệng thiếu nữ mặc cung trang nhẹ nhàng thoát ra.

“Người trong giang hồ đều nói, Hoa công tử vì Tình Kiếm lừa gạt tình cảm Giang Thanh Nguyệt, đều nói hắn hèn hạ vô sỉ, phụ lòng phụ bạc.” Lưu Vân nhẹ nhàng nói, “bất quá, Hoa công tử đã ly khai Hoa Sơn, hôm nay vừa mới tới Trường An, đã xung đột với Hoa Phi Hoa.”

“Hoa Phi Hoa? Hắn có bị thương không?” Giọng nói thiếu nữ mặc cung trang đã có chút lo lắng.

“Tiểu thư, võ công Hoa công tử đã rất cao, trong giang hồ bây giờ chẳng có mấy đối thủ đâu.” Lưu Vân miễn cưỡng nói, chẳng phải tiểu thư đã biết Hoa Nhược Hư hiện nay võ công khá lắm rồi ư?

“Ồ, ta quên nhanh quá, ta cứ nhớ hắn cái hồi chưa biết võ công cơ.” Tô Đại Nhi thăm thở dài một hơi, xem ra lòng nàng có chút rối loạn.

“Tiểu thư, tại sao ngày đó người không giải thích một chút đi?” Lưu Vân rốt cục không nhịn được, phải hỏi.

“Ta là Ma cung cung chủ, ta không thể giải thích.” Thật lâu sau, Tô Đại Nhi rốt cục hồi đáp. Nhược Hư ca ca, tại sao người dễ dàng tin điều đó như vậy? Chẳng lẽ người thật sự không biết Đại Nhi đối đãi người là thật lòng sao?

Hoa Sơn, Loan Phượng Lâu, Phượng Các.

Hàm Sương có chút bối rối chạy đến.

“Tiểu thư, không xong rồi.” Hàm Sương thở hổn hển nói.

“Làm sao vậy? Tiểu Tuyết đâu?” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng chau mày nói.

“Tiểu thư, Tiểu Tuyết cô ấy, cô ấy thừa lúc muội không chú ý đã bí mật bỏ trốn rồi.” Hàm Sương vội vàng nói.

“Muội có biết cô ta đi đâu không?” Hoa Ngọc Phượng xem chừng không giật mình, nhưng lại trầm thờ dài.

“Muội không biết, nhưng Tiểu Tuyết có hỏi muội sự tình thiếu gia, cô ấy hỏi muội khi nào thì thiếu gia trở về, muội nói nhiều nhất ba năm. Sau đó Tiểu Tuyết không nói gì, muội xao lãng một thời gian là chẳng thấy cô ấy đâu nữa.” Hàm Sương lo lắng liếc trộm Hoa Ngọc Phượng, tựa hồ sợ nàng trách cứ.

“Sự đệ à, người thật đúng là nông cạn hại người, tỷ tỷ mất ăn mất ngủ vì người, bây giờ Tiểu Tuyết lại bỏ nhà vì người.” Hoa Ngọc Phượng tự nhủ.

“Tiểu thư, chúng ta có phải đi tìm Tiểu Tuyết về không?” Hàm Sương thấy Hoa Ngọc Phượng không nói, liền sợ hãi hỏi.

“Bây giờ tỷ tỷ cả ngày đóng cửa ở trong phòng không ra, không có lòng dạ đâu mà lo liệu mọi việc, Ma cung lại rình mò dòm dỏ suốt, ta đâu thể đi được?” Hoa Ngọc Phượng thở dài một tiếng: “Tiểu Sương, muội đi phân phó vài đệ tử trong môn đi tìm Tiểu Tuyết, bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi, mong sao Tiểu Tuyết sẽ sớm tìm thấy sự đệ.”

Tiểu Tuyết à, rõ ràng là không có kết quả, vì sao người phải si tình cho khổ vậy?

Trường An.

Vào lúc canh ba, trong một khách điểm xuất hiện ra một bóng người màu trắng, thẳng đến Hoa gia.

Mà ở Hoa gia, lại có hai người đang giằng co.

Gia chủ Hoa gia, Hoa Thác, vai thứ tám trên Địa bảng, mặc cẩm bào, sắc mặt lạnh lùng. Đứng đối diện hẳn là một nam tử anh tuấn trong bộ bạch y, Bạch y lâu Lâu chủ Bạch Y, vai thứ hai trên Nhân bảng.

“Bạch lâu chủ tự thân xuất mã, Hoa mỗ chẳng biết phải nói là vinh hạnh hay bất hạnh đây?” Hoa Thác đột nhiên âm trầm cười nói.

“Lấy tiền của người, thay người trừ họa, Bạch mỗ vốn không muốn tìm tới Hoa huynh, chỉ tiếc bản thân phải duy trì danh dự bốn lâu.” Bạch Y thông dong cười, chậm rãi nói.

“Nói như vậy, giữa chúng ta không có đường thương lượng ư.” Hoa Thác lạnh lùng nói.

“Vốn Bạch mỗ cũng muốn đợi Nguyệt đại tiểu thư rời khỏi nơi này, chỉ tiếc Bạch mỗ có thể đợi, nhưng người thuê Bạch mỗ lại không thể đợi, cho nên hôm nay xem chừng đành phải đắc tội.” Bạch Y điềm đạm nói.

“Bạch lâu chủ mặc dù là một sát thủ, nhưng cũng là một người kiêu hùng, bởi vì ta hy vọng Bạch lâu chủ có thể đáp ứng Hoa mỗ một điều kiện.” Hoa Thác ngậm vận công lực xem bốn phía, cảm giác có hơn mười nhất lưu cao thủ tiến đến, trầm ngâm một chút rồi nói.

“Mời Hoa huynh.” Bạch y sắc mặt bình tĩnh, khẽ mỉm cười.

“Mục tiêu của Bạch lâu chủ đương nhiên là chất nữ Thiên Hồng của ta, bất quá ta nghĩ nếu Bạch lâu chủ đồng ý, hai người chúng ta nhất quyết thắng bại, nếu Hoa mỗ thất bại thì không nhúng tay vào vụ Thiên Hồng nữa, nếu Bạch lâu chủ thất bại thì Thiên Hồng còn tại Hoa gia một ngày, Bạch lâu chủ không thể động thủ, chẳng biết Bạch lâu chủ có đáp ứng hay không?” Hoa Thác nói xong thì trân trân nhìn Bạch y.

“Hoa huynh đánh giá Bạch mỗ quá cao rồi, Bạch mỗ tự nhận không phải là đối thủ của Hoa huynh, cho nên ta sẽ không đáp ứng điều kiện như vậy.” Bạch Y cũng một lời cự tuyệt, “Bạch mỗ chỉ là một sát thủ, mục đích của sát thủ chỉ là giết người, cho nên giết như thế nào đều không quan trọng, đối với Bạch mỗ mà nói, chỉ biết lựa chọn phương thức có lợi nhất với ta.”

“Đã như vậy, Hoa mỗ cũng không khách khí nữa.” Hoa Thác không ngờ Bạch y ngang nhiên không chấp nhận, bèn quát một tiếng, vung chưởng lên, chưởng ảnh đầy trời tỏa về phía Bạch y, tiên hạ thủ vi cường.

Bạch y mỉm cười, né thật tìm hự, lách mình thật nhanh đi hơn một trượng, đồng thời huýt một tiếng lạnh lãnh, tiếng huýt còn chưa kết thúc, Hoa Thác đã phát hiện mười bóng người lần lượt đánh về phía hậu viện Hoa gia.

Hoa Thác biến sắc, cấp tốc lui về phía sau, thân thủ của bọn sát thủ Bạch y lâu xem ra còn cao cường hơn hẳn dự đoán, chỉ cần nhìn khinh công bọn chúng là có thể thấy điều đó.

“Hoa huynh, không cần đi cấp bách như vậy?” Bạch y cười khê một tiếng, tiến theo như bóng với hình, Hoa Thác cảm giác sau lưng tiếng gió vù vù, một luồng kiếm khí đã bổ nhào tới hần, Hoa Thác bất đắc dĩ phải né qua, xoay người lăn xả vào đấu với Bạch Y.

Lần này Bạch y lâu đã dốc hết lực lượng, tổng cộng phái ra tám Kim cấp kiếm thủ, còn có bốn Ngân cấp kiếm thủ, thân thủ Kim cấp kiếm thủ hoàn toàn có khả năng đảm đương nhiệm vụ độc lập, còn Ngân cấp kiếm thủ cũng thuộc hạng cao thủ nhất lưu. Bởi vì lo lắng trước bản lĩnh cao cường của Hoa Thác, nên Bạch Y cũng tự thân xuất mã cấp cho hần lực lượng mạnh, không đạt mục đích không bỏ qua.

Nguyệt Thiên Hồng, Trương Lăng Vân, Hoa Phi Hoa và những người khác ở hậu viện, Hoa Thác và Bạch Y giằng co được một lúc, bọn họ cũng đã chuẩn bị xong. Kì thực từ sau khi Nguyệt Thiên Hồng hai người tới Hoa gia, nhà bọn họ đã ở trạng thái đề phòng. Chỉ là hôm nay bọn họ lại buồn bã phát hiện, bình thường ba mươi sáu thiết vệ Hoa gia tự hào đấu với kim cấp kiếm thủ Bạch y lâu lại không chịu nổi một kích, mười hai đấu với ba mươi sáu, ngoại trừ bốn ngân cấp kiếm thủ bị thương sơ sơ ngoài da, còn tám Kim cấp kiếm thủ kia không có vết thương nào, mà ba mươi sáu thiết vệ Hoa gia cũng đã ngã xuống một nửa, mặc dù không táng mạng, nhưng đều đã mất đi năng lực chiến đấu. Hoa Phi Hoa thầm ớn lạnh trong lòng. Một tiếng thét lạnh lãnh vang lên, tiếng xé gió nhẹ nhẹ truyền tới, một bóng người mảnh khảnh lẳng không bay lại, xuất hiện như quỷ mị trước mặt bọn Hoa Phi Hoa. Mặt che khăn đen, thân hình yếu diệu, hai mắt lóe hàn quang, giọng gằn xuống còn lạnh lẽo hơn nữa: “Sát!”

Cánh tay nhỏ rung lên, trên tay nàng đã xuất hiện một thanh giống như kiếm nhỏ tinh xảo, ản ước lóe ra hàn quang, nếu kiếm di chuyển, giống như linh xà giãy dụa, run rẩy xuất ra nhiều đóa kiếm hoa, cuốn hướng tới tám kim cấp kiếm thủ kia.

Hoa Phi Hoa nhìn thấy hắc y nữ tử tựa hồ thở dài một hơi, hướng những người khác gật gật đầu, mau lẹ đánh về phía một ngân cấp kiếm thủ, mà phụ phụ Nguyệt Thiên Hồng cùng mười tám thiết vệ Hoa gia còn lực chiến đấu, đã đi tới vây quanh,thần nhiên để tám kim cấp kiếm thủ lại cho một mình nữ tử kia.

Thân thủ hắc y nữ tử vô cùng linh hoạt, thân thể như hồ điệp xuyên qua xuyên lại trong tám người, làm tám người hoa cả mắt, thế công trên tay nàng lại càng tàn nhẫn vô cùng, chiêu thức chỉ nhằm chỗ yếu hại, cuốn lấy đánh cho tám người không thể phân thân. Một chốc sau, tình thế lập tức đại biến, bốn ngân cấp kiếm thủ Bạch y lâu kia hiển nhiên không thể đối phó một đám người Hoa gia như vậy, không đến một hồi bắt đầu bị nguy khốn, trên người bắt đầu có vết thương.

Tám người bị hắc y nữ tử cuốn lấy trong lòng kêu khổ không thôi, tựa hồ trên tay nàng là một nhuyễn kiếm, nhuyễn kiếm người bình thường rất khó sử dụng, nhưng một khi có người thiện sử dụng loại binh khí này, hần thực sự là một người khó đối phó, rõ ràng mắt thấy kiếm của mình đã chặn lại sự công kích của đối thủ, lại đột nhiên phát hiện kỳ thật không có gì ngăn cản, nguyên nhân là do nhuyễn kiếm của đối thủ khi hai kiếm tương giao, mũi kiếm thay đổi phương hướng tiếp tục công kích. Một Kim cấp kiếm thủ toàn thân toát mồ hôi lạnh, hần vừa suýt nữa đã bị thương dưới kiếm đối thủ.

“Không thể tưởng được Hoa gia còn có cao thủ như thế, trách không được Hoa gia có thể sừng sững vô lâm không ngã, bội phục a bội phục!” Một tiếng thở dài nhẹ vang lên, nhất thời có thể thấy được chúng nhân Bạch y lâu lộ ra sắc mặt vui mừng.

Người tới cũng bận quần áo màu trắng, thân mình cao lớn, mày cao mắt sáng, phong tư không tầm thường. Hắn chậm rãi hướng hắc y nữ tử kia đi tới, bước đi rất nhẹ, nhưng lại làm cho người ra cảm thấy một loại áp lực vô hình. Hoa Phi Hoa sắc mặt hơi đổi, bỏ qua ngân cấp kiếm thủ đối diện, ngăn đón phía trước người tới.

“Phong lưu công tử Hoa Phi Hoa, nói phong lưu có lẽ không ai có thể cùng người so sánh, bất quá nói võ công người vẫn còn kém xa.” Người tới lắc lắc đầu, giọng nói rất bình tĩnh, càng làm cho lòng người phát lạnh.

“Một trong tứ đại sát thủ nổi danh Bạch y lâu Phiến Tiêu Dao cư nhiên cũng đến, thật sự là làm cho Hoa mỗ được yêu mà sợ.” Hoa Phi Hoa miễn cưỡng lộ ra một tia mỉm cười nói. Nhưng mà trong lòng hắn cũng kinh hãi vô cùng, trong Bạch y lâu, mọi người đều nói có lẽ võ công cao nhất không phải là Bạch y, mà là tứ đại sát thủ dưới tay hắn, Phiến Tiêu Dao, Tiêu Vô Địch, Dao Tung Hoàn, Kiếm Thiên Hạ, gọi là Phiến Tiêu Dao Kiếm, bạch y tứ sát, tiêu dao vô địch, tung hoành thiên hạ. Bạch y lâu tứ sát thủ cơ hội ra tay ít hơn nhiều Bạch y lâu chủ, giang hồ cũng có người nói kỳ thật bốn người này có thể cũng không phải là thủ hạ Bạch y, mà là cùng hắn có một loại quan hệ khác mà người khác không biết. Trên giang hồ mỗi khi có tứ sát ra tay, gà chó cũng không tha.

“Nếu các người sớm giao ra hai người kia, thì đâu cần bốn nhân phải tự thân xuất mã chứ? Ôi, sao thực khổ đến thế?” Phiến Tiêu Dao tràn đầy thương xót nhìn Hoa Phi Hoa, trong giọng nói càng tràn đầy tiếc hận.

Hắc y nữ tử bắt đầu lảo nháo đứng lên, hiển nhiên là nàng đã bắt đầu phân thân, Phiến Tiêu Dao xuất hiện gây cho nàng áp lực rất lớn.

“Người ta nói con người chết vì tiền, quả nhiên không sai, chỉ vì một chút tiền mà đến đây nộp mạng, ài, thật đáng tiếc, thật đáng tiếc, sao lại phải khổ như vậy chứ!” Lại là một tiếng thở dài nhẹ nhàng truyền đến, mọi người Hoa gia thấy người xuất hiện nhưng trong lòng lại càng lạnh thêm, vì người tới cũng là một thân bạch y.

Bất quá Nguyệt Thiên Hồng và phu phụ Trương Lăng Vân trên mặt lại lộ ra một tia vui mừng, còn về mặt Hoa Phi Hoa cũng rất kỳ quái, bởi vì người tới chính là Hoa Nhược Hư.

“Các hạ khẩu khí đúng là không nhỏ, chẳng biết các hạ là người phương nào?” Phiến Tiêu Dao trong mắt chợt lóe hàn quang, chậm rãi xoay người đối diện Hoa Nhược Hư, lạnh lùng hỏi.

“Tại hạ Hoa Nhược Hư, cùng Bạch y lâu xem như quen biết đã lâu.” Hoa Nhược Hư mỉm cười, khí thế Phiến Tiêu Dao áp bách trước người hắn biết mất không còn tăm hơi.

“Hoa Nhược Hư?” Có lẽ đối với người Hoa gia, danh tự này không có gì quá kinh ngạc, mặc dù Hoa Nhược Hư bây giờ rất nổi danh, nhưng đối với người của Bạch y lâu mà nói, bọn họ đều phải rít vào một ngụm lương khí, bởi vì bọn họ đều biết, chính Hoa Nhược Hư này không lâu trước đó, chỉ bằng một kiếm, đã khiến cho mười hai Ngân cấp kiếm thủ của Bạch y lâu phơi thây trên mặt đất.

“Tiểu đệ chỉ là một người vô danh tiểu tốt, tên xấu chỉ sợ là không lọt vào pháp nhãn Phiến huynh, nhưng tại hạ lại có một số việc không thể không nhờ Hoa gia, bởi vậy đành phải xuất đầu, ôi, nói đến tiểu đệ cũng thực là bất đắc dĩ, nếu Phiến huynh có thể cho tại hạ chút thể diện thì dẫn chư vị Bạch y lâu rời nơi này đi, tiểu đệ thật cảm kích vô cùng.” Hình dáng Hoa Nhược Hư bây giờ làm cho người ta có cảm giác một chút đùa cợt, thoạt nhìn không phải đứng đắn.

“Hoa Sơn Hoa Nhược Hư, trượng phu Vô tình Tiên tử Hoa Ngọc Loan, đệ tử chương môn Hoa Thiên Vân, ký danh đệ tử Thiên bằng đệ nhất cao thủ Giác Viễn thiên sư, như thế nào lại là vô danh tiểu tốt chứ? Hôm nay tuy bản thân may mắn, nhưng thật ra phải thử một chút với Hoa huynh nổi danh, xem có thật hay không.” Phiến Tiêu Dao ha ha cười, trên mặt lộ ra vài phần hưng phấn, trong ánh mắt càng có vài phần cuồng nhiệt, giống như một người thợ săn gặp được con mồi mong muốn.

“Như thế, tiểu đệ không khách khí nữa.” Hoa Nhược Hư lại cười nói, tay nhẹ nhàng nắm lấy Tình Kiếm, trên thân kiếm vẫn như cũ truyền tới chút mát lạnh, làm cho đầu óc hắn càng thêm thanh tĩnh, chỉ là hắn lại nhớ tới Giang Thanh Nguyệt, còn có Hoa Thiên Tinh đột nhiên biến mất.

Tỷ tỷ à, hôm nay ta chính thức động thủ lần đầu tiên, nếu người vẫn còn trên đời, người nhất định phải phù hộ đệ đệ ta a.

Phiến Tiêu Dao và Hoa Nhược Hư đối nhau mà đứng, đều là một thân bạch y, trông rất bắt mắt trong bầu trời đêm. Hoa Nhược Hư lẳng lặng đứng, hần đang đợi đối thủ động thủ trước, hần cũng không vội, bởi vì cấp bách chỉ có Phiến Tiêu Dao. Bốn ngàn cấp kiếm thủ của Bạch y lâu đã bị thương, mà hắc y nữ tử kia cũng làm cho cục diện trở về bất lợi, nhưng lại ở vào trạng thái bất bại.

Phiến Tiêu Dao di chuyển, trên tay hần đột nhiên đồng thời xuất hiện hơn một nửa cây quạt lờ lờ kim quang, hiện ra một màu vàng kim, trông như đúc bằng vàng. Cây quạt hé ra, vang lên thanh âm vù vù, Nhược Hư chỉ nhìn thấy bóng châm đầy trời hướng mình bay tới, Phiến Tiêu Dao cư nhiên vừa động thủ hay dùng ám khí. Mà cùng lúc đó, trên phiến phát ra ánh sáng chói mắt, bắn về phía Nhược Hư.

35. Chương 3: Dương Uy

Hoa Nhược Hư thi triển Thiên Tinh Vũ thuộc Thiên Tinh kiếm pháp, áo trắng pháp phối, thân thể khê động, người khác nhìn vào đều có cảm giác rất ư huyền ảo, bởi vì bọn họ đột nhiên phát hiện Hoa Nhược Hư lúc này như một mỹ nữ xinh đẹp đang múa. Kỳ thực cả Hoa Nhược Hư tự bản thân mình cũng không biết, Hoa Thiên Tinh dạy hần mỗi chiêu kiếm pháp đều ngầm kèm theo một loại thân pháp, những loại thân pháp này đều là do Hoa Thiên Tinh tự mình sáng tạo ra, rất có nữ tính, do đó trong mắt người khác, Hoa Nhược Hư tự hồ như đã biến thành một nữ tử.

Hoa Nhược Hư không hề cảm giác được điều này, những ánh hào quang từ bên trên chiếu lại hần sớm đã không còn một chút ảnh hưởng nào. Hần chỉ còn biết dụng tâm sử kiếm, kiếm như có tâm, đích thị là dùng tâm ngự kiếm, sớm đã phát huy được uy lực lớn nhất của kiếm. Châm ảnh rợp trời đột nhiên xuất hiện tại phía đầu hần, tốc độ của bọn chúng khi tiến đến sát đột nhiên trở lên rất chậm chạp, chậm đến mức làm cho Nhược Hư có thể bắt được chúng.

Một loạt tiếng ‘đình đình’ vang lên, trên mặt đất đã phủ đầy ánh vàng của kim châm, Phiến Tiêu Diêu thực là giàu có, ngay cả ám khí cũng toàn làm từ vàng.

Hoa Nhược Hư cũng tịnh không hài lòng với chiêu phòng thủ này, việc đầu tiên, hần đã chủ động phát động công kích. Thiên Tinh Kiếm Pháp - Thiên Tinh Nộ, dường như có một cỗ nộ khí trùm trời bức đến, Phiến Tiêu Diêu có chút kinh sợ, cho tới bây giờ cũng chưa từng có ai cho hần cảm giác thế này, kỳ thật, có rất ít người có thể tiếp qua một chiêu của hần.

Khoảng cách trái tim với trái tim dài bao nhiêu? Có thể rất xa, cũng có thể rất gần. Khoảng cách giữa hai trái tim đối với khoảng cách thực tế không liên quan, tâm tâm tương ấn thì cách vạn dặm cũng có thể tâm ý tương thông, nhưng nếu vô duyên thì cho dù gần trong gang tấc cũng không thể được.

Lấy tâm ngự kiếm, tốc độ của kiếm chiêu có thể đạt tới nhiều ít bao nhiêu? Hoa Nhược Hư không biết, Phiến Tiêu Diêu cũng không biết, Phiến Tiêu Diêu chỉ biết đối thủ trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt hần, thân thể giống như là hần từ hư không đột nhiên hiện ra. Kiếm quang chớp lên, kiếm thế gấp gáp, Phiến Tiêu Diêu không có thời gian để lo lắng, cây quạt mạnh mẽ mở ra rồi gấp lại, Tinh Kiếm tự hồ như đã bị kẹt lấy. Phiến Tiêu Diêu có chút đắc ý, chỉ là có đắc ý hơi sớm một chút.

Đột nhiên tại nơi kiếm và quạt giao nhau, phát ra một luồng sáng mạnh chói mắt, chiếu sáng cả bầu trời đêm. Chân khí của Nhược Hư đẩy ra, quang mang của Tinh Kiếm đại thịnh, Phiến Tiêu Diêu tức thời cảm giác trên tay nhẹ bẫng, cây quạt đã biến mất rồi.

Phiến Tiêu Diêu thần tình kinh hãi, cây quạt biến mất chứ không phải bị cướp mất, thực sự là đã biến mất, đã biến thành mạt phẫn rồi, trên mặt đất một vùng màu vàng, màu vàng bay tung tóe trong không trung, Phiến Tiêu Diêu tức thì ngây ngốc, nhưng Hoa Nhược Hư tự hồ cũng có chút phát sợ, đứng im không nhúc nhích.

Không biết bây giờ Phiến huynh có thể dừng tay chưa?” Hoa Nhược Hư rất nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, tuy nhiên chính hắn cũng không ngờ đến việc Tình Kiếm phá hỏng cây quạt, bất quá hiện tại không phải là lúc lo lắng.

Kỹ thuật không bằng người, Phiến mỗ không còn gì để nói, hôm nay đã có Hoa công tử tại đây, Bạch Y lâu của ta cũng phải thu tay thôi.” Phiến Tiêu Diêu thần sắc đã khôi phục lại bình tĩnh, bất quá trong ánh mắt lẫn có vài phần chán chường, đây là lần đầu tiên hắn gặp thảm bại như thế này.

“Thế thì đa tạ Phiến huynh, tiểu đệ vạn phần cảm kích.” Hoa Nhược Hư mỉm cười, chấp tay ôm quyền nói.

Nhân thủ Bạch Y lâu rút đi rất nhanh, chớp mắt đã không còn tung ảnh, cả những bạch y đang đấu với Hoa Thác kia cũng đồng thời rời đi, đến quỹ dị, đi cũng quỹ dị.

“Hoa thiếu hiệp thiếu niên anh hùng, thực làm lão phu nghĩ mà xấu hổ, hôm nay nếu không được Hoa thiếu hiệp tương trợ, Hoa gia của ta chỉ sợ đã gặp bất trắc rồi. Xin Hoa thiếu hiệp nhận ta một lễ.” Hoa Nhược Hư còn đang kinh ngạc suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy âm thanh vang đến, đồng thời phát hiện một Cẩm bào trung niên nam tử hướng về hắn cúi lạy, khiến hắn sợ nhảy dựng lên.

“Hoa tiên bối không cần khách khí, văn bối cũng không giúp được ân nghĩa gì, càng thêm nữa đây vốn là chuyện văn bối phải làm, tiên bối đại lễ thế này, văn bối không dám nhận.” Hoa Nhược Hư liền lắc mình tiến tới, xoay người đỡ lấy Hoa Thác.

“Cửu cửu, Hoa huynh đệ và chúng ta là bằng hữu, cũng không cần phải hành đại lễ đâu.” Nguyệt Thiên Hồng nhìn thấy vẻ mặt có chút khó xử của hai người, liền ở một bên khuyên nhủ.

“Đúng thế, tiên bối không cần phải khách khí thế, huống hồ văn bối đến đây còn có việc tương cầu, tiên bối nói như thế, văn bối thật không có khả năng mở lời.” Hoa Nhược Hư cũng vội vàng tiếp lời.

“Đã như thế, ta gọi cháu là Hoa hiền đệ vậy, Hoa hiền đệ nếu như không để ý lời nói của người bên ngoài, cũng không cần gọi ta là tiên bối, cứ gọi ta một tiếng Bá phụ là được.” Hoa Thác đứng thẳng người dậy, trên mặt lộ ra nét cười, ngữ khí ôn hòa.

“Nhược Hư tham kiến Hoa bá phụ, bá phụ cứ gọi cháu là Nhược Hư.” Trên mặt Hoa Nhược Hư lộ xuất vài phần biểu tình cao hứng, khom người thi lễ, lần này Hoa Thác thần nhiên nhận lấy.

“Mộng nhi, Hoa nhi, mau phân phó người nhà, chuẩn bị một bình hảo tửu, hôm nay ta đã gặp một người cháu tốt, thực là một đại hỉ sự.” Hoa Thác có phần hưng phấn, nhìn bộ dạng cao hứng như thế, nhưng lại làm cho Nhược Hư có chút ngoài ý muốn. Nhược Hư không biết, hắn hôm nay địa vị trong giang hồ không giống bình thường nữa, càng thêm việc bọn họ vừa chứng kiến võ công của hắn, Hoa Thác mặc dù là gia chủ của một trong tứ đại thế gia, đơn độc trên giang hồ mà nói, Nhược Hư cũng không kém phân nào, hiện tại danh nghĩa của Nhược Hư là hiền đệ của ông, ông đương nhiên cao hứng còn không kịp.

Hoa phủ trên dưới đối với Hoa Nhược Hư rất cung kính, bữa

tiệc rượu trò chuyện vui vẻ, không khí thật là hòa hợp. Nhược Hư cuối cùng cũng đã biết, hắc y nữ tử kia là đại tiểu thư của Hoa gia Hoa Phi Mộng, chỉ là có chút điều kỳ lạ, nàng giống Giang Thanh Nguyệt ở chỗ cùng thích che mặt. Hoa Phi Mộng đối với Hoa Nhược Hư cũng là không thân không sơ, tiếp đón rất tự nhiên, bất quá nữ hài tử này có chút rụt rè khác thường, Nhược Hư cũng không phát hiện ra điều gì không đúng, chỉ là Hoa Phi Hoa đều không để cho Hoa Nhược Hư nhìn qua mặt, nhìn nhân thân của Hoa Phi Mộng rất đáng sợ, Hoa Nhược Hư biết nàng có thái độ ấy là vì điều gì, bất quá trong lòng có chút thổ dài, hắn bây giờ có giải thích cũng không có tác dụng, huống chi có một số việc hắn cũng không quen giải thích.

Uống đến lúc say, Hoa Thác giống như có sự tình gì muốn nói, nhìn về phía Hoa Nhược Hư hỏi: “Nhược Hư a, cháu không nói với Hoa gia có sự tình gì à? Hiện tại đều không phải là người ngoài, có gì cần chúng ta ra tay, cháu cứ nói thẳng ra đi.”

“Kỳ thật, cháu đã nghe Hoa huynh nói về nơi hạ lạc của một người.” Nhược Hư khẽ thở dài, trong đầu hiện ra dung nhan thanh lệ thoát tục của Giang Thanh Nguyệt.

“Hoa Nhược Hư, ta có thể nói với người, Thanh Nguyệt không hề đi qua nơi đây, ta cũng không biết nàng ở nơi đâu. Hôm nay người giúp đỡ chúng ta, ta cảm kích người, nhưng điều này không có nghĩa là ta nguyện ý

tha thứ cho những chuyện vô sỉ người làm với Giang Thanh Nguyệt, ta hiện tại không là đối thủ của người, bất quá sẽ đến một ngày, ta vì Thanh Nguyệt xả nổi hận này!” Hoa Phi Hoa đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nhìn Hoa Nhược Hư nói. “Hoa nhi, ngồi xuống, con muốn làm gì?” Hoa Thác tức giận quát.

“Cha, Hoa Nhược Hư hôm nay đã cứu chúng ta không sai, nhưng hấn như quả là đã vô sỉ lừa Tình Kiếm của Giang Thanh Nguyệt mới có thành tựu hôm nay, con cũng không cần thần phục!” Gương mặt tuấn tú của Hoa Phi Hoa đã hồng lên, mặt kệ không nhìn đến thái độ của Hoa Thác.

“Mộng nhi, dẫn đệ đệ con đi!” Hoa Thác cố nén không phát tác, dữ tợn nhìn Hoa Phi Hoa một cái, rồi ôn tồn nói với Hoa Phi Mộng, Hoa Phi Mộng gật gật đầu, đứng dậy rời đi, kỳ quái là nàng không nói một lời, Hoa Phi Hoa đành đi theo phía sau nàng.

“Nhược Hư, lời của Hoa nhi, cháu cũng không cần để trong lòng.” Thấy Hoa Phi Hoa cuối cùng đã rời hấn khỏi đại sảnh, Hoa Thác nói có ý xin lỗi.

“Hoa bá phụ yên tâm, Hoa huynh cũng không sai.” Nhược Hư khẽ thở dài nói.

“Hoa bá phụ, thời gian không còn sớm nữa, tiểu diệt cũng nên đi rồi.” Hoa Nhược Hư đứng lên, bắt đầu hướng về Hoa Thác từ biệt. Hoa Thác tha thiết giữ lại, nhưng Hoa Nhược Hư ý đã quyết, hấn cũng đã biết sự tình mình muốn biết, rõ ràng Giang Thanh Nguyệt không ở nơi đây, hấn lại muốn tiếp tục tìm kiếm nàng. Tuy nhiên Hoa Phi Hoa đối với Hoa Nhược Hư rất bất mãn, thậm chí thống hận, nhưng Nhược Hư tin tưởng Hoa Phi Hoa hoàn toàn không nói dối.

“Đã như thế này, ta cũng không lưu cháu lại nữa. Theo ta được biết, Thanh Nguyệt diệt nữ quả thật không có đi qua nơi đây, bất quá sau này nếu có tin tức gì của nó, ta sẽ phái người nhanh chóng báo tin cho cháu.” Hoa Thác mắt thấy không thể lưu lại, đành bất đắc dĩ nói ra như vậy.

“Đa tạ Hoa bá phụ, mặt khác, Bạch Y lâu có thể vẫn còn tới nơi này, bá phụ cũng nên cẩn thận đề phòng.” Nhược Hư nhẹ nhàng nói, trong lòng cảm thấy có phần ấm áp. Mặc dù mới quen Hoa Thác được vài canh giờ, mặc dù tất cả mọi sự tiếp đãi này là do hấn vừa cứu gia đình họ, nhưng kể ra thái độ của Hoa Thác thể cũng là tử tế lắm rồi.

Nhìn thấy Hoa Nhược Hư dần dần đi xa, Hoa Thác từ từ cau mày, dường như có tâm sự.

Hoa Nhược Hư chậm rãi đi bộ trên con đường yên tĩnh, trong lòng nổi lên một nỗi buồn. Thanh tỷ, nàng biết ta đang tìm nàng không? Nếu nàng biết ta đang đi tìm nàng, nàng cũng nhất định không ra gặp ta ư?

Đi tới khách sạn, rồi đi lên phòng, đang muốn xoay tay đóng cửa thì hấn khẽ dừng lại, không để ý đến nó nữa.

“Đã đến thì vào đi, cửa không đóng.” Hoa Nhược Hư điềm tĩnh nói, hấn cảm giác có một người đang ở phía sau mình, nhưng không giống như có ác ý.

“Thực là rất khó tưởng tượng, ngăn ngủi trong ba tháng, Hoa công tử từ một thư sinh trở thành một tuyệt thế cao thủ, nếu không tận mắt chứng kiến, ta hoàn toàn không thể tin được” Một âm thanh lạnh lùng tại cửa vang lên, âm thanh nghe có phần kinh hãi, nói rồi quay mình lại.

Hắc y khăn đen, vóc người đẹp đẽ, phong tư tuyệt tục, càng làm cho Hoa Nhược Hư kinh ngạc, kinh ngạc là vì đây chính là Hoa Phi Mộng.

“Không ngờ lại là Đại tiểu thư, mời ngồi.” Hoa Nhược Hư sau khi thất kinh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh

“Hoa công tử không cần quá khách khí, ta đến, chỉ là để hỏi Hoa công tử một câu, nếu Hoa công tử không nguyện ý hồi đáp, cũng không quan hệ gì.” Thanh âm trong trẻo của Hoa Phi Mộng vang lên, tuy nhiên hoàn toàn lạnh lùng, bất quá nghe vào cũng rất là thoải mái.

“Hoa đại tiểu thư cứ việc hỏi đi.” Nhược Hư cười nhẹ, trong lòng thâm nhủ buồn bực, Hoa Phi Mộng muốn hỏi hấn chuyện gì đây?

“Hoa công tử trong ngày cưới đã chính miệng thừa nhận, là người vì muốn cầu hôn phu nhân Hoa Ngọc Loan mà bức Giang Thanh Nguyệt ra đi, sự tình này thiên hạ đều biết, ta tưởng Hoa công tử cũng không

phủ nhận chứ? Ta hiện tại muốn biết chính là, Hoa công tử nói những lời này có phải là thực lòng không?” Hoa Phi Mộng mở lớn mắt nhìn về Hoa Nhược Hư, tự hồ đã nhìn thấu nội tâm hắn.

“Ta khả dĩ nói cho Hoa đại tiểu thư rõ, khi ta nói những lời này, không hề chịu áp lực của ai cả, hoàn toàn là quyết định của bản thân ta.” Hoa Nhược Hư trầm ngâm nhẹ nhàng nói.

“Thế là Hoa công tử thực vì chiếm Tình Kiếm mà tiếp cận Giang Thanh Nguyệt, sau khi đoạt được Tình Kiếm thì vứt bỏ nàng sao?” Ngữ khí của Hoa Phi Mộng có vài phần lạnh lùng.

“Nếu để Tình Kiếm và Thanh tỷ cho ta chọn lựa, ta sẽ không do dự mà chọn Thanh tỷ.” Hoa Nhược Hư ánh mắt chuyển dần ra phía ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói.

“Người trong giang hồ đều nói người vô tình vô nghĩa, người có muốn giải thích gì không?” Hoa Phi Mộng dường như suy nghĩ mới hỏi thế.

“Trên đời nhiều sự tình vô pháp giải thích, có thể là không có khả năng giải thích, hoặc là không muốn giải thích, phía sau ta còn có chuyện, do đó ta cũng không muốn giải thích.” Hoa Nhược Hư sắc mặt dần trở nên âm đạm.

“Người không hối hận chứ?” Hoa Phi Mộng hỏi.

“Ta tin rằng, Thanh tỷ nàng ta cũng tin ta.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhẹ lắc đầu, giọng khi nói về Giang Thanh Nguyệt tràn ngập nhu tình.

“Cáo từ nhé, Hoa công tử tự mình bảo trọng.” Hoa Phi Mộng muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ thở dài một hơi, chuyển thân hướng ra ngoài rồi đi.

“Thay ta nói với lệnh đệ một lời nhận lỗi.” Hoa Nhược Hư thở dài nói.

“Người sai rồi, ta hỏi người chính là vì Giang Thanh Nguyệt, với đệ đệ ta không liên quan.” Lúc Hoa Phi Mộng biến mất tại bên ngoài, bên tai Hoa Nhược Hư mới truyền lại âm thanh của nàng.

“Không phải vì Hoa Phi Hoa? Chẳng lẽ Hoa Phi Mộng đã sớm biết Thanh tỷ? Là trước đây Thanh tỷ cùng nàng quen biết hay nàng với Thanh tỷ còn có quan hệ gì khác?” Hoa Nhược Hư ngơ ngác, trầm nghĩ. Hắn nhanh chóng lao ra ngoài cửa, thì phát hiện Hoa Phi Mộng đã không còn ở đó nữa.

Hoa Nhược Hư nằm trên giường, mắt từ từ nhắm lại, nhưng không cách gì ngủ được. Nghĩ tới Giang Thanh Nguyệt, hắn đột nhiên có nhiều nghi vấn. Đại Giang tiêu cực vì lý do gì mà chỉ còn Thanh tỷ còn sống sót? Tình Kiếm vì sao ở trên người Thanh tỷ? Võ công của Thanh tỷ mạnh hơn người của Đại giang tiêu cực rất nhiều? Thanh tỷ cũng không hề nói với hắn sự phò là ai, tự hồ võ công toàn bộ là gia truyền, nhưng nếu là gia truyền thì võ công sao có thể cao như thế. Thanh tỷ vì chuyện gì mà che mặt, Hoa Phi Mộng cũng che mặt, võ công của Hoa Phi Mộng cũng mạnh hơn Hoa Phi Hoa rất nhiều, khó nói, Hoa Phi Mộng và Thanh tỷ có quan hệ gì mà người ngoài không biết?

Một lúc lâu, Hoa Nhược Hư đột nhiên phát hiện hắn trước đây chưa hỏi qua Giang Thanh Nguyệt rất nhiều chuyện, hắn cũng phát hiện mình hầu như không hiểu gì về Giang Thanh Nguyệt cả. Bất quá, nghĩ đến Hoa Phi Mộng cùng Giang Thanh Nguyệt, hai người có nhiều điểm giống nhau kinh người, trong lòng hắn một trận nhiệt huyết nổi lên, tự hồ muốn gặp Hoa Phi Mộng hỏi một câu, bất quá nếu như bây giờ đi gặp Hoa Phi Mộng khẳng định sẽ không hỏi được chuyện gì. Nhưng mà đây chỉ là suy đoán, cũng không có căn cứ gì, vạn nhất bọn họ không có quan hệ gì, hắn không khỏi có chút liêu lĩnh. Cho nên phải cố nhẫn nhịn, còn phải tính toán thật kỹ.

Sáng sớm ngày thứ hai Nhược Hư đã tỉnh dậy, trong mắt ẩn hiện tia máu, xem ra đã ngủ không an giấc.

36. Chương 4: Tình Nhập Họa Trung (tình Vào Trong Tranh)

Trong thành cực kỳ phồn hoa, Hoa Nhược Hư chậm rãi đi trên đường lớn, ánh mắt nhìn ngó xung quanh, trong lòng vô cùng phiền não. Lần trước Giang Thanh Nguyệt bỏ đi, hắn ít nhất cũng còn một mục tiêu, biết nàng có khả năng quay lại Đại Giang tiêu cực. Nhưng lần này, hắn chẳng khác gì một con ruồi, chỉ biết bay loạn lung tung.

Đột nhiên ánh mắt Hoa Nhược Hư sáng lên. Một trung niên nam tử gầy gò, người mặc áo xám, đương bày ra một chiếc bàn cũ nát, trên bàn có mấy tờ giấy trắng, bút nghiên đầy đủ, ngoài ra còn có một tấm chiếu bài trên đề hai chữ: “Họa Tượng”(Vẽ chân dung)

“Vị tiên sinh này, ông có thể vẽ chân dung không?” Hoa Nhược Hư bước nhanh tới trước mặt vị họa sư kia, cung kính hỏi.

“Có thể, đương nhiên có thể, công tử ngài muốn vẽ tranh ư?” Họa sư mừng rỡ, không ngờ vừa mới dọn quán đã có người mở hàng.

“Nếu như muốn vẽ người không có mặt ở đây, tiên sinh có thể vẽ ra được không?” Nhược Hư ánh mắt lộ ra vài phần hy vọng, hắn vừa mới nghĩ rằng bằng vào miêu tả của mình người khác nhất định sẽ có khả năng hiểu được, nếu như họa sư có thể vẽ ra được một bức tranh qua lời nói, thì việc muốn tìm Giang Thanh Nguyệt cũng đơn giản đi vài phần.

“Điều này, có chút khó khăn, còn phải xem công tử ngài có khả năng miêu tả rõ ràng tướng mạo của người kia không đã, bất quá chúng ta có thể từ từ làm, cho đến khi công tử mãn ý thì thôi.” Họa sư trên mặt lộ ra vài phần khó khăn, bất quá lão cũng không muốn bỏ qua món sinh ý này.

Song hai thời thần đã trôi qua, Nhược Hư lại ngày càng thất vọng, kỹ thuật của họa sư quả thật không tệ, chỉ là không cách nào đạt tới yêu cầu của hắn, bất luận lão có sửa chữa thế nào.

Bên quán họa sư, một vòng người đã vây quanh, bất quá phần lớn đều bị hấp dẫn bởi mỹ nữ mà họa sư vẽ nên. Nữ tử trong tranh khê nhũ mào, lãnh đạm cười, như giận lại như vui, tuy nhiên trên mặt có một lớp sa mỏng, càng làm cho người ta cảm giác mỹ lệ dị thường. Có điều, với Hoa Nhược Hư, bức họa này thủy chung vẫn chưa đạt, bởi vì trong mắt hắn vẫn thấy thiếu đi thứ gì đấy. Hắn nhìn tổng quan thì thấy đó không phải là Giang Thanh Nguyệt, không phải là vị sư tỷ mà hắn ngày đêm mong nhớ.

“Công tử, hiện tại đã được chưa?” Lúc họa sư nói ra, khí lực cũng không còn nữa. Lão nhìn thấy Hoa Nhược Hư ngầy ra ngắc bức họa mà không nói gì, cuối cùng nhịn không được phải hỏi.

“Làm phiền tiên sinh cho ta mượn bút một chút có được không?” Nhược Hư khê trầm ngâm, lắc lắc đầu tỏ dài nói.

Tiếp lấy bút từ tay họa sư, trải tờ giấy trắng ra, Nhược Hư cũng không vội vẽ ngay. Kỳ thật nói tới họa đạo, hắn chỉ hiểu được chút ít bề ngoài, khó mà đạt tới cảnh giới tinh tế tao nhã, nhưng hiện tại họa sư vẫn chưa làm hắn mãn ý, bất đắc dĩ, hắn đành quyết định tự mình vẽ lấy.

Trong đầu hắn dần hiện lên rõ ràng mọi thứ về Giang Thanh Nguyệt lúc ở bên hắn, từ vẻ kiều si của nàng, nụ cười vui vẻ của nàng, dung nhan của nàng, thần vận của nàng. Bút nhẹ nhẹ đặt xuống, Hoa Nhược Hư nhắm hai mắt lại, cổ tay di chuyển, nhanh chóng múa bút, bút đi liền mạch, không hề có chút đình trệ, một bức họa mỹ nhân dần hiện ra sống động trên giấy.

“Nguyên lai công tử đúng là cao nhân trong nghề a, bội phục bội phục, lão phu nhiều năm qua cũng chưa từng gặp qua bức tranh truyền thần nào như thế, vị này..... vị tiểu thư này đơn giản cũng giống như đang sống thực ngay trước mắt!” Họa sư có phần ăn nói lộn xộn, những người xung quanh cũng vang lên những tiếng khâm phục. Không so thì không rõ, so rồi lại càng thêm kinh ngạc, đem bức tranh của Hoa Nhược Hư và họa sư đặt cùng một chỗ, mọi người tức khắc phát hiện nữ tử trước mắt có chỗ bất đồng, một bên đồ dẫn vô thần, một bên thì lại thanh thoát phiêu dật.

Nhược Hư nhẹ mở mắt, nhìn vào bức tranh trước mặt, trong lòng nổi lên một trận kích động. Thanh tỷ ơi Thanh tỷ, đây mới chính là tỷ a.

Mặc dù cuối cùng là do Hoa Nhược Hư tự mình vẽ nên, bất quá hắn cũng vẫn trả cho họa sư kia thù lao đầy đủ, dấu sao cũng đã làm chậm trễ của người ta một buổi sáng rồi, điều không nghĩ tới chính là , họa sư đến chết cũng không chịu nhận, chỉ muốn cầu Hoa Nhược Hư chỉ điểm cho lão một chút kỹ xảo vẽ vời, tiếc rằng Hoa Nhược Hư chính bản thân mình cũng không biết làm sao.

“Có lẽ, họa không phải dùng tay mà là dùng tâm họa ra đó.” Hoa Nhược Hư nhẹ thở dài nói: “Ta nghĩ chỉ cần dùng tâm cảm thụ những thứ ông muốn vẽ, nhất định sẽ vẽ ra một bức tranh thật đẹp.” Hắn cũng chỉ có thể giải thích như thế.

Hoa Nhược Hư vội vã quay trở về khách sạn. Không muốn đi cũng không được, bởi vì hần đột nhiên phát hiện mọi người trên đường đều yêu cầu hần vẽ tranh cho họ, nhưng hần trong lòng biết rõ, dù muốn vẽ tranh cho người khác, hần căn bản cũng vẽ không ra, chỉ đành hoảng hốt tránh đi.

Ròng rã đến xế chiều, Hoa Nhược Hư đều ở trong phòng không ra ngoài, nhưng cả buổi chiều hần không hề nhàn rỗi, hần liều mạng vẽ lại bức tranh Giang Thanh Nguyệt, vẽ một bức rồi bức nữa, mỗi bức đều bất đồng, phân biệt là các loại thần thái của Giang Thanh Nguyệt, có giận, có vui, có cười, có khóc.

Đêm đã khuya, Hoa Nhược Hư vẫn còn si ngốc nhìn vào bức tranh, tựa như trông thấy thấy Giang Thanh Nguyệt đang đứng bên cạnh.

“Thanh tỷ, nàng rốt cục ở nơi nào?” Hoa Nhược Hư trong lòng thầm gọi.

Hoa Nhược Hư khẽ thở dài, thay vào bộ đồ dạ hành, thu lại những bức họa, nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Đã là lần thứ hai đến Hoa gia rồi. Lúc trước hần đã lén lút thăm dò hết nơi này, lần này quay lại cũng có ít nhiều quen thuộc. Bất quá lần này hần đến để tìm Hoa Phi Mộng, hần chung quy cảm thấy Hoa Phi Mộng cùng Giang Thanh Nguyệt bên trong có mối liên hệ gì đó, có lẽ Hoa Phi Mộng biết Giang Thanh Nguyệt hiện tại đang ở đâu không chừng.

Hần nhẹ nhàng nhảy vào trong đại viện Hoa gia, vô thanh vô tức hướng về khuê phòng Hoa Phi Mộng.

Trong phòng của Hoa Phi Mộng ngọn đèn vẫn sáng soi như cũ, Nhược Hư thở dài một hơi, lòng nghĩ cứ tiến vào như thế này chắc không có vấn đề gì, liền nhẹ nhàng đẩy mở cửa sổ nhảy vào, tức thì trở nên ngây dại.

Trong phòng sương trắng mờ mờ, một nữ tử đang tắm trong bồn, hần tiến vào đúng lúc nàng vừa đứng lên, lại xoay người một vòng vô cùng mỹ diệu, thân thể xích lô không gì che đậy xuất hiện trước mắt hần. Trên mái tóc bông bồng, từng hạt nước còn đang chậm chậm rơi xuống, da thịt trắng ngà phủ kín những giọt nước trong suốt, tuyệt sắc dung nhan không hề thua kém Giang Thanh Nguyệt, đôi mày đẹp như trăng rằm, tròng mắt đen nhánh như sao sáng giữa trời đêm, lại thêm da thịt mỏng manh trắng nõn, trên mặt còn ửng nét hồng. Hoa Nhược Hư trước giờ chưa từng thấy qua thân thể thiếu nữ như thế, trong chớp mắt, lại càng vô tình ngắm kỹ, lễ giáo gì cũng đều trôi tuột trên chín tầng mây, hần chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn, đầu óc trống rỗng.

Một dải lụa trắng bay thẳng đến gần, Hoa Nhược Hư tiềm thức chợt động, nhưng vẫn bị đánh trúng vào vai, một trận đau đớn làm hần sực tỉnh lại.

“Hoa đại tiểu thư, tại hạ Hoa Nhược Hư.” Hần vội vàng cất tiếng, nói xong vội vã tháo tấm khăn che mặt xuống.

“Là người?” Hoa Phi Mộng vừa tức vừa thẹn, quát lớn, “Nhìn cái gì? Còn không quay đầu lại?”

“Đúng đúng đúng!” Hoa Nhược Hư trong lòng cảm thấy hối hận, không ngừng ngậm kêu khổ, lần này quả thật đã gặp phiền phức lớn rồi.

“Được rồi, quay người lại đây.” Giọng nói của Hoa Phi Mộng đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Hoa Nhược Hư quay người lại, phát hiện trên thân nàng đã khoác lên một tấm lụa trắng mỏng, toàn bộ thân thể đã được che kín, sắc mặt một mảnh đỏ hồng, ánh mắt nhìn Hoa Nhược Hư tràn đầy phẫn nộ, chỉ là nàng lúc này so với khi nãy còn trông động lòng người hơn.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Vừa rồi nhìn còn chưa đủ ư?” Hoa Phi Mộng trong lòng nổi lên một trận tức giận, oán hận trừng mắt nhìn về phía Hoa Nhược Hư.

“Xem.. xem đủ rồi! A không phải..... không..... không có xem! Á, cũng không đúng, là là ...” Hoa Nhược Hư lúng túng, lời nói không được liền mạch, khuôn mặt tuần tú đỏ rần, cúi đầu không dám nhìn về phía Hoa Phi Mộng.

“Chuyện đêm nay, coi như chưa từng phát sinh qua, người đến tìm ta có chuyện gì? Cửa to mở rộng mà không đi, lại học cái trò lén lút lút lút.” Hoa Phi Mộng nhẹ thở dài một hơi, khẽ giọng nói. Nàng có thể coi sự tình hôm nay chưa từng phát sinh ư? Còn Hoa Nhược Hư có thể như thế hay không? Chính nàng cũng không biết.

“Hoa đại tiểu thư, xin lỗi! Ta.... ta không nghĩ lại gặp chuyện thế này.” Hoa Nhược Hư cúi đầu nói, chuyện ngày hôm nay bất luận là như thế nào cũng là hắn không đúng. Hoa Phi Mộng không thèm truy cứu với hắn mà nói đã là vạn hạnh lắm rồi.

“Nói cái này thì có tác dụng gì? Nếu như không có chuyện gì cần nói, người có thể đi rồi. Về sau, ta cũng không hy vọng sẽ gặp lại người nữa.” Giọng điệu Hoa Phi Mộng dần trở lên lạnh lùng, cảm giác tâm tình của nàng như có chút nặng mưa thất thường.

“Ta muốn hỏi đại tiểu thư có biết nơi ở của Thanh tỷ hay không? Căn cứ vào suy đoán của ta, đại tiểu thư hẳn là biết được sự tình của Thanh tỷ.” Hoa Nhược Hư thấy nàng ra lệnh trực khách, đành phải vội vàng nói ra ý đồ mình đến đây, bằng không chỉ sợ mình đã thực sự bị coi là một tên vô lại.

“Ta biết một số chuyện của nàng ta, bất quá, ta có thể nói với người một câu rằng, nàng không có mặt tại Trường An.” Đối với chuyện của Hoa Nhược Hư, Hoa Phi Mộng dường như không cảm thấy ngoài suy đoán, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn một cái, trầm ngâm hồi lâu rồi mới lên tiếng.

“Thế tỷ ấy đang ở nơi đâu?” Hoa Nhược Hư vội vàng hỏi.

“Ta nói rồi, ta chỉ có thể cho người biết nàng ta không ở tại Trường An.” Hoa Phi Mộng tựa hồ có chút bực mình nói.

“Vậy, đa tạ đại tiểu thư, tại hạ cáo từ.” Hoa Nhược Hư trong lòng buồn bã, nói rồi quay người hướng cửa lớn rời đi.

“Mời Hoa công tử đến bằng đường nào thì về bằng đường đó, thêm nữa, sau này tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt ta!” Hoa Phi Mộng thanh âm lạnh lùng. Bất đắc dĩ, Hoa Nhược Hư đành theo song cửa sổ nhảy ra ngoài.

“Thanh Nguyệt muội muội a, cũng vì nể tình người, hôm nay ta mới bỏ qua cho hắn.” Hoa Phi Mộng ngăn ngại tự nói với chính mình, đột nhiên cảm giác bất lực, thân thể nữ nhi thanh bạch của mình lại để một nam nhân toàn bộ nhìn hết, như quả hắn là một tên hạ lưu dâm tặc, hoặc giả là một nam nhân không biết nhận thức, nàng chắc sẽ không do dự mà giết chết hắn. Có điều, hiện tại lại không thể được.

“Hoa Nhược Hư, nếu có một ngày, ta phát hiện người làm chuyện không đúng với Thanh Nguyệt muội muội, hoặc giả phát hiện người tham hoa háo sắc, Hoa Phi Mộng ta nhất định sẽ giết chết người, nhất định!” Hoa Phi Mộng cắn chặt hàm răng, trong lòng ngầm phát thề.

Trong lòng Hoa Nhược Hư phiền muộn không dứt, đột nhiên phát sinh chuyện thế này, hắn cũng không hề nghĩ tới. Hắn bắt đầu cảm thấy tự ăn năn, nếu sớm biết như thế chẳng thà quang minh chính đại đến tìm nàng cho xong. Nam nữ thụ thụ bất thân, giang hồ nữ mặc dù phóng khoáng một chút, nhưng nếu như một nữ hài tử mà toàn bộ thân thể đều bị một nam nhân nhìn thấy, theo lẽ giáo cũng là điều không phù hợp, việc càng làm hắn xấu hổ hơn chính là, hắn lúc ấy lại điềm nhiên bình tĩnh mà nhìn thật lâu như thế.

Đêm nay, tại hai căn phòng khác nhau, ở cùng thời điểm như nhau, một đôi nam nữ đều vì một sự việc mà song song mất ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Nhược Hư nhận được một phong thư, trên thư đề mấy chữ: “Muốn tìm người trong lòng, mang theo Tình Kiếm đến thành Tây ba mươi dặm trong rừng Lạc Nhạn.”

Trong thư không đề tên, nét bút tương đối cầu thả, trong lòng Hoa Nhược Hư khẩn trương: “Thanh tỷ đã xảy ra chuyện gì?”

Vết thương trên vai đã khỏi hằn, bởi vì thương tích vốn không nặng, lại thêm năng lực hồi phục của Hoa Nhược Hư rất mạnh do được Tình Kiếm cải tạo qua thân thể, Hoa Nhược Hư vội vàng hướng ra phía ngoài thành chạy tới, trong lòng rất lo lắng. Thanh tỷ, nàng ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện a.

Rừng Lạc Nhạn, tên này lấy từ ý “trăm ngư lạc nhạn” (chim sa cá lặn), mảnh rừng này đúng là một nơi phong cảnh đẹp phi thường, có người từng thề rằng đã nhìn thấy một bầy nhạn lớn trên đường bay về phương nam, ngang qua nơi này liền dừng lại, từ đó về sau không bay đi nữa.

Hoa Nhược Hư đã đi tới rừng Lạc Nhạn, những tia sáng buổi sớm xuyên qua tán cây rậm rạp soi sáng cả mảng rừng phía trong, thật vô cùng mỹ lệ, bất quá hắn cũng không có lòng dạ thưởng thức phong cảnh.

“Hoa công tử quả nhiên là người đa tình, nghe thấy tin tức người trong mộng liền tới ngay.” Một thanh âm sang sảng vang lên, Hoa Nhược Hư lạnh lùng nhìn về hướng thanh âm truyền đến, giọng nói này dường có chút quen thuộc.

“Trương Liệt, thì ra là người!” Hoa Nhược Hư cố nén cơn giận, “Thanh tử đâu? Người đã mang nàng đi đâu rồi?”

“Hoa công tử nói Thanh tử có phải là Giang Thanh Nguyệt Giang tiểu thư không? Ta cũng rất muốn tìm ra nàng a, nếu như có được nàng trong tay, ta tin rằng phân lượng càng thêm nặng.” Trương Liệt cười nhẹ, nhìn thế nào cũng không giống một kẻ xảo trá đang hăm dọa.

“Người nói, trong tay người không phải là Thanh tử?” Trong lòng Hoa Nhược Hư nhảy lên, không là Thanh tử, chẳng lẽ là sư tỷ ư? Không có khả năng, bằng vào Trương Liệt tuyệt không có khả năng đem sư tỷ đi.

“Tuy trong tay ta không phải là Giang Thanh Nguyệt, bất quá, ta nghĩ người này cũng rất quan trọng với người. Mặc dù trên giang hồ nói Hoa công tử người lòng dạ bạc bẽo, bất quá Trương mỗ lại hiểu rõ người, biết người cũng là một dạng đa tình.” Trương Liệt vẻ mặt tràn đầy ý cười, “Hoa công tử nhất định rất muốn biết đó là ai chứ? Rất đơn giản thôi, chỉ cần người giao ra Tình Kiếm là được. Người đừng hiểu lầm, ta hiện tại chỉ muốn xem người có mang Tình Kiếm đến không thôi?” Vẻ cười cợt của Trương Liệt trong mắt Hoa Nhược Hư lại càng thêm ghê tởm.

“Tình Kiếm hiện ở trên tay ta, Trương Liệt, người trước hết cho ta xem người người nói rốt cuộc là ai!” Hoa Nhược Hư nghiêng răng kết kết.

“Xem ra Hoa công tử dường như không đợi được rồi, tốt, bây giờ ta cho người trông thấy!” Trương Liệt thu lại nụ cười, thân hình lẳng không nhảy lên, đột ngột bật khỏi mặt đất, chớp mắt lại rơi xuống, trên tay kèm một người, thân hình nhỏ nhắn, người mặc váy dài trắng, tựa hồ đã hôn mê.

“Hoa công tử đã nhìn rõ rồi chứ?” Trương Liệt ha hả cười lớn, xoay gương mặt thiếu nữ kia lại. Hoa Nhược Hư tâm thần đại chấn, vì sao lại là nàng?

“Trương Liệt, người hãy giải khai huyết đạo của nàng trước!” Hoa Nhược Hư hít một hơi, cố gắng bình tĩnh lại.

“Không vấn đề, người yên tâm, Trương Liệt ta chỉ muốn Tình Kiếm, không để nàng gặp chuyện gì đâu.” Trương Liệt vừa nói vừa vươn tay điểm nhẹ, thiếu nữ khẽ kêu lên một tiếng rồi tỉnh lại.

“Thả ta ra!” Âm thanh trong trẻo của thiếu nữ vang lên, nàng đột nhiên nhìn thấy Hoa Nhược Hư liền bật thốt: “A, thiếu gia, huynh không việc gì chứ?” Nói rồi liền muốn lách thân tiến về phía Hoa Nhược Hư, có điều nàng vẫn chưa động dậy được. Trương Liệt chỉ mới giải khai huyết ngủ của nàng.

“Tiểu Tuyết, muội sao lại thành ra bộ dáng như thế này?” Hoa Nhược Hư đột nhiên cảm giác trong lòng tê tái, nàng vừa tỉnh dậy đã hỏi ngay mình có chuyện gì không, dường như không hề nghĩ đến bản thân còn đang trong tay kẻ khác.

———— oOo ————

37. Chương 5: Tình Dĩ Ngự Kiếm

Hoa công tử, bây giờ người đã thấy rõ rồi chứ, giao thanh kiếm cho ta đi?” Chỉ cần người giao ra Tình Kiếm, ta sẽ đem nàng trả cho người mà không làm tổn thương một sợi lông sợi tóc.” Ánh mắt tham lam của Trương Liệt hướng nhìn thanh kiếm trên tay Hoa Nhược Hư, cảm giác có chút không chờ đợi được.

“Được, người trước tiên thả Tiểu Tuyết ra, người thả nàng ra rồi ta sẽ giao Tình Kiếm cho người!” Hoa Nhược Hư cố nén hận ý, gắng ngăn chặn lửa giận điên cuồng trào dâng trong lòng, thần quang trong mắt lóe sáng, trừng mắt nhìn Trương Liệt.

“ Hoa công tử, người tưởng Trương mỗ là tiểu hài ba tuổi sao. Như ta thả nàng ra trước, người còn đưa kiếm cho ta chẳng? Nếu như Hoa công tử không muốn nàng có chuyện gì bất thường thì trước hết hãy đem Tình Kiếm giao cho Trương mỗ đi.” Trương Liệt lạnh lùng nói.

“ Trương Liệt, ta làm sao có thể tin người nhận kiếm rồi sẽ thả người chứ?” Hoa Nhược Hư có chút căm tức nói.

“ Trương Liệt ta thân là cao thủ Địa bảng, há có thể nói mà không giữ lời sao? Thứ ta muốn chỉ là Tình Kiếm, tiểu nha đầu này với Hoa công tử người là bảo bối chứ đối với ta chẳng là gì cả.” Trương Liệt liếc nhìn Tiểu Tuyết, “Huống chi, Hoa công tử, người còn có lựa chọn nào khác sao?”

“ Thiếu gia, không cần đâu, người không cần đưa Tình Kiếm cho thứ bại hoại này, Tiểu Tuyết biết thiếu gia quan tâm đến muội là đã thỏa mãn lắm rồi.” Hoa Nhược Hư trầm mặc không nói gì, lại nghe thấy thanh âm ngọt ngào của Hàm Tuyết vang đến, càng xúc động vô cùng.

“Trương Liệt, ta hôm nay tạm tin người một lần, ta đem Tình Kiếm giao cho người, người đồng thời thả Tiểu Tuyết ra.” Hoa Nhược Hư thấy khuôn mặt đau đớn nhói lòng người kia của Hàm Tuyết, liền cắn răng hạ quyết tâm. Hắn đã không có lựa chọn nào khác, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn Hàm Tuyết chết trên tay Trương Liệt, hắn đành phải đánh cuộc một ván.

“ Hoa công tử quả nhiên dễ chịu. Hoa công tử người trước đem Tình Kiếm đặt trước mặt ta một trượng, kể đó mời Hoa công tử lui về sau ba trượng, ta lấy được Tình Kiếm rồi nhân tiện sẽ thả tiểu nha đầu này ra.” Trương Liệt ha ha cười dài một tràng, trong tiếng cười rất là đắc ý.

Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ phải làm theo, hắn đương lùi về sau thì đột nhiên Trương Liệt phi người phóng tới, chộp Tình Kiếm lên tay, vẻ điên cuồng đắc ý hoàn toàn lộ rõ trên mặt, sự tham lam tràn đầy trong ánh mắt.

“ Ha ha ha ha” Trương Liệt ngửa mặt lên trời cười lớn, đỉnh tai nhức óc, giọng cười y phiêu dãn trong rừng, làm vô số chim chóc kinh hãi bay lên, lá cây trong rừng cũng rung lên xào xạc.

“ Trương Liệt, giờ người có thể thả Tiểu Tuyết được rồi chứ?” Hoa Nhược Hư trong giọng nói có chút phẫn nộ, Trương Liệt dù rất cao hứng nhưng đến giờ vẫn chưa chịu buông tha Hàm Tuyết

“ Đương nhiên, đương nhiên, Trương Liệt ta phải giữ chữ tín chứ. Bây giờ Ta sẽ đem tiểu nha đầu này trả lại cho người!” Trong mắt Trương Liệt chợt xuất hiện một tia quang mang tàn nhẫn, tay vừa cất lên, thân hình nhỏ nhắn của Hàm Tuyết đã bay về phía Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng đỡ lấy Hàm Tuyết, hai tay vừa chạm vào thân thể Hàm Tuyết bỗng phát hiện có chỗ bất ổn, một cổ cường đại kinh khí theo người Hàm Tuyết truyền tới, không hề có biểu hiện gì trước. Hoa Nhược Hư không kịp phòng bị gì, như thế nào cũng không nghĩ tới Trương Liệt lại hành động vô sỉ như vậy, dùng đến chiêu tá nhân truyền lực, nhất thời cảm thấy yết hầu ngòn ngọt, nội phủ như trúng phải một đòn nghiêm trọng.

“ Hự!” Hoa Nhược Hư rên lên một tiếng, lật đặt lùi về sau vài bước, phun ra một ngụm máu tươi, ngã ngay xuống đất. Nhưng Trương Liệt không vì vậy mà dễ dàng buông tha hắn. Trước mắt hắn dao phong vù vù, Trương Liệt trên mặt lộ ra nụ cười nanh ác. Trương Liệt quả thật vốn chỉ định lấy kiếm xong sẽ giao người, chỉ là sau khi có được Tình Kiếm bỗng thay đổi chủ ý, trước lợi dụng Hàm Tuyết làm tổn thương Hoa Nhược Hư, sau đó lại dùng một đao sát thủ, hoàn toàn muốn đem Hoa Nhược Hư dồn vào tử địa.

Hoa Nhược Hư bị trọng thương căn bản không thể nào chống đỡ một chiêu sát thủ này của Trương Liệt, dưới tình thế cấp bách liềm ôm người Hàm Tuyết lăn đi, khó khăn lắm mới tránh khỏi.

Thấy Hoa Nhược Hư né được, Trương Liệt như không cảm thấy ngoài ý liệu, trên mặt lại càng lộ vẻ đắc ý. Hoa Nhược Hư bỗng phát hiện chính mình đã phạm sai lầm, một sai lầm rất lớn. Một đao này của Trương Liệt còn chưa đi hết, dao phong như bóng với hình đã vọt lên, phóng thẳng tới trước ngực Nhược Hư.

Đao đã chạm vào thân thể, nhưng không phải là thân thể Hoa Nhược Hư.

“ Tiểu Tuyết!” tiếng gào bi thiết trong cổ họng Hoa Nhược Hư phát ra, máu tươi từ thân người nhỏ nhắn của Hàm Tuyết tuôn trào.

“Thiếu gia..... người chạy mau đi..... không cần lo cho Tiểu Tuyết.” Thanh âm dứt quãng từ miệng Hàm Tuyết thốt ra.

“Tiểu Tuyết!” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng lay gọi, khóc không ra nước mắt, khuôn mặt tái nhợt của Hàm Tuyết đã không còn một chút huyết sắc.

“Ha ha ha, hai vị đã tình thâm ý trọng như vậy, ta sẽ thành toàn cho các người, cho hai người làm một đôi đồng mệnh duyên ương.” Trương Liệt cuồng tiếu, ánh đao như chớp lóe lên trước mặt Hoa Nhược Hư.

“Trương Liệt, ta sẽ cho người chịu báo ứng!” Cơn bi thống tột cùng đột nhiên mang lại cho hần nguồn sức lực vô cùng. Hoa Nhược Hư mạnh mẽ xoay người dậy, ôm lấy Hàm Tuyết bay về sau hai trượng, thân hình đứng thẳng, mạnh mẽ vững vàng, đôi tròng mắt lóe lên huyết hồng quang mang, hai gò má đầy đặn tuấn mỹ có chút vụn vẹo, cảm giác có vài phần dữ tợn.

Trong trời đất tràn ngập một loại khí tức phẫn nộ, còn có vẻ bi thương.

“Aaaa.....” Hoa Nhược Hư đột nhiên ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên, tiếng hét vang động cả trời xanh. Không khí quanh người hần đột nhiên cấp tốc xoay tròn, càng lúc càng nhanh, tiếp đó đã trở thành một cơn gió lốc, mà hần đang ở chính giữa cơn lốc ấy. Chiếc khăn buộc đầu tung ra, tóc xỏa tung bay, bạch y phiêu phiêu, phong tư tuyệt thể nhưng lại dẫn theo vài phần quỷ dị.

Hàm Tuyết trong lòng y vô thanh vô tức, tựa hồ đã ngủ yên. Trương Liệt thâm tâm có chút ớn lạnh, tay phải nắm chắc kim đao, tay trái nắm lấy Tình Kiếm, gương mặt nhìn Hoa Nhược Hư, không hề để ý thấy Tình Kiếm trên tay y đang phát sinh dị biến. Trên thân Tình Kiếm nổi lên ánh sáng vàng nhạt, huỳnh quang chậm rãi cứ ngày càng mạnh lên, trở nên chói mắt vô cùng.

Một âm thanh kịch liệt từ thân Tình Kiếm truyền đến, Trương Liệt rốt cục cũng cảm giác có điều không ổn.

Tình Kiếm “đình” một tiếng bay ra khỏi vỏ, trên thân kiếm phát xuất quang mang chói lòa, cùng lúc đó, Nhược Hư cũng động thân, mang theo một cơn lốc cực lớn đánh về phía Trương Liệt. Tình Kiếm đột nhiên cấp tốc bay vọt về phía Hoa Nhược Hư, đến trước mặt hần thì đột nhiên ngừng lại, Hoa Nhược Hư theo ý thức nắm lấy, Tình Kiếm đã nằm gọn trong tay hần. Kiếm khí dày đặc, kiếm quang kinh người lóe sáng trong không trung, theo bốn phương tám hướng đồng loạt đồng loạt tụ về phía Trương Liệt, Trương Liệt trong lòng kinh hãi vô cùng, cho tới bây giờ y chưa hề nhìn thấy hiện tượng quỷ dị như vậy, càng không hề thấy loại kiếm pháp kỳ lạ như thế.

Khẽ quát một tiếng, Trương Liệt quyết định không lùi mà tiến, cùng Hoa Nhược Hư lấy cứng đối cứng, đao ảnh đầy trời nghênh hướng đao kiếm mang.

“A” Một tiếng bi thảm vang lên, Trương Liệt không dám tin khi nhìn cánh tay trái của mình, nơi đó giờ đã trống trơn.

“Hoa Nhược Hư, ta sẽ không bỏ qua cho người!” Trương Liệt gầm lên dữ dội, vừa la hét vừa lui về phía sau. Trong mắt Hoa Nhược Hư lóe lên một tia cương quyết, định truy bức theo Trương Liệt, đột nhiên hần dừng lại.

“Trương liệt, Hoa Nhược Hư ta cũng sẽ không bỏ qua cho người đâu!” Hoa Nhược Hư nửa quỳ trên mặt đất, vết thương trên người đã phát tác, một ngụm máu tươi lại phun ra.

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết” Hàm Tuyết trong lòng hần không hề có chút động tĩnh, Hoa Nhược Hư thoáng run rẩy đưa tay sờ lên mũi nàng, con tim có chút nhẹ nhõm lại, nàng vẫn còn hơi thở.

“Tiểu Tuyết, mọi ngàn vạn lần phải gắng chống đỡ, ta bây giờ đi tìm đại phu.” Hoa Nhược Hư thì thào nói nhỏ. Hần chán ghét nhìn cánh tay cụt trên mặt đất kia, nhưng lại dâng lên một trận khoái ý, cầm lấy vỏ kiếm, vội vàng ôm lấy Hàm Tuyết chạy như điên vào trong thành.

Bộ pháp Hoa Nhược Hư càng lúc càng nhanh, mới đầu có chút trầm trọng về sau càng trở nên nhẹ hơn, hần trong lòng chỉ nghĩ phải mau chóng về thành tìm đại phu cho Hàm Tuyết, không hề chú ý thấy vết thương trên người đang khép lại với tốc độ kinh người.

Trong thành, người đi đường kinh ngạc phát hiện một bạch y thiếu niên toàn thân đầy máu đang ôm một bạch y thiếu nữ cũng đầm máu chạy như điên.

“Đại phu, nhanh, mau giúp ta cứu nàng.” Hoa Nhược Hư lao đầu vào một hiệu thuốc.

“Công tử, tôn phu nhân mất máu quá nhiều, nội tạng bị thương quá nặng, lão phu thật bất lực.”

“Công tử, trừ phi ngài có khoáng thể linh dược (linh dược có một không hai - ND), bằng không, tại hạ cũng không có cách nào hồi phục. Hơn nữa, tôn phu nhân có lẽ cũng chỉ chống đỡ được không quá đêm nay.”

Nhược Hư ôm lấy thân thể Hàm Tuyết, cúi đầu si ngốc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trên khuôn mặt ấy giờ đã không còn chút huyết sắc. Hắn ngơ ngác đi trên đường, không hề để ý đám người xung quanh đang xì xạo bàn tán, trong đầu chỉ nghĩ tới câu trả lời của vị đại phu. Tiểu Tuyết, cũng là ta hại muội, muội sao lại ngốc như vậy? Khoáng thể linh dược, chỉ còn nửa ngày, ta phải đi đâu mà tìm chứ?

“Hoa công tử!” bên tai hắn vang lên tiếng kêu của một nữ nhân, hắn ngừng lại, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là Lưu Vân, thị nữ của Tô Đại Nhi.

“Hoa công tử, tiểu thư có lời mời.” Lưu Vân nhìn bộ dạng lúc này của Hoa Nhược Hư, tựa hồ có chút bất nhẫn.

“Xin chuyển lời với Tô cung chủ, tại hạ không dám trèo cao.” Hoa Nhược Hư nhạt giọng nói, nói xong lại tiếp tục cúi đầu bước đi, bước chân có chút tập tễnh.

“Chẳng lẽ người không muốn cứu Hàm Tuyết sao?” nghe câu trả lời của Hoa Nhược Hư, Lưu Vân có chút tức giận, bất quá là tiểu thư phân phó, nên phải cố dằn cơn bất mãn mà thuyết phục.

“Cô ta, cô ta có thể cứu Tiểu Tuyết không?” ánh mắt ảm đạm của Hoa Nhược Hư đột nhiên sáng lên.

“Đi theo ta!” Lưu Vân hừ nhẹ một tiếng, xoay người bước đi, Hoa Nhược Hư ngẩn ngơ, vội vàng đi theo.

Trong gian khuê phòng tĩnh xảo, Hoa Nhược Hư cứ đứng ngồi không yên, bên cạnh là một người con gái vận cung trang màu trắng, vẻ mặt ngọt ngào đang mỉm cười nhìn hắn, nàng chính là Tô Đại Nhi.

“Nhược Hư ca ca, huynh yên tâm, Hàm Tuyết tỷ tỷ không việc gì đâu, Lý hộ pháp y thuật cao siêu, nhất định có thể cứu được nàng.” Tô Đại Nhi ôn nhu an ủi hắn.

“Đa tạ Tô cung chủ.” Hoa Nhược Hư cúi đầu không dám nhìn thẳng, thấp giọng nói.

“Nhược Hư ca ca, huynh còn giận ta sao?”

“Ta bây giờ chỉ hy vọng Tiểu Tuyết có thể bình an vô sự.” Hoa Nhược Hư rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tô Đại Nhi, thấy nàng vẫn xinh đẹp như ngày nào, mị lực của nàng vẫn khiến người ta không thể kháng cự. Nghe Hoa Nhược Hư nói, sắc mặt của nàng có chút ảm đạm.

“Tham kiến cung chủ!” một hắc y trung niên nam tử xuất hiện trước cửa, thân hình nhỏ gầy, nhân tình lấp lánh đầy vẻ trí tuệ, hắn chính là y quý, một trong ma cung tứ đại hộ pháp - Lý Bất Nhân. Hắn vốn là một giang hồ du y, y thuật cực cao, bất quá nếu không có đầy đủ thù lao, hắn cũng có thể trở mặt nhìn người ta chết ngay trước mặt mà không thêm quan tâm, bởi vậy hắn cũng đắc tội với rất nhiều người, cuối cùng phải đầu nhập vào ma cung.

“Vào đi!” Tô đại nhi chau mày.

“Cung chủ, Hàm Tuyết cô nương thương thể quá nặng, cho nên....” Lý bất Nhân định nói tiếp thì ngập ngừng dừng lại.

“Cho nên cái gì? Tiểu Tuyết có chuyện gì sao?” Hoa Nhược Hư vừa nghe đã rất nóng lòng.

“Hoa công tử không cần lo lắng, tính mệnh Hàm Tuyết cô nương không đáng ngại, chỉ là có lẽ sau này không thể luyện võ nữa.” Lý Bất Nhân đã sớm nghe nói cung chủ cùng vị công tử này có quan hệ mật thiết, tự nhiên không dám đắc tội với hắn, đối với hắn vô cùng cung kính.

“Không việc gì là tốt rồi, không việc gì là tốt rồi, không thể luyện võ cũng không sao, chỉ cần nàng còn sống là được.” Hoa Nhược Hư thì thảo nói, ngơ ngác ngồi xuống, đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức nhảy dựng lên, chạy vội ra bên ngoài.

“Hoa công tử, bây giờ không thể kinh động đến Hàm Tuyết cô nương.” Lý Bất Nhân vội vàng nói, hắn vừa thấy là đã biết Hoa Nhược Hư muốn làm gì.

“Vậy, ta khi nào có thể đi thăm nàng?” Nhược Hư dừng bước hỏi.

“Nhược Hư ca ca, huynh cũng mệt mỏi rồi, hay là nghỉ ngơi một chút đi, nếu Hàm Tuyết tỷ tỷ tỉnh lại ta sẽ báo cho huynh biết.” Tô Đại Nhi khe khẽ nói, Hoa Nhược Hư theo ý thức cũng gật gật đầu.

Tiếng đàn du dương vang lên, Hoa Nhược Hư trong cơn mơ hồ cảm giác có người ôm lấy hắn rồi đặt vào một chiếc giường thơm ngát, sau đó hắn hoàn toàn chìm vào giấc ngủ say.

Tô Đại Nhi ánh mắt phức tạp nhìn Hoa Nhược Hư đang ngủ say như đứa trẻ trên giường, thầm thở dài trong lòng. Đột nhiên nàng thấy có chút hâm mộ đối với Hàm Tuyết, nhưng đáng tiếc nàng biết rằng, nàng vĩnh viễn không được hân đối đãi như Hàm Tuyết, chỉ vì nàng và Hàm Tuyết không giống nhau. Hàm Tuyết có thể một lòng vì hắn, còn nàng lại không thể.

Lúc Hoa Nhược Hư tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau, một mái tóc đen óng ả phủ trên mặt hắn, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Tô Đại Nhi đang áp đầu trên gối bên cạnh say ngủ. Hắn nhẹ nhàng rời giường, mặc quần áo xong, lại nhìn về phía Tô Đại Nhi, do dự một lúc rồi bế nàng lên giường, đắp chăn cho nàng, sau đó nhẹ nhàng đi ra cửa.

“Thiếu gia.” Hàm Tuyết thấy Nhược Hư tiến đến, mừng rỡ kêu lên một tiếng, thanh âm thật mềm mại, còn muốn gượng người rời khỏi giường nhưng không thành.

“Tiểu Tuyết, chúng ta đi thôi.” Nhược Hư ôn nhu nói. Hàm Tuyết nhẹ nhàng gật đầu. Nhược Hư ôm Hàm Tuyết đi ra ngoài, không ai hỏi đến hắn, cũng không ai đòi ngăn cản.

“Thiếu gia, đây là của Lý đại phu kia bảo muội đưa cho huynh.” về tới khách điểm, Hàm Tuyết đột nhiên lấy ra một phong thư trong ngực.

“Hoa công tử, có chuyện này ta muốn nói cho người, tính mạng Hàm Tuyết cô nương mặc dù tạm thời không đáng ngại, nhưng nếu cứ để như vậy, có lẽ sống không quá ba năm, bất quá nếu có thể tìm được linh dược thích hợp, chẳng những có thể kéo dài thọ mệnh Hàm Tuyết cô nương đến trăm tuổi, còn có thể khôi phục lại võ công của nàng. Bất quá, theo ta biết, đương thời chỉ có hai loại thuốc như vậy, một là đại hoàn đan của Thiếu lâm tự, thứ còn lại là Hoàn hồn hoàn ở mọi nơi được xưng là y cốc trong truyền thuyết.”

Xem hết bức thư, tâm tình của Hoa Nhược Hư cũng tốt lên đôi chút, mới rồi có chút lo lắng, nhưng giờ cũng đã yên tâm, bởi đã có công hiệu của đại hoàn đan, chuyện này cũng không phải vấn đề lớn, thêm nữa bằng vào quan hệ của hắn, đến Thiếu Lâm cầu van một viên đại hoàn đan chắc không phải việc khó. Còn về y cốc, đến giờ dường như hắn cũng chưa từng nghe nói qua.

———— oOo ————

38. Chương 6: Tình Tâm Thích Thích

Thế nhưng, Hoa Nhược Hư nhanh chóng phát hiện sự tình không đơn giản như hắn tưởng tượng. Thân thể hư nhược của Hàm Tuyết làm hắn không dám chắc chắn, hắn bây giờ dường như phải giúp nàng mọi việc, còn nàng lại thường xuyên thiếp đi.

“Xem ra Lý Bất Nhân đưa ta phong thư này không phải là tùy tiện xem chơi.” Hoa Nhược Hư trong lòng thầm nghĩ, lỡ mờ hiểu được Lý Bất Nhân có thể có điều gì đó không nói ra được. Hàm Tuyết vừa mới cùng hắn nói chuyện đột nhiên lại ngủ thiếp đi. Hắn bây giờ lo lắng, không biết có nên quay lại tìm Tô Đại Nhi mà hỏi chút chuyện hay không, chỉ là hắn vừa mới không từ mà biệt, bây giờ trở lại chung quy cảm thấy không tốt lắm. Nhất thời, hắn trở nên trù trừ không quyết định được.

“Ai đó?” Hoa Nhược Hư khẽ quát một tiếng.

“Hoa công tử, là ta!” Một người nhảy vào từ cửa sổ, chính là Lý Bất Nhân. Hoa Nhược Hư trong lòng vui vẻ, hẳn đang không biết có nên đi tìm y hay không.

“Hoa Công Tử, Hàm Tuyết cô nương bây giờ ổn chứ?” Lý Bất Nhân có chút lo âu liếc mắt nhìn Hàm Tuyết trên giường.

“Tiểu Tuyết thường xuyên vô duyên vô cớ hôn mê, hơn nửa thân thể yếu ớt, ta đang muốn đến hỏi Lý tiên bối đây.” Hoa Nhược Hư thở dài nhẹ nhàng nói.

“Hoa công tử, ngài cùng Thiếu Lâm tự giao tình thâm sâu, bây giờ ngài nhanh chóng phi ngựa đến Thiếu Lâm, đi càng nhanh càng tốt, tốt nhất là trong vòng bảy ngày, tìm được đại hoàn đan cho Hàm Tuyết cô nương, nếu không, có lẽ Hàm Tuyết cô nương sẽ gặp bất trắc bất cứ lúc nào.” Lý Bất Nhân dáng vẻ sốt ruột nói.

“Sao? Ông không phải nói tánh mạng Hàm Tuyết không đáng ngại sao?” Hoa Nhược Hư kinh hãi nói.

“Hoa công tử, ta cũng không muốn gạt ngài, kỳ thật ta cũng chỉ là tạm thời bảo trụ tính mạng của nàng, chỉ là, nếu ta không nói như vậy, có lẽ cái mạng của ta cũng không lưu lại được. Cung chủ đã nói, nếu ta không thể cứu sống Hàm Tuyết cô nương, ta cứ tự đào hố chôn mình đi.” Thần sắc Lý Bất Nhân có chút kinh hoàng.

“Chuyện này là thật chứ?” Hoa Nhược Hư trong lòng nghi hoặc, Đại Nhi như vậy chẳng phải quá độc ác sao? Bất quá nhìn thấy bộ dạng Hàm Tuyết bây giờ, hẳn lại không thể không tin lời Lý Bất Nhân.

“Trưởng lão, ta đã làm theo lời người bảo rồi! “ một nơi nào đó tại Trường An, hai trung niên nam tử đang đối thoại với nhau, người nhỏ gầy đang cung kính hướng vị nam tử cao lớn kia nói.

“Vậy cũng được. Bất quá, tiểu nha đầu kia có thật sự nghiêm trọng như vậy không?” Nam tử cao lớn gật đầu, giọng nói tỏ vẻ hài lòng.

“Hồi trưởng lão, nếu Hoa Nhược Hư trong vòng ba tháng có thể tìm được đại hoàn đan, nàng ta sẽ không có vấn đề gì.” Nam tử nhỏ gầy vẫn tỏ ra cung kính nói.

“Nói vậy, người trước đó đã lừa gạt cung chủ sao?” Nam tử cao lớn giọng nói chợt biến lạnh.

“Trưởng lão, ta, ta.....” Nam tử nhỏ gầy mồ hôi lạnh tuôn đầm đìa.

“Hừ, lần này ta không so đo với ngươi!”

“Đa tạ trưởng lão!”

Hoa Nhược Hư không ngừng thúc giục người đánh xe, tâm tình của hắn như vừa rớt xuống vực sâu. Bảy ngày, trong vòng bảy ngày nhất định phải đến Thiếu Lâm Tự. Hàm Tuyết lại chìm trong mê man, trong một ngày nàng cơ hồ đã ngủ hết mười canh giờ.

Hoa Nhược Hư không biết đã đổi bao nhiêu xe ngựa, bởi không một xa phu nào có thể chịu được sự tra tấn của hắn, suốt ngày suốt đêm cứ đi mãi, liên tục không ngừng không nghỉ, mỗi ngày đi được mấy trăm dặm. Ba ngày sau, bọn họ đã đến Lạc Dương, mắt thấy còn cách Tung Sơn không xa, Hoa Nhược Hư mới phần nào yên tâm. Mấy ngày nay dù Hàm Tuyết vẫn hay chìm trong giấc ngủ, thân thể hư nhược, nhưng cũng không có dấu hiệu gì nguy hiểm.

“Thiếu gia, muội muốn ăn một chút gì đó.” Hàm Tuyết trong lòng hẳn không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào. Bây giờ Hoa Nhược Hư đối với mọi yêu cầu của Hàm Tuyết đều đáp ứng cả.

Hàm Tuyết nằm trong lòng Hoa Nhược Hư, đôi tròng mắt trong suốt si ngốc ngăm nhìn hắn. Ba ngày qua, hắn chưa ăn gì, cũng chẳng ngủ được, nhưng lại chăm sóc nàng hết như đối với công chúa, không lúc nào là không chiếu cố đến nàng. Nàng cảm thấy thương hắn, bởi vậy giả bộ nói mình muốn ăn, kỳ thật nàng chỉ hy vọng vị thiếu gia yêu dấu này có thể dừng lại mà ăn uống thật tốt. Nàng cũng không biết thương thế mình rốt cuộc nặng đến mức nào, nhưng nàng không hề lo lắng, trái lại nàng thấy mình thật hạnh phúc. Cả đời này, chỉ cần ba ngày hôm nay, nàng đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Hoa Nhược Hư trên mặt có mấy phần tiêu tụy, bất quá song nhãn lại càng thêm chứa thần sâu sắc. Hàm Tuyết trên mặt lộ ra nét cười ngọt ngào, trên đôi môi anh đào thoát ra ngữ âm nhẹ nhàng khiến cho cả tên

tiểu nhị bên cạnh cũng có chút thất thần. Chỉ là, Hoa Nhược lại cảm thấy ngạc nhiên, thức ăn mà Hàm Tuyết chọn lựa đều là những món bình thường hẳn thích ăn nhất.

“Thiếu gia, đút muối ăn đi.” Hàm Tuyết nũng nịu trên ngực hần. Hoa Nhược Hư trong lòng chột chua xót, nhưng trên mặt vẫn giả bộ tươi cười, bộ dạng ôn nhu này của nàng hết như một đứa bé yếu ớt. Bất quá, hẳn đã nhận ra dường như chỉ có mỗi mình hần ăn. Hàm Tuyết luôn tìm ra lý do để ép hần dùng những món vốn được chuẩn bị cho nàng.

“Thiếu gia, đồ ăn có nóng không vậy, huynh thử trước đi.” Hàm Tuyết nũng nịu.

“Thiếu gia, thức ăn có ngon không vậy, huynh ăn trước xem, nếu bảo ngon thì muối mới ăn đó.” Hàm Tuyết tiếp tục làm nũng.

“Thiếu gia, cái này to quá, muối ăn không nổi, hay là thiếu gia người ăn đi.” Lúc Hàm Tuyết nói xong câu này, trên lầu đã có người bật cười. Bất quá nghe ra tiếng cười này cũng không có gì ác ý, chỉ là cảm thấy đôi tiểu nam nữ này giống như đang chơi đùa với nhau vậy.

Khuôn mặt tuần tú của Hoa Nhược Hư có chút nóng lên, lại có chút xấu hổ. Kỳ thật hần cũng biết Hàm Tuyết chỉ là muốn tìm một lý do để hần ăn mà thôi.

“Nghe nói Hoa Sơn Hoa Nhược Hư phụ tình bạc nghĩa, bây giờ trông thấy quả nhiên không phải giả, mới đó đã có thể tử, đã tìm được niềm vui mới.” Một thanh âm trào phúng vang lên ở phía sau. Tại cửa lầu, một thanh niên vận áo lam, vẻ mặt ti tiện nhìn về phía Hoa Nhược Hư. Y mày rậm mắt to, thân người tuy không cao nhưng dáng vẻ tráng kiện, bất quá Hoa Nhược Hư thấy bộ dạng y lại có vài phần quen thuộc, tựa hồ trước kia đã gặp nhau ở đâu rồi.

“Tiểu Tuyết, ăn ngon không?” Hoa Nhược Hư chỉ liếc sơ người kia một cái rồi thu hồi ánh mắt, ôn nhu hỏi Hàm Tuyết.

“Ngon lắm, thiếu gia.” Hàm Tuyết nhẹ nhàng nói, nhìn thấy ánh mắt Hoa Nhược Hư nàng lại có chút lo lắng.

“Chúng ta đi thôi, chỉ còn một ngày là chúng ta có thể đến nơi.” Hoa Nhược Hư nói xong liền đỡ lấy Hàm Tuyết, cao giọng gọi: “Chưởng quỹ, tính tiền!”

“Các hạ có thể nhường đường được chứ?” Hoa Nhược Hư đi tới cửa, thanh niên áo lam kia vẫn đứng yên tại chỗ, không hề có ý nhường đường.

“Hoa Nhược Hư, có phải bị ta vạch trần bộ mặt thật nên ngươi muốn chuồn đi phải không?” Thanh niên áo lam giọng nói có chút khinh bạc.

“Ta không biết các hạ, cũng không có hứng thú muốn biết, chuyện người khác nhìn ta như thế nào ta cũng không quan tâm, ta chỉ làm những việc cảm thấy nên làm.” Hoa Nhược Hư nhạt giọng nói, “Các hạ đứng chắn ở cửa như vật tựa hồ không tốt lắm, xin nhường lối một chút.”

“Đúng vậy, có câu chó khôn không cản đường, Nguyệt nhị công tử như thế không phải cả chó cũng không bằng ư?” Một giọng nói oang oang vang đến, một thanh y nam tử cao lớn tuổi khoảng ba mươi chậm rãi bước tới. Một tay y đang sờ mũi, khóe miệng lộ ra nụ cười tà dị. Diện mạo người này cũng không thể gọi là anh tuấn, mang chút thon gầy. Mắt cứ liếc ngang liếc dọc, cuối cùng giương mắt về phía Hàm Tuyết trong lòng Hoa Nhược Hư, đôi mắt liền sáng lên.

“Ngươi là ai, sao ngang nhiên dám nói bốn thiếu gia như vậy?” Nguyệt nhị công tử nhất thời nổi giận, trừng mắt nhìn người nọ.

“Đại gia ta đây chẳng là ai cả, bất quá Nguyệt nhị công tử ngươi cũng chẳng là cái gì, chẳng phải người ta gọi ngươi là Nguyệt cầu hùng (*) sao? Cầu hùng là gì vậy?” nói xong y liền nhìn xung quanh như tìm kiếm sự đồng tình của mọi người. “Các người nói xem, cầu hùng là cái thứ gì vậy?”

Về mặt mọi người trên lầu đều rất kỳ quái, vừa muốn cười lại vừa không dám cười, bộ dạng nín nhịn thật vất vả.

Nguyệt nhị công tử? Nguyệt cầu hùng? Hoa Nhược Hư âm thầm nghĩ, nhớ tới Nguyệt Thiên Hồng có hai đệ đệ, một là Nguyệt Thiên Anh, một là Nguyệt Thiên Hùng, chẳng lẽ người này đúng là Nguyệt Thiên Hùng sao? Người này cũng có vài điểm giống với Nguyệt Thiên Hồng, chẳng trách vừa rồi cảm thấy có chút quen thuộc.

Nguyệt nhị công tử kia sắc mặt đỏ bừng, tựa hồ muốn lập tức phát tác, đột nhiên sắc mặt có chút thay đổi.

“Nhị đệ, không được vô lễ với Hoa công tử!” một giọng trầm trầm quát lên. Nguyệt nhị công tử kia liền tránh qua một bên, một người tiến tới. Diện mạo thanh tú, cử chỉ ôn văn nho nhã, niên kỷ ước khoảng hai mươi, hai tay thả lỏng từ sau cửa tiến lại.

“Vị này chắc là Hoa Sơn Hoa công tử rồi, Nguyệt Thiên Anh xin ra mắt, vừa rồi xá đệ bất kính với Hoa công tử, xin người thứ lỗi!” Nguyệt Thiên Anh chấp tay hành lễ, Hoa Nhược Hư cuối cùng cũng biết mình đã đoán đúng. Kỳ thật Nguyệt gia vốn ở Lạc Dương, huynh đệ Nguyệt Thiên Anh Nguyệt Thiên Hùng xuất hiện ở chỗ này cũng không có gì kỳ lạ.

“Nguyệt đại công tử khách khí rồi, tại hạ sao dám nhận.” Hoa Nhược Hư mỉm cười nói, “Tại hạ có việc bên mình, xin phép cáo từ.” Nói rồi liền ôm lấy Hàm Tuyết đi ra cửa. Nguyệt Thiên Anh tựa hồ ngăn người, đại khái không nghĩ tới Hoa Nhược Hư lại chẳng giữ cho y chút thể diện như vậy.

“A, chờ ta với.” Thanh y nam tử kia sau chút ngơ ngác liền cấp tốc chạy ra ngoài. Nguyệt Thiên Hùng phía sau hung hăng nhìn y, nhưng lại không dám ngăn trở.

Mặc dù bây giờ Hoa Nhược Hư chỉ quan tâm đến thương thế của Hàm Tuyết, nhưng đối với Nguyệt thị huynh đệ hai người vẫn không có chút hảo cảm nào, bởi trước kia Giang Thanh Nguyệt từng nói với hắn, Nguyệt Thiên Hồng bị đuổi giết có thể chính là kiệt tác của hai huynh đệ bọn họ, hơn nữa chuyện vừa rồi của Nguyệt Thiên Hùng càng làm hắn bất mãn.

“Thiếu gia, người không vui sao?” Hàm Tuyết quan tâm hỏi.

“Tiểu Tuyết, có muội đi cùng, ta rất vui vẻ.” Hoa Nhược Hư dùng ánh mắt yêu chiều nhìn Hàm Tuyết, nhẹ nhàng nói.

Hàm Tuyết không hỏi lại, nhẹ nhàng nhắm mắt, trên mặt lộ ra thần thái hạnh phúc. Cho dù hắn chỉ lừa nàng đi chẳng nữa, nàng cũng rất vui vẻ.

“Này, Hoa lão đệ, chờ ta chút.” Hoa Nhược Hư nghe tiếng người truyền tới, âm thầm nhíu mày, phía sau có một người đang loạng choạng đuổi theo, chính là thanh y nam tử vừa mới mắng Nguyệt Thiên Hùng là cầu hùng.

“Huynh đài có việc gì vậy?” Hoa Nhược Hư chau mày phát hiện thanh y nam tử kia tuy bước chân lão đạo, thực tế tựa hồ đang thi triển một loại bộ pháp tinh diệu. Nhìn y dường như không có ác ý gì, chỉ là ánh mắt hám gái kia làm Hoa Nhược Hư vô cùng khó chịu.

“Không có gì, không có gì, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi.” Người kia vội vàng nói.

“Có chuyện gì xin mời nói nhanh cho, tại hạ còn có việc khẩn.” Hoa Nhược Hư hơi bực mình, trong giọng nói có chút bất mãn.

“Chỉ là chuyện nhỏ, bất quá nhất thời không thể nói hết, hay là vậy, để tránh làm lỡ thời gian của Hoa lão đệ, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.” người kia cũng không quan tâm vẻ mặt không tốt của Hoa Nhược Hư đối với y, cứ một mực xưng huynh gọi đệ.

“Được rồi, xin hỏi phải xưng hô với huynh thế nào?” Hoa Nhược Hư cũng không muốn lỡ thời gian, âm thầm thở dài hỏi.

“Uhm, ta là Thiên Tà, Hoa lão đệ chắc là chưa nghe qua, bất quá Hoa lão đệ trong giang hồ lúc này lại rất nổi danh, bây giờ ai ai cũng biết Hoa lão đệ vì hồng nhan nổi giận, một kiếm chém rụng tay cao thủ Địa bảng Trương Liệt, thật làm lệnh huynh đệ ta bội phục vô cùng.” Thiên Tà tựa hồ rất sùng kính nhìn Hoa Nhược Hư.

“Nguyên lai huynh chính là Sắc quân tử Thiên Tà, tại hạ đúng là thất kính.” Hoa Nhượng Hư rung mình trong lòng, tên tuổi của Thiên Tà hắn cũng có nghe qua, quả thật danh tiếng không nhỏ. Hắn cùng ba người nữa xưng là Vô lâm tứ quân tử: Tửu quân tử Vô Tửu, Sắc quân tử Thiên Tà, Tài quân tử Đa Bảo, Khí quân tử Ngạo Vân. Tứ quân tử cùng nhau liệt vào hàng thứ tư trên Nhân bản, bởi bốn người bọn họ kết làm huynh đệ, rất ít khi đơn độc hành sự, hôm nay Thiên Tà một mình xuất hiện ở đây, thật là việc ngoài dự đoán.

Sắc quân tử Thiên Tà, nhân xưng Sắc trung quân tử, hắn thấy mỹ nữ thì cứ giương mắt nhìn mãi không thôi, nhưng có người nói hắn đến bây giờ vẫn chưa từng chạm đến nữ nhân nào, bản thân hắn lại tự nhận mình chỉ là hân thường mỹ nữ, nhưng vì bình thường chẳng có mỹ nữ nào thích bị người ta dòm ngó, cho nên nhân duyên của hắn trên giang hồ không được coi là tốt.

Bất quá chuyện của mình với Trương Liệt lại lan truyền trong vô lâm nhanh như vậy, đối với Hoa Nhượng Hư mà nói có chút ngoài ý muốn.

“Nguyên lai Hoa lão đệ cũng biết tên ta sao, vậy tốt rồi, Hoa lão đệ cũng đừng nên trách, ta có thói quen không được tốt lắm, nhưng đối với đệ muội thực sự không có nửa điểm tà ý nào trong đầu.” Thiên Tà thở phào nhẹ nhõm, bất quá lại làm Hoa Nhượng Hư đỏ khốc đỏ cười, người này vừa giải thích vừa giương mắt ngắm nhìn Hàm Tuyết không thôi.

“Thiên huynh quả thật không hổ với danh hiệu Sắc quân tử.” Hoa Nhượng Hư nói, mặc dù việc nam nhân cứ giương mắt nhìn nữ tử yêu quý của hắn không phải là chuyện thoải mái, nhưng là Thiên Tà đã nói như vậy rồi, hắn cũng không tiện nói thêm nữa.

“Hoa lão đệ quá khen, Hoa lão đệ tuổi còn trẻ như vậy lại có thể bài danh trên Địa Bản, thật sự làm lệnh huynh ta cảm thấy xấu hổ.” Thiên Tà tiếp tục khen ngợi Hoa Nhượng Hư.

“Địa bản? Ta có tên trên Địa Bản từ khi nào?” Hoa Nhượng Hư chợt rung mình.

“Hoa lão đệ còn không biết sao, người đã bại Trương Liệt, dĩ nhiên thay thế vị trí của hắn, bây giờ người chính đang nắm vị trí thứ mười trên Địa bản.” Thiên Tà bất gặp vẻ mặt buồn bực của Hoa Nhượng Hư liền nhân tiện giải thích.

Nghe Thiên Tà ở bên cạnh giải thích, Hoa Nhượng Hư mới hiểu được đại khái, vốn theo lý thuyết hắn phải có tên trên Thiên bản mới đúng, bất quá có người nói Hoa Nhượng Hư chẳng phải nhân vật bạch đạo gì, vì vậy mới ở trên Địa bản, Hoa Nhượng Hư cũng đã trở thành cao thủ trẻ tuổi nhất có tên trên đó.

“Bất quá, Hoa lão đệ à, người bây giờ đã có chút ít phiền toái rồi. Hiện tại người trong vô lâm đều biết, Hoa lão đệ bởi có được Tình Kiếm mà trong ba tháng gần gũi, từ một văn nhược thư sinh trở thành tuyệt thế cao thủ, bởi vậy lúc này những kẻ muốn chiếm được Tình Kiếm có lẽ đã nhiều không kể xiết rồi, Hoa lão đệ ngàn vạn lần phải cẩn thận đó.” Thiên Tà bên cạnh thở dài nói.

“Đa tạ Thiên huynh nhắc nhở.” Hoa Nhượng Hư nhìn Hàm Tuyết trong lòng, nàng đúng là vì Tình Kiếm mà thành ra như vậy.

(*): cầu hùng = gấu đen = kẻ nhút nhát

39. Chương 7: Họa Chủ (Hại Chủ)

Đối với sự nhiệt tình của Thiên Tà, Hoa Nhượng Hư vẫn không cách nào hiểu được nguyên nhân, hai người bọn họ có thể nói là chưa từng quen biết nhau. Biến cố đột ngột này ập đến khiến cho Hoa Nhượng Hư có chút cảm giác thở không ra, hắn hiện tại chẳng còn cách nào đi tìm Giang Thanh Nguyệt, đành phải trước tiên phải lo chạy chữa thương thế cho Hàm Tuyết.

Từ biệt Thiên Tà, hắn cấp tốc hướng về Tung Sơn phóng đi. Khoảng cách với Tung Sơn đã ngày càng gần nhưng nội tâm hắn lại càng thêm bất an, dường như có một loại cảm xúc khó nói đang đè ép trái tim hắn.

Qua khỏi cánh rừng, ngoài mười dặm kia chính là chân núi Tung Sơn. Bỗng nhiên Hoa Nhượng Hư ngừng lại, chậm rãi di chuyển về trước, bước chân thật nhẹ, chân khí cũng đã phủ kín toàn thân.

“Thiếu gia, chúng ta đến đâu rồi?” Thân thể trong lòng hấn động đây, Hàm Tuyết đứng lúc này chợt nhiên tĩnh lại, nững nịu hỏi.

“Nếu như chư vị đều vì tại hạ mà tới thì xin mời xuất hiện đi” Hoa Nhượng Hư ngẫm thở dài, ánh mắt chậm rãi đảo qua khắp bốn phía, thanh âm rõ ràng lảng đãng quanh rừng thật lâu không dứt.

Chẳng có động tĩnh gì, khu rừng càng thêm tĩnh mịch, nhưng Hoa Nhượng Hư có thể dễ dàng cảm giác được tiếng hít thở bên trong.

“Tiểu Tuyết, nhắm mắt lại, ôm chặt lấy ta.” Hoa Nhượng Hư thấp giọng nói, mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám phương, Tình Kiếm đã rời khỏi vỏ, khấn trương nằm trên tay hấn, hấn chậm rãi hướng về phía trước đi tới. Đột nhiên tiếng gió vù vù ở sau lưng vang lên, hấn vùng kiếm chuyển thân, hai thanh thiết tiễn đen kịt lập tức phân thành bốn đoạn rơi trên mặt đất. Trên đầu mũi tiễn có thể trông thấy sắc quang mang màu xanh sẫm, hiển nhiên đã được tẩm chất kịch độc.

Lại không có động tĩnh gì, Hàm Tuyết cũng đã giạt mình mở to đôi mắt đẹp, âu lo nhìn hấn. Không khí trong rừng càng lúc càng khiến người ta khó chịu, Hoa Nhượng Hư ngẫm cảm giác được phía trước dường như có một cái bẫy gì đó đang chờ đợi hấn, nhưng hấn ngoại trừ đi tới cũng không còn con đường nào khác.

Yên tĩnh, sự yên tĩnh khiến người khác thở không nổi, Hoa Nhượng Hư thậm chí có thể nghe được tiếng bước chân nhẹ đến không thể nhẹ hơn của chính mình. Vừa bước một bước, hấn đột nhiên cảm giác chân nhẹ hẫng, mặt đất nứt toạc để lộ ra một cái hố to, thân thể Hoa Nhượng Hư kịch liệt rơi xuống. Nhưng Hoa Nhượng Hư vẫn không bối rối, vừa hít nhẹ vào một hơi, người hấn đã vọt thẳng trở lên.

“Thiếu gia, cẩn thận phía trên!” Hàm Tuyết hô lên một tiếng, thân người Hoa Nhượng Hư còn đang hướng lên, bỗng phát hiện ra một tấm lưới lớn từ trên chụp xuống, cùng lúc đó tiếng gió vù vù liên tục truyền đến không dứt, từng thanh, từng thanh vũ tiễn lóe lên ánh lam mang bất ngờ phóng lại, nhưng chỉ một ít là bắn về phía Hoa Nhượng Hư, còn đại bộ phận là hướng về khoảng không bên dưới hấn. Hoa Nhượng Hư nhất thời hiểu ra, bọn chúng chỉ muốn hấn không cách nào rơi xuống, để hấn chỉ có nước vướng vào tấm lưới kia. Đúng lúc này, phương thức vận khí đặc biệt của hấn bỗng phát ra công hiệu lớn nhất, Hoa Nhượng Hư hít sâu một hơi, chẳng những không giảm vận tốc ngược lại còn tăng thêm tốc độ mà phóng lên trên, chân khí đồng thời rót vào trong Tình Kiếm, Tình Kiếm nhất thời phát xuất ra kiếm quang dài hơn một thước. Cũng nhờ chuyện này mà Hoa Nhượng Hư vô tình phát hiện ra, Tình Kiếm chỉ cần quán nhập chân khí vào là có thể phát xuất kiếm quang, mà độ dài của kiếm quang lại do chân khí mạnh yếu quyết định, còn độ sắc bén xa gần thế nào chủ yếu là do bản thân Tình Kiếm, những cũng có thể đủ sức chém đinh chặt sắt. Tấm lưới kia vô thanh vô tức bị xé ra một lỗ thủng lớn, Hoa Nhượng Hư theo lỗ thủng ấy chui ra ngoài, khẽ cười lạnh một tiếng, lúc đáp xuống mặt đất thì màn mưa kiếm như cuồng phong bão táp kia đã ngừng lại.

“Còn có thủ đoạn gì nữa thì giở ra hết đi!” Hoa Nhượng Hư lạnh lùng hừ một tiếng, trong lòng hấn đã bùng lên nộ hỏa.

“Hoa công tử đã muốn thế, các huynh đệ không cần phải khách khí nữa.” Thanh âm thẹn quá hóa giận của một kẻ nào đó lẩn khuất vang lên, thanh âm vừa vơi đi, những điểm nhỏ đen kịt đầy trời lập tức phóng đến, dường như là một cái bao vải, lại bắn ra vô số phi tiễn, một nửa bắn về phía Hoa Nhượng Hư, một nửa lại bắn về phía bao vải này.

“Thiếu gia, không được dùng kiếm đỡ, mau tránh đi!” Hàm Tuyết đột nhiên kinh hoàng kêu lên, nhưng đã không còn kịp nữa, kiếm của Hoa Nhượng Hư đã gõ vào cái lên chiếc bao vải, bao vải nhất thời rách toạc ra, bột phấn trắng tinh trong không trung bắt đầu phiêu tán.

“Tiểu Tuyết, mau nhắm mắt lại!” Sắc mặt Hoa Nhượng Hư đại biến, thật không ngờ bọn chúng ngay cả thủ pháp đề tiện như vậy mà cũng dùng đến, trong bao vải chính là phấn vôi. Hoa Nhượng Hư dụng chân khí che kín toàn thân, kiếm trong tay như giò lóc vũ động.

Phi tiễn truy theo bao vải, sau đó rách tung ra, không trung tràn ngập phấn vôi, thân người Hoa Nhượng Hư đã trở thành một mảng trắng茫茫.

“Tiếp tục, đừng ngừng lại!” Một người thấp giọng quát.

Hét vang một tiếng, Hoa Nhượng Hư tung mình lên cao, lẳng không phóng về trước đến mười trượng mới đáp xuống mặt đất.

“Thiếu gia, người phải cẩn thận, trong phần vôi có độc!” Thanh âm của Hàm Tuyết thật yếu ớt, mong manh đến độ Hoa Nhượng Hư cơ hồ không thể nghe được. Hoa Nhượng Hư kinh hãi mở to mắt, chỉ thấy Hàm Tuyết trong lòng hắn đã vô thanh vô tức, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết!” Hoa Nhượng Hư run rẩy dùng bàn tay sờ vào mũi của nàng.

“Aaaaa.....!!!” Hoa Nhượng Hư hét vang một tiếng đau xé tâm can, người con gái trong lòng hắn đã không còn hơi thở nữa.

“Tiểu Tuyết, ta sẽ báo thù cho nàng!” Hoa Nhượng Hư hai mắt đỏ ngầu, phát lên từng tiếng lạnh như băng.

“Ta muốn các người phải bồi táng cùng Tiểu Tuyết!” Hoa Nhượng Hư ngửa mặt lên trời điên cuồng hét vang, xộc vào trong rừng. Hắn bắt đầu hối hận, vì có gì ngay từ đầu không giết sạch những kẻ này đi, không nên đợi bọn chúng động thủ rồi mới bị động phòng vệ. Trong lòng hắn ngập tràn oán hận, hắn hận chính mình, càng hận hơn những tên tiểu nhân hèn hạ này. Giết! Giết! Giết! Hắn chỉ biết là không ngừng giết chóc, mỗi lần kiếm hạ xuống lại có một người tóe máu dưới kiếm. Hắn cũng không biết đã giết bao nhiêu người, hắn chỉ biết rằng người cuối cùng hắn giết tựa hồ có chút quen thuộc, người nọ dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn hắn.

Tiếng kêu thảm thiết rồi cuộc cũng ngừng lại, tấm áo trắng của Hoa Nhượng Hư đã nhuộm hồng, hắn si ngốc nhìn Hàm Tuyết trong lòng, nước mắt vô thanh cuối cùng cũng rơi xuống. Tiểu Tuyết, là ta có lỗi với muội! Ta dù có giết sạch bọn chúng nhưng muội vẫn không thể trở về!

Một người con gái đáng yêu như thế, lại mang cả trái tim si tình, trước khi chết còn lo lắng cho an nguy của hắn, vậy mà từ nhỏ đến lớn hắn lại không đối đãi tốt với nàng, hôm nay nàng ra đi chính trong vòng tay hắn, trên mặt còn vương vết nét cười, nàng đến tận lúc này cũng chưa từng hối hận qua.

Hoa Nhượng Hư ôm chặt lấy thân thể Hàm Tuyết, ngẩn ngơ ngồi dưới đất. Không biết trải qua bao lâu, hắn nửa tỉnh nửa mê thức dậy, sắc trời đã dần sụp tối, thân thể của Hàm Tuyết vẫn còn mềm mại và ấm áp, không như hắn tưởng sẽ lạnh như băng.

Hắn chậm rãi đứng lên, chậm rãi rời khỏi cánh rừng. Tung Sơn đã trong tầm mắt, chỉ là bây giờ đến Thiếu Lâm còn có ý nghĩa gì nữa? Hoa Nhượng Hư ngơ ngác lại đứng yên trong thoáng chốc, chẳng biết phải đi đâu về đâu.

Đột nhiên hắn phát hiện có chút không đúng, Tiểu Tuyết định chỉ hô hấp đến giờ đã vài canh giờ rồi, thân thể vì sao vẫn ấm áp như vậy. Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một trận cuồng hỉ, nhẹ nhàng áp đầu vào sát ngực nàng, sau đó ngẩng phắt dậy, cấp tốc hướng về Tung Sơn phóng đi.

“Hoa Nhượng Hư cầu kiến phương trượng Viên Quang đại sư!” Hoa Nhượng Hư đứng trước cửa Thiếu Lâm tự, nhưng không nhờ đến vị tri khách tăng thông báo mà trực tiếp dùng chân khí mang thanh âm truyền vào.

Hoa Nhượng Hư tuy nói có quan hệ sâu xa với Thiếu Lâm nhưng đây là lần đầu tiên đặt chân đến chùa. Thiếu Lâm tự có chút xao động lập tức lại khôi phục về tĩnh lặng, không đầy lát sau, Hoa Nhượng Hư đã phát hiện ra vị phương trượng phục sức theo lối tăng nhân nhanh chóng bước ra, trông ông râu tóc bạc phơ nhưng tinh thần lại quắc thước, mắt từ mày thiện, trong mắt thần quang vẫn lập lòe.

“Nhượng Hư sư đệ, người như thế nào lại hóa ra như vậy?” Tuy Viên Quang kiến thức rộng rãi, nhưng gặp Hoa Nhượng Hư trong hình dạng này tại đây cũng không khỏi thất thanh kêu lên. Hình dáng của Hoa Nhượng Hư bây giờ quả thật có chút khủng bố, quanh thân hắn nhuộm đầy máu tươi, không biết của chính mình hay của người khác, tóc tai bù xù, trông thật khổ sở.

“Tham kiến Viên Quang sư huynh!” Hoa Nhượng Hư khẽ xoay người khom lưng nói. Viên Quang đã gọi hắn là sư đệ, hắn cũng không tiện gọi ông là phương trượng nữa.

“Sư đệ, miễn lễ, sư đệ không có việc gì chứ?” Thanh âm Viên Quang vô cùng hiền hòa.

“Sư huynh, ta không việc gì, có điều sư huynh người nhất định phải giúp ta cứu mạng Tiểu Tuyết. Tiểu Tuyết hiện thời chỉ có Thiếu Lâm đại hoàn đan mới có thể giữ mạng được, sư huynh người nhất định phải giúp ta!” Hoa Nhược Hư ngữ điệu vô cùng cấp bách, trực tiếp đề cập thẳng đến đại hoàn đan.

“Sư đệ, người trước tiên cùng ta vào trong đã” Viên Quang sắc mặt khê đỗi, lộ ra vài phần khó xử, thoáng chút trầm ngâm với điều Nhược Hư vừa nói.

“Ngộ Tính, mau đi mời Viên Tuệ sư thúc đến đại điện.” Viên Quang vừa dẫn Hoa Nhược Hư tiến vào Đại Hùng bảo điện vừa phân phó với người bên cạnh.

Hoa Nhược Hư trong lòng đã gấp đến độ như kiến bò trên nồi lửa, nhìn một người trung niên tăng bên cạnh xem mạch cho Hàm Tuyết, nửa chén trà trôi qua vẫn không nói gì.

“Sư huynh, Tiểu Tuyết đã không còn nhiều thời gian nữa, người mau đi lấy đại hoàn đan cho muội ấy uống được không?” Hoa Nhược Hư trong cơn gấp gáp đã không ngăn được mình cất giọng nóng vội, bắt đầu thúc giục Viên Quang đại sư.

“Viên Tuệ sư đệ, thế nào rồi? Có kết quả hay chưa?” Viên Quang nhìn thần tình lo lắng của Hoa Nhược Hư, lắc đầu thở nhẹ một hơi, hỏi người trung niên tăng là Viên Tuệ đại sư kia.

“Phương trượng sư huynh, vị cô nương này trước thụ nội ngoại thương rất nặng, sau lại trúng phải độc. Cô ta trúng độc muốn giải cũng không khó, chỉ là muốn chữa khỏi thương thế ban đầu thì xem ra phải cần đến đại hoàn đan rồi.” Viên Tuệ đại sư rốt cuộc cũng lên tiếng.

“Vậy bây giờ phải làm sao? Chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác?” Viên Quang phương trượng cũng bắt đầu nổi lên chút lo lắng.

“Tạm thời không có biện pháp khác, ta bây giờ có thể giúp cô ta trừ khử chất độc trên người, bất quá những thương thế khác ta cũng đành bất lực, cô ta có lẽ còn chống đỡ được khoảng hai tháng, trong hai tháng này phải xem bên trong còn có phương pháp nào khác hay không rồi.” Viên Tuệ lắc đầu nói.

“Hai vị sư huynh, vì sao không còn cách nào? Viên Tuệ sư huynh chẳng phải vừa nói dùng đại hoàn đan có thể cứu Tiểu Tuyết hay sao?” Hoa Nhược Hư rốt cuộc cũng nghe ra đều không phải, vội vàng hỏi.

“Nhược Hư sư đệ có điều chẳng biết.” Viên Quang đại sư thở dài một hơi nói. “Vốn trong tự còn lại hai khối đại hoàn đan, chỉ là vào buổi tối ngày hôm qua thành linh lại bị kẻ khác trộm đi mất, mà kẻ xuống tay càng không lưu lại dấu vết gì, việc này thật sự là kỳ sỉ đại nhục của bốn tự, chỉ là Nhược Hư sư đệ không phải người ngoài nên chúng ta cũng không ngại nói cho người biết.” Viên Quang đại sư nói với vẻ mặt mắt tự nhiên.

“Bị trộm mất? Sao lại..... sao lại có thể như thế? Vậy..... vậy Tiểu Tuyết phải làm sao bây giờ?” Hoa Nhược Hư thì thảo nói, ánh mắt si ngốc chăm chăm nhìn vào Hàm Tuyết.

“Nhược Hư sư đệ, người khoan hãy gấp gáp, ta nghĩ trước tiên nên để Viên Tuệ sư đệ giúp Hàm Tuyết cô nương giải đi chất độc trên người đã, sau đó hãy nghĩ đến biện pháp khác.” Viên Quang đại sư ở bên cạnh đề nghị. Hoa Nhược Hư đỡ đầu gật đầu, ngơ ngác nhìn Hàm Tuyết. Chất độc Hàm Tuyết trúng phải cũng không tính là nặng, bằng không nàng đã không có khả năng cầm cự được đến lúc này, hơn nữa loại độc được này vốn cũng không phải loại trí mệnh.

“Nhược Hư sư đệ, người có thể nói cho sư huynh ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?” Viên Quang đại sư rốt cuộc thở dài một hơi nói.

“Bọn họ thật hèn hạ, vì có gì lại muốn đối phó với ta? Không phải chỉ thèm muốn Tình Kiếm hay sao, nếu muốn thì nói, ta có thể cho bọn chúng cơ mà, sao lại phải đối xử với Tiểu Tuyết như thế?” Hoa Nhược Hư tựa hồ như vừa nghe vừa không nghe câu hỏi của Viên Quang đại sư, cứ thì thảo lẩm bẩm trong miệng.

Không quan tâm đến sự lưu giữ của Viên Quang đại sư, Hoa Nhược Hư rất nhanh đã ly khai khỏi Thiếu Lâm. Hàm Tuyết trong lòng hần vẫn ngủ say như cũ, gương mặt tái nhợt của nàng thoáng chút huyết sắc. Thiếu Lâm tự mặc dù đã không còn đại hoàn đan tuy nhiên những dược vật phục hồi thì vẫn còn đó. Viên Tuệ đại sư về phương diện y thuật cũng có chút uyên thâm, hiện tại hô hấp của Hàm Tuyết đã bình ổn,

xem như tạm thời đã chuyển nguy thành an. Có điều Nhược Hư cũng biết, trong vòng hai tháng, nếu không nghĩ ra biện pháp nào khác thì Hàm Tuyết sau hai tháng đó có thể sẽ có một ngày ngủ yên vĩnh viễn.

Bên trong Thiếu Lâm tự, sắc mặt Viên Quang đại sư có chút khó coi.

“Phương trưởng sư huynh, chúng ta vẫn chưa tìm ra manh mối gì, sự đệ thiết nghĩ, có lẽ Thiếu Lâm chúng ta có gian tế.” Viên Tuệ thấp giọng nói.

“Trước tiên cho đệ tử đi tìm hiểu một chút, trước khi Nhược Hư sư đệ đến đây đã phát sinh sự tình gì.” Viên Quang ngẫm nghĩ nói.

Trong chốn giang hồ đột nhiên truyền ra một tin tức động trời.

Hoa Nhược Hư lại huynh kiếm vì hồng nhan. Tiềm Long Bang từ bang chủ Phương Phi Long xuống dưới, tổng cộng mấy trăm bang chúng, tất cả đều táng mạng dưới kiếm của Hoa Nhược Hư.

Hoa Sơn.

Hoa Ngọc Phương mày liễu nhú chặt, Hàm Sương lẳng lặng đứng bên cạnh.

“Tiểu Sương, nghe nói đệ tử đi tìm Tiểu Tuyết đã trở lại, có nghe tin tức gì không?” Hoa Ngọc Phương nhẹ nhàng hỏi.

“Tiểu thư, nghe nói..... nghe nói.....” Hàm Sương ấp úng có phần không dám nói.

“Nói đi, mặc kệ là tin tốt hay tin xấu.” giọng nói Hoa Ngọc Phương thực ôn nhu nhưng lại khiến người ta không thể chống cự.

“Tiểu Tuyết và thiếu gia ở cùng một chỗ, bất quá..... bất quá nghe nói Tiểu Tuyết bị thương rất nặng. Bởi mấy người đệ tử kia cũng chỉ nghe được lời đồn đãi cho nên muội đã cho bọn họ đi nghe ngóng tiếp rồi.” Hàm Sương sợ sệt nói.

Một con bồ câu đưa thư nhẹ nhàng dừng trên vai Hoa Ngọc Phương.

“Trương Liệt!” Từ trong đôi môi anh đào của Hoa Ngọc Phương thốt ra hai chữ lạnh như băng.

Lạc Dương. Chợ đêm.

Một vị bạch y thiếu niên đang ôm một bạch y thiếu nữ chậm rãi đi trên con đường lớn. Ngọc thủ nhỏ nhắn của thiếu nữ trong lòng vị thiếu niên kia không ngừng chỉ tới trở lui, thỉnh thoảng còn có mấy tiếng cười duyên như chuông bạc thánh thót dễ nghe.

“Thiếu gia, chiếc hoa tai kia thật đẹp, muội thích lắm!”

“Thiếu gia, còn cái kia là gì thế? Ôi thơm quá đi, muội muốn ăn!”

Hoa Nhược Hư gượng gượng giả cười, đối với mọi yêu cầu của Hàm Tuyết đều nhất nhất thỏa mãn, hắn bây giờ không biết còn có thể làm gì, hắn chỉ biết là trong hai tháng cuối cùng này, hắn muốn chiều cổ cho Hàm Tuyết thật tốt, những việc khác đành phải tạm thời gác lại.

“Thanh tỷ, nàng nhất định sẽ hiểu cho ta phải không?” Hoa Nhược Hư trong lòng thầm nghĩ.

———— oOo ————

40. Chương 8: Tình Duyên Nhược Mộng (tình Duyên Như Mộng)

“Tiểu Tuyết, muội có mệt hay không?” Hình dáng của Hàm Tuyết bây giờ thật buồn cười, miệng ngậm một thanh hồ lô ngào đường, hai tay không bên nào rảnh rỗi, đều cầm lấy những món trang sức nhỏ. Hoa Nhược Hư trù mền nhìn gương mặt tươi cười của nàng, dịu dàng hỏi.

“Ừm” Hàm Tuyết ậm ừ nhưng lại không phát ra lời, đôi mắt to tròn giương ra nhìn Nhược Hư, có thể nhìn ra ý làm nũng của nàng trong đáy mắt. Hoa Nhược Hư có chút cảm giác khó cười không xong, một tay đưa ra giúp nàng gỡ lấy kẹo hồ lô khỏi miệng, trả về trên tay.

“Thiếu gia ơi, chơi vui lắm, muội không còn buồn nữa, muốn được chơi đùa tiếp!” Hàm Tuyết duyên dáng nói.

“Tiểu Tuyết, ta về trước đi, ngày mai chúng ta lại đến, muội phải nghỉ ngơi một chút mới được.” Hoa Nhược Hư trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Không chịu đâu, muội không muốn trở về mà” Hàm Tuyết làm nũng không thuận theo, “Thiếu gia, chúng ta tiếp tục chơi đùa thôi.”

“Được rồi” Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ, chỉ đành tiếp tục cùng nàng đi dạo, lại thỉnh thoảng để cho nàng cắn một ít kẹo hồ lô ngọt ngào kia.

“Người ta nói Hoa công tử phong lưu đa tình, hôm nay chứng kiến, quả nhiên lời đồn không ngoa” Một thanh âm êm ả dễ nghe vang lên bên cạnh Hoa Nhược Hư, hắn xoay người lại thì phát hiện hai nam một nữ đang nhìn mình, dường như vẻ mặt mỗi người đều có điểm bất đồng.

Người đứng giữa là một tố y thiếu nữ, tóc xõa ngang vai, mắt tinh mành mành, mặt mũi tinh tế, lưu động một cổ ý cười nhàn nhạt, dáng người yếu điệu, khiến không ai là không vô hạn tơ tưởng. Nàng đang mang một dáng vẻ tràn đầy hứng thú ngắm nhìn Hoa Nhược Hư, người lên tiếng vừa rồi hiển nhiên cũng là nàng.

Bên người nàng còn có hai nam tử trẻ tuổi, trong đó một người ánh mắt đang phát ra hào quang cừu hận, chính là Phong Quá Vân. Còn người kia là một nam tử trẻ tuổi vận thanh sam, dáng hình cao lớn, diện mục tuấn tú, thần quang ẩn hiện, phong độ thanh tao, ánh mắt nhìn Hoa Nhược Hư có phần phẫn khích.

“Chẳng biết cô nương tên họ là chi? Cô nương có việc gì phân phó?” Hoa Nhược Hư chỉ liếc mắt trông bọn họ, lại cúi đầu nhìn Hàm Tuyết, giọng nói thật bình thản, nghe không ra chút ba động cảm tình nào.

“Tiểu muội Diệp Vũ Ảnh, vị này là Phương Hiệp, Phương đại ca đến từ Côn Lôn, còn vị này là.....” Vừa nói ánh mắt vừa chuyển sang Phong Quá Vân.

“Hóa ra là Diệp cô nương cùng Phương công tử, còn vị này thì không phiền cô nương nhọc công giới thiệu đâu.” Hoa Nhược Hư cắt ngang lời Diệp Vũ Ảnh, lạnh nhạt cười nói.

“Hoa huynh tuổi còn trẻ như vậy mà đã có được vị trí trên Địa Bảng thật làm cho tại hạ bội phục không thôi, chỉ là không biết Hoa huynh có nguyện ý chỉ điểm một hai chiêu cho tại hạ hay không?” Phương Hiệp trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, ngừng một chút lại tiếp: “Hoa huynh có thể an tâm, tại hạ tuyệt đối không có ý dây dưa vào Tình Kiếm, chỉ đơn thuần là dùng võ kết bạn, mong Hoa huynh không chê mà chỉ giáo!”

Hoa Nhược Hư ngạc nhiên, người trực tiếp như y thật sự là chưa từng thấy qua, vừa gặp mặt đã muốn luận võ xem ra người này hơn phân nửa là một kẻ si mê võ công rồi.

“Phương huynh đã đề cao tại hạ, tại hạ cảm thấy vinh hạnh vô cùng, bất quá ở đây lúc này, tại hạ không cách nào đáp ứng yêu cầu của Phương huynh được.” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một lúc lâu lên tiếng: “Ta bây giờ chỉ muốn ở cùng Hàm Tuyết, mong Phương huynh lượng thứ, ngày sau rảnh rỗi, tại hạ nhất định sẽ đến tìm Phương huynh thỉnh giáo.”

“Thiếu gia, người không cần chiều chuộng Tiểu Tuyết như vậy.” Hàm Tuyết khê khàng nói.

“Tiểu Tuyết, muội cũng biết ta vốn không thích tranh đấu với võ lâm mà.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài đáp.

“Hoa Nhược Hư, ngươi có biết là ngươi rất dối trá hay không? Ngoài miệng nói không thích tranh đấu với võ lâm nhưng lại có thể một hơi giết chết mấy trăm bang chúng Tiềm Long bang, quả thực đúng là tên đồ tể giết người không chớp mắt!” Phong Quá Vân ở bên cạnh lạnh lùng tiếp lấy lời.

“Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ. Tiềm Long bang tự chuốc họa vào thân, không oán được ta.” Hoa Nhược Hư lạnh nhạt nói “Bọn chúng có thể đối phó ta, bọn chúng có thể muốn Tình Kiếm, nhưng bọn chúng tuyệt không nên thương hại đến Tiểu Tuyết.”

“Ta thấy ngươi đã giết người thành tánh rồi! Thực tế bây giờ Hàm Tuyết cô nương vẫn bình an vô sự, còn Tiềm Long bang lại gặp họa diệt bang chỉ trong một ngày. Ta nghĩ đây chỉ là một cái lý do giết người mà ngươi cố tìm ra để bào biện!” Phong Quá Vân nói, vẫn lạnh giọng như cũ.

“Ta không cần giải thích nhiều với người làm gì, Hoa Nhược Hư ta hành sự không mong tạo phúc cho mọi người, chỉ mong không thẹn với lương tâm. Bất quá xin hỏi Phong huynh, người hành sự có thể không thẹn với lương tâm mình hay sao?” Hoa Nhược Hư sắc mặt có chút băng lãnh, tiếp tục nói: “Bản thân sao không nghĩ lại xem việc mình làm có đúng hay không lại đi chất vấn người khác! Tại hạ còn có việc, Diệp cô nương, Phương huynh, xin cáo từ!”

“Hay cho câu ‘không mong tạo phúc cho mọi người, chỉ mong không thẹn với lương tâm’ thật là tiêu sái!” Phương Hiệp phát ra thanh âm tán thưởng, “Trên đời thật sự có vài người có thể làm chuyện không thẹn với lòng hay sao?”

“Phương đại ca nói đúng, quả thật không có bao nhiêu người có thể làm được chuyện không thẹn với lương tâm, bất quá Hoa Nhược Hư sát nhân như ma còn hiển nhiên không thẹn với lòng, nếu cứ như vậy chỉ sợ sẽ trở thành một tên ma vương sát nhân mất thôi.” Diệp Vũ Ảnh trong giọng nói tràn đầy lo lắng, ẩn tượng của nàng đối với Hoa Nhược Hư xem ra không tốt lắm.

“Diệp tiên tử không cần lo lắng, ta nghĩ Hoa huynh không phải hạng người giết chóc, y có lẽ chỉ là rất đa tình.” Phương Hiệp đối với Hoa Nhược Hư ẩn tượng lại không tệ.

“Phương đại ca, huynh thân là đệ tử kiệt xuất nhất của Côn Lô, không phải chỉ một lòng nghĩ đến võ công hay sao!” Diệp Vũ Ảnh nhẹ thở dài, bàn tay xinh xắn vuốt qua mái tóc trước trán. “Phương đại ca, Phong đại ca, trách nhiệm của võ lâm chính đạo đều ở trên người chúng ta, không nên vì việc tư mà chậm trễ đại sự.”

“Xin Diệp tiên tử yên tâm, chúng ta biết phải làm thế nào!” Hai người kia cùng đồng thanh nói, nhưng suy nghĩ của mỗi người lại không giống nhau.

“Hoa huynh!”

“Hoa đại ca!”

Thanh âm một nam một nữ đồng thời vang lên phía sau Hoa Nhược Hư, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân hình cao lớn trắng kiện cùng một thân ảnh nhỏ nhắn xinh tươi ở bên cạnh, chính là Thiếu Lâm tục gia đệ tử Triệu Trường Không cùng cô em vợ của mình, Nga My tục gia đệ tử Hoàng Oanh Oanh.

Triệu Trường Không sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, không còn vẻ tiêu tụy như lần đầu tiên Hoa Nhược Hư nhìn thấy.

“Nguyên lai là là Triệu Huynh cùng Hoàng cô nương, đã lâu không gặp rồi!” Hoa Nhược Hư mỉm cười.

“Hoa huynh khách khí rồi, nhắc đến tại hạ thật là không ý tứ, đại hôn của Hoa huynh tại hạ cũng không thể đến chúc mừng, bất quá không tưởng được ở nơi này có thể gặp gỡ Hoa huynh.” Triệu Trường Không trong giọng nói tràn ngập tiếc ý.

“Triệu huynh có tâm ý như vậy, tại hạ đã cảm kích vô cùng.” Hoa Nhược Hư lại cười nói, đột nhiên sắc mặt khẽ biến. “Đình đang” mấy tiếng vang lên, trên mặt đất rơi xuống thật nhiều món trang sức, ánh mắt Hàm Tuyết lại khép kín, ngón tay nhỏ bé mềm oặt buông thõng.

Hoa Nhược Hư ôm lấy thân thể của nàng, xoay người nhặt lên mấy món đồ rơi trên đất, Hàm Tuyết cũng không phải lần đầu tiên như vậy, nàng hiện tại vẫn hay bất ngờ ngủ thiếp đi một cách khó hiểu, hắn nhìn mãi cũng đã quen, bất quá Triệu Trường Không và Hoàng Oanh Oanh bên cạnh lại cảm thấy kinh hãi.

“Hoa huynh, vị cô nương này không sao chứ?” Triệu Trường Không nhìn không được hỏi.

“Không việc gì, nàng mỗi ngày đều như vậy, an tâm, qua vài canh giờ nữa nàng sẽ tỉnh lại thôi.” Hoa Nhược Hư si ngốc nhìn dung nhan kiều diễm của nàng, trong lòng có chút đau xót, Hàm Tuyết mỗi lần rơi vào giấc ngủ thì thời gian lại càng dài thêm, hắn thật không biết đến khi nào thì nàng sẽ ngủ một giấc không bao giờ tỉnh lại nữa.....

“Hoa đại ca, cô ấy có phải là Hàm Tuyết tỷ tỷ không?” Hoàng Oanh Oanh bước đến bên cạnh tiếng hỏi, Hoa Nhược Hư gật gật đầu.

“Hoa huynh, chẳng lẽ không cách nào chữa khỏi loại bệnh trạng này cho Hàm Tuyết cô nương hay sao?” Triệu Trường Không ngập ngừng hỏi.

“Ta nhất định sẽ tìm ra được biện pháp.” Hoa Nhược Hư ngữ khí kiên định, bất quá trong lòng hẳn hiểu rõ, hẳn nói câu này cũng chỉ là an ủi chính mình mà thôi.

“Đúng rồi, Hoa huynh, huynh cùng Diệp tiên tử quen nhau à?” Triệu Trường Không dường như nhớ ra điều gì đó liền cất tiếng hỏi.

“Diệp tiên tử?” Hoa Nhược Hư khẽ sững sờ.

“Vừa rồi lúc ta nhìn thấy Hoa huynh, huynh không phải ở cùng một chỗ với Diệp tiên tử hay sao?” Triệu Trường Không có chút khó hiểu.

“Diệp tiên tử theo lời Triệu huynh chẳng lẽ chính là Diệp Vũ Ảnh, Diệp cô nương hay sao?” Hoa Nhược Hư có chút nghi hoặc hỏi.

“Hoa Huynh chẳng lẽ không biết rằng, Diệp Vũ Ảnh cô nương trong chốn giang hồ đã trở thành Thất Xảo Tiên Tử hay sao?” Lần này đến phiên Triệu Trường Không hóa ngạc nhiên.

Hoa Nhược Hư gật gật đầu, có chút xấu hổ, hẳn đúng là không biết thật.

Từ miệng Triệu Trường Không mới biết được, nguyên lai Diệp Vũ Ảnh không ngờ lại chính là nữ nhân của Diệp Bất Nhị, mà địa vị của nàng trên giang hồ cũng không hề thua kém phụ thân, thậm chí còn muốn cao hơn. Địa vị của Diệp Bất Nhị trên giang hồ được tôn sùng chủ yếu dựa vào Thiếu Lâm, Võ Đang, Thanh Thành, Nga Mi bốn đại môn phái, hoặc giả có thể nói nhiều người vì nể mặt của bốn đại môn phái này nên mới coi trọng ông ta, nhưng Diệp Vũ Ảnh thì không như thế! Diệp Vũ Ảnh mười hai tuổi đã bắt đầu một mình hành tẩu giang hồ, đến giờ vừa tròn sáu năm, mà danh hiệu “Thất Xảo Tiên Tử” của nàng hoàn toàn là do chính nàng tạo nên, mặc dù nàng mỹ lệ phi phàm nhưng tài khí của nàng còn vượt trên cả mỹ danh đó. Thêm vào một năm trước đây, người giang hồ lại biết được một tin tức, thì ra Diệp Vũ Ảnh lại chính là đệ tử của vị Nam Hải Thần Ni đã ẩn cư hai mươi năm trước, Tử Mộc Lệnh của Nam Hải Thần Ni cũng ở trong tay nàng, mà Tử Mộc Lệnh lại có thể trực tiếp hiệu lệnh cả bảy đại môn phái đương thời là Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành, Côn Luân, Thiên Sơn. Bởi vậy, Diệp gia bây giờ có thể nói là phong quang vô hạn.

“Hoa huynh, Diệp tiên tử kiến thức rộng rãi, có lẽ nàng ấy biết được người có khả năng chữa trị cho Hàm Tuyết cô nương không chừng, Hoa huynh sao không đi tìm gặp thử xem?” Triệu Trường Không nói.

Hoa Nhược Hư lại lặng im không lên tiếng, vốn ấn tượng của hắn đối với Diệp Vũ Ảnh mặc dù không thể nói là tốt nhưng cũng không tính là xấu, bất quá hiện giờ nghe được nàng ta chính là nữ nhi của Diệp Bất Nhị, trong lòng hẳn dâng lên một trận cảm giác không thoải mái.

“Được rồi, Triệu huynh, huynh có thể nói cho ta biết tình hình đại khái của võ lâm hiện nay không?” Nhược Hư ngẫm nghĩ một lúc lại hỏi, hẳn phát hiện ra chính mình đối với chuyện giang hồ hình như không biết gì.

Võ lâm hiện thời, bạch đạo do thất đại môn phái cầm đầu, còn hắc đạo lại do Ma Cung đứng nhất. Trong bạch đạo võ lâm, thực tế địa vị của Diệp gia và Hoa Sơn là cao hơn cả, Diệp gia mặc dù chỉ có hai cha con nhưng lại có thể phát động lực lượng của cả bảy đại môn phái, còn Hoa Sơn lại là môn phái đứng đầu trong thất phái, hơn nữa hai vị tỷ muội Hoa Ngọc Loan, Hoa Ngọc Phượng tự nhiên cũng không ai dám coi thường. Mặt khác, trong thất đại môn phái thì Thiên Sơn rất ít khi ra vào Trung Nguyên, Côn Luân lại hiếm khi đặt chân vào giang hồ. Ngoài ra, tứ đại thế gia cũng khó phân chính tà, nhưng thực lực của bọn họ so với thất đại môn phái cũng khó phân cao thấp. Bạch Y lâu tuy chỉ là một tổ chức sát thủ, nhưng bọn hắn vẫn có thể ngang hàng chống lại cả một môn phái. Nói tóm lại, võ lâm bây giờ vô cùng phức tạp, thế lực ở khắp nơi đều khó phân cao thấp.

“Có điều, tại hạ cảm giác dường như thực lực của Ma Cung so với mấy môn phái này còn cao hơn một bậc!” Hoa Nhược Hư xem như đã hiểu được đại khái, bất quá lại bắt đầu có chút nghi vấn.

“Chỉ đơn giản nhìn bề ngoài thì quả như thế, bất quá trên giang hồ thực tế còn có một một phái rất thần bí, chính là Thần Cung. Mặc dù không ai biết Thần Cung rốt cuộc ở nơi nào, tuy nhiên lại có thể xác định môn phái này quả thực tồn tại, mà mục đích chủ yếu của Thần Cung tựa hồ chính là vì đối phó với Ma Cung,

bởi vậy, mọi hành động của Ma Cung đều không thể không để ý tới Thần Cung.” Triệu Trường Không than thầm một tiếng.

“Thần Cung, Ma Cung, nghe tên thôi đã thấy đối lập rồi” Hoa Nhược Hư thì thầm nói nhỏ.

“Đúng vậy, đúng vậy, bất quá bây giờ muội nghe nói còn có thêm Tiên Cung gì nữa, không biết để làm gì.” Hoàng Oanh Oanh ở bên cạnh xen vào.

“Đúng rồi, Triệu huynh, các người tới nơi này vì chuyện gì vậy?” Hoa Nhược Hư trong phút chốc bị nhồi nhét vào đầu nhiều thứ như vậy, thoáng chốc không kịp sáng tỏ hết, tốt nhất trước mắt không muốn nghĩ ngợi nhiều.

“Yến Yến lúc sinh thời, ta đã đáp ứng với nàng, phải dẫn nàng chu du thiên hạ, mà nơi nàng muốn đến nhất chính là Lạc Dương” Triệu Trường Không sắc mặt buồn bã, thấp giọng nói.

“Tỷ phu, người đừng nên thương tâm nữa” Hoàng Oanh Oanh ôn nhu an ủi Triệu Trường Không, nhìn hẩn bằng ánh mắt tràn đầy nhu tình.

“Thực xin lỗi!” Hoa Nhược Hư áy náy nói, trong lòng khê thổ dài, Triệu Trường Không thật là ra lại là một nam tử trọng tình.

“Hoa huynh đừng nói như vậy, nếu không phải Hoa huynh thay ta giết chết cái tên Ngọc Lang Quân hỗn đần kia, chỉ sợ Yến Yến bên dưới Cửu Tuyền cũng không thể nhắm mắt, Trường Không vẫn nhớ mãi không quên.” Triệu Trường Không nhớ tới ái thiê, giọng nói có chút trầm trọng.

“Hoa đại ca, tỷ phu, các người đừng có khách khí đi khách khí lại như vậy nữa!” Hoàng Oanh Oanh bên cạnh có chút không hài lòng. “Hai đại nam nhân sao lại trở nên đa cảm thế kia.”

“Oanh Oanh nói không sai, Hoa huynh nếu thấy Triệu Trường Không còn đáng để kết giao thì từ nay về sau chúng ta hãy xưng huynh gọi đệ với nhau đi.” Triệu Trường Không cười nói có chút xấu hổ.

“Tiểu đệ ra mắt Triệu đại ca! Hành lễ không tiện, mong đại ca đừng trách.” Hoa Nhược Hư trong lòng khê dâng lên một chút ảm áp. Triệu Trường Không quả thật là một bằng hữu đáng kết giao.

“Hảo, hảo, Hoa huynh đệ!” Triệu Trường Không bàn tay đưa ta, cùng Hoa Nhược Hư nắm chặt vào nhau.

Hoa Nhược Hư có mấy phần men say, việc này cũng bởi Hoàng Oanh Oanh đề nghị, nói là vì chúc mừng Triệu Trường Không cùng Hoa Nhược Hư kết giao, cho nên cùng nhau đến một tửu lâu uống rượu, mà Hoa Nhược Hư uống ít nhiều thế nào cũng đều không thắng nổi tửu lực, nghĩ đến Hàm Tuyết còn cần đến mình chiếu cố, hẩn thà chết cũng không chịu uống tiếp, Triệu Trường Không cũng không tiện ép buộc.

Trở về khách điểm, Hàm Tuyết vẫn chưa tỉnh lại, Hoa Nhược Hư ngã xuống giường. Trong cơn mộng lung, hẩn tựa hồ cảm nhận được một cánh tay nhỏ nhắn mềm mại đang nhẹ nhàng ve vuốt trên má hẩn, dường như còn có trận trận u hương tỏa ra thơm ngát, cảm giác rất quen thuộc, nhưng ánh mắt của hẩn lại không tài nào mở ra được.

“Tỷ tỷ!” Hoa Nhược Hư bật mạnh lên khỏi giường, một loại cảm giác mãnh liệt tự đáy lòng đang trỗi dậy, tựa như có một thanh âm nói với hẩn rằng, Hoa Thiên Tình vừa mới xuất hiện qua nơi đây. Nhưng hẩn nhìn khắp phòng, bốn phía vẫn trống không như cũ, trong lòng dù có hô gọi thế nào nhưng tuyệt nhiên vẫn không có lời hồi đáp.

“Chẳng lẽ thật sự là ảo giác của ta hay sao? Nhưng sao ta lại có thể cảm nhận rõ ràng như vậy, rằng tỷ tỷ vừa mới ở tại đây.” Hoa Nhược Hư âm thầm nghĩ nhưng khổ nỗi lại không tìm ra đáp án gì.

“Ưm” một tiếng, Hoa Nhược Hư quay đầu nhìn lại, phát hiện ra ánh mắt Hàm Tuyết đang nhấp nháy. Nàng vừa mới tỉnh lại.

“Thiếu gia” Hàm Tuyết ngọt ngào gọi, Nhược Hư chỉ đành phải dẹp bỏ mối nghi kỵ trong lòng, bắt đầu hầu hạ tiểu bảo bảo đáng yêu này.

Đêm đã khuya lắm, nhưng người vẫn chưa yên.

41. Chương 9: Tình Diệc Thương Nhân (tình Cũng Khiến Người Thương Tồn)

“Thiếu gia, huynh vội quá, còn không mau ngồi dậy!” Hoa Nhược Hư giật mình, hóa ra là do Hàm Tuyết lay gọi. Hàm Tuyết vào lúc thức dậy tinh lực vô cùng tràn đầy, đến nỗi Hoa Nhược Hư vừa mới chớp mắt được một chút đã bị nàng chọc cho tỉnh lại.

Trông ra bên ngoài, sắc trời đã hừng sáng, Hoa Nhược Hư chỉ đành từ trên giường bò dậy, bắt quá hần cũng biết mình sắp chịu đựng phiền toái.

“Thiếu gia, nhanh lên đi, hôm qua muội chơi đùa còn chưa đủ mà.” Hàm Tuyết không ngừng thôi thúc Hoa Nhược Hư. Hoa Nhược Hư có chút cảm giác bất đắc dĩ, nha đầu này mấy ngày nay dường như đã bị chiều đến hư mất rồi, tính bướng bỉnh đã bắt đầu trỗi dậy. Bất quá, hần ngược lại không hề có cảm giác mất hứng, chỉ cần có thể làm cho Hàm Tuyết vui vẻ, hần đã thỏa mãn lắm rồi, có lẽ như vậy sự ân hận trong lòng hần mới giảm đi chút ít.

Tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, tiếp theo là tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, cửa mở ra, Hoa Nhược Hư không khỏi ngạc nhiên, trước cửa là một vị nam tử trẻ tuổi, chính là Nguyệt Thiên Anh.

“Sớm như vậy đã quá rầy Hoa huynh thật sự có lỗi, mong Hoa huynh đừng trách” Nguyệt Thiên Anh trên mặt tràn đầy ý cười.

“Biết là có lỗi ngươi cũng tới quá rầy không phải cố ý gây khó dễ với chúng ta hay sao?” Hàm Tuyết tức giận nói, trừng mắt nhìn Nguyệt Thiên Anh.

“Lời của Tiểu Tuyết, Nguyệt huynh đừng để ý, bất quá không biết Nguyệt huynh tìm tại hạ có chuyện gì?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng giữ lấy Hàm Tuyết, mày đầu nhíu lại.

“Tại hạ hôm nay chuẩn bị tiệc rượu mời mấy vị giang hồ bằng hữu, nghe nói Hoa huynh đang ở chỗ này, muốn mời Hoa huynh cùng đến thưởng quang, dùng mấy phần rượu nhạt, chẳng biết Hoa huynh cùng Hàm Tuyết cô nương có nể mặt tham dự hay không?” Ngữ khí của Nguyệt Thiên Anh vô cùng khách sáo.

“Ta không đi, ta chỉ muốn ra ngoài chơi mà thôi.” Hàm Tuyết một mực chối từ, một chút cũng không thêm để ý đến mặt mũi của Nguyệt Thiên Anh.

“Tiểu Tuyết không thích những loại tiệc tùng như vậy, ta cũng đành nói tiếng cáo lỗi với Nguyệt huynh, ngày khác rảnh rồi, tại hạ nhất định sẽ đăng môn báo phúng.” Hoa Nhược Hư nói tỏ vẻ tiếc nuối.

“Nhìn vẻ mặt hần cứ như ăn trộm vậy, không giống người tốt chút nào.” Hàm Tuyết sáng sớm bị người này quấy rầy đã có ý không vui, phùng mang trợn má mắng. Hoa Nhược Hư có phần tức cười, vẻ mặt Nguyệt Thiên Anh nhìn thế nào cũng có nét nhã nhặn, không như lời Hàm Tuyết nói, bất quá phán đoán chủ quan của nàng dường như cũng không sai mấy, Nguyệt Thiên Anh quả thực cũng chẳng phải người tốt gì.

“Tiểu Tuyết, ta đâu có đáp ứng đến đó đâu! Muội đừng tức giận, ta cùng muội ra ngoài chơi.” Hoa Nhược Hư vừa nói vừa nhân tiện ôm lấy thân thể mềm mại không xương của nàng.

“Thiếu gia à, huynh sao lại đối đãi với cái tên ấy khách khí như vậy chứ!” Hàm Tuyết ôm lấy cổ Nhược Hư, bên tai hần bắt mẫn nói.

“Hần hiện tại đối với chúng ta khách khách khí khí, chúng ta cũng không thể lòng dạ hẹp hòi được.” Hoa Nhược Hư cười nhạt, ôm nàng bước ra khỏi cửa.

“Đại ca, huynh sao lại trọng thị cái tên Hoa Nhược Hư ấy như vậy? Huynh đường đường là gia chủ tương lai của Nguyệt gia, một trong tứ đại thế gia, lại tự thân đi mời hần, hần còn ngang nhiên không tới.” Trong thư phòng của Nguyệt Thiên Anh ở Nguyệt gia, Nguyệt Thiên Hùng đang lúc tức giận vì huynh trưởng của mình.

“Nhị đệ, đầu óc ngươi suy nghĩ sâu xa một chút có được không? Hoa Nhược Hư bây giờ là nữ tể của Hoa Sơn, ngày sau khẳng định trở thành chủ môn Hoa Sơn, hưởng chi bằng vào thực lực cao thủ Địa Bảng của hần, ai cũng phải nhường hần mấy phần.” Nguyệt Thiên Anh giọng nói có chút mất kiên nhẫn. “Quan trọng hơn, theo tin tức ta thu được, hần cùng vợ chồng Nguyệt Thiên Hồng dường như quan hệ cũng không

tệ, chúng ta tuyệt đối không thể để hấn đứng về phía bọn họ, ít nhất cũng khiến cho hấn không xem chúng ta là địch.”

“Đại ca, đệ đang muốn hỏi huynh đây, huynh vì sao đột nhiên lại thu hồi lệnh truy sát với bọn họ, bây giờ còn phải cấp cho Bạch Y Lâu nhiều hơn mười vạn lượng hoàng kim.” Trong giọng nói của Nguyệt Thiên Hùng có chút bất mãn.

“Ta tự nhiên có chủ ý của ta, không cần ngươi lo nhiều như thế đâu!” Đối với vị đệ đệ không đầu không óc này hấn thật sự là chịu không nổi, nếu không phải vì một ít nguyên nhân, hấn đã sớm đem y đá sang một bên rồi.

“Hoa công tử, trưởng lão của chúng ta muốn gặp ngươi.” Một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt Hoa Nhược Hư, nhìn lại là một trung niên nam tử.

“Các hạ là ai? Còn trưởng lão theo lời các hạ là ai?” Hoa Nhược Hư khẽ lùi hai bước, âm thầm đề phòng.

“Hoa công tử theo tại hạ sẽ biết ngay, trưởng lão có nói, nếu Hoa công tử hy vọng Hàm Tuyết cô nương sớm ngày hồi phục thì công tử nhất định phải nể mặt đến phủ của trưởng lão, trưởng lão đang bày yến tiệc cung nghênh đại giá của Hoa công tử.” Trung niên nam tử giọng nói tuy mềm mà cứng.

“Mời các hạ dẫn đường.” Hoa Nhược Hư sau thoáng do dự liền nói.

“Thiếu gia, không nên đi. Kẻ này không giống như người tốt, trưởng lão gì đó của hấn cũng không biết là ai, cứ thần thần bí bí trông chẳng giống ai.” Hàm Tuyết ghé vào tai hấn, hạ giọng nói.

“Tiểu Tuyết, muội có sợ không?” Hoa Nhược Hư thở nhẹ một hơi, hỏi.

“Được ở cùng thiếu gia, đi nơi nào muội cũng không sợ, chỉ là..... chỉ là..... Tiểu Tuyết lo lắng cho Thiếu gia” Hàm Tuyết duyên dáng nói.

“Y nói có thể chữa trị cho muội, mặc kệ thật giả thế nào, ta đều phải đi thử một chuyến.” Thanh âm Hoa Nhược Hư vô cùng kiên quyết, nhìn ánh mắt tràn ngập nhu tình của Hàm Tuyết: “Tiểu Tuyết, vốn ta không nên khiến muội phải mạo hiểm cùng ta, nhưng nếu để muội một mình tại khách điểm ta sẽ càng lo lắng hơn.”

“Thiếu gia, mặc kệ huynh đi đâu, chỉ cần huynh dẫn theo Tiểu Tuyết là được rồi, Tiểu Tuyết sẽ không tách rời khỏi thiếu gia nữa, thiếu gia người ngàn vạn lần không được bỏ Tiểu Tuyết lại một mình” Hàm Tuyết si ngốc nói.

“Tiểu Tuyết muội an tâm, ta sẽ không bỏ muội lại đâu.” Hoa Nhược Hư giữ thật chặt thân thể của nàng, mắt thấy người kia đã đi xa rồi, liền khẽ đề khí, lập tức vượt qua mười trượng, cấp tốc đuổi theo.

“Hoa công tử, hảo công phu!” Trung niên nhân phát ra một lời tán thưởng.

“Quá khen rồi, chỉ là quý trưởng lão ở tại địa phương nào vậy?” Hoa Nhược Hư nét mặt nhìn không ra biểu tình.

“Đến rồi, Hoa công tử, mời vào!” Trung niên nhân mỉm cười, dừng trước một khoảng sân rộng mang nét cổ xưa.

“Nguyên lai là Nam Cung trưởng lão, thật sự thất kính rồi!” Hoa Nhược Hư bước qua khoảng sân, tiến vào nội đường, lập tức phát hiện ra một vị trung niên nam tử, thân hình cao lớn đang đứng ngay giữa đại sảnh, mà bên trong đại sảnh quả thật đã chuẩn bị xong một bàn thức ăn thật phong phú. Còn người trung niên nam tử kia cũng từng có một mối duyên nợ với hấn, ngày đó y đã từng xuất hiện tại hôn lễ của hấn trên Hoa Sơn, chính là đại trưởng lão của Ma Cung, đệ nhất cao thủ của Địa Bảng – Nam Cung Hiên Viên.

“Hoa công tử đến đây, xin mời, xin mời!” Sự nhiệt tình của Nam Cung Hiên Viên làm cho Nhược Hư không kịp chuẩn bị.

“Nam Cung trưởng lão không cần khách khí như vậy, Hoa Nhược Hư ta người ngay không nói lời ám muội, chỉ muốn hỏi một câu, Nam Cung trưởng lão thật sự có thể cứu được Tiểu Tuyết hay không?” Hoa Nhược Hư vẫn chưa ngồi xuống, trầm giọng chậm rãi hỏi.

“Đã Hoa công tử cấp bách như vậy, lão phu đây cũng sẽ nói thẳng....” Đối với sự trực tiếp của Hoa Nhược Hư, Nam Cung Hiên Viên dường như có chút không ngờ đến. “Ta quả thực có thể cứu được Hàm Tuyết cô nương, bất quá phải xem Hoa công tử nhà ngươi có chịu hợp tác hay không.”

Hoa Nhược Hư song mục xạ xuất ra vài đạo thần mang, bình tĩnh trừng mắt nhìn Nam Cung Hiên Viên. Nam Cung Hiên Viên vững vàng đứng đấy, phong phạm của đệ nhất cao thủ hắc đạo quả thật không giống người thường, nhìn y như đứng một cách tùy ý nhưng Hoa Nhược Hư một chút cũng không cảm nhận được khí cơ trên người y.

“Xin mời Nam Cung trưởng lão nói rõ” Hoa Nhược Hư sắc mặt giãn ra, lạnh nhạt nói.

“Hoa công tử là đóa kỳ hoa của vô lâm đương thời, tuy tuổi nhỏ mà đã có được vị trí trên Địa Bảng, có thể nói tiền đồ vô lượng, phóng mắt cả vô lâm. Trong số những người trẻ tuổi, Nam Cung Hiên Viên ta chỉ để mắt đến hai người, trong đó một người là Hoa công tử, còn người kia ta nghĩ Hoa công tử đã hiểu được là ai rồi chứ?” Nói đến đây, ánh mắt Nam Cung Hiên Viên tựa hồ có chút ôn nhu, cũng không biết có phải Hoa Nhược Hư bị ảo giác hay không.

“Có thể lọt vào pháp nhãn của Nam Cung trưởng lão thật là vinh hạnh của tại hạ, bất quá tại hạ ngu dốt không thể đoán ra tâm tư của trưởng lão, tự nhiên cũng không biết vị cao nhân mà trưởng lão ám chỉ ấy là ai.” Hoa Nhược Hư lạnh nhạt cười nhưng trong đầu hần lại hiện ra rõ ràng gương mặt xinh như hoa của Tô Đại Nhi, hần thoáng ngừng một chút lại nói: “Mời Nam Cung trưởng lão nói ra điều kiện của người đi.”

“Hoa công tử đã gấp như thế, ta cũng xin nói thẳng” Nam Cung Hiên Viên nhẹ thở dài một hơi, tựa như cực kỳ bất đắc dĩ. “Kỳ thật điều kiện này rất đơn giản, chỉ cần Hoa công tử gia nhập Ma Cung của chúng ta là được.”

“Nam Cung trưởng lão hình như có chút ép buộc rồi, tại hạ đã là đệ tử của Hoa Sơn, lẽ nào lại có thể gia nhập Ma Cung chứ?” Hoa Nhược Hư lộ vẻ khó xử, giọng nói có chút nghiêm khắc.

“Hoa công tử chẳng lẽ cho rằng mình là danh môn đệ tử nên khinh thường việc đứng cùng hàng ngũ với chúng ta hay sao?” Nam Cung Hiên Viên đối với câu trả lời của Hoa Nhược Hư một chút cũng không ngoài dự đoán, khẽ mỉm cười hỏi.

“Nam Cung trưởng lão hiểu lầm rồi, bất quá từ xưa chánh tà bất lưỡng lập, sư ân lại sâu nặng, tại hạ không thể làm chuyện phản bội sư môn được” Hoa Nhược Hư cười khổ đáp.

“Nói vậy, Hoa công tử thật không muốn cứu chữa cho Hàm Tuyết cô nương hay sao?” Nam Cung Hiên Viên vẫn với bộ dáng tươi cười ấy, trong giọng nói mặc dù dẫn theo vẻ uy hiếp nhưng biểu tình trên mặt vẫn nhìn không ra.

“Thiếu gia, muội không cần trị nữa, chúng ta đi thôi.” Hàm Tuyết trong lòng hần ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng thốt.

“Tiểu Tuyết, thật xin lỗi, là ta cứu không được muội.” Ngờ ngợ của Hoa Nhược Hư đối với nàng tràn đầy ân hận.

“Thiếu gia, nếu huynh vì muội mà gia nhập Ma Cung, Tiểu Tuyết cũng sẽ không chấp nhận đâu.” Hàm Tuyết cúi đầu nói.

“Nếu Hoa công tử không muốn, ta cũng không cưỡng cầu, bất quá Hoa công tử cần phải cẩn thận suy nghĩ lại, chỉ cần Hoa công tử nguyện ý gia nhập Ma Cung chúng ta, chẳng những có thể cứu sống Hàm Tuyết cô nương, còn có thể lấy cả cung chủ của chúng ta, tin rằng không lâu sau đó, Hoa công tử có thể sẽ trở thành người đứng đầu của Ma Cung” Giọng nói chậm rãi của Nam Cung Hiên Viên lại khiến cho cõi lòng Hoa Nhược Hư dậy lên một cơn ba đào mãnh liệt.

Trong lòng Hoa Nhược Hư lúc này đang tranh đấu kịch liệt, Hàm Tuyết, Đại Nhi, chủ nhân Ma Cung, hết thảy những việc này đối với bất cứ người nào cũng đều có sức hấp dẫn cực lớn, chỉ cần hần gia nhập Ma Cung, hần có thể một bước lên tiên. Mặc dù đối với hần mà nói, thân phận cùng địa vị cũng chẳng quan trọng, nhưng cả Hàm Tuyết và Đại Nhi trong tim hần đều chiếm những địa vị trọng yếu, liệu hần có thể làm vậy hay không? Một khi hần gia nhập Ma Cung, hần sẽ chẳng còn là đệ tử Hoa Sơn nữa, hần sẽ có lỗi

với sư phụ, sư tỷ, còn có Giác Viễn thiền sư. Nhưng mà hiện giờ, điều tối trọng nhất chính là ai có thể cứu được Hàm Tuyết đây?

“Thiếu gia, người ngàn vạn lần không được đáp ứng, Tiểu Tuyết thà chết chứ không muốn thiếu gia làm chuyện như vậy.” Nhìn thấy bộ dáng do dự của Hoa Nhược Hư, Hàm Tuyết lo lắng nói.

Nhìn mặt cười tái nhợt của nàng, nội tâm Hoa Nhược Hư dâng lên một niềm chua xót, hần bất thần hạ quyết định.

Hoa Nhược Hư ngẩng đầu lên, biểu tình trên mặt mang vài phần bi tráng, còn có mấy phần kiên định, đôi tròng mắt hữu thần sáng ngời ánh lên nhìn Nam Cung Hiên Viên, trên người tán phát ra một loại khí chất siêu phàm thoát tục. Vẻ mặt Hàm Tuyết xuất hiện vài phần mê say, ngưỡng đầu si ngốc ngẩn nhìn hần.

“Nam Cung trưởng lão, ta đáp ứng điều kiện của ông, chỉ cần ông có thể cứu sống Hàm Tuyết, ta sẽ gia nhập Ma Cung” Hoa Nhược Hư chậm chậm nói, trong giọng nói có chút cảm giác trầm trọng.

“A!” Hàm Tuyết phát ra một tiếng hô to, vội vàng nói: “Thiếu gia, không được, đại tiểu thư biết rồi sẽ không tha thứ cho huynh đâu!”

“Hảo, hảo, hảo!” Nam Cung Hiên Viên liên tiếp thốt ra ba từ hảo. “Hoa Công tử quả nhiên đã có một lựa chọn sáng suốt, chúng ta trước có thể cấp cho Hoa công tử đại hoàn đan, tin rằng Hoa công tử sẽ không bội ước.”

“Muội không cần, thiếu gia, muội không uống thuốc của bọn họ!” Hàm Tuyết trong lòng Hoa Nhược Hư giãy dụa, tức giận kêu lên.

“Tiểu Tuyết, muội an tâm, sư tỷ biết rồi sẽ không trách ta đâu.” Hoa Nhược Hư dịu dàng an ủi Hàm Tuyết.

“Hoa Công tử, trong hộp này chính là thứ mà ngươi muốn.” Nam Cung Hiên Viên trên tay đang cầm một cái hộp gấm màu đỏ, chậm rãi bước đến gần Hoa Nhược Hư, đứng trước mặt hần.

Tay Hoa Nhược Hư có chút run rẩy vươn ra. Lúc hần nhận lấy chiếc hộp này cũng chính là lúc hần trở thành một tên tiểu nhân bội tín quên nghĩa mà cả nhân sĩ võ lâm đều phỉ nhổ. Hòm rất nhỏ, cũng rất nhẹ, nhưng mặt trong lại chứa đựng một thứ gì đó thật nặng, thật nặng.

Tinh thần Hoa Nhược Hư có chút hoảng hốt, tay hần rút cuộc cũng chạm vào hộp gấm nhưng lại không phát hiện trong ánh mắt Nam Cung Hiên Viên lộ ra một tia thần sắc dữ tợn.

Đột nhiên, Hoa Nhược Hư cảm giác từ tay truyền lên một đạo chân khí, thế đến cực mạnh, hết như bài sơn đảo hải mãnh liệt ập tới, nháy mắt đã xung phá vào kinh mạch toàn thân của hần.

“A.....” Hoa Nhược Hư phát ra một tiếng thét đau đớn, tay bắt chợt rung lên, hất tay của Nam Cung Hiên Viên ra, cổ sức bay ngược về sau hai trượng, há mồm phun ra một búng máu tươi.

“Nam Cung Hiên Viên, ông thật là hèn hạ!” Hoa Nhược Hư cảm giác trong cơ thể nóng như lửa đốt, kinh mạch toàn thân đau nhức, cơ hồ không thể vận khởi chút nội lực nào. Hần ngồi xếp bằng dưới đất, hai mắt như phún hỏa trừng trừng nhìn Nam Cung Hiên Viên, oán hận nói.

“Hoa công tử, ngươi thật đúng là khờ khạo quá đi, ài, kỳ thật ta cũng là bất đắc dĩ mà thôi.” Nam Cung Hiên Viên trên mặt không có chút cảm giác hổ thẹn nào, nói tiếp: “Ngươi nói ta hèn hạ ư? Có lẽ như vậy, nhưng võ lâm này vốn dĩ ngươi lừa ta gạt, chỉ trách Hoa công tử kinh nghiệm giang hồ còn quá kém mà thôi, cũng đáng tiếc cho Hoa công tử có một thân tuyết thể võ công a.” Bộ dáng của Nam Cung Hiên Viên thoát nhìn vô cùng tiếu ngạo, tựa như có chút không nề.

“Nam Cung Hiên Viên, ông chỉ cần để ta chết là được, cần gì làm khó đến Tiểu Tuyết.” Hoa Nhược Hư thở hào hển nói, Hàm Tuyết trong lòng ngực cũng đang nước mắt lưng tròng nhìn hần, biến cố đột ngột này dường như khiến nàng có chút ngáy ngốc.

“Ài, nói Hoa công tử nhà ngươi kinh nghiệm giang hồ quá kém đúng là quá kém, tuy ta không biết đánh lén sẽ mất mặt đến thế nào, nhưng dù gì ta cũng là đệ nhất cao thủ của Địa bảng, làm sao có thể để chuyện này lộ ra ngoài chứ?” Nam Cung Hiên Viên lắc lắc đầu, thờ dãi nói, mắt nhìn Hoa Nhược Hư có mấy phần thương hại.

“Người....” Hoa Nhược Hư càng cúi tiết hơn, khí huyết dâng lên, gây ra một trận ho khan dữ dội, lại phun ra một ngụm máu tươi. Một kích toàn lực của Nam Cung Hiên Viên uy lực thật không phải chuyện đùa, hẳn bây giờ còn có thể nói chuyện được đã là giỏi lắm rồi.

“Tiểu Tuyết, ta thật sự xin lỗi muội, ta thật vô dụng, không cứu được muội.” Hoa Nhược Hư chẳng thèm liếc đến Nam Cung Hiên Viên nữa, khẽ cúi đầu nhìn Hàm Tuyết trong lòng. Hàm Tuyết trên mặt ngập tràn lệ thủy, dùng sức lắc lắc đầu.

“Hoa công tử, nhớ rằng kiếp sau đừng nên đa tình như vậy nhé!” Nam Cung Hiên Viên thở dài một hơi, tiếng nói vừa vui đi, Hoa Nhược Hư đã cảm giác một đạo kinh khí từ xa ập đến.

42. Chương 10: Tình Khổ Như Tư (tình Khổ Như Thế)

Nam Cung Hiên Viên vẫn đánh giá thấp Hoa Nhược Hư, thủ chưởng của y tiến sát người hắn, vốn trong mắt y cho rằng Hoa Nhược Hư đã không còn sức hoàn thủ. Đột nhiên, Tinh Kiếm tán phát ra đóa đóa kiếm hoa, nhắm vào thủ chưởng của Nam Cung Hiên Viên, kiếm khí lạnh lẽo làm cho y rung mình, bất đắc dĩ phải lui về sau. Hoa Nhược Hư cảm giác yết hầu một trận phát ngọt, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Lẽ nào hôm nay ta phải bỏ mạng ở đây sao? Không, ta không thể chết được. Sư tỷ còn ở nhà đợi ta, Thanh tỷ không biết ở chốn nào, Tiểu Tuyết đang đứng bên bờ vực cái chết, ta không thể chết được! Hoa Nhược Hư điên cuồng gào thét trong lòng. Nhân tình hẳn như ngưng đọng lại, chân khí còn sót lại trong cơ thể cấp tốc tụ tập khởi, Tinh Kiếm chậm chậm vung lên, hướng vào hư không vẽ ra một đường kiếm, một đường kiếm đáp lại nỗi nhớ nhung tới Hoa Ngọc Loan, đáp lại sự lo lắng cho Giang Thanh Nguyệt, đáp lại sự thương tiếc với Hàm Tuyết, đáp lại sự quyền uy của sinh mệnh, tất cả đều gói gọn trong một kiếm này, một kiếm đáp tình... kiếm ấy chính là - Tình Thâm.

Kiểm pháp xuất thần nhập hóa, kiếm chiêu kỳ diệu vô cùng, rốt cục Nam Cung Hiên Viên cũng bị bức lui vài bước, lúc này mặc dù Hoa Nhược Hư đã nhắm mắt lại, nhưng đại não lại thanh tỉnh dị thường, nhất cử nhất động chung quanh hắn đều có thể cảm ứng rõ ràng, hắn cảm thấy vòng vây kín kẽ chung quanh hé ra một khe hở, đường kiếm kết thúc, cuối cùng hắn cũng có thể đem Hàm Tuyết thoát khỏi vòng vây, vượt tường mà đi, bởi vì dùng sức quá độ, không kiếm chế được, không trung lại vấy ra một làn huyết vụ.

“Muốn chạy sao?” Nam Cung Hiên Viên hừ lạnh một tiếng, mặc dù vẫn còn khiếp sợ trước kiếm pháp vừa rồi của Hoa Nhược Hư, bất quá y khẳng định sức lực Hoa Nhược Hư giờ đã như đèn treo trước gió, thân hình liền khẽ động, định phóng người đuổi theo. Đúng lúc này, hai bóng trắng dịu dàng chợt bay đến, dừng ngay trước mặt Nam Cung Hiên Viên, Nam Cung Hiên Viên một phen kinh ngạc, không biết nên làm như thế nào mới phải, bởi vì hai người vừa tới chính là Tô Đại Nhi cùng thị nữ của nàng - Lưu Vân.

“Lưu Vân, người nói cho Đại trưởng lão biết lời của ta đi.” Tô Đại Nhi sắc mặt vô cùng khó coi, nhân thần phức tạp liếc nhìn Nam Cung Hiên Viên, sau đó chuyển mình nhằm hướng Hoa Nhược Hư vừa biến mất mà đuổi theo.

“Trưởng lão, tiểu thư bảo ta nói với ngài một câu. Tiểu thư nói, nếu ngài muốn làm cung chủ, người có thể lập tức nhường vị cho ngài.” Ngữ khí của Lưu Vân nghe không ra vẻ cao thấp, tựa như hoàn toàn là một kẻ bàng quan.

“Lưu Vân, chẳng lẽ ngươi không biết ta cũng vì muốn tốt cho cung chủ sao?” Nam Cung Hiên Viên nghe xong những lời này sắc mặt thoáng chốc trở nên vô cùng chán nản, thật lâu sau mới thở dài nói.

“Trưởng lão, ta chỉ là một nha hoàn, có một số việc ta không thể hiểu, bất quá ta biết một điều, có thể Hoa công tử và tiểu thư ở cùng một chỗ, tương lai tiểu thư sẽ không hạnh phúc, nhưng nếu Hoa công tử bây giờ mà chết đi, cả đời này của tiểu thư cũng sẽ không được vui vẻ.” Lưu Vân nhẹ nhàng nói: “Trưởng lão, ta đi tìm tiểu thư đây.” Nói xong liền quay người nhằm hướng Tô Đại Nhi vừa bỏ đi cấp tốc đuổi theo.

Hoa Nhược Hư hoàn toàn nhờ vào một cổ ý chí mà gồng gượng chạy về trước, hai mắt đã dần cảm thấy mơ hồ, bước đi dần trở nên tập tễnh, mồ hôi trên trán nhễ xuống từng giọt, đầu óc quay cuồng. Hắn vấp phải một tảng đá ngã xuống, Hàm Tuyết trong lòng hắn cũng vì cơn chấn động này mà vàng ra xa hơn một trượng, còn Hoa Nhược Hư cuối cùng cũng trở nên hôn mê hoàn toàn.

“Nhược Hư ca ca.” Tô Đại Nhi xa xa thấy Hoa Nhược Hư ngã xuống, vội hô to một tiếng, cấp tốc chạy đến chỗ hấn. Giờ phút này nàng không còn quan tâm đến thân phận Ma Cung chủ của mình nữa, đưa tay dò thử hơi thở của hấn, lúc này đã như có như không. Tô Đại Nhi trong lòng ảm đạm, ôm lấy Hoa Nhược Hư chuyển thân lao đi, mà Hàm Tuyết bên cạnh lại dường như không hề để ý đến.

“Lý Bất Nhân, nếu ngươi không thể cứu sống Nhược Hư ca ca, ta chính thức đem ngươi đi chôn!” Tô Đại Nhi lạnh lùng nói.

“Cung chủ, người yên tâm, ta nhất định sẽ cứu được Hoa công tử.” Lý Bất Nhân trong lòng có chút cảm giác khiếp vía, việc nói dối lần trước xem ra đã bị cung chủ biết rồi, lần này nếu không thể cứu sống Hoa Nhược Hư lấy công chuộc tội, chỉ sợ hấn chỉ còn một con đường chết.

“Cung chủ, người yên tâm, Hoa công tử tuy thương thể rất nặng, bất quá hấn thể chất dị thường, hơn nữa còn có một cổ chân khí hộ trụ tâm mạch, cho nên tính mệnh hấn tuyệt đối không hề nguy hiểm, bất quá” Vừa canh giờ sau, Lý Bất Nhân cung kính nói với Tô Đại Nhi. Trong nửa canh giờ này, nàng vẫn luôn nhìn Hoa Nhược Hư, ánh mắt không rời đi khắc nào, trên mặt tràn đầy lo lắng.

“Bất quá thể nào?” nàng vội vàng hỏi.

“Bồi thương thể của Hoa công tử quá nặng, cho nên có lẽ cần phải có một khoảng thời gian dài mới có thể hoàn toàn hồi phục.” Lý Bất Nhân nói nhanh, hấn không muốn mất mạng vì cơn giận của Tô Đại Nhi.

“Vậy là tốt rồi.” Nàng cuối cùng trút ra một hơi thở dài, đột nhiên sắc mặt khê đổi, rốt cục cũng nhớ đến một việc.

“Lưu Vân, Phi Nhứ, các người ở đây chiếu cố Nhược Hư ca ca, ta phải ra ngoài một chuyến.” Nàng vội vàng nói.

Tô Đại Nhi rốt cuộc cũng nhớ tới Hàm Tuyết, chỉ là lúc nàng trở lại địa phương khi này lại hóa ra ngăn người, trên mặt đất không lưu lại dấu vết gì, Hàm Tuyết không biết từ lúc nào đã tiêu thất mất dạng.

Hoa Nhược Hư không biết mình đã thiếp đi bao lâu, chỉ biết vừa trải qua một giấc mộng dài, trong mộng hấn gặp được vị tỷ tỷ xinh đẹp kia, gặp được sư tỷ, gặp được Thanh tỷ, còn có cả Tiểu Tuyết và Tô Đại Nhi, bọn họ ở cùng nhau thật vui vẻ, thật hạnh phúc, nhưng một trận cuồng phong bất chợt cuốn qua khiến cho các nàng đều biến mất, chỉ còn lại một mình hấn cô đơn trơ trọi. Trong lúc kinh hãi, hấn đột nhiên tỉnh lại.

Trước mắt hấn lúc này là một bức màn hồng, chặn đem chung quanh toát lên mùi thơm quen thuộc, hấn biết những thứ này thuộc về ai. Mấy lọn tóc còn vương trên má, một bóng người màu trắng đang nép vào người hấn ngủ say. Thân thể khê cử động, hấn cảm giác cả người nhũn ra, không có một chút khí lực.

“Nhược Hư ca ca, huynh tỉnh rồi hả?” Hấn vừa cử động thì Tô Đại Nhi đã bừng tỉnh, ánh mắt ôn nhu nhìn hấn, tựa hồ không dám tin chuyện này là thật, sau đó lập tức ngồi sát lại hấn, nụ cười lộ ra trên mặt.

“Nhược Hư ca ca, huynh cuối cùng cũng tỉnh lại, ta rất lo cho huynh.” Đại Nhi cúi đầu nói, giọng điệu nỉ non. Nhược Hư muốn đẩy nàng ra, nhưng bất đắc dĩ không còn chút khí lực nào.

“Tô... Tô cung chủ, đa tạ ân cứu mạng của cô.” Hoa Nhược Hư phát hiện lúc hấn nói những lời này, trong lòng cũng cảm giác nhói đau.

“Nhược Hư ca ca, huynh không thể gọi ta là Đại Nhi sao?” Gương mặt Đại Nhi vốn đang tươi cười đột nhiên trở nên u oán vô cùng, nàng thở dài một tiếng nhẹ nhàng hỏi.

Nhược Hư trầm mặc không nói, không khí trở nên có chút nặng nề.

“Nhược Hư ca ca, huynh đã ngủ bảy ngày rồi, chắc là đói bụng lắm! Ta đi chuẩn bị canh hạt sen cho huynh uống, huynh không nên cử động đó.” Đại Nhi lại khôi phục dáng vẻ hoạt bát, yêu kiều nói.

“Chậm đã!” Mắt thấy Đại Nhi muốn đi ra, Nhược Hư vội vàng hô lên, gắng gượng ngồi dậy.

“Nhược Hư ca ca, huynh làm sao vậy?” Tô Đại Nhi vội vàng đi đến đỡ lấy thân thể của hấn, ôn nhu hỏi.

“Tiểu Tuyết đâu? Muội ấy ở nơi nào?” Hoa Nhược Hư vội vàng hỏi.

Tô Đại Nhi sắc mặt buồn bã, ánh mắt chợt thoáng vẻ lo lắng, bất quá lập tức trở lại bình thường.

“Tiểu Tuyết bây giờ thế nào? Cô mau nói cho ta biết!” Hoa Nhược Hư thấy nàng không nói, trong lòng khẩn trương, giọng nói dậy lên chút kích động, nín chặt lấy người nàng.

“Nhược Hư ca ca, huynh yên tâm, nàng ấy không việc gì, bất quá Lý hộ pháp nói nàng phải nghỉ ngơi vài ngày.” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng nói, “Huynh trước hết hãy bảo trọng thân thể mình, không nên suy nghĩ nhiều quá.”

“Muội ấy không việc gì là tốt rồi.” Hoa Nhược Hư thở phào nhẹ nhõm, đối với lời nói của Tô Đại Nhi không chút hoài nghi.

“Nhược Hư ca ca, ta đi đây.” Tô Đại Nhi chậm rãi rời khỏi khuê phòng của mình, vừa quay đầu lại nhìn Hoa Nhược Hư, thở dài một tiếng, xoay người bước nhanh.

“Lưu Vân, Phi Như, có tin tức gì của Hàm Tuyết chưa?” Tô Đại Nhi hỏi.

“Tiểu thư, Hàm Tuyết tựa như bốc hơi khỏi thế gian, chúng ta cả một chút dấu vết cũng tìm không thấy.” Lưu Vân bắt đầu dĩ trả lời.

“Tiểu thư, Hoa công tử biết chuyện này chưa?” Phi Như ở bên cạnh nhẹ nhàng hỏi.

“Chàng bây giờ thân thể quá yếu nhược, có thể chịu không nổi dả kích, chúng ta trước hết cứ gặt chàng, chờ cho thương thể hoàn toàn hồi phục mới nói cho chàng nghe.” Tô Đại Nhi lắc đầu nói.

Tô Đại Nhi tay bưng bát canh nhẹ nhàng mở cửa, nhưng lại phát hiện một cảnh tượng kỳ dị, thân thể Hoa Nhược Hư đang trôi lơ lửng giữa không trung, trên người phát ra bạch sắc quang huy chói lọi.

Sau khi Tô Đại Nhi ra ngoài, Hoa Nhược Hư vô tình chạm phải Tình Kiếm bên cạnh. Ngay lúc hấn tay hấn vừa chạm vào kiếm, không biết vì sao tim chợt đập nhanh hơn. Lúc đó, hấn cùng Tình Kiếm như có cảm giác huyết mạch tương liên, từng tia khí tức mát lạnh theo thân kiếm truyền tới, khí tức trong người bị thôi động, chân khí bắt đầu vận chuyển theo một vòng tuần hoàn, tốc độ vận chuyển càng lúc càng nhanh, hấn cảm giác chân khí trong cơ thể càng ngày càng dư thừa, dần dần hấn tiến vào trạng thái nhập định.

Không biết trải qua bao lâu, thân thể lơ lửng giữa không trung của hấn bắt đầu chậm rãi hạ xuống, lại trở về trạng thái tựa nửa người vào thành giường ban đầu, đúng lúc này Hoa Nhược Hư từ trạng thái nhập định phục hồi tinh thần trở lại, mở to mắt ra, lại phát hiện Tô Đại Nhi đang si ngốc nhìn hấn, chén canh hạt sen sớm đã nguội lạnh rồi.

“Nhược Hư ca ca, huynh nhập định được sáu canh giờ rồi, huynh đợi một chút, ta sẽ đem cho huynh chén canh khác.” Tô Đại Nhi mỉm cười vui vẻ, lúc phát hiện Nhược Hư đang nhập định, nàng biết không thể để hấn bị quấy nhiễu nên vẫn không rời đi mà thủ hộ bên cạnh.

Hoa Nhược Hư trong lòng thở dài một tiếng, Đại Nhi, nàng hà tất phải đối tốt với ta như vậy! Hấn vận công xem xét, phát hiện thương thể mình đã hoàn toàn hồi phục, hơn nữa công lực tựa hồ còn tiến bộ lên một ít, so với trước kia càng trở nên tinh thuần thêm.

“Nhược Hư ca ca, sao huynh lại ngồi dậy? Thương thể của huynh chưa khỏi hẳn đâu.” Đại Nhi lúc quay lại thấy hấn đã mặc xong y phục, vội vàng đặt chén canh đến bên cạnh hấn.

“Đại Nhi, ta không việc gì đâu, cô không cần lo lắng.” Hoa Nhược Hư mỉm cười nói, Tô Đại Nhi lại dùng bàn tay ngọc ngà bắt mạch cho hấn.

“Tốt quá, Nhược Hư ca ca, huynh thật sự không việc gì rồi.” Tô Đại Nhi cao hứng vòng tay ôm cổ hấn, đột nhiên nhớ tới cái gì, thanh âm hơi run rẩy nói, “Nhược Hư ca ca, huynh gọi ta là Đại Nhi, huynh không trách ta nữa phải không?”

“Đại Nhi, cô đâu làm gì có lỗi với ta, ta sao có thể trách cô?” Hoa Nhược Hư thở dài nhẹ nhàng nói, hai tay hấn không biết nên để đâu, rốt cuộc cũng ôm lấy thân thể động lòng người của nàng.

“Được rồi, Đại Nhi, cô dẫn ta đi thăm Tiểu Tuyết được không?” Hoa Nhược Hư lên tiếng phá vỡ khoảnh khắc ấm áp ngán ngùi này.

“Nhược Hư ca ca, ta... ta....” Tô Đại Nhi lúng túng không biết phải nói thế nào, niềm vui trong lòng lập tức bị nỗi lo lắng quét sạch.

“Sao vậy? Đại Nhi, chẳng lẽ....” Hoa Nhượng Hư trong lòng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó khiến hắn toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trong nháy mắt trở nên rất khó coi.

“Nhượng Hư ca ca, Hàm Tuyết tỷ tỷ nàng, nàng....” Tô Đại Nhi vẫn chưa biết phải nói sao.

“Đại Nhi, mau dẫn ta đi xem Tiểu Tuyết!” Hoa Nhượng Hư trong lòng dâng trào bi thống. Tiểu Tuyết, nàng thật sự không còn trên cõi đời này nữa sao? Hắn buông Tô Đại Nhi ra, trong giọng nói chất chứa thương tâm.

“Nhượng Hư ca ca, đều tại ta không tốt!” Tô Đại Nhi trong âm điệu ngập tràn vẻ hối hận, cuối cùng cũng bắt đầu thuật lại chuyện đã qua.

Nghe nàng kể xong, Hoa Nhượng Hư trầm mặc thật lâu, hắn có thể tưởng tượng được chăng? Hắn biết hắn không thể làm thế, nhưng trong lòng hắn lại đang trách cứ nàng, sao nàng lại không đem Hàm Tuyết cùng về chứ?

“Đại Nhi, ta phải đi.” Hoa Nhượng Hư cuối cùng cũng lên tiếng, ngữ khí không có chút cảm xúc gì, có lẽ chính bản thân hắn cũng không thể dứt khoát được.

Đại Nhi cũng không tiện níu giữ, sau lưng Nhượng Hư tiếng đàn ưu thương văng vẳng, một bài Đại Nhi khúc cất lên như tiễn bước hắn ra đi.

“Hoa Nhượng Hư, người đứng lại!” Thanh âm lạnh băng từ sau lưng truyền lại, Hoa Nhượng Hư xoay người, có chút ngạc nhiên, người đuổi theo là thị nữ Lưu Vân của Tô Đại Nhi.

“Lưu Vân cô nương, có chuyện gì không?” Hoa Nhượng Hư nhạt giọng hỏi.

“Hoa Nhượng Hư, tiểu thư có lỗi gì với người chứ? Chuyện xưa không nói, chỉ nói từ lúc người hôn mê, tiểu thư bảy ngày bảy đêm không nghỉ ngơi, lúc nào cũng ở bên người, bây giờ người khỏe rồi, nói một tiếng là đi, người có còn lương tâm không hả? Hàm Tuyết cô nương thất tung cũng không phải là lỗi của tiểu thư, tiểu thư trong lòng chỉ có người, làm sao còn chú ý đến người khác? Ta cũng đã thấy nhiều kẻ bạc tình bạc nghĩa, nhưng chưa thấy ai phụ tâm bằng người!” Lưu Vân xem ra vô cùng tức giận, chẳng thềm kiêng nề gì nữa, sa sả mắng hắn một hơi.

“Lưu Vân cô nương, có rất nhiều chuyện đã được định sẵn, ý trời trên người, ta với Đại Nhi kiếp này có lẽ vô duyên.” Giọng nói Hoa Nhượng Hư có chút thê lương, hắn không thể gạt mình, hắn biết tận đáy lòng hắn cũng rất thích nàng, bởi vậy không lâu trước đó hắn đã không cầm lòng được mà gọi nàng một tiếng Đại Nhi, chẳng những không đẩy nàng ra mà còn ôm nàng vào lòng. Nhưng mà, nàng là Ma cung cung chủ, Nam Cung Hiên Viên là Ma cung trưởng lão, cho dù hắn có thể bất kể việc Nam Cung Hiên Viên dùng thủ đoạn hèn hạ đối với hắn thế nào, nhưng cũng bởi Nam Cung Hiên Viên mà Hàm Tuyết xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Nam Cung Hiên Viên, hắn chắc chắn phải đối đầu với Ma cung cho đến cùng.

“Phụ tâm vẫn là phụ tâm, còn nói ý trời cái gì nữa, ta xem người đúng là một ngụy quân tử.” Lưu Vân chế nhạo nói.

“Nàng có thể từ bỏ Ma Cung không? Nàng có thể vì ta mà giết Nam Cung Hiên Viên không?” Hoa Nhượng Hư đối với lời chế nhạo của Lưu Vân như không để ý, chỉ cười nhạt, xoay người chậm rãi bước đi, bỏ lại Lưu Vân lúc này đột nhiên ngây ngốc như một con mọt kẻ.

“Hắn muốn giết trưởng lão? Việc này, việc này phải làm sao bây giờ?” Lưu Vân thì thào nói. Tiểu thư, người sẽ làm gì đây?

———— oOo ————

43. Chương 11: Tình Lộ Mang Mang (đường Tình Mênh Mang)

Hoa Nhượng Hư trong lòng trở nên mờ mịt, hắn không biết bây giờ nên đi đâu, Thanh tỷ không có tin tức gì, Tiểu Tuyết cũng chưa biết sống chết ra sao, đến nơi nào không rõ. Hắn muốn đi tìm bọn họ, nhưng lại

không biết làm cách nào để tìm; đang lúc lang thang trên đường, đột nhiên nghe tiếng chuông từ xa vọng đến.

Bạch Mã tự được khách hành hương viếng thăm liên miên không dứt, có thể nói là hương hỏa thịnh vượng. Hoa Nhược Hư trong lúc vô ý đi đến nơi này, thôi thì cũng bước vào trong, lòng hấn thăm cầu phúc cho Thanh tỷ cùng Tiểu Tuyết, chỉ mong các nàng có thể bình an vô sự.

“Thật không ngờ Hoa công tử cũng tới nơi này!” Một âm thanh dễ nghe của nữ nhân vang lên bên tai, Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ quay đầu lại thì trông thấy một thiếu nữ mỹ lệ đang đứng cách đó không xa.

“Diệp cô nương có thể đến, tại hạ lại không thể đến sao?” Hoa Nhược Hư cười nhạt, nguyên lai nữ nhân ấy chính là Diệp Vũ Ảnh mà không lâu trước đây hấn đã gặp qua, chỉ là bây giờ lại không thấy hai người Phương Hiệp và Phong Quá Vân bên cạnh nàng.

“Người tín Phật lòng nên từ bi, dạ phải thương người, không biết Hoa công tử có nghĩ như vậy không?” Diệp Vũ Ảnh môi đào hé mở, chậm rãi nói.

“Nếu Phật thật sự có thể cứu thế nhân, giúp thế nhân luôn bình an, chắc cũng không có ai đến khẩn cầu nữa đâu.” Hoa Nhược Hư nhạt giọng nói, “Tại hạ có việc, xin cáo từ đi trước.”

Hấn chậm rãi rời khỏi Bạch Mã tự, lại phát hiện Phương Hiệp và Phong Quá Vân hai người đang đứng ở cửa, hấn gật đầu với Phương Hiệp, không để ý đến ánh mắt phẫn nộ của Phong Quá Vân đang nhìn hấn, cứ thế mà đi.

“Xin hỏi có phải Hoa công tử đó không?” đột nhiên phía trước có người đang tiến về phía hấn, là một trung niên nam tử bình thường, không có điểm gì đặc biệt.

“Chính là tại hạ, xin hỏi tiền bối có gì phân phó?” Hoa Nhược Hư khách khí hỏi.

“Hoa công tử quá khách khí, ta chỉ được người ta ủy thác, có một thứ phải giao cho công tử, xin mời công tử nhận lấy.” trung niên nam tử đưa cho Hoa Nhược Hư một món đồ, chính là một chiếc khăn tay được xếp vuông vức.

Hấn trong lòng dậy lên chút kích động, khăn tay này tựa hồ hấn đã thấy qua, xem ra rất giống với cái mà trước đó đã đưa cho Tiểu Tuyết, đôi tay run run mở ra, phát hiện còn có một thanh hoa châu (vật trang sức bằng ngọc trai), lần này có thể khẳng định đây là của Tiểu Tuyết, bởi thanh hoa châu này là hấn mua cho nàng, trên châu hoa còn khắc một chữ “Tuyết” thật nhỏ.

“Thiếu gia, Tiểu Tuyết bây giờ tốt lắm, thiếu gia không cần lo lắng, đợi Tiểu Tuyết hết bệnh rồi, Tiểu Tuyết sẽ mau chóng đến tìm người.” Trên khăn tay còn có hai hàng chữ nhỏ, Hoa Nhược Hư chột ngắc đầu, phát hiện người nọ đã biến đâu mất, không biết rời đi bằng cách nào rồi.

“Tiểu Tuyết, nàng thật sự không việc gì chứ?” Hoa Nhược Hư thì thầm trong lòng, nếu nàng thực sự không việc gì sao lại không đến tìm hấn? Vì sao lại chỉ đem một tín vật nhỏ bé đến báo tin? Cho dù đang chữa bệnh cũng phải cho ta biết nàng đang ở đâu chứ. Bất quá hấn mặc dù trong lòng có chút hoài nghi, nhưng cuối cùng cũng đã có tin tức về nàng, nếu không phải nàng cam tâm tình nguyện, nàng sẽ không giao tín vật này cho hấn, hấn bây giờ chỉ có thể tin nàng đúng là đang chữa bệnh, đây cũng là lời giải thích tốt nhất mà hấn có thể nghĩ ra.

“Hoa đại ca ỉ”

“Hoa huynh đệ !”

Hai tiếng kêu đưa hấn tỉnh lại trong lúc trầm tư, sau đó mới giật mình phát giác mình đang còn trên đường cái, trên đường có không ít người chỉ chỗ nhìn hấn, nghĩ lại một kẻ đứng ngẩn ngơ trên đường dĩ nhiên sẽ khiến người khác cảm thấy kỳ quái rồi.

“Triệu đại ca, Hoàng cô nương, lại gặp nhau rồi!” Hoa Nhược Hư nhìn thấy một nam một nữ trước mặt, trong lòng cảm thấy vui sướng, hai người này chính là Triệu Trường Không và Hoàng Oanh Oanh.

“Phải a, Hoa đại ca, mấy ngày nay không tìm thấy huynh, còn tưởng huynh đi rồi chứ.” Hoàng Oanh Oanh dáng vẻ hoạt bát, đột nhiên lại hỏi tiếp, “Hàm Tuyết tỷ tỷ đâu? Sao tỷ ấy không đi cùng Hoa đại ca?”

“Một lời khó nói hết, Triệu đại ca, không bằng chúng ta tìm một chỗ nào đó đi.” Hoa Nhượng Hư vừa mới biết được tin tức của Hàm Tuyết, bây giờ lại gặp được bằng hữu, tâm tình tự nhiên tốt lên không ít.

“Cái lão Nam Cung Hiên Viên này thật đáng ghét mà!” Hoàng Oanh Oanh căm giận nói, đối với hai người bọn họ Hoa Nhượng Hư không có gì phải giấu giếm, chỉ có chuyện về Tô Đại Nhi là y không nói ra, sau khi nghe xong, Hoàng Oanh Oanh lại càng thêm phần nộ.

“Người trong Ma cung làm việc luôn chỉ cần đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn, việc này đối với bọn họ mà nói cũng chỉ là chuyện bình thường. Bất quá Nam Cung Hiên Viên thân là hắc đạo đệ nhất cao thủ, lại dùng thủ đoạn như vậy, thật ngoài sự tưởng tượng của mọi người.” Triệu Trường Không ngẫm nghĩ nói, “Chỉ là, Hoa huynh đệ, hấn tựa hồ không phải nhắm vào Tình Kiếm, theo lý các người với hấn không có thâm cừ đại hận, hấn vì cái gì phải một lòng dồn các người vào tử địa chứ?”

“Ta cũng không rõ lắm.” Hoa Nhượng Hư lắc đầu nói, “Bất quá mặc kệ là nguyên nhân gì, ta rồi sẽ tìm hấn tính sổ, chỉ là ta cũng tự hiểu rõ bây giờ bất luận là võ công hay kinh nghiệm giang hồ ta cũng đều kém xa hấn.”

“Hoa đại ca, huynh không cần phải gấp gáp, huynh còn trẻ như vậy, qua vài năm nữa khẳng định hấn không phải đối thủ của huynh đâu.” Hoàng Oanh Oanh bên cạnh khích lệ hấn.

“Kỳ thật mấy chuyện này với ta mà nói cũng không quan trọng lắm, ta bây giờ chỉ hy vọng Tiểu Tuyết không việc gì, nên việc báo cừ cũng không phải chuyện cấp bách.” Hoa Nhượng Hư thở dài nói.

“Cát nhân tự hữu thiên tương, ta nghĩ Hàm Tuyết cô nương nhất định sẽ bình yên vô sự, Hoa huynh đệ không cần lo lắng.” Triệu Trường Không an ủi, mất đi người yêu rõ ràng làm hấn rất thống khổ.

“Ta cũng tin Tiểu Tuyết không có việc gì.” Hoa Nhượng Hư cúi đầu nói, trong đầu lại hiện ra thân ảnh kiều diễm của nàng.

“Được rồi, Hoa đại ca, ba ngày sau người có tham gia diễn lễ không?” Hoàng Oanh Oanh đột nhiên hỏi.

“Diễn lễ? Diễn lễ gì?” Hoa Nhượng Hư ngạc nhiên.

Trên giang hồ mới xuất hiện một môn phái, xưng là Tiên cung, cung chủ thân phận bất minh, bất quá bọn họ mấy ngày trước có phát thiệp mời, vào hai mươi bốn tháng bảy, tức ba ngày sau, sẽ cử hành diễn lễ khai đàn, tại tổng đàn bọn họ ở cách tây thành Lạc Dương hai mươi dặm, nghe nói đây vốn là một trang viên hoang phế, bất quá sau khi sửa chữa lại thì rất nguy nga tráng lệ, giống như một tòa cung điện vậy.

Tiên cung? Rốt cuộc là cái gì? Có quan hệ với Thần cung và Ma cung không nhỉ? Hoa Nhượng Hư trầm nghĩ.

Triệu Trường Không cùng Hoàng Oanh Oanh đều nhận được thư mời, bọn họ nghĩ dù sao cũng nhàn rỗi vô sự, đi xem chắc cũng không có việc gì, hơn nữa loại diễn lễ khai đàn này cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ, rất nhiều môn phái mới sáng lập đều làm như vậy, một là muốn thông cáo cho võ lâm thiên hạ biết sự tồn tại của môn phái mình, hai là cũng để hấp dẫn võ lâm nhân sĩ nhập môn.

Hoa Nhượng Hư có chút lo lắng nhưng cuối cùng cũng quyết định đi với bọn họ, bởi hấn bây giờ cũng không biết nên đi đâu, hơn nữa diễn lễ khai đàn đó hấn sẽ có nhiều võ lâm nhân sĩ xuất hiện, nói không chừng cũng có thể thăm dò tin tức của Thanh tỷ.

Ba ngày sau, Tiên cung Lạc Dương tổng đàn.

Hoa Nhượng Hư, Triệu Trường Không, Hoàng Oanh Oanh ba người cùng tiến vào đại sảnh, phát hiện số người ở đây cũng khá đông. Nhìn khắp bốn phía, nơi này kỳ thật cũng không thể xem là xa hoa, nhưng quả thật rất rộng, có thể chứa hơn ngàn người. Thần đàn đều đã được dọn xong, chỉ là dường như vẫn chưa thấy người của Tiên cung.

“Hoa công tử, lại gặp nhau rồi!” Thanh âm nhỏ nhẹ dễ nghe bên cạnh vang lên, lần này hấn không quay lại cũng biết là ai rồi.

“Diệp cô nương cũng đến xem nhiệt náo à, thật sự là hạnh ngộ, hạnh ngộ.” Hoa Nhượng Hư mỉm cười, quay đầu lại, Diệp Vũ Ảnh cùng Phong Quá Vân và Phương Hiệp ba người quả nhiên đã đi tới bên cạnh hấn.

“Thiếu lâm tục gia đệ tử Triệu Trường Không xin ra mắt Diệp tiên tử.” Triệu Trường Không cung cung kính kính hướng Diệp Vũ Ảnh thi lễ, Hoàng Oanh Oanh tuy không có ý vui nhưng cũng khom người theo Triệu Trường Không.

“Triệu huynh, Hoàng cô nương không cần khách khí.” Diệp Vũ Ảnh vội nói, bất quá đối với việc bọn họ thi lễ cũng rất thân thiện.

“Hoa huynh, gần đây thế nào? Sao không thấy vị cô nương lần trước đi cùng người?” Phương Hiệp bước lên chào hỏi Hoa Nhược Hư.

“Cũng tốt, đa tạ Phương huynh quan tâm.” Hoa Nhược Hư trong lòng có chút đau xót, miễn cưỡng vừa cười vừa nói, “Tiểu Tuyết đang có việc, tạm thời không ở cùng ta.”

“Chơi chán rồi dĩ nhiên sẽ ném qua một bên thôi.” Phong Quá Vân nói, cái giọng the thé khinh khỉnh của y làm người ta khó chịu. Hoa Nhược Hư sắc mặt lạnh lùng, hai đạo thiểm điện lóe lên trong mắt trừng trừng nhìn Phong Quá Vân, Phong Quá Vân bỗng nhiên cảm thấy rùng mình. Hoa Nhược Hư hừ lạnh một tiếng, không nói gì, thu hồi ánh mắt lại, Phong Quá Vân cảm giác tựa hồ toàn thân đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt vừa rồi của Hoa Nhược Hư, thật đáng sợ.

Sáu người phân chia chỗ ngồi, không biết vô tình hay cố ý, Diệp Vũ Ảnh lại ngồi bên cạnh Hoa Nhược Hư. Điển lễ khai đàn vẫn chưa bắt đầu, trong đám người tựa hồ có vài kẻ đã bắt đầu không còn kiên nhẫn nổi, cứ nhao nhao cả lên.

Chính vào lúc này, có tiếng tấu nhạc truyền tới, từ trong nội đường chậm rãi xuất hiện mười hai bạch y thiếu nữ xinh đẹp, chia làm hai bên. Ngay sau đó ba nam một nữ đi ra, thoát nhìn đều còn trẻ, tuổi chưa đến ba mươi. Cuối cùng một trung niên nam nhân mặc cẩm bào xuất hiện.

“Hôm nay được chư vị võ lâm đồng đạo tham dự thịnh điển của bốn cung, bốn cung trên dưới đều cảm kích vô cùng, nhưng vì cung chủ bốn cung đang trong thời kỳ bế quan, không thể tự mình chiêu đãi chư vị, bốn nhân Phạm Tính Thiểm là phó cung chủ của bốn cung, theo lệnh của cung chủ cùng với tứ đại đường chủ xin được tiếp đãi các vị, mong chư vị thứ lỗi.” Trung niên nam tử kia tuy không nói lớn, nhưng trung khí hùng hồn, từng tiếng rõ ràng truyền đến tai mỗi người.

Hôm nay tới tham gia điển lễ lại không có một đại nhân vật nào, có lẽ chỉ có mấy người Diệp Vũ Ảnh là xem như có chút tên tuổi. Điển lễ tiến hành rất thuận lợi, bất quá Hoa Nhược Hư lại căn bản không quan tâm nhiều, ánh mắt hần chỉ chăm chú nhìn về phía hồng y nữ tử trên kia, cũng chính là Chu Tước đường chủ của Tiên cung.

“Hoa công tử, không nên khinh cử vọng động!” Hoa Nhược Hư nhin không được định đứng lên, lại nghe Diệp Vũ Ảnh khẽ kêu. Nàng sớm đã phát hiện Hoa Nhược Hư có chút kỳ lạ, mặc dù không biết là nguyên nhân gì, nhưng nhìn tâm thần hần đại loạn cũng biết sẽ có chuyện. Hoa Nhược Hư trong lòng cảm thấy thanh tĩnh lại, nàng ta vì sao lại ở đây? Mặc dù hần biết mình không nhận lầm, nhưng hần lại không rõ nguyên do vì sao nàng đến đây. Còn nữa, rõ ràng nàng đã thấy mình, tại sao một chút dấu hiệu nhận biết cũng không có? Hần hít sâu một hơi, muốn ngăn chặn tâm tình đang kích động nhưng lại phát hiện ra trong lòng mình thật sự khó bình tĩnh đến nỗi những việc đang diễn ra hần cũng không hay biết, tâm trí hần đã bị vấn đề này lấp đầy.

Không biết khi nào thì điển lễ kết thúc, tựa hồ vẫn còn rất nhiều kẻ ở lại, đám người Hoa Nhược Hư trở về trong thành.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

“Diệp cô nương, muộn thế này còn chưa ngủ sao?” sắc mặt Hoa Nhược Hư thoát nhìn có vẻ hơi tiêu tụy.

“Hoa công tử chẳng phải cũng như vậy hay sao?” Diệp Vũ Ảnh e thẹn cười, ánh đèn chiếu xuống lấp lánh trên đôi má phớt hồng trắng nõn của nàng, lộ ra một vẻ đẹp tuyệt thế.

“Không biết Diệp cô nương có gì phân phó?” Hoa Nhược Hư hơi quay đầu lại, ngữ khí có chút lạnh lùng.

“Hoa công tử hình như muốn đi ra ngoài phải không?” Diệp Vũ Ảnh liếc mắt nhìn vào phòng, đột nhiên hỏi.

“Diệp cô nương chẳng lẽ cũng có hứng thú với việc riêng của tại hạ sao ?” Hoa Nhược Hư cười nhẹ, hỏi ngược lại.

“Tiên cung trên giang hồ xuất hiện có thể nói không hề báo trước, hôm nay lại thấy thực lực bọn họ cũng thuộc loại bất phàm, có thể thấy bọn họ đã chuẩn bị việc từ lâu rồi, bởi vậy ta không thể không nghi ngờ động cơ của họ. Hôm nay thấy phản ứng của Hoa công tử, nếu Diệp Vũ Ảnh đoán không sai, thì Hoa công tử đã phát hiện được điều gì đó.” Diệp Vũ Ảnh trầm ngâm một chốc nói.

“Đây là việc riêng của ta, xin Diệp cô nương đừng hỏi đến.” Hoa Nhược Hư trầm mặc một lúc rồi đáp.

“Việc riêng của Hoa công tử Vũ Ảnh quả thật không dám hỏi tới, chỉ là hy vọng Hoa công tử có thể giúp Vũ Ảnh một việc.” Diệp Vũ Ảnh thở dài nói.

“E là tại hạ không thể giúp gì được cho Diệp cô nương.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng cự tuyệt, trong lòng hẳn cũng không muốn quá thân cận với Diệp Vũ Ảnh nên cũng không muốn dây dưa nhiều.

“Nếu Vũ Ảnh đoán không sai, Tiên cung Chu Tước đường chủ có quan hệ gì đó với Hoa công tử phải không?” Diệp Vũ Ảnh đối với lời cự tuyệt của Hoa Nhược Hư như không nghe thấy, mỉm cười nói, “Bất quá theo Vũ Ảnh thấy, Hoa công tử cứ tự mình điều tra như thế, có lẽ sẽ đã thảo kinh xà, nói không chừng ngược lại còn gây bất lợi cho công tử.”

Hoa Nhược Hư có phần kinh hãi, Diệp Vũ Ảnh có thể trở thành Thất Xảo Tiên Tử xem ra cũng không phải hư danh, ít nhất bây giờ có thể thấy tâm tư kính đáo của nàng, khả năng quan sát, óc phán đoán thực xuất sắc. Mặc khác xem ra nàng cũng biết không ít chuyện của mình, điều này làm hắn có chút kinh hãi trong lòng.

“Không biết Diệp cô nương có đề nghị tốt gì chẳng?” Hoa Nhược Hư ngẫm nghĩ nói.

“Hôm nay Tiên cung có nói, bọn họ từ mai sẽ bắt đầu, trong thời gian bảy ngày tới sẽ chiêu mộ kim y, ngân y, bạch y và tử y kiếm sĩ, mỗi nhóm ba mươi sáu người, phân biệt trở thành tiên cung tứ đường đệ tử. Theo suy đoán của ta, ba mươi sáu tên tử y kiếm sĩ sẽ trở thành bộ hạ của Chu tước đường chủ, với thân thủ của Hoa công tử, muốn trở thành một tử y kiếm sĩ là chuyện dễ dàng. Bất quá, hiện tại Hoa công tử lại rất nổi danh trên giang hồ, không ít người biết mặt, cho nên nếu Hoa công tử cứ giữ nguyên thân phận và diện mạo này, có thể sẽ khiến cho người khác hoài nghi.” Diệp Vũ Ảnh tự tin nói, dáng vẻ như đã tính trước mọi chuyện, “Bất quá, chỉ cần Hoa công tử nguyện ý, Vũ Ảnh sẽ tạm thời thay đổi một chút diện mạo của công tử, mặt khác Vũ Ảnh cũng đã chuẩn bị một thân phận thích hợp cho người, cam đoan sẽ không ai có thể hoài nghi Hoa công tử.”

“Điều kiện chắc là tại hạ sẽ nghe ngóng tin tức cho Diệp cô nương?” Hoa Nhược Hư ngẫm có chút trào lộng nói.

“Chỉ là hy vọng Hoa công tử thay mặt điều tra Tiên cung, quan trọng nhất chính là thân phận của Tiên cung cung chủ.” Diệp Vũ Ảnh gật gù đầu, đối với lời nói mỉa mai của hắn cũng không chút bận tâm.

———— oOo ————

44. Chương 12: Tình Đồ Đa Khí

Tiên cung mỗi tháng cấp cho một vị kiếm sĩ 120 lượng bạc, so với những gia đình giàu có bình thường khác là cao hơn rất nhiều, mà đa số kẻ tập võ kia vốn chỉ vì nuôi gia đình cho nên số người muốn gia nhập tiên cung nhiều không kể xiết, cạnh tranh nhau cũng kịch liệt dị thường.

Đến ngày thứ bảy, rốt cuộc cũng xác định tất cả các kiếm sĩ được chọn.

Chư Cát Vân đến từ một gia đình nhà võ bình thường, năm nay chỉ vừa 20, bộ dạng mặc dù không được xem là ngọc thụ lâm phong, phong lưu tiêu sái nhưng cũng tính là tuấn tú. Không lâu trước đây, nói đến ông nội hắn – Chư Cát Phong cũng có thể coi là hách hách nổi danh, chỉ tiếc là cha hắn không được như vậy, Chư Cát thể gia vì thể nhanh chóng tụt dốc, hắn mặc dù muốn khôi phục lại hùng phong của Chư Cát thể gia nhưng bất đắc dĩ cũng đành hữu tâm vô lực, Chư Cát Vân hôm nay chỉ có thể dựa vào việc làm thủ hạ cho người khác để kiếm cơm ăn.

Vào Tiên cung rồi hần mới phát hiện ra tổ chức của nơi này nghiêm mật dị thường, hần tới đây đã bảy ngày nhưng cả Đường chủ cũng chưa từng gặp qua, càng không cần nói tới việc diện kiến cung chủ. Tại nơi đây, hần không gọi bằng Chư Cát Vân mà kêu là Tử Y Thập Tam, bởi vì hần thuộc hàng tử y kiếm sĩ, số hiệu 13, tất cả Tử Y Kiếm Sĩ đều thuộc về Chu Tước Đường. Kiếm Sĩ bọn họ đều là hai người một tổ, cùng theo hần chính là Tử Y Thập Bát, tên thật của gã là Liễu Phong. Hần chỉ biết có bấy nhiêu đó vì trong cung có quy định, trong lúc ở cùng nhau không được lắng nghe sự tình của đối phương. Trong bảy ngày đó, không phát sinh ra bất cứ chuyện gì, chỉ là mỗi ngày đúng giờ đều có người mang cơm tới, cảm giác so với ngồi lao không khác biệt mấy. Trong bảy ngày hần ngoại trừ nhìn thấy Liễu Phong cùng người đưa cơm kia, còn lại không gặp qua bất luận kẻ nào.

“Nửa canh giờ sau, tập hợp tại nghị sự sảnh, đường chủ muốn nói chuyện cùng các ngươi!” Ngày thứ tám, rốt cuộc cũng có một tử y thiếu nữ mỹ mạo đến đây, sau khi nhanh chóng nói xong những lời này lập tức xoay người rời đi, không hề nán lại.

Tứ đường tựa hồ độc lập với nhau, mỗi đường nghị sự đều là riêng lẻ, nửa canh giờ sau, ba mươi sáu tử y kiếm sĩ đều tụ tập lại một chỗ, Chư Cát Vân rốt cuộc lại một lần nữa trông thấy Chu Tước đường chủ, hôm nay nàng ta cũng vẫn một thân tử y, diện mạo thật đẹp dễ cũng thật lạ lắm, dáng người thon dài yếu điệu mang lại cho hần một cảm giác quen thuộc. Từng nhiều lần cùng nhau triển miên trên giường, hần tin rằng hần tuyệt đối không nhận lầm.

“Đây là của ngươi, nhận lấy!” Một tử y thiếu nữ chuyển cho hần một cuốn sách hơi mỏng, hôm nay đường chủ triệu tập bọn họ chỉ là cấp cho mỗi người một quyển sách nhỏ, nghe nói bên trong là một bộ võ công chiêu số. Chư Cát Vân cường chế nội tâm đang kích động, rốt cuộc nhìn lại không dám nhìn nàng.

“Thập Tam, ngươi không trở về còn ở đây nhìn cái gì?” Một tử y thiếu nữ quát lên với hần, những kẻ khác đều đã lục tục rời đi, chỉ còn lại hần cứ đứng chôn chân ra đó.

“Vâng ạ, thuộc hạ cáo lui!” Chư Cát Vân trong lòng bất thần cả kinh, âm thầm đề tỉnh chính mình không nên thất thố.

Trông thấy bóng lưng Chư Cát Vân, Chu Tước đường chủ đột nhiên trống ngực đập mạnh.

“Tiểu Lan, tối nay dẫn hần đến chỗ ta, đừng cho bất cứ ai biết!” Nàng hạ giọng dặn dò.

Nhìn quyển sách nhỏ trên tay, mở ra bất ngờ phát hiện đây chính là Hoa Sơn kiếm pháp, trong lòng hần không khỏi dâng lên một trận cười khổ, chẳng lẽ đây chính là thiên ý hay sao? Hần đúng là vẫn còn muốn học nó, bất quá xem kỹ, vốn kiếm phổ này không được đầy đủ, mặc dù hần không học qua Hoa Sơn kiếm pháp nhưng hần cũng có hiểu biết chút đỉnh, ít nhất nhìn sơ qua chiêu số cũng không được nhiều lắm.

“Thập Tam, ngươi bây giờ ra ngoài, không được kinh động đến Thập Bát trong phòng!” bên tai hần đột nhiên vang lên một tiếng nói khe khẽ nhưng rõ ràng. Hần giật mình, trông về phía Liễu Phong cách đó không xa, thấy gã đang tập trung toàn bộ tinh thần lên quyển sách, hai tay trong lúc vô ý còn vẽ vờ chi đó.

“Theo ta, không được phát ra tiếng!” Hần phát hiện ra đây chính là tử y thiếu nữ mà ban ngày đã quát tháo hần.

Yên lặng đi theo sau nàng, hần đột nhiên phát hiện cô gái này võ công rất cao, bước chân chạm đất không chút tiếng vang. Trên đường đi họ tuyệt không nói gì, rất nhanh đã đến địa điểm cần thiết.

“Đường chủ, y đến rồi!” Tử y thiếu nữ dẫn hần đến trước một gian sương phòng sơn đỏ thắm, nhẹ nhàng gõ cửa nói.

“Để y vào, Tiểu Lan, ngươi bảo vệ bên ngoài, đừng cho bất cứ kẻ nào bước qua.” Bên trong truyền ra thanh âm của Chu Tước đường chủ.

“Vào đi!” Tiểu Lan nhìn Chư Cát Vân, thấp giọng nói, kỳ thật trong lòng nàng cũng lấy làm kỳ quái, đường chủ sao lại có hứng thú với kẻ này chứ?

“Thuộc hạ Tử Y Thập Tam, tham kiến đường chủ.” Hần hơi cúi người nói.

“Ngươi gọi là Chư Cát Vân ư?” Giọng nói Chu Tước đường chủ thật bình thản, tựa như một câu hỏi bình thường.

“Vâng ạ” Hấn gật gật đầu.

Chu Trức đường chủ chăm chú nhìn vào gương mặt hấn, đến nửa khắc đồng hồ sau, sắc diện trở nên âm ám bất định.

“Người hóa trang trà trộn vào đây vì mục đích gì?” Nàng đột nhiên lên tiếng hỏi, Chư Cát Vân trong lòng cả kinh ngẩn phát đầu lên.

“Người rút cuộc là ai?” Nàng lại hỏi, trong giọng nói có vẻ hung hăng.

Tâm tư Chư Cát Vân chuyển đổi thật nhanh, nàng thật đã phát hiện ra sơ hở của mình hay chỉ là thăm dò đây? Nàng không phải là người chính mình muốn tìm hay sao? Nhưng nếu quả thật không phải, thì chẳng phải công sức trước đây của bản thân sẽ đổ sông đổ biển ư? Mặc dù hấn tin rằng hấn muốn thoát ra ngoài cũng không thành vấn đề, nhưng đã đáp ứng sự tình với người ta rồi chỉ sợ không làm được mà thôi.

“Chư Cát Vân đã chết, người không thể nào là y, nói đi, người rút cuộc là ai? Nếu không nói, ta sẽ không khách khí đâu!” Nàng nói nhàn nhạt.

“Ta rút cuộc là ai chẳng lẽ nàng không biết hay sao?” Chư Cát Vân đột nhiên nở nụ cười “Nếu nàng không biết ta là ai chỉ sợ này giờ đã đem ta bắt lại rồi, ta làm sao còn có thể tiêu diêu tự tại như vậy?”

“Người trở về đi, lập tức rời khỏi nơi này!” Giọng nói của nàng có chút run rẩy.

“Nàng cùng đi với ta, ta sẽ lập tức ly khai.” Chư Cát Vân âm thầm cười, hấn biết nàng đã nhận ra hấn đến đây, còn hấn đã có thể xác định nàng chính là người mà hấn muốn tìm.

Nữ nhân đối với người nam nhân thân thiết nhất của mình luôn có một loại cảm ứng khó giải thích, các nàng muốn phát hiện ra người mình yêu thương thường chỉ cần một loại cảm giác đặc biệt mà không cần dùng đến ánh mắt nhìn.

“Ta thấy ngươi nhận lầm người rồi.” Giọng của nàng đột nhiên hóa lạnh, làm cho hấn có chút cảm giác ớn lạnh.

“Ta thật sự nhận lầm người sao? Mặc kệ nàng có biến thành bộ dáng gì ta đều có thể nhận ra nàng!” hấn bước đến trước hai bước, bức gần tới thân thể nàng, nàng tựa hồ có chút hoảng sợ, lùi về sau một bước, còn đang muốn lùi nữa đột nhiên phát hiện ra đã không còn kịp, vì hai tay của hấn đã vòng lấy thắt lưng của nàng.

Nàng ra sức vùng vẫy, nhưng cả tấm thân nàng đều lọt trọn vào lòng của hấn.

“Người làm gì? Buông ta ra!” Nàng có chút xấu hổ, thấp giọng thét lên.

“Thanh tỷ, ta rất nhớ nàng!” Hấn thì thào nói, đầu khẽ cúi thấp, hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

Sau phút chống cự yếu ớt, nàng bắt đầu thuận theo động tác của hấn, nhiều ngày tương tư qua khiến nàng có chút không kìm giữ được, đến lúc hấn bắt đầu có những hành động xâm nhập nàng mới bình tĩnh lại.

“Không được.” Nàng vội vã giữ lấy hung y của mình đang nằm trong tay hấn, dùng sức đẩy hấn ra. “Hoa lang, không được..... nơi này không thể.....” Nàng cúi đầu nói, sắc mặt một mảng đỏ hồng, có chút hào hển, hít thở dồn dập.

Hoa Nhược Hư mở mắt ra, trông thấy trước mắt là đỉnh phòng, không khỏi ngẩn ngơ một lúc. Nơi đây là đâu? Hấn sao lại ở chỗ này. Còn Thanh tỷ? Nàng đi đâu rồi, rõ ràng nàng vừa mới bên cạnh hấn kia mà.

Tiếng bước chân nhẹ từ cửa truyền đến, một thân ảnh mỹ diệu uyển chuyển tiến vào, áo trắng xiêm tơi.

“Thanh tỷ!” Hấn từ giường nhảy dựng lên, chớp mắt lại chán nản ngồi xuống, người đến kia chẳng phải là vị giai nhân đã hút mất hồn hấn.

“Hoa công tử, người quả nhiên ở nơi đây!” Diệp Vũ Ảnh có chút đáng vẻ kinh ngạc “Chẳng lẽ nhanh như vậy mà người đã điều tra xong rồi ư?”

Hoa Nhược Hư thật lâu không nói gì, hấn bắt đầu nhớ lại từng chút một mới đây, hấn rõ ràng đã gặp được Thanh tỷ, hai người đã ôm chặt lấy nhau, cùng nhau trau những lời thiết tha mật ngọt, sau chuyện nàng

yêu cầu hắn ra đi, hắn lại chuyển chủ đề mà yêu cầu nàng cùng ra đi với hắn, nàng chỉ cười mà không đáp. Đêm đó hắn đã ở lại phòng của nàng, sau khi tỉnh lại thì phát hiện ra đang nằm tại đây.

“Diệp cô nương, xin hỏi hôm nay là ngày mấy? Hiện tại là giờ nào? Còn nơi đây là đâu?” Hoa Nhược Hư đột nhiên hỏi, Diệp Vũ Ảnh rung mình, bất quá lập tức nói cho hắn nghe, Hoa Nhược Hư lại một phen trầm mặc.

Ngày hôm qua hắn còn đang ở Tiên cung, còn cùng Thanh tỷ bên nhau, vậy mà sáng nay hắn đã ở tại một khách điểm trong thành Lạc Dương.

“Hoa công tử, thứ cho Vũ Ảnh lỡ lời, xin hỏi công tử tại Tiên cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Vũ Ảnh có chút thở dài nói. “Ta vừa đột ngột nhận được một phong thư, nói công tử đang ở chỗ này, mặc dù nghĩ thấy có chút kỳ quái, nhưng không ngờ đến đây lại phát hiện ra chuyện này là thật.”

“Diệp cô nương, thực có lỗi, chuyện ta đáp ứng với cô vẫn chưa làm được.” Hoa Nhược Hư vẻ mặt tiêu điều, thoáng ý cô liêu. “Phiền cô đem dịch dung trên mặt ta xóa đi được không?”

“Chẳng biết công tử có thể nói cho Vũ Ảnh biết mấy ngày nay ở Tiên cung người đã mất thấy tai nghe điều gì hay không?” Hoa Nhược Hư vừa khôi phục lại diện mạo vốn có, Diệp Vũ Ảnh lại ngẫm nghĩ hỏi.

Hoa Nhược Hư thoáng chút trầm ngâm nhưng vẫn kể cho nàng nghe sự tình đã trải mấy ngày qua, bất quá chuyện cùng Giang Thanh Nguyệt một chữ cũng không nhắc tới.

“Vậy Hoa công tử người đã tìm được người mình muốn hay chưa?” Diệp Vũ Ảnh khẽ nhún đôi mày thanh tú hỏi.

“Tìm được rồi, nhưng so với không tìm được cũng như nhau.” Hoa Nhược Hư đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, trong giọng nói có chút thương cảm. “Ta tìm được người ấy rồi, nhưng lại không cách nào khiến người ấy cùng rời đi với ta, hơn nữa người ấy căn bản không muốn ta lưu lại nơi này, không muốn ta ở cùng với y. Ta không biết y có bao nhiêu chuyện còn giấu ta, điều duy nhất bây giờ ta có thể biết chính là y vẫn an toàn.”

“Có lẽ Giang cô nương cũng có nỗi khổ bên trong mà thôi.” Diệp Vũ Ảnh rốt cuộc không nhịn được phải lên tiếng an ủi.

“Nguyên lai Diệp cô nương đã sớm biết người ta muốn tìm là ai rồi.” Hoa Nhược Hư cười như tự giễu. “Cũng phải thôi, Diệp cô nương thông minh tuyệt đỉnh, có chuyện gì mà không biết kia chứ?”

“Hoa công tử quá khen, chỉ là trên giang hồ không ai là không biết quan hệ của Hoa công tử cùng Giang cô nương, Hoa công tử mới cử hành tiệc cưới chưa lâu đã ly khai tân nương tử mà một mình hành tẩu giang hồ, ngoại trừ đi tìm Giang cô nương ra, Vũ Ảnh thật sự không nghĩ ra nguyên do khác.” Diệp Vũ Ảnh e thẹn cười nói.

“Diệp cô nương không phải vẫn cho rằng tại hạ chỉ là một kẻ sát nhân cuồng ma hay sao?” Hoa Nhược Hư khẽ cười nói “Sát nhân cuồng ma không thể lấy lý suy nghĩ bình thường mà suy đoán được.”

“Nếu Hoa công tử có thể giảm bớt một ít giết chóc vậy thì đương nhiên tốt quá.” Diệp Vũ Ảnh trên nét mặt có chút giãn ra “Vũ Ảnh chỉ hy vọng giang hồ này có thể bớt đi một ít máu tanh và thêm vào một chút hòa bình.”

“Nơi nào có người thì có tranh đấu, nơi có giang hồ tất không tránh khỏi huyết tanh, ước vọng của Diệp cô nương tại hạ rất bội phục, nhưng thứ tại hạ nói thẳng, đây có lẽ vĩnh viễn cũng chỉ là ước vọng mà thôi.” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một hơi nói.

“Người có ước muốn thì cuộc sống mới trở nên có ý nghĩa, có lẽ cả đời này của ta cũng không thể đạt đến mục tiêu, nhưng ta cũng sẽ dùng cả đời để mà nỗ lực, Vũ Ảnh tuy chỉ là hạ đẳng nữ lưu nhưng cũng không nghĩ cuộc đời này chỉ là giúp chồng dạy con, hơn nữa cha từ nhỏ cũng đã dạy ta như vậy rồi.” Khóe miệng Diệp Vũ Ảnh lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

“Lệnh tôn không hổ là tấm gương cho bạch đạo a” Hoa Nhược Hư trong ngữ khí ngậm chút chế nhạo, trong mắt của hắn, Diệp Bất Nhị trông thế nào cũng đều là một kẻ ngụy quân tử.

“Cha là người mà ta sùng bái nhất” Diệp Vũ Ảnh một chút cũng không phát hiện ra ý tứ châm chọc của hắn, ngữ khí so với lúc nói về hòa bình có bất đồng rất lớn, tràn ngập cảm giác tự hào. Hoa Nhược Hư nao nao, xem ra trong mắt trong tim của nàng, hình tượng Diệp Bất Nhị thực là hoàn mỹ.

“Hoa công tử, người có bao giờ muốn trở thành một đại hiệp mà ai ai cũng kính ngưỡng hay không?” Diệp Vũ Ảnh đột nhiên hỏi, Hoa Nhược Hư lại hóa ra ngẩn ngơ.

“Ai ai cũng kính ngưỡng à? Không phải người người đều thóa mạ ta là tốt lắm rồi.” Hoa Nhược Hư tự giễu mình nói.

“Chẳng lẽ Hoa công tử không nghĩ đến con đường tương lai hay sao?” Diệp Vũ Ảnh tựa hồ có chút hình dáng khó hiểu.

“Chuyện của tương lai, đợi tương lai hãy nói đi!” Hoa Nhược Hư có chút lắc đầu, thấp giọng thở dài. Tương lai ư? Hắn thật sự không nghĩ qua. Hắn cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ rời khỏi Hoa Sơn, bây giờ hắn chỉ muốn cùng Thanh tỷ các nàng đoàn tụ. Có lẽ, ta nên suy tính thật cẩn thận – hắn trong lòng thầm nói.

“Vậy, Hoa công tử hiện tại đã tính đến đâu rồi?” Diệp Vũ Ảnh trên nét mặt lộ ra một tia thất vọng.

“Có một số việc ta muốn làm rõ.” Hoa Nhược Hư ngẫm nghĩ nói, bất giác trong lúc đó, hắn đối với Diệp Vũ Ảnh có mấy phần cảnh giác.

Hành lang vang đến tiếng bước chân.

“Xin hỏi Hoa Nhược Hư Hoa công tử có ở đây không?” Một người ăn mặc theo lối điểm tiểu nhị đi đến.

“Tại hạ chính là Hoa Nhược Hư, xin hỏi Tiểu nhị ca có chuyện gì?” Hoa Nhược Hư đón ở trước cửa.

“Nơi này có một phong thư, là của một vị cô nương bảo tiểu nhân giao cho ngài, xin mời ngài nhận lấy.”

“Gửi đến Hoa lang.” Phong thư nổi bật bốn chữ lớn thanh tú, Hoa Nhược Hư trong lòng dâng lên một trận kích động.

“Biết phu quân vì thiếp bỏn ba nhiều ngày, cõi lòng thiếp thật bất an, thiếp thân mặc dù muốn mãi ở cùng phu quân nhưng lại không cách nào phân thân ra được. Giang hồ hung hiểm quỷ quyệt, khẩn xin phu quân cẩn thận, thiếp thân hết thấy đều mạnh khỏe, chỉ đợi ngày thời cơ chín muồi sẽ trở về bên cạnh người, nguyên do thiếp thân không thể tiết lộ thân phận nên tạm thời không thể gặp lại phu quân, mong phu quân có thể hiểu! Nguyệt thiếp.” Chỉ vài dòng ít ỏi nhưng lại chất chứa nhu tình nồng hậu.

Hoa Nhược Hư ngơ ngác đứng đấy, thật lâu sau vẫn không nói gì. Thanh tỷ ơi Thanh tỷ, nàng rốt cuộc đang làm chuyện gì? Vì sao không thể nói rõ ràng cho ta biết chứ? Hắn vốn đang muốn đi do thám Tiên cung, hắn phải gặp nàng mà hỏi cho tỏ tường, nhưng mà Giang Thanh Nguyệt giống như có khả năng dự đoán vậy, lời lẽ trong phong thư đã báo với hắn, hắn bây giờ không thể cùng nàng gặp mặt. Hắn mặc dù rất muốn gặp nàng nhưng nếu lỡ như vì hắn mà nàng phải vùi thân vào hiểm cảnh thì hắn lại càng không thể tha thứ cho chính mình hơn.

Nếu như ta có đủ năng lực bảo vệ cho Thanh tỷ, nói không chừng nàng cũng không phải sợ hãi nhiều cảm kị như vậy? – Hắn trong lòng thầm nghĩ.

“Nếu cô muốn xem thì hãy xem đi, cũng không có gì không để người khác xem được.” bất gặp bộ dáng muốn nói lại thôi của Diệp Vũ Ảnh ở bên cạnh, Hoa Nhược Hư lộ ra một tia cười khổ, mang phong thư chuyển đến. Diệp Vũ Ảnh có chút cười ngượng, nhưng cũng nhanh chóng tiếp lấy phong thư.

“Người bây giờ định làm gì?” Diệp Vũ Ảnh có chút ngập ngừng hỏi.

“Còn có thể làm gì chứ? Đã ta có khả năng gây nguy hiểm cho nàng, ta sẽ không đi gặp nàng nữa.” Hoa Nhược Hư cười khổ nói. “Diệp cô nương, tại hạ cũng nên cáo từ rồi, người tìm cô đã đến.”

Hoa Nhược Hư chậm rãi rời đi, đối với hai người Phương Hiệp và Phong Quá Vân mới bước vào tựa như cả liếc mắt cũng chẳng buồn xem.

“Hoa công tử!” Diệp Vũ Ảnh đột nhiên ở phía sau gọi một tiếng, hắn ngừng lại nhưng vẫn không quay đầu.

“Kỳ thật, ta cho rằng cô ấy có lẽ sợ liên lụy đến người chứ không phải sợ người liên lụy đến cô ấy.” Diệp Vũ Ảnh ở đằng sau hần lớn tiếng nói.

“Đa tạ Diệp cô nương nhắc nhở!” Hoa Nhược Hư xoay người, nở một nụ cười, nụ cười thật sáng lạn, đón tiếp lấy ánh mắt chân thành của nàng. Nhìn Hoa Nhược Hư lại xoay người ra đi, Diệp Vũ Ảnh đột nhiên có chút hối hận về sự bốc đồng vừa rồi của mình.

————— o0o —————

45. Chương 13: Tình Hoa Kết Quả

“Hoa lão đệ, thật trùng hợp a, ngươi cũng ở chỗ này!” Nghe có người gọi mình, Hoa Nhược Hư quay đầu lại.

“Đúng vậy, thật là trùng hợp quá!” Hoa Nhược Hư mỉm cười, người đến là sắc quân tử Thiên Tà, kẻ đã từng cùng hần có một mối duyên nợ, mà theo bên cạnh y còn có thêm ba nam tử tuổi cũng xê xích.

Không ngoài ý liệu của hần, hôm nay quả nhiên vô lâm tứ quân tử đều đến đông đủ. Tửu quân tử Vô Tửu, trên mặt đeo một chiếc mũi to bằng, chẳng biết có phải vì uống nhiều rượu hay không mà bên người còn treo một chiếc hồ lô thật lớn. Tài quân tử Đa Bảo, phục sức sạch sẽ bóng loáng cứ như tài thần, trên tay còn đang vãn về một viên kim nguyên bảo. Còn khí quân tử Ngạo Vân, xem ra sắc mặt không được tốt lắm, có chút ồm ồm tiêu tụy, đại khái là không có việc gì có thể khiến y tức giận được.

“Hoa lão đệ, vị đệ muội xin đẹp mà lần trước ta gặp bên cạnh ngươi đâu rồi?” Thiên Tà không phụ danh hiệu sắc quân tử của hần, mở miệng là muốn nghe tin tức của mỹ nữ.

“Lão Nhị à, đầu cần mở miệng ngậm miệng chỉ biết đến mỹ nữ chứ, không bằng mời Hoa lão đệ cùng chúng ta uống chút rượu đi.” Người lên tiếng là Vô Tửu, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, hần mở miệng chỉ biết đến rượu.

“Hảo ý của chư vị Hoa mỗ tâm linh rồi, tại hạ còn có việc bên người, xin cáo từ trước.” Hoa Nhược Hư ôm quyền thi lễ, lạnh nhạt nói. Hần chung quy cảm thấy Thiên Tà không đơn giản như vậy, lần trước bất thần xuất hiện bên người hần, lần này cũng là đột ngột xuất hiện, hần thật không tin xảo hợp như vậy.

Đã không biết vì có gì y tìm đến mình, thôi thì rời xa y một chút sẽ tốt hơn.

“Hoa công tử, Hoa công tử!” Tiếng hô vội vã truyền đến tai, hần quay đầu lại không khỏi nhíu mày, hần thật sự không biết kể này.

“Phiêu Tuyết sơn trang Tuyết Thất tham kiến Hoa công tử.” Một người ngã bái phía trước hần.

“Tuyết huynh xin đứng lên.” Hần gấp rút đỡ Tuyết Thất dậy.

“Hoa công tử, đại tiểu thư nhà ta cùng Phong đại hiệp vào ngày mười tám tháng này thành thân, đây là thiệp mời.” Tuyết Thất đưa đến một tấm hi thiệp phết hồng mạ vàng thật lớn.

“Xin báo cho Phong đại ca, tại hạ nhất định sẽ đến trước để tham dự hôn lễ!” Hoa Nhược Hư trên mặt lộ ra nụ cười, đã lâu không gặp được chuyện vui như vậy. Mấy tháng trước chính mình thành thân, lại khiến cho hôn lễ trở thành một trường kịch nháo, mặc dù hần cuối cùng cũng lấy được người sư tỷ yêu dấu nhất làm vợ nhưng nội tâm hần không cách nào có thể vui sướng như vốn có được. Bôn ba ít nhiều ngày qua, hần rốt cuộc cũng tìm được người hần muốn tìm, nhưng lại vẫn như trước đây không thể cùng hần tay trong tay.

Cách hôn lễ chẳng còn bao xa, hần muốn đến nơi đúng hẹn nên cũng không còn thời gian lưu lại nơi đây.

Có lẽ, đây chính là ý trời, Thanh tỷ không hy vọng ta đi tìm nàng. Ông trời cũng muốn như vậy, Thanh tỷ à, chỉ mong sự ra đi của ta là lựa chọn tốt nhất. Hoa Nhược Hư trong dạ nhủ thầm. Hần thật không biết một khi hần cùng Giang Thanh Nguyệt gặp nhau, với nàng mà nói là tốt hay xấu nữa. Đã ông trời thay hần lựa chọn như vậy, hần cần gì phải nghịch thiên kia chứ?

Thúc ngựa vung roi, một đường phong trần hướng thẳng đến Phiêu Tuyết sơn trang, mặc dù trên đường hần không chút chậm trễ, nhưng đến nơi vẫn muộn ít nhiều, hôn lễ đã bắt đầu.

Có lẽ ai cũng không nghĩ rằng Tuyết Danh Phong lại đem gả nữ nhi bảo bối của mình cho một tên giang hồ lãng tử có cuộc sống vô định như vậy, bất quá sự thật hiện giờ đã ở trước mắt khiến người ta không thể không tin. Đỉnh đỉnh đại danh một trong tứ đại thế gia, đại tiểu thư của Phiêu Tuyết sơn trang giương danh giang hồ, là Tuyết Phiêu Phiêu mà người đời ca tụng là Phiêu Hương tiên tử, người duy nhất không vì sắc đẹp mà bài danh trên Phượng bảng, hôm nay rốt cuộc cũng phải xuất giá. Tân lang của nàng mặc dù trên giang hồ cũng có tên có tuổi, có điều ấn tượng đầu tiên mà mọi người lúc tham gia hôn lễ cảm nhận được chính là, bọn họ thật sự không tương xứng.

Hôn lễ đã tiến hành đến nghi thức cuối cùng, bất quá Phong Bình cũng có chút ít lo lắng nhìn về phía cửa, hy vọng được trông thấy một người còn chưa đến kíp.

“Tỷ tỷ, tỷ phu, đến lúc vào động phòng rồi kìa.” Tuyết Du Du không biết từ đâu chui ra, hình dáng tinh nghịch khả ái vô cùng, hơn nữa với dung mạo khuynh quốc khuynh thành kia nhất thời đã đoạt đi hơn một nửa danh tiếng của vị tỷ tỷ mình.

“Hoa Nhược Hư công tử đến!” Thanh âm từ phía người đón khách truyền vào, nét mặt Phong Bình trở nên vui vẻ.

“Chúc Phong đại ca, Tuyết đại tiểu thư bạch đầu giai lão, tiểu đệ đến trễ một bước, xin thứ lỗi!” Áo trắng phát phơ, đến nơi còn chưa kịp giữ đi lớp bụi trên người, Hoa Nhược Hư đã vội vàng bước vào đại sảnh.

“Không hề gì, không hề gì, Hoa lão đệ người có thể đến là quý lắm rồi!” Phong Bình đến tân nương tử cũng không để ý tới, bước nhanh đến nghênh đón Hoa Nhược Hư.

“Oa, Hoa đại ca, huynh đã đến rồi, tỷ phu chờ huynh lâu lắm rồi đó.” Tuyết Du Du lại tiến đến gần, tinh nghịch cười không dứt “Tỷ phu à, thời gian không còn sớm nữa đâu, muội thay huynh tiếp đãi Hoa đại ca là được rồi.”

“Hoa đại ca, huynh theo ta tới đây” Nói rồi kéo lấy chéo áo của Hoa Nhược Hư đi về phía trước, những người bên cạnh cười khổ không thôi, Hoa Nhược Hư cũng đành bất đắc dĩ thuận theo.

Tại Phiêu Tuyết sơn trang đương nhiên không ai dám đắc tội với Tuyết Du Du, vì vậy Hoa Nhược Hư cứ thế bị nàng kéo đi chẳng biết đến đâu. Phong Bình mặc dù nghĩ thấy không ổn nhưng cuối cùng cũng không còn cách nào khác.

“Tuyết nhị tiểu thư, tại hạ..... có gì không phải hay sao?” Tuyết Du Du kéo Hoa Nhược Hư đến hoa viên phía hậu viện, trong hoa viên có một tiểu đình, lúc này Hoa Nhược Hư đang ngồi trên một chiếc ghế đá nhỏ trong tiểu đình ấy, còn Tuyết Du Du đang ngồi phía đối diện hẳn, hai tay bưng má, quan sát hẳn đến nửa khắc đồng hồ, lại hay nghiêng nghiêng đầu, bộ dáng thực là đáng yêu, chỉ là khiến cho hẳn không được tự nhiên lắm.

“Không có gì không phải cả, chỉ là xem thôi mà, huynh sợ cái gì, có phải huynh đang tưởng nhớ ai đó không?” Tuyết Du Du hì hì cười nói.

Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ cười khổ, trong lòng thầm nghĩ: Ta đúng là đang nhớ ai đó nhưng không phải là cô nương đâu! Bất quá ngoài miệng đương nhiên không dám nói như vậy.

“Huynh quả thật có tâm sự hả? Huynh đang nhớ nhưng ai vậy?” Tuyết Du Du ra dáng vẻ ngạc nhiên.

“Tuyết nhị tiểu thư, cô dẫn ta đến nơi đây chính vì hỏi ta những điều này hay sao?” Hoa Nhược Hư không biết nói sao cho phải, lòng hiếu kỳ của vị nhị tiểu thư này dường như lớn quá.

“Đương nhiên không phải rồi. Thôi được, Hoa đại ca, vị nương tử xinh đẹp của huynh đâu? Sao không cùng đi với huynh?” Tuyết Du Du vội lắc đầu, ngầm nghĩ lại hỏi.

“Nhị tiểu thư à, hôm nay là ngày đại hỷ của tỷ tỷ cô và Phong đại ca, ta chỉ là khách nhân đến chung vui mà thôi.” Hoa Nhược Hư đã bắt đầu sợ nàng. “..... chuyện của một khách nhân bình thường, nhị tiểu thư không cần quan tâm như vậy chứ?”

“Huynh nói cũng đúng ha, chuyện của khách nhân bình thường ta đương nhiên không thèm quan tâm rồi.” Tuyết Du Du gật đầu, bất quá giọng nói lập tức lại đổi: “Nhưng mà, Hoa đại ca, huynh đâu có phải là khách nhân bình thường chứ?”

“Huynh xem cái này là gì?” Nhìn thấy Hoa Nhượng Hư không nói lời nào, Tuyết Du Du tựa hồ có chút không cam tâm, từ trong lòng rút ra một thanh ngọc tiêu tinh xảo, chính là vật mà trước đây Hoa Nhượng Hư đã tặng cho Phong Bình làm sinh lễ.

Hoa Nhượng Hư tâm thần chấn động, đang muốn nói gì đột nhiên nghe thấy một tiếng cười khê truyền đến, thanh âm kinh tâm động phách, yêu mị vô cùng, nghe qua có chút cảm giác quen thuộc, tựa hồ trước kia đã từng nghe thấy ở đâu đó, tiếp theo truyền đến tiếng la hét chói tai đang tràn ngập kinh hãi: “Nhị tiểu thư, cứu mạng!”

“Là Linh Nhi!” Tuyết Du Du sắc mặt biến đổi.

Một chiếc bóng hồng nhàn nhạt từ trong hoa viên vụt qua, hướng ra phía ngoài sơn trang, thân pháp di chuyển mau lẹ vô cùng, hệt như gió thoảng lướt qua. Tuyết Du Du bật mạnh lên trên, thân thể phóng ra hơn mười trượng, hướng về phía bóng người ấy đuổi theo. Biến cố đến quá nhanh, Hoa Nhượng Hư không khỏi thoáng do dự chút ít, đột nhiên nhớ ra tiếng cười khê ấy là của ai, trong lòng cả kinh, vội vã theo hướng Tuyết Du Du vừa biến mất ấy đuổi theo.

Nhưng mà đúng là trong thoáng giây do dự ấy đã không còn thấy bóng dáng Tuyết Du Du đâu nữa, Hoa Nhượng Hư trong lòng bắt đầu nổi lên chút lo lắng, nếu vừa rồi hẳn nghe không lầm thì người kia chính là sắc yêu Bách Lý Hồ, kẻ bài danh thứ ba trên Địa bảng. Tuyết Du Du là một thiếu nữ xinh đẹp như vậy, nếu lạc vào tay hắn, hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Hoa Nhượng Hư thúc giục chân khí, gia tăng cước bộ, một bên công tụ song nhĩ, lắng tai nghe ngóng động tĩnh xung quanh, rốt cuộc đã ra đến một rừng cây cách Phiêu Tuyết sơn trang hơn chục dặm, vắng vắng đầu đầu là tiếng la hét hòa đánh nhau. Theo âm thanh đi tới, hắn không khỏi thở dài một hơi, hai bóng người một đỏ một xanh đang trên dưới bay lượn. Không ngoài suy đoán của hắn, người tới quả nhiên là Bách Lý Hồ, hai dây lụa sắc sỡ một đỏ một tím trong tay y phấp phới hệt như hàng vạn ánh cầu vồng đang quay cuồng. Bất quá, điều khiến Hoa Nhượng Hư giật mình chính là Tuyết Du Du thoát nhìn không hề rơi xuống thế hạ phong, trên tay nàng không hề có binh khí gì, chỉ bằng vào một đôi nhu chưởng, gặp chiêu phá chiêu, lại còn tranh thủ phách ra vài đạo chưởng phong, thân hình lả lướt mềm dẻo vô cùng, Bách Lý Hồ trong thời gian ngắn căn bản không làm gì được nàng.

“Í dà, Hoa gia đệ đệ, người cũng đến đây hả, ta đang nhớ người muốn chết đây!” Bách Lý Hồ phát hiện ra Hoa Nhượng Hư, sắc mặt khê biến, ngoài miệng lại nũng nịu đùa cợt.

Hoa Nhượng Hư cảm giác cả người như nổi da gà, nếu không biết y là ái nam ái nữ còn không sao, đằng này biết rồi nên nghe thấy câu ấy thật sự khó chịu. Hắn nhìn cách đó không xa có một bóng trắng, vội vàng lướt đến, nhìn kỹ lại chỉ là một cô gái bị điểm huyết đạo không thể động đậy, xung quanh không có cản trở gì cả, hắn nhận ra đây chính là nha hoàn theo bên cạnh Tuyết Du Du – Tuyết Linh Nhi.

“Cô hiện tại mau trở về gia trang, ta ở đây giúp nhị tiểu thư nhà cô.” Hoa Nhượng Hư khai mở huyết đạo cho cô ta, thấp giọng nói. Tuyết Linh Nhi tựa như lâm vào trạng thái mơ hồ, như hiểu như không gật đầu.

“Nè, cái tên bệnh hoạn đáng chết kia, đừng có chạy!” Tiếng kêu vắng vắng của Tuyết Du Du truyền đến, Hoa Nhượng Hư vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện ra Bách Lý Hồ không hề cùng Tuyết Du Du quần đấu mà hướng vào tít trong rừng sâu thối lui, còn Tuyết Du Du thì đương nhiên đang rượt theo ở phía sau. Vị đại tiểu thư này đại khái là đang lúc cao hứng, không muốn buông tay.

“Mau trở về!” Hoa Nhượng Hư quát lên với Tuyết Linh Nhi, trong lòng ngầm thấy có chút bất ổn, lập tức vội vàng đuổi theo.

“Ài, Tuyết nhị tiểu thư, không nên truy nữa!” Hoa Nhượng Hư mang công lực gia tăng đến cực hạn mới vượt qua được Tuyết Du Du, cùng đi song song với nàng, trong khi Bách Lý Hồ vẫn còn cách xa mười trượng phía trước.

“Nếu huynh sợ thì đừng đuổi theo là được!” Tuyết Du Du có chút đáng vẻ mặt kiên nhẫn, Hoa Nhượng Hư cười khò một tiếng, bắt đầu dĩ đành phải xuôi theo, dọc đường đi cảm giác địa hình càng ngày càng phức tạp, cuối cùng đã tiến vào một sơn cốc. Sơn cốc không lớn nhưng lại có một sơn động rất lớn, đây là nơi Bách Lý Hồ vừa mới chui vào.

“Tên bệnh hoạn chết bầm kia đã chui vào động hồ ly rồi!” Đứng trước cửa động, Tuyết Du Du hậm hực nói.

“Tiểu muội muội, người đến đây mau, tỷ tỷ thương người lắm!” Thanh âm của Bách Lý Hồ từ sâu bên trong truyền ra ngoài. Tuyết Du Du ra vẻ muốn nhào vào, Hoa Nhược Hư nhanh mắt lẹ tay vội vã giữ nàng lại.

“Tuyết nhị tiểu thư, không được vào, lỗ như bên trong ấy có cơ quan có thể gây bất lợi.” Hoa Nhược Hư vội vàng nói, ngẫm nghĩ lại bổ sung thêm: “Theo ta thấy, Bách Lý Hồ đã có ý muốn dẫn dụ nhị tiểu thư vào bên trong không chừng.”

“Hoa đại ca, cái tên bệnh hoạn ấy không đáng sợ như vậy đâu, huynh xem, đến ta hẳn cũng đánh không lại, bây giờ lại có thêm huynh, hẳn càng không phải là đối thủ của chúng ta nữa. Hai người chúng ta cùng vào bắt hắn ra được không?” Tuyết Du Du tròn mắt chuyển đảo, đáng vẻ nũng nịu nói với Hoa Nhược Hư.

“Nhị tiểu thư, Bách Lý Hồ có thể bài danh thứ ba trên Địa bảng, thêm vào bao năm làm chuyện xấu như vậy vẫn có thể tiêu diêu tự tại, nhất định không phải hạng tầm thường, hơn nữa bây giờ hắn ở trong tối, chúng ta ngoài sáng, nếu chúng ta tùy tiện đi vào, bên bị hại nhất định là chúng ta.” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài nói, mặc dù võ công của Tuyết Du Du cao ngoài ý liệu của hắn, nhưng bây giờ nếu cứ như thế tiến vào, hẳn nghĩ khó mà chiếm được tiện nghi, vạn nhất nếu đây thật sự là một cái bẫy, vậy càng khó nói hơn.

“Hoa Nhược Hư, huynh không phải sợ chứ? Thật không ngờ một đại nam nhân như huynh lại có lá gan nhỏ như vậy!” Tuyết Du Du nói trở mặt là lập tức trở mặt ngay, bộ dáng ra chiều tức giận nói.

“Nhị tiểu thư....” Hoa Nhược Hư còn muốn khuyên nhủ nàng nhưng phát hiện ra không còn tác dụng gì nữa, nàng đã giãy khỏi tay hắn, lao vào bên trong. Hoa Nhược Hư trong lòng kêu khổ không ngừng, biết rằng phía trước đây rầy nguy hiểm nhưng bảo hắn cứ mặc kệ Tuyết Du Du như vậy mà bỏ đi một mình, hẳn thật sự không làm được, chỉ đành phải nhắm mắt lắc đầu mà chui vào theo.

Đi qua một đoạn đường ngắn, phát hiện phía trước trở nên sáng sủa, một gian thạch thất thật lớn xuất hiện trước mắt hai người.

“Nhị tiểu thư, không nên đi nhanh như vậy, cẩn thận một chút!” Hoa Nhược Hư phát hiện lời nói của chính mình hoàn toàn không có tác dụng gì, Tuyết Du Du đã một bước tiến vào trong, Hoa Nhược Hư chỉ đành phải đi theo. Hắn đột nhiên cảm thấy có gì đó không phải, lập tức quắc mắt xoay người, phát hiện ra cửa đá đã bắt ngờ khép kín lại.

“Nè, tên bệnh hoạn chết bầm, mau lăn ra đây cho bổn tiểu thư!” Tuyết Du Du đại phát tính khí tiểu thư, hướng về phía khoảng không của thạch ốc mà hô hoán lên, nhưng chỉ nghe dội lại những tiếng vang rền ơ ơ.

Hoa Nhược Hư ngẫm quan sát bốn phía thạch ốc, phát hiện ra thạch ốc cấu tạo có chút đặc thù, đương nhiên hắn nhìn không ra bất cứ thứ gì tiếp xúc quanh đây, cũng chẳng có khe hở nào, cảm giác đây cứ như một tảng đá lớn được khoét rỗng ở giữa mà thành.

“Tên bệnh hoạn kia, chỉ biết lẩn trốn không dám ra gặp người hay sao!” Tuyết Du Du vẫn còn đang càu nhàu.

“Tuyết nhị tiểu thư à, cô chẳng lẽ còn chưa phát hiện ra chúng ta đã bị nhốt rồi hay sao? Đây rõ ràng là một cái bẫy, cô đáng ra không nên nhảy vào mà.” Hoa Nhược Hư thở dài nói.

“Không phải phá đá là có thể ra hay sao? Ta vốn không tin nó có thể vây trụ được chúng ta.” Tuyết Du Du nói về hồ hững, kỳ thật trong lòng nàng cũng có chút không yên, bất quá lại không muốn nhận thua, càng không muốn nhận sai.

Tiếng cười khúc khích duyên dáng của Bách Lý Hồ đột ngột truyền đến, nhưng lại chẳng biết xuất phát từ đâu, cứ như vang tới từ bốn phương tám hướng.

———— oOo ————

46. Chương 14: Tình Mê Thạch Quật (động Đá Say Tình)

“Tên biến thái, đừng cười nữa, khó nghe chết đi được!” Tuyết Du Du kêu lên: “Mau rút ra đây cho bọn tiểu thư, để bà cô giáo huấn người một trận nên thân!”

Tiếng cười bất ngờ ngừng lại, sau khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi lập tức lại truyền đến một loại thanh âm khác, vừa nhẹ nhàng gấp, vừa tràn ngập rên rỉ dụ hoặc, khiến người ta nghe thấy mà tim đập thình thịch.

“Phì, tên biến thái kia, thật không biết xấu hổ!” Tuyết Du Du đỏ bừng cả mặt, mắng một câu.

“Hi hi hi hi” Tràng cười duyên dáng lại truyền tới, tiếp đó vang đến giọng nói yêu mị của Bách Lý Hồ: “Tiểu muội muội, tỷ tỷ ta chỉ muốn người nghe thấy thanh âm của chính mình lát nữa thôi, có điều, ta tin rằng lát nữa thanh âm của người nhất định càng dễ nghe hơn so với thế này.” Y nói xong lại cất lên một trận cười duyên.

Trong thạch ốc đột nhiên có động tĩnh, giữa thạch ốc bất ngờ nhô lên một thứ gì đó, Hoa Nhược Hư thoáng kinh hãi kéo Tuyết Du Du lùi về phía sau, lại kinh dị phát hiện ra đó là một khối giường đá rất lớn, mà trên giường còn có một cặp gối đầu thêu uyên ương, áo ngủ bằng gấm, màn che, tất cả mọi thứ “cần thiết” đều có đủ.

Hoa Nhược Hư kích động tới gần bên giường, tra xét cẩn thận, đáng tiếc lại không phát hiện ra bất cứ nơi nào có khả năng là cơ quan.

“Hoa gia đệ đệ ơi, không cần tìm kiếm nữa, người tìm không thấy lối thoát đâu. Đệ đệ người cũng thực là tuần tú, đáng tiếc phải chết ngay lập tức rồi, có điều trước lúc chết, tỷ tỷ nhất định sẽ để người ném thử tư vị mỹ diệu mà cho tới tận bây giờ người chưa từng nếm qua, bảo đảm sẽ khiến người sướng đến chết lên chết xuống, có chết đi cũng không hối tiếc!” Thanh âm Bách Lý Hồ lại vang lên.

“Bách Lý Hồ, người thân là cao thủ Địa Bổng, lại chỉ biết trốn trong bóng tối, chẳng lẽ không cảm thấy nhục nhã à?” Hoa Nhược Hư lạnh giọng nói.

“Ôi, đệ đệ tốt của ta, người sao lại ngây thơ như vậy? Tỷ tỷ ta luôn luôn là như thế này rồi, chẳng lẽ không ai nói với người à?” Bách Lý Hồ yêu kiều nói: “Có điều người đừng vội, tỷ tỷ sẽ gặp mặt người ngay thôi, đợi lát nữa tỷ tỷ còn có thể hầu hạ người thật tốt nữa kia.” Thanh âm Bách Lý Hồ mềm mỏng mà chậm rãi, có điều lọt vào trong tai Hoa Nhược Hư lại khiến hắn có cảm giác nổi da gà.

“Bách Lý Hồ, người rút cuộc đang chơi trò gì vậy?” Hoa Nhược Hư trầm giọng nói, trong lòng chung quy cảm thấy cực kỳ bất ổn, nhưng lại không biết loại cảm giác này đến từ đâu.

“Hảo đệ đệ, không cần vội, người từ từ rồi sẽ biết.” Thanh âm của Bách lý Hồ kéo dài ra.

“Ắt xì” Tuyết Du Du tự dưng hắt xì hơi một cái: “Cái gì mà thơm quá vậy?”

Một mùi hương thơm phức ngọt ngào nháy mắt đã tràn ngập cả căn thạch ốc, nơi phát ra mùi hương không ngờ lại chính là khối giường đá kia, mùi hương càng ngày càng đậm, Hoa Nhược Hư tự đáy lòng bắt đầu dâng lên một loại cảm giác khô nóng khó hiểu, dục vọng nguyên thủy bắt đầu nảy sinh, dần dần lan tràn.

“Lần này có thể phát tài rồi, đệ đệ tuần tú như vậy, còn có muội muội xinh đẹp thế kia, đã lâu không chơi qua trò chơi này rồi, hảo đệ đệ, tiểu muội muội, các người không cần vội đâu, tỷ tỷ lập tức sẽ tới thương yêu các người mà.” Bách Lý Hồ ha ha cười vang.

Linh đài Hoa nhược Hư lóe lên một tia thanh tỉnh, hắn đã biết Bách Lý Hồ muốn chơi trò gì, đáng tiếc bây giờ lại không có biện pháp giải quyết. Hắn nhìn sang Tuyết Du Du, phát hiện nàng đang cực lực nhẫn nại, mặt phấn ửng hồng, kiều diễm vô bì, khiến hắn nhất thời đã say đắm tới.

Hoa Nhược Hư nắm chặt lấy Tình Kiếm, tay miết lên mũi kiếm, cơn đau đớn làm hắn tỉnh ra không ít. Trên thân Tình Kiếm chậm chậm truyền tới một luồng khí mát lạnh, dục hỏa trong lòng hắn tựa hồ có chút cải thiện, chỉ ít tạm thời đã bị áp chế, không còn trở nên sôi sục. Hoa Nhược Hư khẽ mừng thầm, Tình Kiếm dường như đang phát huy công hiệu kỳ diệu của nó.

“Ừm!” một tiếng, một thân thể mềm mại thơm ngát đã nhào vào lòng hắn, Tuyết Du Du tựa hồ đã vô pháp kháng cự lại công dụng của hương thơm kia, rốt cuộc cũng không nhịn được niềm yêu thương nhưng nhớ ắp ủ bấy lâu.

“Hoa đại ca, ta sắp không xong rồi, ta... chúng ta không thể để cho tên biến thái kia đắc ý, chúng ta sẽ giả bộ như đã phát tác, dụ hắn đến gần, sau đó giết chết hắn!” Tuyết Du Du ôm chặt lấy cổ hắn, ghé sát tai thì thầm.

“Vậy ta phải làm như thế nào?” Hoa Nhược Hư có chút ngẩn ngơ, hắn không ngờ rằng Tuyết Du Du vẫn còn tỉnh táo, mới rồi hắn những tưởng nàng đã phát tác rồi chứ, trong lòng chính thực đang rất lo lắng.

“Huynh..... huynh không phải đã thành thân rồi sao? Huynh đối với nương tử của mình thế nào thì đối với ta thế đó.....” Tuyết Du Du sáng giọng.

Hoa Nhược Hư không nhìn được sắc mặt của nàng nhưng có thể tưởng tượng ra mặt nàng lúc này nhất định rất đỏ.

“Nhanh lên đi, chẳng lẽ huynh thực sự muốn chết khó coi như vậy sao?” Tuyết Du Du thúc giục nói. Hơi thở của nàng đã trở nên dồn dập, Hoa Nhược Hư biết rằng không thể do dự nữa, bèn dứt lòng đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, tay kia khấn trương nắm chặt Tình Kiếm, đầu cúi khế hôn lên đôi môi anh đào xin xắn của nàng.

Thân thể mềm mại của Tuyết Du Du rõ ràng có chút run rẩy, bắt quá lập tức nhiệt liệt đáp lại, thoạt nhìn thật đúng là bộ dạng đã bị mị độc phát tác. Hoa Nhược Hư mặc dù được Tình Kiếm truyền tới tia tia lương khí, nhưng vẫn khó mà kìm giữ bản thân, động tác bắt đầu trở nên phóng túng.

Ngoại y của Tuyết Du Du đã bị tuột ra, lộ xuất một mảng da thịt nõn nà như sương như tuyết, hơi thở Hoa Nhược Hư có chút hỗn hển, bàn tay hoạt động đã tiến nhập vào nội y của nàng.

Đột nhiên cảm thấy môi tê rần, hắn buột phải nói lỏng miệng ra, bên tai truyền tới thanh âm của Tuyết Du Du: “Y tới rồi, giả như không biết gì, chuẩn bị động thủ, không được lưu lại đường sống!”

Hoa Nhược Hư nội tâm dâng lên một trận xấu hổ, mới rồi hắn diễn trò hoàn toàn đều là không kìm hãm được, hắn khế hít vào một hơi, nhẹ nhàng hôn lên má phấn của Tuyết Du Du, đem công lực đè thẳng lên cực hạn, cửa đá đã hoàn toàn mở ra, một bóng nhân ảnh vô thanh vô tức ập đến.

“Giết!” Thanh âm của Tuyết Du Du vang lên trong tai hắn, hắn ôm lấy Tuyết Du Du xoay mạnh về phía cửa. Tuyết Du Du thả người, từ trong lòng hắn nhảy ra ngoài, chưởng ảnh ngợp trời vỗ về phía Bách Lý Hồ, ngọc thủ nhỏ bé tựa như có ở khắp nơi, công kích vào những chỗ yếu hại quanh thân Bách Lý Hồ.

“Tên biến thái kia, tiếp Du Du thần chưởng của bốn tiểu thư.” Trong chưởng phong của Tuyết Du Du ẩn ước mang theo tiếng gió tiếng sấm, có thể thấy công lực của nàng là không thể coi thường.

Cùng lúc đó, Hoa Nhược Hư cũng đã xuất thủ, công lực thu vào phát ngay, Tình Kiếm lóe ra kiếm mang dài hai xích, trong không trung lấp lánh.

Thiên Tinh Nộ trong Thiên Tinh kiếm pháp, kiếm khí hủy thiên diệt địa mang theo nộ khí của hắn cuốn về phía Bách Lý Hồ, hóa thành âm thanh rì rít. Bách Lý Hồ phút chốc không kịp phản ứng, tận khi cận kề nguy hiểm mới cuống quýt lộn người một cái, triệt thoái về phía sau, nhưng rốt cuộc cũng chậm một bước, y cảm giác lồng ngực nhói đau, đồng thời trên cánh tay cũng truyền tới một trận đau đớn kịch liệt, y vừa trúng một chưởng lại dính thêm một kiếm.

Bách lý Hồ dù sao cũng là cao thủ Địa Bảng, không kể một thân võ công thâm bất khả trắc, công phu trấn định cũng không phải tầm thường, giờ phút này hắn vẫn không chút bối rối, vận công bức máu, há miệng phun ra một chùm huyết vũ, vẩy về phía Hoa Nhược Hư và Tuyết Du Du, hai người chỉ cảm thấy trước mắt mờ mịt một mảng hồng sắc, vô pháp tiến về phía trước, đến khi huyết vũ tiêu tan, thạch ốc không ngờ đã đóng lại từ lúc nào.

“Bách Lý Hồ ta tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy, không ngờ lại thua bởi tay hai tên tiểu bối.” Bách Lý Hồ phẫn hận nói. Nếu Hoa Nhược Hư bây giờ nhìn thấy hắn, sẽ phát hiện hắn hiện tại đã hoàn toàn không có loại thần sắc yếu mị kia, thay vào đó lại là một loại thần sắc dữ tợn.

“Thật tiện nghi cho đôi cầu nam nữ các người, sắp chết rồi còn có thể cùng nhau ngọt ngào ân ái.” Bách Lý Hồ tựa hồ có chút ghen ghét, liếc mắt nhìn thạch ốc, vỗ một chưởng vào vách động, đồng thời đảo người bay ngược ra ngoài. Một trận rung động vang lên âm âm, sơn động đã bị một khối đá cực kỳ lớn chặn lại.

Trong thạch ốc, hô hấp của hai người dần dần trở nên dồn dập, Hoa Nhược Hư ép mình quay đầu đi, không dám trực tiếp nhìn Tuyết Du Du, từng tia thanh lương trên thân Tình Kiếm đã vô pháp ngăn chặn dục vọng đang trào dâng trong lòng hắn, hắn không biết bản thân còn có thể chống đỡ bao lâu nữa, chỉ có thể không ngừng tự nói với bản thân: “Không được, không được!”

“Hoa đại ca, huynh tới đây!” Thanh âm mềm mọng của Tuyết Du Du đột nhiên vang lên phía sau hắn, hắn có chút ngẩn ngơ, cuối cùng nhịn không được quay đầu lại. Trên gương mặt trong suốt như ngọc của Tuyết Du Du lúc này sắc hồng lưu động, kiều diễm vô bì, dục hỏa tích tụ, đôi đồng tử trong như nước lộ xuất tình ý dào dạt, hai tay nàng nắm chặt lấy vạt áo, nhẫn nại thực vô cùng khổ sở.

“Hoa đại ca, mau tới đây..... tới gần bên cạnh ta, ta có lời muốn nói với huynh!” Ngực khí của Tuyết Du Du vừa có chút làm nũng lại vừa có chút run rẩy.

“Nhị tiểu thư, ta ...” Hoa nhược Hư cảm thấy cổ dục hỏa trong người càng lúc càng thịnh, hắn cố gắng không chế bản thân không được bước qua, chỉ sợ qua rồi sẽ lại bỏ nhào lên người nàng.

Tuyết Du Du đứng dậy, thân thể khẽ rung động, bước đi có chút tập tễnh hướng về phía Hoa Nhược Hư đi tới, đúng lúc sắp đến được bên cạnh hắn thì cả người lão đảo, ngã lên thân thể hắn, đẩy cả hai bỏ nhào ra mặt đất.

Nữ thể nhu nhuỷ của nàng lại lần nữa kích thích thần kinh Hoa Nhược Hư, dục hỏa hừng hực trong nháy mắt xông lên xâm chiếm đầu óc hắn, hắn không chút do dự ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, hung hăng hôn tới.

“Không được!” Tuyết Du Du véo mạnh một cái trên đùi hắn, cơn đau đột ngột này đổi lại cho hắn phút giây choàng tỉnh ngẩn ngừ.

“Nhị tiểu thư, cô... cô giết ta đi, ta thực sự sắp không khống chế được bản thân nữa rồi.” Hoa Nhược Hư thần tình có chút thống khổ, hắn rất muốn rời khỏi thân thể của nàng, nhưng thân thể của bản thân lại hoàn toàn không khống chế được.

“Hoa đại ca, cái này cho huynh!” Tuyết Du Du hai gò má ửng hồng, thân thể càng ngày càng nóng bỏng. Nàng lần từ trong ngực ra một thanh ngọc tiêu, đưa cho Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư có chút khó hiểu tiếp lấy, không rõ Tuyết Du Du vì sao lại cấp cho hắn thanh ngọc tiêu vào lúc này.

“Hoa đại ca, bây giờ thanh ngọc tiêu đã là của huynh rồi, huynh dùng nó làm sinh lễ tặng cho ta đi.” Thanh âm Tuyết Du Du có chút dồn dập.

Hoa Nhược Hư thoáng chút nao nao, lơ mơ hiểu ra ý tứ của nàng, nhưng hắn lại có chút do dự, không biết có nên làm theo lời nàng hay không.

“Mau đi mà, huynh đem ngọc tiêu tặng cho ta, sau đó nói theo ta, ta nói cái gì thì huynh hãy nói theo y như vậy.” Tuyết Du Du thúc giục nói. Việc đã đến nước này, Hoa Nhược Hư cũng biết mình không thể tiếp tục do dự nữa, kỳ thật đầu óc hắn bấy giờ đã vô pháp suy ngẫm vấn đề như bình thường.

Hắn liền đem ngọc tiêu trao cho Tuyết Du Du, sau đó theo sự chỉ thị của Tuyết Du Du, hai người song song quỳ trên mặt đất.

“Hoàng thiên trên cao, thạch ốc làm mai, ngọc tiêu làm lễ, ta - Hoa Nhược Hư phát thệ sẽ chiều cố Tuyết Du Du cả đời!” Hoa Nhược Hư nói rành mạch từng câu từng chữ.

“Hoa đại ca, Du Du bây giờ thuộc về huynh rồi, huynh phải hết lòng hết dạ thương yêu ta đó!” Tuyết Du Du như dùng hết sức lực nói ra những lời này, một đôi cánh tay nõn nà như ngó sen quấn lấy cổ Hoa Nhược Hư, hai người nhất tề hướng về phía thạch sào. Sóng tình cuốn cuộn, uyên ương thiết tha.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong thạch ốc rất cực đã lặng im, chỉ còn lại tiếng hô hấp như có như không.

Không biết đã trải qua bao lâu, trong thạch ốc lại có thanh âm vang lên.

“Nhị tiểu thư” Hoa Nhược Hư khẽ gọi, ngữ khí vô cùng áy náy.

“Hoa đại ca, nhớ rõ từ nay về sau phải gọi ta là Du Du.” Tuyết Du Du yêu kiều nói.

“Du Du, ta ...” Hoa Nhược Hư muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, nhất thời lại hóa ra nghẹn lời.

“Hoa đại ca, ta biết huynh muốn nói gì rồi, nhưng ta không trách huynh đâu, là tự ta đã nhảy vào cái bẫy của tên bệnh hoạn đó mà.” Tuyết Du Du trong ngữ khí không có đáng về thương tâm một chút nào. “Dù sao cũng còn may, Hoa đại ca huynh cũng không tệ lắm, Du Du ở cùng huynh không đến nỗi phải hổ thẹn, bất quá huynh cũng đừng quên những lời huynh nói đó nha.”

“Lời ta nói?” Hoa Nhược Hư trong lúc nhất thời còn không nhớ hẳn đã nói những câu gì.

“Hoa đại ca, huynh đã nói sẽ chiếu cố Du Du cả đời mà, chẳng lẽ huynh mới đó đã quên rồi sao?” Đôi môi anh đào nhỏ nhắn của Tuyết Du Du cong lên, có chút đáng về bất mãn.

Hoa Nhược Hư nhất thời im bặt, hẳn đương nhiên nhớ rõ những lời hắn nói, nhưng mà hắn thực sự có thể chiếu cố nàng cả đời hay không? Hắn thực sự không biết, hắn đã từng muốn lo lắng cho sự tử cả đời, hẳn cũng đã từng muốn chăm sóc cho Thanh tỷ cả kiếp, nhưng mà bây giờ hắn lại rời xa các nàng mà hứa hẹn chiếu cố cho một người con gái khác.

Tuyết Du Du thấy hắn không nói gì, tựa hồ có chút bức tức, cái mũi cau lại, xoay người đi không thêm để ý tới hắn nữa.

“Du Du, nàng an tâm, ta sẽ chiếu cố nàng cả đời này.” Hoa Nhược Hư đáy lòng âm thầm thở dài một hơi, hắn chậm rãi ôm lấy thân thể mềm mại của nàng. Không thể phủ nhận, Tuyết Du Du là một thiếu nữ vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, dù là so sánh với Hoa Ngọc Loan hay Giang Thanh Nguyệt cũng chỉ có hơn chứ không kém, có điều hắn bây giờ vẫn chưa yêu nàng, nhưng sự thật đã thành như thế, hắn đành phải đáp ứng với nàng sẽ tuân thủ lời hứa của chính mình.

“Hoa đại ca, ta biết huynh đối với ta tốt nhất mà.” Tuyết Du Du hi hi cười xoay người lại, còn cao hứng hôn hắn một cái, thân thể nhu nhuyễn xịch lỏa khê giãy giữa trong lòng hắn, làm cho Hoa Nhược Hư động tâm không thôi.

“Du Du, chúng ta nên nghĩ biện pháp ra khỏi đây, nơi này không có thức ăn không có nước uống, chỉ sợ không đến vài ngày chúng ta sẽ chết đói mất.” Hoa Nhược Hư cảm giác bản thân sắp không khống chế được liên vội đổi chủ đề, muốn chuyển sự chú ý của mình sang hướng khác.

Tuyết Du Du nhu thuận gật gật đầu, rồi lại quần quýt muốn Hoa Nhược Hư mặc y phục cho nàng, đáng thương cho Hoa Nhược Hư lại chịu thêm một hồi tra tấn.

Hoa Nhược Hư đã xem xét tỉ mỉ từng phân từng tấc của thạch ốc, nhưng vẫn chưa phát hiện ra chút manh mối nào.

“Hoa đại ca, ta nghĩ không cần tìm nữa, cơ quan của căn phòng này khẳng định đều ở bên ngoài, ta thấy chúng ta không bằng cứ từ từ chờ đợi, cha ta nhất định sẽ tìm được chúng ta thôi.” Tuyết Du Du cử động có chút bất tiện, vì vậy chỉ ngồi trên giường không bước xuống.

“Chỉ sợ lúc cha nàng tìm thấy chúng ta thì chúng ta đã đói chết ở trong này rồi.” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài nói.

Địa phương này vốn rất bí mật, bọn họ lại không lưu lại dấu vết gì trên đường, những người kia khi nào mới có thể tìm đến đây cũng thật khó nói.

“Chết đói ở đây cũng được thôi, có điều như thế tiện nghi cho huynh rồi, huynh cũng không cần chiếu cố ta cả đời nữa, chỉ phải chiếu cố ta mấy ngày là được rồi.” Tuyết Du Du hi hi cười nói, tựa hồ đối với chuyện sinh tử không chút quan tâm.

“Nàng còn cười, sắp chết rồi còn cao hứng như vậy.” Hoa Nhượng Hư có chút bức tức trừng mắt nhìn nàng, đối với Tuyết Du Du hẳn thực có một loại cảm giác nhìn không thấu, có đôi lúc thoát nhìn nàng tựa hồ cái gì cũng không hiểu biết, nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng không hoàn toàn như vậy, không lâu trước nàng trong tình huống trúng mị độc, rõ ràng là trấn tĩnh hơn hẳn nhiều, không chế lực cũng mạnh hơn hẳn.

“Trước sau gì cũng phải chết mà, chết lúc đang cao hứng chẳng phải tốt hơn mặt nhăn mày nhíu đi tìm chết hay sao?” Tuyết Du Du vẫn bộ dạng tươi cười lên tiếng, bất quá câu nói này lại khiến Hoa Nhượng Hư không cách nào phản bác được.

————- o0o ————

47. Chương 15: Tình Độ Hoạn Nạn (tình Vượt Hoạn Nạn)

“Du Du, nàng yên tâm, chúng ta nhất định có thể sống sót trở ra ngoài.” Sau một lúc trầm mặc, Hoa Nhượng Hư kiên định nói.

“Hoa đại ca, huynh đến bên ta đi.” Tuyết Du Du nghiêng đầu nói với hắn. Hoa Nhượng Hư không biết nàng lại muốn làm gì, bất quá vẫn lập tức bước đến bên chiếc giường đá của nàng.

Tuyết Du Du nhẹ nhàng ấn lên mép giường, thân thể bật không mà dậy, cấp tốc bay về hướng cửa, vẽ ra không trung một đường cung ưu mỹ. Nàng hé môi, phát ra một tiếng kêu vang, thủ chưởng đánh tới thạch môn.

Ai ngờ thân thể mềm mại của Tuyết Du Du lại bị chấn ngược trở về sau, Hoa Nhượng Hư phát hiện ra chuyện không hay liền vội vã tiếp lấy nàng giữa không trung.

“Du Du, nàng không sao chứ?” Hoa Nhượng Hư gấp rút hỏi. Tuyết Du Du sắc mặt có chút tái nhợt.

“Không sao, nhưng chẳng biết thạch môn này là thứ gì, ta dùng hết khí lực mà nó một chút tổn hại cũng không có, còn thiếu chút nữa phản chấn làm ta bị thương.” Tuyết Du Du nhanh chóng khôi phục lại nét hồng nhuận, trên mặt lộ vẻ bất phục.

“Du Du, nàng trước hết nghỉ ngơi đi, để ta thử xem.” Hoa Nhượng Hư ôn nhu nói, đem nàng đặt trên giường. Tuyết Du Du ôn thuận gật đầu, tựa bên thành giường.

Hoa Nhượng Hư thân hình đứng thẳng, tay nắm chắc Tình Kiếm, thúc dục chân khí trong cơ thể, quán chú trên mặt Tình Kiếm, quang mang lóe ra làm cho thạch ốc bỗng chốc sang như ban ngày. Hào quang cùng cửa đá tiếp xúc nhưng vẫn như cũ, không thể đâm vào nửa phân. Hoa Nhượng Hư nhất thời chán nản, thu hồi công lực, thở dài một tiếng buông trường kiếm xuống, thật không biết thạch môn này làm bằng thứ gì mà đến nửa phân cũng không thể dịch chuyển.

“Hoa đại ca, đừng cưỡng cầu nữa, chúng ta tìm biện pháp khác đi.” Tuyết Du Du ôn nhu an ủi hắn.

“Đúng là cưỡng cầu cũng vô dụng, chỉ là ta không rõ vì sao thanh kiếm này có thể chặt đứt cả hoàng kim nhưng lại không thể làm gì tảng đá này.” Hoa Nhượng Hư thở dài nói.

“Vây đi, Hoa đại ca, huynh đừng vội, để Du Du ngẫm nghĩ thật kỹ đã.....” Tuyết Du Du nhíu mày, không nói tiếp nữa, tựa hồ như chìm khuất vào trầm tư.

Hoa Nhượng Hư bắt đầu hồi tưởng lại chuyện trước kia, hắn nhớ rõ lần sử kiếm đánh nát cây quạt vàng của Phiến Tiêu Diêu phía Bạch Y Lâu, chẳng lẽ..... Trong lòng hắn đột nhiên minh bạch, thân hình liền bật dậy, một chiêu Thiên Tinh Vũ trong Thiên Tinh kiếm pháp lại đánh tới thạch môn. Một trận đá vụn bay ra, hắn không khỏi mừng rỡ, quả nhiên trên thạch môn đã bị toát ra một lỗ hổng không lớn không nhỏ.

“Du Du, thành công rồi, chúng ta sắp có thể ra khỏi đây rồi!” Hoa Nhượng Hư mừng rỡ ôm lấy Tuyết Du Du xoay hai vòng.

“Hoa đại ca, huynh làm thế nào vậy?” Tuyết Du Du nét mặt cũng lộ vẻ vui mừng.

“Xem ra Tình Kiếm phải phối hợp cùng kiếm pháp mới có thể phát huy uy lực của nó, Du Du nàng cứ ở một bên quan sát, đợi ta chém vỡ thạch môn là chúng ta có thể rời khỏi đây rồi.” Hoa Nhược Hư cười nói, đột nhiên nhận ra mình đang ôm Tuyết Du Du, liền vội đặt nàng xuống, thần sắc lộ ra vài phần xấu hổ.

Trong thạch ốc đá vụn bay tứ tung, thạch môn dần dần tiêu thất, Hoa Nhược Hư sử Thiên Tình kiếm pháp không biết qua bao lâu, thạch môn rốt cục cũng nứt ra một lỗ hổng lớn, vừa đủ cho người chui qua.

“Du Du, chúng ta đi!” Hoa Nhược Hư ôm lấy Tuyết Du Du chui ra ngoài, nhưng nhất thời hấn lại ngậy người ra, bộ dạng hoàn toàn choáng váng.

“Sao lại như vậy?” Hoa Nhược Hư nhìn phía trước, thì thào nói, vẻ mặt đang hưng phấn trở nên vô cùng chán chường, thiếu chút nữa đã ngã lặn ra. Vừa rồi hao phí rất nhiều công lực, mặc dù tốc độ khôi phục của hắn là cực nhanh, nhưng cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà phục hồi được. Vốn nghĩ có thể lập tức ra ngoài, ai ngờ chỉ là công dã tràng, tảng đá khổng lồ chắn trước sơn động làm cho tất cả mọi vui mừng của hắn đều trôi tuột lên chín tầng mây.

“Hoa đại ca, đừng vội, chúng ta còn có biện pháp.” Tuyết Du Du áp đôi môi mềm lên mặt hắn, từ trong lòng nhảy ra, giúp hắn ngồi xuống.

“Du Du, ta thật vô dụng mà” Hoa Nhược Hư vẻ mặt ảo não.

“Hoa đại ca, sao huynh nói mình như vậy? Du Du tin huynh, huynh nhất định có thể mang ta ra ngoài, huynh phải tin Du Du, Du Du nhất định sẽ cùng huynh sống sót trở ra.” Tuyết Du Du ôn nhu nói.

Hoa Nhược Hư khổ sở cười, gật gật đầu, ôm Tuyết Du Du trở lại thạch ốc, đặt nàng vào trong chăn.

“Du Du, nàng nằm trên giường không nên cử động, ta đi tìm biện pháp khác.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng nói, Tuyết Du Du gật gật đầu.

Hoa Nhược Hư một lần nữa chui ra khỏi thạch ốc, nhìn tảng đá khổng lồ cản trước sơn động, thoát trông chất liệu giống y như thạch môn, tâm trạng hắn không khỏi ngui lạnh chán chường. Hắn biết bản thân không còn nhiều tinh lực để lại đem tảng đá này phá nát. Mặc dù không biết đã trải qua bao lâu trong thạch ốc này, nhưng hắn rõ ràng đã cảm thấy đói và mệt.

“Hoa đại ca, có lẽ chúng ta có thể đào theo thành động ra ngoài.” Tuyết Du Du không biết bước ra từ khi nào.

Nghe được lời của nàng, Hoa Nhược Hư không khỏi vỗ đầu mình, đúng vậy, hắn như thế nào mà không nghĩ tới? Đào một cái lỗ khác, không cần động đến tảng đá, có thể tiết kiệm được không ít khí lực.

“Du Du, cũng là nàng thông minh!” Hoa Nhược Hư trong lòng thầm khen ngợi, đột nhiên ngữ khí thay đổi, bộ dạng hơi tức giận “Ta không phải bảo nàng ngủ, không được ra ngoài này hay sao?”

“Hoa đại ca, ta nghĩ chúng ta hợp sức cùng nhau so với một người làm thì tốt hơn” Tuyết Du Du ôn nhu nói “Du Du không phải hạng yếu nhược như vậy, chúng ta cùng nhau đào được không?” Vừa nói xong nàng không biết từ đâu lấy ra một thanh chủy thủ nhỏ.

Hoa Nhược Hư vẫn chưa thật nguyện ý, đôi môi mấp máy tựa hồ như muốn nói điều gì đó.

“Hoa đại ca, bắt đầu đi!” Tuyết Du Du tiến lên đào trước.

Phiêu Tuyết sơn trang một chút không khí tươi vui cũng không thấy, cơ hồ cả sơn trang đã trở nên trống vắng, vì hầu như tất cả mọi người bao gồm tân khách đến chia vui đều đã ra ngoài hỗ trợ tìm kiếm.

Tuyết Danh Phong sắc mặt tái nhợt, còn vợ của ông - Phong Vân Phiêu càng lo cho ái nữ hơn, tâm trạng như lửa đốt.

“Cha, mẹ, hai người không cần lo lắng quá, muội muội trước giờ thông minh, chắc không có chuyện gì đâu” Tuyết Phiêu Phiêu nhẹ nhàng an ủi cha mẹ.

“Phiêu Phiêu, bây giờ đã qua ba ngày rồi, con bảo ta thế nào không lo hả?” Tuyết Danh Phong sắc mặt tràn ngập lo âu “Du Du đúng là rất thông minh, nhưng nó vốn cũng cứng đầu nữa.”

“Nhạc phụ, con nghĩ có Hoa lão đệ đi cùng, nên muội ấy không có việc gì đâu” Phong Bình cũng nói xen vào.

“Chỉ mong là vậy!” Tuyết Danh Phong thở dài một tiếng.

“Bẩm cáo trang chủ.....” Một người chạy vội tới, “Phong thiếu gia đã phát hiện ra tung tích của Nhị tiểu thư, người mời trang chủ tới xem.”

“Dượng à, nếu con đoán không lầm, biểu muội rất có thể bị nhốt ở đây” Người lên tiếng là một thiếu niên khoác trường sam màu xanh da trời, anh khí mười phần. Y chính là người của Phong gia - một trong tứ đại thế gia, là con trai của gia chủ Phong Vân Động - Phong Tông Vân.

Hoa Nhược Hư bấy giờ gần như hoàn toàn máy móc huy động Tình Kiếm trong tay, không biết đã trải qua bao lâu, cũng không biết đã đào sâu bao nhiêu, hắn chỉ biết đến lúc này vẫn chưa thấy được ánh mặt trời, không có lấy một tia hi vọng. Con đoi cùng mệt mỏi làm cho thần trí hắn có chút mơ hồ, điều may mắn duy nhất là tại thời điểm mỗi khi hắn không chống đỡ được, Tình Kiếm đều truyền tới một tia man mát, làm cho tinh thần hắn tỉnh táo lại. Nhưng bây giờ còn một vấn đề lớn hơn trước mắt, đó chính là nước uống!

“Du Du, nàng bây giờ thấy thế nào?” Hắn cứ chốc chốc lại hỏi thăm nàng. Trong địa đạo u tối, sự mệt mỏi cực độ làm hắn không thể trông rõ tình huống nữa.

“Du Du!” Trong lòng hắn hoảng hốt, cấp bách bò về phía nàng. Lúc trước, mỗi lần hắn gọi, nàng đều trả lời, bất quá lần này lại không có âm thanh nào đáp trả.

“Du Du, tỉnh lại đi, lúc này không thể ngủ được.” Hắn lắc mạnh thân thể mềm mại của nàng, lo lắng gọi to.

“Hoa đại ca, Du Du mệt lắm, huynh để Du Du ngủ một lát thôi” Tuyết Du Du khẽ mở mắt, mơ mơ màng màng nói.

“Du Du, không được ngủ, nàng nhất định phải cố chống chọi, chúng ta lập tức có thể thoát ra, nàng ngàn vạn lần không được ngủ đó!” Hoa Nhược Hư phát hiện thanh âm của chính mình có chút ngen ngào, hắn biết Tuyết Du Du không thể cầm cự được bao lâu nữa.

“Hoa đại ca, Du Du lạnh lắm, huynh ôm Du Du được không?” Hình dáng Tuyết Du Du bây giờ yếu ớt vô cùng, thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa chậm rãi.

Hoa Nhược Hư ôm chặt lấy nàng, thân thể nàng dường như thật lạnh lẽo, lại có chút run rẩy.

“Hoa đại ca, huynh sẽ lấy Du Du làm vợ chứ?” Tuyết Du Du thanh âm càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến mức Hoa Nhược Hư gần như không nghe thấy.

“Đương nhiên, ta nhất định sẽ lấy nàng, ta nhất định sẽ đường đường chính chính đón nàng về dinh. Du Du, nàng phải chờ ta lấy nàng có biết không!” Hoa Nhược Hư gắng khống chế tâm tình của mình, cố hết sức bình tĩnh nói.

“Hoa đại ca, Du Du mệt lắm..... khát lắm.....” Tuyết Du Du tựa hồ muốn nhắm mắt lại khiến cho Hoa Nhược Hư không khỏi kinh hãi.

“Nước, ở đâu có nước đây?” Hoa nhược Hư trong lòng không khỏi điên cuồng gào thét, trong lúc cấp bách, tình bỗng sinh trí, hắn đột nhiên nảy ra một cách.

“Du Du, nàng đừng ngủ, nào, hãy uống nước đi” Hoa Nhược Hư dứt lòng dùng kiếm cắt tay của chính mình, đem miệng vết thương ép lên miệng nàng. Tuyết Du Du trong cơn mơ hồ tham lam hút lấy, hết như uống cam tuyền.

“Hoa đại ca, nơi này sao lại có nước a?” Tuyết Du Du rốt cục cũng ngừng hút, bắt đầu cảm thấy hoài nghi. Nàng mở mắt ra, phát hiện tay phải Hoa Nhược Hư chưa kịp rút về, nhất thời hiểu ra có sự.

“Hoa đại ca, huynh thật tốt với Du Du, nhưng như thế Du Du lại càng đau lòng hơn.” Tuyết Du Du vùi đầu vào ngực Hoa Nhược Hư, giọng nói trở nên nức nở.

“Du Du, nàng yên tâm, chúng ta nhất định có thể ra ngoài, Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng hôn lên mái tóc mềm mại của nàng, cúi đầu nói.

Hai người ôm nhau không nói gì nữa, thời gian tiếp tục chậm chậm trôi qua.....

“Hoa đại ca, huynh nghe xem đó là âm thanh gì” Tuyết Du Du đột nhiên kêu lên, Hoa Nhược Hư liền áp tai lên mặt đất, nghe thấy những tiếng “doong doong” tựa hồ từ cách đó không xa truyền đến.

“Du Du, giống như có người!” Hoa Nhược Hư tinh thần đại chấn, chẳng lẽ thật sự là trời không tuyệt đường sống, quả thật có người tới cứu ư?

“Là cha ta, là cha ta! Hoa đại ca, cha đến cứu chúng ta đó.” Tuyết Du Du cẩn thận lắng nghe trong chốc lát, mừng rỡ kêu lên.

“Dương à, không có tiếng đáp lại, xem ra biểu muội có lẽ chưa nghe được tín hiệu chúng ta truyền vào.” Phong Tòng Vân có vẻ bất đắc dĩ nói với Tuyết Danh Phong.

Lại ba ngày nữa trôi qua, ba ngày kể từ khi họ phát hiện ra nơi này! Họ nhận định Tuyết Du Du bị nhốt ở bên trong động, nhưng bởi cự thạch chặn trước cửa, họ đành chịu bất lực. Không còn cách nào khác, họ phải phát động tất cả thủ hạ đào theo mọi phương hướng, cứ cách một lúc lại gõ vào vách động, hướng Tuyết Du Du phát ra tín hiệu, hy vọng có thể nhận được lời hồi đáp, qua đó xác định phương hướng Tuyết Du Du đang ở, chỉ là cho tới giờ vẫn không thu được tín hiệu nào.

Doong doong, doong doong..... từng tiếng một vang đến tai Tuyết Danh Phong.

“Là ai đập loạn? Tín hiệu không phải như vậy?” Tuyết Danh Phong từ đại nội bỗng chuyển sang cuồng hỉ.

“Mau, mau, Du Du ở bên trong, các người nhanh lên cho ta!” Tuyết Danh Phong nói rồi xông vào trước tiên, liều mạng vung vẩy thanh kiếm trong tay.

“Du Du, vậy là ý gì?” Hoa Nhược Hư có chút khó hiểu hỏi nàng.

“Đây là ám hiệu ta cùng cha ước định, như vậy người có thể biết ta đang ở bên trong. Hoa đại ca, huynh hãy nghỉ ngơi một lúc, cha sẽ tìm ra chúng ta ngay thôi.” Tuyết Du Du vui vẻ nói.

Bụi đất tứ tung, Tuyết Danh Phong lúc này không có chút gì gọi là khí chất của một gia chủ trong tứ đại thế gia, lão bây giờ chỉ là một người cha hết lòng lo lắng cho an nguy của con gái. Trên người lão bây giờ bụi đất phủ đầy, không một ai ngờ lão có ngày lại nhếch nhác như vậy, có lẽ vì trước kia không ai biết lão đối với Tuyết Du Du thương yêu đến nhường này.

Một tia sáng cuối cùng cũng xuyên vào, nương theo tiếng gọi lo lắng của Tuyết Danh Phong: “Du Du!”

“Cha!” Tuyết Du Du nhào vào lòng Tuyết Danh Phong, sau đó ngất liệm đi.

“Tuyết trang chủ, Du Du vẫn chưa ăn chưa uống gì!” Hoa Nhược Hư ở bên cạnh vội nói. Tuyết Danh Phong gật gật đầu xem như hiểu được ý của hắn, rồi ôm lấy nữ nhi đi ra ngoài.

Rốt cuộc cũng thấy được mặt trời, Hoa Nhược Hư đột nhiên có cảm giác như được hồi sinh, thấy Du Du đang được trên dưới Tuyết gia phục thị, hắn trong lòng cũng có vài phần an ủi. Rốt cục hắn cùng Du Du cũng còn sống thoát ra, đột nhiên hắn cảm thấy một cơn choáng váng, thiếu chút nữa đã ngã lộn ra đất, hắn vội chống kiếm gượng lại, người Tuyết gia hiện giờ chỉ sợ là không có thời gian trông nom đến hắn.

“Hoa lão đệ, nhanh, mau uống nước, ăn một chút gì đi.” Phong Bình vội vàng đi tới trước mặt Hoa Nhược Hư.

“Cảm ơn Phong đại ca” Hoa Nhược Hư cười gượng, hắn thực sự đã hết hơi hết sức liền không khách khí tiếp lấy, ngồm ngoàm ăn như hổ đói.

“Hoa đại ca, Hoa đại ca” Tiếng gọi của Tuyết Du Du truyền tới, Hoa Nhược Hư thoáng do dự rồi bước lại gần. Vừa mới ăn một chút, hắn mặc dù thân thể vẫn còn yếu, nhưng cũng không có gì đáng ngại, dù sao hắn mấy ngày nay chỉ là bị đói chứ không bị thương.

“Du Du” Hoa Nhược Hư cảm giác được rất nhiều ánh mắt đang nhìn về mình, hắn nhẹ đáp một tiếng rồi sau đó không nói gì nữa.

“Hoa đại ca, đưa tay phải huynh cho ta” Tuyết Du Du ôn nhu nói. Hoa Nhược Hư giật mình nhưng vẫn y lời đưa tay tới trước mặt nàng.

Tuyết Du Du xắn tay áo của hấn lên, trên tay có một vết thương rõ ràng đã bắt đầu khép miệng. Tuyết Du Du lấy từ trong người ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng quấn lấy miệng vết thương, động tác nhẹ nhàng vô cùng, trong đáy mắt tràn đầy nhu tình. Tuyết Danh Phong đứng bên cạnh không biết có cảm giác gì, bây giờ bất cứ ai cũng có thể trông thấy quan hệ giữa Tuyết Du Du và Hoa Nhược Hư là không hề bình thường.

“Hoa công tử, mấy ngày nay đa tạ người đã chiếu cố cho tiểu nữ” Tuyết Danh Phong ho nhẹ một tiếng nói.

“Tuyết trang chủ ngài khách khí rồi, đây là việc tại hạ phải làm” Hoa Nhược Hư lộ ra một tia cười khổ, hấn cảm giác được Tuyết Danh Phong tựa hồ có chút không vui.

———— o0o ————

48. Chương 16: Tình Hải Sanh Ba (biển Tình Dậy Sóng)

Phiêu Tuyết sơn trang.

Tuyết Du Du khẽ thở dài một hơi, ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt quen thuộc trong gương, gương mặt ấy vẫn kiều diễm như xưa, chỉ là đã phong tình hơn trước một chút, so với tuổi của nàng dường như ít nhiều không tương xứng. Dù sao, nàng mới chỉ 16 tuổi.

Tay nàng luồn vào trong ngực, chạm vào cây ngọc tiêu màu Bích Lục, trong mắt thoáng hiện vẻ nhu tình. Nơi thạch phòng đôi tim hòa hợp, chốn sơn động sinh tử có nhau, bấy ngày không thấy mặt trời kia, từng hình ảnh kẻ vai sát cánh bên nhau của hai người đều nhất nhất xuất hiện trong đầu nàng.

Hôm nay đã là ngày thứ 7 kể từ khi được cứu, nàng vẫn ở lại trong khuê phòng, nửa bước cũng không rời đi. Đúng là mẫu thân nàng - Phong Vân Phiêu cùng cha nàng - Tuyết Danh Phong đều có ý muốn nàng nghỉ ngơi thật tốt nhưng trên thực tế nàng đã sớm hồi phục, chỉ là tính thiếu nữ rụt rè làm nàng không thể chủ động tìm Hoa Nhược Hư, có điều nàng không rõ vì có gì mà nhiều ngày như vậy hấn vẫn không tới thăm nàng. Nàng muốn hỏi mẫu thân nhưng lại không dám mở miệng. Tuy nhiên, gia môn rõ ràng cũng đã hiểu được tâm tư của nàng, ngày đó trên dưới Phiêu Tuyết sơn trang, ai cũng tận mắt trông thấy Tuyết Du Du ôn nhu băng bó vết thương cho Hoa Nhược Hư, chẳng lẽ cha mẹ lại không hiểu được lòng nàng hay sao?

Nàng dù sao cũng là một nữ hài tử, trong thời đại lễ giáo cực nghiêm, Tuyết Du Du mặc dù tính tình điều ngoan nhưng vẫn có nhiều điều cổ kỵ, sao có thể nói ra mình cùng Hoa Nhược Hư quan hệ thân mật được. Thật ra, bọn họ bây giờ vô danh vô phận, nàng cũng không thể để cho người khác nhạo báng, bản thân nàng dù không sợ, nhưng cũng không thể để cho Phiêu Tuyết sơn trang phải hổ thẹn. Nàng bây giờ chỉ có thể mong Hoa Nhược Hư hưởng đến cha nàng cầu thân, mặc dù Hoa Nhược Hư đã có thể thất, nhưng cha luôn yêu thương nàng, chỉ cần nàng đồng ý, nàng chắc chắn cha cũng sẽ đồng ý. Thế nhưng, vì cái gì mà hấn 1 chút động tĩnh đều không có. Không được, nàng không thể cứ như thế ngồi đợi!

Tuyết Du Du vừa mở cửa phòng đã thấy mẹ nàng đang đứng ở cửa.

“Mẹ...” Tuyết Du Du bỏ nhào vào người Phong Vân Phiêu.

“Du Du, con muốn đi đâu? Sao không nghỉ ngơi tịnh dưỡng đi.” Phong Vân Phiêu bình tĩnh nói.

“Mẹ, con đã khỏe lắm rồi” Tuyết Du Du có chút ngây người, trong ấn tượng của nàng, Phong Vân Phiêu trước giờ nói chuyện với nàng chưa từng có khẩu khí cứng rắn và mặt nghiêm túc như vậy.

“Được rồi, con muốn đi đâu? Ta bảo biểu ca cùng đi với con.” Phong Vân Phiêu chậm chậm nói.

“Mẹ, con... con muốn đi một mình thôi” Tuyết Du Du làm nũng không nghe lời, bất quá lần này có vẻ không hiệu quả.

“Không được, con thân thể còn chưa hoàn toàn hồi phục, cho biểu ca của con đi cùng ta mới yên tâm” Phong Vân Phiêu kiên quyết.

“Mẹ! Con...” Tuyết Du Du ủy khuất không thôi.

“Không cần nói nữa, nếu con không muốn để biểu ca cùng đi, con cứ ở lại khuê phòng, không được đi đâu cả!” Phong Vân Phiêu ngắt lời nàng, nhưng rốt cuộc nhìn bộ dạng lã chã nước mắt của Tuyết Du Du lại có

chút mềm lòng, ngữ khí cũng dịu lại “Du Du, chúng ta cũng chỉ là sợ con gặp chuyện không hay, chẳng lẽ con muốn làm chúng ta lo lắng như mấy ngày trước hay sao?”

“Mẹ, con biết rồi, con cùng biểu ca đi là được” Tuyết Du Du miễn cưỡng cười, trong lòng có một loại cảm giác khó chịu khôn tả.

Tuyết Du Du cùng Phong Tòng Vân song hành trong sơn trang. Nam anh tuấn, nữ kiều mị, thoạt nhìn đúng là một cặp trời sinh, chỉ là mỗi người đều mang một tâm sự. Phong Tòng Vân trên mặt khẽ mỉm cười, ánh mắt không ngừng chăm chú lên gương mặt hoa của Tuyết Du Du, chỉ có điều Tuyết Du Du một chút cũng không để ý tới hắn, nàng rõ ràng không có chút tâm trí nào.

“Linh nhi, tỷ tỷ có nhà không?” Trong chốc lát, hai người tới phòng khách của Tuyết Phiêu Phiêu, thấy đèn lồng đỏ vẫn treo như trước, trên cửa còn dán chữ “Hỉ” lớn màu hồng, Tuyết Du Du không khỏi ngẩn người một lúc.

“Nhị tiểu thư, đại tiểu thư cùng cô gia đang ở bên trong” Tuyết Linh Nhi hi hi cười sau đó hướng Phong Tòng Vân hành lễ.

“Tỷ tỷ, tỷ phu!” Tuyết Du Du đẩy cửa đi vào, thấy Tuyết Phiêu Phiêu cùng Phong Bình đang ngồi quanh bàn, không biết đang nghiên cứu chuyện gì.

“Du Du, biểu đệ, các người đến đây. Phải rồi, Du Du, muối bây giờ thế nào?” Thấy bảo bối muối muối đến, Tuyết Phiêu Phiêu vội bỏ vật gì đó trên tay xuống.

“Tỷ tỷ, muối đã khỏe. Đúng rồi, tỷ phu, ta có thể hỏi huynh một chuyện không?” Tuyết Du Du thấp giọng nói.

“Du Du, có chuyện gì muối cứ hỏi đi, tỷ phu nếu biết nhất định sẽ nói cho muối” Tuyết Phiêu Phiêu có chút mơ hồ, cảm giác vị muối muối này của mình dường như đã thay đổi ít nhiều.

“Tỷ phu, người có gặp Hoa đại ca không?” Tuyết Du Du cố nén tâm lý kích động, thanh âm có chút run rẩy hỏi.

Phong Tòng Vân tâm trạng chợt trầm xuống, không riêng gì hắn, cả Tuyết Phiêu Phiêu và Phong Bình sắc mặt cũng thay đổi.

“Du Du, Hoa lão đệ hắn đã đi rồi!” Phong bình khẽ thở dài, có chút không đành lòng nói ra.

“Đi rồi? Huynh ấy đi tự khi nào, ta sao lại không biết thế kia?” Tuyết Du Du khẽ thì thào, sau đó lớn tiếng hỏi.

“Du Du, Hoa công tử sau khi được mọi người cứu, ngày hôm sau đã rời đi, mẹ không nói cho muối biết sao?” Tuyết Phiêu Phiêu nhẹ nhàng ôm lấy nàng, vỗ vỗ lưng tỏ vẻ an ủi.

“Y sao có thể như vậy? Cho dù có sự tình gì cũng nên nói với ta một tiếng chứ” Tuyết Du Du lẩm bẩm, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Tuyết Phiêu Phiêu: “Tỷ Tỷ, người nói cho muối biết, mấy ngày qua có phải đã xảy ra sự tình gì hay không? Hắn không thể không nói với muối một tiếng đã bỏ đi như vậy!”

“Kỳ thật, kỳ thật không có sự tình gì!” Tuyết Phiêu Phiêu thương tiếc nhìn muối muối, bất quá có một số lời không muốn nói ra.

“Được, các người đều không chịu nói, ta đi hỏi người khác!” Tuyết Du Du nói xong phất áo bỏ đi.

“Du Du ,chậm đã!” Tuyết Phiêu Phiêu vội vàng gọi nàng trở lại, sau đó tỏ thái độ có lỗi với Phong Tòng Vân: “Biểu đệ, Phong đại ca, các người ra ngoài một chút đi, ta cùng Du Du có chút chuyện riêng muốn nói!”

Phong Tòng Vân khẽ gật đầu, cùng Phong Bình đi ra, cả Tuyết Linh Nhi cũng rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại hai tỷ muội.

“Du Du, muối không thể không nói cho tỷ, bảy ngày kia, muối cùng Hoa công tử rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?” Tuyết Phiêu Phiêu kéo Tuyết Du Du ngồi xuống, ôn nhu hỏi.

“Tỷ tỷ, muội chỉ muốn biết hắn vì sao không nói với muội một tiếng đã ra đi như vậy?” Tuyết Du Du tựa hồ đã trấn tĩnh lại, giọng nói bình thản nghe không ra vui buồn.

“Buổi tối hôm đó, cha nói cho Hoa công tử một chuyện, cha nói muội và Vân biểu đệ đã đính hôn, ngày hôm sau Hoa công tử đã lập tức rời đi, tỷ chỉ biết như vậy!” Tuyết Phiêu Phiêu thở dài nói.

“Ai nói muội cùng biểu ca đính hôn? Muội sao lại không biết chứ?” Tuyết Du Du hướng về vị tỷ tỷ của nàng nổi giận thốt lên.

“Du Du, đây là ý cha mẹ, hơn nữa ...” Tuyết Phiêu Phiêu dừng lại một chút “...Tỷ tỷ cũng cảm thấy muội cùng biểu đệ thực sự xứng đôi.”

Tuyết Du Du lạnh lùng liếc mắt nhìn Tuyết Phiêu Phiêu, xoay người không nói một lời bước ra ngoài.

“Hoa Nhược Hư, ngươi là kẻ hèn nhát!” Tuyết Du Du oán hận thầm nghĩ “Ngươi muốn chạy trốn phải không? Vậy để Du Du ta dạy cho ngươi biết thế nào là ‘dám yêu dám hận’!”

Hoa Nhược Hư cường bức nhị tiểu thư của Phiêu Tuyết sơn trang rồi bỏ trốn - Tin tức này thực sự như một quả bom ném vốn chốn giang hồ vốn đã không bình lặng.

Tứ đại thế gia hợp lại, xuất ra truy sát lệnh: “Thấy Hoa Nhược Hư - giết không cần nghi”!

Hoa Sơn cũng tuyên bố trục xuất Hoa Nhược Hư ra khỏi sư môn. Về phần Thiếu Lâm, Hoa Nhược Hư vốn chỉ là đệ tử kí danh của Giác Viễn thiền sư, tính ra cũng không cùng Thiếu Lâm có quan hệ gì lớn.

Khi Hoa Nhược Hư nghe được tin tức này, hắn đã rời khỏi Phiêu Tuyết sơn trang được nửa tháng, hiện tại đã tới Vũ Xương, theo kế hoạch định xuôi dòng đến Kim Lăng. Vì sao hắn không đi Lạc Dương, không trở về Hoa Sơn, chính hắn cũng không giải thích được, tựa như trong đầu hắn có lời mời gọi hắn phải đến Kim Lăng, nơi ấy dường như có thứ gì đó đang chờ đợi hắn.

Lâm Giang từ lâu, tên như ý nghĩa, nằm dọc theo bờ Trường Giang. Hoa Nhược Hư tựa bên khung cửa, thần tình lơ đãng trông về những con thuyền xuôi ngược trên sông, có lẽ không lâu sau nữa, hắn cũng ở trên một con thuyền như thế mà dọc bờ phiêu lãng.

Hai gã tửu khách đang nói chuyện với nhau nhưng lại thu hút sự chú ý của hắn. Đó là hai vị giang hồ nhân sĩ, người già độ khoảng ba mươi, người trẻ cũng vừa sang tuổi trưởng thành, dung mạo bình thường, không có vẻ gì đặc biệt.

“Trịnh lão ca, huynh nói Hoa Nhược Hư rốt cục là ai hả?” Người trẻ vẻ mặt tò mò hỏi.

“Người này á, hiện tại nổi danh vô cùng, nói thật y cũng chẳng phải hạng tốt lành gì! Ngươi biết Giang Thanh Nguyệt không? Nguyên lai là người có được Tình Kiếm, nghe nói xinh đẹp vô cùng, Hoa Nhược Hư trước tiên lừa lấy Tình Kiếm của Giang Thanh Nguyệt, sau đó bỏ nàng, rồi lại kết hôn với Vô Tình Tiên Tử - Hoa Ngọc Loan của Hoa Sơn. Ta nói cho ngươi biết, Hoa Ngọc Loan chính là người bài danh thứ tư trên Phượng bảng, nàng xuất chúng ra sao không cần ta nói chứ?” Người già hơn nhìn xung quanh, cố ý hạ thấp giọng, tựa hồ sợ bị người khác nghe thấy. “Theo lý Hoa Nhược Hư cũng nên biết điều, vậy mà hắn lại ngang nhiên đi để ý Tuyết Phiêu Phiêu, tấn tindh không xong lại đem nàng ra cưỡng bức, ngươi nói kẻ như vậy có thực đáng chết hay không?”

“Rốp” một tiếng, Hoa Nhược Hư bóp nát chén rượu trong tay, trong lòng rúng động lạ thường, thấy bốn phía không ít ánh mắt nhìn tới, hắn vội vàng ngoảnh đầu nhìn ra phía ngoài như không có việc gì xảy ra, hắn chỉ muốn nghe hai người kia nói tiếp để hiểu được rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

“Tuyết Du Du chính là nhị tiểu thư của Tuyết gia, Hoa Nhược Hư sao có thể dễ dàng cưỡng bức nàng?” Người trẻ tuổi tựa hồ có chút không tin.

“Ngươi có nghe nói không? Hoa Nhược Hư chính là đồ đệ của Hoa Thiên Vân cùng Giác Viễn thiền sư, hơn nữa nghe nói sau khi hắn có được Tình Kiếm, võ công đột nhiên tăng mạnh, bây giờ đã thuộc một trong mười đại cao thủ của Hắc bang, huống chi Hoa Nhược Hư cùng Tuyết gia quan hệ cũng không tệ” Người già hơn tiếp tục nói, “Tuyết gia Đại tiểu thư vừa mới gả cho tửu quý Phong Bình, mà nghe nói Phong Bình cùng Hoa Nhược Hư đã kết bái huynh đệ, nghe nói Hoa Nhược Hư đã lợi dụng mối quan hệ này làm cho Tuyết Du Du không phòng bị với hắn, hơn nữa võ công hắn cao như vậy, tự nhiên có thể dễ dàng đắc thủ.”

“Hoa Nhượng Hư thật có diễm phúc, Tuyết Du Du chính là mỹ nữ bài danh thứ hai trên Phượng bảng, nếu ta được cùng nàng hoan hảo một lần, ta thật có chết cũng cam lòng” Người trẻ tuổi phát ra ánh mắt hâm mộ, bắt đầu phun ô ngôn uế ngữ.

“Bốp” một tiếng, người trẻ tuổi chợt thấy trước mắt đầy sao.

“Không được nói lời ô ô uế với Du Du!” Hoa Nhượng Hư trong lòng bỗng dâng lên một cổ nộ hỏa khó hiểu, hung hăng tát vào mặt hắn.

“Người... người là ai? Liên quan gì đến người!” Người trẻ tuổi ôm mặt, có chút sợ hãi cùng tức giận.

“Ta hỏi người, lời các người vừa nói là nghe ai bảo?” Cánh tay Hoa Nhượng Hư vừa động, mũi kiếm đã kề trên cổ hắn, hai người kia nhất thời ngây ra như gỗ, trên tửu lâu cũng trở nên hỗn loạn.

“Ta không nhớ rõ là ai, hiện tại nơi nào cũng có người nói, không tin người tùy tiện đi hỏi thăm một vòng, khẳng định ai ai cũng biết chuyện này!” Người trẻ tuổi thanh âm có chút run rẩy, trong lòng hiển nhiên vô cùng sợ hãi, bất quá vẫn mạnh mẽ nói.

“Thực là như thế sao?” Hoa Nhượng Hư trong lòng trong lòng chua xót, sao mọi chuyện lại biến thành thế này?

“Này, người rốt cục là ai hả? Người dù có võ công cao cũng không thể tùy tiện khi dễ người khác chứ!” Người trẻ tuổi nhìn thanh kiếm trên cổ có chút sợ hãi, bất quá phảng phất tính cách làm hắn nói chuyện không khách khí.

“Nhớ từ nay không được nói lời ô ngôn uế ngữ với phụ nữ nữa!” Hoa Nhượng Hư có chút cô độc thở dài, chậm rãi xoay người rời khỏi tửu lâu.

“Này, người rốt cục là ai hả?” Người nọ vẫn còn ở sau lưng hô hoán gọi, lòng hiếu kỳ mãnh liệt.

“Ta là Hoa Nhượng Hư” Thanh âm lạnh nhạt truyền tới.

Người trẻ tuổi chân bỗng mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã lún ra đất.

Hoa Nhượng Hư lẳng lặng đứng trên bờ sông, nhìn nước chảy cuộn cuộn, tâm tình hắn cũng hết như dòng nước kia, thật lâu vẫn không thể bình tĩnh. Nửa tháng trước khi còn ở Phiêu Tuyết sơn trang, lúc Tuyết Danh Phong nói với hắn, Tuyết Du Du cùng Phong Tông Vân thuộc dòng dõi tứ đại thế gia đã đính hôn, hắn cũng hiểu được ý tứ của Tuyết Danh Phong. Tứ đại thế gia luôn có mối quan hệ tương hỗ, mà Phong gia cùng Tuyết gia vốn ở chỗ nhân thân với nhau, Phong Tông Vân bất luận nhân phẩm hay võ công cũng đều xuất chúng, còn Hoa Nhượng Hư hắn mặc dù nói sư môn hiển hách, nhưng so lại vẫn không thể lớn mạnh bằng Phong Tông Vân được. Huống chi Hoa Nhượng Hư thanh danh trên giang hồ cũng không tốt đẹp gì, quan trọng nhất là hắn đã có vợ, mà nhị tiểu thư của Phiêu Tuyết sơn trang lại không thể nào đi làm thiếp cho người ta được.

Hắn đành chọn cách ly khai Phiêu Tuyết sơn trang, kỳ thật trước khi đi hắn cũng muốn đến gặp Tuyết Du Du một lần, bất quá sau cùng hắn vẫn quyết định không đi, bởi vì hắn nghĩ Tuyết Du Du đã biết chuyện hôn sự giữa Tuyết gia và Phong gia mà vẫn không đến nói với hắn, chứng tỏ nàng đã đồng ý. Có điều hắn lại không biết, chính Tuyết Du Du cũng không biết một chút gì, mà cho dù có biết, Hoa Nhượng Hư cũng phải chủ động tìm nàng, trừ phi hắn không có trách nhiệm gì với nàng.

Vì sao lại thành ra thế này? Không thể phủ nhận hắn đã chiếm hữu thân thể Tuyết Du Du, nhưng cũng không thể nói hắn cưỡng bức nàng, cho dù Du Du muốn nghĩ như vậy, thế thì vì sao lúc bọn họ được cứu ra, nàng còn tỏ ra nhu tình với hắn? Lại thêm trên giang hồ đồn đãi rộng như vậy, nàng sau này còn mặt mũi nào gặp người khác đây?

Lúc này tại Phiêu Tuyết sơn trang, Tuyết Du Du đang nhìn ngọc tiêu, nhưng nhớ đến Hoa Nhượng Hư.

“Hoàng thiên trên cao, thạch ốc làm mai, ngọc tiêu làm lễ, ta - Hoa Nhượng Hư phát thệ sẽ chiều cổ Tuyết Du Du cả đời!” - Thanh âm Hoa Nhượng Hư tựa hồ vọng vọng bên tai nàng.

“Hoa Nhượng Hư, người có tuân thủ lời người hứa hay không? Du Du không thích nam nhân thất tín, càng không thích nam nhân nhu nhược, người vì có gì vừa thất tín lại vừa nhu nhược kia chứ?”

49. Quyển 4: Kiếm Vũ – Chương 1: Kiếm Phong Bất Tang

“Các vị đều đến tìm tại hạ sao?” Hoa Nhược Hư xoay người lại, có chút cười khổ. Phía trước hắn là một hàng năm người, cả bảy đều phục sức đạo trang, tuổi ước chừng ba mươi, có bốn kẻ tay đã đặt trên chuôi kiếm, hăm hực như muốn lao đến.

“Hoa Nhược Hư, nếu ngươi thúc thủ chịu trời vào lúc này, chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng.” Đạo sĩ mặt dài ở giữa lên tiếng, ngữ khí có phần phách lối.

“Không biết mấy vị đạo trưởng đây xưng hô như thế nào? Có phải đều đến từ Võ Đang?” Hoa Nhược Hư lạnh nhạt nói, xem cách ăn mặc của bọn họ so với cách ăn mặc của Võ Đang có chút giống nhau, cho nên hắn phỏng đoán như thế.

“Hoa Nhược Hư, xem như ngươi cũng hiểu biết, mấy vị đạo gia ta đây chính là đệ tử của Võ Đang. Võ Đang Ngũ Kiếm mà mọi người xưng tụng chính là chúng ta, ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn đưa tay chịu trời đi.” Vẫn là người vừa mới nói kia lên tiếng.

Hoa Nhược Hư trong lòng thầm buồn cười, trông hình dáng của mấy kẻ này chẳng có vẻ gì là võ lâm cao thủ. Cái gì mà Võ Đang Ngũ Kiếm chứ, đoán chừng là do bọn họ tự phong cho mình mà thôi, ít nhất là đến giờ hắn chưa từng nghe qua lần nào.

Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ lắc đầu, sải bước qua bên cạnh mấy người kia bỏ đi, hắn không muốn dây dưa cùng bọn họ.

“Hoa Nhược Hư, ngươi đứng lại cho ta!” đạo sĩ mặt dài kia tựa hồ không ngờ Hoa Nhược Hư lại bỏ đi như vậy, sau thoáng ngẩn người liền lập tức phản ứng, động tác của y kẻ ra cũng linh hoạt, chuyển thân một cái đã đến trước mặt Hoa Nhược Hư, chặn đường hắn lại.

“Tại hạ cùng Võ Đang chưa từng động chạm, mong đạo trưởng không nên bám riết lấy tại hạ.” Hoa Nhược Hư vừa nói vừa tiếp tục đi về trước.

“Vù vù!” Âm thanh sau lưng hắn vang lên, năm thanh trường kiếm từ các phương hướng nhắm vào những chỗ yếu hại trên người hắn đâm đến, đương nhiên muốn vừa ra tay là dồn hắn vào tử địa.

Hoa Nhược Hư vẫn không thèm quay lại, Tình Kiếm xuất vỏ rất nhanh, vẽ ra một vòng cung tuyệt đẹp. Một trận âm thanh “đình铛” vang lên, năm thanh trường kiếm đã rơi trên mặt đất, còn năm người Võ Đang kia lại xoay ra nhìn những thanh kiếm đến phát gốc.

Hoa Nhược Hư trên mặt lộ ra vài phần khinh thường lẫn bất đắc dĩ, nhẹ nhàng trút ra một hơi thở dài, bước chân gấp rút, chớp mắt đã khuất dạng khỏi đám người kia.

Hoa Nhược Hư rút cuộc cũng không xuôi dòng mà quay ngược trở lên nhằm hướng Tương Dương, hắn muốn đến Phiêu Tuyết sơn trang gặp mặt Tuyết Du Du, hắn muốn hỏi nàng vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này, hắn không thể mang trên lưng cái tội danh đâm tặc hái hoa một cách không minh bạch như thế.

Điều Hoa Nhược Hư không biết chính là, hành tung của hắn trên giang hồ lúc này đã được thông truyền rộng rãi ra bên ngoài.

Hoa Nhược Hư miệt mài ngày đêm, gấp rút tiến về Phiêu Tuyết sơn trang, nếu thuận lợi mà nói, chỉ còn 3 ngày nữa là hắn có thể đến được Tương Dương rồi, tiếc là trên đời này sự tình thường không như ý muốn.

Kỳ thật Hoa Nhược Hư cảm giác được trên đường đi vẫn có người đang âm thầm theo dõi hắn, chỉ là những người này không tùy tiện giống như năm tên đạo sĩ hắn gặp ở Vũ Xương kia, trong lúc nhất thời bọn họ tựa hồ không dám xuống tay mà chỉ bám theo hắn, đại khái là đang đợi viện binh đến.

Võ lâm có câu: “Gặp rừng chớ vào!”, bởi vì chốn rừng rậm thông thường chính là địa điểm phục kích tốt nhất. Hoa Nhược Hư mặc dù biết những lời này nhưng hẳn hiện tại lại đang ở trong rừng cây, bởi vì muốn đến Tương Dương nhất định phải đi qua con đường này.

Vừa bước vào rừng, Hoa Nhược Hư lập tức cảm nhận được một cỗ sát khí vô hình, hẳn không khỏi âm thầm đề cao cảnh giác, lúc trước hẳn trúng phải phục kích của Tiềm Long bang trong rừng, suýt nữa đã làm cho A Tuyết bỏ mình, từ đó dẫn đến những biến cố về sau, đến nỗi A Tuyết bây giờ vẫn chưa biết ở nơi đâu.

Trong rừng một mảng tĩnh mịch, vài cơn gió ngẫu nhiên lướt qua cành lá xào xạt, kể đó là tiếng chân rất nhỏ của Hoa Nhược Hư. Đột nhiên phía trước trở nên thoáng đãng, lộ ra một khoảng đất trống, vốn là chỗ rừng cây rậm rạp như vậy lại xuất hiện một khoảng đất trống lớn thế này không thể không nói là kỳ quái, bất quá nghĩ kỹ lại cũng không có gì lạ, bởi vì có thể nhìn ra rất rõ cây cối nơi này vừa mới bị đốn hạ không lâu, tựa như mảnh đất trống này được cố ý chuẩn bị riêng cho Hoa Nhược Hư vậy.

“Hoa Nhược Hư, chúng ta chờ người đã lâu rồi!” Hoa Nhược Hư chậm chậm tiêu sái tiến đến trung tâm bãi đất trống rồi dừng lại, phía sau lại lạnh lùng vang lên một thanh âm.

Hoa Nhược Hư quét mắt ra bốn phía, chỉ thấy vô số bóng người chuyển động. Trong nháy mắt hẳn đã bị hàng đông người vây vào giữa, còn nơi tiếng nói phát ra đến từ một trung niên nam tử vận lam y, mặt trắng nhẵn nhụi, thân dài dáng thẳng, hai mắt lạnh lùng ép đến Hoa Nhược Hư, tựa như có một loại khí thế thái sơn áp đỉnh bức tới.

“Một trường đón tiếp long trọng như vậy chỉ dành cho mỗi mình tại hạ, thật đúng là bất ngờ quá.” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài nói.

“Hoa Nhược Hư, lúc ngươi gây ra tội dâm ô vạn ác kia, ngươi nên nghĩ đến cái ngày như thế này.” Trung niên áo lam vẫn lạnh giọng như cũ, ánh mắt nhìn Hoa Nhược Hư vừa có vẻ phẫn nộ vừa có vẻ khinh bỉ.

“Xin hỏi tiền bối xưng hô như thế nào?” Mặc dù người này khí vũ bất phàm nhưng Hoa Nhược Hư quả thật không quen biết y.

“Hoa công tử, vị này chính là gia chủ của Phong gia – Phong Vận Động, Phong tiền bối.” Âm thanh quen thuộc truyền tới.

“Thật không ngờ Diệp cô nương cũng đến đây!” Trông thấy thiên ảnh xuất hiện trước mắt, Hoa Nhược Hư lại lộ ra một tia cười khổ.

Diệp Vũ Ảnh dùng một loại ánh mắt kỳ lạ nhìn Hoa Nhược Hư, từ đôi tròng mắt đẹp phát ra thần quang sắc bén, tựa như muốn xuyên thấu cả nội tâm hắn.

“Hoa công tử có thể cho Vũ Ảnh biết, người vì sao lại làm như vậy hay không?” Trong giọng nói của Diệp Vũ Ảnh tràn ngập cảm giác thất vọng.

“Diệp cô nương cũng cho rằng những đồn đã trên giang hồ là sự thật ư?” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chốc rồi lên tiếng.

“Diệp tiên tử, cô làm chuyên vô nghĩa với người như thế làm gì chứ!” Người lên tiếng là Phong Quá Vân, hẳn cùng Phương Hiệp bây giờ nghiễm nhiên trở thành thị vệ theo bên cạnh Diệp Vũ Ảnh, nơi nào nàng xuất hiện cơ hồ đều thấy bóng dáng của họ.

“Vốn ta muốn đi gặp Du Du, tiếc là các vị lại không cho ta cơ hội, mặc kệ các vị tin hay không cũng được, ta chỉ muốn nói, những lời đồn đại trên giang hồ là không thể tin! Hoa Nhược Hư ta còn chưa suy đồi đến mức trở thành dâm tặc hái hoa đâu!” Hoa Nhược Hư không để ý đến Phong Quá Vân, từ từ quét mắt nhìn mọi người khắp bốn phía, chậm rãi cất tiếng, ngữ điệu bình tĩnh dị thường.

“Nếu Hoa công tử nguyện ý không chống cự, ta có thể cam đoan người an toàn gặp được Nhị tiểu thư.” Diệp Vũ Ảnh thoáng trầm ngâm nói.

“Diệp tiên tử, việc này.....” “Phong Quá Vân nghe thấy giật mình, quay đầu định nói gì đó, bất quá lại bị ánh mắt của Diệp Vũ Ảnh ngăn lại.

“Diệp cô nương, nếu thật sự có thể như vậy, thế sao không để cho tại hạ có thể gặp được Du Du trước rồi tính?” Hoa Nhược Hư cười lạnh, đối với lời đề nghị của Diệp Vũ Ảnh khước từ không chịu.

“Diệp tiên tử, đối với loại cùng hung cực ác này không cần nói điều kiện làm gì, trước hết hãy để cho ta đòi lại công đạo cho cháu gái đi.” Tiếng nói của Phong Vân Động nhẹ nhàng truyền tới.

“Phong tiên bối đợi đã, để văn bối ra trước!” Phương Hiệp này giờ không nói tiếng nào bỗng nhiên cướp lời bước ra khỏi đám người, đến cách Hoa Nhược Hư chừng hai trượng thì ngừng lại.

“Hoa huynh, ta vẫn xem huynh là đối thủ tốt nhất của ta, bây giờ ta chỉ muốn cùng huynh tỷ thí một trận bình thường, bởi vì có lẽ từ đây về sau, ta sẽ không còn cơ hội này nữa.” Giọng nói của Phương Hiệp bao hàm một loại cảm giác mất mát sâu sắc.

50. Chương 1: Kiểm Phong Bất Tàng(2)

“Tỷ thí thông thường ư?” Hoa Nhược Hư cúi đầu lẩm bẩm nói, nhãn thần lộ ra một tia giễu cợt.

“Xin hỏi Phương huynh, huynh có tin rằng tại hạ chính là kẻ trộm hoa hay không?” Hoa Nhược Hư dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn Phương Hiệp hỏi.

“Việc này..... Hoa huynh à, lúc sự việc xảy ra tại hạ không tận mắt chứng kiến, bởi vậy tại hạ cũng không dám nói mọi chuyện đều là xác thực, có điều chiếu theo lẽ thường mà đoán, Tuyệt nhị tiểu thư không thể cố ý gây ra sự tình làm tổn hại đến danh dự của chính mình được.” Sắc mặt Phương Hiệp có vài phần xấu hổ.

“Vậy xin hỏi tiếp Phương huynh, nếu trận tỷ thí này tại hạ thắng, vậy ta có thể rời đi hay không?” Đối với câu trả lời của Phương Hiệp, Hoa Nhược Hư tựa hồ không nằm ngoài dự liệu, chỉ lạnh nhạt cười, tiếp tục hỏi.

“Ta chỉ có thể cam đoan là không cản trở, ta chưa đủ tư cách để thay Phong tiên bối và Diệp cô nương quyết định được.” Sắc mặt Phương Hiệp càng thêm mất tự nhiên.

“Đã như vậy, ta cần gì tỷ thí một trận bình thường với Phương huynh chứ?” Hoa Nhược Hư trong lời lẽ ngầm ý trào phúng.

“Nếu Hoa huynh hôm nay muốn rời khỏi, ít nhất phải qua một cửa này của tại hạ đã, Phương Hiệp ta tập võ gần 20 năm nay, vẫn chưa gặp được một cao thủ trạc tuổi mà võ công lại tuyệt đỉnh như Hoa huynh đây, bởi vậy ta chỉ mong Hoa huynh tỷ thí một trận với tại hạ bằng thân phận của một bạn hữu bình thường chứ không phải bằng thân phận cho một cuộc quyết đấu.” Phương Hiệp dường như nghe ra ý trào phúng trong cách nói của Hoa Nhược Hư, khẽ thở dài một hơi nói.

“Phương huynh đã không tin tại hạ, lại thêm giữa chúng ta có một trận chiến, làm sao có thể lấy thân phận bằng hữu mà tỷ thí chứ?” Hoa Nhược Hư nói xong ngửa mặt lên trời cất tiếng cười dài, hóa sang lạnh lùng nói: “Động thủ đi, các người cũng không cần khách khí nữa, cùng lên cả đi, dù sao các người có là ai cuối cùng cũng không buông tha ta.”

“Hoa huynh, việc này...” Phương Hiệp như còn điều gì muốn nói.

“Phương huynh, nói nhảm với hần nhiều làm gì? Nếu Phương huynh không muốn động thủ thì hãy để Phong Quá Vân ta giáo huấn tên vô sỉ tiểu nhân này trước!” Âm thanh lạnh lùng truyền tới cản ngăn lời nói dở dang của Phương Hiệp.

“Phong Quá Vân, nửa năm trước, ta thiếu chút nữa đã táng mệnh dưới kiếm của ngươi, bây giờ vừa lúc ta và ngươi tính lại nợ cũ.” Hoa Nhược Hư không muốn tiếp tục dây dưa vô nghĩa, lời vừa dứt đã bay vọt qua mặt Phương Hiệp, xuất hiện ngay phía trước Phong Quá Vân.

“Đinh” một tiếng, âm thanh kịch liệt vang lên, Tinh Kiếm đã xuất hiện trên tay Hoa Nhược Hư, mũi kiếm lóe ra hào quang chói mắt, cổ tay Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng run lên, Tinh Kiếm vẽ ra một vòng cung gọn ghẽ, kiếm quang lấp lánh bức đến gần Phong Quá Vân.

“Cẩn thận!” Phong Vân Động vội hô lên, lời vừa ra thân thể đã cấp tốc lao đến gần Hoa Nhược Hư, trái chưởng phải kiếm, cùng song song phát động.

Vô Phong kiếm, Liên Vân chưởng, đều là hai tuyệt kỹ giữ nhà cho Phong gia. Vô Phong kiếm, tên như ý nghĩa, xuất kiếm không gió, chuyên theo lộ tuyến âm nhu. Còn Liên Vân chưởng thì ngược lại, phân theo dương cương. Một cương một nhu, vừa mạnh mẽ vừa uyển chuyển, uy lực bội tăng.

Phong Quá Vân mắt thấy kiếm quang lấp lóe trước mắt, trong lòng không khỏi kinh hãi, không kịp suy nghĩ nhiều, lộn mình một cái, vô cùng chật vật thoát khỏi thế công này.

Hoa Nhược Hư thầm than đáng tiếc, hắn không thể tiếp tục công kích Phong Quá Vân nữa bởi thế công cường đại của Phong Vân Động đã bức đến gần. Hắn không thể không thu hồi kiếm thế, xoay người đối mặt với thế đến của Phong Vân Động.

Vốn dĩ Hoa Nhược Hư tuy thân là cao thủ Địa Bảng, nhưng so với một cao thủ Địa bảng khác bài danh cao hơn như Phong Vân Động, vô luận là võ công hay kinh nghiệm đánh nhau hắn cũng đều rơi vào thế hạ phong, bất quá cũng bởi sự tinh diệu của Thiên Tinh kiếm pháp mà Tinh Kiếm mang lại, Hoa Nhược Hư trong lúc nhất thời lại ẩn ẩn chiếm được thế thượng phong.

Nhưng trong lòng Hoa Nhược Hư không hề có cảm giác thoải mái, bởi vì xung quanh hắn còn có gần trăm cao thủ Phong gia, mặt khác còn có mấy người bọn Phương Hiệp, đơn độc mỗi mình Phong Vân Động hắn còn khó thể thoát thân, huống chi còn có nhiều người như vậy chứ? Dư quang của hắn bắt đầu quan sát chung quanh, trong lòng bắt đầu âm thầm định kế thoát thân.

Vừa chật vật né tránh khiến cho vẻ mặt Phong Quá Vân trở nên khó coi, nhìn thấy Hoa Nhược Hư trong triển đấu, nhất thời trong lòng y dâng lên một trận hận ý, tay ấn vào chuôi kiếm, dáng vẻ như lúc nào cũng có thể gia nhập vào vòng chiến. Tuy nhiên xem ra y vẫn còn chút cố kỵ, dù sao với thân phận một người như Phong Vân Động khẳng định không muốn cùng liên thủ đối phó một người, huống chi Hoa Nhược Hư đối với Phong Vân Động mà nói cũng chỉ là một hậu bối, cho dù là đơn đả độc đấu, Phong Vân Động có thắng cũng chẳng lấy gì làm vẻ vang, cùng người liên thủ lại càng không giữ nổi thể diện.

Hoa Nhược Hư đột nhiên phát ra một tiếng thét dài, quang mang trên thân Tinh Kiếm đại thịnh, kiếm thế đột nhiên như mạnh hơn đến mấy lần. Sau phút cân nhắc, hắn rút cuộc cũng dùng đến chiêu Thiên Tinh Lệ. Từ sau lần hắn dùng đến Thiên Tinh Lệ kia, hắn đối với uy lực chiêu kiếm pháp này cảm thấy có chút e dè, hơn nữa lúc trước Hoa Thiên Tinh có nói chiêu kiếm pháp này có thể phản lại người không chế, cho nên sau khi nàng dạy hắn toàn bộ Thiên Tinh kiếm pháp và nói cho hắn cách sử dụng, hắn vẫn chưa từng dùng đến Thiên Tinh Lệ.

Bất quá hiện thời hắn buộc phải thử, trong ấn tượng của hắn thì uy lực của chiêu kiếm pháp này là lớn nhất, hắn phải tốc chiến tốc thắng, hiển nhiên thời gian đối với hắn càng kéo dài càng thêm bất lợi.

Đối mặt với kiếm khí bao trùm cùng thế công như bài sơn đảo hải thế này, Phong Quá Vân không thể không thu hồi tất cả công kích của mình, người thoáng lùi về sau một bước nhỏ, vào lúc y đang chuẩn bị toàn lực chống cự lại kiếm chiêu này thì đột nhiên phát hiện trước mắt, tất cả mọi sự công kích đều biến mất.

Hoa Nhược Hư trong nháy mắt thu hồi thế công khỏi Phong Vân Động, bỗng nhiên thay đổi đối tượng công kích, kiếm thế vẩy về đám người bên trái, một loạt những tiếng la thét truyền lại, thế trận vậy khốn bên trái trở nên hỗn loạn, dường như không ai nghĩ Hoa Nhược Hư có thể thoát khỏi Phong Vân Động, càng không nghĩ hắn dưới tình huống toàn lực tấn công lại có thể di chuyển công thế, nhất thời vòng vây hé ra một lỗ hổng không lớn không nhỏ, Hoa Nhược Hư thừa dịp hỗn loạn muốn xuyên qua đám người.

Tiếng quát khê vang lên, một nhân ảnh nhàn nhạt đột nhiên xuất hiện phía trước hắn mang theo kiếm ảnh đầy trời trước mắt nhảy múa, chính là Phiêu Diêu kiếm pháp nổi danh nhất của phái Côn Lôn. Phiêu Diêu kiếm pháp vào lúc công kích người khác thoạt nhìn là một màn hỗn tạp, không hề có chương pháp, nhưng cũng vì như thế mà Phiêu Diêu kiếm pháp cơ hồ không có sơ hở. Bây giờ Hoa Nhược Hư phải đối mặt với chiêu kiếm pháp này, mà người ra tay lại chính là Phương Hiệp.

Cùng lúc, một người đang quan chiến như Diệp Vũ Ảnh cũng đã di chuyển, thân thể mềm mại của nàng khẽ chuyển động, như quỷ mị hướng đến sau lưng Hoa Nhược Hư, song chưởng mảnh khảnh cất cao, trên không trung bỗng xuất hiện ngàn vạn ngọc chưởng trong suốt, chính là tuyệt học của Nam Hải – Thiên Phủ Quan Âm chưởng. Có lẽ vì nhận ra thân thủ Hoa Nhược Hư quá mạnh mẽ, nàng vừa ra tay đã phải dùng đến công phu áp chế.

Nhất thời, Hoa Nhượng Hư như bị vây hãm vào một mạng lưới vô cùng vô tận, tiến chẳng thể công, lùi không thể thủ, việc sanh tử chẳng khác mảnh chỉ treo chuông.

51. Chương 2: Kiểm Bất Ly Thủ.

Phiêu Tuyết Sơn Trang.

Tuyết Du Du chú tâm đùa nghịch ngọc tiêu trên tay, ngắm qua ngắm lại một cách tỉ mỉ, nhẹ nhàng vuốt ve, xem nó hết như tình lang trong lòng mình, ánh mắt nàng thật ôn nhu, động tác vô cùng cẩn thận.

Phong Tòng Vân mang tâm sự nặng nề tới trước khuê phòng Tuyết Du Du, chuẩn bị gõ cửa thì phát hiện ra cửa phòng nàng chỉ khép hờ. Y buông tay, do dự một chút rồi nhẹ nhàng đẩy cửa vào trong.

Tuyết Du Du vẫn ngồi quay lưng về phía cửa, Phong Tòng Vân đến mà tựa như không hề hay biết, vẫn tiếp tục chăm chú nhìn bích lục ngọc tiêu.

“Du Du.” Phong Tòng Vân nhẹ nhàng thở dài, khe khẽ gọi nàng.

“Biểu ca, huynh đến từ lúc nào?” Tuyết Du Du thoáng vẻ hoảng hốt, xoay người lại, có chút kinh ngạc hỏi.

“Ta vừa mới đến! Du Du, ta không quấy rầy muội chứ?” Phong Tòng Vân dịu dàng hỏi.

“Không sao! Phải rồi, biểu ca, huynh tìm ta có việc gì không?” Tuyết Du Du khôi phục vẻ xinh đẹp thường ngày, ngọc tiêu trên tay nhẹ nhàng dẫu vào trong lòng.

“Hoa Nhượng Hư ba ngày trước có tới Hắc Phong Lâm cách đây ba trăm dặm, cùng cha huynh gặp mặt!” Phong Tòng Vân dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tuyết Du Du, giọng nói có chút kỳ quái, không biết mang cảm giác gì.

“Biểu ca, hần vẫn còn sống chứ?” Giọng nói của Tuyết Du Du bình tĩnh lạ thường, tựa như đang nói về một người cùng nàng không quan hệ.

“Vào lúc hần đột vây đã bị Diệp Vũ Ảnh đả thương, thương thế cũng không nhẹ, bây giờ hần ở nơi nào ta cũng không rõ, bất quá, mục đích của hần tới nơi này là để tìm muội.” Phong Tòng Vân đối với câu hỏi của Tuyết Du Du dường như ngoài ý liệu, có chút ngáy người nói.

“Nếu hần đến đây, hãy để hần gặp ta, bất quá nếu không có gì xảy ra, hần ít nhất cũng phải một tháng mới có thể tới nơi này được.” Tuyết Du Du nhẹ nhàng thở dài nói.

“Du Du, có một vấn đề ta muốn hỏi muội.” Giọng nói Phong Tòng Vân đột nhiên trở nên trầm trọng, nhìn vào ánh mắt phức tạp của Tuyết Du Du.

Tuyết Du Du không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

“Du Du, Hoa Nhượng Hư thật sự đã gây ra chuyện ấy với muội sao?” Phong Tòng Vân khó khăn lắm mới nói ra được những lời này.

“Biểu ca, huynh nghĩ hần có hay không?” Tuyết Du Du cất tiếng cười duyên dáng, huỳnh quang trên mắt nàng lưu động qua lại nhìn y, tựa như thấy được một điểm thú vị gì đó thật giống nhau.

“Du Du, ta chỉ muốn muội trả lời ta, không phải ta đoán mò! Ta cũng không muốn tính toán đến quá khứ, muội trước kia như thế nào ta có thể không quan tâm nữa!” Phong Tòng Vân bắt đầu tức giận, thanh âm lớn dần lên.

“Biểu ca, huynh từ khi nào đã trở nên khắt thị tâm phi giống hần như vậy?” Tuyết Du Du nói bằng giọng tiếc hận. “Huynh đã không quan tâm thì việc gì phải hỏi chứ? Bất quá dựa trên thân phận biểu ca của huynh, thôi thì Du Du nói cho huynh biết vậy.”

“Đừng so sánh ta với hần!” Phong Tòng Vân lạnh lùng hừ một tiếng, một cảm giác tức giận khó hiểu dấy lên từ đáy lòng.

“Biểu ca, huynh làm gì tức giận vậy? Kỳ thật Du Du cũng không muốn đem huynh và hần so sánh.” Tuyết Du Du trên mặt hiện lên một nụ cười ngọt ngào “Nếu huynh đã muốn biết chuyện của ta và Hoa đại ca như

vậy, ta cũng đành nói cho huynh biết, mặc dù tin tức ta truyền ra bên ngoài không hoàn toàn chính xác, bất quá chỉ là không chính xác về quá trình mà thôi, còn kết quả thì hoàn toàn giống nhau. Không biết ta nói như vậy, biểu ca huynh có hài lòng hay không?”

“Ta không hiểu muội muốn làm gì!” Phong Tòng Vân sắc mặt trắng bệch, cả nửa ngày mới thốt ra một câu, nói xong thì phát mạnh tay áo bỏ đi.

“Huynh đương nhiên không hiểu được.” Tuyết Du Du nhìn bóng lưng y thì thầm nói, nói xong lại sờ vào ngọc tiêu trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt xuất thần phiêu dang nhìn ra song cửa.

Tiếng đàn du dương dưới ánh trăng chậm rãi buông lời, trên phím dao cầm bạch ngọc, một đôi ngọc thủ nhẹ nhàng di chuyển. Nơi lương đình nhỏ bé nằm giữa hồ, một vị bạch y thiếu nữ đang ngồi trên thạch bàn, dáng hình như tiên tử.

“Lưu Vân này, Phi Như đã trở lại chưa?” Tiếng đàn đột nhiên dừng lại, bạch y thiếu nữ chậm chậm đứng lên bằng một động tác xoay người thật ưu mỹ, lộ ra gương mặt phong hoa tuyết đại. Vừa lúc này, một vị tuyệt sắc hắc y thiếu nữ đang vội vã đi tới, bạch y thiếu nữ vừa dứt lời, hắc y thiếu nữ đã đến trước mặt nàng.

“Tiểu thư, Phi Như vẫn chưa trở về, bất quá nàng ta vừa truyền tin về, báo rằng Hoa công tử ba ngày trước bị người ta vây công, thân thụ phải trọng thương, sau đó đã chạy thoát. Phi Như vẫn âm thầm theo sau Hoa Công Tử, nhưng vì tiểu thư ra lệnh không được giúp hần, cho nên nàng ta vẫn chưa ra tay.” Lưu Vân vừa nói vừa nhìn sắc mặt Tô Đại Nhi.

“Là ai vây công hần? Dám làm hần bị trọng thương?” Tô Đại Nhi mày đẹp khẽ nhướn, giọng nói pha chút kinh ngạc.

“Phong Vân Động của Phong Gia cơ hồ dẫn theo tất cả cao thủ của y, ngoài ra còn có Diệp Vũ Ảnh cùng Phương Hiệp của Côn Lôn, Hoa công tử chính là thụ thương bởi tay Diệp Vũ Ảnh.” Giọng nói của Lưu Vân thoáng vẻ căm giận.

“Tiểu thư, chúng ta có cần giúp hần không?” Lưu Vân nói xong một lúc phát hiện Tô Đại Nhi vẫn không nói gì, rốt cục không nhịn được liền hỏi.

“Không cần đâu, nói với Phi Như, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, nhất định không được giúp hần.” Tô Đại Nhi lẳng lặng thở dài, lắc đầu nói.

“Nhưng thưa Tiểu thư, Hoa công tử bây giờ thân đang bị cô lập không ai giúp đỡ, đấy chẳng phải là cơ hội tốt nhất cho tiểu thư hay sao?” Lưu Vân có chút khó hiểu hỏi.

“Ta không cần đến loại thủ đoạn này.” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng lắc đầu. “Huống chi, hần cũng không phải một mình không ai giúp, Hoa Sơn sẽ không để mặc hần đâu.”

“Tiểu thư, phái Hoa Sơn không phải đã rõ ràng trực xuất Hoa Công tử khỏi sư môn rồi sao?” Lưu Vân vẽ mặt mơ hồ nói.

“Tuy vậy, hần vẫn là trượng phu của Hoa Ngọc Loan.” Tô Đại Nhi ánh mắt thoáng mông lung nhìn hư không, “Hoa Ngọc Phượng đã rời khỏi Hoa Sơn, có lẽ đây là thời cơ tốt nhất để chúng ta đến Hoa Sơn.”

“Tiểu thư, nếu Hoa công tử biết, chắc chắn với người sẽ càng thêm khó thông cảm.” Lưu Vân nhẹ nhàng í một tiếng, có chút giật mình.

“Yên tâm đi, ta tự biết chừng mực.” Tô Đại Nhi khẽ nói.

Hoa Nhược Hư nhìn về phía trước, hần rốt cuộc cũng trông thấy cổng thành Tương Dương. Ba trăm dặm lộ trình, hần đã đi đủ ba mươi ngày, trong ánh mắt đã ẩn hiện tơ máu, sắc mặt cũng tiêu tụy đi không ít. Một tháng trước, sau khi hần trọng thương đào thoát, rốt cuộc vẫn chưa sống lấy một ngày an lành, thậm chí một bữa cơm đảng hoàng cũng chưa được nếm qua, còn ngủ lại càng như một thứ xa xỉ nào đó. Hần không biết từ khi nào địch nhân bên người đã trở nên vô cùng vô tận, khiến hần lúc nào cũng phải đề phòng những trận tập kích bất ngờ ập tới.

Lúc đầu hắn còn không ngừng giải thích, về sau hắn phát hiện tất cả đều hoàn toàn uổng công, vì trong một lần ngẫu nhiên, hắn nghe được một đám người phục kích hắn trò chuyện, nội dung câu chuyện làm cho đáy lòng hắn hoàn toàn lạnh giá, bởi hắn đã phát hiện ra mục đích chính của bọn họ, đấy chỉ là muốn quang minh chính đại giết chết hắn, sau đó đường hoàng lấy đi thứ mà chúng muốn, đó chính là Tình Kiếm.

Hoa Nhược Hư gấp rút tiến vào thành, thời gian này vận khí của hắn đã có vẻ tốt hơn, nửa ngày rồi vẫn chưa ai tìm đến hắn gây phiền toái.

“Tiểu nhị, cho ta hai cân thịt bò, một chén trà nhỏ và gói thêm hai chiếc bánh bao để lát nữa ta mang đi.” Bất gặp một tửu lâu hắn liền tiện thể bước vào.

Lâu lắm rồi hắn không được ăn thức ăn nóng như vậy, mấy ngày qua cơm bở ngủ bụi, mãi không dễ tìm một nơi an tâm ăn uống, không dễ tìm một nơi yên giấc ngủ ngon. Hắn cứ thế cúi đầu ăn như hổ đói, chưa đến nửa khắc thức ăn trên bàn đã không còn một mảnh. Hắn bỏ lại một khối bạc vụn, tay nhắc gói bánh mà tiểu nhị sớm đã chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài, bất quá trong nháy mắt hắn bỗng trở nên ngây ngốc.

Trước cửa xuất hiện một bạch y thiếu nữ cũng đang ngơ ngác nhìn lại hắn.

Hoa Ngọc Phượng sau lúc Hoa Nhược Hư vừa bước qua cửa cũng đã tiến vào, nhưng khi trông thấy Hoa Nhược Hư, nàng thật không dám tin vào mắt mình nữa. Dáng vẻ thư sinh nhã nhặn ngày nào đã hóa biệt tăm, chiếc áo trắng trên người hắn cũng đã ngã vàng, tóc tai rối bù, hiển nhiên lâu lắm rồi đã không qua chải chuốt. Nhìn dáng vẻ ngòm ngòm ăn của hắn khi này, trong lòng nàng chợt dậy lên một cảm giác xót xa khó hiểu.

Hai người vẫn chưa nói nói gì, Hoa Ngọc Phượng môi xinh khẽ run rẩy, muốn nói gì đó nhưng lại không thốt thành lời, nhìn gương mặt tiêu tụy của hắn, hai mắt phủ kín tơ máu, nàng ngậm cảm giác lệ thủy đã đóng đầy hai mắt.

“Nàng cũng tới giết ta phải không?” Thanh âm Hoa Nhược Hư vô cùng khổ não, hắn biết hình dáng mình bây giờ thật ngượng nghịu và khó coi, bình tâm mà nói, hắn thật không muốn sau này sẽ gặp lại người quen, càng không muốn đối diện với Hoa Ngọc Phượng như thế này.

“Những ngày qua ngươi có khỏe không?” Nước mắt Hoa Ngọc Phượng thiếu chút nữa đã trào ra, nàng khẽ hít một hơi, cố gắng làm mình bình tĩnh trở lại, chỉ là thanh âm vẫn run rẩy như trước.

“Hình dáng ta thế này có thể xem là khỏe được không?” Hoa Nhược Hư cười như giễu, “Bất quá một tháng qua chỉ có mình nhị sư tỷ là hỏi ta vấn đề này, ta thực cảm ơn nàng!”

“Ngươi cùng ta trở về Hoa Sơn đi, chỉ cần ngươi từ nay về sau không ra ngoài thì sẽ chẳng còn chuyện gì xảy ra nữa, ta tin tỷ tỷ cũng sẽ không trách ngươi.” Hoa Ngọc Phượng ôn nhu nói.

“Xem ra, nhị sư tỷ nàng cũng tin ta làm ra chuyện đó rồi.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài, trong giọng nói lộ ra sự thất vọng rõ ràng.

“Vậy ngươi có thể giải thích không? Ngươi bây giờ nói cho ta biết đi, ngươi rốt cuộc có làm ra chuyện ấy?” Trong giọng nói Hoa Ngọc Phượng như ẩn chứa một thứ cảm xúc kỳ lạ, vừa như đồng cảm với cảnh ngộ mà hắn gặp phải, vừa như tức giận sự ngoan cố của hắn.

“Ta nói thì có ích gì chứ? Không ai tin tưởng ta cả!” Hoa Nhược Hư nhìn Hoa Ngọc Phượng mà rống lên. “Đến cả các nàng cũng không tin ta, ta còn mong ai có thể tin ta nữa?”

“Nếu ngươi thật sự bị oan, bây giờ có thể nói cho ta biết mà!” Hoa Ngọc Phượng trầm ngâm hồi lâu, đối với cơn nóng giận của Hoa Nhược Hư có chút ngoài ý muốn.

“Được, vậy ta nói cho nàng nghe, ta không có cường bạo Tuyết Du Du! Ta không có!” Hoa Nhược Hư căm giận nói “Những lời này ta không biết đã nói bao nhiêu lần rồi nhưng đều vô dụng! Không ai tin tưởng ta cả! Không phải, căn bản là bọn họ không muốn tin ta!”

“Ta tin ngươi!” Hoa Ngọc Phượng khê khàng nói, vẻ mặt vốn phiền muộn của Hoa Nhược Hư khi nghe xong câu nói này đột nhiên trở ra ngây dại, thần tình như cười như không.

“Ta không nghe lầm chứ?” Hoa Nhượng Hư thì thào nói “Chẳng lẽ ta đang nằm mơ?” Hình dáng Hoa Nhượng Hư bây giờ có chút cổ quái, gây cho người ta không ít cảm giác buồn cười.

“Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng thấy người nói dối....” Thanh âm mềm mại của Hoa Ngọc Phượng lại rót vào tai hắn ”....Cho nên, lần này ta tin người cũng sẽ không dối gạt ta.”

“Rốt cuộc cũng có người tin ta rồi.” Nét mặt Hoa Ngọc Hư tựa hồ trở nên vui sướng, nhưng cũng không hoàn toàn là vui sướng mà giống một loại cảm giác được giải thoát hơn.

“Có người tin tưởng ta là tốt rồi, nhị sư tỷ, thật cảm ơn nàng, nhưng ta phải đi, có lẽ trong chốc lát nữa sẽ có người tới tìm ta gây phiền toái.” Giọng nói Hoa Nhượng Hư trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, vừa nói vừa chậm rãi bước đi, đối với những ánh mắt kinh ngạc xung quanh cũng không thêm để ý.

“Người định đi đâu? Sao không cùng ta trở về?” Hoa Ngọc Phượng thoáng sửng sốt, ngập ngừng một chút liền vội vàng bước theo hỏi.

“Ta muốn đến Phiêu Tuyết sơn trang, ta muốn tìm Du Du để hỏi cho mình bạch.” Hoa Nhượng Hư tiếp tục đi về phía trước càng lúc càng nhanh.

“Vây đi, ta và người cùng đi, bắt quá chúng ta trước hết tìm một khách điểm, người phải chỉnh trang bản thân lại một chút, hình dáng người bây giờ Ôi!” Hoa Ngọc Phượng nhẹ thở dài một hơi “Nếu tỷ tỷ gặp lại người lúc này khẳng định sẽ đau lòng đến chết.”

“Ta đã một tháng không được ném qua cảm giác ngủ tại khách điểm.” Hoa Nhượng Hư dừng lại, ánh mắt chậm rãi quét ra bốn phía,”Nàng xem đi, trong những người này, tùy thời đều có thể nhân lúc ta ngủ mà tìm đến, sau đó dồn ta vào chỗ chết.”

“Yên tâm đi, có ta ở đây, không ai có thể quấy rầy được người.” Trong lòng Hoa Ngọc Phượng lại nổi lên một cảm giác ê ẩm, đôi mắt đẹp phát ra hai đạo hào quang nhu hòa, chậm rãi đảo qua bốn phía, thanh âm có chút đề cao, dường như cố ý muốn cho mọi người xung quanh nghe thấy.

Hoa Nhượng Hư thật sự mỗi mệt, mặc dù vết thương trên người đã bình phục từ lâu, nhưng thân thể hắn sớm đã rệu rã không chịu nổi, lại thêm áp lực khủng khiếp đang đè nặng trong lòng, khiến cho tinh thần và thể xác hắn đều đạt tới trạng thái cực hạn. Rốt cục hắn cũng có thể thoải mái tắm rửa. Nằm ở trên giường, hắn có cảm giác đây là chiếc giường thoải mái nhất mà đời hắn trước nay từng ngủ qua.

Nhưng dù mệt mỏi gần chết, lại rất muốn ngủ, nhưng hắn vẫn như trước đây, không thể ngủ được. Khoảng thời gian trốn chạy trốn chết kia đã hình thành cho hắn một thói quen khó ngủ, tay hắn vẫn lăm lăm cầm chắc Tình Kiếm. Cả tháng qua, Tình Kiếm vẫn chưa từng rời khỏi tay hắn, mặc kệ là ở đâu, vào lúc nào.

“Ngủ đi , nơi này rất an toàn.” Thanh âm dịu dàng của Hoa Ngọc Phượng tựa như có tác dụng thôi miên. Nghe xong những lời này, Hoa Nhượng Hư thật sự đã chìm vào giấc ngủ say, chỉ là tay hắn vẫn cầm chắc lấy kiếm, không có ý rời ra.

Hoa Ngọc Phượng ngẩn ngơ nhìn Hoa Nhượng Hư, trong lòng nàng chưa bao giờ khó chịu như vậy, suy nghĩ đã bắt đầu trở nên rối loạn. Có lẽ không ai ngờ được một người mà mới nửa năm trước vẫn còn là một thư sinh yếu ớt, giờ đây đã gây ra biết bao sóng gió cho võ lâm. Trước đây hắn thích nhất là phong hoa tuyết nguyệt, đối nguyệt ngâm thơ, mà hôm nay, hắn lúc nào cũng phải phòng bị kẻ khác tập kích.

Phía trên truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, xung quanh phòng cũng đã bắt đầu xuất hiện rất nhiều người. Xem ra cả lời nói của Hoa Ngọc Phượng cũng không thể ngăn cản được bọn họ, có lẽ tất cả đều đang chờ đợi cơ hội. Hoa Ngọc Phượng ngậm thở dài một hơi, xem ra nàng không thể không đề cao cảnh giác rồi.

———— o0o ————

52. Chương 3: Kiếm Khiếu Hoang Dã

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

“ Ai?” Hoa Ngọc Phượng trong lòng hơi căng thẳng, thấp giọng quát.

“ Tiểu nhân đưa nước đến.” bên ngoài hình như là giọng của điểm tiểu nhị.

Hoa Ngọc Phượng trong mắt hiện lên một tia lãnh sắc.

“ Cửa không đóng, vào đi!” Hoa Ngọc Phượng không động thanh sắc gì nhàn nhạt nói.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, một người ăn mặc kiểu điểm tiểu nhị cúi đầu đi vào, trên tay bưng một chậu nước.

“ Để đó rồi ra ngoài đi!” Hoa Ngọc Phượng xoay lưng về phía điểm tiểu nhị, thanh âm lãnh đạm.

Điểm tiểu nhị ngẩng đầu lên, nhanh chóng lướt nhìn tình cảnh trong phòng rồi cầm chậu nước bước tới vài bước, không biết cố ý hay vô tình mà đến sát bên giường.

“ Ách !”, một tiếng kêu bi thảm, điểm tiểu nhị như điều đứt dây lẳng không bay ra ngoài kèm theo một làn huyết vụ, bịch một tiếng hắt nằm lăn quay trên sân, không còn nhúc nhích gì nữa.

“ Trong mười hai canh giờ tới, bất luận là ai, nếu mưu toan vào quấy rối sẽ có kết cục giống như hần.” Hoa Ngọc Phượng xuất hiện trước cửa phòng, thanh âm băng lãnh dị thường không còn vẻ ôn nhu nào trên mặt Ôn Nhu tiên tử. Mắt nàng bắn ra hai luồng hàn quang nhiếp nhàn, chậm rãi quét mắt khắp bốn phía, sau đó lạnh lùng hừ một tiếng xoay người đi vào trong.

Có lẽ không ai ngờ rằng vị Ôn nhu tiên tử danh mãn vô lâm lại xuất thủ tàn nhẫn như vậy, bất quá khi nàng ôn nhu uy lực đã kinh người như vậy thì khi nàng tức giận hẳn chẳng phải còn lợi hại hơn sao? Điều này không ai biết mà chắc cũng không ai nguyện ý đi thử nghiệm xem có đúng không. Bởi thế cũng không còn ai dám tiến đến gõ cửa nữa, người các phòng chung quanh đều lặng lẽ triệt thoái, bất quá từ cửa sổ nhìn ra, Hoa Ngọc Phượng thỉnh thoảng vẫn thấy có người nhìn về phía này, chỉ là ở xa xa quan sát mà thôi.

Hoa Nhược Hư thần kinh đang trong trạng thái căng thẳng lại được xả hơi liền cảm thấy vô cùng mệt mỏi, hần đánh một giấc suốt một ngày một đêm thêm hai canh giờ nữa mới tỉnh lại, lúc mở mắt ra hần liền bắt gặp nhân tình ân cần của Hoa Ngọc Phượng.

“ Nhị sư tỷ, bây giờ là lúc nào vậy?” Hoa Nhược Hư hít một hơi, công lực nhanh chóng vận chuyển một vòng, Tình Kiếm truyền đến trận trận thanh lương, nhất thời cảm giác thần thanh khí sảng, buồn bực nhiều ngày qua tiêu biến vài phần làm trong lòng thư thái hơn nhiều.

“ Cũng cỡ lúc người bắt đầu ngủ ngày hôm qua, bất quá bây giờ đã là ban đêm rồi.” Hoa Ngọc Phượng ôn nhu nói, “ Dậy rửa mặt đi rồi chúng ta đi ăn chút gì, người ngủ lâu vậy chắc cũng đói bụng rồi.”

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng dâng lên niềm ấm áp.

Buổi tối ở thành Tương Dương rực rỡ ánh đèn, trên đường cái, Hoa Ngọc Phượng cùng Hoa Nhược Hư chậm rãi sóng bước. Nam tuần nữ kiều, châu liên bích hợp (*) làm đầy lên rất nhiều ánh mắt hâm mộ.

“ Nhị sư tỷ, tỷ không cần đi với đệ đâu, đệ đi một mình được mà!” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng nói.

“ Tỷ dĩ nhiên tin tưởng đệ, cũng không e ngại đi cùng với đệ, hơn nữa ta nghĩ ta đi cùng với đệ cũng sẽ tốt hơn nhiều, ít nhất bọn họ cũng vì ta mà để cho đệ cơ hội giải thích.” Hoa Ngọc Phượng ôn nhu nói, “ Bất quá, ta thấy hay là sáng mai chúng ta đi thì hay hơn.”

“ Sáng với tối thì có gì khác nhau chứ!” Hoa Nhược Hư thở dài, “ Đệ thủy chung cũng không hiểu tại sao cô ta lại làm vậy, đệ thật sớm muốn biết rõ nguyên nhân chứ cứ như vậy thì khác gì tra tấn đệ mỗi ngày.”

Hoa Ngọc Phượng yên lặng gật đầu, hai người tựa như rất hiểu ý nhau nên chưa từng xảy ra bất đồng ý kiến.

Tới Phiêu Tuyết sơn trang cũng không mất nhiều thời gian, bất quá hai người trong lúc vô ý đều đi chậm lại, gió đêm mùa thu nhẹ nhàng vuốt qua mặt, dịu dàng mà lạnh lẽo, tựa hồ báo hiệu mùa đông sắp đến.

Một thân hắc y dáng người yếu điệu chắn trước hai người, tóc dài tung bay trong gió, chậm rãi xoay lại, người đó đeo mạng che mặt màu đen, đôi túm mắt chăm chăm nhìn Hoa Nhược Hư, trong mắt chứa đựng cảm tình phức tạp nói không nên lời.

Hoa Nhược Hư ngậy người ngẩn ngơ, mặc dù không nhìn rõ diện mục của người đó nhưng hắn cũng biết thân phận người đó.

“ Hoa đại tiểu thư, thật hạnh ngộ!” Hoa Nhược Hư cười ảm đạm, “ Sao chỉ có một mình Hoa đại tiểu thư đến vậy?”

“ Các người không cần đi tiếp nữa, mau đổi lộ trình đi !” Hoa Phi Mộng chăm chăm nhìn Hoa Nhược Hư gần nửa khắc đồng hồ làm hắn cả người không được tự nhiên, nàng lại trầm mặc nửa ngày mới nói ra một câu nằm ngoài dự liệu Hoa Nhược Hư.

“ Hoa đại tiểu thư, người có thể nói rõ một chút không?” Hoa Ngọc Phượng lộ vẻ trầm ngâm nhẹ giọng hỏi.

“ Toàn bộ tinh nhuệ của Tứ đại thế gia đang đợi các người ở trước mười dặm, còn có cả Diệp Vũ Ảnh lần trước làm người bị thương nữa.” Hoa Phi Mộng dùng ánh mắt quái dị liếc Hoa Ngọc Phượng, nhàn nhạt nói.

“ Thật đúng lúc, ta đang muốn đi tìm bọn họ đây.” Hoa Nhược Hư dường như hoàn toàn không quan tâm nói.

“ Nếu người muốn chết vậy cứ đi đi.” Hoa Phi Mộng lạnh lùng nhìn Hoa Nhược Hư nói, “ Bất quá ta nhắc nhở người, người dù có chết cũng không gặp được Tuyết Du Du đâu.”

“ Hoa đại tiểu thư, cô vì sao lại nói với ta mấy chuyện này?”

Hoa Nhược Hư trong lòng buồn bực khẽ thở dài, Hoa Phi Mộng đối với hắn không có địch ý không nói, cả chuyện hắn muốn đi gặp Tuyết Du Du mà cô ta cũng biết nữa.

“ Việc này không cần người quan tâm, nếu người muốn gặp Tuyết Du Du thì hãy đi theo ta.” Hoa Phi Mộng đối với Hoa Nhược Hư thoạt nhìn thực lạnh nhạt.

Hoa Nhược Hư có chút do dự không quyết, hắn nhìn nhìn Hoa Ngọc Phượng tựa hồ hy vọng nàng có thể cho hắn một đề nghị nhưng lại phát hiện Hoa Ngọc Phượng cũng đang nhìn hắn, bộ dạng cũng đang trông chờ quyết định của hắn.

“ Được rồi, xin Hoa đại tiểu thư dẫn đường.” Hoa Nhược Hư thoáng lo lắng rồi cũng đưa ra quyết định, Hoa Phi Mộng xem ra cũng không có ác ý, nếu không đơn giản chỉ cần đem hành tung của hắn nói cho người của Tứ đại thế gia biết, đâu cần bày trò thêm chi nữa. Hơn nữa mục đích chủ yếu của hắn là tìm gặp Tuyết Du Du, không gặp được nàng thì chớ, chẳng may rơi vào vòng vây của Tứ đại thế gia, hắn cam đoan khó mà thoát thân. Cần nhắc một lúc cũng chỉ dành tin tưởng Hoa Phi Mộng mà thôi, chỉ là hắn không nghĩ ra nàng ta vì sao lại giúp hắn, lại nói với hắn với Hoa Phi Mộng cũng không thân thiết gì, ấn tượng của nàng về hắn cũng không tốt lành gì, bởi lần đó chính hắn đã xông vào khuê phòng nàng lúc nàng đang tắm.

Hoa Phi Mộng không nói gì thêm, thân thể vừa động đã vọt xa mấy trượng, Hoa Nhược Hư và Hoa Ngọc Phượng nhìn nhau gật đầu, nhất tề động thân đi theo sau Hoa Phi Mộng.

Ba bóng người một trước hai sau không nhanh không chậm như hành vân lưu thủy ra đến một vùng hoang dã. Hoa Phi Mộng vẫn trầm mặc không nói, Hoa Nhược Hư và Hoa Ngọc Phượng hai người cũng yên lặng theo sau.

Đột nhiên Hoa Nhược Hư cau mày dừng lại.

“ Sao vậy?” Hoa Ngọc Phượng cũng dừng lại nhẹ giọng hỏi.

“ Hoa đại tiểu thư, xin từ từ đã.” Hoa Nhược Hư không trả lời Hoa Ngọc Phượng, cao giọng gọi Hoa Phi Mộng.

Hoa Phi Mộng lại không dừng lại mà chỉ chậm cước bộ. Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ phải gia tăng cước bộ chạy theo song song với nàng.

“ Hoa đại tiểu thư, đây là đâu? Đến Phiêu Tuyết sơn trang đâu phải đường này.” Hoa Nhược Hư rốt cục cũng phát hiện có gì không ổn.

“ Ta có nói dẫn người tới Phiêu Tuyết sơn trang đâu?” Hoa Phi Mộng nhàn nhạt nói.

“ Cô không phải nói dẫn ta đi gặp Du Du sao?” Hoa Nhược Hư hơi tức giận nói.

“ Ta chỉ nói người muốn gặp Tuyết Du Du thì đi theo ta, ta đâu nói ngay bây giờ dẫn người đi gặp Tuyết Du Du.” Hoa Phi Mộng khẩu khí không lạnh không nóng, mấy lời này thực làm hấn muốn chết ghen.

“ Kỳ thật Hoa đại tiểu thư cũng không nhằm đâu, nếu người muốn gặp Tuyết Du Du đầu tiên phải còn sống sót, cho nên rời đi cũng là lựa chọn tốt.” Hoa Ngọc Phượng ôn nhu nói.

“ Hảo ý Hoa đại tiểu thư, tại hạ cảm kích vô cùng !” Hoa Nhược Hư dừng bước, thở dài nói, “ Bất quá, ta lại không thể cứ vậy mà đi được.”

“ Người định cứ vậy đi chịu chết sao?” Hoa Phi Mộng cuối cùng cũng dừng lại, tức giận xoay người lại nói với Hoa Nhược Hư.

“ Hơn một tháng nay, mỗi ngày đều có người muốn dẫn ta vào tử địa, không phải tawẫn sống tốt lành đó sao?” Hoa Nhược Hư lạnh nhạt cười nói

“ Người chắc cũng rõ, một tháng qua mấy tên địch thủ của người thuộc dạng nào. Từ khi người bị Diệp Vũ Ảnh đả thương, người có đụng độ với cao thủ chân chính nào khác không?” Hoa Phi Mộng lạnh lùng liếc Hoa Nhược Hư, ngữ khí cũng trở nên lạnh lùng. “ Cao thủ chân chính đa số đều là người thông minh, mà một người thông minh cho dù muốn đoạt Tình Kiếm trên người người cũng sẽ không chọn cách hạ thủ trực tiếp với người đâu.”

Hoa Nhược Hư im lặng, hấn biết mấy lời Hoa Phi Mộng nói đều là sự thật.

“ Sư đệ, chúng ta hay là cứ nghe theo Hoa đại tiểu thư đi, thời gian còn dài, người cũng không cần phải gấp gáp.” Hoa Ngọc Phượng dịu dàng nói, trong mắt xạ ra cái nhìn ấm áp và lo lắng, chỉ tiếc Hoa Nhược Hư lại không phát hiện ra.

“ Một tháng qua, ta bị tập kích vô số, kỳ thật bởi bọn họ đều biết ta muốn tới Tương Dương, cho nên cứ chờ đón ta trên đường đi. Nếu ta không tới đây mà đổi lại là địa phương khác, ta hấn đã bớt đi nhiều rất nhiều phiền toái. Nhưng nếu ta không tới đây, trong lòng ta thủy chung như bị đá tảng đè nặng, không thể an tâm.” Thanh âm Hoa Nhược Hư chậm rãi mà trầm trọng, hấn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, giọng nói càng trở nên mờ mịt, “ Mặc dù ta rất muốn gặp Du Du, nhưng nếu không thể gặp nàng thì gặp vài người Tuyết gia cũng có sao đâu.”

“ Bất quá, Hoa đại tiểu thư, cả Nhị sư tỷ nữa, ta thật sự rất cảm ơn hai người.” Hoa Nhược Hư chân thành nói.

“ Người thật sự muốn đi?” Hoa Phi Mộng sững sốt, ngữ khí nàng vốn lạnh như băng nhưng giờ tựa hồ có thêm một chút xúc cảm.

Hoa Nhược Hư kiên định gật đầu rồi xoay người đi nhanh về trước. Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng thở dài cất bước đi theo, Hoa Phi Mộng lặng yên đứng đó một hồi rồi đi về phía Phiêu Tuyết sơn trang.

Một ánh đuốc đột nhiên chiếu sáng trong màn đêm đen kịt, ngọn lửa hồng bập bùng giữa không trung, Hoa Nhược Hư ngừng lại, khuôn mặt hấn đỏ bừng không biết vì tức giận hay bởi ánh đuốc.

“ Đã làm các vị đợi lâu !” Hoa Nhược Hư chậm rãi nhìn quét qua chúng nhân, giọng nói bình thản làm cho cả hấn cũng phải giật mình, kỳ thật nhiều ngày đào vong như vậy đã làm con người hấn dần dần có sự biến hóa, vô luận là phong độ hay khí phách cùng tâm tình và còn nhiều phương diện khác.

Hoa Phi Mộng nói quả không sai, cao thủ Tứ đại thế gia cơ hồ đều đến đây, trong đó có không ít người hấn đã quen mặt.

“ Hoa công tử, người vốn có tiền đồ tốt đẹp, vì sao lạiọa lạc như vậy?” một tiếng thở dài vang lên.

Hoa Nhược Hư nhìn thấy người nói chuyện là một thiếu nữ, trong lòng cảm thấy buồn cười lại vừa khó hiểu. Hấn không thể ngờ người hỏi hấn lại là một thiếu nữ mỹ lệ thân phận trong giang hồ lại cực cao nhưng hấn bây giờ lại cảm thấy buồn cười.

“ Diệp cô nương, không biết cô thấy tại hạọa lạc khi nào vậy?” Hoa Nhược Hư nhàn nhạt cười nói, mặc dù hấn lần trước bị thương bởi nàng nhưng hấn cũng không hận nàng lắm, chỉ là cảm thấy thực buồn cười.

“ Hoa Nhượng Hư, khi Thanh Nguyệt còn ở với người, ta thực ghen tức với người lại càng hăm mộ người; lúc người bỏ rơi nàng, ta rất hận người; còn bây giờ, ta rất xem thường người !” giọng Hoa Phi Hoa lạnh lùng truyền tới, “ Ít nhất khi chuyện người bỏ rơi Thanh Nguyệt người trong thiên hạ còn chấp nhận, còn chuyện bây giờ thì sao? Người dám làm phải dám nhận chứ !”

“ Hoa huynh giáo huấn rất đúng, dám làm thì phải dám chịu.” Hoa Nhượng Hư mỉm cười với Hoa Phi Hoa, “ Việc ta đã làm, ta tự nhiên sẽ thừa nhận, chỉ có điều xin hỏi Hoa huynh, nếu ta nói người áp bức con gái nhà lành, người có dũng khí thừa nhận không?”

“ Hoa Nhượng Hư, chẳng lẽ tiểu nữ không phải chịu oan uổng trong tay người sao?” Tuyết Danh Phong rốt cục cũng lên tiếng, y chậm rãi bước về trước hai bước đứng đối diện cách Hoa Nhượng Hư mười trượng.

“ Du Du ư?” Hoa Nhượng Hư thì thào, trong đầu hần hiện ra hình bóng tuyệt sắc khả ái kia, hai mắt hần hướng nhìn về Tuyết Danh Phong cao giọng nói, “ Ta tin Du Du không chịu oan uổng bởi ta, chỉ có điều là kẻ nào thì ta không biết.”

“ Chẳng lẽ Tuyết Danh Phong ta không để ý tới danh dự của nữ nhi mà vu oan cho người?” Tuyết Danh Phong hừ lạnh một tiếng.

“ Rốt cuộc là kẻ nào vu oan ta, ta nghĩ Tuyết trang chủ rõ ràng hơn ta, bất quá bây giờ tranh luận cũng không còn ý nghĩa, mục đích ta hôm nay tới đây chính là muốn trực tiếp chất vấn với Du Du, nếu nàng cũng nói vậy, ta đây cũng không còn gì để nói.” Hoa Nhượng Hư trong lòng vẫn cho rằng Tuyết Du Du sẽ không đổ oan cho hắn, mà hiện tại Tuyết Danh Phong cùng người của Tứ đại thế gia ngăn đón hắn ở đây lại không có Tuyết Du Du, điều này càng làm hắn thêm hoài nghi Tuyết Danh Phong. Bởi hắn biết Tuyết Danh Phong đối với hắn không có nhiều hảo cảm, hơn nữa trong đầu y đã muốn Phong Tòng Vân làm nữ tể rồi.

“ Hoa nhị tiểu thư cũng ở đây, vậy xin mời Hoa nhị tiểu thư ra nói với người, ta nghĩ lời của nàng người sẽ không hoài nghi chứ ?” Tuyết Danh Phong lạnh lùng cười, mắt nhìn Hoa Ngọc Phượng này giờ không nói gì, trong mắt y lộ ra thần sắc đặc ý.

————— o0o —————

53. Chương 4: Kiểm Bạt Cung Giương

Hoa Nhượng Hư trong lòng bồn chồn, dùng ánh mắt chất vấn nhìn Hoa Ngọc Phượng.

“ Tuyết trang chủ, sự tình đã qua ta không rõ ràng lắm, chẳng biết Tuyết trang chủ muốn ta nói gì đây?” giọng nói êm ái của Hoa Ngọc Phượng như làn gió nhẹ lướt qua lòng hắn làm hắn an tâm.

“ Hoa nhị tiểu thư, hôm đó tiểu nữ Du Du là ở Hoa Sơn cùng trò chuyện với lệnh tỷ Hoa đại tiểu thư, ta nghĩ cô cũng nhớ chứ ?” Tuyết Danh Phong đối với sự phủ nhận của Hoa Ngọc Phượng như không để ý, nhàn nhạt nói.

Hoa Ngọc Phượng trong lòng càng thêm trầm mặc, hơn một tháng trước, Tứ đại thế gia gia chủ thân đến Hoa Sơn, ngày đó Tuyết Du Du cùng nàng cũng đều ở đây, chuyện xảy ra hiển nhiên nàng biết, chỉ là nếu nàng nói ra sợ rằng Hoa Nhượng Hư sẽ không chịu nổi, bởi nàng biết Hoa Nhượng Hư cho đến bây giờ tựa hồ vẫn không tin là Tuyết Du Du lại hăm hại hắn, mà trên thực tế, hôm đó chính miệng Tuyết Du Du đã tố cáo với Hoa Ngọc Loan, Hoa Nhượng Hư tối đó ly khai Phiêu Tuyết sơn trang lại còn hăm hiếp nàng, Tuyết Du Du còn chỉ ra vài chuyện chứng tỏ hắn và nàng có quan hệ thân mật, bởi thế cuối cùng Hoa Sơn đành phải trục xuất Hoa Nhượng Hư khỏi sư môn.

“ Hoa nhị tiểu thư, ta nghĩ người sẽ không phủ nhận việc tiểu nữ đã nhận diện Hoa Nhượng Hư chứ? Hôm đó cũng có nhiều người chúng ta ở đây đã tận mắt chứng kiến, lệnh tỷ Hoa đại tiểu thư cũng thừa nhận lời Du Du là thật ! Chẳng lẽ Hoa nhị tiểu thư tới giờ vẫn muốn bao che cho tên đâm tặc vô sỉ này sao?” giọng Tuyết Danh Phong lạnh lùng vang lên.

Hoa Nhượng Hư trong lòng sầu khổ, nhìn thấy bộ dạng Hoa Ngọc Phượng hắn cũng đã đoán hiểu được, Tuyết Danh Phong hẳn là không nói dối, nhưng như vậy nghĩa là Du Du muốn hăm hại hắn sao? Chiếu

theo lời Tuyết Danh Phong, cả sư tỷ cũng tin hẳn đã hãm hiếp Tuyết Du Du vậy còn ai có thể tin hẳn vô tội chứ? Có thể Hoa Ngọc Phượng nói tin tưởng hẳn nhưng chắc cũng chỉ để an ủi hẳn mà thôi.

“Tuyết trang chủ, ngay từ đầu tất cả chúng ta chỉ được nghe từ một phía lời của Tuyết nhị tiểu thư, cho tới giờ cũng không để cho sư đệ ta có cơ hội giải thích, cứ thế mà áp đặt tội danh đó cho sư đệ ta, các vị chẳng lẽ không thấy vậy là hơi quá đáng sao?” Hoa Ngọc Phượng khê thở dài, “Theo ta được biết, sư đệ ta cùng Tuyết nhị tiểu thư bị khốn trong Âm Vô Thiên Nhật suốt bảy ngày, trong bảy ngày đó sư đệ lại không có hành động gì mạo phạm Tuyết nhị tiểu thư, nhưng sau đó hai ngày lại có chuyện mạo phạm với Tuyết nhị tiểu thư, chẳng lẽ các vị không thấy kỳ quái sao?”

“Một người bình thường dĩ nhiên sẽ không làm chuyện ti bỉ hạ lưu như vậy, làm chuyện đó chỉ có thể là hạng không bằng cảm thú, vì vậy không thể dùng lễ thường mà phán đoán được.” Phong Quá Vân xen vào, trong lời nói lộ vẻ khinh bỉ.

“Sư đệ, theo lời Tuyết nhị tiểu thư nói, người đem đó không cần thần làm rơi Bích Ngọc tiêu của tỷ tỷ tặng cho người, hiện tại Bích Ngọc tiêu đúng là ở trên tay nàng, người nếu có thể giải thích cặn kẽ vì sao Bích Ngọc tiêu kia mất tích vậy là có thể chứng minh nàng ta đã vu oan cho người.” Hoa Ngọc Phượng không để ý tới Phong Quá Vân, nói với Hoa Nhược Hư. Bây giờ bất kể là ai, Tuyết Du Du trong mắt họ chính là người bị hại, hơn nữa nàng lại là nữ tử cho nên người ta sẽ tin lời nàng hơn Hoa Nhược Hư. Bất quá nếu Hoa Nhược Hư có thể chứng minh lời Tuyết Du Du nói là giả dối, vậy hẳn có thể rửa sạch tội danh của mình.

“Bích Ngọc tiêu?” Hoa Nhược Hư rung mình.

“Hoàng thiên tại thượng, thạch ốc vi môi, ngọc tiêu vi sính, ta Hoa Nhược Hư thề sẽ chiếu cố Tuyết Du Du suốt đời suốt kiếp!” mấy lời hẳn từng nói vang lên bên tai.

“Hoa đại ca, người đã nói sẽ chiếu cố Du Du suốt cả đời này, chẳng lẽ lại quên sao?” thanh âm u oán của Du Du vang lên.

“Chết đói ở đây cũng được, chỉ có điều người đã chiếm tiện nghi rồi, người cũng không cần chiếu cố ta cả đời này, chỉ cần chiếu cố ta mấy ngày nay là được rồi.” vẫn là giọng nói của Du Du.

“Suốt đời suốt kiếp!” Hoa Nhược Hư đột nhiên cảm thấy lo lắng trong lòng, “Du Du, nàng không phải muốn ta chiếu cố suốt đời sao? Vì sao lại vu oan cho ta? Cho dù nàng không muốn ta chăm sóc, ta không phải đã đi rồi sao? Chẳng lẽ nàng muốn ta chết mới vừa lòng sao?”

“Sư đệ, người làm sao vậy?” Hoa Ngọc Phượng thấy sắc mặt Hoa Nhược Hư thay đổi liên tục, cảm thấy có gì không ổn vội vàng hỏi khẽ.

“Nhị sư tỷ, người yên tâm, ta không sao.” Hoa Nhược Hư cố gắng áp chế cơn kích động, chậm rãi nhìn lướt qua chúng nhân Phiêu Tuyết sơn trang, cuối cùng dừng lại trên một khuôn mặt quen thuộc, một khuôn mặt tràn ngập sự áy náy và bất an, trong ánh mắt còn chứa đựng vài phần thống khổ.

“Ha ha ha!” Hoa Nhược Hư ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười của hắn tràn ngập phiền muộn còn có bất đắc dĩ, hắn lại nhìn Phong Bình rồi cuối cùng quét tới Tuyết Danh Phong.

“Ta bây giờ mới phát hiện mình thật buồn cười, cây Bích Ngọc tiêu kia không ngờ lại thành tội chứng của ta!” Hoa Nhược Hư khinh bỉ nhìn Tuyết Danh Phong, “Các người không phải muốn ta chết sao? Vậy cứ nói thẳng ra đi để ta khỏi phải lặn lội đến đây mà giải thích này nọ. Tuyết đại trang chủ, ta kỳ thật nên cảm ơn ngài mới đúng, nếu không có ngài ta thật sẽ không biết một người có thể dối trá đến mức nào!”

“Hoa Nhược Hư, ta không biết người đang nói gì. Người làm chuyện không bằng cảm thú thì chính là người muốn tìm tới cái chết, đừng nên oán người khác.” Tuyết Danh Phong sắc mặt hơi đổi, giọng nói tựa hồ có chút miễn cưỡng. Hoa Nhược Hư quay đầu nhìn Phong Bình muốn nói gì đó lại thôi, rốt cuộc nhin không được cười vang rồi xoay người lại trước ánh mắt kinh ngạc của chúng nhân.

“Phong đại ca, ta không trách người.” thanh âm của Hoa Nhược Hư vang đến tai Phong Bình, “Chúc người cùng Tuyết đại tiểu thư, bạch đầu giai lão!”

“Aaaaa.....” Phong Bình điên cuồng hét lên rồi giẫm chân chạy như điên.

“ Hơn một tháng nay, ta mặc dù đã thương người vô số nhưng cho tới giờ cũng chưa giết một ai, bởi ta vẫn hy vọng mọi người hết thấy chỉ là hiểu lầm, chỉ tiếc tới hôm nay ta mới biết ta hoàn toàn sai rồi.” Hoa Nhược Hư chậm rãi đảo mắt nhìn chúng nhân, “ Bất quá kể từ bây giờ, kẻ nào muốn giết ta ta quyết sẽ không hạ thủ lưu tình. Từ hôm nay trở đi, ta giết người quyết chẳng run tay, bởi ta thấy không thẹn với lương tâm.”

“ Sư đệ, rốt cuộc là thế nào, người nói cho ta biết đi ?” Hoa Ngọc Phượng nhìn thấy tình huống mới phát sinh, Hoa Nhược Hư đột nhiên như thay đổi, Phong Bình lại vô cớ bỏ đi làm cho nàng thấy nghi hoặc cùng cảm giác mơ hồ.

“ Nhị sư tỷ, tỷ có tin ta không?” Hoa Nhược Hư cười cười nhìn Hoa Ngọc Phượng nói.

“ Ta tin người, nhưng một mình ta tin cũng là vô dụng. Người phải làm cho bọn họ tin người mới được.” Hoa Ngọc Phượng ngữ khí có chút nôn nóng.

“ Chỉ cần tỷ tin ta là được rồi !” Hoa Nhược Hư trong nháy mắt lộ ra một tia bối rối rồi trở lại bình thường, “ Nhị sư tỷ, người có thể giúp ta một điều được không?”

Hoa Ngọc Phượng gật gật đầu, lo âu nhìn hấn.

“ Người về nói với sư tỷ, ta sẽ mau chóng trở về gặp tỷ ấy.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng nói, Tình Kiếm trong tay chậm rãi rời khỏi vỏ.

Phiêu Tuyết sơn trang. Tại khuê phòng Tuyết Du Du.

Hai tỷ muội Tuyết Du Du và Tuyết Phiêu Phiêu đang ngồi với nhau.

“ Tỷ tỷ, người đang suy nghĩ gì vậy?” Tuyết Du Du đột nhiên cười hì hì nũng nịu hỏi, “ Có phải là nhớ tỷ phu không?”

“ Con nhỏ quỷ, đừng nói vậy, ta nhớ hấn làm gì?” Tuyết Phiêu Phiêu đỏ mặt.

“ Tỷ tỷ, người nói Hoa đại ca bây giờ thế nào? Muội nghe nói hấn sắp tới đây rồi.” Tuyết Du Du nhẹ nhàng nói.

“ À, ta không rõ lắm, hấn tới nhanh vậy sao?” Tuyết Phiêu Phiêu thoáng tỏ vẻ kinh hoàng nhìn Tuyết Du Du.

“ Tỷ tỷ, người ngày trước rất ít chơi cờ, từ ngày thành thân tới giờ cũng không rời khỏi tỷ phu.” Tuyết Du Du lẩm bẩm nói, “ Nếu tỷ đến để cho muội vui thì muội rất cảm kích nhưng tỷ tỷ, tỷ vì sao lại muốn gặt muội?”

“ Du Du, ta” Tuyết Phiêu Phiêu trở nên mất tự nhiên.

“ Tỷ tỷ, nếu muội đoán không sai, cha và tỷ phu bọn họ đều không ở đây phải không?” Tuyết Du Du ngắt lời Tuyết Phiêu Phiêu nhẹ nhàng hỏi.

Tuyết Phiêu Phiêu trên mặt lộ ra vài phần áy náy muốn nói gì đó nhưng lại nói không nên lời.

Tuyết Du Du nhìn Tuyết Phiêu Phiêu, trong ánh mắt có vài phần lạ lẫm, nàng ngẩng người một hồi rồi bắt đầu đi thu dọn đồ đạc cho vào tay nải.

“ Du Du, muội muốn đi đâu?” Tuyết Phiêu Phiêu thanh âm hốt hoảng, nhìn điệu bộ của Tuyết Du Du có lẽ nàng muốn ra đi.

“ Nếu các người đều không muốn Hoa đại ca gặp ta, ta đành phải tự đi tìm huynh ấy.” Tuyết Du Du quynh luyện nhìn lại căn phòng mà nàng đã gắn bó suốt mười sáu năm trời rồi dứt khoát xoay người bước đi.

“ Du Du, muội không thể đi, hãy đợi cha về đã.” Tuyết Phiêu Phiêu vội vàng đuổi theo giữ chặt Tuyết Du Du.

“ Tỷ tỷ, người nên biết, muội đã quyết định, cả cha cũng không ngăn được.” Tuyết Du Du cũng không quay đầu lại, trong giọng nói không mang theo xúc cảm gì, Tuyết Phiêu Phiêu chỉ còn ngơ ngác đứng đó nhìn Tuyết Du Du ra đi trong tầm mắt nàng.

“ Nhị sư tử, người đi trước đi được không?” Hoa Nhược Hư nhìn Hoa Ngọc Phượng bên cạnh nhẹ nhàng nói. Hẳn tin nếu Hoa Ngọc Phượng ly khai sẽ không ai có thể ngăn trở hắn.

“ Được rồi !” Hoa Ngọc Phượng vốn định cự tuyệt đột nhiên tâm tư thay đổi lại gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi chậm rãi xoay người rời đi. Bạch y tung bay, thân ảnh mảnh mai đó tạo cho người ta một cảm giác yếu đuối.

Nhìn về bóng lưng nàng, Hoa Nhược Hư có vài phần vui mừng lại có vài phần mất mát, con người thật kỳ quái, mặc dù hấn hy vọng nàng rời đi để tránh nguy hiểm nhưng hấn thật sự không cảm thấy dễ chịu chút nào.

Ánh đuốc càng lúc càng cháy mạnh, ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt tất cả mọi người, qua đó thấy được bọn họ đều mang vẻ khấn trương.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng giơ Tình Kiếm lên, hấn chậm rãi nhắm mắt lại, chân khí đột nhiên thôi động đến mức tận cùng, trên thân Tình kiếm xạ ra kiếm quang chói mắt nhất thời át luôn cả ánh lửa, nguyên lại bầu trời đêm màu hồng cũng chuyển thành một màu trắng lạnh lẽo. Trong đầu hấn xuất hiện bóng dáng vài người, hấn tựa hồ thấy Hoa Ngọc Loan đang nhìn hấn bằng ánh mắt không tin tưởng; hấn lại thấy Tuyết Du Du, vẻ mặt nhu tình mật ý đột nhiên hóa thành lãnh đạm còn có chút chán ghét; hấn còn thấy Phong Bình, người bằng hữu từng cùng hấn say sưa khoái lạc bây giờ trở thành đồng lõa với những kẻ hãm hại hấn. Thương hải tang điền, nhân tình biến ảo, ôi thế gian này, quá nhiều điều chán chường !

Hoa Nhược Hư cổ tay khẽ run, từng đạo kiếm khí lấy hấn làm trung tâm bắt đầu lan ra chung quanh, cát bụi đầy trời bay tán ra bốn phía, hơn một tháng nay hấn gặp hết tao ngộ này đến tao ngộ khác, tất cả sự bất cam, tất cả phần nộ của hấn đều nằm trong một kiếm này mà phát tiết. Kiếm này chính là – Tình nộ !

Kiếm khí ngập trời, uy lực cường đại bao trùm lên mọi người. Hàng loạt tiếng quát liên tục vang lên, Tuyết Danh Phong là người phát động trước, các cao thủ khác tiếp sau, đồng loạt sử ra chiêu thức cường đại nhất của mình lấy tấn công làm phòng ngự.

Toàn bộ đuốc trong nháy mắt tắt ngấm, kiếm khí tiêu tan, không gian chỉ một màu tối đen, đám đông có chút hỗn loạn, trong họ cũng không phải ai cũng có khả năng nhìn vật trong bóng tối.

Hoa Nhược Hư cảm giác đau nhói nơi ngực, hấn biết mình bị thương không nhẹ, vừa rồi mặc dù bọn họ không trực tiếp làm hấn bị thương nhưng trong lúc chống cự, kiếm khí cũng gián tiếp làm nội phủ hấn bị thương. Mặc dù chung quanh một màu tối đen nhưng không mấy may ảnh hưởng đến thị tuyến của hấn. Nhanh chóng nhìn khắp bốn phía, hấn rốt cục phát hiện có nhiều người đang chuẩn bị đốt đuốc, trong lúc vô ý đã tạo ra không ít lỗ hổng.

“ Mau đốt phá vòng vây bên trái.” Bên tai hấn đột nhiên truyền đến một thanh âm rất nhỏ, Hoa Nhược Hư có chút ngần ngại, đó chính là thanh âm của Hoa Ngọc Phượng.

“ Mau !” Hoa Ngọc Phượng thúc giục.

Hoa Nhược Hư không hề chần chừ nhanh chóng xoay người phóng đi.

“ Hoa công tử đi thông thả !” lại là Diệp Vũ Ảnh, nàng xem ra vẫn chú ý hết mọi động tĩnh của hấn, thấy hấn phóng đi cũng đồng thời phi thân đánh tới, ý đồ ngăn trở hấn.

“ Diệp cô nương đã thích động thủ, vậy để tiểu muội bồi tiếp cùng người.” thanh âm ôn nhu của Hoa Ngọc Phượng truyền đến tai Diệp Vũ Ảnh, lời chưa dứt đã ngăn trở trước mặt nàng.

“ Hoa nhị tiểu thư, người có gì giúp người làm ác (vì hổ tác trành) chứ?” Diệp Vũ Ảnh thở dài nói.

“ Đây không phải giúp người làm ác, ta làm vậy còn tốt hơn cô biến thành công cụ cho người khác.” Hoa Ngọc Phượng mỉm cười nói, khéo mắt nhìn về Hoa Nhược Hư, thấy hấn đã thoát ra ngoài trong lòng mới yên tâm.

Hoa Nhược Hư thoát ra quay đầu lại mới phát hiện Hoa Ngọc Phượng đang dây dưa cùng Diệp Vũ Ảnh, trong lòng quỳnh quáng vội quay trở lại.

“Người thật muốn chết sao?” một cánh tay kéo hẳn lại, “Đi mau!” dứt lời liền kéo hẳn đi, sức kéo quá lớn nhất thời làm hẳn phải chạy theo.

“Hoa đại tiểu thư, ta không thể để Nhị sư tỷ một mình ở nơi đó.” Chạy được hai dặm Hoa Nhược Hư cuối cùng mới có thể dừng lại.

“Người lúc bình thường cũng không địch lại nhiều người như vậy, huống chi người bây giờ đã bị thương, người bây giờ trở về có khác gì đi chịu chết chứ?” Hoa Phi Mộng tức giận nói.

“Nhưng ta không thể không quan tâm đến Nhị sư tỷ.” Hoa Nhược Hư biết Hoa Phi Mộng nói không sai nhưng Hoa Ngọc Phượng bây giờ tận lực hỗ trợ cho hẳn đào thoát, khó bảo đảm bọn họ sẽ không đối phó với nàng.

“Nàng ta không việc gì đâu, người sao lại ngốc vậy chứ?” Hoa Phi Mộng tỏ vẻ bức mình, đột nhiên phóng tay điểm vào thủy huyết của hẳn, Hoa Nhược Hư bất ngờ không kịp phòng ngự, nhất thời ngã xuống mặt đất, Hoa Phi Mộng vội vàng đỡ lấy hẳn, chần chờ một chút rồi ôm hẳn lên nhanh chóng chạy đi.

Chú thích:

Vi hổ tác tranh: ý của câu này là giúp người ác làm việc xấu.

Câu thành ngữ cóuấ xứừChíh tậhông-Thíh vũýuc1đà”.

Thờ xưa, trên hang nú cóp con hổữ Mộ hôm, hổuc1đó quầe ra ngoà hang kiế ăn.

Bấ giờong rừg cóháhiề loà cầ thú nhưng khi chúg ngử thấ mù hôi há khóhị trên mìn hổ đề nhanh chóng lắ trở hể cả Lú đó thấ từa cóp ngườ đang đi tớ, hổiề nhanh chóng vớở cả chế ngườ đó rồ ăn sạh.

Hổuc1lăn xong nhưng vẫ chưa vừ ý nóú lắ quồ củ ngườ chế, rồ sai đi dụồườ khá để đểồuc1lăn thị. Bắg không, sêhiế linh hồ ngườ đóhông đượ tượ.

Vừồ nhanh chóng đượ giả thoá, nên quồ liề nhậ lờ ngay. Tứ thì nóấ đườg cho hổuc1đểi ngườ thứai. Nói đi tì lạ mã, cuố cùg mớ tì thấ mộ ngườ, trướ tiên nóuc1để dụồ mề hoặ rồ cở hể quầ á củ ngườ đóuc1đểồểuc1lăn thị. (:4: con hổ này gặp nữ trước khi ăn có làm gì không ta ???)

Vềau, ngườ ta đầăn cứtheo truyề thuyế nà, lắ việ giúu kểá đặa ngườ gọ làVi hổá tràh”

54. Chương 5: Kiểm Hiện Lê Minh

Khi Hoa Nhược Hư mở mắt, sắc trời vẫn tối đen. Hẳn quan sát bốn phía thì phát hiện mình đang ở trong một sơn động, sơn động rất sạch sẽ tựa hồ vừa mới được quét dọn. Hẳn được Hoa Phi Mộng đặt trên một đồng cỏ khô, còn Hoa Phi Mộng,ngồi quay lưng lại với hẳn, thì đang nhóm lửa. Khuôn mặt nàng vẫn được che phủ bởi mảnh lụa, không thể nhìn được biểu tình trên mặt nàng.

“Hoa đại tiểu thư.” Hoa Nhược Hư thở dài, ngồi dậy gọi nàng.

“Hoa Ngọc Phượng hẳn không có việc gì đâu, người không cần lo lắng, mới rồi nếu người trở về thì ngược lại có thể gây rắc rối cho nàng ta.” Hoa Phi Mộng tựa hồ sớm biết hẳn đã tỉnh lại, không đợi hẳn nói gì đã giải thích hành vi trước đó.

“Ta hiểu ý tốt của Hoa đại tiểu thư.” Hoa Nhược Hư chậm rãi đứng dậy, đi vài bước tới động khẩu, nhìn ra bên ngoài, trong bóng đêm chỉ thấy núi non liên miên, hư vô mờ mịt.

“Nơi này hẳn là một vùng núi hẻo lánh, ta tin tạm thời bọn họ không tìm được tới đây, người trước hãy lo dưỡng thương rồi sau đó mới tính tiếp.” Một làn hương từ bên cạnh len vào mũi, thanh âm trong trẻo vừa ôn nhu vừa lạnh lùng vang lên bên cạnh, Hoa Phi Mộng đã đi tới động khẩu đứng bên cạnh hẳn.

Hoa Nhược Hư hơi quay đầu, bình tĩnh nhìn vào mắt Hoa Phi Mộng, tựa hồ như muốn tìm ra cái gì đó nhưng rồi lại không phát hiện được, ánh mắt của nàng trong suốt vô cùng, đôi mắt vô cùng thuần khiết nhưng cũng không có lấy một tia tình cảm nào.

“Hoa đại tiểu thư, cô vì sao lại giúp ta?” Hoa Nhược Hư cuối cùng cũng nhận không được mới hỏi nàng.

“ Ta là giúp chính mình.” Hoa Phi Mộng trầm mặc nửa ngày mới nhẹ nhàng nói ra mấy lời đó nhưng lại càng làm cho hắn thêm mơ hồ.

“ Tại hạ ngu dốt, không hiểu rõ ý tứ của Hoa đại tiểu thư.” Hoa Nhược Hư thở dài nói.

“ Nếu nói là ta tới giết người, người có tin không?” Hoa Phi Mộng đột nhiên lạnh lùng hỏi.

“ Nếu Hoa đại tiểu thư muốn giết ta, vừa rồi cô đã có rất nhiều cơ hội để giết ta.” Hoa Nhược Hư nói với giọng bất đắc dĩ, Hoa Phi Mộng thực có chút gì làm hắn khó nắm bắt, rõ ràng là cứu hắn lại nói là tới giết hắn.

“ Người tin cũng được, không tin cũng được, bất quá sự thật ta vốn là tới để giết người.” Hoa Phi Mộng thản nhiên nói.

“ Hoa Nhược Hư ta làm người xem ra thực là thất bại, tự đứng bị người vu oan, sư tỷ không tin ta, bằng hữu thì rõ ràng có thể giải oan cho ta lại không giúp ta, bây giờ vất vả lắm mới được Nhị sư tỷ tin tưởng, lại có Hoa đại tiểu thư đến giúp ta, vốn ta đã cho mình có chút may mắn, kết quả thì người đến giúp ta lại nói là muốn giết ta.” Hoa Nhược Hư trong giọng nói có chút chua xót, bất đắc dĩ, lại có thêm vài phần tang thương.

“ Hoa Ngọc Phượng tin tưởng người là bởi ả yêu người.” Hoa Phi Mộng lạnh lùng nói một câu nhưng làm làm Hoa Nhược Hư choáng váng.

“ Hoa đại tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, Nhị sư tỷ sao lại” Hoa Nhược Hư có chút xấu hổ, trống ngực trong lòng đập thình thình.

“ Hoa Ngọc Phượng có phải là yêu người không, người cứ chậm rãi mà suy nghĩ, ta với việc này không có hứng thú.” Hoa Phi Mộng cắt ngang lời hắn, tiếp tục nói, “ Cho nên ta việc gì phải giúp người, chỉ có điều, bởi vì ta vốn muốn tự mình kết liễu người !” Hoa Phi Mộng nói đến giết người nhưng ngữ khí vẫn bình thường, mặc dù nàng đang muốn giết người, mà kẻ nàng muốn giết lại ở ngay bên cạnh, nhưng mấy lời này nói ra cảm giác như giữa bọn họ không có chuyện gì.

Hoa Nhược Hư không biết phải nói gì, chỉ biết cười khổ.

“ Ta nghĩ người cũng nên kể hết đầu đuôi chuyện giữa người và Tuyết Du Du.” Hoa Phi Mộng đột nhiên nghiêm túc, chăm chăm nhìn hắn.

“ Hoa đại tiểu thư thật sự muốn biết sao?” Hoa Nhược Hư kỳ quái nhìn Hoa Phi Mộng, nàng luôn miệng nói muốn giết hắn, bất quá đến giờ vẫn chưa có hành động gì.

“ Có một số việc đối với người không quan trọng nhưng đối với ta lại rất quan trọng, người coi như là cảm tạ ta cứu người một lần, hãy nói cho ta biết toàn bộ sự tình.” Hoa Phi Mộng chậm rãi nói, ngữ khí đã không còn bình tĩnh như ban đầu.

“ Nói ra cũng được, việc này ta đã giữ trong lòng lâu lắm rồi.” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một hồi, nhẹ nhàng thở dài rồi bắt đầu chậm rãi thuật lại chuyện của hắn và Tuyết Du Du, Hoa Phi Mộng lẳng lặng bên cạnh lắng nghe thật chăm chú, tựa hồ không muốn bỏ sót chi tiết nào.

“ Người nói là người đưa Bích ngọc tiêu cho Tuyết Du Du là tín vật định tình sao?” sau nửa canh giờ kể chuyện, Hoa Phi Mộng sau khi nghe xong trầm mặc một hồi rồi đột nhiên hỏi.

“ Không phải, bất quá cũng có thể xem là như vậy.” Hoa Nhược Hư vừa lắc đầu lại vừa gật đầu, rồi đành phải đem hết sự tình trước sau của cây ngọc tiêu kia nói ra.

“ Vậy bây giờ người có hận Tuyết Du Du với Phong Bình không?” ngữ khí Hoa Phi Mộng đã dịu lại một chút.

“ Cũng không hẳn là hận, đối với Du Du, ta chỉ là không hiểu nàng ta vì sao phải làm như vậy, bất kể nói như thế nào, việc này cũng đã làm tổn hại rất lớn đến danh dự của nàng, hơn nữa, mặc dù ta với nàng ở bên nhau trong thời gian rất ngắn nhưng ta vẫn nghĩ nàng không phải loại người như vậy, có lẽ ta chưa đủ kinh nghiệm, có rất nhiều sự tình đến giờ ta vẫn chưa minh bạch.” Hoa Nhược Hư lắc đầu nói, “ Phong đại

ca vốn là một lãng tử, lãng tử sau khi có gia đình đã không còn là lãng tử, bởi vậy hắn đã không còn là Phong Bình của trước đây, ta cũng không hận gì hắn, có lẽ hắn cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ.”

“ Bản tính con người vốn tham lam, nếu trên người người không có Tình kiếm, chắc đã không có nhiều chuyện như vậy.” Hoa Phi Mộng trầm mặc thật lâu mới khe khẽ nói.

“ Có người nói danh lợi, kim tiền, võ công là những thứ mà người trong võ lâm khó thoát khỏi sự hấp dẫn của chúng, mấy ngày nay ta cũng coi như đã lĩnh giáo được điều này.” Hoa Nhược Hư cười có chút bất đắc dĩ, “ Mấy ngày qua ta cũng minh bạch được nhiều thứ, nhưng có những chuyện tương tự như vậy vẫn không minh bạch được, bởi ta biết có một số người không phải vì Tình Kiếm của ta, giống như Du Du, nàng nếu muốn thì đã có rất nhiều cơ hội mà lấy đi rồi, còn có Hoa đại tiểu thư cô, có thể ta tin rằng cô đến là để giết ta nhưng ta khẳng định cô phải là vì Tình kiếm.”

“ Yên tâm đi, ta sẽ không giết ngươi đâu.” Hoa Phi Mộng ung dung nói.

Hoa Nhược Hư có chút sững sờ, nội tâm nữ nhân này thật là sâu như biển, khó mà đoán được, nói biến là biến ngay.

“ Ngươi bây giờ có chuẩn bị gì cho sau này không?” Hoa Phi Mộng ôn nhu hỏi.

Hoa Nhược Hư không trả lời, chỉ ngẩng đầu lên ngắm nhìn nơi chân trời bình minh đang ló dạng, một tia sáng của ngày mới đã chiếu tới.

“ Vết thương của ngươi hình như đã lành rồi thì phải?” Hoa Phi Mộng kinh ngạc nhìn Hoa Nhược Hư. Mới mấy canh giờ ngắn ngủi mà hắn tựa hồ đã hồi phục, ánh mắt nàng không khỏi lộ vẻ hoài nghi.

Hoa Nhược Hư gật đầu, lần này hắn thụ thương cũng không nặng, hơn nữa với thể chất đặc thù cùng sự trợ giúp của Tình kiếm đã giúp hắn hồi phục rất nhanh.

“ Vậy bây giờ ngươi chuẩn bị đi đâu?” Hoa Phi Mộng như cảm giác có chút mất mát, e thẹn hỏi.

Hoa Nhược Hư bỗng trở nên trầm mặc, hắn nên đi đâu? Hắn muốn đi đâu? Hắn thật sự không biết !

“ Trước kia ta chỉ muốn ở mãi tại Hoa Sơn, cho tới giờ cũng không nghĩ tại sao lại rời nơi đó.” Hoa Nhược Hư thở dài, thần sắc trong mắt lộ ra vài phần khó hiểu, “ Có người nói đại trượng phu phải kiến công lập nghiệp, phục vụ quốc gia, bất quá bây giờ thiên hạ thái bình. Trước kia ta không có võ công, tự nhiên cũng không nghĩ tới chuyện hành tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, trừ bạo an lương. Bất quá, mặc dù ta từ nhỏ chú trọng học văn nhưng vẫn thuộc võ lâm thế gia, nếu muốn đi tìm công danh tự nhiên sẽ là chuyện không có khả năng, huống chi ta đối với công danh không có hứng thú. Đến giờ ta thật sự cũng không biết mình nên làm gì nữa.”

“ Bây giờ đã có rất nhiều người hâm mộ võ công cao siêu của ngươi, mà rất nhiều người học võ chính là vì có thể trong chốn võ lâm dương danh lập vạn, chiếm một địa vị nho nhỏ trong võ lâm, chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới? Thứ mà nam nhân thích theo đuổi nhất không ngoài kim tiền, mỹ nữ, quyền lực; ngươi muốn thứ nào?” Hoa Phi Mộng nhẹ nhàng hỏi.

“ Nổi danh, ta hiện giờ đã rất nổi danh, bây giờ có ai không biết Hái hoa đạo tặc Hoa Nhược Hư chứ?” Hoa Nhược Hư cười nói với giọng rất bình thường, cũng không có chút ăn năn hối hận, “ Kim tiền, cuộc sống của ta vậy là đủ rồi, còn quyền lực, ta không có hứng thú.”

“ Vậy là ngươi muốn theo đuổi mỹ nữ ư?” Hoa Phi Mộng có chút hờn giận nói.

“ Cũng không hẳn vậy.” Hoa Nhược Hư lắc đầu, trên mặt có chút xấu hổ, bởi khi nói đến mỹ nữ trong đầu hắn không khỏi hiện lên những hình bóng mỹ lệ, “ Chỉ là, thứ ta muốn truy đuổi nhất bây giờ chính là tình cảm, nhưng ta sẽ không đuổi theo van cầu mỹ nữ, ta sẽ chỉ đuổi theo người mà ta yêu.”

“ Tỷ như Hoa Ngọc Loan?” Hoa Phi Mộng hỏi.

Hoa Nhược Hư không đáp nhưng cũng không phủ nhận.

“ Vậy bây giờ ngươi chuẩn bị về Hoa Sơn sao?” Hoa Phi Mộng trầm ngâm nửa ngày hỏi.

“ Ta cũng nên trở về, bất quá ta phải nghe ngóng trước một chút, xem đêm qua Nhị sư tỷ có việc gì hay không?” Hoa Nhược Hư gật đầu nói, ra đi cũng đã lâu rồi, lúc trước hẳn nói tìm được Giang Thanh Nguyệt sẽ trở về, bây giờ mặc dù không có Giang Thanh Nguyệt bên cạnh nhưng dù sao hẳn cũng đã gặp nàng rồi. Hơn nữa, phiêu bạt nhiều ngày như vậy hẳn đã bắt đầu hoài niệm về sự ấm áp của gia đình, càng thêm nhớ đến Hoa Ngọc Loan. Mặc dù nàng bây giờ có thể hiểu lầm hẳn nhưng hẳn nghĩ ít nhất mình cũng nên đổi mặt mà giải thích với nàng.

Võ lâm đang lâm vào thời kì rối ren, tối qua đã xảy ra một đại sự chấn động cả võ lâm. Lúc Tứ đại thế gia phái hết tinh nhuệ đi tiêu diệt Hoa Nhược Hư thì cũng chính là lúc bọn họ nhận một đòn đả kích trí mạng của Ma cung, Phiêu Tuyết sơn trang hóa thành tro tàn, tử thương vô số, mà Tuyết Phiêu Phiêu cùng Tuyết Du Du sống không thấy người, chết không thấy xác, tam đại thế gia kia tình cảnh cũng không khác bao nhiêu.

Trên mặt Hoa Phi Mộng lộ ra thần sắc lo âu, khi nàng vừa mới nghe được tin này.

“ Nhược Hư.” Hoa Phi Mộng đột nhiên ôn nhu gọi Hoa Nhược Hư làm hẳn thấy nao nao, đối với xưng hô này của nàng có chút không thích ứng, bởi từ tối qua cho đến nay, Hoa Phi Mộng cho tới giờ cũng không trực tiếp gọi tên hẳn, vẫn xưng hô ‘ người ’ ‘ người ’ với hẳn.

“ Hoa đại tiểu thư, cô không cần khổ sở, lệnh tôn cùng bọn họ không có ở nhà nên không có việc gì đâu.” Hoa Nhược Hư suy nghĩ một lúc rồi nói, Tứ đại thế gia bị tập kích, đối với hẳn có lẽ là một chuyện tốt, bất quá hẳn cũng không có chút gì hả hê, đối với Hoa Phi Mộng hẳn càng không biết nên ứng đối thế nào, nàng thân là Đại tiểu thư của Hoa gia, phụ thân cùng đệ đệ nàng đều nằm trong nhóm người đuổi giết Hoa Nhược Hư, nàng thì lại âm thầm trợ giúp hẳn, đến giờ cũng chưa nói nguyên nhân tại sao.

“ Ta đã dò hỏi biết Hoa Ngọc Phượng đã an toàn rồi đi, có lẽ đang trên đường về Hoa Sơn, bất quá, bây giờ có lời đồn đãi nói Ma cung là vì người mới đối phó với Tứ đại thế gia, còn có người nói người kỳ thật là người của Ma cung, cho nên người càng phải cẩn thận hơn.” Ngữ khí Hoa Phi Mộng đã ôn nhu hơn rất nhiều mặc dù còn có một chút lạnh lùng, lúc nhìn vào ánh mắt của Hoa Nhược Hư cũng có vài phần khác thường.

“ Đa tạ Hoa đại tiểu thư quan tâm, ta sẽ không có việc gì đâu.” Hoa Nhược Hư nói với giọng chân thành, hẳn rõ ràng cảm giác được sự quan tâm chân tình của Hoa Phi Mộng, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp, cảm giác có người quan tâm thật là tốt.

Hai người rất cuộc không nói gì thêm, song song bước đi chậm rãi trong thành Tương Dương. Một thiếu niên tuấn mỹ phong độ, một thiếu nữ mặc dù che mặt nhưng cũng không giấu nổi nét phong hoa tuyết đại cùng nhau đi trên đường cái tự nhiên làm mọi người chú ý, chỉ là Hoa Nhược Hư bây giờ cũng không sợ người quấy nhiễu, Hoa Phi Mộng tựa hồ cũng không còn lo lắng bị người khác biết mình và hẳn có quan hệ thân mật.

Hai người đột nhiên dừng lại, phía trước bọn họ xuất hiện một người chặn đường.

“ Phong đại ca, mới đó đã gặp lại rồi.” Hoa Nhược Hư nhè nhẹ thở dài, hình dáng Phong Bình bây giờ thực là tiêu tụy, so với hôm qua thì đã tiêu tụy hơn rất nhiều.

“ Hoa lão đệ, người nhất định phải giúp ta, ta thực tình xin lỗi người nhưng lần này người nhất định phải giúp ta!” Phong Bình chụp lấy tay Hoa Nhược Hư, vội vàng nói.

“ Phong đại ca, ta còn có thể giúp huynh việc gì ?” Hoa Nhược Hư cười khổ, nghe y nói cảm thấy có chút khó hiểu.

“ Người nhất định phải cứu Phiêu Phiêu, chỉ có người mới có thể cứu nàng, người nhất định phải giúp ta, từ nay về sau người muốn ta làm gì cũng được !” bộ dạng Phong Bình bây giờ tựa như đã đi tới bờ vực tuyệt vọng.

“ Phong đại ca, huynh trước tiên nói rõ sự tình được không? Nếu có thể ta nhất định sẽ giúp huynh.” Trong lòng Hoa Nhược Hư đột nhiên dâng lên một cảm giác bi ai, có phải là do nhận thức về Phong Bình trước kia không?

Hoa Phi Mộng trong lòng thầm than, chỉ một chữ tình, thật sự đã làm khổ biết bao người.

Nghe được câu trả lời quả quyết của Hoa Nhược Hư, Phong Bình cũng thấy yên tâm chút ít, bắt đầu thuật lại nguyên do sự việc. Nguyên lai Tuyết Phiêu Phiêu rơi vào tay Tô Đại Nhi, mà yêu cầu của nàng cũng rất đơn giản, chỉ cần gặp được Hoa Nhược Hư nàng tự nhiên sẽ thả Tuyết Phiêu Phiêu an lành trở về.

“Du Du cũng không thấy, có lẽ đã rơi vào tay Tô Đại Nhi rồi.” Cuối cùng, Phong Bình lại thêm vào một câu.

“Người mà đi, có lẽ nhảy vào Hoàng hà cũng rửa không sạch.” Hoa Phi Mộng khe khẽ thở dài nói.

“Chuyện đó cũng không quan trọng, bây giờ ta không quan tâm người khác nhìn ta như thế nào, ta chỉ làm việc nên ta nên làm.” Hoa Nhược Hư mỉm cười nhìn Hoa Phi Mộng nói.

55. (hết Chương 5)

Hoa Nhược Hư đáp ứng Phong Bình đi gặp Tô Đại Nhi liệu có biến cố gì nữa hay không? Vì sao Hoa Phi Mộng phong tư tuyệt đại lại suốt ngày che mặt?

56. Chương 6: Côn Lôn Kiếm Lữ

Hoa Nhược Hư chậm rãi đi trong thành Tương Dương, Hoa Phi Mộng đã rời đi trước.

Phong Bình cũng không nói cho Hoa Nhược Hư chỗ ở của Tô Đại Nhi bởi căn bản hắn cũng không biết, Tô Đại Nhi chỉ nói cho rằng nàng ở trong thành Tương Dương, Hoa Nhược Hư sẽ biết tìm nàng ở đâu. Nhưng trên thực tế Hoa Nhược Hư cũng không biết ở đâu, chỉ đành đi vòng vòng trong thành thử vận khí mà thôi.

Tiếng đàn du dương đột nhiên truyền tới, chính là Đại Nhi khúc.

Theo tiếng đàn bọn họ đi đến một tòa đại trạch trước mặt, tòa nhà rất lớn, nhưng có vài phần hiu quạnh, đổ nát. Ngoài cửa không có ai, Hoa Nhược Hư thoáng chút do dự rồi bước vào. Xuyên qua đại sảnh, đi vào nội đường, trước mặt là một bạch y nữ tử đang cúi đầu vuốt ve cây đàn, vẫn là bóng dáng quen thuộc động lòng người, đúng là Tô Đại Nhi.

Hoa Nhược Hư có chút xuất thần, ngày đầu tiên nhìn thấy Tô Đại Nhi trong lòng hắn đã phát sinh một loại ảo giác, hắn thủy chung vẫn cho rằng nàng không phải là Ma cung cung chủ khiến người giang hồ sợ hãi, mà nàng chỉ là một thiếu nữ mỹ lệ yếu đuối, cho dù tới hôm nay hắn đã hoàn toàn biết rõ thân phận của nàng nhưng tận đáy lòng hắn ý nghĩ đó vẫn không hề thay đổi.

“Nhược Hư ca ca.” thanh âm khe khẽ vang lên bên tai. Hoa Nhược Hư giật mình tỉnh lại, không biết từ khi nào Tô Đại Nhi đã ngừng đánh đàn đi đến bên cạnh hắn.

Hoa Nhược Hư âm thầm hít một hơi, một tháng trời đào vòng đã làm cho cảm giác của hắn linh mất đi thường, lúc nào cũng đề cao cảnh giác, nhưng khi ở trước mặt Tô Đại Nhi mấy thứ đó không biết vì sao biến mất không thấy tăm hơi, có lẽ, sâu trong tâm hắn cho đến tận bây giờ hắn vẫn tin Tô Đại Nhi sẽ không gây bất lợi cho hắn.

“Đại Nhi, đã lâu không gặp, nàng có khỏe không?” Hoa Nhược Hư trầm thở dài, nhẹ nhàng hỏi.

“Nhược Hư ca ca, đi đánh cờ với muội đi.” Một nụ cười nở ra trên mặt Tô Đại Nhi làm nàng càng thêm xinh đẹp vô tả. Hoa Nhược Hư để nàng tùy ý kéo tay đến khuê phòng của nàng.

Lưu Vân, Phi Như đã chờ ở bên trong, bàn cờ cũng đã được chuẩn bị.

“Đại Nhi, nàng thả Tuyết Phiêu Phiêu được không?” Hoa Nhược Hư thở dài hỏi.

“Công tử, Tuyết Phiêu Phiêu đã trở về rồi.” Lưu Vân bên cạnh dịu dàng nói.

“Nhược Hư ca ca, huynh chuyên tâm một chút được không, huynh sắp thua rồi kìa.” Tô Đại Nhi bắt mẩn nói nhưng vẫn kèm theo ý vị nũng nịu. Hoa Nhược Hư cười khổ nhìn lại, quả nhiên cờ của hắn đã vào tuyệt lộ, chỉ cần Tô Đại Nhi đặt quân đen xuống thì hắn coi như thất bại hoàn toàn.

Nhưng con cờ này Tô Đại Nhi vẫn cầm mãi trong tay chưa có ý đặt xuống, lúc này, nàng lại nhìn Hoa Nhược Hư với ánh mắt nhu tình vạn phần, lại có chút si ngốc.

“Nhược Hư ca ca, huynh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta đánh cờ không?” Tô Đại Nhi khe khẽ hỏi.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng gật đầu, hắn đương nhiên nhớ rõ.

“Nhược Hư ca ca, huynh nhất định phải nhớ kỹ, bất luận là lúc nào, Đại Nhi cũng luôn mở rộng cửa cho huynh.” Quân cờ rớt cục cũng được đặt xuống, nhưng là ở một chỗ khác.

“Đại Nhi, kỳ thật ta cũng hy vọng nàng chỉ là Tô Đại Nhi thôi.” Hoa Nhược Hư thở dài, chậm rãi đứng dậy.

“Nhược Hư ca ca, có một số việc trời sinh ra đã định là như vậy, nhưng Đại Nhi vẫn mãi là Đại Nhi của huynh, huynh có hiểu không?” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng tựa vào người hắn.

Một thân thể mềm mại đang nằm trong lòng hắn, làn u hương cứ ủa vào mũi, Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy Tô Đại Nhi, nhưng trong lòng lại nảy sinh một số cảm giác kỳ lạ làm hắn khó chịu. Hắn rớt cục cũng hiểu được, Tô Đại Nhi thủy chung vẫn là Ma Cung cung chủ, nàng có thể vì hắn làm nhiều chuyện nhưng sẽ không vì hắn mà thay đổi.

“Đại Nhi, ta phải đi.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng đẩy thân thể nàng ra, thấp giọng nói.

“Ngày mai hãy đi có được không?” Ánh mắt u oán của Tô Đại Nhi nhìn hắn, giọng nói có chút không đành, “Huynh về lại Hoa Sơn, Đại Nhi cũng không biết khi nào có thể gặp lại huynh được.”

“Hữu duyên tự nhiên sẽ gặp lại.” Hoa Nhược Hư miễn cưỡng cười, cố gắng xoay người đi.

“Đại Nhi, nàng có thấy Du Du không?” vừa đi tới cửa Hoa Nhược Hư đột nhiên xoay người lại, Tô Đại Nhi trong lòng vui vẻ vừa nghe hắn nói nhất thời cảm thấy thất vọng.

“Lúc bọn muội đến Phiêu Tuyết sơn trang, nàng đã không còn ở đó.” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng nói.

Mắt nhìn Hoa Nhược Hư rời đi, trong lòng Tô Đại Nhi lại dâng lên một cảm giác mất mát.

“Tiểu thư, sao người lại để cho y cứ vậy mà đi chứ?” Lưu Vân nhện không được hỏi.

“Một ngày nào đó chàng sẽ không nở ra đi đâu.” Tô Đại Nhi bình thản nói.

Vì Phiêu Tuyết sơn trang đã thành một đồng tro tàn nên người của Tứ đại thế gia đành phải thuê khách điểm lớn nhất ở thành Tương Dương mà ở, Tuyết gia dù sơn trang bị hủy nhưng đại bộ phận tiền tài vẫn còn nguyên. Trên thực tế, lần này Tứ đại thế gia bị tập kích vẫn chưa phải là một đòn trí mạng, thực lực bọn họ vẫn được bảo tồn.

Bây giờ người lo lắng nhất chính là Tuyết Danh Phong, bởi hai đứa nữ nhi đều cùng mất tích, Tuyết Phiêu Phiêu dù đã biết đang nằm trong tay ma cung nhưng làm sao đoán được nữ hài tử này trong tay ma cung có gặp phải chuyện gì hay không. Tô Đại Nhi đã xác định chỉ muốn gặp được Hoa Nhược Hư, nhưng bây giờ biết đi đâu mà tìm y đây? Cho dù tìm được rồi, Hoa Nhược Hư không nhất định sẽ đi, cho dù có đi có lẽ cũng sẽ đòi hỏi yêu cầu này nọ.

“Trang chủ, đại tiểu thư đã trở về!” đang lúc Tuyết Danh Phong trong lòng thấp thỏm bất an thì có người tiến đến bẩm báo, ngay lúc đó Tuyết Phiêu Phiêu cũng đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn thấy thê tử trở về, Phong Bình chợt nhận ra mình không có cái niềm vui mà mình nên có, lý ra hắn phải chạy ào tới nhưng lại đứng ngậy ra đó nhìn Tuyết Phiêu Phiêu đang nép vào lòng Tuyết Danh Phong trút nỗi uất ức.

“Phiêu Phiêu, Tô Đại Nhi sao đột nhiên có lòng tốt mà thả con vậy?” Tuyết Danh Phong nhìn nữ nhi của mình với thần sắc ngưng trọng.

“ Nghe thị nữ bên cạnh Tô Đại Nhi nói là do công tử của ả bảo thả người.” Tuyết Phiêu Phiêu suy nghĩ một chút nói.

“ Công tử của ả?” Tuyết Danh Phong với vẻ mặt nghi hoặc hỏi, “ ả thị nữ có nói là ai không?”

“ Con đã hỏi, bắt quá cô ta không chịu nói cho con biết, nhưng lúc đó con nghĩ chỉ có thể là một người.” Tuyết Phiêu Phiêu lắc đầu nói.

“ Con nghĩ đó là Hoa Nhược Hư.” Tuyết Phiêu Phiêu thấy ánh mắt mọi người đều dồn về mình nên nói thẳng ra.

“ Quả nhiên là hắc, xem ra hắc đúng là người của Ma cung.” Tuyết Danh Phong oán hận nói.

“ Hắc đến đó chỉ là để cứu Tuyết đại tiểu thư, Tuyết trang chủ lại vì vậy mà nhận định hắc là người của Ma cung, không phải là quá hồ đồ sao?” một âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên, hắc sa che mặt, Hoa Phi Mộng uyển chuyển tiến tới.

“ Mộng nhi, chớ nói càn. Mau tới đây, ta hỏi con hai ngày nay đã đi đâu?” Hoa Thác quát nhẹ.

“ Cha, con không nói bậy, Tô Đại Nhi đã nói rất rõ ràng, muốn cứu Tuyết đại tiểu thư thì nhất định Nhược Hư phải đến gặp nàng, bây giờ hắc đã đến đó, đã cứu Tuyết đại tiểu thư trở về, các người lại ở đây hoài nghi hắc là người của Ma cung, chẳng lẽ không ai thấy hổ thẹn sao?” Hoa Phi Mộng như không sợ Hoa Thác, lạnh lùng nhìn mọi người, sau đó chằm chằm nhìn Phong Bình, “ Phong đại hiệp, chẳng lẽ ngài không biết áy náy sao?”

“ Tiểu Mộng nhi, nhiều năm không gặp, nàng tựa hồ vẫn không thay đổi, sao vẫn còn bốc đồng vậy?” tiếng nói sung mãn truyền đến, Hoa Phi Mộng đột nhiên xoay người nhìn về phía cửa, thân hình mềm mại khẽ run lên.

Ngoài cửa xuất hiện một đôi nam nữ tuổi khoảng ba mươi, nam tử mặc nho sam màu xanh, mặt đẹp như ngọc, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan đường đường, phong thái hơn người; nữ tử thì vận chiếc váy màu vàng, tuy không phải là tuyệt sắc nhưng toàn thân trên dưới lại toát ra một khí chất ung dung quý phái, làm cho người ta cảm thấy một sự hấp dẫn đặc biệt.

Hoa Phi Mộng khoe môi run run nhưng không nói gì cả, ngay lúc đó đột nhiên thân ảnh nhất thiểm, trong nháy mắt biến mất ở ngoài cửa.

Hoa Phi Mộng liều mạng chạy như điên, đột nhiên va vào ngực một người, nàng liền huy chương bỏ tới.

“ Hoa đại tiểu thư, là ta, nàng làm sao vậy?” giọng nói của Hoa Nhược Hư vang lên bên tai, Hoa Phi Mộng vội vàng thu hồi công lực, nhưng vẫn ôm lấy cổ Hoa Nhược Hư, vùi đầu vào ngực hắc không muốn rời ra.

Hoa Nhược Hư cảm giác được thân thể mềm mại của nàng đang run rẩy, trong lòng lại một phen mê hoặc, Hoa Phi Mộng bình thường rất điềm tĩnh, là chuyện gì làm nàng ra như vậy?”

“ Xảy ra chuyện gì vậy?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng hỏi nhưng Hoa Phi Mộng vẫn không có phản ứng.

Mất thấy mọi người vây quanh càng lúc càng nhiều, Hoa Nhược Hư thấy cứ đứng mãi vậy thì không thích hợp liền cắn răng bế Hoa Phi Mộng lên, hóa thành một cái bóng biến mất trước mắt mọi người.

Hoa Phi Mộng cũng dần bình tĩnh lại, được nằm trong lòng Hoa Nhược Hư làm nàng cảm thấy an bình.

“ Có thể thả ta xuống rồi.” Hoa Phi Mộng ngượng ngùng nói.

“ Nếu có thể, hãy nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì không? Có lẽ ta có thể giúp nàng.” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài, hai người cứ lẳng lặng đứng đó. Nơi đây là ngoại thành, đồng ruộng bát ngát đích thực làm cho con người ta cảm thấy trống trải.

“ Từ lúc ta mười tuổi đã bắt đầu đeo khăn che mặt, cho nên cơ hồ không ai biết được chân diện mục của ta, sau còn có lời đồn bên ngoài rằng ta là một đứa con gái rất xấu xí.” Hoa Phi Mộng buồn bã nói.

“ Tới năm ta mười bốn tuổi, ta có quen một người, hắc võ công cao cường, tướng mạo anh tuấn, phong lưu văn nhã, khi đó hắc hai mươi tuổi, trong giang hồ đã có chút danh tiếng, hiệu xưng Thanh y thần kiếm, bởi hắc luôn mặc nho sam màu xanh, kiếm pháp lại phi thường xuất chúng, những người cùng thời lúc đó

không ai là địch thủ của hần.” Hoa Phi Mộng bắt đầu nhớ lại những năm tháng xa xôi, giọng nói của nàng tựa hồ cũng từ nơi xa xôi nào đó truyền đến, phiêu miểu bất định.

“ Ta lúc đó cũng đã lên đi theo hần, rồi bị hần phát hiện, hần rất tò mò vì sao ta luôn che mặt, dần dần ta và hần cũng trở nên thân thiết, về sau, năm ta mười tám tuổi đã phát hiện mình không thể rời xa hần.” Ngữ khí chậm rãi của Hoa Phi Mộng bắt đầu có chút ưu thương, “ Hần nói cho ta biết, sư phụ hần đang thúc giục hần chuyện hôn sự, hần nói hần rất thích ta, vì vậy ta đã bảo hần đến nhà ta mà cầu thân, hần ra đi rồi trở về, hần không đề cập đến chuyện thành hôn nhưng lại muốn ta bỏ khăn che để hần được nhìn mặt. Ta nói với hần đợi đến khi thành thân ta tự nhiên sẽ cho hần xem. Bất quá hần lại không đồng ý, rồi hần ra đi, về sau ta nghe được tin hần đã thành thân cùng với sư muội của hần.”

“ Nhiều năm trôi qua, ta hầu như đã quên hết, nhưng vừa nãy gặp lại hần, ta lại không biết nên làm gì, ta chỉ biết mình nên bỏ đi trước, ta không muốn nhìn thấy hần.” Hoa Phi Mộng nhẹ nhàng nói, “ kỳ thật, ta biết vì sao hần bỏ ra đi, ta nghe nói hần đã đi nghe ngóng về ta, biết được ta rất là xấu xí nên mới cảm thấy hối hận.”

“ Có đôi khi, ta thật sự không nghĩ ra, chẳng lẽ tướng mạo của nữ nhân lại quan trọng vậy sao? Nhược Hư, người nói cho ta biết, có phải nam nhân đều thích nữ nhân xinh đẹp không?” Hoa Phi Mộng nhìn Hoa Nhược Hư hỏi.

“ Dung mạo của nữ nhân có lẽ rất quan trọng.” Hoa Nhược Hư thở dài nói, “ Bất quá, có một điểm ta có thể khẳng định, với một nữ nhân, thứ quan trọng nhất không phải là dung mạo. Chỉ là, lúc trước vì sao nàng không để cho hần xem mặt?”

“ Nếu hần thật sự muốn lấy ta chỉ vì dung mạo của ta, ta như thế nào có thể gả cho hần chứ?” Hoa Phi Mộng lắc đầu nói, “ Mặc dù hần đã cưới người khác, nhưng ta không hề hối hận, hôm nay ta như vậy, chỉ là không kịp thích ứng thôi.”

Hoa Nhược Hư im lặng không nói, mấy lời của Hoa Phi Mộng xem ra cũng đúng, bất quá hần lại cảm giác có gì đó không đúng lắm, thử nghĩ xem một nam nhân chưa hề gặp qua chân diện mục của nữ nhân lại phải cưới nàng thì thật khó xử cho nam nhân. Nhưng nói đi thì phải nói lại, nếu đã thật sự yêu rồi thì có lẽ không cần phải cố kỵ nhiều như vậy, xem ra, Hoa Phi Mộng không sai. Hoa Nhược Hư bắt đầu cảm thấy rối rắm, lắc lắc đầu, hay là thôi không suy nghĩ nữa vậy.

“ Nhược Hư, người nhìn ta đi.” Giọng nói Hoa Phi Mộng đột nhiên trở nên vô cùng ôn nhu, Hoa Nhược Hư nao nao, quay đầu nhìn nàng.

Hoa Phi Mộng nhẹ nhàng tháo khăn che mặt xuống, khuôn mặt tái nhợt vì lâu ngày không tiếp xúc với ánh mặt trời nhưng lại càng làm vẻ đẹp của nàng thêm phần thoát tục. Mặc dù đây không phải lần đầu hần được nhìn thấy diện mạo của nàng nhưng cảm giác rung động vẫn như lần đầu.

“ Từ nay về sau, ta không đeo cái khăn này nữa, cái này, cho người đó.” Hoa Phi Mộng ôn nhu nói, huỳnh quang trong mắt lưu chuyển, làm toát ra một cảm giác đặc biệt, Hoa Nhược Hư cảm thấy trống ngực thùng thùng, chậm rãi gơ tay ra tiếp nhận khăn che mặt của nàng.

“ Hoa đại tiểu thư, ta” Hoa Nhược Hư nhất thời không biết nên nói gì.

“ Từ nay về sau hãy gọi ta là Mộng nhi.” Hoa Phi Mộng thản nhiên cười, làm cho đất trời càng thêm rực rỡ.

“ Đi thôi, chúng ta đến Tương Dương khách điểm, bọn họ đều ở đó cả.” Hoa Phi Mộng vẫn còn run run kéo lấy tay Hoa Nhược Hư.

“ Hoa đại” Hoa Nhược Hư mới nói được hai chữ đã bị nàng ngắt lời.

“ Đã bảo gọi ta là Mộng nhi.” Hoa Phi Mộng có chút mất hứng trừng mắt nhìn hần.

“ Được rồi, Mộng nhi, nàng để ta suy nghĩ lại được không?” Hoa Nhược Hư thở dài, điệu bộ của Hoa Phi Mộng làm hần bất ngờ không biết phải làm sao.

Hoa Phi Mộng có chút tức giận nhìn hần rồi yên lặng gật đầu. Trong lòng Hoa Nhược Hư cứ phập phồng, kích động không thôi. Hần rốt cục đã biết Hoa Phi Mộng giúp hần nguyên nhân là vì nàng rất cô độc, từ trước tới giờ hần chưa từng nghĩ đến điều này.

57. Chương 7: Kiếm Bất Xuất Sao

“Mộng nhi, nàng về khách điểm trước, ta sẽ đến sau.” Hoa Nhược Hư hít sâu một hơi, nhìn Hoa Phi Mộng ôn nhu nói, trong lòng hẳn thực ra đang rất bối rối.

“Người phải đi cùng ta.” Hoa Phi Mộng không đồng ý, lắc đầu kiên quyết nói.

“Mộng nhi, nàng chẳng lẽ không biết nếu bây giờ ta đi cùng nàng đến đó sẽ có hậu quả gì sao? Người ta sẽ nhìn nàng như thế nào?” Hoa Nhược Hư bắt đầu nói.

“Ta không sợ thì người lại sợ cái gì?” Hoa Phi Mộng tức giận nói khiến Hoa Nhược Hư á khẩu.

Hoa Phi Mộng còn không sợ, hẳn lại sợ cái gì chứ?”

“Ta chỉ không muốn làm liên lụy đến nàng, hay là chờ chuyện này trôi qua rồi ta sẽ tìm nàng được không?” Hoa Nhược Hư trầm mặc một hồi mới nói.

“Ta sợ bị người làm liên lụy thì ta đã không cứu người. Nếu người sợ bị ai đó của người thấy người đi cùng ta, vậy người cũng không cần đi nữa đâu.” Hoa Phi Mộng tức giận nói rồi xoay người bước đi. Hoa Nhược Hư cảm thấy nao nao, lắc lắc đầu rồi chạy đuổi theo nàng.

“Được rồi, ta sẽ đi cùng nàng.” Hoa Nhược Hư cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

Khi Hoa Nhược Hư cùng Hoa Phi Mộng tay trong tay xuất hiện tại Tương Dương khách điểm, mọi người đều trở nên yên lặng.

“Mộng nhi, người, người sao lại đi cùng với hắn?” người lên tiếng đầu tiên chính là Hoa Thác, giọng hơi run run, không biết là do phần nỗ hay là kinh ngạc.

“Cha, cha không phải từng nói Hoa Nhược Hư rất tốt sao? Đừng quên lúc trước chính cha nói hắn rất giống cháu của cha mà.” Hoa Phi Mộng sắc mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

“Nàng là Tiểu Mộng nhi?” một thanh âm vô cùng kinh ngạc vang lên, Hoa Phi Mộng biết thanh âm này là của ai. Nàng hít sâu một hơi, nắm thật chặt tay Hoa Nhược Hư, rồi nàng quay đầu dứt khoát nhìn về phía phát ra thanh âm đó.

“Không sai, ta chính là Hoa Phi Mộng, chính là Tiểu Mộng Nhi năm xưa đó.” Hoa Phi Mộng dùng hết sức lực để giữ cho giọng nói vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, bất quá Hoa Nhược Hư lại rõ ràng cảm nhận được tâm tình nàng đang dao động, hẳn liền nắm tay nàng thật chặt, tỏ vẻ an ủi.

“Nhược Hư, để ta giới thiệu với chàng một chút, vị này là Đại trưởng môn phái Côn Lôn, Thanh Y Thần Kiếm Cát Vân Tường, còn vị này là thê tử của y, Hoàng Sa Ngọc Kiếm Tôn Vân Nhạn.” Hoa Phi Mộng đắm đuối nhìn Hoa Nhược Hư, ôn nhu nói.

“Thì ra là Cát trưởng môn cùng Cát phu nhân, tại hạ Hoa Nhược Hư, xin ra mắt hai vị.” Hoa Nhược Hư bề ngoài không lộ phản ứng gì nhưng trong lòng hơi giật mình, vốn khi Hoa Phi Mộng nói về Thanh Y Thần Kiếm, hắn có chút hoài nghi nhưng bây giờ rõ ràng đã rõ. Cát Vân Tường, cao thủ trẻ tuổi nhất trên Thiên bảng, mới hơn ba mươi tuổi, đã xếp hàng thứ năm trên Thiên bảng, mà danh khí thê tử hắn trong giang hồ cũng không nhỏ, có người nói, trên thực tế võ công Tôn Vân Nhạn so với Cát Vân Tường không kém bao nhiêu, nghe nói vợ chồng bọn họ còn tự nghĩ ra một bộ kiếm pháp cho hai người cùng luyện, Song kiếm hợp bích, thiên hạ vô địch.

“Mộng nhi!” Hoa Thác một chương đập vỡ cái bàn trước mặt, tức giận đứng dậy.

“Cha, chuyện giữa con và Nhược Hư xin cha đừng quản, nữ nhi tự biết chừng mực.” Hoa Thác tựa hồ không có chút uy nghiêm nào trước mặt Hoa Phi Mộng, nàng không giữ cho y một chút thể diện nào.

“Tiểu Mộng nhi, tính khí nàng cũng vẫn như xưa.” Cát Vân Tường thở dài nhẹ nhàng nói.

“Cát trưởng môn, chuyện quá khứ hãy để cho nó thành quá khứ, từ nay về sau xin ngài đừng xưng hô với ta như vậy, ngoại trừ cha ta cùng Nhược Hư, ta không muốn có người thứ ba gọi ta là Mộng nhi.” Giọng nói êm ái của Hoa Phi Mộng ẩn chứa một chút lạnh lùng.

“ Hoa đại tiểu thư, Hoa Nhược Hư thanh danh không tốt, cô cũng không phải không biết, hà cớ gì lại đi cùng hắn? Nếu cô có nỗi khổ trong lòng, ta cùng phu quân sẽ giúp đỡ cô.” thanh âm vừa dịu dàng vừa ngọt ngào vang lên làm người nghe cảm giác dễ chịu, người nói chính là Tôn Vân Nhạn.

Hoa Nhược Hư bên cạnh cẩn thận quan sát Cát Vân Tường, thực tâm mà nói, Cát Vân Tường quả thực là một mỹ nam tử khó kiếm. Với phong độ xuất chúng cùng khí chất phi phàm, Hoa Phi Mộng năm xưa có yêu hắn cũng là chuyện bình thường.

Đối với lời đánh giá của Tôn Vân Nhạn về mình, Hoa Nhược Hư không có cảm giác gì, hắn đã quen với những lời này, bất quá hắn không có ý kiến không có nghĩa là Hoa Phi Mộng không có ý kiến, nàng thực ra rất là không vui.

“ Cát phu nhân, người có chứng kiến Nhược Hư làm chuyện xấu bao giờ chưa? Nếu ta đoán không sai thì hai vì mới vừa từ núi Côn Lôn xuống.” Hoa Phi Mộng lạnh lùng nói, “ Nếu không tận mắt chứng kiến xin đừng tùy tiện nói lung tung.”

“ Mộng nhi, bỏ đi, chuyện chính quan trọng hơn.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng khuyên can.

“ À !” Hoa Phi Mộng nhu thuận gật đầu, Hoa Thác thấy nữ nhi bảo bối của mình lại nhu thuận như vậy không khỏi tức đến phùng mang trợn mắt, Hoa Phi Hoa vẫn dùng ánh mắt lạ lẫm nhìn hai người như thể vừa phát hiện một chuyện khó tin nhất trên đời.

“ Tuyết trang chủ, ta muốn hỏi người một chuyện, Du Du giờ ở đâu?” Hoa Nhược Hư quay đầu sang hỏi Tuyết Danh Phong.

“ Hoa Nhược Hư, người có gan dám đến nơi này thật sự là làm lão phu bội phục.” Tuyết Danh Phong ngữ khí lạnh lùng, hắn vừa nói vừa quan sát tình thế tiến triển, không lộ vẻ gì. Bây giờ Hoa Nhược Hư tự tìm tới hắn, hắn tự nhiên là không thể lãng tránh.

“ Tuyết trang chủ vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.” Hoa Nhược Hư lãnh đạm cười nói.

“ Hoa Nhược Hư, người chính mình làm việc gì chẳng lẽ không biết sao? Người cùng yêu nữ Tô Đại Nhi hợp mưu cướp đi Du Du, bây giờ lại tới đây hỏi lão phu.” Tuyết Danh Phong sắc mặt tức giận, “ Hoa Nhược Hư, ta nói cho người biết, người đừng tưởng có ả yêu nữ kia che chở thì muốn làm gì thì làm !”

“ Xem ra công phu đổi trắng thay đen của Tuyết trang chủ lại có tiến bộ lên, thực làm tại hạ bội phục không thôi.” Hoa Nhược Hư lắc lắc đầu, lộ vẻ vô cùng thất vọng, “ Tuyết trang chủ đã không muốn nói cho ta biết Du Du ở đâu, vậy tại hạ không còn gì để nói nữa, xin phép cáo từ.”

“ Mộng nhi, đi thôi.” Hoa Nhược Hư nghiêng đầu khẽ nói với Hoa Phi Mộng, dắt tay nàng đi ra ngoài.

“ Ê, từ từ, từ từ đã.” một âm thanh vang lên, Hoa Phi Hoa đang ngồi vội vàng chạy tới chắn trước mặt hai người.

“ Tỷ tỷ, là tỷ phải không?” Hoa Phi Hoa giương mắt nhìn trái một cái, nhìn phải một cái, cuối cùng chăm chăm nhìn Hoa Phi Mộng hỏi.

“ Ta từ nay về sau sẽ không mang khăn che mặt nữa, chuyện này là vì Nhược Hư, nói như vậy có đủ rõ ràng chưa?” Hoa Phi Mộng trừng mắt nhìn Hoa Phi Hoa.

“ Hoa Nhược Hư, ta bỗng dưng phát hiện ta rất sùng bái người, người thật sự rất lợi hại, cả tỷ tỷ của ta mà người cũng có thể lừa gạt được.” Hoa Phi Hoa ngửa mặt lên trời thở dài, “ Bất quá người cũng không nên đắc ý, người có thể gạt tỷ tỷ ta, thì đừng trách mai này ta đi gạt lão bà của người.” Ngữ khí tên gia hỏa này bây giờ làm cho người ta cảm thấy không đầu không đuôi.”

“ Phi Hoa, người bị thần kinh hả?” Hoa Phi Mộng cảm thấy buồn cười, trừng mắt nhìn tên đệ đệ bảo bối.

“ Tỷ tỷ, ta bị thần kinh, bất quả cũng bởi tỷ bị bệnh trước nên ta mới như vậy.” Hoa Phi Hoa tỏ vẻ bất đắc dĩ, “ Tỷ tỷ, ta nói cho tỷ nghe, cho dù Hoa Nhược Hư hắn không phải là Hái hoa đạo tặc, hắn cũng là một tên đi đâu cũng gây náo loạn, hơn nữa hắn cũng đã thành thân, chẳng lẽ tỷ muốn làm tiểu thiếp thứ mười tám của hắn ư? Tỷ tỷ à, tỷ nói có phải là tỷ bị bệnh không? “ Hoa Phi Hoa vừa nói vừa lộ ra thần sắc chỉ trích.

“ Người nói chuyện thật bực mình, Nhược Hư, chúng ta đi thôi.” Hoa Phi Mộng trừng mắt liếc Hoa Phi Hoa rồi quay đi.

Vù vù, mấy bóng người dừng lại trước mặt họ.

“ Mộng nhi, xem ra hôm nay chúng ta không thể đi dễ dàng rồi.” Hoa Nhược Hư thở dài lắc đầu nói, Diệp Vũ Anh và Phương Hiệp hai người đã chắn phía trước bọn họ.

“ Tiểu sư đệ, để đó cho bọn ta.” Bóng người chợt lóe, phía trước lại xuất hiện thêm hai người, chính là Cát Vân Tường cùng Tôn Văn Nhạn đang mỉm cười nói với Phương Hiệp.

Tứ đại thế gia cao thủ đã lục tục di chuyển, chậm rãi tới gần Hoa Nhược Hư.

“ Phong Bình, Nhược Hư có loại bằng hữu như ngươi thật là một sự sỉ nhục !” Hoa Phi Mộng nhìn Phong Bình đứng ở xa xa, lạnh giọng nói.

“ Mộng nhi, kỳ thật ta đã sớm lường trước kết quả rồi, Du Du không ở đây thì nơi này đã không còn gì đáng để ta lưu luyến nữa.” Giọng nói Hoa Nhược Hư có chút mất mát.

“ Thế giới này đã không còn cái gì cho ngươi mà lưu luyến nữa, ngươi có thể an tâm chết rồi.” Phong Tông Văn hừ một tiếng nói.

“ Hoa công tử, ngươi đừng chống cự nữa, chỉ cần ngươi nguyện ý không chống cự, ta có thể cho ngươi một con đường sống.” Diệp Vũ Anh nhẹ nhàng nói.

“ Hoa Nhược Hư, nghe nói ngươi là cao thủ trẻ tuổi nhất trên Địa bảng, đáng tiếc ngươi lại không phải người tốt, thật sự rất đáng tiếc, xem ra, Cát Vân Tường ta đành phải vì dân trừ hại thôi.” Giọng nói của Cát Vân Tường rất có sức hút, trung khí mười phần, chỉ là Hoa Phi Mộng đột nhiên phát hiện chính mình đối với hắn lại có một cảm giác chán ghét.

“ Nhược Hư, ta có một biện pháp có thể phá vòng vây.” Hoa Phi Mộng truyền âm vào tai Hoa Nhược Hư. Nghe xong phương pháp của nàng, Hoa Nhược Hư có chút sửng sốt.

“ Nhanh lên, hiện tại bọn họ đông người, chỗ này lại nhỏ, chúng ta mới là người thiệt thòi hơn.” Hoa Phi Mộng thúc giục.

Hoa Nhược Hư hơi trầm ngâm, biện pháp của Hoa Phi Mộng quả thật không tồi, ngẫm lại cũng chỉ có làm vậy mới có thể rời đi, bởi chỉ cần vợ chồng Cát Vân Tường hắn đã rất khó đối phó, hơn nữa chỗ này lại chật hẹp, muốn chạy trốn cũng không phải chuyện đơn giản.

Hoa Nhược Hư đột nhiên điểm hai chỉ lên người Hoa Phi Mộng, sau đó đẩy nàng về phía Diệp Vũ Anh còn mình thì phóng về phía cửa, hành động này ngoài dự đoán của mọi người, Hoa Phi Hoa trong lòng mắng chửi Hoa Nhược Hư vô sỉ.

Cát Vân Tường hừ nhẹ một tiếng, thân hình vừa động đã chắn ngay trước cửa, nhưng hắn đã tính sai bởi Hoa Nhược Hư đang ở không trung đột nhiên thay đổi phương hướng, không tiến mà thoái, bay ngược về sau.

“ Không được cử động, nếu không ta sẽ giết ả !” Hoa Phi Mộng lạnh lùng nói, mọi người lúc này mới phát hiện Diệp Vũ Anh đã lọt vào tay Hoa Phi Mộng, nhuyển kiếm đang kề trên cổ Diệp Vũ Anh, chỉ cần hơi cử động nhẹ sẽ có máu đổ đương trường.

“ Mộng nhi, ngươi, ngươi mau thả người !” Hoa Thác giận dữ hét.

“ Nhược Hư, chúng ta đi.” Hoa Phi Mộng đối với lời của Hoa Thác như không nghe thấy, cười ngọt ngào với Hoa Nhược Hư, lúc nàng để cho Hoa Nhược Hư ném vào Diệp Vũ Anh đã lợi dụng phản ứng tự nhiên của Diệp Vũ Anh đối với nàng, trên thực tế Hoa Nhược Hư không hề chế trụ huyết đạo của nàng, nên nàng mới dễ dàng không chế được Diệp Vũ Anh.

“ Mộng nhi, nếu ngươi dám đi, từ nay về sau sẽ không còn là nữ nhi của Hoa gia nữa !” Hoa Thác râu tóc dựng đứng, xem ra đã cực kỳ phẫn nộ.

“ Cha, một ngày nào đó, người sẽ phải hối hận vì những lời này.” Hoa Phi Mộng hơi run run, lập tức khôi phục lại như bình thường, bình tĩnh nói.

“ Các người tốt nhất không nên đi theo, nếu không ả sẽ ở bên chúng ta lâu hơn đó.” Hoa Phi Mộng quét mắt nhìn mọi người rồi cùng Hoa Nhược Hư đi ra.

“ Mộng nhi, chúng ta như vậy có phải là hơi không quang minh không?” Hoa Nhược Hư cười khổ hỏi.

“ Cái này gọi là lấy đạo của người trả lại cho người, bọn họ không nói đạo lý dĩ nhiên chúng ta cũng không cần khách khí.” Hoa Phi Mộng vừa nói vừa cười ngọt ngào với Hoa Nhược Hư, “ Lần trước ả làm người bị thương không nhẹ, hôm nay vừa hay đem ả ra trút giận, cho ả chịu ủy khuất một chút.”

“ Cũng hơi xa rồi, ta nghĩ hay là thả ả đi.” Hoa Nhược Hư thấy đã cách ngoài thành mười dặm nên nói.

“ Được rồi, dù sao ta cũng không muốn dẫn thêm tên phiền toái này.” Hoa Phi Mộng thực ra rất sáng khoái, giải khai huyết đạo cho Diệp Vũ Anh, kéo Hoa Nhược Hư nhanh chóng chạy trốn.

Hoa Nhược Hư quay đầu nhìn lại phía sau, lại phát hiện bóng người xa xa đang đuổi tới.

“ Nếu không phải sợ ả bị người khác chiếm tiện nghi ta đã không thèm giải khai huyết đạo cho ả, bây giờ thì tốt rồi, ả lại đang đuổi đến đây.” Hoa Phi Mộng oán giận nói.

“ Cũng đâu có ảnh hưởng gì.” Hoa Nhược Hư cười cười nói.

“ Nhưng cũng là phiền toái.” Hoa Phi Mộng tỏ vẻ mất hứng.

“ Đi nhanh lên là được, chúng ta có thể bỏ rơi ả mà.” Hoa Nhược Hư thôi động công lực toàn thân, bước chân nhanh hơn.

“ Chạy nhanh như vậy, ta mệt chết đi được.” Rốt cục họ đã cách Diệp Vũ Anh phía sau hơn mười dặm, Hoa Nhược Hư dừng lại, chỉ là Hoa Phi Mộng vẫn còn mất hứng, thở hổn hển vì tức giận.

Hai người cùng ngồi dưới bóng cây đại thụ, chân khí từ tay Hoa Nhược Hư truyền qua Hoa Phi Mộng giúp nàng nhanh chóng khôi phục, nhưng Hoa Phi Mộng lại nhìn hẩn bằng ánh mắt kỳ lạ.

“ Người làm sao mà không hề mệt mỏi vậy?” Hoa Phi Mộng dáng vẻ khó hiểu hỏi.

“ Thể chất của ta có chút đặc thù, kỳ thật đây cũng là một bí mật của Tình kiếm.” Hoa Nhược Hư hơi ngập ngừng đáp.

Hoa Phi Mộng hơi tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi lại, thân người nàng chậm rãi tựa vào người Hoa Nhược Hư, khuôn mặt trắng nõn hơi đỏ hồng thật động lòng người, trong lúc nhất thời Hoa Nhược Hư thấy có chút ngây dại.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, chậm rãi cúi đầu, từ từ tiếp cận đôi môi anh đào hồng thắm của nàng. Hoa Phi Mộng đôi mắt khép hờ, trong lòng có chút hưng phấn, cũng có chút chờ mong và còn có chút sợ hãi.

Sức nóng của đôi môi cũng bắt đầu lan tỏa, Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng mút vào chiếc môi thơm phức kia, Hoa Phi Mộng hai tay ôm lấy cô hẩn, thân thể càng lúc càng nóng, càng lúc càng mềm mại, cuộc cùng trở thành vô lực nằm gọn trong lòng hẩn.

Hơi thở Hoa Phi Mộng trở nên dồn dập, hai gò má đầy đặn kiêu diễm ửng hồng, chính nàng cũng cảm thấy nhịp thở của mình không như bình thường, nhưng Hoa Nhược Hư tựa hồ không có ý dừng lại, rốt cục nàng đành phải cắn vào môi hẩn một cái khiến Hoa Nhược Hư nhất thời đau nhức, buông lỏng nàng ra.

“ Nhược Hư, ta, chúng ta đi thôi, lỡ bọn họ đuổi tới thì phiền toái lắm.” Hoa Phi Mộng không dám nhìn vào mắt Hoa Nhược Hư, nhẹ nhàng nói.

“ Đã có người đuổi tới rồi.” Hoa Nhược Hư sắc mặt đột nhiên hơi đổi, nhìn thấy ở phía xa xuất hiện một thân ảnh mỹ lệ, hai người không khỏi nhìn nhau cười khổ, con người này thật đúng là phiền toái.

58. Chương 8: Kiếm Vong Tình Thiên

Diệp Vũ Ảnh từ phía sau một cây đại thụ đi ra, lẳng lặng đứng đối diện cách bọn họ mười trượng, nét mặt cười cợt có chút đỏ hồng.

“Diệp cô nương thật là kiên nhẫn.” Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ nói, vốn nghĩ nàng sẽ không đuổi theo giờ lại bị nàng bắt kịp.

Diệp Vũ Ảnh trong mắt lộ ra vài phần lúng túng, kỳ thật nàng đã đến được một lúc, Hoa Nhược Hư và Hoa Phi Mộng quần quýt với nhau nàng cũng đã thấy, cho tới bây giờ nàng cũng chưa gặp phải tình huống như vậy bao giờ, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng rung động. Chỉ là nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, Hoa Phi Mộng vì sao cứ khẳng khái một mực đi cùng với Hoa Nhược Hư? Mới đầu nàng còn tưởng Hoa Phi Mộng là bị Hoa Nhược Hư uy hiếp, nhưng lúc Hoa Phi Mộng trợ giúp Hoa Nhược Hư, nàng đã biết sự tình không phải như vậy.

Diệp Vũ Ảnh mặc dù không còn nhỏ, bất quá thế giới tình cảm của nàng vẫn như tờ giấy trắng. Nàng từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ luyện võ công thì cũng chỉ biết nghe lời dạy bảo của phụ thân và sư phụ, chỉ muốn tạo phúc cho vô lâm, tạo phúc cho thiên hạ, còn thứ tình cảm nam nữ nàng chưa bao giờ trải qua, và nàng cũng không thể giải thích được. Kỳ thật nàng không thiếu người theo đuổi, chỉ là tới bây giờ nàng tựa hồ không hề chú ý tới.

“Hoa công tử quá khen, đối với cước lực của Hoa công tử, Vũ Ảnh thật là bội phục.” Diệp Vũ Ảnh tạm thời đè nén sự lúng túng trong lòng, mỉm cười nói.

“Chẳng lẽ Diệp cô nương cho rằng chỉ dựa vào một mình cô có thể ngăn hai người chúng ta lại sao?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng buông tay khỏi chiếc eo nhỏ nhắn của Hoa Phi Mộng, chậm rãi đi về phía trước vài bước, khoảng cách với Diệp Vũ Ảnh thu lại thêm một chút.

“Chỉ vì Vũ Ảnh nhất thời sơ sẩy, mới để Hoa công tử đào thoát, bởi vậy, Vũ Ảnh nhất định phải tự mình mang Hoa công tử về.” Diệp Vũ Ảnh nói, ngữ khí rất kiên quyết.

“Vậy ra bây giờ Diệp cô nương muốn dùng vũ lực đem ta về phải không?” Hoa Nhược Hư trong lòng hơi bực mình lại có cảm giác buồn cười.

“Kỳ thật Vũ Ảnh trong lòng cũng biết, nếu Hoa công tử muốn đi ta quả thật không có năng lực cản người lại, bất quá, nếu ta không muốn rời đi, hai vị cũng không có cách nào đuổi ta đi được, bây giờ chúng ta hãy thử xem ai có đủ kiên nhẫn hơn.” Diệp Vũ Ảnh lắc đầu nói.

“Diệp Vũ Ảnh, người có tin bây giờ chúng ta có thể giết người ngay không?” Hoa Phi Mộng ở bên cạnh tức giận nói.

“Hoa đại tiểu thư, ta tin các người có khả năng đó, bất quá Vũ Ảnh cũng không phải không có khả năng hoàn thủ.” Diệp Vũ Ảnh nhàn nhạt cười, “Huống chi, ta tin hai vị sẽ không ra tay giết ta, cũng như ta sẽ không giết Hoa công tử, ta chỉ cần Hoa công tử cùng ta trở về gặp các vị đồng đạo thôi.”

“Diệp Vũ Ảnh, người có phải là có bệnh không? Người không muốn giết Nhược Hư, sao lại còn muốn hấn đi chịu chết?” Hoa Phi Mộng rốt cục cũng không kiềm chế được mắng Vũ Ảnh.

“Nếu Hoa công tử nguyện ý nghe theo bọn họ xử trí, ta nghĩ bọn họ sẽ để cho Hoa công tử một con đường sống.” Diệp Vũ Ảnh trầm mặc một lúc nói.

“Người, quên đi, ta chẳng muốn nghe theo người nói, Nhược Hư, chúng ta đi thôi, ta xem ả không phải có bệnh mà đúng là một ả ngốc.” Hoa Phi Mộng bị Diệp Vũ Ảnh làm cho tức giận, liền kéo Hoa Nhược Hư xoay người bước đi.

Hoa Nhược Hư cùng Hoa Phi Mộng nắm tay nhau đi, cách đó không xa phía sau bọn họ, một thân ảnh cũng lẳng lặng đi theo. Hoa Nhược Hư bây giờ đã bắt đầu bội phục Diệp Vũ Ảnh, hấn đi nhanh nàng cũng đi nhanh, hấn đi chậm nàng cũng đi chậm, luôn bảo trì khoảng cách vài chục trượng. Vốn hấn cũng muốn thoát khỏi sự truy đuổi của nàng nhưng sau khi thử qua vẫn không thể thoát khỏi. Hấn phát hiện Diệp Vũ Ảnh đối với phương diện truy tung tuyệt đối là thiên tài, Hoa Nhược Hư cho dù có thể tạm thời hóa thành vô ảnh vô tung nhưng qua một đoạn thời gian sau nàng nhất định sẽ lại xuất hiện trong tầm mắt.

Đến hôm nay đã là ngày thứ hai, có một điểm may mắn đó là, ngoại trừ Diệp Vũ Ảnh thì Hoa Nhược Hư không hề thấy xuất hiện thêm người nào, xem ra Diệp Vũ Ảnh đúng là muốn tự mình bắt hẩn trở về, không có thông tri cho người khác.

“ Nhược Hư, chúng ta đến Hoa gia khách điểm đi.” Hoa Phi Mộng suốt trên đường đi vẫn nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng không biết đã mắng Vũ Ảnh bao nhiêu lần, thấy phía trước có một tiểu trấn, nhân tình Hoa Phi Mộng sáng lên, kéo Hoa Nhược Hư chạy tới.

“ Chưởng quỹ, cho một phòng thượng hạng.” Hoa Phi Mộng dường như nghĩ tới việc gì vui vẻ lắm nên trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào làm cho viên chưởng quỹ thần hồn điên đảo, ngơ ngẩn một hồi không có phản ứng gì.

“ Cô nương, người nói một gian ư?” Cặp mắt ti hí viên chưởng quầy tựa hồ đột nhiên mở to ra.

“ Đương nhiên là một gian rồi, có phòng hay không? Không có thì ta đi chỗ khác.” Hoa Phi Mộng có chút tức giận nói.

“ Người cười cái gì?” vừa vào phòng, Hoa Phi Mộng phát hiện Hoa Nhược Hư cứ nhìn nàng cười mãi không ngừng.

“ Không có, không có, ta chỉ là nhớ tới ánh mắt của lão chưởng quầy lúc nhìn cô thôi.” Hoa Nhược Hư nhanh chóng phủ nhận.

“ Đáng chết, không cho cười.” Hoa Phi Mộng đột nhiên minh bạch được một chút, mặt đỏ hồng, tròng mắt liếc Hoa Nhược Hư.

“ Được, ta không cười, chỉ là Mộng nhi này, bây giờ còn sớm như vậy, chúng ta có cần phải đi nghỉ sớm không?” Hoa Nhược Hư vội vàng làm bộ dạng nghiêm trang nói.

“ Người đừng có loạn tưởng, ta chỉ là vì muốn thoát khỏi ả nha đầu Diệp Vũ Ảnh thôi.” Hoa Phi Mộng sảng giọng, khuôn mặt đỏ ửng, hung hăng liếc Hoa Nhược Hư, nhưng ngữ khí lại tỏ ra rất dắc ý, “ Ta không tin ả có thể đuổi tới tận phòng chúng ta !”

Hoa Nhược Hư chăm chú nhìn Hoa Phi Mộng một lúc, vừa nhìn vừa suy nghĩ.

“ Người, không được nhìn! Sao dám nhìn ta như vậy?” Hoa Phi Mộng bị hẩn nhìn cảm thấy mất tự nhiên, cuối cùng cũng nhịn không được.

“ Mộng nhi, ta rốt cục đã phát hiện được một việc.” Hoa Nhược Hư trịnh trọng nói.

“ Việc gì?” Hoa Phi Mộng hơi khó hiểu hỏi.

“ Ta vốn cho rằng nàng rất trầm lặng, nhưng mà” Hoa Nhược Hư trên mặt lộ ra vài phần tiểu ý, không nói gì thêm.

“ Ta trước kia vốn rất điệu ngoa, lúc ta còn ở cùng hẩn, hẩn cũng thường xuyên bảo rằng ta rất ương ngạnh.” Hoa Phi Mộng thở dài, khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng, nàng chậm rãi ngồi xuống bên giường, khe khẽ nói, “ Mấy năm nay, ta quen sống một mình, tính cách đó cũng dần dần mất đi, chỉ là không ngờ sau khi đi cùng người, ta lại từ từ trở về thành chính mình, người không thích ta như vậy sao?”

“ Mộng nhi, những chuyện không vui hãy quên đi, ta rất thích nàng như bây giờ, thật đó.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy nàng, trong lòng không loạn tưởng gì, Hoa Phi Mộng vốn vẫn không thể quên được Cát Vân Tường.

Hoa Phi Mộng nhẹ nhàng gật đầu, thân người hơi tựa vào lòng hẩn, không nói lời nào.

Màn đêm dần buông, những tia sáng cuối cùng của ngày vô cùng xinh đẹp, những lúc đó, Nam Cung Hiên Viên luôn ở trong thư phòng của mình.

Y lặng lẽ ngắm nhìn bức họa trên tường, đôi mắt đầy tâm sự, người trên bức tranh lơ mơ có vài phần giống với Tô Đại Nhi.

Nam Cung Hiên Viên nhẹ nhàng tiêu sái bước tới, ôn nhu vuốt ve hai má người trong tranh. Có lẽ không ai có thể tưởng được, Địa bằng đệ nhất cao thủ danh chấn thiên hạ lại có những cử chỉ dịu dàng như thế.

“ Mi Nhi, nàng có biết không? Con gái của chúng ta rốt cục đã trưởng thành, nó cũng xinh đẹp như nàng, thông minh như nàng, đáng tiếc, cũng ngốc nghếch như nàng, đã yêu một người không nên yêu. Bất quá Mi Nhi nàng yên tâm, ta sẽ không để cho nó phải giống như nàng.” Nam Cung Hiên Viên nhẹ nhàng nói.

Giờ tý nửa đêm.

Cánh cửa một gian phòng trong khách điểm nhẹ nhàng mở, hai bóng người không một tiếng động khê khàng chui ra, quan sát bốn phía rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

“ Chào buổi sáng, Hoa công tử.” một thanh âm nhàn nhạt vang lên phía sau hai người.

Hoa Nhược Hư nhìn Hoa Phi Mộng cười khở một tiếng, còn Hoa Phi Mộng thì xoay người lại trừng mắt hung hăng nhìn Diệp Vũ Ảnh.

Trong gió đêm, một bóng trắng hiển hiện, phong tư duyên dáng động lòng người. Tóc dài khê bay theo làn gió, ẩn ẩn có vài phần như tiên tử hạ trần. Khuôn mặt Diệp Vũ Ảnh không có biểu hiện gì nhưng trong ánh mắt lại tựa hồ có một chút tiếu ý.

“ Diệp cô nương, xin chào.” Hoa Nhược Hư thở dài, nhẹ nhàng nắm tay Hoa Phi Mộng xoay người chậm rãi bước vào phòng.

“ Tức chết đi mà, để ta đi giết ả cho rồi.” Hoa Phi Mộng tức giận nói.

“ Mộng nhi, võ công của Diệp Vũ Ảnh rất cao, muốn giết nàng ta không phải chuyện dễ, huống chi, nàng ta kỳ thật cũng không đáng chết.” Hoa Nhược Hư lắc đầu nói.

“ Ta thấy người là vì nhan sắc của ả rồi.” Hoa Phi Mộng trừng mắt liếc hắt.

“ Mộng nhi, nàng coi ta là người thế nào vậy.” Hoa Nhược Hư vừa bực mình vừa buồn cười nói, “ Hơn nữa, Diệp Vũ Ảnh cũng không xinh bằng một phần Mộng nhi của ta nữa.”

“ Người cũng chẳng phải người tốt gì, ta hỏi người, có phải người cố ý bằng không sao lại đến đúng lúc vậy?” Hoa Phi Mộng tức giận nói.

“ Khi nào?” Hoa Nhược Hư khó hiểu hỏi.

“ Chính là lần đó, còn có lần nào nữa? Người, không phải người quên chứ?” Hoa Phi Mộng có chút nóng nảy, muốn nói cho rõ ràng nhưng lại không thể nói ra.

Hoa Nhược Hư tựa hồ đang suy tư, chẳng lẽ mình quên rồi sao?

“ Mộng nhi, ta thật sự không biết nàng nói đến chuyện gì nữa.” Hoa Nhược Hư suy nghĩ một lúc ngẩng đầu lên, vẫn còn thấy khó hiểu.

“ Người !” Hoa Phi Mộng muống nghệt thở, chạy đến đấm mấy cái vào ngực hắt, “ Chính là cái hôm người chạy vào khuê phòng ta, người ta cái gì cũng đều để cho người xem hết, người có phải đỉnh phải sạch mọi chuyện không?”

Hoa Nhược Hư rốt cục không còn chịu đựng được, bật cười ha ha. Hoa Phi Mộng mặt mày ửng đỏ, trong lòng lại tức giận không thôi, giờ này nàng mới biết thì ra Hoa Nhược Hư cố ý trêu đùa nàng.

“ Không được cười ! Không cho cười ! Người xấu lắm !” Hoa Phi Mộng không ngừng đánh vào người Hoa Nhược Hư, nhưng lại càng làm hắt cười khoái trá hơn nữa, Hoa Phi Mộng xấu hổ chột om lấy cổ hắt, chiếc môi anh đào chủ động đặt lên môi hắt.

Hoa Nhược Hư rốt cục cũng đã ngưng cười, hắt đang khoái trá nhắm nháp hương vị ngọt ngào được dâng trước miệng thì cảm giác miệng tê rần, thì ra Hoa Phi Mộng đã cắn hắt một cái.

“ Từ nay về sau không cho phép người được cười ta !” Hoa Phi Mộng sảng giọng nói.

Hoa Nhược Hư bắt đầu cảm thấy có chút không ổn, bản tính ma nữ của Hoa Phi Mộng đã bắt đầu dần dần lộ ra.

Hoa Phi Mộng thấy không còn cách nào với Diệp Vũ Ảnh nên chuẩn bị lên giường đi ngủ, trong phòng chỉ có một cái giường, vì vậy Hoa Nhược Hư đáng thương đành phải ngủ dưới đất, bất quá bây giờ đã sắp tới mùa đông, có mấy ai có thể chịu được việc ngủ dưới đất vào thời tiết như thế này chứ?

“ Ai bảo người hư hỏng như vậy, bây giờ cho người chịu phạt.” Hoa Phi Mộng cuốn mình trong chăn, len lén nhìn Hoa Nhược Hư, trong lòng cảm giận thầm nghĩ.

Hoa Nhược Hư xếp bằng ngồi dưới đất bắt đầu đả tọa suốt đêm. Chân khí chậm rãi lưu chuyển, Hoa Nhược Hư dần tiến vào nhập định, đột nhiên trong đầu hần lại xuất hiện hình ảnh một bạch y tiên tử, quay đầu mỉm cười với hần

“ Ah, tỷ tỷ !” Hoa Nhược Hư nhin không được khe kêu một tiếng, nhưng hình ảnh đó lập tức biến mất, Hoa Nhược Hư cũng thoát khỏi trạng thái nhập định mà tỉnh lại.

“ Tỷ tỷ, người vẫn còn trên đời này phải không?” Hoa Nhược Hư khẽ gọi trong lòng, Tình Kiếm truyền đến một cảm giác lạnh lạnh như trả lời với hần, nhưng Hoa Nhược Hư vẫn không biết được đáp án. Chẳng lẽ nàng thật sự đã biến mất rồi sao?

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng đứng dậy, bên ngoài vẫn một màu tối đen, sắc trời vẫn chưa sáng rõ. Nhìn Hoa Phi Mộng đang say sưa chìm trong giấc mộng đẹp, hần khẽ thở dài, nhẹ nhàng mở cửa để không kinh động Hoa Phi Mộng, lặng lẽ đi ra ngoài.

“ Hoa công tử, xin chào !” giọng nói của Diệp Vũ Ảnh lại vang lên.

“ Diệp cô nương, ta thấy cô cũng phải nghỉ ngơi đi, đêm nay chúng ta sẽ không trốn đâu.” Hoa Nhược Hư lắc đầu thở dài, đối với tính chấp nhất của nàng hần cảm thấy bất đắc dĩ cùng cảm giác vô lực.

“ Đa tạ Hoa công tử quan tâm, bất quá nếu Hoa công tử nguyện ý cùng Vũ Ảnh trở về, Vũ Ảnh tự nhiên sẽ có thể yên ổn mà ngủ.” Diệp Vũ Ảnh nhàn nhạt cười nói.

“ Vậy tại hạ sẽ không quấy rầy cô nương nữa.” Hoa Nhược Hư ngẫm nghĩ chắc là phải quay về phòng chứ nếu không thì hần đi đâu cũng sẽ có Diệp Vũ Ảnh kè kè theo sau mất.

“ Mộng nhi, nàng thật sự muốn cùng ta quay về Hoa Sơn chứ?” mắt thấy đã bước vào địa phận Thiểm Tây, Hoa Nhược Hư nhin không được lại hỏi.

“ Đúng vậy, người không phải cũng muốn về sao? Ta nhận tiện đi cùng người luôn.” Hoa Phi Mộng tỏ vẻ đây là chuyện đương nhiên.

“ Chỉ là, sư tỷ của ta” Hoa Nhược Hư ngập ngừng một lúc cũng không nói thêm, hần thật sự không biết Hoa Ngọc Loan sẽ có hành động gì nữa, lần trước nàng đã bỏ đi vì Giang Thanh Nguyệt, lần này hần cũng không dám chắc nàng sẽ làm gì nữa.

“ Ta không sợ cô ta, ta đi xem cô ta dám nói gì, so với cô ta ta xinh đẹp hơn hần, cô ta phải nghe ta mới đúng.” Hoa Phi Mộng vẻ thờ ơ nói.

“ Cái gì?” Hoa Nhược Hư thiếu chút nữa tưởng mình đã nghe lầm, không ngờ lý do này mà nàng ta cũng nghĩ ra.

“ Cho dù nàng ta không nghe lời ta, thì ta cũng không sợ ả, người cũng không cần phải sợ, người bị người ta đuổi giết lâu như vậy, cô ta cũng không đến giúp người, căn bản đã không được tính như một thê tử hợp cách rồi.” Hoa Phi Mộng cười hì hì nói, trên mặt lại lộ ra vài phần ranh mãnh, giương mắt nhìn Hoa Nhược Hư nửa ngày.

Hoa Nhược Hư đang lúc bị nàng ta cảm thấy không được tự nhiên chuẩn bị lên tiếng thì lại bị nàng mở miệng trước, lời vừa nói ra càng làm cho hần đỏ mặt cười.

“Nhược Hư, ta thấy ngươi hay là đừng lấy Hoa Ngọc Loan, lấy Hoa Ngọc Phương thì tốt hơn, nàng ấy so với Hoa Ngọc Loan khá hơn nhiều, đối với ngươi cũng tốt lắm.” Hoa Phi Mộng nghiêm trang nói, giọng nói có vẻ rất nghiêm túc, không giống đang đùa giỡn chút nào.

59. Chương 9: Kiểm Thiêu Tứ Sát

“Mộng nhi cẩn thận!” một trận sát khí mãnh liệt ủa đến, Hoa Nhược Hư biến sắc, khe khẽ quát.

Kiểm quang thiểm thiểm, mấy bạch sắc nhân ảnh ầm ầm xông tới.

“Mộng nhi, là Bạch Y lâu sát thủ!” Hoa Nhược Hư sắc mặt lại biến đổi, không kịp quan tâm đến vì sao bọn họ lại tới giết hắn, đình một tiếng, Tình Kiếm đã rời vỏ. Sắc mặt Hoa Phi Mộng trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, cổ tay khẽ phát, một thanh nhuyễn kiếm nhỏ đã xuất hiện trên tay nàng, nhanh chóng vung ra.

Một tiếng hô khẽ, trước khi Hoa Phi Mộng phát động tấn công, mười hai người, mười hai thanh kiếm đã đồng loạt hướng tới Hoa Phi Mộng. Hoa Nhược Hư cũng tạm không ra tay, bởi trong lòng hắn mờ mờ cảm thấy có chút không thích hợp, theo hắn quan sát, mười hai người này chỉ là sát thủ bình thường của Bạch Y lâu, thực lực không mạnh. Với kinh nghiệm từng giao thủ với Bạch Y lâu, nếu Bạch Y lâu muốn giết hắn thì không thể nào chỉ cử vài người như vậy tới. Nhưng hắn hiện tại lại không phát giác ra còn có khí tức của người nào khác ở chung quanh ngoại trừ của Diệp Vũ Ảnh.

Mười hai Bạch Y lâu sát thủ này Hoa Phi Mộng dư sức đối phó, Hoa Nhược Hư chậm rãi quan sát hoàn cảnh bốn phía, nơi này mặc dù là bên bìa rừng nhưng trong rừng cũng chỉ có vài cây tùng lớn, hoàn cảnh chung quanh vừa xem qua đã rõ. Chẳng lẽ ta hoài nghi dư thừa sao? Hoa Nhược Hư âm thầm nghĩ ngợi.

Đột nhiên sắc mặt hắn kịch biến, một cổ sát khí cường đại tập kích đến, nhưng không phải từ bốn phía mà là từ dưới nền đất. Kinh khí bén nhọn tới gần gan bàn chân hắn, hít lấy một hơi, thân thể hắn vội vàng tung lên không.

“Mộng nhi, cẩn thận dưới đất!” Hoa Nhược Hư vội vàng quát một tiếng, lẳng không xoay người, tà tà bay đến bên Hoa Phi Mộng.

Hoa Phi Mộng nghe Hoa Nhược Hư nhắc nhở, còn chưa kịp hiểu ra đã cảm thấy chân phải tê rần. Hừ lên một tiếng, Hoa Phi Mộng chân trái điểm nhẹ, người đã bay lên, lẳng không xoay người đánh xuống mặt đất, xoát xoát vài tiếng, một tiếng hét thảm vang lên, trên đất đã nhuộm một màu hồng.

Hoa Phi Mộng lão đảo ngã xuống mặt đất, hai chân mềm nhũn.

“Mộng nhi, nàng không sao chứ?” Hoa Nhược Hư lập tức dừng lại bên cạnh, đỡ lấy thân thể mềm mại của nàng.

Vốn là mười hai bạch y nhân vây khốn Hoa Phi Mộng lại đột nhiên cấp tốc thoái lui, đồng thời vang lên tiếng vạt áo phành phạch rất nhỏ, trước mặt hai người lại xuất hiện bốn bạch y nhân, ba nam một nữ. Trong đó có một người Nhược Hư đã từng gặp qua, chính là Phiến tiêu điều trong Bạch y tứ sát.

“Nhược Hư, không cần lo cho ta, ngươi đi trước đi.” Hoa Phi Mộng sắc mặt tái nhợt thì thảo nói.

“Mộng nhi, nàng làm sao vậy? Sao sắc mặt khó coi như vậy?” Hoa Nhược Hư kinh hãi thất sắc.

“Hoa công tử, Hoa đại tiểu thư chỉ trúng một ít độc thôi, yên tâm, tạm thời không chết được đâu.” Phiến tiêu điều tiêu sái phe phẩy cây quạt, khẽ mỉm cười.

“Hèn hạ!” Hoa Nhược Hư oán giận nói, trong mắt xạ ra quang mang phẫn nộ.

“Đối với Bạch Y lâu mà nói, không có cái gì gọi là hèn hạ hay không hèn hạ, mục đích cuối cùng của chúng ta là giết Hoa công tử, kết quả chỉ có một, chính là Hoa công tử phải để lại tính mệnh của mình, cho nên dù bằng bất cứ biện pháp nào bọn ta cũng chấp nhận cả.” Phiến tiêu điều lạnh nhạt cười nói.

“Mộng nhi, nàng bây giờ cảm thấy thế nào?” Hoa Nhược Hư ôm Hoa Phi Mộng vào trong lòng, thấp giọng hỏi.

“ Ta tạm thời không có chuyện gì, chỉ là loại độc này rất lợi hại, ta khó mà áp chế được.” Thanh âm Hoa Phi Mộng có chút run rẩy.

“ Phiến tiêu diêu, sao không giới thiệu mấy người bên cạnh một chút?” Hoa Nhược Hư tâm tư nhanh chóng thay đổi, thâm tính đối sách, nếu Hoa Phi Mộng lúc này vẫn còn như bình thường, hẳn cũng không cần lo lắng như thế, một mình Hoa Phi Mộng cũng có thể đối phó với Phiến tiêu diêu. Bất quá bây giờ Hoa Phi Mộng lại thành như thế này thì thật có chút phiền toái.

“ Có thể khiến Bạch y tứ sát chúng ta đồng thời ra tay, tính đến nay chỉ còn có mình Hoa công tử người. Hoa công tử nên thấy vinh hạnh mới phải.” Phiến tiêu diêu cười tươi, Hoa Nhược Hư trong lòng lại vô cùng căng thẳng. Phiến Tiêu Dao Kiếm, Bạch y tứ sát. Hoa Nhược Hư chậm rãi đảo mắt nhìn bốn người, binh khí trên tay bọn họ đã đủ để xác định thân phận của từng người. Nữ tử xinh đẹp lạnh lùng kia trong tay cầm ống tiêu, chính là Tiêu vô địch, đứng ngoài cùng là trung niên nam nhân trong tay cầm đại hoàn đao, chắc chắn là Đao tung hoành, người cuối cùng là Kiếm thiên hạ, tuổi khoảng ba mươi đáng người gầy đét, trong tay hắn cầm một thanh kiếm gỗ màu đen.

“ Hoa công tử nếu tin tưởng Vũ Ảnh, xin cứ giao Hoa đại tiểu thư cho ta.” Thanh âm êm ái vang lên bên tai, Diệp Vũ Ảnh vô thanh vô tức đã tới bên cạnh Hoa Nhược Hư.

“ Vậy xin đa tạ Diệp cô nương.” Hoa Nhược Hư một thoáng do dự cuối cùng cũng giao Hoa Phi Mộng qua, mặc dù Diệp Vũ Ảnh có địch ý với hắn nhưng hắn có thể khẳng định nàng tuyệt đối sẽ không gây bất lợi cho Hoa Phi Mộng, để Mộng nhi cho nàng chiếu cố có thể nói là một lựa chọn tốt, nhưng thật ra hắn cũng không còn lựa chọn nào khác nữa.

“ Diệp tiên tử đuổi theo lâu như vậy, bây giờ lại đến trợ giúp Hoa công tử, thật sự là thế sự khó lường à, chẳng lẽ Diệp tiên tử cũng giống như Hoa đại tiểu thư đã yêu Hoa công tử rồi sao?” Phiến tiêu diêu châm chọc, bọn họ vốn không muốn lúc động thủ sẽ gặp Diệp Vũ Ảnh, chỉ tiếc nhiều ngày như vậy Diệp Vũ Ảnh vẫn theo sát phía sau hai người Hoa Nhược Hư, muốn tránh khỏi nàng là điều không thể. Bất quá căn cứ vào tin tức mà hắn tìm được mà phán đoán, hắn khẳng định Diệp Vũ Ảnh sẽ không trợ giúp Hoa Nhược Hư, cho nên rốt cục quyết định ra tay, mắt thấy đã làm Hoa Phi Mộng bị thương không ngờ phán đoán của hắn trở thành sai lầm khi Diệp Vũ Ảnh lần này lại đứng về phía Hoa Nhược Hư.

“ Bạch Y lâu lăm sát người vô tội, Vũ Ảnh cũng chỉ vì vô lâm chính nghĩa.”

Diệp Vũ Ảnh lạnh nhạt nói, vừa đón lấy Hoa Phi Mộng liền lấy ra một cái chai màu trắng, đổ vào miệng Hoa Phi Mộng một viên dược hoàn.

“ Nay, ngươi cho ta ăn cái gì vậy?” Hoa Phi Mộng chất vấn.

“ Nếu ngươi không muốn làm Hoa công tử phân tâm, tạm thời đừng nên hỏi gì.” Diệp Vũ Ảnh nhẹ nhàng nói, Hoa Phi Mộng ngẩng đầu nhìn thấy Bạch y tứ sát đang giằng co với Hoa Nhược Hư quả nhiên không nói thêm nữa.

“ Mấy tháng trước là thủ hại bại tướng, hôm nay vẫn còn dám đứng trước mặt ta, Phiến huynh thật đúng là có chỗ phi thường.” Hoa Nhược Hư trào phúng nói, bây giờ hắn đã rảnh tay nhưng vẫn không dám khinh địch.

“ Ưu điểm lớn nhất của Phiến tiêu diêu ta là không vì một lần thất thủ mà hoài nghi năng lực của mình, Hoa công tử không cần dùng chiêu này với ta, cứ thẳng thắn mà đánh đi.” Phiến tiêu diêu đối với lời châm chọc của Hoa Nhược Hư không hề để ý đến.

Chân khí cấp tốc ngưng tụ, không khí chung quanh năm người tựa hồ như đọng lại, bầu không khí trở nên vô cùng khẩn trương lại thêm phần quỷ dị.

Sát ý trong lòng Hoa Nhược Hư ngày càng đậm, bởi hắn biết, nếu hắn không thể thắng, hắn và Hoa Phi Mộng đều không tránh khỏi cái chết.

Một âm thanh chấn động vang lên, theo sau đó là tiếng nhạc chói tai, Tiêu vô địch đã thổi tiêu công kích tới.

Tiếng tiêu lọt vào tai Hoa Nhượng Hư, đại não ngất đi trong tích tắc rồi trong nháy mắt khôi phục lại bình thường, ngay lúc này đòn công kích của ba người kia cũng đã phát động. Điểm điểm lân quang thiểm động, Phiến tiêu diêu phẩy quạt nhẹ nhàng đánh tới, đại đao, mộc kiếm cũng chia ra hai đường với tốc độ khó tin ép đến gần.

Sát ý ngày càng dày đặc di động trên Tinh kiếm, “ Thiên tinh lệ !” Hoa Nhượng Hư khẽ quát một tiếng, kiếm ý cuộn cuộn. Trong lòng Hoa Nhượng Hư chỉ có một ý niệm, giết, phải giết sạch bọn họ quyết không lưu tình ! Một kiếm này đã mang theo hết khí lực của hắn, mang theo tất cả sát khí của hắn, lần đầu tiên Hoa Nhượng Hư dùng chiêu Thiên tinh lệ này phát huy tới cực hạn, Thiên tinh lệ muốn dùng cho hoàn mỹ thì phải giết chết, giết không lưu tình.

Mấy tiếng kêu thống khổ vang lên, Phiến tiêu diêu sắc mặt thảm hại, như con gà bại trận ngã lăn trên mặt đất, Tiêu vô địch khoe miệng ứa ra một vệt máu hồng. Đao tung hoành binh khí văng khỏi tay, Kiếm thiên hạ đau đớn nhìn những mảnh gỗ tung bay trong không trung, những thứ mà trước đó là thanh kiếm hắn cầm trên tay.

Hoa Nhượng Hư sắc mặt lạnh lùng quét mắt nhìn bốn người, chậm rãi đi về phía bọn họ vài bước, thanh kiếm trong tay vung lên.

Bóng trắng chuyển động, hơn mười bạch y sát thủ cấp tốc bay tới đỡ bốn người trên mặt đất rồi nhanh chóng rời đi, điểm kỳ quái chính là Hoa Nhượng Hư vẫn cứ đứng đó trơ mắt nhìn bọn họ bỏ đi.

Đột nhiên Hoa Nhượng Hư lão đảo, thiếu chút nữa là té trên mặt đất.

“ Nhượng Hư, người làm sao vậy?” Hoa Phi Mộng vừa thấy, trong lòng đã quỳnh quang, vội vàng chạy tới, nàng lúc này còn ử rữ giờ xem ra không có gì đáng ngại nữa.

“ không sao, chỉ là bị thoát lực, một lúc nữa sẽ khỏe thôi.” Hoa Nhượng Hư miễn cưỡng cười, trong lòng có chút bất đắc dĩ, hắn rõ ràng đã dẫn thông sinh tử huyền quan, nhưng lại không cách nào làm giảm bớt sự tiêu hao sức lực, mặc dù năng lực khôi phục của hắn nhanh chóng phi thường nhưng vẫn phát sinh tình huống thoát lực trong thời gian ngắn. Có lẽ là phương pháp dùng kiếm của hắn có chút không đúng nhưng hắn lại không tìm ra được nguyên nhân.

“ Nếu là tỷ tỷ hắn tỷ ấy sẽ biết nguyên do.” Hoa Nhượng Hư thở dài trong lòng, Hoa Thiên Tinh tựa hồ đã hoàn toàn biến mất, chẳng lẽ nàng đã thật sự không còn tồn tại trên cõi đời này nữa sao?

“ Mộng nhi, nàng trúng độc, không cảm thấy gì sao?” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói có chút kinh ngạc.

“ Phải đó, giống như là không bị gì hết vậy.” Hoa Phi Mộng vừa rồi theo phản xạ mà chạy tới, bây giờ đột nhiên nghĩ lại, “ Phải rồi, vừa rồi nha đầu Diệp Vũ Ảnh kia không biết cho ta ăn thứ gì, chẳng lẽ là giải được? Làm sao ả có hảo tâm vậy chứ?” nàng vừa suy nghĩ vừa liếc nhìn Diệp Vũ Ảnh đứng đó không xa.

“ Đa tạ Diệp cô nương tương trợ.” Hoa Nhượng Hư ôm quyền chấp tay tạ ơn, cho dù nói như thế nào, Diệp Vũ Ảnh bây giờ quả thật đã giúp hắn một lần.

“ Không cần khách khí, ta nói rồi,ta chỉ vì Bạch Y lâu lăm sát kẻ vô tội mà thôi.” Diệp Vũ Ảnh nhàn nhạt nói.

“ Bọn chúng lúc này đều bị trọng thương, người sao lại không giết chúng?” Hoa Phi Mộng tức giận nói, mặc dù nàng biết Diệp Vũ Ảnh vừa mới cứu nàng, bất quá đối với nàng lại không có chút ấn tượng tốt nào.

“ Ta, ta kỳ thật cũng chưa từng giết một người nào.” Diệp Vũ Ảnh trầm ngâm một chút nói, “ Ta nghĩ, mặc kệ là ai, chúng ta cũng nên để cho họ một cơ hội sửa đổi, chúng ta giết một người xấu cũng chỉ là làm cho trên đời này bớt đi một người xấu; nhưng nếu có thể cảm hóa người xấu đó thì trên đời này không chỉ bớt đi một người xấu mà còn có thêm một người tốt.”

“ Nếu cảm hóa không được thì sao?” Hoa Phi Mộng cảm thấy có chút buồn cười.

“ Bọn họ tất nhiên sẽ chịu trừng phạt, đây gọi là báo ứng đó.” Diệp Vũ Ảnh nghĩ ngợi nói.

“ Vậy Diệp cô nương bây giờ sẽ không định cảm hóa tại hạ đó chứ?” Hoa Nhượng Hư trêu trọc nói.

Diệp Vũ Ảnh nhìn Hoa Nhược Hư rồi nghiêm túc gật đầu khiến hắn chỉ đành cười khổ.

“ Hôm nay xin đa tạ Diệp cô nương, bọn ta xin cáo từ trước.” Hoa Nhược Hư cảm giác khí lực đã khôi phục hơn phân nửa nên chuẩn bị rời đi.

“ Nếu Hoa công tử thật sự muốn cảm tạ Vũ Ảnh, sao không cùng Vũ Ảnh về lại Tương Dương?” Diệp Vũ Ảnh đột nhiên nhẹ nhàng nói.

“ Việc Diệp cô nương trợ giúp, tại hạ nhất định khắc trong tâm, từ nay về sau nếu có cơ hội ta nhất định sẽ báo đáp, nhưng không liên quan tới chuyện tại hạ sẽ về Tương Dương.” Hoa Nhược Hư thở dài, hắn khó mà hiểu được suy nghĩ của Diệp Vũ Ảnh cũng như Diệp Vũ Ảnh cũng không thể hiểu được hắn đang nghĩ gì.

Trong ánh mắt Diệp Vũ Ảnh tựa hồ có chút bị mê hoặc, kinh ngạc nhìn bóng dáng của hai người, đến khi họ đi được một quãng mới vội vàng đuổi theo.

“ Nha đầu này vẫn chưa từ bỏ ý định, ta xem ả đúng là có bệnh mà, nếu không phải ả vừa mới cứu ta ta nhất định đánh ả một trận.” Hoa Phi Mộng tức giận nói.

“ Mộng nhi, người ta cứu nàng, nàng lại đối xử hung ác vậy sao.” Hoa Nhược Hư cười cười nói.

“ Cứu ta là giỏi lắm sao, ta không thêm cảm kích ả. Chẳng lẽ ai cứu ta ta cũng phải cảm tạ hết sao, vạn nhất có nam nhân nào cứu ta lại đòi ta lấy thân báo đáp, ta cũng phải nghe sao?” Hoa Phi Mộng cứ lấy đủ thứ lý do để ngụy biện cho chính mình.

“ Mộng nhi, ta thấy bây giờ chúng ta có thể an tâm mà đi rồi.” Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ nói.

“ Bạch Y lâu không biết lại dùng thứ độc được lợi hại gì, nếu là độc được bình thường đâu thể làm ta sợ.” Hoa Phi Mộng đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt nghi hoặc.

“ Có thể là Tiêu hồn tán của độc môn.” Thanh âm Diệp Vũ Ảnh nhẹ nhàng truyền tới.

“ Làm sao ngươi biết?” Hoa Phi Mộng không phục nhìn Vũ Ảnh, đột nhiên phát hiện có gì không đúng, “ Ngươi làm sao lại nghe chúng ta nói chuyện chứ?”

“ Xin lỗi, Vũ Ảnh không phải muốn nghe hai vị nói chuyện, bất quá chỉ là vô ý nghe được thôi.” Diệp Vũ Ảnh có chút ngượng ngùng nói, “ Ta nhận định đó là Tiêu hồn tán cũng bởi ta đối với độc được đó cũng có chút hiểu biết.”

“ Quên đi, coi như vừa rồi ngươi cứu ta, ta không so đo với ngươi nữa.” Hoa Phi Mộng tựa hồ muốn nổi giận, bất quá cuối cùng cũng không phát tác, vừa nói xong đã cấp tốc xoay người chạy nhanh về phía trước.

Hoa Nhược Hư trong lòng lại suy nghĩ về việc của Bạch Y lâu, là ai thuê Bạch Y lâu tới giết hắn chứ? Chẳng lẽ Bạch Y lâu cũng vì Tình Kiếm.

Xa xa nhìn về phía Trường An, Hoa Nhược Hư và Hoa Phi Mộng tâm tình đều có biến hóa nho nhỏ. Hoa gia ở gần đây, Hoa Sơn cũng không xa mấy.

60. Chương 10: Tái Kiến Giai Nhân

Nhìn dòng người đi đi lại lại trên đường phố Trường An, Hoa Nhược Hư trong lòng bồi hồi, ở chỗ này đã từng có nhiều chuyện xảy ra với hắn, suýt nữa thì ngã ngửa trở lại nơi này tạo cho hắn cảm giác cảnh còn người mất, hắn ở nơi này gặp gỡ Giang Thanh Nguyệt và cũng từ nơi này hắn bắt đầu bước chân vào giang hồ.

Một thanh y thiếu nữ xuất hiện trong tầm mắt hắn, bóng dáng xinh đẹp có chút quen thuộc đó làm hắn tưởng mình đang nằm mộng, xoa xoa mắt, hắn cẩn thận nhìn lại, đúng rồi, chính là nàng, nhưng không phải nàng đã chết rồi sao? Chẳng lẽ trên đời này thật sự có hai người giống nhau đến như vậy?

“Mộng nhi, ta có chút việc, nàng ở đây đợi ta.” Hoa Nhược Hư mắt nhìn thanh y thiếu nữ biết mất trong tầm mắt, không do dự nữa vội vàng rời khỏi tửu lâu chạy vội đến hướng đó. Hoa Phi Mộng ngăn người, bỏ lại một ít bạc vụn rồi cũng đuổi theo.

“Tiểu Nguyệt cô nương, Tiểu Nguyệt.” Thiếu nữ kia càng đi càng nhanh, mắt thấy chuẩn bị đi vào một tòa nhà Hoa Nhược Hư liền vội vàng gọi.

Thân hình cô gái đột nhiên dừng lại, thân thể yếu đuối run rẩy kịch liệt, nàng chậm rãi xoay người lại, khi nhìn thấy Hoa Nhược Hư ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên.

“ Một sách, là người ư?” giọng nói của nàng có chút run rẩy, những lời này vừa nói ra, Hoa Nhược Hư đã có thể xác định nàng chính là người đã từng dùng tên giả của Giang Thanh Nguyệt, Giang Tiểu Nguyệt.

“ Tiểu Nguyệt, là ta đây, thì ra nàng còn sống, thật là vui mà ! Tốt quá, tốt quá !” Hoa Nhược Hư đột nhiên chụp lấy tay nàng, niềm hưng phấn làm hắn không biết nói gì.

Giang Tiểu Nguyệt nước mắt rơm rớm, môi khe khẽ run, lắp bắp định nói gì đó đột nhiên òa khóc, nhào vào lòng Hoa Nhược Hư ôm chặt lấy hắn, cứ thế mà nức nở, Hoa Nhược Hư chỉ biết nhẹ nhàng vỗ về nàng, yên lặng đứng đó cho đến khi nàng không còn khóc nữa.

Mọi người chung quanh ai cũng xì xồ bàn tán, Hoa Phi Mộng do dự hết nửa ngày rốt cục cũng bước tới.

“ Nhược Hư, tìm chỗ ngồi xuống trước đi.” Hoa Phi Mộng nhẹ nhàng nói.

“ Tiểu Nguyệt, đừng khóc nữa, mọi người đang nhìn kìa. Nàng đi với ta về khách sạn trước đi.” Hoa Nhược Hư ôn nhu nói, Giang Tiểu Nguyệt ngẩng đầu, khuôn mặt như hoa lê dưới mưa lại đượm vài phần bi thương.

“ Một sách, ta, ta không đi được, ta sống ở đây.” Giang Tiểu Nguyệt nghẹn ngào, sắc mặt hơi tái, đột nhiên giãy khỏi ngực hắn chỉ về phía tòa nhà.

Phi Vân hiên. Tòa nhà này khá cổ kính, tuy không lớn nhưng cũng không phải nhỏ, có thể coi là tiêu chuẩn của những nhà đại hộ. Tấm biển trước nhà viết ba chữ lớn “ Phi Vân Hiên” trông rất có lực.

Một nha hoàn bước từ trong nhà ra, thấy Giang Tiểu Nguyệt vội vàng đi tới.

“ Thiếu phu nhân, người đã trở về, thiếu gia đang rất lo lắng cho người sợ người bị lạc đường đó.” Nha hoàn cung kính nhìn Giang Tiểu Nguyệt nói.

“ Thiếu phu nhân? Tiểu Nguyệt, nàng” Hoa Nhược Hư sắc mặt đại biến, có chút không tin ở tai mình.

“ Một sách, ta....., ta vào đây.” Giang Tiểu Nguyệt cúi đầu không dám nhìn vào mắt hắn, cũng không dám trả lời hắn, vội vàng vàng chạy vào, giữa không trung lất phất vài giọt nước mắt.

Hoa Nhược Hư ngơ ngác nhìn nàng biến mất phía sau cánh cửa, trong lòng trăm mối tơ vò, thế sự biến ảo vô thường, thật sự làm hắn không thể đoán trước. Nhớ tới tình cảnh giữa hắn và nàng trước đây, lúc này hắn mới hiểu được tình cảm của Giang Tiểu Nguyệt đối với hắn lúc đó, nhưng bây giờ đã quá muộn rồi !

“ Nhược Hư, người đừng khổ sở nữa, có lẽ nàng ấy cũng có nỗi khổ trong lòng.” Hoa Phi Mộng nhẹ nhàng an ủi hắn.

“ Nàng ấy vẫn còn sống, ta cũng nên vui mừng mới đúng, cũng coi như bớt chút áy náy của ta đối với nàng.” Hoa Nhược Hư miễn cưỡng cười nói: “ Nếu Thanh tỷ biết nàng còn sống, nhất định cũng sẽ rất vui mừng.”

“ Chủ nhân của Phi Vân hiên là Nam Cung Phi Vân, là hậu nhân của Nam Cung thế gia, Nam Cung thế gia mặc dù xuống dốc nhưng gia nghiệp cũng không ít. Nam Cung Phi Vân cũng không thua kém gì cha hắn, trong võ lâm cũng có chút tên tuổi, võ công bài danh Long băng đệ nhị, ngang ngửa với Phong Quá Vân. Vì thân phụ của Nam Cung Phi Vân vẫn còn tại thế nên ta nghĩ trượng phu của Tiểu Nguyệt chắc là Nam Cung Phi Vân.” Hoa Phi Mộng có chút thương tiếc nhìn Hoa Nhược Hư, nhẹ nhàng nói.

“ Tiểu Nguyệt đã nhảy xuống huyền nhai, sao lại trở thành thê tử của Nam Cung Phi Vân nhỉ?” Hoa Nhược Hư thì thào nói, “ Chẳng lẽ là Nam Cung Phi Vân đã cứu nàng?”

“ Nhược Hư, chúng ta vào xem đi.” Hoa Phi Mộng đề nghị, Hoa Nhược Hư trầm ngâm một hồi cũng gật đầu.

Phi Vân Các.

Nam Cung Phi Vân đứng chấp tay sau lưng, lẳng lặng nhìn bầu trời phía xa xa, hai mắt hữu thần sáng ngời, khuôn mặt góc cạnh nhưng anh tuấn, để lộ ra thần sắc kiên nghị, mình vận trường bào màu đen gây cho người ta một cảm giác hơn người.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân đã về.” một thanh y tiểu tỳ đi tới báo.

“Báo với Tiểu Nguyệt, ta sẽ qua đó.” Nam Cung Phi Vân trên mặt lộ ra vẻ ôn nhu.

“Tiểu Nguyệt, sắc mặt nàng sao lại khó coi như vậy? Có phải không được thỏa mái không? Ta gọi đại phu cho nàng nhé!” Nam Cung Phi Vân đi tới đại sảnh thì phát hiện sắc mặt Giang Tiểu Nguyệt đã tái nhợt.

“Thiếp không việc gì, chắc vừa rồi nhiễm chút phong hàn, sẽ sớm khỏi thôi mà.” Giang Tiểu Nguyệt thấp giọng nói.

“Thiếu gia, bên ngoài có một nam một nữ cầu kiến.” một gia nhân tiến đến bẩm báo.

“Ồ!” Nam Cung Phi Vân có chút kinh ngạc bởi nơi này vốn rất ít người lui tới, “Mời họ vào, Tiểu Đông, chuẩn bị tiếp khách.”

Hoa Nhược Hư và Hoa Phi Mộng chậm rãi tiến vào, Diệp Vũ Ảnh không theo sau. Hoa Nhược Hư vừa nhìn thấy Nam Cung Phi Vân, cảm giác đầu tiên cho hắn biết đây chính là người hắn muốn tìm.

“Ngài đây chắc là Nam Cung công tử.” Hoa Nhược Hư ôm quyền nói, “tại hạ Hoa Nhược Hư.”

“Tại hạ chính là Nam Cung Phi Vân, Hoa công tử khách khí rồi, mời hai vị thượng tọa.” Nam Cung Phi Vân sắc mặt tựa hồ có chút biến đổi bất quá lập tức trở lại bình thường, biến hóa này tuy rất nhỏ nhưng không thoát khỏi ánh mắt của Hoa Nhược Hư.

“Nam Cung công tử không cần khách khí, chúng tôi đến chỉ là để thăm một người bằng hữu mà thôi.” Hoa Phi Mộng mỉm cười, “Phi Mộng với Nam Cung công tử cũng coi như là hàng xóm, vậy mà bây giờ mới đến bái phỏng, thật là xấu hổ mà.”

“Nguyên lai cô nương là Hoa gia Đại tiểu thư, Phi Vân thất kính!” Nam Cung Phi Vân tựa hồ có chút miễn cưỡng nói.

“Xem ra Nam Cung công tử đối với sự tình trong giang hồ cũng rất am tường nhỉ.” Hoa Phi Mộng mắt đảo qua đảo lại, mỉm cười nói.

“Đâu có đâu có, chỉ là Phi Vân tốt xấu gì cũng là một nửa người giang hồ, phương danh Hoa đại tiểu thư sao có thể không biết?” Nam Cung Phi Vân lạnh nhạt cười nói.

“Nam Cung công tử, tôn phu nhân cùng chuyết thê có chút uyên nguyên, bởi vậy tại hạ đến để thăm nàng, ta nghĩ Nam Cung huynh sẽ không phiền chứ.” Hoa Nhược Hư nhìn Giang Tiểu Nguyệt, phát hiện nàng căn bản không dám nhìn mình, chỉ biết đứng đó cúi đầu không nói một lời.

“Ồ! Xin hỏi Hoa huynh, tôn phu nhân xưng hô như thế nào?” Nam Cung Phi Vân có chút ngạc nhiên.

“Nàng tên Giang Thanh Nguyệt.” Hoa Nhược Hư chậm rãi nói nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Giang Tiểu Nguyệt. Vừa nghe hắn nói, thân hình Giang Tiểu Nguyệt lại run lên.

“Tiểu Nguyệt, danh tự của Hoa phu nhân với nàng không sai biệt lắm, các người có phải là tỷ muội không?” Nam Cung Phi Vân quay đầu hỏi.

“Tỳ tử tham kiến cô gia, xin cô gia chuyển cáo với tiểu thư, nói tỳ tử không thể hầu hạ người, xin tiểu thư và cô gia tha thứ.” Giang Tiểu Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu tiến lên trước vài bước, khom người quỳ gối trước mặt Hoa Nhược Hư với ánh mắt cầu khẩn nhìn hắn.

“Tiểu Nguyệt, nàng mau đứng lên.” Hoa Nhược Hư cả kinh, định bước tới đỡ nàng nhưng bắt gặp ánh mắt của nàng khiến hắn cảm thấy do dự.

“Tiểu Nguyệt, người hãy bảo trọng, ta sẽ nói với tiểu thư nhà người, ta nghĩ nàng ấy sẽ không trách người đâu.” Hoa Nhược Hư hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh, chậm rãi nói.

“Đã quấy rầy, xin Nam Cung công tử thứ lỗi, tại hạ cáo từ!” Hoa Nhược Hư hướng Nam Cung Phi Vân chấp tay, trong lòng thầm thở dài, rồi xoay người chậm chạp bước ra ngoài, bóng ảnh có chút cô đơn.

Trường An có lẽ là nơi đã định hẳn phải trải qua nhiều chuyện, hẳn và Giang Tiểu Nguyệt bắt đầu từ nơi này giờ cũng chấm dứt tại nơi này. Nàng ấy đã tìm được một mái ấm, hẳn cũng không nên làm khó nàng.

“Người rất thích cô ta sao?” bên trong phòng khách điểm, Hoa Phi Mộng ngại ngần hỏi.

“Thời gian ta và nàng ấy ở chung với nhau kỳ thật cũng rất ngắn, cũng chưa thể nói là thích được.” Hoa Nhược Hư lắc lắc đầu, “lúc trước, ta thân thể suy nhược nàng đã hết lòng chăm sóc ta. Lúc đó nếu không có nàng chiếu cố, ta có lẽ đã chết rồi không chừng. Lúc đó ta không biết võ công, nhưng trong lúc nguy cấp nàng lại dẫn ta chạy trốn, cuối cùng ta thì sống sót còn nàng thì nhảy xuống huyền nhai. Ta vốn nghĩ nàng đã chết không ngờ hôm nay được gặp lại. Lúc mới vừa thấy nàng, tận đáy lòng ta dâng lên một lại cảm giác đó là từ nay về sau phải chiếu cố nàng thật tốt, chỉ là, ta không biết đó có phải là do ta cảm thấy ảm đạm và trách nhiệm với nàng hay không?” Hoa Nhược Hư ngập ngừng nói.

“Chúng ta giờ về Hoa Sơn hay lưu lại đây?” Hoa Phi Mộng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, nghĩ ngợi một lúc mới nói.

“Về Hoa Sơn, ngày mai chúng ta đi.” Hoa Nhược Hư trầm tư nói.

“Nhược Hư, người có cảm thấy Nam Cung Phi Vân này không phải người đơn giản không?” Hoa Phi Mộng cuối cùng cũng nói suy nghĩ này giờ ra.

“Có thể lắm, nếu ta nhìn không nhầm, hẳn hẳn đã nhận ra chúng ta, ít nhất đối với chuyện của chúng ta cũng đã sớm biết, bất quá vừa rồi hẳn lại làm bộ như không biết gì, lý do vì sao ta cũng không rõ lắm.” Hoa Nhược Hư gặm nhấm nói.

“Nếu người thật sự thích nàng ta, vậy hãy đi đoạt lại đi.” Hoa Phi Mộng đột nhiên nói.

“Mộng nhi, đừng đùa nữa.” Hoa Nhược Hư có chút ngần ngại.

“Nếu bây giờ Hoa Ngọc Loan cùng người khác thành thân, người có đi cướp lại không?” Hoa Phi Mộng làm bộ dạng nghiêm túc nói.

“Sư tỷ sẽ không thành thân với người khác.” Hoa Nhược Hư nói một cách chắc chắn.

“Kỳ thật, người căn bản không thích Giang Tiểu Nguyệt, nếu người thật sự thích nàng người chắc chắn sẽ muốn cướp nàng về cho dù người có thật sự làm hay không, nhưng người lại không nghĩ tới, ta bây giờ dám khẳng định người không muốn đi cướp lấy nàng, cho nên ta thấy người cũng chỉ muốn đền bù cho nàng, cũng không hề thích nàng.” Hoa Phi Mộng bắt đầu phân tích.

“Có lẽ là vậy.” Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ nói, hẳn càng ngày càng có chút không nhìn thấu Hoa Phi Mộng, có lúc nàng tựa hồ rất ôn nhu, có đôi khi lại rất điều ngoa, lại có lúc thoát nhìn có vẻ chẳng biết cái gì nhưng cũng có lúc đường như cái gì nàng cũng biết.

Hoa Nhược Hư lẳng lặng đứng trước cửa sổ, chuyện nửa năm qua tựa hồ đã rất xa lại tựa hồ vừa mới xảy ra, cứ hiện rõ mồn một trong đầu. Tương lai, tương lai sẽ phát sinh chuyện gì nữa đây? Hẳn có thể làm gì đây? Hẳn muốn trở về Hoa Sơn nhưng hẳn biết rõ hẳn không thể cứ như vậy mà có thể sống yên bình ở Hoa Sơn, hẳn cuối cùng cũng phải trở lại giang hồ, nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ!

“Nhược Hư, người đang nghĩ gì vậy?” giọng nói ôn nhu của Hoa Phi Mộng vang lên bên cạnh.

“Mộng nhi, nàng bắt đầu bước vào giang hồ là khi nào?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng hỏi.

“Ta lúc mười bốn tuổi đã chính thức rời khỏi Hoa gia tiến nhập giang hồ, ta giết người lần đầu là khi mười lăm tuổi, đến khi mười chín tuổi ta lại rất ít khi rời khỏi Hoa gia, tính đến nay đã gần mười năm rồi.” Hoa Phi Mộng u uất nói.

“Nàng nói xem giang hồ rốt cuộc là như thế nào? Vì sao đều gây cho mỗi người cảm giác thân bất do kỷ?”

“Hoa Nhược Hư ngữ khí chậm rãi nhưng có thêm vài phần kích động.

“Giang hồ là nơi cho kẻ mạnh, thứ mà người trong giang hồ sùng kính chính là thực lực. Một khi đã bước vào giang hồ thì phải tuân thủ quy tắc của giang hồ, mà quy tắc giang hồ kỳ thật lại rất giản đơn, chính là mạnh được yếu thua, nhưng nếu người có đủ thực lực thì người cũng có thể khiến người khác phải tuân theo quy định của người, ngoài ra không chỉ là vũ lực đơn thuần mà còn phải có kim tiền, quyền lực.” Hoa Phi Mộng chậm rãi nói, giọng nói có chút trầm xuống, “Vị trí tối cao kia cũng chỉ dành được cho vài người, bởi vậy đại đa số một khi bước vào giang hồ sẽ có cảm giác thân bất do kỷ, nhưng vị trí tối cao đó là thứ mà bất kỳ người giang hồ nào cũng đều hướng tới, để đạt được nó, bọn họ không tiếc dùng bất cứ thủ đoạn nào. Nhưng khi đạt được rồi lại phải đề phòng người khác tới cướp nó, bởi vậy trở thành người mạnh nhất cũng là thân bất do kỷ.”

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài, giang hồ tử đệ giang hồ lão, xem ra lời này rất đúng. Hắn liệu có thể thoát khỏi số mệnh của người giang hồ chăng?

“Không còn sớm nữa, đi ngủ đi.” Thân thể mềm mại Hoa Phi Mộng nhích lại gần, ánh mắt và vẻ mặt lại trở nên nhu tình vô hạn, thanh âm nhu hòa vô bờ, nàng tiến đến bên cạnh hắn, giọng nói có chút ngượng ngùng, “Đêm nay người không cần ngủ trên mặt đất nữa, bất quá không được gây chuyện đó.”

Hoa Nhược Hư nghiêng đầu nhìn nàng, chỉ thấy khuôn mặt nàng đỏ ửng, kiều diễm động lòng người khiến hắn trong nháy mắt có chút ngẩn ngơ. Hắn chậm rãi cúi đầu, giữ lấy đôi môi anh đào của nàng đồng thời hay tay ôm lấy thắt lưng nàng.

Tiếng đập cửa nhẹ vang lên nhưng đã phá vỡ khoảnh khắc ấy giữa hai người, Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ khi buông Hoa Phi Mộng ra. Hắn đi đến mở cửa rồi bỗng giật mình. Một cô gái đang đứng ngay trước cửa, cách ăn mặc tỉ mỉ này hắn đã từng thấy qua, thiếu nữ mặc một chiếc váy hồng, tóc dài buộc chỉnh tề, đôi mắt như còn vương nét xuân tình nhìn Hoa Nhược Hư đang si ngốc đứng đó.

61. Chương 11: Xuân Mộng Vô Ngân

“Tiểu Nguyệt, sao lại là nàng?” Hoa Nhược Hư có chút kinh ngạc.

“Cùng ta đến nơi này có được không?” Giang Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng nói, Hoa Nhược Hư nhìn Hoa Phi Mộng rồi lại nhìn Giang Tiểu Nguyệt, rốt cục cũng gạt đầu.

“Người đi đi, ta sẽ đợi người.” Hoa Phi Mộng đỏ mặt cười nói.

Giang Tiểu Nguyệt lại dẫn Hoa Nhược Hư đến một khách điểm cách đó không xa. Nàng đã đặt trước ở đây một gian phòng hảo hạng, trong phòng dường như đã được trang hoàng lại, màn trướng đều dùng lụa hồng làm khắp căn phòng lộ ra một cổ ấm áp lại có chút ý tứ hạnh phúc. Trong phòng cũng đã chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn vẫn còn nóng hổi.

“Tiểu Nguyệt, nơi này là sao vậy?” Hoa Nhược Hư ngạc nhiên hỏi.

“Một sách, người nói chúng ta có thể gặp lại, có phải là một chuyến đáng để ăn mừng không? Ta cố ý chuẩn bị một chút để cùng người uống rượu chúc mừng, người có chịu không?” Giang Tiểu Nguyệt đã không còn e dè như lúc sáng mà giọng nói đã trở nên tự nhiên hơn.

“Tiểu Nguyệt, nàng có thể kể lại sự tình sau khi nhảy xuống huyệt nhai không?” Hoa Nhược Hư thở dài hỏi.

“Kỳ thật rất đơn giản, ta may mắn nhảy xuống mà không chết, lại được người cứu, ta không biết đền đáp gì cho người đó, mà người đó lại rất thích ta nên ta đã đồng ý làm thê tử cho người đó.” Giang Tiểu Nguyệt nhàn nhạt nói không chút cảm xúc, tựa như kể lại một chuyện không có quan hệ gì với nàng.

“Tiểu Nguyệt, nếu nàng có gì không vừa lòng, ta có thể giúp nàng.” Hoa Nhược Hư nghĩ ngợi nói.

“Hắn đối với ta rất tốt.” Giang Tiểu Nguyệt lòng dằng dặc, trầm mặc một lúc mới nói: “Đêm nay chúng ta đừng nói chuyện đó nữa có được không?”

“Phải rồi, nàng nói đúng lắm, chúng ta còn có thể gặp mặt nhau quả thật không dễ dàng.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng nâng chén uống cạn một hơi.

Giang Tiểu Nguyệt không ngừng châm rượu cho Hoa Nhược Hư, trong lòng hắn không hiểu sao lại có một cổ phiền muộn, cũng không hề cự tuyệt, bất tri bất giác đã uống sạch bầu rượu, bên tai dần dần nóng lên, thần trí cũng dần trở nên mơ hồ, mà trong đáy lòng hắn cũng có một cổ hỏa nhiệt chậm rãi dâng lên.

Trong朦胧 lung, hắn cảm thấy tựa hồ có một thân thể mềm mại nhích lại gần, sau đó, hắn chẳng còn biết gì nữa.

Hoa Nhược Hư mở mắt, đầu óc có chút choáng váng, tay nắm lấy Tình Kiếm hít một hơi thật sâu, chân khí vận chuyển một vòng trong nháy mắt đã tỉnh táo trở lại. Hắn loáng thoáng nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua, xoa người ngồi dậy trên giường, nhìn khắp căn phòng thì phát hiện Tiểu Nguyệt đã không còn ở đây, mà bài trí của căn phòng cũng không giống như hôm qua.

Nhưng mà, một chút ấn tượng còn sót lại mách bảo cho hắn biết đêm qua tựa hồ đã xảy ra chuyện gì đó nhưng hắn không thể nhớ nổi, chẳng lẽ hắn hoàn toàn ngủ say? Nhưng ẩn ẩn trong đầu hắn, tựa hồ hắn đã ôm một người, mà khi đó người bên cạnh hắn chỉ có một mình Tiểu Nguyệt. Chẳng lẽ hắn đột nhiên ý thức được điều gì, vội vàng rời khỏi giường, đột nhiên phát hiện quần áo mình vẫn còn chỉnh tề, không có dấu hiệu đã từng bị động tới, hắn trầm ngâm một chút rồi gỡ mền lên, trên giường không hề có dấu vết gì.

Hoa Nhược Hư chau mày, hắn cảm giác chuyện này có chút không thích hợp, chỉ là nhất thời không thể nghĩ ra. Suy nghĩ suốt nửa ngày cũng vẫn không ra, thời gian cũng không còn sớm, tối hôm qua không trở về, Hoa Phi Mộng có thể vẫn đang chờ hắn ở khách điểm, Hoa Nhược Hư đành thở dài, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Ngây ngốc trở về khách điểm, phía sau cánh cửa vừa hé ra là khuôn mặt với nụ cười trên môi nhưng kèm theo chút lo lắng, thấy Hoa Nhược Hư trở về, Hoa Phi Mộng rốt cục mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

“Người sao bây giờ mới trở về, làm ta lo lắng suốt cả buổi tối.” Hoa Phi Mộng sà vào lòng hắn, giọng hỏi.

“Mộng nhi, ta” Hoa Nhược Hư muốn nói lại thôi, chỉ thở dài thườn thượt, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Người người có mùi thơm thật !” ngữ khí Hoa Phi Mộng trở nên u oán.

“Hả, Mộng nhi nàng nói thật sao?” Hoa Nhược Hư sững sờ, vội vàng hỏi.

“Đương nhiên là thật rồi, căn bản đây không phải là mùi trên người ta.” Thần tình Hoa Phi Mộng có chút không vui.

“Mộng nhi, nàng chờ ta một chút, ta đi ra ngoài lập tức sẽ trở lại.” Trong lòng Hoa Nhược Hư có một dự cảm không tốt, hắn nhẹ nhàng đẩy Hoa Phi Mộng ra, ôn nhu nói.

“Ta đi cùng người !” Hoa Phi Mộng đi theo, Hoa Nhược Hư hơi chần chừ nhưng cũng không tiện cản ngăn nàng.

“Thiếu gia và thiếu phu nhân nhà chúng tôi đã đi rồi.” từ Phi Vân hiên trở về, trong đầu Hoa Nhược Hư vẫn còn hồi tưởng đến lời nói của nha hoàn kia.

“Đi rồi? Đi khi nào vậy?” Hoa Nhược Hư lúc đó lắp bắp kinh hãi.

“Đi từ lúc sớm, ta cũng không biết thiếu gia bọn họ đi đâu, trước kia thiếu gia cũng thường xuyên đột nhiên rời đi, ta cũng đã quen rồi.” bộ dạng nha hoàn kia không giống người đang nói dối.

“Nhược Hư, rốt cuộc phát sinh chuyện gì vậy?” Hoa Phi Mộng nhẹ giọng hỏi.

“Ta cũng rất muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Hoa Nhược Hư cười khổ, “Chỉ tiếc, ta cũng không biết cái gì.”

“Đi thôi, trở về Hoa Sơn thôi.” Ngữ khí Hoa Nhược Hư trở nên ung dung, Hoa Phi Mộng cũng gật đầu đồng ý.

Việc đem qua tựa hồ như giấc mộng, có lẽ, hắn vốn không nên gặp lại Giang Tiểu Nguyệt, có lẽ hắn nên coi như nàng đã chết, nhưng, hắn có thể làm vậy không? Hắn có thể làm được không?

Càng gần quê hương lòng càng bồn chồn, Hoa Sơn kiếm phái đã càng ngày càng gần.

Mặt trời sắp ngã về tây, Hoa Nhược Hư lẳng lặng đứng trước cửa Hoa sơn kiếm phái, nhìn những chữ to lớn trên cánh cửa kia hắn đột nhiên có cảm giác khiếp nhược, kỳ thật hắn rất muốn đi vào, trong lòng hắn rất muốn được gặp Hoa Ngọc Loan, nhưng, hắn lại không dám vào, bởi vì hắn không biết Hoa Ngọc Loan có còn đối đãi với hắn như trước hay không, nàng có còn yêu hắn nữa không?

Hoa Phi Mộng đứng bên cạnh hắn lẳng lặng không nói gì, mà Diệp Vũ Ảnh cũng ở phía sau cách đó không xa, sự kiên nhẫn của nàng quả thật làm người khác phải bội phục, cứ thế mà đuổi theo đến tận Hoa Sơn.

“Diệp tiên tử cùng Hoa đại tiểu thư lai đáo Hoa Sơn, Hoa môn không nghênh đón từ xa, xin hai vị cô nương đừng trách.” Một âm thanh bình hòa vang lên bên cửa, theo đó là sự xuất hiện của Hoa Thiên Vân trước mặt ba người.

Hoa Nhược Hư nao nao, hắn như thế nào cũng không nghĩ rằng sư phụ lại đích thân xuất hiện.

“Tham kiến sư phụ!” Hoa Nhược Hư quỳ xuống.

“Loan nhi đang đợi ngươi, ngươi đi trước đi, ở đây có ta tiếp đãi Diệp tiên tử với Hoa đại tiểu thư rồi.” Hoa Thiên Vân nhìn thẳng vào mắt Hoa Nhược Hư nhàn nhạt nói.

“Diệp tiên tử, Hoa đại tiểu thư, xin mời đi bên này.” Hoa Thiên Vân cũng không để ý tới Hoa Nhược Hư nữa, bắt đầu tiếp đón Hoa Phi Mộng và Diệp Vũ Ảnh, Hoa Phi Mộng muốn nói gì đó nhưng đắn đo một lát rồi chỉ đi theo Hoa Thiên Vân, với thân phận của Hoa Thiên Vân mà lại đích thân ra nghênh đón, nàng còn có thể nói gì nữa? Diệp Vũ Ảnh ngược lại rất vui bởi nàng cũng muốn gặp trực tiếp Hoa Thiên Vân.

Đứng trước cửa Loan Phượng Các, Hoa Nhược Hư trong dạ bồi hồi.

“Tiểu thư, có cần tôi mời thiếu gia đến không?” bên trong Phượng Các, Hàm Sương rụt rè hỏi Hoa Ngọc Phượng.

“Không cần, hắn đang muốn tìm tỷ tỷ rồi hắn sẽ vào thôi.” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt lộ ra một chút phiền muộn.

“Tiểu thư, người sao không nói với thiếu gia” Hàm Sương có chút nôn nóng.

“Tiểu Sương, đừng có nhiều chuyện.” Hoa Ngọc Phượng ngắt lời Hàm Sương, xuyên qua bức màn, nhìn Hoa Nhược Hư đang ở dưới lầu, ánh mắt nàng lộ ra một chút nhu tình, “Hắn đã có quá nhiều tâm sự trong lòng rồi.”

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng đẩy cửa khuê phòng Hoa Ngọc Loan vào, nàng đang ngồi trang điểm, thần tình ngây dại, nhìn thấy bóng lưng quen thuộc động lòng người đó, Hoa Nhược Hư trong lòng tự nhiên dâng lên cảm giác kích động.

Nàng tựa hồ vẫn chưa phát hiện Hoa Nhược Hư đã đến, cả khi Hoa Nhược Hư tiến đến phía sau nàng cũng không có động tĩnh gì, nhưng hắn thấy được thân thể của nàng khẽ run lên, hiển nhiên đã biết người đến là ai.

Một ngày không gặp như cách biệt ba thu. Hoa Nhược Hư rốt cuộc không khống chế được tình cảm của mình, đột nhiên từ phía sau ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, cứ xiết chặt xiết chặt như không muốn buông ra.

“Sư tỷ, ta rất nhớ người!” Hoa Nhược Hư thì thào bên tai nàng.

“Ngươi còn trở về làm gì? Ngươi không phải đã đi rồi sao? Đi rồi đâu cần trở lại nữa!” Hoa Ngọc Loan đột nhiên giãy mạnh khỏi người hắn, quay lại hét lên.

“Sư tỷ, ta thật sự rất nhớ người, thật đó!” Hoa Nhược Hư ngây người, lại ôm lấy nàng, lúc này đây hắn càng ôm chặt hơn.

“ Người đi đi, đi đi, không cần trở về đâu.” Hoa Ngọc Loan hai tay không ngừng đánh vào lòng hấn, vừa đánh vừa la, âm thanh đó càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng giống như người nói mê, mà mắt nàng đã nhắm lệ từ khi nào.

Hoa Nhược Hư nâng lấy khuôn mặt nàng, nhìn thấy lệ rơi đầm đìa, một lần nữa không thể áp chế lửa tình trong lòng mà hôn lấy nàng, Hoa Ngọc Loan cũng ôm chặt lấy cổ hấn mà nhiệt liệt đáp lại, bao nhiêu oán hận sau khi gặp hấn tựa hồ đã biến đi không hình không dáng.

Thời gian trôi qua thật nhanh, màn đêm chậm rãi buông xuống, Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy Hoa Ngọc Loan đi đến bên giường, rèm hồng che phủ, y sam nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Hoa Phi Mộng trong phòng cứ đi tới đi tui, tâm tình không yên, Hoa Thiên Vân tiếp đãi nàng và Diệp Vũ Ảnh rất khách khí, khách khí tới mức làm bọn họ có chút khó chịu, đến cơ hội để hỏi chuyện cũng không có, nàng vài lần muốn mở lời đều bị Hoa Thiên Vân chuyển đề tài. Cuối cùng Hoa Thiên Vân sắp xếp cho hai người ở hai gian phòng khách riêng biệt rồi để họ tự do nghỉ ngơi.

Hoa Phi Mộng rốt cục không thể nhịn được, mở cửa định đi ra ngoài bỗng giật mình, đứng trước cửa chính là Hoa Ngọc Phượng.

“ Hoa đại tiểu thư, đã trễ thế này còn chưa nghỉ sao?” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng nói.

“ Hoa nhị tiểu thư không phải cũng vậy sao?” Hoa Phi Mộng không chịu yếu thế.

“ Sư đệ và sư tỷ bây giờ đang ở cùng một chỗ, ta không hy vọng có người tới quấy rầy bọn họ.” Hoa Ngọc Phượng nhìn Hoa Phi Mộng nói. “ Hoa đại tiểu thư chắc hiểu ý của tiểu muội chứ?”

“ Hiểu rồi, là không cho ta đi tìm Nhược Hư chứ gì? Bất quá ta sớm đã nói Hoa Ngọc Loan đó căn bản không đủ tư cách làm thê tử hấn đâu.” Hoa Phi Mộng cười hì hì nhìn Hoa Ngọc Phượng nói, “ Nếu nói là Nhị tiểu thư gả cho hấn, ta nhất định sẽ nghe lời người, còn lập tức rời khỏi nơi này.”

“ Hoa đại tiểu thư, có lẽ người cũng thật sự thích hấn, bất quá, Hoa đại tiểu thư đeo đuổi hấn không phải là mục đích chân chính, có thật người chỉ là thích hấn thôi không?” Hoa Ngọc Phượng trầm mặt một hồi, trong mắt bắn ra vài đạo hàn quang.

“ Dĩ nhiên là ta thích hấn rồi, ta thích nhất là nam nhân trọng tình như hấn vậy.” Hoa Phi Mộng sắc diện có chút biến đổi, bất quá lại nhanh chóng khôi phục mà cười hì hì, rồi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Hoa Ngọc Phượng, “ Bất quá ta lại không giống Nhị tiểu thư, người rõ ràng cũng rất yêu hấn, sao lại bỏ lỡ dịp này chứ.”

“ Hai ngày trước vào lúc canh ba, Hoa đại tiểu thư đã gặp người nào chắc không cần ta nói ra nhỉ.” Hoa Ngọc Phượng thân người khẽ run, ngữ điệu ôn nhu giờ trở nên băng lãnh vô cùng.

Hoa Phi Mộng cũng chấn động, vẻ mặt trong nháy mắt tái nhợt, nhìn thấy ánh mắt Hoa Ngọc Phượng toát ra thần sắc không thể tin.

“ Cô không cần biết vì sao ta lại biết được, tóm lại ngày mai cô hãy rời khỏi nơi này, tỷ tỷ của ta không phải dễ nói chuyện đâu.” Ngữ khí Hoa Ngọc Phượng thoáng nhẹ nhàng lại một chút.

“ Cô không cần uy hiếp ta, ta sẽ không làm gì có lỗi với hấn đâu.” Hoa Phi Mộng hít một hơi thật sâu, sắc mặt dần khôi phục lại bình thường.

“ Ta tin cô đối với hấn là thật lòng, ta tin rằng cô cũng sẽ không làm chuyện gì có lỗi với hấn, nhưng mà, nếu thời gian cô ở với hấn dài thêm một chút nữa, cô có cam đoan sẽ không làm chuyện gì có lỗi với hấn chứ?” Hoa Ngọc Phượng ngữ khí sâu lắng nhưng không có ý chất vấn, “ Có rất nhiều chuyện có lẽ mọi người đều là thân bất do kỷ, cô có thân phận của cô, có trách nhiệm của cô, cô hãy tạm thời rời khỏi hấn, đối với hấn cũng là một lựa chọn tốt, chỉ cần cô đối đãi thật lòng với hấn, ta tin sau này cô sẽ có thể mãi ở bên hấn, nên cô không muốn làm vậy, có lẽ không lâu sau, chính cô sẽ là người phải hối hận.”

Sắc mặt Hoa Phi Mộng không ngừng biến đổi, tựa hồ đang đối mặt với một lựa chọn gian nan.

“ Ta muốn gặp hần một lần.” Hoa Phi Mộng rớt cục cũng lên tiếng, ngữ khí có chút ảo não với một chút không cam lòng.

“ Hay là để ngày sau cô và hần tái kiến trong chốn giang hồ đi, mấy ngày nay hần sẽ không rời khỏi tỷ tỷ đâu.” Hoa Ngọc Phượng trầm ngâm, nói xong những lời này cũng không để ý tới phản ứng của Hoa Phi Mộng mà chậm rãi rời đi, nhìn bóng dáng nàng có chút cô đơn tịch mịch, Hoa Phi Mộng kinh ngạc đứng thật lâu ở cửa.

“ Định ép ta đi sao, không dễ đâu, ta không gốc như Giang Thanh Nguyệt đâu.” Hoa Phi Mộng hình hỉnh cái mũi một cách đáng yêu, hừ nhẹ một tiếng rồi xoay người ngồi xuống giường, chẳng biết đang suy nghĩ gì mà thần tình có vẻ khó hiểu. Hoa Ngọc Phượng rốt cuộc là người thế nào nhỉ? Làm sao ả biết chuyện bí mật của bọn ta chứ? Nàng ta tuyệt đối không đơn giản chỉ là Nhị tiểu thư của Hoa Sơn kiếm phái.

62. Chương 12: Hoa Sơn Tranh Phong

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng vuốt ve làn da trắng xinh của Hoa Ngọc Loan, sau cuộc quần quýt Hoa Ngọc Loan trở nên ngoan ngoan nằm trong lòng Hoa Nhược Hư, nàng lúc này tựa hồ rất yếu đuối.

“ Sư tỷ.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng hôn lên hai má nàng, âu yếm gọi một tiếng.

“ Đừng ồn mà, ta muốn ngủ.” Hoa Ngọc Loan nũng nịu.

“ Sư tỷ, tỷ biết không? Ta thật sự rất lo lắng, sợ tỷ không để ý tới ta.” Hoa Nhược Hư thì thào.

“ Ngủ đi, có chuyện gì ngày mai nói.” Hoa Ngọc Loan nói, sắc mặt có chút biến đổi, bất quá Hoa Nhược Hư không hề phát hiện, hần ôm lấy thân thể mềm mại của nàng mà trong lòng tràn ngập cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc.

Ánh sáng bình minh những ngày đầu đông len lỏi theo khe hở cửa sổ rọi vào trong phòng, Hoa Ngọc Loan lặng lẽ ngồi trước gương, trên mặt hơi ửng hồng. Hoa Nhược Hư đã tỉnh lại, tay hần mò mẫm chỉ thấy khoảng không nên trong lòng quỳnh quang ngồi dậy, ngay sau đó lại si ngốc nhìn bóng lưng động lòng người của Hoa Ngọc Loan.

Hần nhẹ nhàng mặc quần áo rời khỏi giường, lặng lẽ bước tới sau lưng ôm lấy thân thể nàng.

“ Cha đang ở thư phòng chờ người, mau ăn điểm tâm rồi đi đi.” Hoa Ngọc Loan ôn nhu nói, nàng từ sớm đã bị bão bụi muội muội của mình đánh thức, bất quá Hoa Nhược Hư tựa hồ lại cảm thấy rất an toàn khi ở khuê phòng Hoa Ngọc Loan nên một chút phản ứng cũng không có, Hoa Ngọc Loan cũng không làm hần kinh động.

“ Tham kiến sư phụ.” Hoa Nhược Hư bước tới sau lưng Hoa Thiên Vân, cung kính nói.

“ Nhược Hư, từ nay về sau đừng gọi ta là sư phụ nữa.” Hoa Thiên Vân nhè nhẹ thở dài xoay người lại, giọng nói trở nên từ ái, “ Từ nay về sau, ta chính là nhạc phụ của con, con cứ gọi ta là nhạc phụ.”

“ Dạ, nhạc phụ đại nhân.” Hoa Nhược Hư thì thào, ngữ khí có chút ghen ngào, trong lòng không hiểu sao lại thấy chua xót, tình sư đồ mấy năm qua mặc dù vẫn còn nhưng trên danh nghĩa hần vốn đã bị trục xuất khỏi sư môn.

“ Trở lại rồi cũng không cần phải đi nữa, mặc kệ người ngoài làm gì, ở Hoa Sơn người có thể an tâm mà sống.” ngữ khí Hoa Thiên Vân hơi trầm xuống, “ Phượng nhi nói nó tin người vô tội, ta cũng tin vậy, nhưng chúng ta không thể yêu cầu mọi người đều tin như vậy, bất quá ta có thể cam đoan, chỉ cần một ngày người còn ở Hoa Sơn sẽ không có kẻ nào có thể gây phiền toái cho người đâu.”

“ Đa tạ sư phụ, à không, là nhạc phụ đại nhân.” Hoa Nhược Hư trong lòng dâng lên niềm ấm áp.

“ Loan nhi mặc dù tính tình ương ngạnh, nhưng tình cảm nó dành cho người ta nghĩ người cũng rất rõ.” Hoa Thiên Vân lại khe khẽ thở dài nói. “ Mẫu thân nó qua đời từ lâu, ta cũng không biết cách dạy bảo nữ nhi, bất quá dù gì người cũng là nam tử hán, đừng vì một số việc con con mà so đo với nó.”

“Nhạc phụ người yên tâm, con sẽ đối đãi thật tốt với tỷ tỷ, con nhất định không để tỷ tỷ chịu ủy khuất.” Hoa Nhược Hư thành khẩn nói.

“Vậy là tốt, ta có thể cất đi tâm sự trong lòng rồi.” Hoa Thiên Vân hài lòng gật đầu.

Hoa Thiên Vân không nói gì nữa nhưng cũng không để Hoa Nhược Hư rời đi, y xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, Hoa Nhược Hư lặng lẽ đứng phía sau, không khí tựa hồ có chút khác thường.

“Nhược Hư, người có biết Phượng nhi năm nay bao nhiêu tuổi rồi không?” Hoa Thiên Vân đột nhiên quay người lại hỏi.

“Nhị sư tỷ có lẽ đã hai mươi rồi.” Hoa Nhược Hư hơi giật mình, mặc dù không hiểu vì sao Hoa Thiên Vân lại hỏi việc này nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Ở tuổi này cũng nên gả chồng rồi.” Hoa Thiên Vân trầm ngâm một hồi, nhẹ nhàng thở dài nói.

“Sư tỷ dung nhan tuyệt thế, khẳng định sẽ tìm được vị hôn phu vừa ý thôi.” Hoa Nhược Hư cúi đầu nói, trong lòng không hiểu vì sao lại có cảm giác không thoải mái.

“Đúng vậy, với điều kiện của Phượng nhi, muốn tìm một hôn phu cũng không khó.” Hoa Thiên Vân nhẹ gật đầu, bất quá lại nói tiếp, “Chỉ tiếc, nhiều năm qua như vậy, người tìm đến cầu thân cũng vô số nhưng Phượng nhi vẫn khước từ tất cả.”

“Có lẽ Nhị sư tỷ còn chưa gặp người hợp ý.” Hoa Nhược Hư miễn cưỡng nói.

“Ta đã hỏi qua Phượng nhi, bất quá nó nói cả đời này sẽ không xuất giá.”

Ngữ khí Hoa Thiên Vân tựa hồ có chút đau đầu, “Mẹ Phượng nhi trước lúc lâm chung có bảo ta nuôi dưỡng hai đứa con gái này nên người, còn muốn ta tìm chỗ tốt cho chúng nó, bây giờ Loan nhi giao cho người ta đã yên tâm, chỉ còn lại Phượng nhi ta lại không cách nào có thể yên tâm được!”

“Nhược Hư, người có biết vì sao ta nói với người những chuyện này không?” Hoa Thiên Vân đột nhiên nhìn chằm chằm Hoa Nhược Hư, ngữ khí đột nhiên trở nên nghiêm túc rất nhiều.

“Nhạc phụ, con, con không hiểu.” Hoa Nhược Hư đột nhiên có dự cảm xấu, miễn cưỡng cười nói.

“Người giúp ta đi khuyên nhủ Phượng nhi đi, ta với Loan nhi đều không khuyên được nó, bây giờ nhân tiên xem người có thể thuyết phục được nó không.” Hoa Thiên Vân nhàn nhạt nói, mấy lời này trông có vẻ như tùy ý nói ra.

“Nhị sư tỷ, tỷ ấy có thể sẽ không nghe con nói đâu.” Hoa Nhược Hư cảm thấy căng thẳng, lời nói có chút không tự nhiên.

“Ta biết, bất quá ta cũng chỉ là cho người đi thử xem thôi, nếu người khuyên không được ta cũng không trách đâu.” Hoa Thiên Vân nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai hắn.

Hoa Nhược Hư có chút thất hồn lạc phách trở về, thực ra hắn đã rất vội vã đi đến Loan Phượng Các nhưng bây giờ lại cảm thấy một chút sợ hãi. Nguyên lai đoạn đường này cũng rất ngắn nhưng lại cảm giác dài đằng đẵng, một tháng trước kia, hắn chưa từng nghĩ Hoa Ngọc Phượng đối với hắn cũng có tình yêu nam nữ, nhưng sau khi nghe Hoa Phi Mộng nói Hoa Ngọc Phượng yêu hắn, hắn lại ngẫu nhiên nhớ về tình cảnh trước kia, ở cùng nàng đã nhiều năm, nàng đối với hắn cũng không thua gì Hoa Ngọc Loan, ngày hắn rời Hoa Sơn nàng chẳng những phái thị nữ thân tín đến tìm hắn mà còn rời khỏi Hoa Sơn tìm hắn.

Hoa Thiên Vân mặc dù thoát nhìn có vẻ chỉ tùy tiện nói với hắn về chuyện Hoa Ngọc Phượng, bất quá hắn bây giờ cũng ấn tượng được Hoa Thiên Vân đã phát hiện ra được điều gì rồi, chứ bằng không sao lại bảo hắn đi khuyên Hoa Ngọc Phượng lập gia đình, nhưng mà, nếu sự tình đúng như hắn tưởng tượng thì việc hắn đi như vậy sẽ lại gây ra hậu quả gì đây, nghĩ đến đó hắn lại không dám nghĩ nữa.

Hoa Nhược Hư cảm giác mỗi bước chân của mình vô cùng nặng nề, hai chân tựa như không nhấc lên nổi. Đột nhiên một làn hương thơm bay tới, một thân hình nhu nhuyễn thơm ngát sà vào lòng hắn.

“Nhược Hư, mau đi theo ta, tối qua ta tìm không thấy người.” Hoa Phi Mộng nũng nịu nói, vừa nói vừa kéo Hoa Nhược Hư đi. Hoa Nhược Hư có chút do dự, cẩn thận nhìn về Loan Phượng Các cách đó không xa

rất cực xoay người cùng Hoa Phi Mộng rời đi, trong lòng hẳn lúc này lại cảm giác như trút được gánh nặng, tựa như vừa được giải thoát.

Hoa Phi Mộng kéo Hoa Nhược Hư về tới phòng mình, trên mặt lộ vẻ đắc ý, nàng không vì sự uy hiếp của Hoa Ngọc Phượng mà rời đi, riêng Diệp Vũ Ảnh từ sáng sớm đã rời khỏi Hoa Sơn, cũng không biết Hoa Thiên Vân nói với nàng ấy chuyện gì lại có thể khiến nàng phải bỏ đi ý niệm bắt Hoa Nhược Hư trong đầu.

“Mộng nhi, nàng” Hoa Nhược Hư muốn nói gì nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, chỉ biết thở dài yên lặng ngồi xuống.

“Nhược Hư!” thanh âm ngọt ngào của Hoa Phi Mộng truyền đến, trên mặt nàng lộ ra vẻ kiêu my đến mê người, “Chúng ta đi tìm Hoa Ngọc Loan được không?”

“Việc này... Mộng nhi! Nàng tìm sư tỷ làm gì?” Hoa Nhược Hư hơi hoảng sợ, thấp giọng hỏi.

“Ta không phải đã nói rồi sao, ta phải nói cho cô ta biết, ta so với cô ta xinh đẹp hơn nhiều, hiển nhiên ta sẽ làm lớn còn cô ấy làm bé.” Hoa Phi Mộng cười hì hì nói.

“Mộng nhi, đừng có giỡn nữa.” Hoa Nhược Hư miễn cưỡng cười, trong lòng âm thầm kêu khổ, tính cách Hoa Ngọc Loan hẳn không phải không rõ, nếu Hoa Phi Mộng thật sự đi nói như vậy, có khi còn bị một kiếm chém chết không chừng. Hồi đầu hẳn mặc dù không có cách nào thuyết phục Hoa Phi Mộng đừng về Hoa Sơn với hẳn nhưng hẳn cũng chưa bao giờ nghĩ Hoa Phi Mộng sẽ đi nói như vậy với Hoa Ngọc Loan.

“Ta sao nói giỡn được, người với ta cùng đi nào, đi tìm Nhị sư tỷ đó của người nói cho cô ta biết tình ý của người đối với cô ta!” Hoa Phi Mộng nũng nịu lắc lắc tay hẳn.

Hoa Nhược Hư tâm lý lại chùng xuống.

“Mộng nhi, nàng cứ ở yên đây đừng tìm sư tỷ có được không?” ngữ khí Hoa Nhược Hư có chút trầm trọng, giọng nói rầu rĩ lại còn có ý tứ cầu khẩn.

“Được rồi, không đi thì không đi, bất quá người phải giúp ta mới được, bằng không ta sẽ đi tìm cô ta.” Hoa Phi Mộng làm bộ dạng mất hứng, bất quá con mắt cứ đảo qua đảo lại rồi cười nói.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng gật đầu, Hoa Phi Mộng lại trở nên vui vẻ vô cùng, cả người nhào luôn vào lòng hẳn, trên mặt lộ ra một tia đắc ý, bất quá Hoa Nhược Hư lại không nhìn thấy. Kỳ thật tâm tư Hoa Nhược Hư bây giờ rối như tơ vò, hẳn tuy đáp ứng với Hoa Thiên Vân nhưng lại không dám đi khuyên Hoa Ngọc Phượng, hẳn bây giờ thực ra giống như là trốn ở chỗ Hoa Phi Mộng, đương nhiên Hoa Phi Mộng lại không biết việc này, nàng còn đang vui vẻ vì mưu kế đã thành công.

Hai người ngồi đó nhẹ nhàng ôm lấy nhau, Hoa Phi Mộng cũng không biết là sơ sẩy hay cố tình mà cửa phòng không đóng chặt, để lộ ra một khe hở không lớn cũng không nhỏ, từ ngoài nhìn vào chỉ cần tinh ý một chút là có thể thấy được cảnh thân mật của hai người bọn họ.

Không biết từ khi nào Hoa Ngọc Loan đã xuất hiện ngoài cửa, túm mục lộ thân quang phần nộ oán hận nhìn vào phòng, răng nghiến lại nghe ken két.

Bỗng nhiên Hoa Ngọc Loan vung tay lên, nhất thời cửa phòng vô thanh vô tức biến thành một đồng bột vụn.

“Các người, cút đi cho ta!” thanh âm Hoa Ngọc Loan tựa như hàn băng, môi đào hé mở, từng từ từng chữ theo sự phẫn nộ phát tiết ra ngoài.

“Sư tỷ!” Hoa Nhược Hư phát hiện Hoa Ngọc Loan đứng trước mặt, trong đầu cuống quýt định đẩy Hoa Phi Mộng ra, bất quá Hoa Phi Mộng lại không như hẳn muốn mà cứ ôm chặt lấy cổ hẳn không có ý buông ra, lại còn trừng trừng nhìn lại Hoa Ngọc Loan thị uy.

“Hoa Nhược Hư, người cút đi cho ta, ta không muốn thấy người ở Hoa Sơn nữa!” thân thể Hoa Ngọc Loan khẽ run, kích động thét lên trước mặt Hoa Nhược Hư.

“Hoa Ngọc Loan, sao dám đối xử với trượng phu mình như vậy, đi thì đi chứ!” Hoa Phi Mộng như muốn đổ thêm dầu vào lửa, làm bộ dạng an ủi nói, “Nhược Hư, người đừng sợ, còn có ta mà, người đi đâu ta sẽ theo đó!”

“ Hoa Phi Mộng, người đừng nói lời vô nghĩa nữa, có tin ta giết người bây giờ không?” cơn giận của Hoa Ngọc Loan bắt đầu chuyển qua Hoa Phi Mộng.

“ Ta không sợ đâu!” Hoa Phi Mộng cúi đầu lí nhí, bất quá thân thể như vô ý lại dựa chặt vào người Hoa Nhược Hư.

“ Các người lập tức rút đi cho ta!” Hoa Ngọc Loan trừng trừng liếc Hoa Nhược Hư, đột nhiên một chương phóng tới đập nát cái giường trong phòng, hiển nhiên đã giận tới cực điểm, nhất là Hoa Nhược Hư vẫn còn ôm Hoa Phi Mộng càng làm cho cơn giận của nàng thêm điên cuồng, chỉ là nàng không biết Hoa Nhược Hư cũng có nỗi khổ trong lòng, hấn căn bản không cách nào đẩy Hoa Phi Mộng ra được.

Hoa Ngọc Loan chạy ào về phòng mình, đập nát bàn trang điểm, nàng chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng ủy khuất. Chuyện giữa Hoa Nhược Hư với Hoa Phi Mộng nàng không phải không biết, hấn bên ngoài làm gì nàng có thể coi như hoàn toàn không biết, chỉ là, nàng không thể chịu được hấn ở chỗ của nàng lại còn ghen hò với nữ nhân khác, hơn nữa còn là sau khi đi gặp phụ thân nàng nữa.

“ Tỷ tỷ.” Hoa Ngọc Phượng không biết trong lòng cảm thấy thế nào, nàng dĩ nhiên biết Hoa Phi Mộng vẫn chưa đi, lúc này mình đến đã là muộn rồi, chuyện gì xảy ra cũng đã xảy ra rồi.

“ Tỷ tỷ, kỳ thật trong lòng sư đệ, tỷ vẫn là người quan trọng nhất mà.” Hoa Ngọc Phượng khe khẽ thở dài.

“ Người không cần nói tốt cho hấn, coi như Hoa Ngọc Loan ta nhìn lầm người rồi !” Hoa Ngọc Loan lạnh lùng nói.

“ Tỷ tỷ, ta không phải nói tốt cho hấn, kỳ thật hấn rất quan tâm người, không tin tỷ cứ nhìn xuống cửa sổ xem.” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng nói.

Hoa Ngọc Loan hừ lạnh một tiếng, tính không xem nhưng cuối cùng cũng không nhịn được, Hoa Nhược Hư đang đi qua đi lại bên dưới, ánh mắt không ngừng nhìn lên trên, chỉ là hấn tựa hồ không dám đi lên và Hoa Phi Mộng cũng không còn ở bên cạnh hấn.

Hoa Nhược Hư vừa thấy Hoa Ngọc Loan giận dữ bỏ đi, trong lòng lo lắng không thôi đành dùng hết sức đẩy Hoa Phi Mộng ra, vội vội vàng vàng đuổi theo, chỉ là khi tới Loan Phượng Các hấn lại do dự, Hoa Ngọc Loan bây giờ khẳng định đang rất giận dữ, hấn không biết bây giờ tiến vào là họa hay phúc nữa, bất quá khi thấy Hoa Ngọc Loan xuất hiện tại cửa sổ lại còn nhìn hấn, hấn rốt cục cũng hạ quyết tâm.

“ Giúp ta bảo với hấn, ta không muốn gặp mặt hấn nữa.” nhìn thấy Hoa Nhược Hư, Hoa Ngọc Loan tức giận nói với Hoa Ngọc Phượng.

“ Tỷ tỷ, tỷ tự đi mà nói với hấn, muội đi trước đây, bất quá có câu này muội nên nói trước với tỷ tỷ, sư đệ hấn là con người, không phải là mấy viên đá tỷ đã mang về đâu.” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng nói.

Hoa Ngọc Loan lúc còn nhỏ rất thích đi nhặt mấy viên đá nhỏ nhỏ xinh xinh về chơi đùa, mấy viên đá này cho tới giờ nàng cũng không để ai chạm vào, có lần Hoa Ngọc Phượng nhất thời tò mò cầm một viên lên ngắm nghía, sau viên đá đó bị Hoa Ngọc Loan vứt đi. Bất quá từ khi Hoa Ngọc Loan có thói quen nhặt đá đến khi nhặt được Hoa Nhược Hư về nàng cũng không nhặt thêm viên đá nào nữa.

63. Chương 13: Song Xu Tình Kiếp

Hoa Ngọc Loan dáng vẻ khấn trương, nghe tiếng bước chân của Hoa Nhược Hư tới phía sau bất quá lại như không để ý tới, nàng trong lòng còn rất muộn phiền. Mấy lời vừa rồi của Hoa Ngọc Phượng đã ảnh hưởng tới nàng.

Hoa Nhược Hư do dự một lúc, hấn cố lấy hết dũng khí ôm chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, cúi đầu khẽ gọi: “ Sử tỷ !”

“ Buông ta ra !” Hoa Ngọc Loan ngữ khí băng lãnh, nhưng không hề giãy dụa.

“ Sư tỷ, cho ta xin lỗi !” Hoa Nhược Hư cũng không nghe theo lời nàng, vẫn ôm nàng như cũ nhưng giọng nói tỏ vẻ hối hận.

Hoa Ngọc Loan tâm lý không ngừng xung động, nàng muốn đuổi hắn đi nhưng cuối cùng cũng là không nỡ, nhưng nếu cứ như vậy mặc cho hắn tự tung tự tác thì trong lòng nàng càng không chịu được, trong nháy mắt nàng trở nên do dự khó quyết.

“ Sư tỷ, người đừng nói gì có được không?” Hoa Nhược Hư ôm gọn lấy thân thể nàng, ngắm nghía dung nhan nàng mà nhẹ nhàng cầu khẩn.

“ Ta, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, chỉ cần ngươi đáp ứng với ta một điều, mọi chuyện trước kia ta không so đo nữa.” Hoa Ngọc Loan có vẻ đã hạ quyết tâm, hít một hơi thật sâu nói.

“ Sư tỷ người nói đi, ta, ta nhất định đáp ứng.” Hoa Nhược Hư mừng rỡ, cũng không hề nghĩ rằng yêu cầu thông thường này của Hoa Ngọc Loan hắn có thể đáp ứng được không.

“ Từ hôm nay ngươi không được rời khỏi Hoa Sơn, không được gặp lại Hoa Phi Mộng, cũng không được gặp Giang Thanh Nguyệt.” Hoa Ngọc Loan từng chữ từng chữ nói ra rõ ràng, lại còn thúc vào lòng hắn một cái, “ Còn nữa, ngươi cũng không được gặp Tuyết Du Du.”

“ Sư tỷ, ta, ta ” Hoa Nhược Hư không biết phải nói gì, điều kiện này làm hắn khó mà chấp nhận, hắn có thể không gặp Hoa Phi Mộng, cũng có thể không gặp Tuyết Du Du, nhưng Giang Thanh Nguyệt thì, hắn thật không thể.

“ Thế nào? Không nỡ phải không?” Hoa Ngọc Loan giả thoát khỏi lòng hắn, khuôn mặt như có làn sương bao phủ, lạnh lùng nói, “ Ngươi căn bản không hề yêu ta ! Ta là thê tử mới cưới của ngươi, nhưng ngươi lại vì Giang Thanh Nguyệt mà rời bỏ ta, ngươi cũng có thể vì Hoa Phi Mộng mà không để ý tới cảm nhận của ta, trong mắt không để ý tới ta mà hẹn hò với ả, ngươi còn tự tiện tặng cây Bích Ngọc tiêu kia cho Tuyết Du Du, ngươi có biết cây Bích Ngọc Tiêu đó đại biểu cho điều gì không?”

“ Sư tỷ, không phải vậy, không phải như người nói đâu, không phải thế đâu !” Hoa Nhược Hư lắp bắp, đột nhiên nhớ tới một chuyện làm tâm lý hắn giật thót một cái, ngữ khí có chút biến đổi, “ Sư tỷ, người làm sao biết chuyện ta tặng Bích Ngọc tiêu cho Du Du? Có phải Nhị sư tỷ nói cho người hay không?”

“ Ngươi muốn biết ta vì sao biết phải không? Ta nói cho ngươi hay, chính Tuyết Du Du nói cho ta biết, ngày đó ả dẫn người của Tứ đại thế gia tới đây, chính miệng nói với mọi người cây Bích Ngọc tiêu kia chính là tội chứng của người để lại, cũng ngầm nói với ta rằng đó chính là vật định tình của người dành cho nàng ấy. Như vậy chẳng phải ngươi tự tiện tặng tính vật đính ước của ta cho người khác ư !” Hoa Ngọc Loan mặt đỏ bừng, mỹ mục như lửa cháy.

“ Tính vật định tình? Ta thật sự không biết a. đó không phải là quà sinh nhật tỷ tặng cho ta sao?” Hoa Nhược Hư mơ hồ, trong lòng có chút chua xót, si ngốc nhìn Hoa Ngọc Loan, “ Sư tỷ, nói vậy người sớm đã biết ta không phải thái hoa tặc phải không?”

“ Ta biết, vậy thì sao? Ta muốn ngươi với tiểu nha đầu Du Du đó không được tốt lành, cho nên ta mới làm nhiều ra nhiều trò để mọi người nghĩ ngươi là người như vậy.” Hoa Ngọc Loan tức giận nói.

“ Sư tỷ, người có biết không, một tháng đó ta không có lấy một ngày yên ổn, người có biết lúc đó ta hy vọng người có thể xuất hiện ở bên ta như thế nào không? Ta hy vọng người ở đó để nói cho ta biết người tin rằng ta vô tội, nhưng mà, người lại không có. Sau ta lại từ miệng Nhị sư tỷ biết được người đã coi ta là thái hoa tặc, cũng không muốn nghe ta giải thích, ta tuy rất thương tâm nhưng cũng không trách người, bởi ta nghĩ sư tỷ người hẳn đã bị bọn họ đánh lừa, ta sao có thể trách người được?” Hoa Nhược Hư thì thào, trên mặt lộ ra một vẻ tựa cười mà không phải cười, có vẻ thương tâm lại có vẻ bất đắc dĩ, “ Nhưng mà, sư tỷ, người đã biết ta vô tội vì sao lại làm như vậy?”

Hoa Nhược Hư trong lòng rất khó tiếp nhận, Du Du vô duyên vô cớ hãm hại hắn, vốn khiến hắn rất khó chấp nhận, bây giờ hắn lại biết chính người mà hắn yêu thương nhất là người gián tiếp tham gia trong đó, hắn làm sao không đau lòng được chứ?

“ Đó là ngươi tự làm tự chịu !” Hoa Ngọc Loan hừ lạnh một tiếng, trong lòng cũng có chút áy náy, bắt quá nàng tâm cao khí ngạo không thể cúi đầu.

Hoa Nhược Hư thở dài, lắc lắc đầu, hai mắt hấn tràn ngập thần tình mất mát, chậm rãi rời khỏi phòng của Hoa Ngọc Loan. Hoa Ngọc Loan sững sốt định gọi hấn lại nhưng cũng không mở lời, chỉ oán hận liếc mắt trừng trừng bóng lưng hấn, nàng ngồi bên giường lòng đầy muộn phiền.

“ Nhị sư tỷ.” Hoa Nhược Hư tâm thần xao động, đến khi phát hiện Hoa Ngọc Phượng đang đứng trước mặt mới tỉnh lại.

“ Đi theo ta.” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng thở dài, xoay người đi về phía Phượng Các.

Hoa Nhược Hư ở Hoa Sơn lâu như vậy cũng là lần đầu tiên vào khuê phòng Hoa Ngọc Phượng, bất quá lúc này hấn không còn tâm tư gì để thưởng thức, chỉ là cảm thấy nơi này hơi khác so với phòng của Hoa Ngọc Loan.

“ Người đã biết rõ tính cách của tỷ tỷ vậy mà còn chọc tỷ ấy giận, có phải người cũng rất thích Hoa Phi Mộng không?” Hoa Ngọc Phượng tức giận nói, Hoa Nhược Hư giật mình nhìn nàng, cho tới giờ hấn chưa khi nào thấy nàng tức giận như vậy.

“ Người nói gì đi chứ? Tỷ tỷ bây giờ không để ý tới người, người có phải rất vui không?” Hoa Ngọc Phượng trong lòng phiền muộn, Hàm Sương tựa hồ phát hiện tình không ổn len lén chuồn ra khỏi phòng.

“ Nhị sư tỷ, không phải vậy, sư phụ tìm đệ có việc, đệ đến gặp sư phụ rồi chuẩn bị trở về, chỉ là không ngờ trên đường về bị Mộng nhi ngăn lại, nàng ấy muốn ta đi theo.” Hoa Nhược Hư gặp lại Hoa Ngọc Phượng, cảm giác trong lòng tốt lên rất nhiều, tâm lý cũng yên ổn lên một tí.

“ Hoa Phi Mộng bảo người đi thì người đi sao? Hai người các người sao lại ở cùng một chỗ?” Hoa Ngọc Phượng tựa hồ chưa bao giờ giận dữ đến như vậy, trừng trừng nhìn Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư đột nhiên trong lòng dâng lên cơn tức giận khó hiểu, Hoa Ngọc Phượng vẫn rất ôn nhu, cái gì cũng tin tưởng hấn sao bây giờ lại quát mắng hấn vậy chứ.

“ Ta thích ở cùng với nàng ấy đó, nhưng người có biết tại sao không? Người có biết sư phụ bảo ta làm gì không?” Hoa Nhược Hư đột nhiên gào lên trước mặt Hoa Ngọc Phượng.

“ Cha bảo người làm gì ta không biết, nhưng có quan hệ gì với chuyện người ở cùng với Hoa Phi Mộng chứ?” Hoa Ngọc Phượng tức giận nói.

“ Sư phụ bảo người không muốn lập gia đình, bảo ta tới khuyên người !” Hoa Nhược Hư rốt cục không nhịn được nói thẳng ra.

“ Là thật sao?” Hoa Ngọc Phượng đột nhiên buông mình ngồi xuống, trên mặt xuất hiện dáng vẻ yếu đuối, “ Cha muốn ta xuất giá ư?” Hoa Ngọc Phượng thì thào tự nói, Hoa Nhược Hư lúc này không khỏi có chút hối hận, hối hận mình không nên nói ra chuyện này.

“ Người có phải cũng như cha, hy vọng ta mau chóng xuất giá không?” Hoa Ngọc Phượng đột nhiên ngừng đầu lên bình tĩnh nhìn Hoa Nhược Hư, trong ánh mắt tràn đầy phức tạp.

“ Sư phụ nói muốn thỏa mãn di nguyện của sư nương, tìm cho tỉ một người chồng tốt, đệ nghĩ sư phụ cũng là vì tỷ mà thôi.” Hoa Nhược Hư không dám nhìn nàng, thì thầm nói.

“ Ta hỏi có phải người cũng mong như vậy không? Từ nhỏ tới lớn người chưa từng nói dối ta, hôm nay người cũng dùng gạt ta.” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng nói.

“ Không, không, không phải vậy.” Hoa Nhược Hư trong lòng không biết hô hoán bao nhiêu lần nhưng thủy chung không phát ra lời nào, hấn không biết nên nói như thế nào, trong lòng lại âm thầm nhắc nhở chính mình: Hoa Nhược Hư à Hoa Nhược Hư, người phải biết bao nhiêu là đủ chứ, bằng không sư phụ cũng sẽ không tha thứ cho người. Nhưng trong lòng hấn lại có một giọng nói khác phản bác: người không thể như vậy, chẳng lẽ người bây giờ còn không rõ lòng nàng sao? Người không thể làm tổn thương nàng, người không thể tự gạt mình được, người cũng rất thích nàng mà !

“ Ta biết rồi, người không cần phải nói, người có thể đi rồi.” Hoa Ngọc Phượng sắc mặt trở nên vô cùng thất vọng, khuôn mặt vốn hồng nhuận đã trở thành trắng bệch, nàng ngơ ngẩn phát tay, nói ra mấy chữ này tựa hồ đã tiêu hao hết toàn bộ khí lực của nàng.

Nghe tiếng cửa khe khẽ đóng lại, Hoa Ngọc Phượng rớt cục không kìm chế được mà bật tiếng khóc. Nàng sớm đã thích hẳn, thích hẳn nhả nhận, thích cái khí chất thư sinh của hẳn, thích hẳn thành thật, cũng thích hẳn si tình với tỷ tỷ. Nàng chưa từng nghĩ tới mình cùng hẳn sẽ rằng long đầu bạc, chỉ muốn trên Hoa Sơn này bảo vệ hẳn, lặng yên mà bảo vệ hẳn cả đời. Nhưng nguyện vọng này nàng đã vô pháp thực hiện, mà người phá vỡ giấc mộng này cũng chính là hẳn.

Hoa Nhược Hư ngây dại đứng trước cửa phòng nàng, tiếng khóc của nàng vang lên rõ ràng trong đầu hẳn, hẳn thở dài, do dự thật lâu cũng không biết nên rời đi hay tiến vào.

“Thiếu gia, cả Hoa Sơn ai cũng biết tâm ý tiểu thư đối với người, vì sao người lại khờ khạo vậy?” Hàm Sương tức giận nói, tiểu nha đầu này vốn trốn ở ngoài nghe lén, giờ gặp Hoa Nhược Hư cứ như vậy muốn bỏ đi trong lòng cảm thấy bất bình thay cho Hoa Ngọc Phượng.

“Thiếu gia, nếu bây giờ người không quay lại, từ nay về sau người sẽ không còn là thiếu gia của ta nữa, nhất gan, ta không có thiếu gia như vậy.” Hàm Sương trừng mắt liếc Hoa Nhược Hư. Hàm Tuyết và Hàm Sương từ nhỏ đến lớn đối đãi với Hoa Nhược Hư cũng không kiêng kị gì, bây giờ tự nhiên không còn sợ hẳn nữa.

Hàm Sương thấy hẳn không phản ứng gì đành hăm hừ chạy vào trong.

Hoa Nhược Hư trong lòng không biết phải làm sao, đi vào hay rời đi, hẳn không thể quyết được, nếu cứ vậy rời đi hẳn có thể sẽ hối hận cả đời, nhưng nếu đi vào hẳn không biết ngày sau phải ăn nói thế nào với Hoa Thiên Vân, làm sao đối mặt với Hoa Ngọc Loan.

“Tỷ tỷ, người nói cho ta biết ta nên làm gì bây giờ đây?” Hoa Nhược Hư nhắm mắt lại, trong lòng không khỏi nhớ đến Hoa Thiên Tinh, trước kia có chuyện gì khó khăn, đến thời điểm mấu chốt Hoa Thiên Tinh cũng đều mách bảo cho hẳn nhưng bây giờ phương hồn nàng đã không còn nữa rồi.

“Đệ đệ, tỷ tỷ không phải đã nói rồi sao? Đừng làm chuyện gì có lỗi với người đệ yêu, nếu không tỷ tỷ sẽ rất tức giận.” một thanh âm đột nhiên vang lên trong lòng hẳn khiến hẳn cả kinh, cơ hồ hoài nghi mình đang nằm mộng.

“Tỷ tỷ, là người sao? Thật sự là người sao?” Hoa Nhược Hư thầm gọi, nhưng không có âm thanh nào đáp lại.

“Chẳng lẽ là ảo giác? Nhưng vừa rồi thanh âm kia rõ ràng là tiếng của tỷ tỷ mà.” Hoa Nhược Hư trong lòng một mớ hỗn độn.

“Tỷ tỷ, người rốt cuộc ở nơi nào? Tỷ nhất định còn sống ở trên đời, nhất định còn sống mà.” Hoa Nhược Hư thì thào trong lòng.

Tiếng khóc trong phòng tựa hồ đã dứt, Hoa Nhược Hư cũng không còn do dự nữa dứt khoát đẩy cửa bước vào.

“Tiểu Sương, người ra ngoài đi, ta muốn nói chuyện với Nhị sư tỷ.” nhìn thấy Hàm Sương đang an ủi Hoa Ngọc Phượng, Hoa Nhược Hư mỉm cười nói.

Hàm Sương tựa hồ có chút ngạc nhiên bất quá sắc mặt lộ vẻ vui mừng, nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của hẳn liền chạy ào ra ngoài.

“Người không cần lo lắng, nếu có người tới cầu thân, ta nhất định sẽ đồng ý.” Hoa Ngọc Phượng đứng dậy, quay lưng về phía hẳn, nàng tựa hồ đã khôi phục sự bình tĩnh, chỉ là giọng nói có chút lãnh đạm.

“Nhị sư tỷ, người nói thật không? Người nói thì phải giữ lời đó.” Hoa Nhược Hư cười cười nói.

“Ta đương nhiên nói thật !” Hoa Ngọc Phượng xoay người trừng trừng nhìn hẳn, trong lòng lại vừa chua xót vừa thêm phần ủy khuất.

“Nhị sư tỷ, ta bây giờ đến cầu thân người, người có đồng ý không?” Hoa Nhược Hư bộ dạng giả hoạt, cười hì hì nhìn nàng.

“Người, người nói cái gì?” Hoa Ngọc Phượng bất ngờ đứng như trời trồng, thật lâu sau mới ngơ ngác hỏi lại, nàng thật sự hoài nghi điều mình mới vừa nghe.

“ Nhị sư tỷ, cho ta lấy người làm vợ được không?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng đi về trước hai bước, giơ tay ôm nàng vào lòng, thủ thủ bên tai nàng.

“ Người, người không sao chứ?” Hoa Ngọc Phượng đẩy hắn ra, thần tình hoài nghi.

“ Nhị sư tỷ, ta không sao, ta là thật lòng mà.” Hoa Nhược Hư cảm giác như bị châm chọc, hắn không sao tưởng được Hoa Ngọc Phượng lại có phản ứng như vậy.

“ Được rồi, coi như ta không nghe lắm, cũng coi như ngươi thật tâm nhưng ta nói cho ngươi nghe, ta sẽ không đáp ứng với ngươi.” Hoa Ngọc Phượng hít một hơi sâu, cố gắng giữ cho mình bình tĩnh, nhưng dù cố gắng ra sao giọng nói run run đã tố cáo hết mọi điều.

“ Nhị sư tỷ, người không thể nói mà không giữ lời, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, người vừa mới nói sẽ đáp ứng bất kỳ ai tới cầu thân mà.” Hoa Nhược Hư trong lòng cảm giác vô lực, thấu hiểu tâm tình nữ nhân thật khó như dò kim đáy bể, nói như vậy thực không sai chút nào.

“ Ta là tiểu nữ tử, không phải quân tử gì, lời vừa rồi coi như ta chưa nói, chuyện hôm nay cũng coi như chưa xảy ra, từ nay về sau, ngươi là sư đệ ta, à không, là tỷ phụ của ta, mọi thứ khác đều không phải.” Hoa Ngọc Phượng nói rất nhanh, tựa hồ có chút nóng vội

“ Nhị sư tỷ, người không thể đùa như vậy được?” Hoa Nhược Hư dở khóc dở cười.

64. Chương 14: Thiên Tinh Hữu Tấn

“ Người có thể chối sao ta lại không thể chứ? Ngươi vừa rồi muốn ta gả cho người khác, bây giờ lại đổi ý muốn kết hôn với ta, người làm một đại nam nhân mà còn có thể nuốt lời như cơm bữa, ta chỉ là một tiểu nữ tử sao không thể làm được chứ?” Hoa Ngọc Phượng nhàn nhạt nhìn Hoa Nhược Hư khiến hắn nhất thời không biết nói gì.

Hoa Nhược Hư giương mắt nhìn Hoa Ngọc Phượng, nàng cũng không chịu yếu thế mở miệng đôi mắt đáp lễ lại hắn, hai người cứ như vậy mà tròn xoe đôi mắt nhìn nhau thật lâu, Hoa Nhược Hư trong lòng lúng túng không thôi, hắn như thế nào cũng không nghĩ sự tình lại diễn ra như bây giờ, phản ứng của Hoa Ngọc Phượng thật sự là ngoài dự liệu của hắn.

“ Nhị sư tỷ, người nói đi, rốt cuộc thế nào mới bằng lòng đáp ứng ta ?” Hoa Nhược Hư cuối cùng cảm thấy chán nản, chuẩn bị đầu hàng.

“ Dù thế nào ta cũng không đáp ứng ngươi.” Hoa Ngọc Phượng không hề có ý nhượng bộ, nhãn châu đảo quanh nói, “ Bất quá, ngươi có thể đưa ra một yêu cầu, có lẽ ta sẽ đáp ứng với ngươi.”

“ Nhị sư tỷ, yêu cầu của ta không phải người đã biết rồi sao? Đó chính là yêu cầu của ta.” Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ nói.

“ Vậy không còn cách nào rồi, ta sẽ không đáp ứng với ngươi, ngươi cũng không cần lãng phí thời gian ở đây nữa, chỉ bằng người đi cầu xin sư tỷ, bằng không thì từ nay về sau nói không chừng tỷ tỷ cũng không thêm để ý ngươi nữa đâu.” Bộ dạng Hoa Ngọc Phượng bây giờ so với dáng vẻ ôn nhu thường ngày có điểm bất đồng, tựa hồ có thêm một chút điều ngoa của thiếu nữ vào đó.

Nói đến Hoa Ngọc Loan. Hoa Nhược Hư sắc mặt có chút buồn bã, hắn khẽ thở dài không nói gì nữa, không khí trong phòng đột nhiên trầm mặc hẳn lên.

“ Đệ đi đây !” Hoa Nhược Hư xoay người lại thấp giọng nói, dáng vẻ tràn ngập u buồn.

“ Chờ một chút, ngươi bây giờ đi đâu?” Hoa Ngọc Phượng sững sốt gọi hắn lại.

“ Đệ đi ra ngoài một chút.” Hoa Nhược Hư nén cười nói.

“ Không được đi ! Ngươi có phải lại muốn tìm Hoa Phi Mộng không?” Hoa Ngọc Phượng thân người nhất tể đã xuất hiện phía trước mặt hắn.

“ Tỷ tỷ bây giờ còn đang tức giận, ngươi còn đi tìm ả sao?” thấy hắn không nói lời nào, Hoa Ngọc Phượng nghĩ mình đã đoán trúng, tức giận nói.

“ Nhị sư tỷ, người đứng là vẫn còn quan tâm đến ta.” Hoa Nhược Hư đột nhiên cười hớn hở, hai tay ôm chầm lấy nàng, không để nàng kịp kháng cự đã hôn ngay vào đôi môi nàng.

Hoa Ngọc Phượng miệng ô ô muốn nói gì đó, hai tay nhẹ nhàng đẩy hắn ra, bắt quá trong chốc lát dường như đã từ bỏ ý tưởng này. Hoa Nhược Hư hai tay ôm chặt lấy thắt lưng nàng, nhẹ nhàng nhẹ nhàng mút lấy đôi môi đỏ mọng của nàng, vẻ mặt Hoa Ngọc Phượng lúc này trở nên kiều diễm gợi tình, bắt đầu đáp lại nụ hôn của hắn. Thân thể nàng càng ngày càng mềm mại, dần dần cả người vô lực ngã vào lòng hắn.

“ Ta không đi được không?” Hoa Nhược Hư thủ thỉ.

“ Không được !” Hoa Ngọc Phượng thở hào hển nhưng lại quả quyết cự tuyệt, đột nhiên nàng giãy khỏi vòng tay của hắn lùi lại mấy bước, bộ ngực nàng còn đang căng căng lên, rõ ràng lúc này nàng trong lòng rất kích động.

“ Được, vậy ta đi đây, ta về phòng mình cũng không đi tìm Hoa Phi Mộng nữa.” Hoa Nhược Hư cảm giác có chút thất vọng, bắt quá tâm lý cũng giãn ra rất nhiều.

“ Người đi tìm tỷ tỷ đi, tính cách của tỷ tỷ ta hiểu rõ nhất mà.” Hoa Ngọc Phượng nói, “ Tỷ tỷ không hề muốn chia sẻ nam nhân của mình với người con gái nào khác, cả ta cũng không ngoại lệ, cho nên từ nay về sau người đừng tới tìm ta, vạn nhất để tỷ tỷ biết, ta cũng không biết phải làm gì nữa. Bất quá người yên tâm, ta sẽ đi nói với cha, ta sẽ không lập gia đình đâu.”

“ Tỷ tỷ mặc dù hận người ở cùng nữ nhân khác, nhưng người nếu bây giờ đi tìm tỷ ấy, tỷ tỷ nhất định sẽ không đuổi người, người cứ để tỷ ấy la hét một hồi rồi nhất định sẽ tha thứ cho người.” Hoa Ngọc Phượng tiếp tục nói.

“ Ta sẽ đi tìm sư tỷ, nhưng không phải bây giờ.” Hoa Nhược Hư nhàn nhạt nói, ngữ khí không biết đang mang cảm giác gì, sau đó lại nhìn Hoa Ngọc Phượng, “ Từ nay về sau ta cũng vẫn tới tìm nàng.”

Tiếng tiêu dăng dặc từ đỉnh Hoa Sơn vang lên xuyên thấu trời xanh. Hoa Nhược Hư chuyên tâm thổi lên một khúc mà cả hắn cũng không biết tên gì, Hoa Sơn nhiều năm qua đã không được nghe tiếng tiêu của hắn. Trên tay hắn chỉ là một cây trúc tiêu bình thường, mặc dù âm chất kém xa so với Bích Ngọc tiêu Hoa Ngọc Loan tặng cho hắn nhưng tiêu này là dụng tâm mà thổi nên bản thân vẫn mang theo mị lực của hắn trong đó.

Tiếng tiêu ký thác cơn sầu trong lòng hắn, sự bàng hoàng trong lòng hắn. Trong lòng hắn từng chỉ có Hoa Ngọc Loan, hắn từng nghĩ mình sẽ không yêu ai khác nữa, vậy mà, nữ tử bên cạnh hắn càng ngày càng nhiều, hắn không biết cái gì đã làm hắn thay đổi. Mặc dù tận đáy lòng hắn vẫn yêu Hoa Ngọc Loan như xưa, bất kể nàng làm gì hắn vẫn yêu nàng, nhưng mà bây giờ hắn tựa hồ không thể kháng cự tình yêu của những cô gái khác, thậm chí hôm nay, hắn lại chủ động cầu thân với Hoa Ngọc Phượng. Vì sao lại như vậy? Phải chăng nửa năm sống trong giang hồ đã thay đổi hoàn toàn bản tính của hắn?

Hắn thật sự không biết.

Hắn nhất định không từ bỏ Hoa Ngọc Loan, hắn sẽ làm hết tất cả yêu cầu của nàng, nhưng muốn hắn phải rời khỏi những nữ tử khác, hắn biết chính hắn không thể làm được. Hắn bây giờ thật sự không biết nên làm sao.

Tiếng tiêu cuối cùng cũng dừng lại, mà bên cạnh hắn đã xuất hiện một thân ảnh mảnh dẻ.

“ Nhược Hư, ta nghĩ ta phải đi thôi, có lẽ ta thật sự không nên ở đây mà ép buộc người, bắt quá ta tin không lâu nữa người sẽ rời khỏi Hoa Sơn, lúc đó ta sẽ đến tìm người.” Hoa Phi Mộng ôn nhu nói.

Hoa Nhược Hư đưa mắt nhìn Hoa Phi Mộng chậm rãi biến mất, hắn lại cảm thấy một trận phiền muộn bất an, lòng hắn bây giờ thực quá rối bời. Đôi khi hắn thật muốn nửa năm qua chỉ như một giấc mộng, tỉnh mộng rồi sẽ không có gì xảy ra, nhưng hắn rõ ràng nhận thức được đó không phải là mộng, hết thảy đều là sự thật.

Hoa Phi Mộng trong lòng có một chút mất mát, lại có cảm giác được giải thoát, nàng cuối cùng cũng không thể làm được việc mà nàng không muốn làm, có thể một ngày nào đó nàng sẽ có thể yêu hấn mà không còn cổ kị nào.

“ Mộng tỷ, nhiệm vụ hoàn thành chưa?” vừa đến chân núi Hoa Sơn, một thanh âm nho nhỏ truyền đến tai nàng.

“ Thánh nữ, thực xin lỗi, ta không thể làm được, kỳ thật, nếu thật sự muốn làm chuyện này, ta nghĩ nàng ta sẽ là nhân tuyển thích hợp hơn.” Hoa Phi Mộng nhàn nhạt nói.

“ Nguyệt tỷ hiện tại có chuyện trọng yếu không thể bỏ được.” vị thánh nữ kia thở dài, “ Quên đi, chuẩn bị đi Kim Lăng, ở đó có chuyện quan trọng hơn, bất quá, nếu không có gì ngoài dự tính, Hoa Nhược Hư cũng sẽ sớm đến Kim Lăng thôi.”

“ Xin thánh nữ nói rõ.” Hoa Phi Mộng hơi giật mình nói.

“ Đến Kim Lăng Diệp gia, giết Diệp Vũ Ảnh, ít nhất cũng phải làm mất đi sức ảnh hưởng của ả đối với bạch đạo.” Thánh nữ nhẹ nhàng nói, giọng nói trở nên lãnh túc vô bì, “ Chúng ta không cho phép kẻ nào có thể uy hiếp đến địa vị của chúng ta được.”

Hoa Ngọc Phượng tựa người vào cánh cửa, vài lần muốn đi ra ngoài nhưng nàng vẫn cố gắng áp chế ý nghĩ đó lại.

Hoa Ngọc Loan thì lẳng lặng ngồi trước cửa sổ, cánh cửa chỉ hơi khép lại tựa hồ cũng đang chờ đợi điều gì.

Trống canh ba vang lên, đèn phòng Hoa Ngọc Loan vẫn còn sáng, nàng vẫn ngồi trước cửa sổ, vẫn đang chú tâm lắng nghe tiếng bước chân quen thuộc vang lên.

Ánh đèn trong phòng Hoa Ngọc Loan đã tắt, đồng thời đèn phòng Hoa Ngọc Phượng cũng lặng lẽ tắt theo.

Hoa Nhược Hư rốt cuộc cũng đến phòng Hoa Ngọc Loan, quả nhiên như lời Hoa Ngọc Phượng nói, Hoa Ngọc Loan không hề cự tuyệt khi hấn đến mà căn bản nàng đang đợi hấn. Khi Hoa Nhược Hư ôm nàng vào lòng, trên khóe miệng nàng lộ ra một tia biểu tình thắng lợi, nàng biết, hấn nhất định sẽ đến.

Việc Hoa Phi Mộng rời đi đã làm cho Hoa Sơn tựa hồ khôi phục lại vẻ yên bình, Hoa Ngọc Loan cũng không đòi hỏi Hoa Nhược Hư điều gì nữa, đối với hấn nàng trở nên ôn nhu như nước.

Bất quá, mọi sự trên đời này luôn thay đổi rất nhanh, sáng ngày hôm đó có người mang đến cho Hoa Nhược Hư một phong thư khẩn.

Hoa Nhược Hư nghi hoặc mở ra, bên trong là một chiếc khăn tay, trên khăn tay thêu một nữ tử mỹ lệ, là khăn tay của Hoa Thiên Tinh. Trên khăn tay còn có hai chữ: Kim Lăng !

Kim Lăng, hơn một tháng trước, trong đầu hấn thường xuyên vô cớ xuất hiện địa danh này, lúc đó trong lòng hấn dường như có một lực lượng nào đó thôi thúc hấn phải đi đến đây, nếu không vì sự tình của Tuyết Du Du, hấn bây giờ có lẽ đã sớm ở nơi này rồi. Bây giờ thì hấn có thể khẳng định, nhất định là Hoa Thiên Tinh ở nơi này đợi hấn, bởi vì, ngoại trừ nàng ra, sẽ không ai có thể tạo nên một bức tranh giống nàng đến như vậy.

Kim Lăng, hấn phải đến Kim Lăng một chuyến.

“ Sư tỷ, ta phải đi thôi.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy Hoa Ngọc Loan, ôn nhu nói.

“ Nhớ về sớm một chút nhé !” lần này Hoa Ngọc Loan không hỏi hấn nguyên do thực sự là việc ngoài dự liệu, nàng chỉ ôn nhu dặn dò hấn mà thôi.

Sau khi Hoa Nhược Hư đi rồi, đến ngày hôm sau Hoa Ngọc Loan cũng rời khỏi Hoa Sơn, bảy ngày sau tới lược Hoa Ngọc Phượng rời đi, bởi trong giang hồ lại xảy ra một đại sự, do Hoa Thiên Vân đã thoái ẩn giang hồ nên việc này lão hoàn toàn giao hết cho nữ nhi mình xử trí.

Các đại môn phái trong võ lâm, ngoại trừ Ma Cung và các môn phái hắc đạo cấp thấp, đều có một số đệ tử đột nhiên thân vong, mà nguyên nhân tử vong cũng rất nhiều, nhưng lại có một số điểm giống nhau, trên

người bọn họ đều mang vết thương trí mạng, hình như là bị thương bởi võ công của các môn phái bạch đạo khác. Một gã đệ tử Võ Đang chết dưới Thiếu Lâm Kim Cang chưởng, một gã đệ tử khác thì chết bởi Nga My kiếm pháp, còn Nga My lại có đệ tử chết bởi Phiêu Diêu kiếm pháp của Côn Lôn, lại có gã đệ tử chết bởi Tân Phân kiếm pháp của phái Thanh Thành. Những chuyện như thế này liên tục phát sinh nhiều không kể xiết, giữa các phái lại nảy sinh xung đột.

Diệp Bất Nhị cùng Diệp Vũ Ảnh hai người liên thủ triệu tập Thất đại môn phái cùng đại biểu của Tứ đại thế gia gặp nhau tại Kim Lăng Diệp gia giải quyết trường phân tranh này.

Kim Lăng, là đất phồn thịnh suốt sáu triều (lục triều kim phần chi địa), sự phồn hoa của nó không cần nói cũng biết.

Hoa Nhược Hư lang thang dạo quanh trong thành Kim Lăng, hần tới Kim Lăng mới được một ngày nhưng hần không thể nào tìm được Hoa Thiên Tinh cũng bởi trên chiếc khăn tay kia ngoài hai chữ Kim Lăng không còn thêm manh mối nào khác.

“ Hoa huynh đệ, có thể nể mặt uống một chén không?” một giọng nói vang rền từ trên đầu hần truyền đến, Hoa Nhược Hư ngẩng đầu phát hiện phía đối diện từ lâu có một người đang nâng chén hướng về hần, mà người này hần như thế nào cũng không thể ngờ được, đó chính là Phong Bình.

Hoa Nhược Hư ngồi đối diện trước mặt Phong Bình, hình dáng Phong Bình bây giờ tựa hồ có thay đổi không nhỏ, cũng có thể nói là không có thay đổi, bởi vì Phong Bình lúc này không có gì khác với Phong Bình mà hần gặp lần đầu tiên.

“ Phong đại ca, lâu rồi không gặp !” Hoa Nhược Hư thở dài nói.

“ Hoa huynh đệ, đến bây giờ ngươi còn chịu gọi ta một tiếng đại ca, Phong Bình ta vậy là quá đủ rồi.” Phong Bình ngửa đầu ực một ngụm rượu, Hoa Nhược Hư lại châm thêm cho hần một chén.

“ Lại đây, chúng ta cạn hết bát này.” Phong Bình lại uống một hơi hết sạch.

Hoa Nhược Hư thoáng chần chừ, dù không muốn nhưng hần cũng bưng bát lên uống.

“ Phong Bình ta là tửu quỷ, ta không biết làm sao để xin lỗi ngươi, ta chỉ có thể mời Hoa huynh đệ ngươi uống hết bát này.” Nhìn Hoa Nhược Hư cạn hết bát rượu, giọng Phong Bình trở nên có chút sâu sắc, “ Từ giờ trở đi, Phong Bình ta, không còn là huynh đệ của ngươi nữa, bởi vì, ta không có tư cách này !”

“ Phong đại ca, chuyện cũ đã qua đừng để trong lòng nữa.” Hoa Nhược Hư trầm mặc một lúc nói, trong lòng hần cảm giác có gì đó không đúng, trong khoảng thời gian rồi đã hình như có chuyện gì xảy ra với Phong Bình.

“ Hoa huynh đệ ngươi khoan dung độ lượng, ngươi có thể tha thứ cho ta nhưng Phong Bình ta lại không thể tha thứ cho chính mình, hôm nay nhân tiện cáo biệt ở đây, trước khi chia tay, ta có một câu muốn nói với Hoa huynh đệ: làm người đừng quá khoan dung, hạng người như Phong Bình ta, thật sự không đáng để người kết giao !” Phong Bình nói xong xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ.

“ Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lại, ...” Phong Bình lại bắt đầu ngâm khúc “ Tương tiến tửu”, ngữ khí vẫn hào sảng như xưa, so với lần đầu tiên Hoa Nhược Hư nghe được cơ hồ không có phân biệt, chỉ có điều, lần này lại có phần tang thương.

Hoa Nhược Hư ngây ngốc ngồi đó, trong lòng cảm thấy mất mát.

Một màu thúy lục xuất hiện trước mặt hần, vẫn là khuôn mặt mỹ lệ đó, vẫn là cái vẻ triu mến đó.

“ Hoa đại ca, không nhận ra Du Du sao?” giọng nói thật nhỏ nhẹ.

“ Du Du lâu rồi không gặp, muội, có khỏe không?” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài, đây là người từng làm cho hần thân bại danh liệt, người làm cho hần trong giang hồ mang cái biệt danh Hái hoa tặc đáng khinh, là người khiến hần chịu sự dày vò, cũng là người làm cho hần bị người ta không ngừng truy sát, trong lòng hần đối với nàng vừa có oán hận vừa có bất mãn, nhưng giờ đây nhìn thấy nàng hiện diện mặt hần, trong lòng hần lại có cảm giác nói không nên lời, mặc dù hần không biết đây là cảm giác gì nhưng chắc chắn đó không phải là oán hận.

“ Không có Hoa đại ca, Du Du làm sao khỏe được chứ ?” Tuyết Du Du lí nhí nói.

Hoa Nhược Hư trong lòng lại có chút buồn bực, không biết Tuyết Du Du rốt cuộc suy nghĩ cái gì, vốn hẳn nghĩ Tuyết Du Du không muốn ở cùng hắn cho nên mới cố ý hăm dọa hắn, hiện tại sự tình có vẻ lại không phải như vậy.

“ Hoa đại ca, nơi này nói chuyện không tiện, chúng ta đến nơi khác được không?” Tuyết Du Du dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Hoa Nhược Hư, hắn yên lặng gật đầu.

Trên sông Tần Hoài, Tuyết Du Du cùng Hoa Nhược Hư ngồi ở đầu thuyền.

Trong khoang thuyền vắng vắng tiếng đàn.

Ca nữ trên thuyền buồn bực không thôi, cặp tình nhân như Hoa Nhược Hư nàng ta lần đầu tiên mới thấy, bất quá cũng đã được cho tiền nên mới không biểu lộ ra ngoài.

Chú thích:

Kim Lăng là thành phố Nam Kinh ngày nay.

Lục triều : sáu triều đại đã đóng đô ở Kim Lăng gồm Đông Ngô, Đông Tấn, Tống, Tề, Lương và Trần.

Tặng các bạn bài ” Kim Lăng hoài cổ” làm quà chia tay.

”Ngọc thụ ca tàn vương khí chung

Cảnh Dương bình hợp thú lâu không

Thu ngô viễn cận thiên quan trùng

Hoà thử cao đề lục đại cung

Thạch yển phát vân tình diệp vũ

Giang đồn xuy lãng dạ hoàn phong

Anh hùng nhất khứ hào hoa tận

Duy hữu thanh sơn tự Lạc trung ”

– Bản dịch của Trần Trọng San –

”Ngọc thụ im rồi hết khí vương,

Cảnh Dương quân nhóm bỏ lầu không.

Mả ngàn quan cũ cây man mác,

Cung sáu triều xưa lúa chập chùng.

Mưa tạnh, én vờn mây trước núi,

Gió đêm cá thối sóng bên sông.

Anh hùng vắng bóng hào hoa hết,

Núi vẫn xanh màu tựa Lạc Trung ”

65. Chương 15: Du Du Tình Thâm

Hoa Nhược Hư không biết Tuyết Du Du có ý định gì lại dẫn hắn đến một chỗ như thế này, hắn mặc dù không biết rõ nơi đây nhưng cũng nhận ra đất này là chốn hương hỏa.

“Hoa đại ca, huynh nói những nữ tử được thờ phụng nơi đây có đáng thương hay không?” Tuyết Du Du bắt giặc nhẹ nhàng hỏi.

“Có thể, tuy nhiên các nàng cũng không hy vọng được người khác thương hại đâu.” Hoa Nhược Hư ngẫm nghĩ nói.

“Kỳ thật, chẳng mấy ai trời sinh lại muốn như vậy, có lẽ các nàng ấy từng được trải qua cuộc sống xa hoa, nhưng các nàng lại càng hy vọng có một nam nhân thật lòng yêu thương mình hơn, cho dù nam nhân này có cùng khổ đến đâu, các nàng cũng tuyệt đối nguyện ý.” Tuyết Du Du chậm chậm nói, trên mặt hiện lên một vẻ chín chắn mà đáng ra ở tuổi nàng không có được.

“Có rất nhiều nam nhân trước đây xung xoe các nàng bằng lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển, tiếc rằng thông thường những nam nhân này chỉ mong muốn chiếm đoạt thân thể các nàng, sau đó thì tiện tay vứt sang một bên. Hoa đại ca, huynh nói những nam nhân như vậy có phải là vô trách nhiệm, có phải là rất vô sỉ hay không?” Tuyết Du Du bình tĩnh nhìn Hoa Nhược Hư cất tiếng hỏi khiến cho trống ngực của hắn không ngừng đập thình thịch.

“Hoa đại ca, huynh có phải cũng giống như những gã nam nhân này?” Tuyết Du Du mang ánh mắt dời đi, không nhìn hắn nữa, chỉ cất lên tiếng thở dài thườn thượt.

“Du Du, ta.....” Hoa Nhược Hư ngẫm hiểu được ý tứ của nàng, vừa muốn phản bác nhưng lại chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.

“Hoa đại ca, huynh còn nhớ lời thề ngày đó chẳng?” Tuyết Du Du nói xong chậm rãi đứng dậy, thân thể lẳng không nhẹ nhàng đáp trên mặt đất, sau đó không quay đầu lại, cứ thế thướt tha bỏ đi về trước. Hoa Nhược Hư thoáng ngây ra, vội vã đuổi theo nàng.

Tuyết Du Du chậm rãi tiêu sái tiến về trước, còn Hoa Nhược Hư cũng sát gót theo sau, cứ thế hướng thẳng về phía khách điểm nơi nàng nghỉ chân.

“Du Du, sao muội lại đến nơi này?” Hoa Nhược Hư rốt cuộc cũng mở miệng.

“Huynh vì cố gì nói không giữ lời?” Tuyết Du Du không đáp lại vấn đề của hắn, bất chợt lên tiếng hỏi.

“Du Du, ta đã nói ta nhất định sẽ làm được!” Hoa Nhược Hư nhỏ giọng trả lời.

“Huynh đã nói sẽ chiều cổ cho ta cả đời này, kết quả thì sao? Âm thầm bỏ đi, đến một tiếng nói với ta cũng không thốt được!” Tuyết Du Du quay sang Hoa Nhược Hư hét lên. “Huynh có biết, một người nam nhân không được tùy tiện hứa hẹn, nếu đã hứa rồi nhất định phải giữ lời.”

“Ta vốn muốn cầu thân với cha muội, bất quá ta còn chưa kịp mở miệng, ông liền nói cho ta biết, muội đã có hôn ước. Muội nói ta phải mở lời với ông thế nào hả?” Giọng nói của Hoa Nhược Hư tràn đầy cảm giác bất đắc dĩ.

“Cha ta là cha ta, ta là ta, người huynh muốn cưới là ta, không phải cha ta, sao huynh không tự đến hỏi ta chứ? Huống chi, cho dù ta có hôn ước thì sao? Cho dù ta có đi lấy người khác, huynh đã nói thì nhất định phải làm được, huynh đã nói sẽ chiều cổ cho ta cả đời mà, trừ phi ta chết đi, bằng không huynh nhất định phải lo lắng cho ta!” Tuyết Du Du mặt cười như ẩn sương, tức tối trừng mắt nhìn Hoa Nhược Hư, ánh mắt kia khiến cho Hoa Nhược Hư có chút cảm giác chịu không nổi.

“Du Du, thật xin lỗi, là ta không nên lặng lẽ bỏ đi.” Hoa Nhược Hư thở dài một hơi, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái. Hắn trước nay chưa từng nghĩ qua, Tuyết Du Du là vì nguyên nhân này mà hãm hại hắn.

“Hoa đại ca, ta bây giờ chỉ có một câu hỏi, huynh có nguyện ý thực hiện lời hứa của mình hay không?” Tuyết Du Du sắc mặt có chút hòa hoãn lại, bất quá hai mắt vẫn bức ép nhìn hắn như cũ.

Hoa Nhược Hư gật gật đầu, hắn còn có thể nói không muốn hay sao? Tuyết Du Du nói không sai, một người nam nhân nói ra được thì phải làm được, nếu làm không được thì đừng nên hứa hẹn tùy tiện.

“Nếu còn ai đó ép buộc huynh, huynh có âm thầm mà chạy trốn nữa không?” Tuyết Du Du nói chỉ có một vấn đề, nhưng vẫn tiếp tục gạ hỏi.

“Du Du, ta bây giờ đáp ứng với muội, trừ phi ta chết đi, nếu không ta nhất định đem muội theo bên cạnh, lo lắng thật tốt cho muội.” Hoa Nhược Hư giọng nói mang vẻ trịnh trọng.

“Có thật không? Ôi tốt quá, ta chỉ sợ huynh không cần ta nữa!” Tuyết Du Du đột nhiên bật cười khanh khách, thân thể mềm mại nhào mạnh vào lòng Hoa Nhược Hư, hai tay ôm chặt lấy cổ hắn, giọng nói thoảng chốc đã trở nên dịu ngọt vô cùng.

“Du Du, muội sao lại....” Hoa Nhược Hư có chút phản ứng không kịp, Tuyết Du Du đã hành động quá nhanh.

“Là người ta bỏ nhà ra đi, bây giờ chẳng ai cần đến nữa, nếu huynh mà không chấp nhận ta, ta cũng không còn đất để đi nữa. Hi hi, nhưng bây giờ ta chẳng cần phải lo lắng nữa rồi.” Tuyết Du Du khúc khích cười duyên.

“Du Du, muội bây giờ không thể không nói cho ta biết, sự tình lần này rốt cuộc là thế nào?” Hoa Nhược Hư có chút không kịp thích ứng với sự thay đổi trong nháy mắt của Tuyết Du Du.

“Không nói không được sao, nếu ta nói ra huynh chắc chắn sẽ trách ta, nghe nói hiện giờ huynh thê thảm lắm, thường xuyên bị người đuổi giết, đều là ta hại huynh cả.” Tuyết Du Du trong lòng hắn nũng nịu, đáng vẻ không muốn nói.

“Nói đi, ta sẽ không trách muội đâu” Hoa Nhược Hư bắt đầu dĩ nói, mặc dù bây giờ hắn có thể đại khái đoán ra sự tình, bất quá hắn hy vọng chính miệng Tuyết Du Du nói cho hắn nghe.

“Hi hi, cũng là Hoa đại ca huynh tốt, huynh đã hứa không trách ta rồi đấy nhé, ta sẽ nói!” Tuyết Du Du cười duyên, bắt đầu kể ra toàn bộ câu chuyện.

Ngày đó Tuyết Du Du biết được Hoa Nhược Hư đã rời khỏi Phiêu Tuyết sơn trang, trong lòng tức giận không thôi, vì vậy thông qua Tuyết Danh Phong không rõ đầu đuôi sự tình, đã đem tin tức Hoa Nhược Hư cường bạo nàng truyền khắp ra ngoài. Tuyết Danh Phong mặc dù sau khi nghe được tin tức này nổi giận đùng đùng, nhưng lại không thể không lo tìm nghĩ đối sách. Sau đó, Tuyết Du Du chủ động đề nghị Tuyết Danh Phong liên kết với tứ đại thế gia, phát ra truy sát lệnh, cùng nhau tiến lên Hoa Sơn, yêu cầu Hoa Sơn giao người. Nàng sớm biết Hoa Ngọc Loan ghen tuông thành tánh, vì vậy cố ý dùng thanh bích ngọc tiêu kia chọc giận nàng ta, Hoa Ngọc Loan quả nhiên bị trúng kế, về sau hết thảy mọi chuyện ai nấy đều rõ. Chỉ là Tuyết Du Du không biết, Tuyết Danh Phong muốn mượn cơ hội này chính thức sát tử Hoa Nhược Hư.

“Hoa đại ca, ta nói cho huynh biết, thanh bích ngọc tiêu này có một bí mật mà chắc chắn huynh không hay.” Tuyết Du Du cứ bảo sợ Hoa Nhược Hư trách cứ, kỳ thật nàng căn bản không có lấy nửa điểm sợ hãi, đại khái như tin chắc rằng Hoa Nhược Hư nhất định sẽ chiều chuộng nàng.

Hoa Nhược Hư rốt cuộc cũng thấy được hàng chữ bên trong bích ngọc tiêu, những chữ này thật sự quá nhỏ, hơn nữa trước kia hắn xem nó như bảo bối, tuyệt đối không có chuyện soi mói bên trong, chẳng trách lại không phát hiện ra được.

“Chỉ mong tìm người hiểu được lòng ta.” Hoa Nhược Hư lặng yên nhớ kỹ, trong lòng không khỏi cảm thán thế sự vô thường. Nếu năm đó hắn trông thấy được những chữ này, có lẽ cả đời này hắn cũng không rời bỏ Hoa Sơn mà đi, cũng không phát sinh ra nhiều chuyện như thế. Tuy nhiên, nhiều năm qua như vậy, hắn đến giờ vẫn không phát hiện ra, mà Hoa Ngọc Loan cũng chẳng thèm nói với hắn, có lẽ sâu tận bên trong, hết thảy mọi chuyện đều có định số.

“Hoa đại ca, huynh nói ánh mắt Du Du đẹp hay chiếc mũi đẹp hơn đây?” Tuyết Du Du nũng nịu hỏi.

“Ánh mắt” Hoa Nhược Hư thuận miệng đáp.

“Tức là huynh nói chiếc mũi của ta xấu xí chứ gì!” Tuyết Du Du bộ dáng như muốn khóc.

“Không không, chiếc mũi của Du Du cũng rất xinh.” Hoa Nhược Hư vội chữa cháy.

Tuyết Du Du lập tức cười tươi không dứt.

Nhìn thấy nụ cười sáng lạn thơ ngây của nàng, có đôi khi Hoa Nhược Hư thật sự cảm thấy nàng chỉ là một tiểu hài tử còn chưa lớn, nàng luôn có những câu chuyện tíu tít không thôi, mỗi lần được Hoa Nhược Hư khen ngợi thì vui vẻ rất lâu.

“Hoa đại ca, huynh nói tóc của ta có phải là đẹp nhất hay không?” Tuyết Du Du lại bắt đầu làm nũng trong lòng hắn.

“Du Du, nơi nào trên người nàng cũng đều đẹp nhất cả!” Hoa Nhược Hư đành phải lừa nàng cho qua chuyện.

“Hi hi, Hoa đại ca huynh gạt người, huynh làm sao biết mọi nơi trên người ta đều...” Tuyết Du Du khúc khích cười, nói đến đây đột nhiên mặt đỏ bừng, rốt cuộc cũng không dám tiếp tục nữa.

Hình dáng kiều mị kia làm cho cõi lòng Hoa Nhược Hư dậy lên từng đợt rung động. Trận nhiệt tình trong thạch ốc, thân thể vừa run rẩy vừa hừng hực của nàng trước đây dường như đều hiện lên trước mắt hắn, hắn nhìn thật sâu vào nàng, đầu càng lúc càng ghé sát.

Hắn nhẹ nhàng hôn lên đôi má phớt của nàng, chậm chậm từng tắc di chuyển xuống đôi môi anh đào, rồi đến chiếc cổ trắng ngần, tay bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mềm mại.

Thân thể Tuyết Du Du dần trở nên nóng như lửa, càng lúc càng trở nên nhu nhuyến. Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm nàng ngã vào trong màng trứng, hai tay luồn vào nội y, quần áo trên người nàng từng món một rơi xuống lộ ra một thân thể hoàn mỹ: da thịt trong suốt như ngọc, song phong đầy đặn cao vút, chiếc bụng bằng phẳng, đùi ngọc thon dài... tất cả đều kích thích ánh nhìn của Hoa Nhược Hư. Nội tâm hắn một màn lửa nóng, hôn như mưa lên từng phân từng tắc da thịt nàng. Nàng khẽ run rẩy kêu lên, mang đến một vẻ mị hoặc vô cùng. Hai người dần dần hợp lại làm một...

Giường hoa ấm áp, yên mộng say sưa, một đêm vũ mây mưa, đến thần nữ cũng còn mỏi mệt.

“Hoa đại ca, dậy, dậy đi!” Tuyết Du Du dùng một lọn tóc gãi nhẹ mũi Hoa Nhược Hư, vừa cười khúc khích vừa gọi.

Hoa Nhược Hư mở mắt ra, lọt vào mắt hắn là một khung cảnh khó thể quên được. Tuyết Du Du mãi lo chơi đùa, hoàn toàn không để ý toàn thân nàng không một mảnh vải che đậy, thân thể nằm nghiêng lại càng tăng thêm vài phần phong vị.

“Du Du, nàng thật đẹp!” Hoa Nhược Hư thì thào nói, đem thân thể nàng ghì chặt vào lòng.

“Việc ấy đương nhiên, Du Du vốn rất xinh đẹp mà.” Tuyết Du Du tựa hồ cảm giác được nội tâm như lửa đốt của Hoa Nhược Hư, mặt cười thoáng đỏ ửng, nhưng ngoài miệng lại giả ra vẻ cái gì cũng không biết.

Tuyết Du Du khẽ yêu kiều bật ra một tiếng kêu, Hoa Nhược Hư đã ngậm lấy điểm tinh hồng trước ngực nàng.

“Hoa đại ca, hiện tại trời sáng rồi đấy” Tuyết Du Du thấp giọng nói, bất quá trong lời nói dường như không có ý phản đối, chỉ thoáng chút e thẹn.

Lại trải qua một màn phiến vân phúc vũ, mặt trời đã lên cao ba sào, Tuyết Du Du ôn thuận nằm trên người Hoa Nhược Hư, cả hai nhẹ nhàng ôm lấy nhau.

“Hoa đại ca, huynh không đi Diệp gia ư?” Tuyết Du Du đột nhiên nhẹ giọng hỏi.

“Diệp gia? Ta đi nơi đó làm gì?” Hoa Nhược Hư có chút kỳ quái hỏi.

“Huynh không biết bây giờ rất nhiều người đều đến Diệp gia hay sao? Người của thất đại môn phái cùng tứ đại thế gia cũng đều đi cả!” Tuyết Du Du cũng có phần ngạc nhiên.

“Ta chỉ nghe qua loáng thoáng, bất quá ta cũng không hỏi rõ.” Hoa Nhược Hư có chút thở dài, mấy ngày nay hắn một lòng muốn đến được nơi đây, mong thật nhanh gặp lại Hoa Thiên Tinh, căn bản là không rảnh lo chuyện kẻ khác. Chỉ là hắn không ngờ đến đây rồi tin tức về Hoa Thiên Tinh vẫn bất vô âm tín như cũ.

Tuyết Du Du chậm chậm kể lại cho Hoa Nhược Hư nghe sự vụ trong giang hồ mấy ngày gần đây, Hoa Nhược Hư khẽ nhíu mày, trong lòng ngầm cảm thấy có điều gì đó không ổn nhưng lại nhất thời không nghĩ ra được.

“Đúng rồi, Du Du, Phong đại ca có phải xảy ra chuyện gì hay không?” Hoa Nhược Hư nhớ lại thời điểm trông thấy Phong Bình hôm qua, y rõ ràng có chút khác thường.

“Ta cũng không rõ nữa, chỉ biết huynh ấy đột ngột rời khỏi tỷ tỷ, một mình theo giang hồ đến đây, đáng ra huynh ấy và tỷ tỷ phải như hình với bóng mới đúng.” Tuyết Du Du ngẫm nghĩ rồi nói.

“Lạ thật, ta cảm thấy huynh ấy có chỗ nào đó khác thường.” Hoa Nhược Hư lẩm nhẩm nói.

“Ta cũng không biết, đã nói là ta bỏ nhà ra đi mà, sau khi ta đi, nhà của ta lại bị cái ả Tô Đại Nhi gì đó đốt mất.” Tuyết Du Du hậm hực nói. “Tô Đại Nhi thật là đáng ghét, huynh nhất định phải trút giận giùm ta, ả dám đốt phòng của ta, bên trong còn có rất nhiều thứ thú vị ta chưa kịp mang đi nữa.”

Hoa Nhược Hư còn tưởng rằng Tuyết Du Du nổi giận là vì Tô Đại Nhi thiêu trụi Phiêu Tuyết sơn trang, hóa ra là vì mấy món đồ chơi của nàng.

“Hoa đại ca, nghe nói quan hệ của huynh cùng Tô Đại Nhi tốt lắm phải không?” Ánh mắt Tuyết Du Du đột nhiên vòng vo, cất tiếng hỏi.

“Ta có quen biết cô ấy.” Hoa Nhược Hư không biết trả lời thế nào cho phải, vì vậy nói rồi cũng không kể thêm gì khác nữa.

“Lần sau gặp lại, huynh nhớ bảo ả bồi thường cho ta thứ gì đó, bằng không ta quyết không để yên cho ả đâu.” Tuyết Du Du bủm môi nói, bộ dáng có phần tức tối.

“Mọi thứ đều cháy hết rồi, còn bồi thường thế nào được, chẳng lẽ lại bồi thường tiền cho muối hay sao, mà tiền thì nhà muối chẳng phải có rất nhiều ư?” Hoa Nhược Hư trong lòng thầm nghĩ, bất quá chẳng dám nói ra, bằng không Tuyết Du Du nhất định làm nũng chẳng yên. Tuyết Du Du phần lớn thời gian tựa như một hài tử chẳng chịu lớn, rất ham thích đùa nghịch, chỉ là nàng đôi lúc lại mang một vẻ thành thực khó hiểu khiến cho Hoa Nhược Hư có chút buồn bực không yên.

Kim Lăng - Diệp gia, kỳ thật chính là nơi ở của hai cha con Diệp Bất Nhị, Diệp Vũ Ảnh. Diệp gia tựa hồ có rất nhiều tiền, nhưng không ai biết tiền của bọn họ từ đâu mà đến. Các đại thế gia khác đều có cách thức kiếm tiền của riêng mình, nhưng Diệp gia thì hầu như không có.

Hoa Nhược Hư cùng Tuyết Du Du đang trên đường đến Diệp gia, Tuyết Du Du bảo muốn đến đó chơi đùa, Hoa Nhược Hư biết khó mà lay chuyển được nàng, thêm vào Hoa Nhược Hư hiện tại tìm không thấy Hoa Thiên Tinh, cũng không thể như một con ruồi mà bay nhặng khắp thành Kim Lăng, ngấm lại cũng là do Hoa Thiên Tinh bảo hẩn tới, nhất định cũng sẽ chủ động đi tìm hẩn mà thôi, hiện thời đến Diệp gia quan khán một chút cũng không sao. Mà gần đây cũng thật kỳ quái, rốt cuộc chẳng còn ai đến tìm giết hẩn nữa, chẳng lẽ bọn chúng hiện giờ đều bận rộn cả hay sao? Hoa Nhược Hư cũng không ngại thò đến mức nghĩ rằng bọn chúng chịu buông tha hẩn.

Bất quá, vào Diệp gia rồi, cái cô nàng rắc rối Diệp Vũ Ảnh kia có đến tìm hẩn gây phiền toái nữa không? Đến trước cửa rồi, Hoa Nhược Hư lại trở nên do dự.

66. Chương 16: Danh Dự Nan Thanh

“Du Du, chúng ta có thật sự nên vào hay không?” Hoa Nhược Hư trù trừ chưa quyết định. Nếu đi vào, chắc chắn sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

“Hoa đại ca, hiện tại, người của các môn phái võ lâm có lẽ đều đang ở trong đó, huynh và muội nhất định phải đi vào đối thoại, nhân tiện có thể thanh minh tội danh lúc trước rồi”. Tuyết Du Du dục dăng nói.

“Du Du, chẳng lẽ muội còn không hiểu? Tội danh kia của ta chỉ là cái cớ của bọn họ, nếu không có tội danh ấy thì bọn họ cũng dựng lên một tội danh khác nữa mà thôi”. Hoa Nhược Hư thở dài nhẹ một hơi nói.

“Du Du hiểu”, Tuyết Du Du khẽ cúi đầu nói – “Bất quá muội cũng không muốn những cái cớ này liên quan đến Du Du, Hoa đại ca huynh hiểu không?”

“Chúng ta vào đi thôi”. Hoa Nhược Hư khẽ gật đầu, nắm lấy cánh tay mảnh khảnh nhỏ nhắn của nàng, chậm rãi tiến vào đại môn của ngôi nhà.

Người của Thất phái Tứ gia vẫn còn chưa tề tựu đông đủ, bắt quá, người của tứ đại thế gia đã sớm đến rồi. Còn Luân cũng như Thiếu Lâm, Nga My, Thanh Thành, Võ Đang – mặc dù những nhân vật trọng yếu không đến nhưng vẫn cử người tới, mà những người này tại môn phái của họ cũng có phân lượng không nhỏ, cho nên có thể tính là có đại biểu rồi. Tuy nhiên, Hoa Sơn cùng với Tuyết Sơn trước mắt vẫn chưa thấy bóng người nào cả. Tuyết Sơn kiếm phái ngụ tại Thiên Sơn xa xôi nên bình thường cũng rất ít đặt chân tới Trung Nguyên, vì vậy việc này dễ dàng lý giải, còn Hoa Sơn vốn luôn là môn phái đứng đầu thất đại phái nên việc họ chậm trễ dù làm mọi người trong lòng khó chịu thì cũng chẳng dám có ý kiến gì ngoài việc bình tĩnh cùng chờ đợi mà thôi.

“Diệp đại tiên sinh, bên ngoài cửa có hai người cầu kiến“. Diệp gia, ngoại trừ Diệp Bất Nhị ra thì Diệp Vũ Ảnh là nữ giới còn lại từ trên xuống dưới không còn ai khác cho nên ở bên ngoài căn bản không có người nào cả, vì vậy hiện tại một vài thủ hạ của Tứ đại thế gia bỗng dưng trở thành người canh cửa Diệp gia. Tiến đến bẩm báo là một hắc y tráng hán đến từ Nguyệt gia.

“Ồ, người nào cầu kiến vậy?“ Diệp Bất Nhị nhíu đôi mày, trong lòng có chút bất mãn nhưng không biểu lộ ra trên diện mục.

“Hoa Nhược Hư cùng với Tuyết gia nhị tiểu thư Tuyết Du Du“. Hắc y tráng hán hồi đáp.

“Cái gì?“ Mấy người đồng thời kêu lên. Hai người bọn họ cùng đến quả thật làm cho người ta không tưởng tượng được.

Tuyết Danh Phong mặt biến sắc vội vàng đứng lên. “Diệp đại tiên sinh, để ta ra trước xem“. Tuyết Danh Phong vội vàng hướng ra cửa bước tới.

“Du Du, cha nàng đang ra.“ Hoa Nhược Hư khuôn mặt lộ tia cười khở. Không nghĩ tới đón tiếp hai người trước tiên lại là Tuyết Danh Phong.

“Hoa Nhược Hư, người quả nhiên là một kẻ hèn hạ vô sỉ, Du Du nguyên lai thực sự lạc vào tay người.“ Tuyết Danh Phong vẻ mặt phẫn nộ nhìn Hoa Nhược Hư.

“Du Du, ta xem ra nhất định phải mang cái tội danh cưỡng đoạt dân nữ rồi“. Hoa Nhược Hư lắc lắc đầu rồi nghiêng đầu qua Tuyết Du Du cười cười nói. Tuyết Du Du khanh khách cười, thân thể hướng về bên người Hoa Nhược Hư nhích lại gần, hai người xem ra bộ dáng càng thêm thân mật.

“Hoa Nhược Hư, nhân tiện người ở đây ta sẽ vì vô lễ mà trừ hại“. Tuyết Danh Phong đã nghe được phía sau có tiếng bước chân truyền đến, biết người của mình cũng đều đã ra tới rồi, tâm tư tức thời xoay chuyển, gầm lên một tiếng giận dữ, một chưởng đánh về phía Hoa Nhược Hư, chưởng phong mãnh liệt đồng thời bao vây lấy Hoa Nhược Hư và Tuyết Du Du hai người vào bên trong.

Hoa Nhược Hư sắc mặt khẽ biến đổi, thật mau lẹ lắc mình ôm Tuyết Du Du nhảy tránh ra xa một trượng thoát khỏi một chiêu này. Tuyết Danh Phong xuất chiêu đầu không trúng đích, không hề dừng tay lại, từng đạo chưởng phong liên tiếp bổ tới, thế công càng lúc càng kịch liệt.

Hoa Nhược Hư kinh sợ phát hiện ra mục tiêu công kích của Tuyết Danh Phong chính là Tuyết Du Du đang dựa trong lòng mình, cơn phẫn nộ khó hiểu từ đáy lòng hần chột dâng trào. Một tiếng “Xoạt” rõ ràng vang lên, Tình kiếm đã được Hoa Nhược Hư rút ra. Một chiêu “Thiên Tinh Nộ” mang kiếm hoa đầy trời hướng về phía Tuyết Danh Phong. Hàn quang lóe lên hướng tới, Tuyết Danh Phong trong lòng có chút lạnh người, nhanh chóng thu chiêu lại. Kiếm quang cũng đột nhiên triệt tiêu.

Hoa Nhược Hư cũng không tiếp tục công kích mà chỉ lạnh lùng nhìn Tuyết Danh Phong. “Tuyết Danh Phong, tục ngữ có câu: Hồ dữ cũng không ăn thịt con, mà ngươi lại nở xuống tay với nhi tử của mình.“ Hoa Nhược Hư mắt lóe hàn quang phẫn nộ, ngữ khí lạnh như băng nói.

“Hoa Nhược Hư, ngươi bắt giữ lấy Du Du, rồi dùng nó làm bình phong che chở cho mình lại còn dám nói như vậy sao“. Tuyết Danh Phong cũng làm ra bộ dáng phẫn nộ, không chút nào làm cho người khác phải nghi ngờ.

“Tuyết Danh Phong, người lúc trước dù đối phó với ta như thế nào ta cũng đều không kể tới, bởi vì ta nghĩ người cũng là vì quan tâm tới Du Du và muốn tốt cho nàng mà thôi, nhưng hôm nay, ta rốt cục cũng đã hiểu bộ mặt thật của người, trong mắt người, Du Du bắt quá cũng chỉ là một công cụ để người lợi dụng

nhằm đạt được mục đích của mình mà thôi”. Hoa Nhược Hư cẩn trọng đưa Du Du tựa vào ngực mình, mục quang lạnh lẽo nhìn Tuyết Danh Phong: “ Ta muốn nói để người biết, bây giờ cho dù Du Du có còn nguyện ý nhận người là phụ thân nữa hay không ta cũng vẫn lưu nàng ở bên mình, nếu người còn muốn lợi dụng nàng, thì đừng trách ta không khách khí nữa”.

“Du Du, chúng ta đi thôi, ta thật sự không muốn phải nhìn thấy những người này nữa.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng quay sang nói với Tuyết Du Du. Du Du nhu thuận gật đầu, trong mắt thoáng ẩn hiện ngấn lệ liếc nhìn Tuyết Danh Phong đầy vẻ đau thương rồi dứt khoát xoay người dịu dàng tựa vào trên người Hoa Nhược Hư.

“Chậm đã”. Một tiếng quát khê vang lên sau lưng hai người.

“Chẳng biết Cát chương môn có gì muốn chỉ giáo?” Hoa Nhược Hư xoay người, lạnh giọng hỏi, chàng nhìn thấy trong ánh mắt Cát Vân Tường có vài tia địch ý. Từ trước đã biết được sự tình Hoa Phi Mộng cùng với Cát Vân Tường, sau lại phát hiện Hoa Phi Mộng dường như không thể quên được người này, thì trong lòng Nhược Hư dâng lên một cổ cảm giác chán ghét đối với hắn.

“Các hạ nói xong rồi cứ như vậy mà rời đi, phải chăng là không xem chúng ta vào mắt?” Cát Vân Tường cười nhạt nói.

“Hoa đại ca, huynh buông ta ra trước có được không?” Tuyết Du Du đột nhiên nói.

Hoa Nhược Hư nhìn nàng gật đầu rồi từ từ buông lỏng tay khỏi người nàng.

Tuyết Du Du chậm rãi đi về phía trước hai bước, đôi mắt thanh tú chậm rãi đảo qua mọi người ở đường trường rồi dừng lại trên người Diệp Vũ Ảnh.

“Diệp tỷ tỷ, người dạo này có được mạnh khỏe không?” Tuyết Du Du nhẹ nhàng cất lời.

Diệp Vũ Ảnh có phần hơi sững sờ, khê gật gật đầu rồi đi tới bên cạnh Du Du.

“Diệp tỷ tỷ, người xem ta bây giờ có giống như là bị người khác khống chế hay không? Công lực của ta có phải cũng hoàn toàn bình thường không?” Tuyết Du Du có chút cao giọng nói.

Tại đường trường, chúng nhân dường như cũng đã hơi hiểu ra một chút gì đó, bất quá cũng không phải là hiểu thấu triệt được, bởi vì số người chân chính biết được sự tình của Tuyết Du Du cùng Hoa Nhược Hư khi đó cũng không có nhiều.

“Du Du muội muội, có lẽ ta năng lực có hạn, nhưng ta thực sự không tìm thấy dấu hiệu gì trên người muội cho thấy muội bị khống chế.” Diệp Vũ Ảnh nhẹ nhàng thở dài nói.

“Ta cũng không có bị Hoa đại ca bắt cóc, huynh ấy cho tới bây giờ cũng chưa hề có hành động vũ nhục gì thân thể ta cả. Trước kia chỉ vì Du Du cố chấp nên đã cùng huynh ấy đấu đá vì vậy mới làm cho huynh ấy chịu oan uổng, hôm nay trước mặt mọi người tại nơi đây ta xin nói rõ, huynh ấy hoàn toàn trong sạch.” Những âm thanh êm ái mềm mại của Tuyết Du Du thật rõ ràng truyền vào thính nhĩ mọi người.

“Diệp tỷ tỷ, ta muốn mời tỷ làm chứng nhân ngày hôm nay, nếu ngày sau còn có người dùng những điều tiếng của Du Du để làm chuyện bất lợi đối với Hoa đại ca thì xin Diệp tỷ tỷ đứng ra lên tiếng giúp”.

“Du Du, không cần thanh minh với những người này làm gì, chúng ta đi thôi”, Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng nói.

Tuyết Du Du bỗng nhiên nở nụ cười tươi như hoa hàm tiếu thật là vô cùng diễm lệ.

“Hoa đại ca, Du Du không muốn đi trên đường đâu”. Tuyết Du Du yêu kiều nói, thanh âm thốt ra vừa ngọt ngào vừa thanh thoát.

Hoa Nhược Hư mỉm cười, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Trước ánh mắt đầy phức tạp và vô cùng kinh ngạc của mọi người tại đường trường, Hoa Nhược Hư ôm lấy thân hình mềm mại của Tuyết Du Du chậm rãi biến mất trước mắt chúng nhân.

Diệp Vũ Ảnh trong lòng như có tâm sự dỗi theo bóng lưng hai người, nét mặt hiện rõ vẻ không cam tâm nhưng cũng cảm giác lực bất tòng tâm. Phong Tòng Vân tim như ứa máu, nắm tay xiết lại ghì chặt lấy chuôi kiếm.

“Hoa đại ca, muội thật sự không chịu nổi, kỳ thật có một số việc muội đã sớm biết trước, chỉ là ...”. Tuyết Du Du nói tới đây rồi cuộc cũng không nói tiếp được nữa, vùi đầu vào lòng hân nghẹn ngào, tựa hồ muốn khóc mà không khóc nổi.

Hoa Nhược Hư nắm chặt đôi bàn tay, nỗi xúc động trào dâng lên trong lòng. Hân vốn là một cô nhi không cha không mẹ, hân chưa từng được biết hình dáng thực sự của phụ mẫu mình ra sao. Trong mắt hân sự phụ cũng giống như phụ thân của mình. Mặc dù thực tế thì cuộc sống của hân phụ thuộc nhiều vào Hoa Ngọc Loan với Hoa Ngọc Phượng nhưng hân biết rằng Hoa Thiên Vân cũng vô cùng yêu thương hân.

Hoa Thiên Vân mặc dù một thân võ công trác tuyệt nhưng kể từ khi thê tử qua đời ông rất ít khi hành tẩu giang hồ mà toàn tâm toàn ý chăm sóc nuôi dạy hai nhi nữ của mình. Có thể khẳng định rằng Hoa Thiên Vân đích thực là một người yêu thương con cái, nhưng mà trên đời này không phải người cha nào cũng giống Hoa Thiên Vân, trong mắt Tuyết Danh Phong kia, Tuyết Du Du dường như căn bản không phải là nhi tử của y mà ngược lại - giống như một cừu nhân, y đối với nàng không có chút tình cảm nào mà chỉ muốn cầm hận hạ sát thủ mà thôi.

“Hoa đại ca, nếu có một ngày nào đó, huynh phát hiện ra Du Du có chuyện gì không phải với huynh, huynh có còn quan tâm tới ta không?”. Tuyết Du Du đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

“Ta đã đáp ứng với muội thì cả đời này sẽ quan tâm chăm sóc muội”. Hoa Nhược Hư ánh mắt quan hoài sâu sắc nhìn nàng dịu dàng nói.

“Vẫn là Hoa đại ca tốt với Du Du nhất”. Tuyết Du Du bật cười khúc khích.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng đột nhiên bị người ta phá bung ra, Hoa Nhược Hư vừa ngẩng đầu lên đã thấy Hoa Phi Hoa đứng ở nơi đó, bộ dáng vô cùng tức giận.

“Hoa Nhược Hư, ngươi quả là tên hỗn đản”. Hoa Phi Hoa hướng về phía Hoa Nhược Hư mở miệng quát lớn.

“Hoa huynh, tại hạ từ khi nào lại đắc tội với huynh vậy?”. Hoa Nhược Hư trong lòng dở khóc dở cười, bình tâm nói. Đối với Hoa Phi Hoa, hân cũng không lấy làm phản cảm cho dù gã thường xuyên gây phiền toái cho hân.

“Ta hỏi ngươi, tỷ tỷ của ta đâu? Có phải lại bị người từ bỏ hay không?” Hoa Phi Hoa lên tiếng chất vấn.

“Ta cũng không biết...”. Hoa Nhược Hư còn chưa kịp nói xong đã bị Hoa Phi Hoa cắt ngang.

“Hoa Nhược Hư, nói cho người biết ta thừa nhận hiện tại ta đánh không lại ngươi, bất quá đời này ta nhất định sẽ không để cho ngươi được yên “. Hoa Phi Hoa oán hận nói. “Người hoa tâm đã thành tính, Hoa Phi Hoa ta vốn cũng thường xuyên ăn chơi lêu lổng khắp nơi nhưng kể có mối nói cũ như người đứng là lần đầu tiên ta gặp phải, ngươi khi phụ Thanh Nguyệt ta còn chưa tìm người tính sổ, tỷ tỷ của ta muốn theo ngươi ta cũng chẳng còn cách nào, vì ta nghĩ tỷ tỷ thích ngươi, việc đó cũng chưa nói đến, vậy mà không tới vài ngày, ngươi lại làm cho tỷ tỷ của ta bỏ đi”.

“Hoa huynh, huynh không nên kích động như vậy có được không?” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một hơi. “Mộng nhi chỉ là tạm thời rời khỏi ta một thời gian mà thôi, còn Thanh Nguyệt tỷ cũng vì có chuyện riêng của nàng nên không thể phân thân ra được, ta biết huynh cũng chỉ vì quan tâm tới hai nàng, cho nên huynh muốn mắng chửi ta thế nào cũng được, ta cũng sẽ không nói lại một lời, bất quá ta muốn nói cho huynh hiểu, đúng là Hoa Nhược Hư ta mặc dù không hẳn là người tốt, nhưng ta cũng không phải là phường tham hoa háo sắc, hơn nữa càng không phải loại người có mối nói cũ”.

“Đúng đó, Phi Hoa ca ca, Hoa đại ca đích thực là người tốt”. Tuyết Du Du đột nhiên thốt lên. Thanh âm ngọt ngào đó làm cho Hoa Phi Hoa có chút sững sờ, bộ dạng tức giận thoáng chốc tan biến không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

“Hoa huynh, nếu không ngại chi bằng hãy ngồi xuống uống chén rượu cùng ta tâm sự, ta nghĩ chuyện bên trong có chút hiểu lầm hơi sâu rồi.” Hoa Nhược Hư trong tâm trí đột nhiên có chút sáng tỏ, tựa hồ nhớ đến điều gì, ý niệm trong đầu nhất thời xoay chuyển nói.

“Phi Hoa ca ca, Du Du trước giờ chưa có dịp bồi tiếp huynh uống rượu”. Tuyết Du Du yêu kiều cất tiếng.

Không biết là do thành ý của Hoa Nhược Hư hay là do lời mời đầy mị lực của Tuyết Du Du mà Hoa Phi Hoa đã thực sự ngồi xuống, địch ý đối với Hoa Nhược Hư tựa hồ cũng giảm đi rất nhiều.

“Hoa huynh, lần này thất bại tứ gia đều tề tựu ở Kim Lăng, xem ra sắp tới nơi này sẽ diễn ra một trường náo nhiệt rồi”. Sau khi đối ẩm vài chén rượu, Hoa Nhược Hư khẽ cười nói.

“Đích thị là náo nhiệt, Kim Lăng quả là địa phương tốt, trước kia ta thích nhất nơi này”. Hoa Phi Hoa tâm tư tựa hồ trở lại vài năm trước. Dựa vào danh hiệu phong lưu công tử của hắn, ở tại một nơi hoa khôi như Kim Lăng mà chưa từng trải qua thì mới đúng là chuyện lạ.

“Đúng rồi, Hoa gia lần này có đệ tử bị giết hay không?” Hoa Nhược Hư tùy ý hỏi.

“Có, là chết dưới Tân Phân kiếm pháp của Thanh Thành phái”. Hoa Phi Hoa thở dài một hơi nói.

“Nhưng các người có nghĩ rằng có thực sự là do người của Thanh Thành phái ra tay hay không?” Hoa Nhược Hư nghi vấn hỏi.

“Kỳ thực ta cũng không rõ ràng lắm, chuyện này nghe nói phải đợi chương môn các phái cùng đến đây sau đó mới có thể quyết định, ta cũng chỉ là một võ lâm hậu bối có rất nhiều sự tình cũng không biết được”. Hoa Phi Hoa nghĩ ngợi nói.

“Nếu giữa thất bại tứ gia vì chuyện này mà đối địch lẫn nhau, người thừa nói xem kẻ được lợi lớn nhất sẽ là ai?”. Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Đương nhiên chính là Ma cung rồi, bọn chúng khi ấy có thể ung dung làm ngư ông đắc lợi”. Hoa Phi Hoa không chút do dự đáp lời.

“Ma cung?” Hoa Nhược Hư không khỏi lại nghĩ tới Tô Đại Nhi.

“Hoa đại ca, không biết có phải lúc này huynh đang nghĩ tới Tô Đại Nhi hay không?”. Tuyết Du Du đột nhiên nhẹ nhàng nói, tựa hồ nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng Hoa Nhược Hư. Hoa Nhược Hư sắc mặt bất giác ửng đỏ, có chút xấu hổ, bất quá hắn cũng không biết phải làm sao.

“Ta sẽ không quấy rầy hai người các người nữa, Hoa Nhược Hư, ta tạm thời tin người không có lỗi gì với tỷ tỷ của ta và Giang Thanh Nguyệt, bất quá, từ nay về sau nếu ta phát hiện ra người lúc này đang nói dối, ta sẽ còn tìm đến người nữa”. Hoa Phi Hoa trên mặt lộ ra vài phần cô độc - “Mặt khác, nếu tỷ tỷ của ta tìm đến người, hãy nhớ khuyên tỷ ấy đi gặp chúng ta.”

“Hoa đại ca, huynh xấu lắm, huynh vì sao cướp mất người trong lòng của người ta, lại còn đoạt luôn cả tỷ tỷ của hắn nữa chứ”. Tuyết Du Du đột nhiên hì hì cười nói.

Hoa Nhược Hư có chút si ngốc ngẩn nhìn nàng, im lặng không nói gì, trong mắt lóe lên những tia quang mang nóng bỏng.

Quyển 5: Tình loạn

67. Quyển 5: Tình Loạn – Chương 1: Thần Cung Sơ Hiện.

Tuyết Du Du vừa mới đùa nghịch xong lại đòi uống rượu, Hoa Nhược Hư cũng chỉ còn biết chiều theo ý nàng, kết quả khiến cho một người chưa từng uống rượu như nàng, trên mặt đã phủ kín những ráng mây hồng, hiện tại đáng vẻ trông thật mê người.

“Đừng nhìn người ta như vậy mà”. Tuyết Du Du nũng nịu nói, vẻ như đã không còn tỉnh táo nữa, bất quá hình dáng ấy càng làm cho nhịp tim Hoa Nhược Hư đập thêm dồn dập, hần cúi đầu xuống dịu dàng trao nụ hôn

Màn đêm mịt mùng, lúc này đã vào canh hai.

Những xúc cảm mãnh liệt cũng dần lắng xuống, Tuyết Du Du trên khuôn mặt còn ẩn hiện sắc hồng, nàng mềm mại dựa vào trên người Hoa Nhược Hư. Đối với Hoa Nhược Hư, thân thể tuyệt vời của nàng đem lại cho hắn một cảm giác gần như mê luyến. Gần trọn nửa đêm quần thảo cũng làm cho Du Du có chút mệt mỏi, nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Đột nhiên một giọng cười khe khẽ truyền vào trong thính nhĩ của nàng, Tuyết Du Du choàng mở mắt, sắc mặt hơi biến đổi quay nhìn sang bên Hoa Nhược Hư rồi đưa tay hướng về huyệt ngũ của hắn điểm tới, nhưng ngón tay đưa tới nửa chừng lại rút trở về, nghe nhịp hô hấp đều đều của hắn, nàng tựa hồ có chút yên tâm.

Nhẹ nhàng bò qua bên người hắn, Tuyết Du Du nhanh chóng mặc y phục vào, tựa hồ như có chút bịn rịn liếc mắt nhìn Hoa Nhược Hư nằm trên giường, sau đó xoay người theo lối cửa sổ nhẹ nhàng thoát ra ngoài. Sắc mặt của nàng trong nháy mắt chuyển sang băng lãnh.

Hoa Nhược Hư mở mắt ra, vừa định mở miệng lên tiếng, nhưng rồi lại nhịn xuống, choàng áo chạy theo.

“Nhu sứ tham kiến thánh nữ”. Tuyết Du Du yếu điệu bái chào.

“Du Du, hiện tại ngươi và Hoa Nhược Hư đang ở cùng một chỗ phải không?” Thanh âm của thánh nữ ôn nhu cất lên.

“Đúng vậy thưa thánh nữ” Tuyết Du Du thành thực hồi đáp

“Trên người Hoa Nhược Hư có một thanh Tinh kiếm, ta nghĩ ngươi cũng biết rồi, thanh kiếm kia có ẩn chứa một bí mật, Du Du, bí mật đó là gì ngươi hãy thừa dịp dò hỏi hắn đi”. Thánh nữ nhẹ nhàng nói.

“Nhưng thưa thánh nữ, chúng ta chẳng phải là không cần Tinh kiếm của hắn hay sao?” Tuyết Du Du nhịn không được bật hỏi.

“Nghe đồn rằng Tinh kiếm có ẩn tàng tuyệt thế võ công cùng với vô số tài bảo, việc có ẩn tàng võ công chúng ta đã chứng thực là Hoa Nhược Hư chiếm được, chúng ta đối với võ công đó cũng không cần thiết nhưng hiện tại việc cấp bách cần kíp của chúng ta chính là tiền tài”. Thánh nữ khẽ thở dài một hơi nói. “Thanh kiếm kia nếu muốn thì lúc nào chúng ta cũng đều có thể đoạt được nhưng chúng ta cần biết được cái bí mật kia trước đã, thần binh đã nhận chủ, Hoa Nhược Hư đã trở thành chủ nhân của Tinh kiếm nên ta nghĩ so với chúng ta hắn càng dễ dàng biết được bí mật này hơn”.

“Nhưng vì sao phải là ta? Kiếm sứ cùng với Tinh sứ lẽ nào không thể làm được hay sao?” Tuyết Du Du giọng nói trở nên nức nở.

“Du Du, cho dù là ai thì cũng giống nhau cả thôi, chúng ta vốn không muốn gây bất lợi cho Hoa Nhược Hư, nhưng mà bốn cung bây giờ đã ở vào tình thế vô cùng ngặt nghèo, nếu quả có thể tìm được bí mật của Tinh kiếm thì chúng ta mới có thể thuận lợi vượt qua được cửa ải khó khăn này”. Thánh nữ có chút thở dài nói. “Kỳ thật chúng ta cũng sẽ không thương tổn gì đến hắn, Du Du, ngươi cần chi phải lo lắng như vậy?”

“Thuộc hạ biết phải làm thế nào, thuộc hạ xin cáo lui”. Tuyết Du Du nhẹ nhàng nói, trong ngữ khí tựa hồ không có chút cảm tình nào.

“Nếu cô nương thật sự muốn biết bí mật, vì sao không đến trực tiếp hỏi ta?” Một âm thanh nhàn nhạt vang lên, Hoa Nhược Hư như quỷ mị đột nhiên xuất hiện cách không xa phía sau hai người.

“Hoa đại ca, sao huynh lại tới đây?” Tuyết Du Du kinh hãi thất sắc, vẻ mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

“Du Du, không phải ta đã đáp ứng với muội, cho dù ở nơi nào ta cũng dẫn muội theo hay sao, bây giờ muội một mình chạy đến đây, ta sợ muội gặp chuyện không hay nên đương nhiên là phải cùng đến rồi”. Hoa Nhược Hư mỉm cười, điệu bộ thản nhiên nói.

“Xem ra Hoa công tử đã đến từ trước rồi”. Giọng nói Thánh nữ vang lên. Hoa Nhược Hư quay đầu lại nhìn nàng, chỉ thấy ngoại trừ mái tóc đen còn y phục toàn thân nàng là một màu trắng thuần khiết, trên mặt là

vuông lụa trắng che phủ, không thể thấy rõ được dung mạo, chỉ có thể thấy một thân hình cao ráo, thon thả, nhưng dáng vóc ấy cũng đem lại cảm giác nàng cực kỳ xinh đẹp. Tư thế yếu điệu, mảnh mai mà ngạo nghễ đứng trong gió đêm, tà áo trắng bay bay, làn tóc dài cuộn lên theo gió, thật là phong hoa vô hạn, không thể lẫn vào đâu được. Ánh mắt nàng sáng ngời lên dị thường, phảng phất mang một thần thái đặc biệt, giống như một hồ nước sâu không thấy đáy, toát ra một cỗ hấp lực khó cưỡng lại.

“Ta đến đây bao lâu rồi cũng không bận tới cô nương quan tâm, bất quá có câu ta hiện tại có thể nói cho cô biết, trong Tình Kiếm chẳng chứa đựng bất cứ thứ gì gọi là bảo tàng cả, cũng không có bí mật nào khác, nếu cô nương không tin, từ nay về sau có thể tự mình tìm tới ta để hỏi, nhưng mong cô không nên ép buộc Du Du”. Nhược Hư hừ lạnh một tiếng nói.

“Hoa công tử quả nhiên là một người trọng tình, bổn cung đối với Hoa công tử cũng không có ác ý, Hoa công tử đã nói vậy, hôm nay ta cũng sẽ không quấy rầy các người nữa”. Những âm thanh dễ nghe từ thánh nữ vang lên. “Hoa công tử bảo trọng, có lẽ không lâu sau nữa chúng ta sẽ gặp lại”.

Thánh nữ lững lờ bỏ đi, nhưng trước khi đi còn đưa mắt liếc nhìn Tuyết Du Du một cái đầy thâm ý.

“Du Du, chúng ta trở về thôi”. Hoa Nhược Hư ôn nhu nói.

“Hoa đại ca, huynh không trách ta sao?” Tuyết Du Du có chút sợ hãi nói.

“Ngốc quá!”. Hoa Nhược Hư khẽ thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của nàng rồi nhanh chóng chuyển người rời đi. Lúc Tuyết Du Du định điểm huyệt ngủ của hắn nhưng lại không đành lòng xuống tay, hắn hiểu rằng, bất kể là vì nguyên nhân gì hắn cũng sẽ không trách cứ nàng.

“Trời sắp sáng rồi, muội mau ngủ đi”. Hoa Nhược Hư bế nàng chui vào trong chăn, giúp nàng cởi bỏ áo ngoài, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy nàng dịu dàng nói.

“Hoa đại ca, huynh vì sao lại không truy vấn ta vậy?” Tuyết Du Du rút cuộc nhin không được, cất tiếng hỏi.

“Tương lai còn dài, nếu muội nguyện ý muốn nói cho ta biết thì một ngày nào đó muội sẽ nói thôi”. Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng đáp.

“Hoa đại ca, huynh có nghe qua Thần cung bao giờ chưa?” Tuyết Du Du thấp giọng nói.

“Cũng có nghe nói qua”. Hoa Nhược Hư gật gật đầu.

“Thần Cung có bốn vị sứ giả ẩn thân trong giang hồ, mà Du Du chính là một trong những người đó, Hoa đại ca, ta thực sự cũng chỉ có thể nói bấy nhiêu đó thôi”. Tuyết Du Du nói xong nhẹ nhàng nằm xuống trên người Hoa Nhược Hư.

“Du Du, mặc kệ nàng là Tuyết gia nhị tiểu thư cũng được, là Nhu sứ của Thần cung cũng tốt, ta chỉ cần biết nàng chính là Du Du của ta, thế đã đủ rồi”. Hoa Nhược Hư dịu dàng đáp lời, nói rồi ôm chặt thân thể mềm mại của nàng.

Hai người cứ ôm lấy nhau như vậy mà thiếp đi, nhưng trong lòng cả hai đều chất chứa đầy tâm sự. Thần cung, Ma cung, còn có Tiên cung mà hắn từng ngơ ngẩn một thời gian, không hiểu giữa bọn họ có mối quan hệ gì trong lúc này đây? Tuyết Du Du vốn là Tuyết gia nhị tiểu thư vì sao lại phải nghe lệnh của Thần cung? Hắn nhớ rõ rằng Tiên cung từng có bí kíp võ công của các môn phái, mà bây giờ trong chốn giang hồ lại xảy ra những vụ việc này, liệu có phải là do Tiên cung cố tình gây họa, ý đồ khơi mào sự phân tranh giữa các môn phái? Nhưng nếu nói như thế thì Tiên cung có được lợi ích gì đây?

Tuyết Du Du trong lòng hiện giờ cũng không biết có cảm giác gì, nàng lúc này mới chỉ mười sáu tuổi nhưng trên thực tế từ nhiều năm trước đã tự biết được thân phận của mình, nàng vốn nghĩ sẽ làm một tiểu cô nương vô tư chơi đùa nhưng lại bất đắc dĩ phải trở thành một sứ giả của Thần Cung, phải gánh vác những trách nhiệm mà nàng không hề mong muốn chút nào. Cũng chính vì vậy mà nàng có được nhiều thứ, tại Tuyết gia nàng có địa vị rất lớn, dù là cha nàng cũng không dám đắc tội với nàng, nàng cũng học được võ công trác tuyệt của Thần Cung, nhưng đồng thời nàng cũng mất đi rất nhiều thứ, trên người nàng thỉnh thoảng lại xuất hiện một vết thành thực mà đáng ra ở tuổi nàng không nên có, nàng cũng đã đánh mất ít nhiều niềm vui vốn thuộc về nữ nhân. Nàng thực sự thích thú trước cảm giác được Hoa Nhược Hư yêu thương chăm sóc, nàng sẵn sàng tình nguyện trước mắt hắn đóng vai một tiểu cô nương vô tư không hiểu

chuyện, nhưng rồi sự thật lại làm cho nàng không thể không lộ ra thân phận chân chính của mình với hắn được.

Hoa Nhược Hư rất cực quyết định không quay trở về, hắn cầm bức họa Hoa Thiên Tinh bắt đầu vào trong thành Kim Lăng hỏi thăm, nhưng mỗi khi nhìn thấy chiếc khăn tay kia, mọi nam nhân đều lộ ra vẻ mặt đầy si mê nhưng không có ai đã từng thực sự gặp qua. Hoa Nhược Hư ngẩn ngàng trăm điều bất đắc dĩ, trong lòng dâng lên nỗi mất mát: tỷ tỷ à, người đã khiến ta đến đây vì sao không ra gặp mặt ta? Người rất cực đang ở nơi nào đây?

“Hoa đại ca, vị tỷ tỷ này quả là tuyệt trần, nàng phải chăng là tiên nữ?” Sau một ngày tìm kiếm không có kết quả, Hoa Nhược Hư trở lại khách điểm, nhìn hình Hoa Thiên Tinh trên tấm khăn tay đến ngơ ngẩn, Tuyết Du Du sau một ngày làm một bảo bối ngoan ngoãn, đến tối rất cực nhện không được hỏi.

“Nàng thật sự là tiên nữ”. Hoa Nhược Hư vẻ hơi ngại ngác nói, rồi quay đầu phát hiện ra Du Du tựa hồ có chút không vui, vội vàng kéo nàng lại gần. “Du Du của ta cũng xinh đẹp khác gì tiên nữ đâu, nói không chừng tiên nữ cũng phải ghen tị với nàng đấy”.

Tuyết Du Du tuy thân phận là Thần cung sứ giả, nhưng điều đó cũng không làm tăng thêm khoảng cách giữa hai người, nàng theo thói quen lúc cần làm nũng thì lại làm nũng, lúc nên thẹn thùng thì lại thẹn thùng làm Hoa Nhược Hư không thể không quyến luyến.

“Hoa đại ca, vị tỷ tỷ này xinh đẹp như vậy, nếu có người nào nhìn thấy thì khẳng định là sẽ không thể quên, muội nghĩ hẳn là nàng chưa từng xuất hiện ở nơi này.” Tuyết Du Du cúi đầu suy nghĩ rồi nói.

Hoa Nhược Hư gật gật đầu, hắn kỳ thực cũng biết những điều Du Du nói là đúng, chính là hắn lúc này quả thật không còn biện pháp gì để có thể tìm ra được Hoa Thiên Tinh.

“Vút” Một âm thanh xé gió vang lên, một vật màu trắng từ ngoài cửa sổ bắn vào. Hoa Nhược Hư muốn giơ tay bắt lấy nhưng lại bị Tuyết Du Du xuất một chưởng đem đồ vật nọ đánh bay đi rất xuống trên mặt đất.

“Hoa đại ca, không nên cầm lấy vội, trước hết hãy nhìn xem là cái gì đã”. Tuyết Du Du ôn nhu nói.

Đó là một tờ giấy được vo tròn lại.

Trên đó viết một hàng chữ: “Đêm nay vào lúc canh ba một khắc, tại Mẫu Đơn đình, Vạn Hoa lâu, người sẽ gặp được người mà người muốn gặp”

Hoa Nhược Hư theo cửa sổ bay ra ngoài, sớm đã không còn thấy bóng dáng bất cứ ai nữa.

“Hoa đại ca, muội xem đây khẳng định là cạm bẫy rồi”. Tuyết Du Du đôi mày khẽ nhíu lại, thấp giọng nói.

“Nếu thật sự lời ấy ám chỉ tỷ tỷ, nàng hẳn sẽ không tìm ta theo cách như vậy, nhưng mà dấu chỉ còn một chút hy vọng ta vẫn phải thử một lần”. Hoa Nhược Hư hít vào một hơi nói, tuy những thứ ghi trên mảnh giấy này lại mang đến cho hắn chút ít cảm giác mơ hồ khó hiểu được, nhưng hắn vẫn quyết định để thử xem vận khí ra sao.

“Vạn Hoa lâu vốn là một kỹ viện, Mẫu Đơn đình trong Vạn Hoa lâu chính là nơi để Hồng Bài Mẫu Đơn tiếp đón khách, vị tiên nữ tỷ tỷ kia có thể nào ở nơi đó được” Tuyết Du Du bĩu môi nói.

“Tỷ tỷ đương nhiên sẽ không ở nơi đó, bất quá, có lẽ ở đó có người biết tin tức gì về nàng”. Hoa Nhược Hư đáp. “Mặc kệ thế nào, ta đến xem rồi hãy nói, cho dù là cạm bẫy ta cũng không sợ”.

“Đại ca, Du Du cũng phải đi, kỹ viện nghe nói có nhiều cái hay để thưởng ngoạn”. Tuyết Du Du bĩu môi thốt ra một câu làm cho Hoa Nhược Hư dở khóc dở cười.

Canh ba, một khắc, tại Mẫu Đơn đình - Vạn Hoa Lâu.

Mẫu Đơn đình kỳ thực cũng không phải là một tòa đình mà chỉ là một gian sương phòng.

Hoa Nhược Hư nắm tay Tuyết Du Du cùng nhau tiến vào, trong phòng không có đèn nến gì cả, dựa vào chút khe hở của bức tường màu đỏ trên một chiếc giường lớn mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong có một bóng người, tựa hồ có ai đó đang nằm ở trong chăn.

“Có ai không vậy?”. Tuyết Du Du bỗng nhiên lên tiếng trước, dáng vẻ vô cùng bất mãn, bất quá vẫn không thấy phản ứng gì.

“Hoa đại ca, có chút không ổn rồi, chúng ta đi thôi”. Tuyết Du Du đột nhiên ngửi thấy một mùi máu tươi, trong lòng dâng lên cảm giác bất ổn. Chiếc giường kia đột nhiên vỡ ra, một chiếc áo gấm màu đỏ bọc một vật bay về phía Hoa Nhược Hư, hất kéo Tuyết Du Du vụt né tránh khỏi. “Bịch” một tiếng, vật nọ đã rơi trên mặt đất, lộ ra một thân thể trần trụi lỏa lồ.

Bên ngoài đã truyền đến tiếng thét chói tai cùng những tiếng gọi nhau ầm ĩ, Hoa Nhược Hư khẽ lắc đầu, hẩn đã nhìn ra đó là thân thể của một nữ nhân không thấy còn chút cử động nào, hiển nhiên đã là một cỗ tử thi băng lãnh rồi.

“Hoa đại ca, ta đã nói đừng có tới, huynh xem, mắc mưu rồi đó”. Tuyết Du Du dẩu miệng nói, bộ dáng đầy tức giận.

Vạn Hoa lâu đèn đuốc vụt sáng, trong nháy mắt tất cả đều rực rỡ, bên ngoài Mẫu Đơn đình, bóng người nhấp nhô, bất quá lại không có ai tiến vào.

“Du Du, chúng ta đi ra ngoài, để coi là ai muốn đến xem diễn trò”. Hoa Nhược Hư khõe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra ngữ khí khinh thường.

“Các vị đều thích đến kỹ viện như vậy sao, Hoa huynh, ta còn tưởng rằng chỉ có huynh thích mà thôi”. Hoa Nhược Hư mỉm cười nhìn mọi người dưới lầu.

“Người quả đúng là có hứng thú vô cùng a, lại mang theo nữ nhân xinh đẹp như vậy đi vào kỹ viện”. Hoa Phi Hoa tựa hồ có chút bất đắc dĩ nhìn Hoa Nhược Hư nói.

“Hoa huynh, vậy huynh nói xem, huynh có nghĩ ta lại cao hứng đến nỗi dẫn một cô gái xinh đẹp như vậy vào chốn kỹ viện hay không”. Hoa Nhược Hư hì hì cười, trong lòng ngầm chứa một tia cảm kích.

“Ta mà có một hảo nữ nhân như vậy, ta sẽ ở nhà cả ngày không ra khỏi cửa, trừ phi ta đầu óc có vấn đề gì thì mới tự nhiên chạy đến nơi này”. Hoa Phi Hoa hài hước nói.

“Mẫu Đơn cô nương đã bị sát hại, hơn nữa trước khi chết còn bị vũ nhục”. Đột nhiên trong đám đông có người nói, tựa hồ là người của Vạn Hoa lâu.

“Không biết kẻ nào lại nhảm chán đến mức đem trò này ra diễn, ài, các người cứ chậm rãi mà xem, ta cùng với Du Du về khách điểm trước đây”. Hoa Nhược Hư khẽ lắc đầu, dáng điệu đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Xem ra hôm nay ta lại làm cho mọi người phải thất vọng, Cát chương môn, người nói đúng không?” Trước khi đi Hoa Nhược Hư quay sang Cát Vân Tường cười nói, rồi đột nhiên dừng lại, liếc nhìn thiếu phụ xinh đẹp ở bên người Cát Vân Tường: “Xem ra Cát chương môn tựa hồ cũng giống tại hạ, đầu óc không được bình thường lắm, bỗng nhiên lại mang theo thê tử đến dạo chơi kỹ viện”.

“Chậm đã, Hoa Nhược Hư, người tốt nhất nên có một lời giải thích hợp lý, vì sao Mẫu Đơn cô nương bị người sát hại mà người lại vừa vờ xuất hiện ở cửa phòng nàng?” Cát Vân Tường lạnh lùng hỏi.

“Như vậy rõ ràng là giả họa cho ta rồi, ta nghĩ Cát chương môn là người có kinh nghiệm giang hồ nhiều năm, việc này hẳn sẽ không phải nhìn không ra chứ?” Hoa Nhược Hư thần nhiên cười hỏi. “Nhiều lời giải thích cũng không cần thiết, tin hay không là tùy các người, bất quá, ta nghĩ có nhiều người hiểu được đó chính là việc vu oan giá họa, nhưng ta tin rằng không phải là Cát chương môn người làm, bởi vì nếu người làm việc này thì khẳng định cũng sẽ không mang theo tôn phu nhân cùng tới đây”.

Hoa Nhược Hư đột nhiên phát hiện trong đám đông, một bóng người quen quen chột lóe lên rồi biến mất, trong lòng lửa giận tự nhiên phát sinh: nguyên lai là người, ta đang lo không tìm ra người. Trong lòng nghĩ vậy rồi vụt kéo theo Du Du nhanh chóng rời khỏi Vạn Hoa lâu, đưa mắt nhìn xung quanh quả nhiên thấy người nọ đang hướng về phía xa chạy đi.

68. Chương 2: Phong Ba Diệt Khởi.

(Phong ba nổi lên)

Bóng người phía trước chạy càng lúc càng nhanh, cuối cùng lách vào một ngõ nhỏ, Hoa Nhượng Hư cùng Tuyết Du Du cũng đuổi theo đến cuối đường mới phát hiện ra đây là một ngõ cụt, trong lòng mơ hồ dâng lên một cảm giác bất an.

Hoa Nhượng Hư lặng lẽ vận công tra xét chung quanh, không phát hiện điều gì bất thường, trong lòng thoáng yên tâm, lại chậm rãi tiến tới vài bước, lạnh lùng nhìn vào người đang đứng ở trước mặt. Người này cho dù có trở thành thế nào thì Hoa Nhượng Hư cũng không thể không nhận ra, chính hắn ngày trước đã bức Tiểu Nguyệt phải nhảy xuống huyền nhai, cũng chính hắn đã làm cho Hàm Tuyết đến bây giờ cũng không rõ sống chết, nếu hỏi Hoa Nhượng Hư hắn thống hận nhất là kẻ nào, thì đó chính là kẻ đang đứng trước mặt kia: Trương Liệt, Kim Dao môn môn chủ, Địa Bảng cao thủ ngày trước.

Trương Liệt xoay người lại, oán hận nhìn Hoa Nhượng Hư, trên mặt thêm vài phần dữ tợn, hắn vốn là Địa bảng cao thủ ngạo thị vô lâm, lại chỉ vì một trận chiến cùng với Hoa Nhượng Hư mà mất hết thanh danh, còn mất đi một cánh tay, mỗi khi nhìn đến ống tay áo trống không đó, trong lòng hắn lại trào lên nỗi căm hận thấu xương đối với Hoa Nhượng Hư.

“Trương Liệt, lần trước để người chạy thoát, hôm nay e rằng không còn may mắn như vậy nữa đâu”. Hoa Nhượng Hư lạnh lùng nói, Tình kiếm đã sớm rời khỏi vỏ, kiếm quang lấp lánh vụt lên tựa như mối thâm cừu trong lòng hắn.

“Hoa Nhượng Hư, hôm nay ngươi cũng không gặp may được đâu !”. Trương Liệt thanh âm khàn khàn, nghiêm rằng nói.

“Nếu ta đoán không sai, thì cái chết của Mẫu Đơn cô nương hẳn là kiệt tác của ngươi”. Hoa Nhượng Hư khinh bỉ nhìn Trương Liệt. Trương Liệt không thể được xem là một tay kiêu hùng, hắn có thể dùng bất cứ thủ đoạn tiểu nhân nào để đạt được mục đích.

“Chỉ tiếc, đó không phải là nữ nhân của ngươi, bất quá cũng không cần vội, cô nương bên cạnh ngươi kia cũng sẽ sớm giống như Mẫu Đơn thôi”. Trương Liệt cười ngạo mạn, trong tiếng cười tràn ngập bi phẫn, xen lẫn chút đắc ý.

“Du Du, hãy cẩn thận quan sát chung quanh, hắn có thể có âm mưu gì đó”. Hoa Nhượng Hư truyền âm cho Tuyết Du Du, trong lòng âm thầm đề cao cảnh giác. Trương Liệt khẳng định không phải là kẻ ngốc, hiện tại hắn cũng không phải là đối thủ của Hoa Nhượng Hư, nhưng hắn lại không tỏ vẻ sợ hãi gì. Nếu không phải hắn thần kinh không bình thường, thì khẳng định còn có nguyên nhân nào đó mà Hoa Nhượng Hư chưa nghĩ tới.

“Ngươi vốn là một tên giang hồ bại hoại, chết sớm một chút thì càng tốt !”. Hoa Nhượng Hư hừ lạnh một tiếng, thân mình cấp tốc xoay tròn, mặt đất bỗng nổi lên một trận cuồng phong, kiếm chiêu như gió táp mưa sa mãnh liệt công tới Trương Liệt. Trương Liệt thân mình cấp tốc lùi về phía sau, mắt thấy đã bị dồn vào góc thì trên mặt hắn lộ ra thần tình đắc ý, một chưởng mạnh mẽ vỗ ra, nhưng không phải hướng về Hoa Nhượng Hư mà lại hướng về bức tường phía sau.

“ Vút, vút ” , những âm thanh xé gió không ngừng vang lên, tựa hồ vô số mũi tên bắn về phía hai người. Trương Liệt sắc mặt đột nhiên biến thành xám ngoét rồi hóa ra trắng bệch. Vách tường sau lưng hắn đột nhiên vỡ tung, một kiếm thế như sét đánh không kịp bưng tai xuyên qua người hắn, sau đó dư thế không hề giảm tiếp tục hướng tới Hoa Nhượng Hư.

Hoa Nhượng Hư bỗng thét lên một tiếng, công lực vận tới cực hạn đề khí bay lên, Tình Kiếm trong tay vũ lòng bảo vệ toàn thân, tất cả lợi tiễn nhanh chóng bị đánh rơi, thế kiếm mãnh liệt kia cũng lướt qua dưới chân hắn, chủ nhân của một kiếm đó cũng xuất hiện trước mắt Hoa Nhượng Hư, một thân bạch y phong thái hơn người, chính là Bạch Y Lâu lâu chủ, Bạch Y.

Bạch Y cũng không tiếp tục phát động công kích mà lại dùng một ánh mắt thương hại nhìn Hoa Nhượng Hư đang ở giữa không trung. Hoa Nhượng Hư chậm rãi hướng về sau hạ xuống, đột nhiên trong lòng dâng lên cảm giác lạnh cả người, một cổ sát khí âm trầm bỗng xuất hiện ngay sau lưng hắn.

Một thân ảnh quý mị xuất hiện phía sau lưng hắn khoảng một trượng, một chưởng vô thanh vô tức đánh tới Hoa Nhược Hư. Không khí xung quanh đột nhiên như ngưng kết lại, một chưởng này tuy rất nhẹ nhàng mà ẩn chứa uy lực vô cùng.

“Hoa đại ca”. Tuyết Du Du hét lên kinh hãi, thân hình cấp tốc phi đến.

Hoa Nhược Hư trong khoảnh khắc xoay người lại nhìn thấy Tuyết Du Du xuất hiện ở phía trước mình, song thủ mảnh mai đối chưởng cùng với kẻ vừa tới.

“Bình” một tiếng, chưởng phong ngập trời, người kia không mảy may dịch chuyển mà Tuyết Du Du thì như điều đứt dây bay ngược về phía sau ngã vào trong lòng Hoa Nhược Hư.

“Du Du, nàng có sao không?”. Hoa Nhược Hư vội vàng ôm lấy nàng lo lắng hỏi.

“Hoa đại ca, Du Du không sao, người này, người này thật lợi hại, Du Du đánh không lại hắn”. Tuyết Du Du sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi.

Hoa Nhược Hư trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng đau xót, lửa giận bùng bùng, giận dữ nhìn chằm chằm vào người vừa tới.

“Nam Cung Hiên Viên, người thực là bỉ ổi!”. Hoa Nhược Hư cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, hiện tại trước mặt hắn là Nam Cung Hiên Viên, sau lưng là Bạch Y, mà Tuyết Du Du trong lòng hắn lúc này thương thế ra sao còn chưa rõ, bởi vậy hiện thời đột phá vòng vây mới là kế sách hợp lý.

“Bỉ ổi hay quang minh đều không quan trọng, quan trọng nhất là ta có thể giết được người”. Nam Cung Hiên Viên thản nhiên nói, “Hoa Nhược Hư, người là một nhân tài, nếu người ở Ma cung ta từ nhỏ thì tương lai có thể trở thành Ma cung chủ, đáng tiếc, người đáng lẽ không nên lớn lên ở Hoa Sơn, người lại càng không nên có ý đồ càn rỡ lường gạt Đại Nhi. Hôm nay, người không thể không chết!”.

“Đường đường là Địa Bạng đệ nhất cao thủ, Đại trưởng lão Ma Cung dưới một người trên vạn người lại làm ra những chuyện không quang minh chính đại như vậy, thật uổng phí thanh danh một bậc tông sư”. Một âm thanh êm ái đột nhiên từ giữa không trung truyền tới.

Trên đầu tường xuất hiện một bạch y thiếu nữ, đôi mắt to ẩn dưới hàng lông mi dài, con ngươi đen nhánh lấp lánh chuyển động lóe ra những tia quang mang giảo hoạt. Suối tóc bồng bềnh như mây buông xõa xuống bờ vai, chiếc mũi như ngọc được tạc khéo léo trên mặt, phía dưới là cái môi anh đào nhỏ xinh, ngũ quan hài hòa, nếu tách rời ra thì mỗi thứ chưa hẳn là tuyệt mỹ, nhưng khi hợp lại thành một thể thống nhất thì quả là hoàn chỉnh, không thừa không thiếu, lại thêm dáng vóc thon thả, yếu điệu kia, thì ngoài từ hoàn mỹ ra thật không tìm ra từ ngữ nào khác để hình dung về nàng.

Bên cạnh nàng đột nhiên xuất hiện hai lão nhân, thoạt nhìn quả chỉ là hai lão nhân hết sức bình thường nhưng chính hai người này lại làm cho Nam Cung Hiên Viên biến sắc.

“Mười năm không gặp, thì ra Thần cung đã đổi chủ rồi, thật là đáng chúc mừng!”. Nam Cung Hiên Viên gần từng câu từng chữ, ánh mắt toát lên sự cừ hận.

“Ma cung mười năm trước đây cũng đã đổi chủ, có phải là cũng đáng được chúc mừng hay không?” thiếu nữ ngũ khí vẫn ngọt ngào như cũ nhưng trên mặt đã hiện lên vẻ băng lãnh. “Nam Cung trưởng lão, Bạch lâu chủ, ta muốn đưa người của ta đi chắc hai người sẽ không phiền chứ?”

“Hoa Nhược Hư, người quả thật là người của Thần cung”. Nam Cung Hiên Viên lạnh lùng liếc nhìn Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư cũng đã hơi minh bạch về thân phận của tuyệt sắc nữ tử vừa mới xuất hiện này, xem ra nàng chính là Thần cung chủ, nghe những lời Nam Cung Hiên Viên vừa nói, hắn đang định phản bác thì cô gái kia đã cắt lời.

“Nam Cung trưởng lão, có câu kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt (Thức thời vụ giả vi tuần kiệt), ta nghĩ tình huống trước mắt người cũng đã hiểu rõ, hơn nữa Nam Cung trưởng lão cũng không thể kéo dài thời gian thêm được nữa đâu”. Thiếu nữ thản nhiên cười nói.

“Hoa Nhược Hư, tốt nhất từ nay về sau ngươi hãy trốn luôn ở Thần cung đi”. Nam Cung Hiên Viên lạnh lùng nhìn Hoa Nhược Hư rồi quay sang Bạch Y khẽ gật đầu, thân mình chợt lóe lên rồi nháy mắt biến mất trước mặt mọi người.

“Hoa đại ca, bỏ ta xuống đi”. Tuyết Du Du thấp giọng nói. Hoa Nhược Hư thuận ý nàng dịu dờ để nàng đứng xuống đất.

“Tham kiến cung chủ!” Tuyết Du Du yếu ớt nói.

“Không cần đa lễ, ngươi hiện tại thương thế không nhẹ, hãy về trước cẩn thận điều tức đi”. Thiếu nữ nhìn Tuyết Du Du, sắc mặt đã hòa hoãn trở lại.

“Chúng ta đi thôi”. Thiếu nữ đưa mắt liếc nhìn Hoa Nhược Hư một cái rồi quay sang nói với lão nhân bên cạnh, hai người đó cũng xoay người rời đi không có để ý tới Hoa Nhược Hư và Tuyết Du Du. Hoa Nhược Hư hơi ngần người, ôm lấy Tuyết Du Du vội vàng trở về khách điếm.

Ngay khi Hoa Nhược Hư rời đi một lát, trên tường lại xuất hiện một bạch y thiếu nữ, rồi tức thời vụt biến mất không thấy dấu.

Nam Cung Hiên Viên cảm hận đến bầm gan tím mật, cơ hội tốt như vậy mà lại không giết được Hoa Nhược Hư, càng làm cho lão phần nộ chính là Hoa Nhược Hư đúng như lão dự liệu quả nhiên được phái đến để đối phó với Tô Đại Nhi. Hai vị lão nhân bên cạnh Thần cung cung chủ mười năm trước hẳn từng gặp qua, hai người đó chính là hai trong tứ đại trưởng lão của Thần Cung, mười năm trước hẳn đã thua dưới tay họ, hiện tại mười năm đã trôi qua, tuy hẳn võ công đại tiến trở thành ma đạo đệ nhất cao thủ nhưng khi thấy họ, tự nhiên trong lòng hẳn vẫn có cảm giác sợ hãi.

Quan trọng hơn chính là hẳn biết nếu có mặt Tô Đại Nhi, hẳn sẽ không thể đường hoàng đối phó với Hoa Nhược Hư, chỉ có thể trong âm thầm trong tối tiến hành ám sát mà thôi, bởi vì hẳn không thể kháng lệnh của nàng, nhưng chỉ cần giết Hoa Nhược Hư trước, nàng dù phần nộ cũng chẳng còn biện pháp nào khác

“Đại trưởng lão, ngươi thật sự sẽ không muốn tha cho hắn sao?” Âm thanh u uẩn vang lên phía sau lưng hẳn.

Nam Cung Hiên Viên xoay người lại, Tô Đại Nhi vẻ mặt u oán cùng bộ dáng buồn bã cô độc đang đứng ở đó.

“Tham kiến cung chủ”. Nam Cung Hiên Viên khẽ cúi người, ánh mắt dần hòa hoãn trở lại còn có thêm vài phần hiền lành, trù mến.

“Nếu ngươi còn coi ta là cung chủ, thì sau này không nên đối phó hẳn nữa”. Tô Đại Nhi nhẹ nhàng thở dài một hơi nói.

“Thuộc hạ biết”. Nam Cung Hiên Viên vẫn luôn như vậy, miệng thì đáp ứng nàng nhưng sau đó vẫn làm theo ý mình.

“Ta có thể khẳng định với ngươi, hẳn không phải là người của Thần cung, cũng không phải vì để đối phó với ta mà tiếp cận ta”. Tô Đại Nhi ánh mắt xuất hiện một tia nhu tình, nói xong chậm rãi xoay người, giọng nói của nàng còn phảng phất trong không trung, “Nếu ngươi giết hẳn thì cũng như là đã giết ta”.

Thất phái tứ gia rốt cục đều tề tựu đông đủ ở Kim Lăng. Trong mật thất của Kim Lăng Diệp gia, mười ba người trên sắc mặt đầy ngưng trọng.

Thiếu Lâm trưởng môn Viên Quang đại sư, Võ Đang trưởng môn Thanh Vân đạo trưởng, Nga Mi trưởng môn Tuệ Nguyệt sư thái, Côn Luân trưởng môn Cát Vân Tường, Thanh Thành trưởng môn Trịnh Chính Hùng, Tuyết Sơn trưởng môn Âu Dương Kiếm Bình, Thiên kim tiểu thư của Hoa Sơn trưởng môn Hoa Ngọc Phượng. Phong gia Phong Vân Động, Hoa gia Hoa Thác, Tuyết gia Tuyết Danh Phong, Nguyệt gia Nguyệt Thiên Anh. Nguyệt gia vì Nguyệt Phi đang bệnh chưa khỏi mà Nguyệt Thiên Anh chính là thiếu chủ, tương lai sẽ là Nguyệt gia gia chủ cho nên dù võ công của hẳn thấp kém nhưng vẫn đương nhiên là đại biểu của Nguyệt gia. Còn Hoa Sơn trưởng môn Hoa Thiên Văn những năm gần đây rất ít xuống núi nên Hoa Ngọc Phượng trở thành đại biểu của Hoa Sơn.

Ngoài đại biểu của thất phái tứ gia thì còn có hai người nữa chính là Diệp Bất Nhị cùng với Diệp Vũ Ảnh.

“Hôm nay thất phái tứ gia chúng ta tụ tập ở đây chính là bởi vì sự tình đã đến thời khắc sinh tử tồn vong”. Diệp Bất Nhị cất lời, ngữ khí vô cùng trầm trọng.

“Chỉ không đầy một tháng nay, đệ tử các phái thương vong không ngừng, làm cho thất phái tứ gia lúc này bắt đầu nghi kỵ lẫn nhau, nhưng sự thật thế nào hẳn là các vị đang ngồi đây đều đã biết chân chính nguyên nhân”. Diệp Bất Nhị chậm rãi liếc mắt đảo qua mọi người một cái rồi tiếp tục nói: “Nhiều năm nay, các đại môn phái chúng ta liên tục bị người hãm hại, nhưng chúng ta vì sự yên ổn của giang hồ, vì để chống cự Ma Cung mà hết sức nhẫn nhục, hiện tại, Thần cung lại có ý đồ cuồng vọng tiêu diệt chúng ta, bởi vậy chúng ta không thể không phản kháng”.

“A di đà Phật”. Viên Quang đại sư niệm một câu Phật hiệu rồi nói: “Diệp đại tiên sinh, ta nghĩ, chúng ta nên đợi rõ ràng chân tướng sự tình trước khi hành động”.

“Đại sư, các vị chưong môn nhân, chúng ta đều rất rõ ràng rằng chỉ có Thần cung mới thể có được bí kíp võ công của tất cả các môn phái, lần này rõ ràng là Thần cung muốn cho chúng ta tự tàn sát lẫn nhau”. Diệp Bất Nhị trầm giọng nói. “Nếu chúng ta lại không thừa dịp này sớm phản kháng, có lẽ các đệ tử dưới tay chúng ta sẽ dần dần chết không còn một ai, đến lúc đó, chúng ta cho dù có muốn phản kháng thì cũng đã lực bất tòng tâm mất rồi, càng huống chi nếu chúng ta cứ bỏ mặc mọi chuyện như vậy thì chúng ta sẽ đối mặt làm sao với bao nhiêu đệ tử đã chết đi”.

“Nếu tất cả mọi người cùng đồng ý thì Thiếu Lâm ta tất nhiên cũng sẽ theo ý mọi người”. Viên Quang đại sư khẽ thở dài nói.

Ngoại trừ Hoa Ngọc Phượng không có biểu hiện gì, Viên Quang đại sư có chút do dự, còn lại toàn bộ các phái đều nhất trí quan điểm, như vậy liên minh Thất phái Tứ gia đã kết thành.

“Hoa Sơn luôn luôn đứng đầu thất phái, bởi vậy ta nghĩ lần này cứ để Hoa Sơn làm chủ của liên minh thất phái tứ gia, không biết mọi người nghĩ sao?” Diệp Bất Nhị đột nhiên nói.

“Diệp đại tiên sinh, cha ta vốn từ lâu đã rất ít tham gia chính sự võ lâm, ta lại thân là nữ lưu khó có thể gánh vác đại sự, mà Diệp đại tiên sinh vốn luôn túc trí đa mưu xuất chúng, lại càng được Bạch đạo nhân sỹ tôn trọng, nên ta nghĩ cái ngôi minh chủ này ngoài Diệp đại tiên sinh thì không còn ai hơn”. Hoa Ngọc Phượng cười nhạt.

“Diệp mỗ chung quy không phải là người của Thất phái Tứ gia, bởi vậy Diệp mỗ chỉ có thể đi theo hiệp trợ mà thôi, nếu lại đảm đương cương vị minh chủ thì hóa ra là phản khách vi chủ rồi, mỹ danh Hoa nhị tiểu thư giang hồ không ai không biết, Hoa Sơn kiếm phái lại danh chấn thiên hạ, nếu Hoa nhị tiểu thư đảm đương chức minh chủ, ta nghĩ không còn ai thích hợp hơn”. Diệp Bất Nhị vừa nói vừa nhìn sang những người khác, mọi người đều sôi nổi gật gù tỏ vẻ đồng tình.

“Ba ngày sau, chúng ta chính thức thông cáo võ lâm, tuyên bố liên minh Thất phái tứ gia thành lập, đến lúc đó cũng tuyên bố thân phận minh chủ của Hoa nhị tiểu thư, ta nghĩ các vị hẳn là không có ý kiến gì khác”. Diệp Bất Nhị chậm rãi nói.

Hoa Ngọc Phượng không tỏ vẻ phản đối nữa, nàng đã mơ hồ cảm giác được, khi nàng chưa đến đây thì kết quả này cũng đã được quyết định rồi, nàng tựa hồ đã lọt vào một âm mưu nào đó.

Hoa Nhược Hư ngồi đợi bên cạnh Tuyết Du Du, nàng đang ngồi ngay ngắn ở trên giường để trị thương, sắc diện tái nhợt đã dần dần khôi phục vẻ hồng nhuận, nỗi lo lắng trong lòng hẳn cũng dần dịu xuống, nếu hôm nay không phải là Du Du thì người phải chịu trọng thương chỉ sợ chính là bản thân hẳn..

69. Chương 3: Hồng Phấn Kim Lăng.

Tuyết Du Du chậm rãi thở ra một hơi, mỹ mục khẽ hé mở, quay đầu qua, ánh mắt đầy nhu tình lướt nhìn Hoa Nhược Hư, ngọt ngào nở nụ cười.

“Du Du, nàng không việc gì chứ?” Hoa Nhược Hư trong lòng mừng rỡ vội bước lên phía trước ngồi xuống mép giường, âu yếm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng hỏi.

“Du Du phúc lớn mạng lớn, lại còn có Hoa đại ca bảo hộ đương nhiên là không việc gì rồi”. Tuyết Du Du hi hi cười nói, đôi nhãn châu xoay tròn, thân thể mềm mại dựa vào trên người Hoa Nhược Hư, ghé sát vào tai hắn dịu dàng hỏi: “Hoa đại ca, huynh vừa rồi quả thực rất lo lắng cho muội phải không?”

“Đương nhiên là ta phải lo lắng cho muội rồi, cũng đều trách ta không chú ý, không cẩn thận đề phòng”. Hoa Nhược Hư thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể nàng, trong giọng nói tràn ngập ý tứ tự trách bản thân.

“Cũng không thể trách huynh được, đều do lão Nam Cung Hiên Viên kia vô công gì mà lợi hại quá, muội còn chưa kịp thấy lão xuất thủ thế nào nữa”. Tuyết Du Du bĩu môi bất mãn nói.

“Du Du, muội đâu có gì phải kinh ngạc với vô công của người ta?” Hoa Nhược Hư khẽ cười vẻ bất đắc dĩ nói: “Muốn trách thì cũng chỉ có thể tự trách chúng ta vô công không bằng người mà thôi”.

“Người ta còn nhỏ tuổi mà, đợi đến khi Du Du trưởng thành, nhất định so lợi hại với lão”. Tuyết Du Du đáng vẻ nũng nịu thật là đáng yêu.

“Du Du, muội sớm đã trưởng thành rồi mà”. Hoa Nhược Hư thủ thủ. Tuyết Du Du cả người căng tràn sức sống dẻo dai cọ sát thân thể đầy quyến rũ mềm mại trong ngực hắn, trong lòng dần dần dâng lên ngọn lửa nóng bỏng, hai tay hắn bắt đầu đặt trên thượng đồn mềm mại của nàng vuốt ve nhẹ nhàng.

“Hoa đại ca, người thật là xấu!” Tuyết Du Du nét mặt ứng hồng nói, nhưng hai tay lại ôm lấy cổ hắn, khuôn miệng anh đào nhỏ xinh thật đáng yêu chủ động đưa tới.

Hai người ở trên giường dành cho nhau nụ hôn mãnh liệt. Hoa Nhược Hư có chút gấp gáp không chờ thêm được nữa, như muốn cùng nàng hòa tan vào nhau, thật cuồng nhiệt ghi xiết lấy thân thể động lòng người của nàng. Cả người Tuyết Du Du như có sức hấp dẫn đầy ma lực đối với hắn.

“Hoa đại ca, huynh lần nào cũng thật là táo bạo mà”. Tuyết Du Du sắc diện đỏ rực như trái chín, da thịt trắng ngần trở nên hồng hào, cúi thấp đầu xuống giọng nói thẹn thùng mãi không thôi.

Hoa Nhược Hư vẫn như cũ, không chút bất mãn, thậm chí hôn lên khắp da thịt nàng. Hắn cũng không hiểu bản thân mình vì sao lại như vậy, hắn đã từng cùng với Hoa Ngọc Loan, hơn nữa nàng còn là người mà hắn yêu thương nhất, nhưng khi ở bên Tuyết Du Du, hắn lại đối với thân thể của nàng tựa hồ có cảm giác như si mê, say đắm không muốn rời.

Chẳng lẽ ta đã thực sự biến thành một kẻ háo sắc hay sao ? Hoa Nhược Hư trong lòng có chút ảo não, nhưng liền sau đó hắn lại tự phủ nhận điều đó, vì chỉ với Du Du hắn mới như vậy, có lẽ cũng bởi Du Du quả thực vô cùng hấp dẫn. Hắn bắt đầu tự an ủi chính mình.....

Sông Tần Hoài lúc nào cũng phồn hoa tấp nập!

Hoa Nhược Hư nắm tay Tuyết Du Du chậm rãi dạo bước trên bờ sông Tần Hoài. Cả một ngày toàn những chuyện không đâu cuối cùng cũng được một buổi tối nhàn nhã. Tuyết Du Du vốn ưa náo nhiệt mà Tần Hoài hà lại chính là nơi như vậy, vì thế nàng cũng nhân tiện bám riết Hoa Nhược Hư đi tới đây.

“Công tử, tiểu thư muốn gặp người”. Một bóng đen đáng vẻ mảnh mai đột nhiên xuất hiện phía trước Hoa Nhược Hư. Hoa Nhược Hư trong lòng đang bình thường chợt trào lên nỗi rung động.

Hắc y thiếu nữ chính là Lưu Vân, còn tiểu thư mà nàng nói tới đương nhiên là Tô Đại Nhi.

“Lúc này sao?” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài, hắn trong lòng kỳ thực rất mâu thuẫn, nhiều lúc hắn cũng đã nghĩ mình không nên gặp nàng, nhưng thực tế, mỗi khi nàng yêu cầu hắn đều không thể cự tuyệt, hắn không biết từ nay về sau sẽ phải cư xử thế nào, cả đời này Tô Đại Nhi vĩnh viễn đã lưu trong lòng hắn một dấu ấn vô cùng sâu đậm.

“Tiểu thư chính là đang đợi người”. Lưu Vân nhẹ nhàng nói, ngữ khí có chút bất mãn, kỳ thực tâm lý nàng đối với Hoa Nhược Hư vẫn còn chút oán giận, vì trong mắt nàng thì tiểu thư đích thị là nữ nhân hoàn mỹ nhất trên thế gian này, có thể lọt vào mắt xanh của tiểu thư, đáng lẽ ra Hoa Nhược Hư phải không rời khỏi nàng nửa bước mới đúng, nhưng trên thực tế hắn lại không ở bên cạnh Tô Đại Nhi được mấy ngày.

“Được rồi, ta sẽ đi liền.” Hoa Nhược Hư hơi có chút do dự, rốt cục cũng không cưỡng nổi hấp lực muốn được gặp nàng.

“Công tử, người không phải chỉ đi một mình hay sao?” Lưu Vân thấy Hoa Nhược Hư kéo theo cả Tuyết Du Du thì trong lòng có chút kinh ngạc càng thêm phần tức giận.

“Dẫn đường đi”. Hoa Nhược Hư nói, rồi vẫn như cũ cùng với Tuyết Du Du tay trong tay chờ Lưu Vân trả lời.

Thân ảnh quen thuộc của Tô Đại Nhi thật nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt của Hoa Nhược Hư, nàng đang đứng quay lưng lại, ánh mắt chăm chú nhìn một bức tranh trên tường. Nghe thấy tiếng bước chân từ sau lưng truyền đến, thân hình mềm mại của nàng uyển chuyển xoay lại, bắt gặp Tuyết Du Du đang ở bên người Hoa Nhược Hư trong ánh mắt nàng tựa hồ hiện lên một tia u oán nhưng ngay tức thì lại chuyển thành nét vui mừng.

“Nhược Hư ca ca, huynh tới rồi !” Tô Đại Nhi bước tới níu lấy cánh tay Hoa Nhược Hư.

“Này, người có phải là Tô Đại Nhi ?” Tuyết Du Du cùng với Tô Đại Nhi đứng hai bên Hoa Nhược Hư nhìn chằm chằm nhau đến cả nửa ngày, Tuyết Du Du đột nhiên tức giận hỏi.

“Đúng thế, còn người chính là Tuyết Du Du, Nhược Hư ca ca có vẻ quan tâm đến người nhỉ, còn dẫn cả người theo cùng đến nơi này gặp ta”. Tô Đại Nhi trong giọng nói có phần vô cùng bất mãn.

“Đương nhiên rồi, Du Du ta trong sáng, thông minh, hoạt bát, đáng yêu hơn nhiều so với người mà”. Tuyết Du Du trừng mắt liếc nhìn Tô Đại Nhi.

“Vậy sao? Nhược Hư ca ca, người nói xem cô ấy so với ta có xinh đẹp hơn không?” Tô Đại Nhi nũng nịu nắm lấy y phục của Hoa Nhược Hư cất vấn.

Hoa Nhược Hư ngượng ngùng mãi không thôi, trong lòng dở khóc dở cười, nhìn bộ dạng lúc này của các nàng không khác gì hai tiểu hài tử.

“Đại Nhi, nàng tìm ta có chuyện gì không ?” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một tiếng hỏi.

Tô Đại Nhi sắc mặt khẽ biến đổi, chậm rãi buông tay hắt ra, chuyển mình đi về phía trước vài bước, ánh mắt điềm tĩnh nhìn về phía vách tường.

Hoa Nhược Hư hướng mắt nhìn theo, trên tường lộ ra một bức họa, màu sắc trên bức tranh đã có chút ố vàng, trong tranh là hình một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, thoáng qua rất giống Tô Đại Nhi.

“Người trên bức tranh chính là mẫu thân của ta”. Tô Đại Nhi đưa bàn tay ngọc thon thả nhẹ nhàng vuốt ve lên hình người trên bức họa, giọng nói u uẩn chứa đựng những tia thương cảm.

“Lúc ta còn nhỏ, mẫu thân vô cùng yêu thương ta, bởi vì ta mỗi ngày đều phải học rất nhiều thứ nên người sợ ta mệt, mỗi khi có cơ hội người lại ôm ta vào lòng để nghỉ ngơi”. Tô Đại Nhi trên nét mặt ngời lên nụ cười ngọt ngào, tựa hồ như quay về thời điểm vui sướng ấy. “Năm ta lên tám tuổi, ta bị đưa đi nơi khác, không còn được ở bên mẫu thân nữa, chỉ có mình ta cô độc, khi đó ta quả thực nhớ nhung mẫu thân vô cùng, một năm sau khi ta trở về, thì mẹ ta đã mất, bọn họ nói cho ta biết, mẫu thân là bị người ta hại chết, kẻ hại chết người là do Thần cung phái tới”. Giọng nói của nàng dần dần nhuốm nỗi bi thương.

“Nhược Hư ca ca, huynh biết không? Bao nhiêu năm qua, ta đau khổ miệt mài học tập tất cả những gì mẫu thân đã lưu lại cũng chỉ để một ngày nào đó ta có thể vì mẹ mà báo thù, người của Thần cung đã hãm hại làm ta mất đi mẫu thân thì ta sẽ làm cho chúng sống không có ngày nào yên ổn”. Tô Đại Nhi quay người lại, giương đôi mắt nhìn Hoa Nhược Hư không chớp. “Đáng tiếc, ta mãi vẫn không tìm thấy người của bọn chúng, đến lúc ta tìm được thì lại phát hiện huynh cũng ở cùng một chỗ với bọn chúng”.

“Đại Nhi, ta....” Hoa Nhược Hư thở dài một hơi, cất lời muốn nói.

“Nhược Hư ca ca, huynh không cần phải nói, muội biết huynh không phải là người của Thần cung, nhưng nếu muội giết cô ta, huynh có trách muội hay không?” Tô Đại Nhi khẽ lắc đầu ngăn không cho Hoa Nhược Hư nói tiếp mà ánh mắt lại quét sang Tuyết Du Du đang đứng bên cạnh Hoa Nhược Hư. Bầu không khí tựa hồ trở nên trầm trọng dị thường, như chứa đựng một cỗ sát khí.

“Đại Nhi, ta đã đáp ứng với Du Du, cả đời này ta sẽ quan tâm chăm sóc nàng ấy”. Hoa Nhược Hư nhất thời giật mình, khẽ trầm mặc một hồi rồi nhìn vào ánh mắt long lanh của Tô Đại Nhi, kiên định nói.

“Nhược Hư ca ca, muội không muốn để huynh phải thương tâm, huynh cũng đừng làm cho Đại Nhi đau lòng có được không?” Tô Đại Nhi u uẩn nói, bầu không khí ngọt ngào vừa rồi đột nhiên biến mất không còn chút tầm hơi đâu nữa.

“Đại Nhi, mọi chuyện từ nay về sau có lẽ ta cũng khó có thể làm chủ được”. Hoa Nhược Hư trong giọng nói có chút bất đắc dĩ, hắn cũng không dám dễ dàng đưa ra một lời hứa hẹn gì, thoáng chút do dự, rồi lại nói tiếp: “Bất quá, ta cũng không muốn thấy nàng phải thương tâm”.

“Nhược Hư ca ca, lần sau xin hãy đừng đem theo người khác đến đây gặp ta có được không?” Đúng lúc Hoa Nhược Hư rời đi thì từ sau lưng truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Tô Đại Nhi.

“Hoa đại ca, Tô Đại Nhi vì sao lại trở thành như vậy?” Tuyết Du Du đột nhiên hỏi.

“Muội cho rằng vì sao cô ấy lại trở nên như thế ?” Hoa Nhược Hư hơi tức cười hỏi lại.

“Cô ta vốn là ma nữ, mà ma nữ thì bao giờ chả hung ác, muội nghĩ cô ta cũng vậy thôi”. Tuyết Du Du không hề giữ ý đáp lời.

“Rất nhiều người, dáng vẻ bên ngoài chưa hẳn là con người thực của họ, có nhiều chuyện cũng không thể chỉ nhìn qua vẻ bề ngoài”. Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một hơi nói. “Có thể trong mắt một số người, nàng ấy là ma nữ nhưng trong mắt một số người khác, nàng ấy lại là tiên nữ, và có thể trong mắt một vài người nào đó nữa, nàng lại chỉ là một cô gái hết sức bình thường”.

“Hoa đại ca, vậy trong mắt huynh muội có phải là tiên nữ hay không?” Tuyết Du Du hì hì cười hỏi. Hoa Nhược Hư không khỏi cười khổ, Tuyết Du Du chẳng phải là ma nữ, cũng không phải là tiên nữ, càng không phải là một cô gái bình thường, mà là một yêu nữ, cũng chưa hẳn chính xác, phải là một tiểu yêu tinh mới đúng.

Đẩy cửa khách điếm bước vào, hai người đã thấy một người đang đứng trong đó.

“Nhị sư tỷ, người..., người sao lại ở đây?” Hoa Nhược Hư chợt thấy nao nao, trong lòng dôn lên một phen kinh ngạc, nếu không có Tuyết Du Du vẫn đang ở bên cạnh thì hắn đã nghĩ là quá khứ đã trở lại.

Hoa Ngọc Phượng ngẩng đầu lên, ánh mắt ẩn chứa nét u buồn.

“Đại tỷ đã đến đây rồi”. Hoa Ngọc Phượng nhẹ giọng nói.

“Cái gì? Đại tỷ người..., người đến đây từ khi nào?” Hoa Nhược Hư trong lòng cả kinh, trong nháy mắt, nội tâm dâng trào một loại tình cảm phức tạp.

“Hai ngày sau khi người đi, tỷ tỷ cũng hạ sơn, tỷ ấy hiện tại đang ở Kim Lăng, bất quá cũng không ở khách điếm này, cho nên tỷ tỷ có biết là người ở chỗ này hay không thì ta thực ra cũng không có rõ ràng lắm”. Hoa Ngọc Phượng ôn nhu nói, trong lòng nàng cũng vì hắn mà lo lắng. Chuyện giữa Tuyết Du Du cùng với Hoa Nhược Hư thì nàng cũng đã biết rồi vì vậy khi nhìn thấy Tuyết Du Du ở bên cạnh Hoa Nhược Hư, tất nhiên là nàng cũng không lấy làm ngạc nhiên, chỉ có điều Hoa Nhược Hư làm thế nào phân giải với Hoa Ngọc Loan, đó mới là vấn đề lớn.

“Ta sẽ nói cho người biết tỷ tỷ đang ở đâu, nên làm gì bây giờ thì người nên tự mình quyết định đi, lần này ta cũng không có biện pháp nào giúp người được”. Hoa Ngọc Phượng thở dài nói.

Hoa Nhược Hư bộ dạng như người mất hồn, Hoa Ngọc Phượng nói cho hắn biết nơi trú ngụ của Hoa Ngọc Loan xong đang chuẩn bị rời đi thì Hoa Nhược Hư mới như bừng tỉnh.

“Nhị sư tỷ, còn tỷ bây giờ đang ở đâu?” Hoa Nhược Hư hỏi.

“ Diệp gia”. Hoa Ngọc Phượng do dự hồi lâu rồi cuối cùng cũng trả lời.

Tuyết Du Du như say mê quán quýt lấy Hoa Nhược Hư, tấm thân lơ lơ mềm mại uốn éo quấn quai, hai người ghì xiết lấy nhau cùng tiến lên đỉnh Vu sơn. Sau khi Hoa Ngọc Phượng đi rồi, Tuyết Du Du tự nhiên

cũng trở nên có chút khác thường, không nói gì chỉ chủ động cầu hoan, nàng dường như còn trở nên có chút phóng dăng.

Mưa tạnh mây tan, chỉ còn vang lên âm thanh của những hơi thở hỗn hển, Tuyết Du Du rũ rượi nằm trên người Hoa Nhược Hư, sắc diện dần dần hiện lên những nét buồn bã.

“Hoa đại ca, huynh biết không, Thần Cung cung chủ một khi xuất hiện trên giang hồ thì tứ đại sứ giả cũng sẽ phải xuất hiện bên cạnh để làm cận vệ cho người”. Tuyết Du Du trều mến vuốt ve hai má Hoa Nhược Hư, thấp giọng nói.

“Du Du, muội nói như vậy là.....” Hoa Nhược Hư hơi ngập ngừng nói, dường như cũng đã hiểu được ý tứ trong câu nói của Tuyết Du Du.

“Vốn dĩ muội có thể ở đây thêm vài bữa nữa mới đi theo cung chủ nhưng sư tỷ của huynh đã đến rồi, vì vậy muội cũng phải sớm ra đi thôi, muội không muốn làm huynh khó xử”. Tuyết Du Du nhẹ giọng nói. “Bất quá, Hoa đại ca, huynh phải nhớ kỹ rằng huynh đã đáp ứng với Du Du, cả đời này sẽ quan tâm, chăm sóc muội rồi đấy, cho nên huynh không thể cứ như vậy được, huynh phải nhanh nhanh thuyết phục sư tỷ của huynh đi nhé.”

“Du Du, muội cứ yên tâm, ta đã nói ra rồi thì nhất định sẽ phải làm bằng được”. Hoa Nhược Hư dịu dàng nói, hiểu được ý tốt của Du Du hẳn có phần cảm kích.

“Thôi, đến lúc Du Du phải đi rồi, huynh nhớ sớm tìm gặp muội nhé, nếu không muội sẽ lại đi tìm huynh đấy”. Tuyết Du Du nũng nịu nói rồi bò qua người hắn mặc lại y phục muốn rời đi. Hoa Nhược Hư trong lòng dâng lên cảm giác lưu luyến không muốn xa rời nàng, đột nhiên mạnh mẽ ôm lấy thân thể nàng đè xuống rồi cuồng nhiệt trao những nụ hôn.

Tuyết Du Du rốt cục cũng phải rời đi, Hoa Nhược Hư mặc dù không nỡ nhưng cũng đành bất lực, dù sao Tuyết Du Du cũng là người của Thần Cung, nàng phải trở lại bên người cung chủ, hắn cũng không thể miễn cưỡng ép nàng ở lại, hơn nữa bây giờ hắn quả thật còn chưa biết sẽ giải bày thế nào cùng Hoa Ngọc Loan, bất quá hắn cũng đã có chủ ý, nhất định phải tìm biện pháp để Hoa Ngọc Loan chấp nhận Du Du, mặc dù hắn biết việc này vô cùng khó.

Hoa Thiên Tinh vẫn không hề có tin tức gì, Hoa Nhược Hư trong lòng đã sớm không hy vọng nhiều về việc này. Tại Kim Lăng này, có lẽ thu hoạch lớn nhất của hắn là biết được tám chân tình của Tuyết Du Du dành cho hắn. Mà Thần Cung vô cùng thần bí kia vốn là môn phái chẳng có một chút dính líu nào với hắn bỗng nhiên lại cùng hắn xuất hiện biết bao nhiêu là quan hệ, hắn cũng đã gặp được vị Thần cung cung chủ bí ẩn kia, không ngờ đó lại chỉ là một thiếu nữ về tuổi tác cũng không hơn kém là bao so với Tuyết Du Du.

Ấn oán giữa Thần Cung và Ma Cung không biết từ đâu đều đổ hết lên người hắn. Nam Cung Hiên Viên một mực cho rằng hắn chính là người của Thần cung mà Tô Đại Nhi thoát nhìn thì không cho rằng như vậy nhưng cũng bởi vì mối quan hệ của hắn với Tuyết Du Du cho nên có lẽ giữa họ sẽ lại có thêm một khoảng cách nữa.

Hoa Ngọc Phượng đã tới đây, hơn nữa lại đang ở tại Diệp gia, hắn đại khái cũng có thể đoán ra là vì Thất phái Tứ gia đang tề tựu tại đó, mà Hoa Ngọc Loan vì sao lại đến đây thì hắn cũng không phải là không hiểu được, bất quá, mặc kệ thế nào, đã biết là Hoa Ngọc Loan tới đây rồi, hắn cứ phải đến tìm nàng thôi, hắn cũng rất mong được thấy nàng.

Hoa Ngọc Loan nghe thấy tiếng đập cửa, vừa mở cửa phòng ra thì thân thể nàng đã bị ôm chặt lấy, bất quá, nàng cũng không có phản ứng vì nàng đã ngửi thấy một mùi hương thật quen thuộc.

Thế giới này vốn đúng là thật nhiều điều kỳ quái, bao ngày trôi qua như vậy, cuộc sống của Hoa Nhược Hư tựa hồ như xoay tròn một vòng rồi lại trở về chỗ cũ, chỉ có điều là bây giờ hắn cùng Hoa Ngọc Loan đang ở Kim Lăng chứ không phải như trước kia bọn họ ở Hoa Sơn.

70. Chương 4: Phong Vân Sơ Động.

“Sư tỷ, sao nàng lại tới đây?” Hoa Nhược Hư ôm ghì lấy Hoa Ngọc Loan, ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn nàng.

Tiếp nhận ánh mắt của hắn, tâm tình Hoa Ngọc Loan thoáng trở nên mềm nhũn, nổi tức giận trong lòng nàng bất chợt tan biến như mây khói.

“Chúng ta đã trở thành phu thê, ta tới để chăm sóc cho chàng cũng không được sao?” Giọng nói Hoa Ngọc Loan đột nhiên trở nên dịu dàng, trong lòng thầm nghĩ: Hoa Nhược Hư không dẫn theo Tuyết Du Du tới gặp nàng, việc trước kia coi như là không biết đi, bây giờ nàng cảm thấy hắn có chút đổi gạt xem thường mình, nàng không thể chịu đựng được việc Hoa Nhược Hư ở cùng với nữ nhân khác, nhưng lại không nỡ trách cứ hắn, trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nên giải quyết chuyện này như thế nào, mà hiện tại Hoa Nhược Hư đã ở bên cạnh nên nàng bất quá đành phải hỏi như vậy.

“Sư tỷ, nàng thật tốt !” Hoa Nhược Hư thì thào nói. Trước mặt Hoa Ngọc Loan, hắn luôn mất đi khả năng phán đoán thường ngày. Sự dịu dàng của Hoa Ngọc Loan làm cho hắn cảm thấy thật hạnh phúc, hắn sau đó tự nhiên cũng không đề cập chuyện của Tuyết Du Du với nàng.

Kim Lăng Diệp gia.

Thất phái tứ gia cùng nhau tuyên cáo với võ lâm: Thất đại môn phái cùng với tứ đại thế gia hợp thành liên minh Thất phái tứ gia, đặt tổng đàn tại Diệp Gia ở Kim Lăng, mà minh chủ liên minh lại là Hoa Ngọc Phượng, kết quả này làm cho nhiều người cảm thấy bất ngờ nhưng tựa hồ lại không bất ngờ.

Hoa Nhược Hư nghe thấy tin tức như vậy cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Sư tỷ, nhị sư tỷ sao lại trở thành minh chủ như vậy ? Theo lý thuyết, việc lần này là do Diệp gia tổ chức vậy vị trí minh chủ đến quá nửa phải do Diệp Bất Nhị hoặc là Diệp Vũ Ảnh nắm giữ mới phải”. Hoa Nhược Hư nghi hoặc hỏi.

“Chúng ta cùng đến Diệp gia xem sao”. Hoa Ngọc Loan nhún mày suy nghĩ rồi nói.

Tại đại môn Diệp gia, Hoa Nhược Hư và Hoa Ngọc Loan bị ngăn lại không cho tiến vào.

“Ta là Hoa Ngọc Loan của Hoa Sơn, ta muốn gặp muội muội của mình”. Hoa Ngọc Loan thanh âm trong trẻo lạnh lùng cất lên, ngữ khí có chút tức giận.

“Hoa tiên tử, nơi này là tổng đàn của liên minh thất phái tứ gia, không phải người của thất phái tứ gia thì không thể vào được”. Hộ vệ canh cửa khẳng khái nói.

“Ta đã nói ta chính là Hoa Ngọc Loan phái Hoa Sơn”. Hoa Ngọc Loan lạnh lùng nói, tay đã đặt lên chuôi kiếm.

“Hoa tiên tử muốn vào thì xin cứ tự nhiên, nhưng vị Hoa Nhược Hư này không phải đệ tử Hoa Sơn phái nên không thể vào được” người nọ vẫn không chịu nhượng bộ.

Một tiếng kêu bi thảm vang lên, người nọ văng ngược vào trong, Hoa Ngọc Loan đã dùng cả bao kiếm đập vào người hắn.

“Chàng là phu quân của ta, kẻ nào còn dám nói chàng không phải là người của Hoa Sơn phái thì đừng trách ta không khách khí”. Hoa Ngọc Loan hừ lạnh một tiếng nói.

“Sư đệ, chúng ta vào thôi”. Hoa Ngọc Loan nghiêng đầu sang Hoa Nhược Hư ngọt ngào mỉm cười, dịu dàng nói.

“Hoa tiên tử, hà tất phải nóng giận như vậy ? Hoa Nhược Hư đích thực là trượng phu của nàng, nhưng Hoa Nhược Hư sự thực cũng đã bị trục xuất khỏi Hoa Sơn, tục ngữ có câu “xuất giá tòng phu”, mà như vậy thì Hoa tiên tử cũng đã không còn là người của Hoa Sơn nữa, bởi thế hai người quả thực không thể vào được”. Âm thanh thản nhiên từ bên trong cánh cửa truyền ra ngoài, một nam tử vận áo xanh xuất hiện ở đại môn, chính là Côn Luân chương môn Cát Vân Tường, theo sau là thê tử của hắn: Tôn Vân Nhạn.

“Nói như vậy, ngoại trừ người của thất phái tứ gia còn lại những người khác đều không thể vào nơi này hay sao?” Hoa Ngọc Loan mặt biến sắc, đang định cất lời thì Hoa Nhược Hư nắm lấy tay nàng ngăn lại rồi quay sang Cát Vân Tường mỉm cười nói.

“Đúng vậy, nơi đây chính là Liên minh thất phái tứ gia”. Cát Vân Tường cất giọng khẳng định.

“Vậy không biết Diệp gia có phải là thuộc Thất phái tứ gia hay không?” Hoa Nhược Hư tiếp tục cất vấn.

“Lần này thất phái tứ gia liên minh vốn do Diệp đại tiên sinh đứng ra tổ chức, vả lại nơi đây cũng chính là nhà của ông ta, vậy bọn họ đương nhiên có thể ở đây rồi”. Cát Vân Tường có chút sững sờ rồi lập tức phản bác.

“Nói vậy thì nơi này rốt cục là tổng đàn Liên minh thất phái tứ gia hay là nhà của Diệp đại tiên sinh đây? Hoặc nói cách khác, thất phái tứ gia liên minh cũng như Nhà của Diệp đại tiên sinh chẳng có gì khác nhau à?” Hoa Nhược Hư cất giọng trào phúng nói, “Ta thấy tên cái liên minh này của các người quả là hữu danh vô thực mà!”

“Hoa Nhược Hư, ngươi không được nói hươu nói vượn nữa” Cát Vân Tường bộ dáng có chút thẹn quá hóa giận, quát lên.

“Hoa công tử, Diệp đại tiên sinh cùng với Diệp tiên tử đã là một trong những thành viên của liên minh thất phái tứ gia chúng ta, bọn họ sẽ hết sức phò tá minh chủ”. Một giọng nói dịu dàng êm ái truyền đến, người cất lời là Tôn Vân Nhạn, xem ra là vì Phu quân của nàng mà giải vây.

“Sớm biết như vậy là được rồi, kỳ thực ta xem các người nên xưng là liên minh Thất phái ngũ gia mới đúng”. Hoa Nhược Hư làm ra bộ dáng như bưng tỉnh rồi nhìn sang Cát Vân Tường lắc đầu thở dài nói: “Cát chương môn, xem ra người nên học tập ở phu nhân của mình thật nhiều mới được, người xem, nàng chỉ một câu nói đã sáng tỏ rồi, đỡ cho tại hạ lâu như vậy mới hiểu ra được”.

Cát Vân Tường giận dữ trừng mắt nhìn Tôn Vân Nhạn, sau đó phát tay áo xoay người bỏ đi.

“Sư tỷ, chúng ta đi thôi, nơi này cũng không còn gì hay ho nữa rồi”. Hoa Nhược Hư quay sang Hoa Ngọc Loan khẽ cười nói.

“Hoa Ngọc Loan đang muốn đáp lời, nhưng vừa lúc ấy bắt gặp hai kẻ từ phía sau đi tới, lại tiến vào trong vô cùng thuận lợi, mà nghe lời nói của bọn họ thì rõ ràng đó không phải là người của thất phái tứ gia. Sắc mặt nàng không khỏi tái xanh, dùng dùng nỗi giận muốn lao vào theo.

“Sư tỷ, bỏ đi, những người này chỉ không muốn cho chúng ta vào, việc phải là đệ tử của thất phái tứ gia cũng chỉ là cái có mà thôi”. Hoa Nhược Hư kéo Hoa Ngọc Loan lại thấp giọng khuyên nhủ.

“Không được, ta không thể để cho bọn họ khi dễ như vậy”. Hoa Ngọc Loan giằng tay ra khỏi tay của Hoa Nhược Hư, quay người bước vào, nhất thời một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên, Hoa Ngọc Loan đã vọt vào trong, trên mặt đất thì la liệt cả đống người. Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ cười khổ rồi vội vàng đứng dậy đi theo. Lần này thì đương nhiên là không có ai ngăn cản nữa bởi vì bọn họ đều còn đang nằm rên rỉ trên mặt đất. Hoa Ngọc Loan ra đòn cũng không quá nặng tay bởi vì những người kia vẫn còn sống nhưng cũng không hẳn là nhẹ nên tạm thời bọn họ cũng không bò dậy nổi.

Hoa Ngọc Loan đi thẳng một mạch như vào chốn không người, trực tiếp tiến vào đại sảnh là nơi đang diễn ra nghị sự của liên minh thất phái tứ gia. Các nhân vật chủ chốt của từng phái cơ bản đều ở chỗ này. Hoa Ngọc Phượng cũng đang ở đó, nhìn thấy Hoa Ngọc Loan tiến đến, đôi mày không khỏi âm thầm cau lại, biết rằng sắp có phiền toái xảy đến rồi, bởi vì nhìn vẻ mặt tỷ tỷ của mình, Hoa Ngọc Phượng hiểu rằng Hoa Ngọc Loan hôm nay khẳng định sẽ không bỏ qua ý định.

“Là ai đã hạ lệnh không cho phép phu quân của ta vào”. Hoa Ngọc Loan quét ánh mắt lạnh lùng qua mọi người đang ngồi tại đó, một chút cũng không để bọn họ vào mắt. Phải biết rằng, trong số những người này có khá nhiều kẻ nổi danh trên giang hồ, luận riêng về võ công, người cao thâm hơn Hoa Ngọc Loan cũng có không ít, bởi vì nơi này có rất nhiều cao thủ trên hai bảng hắc bạch.

“Sư tỷ, không nên náo loạn nữa, chúng ta đi thôi!” Hoa Nhược Hư vội vàng tiến đến, kéo lấy tay Hoa Ngọc Loan muốn bỏ đi.

“Một đám nguy quân tử !” Hoa Ngọc Loan khinh thường liếc mắt nhìn mọi người, sau đó quay sang Hoa Ngọc Phượng nói: “Muội muội, hãy cùng chúng ta đi thôi, đừng ở lại nơi này làm gì nữa”.

“Hoa đại tiểu thư, xin hãy bớt nóng giận, ta nghĩ đây chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi”. Diệp Bất Nhị rất cục cựa lên tiếng. “Hoa nhị tiểu thư lúc này đang là minh chủ của liên minh thất phái tứ gia nên tạm thời có lẽ còn phải ở lại đây thêm một thời gian nữa mới được”.

“Ta mặc kệ liên minh gì đó của các ngươi, bây giờ ta nói cho mà biết, Hoa Sơn kiếm phái sẽ rời khỏi đây”. Hoa Ngọc Loan lạnh lùng đưa mắt nhìn Diệp Bất Nhị.

Trong lòng mọi người đều cả kinh, những lời này không phải là đùa giỡn hay sao, một khi Hoa Sơn thật sự ly khai thì thực lực của thất phái tứ gia sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn.

“Cho dù dùng biện pháp gì, ngươi cũng phải đưa tỷ tỷ về trước, ta sẽ nhún chút thời gian về tìm các ngươi”. Bên tai Hoa Nhược Hư đột nhiên truyền đến thanh âm của Hoa Ngọc Phượng, hẩn ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện nàng cũng đang nhìn mình, ánh mắt thật dịu dàng nhưng cũng pha chút lo lắng.

Diệp Bất Nhị sắc mặt không đổi nhưng trong lòng lại đang nghĩ đối sách, bởi vì không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì hẳn cũng không thể đưa ra át chủ bài được. Diệp Vũ Ảnh sắc mặt thoáng mơ hồ nhìn Hoa Nhược Hư và Hoa Ngọc Loan, nửa muốn nói điều gì nhưng lại thôi.

Hoa Nhược Hư ngẫm nghĩ, đột nhiên ra tay điểm vào huyệt ngũ của Hoa Ngọc Loan. Hoa Ngọc Loan đương nhiên sẽ không nghĩ đến Hoa Nhược Hư lại ra tay với mình. chớp mắt đã hôn mê ngã vào trong lòng Hoa Nhược Hư.

“Sự tỷ của ta bản tính vốn luôn như vậy, xin các vị đừng trách, bất quá ta cũng xin khuyên các vị một chút, có một số việc kỳ thực nên nói rõ sẽ tốt hơn, nơi này nếu đã không hoan nghênh ta thì cứ nói thẳng ra, không cần sử dụng một cái lý do ngớ ngẩn để rồi gây ông đập lưng ông như vậy”. Hoa Nhược Hư khẽ đảo mắt qua mọi người chậm rãi nói, dứt lời liền ôm lấy Hoa Ngọc Loan thật nhanh tiêu sái rời đi.

“Tỷ tỷ ta trong lòng quan tâm nhất chính là phu quân của nàng, không biết vị tiền bối nào hạ lệnh không cho tỷ phu của ta vào?” Hoa Ngọc Phượng ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua mọi người, chúng nhân bất thần có cảm giác gãi gãi trong lòng.

“Theo như Cát mỗ thấy, Hoa Nhược Hư quả thực không thích hợp đến chỗ chúng ta, cho dù chuyện của Tuyết nhị tiểu thư cùng với Mẫu Đơn cô nương ở Vạn Hoa Lâu không có liên quan gì đến hẳn nhưng quan hệ thân mật của hẳn cùng với Tô Đại Nhi cùng chủ Ma cung là sự thật, mà thất phái tứ gia chúng ta liên minh lại chính là để đối phó với Ma cung, vậy thì làm sao có thể để cho hẳn trà trộn vào đây được”. Cát Vân Tường không hiểu vì nguyên nhân gì tựa hồ đối với Hoa Nhược Hư vô cùng bất mãn.

“Cát trưởng môn đã nói như vậy thì ta cũng không còn gì hơn để nói nữa, bất quá, ta đã là minh chủ, vậy nếu ta muốn gặp một người hẳn là không có vấn đề gì chứ?” Hoa Ngọc Phượng ngữ khí vẫn tỏ ra bình tĩnh như trước.

“Đương nhiên là vậy”. Mọi người cùng đồng loạt gật đầu.

“Nếu vậy từ nay về sau hẳn có đến tìm gặp ta mong các vị đừng ngăn trở”. Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng nói. Mọi người nghe xong không khỏi sững sờ, Hoa Ngọc Phượng cũng không để ý tới phản ứng của bọn họ, tha thướt đi ra đại sảnh, để lại mọi người trong lòng ngổn ngang tâm sự.

Trở lại khách điểm, Hoa Nhược Hư nhanh chóng giải khai huyệt đạo cho Hoa Ngọc Loan, nhưng lại vẫn ôm chặt lấy nàng như cũ.

“Sự tỷ, người trước hết không nên giận dữ, hãy nghe ta nói có được không?” Nhận thấy Hoa Ngọc Loan dùng một ánh mắt khác lạ nhìn mình, trong lòng Hoa Nhược Hư hơi có chút cảm giác bất an, miễn cưỡng cứng cỏi nói.

“Ngươi dám ra tay đánh lén ta?” Hoa Ngọc Loan cất lời, giọng nói không biết là chứa đựng tư vị gì, rất khác so với mọi khi nàng nói chuyện, bộ dáng tựa hồ có chút thương tâm.

“Sự tỷ, ta biết nàng cũng là vì ta nhưng ta không muốn nàng phải vì thế mà tự làm khổ mình”. Hoa Nhược Hư thấy hình dáng của nàng như vậy lại càng thêm hoảng sợ, thật nhanh hạ giọng an ủi. “Sự tỷ, người nếu

tự làm khổ mình như vậy thì ta biết làm thế nào đây?”

“Người thật sự là vì lo lắng cho ta?” Hoa Ngọc Loan tựa hồ có chút không tin, nhưng giọng nói đã dịu đi rất nhiều.

“Sự tỷ, điều đó đương nhiên là thật rồi”. Hoa Nhược Hư lần đầu tiên phải nói dối, trong lòng cũng có chút cảm giác khó chịu, bất quá hẳn cũng ý thức được rằng không thể nói là do Hoa Ngọc Phượng ghen ghét.

“Người chỉ suy nghĩ bấy bề không đâu mà thôi”. Hoa Ngọc Loan đưa mắt liếc nhìn hắc một cái, bất quá trong ánh mắt lại toát ra vẻ vui sướng. Hoa Nhược Hư âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sự tình cuối cùng cũng trôi qua. Nhưng trong lòng tức thời lại dần trở nên nặng nề, lần này thất bại tứ gia liên minh, hẳn chung quy vẫn cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, bất quá Hoa Ngọc Phượng dường như đã biết được điều gì đó, có lẽ sau khi gặp nàng hẳn có thể hiểu ra không ít sự tình.

—oOo—

Trong đại sảnh rực rỡ ánh đèn, một thiếu nữ toàn thân vận y phục trắng muốt ngồi ngay ngắn trên ngôi cao, bên cạnh là hai lão nhân cúi đầu kính cẩn, còn hai bên đại sảnh là hai nhóm thiếu niên nam nữ đang chia nhau ra đứng.

Một thiếu nữ y phục xanh biếc thướt tha đi vào.

“Nhu sứ tham kiến cung chủ”. Thanh âm trong trẻo lại thật ngọt ngào cất lên.

“Du Du tỷ, người tới đây ngồi đi, chúng ta đều là tỷ muội một nhà, cũng không cần quá khách sáo”. Cung trang thiếu nữ lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng trên mặt, thánh thót nói.

Tuyết Du Du y lời bước tới ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Du Du tỷ, vết thương của người có việc gì không?” Cung trang thiếu nữ như chợt nhớ tới điều gì, quay sang ân cần hỏi.

“Đã khỏi hẳn rồi, lần trước còn chưa cảm tạ ân cứu mạng của cung chủ”. Tuyết Du Du thấp giọng nói.

“Kỳ thực cũng không cần phải cảm tạ ta, nếu ta không cứu thì cũng sẽ có người khác cứu các người”. Cung trang thiếu nữ khẽ mỉm cười nói. “Du Du tỷ, nói ra xin người chớ có trách ta, kỳ thực ta xuất hiện đúng thời điểm đó chỉ là vì để cho Nam Cung Hiến Viên cho rằng Hoa Nhược Hư đã là người của Thần cung chúng ta mà thôi”.

“Cung chủ, đối xử với Hoa đại ca như vậy chẳng phải là quá bất công với chàng hay sao?” Tuyết Du Du do dự một chút rồi hỏi.

“Có lẽ chúng ta đúng là đã lợi dụng hẳn, tuy nhiên như vậy đối với hẳn kỳ thực cũng là chuyện tốt”. Cung trang thiếu nữ khẽ thở dài nói. “Thực ra, nói hẳn là người của Thần cung cũng không có gì quá đáng, bốn vị sứ giả đắc lực nhất của Thần cung chúng ta thì đã có tới ba người ngã vào lòng hẳn rồi còn gì, cứ xem như hẳn vì các người làm một chút chuyện thì đã sao?”.

“Cung chủ, nhiệm vụ lần trước thánh nữ giao phó, thuộc hạ vẫn chưa hoàn thành được, xin cung chủ thứ tội”. Tuyết Du Du trầm mặc một hồi lại nói tiếp.

“Du Du tỷ, kỳ thực người còn có thể ở bên cạnh hẳn vài ngày nữa mà, vì sao lại trở về như vậy?” Cung trang thiếu nữ nhẹ nhàng hỏi nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng vào mặt Tuyết Du Du.

“Thê tử hẳn là đại tiểu thư Hoa Ngọc Loan của phái Hoa Sơn đã tới Kim Lăng, Hoa Ngọc Loan vốn hay ghen tuông cho nên ta muốn rời khỏi hẳn trước”. Tuyết Du Du cúi đầu không dám nhìn vào cung trang thiếu nữ.

“Du Du, ta biết người thích hẳn, bất quá chỉ hy vọng người đừng vì hẳn mà quên đi những việc chính mình nên làm”. Cung trang thiếu nữ nói xong nhẹ nhàng đứng lên, khoan thai bước ra ngoài. Trong đại sảnh thoáng chốc chỉ còn một mình Tuyết Du Du ngơ ngẩn ngồi lại.

“Du Du”. Không biết trải qua bao lâu, từ cổng lớn đại sảnh truyền đến một tiếng thở dài khe khẽ, kể đó bên tai Tuyết Du Du vang lên một tiếng gọi nhẹ nhàng.

“Tham kiến thánh nữ”. Tuyết Du Du giật mình tỉnh lại, vội vàng đứng dậy tiến về phía trước.

“Du Du, thời gian không còn sớm nữa, hãy nghỉ ngơi một chút đi, đừng quên rằng cung chủ còn cần có người ở bên cạnh”. Thánh nữ ôn nhu nói.

“Tuyết Du Du khẽ gật đầu, trong lòng có chút cảm giác mơ hồ, mặc dù nàng cùng với cung chủ tuổi tác cũng tương đương nhau nhưng dường như những chuyện mà hai người biết được lại cách nhau một trời một vực.

71. Chương 5: Ngọc Phượng Nhu Tình.

Diệp gia – Tại tấm cung của mình chủ liên minh thất phái tứ gia.

Màn đêm thật yên tĩnh, canh ba đã gần kề, Hoa Ngọc Phượng vẫn còn thao thức chưa ngủ được. Trong lòng nàng mang chút lo lắng, nàng muốn đi gặp Hoa Nhược Hư, nhưng lại biết hẳn bây giờ đang ở cùng một chỗ với tỷ tỷ của mình. Nàng đến chỗ hẳn tuyệt không phải để bày tỏ niềm nhớ nhung tha thiết gì cả, chỉ là có chuyện không thể không nói cho hẳn biết, bởi nó có liên quan đến sinh tử tồn vong của Hoa Sơn. Hoa Ngọc Loan tính tình cao ngạo, nếu tỷ tỷ biết việc này có lẽ sẽ làm mọi chuyện càng hồng bét, bởi vậy Hoa Ngọc Phượng chỉ có thể gặp một mình Hoa Nhược Hư mà thôi, nhưng liệu có cách nào vừa gặp được hẳn vừa không để Hoa Ngọc Loan biết hay không?

Hoa Ngọc Phượng khẽ thở dài một hơi, cũng không thể kéo dài thời gian hơn nữa, nàng phải nhanh chóng đi nói cho hẳn biết. Cánh tay của nàng nhẹ nhàng vung lên, trong nháy mắt dập tắt ngọn đèn, rồi thân hình của nàng tức thì biến mất khỏi phòng.

Hoa Ngọc Loan đang nằm trong lòng Hoa Nhược Hư, trên khuôn mặt sắc hồng vẫn còn chưa phai hết, bất quá cũng đã ngủ say rồi. Nhưng Hoa Nhược Hư thì vẫn mở mắt trừng trừng như cũ, trong lòng tràn đầy thắc mắc.

“Sư đệ, là ta đây, tỷ tỷ đã ngủ chưa?” trong tai hẳn đột nhiên truyền đến thanh âm của Hoa Ngọc Phượng.

“Đã ngủ rồi” Hoa Nhược Hư thoáng giật mình, nhẹ nhàng buông vòng tay đang ôm Hoa Ngọc Loan ra, chuẩn bị choàng áo rời khỏi giường.

“Người đừng nhúc nhích, không nên kinh động đến tỷ tỷ”. Bên tai hẳn lại truyền đến thanh âm của Hoa Ngọc Phượng, rồi cửa sổ phía sau chợt mở ra, một bóng người mảnh mai nhẹ nhàng tiến vào.

Hoa Ngọc Phượng vừa liếc mắt thấy tình cảnh của hai người lúc này, trong lòng ngượng ngùng không thôi, nhưng cũng không còn cách nào khác, nàng khẽ lo lắng ấn nhẹ lên huyệt ngủ của Hoa Ngọc Loan. Hoa Nhược Hư muốn ngăn cản nhưng ngẫm nghĩ rồi nhin lại, việc đó chẳng qua cũng chỉ là để cho nàng ngủ say hơn một chút mà thôi, nên khi tỉnh lại nàng cũng sẽ không phát hiện ra được.

“Cứ như vậy, không nên cử động, có một số việc ta muốn nói cho người biết”. Hoa Ngọc Phượng xoay người nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường không dám nhìn vào Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng gật đầu, ngưng thần lắng nghe.

“Bên ngoài có người”. Hoa Nhược Hư đột nhiên hơi biến sắc, kéo lấy thân thể Hoa Ngọc Phượng lại gần để nàng nằm xuống bên cạnh mình rồi nói nhỏ vào tai nàng.

Hoa Ngọc Phượng thoáng kinh hãi, trống ngực đập thình thịch, bất quá cũng không nói gì chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu.

Bên ngoài người kia còn chưa rời đi, nhìn thấy dung nhan kiều diễm của Hoa Ngọc Phượng, Hoa Nhược Hư nhin không được, nhẹ nhàng trao một nụ hôn. Sau cái lần hẳn cưỡng bách hôn nàng ở Hoa Sơn đến nay, nàng rất cuộc chưa cho hẳn thêm một cơ hội nào khác, hôm nay có thể xem như một thời cơ thật tốt.

Hoa Ngọc Phượng trong lòng e thẹn không thôi, nhưng cũng không hề phản kháng, mặc cho hẳn tham lam chiếm đoạt lấy đôi môi anh đào của nàng. Chợt nhớ tới tỷ tỷ của mình đang nằm ở cạnh bên, trong lòng

nàng vừa dâng lên một loại cảm giác khó tả nhưng đồng thời cũng là một sự kích thích không nói nên lời. Sự đồng tình của Hoa Ngọc Phượng chỉ làm cho Hoa Nhược Hư càng thêm được nước lấn tới, hắn càng lúc càng gấp gáp ghì xiết lấy nàng, bờ môi từ từ di chuyển sang nơi khác, hai tay đã bắt đầu trở nên loạn động. Đúng lúc hắn sắp chạm vào đỉnh ngọc nữ phong thánh khiết thì bị Hoa Ngọc Phượng đưa cánh tay thon thả của mình ra ngăn lại.

“Không được làm loạn, người kia đã đi rồi, nên vào việc chính đi thôi”. Hoa Ngọc Phượng trên sắc diện phủ kín từng áng mây hồng, nói với vẻ hỗn hển. Nàng biết rằng nếu mình còn không lên tiếng ngăn cản thì nàng có thể sẽ không kháng cự được từng bước lấn tới của hắn. Mặc dù nàng không phản đối việc chiếm hữu của hắn, nhưng nàng bây giờ đang ở sát cạnh tỷ tỷ của mình, nếu để cho hắn có được nàng vào lúc này thì nàng quả thật không hề muốn chút nào.

Hoa Nhược Hư mặc dù có chút không vừa lòng nhưng cũng đành ngừng lại, rồi nhẹ nhàng ôm nàng và lắng nghe nàng nói.

Hoa Nhược Hư rốt cục đã biết được một bí mật thật kinh người, nguyên lai từ thật lâu trước kia, các đại môn phái đều cũng đã bị Thần cung khống chế, thực lực của Thần cung quá cường đại khiến cho các phái không thể không khuất phục, đồng thời Thần cung cũng đồng ý đáp ứng sẽ bảo vệ các phái không bị Ma cung công kích, hơn nữa Thần cung cũng chỉ là âm thầm khống chế các phái, phần lớn thời gian cũng không có can thiệp vào công việc nội tình của các phái, bởi vậy mà nhiều năm qua, giữa Thần cung cùng các đại môn phái vẫn duy trì mối quan hệ như vậy.

Thần cung vì để có thể khống chế các môn phái dễ dàng hơn nên đã góp nhặt bí kíp võ công của các phái sau đó nhào vào các bí kíp võ công đó mà tạo ra những chiêu số để khắc chế, đó cũng chính là một trong những nguyên nhân mà các đại môn phái vẫn không dám phản kháng.

Lần này, các phái đều có đệ tử bị chết dưới võ công của các môn phái khác, vì thế bọn họ đương nhiên cho rằng đó là do Thần cung gây nên, bởi vì chỉ có Thần cung mới có thể dễ dàng làm được điều đó. Bọn họ nghĩ rằng Thần cung đã có ý đồ tiêu diệt thế lực của các đại môn phái, bởi vậy không thể không phản kháng.

Tuy nhiên, Hoa Ngọc Phượng lại phát hiện ra đó chỉ là một cái vỏ bọc bên ngoài, trên thực tế, Liên minh thất phái tứ gia lại có âm mưu khác, bọn họ tựa hồ cũng không phải bất đắc dĩ phản kháng mà thực ra chính là chủ động đối kháng, mà Diệp gia dường như càng có chút âm mưu riêng mà nàng không biết.

“Nhị sư tỷ, người đã biết bọn họ có âm mưu vì sao còn nhận làm minh chủ như vậy?” Hoa Nhược Hư nhin không được hỏi.

“Có việc người còn chưa biết, Diệp Vũ Ảnh chính là đệ tử của Nam Hải thần ni, nàng ta có thể ra lệnh cho thất đại môn phái, nếu ai dám cãi lời của nàng thì sẽ bị sáu môn phái kia đối địch, hơn nữa ta phát hiện bọn họ căn bản là có quỷ kế với Hoa Sơn chúng ta, muốn cho chúng ta thành một vật hy sinh, để cho chúng ta trực diện đối kháng với thần cung mà thôi”. Hoa Ngọc Phượng thở dài một hơi nói.

“Chúng ta phải làm gì bây giờ? Chẳng lẽ đành trơ mắt nhìn Hoa Sơn bị bọn họ hãm hại rồi tiêu diệt hay sao?” Hoa Nhược Hư khẽ nhíu mày nói

“Đó cũng chính là nguyên nhân mà ta đến tìm người, tỷ tỷ vốn bản tính nóng vội, người không nên cho tỷ ấy biết chuyện này, nếu tỷ tỷ biết chúng ta trước kia vẫn bị Thần cung quản chế, có thể sẽ trực tiếp đi tìm người của Thần cung gây chuyện, như vậy ngược lại sẽ chính hợp với ý đồ của bọn họ”. Hoa Ngọc Phượng ôn nhu nói. “Ta mặc dù trên danh nghĩa là minh chủ nhưng thực tế lại không có quyền lực gì cả, bọn họ đối với bên ngoài thì lấy danh nghĩa là đối phó với Ma cung, nhưng nói với ta là đối phó Thần cung, bất quá, mấy điều này cũng đều là giả cả, bọn họ căn bản sẽ không nói thật cho ta biết”.

“Nhị sư tỷ, người yên tâm, ta sẽ không để cho Hoa Sơn xảy ra chuyện gì đâu”. Hoa Nhược Hư trầm giọng nói.

“Vừa rồi người ở bên ngoài có thể đúng là do Diệp gia phái tới để giám sát ta, cho nên ta cũng không thể có nhiều hành động được, chỉ có thể dựa vào người mà thôi”. Hoa Ngọc Phượng u uẩn nói. “Hoa Sơn phái, cả bản thân ta nữa cũng đều giao phó cho người”.

“Hãy yên tâm, ta sẽ không để cho tỷ phải thất vọng”. Hoa Nhược Hư trong lòng dâng lên một trận kích động cùng với cảm nhận về trách nhiệm thật mãnh liệt, hạ giọng nói, hai tay ghì chặt lấy thân thể mềm mại của nàng.

“Ta phải đi rồi, đừng cho tỷ tỷ biết là ta đã tới”. Hoa Ngọc Phượng ôn nhu nói.

“Lát nữa hãy đi có được không?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng nói, đôi môi chậm rãi tiến tới gần.

“Chủ nhân, thuộc hạ thấy Hoa Ngọc Phượng đi vào phòng của Hoa Nhược Hư”. Bên trong mật thất, một hắc y nhân dáng người nhỏ bé đang hướng về phía một Hắc y nhân khác cao lớn hơn thấp giọng bẩm báo.

“Có nghe được bọn họ nói gì không?” thanh âm trầm thấp cất lên.

“Hoa Ngọc Phượng sau khi vào phòng Hoa Nhược Hư đã bị Hoa Nhược Hư nhanh chóng kéo lên giường, thuộc hạ quan sát một hồi chỉ thấy bọn họ cứ thân thân thiết thiết với nhau, thuộc hạ cho rằng hoa Ngọc Phượng chỉ là đi gặp tình lang mà thôi”. Hắc y nhân thấp bé nói.

“Thì ra là thế”. Người nọ có chút trầm ngâm một lúc. “Tiếp tục giám sát ả ta, không được buông lỏng!”

“Vâng, thưa chủ nhân!”

Hoa Ngọc Phượng cuối cùng cũng không chấp nhận sự níu giữ của Hoa Nhược Hư mà nhanh chóng rời khỏi khách điểm. Hoa Nhược Hư trong lòng vừa có chút mất mát lại vừa có chút ngọt ngào, chỉ là những sự tình mà Hoa Ngọc Phượng vừa nói cho hắn biết thoáng chốc lại làm cho tâm tình của hắn trở nên nặng nề.

Hắn cho đến giờ cũng chưa từng nghĩ tới giữa các phái võ lâm còn có quan hệ phức tạp như vậy, bất quá trong lòng vẫn còn rất nhiều nghi hoặc, thất đại môn phái đã bị khống chế bởi Thần cung thì vì sao lại còn phải nghe theo mệnh lệnh của Diệp Vũ Ảnh? Mà hơn nữa, hắn còn nhớ rõ Tiên cung cũng có bí kíp võ công của các phái, như vậy Thần cung cùng với Tiên cung có liên hệ gì không?

Nghĩ tới đây, trong lòng lại dâng lên nỗi phiền muộn, hắn lại nhớ tới lần từng gặp gỡ Giang Thanh Nguyệt tại Tiên Cung, nhưng mà bây giờ giai nhân lại không biết ở phương nào.

Một cánh tay mềm mại chợt quán lấy hắn, Hoa Nhược Hư xoay người lại ôm Hoa Ngọc Loan vào lòng, sự tình vừa rồi Hoa Ngọc Lan xem ra còn chưa phát hiện được, Hoa Nhược Hư trong lòng cũng yên tâm hơn không ít.

Diệp Vũ Ảnh đưa tay nhẹ nhàng vén mở bức màn, có chút xuất thần nhìn ra bên ngoài.

Chuyện xảy ra mấy ngày qua làm nàng có chút mơ hồ khó hiểu, việc Thần cung khống chế các đại môn phái khiến nàng cảm thấy hết sức tức giận. Tuy nhiên đối với việc thất phái tứ gia liên hợp muốn phản kháng Thần cung vào lúc này, nàng dường như cảm thấy có chút không ổn. Nàng nghĩ thời cơ lúc này chưa thích hợp, bởi theo nàng biết trước mắt Ma cung đang có kế hoạch phát động công kích đối với các đại môn phái, mà thất phái tứ gia hiện tại lại quay đầu đối phó với Thần cung, điều đó khác gì chẳng biết trước sau, đảo ngược nặng nhẹ.

Phía sau nàng bất ngờ xuất hiện một hắc y nhân чоàng khăn đen, trên tay y đột nhiên xuất ra một thanh kiếm, đâm nhanh về phía Diệp Vũ Ảnh. Diệp Vũ Ảnh cảnh giác thấy nguy hiểm vội vàng cúi người né sang bên, soạt một tiếng, trên y phục nàng đã lưu lại một vết kiếm. Người bịt mặt dường như không hề có ý định buông tha cho nàng, kiếm thế không giảm một lần nữa lại cuốn tới, tuy nhiên lần này Diệp Vũ Ảnh đã có phòng bị. Nàng hét lên một tiếng, nhẹ nhàng xuất ra một chưởng, kiếm thế nhất thời giảm đi rất nhiều.

Người bịt mặt nhận thấy cơ hội tốt nhất đã qua đi, muốn giết Diệp Vũ Ảnh cũng không còn khả năng nữa, chưa kể tiếng hét của nàng cũng đã làm kinh động mọi người xung quanh, nên hắn chỉ đành vội vàng bỏ đi. Diệp Vũ Ảnh cũng không đuổi theo, chỉ ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng người nọ, dáng vẻ này tựa hồ có chút thân quen.

Hoa Nhược Hư cả ngày không bước ra khỏi cửa, vùi đầu vào những ngẫm ngợi sâu xa. Hắn suy nghĩ thật lâu, việc hắn cần làm nhất lúc này không phải là tìm hiểu xem Diệp gia có âm mưu gì mà là phải làm thế nào để Hoa Sơn thoát ly khỏi cái liên minh thất phái tứ gia kia, nhưng muốn rời khỏi liên minh thì trước tiên lại phải qua được cửa ải Diệp Vũ Ảnh, nhưng mà hắn bây giờ muốn đến gặp Diệp Vũ Ảnh cũng không phải chuyện dễ dàng, chưa nói tới việc muốn nàng đồng ý cho Hoa Sơn kiếm phái rời khỏi liên minh lại càng là điều vọng tưởng.

“Sư đệ, người cũng đã suy nghĩ cả một ngày rồi, mặc kệ là việc gì, suy nghĩ nhiều như vậy cũng phải mệt mỏi, hay là chúng ta hãy cứ đi vào trong thành xem sao”. Đến tận khi trời tối mịt, Hoa Ngọc Loan rốt cục cũng lên tiếng.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài một hơi rồi gật gật đầu. Đối với hắn mà nói, Hoa Ngọc Loan không truy vấn hắn lý do đã là may mắn lắm rồi, bằng không hắn quả thật cũng không biết nên đối đáp với nàng như thế nào cho phải.

Vừa mở cửa ra, lập tức phát hiện một người đang đứng lù lù phía trước, dọa cho Hoa Nhược Hư giật thót.

“Đứng ở ngoài trời lâu như vậy chắc cũng mệt mỏi rồi”. Hoa Ngọc Loan thản nhiên nói, hình như nàng sớm đã biết ở bên ngoài có người rồi.

“Hoa đại tiểu thư, ta chỉ không muốn quấy rầy thời khắc tốt đẹp của hai người mà thôi”. Đứng trước cửa chính là Hoa Phi Hoa, trên nét mặt hắn lộ ra một nụ cười giễu cợt không có chút nghiêm túc nào cả.

“Hoa huynh, xin mời đến đây ngồi!” Hoa Nhược Hư có cảm giác dở khóc dở cười, phải nói rằng Hoa Phi Hoa đối với hắn không có chút thiện cảm nào, tuy nhiên cho đến giờ y cũng chưa từng chơi xấu hắn, hơn nữa tại Vạn Hoa lâu lần trước, trong lời của y dường như còn ngầm ý giúp đỡ.

“Ta chỉ là đến để hỏi thăm về một người mà thôi”. Hoa Phi Hoa khẽ lắc đầu nói.

“Chẳng biết Hoa huynh muốn hỏi thăm về ai vậy?” Hoa Nhược Hư thoáng chần chừ một chút rồi hỏi.

“Tỷ tỷ của ta mất tích rồi”. Hoa Phi Hoa thấp giọng nói.

“Cái gì?” Hoa Nhược Hư cả kinh, trong lòng nhất thời dâng lên một dự cảm bất an, Hoa Phi Mộng sẽ không không xảy ra chuyện chứ.

“Ta có nghe tin là tỷ tỷ đã tới Kim Lăng, nhưng tỷ ấy không tới gặp người lại cũng không đi tìm cha con ta, mấy ngày nay ta đi hỏi thăm nhưng không có ai đã gặp tỷ ấy, ta nghĩ tỷ ấy có khả năng đã xảy ra chuyện rồi”. Hoa Phi Hoa ngữ khí có chút lo lắng nói.

Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một hơi, hóa ra Hoa Phi Hoa cũng chỉ là suy đoán thôi.

“Hoa đại tiểu thư, ta nghe nói người có nghe qua tin tức về tỷ tỷ của ta, chẳng hay Hoa đại tiểu thư có gặp được tỷ tỷ của ta hay không vậy?” Hoa Phi Hoa đột nhiên quắc mắt nhìn Hoa Ngọc Loan.

“Ta đến Kim Lăng mới có vài ngày, không hề nhìn thấy Hoa đại tiểu thư” Nét mặt Hoa Ngọc Loan hơi biến đổi nói.

“Nghe nói thân thủ của Hoa đại tiểu thư trên thực tế không hề kém cao thủ của Thiên băng, nếu muốn giết một nhất lưu cao thủ bình thường, phải chăng có thể dễ dàng thực hiện mà đến quỷ thần cũng không biết?” Hoa Phi Hoa thanh âm đột nhiên trở nên băng lãnh.

Hoa Nhược Hư trống ngực đập mạnh, hắn đã nghe ra được ý tứ của Hoa Phi Hoa, không khỏi quay đầu lại nhìn Hoa Ngọc Loan nhưng lại phát hiện ra vẻ mặt của nàng so với bình thường không có gì khác biệt cả.

“Vài lời đồn đại trong chốn giang hồ, Hoa công tử cần gì phải quan tâm như vậy?” Hoa Ngọc Loan cất giọng điềm nhiên nói.

“Hoa đại tiểu thư võ công rất cao thâm ra sao tại hạ không quan tâm, điều ta muốn nói chính là, việc ông bướm của trượng phu người chẳng quan hệ gì với nữ tử khác, muốn trách người nên trách hắn mới phải”. Hoa Phi Hoa lạnh lùng nói, “Không quấy rầy hai vị nữa, tại hạ cáo từ!”

“Sư tử, người có phải thật sự.....” Sau khi Hoa Phi Hoa rời đi, Hoa Nhược Hư hít một hơi thật sâu, muốn hỏi nhưng lại phát hiện không biết nên mở miệng như thế nào, trống ngực càng thêm gấp gáp đập mạnh, hẳn sợ nỗi lo lắng của mình sẽ trở thành sự thật.

“Người muốn hỏi có phải là ta đã giết Hoa Phi Mộng hay không chứ gì?” Hoa Ngọc Loan nhìn Hoa Nhược Hư lạnh lùng hừ lên một tiếng, trong lòng cũng tức giận không thôi.

“Không phải thế, sư tử, ta..... ta chỉ sợ người nhất thời không để ý.....” Hoa Nhược Hư miễn cưỡng nở một nụ cười kèm theo câu nói.

“Nếu ta thật sự giết cô ta, người sẽ làm thế nào?” Hoa Ngọc Loan mặt cười ảm đạm nói.

“Sư tử, chẳng lẽ người thật sự..... thật sự đã giết nàng?” Hoa Nhược Hư giọng nói bắt đầu trở nên run rẩy.

“Đúng vậy, là ta giết ả thì sao? Người không phải muốn giết ta để báo thù cho ả đấy chứ?” Hoa Ngọc Loan giận dữ nhìn Hoa Nhược Hư hét lên.

“Sư tử, dù nàng có làm điều gì, ta vẫn một mực yêu thương nàng”. Hoa Nhược Hư sắc mặt trắng bệch thì thào nói, nói xong hắn chậm rãi xoay người, chấp chững bước ra ngoài.

72. Chương 6: Thiên Tinh Tiên Ảnh.

Hoa Nhược Hư như kẻ mất hồn thất thủ đi trên đường lớn. Hắn vốn xem những lời trong lúc nóng giận của Hoa Ngọc Loan là thật, có lẽ vì trong lòng hắn cho đến bây giờ cũng chưa từng khi nào có ý hoài nghi Hoa Ngọc Loan.

“Mộng nhi, ta nên làm gì bây giờ? Tỷ tỷ, người đang ở nơi nào vậy? Người mau tới nói cho ta biết có được không?” Hoa Nhược Hư trong lòng trầm mặc nhớ lại, từng giọng nói, tiếng cười của Hoa Phi Mộng lần lượt hiện lên trong đầu hắn: vẻ xinh đẹp mỹ lệ của nàng, cả tính cách đôi lập vừa thủy mị lại vừa điêu ngoa kia đều đã ghi tạc thật sâu trong lòng hắn.

Hắn biết hắn không thể vì Hoa Phi Mộng mà đi tìm Hoa Ngọc Loan để báo thù, hắn muốn trách cứ Hoa Ngọc Loan nhưng lại không biết nên đối xử với nàng thế nào cho phải. Trong lòng hắn tràn ngập niềm hối tiếc, nếu không phải tại hắn thì Hoa Phi Mộng cũng sẽ không gặp chuyện bất hạnh như vậy. Hắn đột nhiên cảm thấy lạnh toát cả người, sư tử phải chăng sẽ đi đối phó với Du Du , thậm chí còn có cả Thanh tỷ?

Một cơn gió đêm thổi qua làm đầu óc hắn thoáng trở nên thanh tĩnh hơn đôi chút. Hắn đột nhiên phát hiện ra có chút không đúng, lúc trước tại Hoa Sơn, Hoa Ngọc Loan cũng chỉ là bức Giang Thanh Nguyệt bỏ đi mà thôi, hơn nữa mặc dù lòng đố kỵ của nàng rất nặng nhưng cũng không đến mức vì thế mà lấy đi tính mạng người khác, điều quan trọng hơn nữa chính là hắn đã từng được thấy qua võ công của Hoa Phi Mộng, mặc dù hắn không biết rốt cuộc võ công của Hoa Ngọc Loan cao tới bậc nào nhưng với võ công của Hoa Phi Mộng mà nói, sẽ không dễ dàng bị người ta giết chết như vậy.

“Chẳng lẽ sư tử lại gạt ta?” Hoa Nhược Hư lần đầu tiên bắt đầu hoài nghi Hoa Ngọc Loan.

Nghĩ tới đây, tâm tình của Hoa Nhược Hư bỗng nhiên tốt hơn rất nhiều, nếu như Hoa Phi Mộng chưa chết thì hẳn chẳng cần phải lo lắng nữa.

“Không được, ta phải trở về hỏi rõ sư tử!” Hoa Nhược Hư trong lòng thầm nghĩ, đây chính là việc đại sự, nếu Hoa Ngọc Loan thật sự giết chết Hoa Phi Mộng có lẽ kiếp này hắn cũng không dám đối mặt với nàng nữa, mà như thế thì hắn cũng sẽ đau khổ cả đời.

Hoa Nhược Hư vốn cực kỳ thông minh, chỉ vì trước mặt Hoa Ngọc Loan đầu óc hắn luôn không được tỉnh táo, lúc này nghĩ lại, trong lòng bắt đầu hoài nghi những lời vừa nói của nàng, ý nghĩ vừa lóe lên hắn liền vội vàng quay người chạy trở về khách điểm.

Trong khách điểm, Hoa Ngọc Loan tâm tình vô cùng buồn bực. Lúc Hoa Nhược Hư vừa bước khỏi cửa, nàng mấy lần muốn gọi giữ hắn lại nhưng rốt cuộc vì lòng tự ái nên không tiện mở miệng, bắt quả bây giờ Hoa

Nhược Hư đã thật sự đi rồi nên nàng bắt đầu có chút hối hận, lẽ như hắn đi luôn không quay lại nữa thì nàng quả thực không biết nên làm sao mới phải.

Đột nhiên ngoài cửa truyền vào tiếng bước chân khe khẽ, Hoa Ngọc Loan trong lòng trở nên vui vẻ, vụt xoay người lại, nhưng nét mặt lại lộ ra vẻ thất vọng. Người tới không phải là Hoa Nhược Hư mà chính là người mới rồi nàng đã nhận do mình giết chết: Hoa Phi Mộng.

“Người tới đây làm gì?” Hoa Ngọc Loan tức giận quát, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Hoa Phi Mộng.

“Ta ư, ta đương nhiên là tới tìm Hoa Nhược Hư rồi”. Hoa Phi Mộng đảo ánh mắt khắp mọi nơi trong phòng, miệng cười hì hì nói, bất quá trên nét mặt cũng lộ ra một tia thất vọng, bởi vì nàng cũng không thấy Hoa Nhược Hư ở nơi này.

“Hắn không có ở đây!” Hoa Ngọc Loan hậm hực cất lời, “Mà cho dù có, người cũng không được đi tìm hắn.”

“Lạ thật đó, hắn không ở cùng với người hay sao? Mà cũng đúng, người hung dữ như vậy, nếu ta là nam nhân ta cũng không muốn ở cùng một chỗ với người đâu”. Hoa Phi Mộng dáng điệu hỉ hỷ, hai mắt đảo tròn nói tiếp: “Ta nghe nói ngày hôm qua hắn còn ở bên cạnh người, chẳng lẽ bây giờ hắn lại bỏ rơi người rồi?”

“Hoa Phi Mộng, nếu người không muốn chết thì đừng có ở đây nói hươu nói vượn nữa!” Hoa Ngọc Loan tức giận đến mức không nhịn nổi, nghiêng răng nói.

“Ta đương nhiên là rất không muốn chết rồi, vốn ta chỉ đến để tìm Hoa Nhược Hư, có điều bây giờ hắn không ở đây, ta sẽ nhân tiện dạy bảo cho người biết làm nữ nhân phải như thế nào vậy.” Hoa Phi Mộng tràn ngập dáng vẻ không thèm quan tâm đáp lời, “Lại nói, Nhược Hư đối với người bằng cả tấm chân tình, Tuyết Du Du, Tô Đại Nhi, có người nào nhan sắc không bằng người? Bản thân Hoa Phi Mộng ta cũng vậy, nào thua kém người điểm gì, ta tự nhận nếu so với người về dịu dàng, ta sẽ không cả ngày la la hét hét với hắn như vậy. Tuy nhiên hắn từ lúc cưới người đến giờ cũng chưa từng nói không cần đến người, nếu quả hắn không thực tâm thì sớm đã bỏ người từ lâu rồi mới đúng.”

“Hoa Phi Mộng, người thích nam nhân trắng gió là chuyện của người, Hoa Ngọc Loan ta không cần người tới dạy bảo!” Hoa Ngọc Loan lạnh lùng nói.

“Lòng yêu thích cái đẹp, người nào mà không có chứ! Ta có thể nói cho người biết, bất kỳ một nam nhân bình thường nào cũng không thể cự tuyệt được Tuyết Du Du và Tô Đại Nhi”. Hoa Phi Mộng lại vừa cười vừa nói. “Và đương nhiên, nam nhân mà Hoa Phi Mộng ta đã coi trọng thì nhất định cũng không thể trốn thoát”.

“Nói như vậy đủ chưa, nếu nói xong thì người có thể rút đi được rồi, bằng không ta sẽ đuổi người đi đó.” Hoa Ngọc Loan tựa hồ nín nhịn thật khó khăn, kỳ thực cũng phải nói, trong đầu nàng từng có ý nghĩ muốn giết Hoa Phi Mộng, chỉ có điều vừa rồi Hoa Nhược Hư bỏ đi làm cho nàng dậy lên chút lo lắng, nên mặc dù ghen ghét nhưng nàng cũng không bị ghen tuông làm cho hoàn toàn mất đi lý trí.

“Hoa Ngọc Loan, là ta có lòng tốt muốn nhắc nhở người, nếu không một ngày nào đó người sẽ phải hối hận”. Hoa Phi Mộng vẫn nụ cười trong trẻo như cũ, mắt thấy Hoa Ngọc Loan sắp sửa phát tác, trong lòng cũng biết đã đến lúc nên rút lui. Nói xong những lời này, nàng xoay mình chuẩn bị bỏ đi, bất quá khi vừa quay người lại bỗng trở nên ngây ngốc.

Hoa Nhược Hư đang kinh ngạc đứng ở đó, phô ra một vẻ mặt dở khóc dở cười, vô cùng kỳ quái nhìn Hoa Phi Mộng, khóe miệng khẽ run run, muốn nói gì đó mà không thốt được thành lời.

“Nhược Hư, người đã về rồi, ta chính là đang muốn tìm người”. Hoa Phi Mộng nở nụ cười ngọt ngào rồi sà tới gần, không thèm để ý đến Hoa Ngọc Loan đang ở bên cạnh.

Hoa Nhược Hư hai tay rộng mở, mạnh mẽ kéo Hoa Phi Mộng lại gần rồi ghì chặt lấy nàng.

“Mộng nhi, nàng thật sự không có việc gì, thật là tốt, thật là tốt quá rồi”. Hoa Nhược Hư thì thào nói, với sự đả kích quá lớn tưởng như đã mất rồi lại được này, tâm tình của hắn đã phát sinh biến hóa mãnh liệt, cho nên hắn không hề để ý là Hoa Ngọc Loan cũng đang đứng tại đó nhìn, cứ thế mà chủ động ôm lấy Hoa Phi Mộng.

“Các người muốn thân mật thì cút hết ra ngoài cho ta!”. Hoa Ngọc Loan rốt cục không thể nhịn được nữa, hướng vào hai kẻ đang ôm xiết lấy nhau tức giận thét lên.

“Sư tỷ”. Tâm tình kích động của Hoa Nhược Hư đã thoáng bình ổn lại đôi chút. Hắn khẽ gọi Hoa Ngọc Loan một tiếng, nhưng vẫn chưa buông Hoa Phi Mộng ra, vẫn ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng như trước.

“Hoa Nhược Hư, người rốt cục muốn có bao nhiêu nữ nhân đây? Trước kia là Giang Thanh Nguyệt, bây giờ là Tuyết Du Du, rồi còn cả cô gái này, phải bao nhiêu nữa người mới thỏa mãn chứ?” Giọng nói của Hoa Ngọc Loan mang chút run rẩy, khóe mắt ngân ngấn lệ. Trên thế gian này, nàng chỉ vì một người mà thương tâm, cũng chỉ vì một người mà rơi lệ.

“Sư tỷ, ta xin lỗi, ta biết đối với nàng như vậy là không công bằng, nhưng mà ta thực sự không thể không quan tâm tới các nàng ấy được, ngày trước ta đã từng nói, ta nhất định sẽ mang Thanh tỷ trở về, hơn nữa, ta cũng đã đáp ứng với Du Du sẽ chăm sóc nàng ấy cả đời, ta không thể không tuân theo những gì đã hứa hẹn.” Hoa Nhược Hư cuối cùng cũng quyết định hôm nay sẽ đem toàn bộ sự tình nói ra rõ ràng.

“Hoa Nhược Hư, ta hỏi người, người có còn coi ta là thê tử của người nữa hay không?” Hoa Ngọc Loan cố gắng kìm nén cơn giận dữ trong lòng, khẽ hít vào một hơi vội.

“Sư tỷ, bất kể quá khứ, hiện tại hay tương lai, nàng mãi mãi là thê tử của ta, nếu có kiếp sau, ta vẫn muốn có nàng làm thê tử như cũ”. Hoa Nhược Hư nhìn Hoa Ngọc Loan bằng một ánh mắt vô cùng trong sáng, không hề phát ra một tia giả dối, giọng nói cũng vô cùng thành khẩn.

“Vậy ta cũng nói cho người rõ, còn ta ở đây, người đừng mong kết hôn với nữ nhân nào khác, có ta thì không có bọn họ, mà có bọn họ thì sẽ không có ta”. Hoa Ngọc Loan lạnh lùng nói, “Bây giờ ta hỏi người, người cần nữ nhân này hay cần ta?” nói rồi nàng đưa ngón tay chỉ vào Hoa Phi Mộng.

“Sư tỷ, người đừng nên ép ta có được không?” Hoa Nhược Hư thấp giọng hỏi.

“Hoa Nhược Hư, hiện tại chính là người đang ép ta! Ta nói để người hay, hôm nay người hoặc là chọn ả, hoặc là chọn ta, còn muốn trái ôm, phải ấp ư? Người đừng có nằm mơ!”. Hoa Ngọc Loan hừ lạnh một tiếng đáp.

Bầu không khí đột nhiên trở nên trầm trọng, sắc mặt Hoa Nhược Hư không ngừng biến đổi, cho dù là lựa chọn người nào, hắn cũng đều không thể thừa nhận được, hắn không thể để mất Hoa Ngọc Loan, nhưng hắn cũng không muốn rời bỏ những nữ nhân khác, chỉ có điều hiện tại hắn giống như đã bị dồn đến mép vực thẳm, chỉ cần một chút sơ suất là có thể rớt xuống, mãi mãi về sau vạn kiếp bất phục.

Đôi mắt đẹp của Hoa Ngọc Loan như phún hỏa, lạnh lùng nhìn Hoa Nhược Hư rồi lại liếc sang Hoa Phi Mộng, còn Hoa Phi Mộng lại tỏ ra vẻ như thể sự tình này không hề liên quan đến mình vậy, nàng dựa vào người Hoa Nhược Hư, nét cười hồn nhiên vẫn còn lưu trên mặt.

“Ài, thôi thì đừng chọn ai hết, đệ đệ ngoan, hãy chọn tỷ tỷ ta đi”. Một giọng cười khi khi từ cạnh đó luồn vào phá tan bầu không khí trầm mặc mà mọi người đang phải khó khăn chịu đựng. Hoa Nhược Hư dường như không dám tin vào tai mình, thật nhanh quay đầu lại.

Bạch y phát phơ, vẫn là một thân xiêm y trắng muốt như lần đầu gặp gỡ, vẫn là mái tóc đen tuyền óng ả phù dãi đến thắt lưng hoàn mỹ không chút tỷ vết, bóng dáng ấy thật siêu phàm thoát tục.

Hoa Nhược Hư không tự chủ được buông Hoa Phi Mộng ra, bước chân nhẹ nhàng di chuyển đến trước mặt người con gái ấy, tưởng như đã tìm kiếm nàng suốt cả mười năm, cảm giác thật là dài đằng đẳng.

Hắn nhẹ nhàng vươn tay tới, đúng lúc sắp chạm vào thân thể của nàng thì bỗng ngừng lại, hắn sợ một khi chạm vào nàng sẽ biến mất, biết bao ngày nhưng nhớ trôi qua như vậy, hắn không muốn nó lại tan thành bọt nước lúc này.

“Sắc lang đệ đệ, không nhận ra tỷ tỷ sao?” một tiếng cười khẽ vang lên.

“Tỷ tỷ, thật sự là người sao? Không phải ta đang nằm mơ đấy chứ?” Hoa Nhược Hư giọng nói trở nên run rẩy, dường như hắn đã hoàn toàn quên mất bên cạnh còn có Hoa Phi Mộng cùng với Hoa Ngọc Loan, trong mắt hắn lúc này chỉ có nàng – người thiếu nữ không thuộc về cõi trần mà chính là tiên nữ nơi thượng giới: Hoa Thiên Tinh.

“Đương nhiên là tỷ tỷ ta rồi, hi hi”. Hoa Thiên Tinh nở nụ cười duyên dáng. Hệt như lần đầu, thân thể nàng đột nhiên cất lên, hướng vào trong lòng của Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư lại một lần nữa không nhận được định đưa tay lên, nhưng rồi đột nhiên nhớ tới cái lần đầu tiên mình ôm vào khoảng không cũng như thế này, liền khẽ cười ngượng chuẩn bị rút tay về.

“Sắc lang đệ đệ!” Tiếng cười của Hoa Thiên Tinh vừa vang đến bên tai thì cả người nàng cũng đã nằm gọn trong lòng hắn. Hoa Nhược Hư đột nhiên phát hiện ra lần này lại không giống như lần trước, hai tay hắn đã thật sự chạm vào một thân thể mềm mại, thân thể ấy rất nhẹ, rất nhẹ nhưng thực sự là mềm mại, lại rất chân thật.

“Tỷ tỷ, người..... người sao lại.....?” Hoa Nhược Hư trong ngữ khí có chút hoài nghi, quả thực cũng chưa dám tin hoàn toàn, nhưng cái cảm giác chân thật vừa rồi lại nói cho hắn biết rằng đây đúng là sự thực, Hoa Thiên Tinh đã không còn là một ảo ảnh nữa mà đang đứng trước mặt hắn như một con người bằng xương bằng thịt.

“Đệ đệ à, trông đệ lúc này sao lại phiền toái như vậy, hay để tỷ tỷ giúp cho!”. Trong tai hắn lại truyền đến tiếng cười khẽ của Hoa Thiên Tinh, liền sau đó Hoa Nhược Hư cảm giác đầu óc như mê đi, nhất thời không biết sự tình chi nữa.

“Hi hi, bây giờ y là của ta rồi, các người cứ từ từ mà tranh cãi nhé”. Hoa Thiên Tinh cất tiếng cười khanh khách rồi nhẹ nhàng ôm Hoa Nhược Hư vào trong tay, quay sang Hoa Phi Mộng cùng với Hoa Ngọc Loan thân nhiên cất tiếng. Sau đó chỉ thấy bóng trắng chợt lóe lên, Hoa Thiên Tinh đã biến mất trước mắt hai nàng.

“Này, người đứng lại !” Hoa Ngọc Loan cả kinh vội vàng đuổi theo, nhưng mà người đã đi mất rồi, căn bản đến nửa cái bóng cũng không còn thấy nữa.

“Nhược Hư đâu rồi?” Hoa Phi Mộng cũng theo ra đến nơi.

“Ta có biết đâu mà người hỏi! Mà người có nhận ra nữ nhân đó là ai không?” Hoa Ngọc Loan tức giận nói.

“Ta làm sao biết được? Cô ta từ đâu chui ra thế nhỉ?” Về mặt Hoa Phi Mộng cũng tràn đầy nghi hoặc, thì thào nói.

“Chẳng phải Nhược Hư gọi cô ta là tỷ tỷ hay sao? Người có biết tỷ tỷ của hắn là ai không?” Hoa Phi Mộng ngẫm nghĩ lại hỏi tiếp.

“Hắn căn bản làm gì có tỷ tỷ nào nữa!” Hoa Ngọc Loan trừng mắt liếc Hoa Phi Mộng rồi nói.

“Nữ nhân này thực sự rất có phân lượng a, ta dường như không thể so sánh với cô ta rồi, ài...” Hoa Phi Mộng thấp giọng nói, tựa hồ có chút chán nản.

“Bây giờ người thì đã bị ả bắt đi mất rồi, người còn có tâm tư để ý đến mấy chuyện đó à, sao không nghĩ cách làm thế nào để có thể tìm đưa người trở về đi”. Hoa Ngọc Loan vừa bực mình lại vừa buồn cười nói. Kể cũng thật kỳ quái, hai người bọn họ mới rồi còn giống như cừu nhân, mà bây giờ lại có chút tựa như bằng hữu vậy.

“Có gì đâu mà phải tìm, đến kẻ ngốc cũng thấy được nữ nhân kia đối xử với hắn rất tốt, dù sao hắn cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì, người cứ chờ đợi hắn tự trở về thôi”. Hoa Phi Mộng một chút cũng không còn nóng lòng nữa, lại nhơn nhơn nói.

“Người.....! Vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì phải làm sao?” Hoa Ngọc Loan tức giận nói.

“Nhìn người quan tâm đến hắn như vậy, thực sự là rất yêu thương hắn nhỉ!” Hoa Phi Mộng nhìn sang Hoa Ngọc Loan phì cười, “Ta cam đoan hắn nhất định sẽ trở lại tìm người, người có thể yên tâm. Dù sao người đang ở bên cạnh hắn bây giờ cũng xinh đẹp hơn người nhiều, hắn sao có thể chạy về nhà ngay được? Ài, đúng là có những người có phúc mà không biết hưởng mà !” Hoa Phi Mộng nói với dáng vẻ tiếc hận.

“Ta bây giờ không có thời gian tính sổ với người, ta đi tìm hắn trước đã”. Hoa Ngọc Loan hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Phi Mộng, sau khi vội vàng thu vén một chút liền bước ra cửa.

Nhìn theo bóng lưng Hoa Ngọc Loan, Hoa Phi Mộng có chút ngơ ngẩn. Trong khoảnh khắc, nàng đột nhiên nhận ra ấn tượng không tốt của mình đối với Hoa Ngọc Loan đã giảm đi rất nhiều, mặc dù Hoa Ngọc Loan trời sinh bản tính ghen tuông nhưng nàng ta cũng toàn tâm toàn ý yêu thương Hoa Nhược Hư, tuyệt không vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi, còn bản thân nàng có thể làm được điều đó hay không, nàng cũng thật sự không dám chắc.

Sự xuất hiện đột ngột của Hoa Thiên Tinh cũng làm cho Hoa Phi Mộng buồn bực không thôi, nàng có thể khẳng định người này từ trước đến giờ chưa từng xuất hiện trong chốn võ lâm, nếu không sẽ không có khả năng không ai biết tới, bởi vì nàng ta thực sự rất xinh đẹp, mà thực ra cũng không thể đơn thuần dùng từ xinh đẹp để hình dung, cái khí chất siêu phàm thoát tục kia của nàng ta thoát trông đúng là thuộc về một vị tiên tử không nhiễm bụi trần gian.

Hoa Nhược Hư mở mắt ra, đập vào mắt hắn là một bức màn trường màu trắng, mặt trên thêu kết rất nhiều đóa hoa nhỏ màu xanh nhạt, toát lên vẻ tươi mát và trang nhã. Từ trên trần tỏa ra từng đợt hương thơm say lòng người khiến hắn không kìm được đưa mũi hít thật sâu.

“Tỷ tỷ !” Chợt nhớ tới những chuyện trước lúc hôn mê, hắn vội vàng nhồm dậy, có chút lo lắng khẽ gọi một tiếng, trong lòng cứ canh cánh hết thảy mọi chuyện vừa rồi đều chỉ là một giấc chiêm bao.

73. Chương 7: Ngọc Loan Tình Thâm.

“Đệ đệ, tỷ tỷ đang ở đây mà”. Tiếng cười trong trẻo của Hoa Thiên Tinh vang lên. Kỳ thực lúc Hoa Nhược Hư ngồi dậy cũng đã phát hiện ra Hoa Thiên Tinh đang ngồi ở bên giường chỉ có điều vừa rồi hắn lại không cảm nhận được.

“Tỷ tỷ, chúng ta bây giờ đang ở nơi nào vậy ? Sự tỷ của ta, các nàng ấy thế nào rồi ?” Hoa Nhược Hư thấy Hoa Thiên Tinh vẫn còn ở bên cạnh, trong lòng đã trở nên yên tâm.

“Đệ đệ à, tỷ tỷ mang đệ tới đây đâu có để ý tới các nàng ấy, nên ta cũng đâu có biết gì”. Hoa Thiên Tinh biểu lộ đáng điệu thật vô tội nói, “Chỗ này thực ra cũng rất gần khách điểm nơi đệ ở trọ, có phải là đệ muốn trở về hay không ?”

“Tỷ tỷ, sự tỷ cùng với Mộng nhi không biết có xảy ra xung đột hay không, ta muốn đi xem sao”. Hoa Nhược Hư thấp giọng đáp, nói ra cũng thật kỳ quái, đúng tại thời điểm vừa mới nhìn thấy Hoa Thiên Tinh, hắn dường như đã quên bống đi mất hai người Hoa Ngọc Loan và Hoa Phi Mộng, nguyên nhân cũng chỉ vì hắn sợ rằng Hoa Thiên Tinh sẽ lại đột nhiên biến mất, còn bây giờ hắn như trở về thời điểm lúc Hoa Thiên Tinh vẫn còn ẩn náu trong thân Tinh Kiếm trước kia, không hề lo lắng nàng sẽ mất đi, vì vậy trong lòng lại bắt đầu lo nghĩ tới Hoa Ngọc Loan các nàng.

“Hừ, người chẳng thèm quan tâm tới tỷ tỷ gì hết, chỉ muốn về gặp các nàng ấy”. Hoa Thiên Tinh biểu lộ ra đáng vẻ thật mất hứng.

“Tỷ tỷ, không phải như thế đâu, ta...” Hoa Nhược Hư vội vàng giải thích. Bất quá Hoa Thiên Tinh lại không để cho hắn có cơ hội tiếp tục giải thích.

“Hi hi, tỷ tỷ dọa người thôi mà, ta chẳng phải đã nói qua rồi sao, không được làm chuyện có lỗi với người con gái người yêu thương. Nếu người muốn đi tỷ tỷ cũng không ngăn cản làm gì, chỉ là lỡ như các nàng ấy thật sự xung đột với nhau rồi, người phải làm sao đây?” Hoa Thiên Tinh duyên dáng cười, mị lực kinh tâm động phách ấy khiến cho trống ngực Hoa Nhược Hư đập mạnh, vội vàng xoay sang hướng khác, âm thầm tự răn đe bản thân, đây là tỷ tỷ của hắn, không được có ý nghĩ quá mức như vậy.

“Ta cũng không biết làm sao nữa, tỷ tỷ, người nói cho ta biết nên làm gì bây giờ có được không ?” Dạo gần đây chuyện tình cảm đã khiến cho Hoa Nhược Hư rối tinh rối mù, bây giờ gặp được Hoa Thiên Tinh tựa như người sắp chết đuối mà vớ được cọc gỗ, ánh mắt hắn đầy mong chờ nhìn vào Hoa Thiên Tinh, hy vọng nàng có thể cho hắn một đáp án.

“Đệ đệ à, việc này phải do người tự mình quyết định mới được, nhưng cũng phải nhớ kỹ những điều tỷ tỷ nói với người, nếu các nàng thật lòng yêu người thì người phải đối xử tốt với các nàng ấy, đừng để cho nữ nhân của mình phải thương tâm, có hiểu không?” Hoa Thiên Tinh đột nhiên âm thầm thở dài một hơi, ánh mắt đầy yêu thương nhìn Hoa Nhược Hư nhưng hần lại không phát hiện ra.

“Nhưng mà tỷ tỷ à, ta thật sự không làm được, nếu ta đối xử tốt với các nữ nhân khác sẽ làm cho sư tỷ đau lòng, ta thật sự không biết nên làm gì bây giờ nữa”. Hoa Nhược Hư vô cùng buồn bã nói.

“Người vĩnh viễn không thể trách sư tỷ của người được, nếu nàng ấy vẫn không chấp nhận những nữ nhân khác, thì nhất định là do người làm chưa tốt mà thôi.” Hoa Thiên Tinh u uẩn nói, “Đệ đệ à, tỷ tỷ không hiểu rõ cái gì gọi là tình yêu nam nữ, ta chỉ biết đã là nam nhân thì không thể phụ lòng nữ nhân yêu thương hần, còn cụ thể nên làm thế nào thì người phải tự mình quyết định, người hiểu chứ?”

“Ta hiểu rồi, tỷ tỷ”. Hoa Nhược Hư trong lòng vô cùng thất vọng nhưng lại cố không biểu lộ ra trên mặt. Vốn ở trong lòng hần Hoa Thiên Tinh gần như không có gì là không thể làm được, hần nghĩ nàng có thể cho hần một cái đáp án hợp lý, nào ngờ chỉ là nỗi thất vọng.

Có lẽ mọi chuyện hết thảy đều phải dựa vào chính bản thân mình mới được, Hoa Nhược Hư trong lòng thầm nghĩ.

“Tỷ tỷ, người không thể không nói cho ta biết người vì sao có thể xuất hiện ra bên ngoài được, hơn nữa bây giờ dường như người đã chẳng còn là một ảo ảnh nữa phải không?” Hoa Nhược Hư đã nín nhịn vấn đề này thật lâu, đến giờ mới cất lời hỏi.

Sắc mặt Hoa Thiên Tinh khẽ biến đổi nhưng nháy mắt sau lại khôi phục về bình thường, nàng ngẩng khuôn mặt kiều diễm lên, quay sang Hoa Nhược Hư thản nhiên nở nụ cười, thiếu chút nữa đã làm cho hần lạc mất hồn phách.

“Đệ đệ à, người không thích hình dáng bây giờ của tỷ tỷ hay sao?” Hoa Thiên Tinh nũng nịu nói.

“Đương nhiên là thích rồi, có điều..... có điều.....” Hần kỳ thực chỉ muốn biết nàng vì sao lại biến thành như vậy.

“Thích là được rồi, người cũng không cần phải lo nghĩ tỷ tỷ vì sao trở thành hình dáng như vậy nữa, bằng không tỷ tỷ mất hứng sẽ biến trở lại hình dáng cũ cho coi.” Hoa Thiên Tinh hì hì cười nói.

“Ôi!” Hoa Nhược Hư bị dọa đến nhảy dựng, không dám hỏi tiếp gì nữa. Mặc kệ có nói thế nào, hần vẫn vừa lòng với Hoa Thiên Tinh bây giờ hơn là Hoa Thiên Tinh lúc trước cả ngày cứ ở trong lòng mà nghe lén tâm tư của hần, nghĩ đến đây hần không khỏi lại trở nên ngần ngại.

“Tỷ tỷ, người bây giờ..... bây giờ có còn biết được những suy nghĩ trong lòng ta nữa không?” Hoa Nhược Hư e dè hỏi, lỡ như nàng vẫn còn biết được thì phiền toái rồi, ý nghĩ xấu xa trong đầu hần lúc này không biết có bị nàng nhìn thấu hay không?

“Hết rồi, vả lại ta cũng không muốn biết đến cả đám nữ nhân mà trong lòng người mỗi ngày đều nghĩ đến đâu.” Hoa Thiên Tinh dáng vẻ kiều mỵ liếc nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hoa Nhược Hư, cánh mũi cau lại, khẽ ngụt một tiếng: “Sắc lang đệ đệ”.

Hoa Nhược Hư ngượng ngùng cười gượng nhưng trong lòng lại yên tâm không ít.

Theo Hoa Thiên Tinh đi ra ngoài Hoa Nhược Hư mới phát hiện ra nơi đây chỉ là một gian tiểu viện, bước ra khỏi cửa một chút đã tới trung tâm thành Kim Lăng, quả thực cách không xa khách điếm nơi hần ở trọ, mà ngoại trừ Hoa Thiên Tinh ra thì cũng không gặp một người nào khác. Hoa Thiên Tinh không muốn cùng Hoa Nhược Hư trở về, chỉ nói với hần là từ nay về sau nàng sẽ ở lại đó, Hoa Nhược Hư có việc gì thì có thể đến tìm nàng. Những lời này đã làm cho Hoa Nhược Hư vững tâm hơn, từ nay về sau không cần lo lắng sẽ không tìm thấy Hoa Thiên Tinh nữa.

Niềm vui và sự xúc động lúc vừa nhìn thấy Hoa Thiên Tinh ban nãy đã dần dần bình tĩnh trở lại, Hoa Nhược Hư trong lòng lại tràn ngập nghi vấn, Hoa Thiên Tinh hiện tại đã chân thực xuất hiện trước mắt hần, mặc dù vô cùng cao hứng nhưng hần cho tới lúc này cũng chưa hết bất ngờ. Hơn nữa hần tới Kim Lăng đã lâu như vậy, nếu Hoa Thiên Tinh luôn ở nơi này vì sao đến bây giờ mới đi tìm hần? Hoa Thiên

Tình hiện giờ thoát nhìn không có gì khác so với trước kia, nhưng mà hần lại mơ hồ cảm thấy có điểm gì đó không đúng, chỉ là không có cách nào tìm ra được rốt cục không đúng ở chỗ nào.

“Sư đệ, người không có việc gì chứ?” Tiếng gọi tràn đầy lo lắng truyền đến, một bóng người màu tím lao tới bên cạnh hần

“Sư tỷ, ta không có việc gì, người vì sao lại tới đây?” Hoa Nhược Hư ôn nhu hỏi rồi nhẹ nhàng ôm lấy Hoa Ngọc Loan, trong lòng dâng lên cảm giác thật ấm áp. Nét mặt ân cần và lo lắng của Hoa Ngọc Loan rõ ràng có thể trông thấy được, mặc kệ nàng đối đãi với người khác có cao ngạo ra sao, lạnh lùng thế nào hay vô tình bao nhiêu, nhưng đối xử với hần từ đầu đến cuối lại luôn một lòng yêu thương và che chở.

“Ta thấy người bị bắt đi như vậy nên lo lắng cho người thôi”. Trong giọng nói Hoa Ngọc Loan đã có chút ý nũng nịu, đột nhiên phát hiện xung quanh có không ít người vây lại xem, sắc diện không khỏi ửng đỏ.

“Nhìn cái gì chứ!” Hoa Ngọc Loan bộ dáng hung hăng trừng mắt với mọi người, trên khuôn mặt đã phủ kín sắc hồng, vội vã kéo Hoa Nhược Hư lật đật chạy đi.

Trở lại khách điểm, Hoa Nhược Hư nhìn Hoa Ngọc Loan bằng một bộ dáng dở khóc dở cười, thật hiếm khi mới thấy được Hoa Ngọc Loan tỏ vẻ thẹn thùng như vậy, nàng lúc này toát lên một nét đẹp thật đặc biệt, so với nét lạnh lùng thường ngày quả là hoàn toàn bất đồng.

“Cười gì chứ, người ta lo lắng cho người, người còn cười được sao !” Hoa Ngọc Loan sắc giọng nói.

“Sư tỷ, từ nay về sau không cần phải đi tìm ta nữa, người chỉ cần ở nhà chờ ta, ta nhất định sẽ quay về ”. Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, giọng nói chứa chan tình cảm.

“Ta làm sao biết được người đi một ngày rồi về hay là một năm sau mới trở lại?” Hoa Ngọc Loan có chút bất mãn liếc nhìn Hoa Nhược Hư nói.

“Sư tỷ, là ta có lỗi với nàng, nhưng quả thực....” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một hơi, nếu như hần đến giờ không xuất hiện trên giang hồ, nếu hần không rời khỏi sư tỷ, có lẽ hần cũng không gặp được những nữ hài tử khác, thậm chí hần cũng sẽ chẳng biết tình cảm của Hoa Ngọc Phượng dành cho mình, mà nếu thế thì hần đã không phải chịu nhiều phiền não như vậy, Hoa Ngọc Loan cũng sẽ không vì thế mà thương tâm, thực sự là tạo hóa trên người mà.

“Không cần nói nữa, người yên tâm, ta sẽ không đối phó với Hoa Phi Mộng đâu”. Hoa Ngọc Loan ngắt lời hần, trong lòng lại dâng lên một trận phiền muộn nhưng nàng cố gắng đè nén xuống. Hít một hơi thật sâu như thể hạ quyết tâm lớn, Hoa Ngọc Loan bình tĩnh nhìn Hoa Nhược Hư nói: “Từ nay về sau, người muốn đi gặp ai cũng đừng cho ta biết, cứ coi như người gạt ta cũng được.”

“Sư tỷ !” Hoa Nhược Hư ôm chặt lấy Hoa Ngọc Loan, lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Hần không còn chút cảm giác vui mừng nào, trong thâm tâm lại càng thêm áy náy, bắt đầu cuồng nhiệt hôn Hoa Ngọc Loan.

Khóe mắt Hoa Ngọc Loan chậm chậm ứa ra dòng lệ, nàng uốn mình tiếp nhận sự xâm chiếm có phần thô lỗ của Hoa Nhược Hư, trong lòng mang chút thương tâm. Nàng không thể tiếp nhận việc Hoa Nhược Hư có nữ nhân khác nhưng cũng không thể mất đi hần, vì vậy nàng đã nghĩ ra yêu cầu bảo hần đối gạt mình.

“Tĩnh sứ tham kiến cung chủ !” Hoa Phi Mộng cung kính hành lễ.

“Mộng tỷ, người đã trở lại !” Thiếu nữ mặc cung trang màu trắng nhẹ thở dài một hơi nói.

“Cung chủ, thuộc hạ hành sự bất lực, mong cung chủ thứ tội, cũng xin cung chủ cấp cho thuộc hạ một ít thời gian, thuộc hạ nhất định sẽ làm được.” Hoa Phi Mộng cúi đầu nhẹ nhàng nói.

“Kỳ thực bây giờ có giết được Diệp Vũ Ảnh hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa, không có cô ta, liên minh Thất phái Tứ gia cũng sẽ tồn tại như cũ, và bọn họ vẫn cứ thế đối phó với Thần cung chúng ta, thật ra từ khi Phong trưởng lão và Điện trưởng lão bất hòa tới nay, trong lòng ta cũng đã lo lắng sẽ có ngày này, chỉ không ngờ rằng nó lại đến nhanh như vậy, nhanh đến nỗi chúng ta còn chưa kịp chuẩn bị.” Cung trang thiếu nữ khẽ than thở.

“Cung chủ, chúng ta hiện tại nên làm gì bây giờ?” Hoa Phi Mộng giật mình nói.

“Trong vòng ba ngày nữa, Nguyệt tỷ cũng sẽ trở lại, khi đó chúng ta sẽ tới Diệp gia”. Cung trang thiếu nữ lại khẽ thở dài.

“Thuộc hạ hiểu rồi!” Hoa Phi Mộng nói vậy nhưng trong lòng kỳ thực cũng chưa hiểu hết ý đồ của cung chủ. Mọi người đều đã lui ra, chỉ còn lại một mình cung trang thiếu nữ vẫn ở lại trong đại sảnh.

“Sư tỷ, người có biết ta vì sao phải làm như vậy không?” Nàng đột nhiên nhẹ nhàng hỏi.

“Diệp Bất Nhị đối với bên ngoài tuyên bố là đối phó với Ma cung, bởi vậy trên thực tế ngoại trừ những người chủ trì các phái, còn lại chúng đệ tử đều bị giấu diếm sự tình bên trong nên cũng không hiểu rõ chân tướng sự việc, chúng ta nhân tiện giúp bọn họ một chút, đừng để bọn họ cứ bị che mắt mãi như vậy”. Giọng nói thật dễ nghe tiếp lời, một cô gái che mặt vận áo trắng đột nhiên xuất hiện bên cạnh cung trang thiếu nữ.

“Sư tỷ, bây giờ chỉ còn có người cùng với Ân sư là chưa bị bại lộ thân phận, bởi vậy chưa đến lúc nguy cấp, các người nhất định không được xuất hiện”. Cung trang thiếu nữ nhẹ nhàng nói.

“Tiểu sư muội, người yên tâm, sư tỷ sẽ không làm cho muội thất vọng đâu”. Giọng nói của cô gái che mặt chợt trở nên lạnh lẽo, “Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đã hại chết sư phụ, còn có kẻ tiểu nhân mưu toan thừa nước đục thả câu ấy nữa”.

“Ta cũng sẽ không bỏ qua cho bọn chúng!” Cung trang thiếu nữ nói, đôi mắt phượng lóe ra những tia dữ dội.

“Tiểu sư muội, đối với Hoa Nhược Hư chúng ta nên làm gì bây giờ?” Cô gái che mặt thoáng trầm mặc một hồi rồi đột nhiên hỏi.

“Sư tỷ, người cho rằng nên làm thế nào?” Cung trang thiếu nữ hỏi ngược lại.

“Hoa Nhược Hư cùng với mình chủ của liên minh Thất phái Tứ gia là Hoa Ngọc Phượng, còn có Ma cung cung chủ Tô Đại Nhi đều có quan hệ không đơn giản, hơn nữa một thân võ công của hần cũng không thể coi thường, nếu hần một lòng toàn tâm toàn ý giúp chúng ta mà nói, quả thực là một cánh tay đắc lực, có điều, muốn hần nhiệt tình giúp chúng ta dường như là tuyệt đối không thể”. Cô gái che mặt ngẫm nghĩ đáp.

“Hoa Nhược Hư là loại người đa tình, muốn đối phó với một người như thế kỳ thực rất đơn giản”. Cung trang thiếu nữ bình thản cất lời, “bất quá hiện tại chúng ta cũng không cần vội vã như vậy, có lẽ đến lúc đó hần lại chủ động giúp chúng ta cũng không chừng”.

Cô gái che mặt nhẹ nhàng gật đầu, hai người cũng không nói tiếp nữa, trong chốc lát, người trước người sau lần lượt lui ra ngoài, đại sảnh lại trở về vẻ yên tĩnh vốn có.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy giai nhân vào ngực, cõi lòng tràn ngập nhu tình. Hoa Ngọc Loan đã lặng lẽ ngủ thiếp đi, dáng vẻ thật yên bình, khóe mắt gần lệ sớm đã bị Hoa Nhược Hư dùng những nụ hôn lau sạch, mà lúc này, trong giấc mộng nàng dường như còn lộ ra nét cười.

Nhưng Hoa Nhược Hư vẫn chưa muốn ngủ, mấy ngày nay tựa hồ đã xảy nhiều chuyện chỉ trong thoáng chốc: Thần cung, rồi đến liên minh Thất phái tứ gia, Hoa Ngọc Phượng, rồi lại Hoa Thiên Tinh..... muôn vạn mắc xích đan vào nhau làm cho hần không biết đường nào mà lần. Hoa Ngọc Phượng hy vọng hần có thể ngăn chặn việc Hoa Sơn bị các môn phái khác ám hại, nhưng cho đến bây giờ hần vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp hữu hiệu nào, chỉ có duy nhất một tia hy vọng đó là làm cho Diệp Vũ Ảnh đồng ý để Hoa Sơn ly khai, nhưng khả năng này cũng quá nhỏ, huống chi hần hiện tại không thể gặp được Diệp Vũ Ảnh, bởi vì hần căn bản là không vào được Diệp gia, trừ phi là lén vào.

“Sư đệ, người suy nghĩ điều gì vậy?” Không biết Hoa Ngọc Loan tỉnh lại từ lúc nào, ánh mắt kiều diễm nhìn Hoa Nhược Hư, nũng nịu hỏi.

“Sư tỷ, ta muốn nói cho người biết một việc, bất quá, người nhất định phải đáp ứng với ta, sau khi nghe xong không được kích động có được không?” nhìn vào ánh mắt trong trẻo như nước hồ thu của Hoa Ngọc Loan, Hoa Nhược Hư đột nhiên nghĩ thầm, nếu mình còn muốn lừa gạt nàng thì quả thực đúng là tội lỗi,

hơn nữa nếu hấn vẫn không nói cho nàng biết thì về sau hấn sẽ rất phiền toái khi giải quyết chuyện này, bởi vì hấn sẽ phải thường xuyên nghĩ cách giấu diếm nàng.

“Nhị sư tỷ, có lẽ nói cho đại sư tỷ biết lại là lựa chọn tốt hơn cũng không chừng”. Hoa Nhược Hư trong lòng thầm nghĩ.

Hoa Ngọc Loan nhìn Hoa Nhược Hư, dịu dàng gật đầu.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng nói về quan hệ sâu xa giữa các đại môn phái và Thần cung, cùng với nỗi lo lắng của Hoa Ngọc Phượng. Hoa Ngọc Loan vẫn lặng lẽ ngồi nghe, chỉ là sắc mặt không ngừng biến đổi, vừa có nét kinh ngạc lại vừa pha chút tức giận.

“Sư tỷ, tất cả mọi chuyện là như vậy, nhị sư tỷ sợ người vì xúc động sẽ trực tiếp đi tìm Thần cung, điều đó ngược lại càng tiếp tay cho bọn Diệp Bất Nhị, cho nên mới không nói cho người biết”. Hoa Nhược Hư rốt cục cũng nói xong, có chút lo lắng quan sát phản ứng của Hoa Ngọc Loan.

74. Chương 8: Xảo Ngộ Thanh Nguyệt.

“Sư đệ, ngày mai chúng ta sẽ tới gặp muội muội, nếu Diệp gia vẫn không cho chúng ta đi vào thì chúng ta sẽ trực tiếp xông vào luôn”. Hoa Ngọc Loan trầm ngâm hồi lâu rồi nhìn sang Hoa Nhược Hư nói.

“Sư tỷ, như thế có làm Diệp Bất Nhị nghi ngờ chúng ta đã biết âm mưu của hấn hay không?” Hoa Nhược Hư ngẫm nghĩ rồi nói.

“Đối với Diệp Bất Nhị mà nói, tin chắc rằng hấn sớm đã đoán được việc chúng ta phát hiện ra âm mưu của hấn, chỉ có điều hấn cho rằng chúng ta không thể phản kháng mà thôi, ta sẽ không đi tìm Thần cung, nhưng chúng ta cũng không thể để muội muội đơn độc trong đó cùng với bọn chúng được, chúng ta phải đi giúp muội ấy”. Hoa Ngọc Loan giọng nói thật bình tĩnh, cũng không hề có vẻ kích động như Hoa Ngọc Phượng đã lo nghĩ.

Hoa Nhược Hư ngẫm nghĩ, cảm thấy đề nghị của Hoa Ngọc Loan quả thực cũng không sai, chỉ có điều còn phải chờ xem ngày mai những người tại Diệp gia sẽ đón tiếp hai người bọn họ ra sao.

Hoa Nhược Hư với Hoa Ngọc Loan cùng nhau đi tới Diệp gia, nhưng thật ngoài dự đoán của hai người, lần này căn bản lại chẳng có ai ngăn cản bọn họ, cả cất ván cũng không thấy.

Liên minh thất phái tứ gia đang họp bàn trong đại sảnh, Hoa Ngọc Phượng ngồi nghiêm trang trên ngôi cao ở giữa, đại biểu các phái phân theo thứ tự hai bên mà ngồi.

Hoa Ngọc Phượng lạnh lùng nhìn mọi người, im lặng không nói, vì thực ra việc nghị sự này vốn chỉ là hình thức mà thôi, nàng hiện tại chẳng khác gì một tấm bình phong. Có lẽ lúc này thứ hấp dẫn nhất chính là phong tư siêu phàm thoát tục của nàng, nên những đệ tử trẻ tuổi của các phái không ngừng nhìn về phía nàng, ánh mắt ẩn dấu những tư vị có thể hiểu được.

“Diệp đại tiên sinh, hôm nay có chuyện gì không?” Giọng nói của Hoa Ngọc Phượng ôn nhu cất lên, truyền vào tai mọi người như một làn gió xuân tươi mát.

“Hoa nhị tiểu thư, theo lão phu biết, Ma cung đã bắt đầu phát động công kích đối với chúng ta, vì vậy ta nghĩ chúng ta cũng nên thương lượng đối sách một chút mới được”.

“Không cần phải thương lượng, Ma cung tất nhiên sẽ có Thần cung chúng ta đối phó”. Một giọng nói ngọt ngào truyền tới, trong đại sảnh đột nhiên xuất hiện mấy bóng người.

Ở giữa là một cô gái toàn thân bạch y, nếu Hoa Nhược Hư ở đây thì khẳng định có thể nhận ra đó chính là Thần cung chủ mà hấn đã gặp qua ngày đó, còn ở hai bên nàng vẫn là hai lão nhân nọ, mà đi theo phía sau là ba người khiến Hoa Nhược Hư phải khắc cốt ghi tâm.

Một thân hắc y rõ ràng là Giang Thanh Nguyệt, tấm sa che mặt ngày trước đã không còn, cả gương mặt xinh đẹp hoàn toàn bộc lộ trước mắt mọi người, Tuyết Du Du vẫn toàn thân y phục xanh biếc, còn Hoa Phi Mộng lại mang phục trang màu vàng.

“Tỷ tỷ?” Hoa Phi Hoa đột ngột đứng dậy, xoay mình đi tới trước mặt Hoa Phi Mộng, mà ánh mắt hẳn lại dán về phía Giang Thanh Nguyệt. “Người, người rõ ràng là Thanh Nguyệt?” Hẳn cho tới lúc này cũng chưa từng được thấy chân diện mục của nàng, nhưng chỉ cần quan sát thân hình của nàng cũng đã có thể nhận ra rồi.

“Hoa nhi, quay lại !” Hoa Thác trầm giọng quát.

“Bổn cung chủ ở đây, các người sao còn chưa đến bái kiến?” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Giang Thanh Nguyệt vang lên. Hầu hết mọi người đều có cảm giác rung mình, nhưng các chương môn các phái lại hiểu rất rõ ràng ý tứ trong lời nói đó.

“Sao vậy? Chẳng lẽ các vị đã quên ước hẹn ngày trước rồi sao? Thần cung một khi hiện thân trên giang hồ, tất cả các môn phái đều phải lấy lễ hạ cấp mà tham bái !” Giọng nói của cung trang thiếu nữ lạnh lùng truyền vào trong tai mọi người, “Ta nghĩ ta cũng nên nói với các người một tiếng, ta Cung Nhã Thiển, chính là Thần cung chủ đời thứ tư, nếu các người còn nhớ rõ ước hẹn ngày trước thì cũng biết phải nên làm thế nào rồi chứ?” Cung Nhã Thiển cao giọng nói làm cho mọi người phải kinh hãi.

“Cung chủ, lão phu mặc dù không phải người của thất phái tứ gia, bất quá cũng muốn thay bọn họ nói vài lời công đạo, về ước hẹn năm đó, các môn phái cũng chỉ vì dưới áp lực của quý cung nên không thể không đáp ứng mà thôi, hiện tại cung chủ lại lấy những hứa hẹn đó mà đến yêu cầu các chương môn thì tựa hồ có điểm hơi thái quá?” Chương môn các phái vẫn trầm mặc, ai cũng không muốn xuất đầu trước, bất đắc dĩ Diệp Bất Nhị đành phải lên tiếng chen vào, hẳn quả thực không thể không cất lời, nếu hẳn không nói gì thì lo lắng chương môn các phái sẽ lại thần phục dưới áp lực của Thần cung.

“Ồ, nói như vậy tức là bây giờ các vị đã có đủ thực lực, không cần phải phụ thuộc vào bổn cung nữa có phải không?” Cung Nhã Thiển nhàn nhạt cười nói.

“Cung chủ vốn không nên ép buộc như vậy, hiện tại các đại môn phái nếu muốn thoát ly khỏi sự khống chế của Thần cung cũng không phải là không thể, Vũ Ảnh chỉ mong cung chủ có thể lo lắng đến đại cục, không nên dấy động can qua”. Diệp Vũ Ảnh khẽ thở dài rồi tiếp lời.

“Vị tỷ tỷ này hình như là cao đồ của Nam Hải Thần ni, Diệp Vũ Ảnh tỷ tỷ có phải không?” Cung Nhã Thiển nở một nụ cười ngọt ngào làm cho trời đất cũng phải điên đảo, “Diệp tỷ tỷ nói không sai, chúng ta thực sự không nên động can qua, Thần cung ta vốn cũng không có hứng thú chuyện các vị có phục tùng hay không, việc này chỉ là để đối phó với Ma cung, ngày nay các vị cảm thấy đã có đủ thực lực đối phó với Ma cung vậy Thần cung chúng ta cũng sẽ không xen vào việc của người khác, bắt đầu từ hôm nay, Thần cung ta cùng với các vị sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì nữa, các vị hãy bảo trọng”.

“Khoan, cung chủ,....xin hãy từ từ đã”. Viên Quang đại sư của Thiếu Lâm đột nhiên lên tiếng.

“Đại sư, còn có gì chỉ giáo chăng?” Cung Nhã Thiển mỉm cười hỏi.

“Cung chủ, theo ý lão nạp, tại sao chúng ta không hợp tác cùng đối phó với Ma cung?” Viên Quang đại sư thoảng do dự một chút rồi nói, mặc kệ ánh mắt sát nhân của chương môn các phái khác đang nhìn mình.

“Hảo ý của đại sư ta xin ghi tạc, Thần cung ta cùng với Ma cung cũng không có quan hệ gì, Thần cung cũng không có ý muốn trở thành kẻ địch của Ma cung, các vị xin hãy tự lo liệu”. Cung Nhã Thiển ảm đạm cười nói rồi xoay người chậm rãi rời đi, nhưng vừa mới đi được hai bước chợt dừng lại vì có người cản đường phía trước.

Hoa Nhược Hư nhìn thấy những người trước mắt quả thực đúng là không dám tin tưởng vào hai mắt của mình nữa.

“Thanh tỷ, người vì sao lại ở đây? Sao lại ở cùng với cô ta? Mộng nhi, Du Du, chẳng lẽ các người....” Hoa Nhược Hư vô cùng kinh ngạc, quả thực khó có thể hình dung ra được, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói tiếp như thế nào, lời nói dừng lại giữa chừng.

“Hoa lang, người có khỏe không?” Giang Thanh Nguyệt u uẩn nói.

“Thanh tử, ta vẫn khỏe, sao người lại tới đây?” Hoa Nhược Hư đối với mọi người bên ngoài lại bắt đầu không còn để ý đến nữa.

“Ta.....” Giang Thanh Nguyệt đang muốn nói điều gì thì bị ngắt lời.

“Nguyệt tử, chúng ta cần phải đi rồi”. Cung Nhã Thiên liếc nhìn Giang Thanh Nguyệt, nhẹ nhàng nói, Giang Thanh Nguyệt sắc mặt có chút biến đổi, gật gật đầu, cúi xuống không dám nhìn Hoa Nhược Hư.

“Hoa công tử, có thời gian xin đến tể cung làm khách, ta nghĩ Kiểm sứ nhất định sẽ rất hoan nghênh người”. Cung Nhã Thiên đưa mắt nhìn Giang Thanh Nguyệt rồi quay sang Hoa Nhược Hư nói.

Nhìn Giang Thanh Nguyệt ba người theo sau Cung Nhã Thiên chậm rãi yểu điệu bước ra ngoài, Hoa Nhược Hư thiếu chút nữa đã muốn giữ chặt bọn họ lại, nhưng lý trí buộc hắn phải kìm nén xuống, bởi vì hắn biết hắn không có cách nào có thể lưu giữ được các nàng, huống chi lúc này còn có Hoa Ngọc Loan đang ở bên người.

Đưa mắt nhìn các nàng rời đi, Hoa Nhược Hư trong lòng trào lên nỗi cay đắng, lại thêm một trận bàng hoàng, hắn mặc dù đã biết Tuyết Du Du là người của Thần cung nhưng dù như thế nào cũng không nghĩ tới cả Giang Thanh Nguyệt cùng với Hoa Phi Mộng cũng đều là người của Thần cung.

Sau khi người của Thần cung lần lượt rời đi, cuộc nghị sự trong đại sảnh trở nên yên lặng, chưởng môn các phái thần sắc cũng bất đồng, có người vui sướng - đại đa số về mặt đều như thế, cũng có người ảo não - như Viên Quang đại sư của Thiếu Lâm, lại có những người trên nét mặt không hề có biểu hiện gì - như chưởng môn Tuyết Sơn kiếm phái Âu Dương Kiếm Bình, nhìn vào vẫn không có chút cảm giác biến hóa.

Còn về mặt của chúng đệ tử các phái thì càng thêm nhiều nét mơ hồ, tất cả đều hướng ánh mắt nghi hoặc vào chưởng môn của mình, sau đó lại dời sang Hoa Ngọc Phượng, dường như hy vọng nàng có thể cho mọi người một câu trả lời.

“Diệp đại tiên sinh, các vị tiền bối, ta nghĩ đến bây giờ cũng không nên giấu diếm chúng môn hạ đệ tử nữa”. Giọng nói của Hoa Ngọc Phượng ôn nhu cất lên, chậm rãi đảo mắt qua chưởng môn các phái, sau đó nhìn sang chúng đệ tử ở bên cạnh, khẽ phát ra một tiếng than thở, “Việc đã đến nước này, ta nghĩ cũng nên đưa ra cho các vị đồng đạo võ lâm một lời giải thích.

“Hoa nhị tiểu thư, ta nghĩ chuyện này có lẽ không nói ra lại tốt hơn, để tránh làm rối loạn tâm lý của đệ tử các phái”. Diệp Bất Nhị trầm giọng nói, “Càng huống chi, đó là điều sỉ nhục của các đại môn phái chúng ta, nếu tuyên bố ra bên ngoài thì thanh danh môn chính phái của chúng ta sẽ bị tổn hại rất lớn”.

“Thân là môn hạ đệ tử, vốn phải cùng sinh cùng tử với vinh nhục của môn phái, đương nhiên, nếu Diệp đại tiên sinh cùng các vị chưởng môn đều cho rằng không nên tuyên bố thì ta đây cũng không ép buộc”. Giọng nói của Hoa Ngọc Phượng vẫn nhẹ nhàng như trước nhưng lại hàm chứa một thứ cảm giác hờn trách, làm cho mọi người bỗng nhiên dâng lên niềm thương cảm, tựa hồ như nàng bị những ủy khuất thật lớn lao.

“Hoa tiên tử đã là minh chủ của chúng ta, mà vị trí minh chủ chính là do chưởng môn các phái cùng Diệp đại tiên sinh tự mình bầu ra, điều đó nói lên rằng Hoa tiên tử có thể đại biểu cho liên minh thất phái tứ gia chúng ta, Hoa tiên tử đương nhiên có thể quyết định mọi chuyện của liên minh Thất phái Tứ gia, bởi vậy, tại hạ cho rằng Hoa tiên tử đã muốn nói cho những đệ tử bình thường như chúng ta biết nội tình mọi chuyện, Diệp đại tiên sinh cũng không nên ngăn trở “. Một giọng nói nhàn nhạt vang lên, người lên tiếng là Hoa Phi Hoa.

“Đúng vậy, chúng ta phải được biết Thần cung cùng với chúng ta rốt cuộc có quan hệ như thế nào, những điều Thần cung chủ vừa nói có phải sự thật hay không”. Trong đám người lại có kẻ lên tiếng, những âm thanh phụ họa tiếp nối vang lên không dứt.

Hoa Ngọc Phượng lộ ra một nụ cười nhạt, nàng biết chính mình đã đạt được bước đầu tiên, nàng đã dần dần bắt đầu chiếm được sự đồng tình của chúng đệ tử các phái.

“Diệp đại tiên sinh còn có ý kiến gì sao?” Hoa Ngọc Phượng nhìn Diệp Bất Nhị khẽ cười nhạt hỏi

“Hoa nhị tiểu thư đã là minh chủ, đương nhiên là do người quyết định, Diệp mỗ chỉ là đề nghị như vậy, Hoa nhị tiểu thư đương nhiên không cần phải nghe theo”. Diệp Bất Nhị trong lòng mặc dù rất không muốn, cũng rất bất mãn, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Qua giọng kể mềm mại nhẹ nhàng của Hoa Ngọc Phượng, chân tướng mối quan hệ của Thần cung cùng với các đại môn phái rốt cuộc cũng đã rõ ràng.

“Kỳ thực, ta nghĩ mọi người không nên ở đây mà trách cứ các vị chương môn nhân, bởi bọn họ cũng chỉ suy nghĩ vì đại cục mà thôi. Vì để cho võ lâm chính đạo có thể tiếp tục truyền đời mai sau, nếu so với mọi người mà nói, các vị chương môn càng phải gánh chịu nhiều trách nhiệm và oan uổng”. Cuối cùng Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng thở dài, “Bây giờ mặc dù chúng ta đã thoát ly khỏi Thần cung, nhưng Ma cung lại đang có dã tâm nhòm ngó, chúng ta nên đoàn kết một lòng với nhau cùng nhau chống lại ngoại địch, đừng bởi vì chuyện này mà tổn động khúc mắc gì nữa”.

Những tiếng khen hay rào rào vang lên, mọi người đều lớn tiếng hô vang một câu: Hoa tiên tử. Diệp Bất Nhị tái mặt khê ho khan, mà các chương môn khác sắc diện xem ra cũng không được tốt lắm, chỉ có Viên Quang đại sư tựa hồ âm thầm thở dài một hơi, nét mặt đã hòa hoãn không ít.

Hoa Nhược Hư ở bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám nhân sĩ võ lâm đang gần như cuồng nhiệt reo hò kia, trong lòng lại ngẫm cảm thấy không ổn, những lời nói của Hoa Ngọc Phượng cũng không có tác động gì to lớn nhưng lại làm cho mọi người trong phút chốc trở nên tán đồng ủng hộ, điều này tựa hồ có chút không bình thường.

“ Hoa Ngọc Loan phái Hoa Sơn xin ra mắt các vị tiền bối cùng võ lâm đồng đạo ở đây”. Hoa Ngọc Loan đột nhiên lên tiếng. Hoa Nhược Hư khê giật mình, thật hiếm khi mới thấy Hoa Ngọc Loan khách khí như vậy.

“Hoa đại tiểu thư lần này đến đây chắc là muốn trợ giúp cho muội muội của mình một tay”. Viên Quang đại sư cướp lời nói.

Hoa Ngọc Loan bất chợt cảm thấy hồi hộp, vốn nàng còn tưởng rằng phải ba hoa miện lưỡi một chút, kết quả lúc này, vì Viên Quang đại sư chủ động mở lời nên nàng lại dễ dàng xử lý hơn.

“Đại sư nói rất đúng, muội muội đơn độc một mình, ta có chút không yên tâm, vì thế ta và phu quân của ta cùng đến đây để giúp muội ấy.” Hoa Ngọc Loan khê cười nói, nàng bình thường vốn đã là một mỹ nhân diễm lệ, đột nhiên nở nụ cười lại càng thêm xinh đẹp động lòng người.

“Hoa đại tiểu thư nguyện ý vì thất phái tứ gia chúng ta mà góp sức, chúng ta đương nhiên là hoan nghênh, bất quá, tôn phu quân Hoa Nhược Hư có lẽ lại không thích hợp ở nơi này, mọi người đều biết hần cùng với Ma cung Tô Đại Nhi đây đưa không rõ ràng, hơn nữa vừa rồi mọi người cũng đã thấy, những cô gái bên cạnh Thần cung cung chủ đều có quan hệ sâu sắc với hần”. Giọng nói lạnh lùng của Diệp Bất Nhị vang lên.

“Xin hỏi Diệp đại tiên sinh, Hoa gia chúng ta có phải cũng nên rời khỏi nơi đây? Tỷ tỷ của ta cũng là một trong những sứ giả của Thần cung đấy.”. Hoa Phi Hoa uể oải tiếp lời. Diệp Bất Nhị nhất thời á khẩu không biết trả lời ra sao.

Hoa Ngọc Phượng lẳng lặng ngồi bên trong tấm cung, nàng bây giờ mới thật sự chính thức là một vị minh chủ, bởi vì hiện tại những điều nàng nói ra đã không còn ai phản đối, bất quá trong lòng nàng lại chẳng được thoải mái, bởi vì nàng vốn không muốn lợi dụng phương pháp như thế để tranh thủ sự ủng hộ, nhưng mà lúc này cũng chỉ có duy nhất biện pháp đó là hữu hiệu mà thôi.

Mà lúc này, trong một gian mật thất, kẻ vốn thường ngày cao cao tại thượng là Diệp Bất Nhị lại đang đứng khom người ở phía sau một hắc y nhân dáng người cao lớn, vẻ mặt cực kỳ cung kính.

“Hoa Ngọc Phượng được người ta gọi là Ôn Nhu tiên tử, điều đó làm cho tất cả các nhân vật hắc đạo cảm thấy người này thật khó đối phó, người có cho rằng ả quả thật là có mị lực trời sinh hay không?” Hắc y nhân kia lạnh giọng nói, “Lúc ta biết được người đề cử ả lên làm minh chủ, ta đã cảm thấy có điều bất hợp

lý rồi, không ngờ tới bây giờ điều ấy quả nhiên đã thành sự thật, ả sẽ đem tất cả quyền lực nắm vào trong tay mình, còn người chính là kẻ đã giúp cho ả trở thành như vậy.

“Thuộc hạ thực không hiểu đã sai ở chỗ nào !” Diệp Bất Nhị cúi đầu nói.

“Sai lầm không chỉ riêng mình người, cả ta cũng sai rồi, ta đã đánh giá quá thấp Hoa Ngọc Phượng, bất quá, bây giờ ta cơ bản đã có thể khẳng định được phán đoán của mình”. Hắc ý nhân kia trầm ngâm giây lát, “Mị lực của ả không phải là do trời ban mà trên thực tế chính là một loại mị công, loại công phu này đã thất truyền từ nhiều năm rồi, không ngờ tới hôm nay lại được thấy ở trên người ả.

“Vậy thuộc hạ nên làm gì bây giờ?” Diệp Bất Nhị trên nét mặt biểu lộ rõ ràng vẻ kinh hãi.

“Hãy đi mà hỏi chủ ý của nữ nhi nhà người ấy!” Hắc ý nhân lạnh lùng hừ một tiếng, thân hình lóe lên rồi lập tức biến mất. Diệp Bất Nhị chậm rãi đứng thẳng dậy, ánh mắt cũng từ từ tối sầm lại.

Hoa Ngọc Phượng trên tay hé mở một tờ danh sách, bên trên đặc kín những cái tên, nàng lần lượt gạch chéo lên từng cái tên ở trên đó, mãi cho đến khi chỉ còn lưu lại một số ít tên người.

75. Chương 9: Tình Quan Nan Quá.

Hoa Ngọc Phượng nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ từ phía sau truyền đến, trong lòng không khỏi rộn lên từng hồi trống ngực, bởi vì nàng đã biết người tới là ai.

Vòng eo nhỏ nhắn của nàng có chút khấn trương, một đôi cánh tay đã từ đằng sau ôm lấy nàng.

“Mau về đi kéo tỷ tỷ lại biết thì sao”. Hoa Ngọc Phượng không hề quay đầu lại, dịu dàng nói, trong lòng có vài phần ngượng ngùng, vừa có chút vui sướng, lại vừa lo lắng.

“Sư tỷ ngủ rồi, không biết được đâu”. Hoa Nhược Hư ôm nàng nâng lên, còn mình thì ngồi xuống rồi đặt nàng ngồi trong lòng mình.

Hoa Ngọc Phượng thở dài một hơi có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn để mặc cho hắn ôm ấp, nhớ lại ngày trước, hắn đối với nàng không hề có một chút biểu hiện thân mật, mà bây giờ lại thường xuyên lén lút vụng trộm như vậy, nàng cũng không biết bản thân nên vui sướng hay là nên phiền não nữa.

“Nhị sư tỷ, đây là cái gì vậy?” Hoa Nhược Hư nhìn thấy bảng danh sách trên tay nàng, có chút nghi hoặc hỏi.

“Đây là danh sách toàn bộ đệ tử của liên minh thất phái tứ gia, ta muốn tìm lấy vài người có thể tin tưởng được để trợ giúp ta”. Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng nói.

“Vậy đã tìm được chưa?” Hoa Nhược Hư hỏi tiếp.

“Tìm được rồi, nhưng vẫn còn chưa quyết định”. Hoa Ngọc Phượng ngẫm nghĩ rồi trả lời.

“Hôm nay chẳng phải tất cả các đệ tử đều ủng hộ tỷ sao, vì sao lại chỉ tìm được có vài người thôi?” Hoa Nhược Hư khó hiểu hỏi lại.

“Đó cũng chỉ là tạm thời mà thôi”. Hoa Ngọc Phượng khẽ thở dài đáp.

“Vì sao lại chỉ là tạm thời? Chẳng lẽ bọn họ không thật lòng ủng hộ? Nhưng ta xem biểu hiện của bọn họ đâu có giống như giả bộ?” Hoa Nhược Hư nhất thời giật mình, những nghi hoặc lúc ban ngày lại hiện lên trong đầu.

Hoa Ngọc Phượng đột nhiên quay đầu lại bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Hoa Nhược Hư, Hoa Nhược Hư cùng nàng nhìn nhau hồi lâu, cảm thấy không chịu được nữa, khẽ cúi đầu xuống, cảm thấy hơi chột dạ.

“Người cũng hoài nghi, xem ra hôm nay cũng có nhiều người đã nghi ngờ”. Hoa Ngọc Phượng càng làm cho câu chuyện trở nên khó hiểu, khẽ buông tiếng thở dài, trong giọng nói pha chút cô đơn buồn bã.

“Nhị sư tỷ, ta chỉ là tò mò một chút thôi mà”. Hoa Nhược Hư có chút hối hận, vạn nhất mà làm Hoa Ngọc Phượng nổi giận thì thật là phiền toái.

“Không liên quan gì đến người, ta cũng không trách người đã nghi ngờ đâu”. Hoa Ngọc Phượng khẽ lắc đầu, giọng nói trở nên ôn nhu lạ thường, “Giúp ta xem qua mấy người này đi, có vài người người cũng nên biết”.

Hoa Ngọc Phượng không tức giận đối với Hoa Nhược Hư đã cảm thấy may mắn lắm rồi, mặc dù nàng vẫn như cũ không nói ra nguyên nhân chính thức nhưng hẳn cũng không dám hỏi tiếp nữa, tập trung chú ý nhìn vào tên những người không bị xóa đi.

Phượng Hiệp, Hoa Phi Hoa, quả thật có những người mà Hoa Nhược Hư đã biết, nhưng bên cạnh đó cũng có vài cái tên mà hẳn chưa từng nghe qua, đọc đến cuối cùng lại thấy một cái tên vô cùng quen thuộc làm cho Hoa Nhược Hư trong lòng trào lên một trận kích động.

“Nhị sư tỷ, Nam Cung Phi Vân này có phải là đến từ Nam Cung thế gia tại Trường An?” Hoa Nhược Hư giọng nói có chút hơi mất tự chủ.

“Đúng vậy, người gặp hẳn rồi sao? Người này ta cũng đã để ý, xem ra cũng không tệ, chỉ có điều còn chưa dám khẳng định, mặc dù hẳn không phải là người của thất phái tứ gia nhưng trong liên minh thất phái tứ gia cũng có mặt nhiều môn phái nhỏ bởi vậy dù xuất thân gia thế ra sao cũng không có quan trọng lắm”. Hoa Ngọc Phượng nhìn Hoa Nhược Hư, dáng vẻ có chút khó hiểu.

“Nhị sư tỷ, người có thể nói cho ta biết hẳn đang ở chỗ nào hay không?” Hoa Nhược Hư hít vào một hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh hỏi.

“Giờ đã muộn thế này, người không nên đi tìm hẳn nữa, để mai ta sẽ nói cho người biết”. Hoa Ngọc Phượng trầm ngâm một hồi rồi nói. Hoa Nhược Hư mặc dù trong lòng gấp gáp nhưng cũng biết rằng Hoa Ngọc Phượng nói không sai, hiện tại đã canh ba nửa đêm, chạy tới tìm một người không quen biết quả thực sẽ rất dễ dẫn đến hiểu lầm.

“Nhị sư tỷ, không còn sớm nữa, người cũng nên nghỉ ngơi đi”. Hoa Nhược Hư nói rồi đứng dậy, bỗng Hoa Ngọc Phượng đến bên giường rồi nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống.

“Người, người không thể ở lại được”. Hoa Ngọc Phượng trong lòng dâng lên cảm giác thẹn thùng, lo ngại Hoa Nhược Hư sẽ không rời đi.

Hoa Nhược Hư có chút ngẩn ngơ, vốn hẳn quả thực cũng không muốn lưu lại, nói thẳng ra là hẳn không dám, vì Hoa Ngọc Loan ở ngay sát vách, bất kỳ lúc nào nàng cũng có thể bắt chợt tình đây.

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của Hoa Ngọc Phượng, hẳn không khỏi có chút động tâm, chậm rãi cúi người xuống hôn lên đôi môi anh đào của nàng, tận hưởng những nụ hôn ngọt ngào, mê mải, quần quýt một hồi, rồi mới như có chút lưu luyến không muốn rời, cất bước quay trở về phòng mình.

Thấy Hoa Ngọc Loan bộ dáng vẫn còn say giấc, Hoa Nhược Hư không khỏi khẽ thở phào, nhẹ nhàng chui vào trong chăn, rồi ôm lấy Hoa Ngọc Loan, khẽ nhắm mắt lại, nhưng trong đầu lại hiện lên khuôn mặt thanh tú của Giang Tiểu Nguyệt.

Ngay sau khi Hoa Nhược Hư rời đi, một bóng đen đột nhiên xuất hiện trong phòng Hoa Ngọc Phượng. Hoa Ngọc Phượng từ trên giường ngồi dậy, khẽ phẩy tay ngăn ý định quỳ lạy của kẻ nọ.

Sau đó, tại một gian mật thất.

“Chủ nhân, vừa mới có một hắc y nhân bịt mặt từ trong phòng Hoa Ngọc Phượng đi ra, nhưng khi thuộc hạ đuổi theo thì không thấy tung tích đâu nữa”.

“Phế vật!” Chát một tiếng, thanh âm của một cái tát vang lên. “Tiếp tục theo dõi, nếu còn để chuyện như vừa rồi xảy ra, hừ....”

Hoa Nhược Hư chậm rãi tiêu sái từ trong hậu viện của Diệp gia đi ra hậu hoa viên, chính là nơi mà Nam Cung Phi Vân đang trú ngụ, Nam Cung Phi Vân mặc dù xuất thân từ Nam Cung thế gia nhưng mà hiện tại Nam Cung thế gia sớm đã sa sút rồi, hơn nữa hẳn cũng không phải là đệ tử của thất phái tứ gia bởi vậy

hắn chỉ có thể ở tạm trong đình viện phía sau, không riêng gì hắn, những người có cùng thân phận như hắn cũng như vậy mà thôi.

“Hoa huynh thật là có nhã hứng, chẳng lẽ là đến đây ngắm hoa hay sao?” Một giọng nói sang sảng vang lên ở gần bên.

“Ra là Phương huynh đang ngắm hoa ở đây, tại hạ chỉ là tiện thể đi qua đây mà thôi, không dám quấy rầy ba vị”. Hoa Nhược Hư ảo não cười đáp. Bên kia là ba người Diệp Vũ Ảnh, Phong Quá Vân và Phương Hiệp.

“Hoa công tử, Vũ Ảnh lúc trước đối với người có chút hiểu lầm, xin đừng để bụng”. Diệp Vũ Ảnh ánh mắt phức tạp nhìn Hoa Nhược Hư, nhẹ nhàng nói.

“Diệp cô nương quá khách khí rồi, hiểu lầm tại hạ cũng không chỉ có một mình cô nương, chuyện này suy cho cùng cũng là tại hạ phải chịu trách nhiệm, bởi vậy chuyện cũ đã qua thì hãy để nó qua luôn đi”. Hoa Nhược Hư mỉm cười nói, nhớ tới Tuyết Du Du, trong lòng lại thoáng chút phiền muộn.

“Hoa công tử khoan dung đại lượng như vậy, Vũ Ảnh thật vui mừng”. Diệp Vũ Ảnh trên khuôn mặt lộ ra vẻ tươi cười.

“Diệp cô nương sai rồi, tại hạ chẳng phải khoan dung đại lượng gì mà chỉ là không muốn bản thân lúc này lại có thêm những phiền não vô vị mà thôi”. Hoa Nhược Hư nở nụ cười ảm đạm nói.

Diệp Vũ Ảnh có chút kinh ngạc, cười gượng gạo cũng không nói gì nữa.

“Nếu Diệp cô nương cùng với Phương huynh không còn chuyện gì muốn nói thì tại hạ xin đi trước vậy”. Hoa Nhược Hư cũng không muốn dằng dãi với Diệp Vũ Ảnh ở chỗ này nữa.

“Sao vội vã như vậy, chẳng phải lại đi gấp tiểu thư nhà nào đấy chứ?” Một giọng cười hì hì truyền tới, Hoa Nhược Hư lộ ra một tia cười khổ.

“Hoa huynh, người đã đến đây rồi à”. Người đến đích thực là Hoa Phi Hoa.

“Có thể làm cho người bỏ rơi Hoa đại tiểu thư mà một thân một mình chạy tới đây, ta xem ra ngoại trừ mỹ nữ chắc không còn cái gì khác được”. Hoa Phi Hoa không để cho Hoa Nhược Hư một chút thể diện nào.

“Hoa huynh, xin đừng đùa nữa, ta chỉ là đi tìm một người bạn cũ mà thôi!” Hoa Nhược Hư dở khóc dở cười, Hoa Phi Hoa lần nào gặp hắn cũng với bộ dạng thiếu nghiêm túc như vậy.

“Chúng ta cũng có thể coi như là bạn cũ mà, người sao không tới tìm ta vậy?” Hoa Phi Hoa vẫn cười hì hì như cũ, chẳng để ý người khác vội vã sống chết ra sao.

“Chi bằng để tiểu muội làm chủ mời mọi người đi uống vài chén”. Diệp Vũ Ảnh đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

“Diệp tiên tử đã có lòng như vậy chúng ta sao có thể không đáp ứng cho được?” Hoa Phi Hoa nhanh nhẩu đáp lời.

Hoa Nhược Hư âm thầm thở dài một hơi, biết rằng như vậy là không còn cơ hội đi tìm Nam Cung Phi Vân nữa.

Tại Phiêu Hương tửu lâu.

Phiêu Hương tửu lâu kỳ thực không chỉ là đệ nhất mà còn chính là tửu lâu ra đời sớm nhất ở Tương Dương. Phiêu Hương tửu lâu sở dĩ nổi tiếng như vậy, một phần rất lớn cũng bởi vì có loại rượu Phiêu Hương Tiên Tử, mà trên thực tế thì Phiêu Hương tửu lâu cũng là sản nghiệp của Phiêu Tuyết sơn trang.

Tứ đại thế gia ở khắp nơi đều có sản nghiệp, bởi vậy không lâu trước kia mặc dù sơn trang bọn họ đều bị Ma cung hủy diệt nhưng Ma cung cũng không có tập kích tại các địa phương khác, bởi vậy mặc dù người của tứ đại thế gia tử thương không ít nhưng tài lực cũng không có bị tổn thất chí mạng.

Trên Phiêu Hương tửu lâu, bốn nam, một nữ, người nào người nấy phong tư bất phàm, ngồi ngay ngắn chung một bàn.

Hoa Phi Hoa thao thao bất tuyệt giới thiệu với mọi người về lai lịch của Phiêu Hương tửu lâu, nhìn thấy vẻ mặt pha nét khổ sở của Hoa Nhược Hư, trong lòng hẳn có chút cảm giác thích thú.

Phong Quá Vân vẫn đối đãi với Hoa Nhược Hư bằng dáng vẻ tự đắc quá đáng, thủy chung vẫn chẳng thèm nói chuyện cùng hắn nữa câu, ngay cả liếc mắt nhìn hắn một cái cũng không, đương nhiên Hoa Nhược Hư đối với hắn cũng như vậy, không hề có chút cảm tình nào.

Một thiếu nữ vận hắc y vội vã bước lên lầu, đưa mắt nhìn thấy Hoa Nhược Hư.

“Công tử, tiểu thư cần gặp người gấp”. Thiếu nữ sắc mặt lo lắng nói.

Hoa Nhược Hư trong lòng lại không khỏi than khổ không thôi, Tô Đại Nhi lúc này lại cho Lưu Vân đến tìm hắn.

“Lưu Vân, người về nói với tiểu thư, ta hiện tại có việc bận không đi được”. Hoa Nhược Hư trầm ngâm một lúc, hay là từ chối, hẳn mà lên đi gặp Tô Đại Nhi, dĩ nhiên sẽ lại phải chịu không ít những lời đàm tiếu của người khác.

“Tiểu thư bị bệnh, nếu người còn có lương tâm, chắc biết nên làm thế nào, tiểu thư đang ở chỗ cũ đợi người”. Lưu Vân giận dữ nói xong, xoay người chạy xuống lầu.

Hoa Nhược Hư trong lòng phân vân do dự, những điều Lưu Vân nói ra hẳn nửa tin nửa ngờ, hẳn không tin Tô Đại Nhi lại ngã bệnh, nhưng mà vạn nhất nàng bị bệnh thật thì sao? Rốt cuộc đi hay không đi, trong lúc nhất thời hẳn thực sự khó có thể quyết định được.

“Người cũng coi như phân nửa là tỷ phu của ta, ta khuyên người một câu, đừng nên quá gần gũi với ả”. Hoa Phi Hoa thở dài nói.

“Hoa huynh, Diệp cô nương, Phương huynh, xin thứ lỗi tại hạ không bồi tiếp được”. Hoa Nhược Hư rốt cuộc lại quyết định sẽ đi, ngẫm lại dù sao mối quan hệ của hắn cùng với Tô Đại Nhi đã bị quá nhiều người điều ra tiếng vào rồi, bây giờ có nhiều hơn một chút cũng chẳng sao, nếu thực sự Tô Đại Nhi bị bệnh mà hắn lại không tới thăm, có lẽ chính bản thân hắn cũng không thể tha thứ cho mình được.

“Thật không biết nên hâm mộ người hay là thương hại người nữa”. Nhìn theo bóng lưng của Hoa Nhược Hư, Hoa Phi Hoa khẽ thở dài một hơi.

“Hoa huynh, Nhược Hư huynh phải đi gặp người nào vậy?” Phương Hiệp vẫn có chút mơ hồ, bởi vì hắn vốn không biết Lưu Vân.

“Đương nhiên là mỹ nhân rồi, ta nói cho người biết, hẳn gặp một trăm người thì chỉ ít phải có tới chín mươi chín người là mỹ nhân đấy”. Hoa Phi Hoa giọng nói tựa hồ có chút ngưỡng mộ.

“Mỹ nhân thì nhiều như vậy, người tốt xấu gì cũng phải nói cho ta biết là người nào mới được chứ?” Phương Hiệp vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Người từ lúc nào lại bắt đầu có hứng thú đối với mỹ nhân như vậy?” Hoa Phi Hoa tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn Phương Hiệp nói.

“Vì sao ta lại không thể cảm thấy hứng thú với mỹ nhân?” Phương Hiệp tức giận nói.

“Cũng đúng, bằng không người đã chẳng ở bên cạnh Diệp tiên tử như vậy”. Hoa Phi Hoa khẽ gật gù, điệu bộ như ngộ ra vấn đề.

“Ta hỏi người, người nói nhiều như vậy, rốt cuộc là có muốn nói cho ta biết Nhược Hư huynh là đi gặp ai không?” Phương Hiệp gần như xuống nước van nài Hoa Phi Hoa.

“Ừm, điều đó ư, ta không thể nói được, ta không thể bán rẻ bằng hữu được”. Hoa Phi Hoa nghiêm trang nói.

“Hoa huynh cùng với Hoa Nhược Hư là bằng hữu thật sao?” Im lặng này giờ, đột nhiên Phong Quá Vân chen vào một câu.

“Điều này, kể ra thật đúng là phải ngẫm nghĩ lại một chút”. Hoa Phi Hoa vẻ mặt khổ sở nghĩ ngợi, “Lại nói, Hoa Nhược Hư này đúng là kẻ xưa nay chưa từng thấy, lúc trước ta vốn coi hắn là bằng hữu, có câu, vợ

của bạn không thể trâu vào, nhưng tên tiểu tử này lại cướp đoạt cả lão bà của ta, thật chẳng đáng mặt tâm giao “.

“Ài, người có lão bà từ lúc nào vậy?” Phương Hiệp nhin không được hỏi.

“Là lão bà tương lai của ta, nếu không có Hoa Nhược Hư thì chẳng phải sẽ thành lão bà của ta ư, người nghĩ xem, Hoa Phi Hoa ta ai mà không biết nổi danh phong lưu công tử, ta há còn sợ không thành công hay sao, nào ngờ đầu lại bị tên tiểu tử kia nắm tay trên, cho nên mới nói tên tiểu tử này đúng là có mối hận cướp vợ với ta !” Hoa Phi Hoa đáng vẻ căm hận nghiêng rằng treo treo nói. Diệp Vũ Ảnh lại nhin không nổi, phì cười một tiếng bởi vì thấy điệu bộ của Hoa Phi Hoa đúng là đang giả vờ.

“Nhìn rõ chưa Phương lão huynh, người từ đó đến giờ có được thấy Diệp tiên tử cười vui vẻ như vậy chưa ? Người xem ta lợi hại thế nào, cho nên mới nói ta đỉnh đỉnh đại danh thật đúng là không ngoa”. Hoa Phi Hoa lại bắt đầu tự ba hoa khoeác lác. Đột nhiên hần ý một tiếng, nói: “Phong huynh, sắc mặt của người sao lại trở nên khó coi như vậy?”

“Diệp tiên tử, xin lượng thứ, Phong mỗ không bồi tiếp được”. Phong Quá Vân mặt biến sắc, hắng giọng nói, rồi vội vàng rời khỏi bàn tiệc.

“Thôi chết, không xong rồi, ta lại quên mất lão bà của hần cũng bị tên Hoa Nhược Hư hỗn đản kia cướp đoạt”. Hoa Phi Hoa vỗ vỗ đầu, điệu bộ đầy vẻ hối hận.

“Hoa công tử, theo như Vũ Ảnh thấy thì công tử chẳng những không hề quên mà chính là cố ý nói cho Phong công tử nghe thì đúng hơn”. Diệp Vũ Ảnh mỉm cười nói.

“Diệp tiên tử quả là thông minh hơn người a, ài, ta kỳ thực cũng chỉ muốn nói cho hần biết ta so với hần còn thảm hại hơn nhiều, vậy mà ta cũng không đến nỗi quá căm giận Hoa Nhược Hư, vậy thì hần cần gì cứ phải giữ mãi trong lòng như thế”. Hoa Phi Hoa thở ngắn than dài nói, ý tứ cũng không hiểu là thật hay giả.

“Chỉ một chữ tình mà thực sự là vô cùng hại người a”. Phương Hiệp khẽ thở dài một hơi nói, “Nhưng mà có một số việc thực sự cũng không thể cưỡng cầu”, trong ánh mắt xuất hiện vài tia cô độc lại ẩn chứa vài phần thương cảm.

“Phương huynh tựa hồ cũng có chuyện gì thương tâm ư?” Hoa Phi Hoa cất giọng nao nao hỏi.

“Chỉ sợ rằng có người lại vì tình mà bỏ mặc mọi chuyện”. Diệp Vũ Ảnh thở dài, trong lòng nổi sóng: Ái tình rốt cuộc là cái gì? Tại sao lại có nhiều người vì nó mà đau khổ như vậy.

Vừa nhìn thấy Tô Đại Nhi, Hoa Nhược Hư hiểu rằng đã bị Lưu Vân lừa gạt.

“Nhược Hư ca ca, người thực sự tới rồi”. Tô Đại Nhi vẻ mặt mừng rỡ, nhìn Hoa Nhược Hư ngọt ngào cười nói.

76. Chương 10: Tình Mê Đại Nhi.

“Đại Nhi, Lưu Vân nói nàng bị bệnh nên ta đến thăm”. Hoa Nhược Hư khẽ thở dài nói.

“Đúng vậy, ta quả là bị bệnh mà”. Tô Đại Nhi nũng nịu nói, “Nhược Hư ca ca, huynh có biết Đại Nhi bị bệnh gì hay không ?” Tô Đại Nhi đưa ánh mắt trong veo nhìn Hoa Nhược Hư không hề chớp mắt.

“Đại Nhi, nàng không phải đang rất khỏe mạnh hay sao? Không nên nói lung tung là mình bị bệnh như vậy chứ”. Hoa Nhược Hư dường như không có đủ dũng khí nhìn vào ánh mắt của nàng, khẽ cúi đầu xuống, thấp giọng nói.

“Người ta nhớ huynh thôi”. Tô Đại Nhi ngả thân thể mềm mại vào trong lòng Hoa Nhược Hư, hai tay ôm lấy cổ hần, tựa đầu lên ngực, giọng nói tràn ngập u oán: “Nhược Hư ca ca, những lúc vắng huynh, một mình ta thật là cô độc, ta rất nhớ huynh”

“Đại Nhi, nàng không phải còn có Lưu Vân và Phi Nhứ ở bên hay sao?” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài nói, “Hơn nữa, nàng còn có rất nhiều việc phải làm mà”. Hoa Nhược Hư trong lòng không biết có cảm giác gì, Tô

Đại Nhi mặc dù mỗi lần gặp hần đều bộc lộ dáng vẻ yếu đuối, đáng thương của một tiểu cô nương, nhưng hần biết rằng chỉ cần hần vừa đi khỏi, nàng sẽ mang một bộ mặt khác hần, nguyên nhân duy nhất chỉ bởi vì nàng chính là Ma cung cung chủ.

“Nhược Hư ca ca, ta muốn huynh mỗi ngày đều ở bên ta có được không ?” Tô Đại Nhi nhẹ ghé sát tai hần, cất giọng nỉ non hỏi.

Hoa Nhược Hư trong lòng hơi giật mình, trầm tư không nói, bởi vì hần biết rằng bản thân mình không thể đáp ứng yêu cầu của nàng, có lẽ nàng cũng hiểu điều đó.

“Đại Nhi, nếu nàng đã không có chuyện gì, ta nghĩ ta phải trở về thôi”. Hoa Nhược Hư trầm ngâm hồi lâu rồi nén lòng đẩy thân thể của nàng ra, xoay người muốn rời đi, bởi vì hần không biết lý trí bản thân còn kiên trì được bao lâu nữa.

“Nhược Hư ca ca, huynh chán ghét ta như vậy sao?” Tô Đại Nhi cất giọng u oán nói với theo sau lưng hần, Hoa Nhược Hư rốt cục không kìm nén được quay đầu lại nhìn nàng, chỉ thấy trên đôi mắt mỹ lệ của nàng đã long lanh nước mắt, chỉ chực chờ tuôn rơi.

Đáy lòng Hoa Nhược Hư tự nhiên trào dâng một niềm yêu thương khó tả, bước chân đã ra đến ngưỡng cửa lại rụt trở về, nhẹ nhàng quay trở lại bên cạnh Tô Đại Nhi, ôm lấy thắt lưng của nàng.

“Nhược Hư ca ca”. Tô Đại Nhi du dương cất tiếng gọi rồi ngẩng mặt lên, đôi môi mọng đỏ đầy quyến rũ nhẹ nhàng đưa tới. Hoa Nhược Hư chậm rãi cúi đầu xuống tiếp lấy bờ môi nàng.

Giữa lúc môi lưỡi hòa quyện, thời gian trôi đi thật nhanh. Hai thân thể ghì xiết, cọ xát vào nhau, chẳng mấy chốc đã nóng dần lên, thân hình Tô Đại Nhi càng lúc càng trở nên mềm mại, càng lúc càng trở nên nóng bỏng. Hai tay của Hoa Nhược Hư bắt đầu chậm rãi di chuyển trên người nàng, dịu dàng ve vuốt, sự đàn hồi thật mãnh liệt của da thịt mang lại những cảm giác tuyệt diệu, từ đáy lòng hần, ngọn lửa tình bắt đầu bùng cháy và lan rộng.

Dục hỏa hừng hực thiêu đốt đã làm hần quên đi tất cả những ngăn cách, lý trí đã bị hần vứt bỏ, Hoa Nhược Hư bỗng lấy thân thể mềm mại của Tô Đại Nhi lên, vừa tiếp tục tận hưởng mùi hương thuần khiết trên cơ thể nàng, vừa chậm rãi đi tới bên giường. Ánh mắt tuyệt trần của Tô Đại Nhi như làn nước xuân trong vắt, đôi nhãn châu mơ màng, sắc diện e ấp phủ kín những ráng mây hồng, kiều diễm đến động lòng người.

“Tiểu thư”. Bên ngoài truyền vào tiếng đập cửa, kèm theo đó là tiếng gọi khê của Lưu Vân.

Như bị tát phải một chậu nước lạnh, Hoa Nhược Hư đột nhiên bừng tỉnh lại, vội vã nói lỏng nụ hôn với Tô Đại Nhi rồi thả thân thể của nàng xuống.

“Lưu Vân, không phải ta đã dặn không gặp bất cứ ai hay sao?” Tô Đại Nhi tức giận quát lên, khuôn mặt vốn đã ửng hồng tựa hồ lại càng trở nên đỏ bừng vì giận, còn đôi mắt vốn đang tràn ngập nhu tình như sóng nước lại xuất ra từng đạo quang mang lạnh lùng.

“Tiểu thư, đại trưởng lão nhất định đòi vào, ta không ngăn ông ấy được”. Lưu Vân giọng nói vô cùng ủy khuất.

“Thuộc hạ tham kiến cung chủ”. Cánh cửa phía sau mở ra, giọng nói của Nam Cung Hiên Viên cũng đồng thời vang lên, ánh mắt hần như hai luồng điện quang lạnh lẽo chiếu vào Hoa Nhược Hư.

“Lui ra”. Tô Đại Nhi lạnh lùng nói.

“Cung chủ, thuộc hạ có việc khẩn cấp cần bẩm báo !” Nam Cung Hiên Viên lại không hề có ý muốn rời đi.

“Ta bảo người lui ra !” Cánh tay nhỏ nhắn của Tô Đại Nhi vung lên, chiếc bàn uống trà ở bên đã bị nàng đập nát thành bụi phấn.

“Hoa Nhược Hư, nếu ngươi còn tiếp tục bám riết lấy cung chủ thì đừng trách ta không khách khí, ta dù không giết được ngươi thì cũng sẽ giết những ả tình nhân của ngươi !” Nam Cung Hiên Viên lạnh giọng nói với Hoa Nhược Hư, sắc mặt đanh lại, hậm hực phát tay lên, rốt cục cũng xoay người bỏ đi.

“Nếu còn có lần sau như vậy, người từ nay trở đi không cần theo ta nữa”. Tô Đại Nhi cất giọng lạnh lẽo nói với Lưu Vân. Lưu Vân sắc mặt đại biến, sợ hãi gật đầu rồi lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Tô Đại Nhi và Hoa Nhược Hư.

“Nhược Hư ca ca, huynh hãy yên tâm, không còn ai dám quấy rầy chúng ta nữa đâu”. Tô Đại Nhi nhìn sang Hoa Nhược Hư thản nhiên cười, thần sắc lạnh lùng mới rồi thoáng chốc đã biến mất không còn tăm tích đâu nữa.

“Đại Nhi, thời gian cũng không còn sớm, ta nghĩ ta cần phải đi thật rồi”. Hoa Nhược Hư thì thào nói, trong lòng không biết đang có cảm giác gì. Hôm nay lần đầu tiên được tận mắt trông thấy một bộ mặt khác của Tô Đại Nhi khi nàng trở thành Ma cung cung chủ, mặc dù trước kia hắn sớm đã nghĩ tới việc này nhưng hôm nay mới thực sự được chứng kiến.

“Nhược Hư ca ca, huynh trách bọn họ đến quấy rầy chúng ta phải không? Huynh yên tâm, từ nay về sau sẽ không còn chuyện như vậy nữa, chỉ cần huynh có mặt ở đây, ai cũng không được phép đến làm phiền”. Tô Đại Nhi âu sầu nói.

“Đại Nhi, ta thực sự cần phải trở về, bằng không sư tỷ sẽ lo lắng cho ta”. Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy thân thể của nàng nhỏ giọng nói, “Lần sau ta sẽ lại đến tìm nàng”.

Hoa Nhược Hư rốt cục cũng rời khỏi khuê phòng của Tô Đại Nhi.

“Hoa Nhược Hư, ta cảnh cáo người, nếu người còn không sớm rời khỏi Đại Nhi, ta sẽ thực hiện lời nói của mình, để xem người có bao nhiêu bản sự mà chiếu cố hết cho cả đám tình nhân kia của người”. Vừa bước khỏi cửa, giọng nói của Nam Cung Hiên Viên lại truyền vào trong tai Hoa Nhược Hư, hắn không khỏi có chút rung mình, hắn biết Nam Cung Hiên Viên nói được thì cũng có thể làm được.

Sắc mặt Tô Đại Nhi càng lúc càng trở nên lạnh lẽo.

“Lưu Vân”. Tô Đại Nhi khẽ gọi một tiếng, thanh âm có vẻ rất nhẹ nhàng.

“Tiểu thư !” Lưu Vân trong lòng có chút cảm giác sợ hãi, bởi vì nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ giận dữ đến như vậy của cung chủ đối với nàng như ngày hôm nay.

“Người nói Nhược Hư ca ca có thích ta hay không?” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng hỏi.

“Tiểu thư, Hoa công tử vừa nghe nói người bị bệnh là lập tức đến đây ngay, hắn rất lo lắng cho người, khẳng định là đã thực sự thích người rồi”. Lưu Vân vội vàng nói.

“Hắn thích ta vì sao cho đến bây giờ cũng không chủ động tới tìm ta ?” Đại Nhi thì thào hỏi.

“Tiểu thư, nô tỳ cũng không biết”. Lưu Vân cúi đầu sợ hãi đáp lời.

“Không biết là thế nào? Không biết vì sao người không đi hỏi hắn ?” Tô Đại Nhi đột nhiên tức giận hét lên, “Bắt đầu từ bây giờ, người không cần phải theo ta nữa, nếu còn muốn quay về thì người nên đi theo hắn, đến khi nào hắn cưới ta thì người có thể trở lại !”.

“Tiểu thư, không được đâu, nô tỳ từ nhỏ đến lớn đều đi theo tiểu thư, người đừng đuổi nô tỳ đi như vậy mà”. Lưu Vân kinh hãi thất sắc, huyệt một tiếng quỳ xuống đất, thảm thiết van xin.

“Sao thế? Chẳng lẽ người cho rằng Nhược Hư ca ca sẽ không lấy ta làm vợ hay sao?” Tô Đại Nhi lạnh lùng nói.

“Không phải vậy đâu tiểu thư, công tử nhất định sẽ lấy người, nhưng tiểu thư cũng không cần đuổi nô tỳ đi mà”. Lưu Vân thút thút đáp.

“Muốn cầu xin, người hãy đi tìm Nhược Hư ca ca mà cầu xin kìa! Còn việc hắn có thu nhận người hay không thì còn phải xem vận số của người”. Tô Đại Nhi nhạt giọng nói, cánh tay thon thả nhẹ nhàng vung lên, thân thể Lưu Vân đột nhiên bốc cao rồi nhẹ nhàng hạ xuống bên ngoài cửa, cửa phòng cũng đồng thời đóng lại.

Lưu Vân quỳ rạp xuống đất, khóc không thành tiếng, từ khi nàng hiểu chuyện tới giờ, nàng đã là thị nữ của Tô Đại Nhi, tiểu thư đối xử với nàng và Phi Nhữ rất tốt, tình cảm thân thiết như tỷ muội, nàng cho

đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ rằng tiểu thư lại đuổi nàng đi như thế. Nàng từ từ nhồm dấy, đưa tay gạt nước mắt ẩm ướt, bước ra bên ngoài, nàng biết bây giờ chỉ có một người có thể giúp nàng, hay có thể nói là cứu nàng, đó chính là Hoa Nhượng Hư.

Hoa Nhượng Hư trong lòng vô cùng nặng nề, lại thêm cảm giác phiền muộn khó nói nên lời. Việc Nam Cung Hiên Viên uy hiếp hắn không thể xem nhẹ, nhưng liệu hắn có thể cự tuyệt Tô Đại Nhi hay không? Cho dù hắn có thể kìm nén không đi tìm nàng, nhưng nếu như nàng chủ động tới tìm hắn, hắn biết là hắn không cách nào lánh mặt nàng cho được.

Hoa Nhượng Hư cõi lòng trống rỗng, cứ thế bước lang thang vô định trong thành. Hắn đột nhiên bình tĩnh, phát hiện ra mình trong lúc vô tình đã đi tới nơi trú ngụ của Hoa Thiên Tinh, dường như trong tiềm thức của mình, hắn hy vọng sẽ bày tỏ chút phiền não của hắn với Hoa Thiên Tinh.

Hoa Thiên Tinh vẫn với dáng vẻ bạch y tiên tử như trước, không có chút gì thay đổi, nhìn thấy Hoa Nhượng Hư đi vào, nàng nở một nụ cười ngọt ngào với hắn.

“Tỷ tỷ, Hoa Nhượng Hư khê gọi một tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Hi hi, sắc lang đệ đệ, người vừa đi gặp nữ hài tử nào về mà trên người lại thơm như vậy chứ?”. Hoa Thiên Tinh cười hi hi nói, đôi mắt đẹp nhìn hắn từ trên xuống dưới dường như muốn tìm xem có dấu vết gì còn lưu lại hay không.

“Tỷ tỷ, ta.....” Hoa Nhượng Hư khê thở dài một hơi, đem nỗi phiền muộn trong lòng, sự uy hiếp của Nam Cung Hiên Viên cùng nỗi lo lắng của hắn nhất nhất kể ra không giấu lại chút gì. Hoa Thiên Tinh vẫn tươi cười lắng nghe hết như một thánh giả của Hoa Nhượng Hư vậy.

“Đệ đệ à, người thật ngốc quá đi! Sao không đem cái tên Nam Cung Hiên Viên gì đó giết phăng đi, như thế chẳng phải không cần lo lắng nữa hay sao?” Sau khi nghe hết mọi chuyện, Hoa Thiên Tinh thuận miệng thốt lên. Hoa Nhượng Hư có chút ngỡ ngàng, chưa nói đến việc có giết được Nam Cung Hiên Viên hay không, chỉ đơn giản nghe giọng điệu Hoa Thiên Tinh khi nói về chuyện giết người cứ như là chẳng có chuyện gì đáng kể vậy.

“Tỷ tỷ, Nam Cung Hiên Viên võ công rất cao, ta không phải là đối thủ của hắn”. Hoa Nhượng Hư cười khổ nói.

“Không thể nào, chẳng lẽ còn có người võ công cao hơn người hay sao? Ày, để ta ngẫm lại xem”. Hoa Thiên Tinh dáng vẻ kinh ngạc, nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi quay sang Hoa Nhượng Hư nói: “Ta đã hiểu rồi, chắc chắn là đệ đệ người lười biếng không chịu tập luyện võ công!”

Hoa Nhượng Hư gượng cười có chút xấu hổ, quả thực hắn đã không hề chăm chỉ, nhưng võ công Hoa Thiên Tinh dạy hắn thì lúc nào cũng ở trạng thái tu luyện, dường như chẳng cần phải cố công tập luyện chi cả.

“Đúng rồi, tỷ tỷ, sao ta lại thường xuyên có cảm giác công lực cạn kiệt như vậy?” Hoa Nhượng Hư rất cục cựa nhớ tới vấn đề này, có chút nghi hoặc hỏi.

“Sao chứ? Không thể nào!” Hoa Thiên Tinh vẻ mặt dường như không tin, vội vàng cầm lấy tay hắn, “Để tỷ tỷ xem thử có phải người đã làm chuyện gì xấu hay không.”

Hoa Nhượng Hư khóc cười không xong, bất quá cũng đành phải để cho Hoa Thiên Tinh xoa xoa nắn nắn tay hắn một lúc, lật qua lật lại xem xét.

“Đệ đệ nè, chỉ tay của người cũng không tệ nha, tỷ tỷ vừa mới học được thuật xem tướng tay đó!” Hoa Thiên Tinh đột nhiên thốt ra một câu như vậy càng làm cho Hoa Nhượng Hư chẳng biết nói gì nữa.

“Ai da, đệ đệ ơi, ta hiểu rồi, võ công lúc trước ta dạy cho người vốn dĩ là dành cho nữ nhân, bây giờ mới phát hiện ra nguyên lai giữa nam và nữ có chút khác biệt. Người đừng gấp nha, tỷ tỷ giúp người cải biến lại khẩu quyết là được”. Một lát sau, Hoa Thiên Tinh mới như đột nhiên hiểu ra mà lên tiếng.

“Tỷ tỷ, có thật như vậy không?” Hoa Nhượng Hư lúc này cũng không biết nàng nói là thật hay giả nữa.

“Đương nhiên là thật rồi, tỷ tỷ ta tốt như vậy, sao lại phải lừa gạt người chứ?” Hoa Thiên Tinh kiêu my lườm Hoa Nhược Hư một cái.

Lúc hần trở lại Diệp gia thì trời đã xế bóng rồi. Hoa Thiên Tinh không biết có phải thực sự tự nghĩ ra hay không, rốt cuộc cũng nói cho Hoa Nhược Hư nghe một cái khẩu quyết, để cho hần ở đó tập luyện, chờ khi hần luyện thành thực thì đã hai canh giờ trôi qua.

Nhìn sắc trời tối đen, Hoa Nhược Hư tự nhiên vội vã chạy về, trong lòng lo lắng không biết nên giải thích với Hoa Ngọc Loan thế nào.

Hoa Nhược Hư không hề biết rằng đang có một điều phiền toái chờ đợi hần.

Vừa bước chân vào Diệp gia, lập tức có người nhận ra Hoa Nhược Hư.

“Hoa công tử, Minh chủ đang ở đại sảnh nghị sự chờ ngài!” Bấy giờ đệ tử trong liên minh đối với Hoa Nhược Hư cũng trở nên khách khí, bởi vì không khó để có thể thấy được Hoa Ngọc Phượng vô cùng quan tâm, che chở cho tỷ tỷ và tỷ phu của mình, đương nhiên bọn họ không biết Hoa Nhược Hư cùng với Hoa Ngọc Phượng còn có mối quan hệ thân thiết hơn nhiều.

Hoa Nhược Hư về mặt hồ nghi đi tới phòng nghị sự, cảm giác nói cho hần biết rằng trên thực tế người muốn tìm hần không phải là Hoa Ngọc Phượng, bởi vì Hoa Ngọc Phượng nếu muốn tìm hần cũng sẽ không bảo hần tới nơi nghị sự như vậy.

“Công tử!” Một giọng nói khổ sở từ trong góc vang lên. Nhược Hư giật mình kinh hãi, ngược mắt nhìn kĩ, quả nhiên trông thấy Lưu Vân đang ngồi dưới đất, tóc tai bù xù, quần áo luộm thuộm, gương mặt đầm đìa nước mắt.

“Lưu Vân, người làm sao thế? Vì sao người lại ở chỗ này, còn trở nên hình dáng như vậy nữa?” Hoa Nhược Hư hỏi vội rồi bước nhanh đến bên Lưu Vân, cúi xuống chuẩn bị đỡ nàng dậy.

“Sư đệ, người có thực là vị công tử mà cô ta gọi không?” Hoa Ngọc Phượng khẽ thở dài một tiếng hỏi.

“Nhị sư tỷ, Lưu Vân cô ấy hay gọi ta như vậy”. Hoa Nhược Hư trong lòng lơ mờ có chút bất đắc dĩ, xem ra sẽ lại có không ít kẻ vì thân phận của Lưu Vân mà tìm đến hần gây phiền toái rồi.

“Hoa công tử, tin rằng rất nhiều người đều biết vị Lưu Vân cô nương này chính là thị nữ thân cận bên cạnh Ma cung chủ Tô Đại Nhi. Cô ta gọi Tô Đại Nhi là tiểu thư, lại gọi Hoa Nhược Hư người là công tử, như vậy xem ra Hoa công tử cùng với Tô Đại Nhi chẳng phải đúng là người một nhà hay sao?” Giọng nói lập lờ của Diệp Bất Nhị truyền đến.

“Ai cũng đều biết ta từ nhỏ lớn lên tại Hoa Sơn, Diệp đại tiên sinh nói như vậy chẳng phải vu oan người khác một cách hàm hồ hay sao?” Hoa Nhược Hư bình thản nói. “Ta với Tô Đại Nhi chỉ xem nhau như bằng hữu bình thường, Lưu Vân gọi ta là công tử chẳng qua cũng vì khách khí, Diệp đại tiên sinh cảm thấy có gì không đúng hay không?”

“Hoa công tử đã nói như thế thì tốt rồi, chỉ là vị Lưu Vân cô nương này vừa nãy tới đây đã khiêu khích, lại đánh bị thương khá nhiều đệ tử trong liên minh, ta nghĩ chúng ta phải xử phạt cô ta thích đáng để lấy lại công đạo cho chúng đệ tử liên minh, Hoa công tử không có ý kiến gì chứ?” Diệp Bất Nhị lạnh nhạt cười nói.

“Công tử, tiểu thư đuổi ta đi rồi, người nói không cần ta nữa, ta tới tìm công tử nhưng lại bị bọn họ ngăn cản không cho vào, cho nên ta mới dấn thương bọn họ. Công tử người nhất định phải cứu ta đi!” Lưu Vân hai mắt đầm lệ, gây cho người ta một loại cảm giác đáng thương vô cùng.

77. Chương 11: Tỷ Muội Giao Tâm.

Nhìn thấy ánh mắt bất lực của Lưu Vân, Hoa Nhược Hư trong lòng hơi có cảm giác bất nhẫn, hần đối với việc Tô Đại Nhi đuổi Lưu Vân đi có chút khó hiểu, nhưng nhìn dáng điệu của Lưu Vân lúc đó không giống như đang giả bộ.

Trong đại sảnh, vô số ánh mắt đổ dồn vào Hoa Nhược Hư, tựa hồ đều đang chờ quyết định của hần, Hoa Ngọc Phượng trong ánh mắt âm thầm có chút lo lắng, căn cứ vào bản tính của Hoa Nhược Hư, nàng hiểu rõ hần khẳng định sẽ không để mặc Lưu Vân như vậy.

Hoa Ngọc Phượng phán đoán quả thực không sai, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Hoa Nhược Hư đã cúi xuống vòng tay qua eo lưng đỡ Lưu Vân dậy.

Hoa Nhược Hư trong lòng âm thầm thở dài, nếu Đại Nhi thực sự đuổi Lưu Vân đi thì quá nửa nguyên nhân có liên quan đến hần, bằng không Lưu Vân cũng sẽ chẳng chạy đến tìm hần như vậy.

“Sư đệ, Lưu Vân cô nương thân là đệ tử Ma cung, hôm nay đến đây rất có thể là để tìm hiểu tin tức về liên minh thất phái tứ gia chúng ta, người trước hết hãy bắt giữ rồi đưa vào phòng của ta, ta muốn đích thân thẩm vấn cô ấy”. Hoa Ngọc Phượng đột nhiên lên tiếng, Hoa Nhược Hư có chút nghi hoặc rồi lập tức hiểu ra Hoa Ngọc Phượng là vì hần mà giải vây.

“Vâng, Nhị sư tỷ”. Hoa Ngọc Phượng đã phải đóng kịch như vậy, hần đương nhiên cũng phải phối hợp với nàng, sau khi trả lời một cách khách khí, Hoa Nhược Hư dìu Lưu Vân đi vào trong tấm cung của mình chủ, mà Hoa Ngọc Phượng phía sau cũng đã đứng dậy chuẩn bị rời khỏi đại sảnh.

“Minh chủ, người vì sao...” Một giọng nói cất lên, người nói chính là Cát Văn Tường chương môn phái Côn Luân, hiển nhiên là hần muốn phản đối quyết định của Hoa Ngọc Phượng. Rất nhiều người kỳ thực cũng cùng ý định như nhau, bọn họ đều đang chờ xem Hoa Nhược Hư diễn trò hay ho, lại bị Hoa Ngọc Phượng cắt ngang một cái như vậy khiến cho những tất cả suy tính của họ đều thất bại.

“Cát chương môn, chẳng lẽ ta thân là minh chủ lại không thể tự mình thẩm vấn một người được hay sao?” Hoa Ngọc Phượng cất giọng nhàn nhạt hỏi, không đợi Cát Văn Tường nói xong đã ngắt lời hần.

Rốt cuộc không một ai mở miệng nữa, tất cả trở mắt nhìn Hoa Nhược Hư dễ dàng mang Lưu Vân đi, mặc dù rất nhiều người trong lòng có chút không cam tâm nhưng cũng đành bất lực.

“Giỏi cho người Hoa Ngọc Phượng, vì tình lang mà việc gì cũng dám làm !” Diệp Bất Nhị trong lòng oán hận thầm nghĩ.

Bên trong tấm cung của Hoa Ngọc Phượng, Hoa Ngọc Loan cùng với Hoa Ngọc Phượng, còn có Hoa Nhược Hư, tất cả đều đang nhìn vào Lưu Vân, chỉ có điều tâm tình của mỗi người lại tựa hồ có chút bất đồng. Lưu Vân nhìn Hoa Ngọc Loan cùng với Hoa Ngọc Phượng, rồi lại nhìn sang Hoa Nhược Hư, nửa muốn nói lại thôi.

“Tỷ tỷ, chúng ta sang phòng của người trước đi”. Hoa Ngọc Phượng khẽ thở dài một hơi, ôn nhu nói với Hoa Ngọc Loan. Hoa Ngọc Loan dùng ánh mắt khác thường nhìn Hoa Ngọc Phượng rồi nhẹ nhàng gật đầu, cất bước đi ra ngoài trước.

Hoa Ngọc Phượng đưa ánh mắt dịu dàng liếc nhìn Hoa Nhược Hư rồi xoay người đi theo sau Hoa Ngọc Loan.

“Lưu Vân, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào? Đại Nhi vì sao lại đuổi người đi như vậy?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng hỏi.

“Công tử, sau khi người đi rồi, tiểu thư, nàng,...nàng bỗng trở nên giận dữ”. Lưu Vân có chút xúc động ghen ngào nói. “Sau đó nàng đuổi ta ra ngoài bắt ta tới tìm người, nói rằng ta nếu muốn quay về thì trừ phi,...trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Hoa Nhược Hư thấy nàng cứ lấp bắp “trừ phi” đến nửa buổi cũng chưa nói xong bèn tiếp lời hỏi.

“Tiểu thư nói, trừ phi công tử cưới nàng thì ta mới có thể đi theo người về gặp lại tiểu thư”. Lưu Vân rốt cuộc cũng nói ra, hơn nữa còn đem hết thấy mọi chuyện khi đó một chữ cũng không bỏ sót kể hết lại, bởi vì nàng biết rằng bản thân mình chỉ có nói thật kĩ càng mới có thể làm cho Hoa Nhược Hư giữ nàng lại bên cạnh.

“Xem ra ta quả thực đã làm hại người rồi”. Hoa Nhược Hư thở dài một hơi, “Chỉ có điều, Đại Nhi vì sao lại đối xử với người kỳ lạ như vậy? Sự tình hôm nay dù sao cũng không thể trách người được”.

“Tiểu thư đối với Đại trưởng lão cũng vô cùng tức giận, không biết có làm gì lão không, công tử về nguyên nhân thì sau này người sẽ biết”. Lưu Vân thấp giọng đáp.

“Hay là như vậy đi, ta bây giờ sẽ đưa ngươi đến tìm Đại Nhi”. Hoa Nhược Hư ngẫm nghĩ rồi nói, trong đầu có chút rối trí, hẳn không thể để Lưu Vân ở lại nơi này, Hoa Ngọc Phượng có thể giúp hẳn một lần nhưng không thể giúp hẳn cả đời được, càng huống chi, hẳn cũng không muốn làm nàng khó xử.

“Công tử, không được đâu, ngài có thể đi tìm tiểu thư nhưng ngài không nên mang ta theo, bằng không tiểu thư sẽ lại tức giận, như vậy mà nói, ta chỉ sợ càng khó quay về”. Lưu Vân sắc mặt trắng bệch, đáng vẻ vô cùng sợ hãi.

“Nhưng mà chúng quy lại, ngươi thực sự không thể đi theo ta được đâu !” Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ nói.

“Công tử, ngài nhất định phải lưu giữ ta lại, bằng không,...bằng không ta chắc chắn sẽ không sống nổi, tiểu thư đã nói rồi, ta nhất định phải đi theo ngài !” Lưu Vân vừa khóc vừa nói, “Nếu tiểu thư biết ta bỏ đi một mình, ta khẳng định sẽ phải chết !”

“Lưu Vân, ngươi là thị nữ thân thiết nhất ở bên Đại Nhi, nàng có thể chỉ là tức giận nhất thời mà thôi”. Hoa Nhược Hư trong lòng đã có chút dao động.

“Công tử, ta từ nhỏ tới lớn đều đi theo tiểu thư, ta quả thực hiểu rất rõ về người, tiểu thư nói một là một, mặc dù,...mặc dù người trước kia vẫn đối xử với ta rất tốt, nhưng mà hôm nay,...hôm nay, sau khi công tử đi rồi, tiểu thư nhất định cho rằng ta quấy rầy hai người nên mới làm ngươi bỏ đi”. Lưu Vân ghen ngào nói, bả vai rung lên từng hồi, giọng nói đứt quãng, “Công tử, người nếu không đồng ý lưu ta lại thì không bằng giết ta đi còn tốt hơn”.

“Nhưng mà Lưu Vân, ta hiện tại làm sao lưu ngươi lại được? Ai cũng đều biết ngươi là thị nữ của Đại Nhi, nếu ta cho ngươi đi theo bên mình, ta biết ăn nói thế nào với người khác? Đừng nói người ngoài, ngay cả sư tỷ của ta, ta cũng không có cách gì thuyết phục được người”. Hoa Nhược Hư có chút ảo não, không hiểu Đại Nhi nghĩ thế nào, như vậy rõ ràng là cố ý muốn gây cho hẳn một chuyện vô cùng phiền toái rồi.

“Ta mặc kệ, dù sao ta cũng phải đi theo người, tiểu thư cũng là vì người bằng không cũng sẽ không đuổi ta đi !” Lưu Vân sắc mặt biến đổi không ngừng, trầm mặc cả nửa ngày đột nhiên hậm hực quay sang Hoa Nhược Hư hét lên. Lưu Vân vốn cũng không phải là một nữ nhân giỏi kìm nén tức giận, đi theo Tô Đại Nhi lâu như vậy cũng chưa từng phải nếm trải ảm ức bao giờ, hôm nay phải chịu nỗi ủy khuất còn lớn hơn tất cả những gì từ nhỏ tới giờ nàng đã trải qua, rốt cục đến lúc này cũng không chịu đựng nổi nữa.

“Ngươi không thích thì có thể bỏ đi, tiểu thư cũng sẽ không trách gì ngươi, nhưng tiểu thư không vừa lòng thì lại đuổi ta đi, chuyện của hai người các ngươi, vì sao lại để cho một kẻ nha hoàn như ta phải gánh chịu hả?” Lưu Vân căm giận nói.

Hoa Nhược Hư bị nàng trách mắng đến sững sờ, trong lúc nhất thời không biết nói sao cho phải, mà kể ra, Lưu Vân cũng quả thực là oan uổng.

Trong phòng của Hoa Ngọc Loan, tỷ muội hai người đứng cạnh nhau bên cửa sổ, bầu không khí như chứa đựng một vẻ khác thường.

“Muội muội, mấy năm nay tỷ tỷ thực là có lỗi với muội”. Hoa Ngọc Loan đột nhiên cất lời, giọng nói thật dịu dàng, kỳ thực Hoa Ngọc Loan đối với Hoa Ngọc Phượng vẫn vô cùng yêu thương, chiều chuộng.

“Tỷ tỷ, sao lại nói vậy? Tỷ vẫn rất yêu thương muội mà”. Hoa Ngọc Phượng miễn cưỡng cười nói.

“Kỳ thực Hoa Sơn từ trên xuống dưới, ngoại trừ sư đệ bản thân hẳn vẫn còn mơ hồ chưa rõ, ai cũng đều biết tâm ý của người dành cho hẳn, ta sao lại không hiểu ?” Hoa Ngọc Loan nhẹ nhàng nói, “Chỉ là tỷ tỷ ta thực sự đối với người chẳng nghĩ ngợi gì, người làm gì cũng đều không để ý”.

“Tỷ tỷ, người đừng hiểu lầm, kỳ thực, kỳ thực ta với tiểu đệ cũng không có chuyện gì đâu”. Thân mình mềm mại của Hoa Ngọc Phượng hơi chấn động, cúi đầu nói.

“Buổi tối hôm qua, hắn cho rằng ta thực sự đã ngủ say, kỳ thực cho dù ta có đang ngủ, hắn rời khỏi ta lẽ nào ta lại không biết?” Hoa Ngọc Loan cảm thán thở dài một hơi.

Hoa Ngọc Phượng trầm mặc không nói, bởi vì nàng không biết nói thế nào, rất hiển nhiên những ẩn tình của nàng cùng với Hoa Nhược Hư, tỷ tỷ đã biết hết rồi, nếu nàng nhất quyết phủ nhận thì sẽ thật là giả dối.

“Tỷ tỷ, người yên tâm, ta từ nay về sau nhất định sẽ không tìm hắn nữa”. Hoa Ngọc Phượng dường như hạ quyết tâm rất lớn rồi mới nói ra.

“Nếu hắn tới tìm người thì sao? Người có thể cự tuyệt hắn được không?” Hoa Ngọc Loan khẽ lắc đầu, ôn nhu nói, “Muội muội à, kỳ thực ta suy nghĩ rất lâu rồi, tỷ muội chúng ta từ nhỏ tới lớn, luôn luôn như hình với bóng, bây giờ cả hai đều yêu sự đệ, chúng ta cùng gả cho hắn thực sự cũng rất tốt mà”.

“Tỷ tỷ, người,.....người nói thật chứ?” Hoa Ngọc Phượng trong lòng dâng lên nỗi kinh ngạc, nàng đối với Hoa Ngọc Loan vốn hiểu rất rõ, tỷ tỷ sẽ không thể nói ra những lời như vậy, tỷ tỷ lại càng không có khả năng sẽ cam tâm tình nguyện cùng nữ nhân khác chia sẻ nam nhân của mình, cho dù nữ nhân đó có là thân muội muội của nàng đi nữa.

“Người là muội muội ruột thịt của ta, chẳng lẽ tỷ tỷ lại lừa gạt người hay sao?” Hoa Ngọc Loan giọng nói vẫn dịu dàng như cũ, “Từ nay về sau có hai tỷ muội chúng ta cùng với hắn ở Hoa Sơn, không cần đi bất cứ đâu nữa, hắn nhất định sẽ rất vui vẻ”.

“Tỷ tỷ, người nói hắn cùng chúng ta ở tại Hoa Sơn ư?” Hoa Ngọc Phượng mơ hồ hiểu ra hàm ý trong lời nói của Hoa Ngọc Loan, có chút không dám chắc chắn hỏi.

“Đúng vậy, người nói xem, từ nay về sau, ba người chúng ta ở cùng một chỗ, không có kẻ khác tới làm phiền, có phải thực là hạnh phúc hay không?” Hoa Ngọc Loan nét mặt hiện lên vẻ mơ màng, thanh âm tựa hồ như người đang nói mê, “Muội muội, người đồng ý chứ, hắn có chúng ta rồi nhất định sẽ thỏa mãn phải không?”

“Tỷ tỷ, trên đời có rất nhiều chuyện có lẽ đều do trời cao định đoạt, nếu lúc trước tỷ nghe muội khuyên bảo, đừng ép hắn xuống núi, thì bây giờ đâu có nhiều rắc rối như vậy, hắn sẽ vẫn chỉ có một mình tỷ thôi, hai người có thể cùng nhau đầu bạc răng long, bách niên giai lão”. Hoa Ngọc Phượng giọng nói tựa hồ như từ cõi xa xăm vọng tới, như thực như ảo, “Nhưng mà tỷ tỷ, có những việc không thể quay lại lúc ban đầu được nữa, bây giờ chúng ta sao có thể làm cho hắn không gặp phải những chuyện vừa trải qua, muội cho tới lúc này cũng không hề mong được làm thê tử của hắn, mặc dù nếu thật sự có thể gả cho hắn, muội sẽ rất vui sướng, nhưng mà muội không thể dùng việc đó để buộc hắn làm điều mà hắn không muốn làm, tỷ tỷ, ý tốt của người, muội muội xin ghi tạc”.

“Vì sao vậy? Không phải người rất thích hắn hay sao? Chẳng lẽ người không muốn ở bên hắn?” Chứng kiến phản ứng của Hoa Ngọc Phượng, cảm giác của Hoa Ngọc Loan tựa hồ rất ngoài ý muốn.

“Tỷ tỷ, yêu một người cũng có rất nhiều cách, chỉ tiếc bây giờ người cũng vẫn chưa hiểu được”. Hoa Ngọc Phượng khẽ thở dài nói.

“Ta không cần hiểu gì hết, ta chỉ biết rằng hắn là phu quân của ta, chỉ mình ta thôi!” Hoa Ngọc Loan nhìn muội muội của nàng rồi hét lên, “Người là muội muội ruột thịt của ta, cho nên ta mặc dù không vừa lòng nhưng ta vẫn cho người một cơ hội, vậy mà người còn nói ta không đúng!”

“Tỷ tỷ, người có thực sự chỉ bởi vì ta là muội muội của người nên mới cho ta một cơ hội hay không?” Hoa Ngọc Phượng lại thở dài nhẹ một hơi nói, “Kỳ thực người thừa hiểu ,ta cũng biết nguyên nhân thực sự không phải như thế”.

Hoa Ngọc Phượng chậm rãi bước ra khỏi phòng Hoa Ngọc Loan, trong lòng có chút cảm giác chua xót. Nàng hiểu được Hoa Ngọc Loan chỉ là hy vọng nàng có thể giúp cho tỷ ấy giữ Hoa Nhược Hư ở bên người mà thôi, Hoa Ngọc Loan biết bên cạnh Hoa Nhược Hư còn có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp xuất hiện, bản thân tỷ tỷ không có biện pháp gì tốt để làm cho hắn rời bỏ những cô gái đó nên mới hy vọng vào muội muội của mình.

Nàng không muốn đi bức ép Hoa Nhược Hư, kỳ thực nàng đã hiểu được, một khi nàng thực sự giúp Hoa Ngọc Loan, nếu có một ngày bên cạnh Hoa Nhược Hư đã không còn cô gái nào khác, vậy thì Hoa Ngọc Phượng nàng cũng vẫn phải rời khỏi hắn như cũ mà thôi.

Đi tới tẩm cung, Hoa Ngọc Phượng có chút e ngại chưa dám bước vào, bởi vì Hoa Nhược Hư còn ở bên trong. Nàng ngập ngừng không dám đối mặt với hắn, bởi vì nàng không biết làm thế nào mở lời yêu cầu hắn từ nay về sau đừng đến tìm nàng nữa.

Hoa Nhược Hư trầm ngâm thật lâu, mặc dù lời Lưu Vân nói không sai, nàng quả thực là vô tội nhưng mà muốn hắn phải tiếp nhận nàng cũng không có khả năng, đang phiền não thì bỗng nghe thấy những tiếng bước chân nhẹ nhàng, quay đầu lại đã bắt gặp Hoa Ngọc Phượng đang ngập ngừng do dự ở cửa.

“Nhị sư tỷ”. Hoa Nhược Hư như gặp được cứu tinh.

“Người muốn dẫn cô ta trốn đi thì mau mau lên, đến khi chuông môn các phái đến đây, ta tất nhiên sẽ chủ trì mọi chuyện thay người”. Hoa Ngọc Phượng tâm tình vô cùng phức tạp, dịu dàng nhìn nam nhân trước mặt, thấp giọng nói.

“Nếu cô ấy đồng ý đi thì đã tốt rồi, hiện tại điều đáng nói là cô ta dù chết cũng không chịu đi, lại còn nói muốn đi theo ta”. Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ vừa ngẫm nghĩ vừa nói, “Được rồi, nhị sư tỷ,..... trước hết người hãy giúp ta trông coi cô ấy, ta đi tìm Đại Nhi”. Căn cứ vào phán đoán của hắn, muốn cho Lưu Vân nguyện ý rời đi, ngoại trừ Tô Đại Nhi, không một ai khác có khả năng làm được điều đó.

“Người có muốn nói trước với tỷ tỷ một tiếng hay không?” Hoa Ngọc Phượng suy nghĩ rồi nói.

“Việc của Lưu Vân thế nào rồi”.

Hoa Ngọc Phượng đi rồi, Hoa Ngọc Loan vẫn ngồi ngẩn người ở trên giường, thanh âm của Hoa Nhược Hư vang lên ngoài cửa làm nàng bừng tỉnh, nhìn thấy hắn một mình đi vào, liền hỏi.

“Ta tạm thời để cô ấy ở chỗ nhị sư tỷ trông coi giùm một lát”. Hoa Nhược Hư tỉ mỉ hồi đáp, “Sư tỷ, ta bây giờ có việc phải đi ra ngoài một chút”.

“Đi tìm Tô Đại Nhi phải không?” Hoa Ngọc Loan khẽ trầm mặc một hồi rồi ngẩng đầu hỏi, giọng nói thật là bình tĩnh.

“Lưu Vân dù chết cũng không chịu đi, mà ta cũng không thể để cô ta ở lại đây được, Lưu Vân nhất định sẽ nghe lời Đại Nhi, ta nghĩ ta chỉ còn cách đi tìm cô ấy mà thôi”. Hoa Nhược Hư không muốn giấu diếm Hoa Ngọc Loan, cứ thành thành thực thực trả lời.

“Đi rồi về sớm một chút”. Hoa Ngọc Loan ôn nhu nói.

Hoa Nhược Hư giật mình, không nghĩ tới Hoa Ngọc Loan lại dễ dàng đáp ứng như vậy.

Đúng lúc Hoa Nhược Hư xoay người rời đi, Hoa Ngọc Loan nắm chặt đôi bàn tay trắng như ngọc, khuôn mặt tươi cười dần dần bắt đầu trở nên lạnh lùng. Dù sao nàng cũng không phải là Hoa Ngọc Phượng, nàng không có khả năng đã biết rõ tình lang sẽ đi gặp nữ nhân khác mà còn có thể làm ngơ không chút động lòng.

“Hoa công tử, đã muộn thế này còn đi đâu vậy?” Hoa Nhược Hư vừa mới đi đến bên miệng giếng, mắt thấy đã tới bên cạnh đại môn của Diệp gia, đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lùng, thoạt nghe có cảm giác khó chịu.

“Đã trễ như vậy mà Cát chuông môn còn chưa đi ngủ sao?” Hoa Nhược Hư mỉm cười, “Nghe nói cảnh sắc ban đêm của thành Kim Lăng cũng không tệ, ta muốn đi thử xem, Cát chuông môn nếu có hứng thú mà không ngại thì xin mời cùng đi xem sao?”

78. Chương 12: Tử Túy Chân Tâm.

“ Hoa huynh, người như vậy là không đúng rồi, tôn phu nhân đang ở đây vậy mà người lại muốn tới Tần Hoài, ôi !” Hoa Phi Hoa vừa nói vừa lắc đầu, kỳ thật không chỉ riêng hắn, cao thủ các phái tại đó đúng là đang chờ Hoa Nhược Hư xuất môn.

“ Hoa huynh, nếu có hứng thú người cũng có thể đi, có khi ta lại tình nguyện dẫn đường cho người nữa ấy chứ.” Hoa Nhược Hư cười cười, quét mắt nhìn chúng nhân, “ Nếu tất cả mọi người đều có hứng thú, tại hạ không ngại việc mọi người theo cùng, còn nếu không có hứng thú trò chuyện, vậy tại hạ xin phép đi trước một bước.”

“ Hoa huynh, từng nghe người nói: không cầu tạo phúc cho mọi người, chỉ cầu không thẹn với lòng. Không biết người còn nhớ lời này không?” Phương Hiệp nói.

“ Đa tạ Phương huynh nhắc nhở, tại hạ tuy bất tài nhưng cũng chưa làm việc gì trái với lương tâm.” Hoa Nhược Hư khẽ cười, nhàn nhạt nói.

Y vừa nói xong nhân tiện chậm rãi tiến về trước.

“ Hoa công tử, Vũ Ảnh sớm nghe trên sông Tần Hoài náo nhiệt phi phàm, chỉ là thân nữ nhi không tiện đến đó, nếu hôm nay Hoa công tử đi, Vũ Ảnh cũng có một tâm nguyện, ta nghĩ công tử sẽ không từ chối chứ?” một giọng nữ tử vang lên kèm theo một làn u hương, Diệp Vũ Ảnh vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư trong lòng kêu khổ, không nghĩ tới có người lại muốn cùng đi với hắn, càng không thể ngờ người đó lại là Diệp Vũ Ảnh, bất quá hắn trước đã có lời bây giờ tự nhiên không còn cách cự tuyệt, bất đắc dĩ đành phải gật đầu.

“ Diệp tiên tử đã đi, lẽ nào lại thiếu bọn ta chứ? Phương huynh, người nói phải không?” Hoa Phi Hoa chợt xuất hiện bên cạnh Phương Hiệp, vỗ vai hắn hi hi cười nói.

Phương Hiệp có chút sửng sốt, nhìn Hoa Phi Hoa rồi lại nhìn Hoa Nhược Hư và Diệp Vũ Ảnh đã rời khỏi đại môn, y trầm ngâm một lúc rồi cũng đi theo, Hoa Phi Hoa cười hi hi khoa chân bước theo.

Hoa Nhược Hư lúc này chỉ còn biết cười khổ, hắn còn có thể nói gì được nữa chứ? Hắn căn bản không thể dẫn nhiều người như vậy tới gặp Tô Đại Nhi, nhưng xem ra hôm nay cũng phải đến sông Tần Hoài thôi.

“ Phương huynh, sao hôm nay Phong huynh không đến?” Hoa Phi Hoa bắt chuyện với Phương Hiệp.

“ Ta làm sao biết được?” Phương Hiệp bực mình nói, vốn hắn chẳng thân quen gì lắm với Hoa Phi Hoa, mà tên này bây giờ lại theo sát hắn, khiến hắn có chút không bằng lòng.

“ Người với hắn chẳng phải là hộ hoa sứ giả của Diệp tiên tử sao?” Hoa Phi Hoa nói nhỏ, “ Hai người các người phải chăng là có ý đồ quấy rối đối với Diệp tiên tử?”

“ Người đừng có nói vậy !” Phương Hiệp bị hắn làm cho hoảng sợ, mắt liếc thật nhanh về phía Diệp Vũ Ảnh, thấy nàng không có phản ứng gì mới yên tâm trở lại.

“ Hoa công tử, chỉ vì một người mà bỏ qua nhiều thứ như vậy, thật sự có đáng không?” Diệp Vũ Ảnh chậm rãi sánh bước bên cạnh Hoa Nhược Hư, thật lâu sau nàng mới thở dài khẽ hỏi.

“ Tại hạ ngu muội, không hiểu ý tứ của Diệp cô nương.” Hoa Nhược Hư trong lòng nhảy dựng nhưng trên mặt lại hoàn toàn bất động không biểu lộ thanh sắc gì.

“ Chỉ vì Tô Đại Nhi mà người trở thành kẻ địch của võ lâm chính đạo, Hoa công tử thấy có đáng không?” Diệp Vũ Ảnh lần này nói thẳng ra.

“ Võ lâm chính đạo?” trên mặt Hoa Nhược Hư lộ ra vài phần tráo phúng, “ Trong lòng Diệp cô nương, liên minh Thất phái Tứ gia là chính đạo, ngoại trừ bọn họ, còn lại đều là Ma đạo sao?”

“ Chẳng lẽ Hoa công tử thấy Vũ Ảnh nói có chỗ nào không đúng sao?” Diệp Vũ Ảnh trầm mặc một lúc nói.

“ Ta chỉ biết, không lâu trước kia, ta cũng bị Diệp cô nương theo lời của bọn vô lâm chính đạo mà đuổi đến đường cùng, thiếu chút nữa đã chết nơi đất khách.” Hoa Nhược Hư lạnh nhạt cười, “ Hoa Nhược Hư ta không phải kẻ thù dai, chuyện quá khứ ta không để ở trong lòng, bắt quá, chuyện đã qua cũng đã làm ta nhận rõ chân diện mục của bọn nhân sĩ chính phái mà Diệp cô nương nói tới. Cái gọi là chính đạo hay ma đạo, về bản chất không có gì khác nhau, cũng đều là vì lợi ích bản thân mà không từ một thủ đoạn nào thôi. So ra mà nói, chính đạo hành sự càng dối trá hơn một chút, rõ ràng muốn làm chuyện xấu lại còn bày ra lý do quang minh chính đại gì gì đó nữa.”

“ Hoa công tử, người nghĩ vậy là quá cực đoan rồi.” Diệp Vũ Ảnh chuẩn bị nói tiếp thì bị Hoa Nhược Hư ngắt lời.

“ Diệp cô nương, cô có cách nghĩ của riêng cô, ta không thể bắt người phải tiếp thu cách nghĩ của ta, nhưng xin Diệp cô nương đừng áp đặt suy nghĩ của cô lên ta.” Hoa Nhược Hư không khách khí nói, “ Ta chỉ là một kẻ sống không có nhiều tham vọng, ta chỉ làm những việc mà ta nghĩ mình nên làm mà thôi.”

Hoa Nhược Hư cũng không phải thật sự muốn đến sông Tần Hoài, chỉ là do cảm giác mách bảo hắc hắc phải đi, mà đám Diệp Vũ Ảnh, Hoa Phi Hoa, Phương Hiệp ba người đi theo hắc hắc cũng chỉ là phản ứng theo bản năng.

Hoa Nhược Hư bỗng nhiên giật mình, thì ra trong lúc vô ý hắc hắc lại đến chỗ ở của Hoa Thiên Tinh.

Thoáng do dự một chút cuối cùng Hoa Nhược Hư cũng tiến vào.

“ Đệ đệ, ta không muốn gặp những người kia.” Một thanh âm ngọt ngào nhỏ nhẹ vang lên truyền vào tai bốn người.

“ Diệp cô nương, Hoa huynh Phương huynh, xin ba vị dừng bước.” Hoa Nhược Hư đành phải quay lại nói với ba người, kỳ thật trong lòng hắc hắc cũng không muốn Hoa Thiên Tinh gặp bọn họ.

“ Đệ đệ, nhanh như vậy đã tới tìm tỷ tỷ sao?” Hoa Thiên Tinh nhìn thấy Hoa Nhược Hư cười hì hì nói, mới tạm biệt nàng cách đây không lâu vậy mà chỉ sau vài canh giờ đã gặp lại.

“ Tỷ tỷ, đệ cũng không biết vì sao lại bắt tri bắt giác mà chạy tới nơi này.” Hoa Nhược Hư thành thật đáp.

“ Hì hì, nhất định là người nhớ tỷ tỷ này rồi.” Hoa Thiên Tinh cười duyên dáng, ánh mắt ôn nhu nhìn Hoa Nhược Hư làm hắc hắc có chút mất tự nhiên.

“ Tỷ tỷ, người bảo đệ phải làm gì bây giờ?” Hoa Nhược Hư trầm mặc một hồi rồi đột nhiên hỏi.

“ Ừm, để tỷ tỷ nghĩ xem nào.” Hoa Thiên Tinh nghiêng đầu, nhãn châu xoay chuyển, trên mặt dần dần lộ ra nụ cười bất hảo, “ Đệ đệ, tỷ tỷ đã nghĩ ra một biện pháp tốt, đợi lát nữa đệ sẽ tự biết mình phải làm thế nào.”

“ Diệp tiên tử, chúng ta thật sự không vào sao?” bên ngoài, Phương Hiệp có chút nghi hoặc hỏi.

“ Chủ nhân đã không muốn gặp người ngoài, chúng ta dĩ nhiên không thể tự tiện mà vào được.” Diệp Vũ Ảnh gật đầu nói, “ Hơn nữa, người kia khẳng định không phải là Tô Đại Nhi.”

“ Tô Đại Nhi sẽ không hô xưng hô với Hoa huynh như vậy.” Hoa Phi Hoa gật gù tán đồng, bắt quá trên mặt lộ ra mấy phần nghi hoặc, “ Chỉ là chưa nghe nói qua hắc hắc có tỷ tỷ bao giờ?”

“ Người có tỷ tỷ, người ta không thể có tỷ tỷ được sao?” Phương Hiệp xem ra đối với Hoa Phi Hoa rất là bất mãn.

“ Có lý, chỉ là không biết tỷ tỷ hắc hắc có xinh đẹp không thôi, nếu mà xinh đẹp, ta đây nhân tiện sẽ lấy tỷ tỷ hắc hắc làm vợ, như vậy ta sẽ không phải chịu thiệt thòi gì.” Hoa Phi Hoa làm bộ nghiêm trang khiến Phương Hiệp dở khóc dở cười, hắc hắc bắt đầu hiểu ra nếu đầu vô mồm nhất định hắc hắc không phải là đối thủ của Hoa Phi Hoa.

“ Tỷ tỷ, để không thể uống nữa, đệ sắp say rồi.” Hoa Nhược Hư hai mắt lơ đãng quay qua nói với Hoa Thiên Tinh, hắc hắc bây giờ chỉ muốn gục xuống mà ngủ.

Hoa Thiên Tinh nói đã có chủ ý giúp được Hoa Nhược Hư, nhưng hắn còn chưa kịp hỏi đó là gì nàng đã mang ra một vò rượu lớn bắt hắn uống, còn nói uống rồi nàng sẽ bảo hắn phải làm gì.

“Đệ đệ, đệ thật thông minh, tỷ tỷ nhường đệ uống nè.” Hoa Thiên Tinh vẻ mặt tinh nghịch cười hi hi nói, phải nói thêm rằng Hoa Thiên Tinh mặc dù thoát nhìn như tiên tử trên trời nhưng tính cách lại thực sự không được hay ho cho lắm.

“Tỷ tỷ, tỷ nói ta nên làm gì bây giờ?” Hoa Nhược Hư xem ra chưa phải hoàn toàn say khướt, vẫn còn nhớ tới chuyện đó.

“Đệ đệ thông minh như vậy, tỷ tỷ nhất định sẽ giúp người, bây giờ ta hỏi một chuyện đệ nhất định phải thành thật trả lời đó.” Hoa Thiên Tinh cười duyên.

Hoa Nhược Hư thần trí có chút tỉnh táo trở lại, trong lòng không khỏi chết lặng.

“Đệ đệ, đệ rốt cuộc có chuyện gì mà đệ khó xử?” thanh âm Hoa Thiên Tinh đột nhiên thay đổi, vô cùng ôn nhu nhưng tựa hồ mang theo một thứ mị lực đặc thù, thứ mị lực làm cho người ta không đành lòng kháng cự hoặc có thể nói là không thể kháng cự.

“Tỷ tỷ, đệ không biết phải làm gì bây giờ nữa, đệ nếu chỉ ở bên sư tỷ, người khác, người khác hắn sẽ nói đệ là kẻ vô tình.” Thanh âm Hoa Nhược Hư đều đều như người đang nói mê, “Nhưng mà tỷ tỷ ơi, nếu đệ ở cùng Thanh tỷ, còn có Du Du và các nàng khác, người khác sẽ nói rằng đệ hoa tâm, nói đệ không biết bao nhiêu là thỏa mãn, tỷ nói đệ phải làm gì đây?” nói tới đó Hoa Nhược Hư gục đầu xuống bàn.

“Đệ đệ à, đệ thật là đáng thương.” Hoa Thiên Tinh hi hi cười nói, “Bất quá sắc lang đệ đệ à, đệ chỉ muốn được bên sư tỷ của đệ thôi hay còn muốn gì nữa?”

“Đệ, đệ không biết.” ánh mắt Hoa Nhược Hư có chút mơ màng.

“Ừm, đệ đệ này, khẳng định là đệ uống còn chưa đủ, tiếp tục uống nào.” Hoa Thiên Tinh lại rót thêm một chén cho Hoa Nhược Hư, ép hắn uống hết phân nửa.

“Đệ đệ, hiện tại đệ nghĩ ra rồi chứ.” Hoa Thiên Tinh lại hỏi.

“Không có, tỷ tỷ, khó nghĩ quá, đệ không muốn nghĩ nữa.” Hoa Nhược Hư xem ra đã không thể trụ nổi.

“Lẽ nào vẫn uống chưa đủ.” Hoa Thiên Tinh lẩm bẩm, đáng thương cho Hoa Nhược Hư lại phải uống thêm bao nhiêu là rượu nữa.

Trống canh ba vang lên, bọn ba người Diệp Vũ Ảnh ở bên ngoài lúc này cũng đang phân vân không biết có nên vào hay không, còn Hoa Nhược Hư thì lại sắp bắt tỉnh nhân sự.

“Tỷ tỷ, đệ không uống nữa, đệ thật sự không biết sao lại thế này nữa.” Hoa Nhược Hư thì thào, “Đệ rất thích sư tỷ, nhưng mà đệ cũng rất thích Thanh tỷ, còn có đám người Du Du, đệ cũng không biết vì sao, giống như là đệ không thể khống chế chính mình.”

Nói xong những lời này, Hoa Nhược Hư cuối cùng cũng lặn kên ra ngủ, hắn rốt cuộc không thể duy trì thêm nữa.

“Đệ đệ à, đệ thực là một tên gốc tốt bụng, đệ muốn biết không? Để tỷ tỷ nói cho đệ nghe, kỳ thật đều là do tỷ tỷ giúp đệ cả, hi hi, các nàng ấy ai cũng đẹp cả, đệ đâu phải chịu thiệt thòi gì.” Hoa Thiên Tinh nhẹ đỡ Hoa Nhược Hư lên giường, si ngốc nhìn hắn, thì thầm nói, “Bất quá đệ đệ à, kỳ thật bởi đệ cũng quá đa tình nên cũng đừng trách tỷ tỷ. Tuy tỷ không thích bọn nam nhân vô tình vô nghĩa nhưng đa tình như đệ tỷ cũng không thích.”

Hoa Thiên Tinh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn kèm theo mỗi cái vuốt ve đó là ánh mắt tràn ngập sự yêu thương, còn mang theo một thứ tình cảm khó nói.

“Đệ đệ à, đệ có biết không? Kỳ thật tỷ tỷ thích nhất là sự si tình của đệ với sư tỷ, chứ nếu đệ là kẻ vô tình, chắc cũng không thể làm đệ đệ tốt của ta đâu.” Hoa Thiên Tinh đang nói chợt biến sắc, mày ngài khê chau, trên mặt lộ ra vài phần thống khổ.

Tay khẽ phát, Tình Kiếm trên người Hoa Nhược Hư đột nhiên xuất hiện trên tay nàng, thân người hơi động trong nháy mắt đã biến mất khỏi phòng.

Một lúc sau Hoa Thiên Tinh đã xuất hiện tại một địa điểm khác bên ngoài.

“Tiểu thư.” Một đôi thiếu niên nam nữ xuất hiện trước mặt nàng.

“Chuẩn bị tốt cả rồi chứ?” Hoa Thiên Tinh hỏi.

“Tiểu thư, đã sẵn sàng rồi, đây là tư liệu của hần.” thiếu niên hồi đáp.

“Tiểu thư, người này tác ác đa đoan, xin tiểu thư đích thân xử trí.” Thiếu nữ bên cạnh nói.

Bên trong một tầng hầm, một bóng người lặng lẽ đứng đó. Hào quang trên Tình kiếm chợt lóe rồi biến mất, cả một tiếng kêu cũng chưa kịp buông ra, hần đã trả giá cho tội ác của mình.

Trên thân Tình kiếm đột nhiên phiếm xuất huỳnh quang nhàn nhạt, quang mang u u chậm rãi thăng khởi, sau đó tiến nhập vào trong cơ thể Hoa Thiên Tinh rồi hoàn toàn biến mất.

Thần sắc đau đớn trên mặt Hoa Thiên Tinh dần dần biến mất, thân hình khẽ động đã biến mất khỏi tầng hầm, một lúc sau nàng đã lại xuất hiện bên cạnh Hoa Nhược Hư, thanh Tình kiếm cũng trở về bên thân Hoa Nhược Hư.

“Xin hỏi có chủ nhân quý xá ở nhà không? Có Diệp Vũ Ảnh xin cầu kiến.” bên ngoài truyền đến một thanh âm dễ nghe.

“Ta không muốn gặp người ngoài, xin cô nương về cho.” Hoa Thiên Tinh nhàn nhạt nói.

“Vậy xin hỏi cô nương, Hoa Nhược Hư Hoa công tử còn ở đó không?” Diệp Vũ Ảnh hơi chần chừ một lúc rồi mới hỏi.

“Hần đã ngủ rồi, có việc gì xin ngày mai hãy nói.” Hoa Thiên Tinh ôn nhu nhìn Hoa Nhược Hư.

“Hoa công tử, Phương công tử, chúng ta về thôi!” Diệp Vũ Ảnh khẽ thở dài, bọn họ cũng không thể kiên nhẫn mà chờ đợi thêm nữa.

Những tia nắng ban mai xuất hiện nơi chân trời, một ngày mới đã bắt đầu.

Hoa Nhược Hư mở mắt, cảm giác đầu đau như búa bổ, tối hôm qua có lẽ hần đã uống rất nhiều.

May nhờ có Tình Kiếm hỗ trợ, mà hần nhanh chóng hồi phục, khi hần ngồi dậy thì mới phát hiện Hoa Thiên Tinh đang cười hì hì nhìn hần, khiến hần bối rối đỏ mặt.

Nhớ tới sự tình hôm qua, Hoa Nhược Hư không khỏi kêu hồng hồng, một đêm không về, thật không biết phải ăn nói sao với Hoa Ngọc Loan, có khi nàng lại nghĩ hần đang ở chỗ Đại Nhi cũng nên.

“Tỷ tỷ, đệ phải về đây.” Hoa Nhược Hư vội vàng lê bước.

“Đệ đệ à, tối qua tỷ tỷ có phải đã giúp người thông suốt rồi không?” Hoa Thiên Tinh dịu dàng hỏi.

“Tỷ tỷ, người có giúp gì đệ đâu chứ.” Hoa Nhược Hư cười khổ, vậy mà hôm qua hần vẫn rất tin nàng.

“Người ta nói có rượu vào thì lời mới ra, đệ tối qua đã nói hết cho tỷ tỷ nghe, nói ai người cũng thích, hi hi, đệ đệ người thật là đa tình bất quá tỷ tỷ rất thích.” Hoa Thiên Tinh nghiêm trang nói.

“Tỷ tỷ, đệ, ... đệ có nói như vậy thật không?” Hoa Nhược Hư có chút xấu hổ lấp bắp hỏi, Hoa Thiên Tinh gật đầu khẳng định.

79. Chương 13: Vi Tình Nhi Chiến.

“ Ta nghĩ vậy thật sao?” Hoa Nhược Hư cười khổ, không phải hẳn không tin lời Hoa Thiên Tinh nhưng trong lòng hẳn vẫn có chút nghi ngờ.

Chia tay Hoa Thiên Tinh, Hoa Nhược Hư vội vàng vàng chạy tới Diệp gia, trong lòng hẳn đã tính toán phải giải thích thế nào với Hoa Ngọc Loan.

“ Công tử.” một thanh âm êm ái từ phía sau truyền tới.

“ Phi Như, là cô sao?” Hoa Nhược Hư xoay người lại, có chút kinh ngạc, người tới chính là thị nữ bên cạnh Tô Đại Nhi, Phi Như.

“ Công tử, tiểu thư có lời mời người.” Phu Như cung kính thưa.

“ Bây giờ?” Hoa Nhược Hư có chút do dự, tuy tối hôm qua hẳn đúng là có ý muốn gặp Đại Nhi nhưng hiện tại hẳn phải quay về trước đã.

“ Dạ, công tử, tiểu thư đang rất nóng lòng nên bảo tiểu nữ ngay bây giờ phải mời người về.” Ánh mắt Phi Như lộ ra thần sắc bất an, đáng tiếc Hoa Nhược Hư lại không phát hiện ra.

“ Được rồi, để ta đi với người.” Hoa Nhược Hư cuối cùng cũng không thể cự tuyệt yêu cầu của Tô Đại Nhi liền chuyển thân đi về phía chỗ ở của Tô Đại Nhi.

“ Công tử, không phải bên đó, tiểu thư hôm nay không ở nhà.” Phi Như vội gọi Hoa Nhược Hư.

“ Nàng ở đâu?” Hoa Nhược Hư trong lòng nôn nao.

“ Công tử, ngài đi cùng tỷ tỷ sẽ biết thôi.” Phi Như nói xong đi về phía khác. Hoa Nhược Hư mặc dù trong lòng có chút hoài nghi nhưng cũng vẫn đi theo.

Hai người đi đến ngoại thành, lại đi thêm mười dặm nữa thì đến một tiểu sơn cốc.

“ Công tử, tiểu thư đang ở bên trong, tỷ tử sẽ ở ngoài này.” Phi Như dừng bước, cúi đầu nói.

“ Đại Nhi sao lại đến nơi này chứ?” Hoa Nhược Hư nghi hoặc hỏi.

“ Công tử, tiểu thư nói chỗ này sẽ không có người quấy nhiễu hai người, cho nên mới” Phi Như mặt hơi biến sắc, cúi đầu nói.

Hoa Nhược Hư ngẫm nghĩ, đã đến đây thì cũng nên vào xem, hỏi Đại Nhi sẽ rõ mà.

Sơn cốc này rất nhỏ, là do vách của bốn ngọn núi hợp thành, mặc dù là ban ngày nhưng lại có vẻ âm u, trước mắt hẳn là một bãi đất trống không lớn lắm, nơi đó có một bóng hình yếu điệu quen thuộc đang đứng đó, Hoa Nhược Hư thầm thở phào nhẹ nhõm, đó quả thật là Tô Đại Nhi.

“ Nhược Hư ca ca, huynh sao bây giờ mới tới, Đại Nhi chờ huynh lâu rồi !” nghe tiếng bước chân, Tô Đại Nhi quay đầu lại, như một con chim nhỏ bay tới, cả người nàng lao vào trong lòng Hoa Nhược Hư, lại làm vê nũng nịu hờn dỗi, như trách Hoa Nhược Hư tới trễ.

“ Đại Nhi, nàng sao đột nhiên lại muốn tới nơi hẻo lánh như vậy ?” nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, Hoa Nhược Hư ôn nhu hỏi.

“ Nhược Hư ca ca, huynh xấu quá, không phải huynh nói muốn ta tới đây chờ huynh sao? Vậy mà khi người ta tới đây lại không thấy, hại ta đợi lâu như vậy.” Tô Đại Nhi thanh âm êm ái ngọt ngào, có lẽ chỉ có ở nơi đây nàng mới có thể vứt bỏ cái thân phận cung chủ Ma Cung kia, lúc này nàng trông như một tiểu cô nương nhu thuận bên tình lang của mình.

“ Đại Nhi, không phải nàng bảo Phi Như đến tìm ta sao ?” Hoa Nhược Hư giật mình, một cảm giác cực kỳ bất an dâng lên trong lòng.

“ Đinh đinh” thanh âm từ Tình Kiếm phát ra càng lúc càng rõ, Hoa Nhược Hư trong lòng cả kinh, đây là cảnh báo lần thứ hai của Tình Kiếm.

“ Đại Nhi, cẩn thận !” Hoa Nhược Hư vội đẩy nàng xuống, một tay ôm lấy eo nàng, tay kia rút Tình Kiếm.

Bốn phía yên tĩnh dị thường, không một âm thanh, bầu không khí lại như tràn ngập một vẻ giết chóc, dao cầm đã xuất hiện trên tay Tô Đại Nhi, mặt nàng trở nên lạnh lùng lại pha chút thương tâm, nàng rất cực cũng hiểu rằng đã bị người của mình phản bội.

Một tuần trà trôi qua, bốn phía vẫn không động tĩnh gì.

“Đại Nhi, chúng ta hãy ra ngoài trước đã.” Sự bất an trong lòng Hoa Nhược Hư càng lúc càng trở nên mãnh liệt.

Tô Đại Nhi nhẹ nhàng gật đầu, hai người chậm rãi tiến về phía cốc khẩu, đột nhiên sắc mặt Tô Đại Nhi trở nên tái nhợt, rên lên một tiếng.

“Nhược Hư ca ca, có độc, hãy cẩn thận.” Tô Đại Nhi thân người loạn choạng ngã vào lòng Hoa Nhược Hư.

“Đại Nhi, Đại Nhi, nàng sao vậy ?” Hoa Nhược Hư trong lòng khẩn trương.

“Nhược Hư ca ca, Đại Nhi không sao, chỉ là, chỉ là toàn thân không còn chút sức lực. Nhược Hư ca ca, đi nhanh đi, chúng ta bị Phi Như bán đứng rồi.” Tô Đại Nhi tựa hồ gắng hết sức lực mà nói.

Hoa Nhược Hư không hề do dự, ôm lấy nàng phóng về phía cốc khẩu.

Đột nhiên chúng quanh xuất hiện vô số hắc y nhân, tất cả đều khăn đen che mặt, tay cầm trường đao, thân đao toát lên màu xanh, có vẻ như đã được bôi kịch độc. Tại nơi âm u này, đám người này lại càng mang thêm vài phần quỷ dị.

Một giọng cười khe khẽ truyền tới, đám hắc y nhân đột nhiên phát động tấn công. Vô số đao từ bốn phương tám hướng chém tới nhanh như thiểm điện tạo thành một lưới đao phủ lấy hai người.

Hoa Nhược Hư kêu lên một tiếng, thời gian khẩn cấp, hắc y cũng không kịp suy nghĩ gì, Thiên Tinh Vũ, Thiên Tinh kiếm pháp liên tục quét về phía hắc y nhân không ngơi nghỉ, cũng không chút lưu tình.

Kiểm khí man mác, đao quang âm sâm cùng giao nhau.

Võ công đám hắc y đao thủ này cao hoàn toàn ngoài dự liệu của Hoa Nhược Hư, thế công bọn họ bao phủ mọi chỗ, trong lúc phối hợp lại càng như áo trời không vết vá, cùng nhau tạo nên một đao trận vô cùng nghiêm mật. Hoa Nhược Hư tuy có Thiên Tinh kiếm pháp tinh diệu cùng Tinh Kiếm có thể bảo trì thế bất bại nhưng nhất thời cũng không có biện pháp nào đối với bọn họ.

Hoa Nhược Hư trong lòng bắt đầu lo lắng, việc Tô Đại Nhi trúng độc bị thương là điều hắc y không lường trước được, hiện tại hắc y cũng không có thời gian để suy nghĩ vì sao chính hắc y lại không trúng độc. Với thân thủ của Tô Đại Nhi cũng đã đủ làm người người úy kỵ nhưng hiện giờ hắc y lại phải bảo vệ nàng, việc này đối với hắc y có ảnh hưởng rất lớn.

Thế công của hắc y nhân không giảm chút nào, ngược lại càng ngày càng mạnh, tựa hồ bọn họ không biết đến mệt mỏi là gì. Hoa Nhược Hư trong lòng càng lo lắng không thôi, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng hắc y với Tô Đại Nhi sẽ cùng táng thân nơi này.

“Đình đang đình đang” Tiếng đàn bỗng nhiên vang lên, thế công của đám hắc y nhân đột nhiên chậm lại rất nhiều, tinh thần của Hoa Nhược Hư cũng bị chấn động, âm thầm vận khởi công lực toàn thân, xuất chiêu Thiên Tinh Lệ, kiếm quang từ Tinh Kiếm xạ thẳng vào người đám hắc y nhân, sơn cốc âm sâm đột nhiên bừng sáng.

Dưới sơn cốc, một người đang chú mục tới tình hình cuộc chiến, vừa nghe được tiếng đàn thần sắc đại biến.

“Tô Đại Nhi người giỏi lắm, vẫn còn có thể xuất ma cầm !” người nọ nói với giọng oán hận kèm theo tiếng cười khe khẽ.

Huyết hoa tung bay nhưng không nghe được một tiếng kêu nào, hoặc giả căn bản là không một thanh âm nào phát ra. Khi tiếng cười vang lên, các hắc y nhân đột nhiên lùi lại, biến mất với tốc độ cực nhanh trước mắt Hoa Nhược Hư, ngoại trừ vết máu, không thứ gì còn lưu lại. Mấy cổ thi thể, mấy cánh tay và cả mấy cây trường đao cũng được bọn họ mang đi luôn.

Hoa Nhược Hư thở dài, mặc dù đối với việc đám Hắc y nhân bỏ đi có chút kỳ quái nhưng dù thế nào thì việc bọn họ ly khai đối với hắn chỉ lợi chứ không hại.

“Đại Nhi, nàng sao rồi?” nhớ lại tiếng đàn vừa rồi, Hoa Nhược Hư cúi đầu nhìn Tô Đại Nhi đang nằm trong lòng hắn, chỉ thấy đôi tay ngọc ngà của nàng đang đặt trên cây đàn, sắc mặt tái nhợt.

“Nhược Hư ca ca, muội không sao, mau đi nhanh đi.” Tô Đại Nhi thì thào thúc giục Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư gật đầu, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng đi nhanh về phía cốc khẩu.

Hoa Nhược Hư hít một hơi lương khí, bên ngoài cốc đã xuất hiện rất nhiều người.

“Đại Nhi, xem ra chúng ta có chút phiền toái rồi!” đối diện với hắn là cao thủ của liên minh thất phái tứ gia, Hoa Nhược Hư khe khẽ thở dài.

Cảm nhận được một ánh mắt lạnh lùng hướng về phía mình, Hoa Nhược Hư nhìn lại, trong lòng không khỏi thất kinh, đó chính là Hoa Ngọc Loan. Hắn không dám nhìn vào mắt nàng, dời ánh mắt sang bên cạnh, chuyển tới khuôn mặt của Hoa Ngọc Phượng lại phát hiện trong ánh mắt của nàng tràn ngập u oán và lo lắng.

“Sư tỷ, nhị sư tỷ, hai người cũng đã đến.” Hoa Nhược Hư thở dài, trong lòng mâu thuẫn dị thường, tâm tư kịch liệt xoay chuyển, bắt đầu suy xét tình thế trước mắt.

“Hoa công tử, hãy giao Tô Đại Nhi cho chúng tôi.” Diệp Vũ Ảnh nhẹ nhàng nói.

“Nhược Hư ca ca, hãy để muội xuống.” Hoa Nhược Hư đang muốn nói thì Tô Đại Nhi nhẹ nhàng cất tiếng.

“Đại Nhi, muội không cần lo lắng. ta sẽ không để bọn họ đụng tới muội đâu.” Hoa Nhược Hư thấp giọng an ủi, cũng không để nàng xuống như yêu cầu của nàng.

“Hoa công tử, người thật sự không muốn trở thành kẻ địch của chúng ta chứ?” Diệp Vũ Ảnh thở dài, ngữ khí tựa hồ có chút thương tiếc.

“Diệp cô nương, chuyện võ lâm đại nghĩa không cần cô nói với ta, việc ta làm tự trong lòng ta hiểu rõ.” Hoa Nhược Hư cười nhạt, ánh mắt giấu cợt nhìn chúng nhân, “Chỉ là tại hạ cảm thấy có một chút kỳ quái, cách đây không lâu, Đại Nhi đã bị bọn xấu ám toán trúng độc, sau đó lại gặp hơn mười hắc y sát thủ, không hiểu thế nào sau khi bọn sát thủ ly khai thì các người lại xuất hiện, lẽ nào các vị nhân sĩ chính phái đã bắt đầu dùng tới mấy thứ chiêu số hạ lưu đó sao?”

“Hoa Nhược Hư, đó là việc nghĩa sẽ có nhiều người giúp đỡ, Tô Đại Nhi làm vô số chuyện xấu, tự nhiên sẽ có không ít người vì võ lâm trừ hại!” giọng Diệp Bất Nhị truyền tới, Hoa Nhược Hư nao nao tron lòng, hắn cũng không thèm nhìn tới Diệp Bất Nhị.

“Nếu Đại Nhi không việc gì, ta nghĩ các người cũng không dám giương cờ giống trống vậy đâu.” Hoa Nhược Hư châm chọc, “Nếu các người không phải biết nàng đã trúng độc, các người làm sao dám đến chứ?”

“Hoa nhị tiểu thư, ta nghĩ hôm nay người sẽ không nói giúp Hoa Nhược Hư chứ?” Diệp Bất Nhị thờ ơ đối với lời nói của Hoa Nhược Hư, xoay qua nói với Hoa Ngọc Phượng.

“Diệp đại tiên sinh hình như cho tới giờ cũng chưa cho ta cơ hội để mở miệng.” Hoa Ngọc Phượng nhàn nhạt nói, “Huống hồ Diệp đại tiên sinh đã an bài mọi sự tốt như vậy, ta có nói gì cũng là vô dụng thôi.”

Diệp Bất Nhị sắc mặt lộ ra vài phần tức giận, bắt quá lại nhanh chóng áp chế khôi phục lại thần sắc vốn có.

“Hoa Nhược Hư, bây giờ chúng ta chỉ hỏi người một chuyện, người vẫn còn muốn che chở cho ma nữ Tô Đại Nhi phải không?” Diệp Bất Nhị lạnh lùng nói với Hoa Nhược Hư, đồng thời mấy trăm ánh mắt cũng hướng về Hoa Nhược Hư, tựa hồ đang chờ đợi đáp án của hắn.

“Người không được quan tâm đến ả!” Thanh âm tức giận của Hoa Ngọc Loan truyền đến bên tai hắn.

“Sư đệ mau đột phá vòng vây đi, đừng nên ham chiến, trốn được thì hãy cứ trốn đi.” bên tai hắn lại truyền đến một thanh âm, chính là giọng nói ôn nhu của Hoa Ngọc Phượng, trong lòng hắn không khỏi có chút ấm áp, vẫn là Hoa Ngọc Phượng hiểu rõ hắn.

“Sư tử, thực sự xin lỗi, ta không thể nhìn Đại Nhi chết trên tay mấy kẻ tiểu nhân như vậy được.” Hoa Nhược Hư có chút khẩn cầu nói với Hoa Ngọc Loan, đồng thời cũng biểu đạt rõ ràng ý tứ của hắn, chính là hắn sẽ không đem Tô Đại Nhi giao nộp cho bọn họ.

“Hoa Nhược Hư, chỉ vì một Ma cung yêu nữ mà đến cả thể tử mình cũng không quan tâm, ta xem người đúng là hết thuốc chữa rồi.” Cát Vân Tường lắc đầu, chậm rãi bước ra khỏi đám đông, thể tử Tôn Văn Nhạn của hắn tự nhiên cũng đi theo.

“Ta làm gì không cần Cát chương môn người dạy bảo, đừng nói nhiều lời vô nghĩa, tóm lại ta hôm nay nhất định phải mang Đại Nhi đi.” Hoa Nhược Hư gặp lại Cát Vân Tường cảm thấy không thoải mái chút nào, đối với lời nói của tên âm dương quái khí đó càng thêm bất mãn.

“Người có bản lãnh lớn vậy sao?” Cát Vân Tường cười lạnh.

“Cát chương môn cứ đến thử chẳng phải sẽ biết sao? Từng nghe đại danh Thanh y thần kiếm, hôm nay Hoa Nhược Hư ta muốn thưởng thức xem sao.” Hoa Nhược Hư cũng cười lên đáp trả.

Trong lúc hai người đối thoại, mấy người chung quanh đã bắt đầu di chuyển, phụ tử Phong Vân Động và Phong Tông Vân, Tuyết Danh Phong, Phong Quá Vân cũng tiến tới trước vài bước, bốn người cùng phụ Cát Vân Tường nhất thời bao quanh Hoa Nhược Hư cùng Tô Đại Nhi vào bên trong, mà người của bọn họ tạm thời cũng không di chuyển, chỉ đứng nhìn chăm chú động tĩnh bên trong.

Diệp Vũ Ảnh muốn nói lại thôi, thân mình khẽ lay động nhưng cuối cùng lại không bước tới.

Thanh y thần kiếm Cát Vân Tường, Phiêu Diêu kiếm pháp tuy không phải do hắn sáng tạo nhưng là nhờ trong tay hắn mà phát dương quang đại, Phiêu Diêu kiếm pháp của Hoàng y ngọc kiếm Tôn Văn Nhạn tuy danh tiếng không vang dội do nàng xuất hiện cùng thời với Cát Vân Tường, về sau mọi người cũng chỉ xem nàng là Cát phu nhân nhưng trên thực tế rất nhiều người biết võ công của nàng cũng rất cao.

Hoa Nhược Hư hít một hơi thật sâu, một tia nội lực chú nhập vào trong Tinh Kiếm, kiếm quang đại thịnh, chúng nhân cơ hồ đều cảm nhận được một áp lực kinh khủng chung quanh, ai dám chắc chắn rằng dưới thể kiếm này hắn không thể không đào sinh được.

Hai tiếng quát cùng lúc vang lên, hai bóng người một xanh một vàng đồng thời xuất hiện trước mặt Hoa Nhược Hư, kiếm khí âm sâm mang theo khí thể cường đại áp tới.

Thiên Tinh Lệ. Hoa Nhược Hư khẽ quát một tiếng, kiếm quang của hắn vốn đã rất chói mắt đột nhiên bạo phát. Đồng thời, hắn lại nghe một tiếng quát khẽ vang lên, một thân ảnh màu tím quen thuộc đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, kiếm trong tay đồng thời vung ra đâm về phía Cát Vân Tường và Tôn Văn Nhạn.

Kiếm khí đột nhiên tiêu thất, Hoa Nhược Hư đổ mồ hôi hột, Cát Vân Tường và Tôn Văn Nhạn sắc mặt hơi tái đi kèm theo ánh mắt không thể tin nổi nhìn người đứng bên cạnh Hoa Nhược Hư, một gương mặt lạnh lùng, đó chính là Hoa Ngọc Loan.

80. Chương 14: Tam Mỹ Tranh Nghiên.

“Hoa đại tiểu thư, xin hỏi ý người như vậy là sao?” Cát Vân Tường cố nén cơn giận hỏi, vừa rồi y và Tôn Văn Nhạn hợp lực tấn công nhưng dưới sự liên thủ chống trả của Hoa Nhược Hư và Hoa Ngọc Loan, bọn họ chỉ đành bất lực trở về, lại còn nhận thêm không ít mối hận.

“Vợ chồng Cát chương môn đã liên thủ với nhau, ta đến giúp trợ phụ của ta thì có gì không phải chứ?” Thanh âm của Hoa Ngọc Loan thốt lên vừa trong trẻo vừa lạnh lùng. Hoa Nhược Hư cảm kích ngược nhìn nàng nhưng lại bị nàng hung hăng trừng mắt trở lại. Nàng tuy giận Hoa Nhược Hư đến lúc này vẫn còn muốn giúp Tô Đại Nhi, nhưng nàng cũng không thể trở mặt ra nhìn hắn bị nhiều người vây công như vậy trong khi nàng thì đứng bên ngoài, cho nên tức giận càng thêm tức giận, đến lúc nên xuất thủ nàng đương nhiên phải ra tay rồi.

“Hoa đại tiểu thư xin đừng quên, nhất cử nhất động của người đều đại diện cho Hoa Sơn kiếm phái” Cát Vân Tường lạnh giọng nói.

“Không lâu trước đây, chính miệng Cát chương môn ngài đã từng nói qua, Hoa Ngọc Loan ta là xuất giá tòng phu, đã tòng phu của ta không phải là đệ tử của Hoa Sơn kiếm phái thì tự nhiên ta đây cũng không đại diện cho Hoa Sơn kiếm phái.” Hoa Ngọc Loan giễu cợt nói. “Cát chương môn chẳng lẽ quên lời mình nói nhanh như vậy ư?”

“Hoa nhị tiểu thư, chẳng lẽ người không ngăn cản hành vi của tỷ tỷ mình hay sao?” Cát Vân Tường bị nói đến phát ghen bèn xoay sang làm khó Hoa Ngọc Phượng.

“Cát chương môn, phận làm thê tử giúp đỡ tòng phu của mình thì có gì không đúng chứ, huống chi Cát chương môn ngài nghĩ rằng người làm mọi việc như ta có khả năng ra lệnh cho tỷ tỷ của mình không?” Hoa Ngọc Phượng tuy giọng nói vẫn giữ vẻ ôn hòa nhưng ý tứ lại vô cùng cứng cỏi, chẳng khác nào đã tán đồng với cách làm của Hoa Ngọc Loan.

“Hoa đại tiểu thư nếu đã tự nhận không phải người của Hoa Sơn kiếm phái, vậy chúng ta đây cũng không cần phải khách khí nữa. Cát chương môn, ngài nói có phải không?” Giọng nói của Diệp Bất Nhị đúng lúc này truyền đến, hiển nhiên là muốn trợ giúp cho Cát Vân Tường.

“Nói nhiều thế thôi thì tìm cách phân định sự thật đi” Gương mặt thanh tú của Hoa Ngọc Loan dần trở nên phẳng lặng như nước giếng, đôi mắt sáng ngời không chút chuyển động, áo tím tung bay phần phật, toàn thân nàng lúc này tán phát ra một loại khí thể vừa xinh đẹp thoát tục vừa ngạo nghễ oai nghiêm. Không khí xung quanh nàng dường như dần đông cứng lại, cả Hoa Nhược Hư bên cạnh cũng cảm giác được sự khác thường bên trong luồng không khí ấy.

Cát Vân Tường và Tôn Vân Nhạn đột nhiên cảm giác được một loại áp lực khiến người khác không thở nổi. Loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, mà nơi nó phát ra lại chính từ phía Hoa Ngọc Loan ở đối diện.

Cát Vân Tường và Tôn Vân Nhạn nhìn nhau, ánh mắt trao đổi, tâm ý tương thông, đồng thanh quát lên một tiếng rõ to, song kiếm cùng vung ra, lưới kiếm dày đặc cuốn về phía Hoa Nhược Hư và Hoa Ngọc Loan. Kiếm thế này so với một kích vừa rồi hoàn toàn bất đồng, phối hợp giữa hai người hoàn mỹ không chút sai sót, song kiếm hợp bích trong truyền thuyết rốt cuộc cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Không khí đông đặc bị cắt đứt, Gương mặt Hoa Ngọc Loan có chút ít biến hóa, nhưng dường như cũng pha lẫn một tia xem thường. Cổ tay nàng run lên, trường kiếm lóe sáng, từ thấp lên cao vẽ ra một đường xéo, tuy không hề có bất cứ vẻ hoa mỹ nào nhưng lại khiến cho lưới kiếm của Cát Vân Tường và Tôn Vân Nhạn bị nghiền đến rách toạc.

Lúc này, Hoa Nhược Hư cũng đã hành động, một tay hấn ôm lấy Tô Đại Nhi, tay kia vẽ ra vô số đóa kiếm hoa, vừa lúc xuyên thấu qua màn lưới kiếm tan nát. Tuy đây chỉ mới là lần đầu tiên hấn và Hoa Ngọc Loan phối hợp nhưng dường như so với nhiều năm diễn luyện của vợ chồng Cát Vân Tường và Tôn Vân Nhạn lại còn xuất sắc hơn.

Hai tiếng kêu đau đớn vang lên, Cát Vân Tường và Tôn Vân Nhạn đồng thời lùi nhanh về sau, từng giọt mồ hôi lớn lã chã rơi xuống từ trán, sắc mặt hóa ra một mảng xám trắng. Hoa Ngọc Loan ngạo nghễ đứng đấy, lạnh lùng nhìn cả hai. Hoa Nhược Hư thì có chút ngỡ ngàng, cảm giác thật ngoài ý liệu. Có lẽ mãi cho đến hôm nay, mọi người mới chính thức hiểu ra, lời tiên đoán của Hoa Thiên Vân năm đó một chút cũng không sai. Chưa đến mười năm, Hoa Ngọc Loan dường như đã đạt đến cảnh giới của ông. Thân là người đứng thứ năm trên Thiên bảng như Cát Vân Tường và thê tử Tôn Vân Nhạn vốn không thua sút y bao nhiêu, cùng hợp sức tấn công cũng thảm bại dưới tay Hoa Ngọc Loan. Tuy Hoa Ngọc Loan cùng liên thủ với Hoa Nhược Hư, nhưng ai cũng hiểu được rằng cho dù chỉ là một nhất lưu cao thủ phối hợp với Hoa Ngọc Loan thôi, Cát Vân Tường và Tôn Vân Nhạn cũng sẽ bại trận thảm như cũ.

“Sư tỷ, chúng ta mau đi thôi.” Hoa Nhược Hư thấp giọng nói, việc Hoa Ngọc Loan ra tay giúp hấn vốn đã nằm ngoài ý liệu, nhưng võ công cao cường của nàng lại càng khiến hấn chấn động hơn. Tuy nhiên cho dù như thế, tình hình của bọn họ hiện giờ cũng không khả quan hơn chút nào. Đời có câu: hai tay khó chống lại bốn tay, hấn hấn không đánh lại nhiều người. Hoa Ngọc Loan dù võ công cao tới đâu, nhưng hiện giờ địch nhân của bọn họ cũng có đến hơn mười cao thủ bài danh trên cả hai bảng cùng với mấy trăm nhất lưu cao thủ.

“Người cùng cô ta đi là được rồi, ta không đi đâu cả!” Hoa Ngọc Loan căm giận nói, trừng mắt phẫn nộ nhìn Hoa Nhượng Hư.

“Sư tỷ, đừng giận nữa mà, mau đi thôi!” Hoa Nhượng Hư trong lòng thầm kêu khổ, bản tính nhỏ nhen của Hoa Ngọc Loan lúc này lại nổi lên rồi.

“Hoa công tử và Hoa đại tiểu thư nếu cứ thế mà đi, vậy chẳng phải không để liên minh Thất phái tứ gia chúng ta vào mắt ư. Nếu chuyện này ngày sau truyền ra võ lâm, liên minh chúng ta bị hai người đánh bại, vậy chúng ta còn mặt mũi nào đứng trong võ lâm nữa chứ?” Lời của Diệp Bất Nhị tựa như nói cho hai người Hoa Nhượng Hư và Hoa Ngọc Loan nghe nhưng trên thực tế lại nhắc nhở cho cao thủ của Thất phái tứ gia biết, nếu hôm nay Hoa Nhượng Hư và Hoa Ngọc Loan cứ mang Tô Đại Nhi rời khỏi như vậy thì thể diện của bọn họ sẽ mất hết.

“Sư tỷ, đừng để ý đến hấn, chuẩn bị đi thôi.” Hoa Nhượng Hư một tay giữ chặt lấy Hoa Ngọc Loan, hạ giọng nói.

Tuyệt Danh Phong, Phong Vân Động, Phong Tòng Vân, lại thêm Phong Quá Vân dần dần ép đến, tuy nhiên cũng không dám tiến quá gần, võ công siêu tuyệt mà Hoa Ngọc Loan vừa mới hiển lộ đã ít nhiều gây hoang mang cho bọn họ, hoặc cũng có thể cho rằng trong ý thức của bọn họ đã thầm mang một nỗi sợ hãi.

“A di đà phật!” Viên Quang đại sư của Thiếu Lâm khẽ niệm một tiếng, dường như có chút bất đắc dĩ, bước chân mang vẻ nặng nề tiến về phía ba người Hoa Nhượng Hư. Dưới sự dẫn đầu của ông, mấy chưởng môn khác cũng đều lần lượt tiến lên, hợp lại thành một vòng vây kín kẽ. Tuy nhiên vẫn có một số người trước sau không chút động tĩnh. Diệp Bất Nhị cùng bốn vị cao thủ hầu như luôn bên cạnh y vẫn không hề di chuyển. Chưởng môn của Tuyệt Sơn kiếm phái là Âu Dương Kiếm Bình cơ hồ đến tận lúc này cũng không hề lên tiếng, cũng không có bất cứ động tác nào, từ đầu đến cuối cứ hệt như một kẻ đứng xem.

Hoa Thác vẫn bất động như cũ, Diệp Vũ Ảnh cũng không di chuyển, Hoa Phi Hoa và Phương Hiệp đứng nguyên ở phía sau nòng như trước, Hoa Ngọc Phượng lại càng không có khả năng tiến lên, có điều nét mặt nàng lại tràn đầy lo lắng.

Không khí tràn ngập một loại sát khí mãnh liệt, trong lòng Hoa Nhượng Hư ngấm dấy lên lo lắng, tuy nhiên dáng vẻ Hoa Ngọc Loan thì lại tỏ ra không quan tâm, dường như nàng không hề để những người này vào mắt vậy.

“Nhượng Hư ca ca, hãy để cho ta!” Một giọng nói mềm mại đột nhiên vang lên.

Thân thể mềm mại của Tô Đại Nhi khẽ xoay chuyển, nhẹ nhàng rời khỏi lòng Hoa Nhượng Hư, phiêu đảng đáp xuống mặt đất.

“Đại Nhi, nàng ổn chứ?” Hoa Nhượng Hư vô cùng kinh ngạc, thấp giọng hỏi.

“Nhượng Hư ca ca, huynh an tâm, Đại Nhi không sao mà.” Tô Đại Nhi xoay sang Hoa Nhượng Hư nở nụ cười ngọt ngào, dáng hình thực vui vẻ.

“Nàng không sao là tốt rồi.” Hoa Nhượng Hư khẽ thở phào một hơi, dấu Tô Đại Nhi đã từng lừa hấn một lần, nhưng mặc kệ ra sao, miễn nàng có thể bình an vô sự là tốt lắm rồi.

Hoa Ngọc Loan hung hăng liếc mắt nhìn Tô Đại Nhi, xem ra là vô cùng bất mãn, tuy nhiên Tô Đại Nhi lại tỏ vẻ không để ý đến. Nàng chậm rãi đảo mắt nhìn mọi người xung quanh, mặt hoa dần phủ đầy sương lạnh.

“Hôm nay tâm tình của Đại Nhi vui lắm, muốn tấu cho các vị nghe một khúc nhạc.” Tô Đại Nhi bất chợt hé cười, hệt như trăm hoa đua nở, sắc trời nhất thời tối sầm lại, một ít đệ tử trẻ tuổi có định lực thấp của liên minh Thất phái tứ gia tức thì cảm giác con tim xao xuyến.

Sắc mặt những kẻ tỉnh táo cũng đại biến.

“Đình đang..... đình đang.....” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng khảy huyền cầm, tiếng đàn êm ả ngân lên, trôi vào tai Hoa Nhượng Hư những giai điệu thật quen thuộc, chính là Đại Nhi Khúc mà hấn đã vì nàng sáng tác.

Tiếng nhạc êm ái triền miên, nhưng chỉ là cảm giác riêng đối với Hoa Nhượng Hư và Hoa Ngọc Loan, với thính giác của hơn mười kẻ đang vây quanh bọn họ thì lại không như vậy. Sắc mặt mọi người trắng bệch tựa như đang phải tiếp nhận một nỗi thống khổ thật lớn, vài kẻ công lực thấp đã bắt đầu kêu thảm ngã ra mặt đất, cả người lảo đảo. Tuy nhiên, ba người Diệp Vũ Ảnh, Hoa Phi Hoa và Phương Hiệp dường như chẳng có chút phản ứng nào, cả Hoa Ngọc Phượng cũng y như vậy.

“A di đà phật!” Một tiếng Phật niệm trầm thấp vang lên, Viên Quang đại sư khẽ động đậy khóe môi, bắt đầu chậm rãi nhớ lại kinh Kim Cương, từng chữ một dùng chân khí phát ra, nhất thời khiến cho cái loại cảm giác áp bức khó thở trong lòng mọi người trở nên dễ chịu hơn đôi chút, tuy nhiên vẫn còn rất khó chịu.

Tuyệt Phiêu Phiêu hé mở đôi môi anh đào, hô ra một ngụm máu tươi. Nàng chỉ một lòng chưng cất rượu, đương nhiên công lực vô cùng kém cỏi, lúc này đã không thể chịu đựng nổi nữa.

“Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đảo hải bất phục hoàn. Quân bất kiến.....”(1) Tiếng ngâm xướng lạnh lạnh vang đến, hơi khí đầy đủ khiến cho tiếng đàn của Tô Đại Nhi dường như bị át đi đôi chút. Một thân hình to lớn đỡ lấy Tuyệt Phiêu Phiêu, hóa ra chính là Phong Bình vừa đứng lúc xuất hiện, y dùng ánh mắt vừa thương tiếc pha lẫn đau đớn nhìn vào Tuyệt Phiêu Phiêu, miệng ngâm xướng bài “Tương Tiến Tửu”.

Phương Hiệp trong lòng chợt sáng lên, hẳn rồi cuộc cũng hiểu được vì sao lại ra nông nỗi như vậy, nguyên lai đây chính là ma cầm chi âm đáng sợ nhất của Ma cung cung chủ. Có điều hẳn lại lấy làm kỳ quái, vì sao chính hắn lại không có cảm giác gì cơ chứ?

Tuy mắt thấy bài ngâm xướng của Phong Bình và Viên Quang đại sư không cải thiện được gì nhiều, nhưng Phương Hiệp cũng chẳng thêm suy nghĩ thêm, dùng chân khí chậm chậm xướng lên một bài “Hiệp khách hành”:

”Triệu khách mạn hồ anh, ngô câu sương tuyết minh.

Ngân yên chiếu bạch mã, táp nạp như lưu tinh.

Thập bộ sát nhất nhất nhân, thiên lý bất lưu hành.

Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh.” (2)

Dưới sự đề tỉnh ấy, những cao thủ của các phái khác còn chút dư lực cũng lần lượt bắt chước theo, kẻ thì ngâm thơ, kẻ thì hô hét lên những tiếng rõ to, dần dần đã áp chế được tiếng đàn của Tô Đại Nhi xuống, hai bên cứ như đang đọ sức với nhau vậy.

“Nhượng Hư ca ca, cùng hợp tấu với Đại Nhi một khúc có được không?” Bên tai Hoa Nhượng Hư vang lên giọng nói ngọt ngào của Tô Đại Nhi, thanh âm có chút yếu ớt. Hoa Nhượng Hư khẽ gật đầu, chậm chậm rút ra thanh trúc tiêu từ trong ngực áo, hé môi thổi tấu lên những âm điệu dạt dào tình ý, vẫn là bài Đại Nhi Khúc như trước.

Cầm tiêu hòa hợp, nhất thời các cao thủ của Thất phái tứ gia lại cảm thấy trong lòng như bị một tòa núi lớn đè nặng. Phong Quá Vân ọc lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Sắc mặt bọn Phương Hiệp cũng trở nên tái nhợt, tiếng ngâm xướng càng lúc càng nhỏ, còn các chương môn khác xem ra cũng chẳng tốt đẹp hơn là bao.

Diệp Bất Nhị vẫn không hề lên tiếng, chỉ lặng yên vận công chống đỡ, sắc mặt có đôi phần tái nhợt nhưng dường như vẫn khá hơn nhiều kẻ khác.

“Trường Giang chàng ở tại đầu sông,

Hạ du nơi ấy thiếp chung dòng.

Ngày đêm mơ tưởng mà chưa thấy,

Nước này ta uống thỏa nhớ mong.

Bao giờ sông ấy sẽ ngừng trôi?

Khi nào hận đó lãng quên rồi?

Tình chàng ý thiếp mong gặp gỡ,

Nỗi niềm tương ngộ chẳng hề nguôi.” (3)

Một giọng nói dễ nghe đột nhiên truyền đến, thanh âm thật khê, nhưng dường như lại hàm chứa sức mạnh vô cùng.

Tiếng đàn thỉnh linh im bật, Tô Đại Nhi đã bất ngờ dừng tay, Hoa Nhược Hư cũng theo đó ngừng lại, nhìn sang Tô Đại Nhi, lại nhìn về phía những người xung quanh, hần đột nhiên đã nhận ra kẻ mới đến.

“Tô Đại Nhi, chúng ta rốt cuộc cũng gặp nhau rồi.” Thanh âm nữ nhân vừa mềm mại vừa ngọt ngào truyền đến, một cô gái toàn thân vận cung trang trắng muốt lặng lẽ xuất hiện trước mặt mọi người.

“Phải, chúng ta cuối cùng cũng gặp mặt, vậy ra người chính là Cung Nhã Thiển của Thần cung rồi.” Nét mặt Tô Đại Nhi lộ ra một vẻ cổ quái, hạ giọng nói.

“Nhược Hư ca ca, mau dẫn ta đi, nhanh lên!” Bên tai Hoa Nhược Hư đột nhiên truyền đến thanh âm gấp gáp của Tô Đại Nhi. Hoa Nhược Hư thoáng sững sờ rồi đột ngột ôm lấy nàng, tay kia kéo theo Hoa Ngọc Loan, bật người phóng lên.

Bọn cao thủ của thất phái tứ gia chẳng có mấy ai đủ dư lực ngăn cản bọn họ, thậm chí cả Hoa Ngọc Loan cũng lấp bắp hốt hoảng, tuy nhiên nàng vẫn phối hợp thuận theo Hoa Nhược Hư.

“Tô tỷ tỷ ơi, chạy nhanh như thế làm gì chứ?” Cung Nhã Thiển mỉm cười, thân thể mềm mại khẽ chuyển động, một bóng trắng mờ nhạt nhanh chóng hướng về phía ba người Hoa Nhược Hư đuổi theo.

Nam Cung Hiến Viên hai mắt tóe lửa, sắc mặt xám ngoét, lao vào sơn lâm với tốc độ như điện xẹt. Tin tức Tô Đại Nhi lâm nguy vừa lọt vào tai của y.

“Nam Cung Hiến Viên, đi đâu mà gấp như vậy chứ?” Một thanh âm lạnh lùng cất lên, hai bóng người màu xám đột ngột xuất hiện, chặn lấy lối đi.

“Là các người!” Nam Cung Hiến Viên nghiêng răng nghiêng lợi nói, hận không thể lập tức đem hai kẻ này băm nát dưới chưởng của mình, tuy nhiên trong lòng y cũng biết rõ là làm không được, lại thêm y không thể cùng bọn họ dây dưa lâu vì còn có nữ nhi của y đang chờ đợi.

Bách Lý Hồ cũng vô cùng cấp bách bởi phía trước hần cũng đang có một kẻ chặn lại. Đó là một nam tử trẻ tuổi vô cùng anh tuấn, nếu là lúc bình thường hần không chừng còn nổi hứng thú lớn với gã thanh niên này, tuy nhiên giờ phút này hần lại không có bụng dạ nào nghĩ đến.

“Bách Lý Hồ, ta đợi ngươi đã lâu rồi!” Gã trai trẻ tuổi ấy bình thản nói, dường như đã sớm đoán ra hần sẽ xuất hiện tại đây.

“Người là Nam Cung Phi Vân?” Trong đầu Bách Lý Hồ chợt hiện ra một người, lập tức hỏi.

“Không ngờ ngươi cũng biết đến một kẻ vô danh tiểu tốt như ta nhỉ!” Nam Cung Phi Vân cười khẩy, trên thân thể dần tản phát ra một loại khí thế kinh người. Bách Lý Hồ trong lòng phát run, xem ra mệnh lệnh của Đại trưởng lão khó mà hoàn thành được rồi.

Trong lòng Hoa Nhược Hư thầm lo lắng, Cung Nhã Thiển ở phía sau vẫn đuổi sát không rời, mà hiện tại hần lại không biết tình trạng của Tô Đại Nhi ra sao, xem nàng lúc này phải vội vã ra đi như vậy, dường như tình hình có vẻ không ổn rồi.

Chú thích:

(1) Xem lại chú thích bài “Tương tiễn tử” ở chương 14 quyển 1

(2) “Hiệp Khách Hành” là tác phẩm của Lý Bạch, xin tạm dịch đoạn trích trên như sau:

Thắt lưng người khách Triệu không hoa văn, mũi dao sáng màu sương tuyết

Yên bạc ánh trên lưng ngựa trắng, tốc độ như sao băng

Mười bước giết một người, ngàn dặm không để lại dấu tích

Hết việc lại phất tay áo bỏ đi, danh tính ẩn sâu không lộ ra.

(3) Khổ thơ trên tác giả lấy từ bài “Bốc toán tử” của Lý Chi Nghi, khác một chút ở 2 câu đầu: “Ngã trụ trường

giang đầu, quân trụ trường giang vĩ, nhật nhật tư quân bất kiến quân, cộng ảm nhất giang thủy. Thử thủy kỷ

thì hưu? thử hận hà thì kỷ? Chích nguyện quân tâm tự ngã tâm, định bất phụ tương tư ý.”

Dịch nghĩa:

Thiếp ở đầu Trường Giang,

Chàng ở cuối Trường Giang.

Ngày ngày nhớ chàng chẳng thấy chàng

Cùng uống chung một dòng sông.

Dòng sông này bao giờ ngừng trôi?

Nỗi hận này bao giờ mới dứt?

Chỉ mong lòng chàng như ý thiếp,

Nhất định không phụ nỗi niềm nhớ nhau.

Bài thơ này còn khiến mình nhớ đến 1 đoạn trong tác phẩm bất hủ “Trường tương tư” của Lương Ý Nương cũng có

nội dung tương tự:

Quân tại Tương giang đầu (Chàng ở đầu sông Tương)

Thiếp tại Tương giang vĩ (Thiếp ở cuối sông Tương)

Tương tư bất tương kiến (Nhớ nhau chẳng thấy nhau)

Đồng ảm Tương giang thủy (Cùng uống nước sông Tương)

———— o0o ————

81. Chương 15: Ngụy Cơ Trọng Trọng.

Vất vả lắm mới thoát khỏi Cung Nhã Thiển, Hoa Nhược Hư trút ra một hơi thở phào rồi ngừng lại. Việc có thể tách khỏi Cung Nhã Thiển không phải vì cước lực của hắn mau lẹ hơn nàng mà là nhờ vào cái bọn người trong giang hồ cách đây hơn một tháng đã đuổi giết Hoa Nhược Hư, chính bọn chúng đã tôi luyện cho hắn cái năng lực chống theo dõi.

Bất quá Hoa Nhược Hư cũng phải trả một cái giá không nhỏ, hắn phát hiện ra hiện giờ mình không biết ở nơi đâu. Hắn chỉ lo toàn tâm toàn ý thoát khỏi Cung Nhã Thiển, nơi càng hẻo lánh hắn càng thích vào, chỗ càng rậm rạp hắn càng muốn vô, kết quả là hiện giờ hắn đã lúi vào một cánh rừng dày đặc, bên trong lạnh lẽo tăm tối đến mức không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

“Sư tỷ, Đại Nhi, hình như chúng ta lạc đường rồi!” Hoa Nhược Hư rót cuộc cũng không thể không xấu hổ nói ra vấn đề này.

“Cô ta chẳng phải không việc gì hay sao? Người cần gì phải lo cho cô ta chứ?” Hoa Ngọc Loan cuối cùng cũng phát tiết, nàng vốn nghĩ Tô Đại Nhi quả thật thụ trọng thương, nào ngờ lúc sau Tô Đại Nhi thiếu chút nữa đã dùng tiếng đàn một mẻ bắt sạch liên minh Thất phái tứ gia. Trong lòng nàng không khỏi dâng lên một loại cảm giác bị lừa gạt.

“Sư tỷ, Đại Nhi nàng.....” Hoa Nhược Hư vội vã giải thích, tuy nhiên ngay lập tức phát hiện ra chính mình cũng không thể nói tiếp.

Tô Đại Nhi lại nhẹ nhàng nhảy ra từ lòng hắn, nét mặt tràn ngập ý cười, tha thiết nhìn Hoa Nhược Hư, căn bản là không có dấu hiệu nào tỏ vẻ bị thương cả.

“Đại Nhi, nàng..... Nàng thật sự không sao cả ư?” Hoa Nhược Hư trong lòng không ngừng kêu khổ, hắn làm sao ngờ rằng Đại Nhi lại gạt hắn thêm một phen nữa chứ.

“Người bây giờ đi với ta, không được ngó ngang đến cô ta nữa!” Đôi mắt Hoa Ngọc Loan như tóe lửa trừng trừng nhìn Hoa Nhược Hư nói: “Cô ta có thể tự chăm sóc tốt cho mình rồi!”

“Nhược Hư ca ca!” Tô Đại Nhi yêu kiều gọi hắn một tiếng, trong ánh mắt dường như còn mang theo một tia khẩn cầu.

Hoa Nhược Hư nhìn Hoa Ngọc Loan, lại nhìn Tô Đại Nhi, trong lòng vẫn trù trừ chưa quyết định được.

“Người nhất định muốn dẫn theo cô ta phải không? Được lắm, người không đi thì ta đi!” Gương mặt phấn của Hoa Ngọc Loan trở nên tái nhợt, sau đó lại hóa ra đỏ bừng, cắn hận nghiêng răng xoay người trở lại, tung người hướng ra mặt ngoài cánh rừng đi mất.

“Sư tỷ!” Hoa Nhược Hư trong lòng quỳnh lên, thân người khẽ chuyển động định đuổi theo.

“Nhược Hư ca ca, huynh nỡ bỏ mặc Đại Nhi không lo hay sao?” Bên tai bất chợt vọng đến tiếng thút thít của Tô Đại Nhi, Hoa Nhược Hư không khỏi có chút do dự, nhưng cũng chính vào lúc hắn chần chừ này, Hoa Ngọc Loan đã bỏ đi chẳng còn thấy tăm hơi đâu nữa.

“Hộc” Đôi môi anh đào của Tô Đại Nhi hé mở, phun ra một ngụm máu tươi, khóe miệng rỉ ra một dòng máu đỏ sẫm, thân thể yếu đuối liêu xiêu muốn ngã.

“Đại Nhi, nàng làm sao vậy?” Hoa Nhược Hư chấn động, vội phi thân đến ôm nàng vào lòng, cuống quýt hỏi, cử chỉ và lời nói tỏ vẻ vô cùng lo lắng.

“Nhược Hư ca ca, Đại Nhi..... Đại Nhi không sao mà...” Thanh âm Tô Đại Nhi có chút yếu ớt, sắc mặt vốn hồng nhuận đã trở nên tái nhợt.

“Đại Nhi, ta giúp nàng chữa thương!” Hoa Nhược Hư chụp lấy cánh tay trắng nõn của nàng, chuẩn bị xem xét thương thế. Nhìn vào tình cảnh của nàng lúc này, Hoa Nhược Hư có gốc đi nữa cũng biết thương thế của nàng không hề nhẹ.

“Không cần đâu, Nhược Hư ca ca, lúc này không thể được.” Tô Đại Nhi vội vàng cản hắn lại. “Nơi này không an toàn, cẩn thận có người ám toán.”

“Đại Nhi nàng an tâm, đừng lo lắng gì cả!” Hoa Nhược Hư an ủi nàng, cũng bởi nội lực của hắn tu luyện theo phương pháp đặc biệt nên không giống như người bình thường trong võ lâm, khi chữa thương cho người khác sẽ khiến bản thân mình lâm vào trạng thái không thể phòng bị.

Chỉ là đối với việc chữa thương này Hoa Nhược Hư lại chưa từng thực hành qua, lúc trước Hoa Thiên Tình cũng chẳng dạy cho hắn chữa thương cho người khác phải như thế nào. Hắn có thể tự chữa trị cho mình thứ nhất là nhờ vào thể chất riêng biệt, thứ hai là nhờ vào công hiệu đặc thù của Tinh Kiếm, có điều mấy thứ này chỉ hữu dụng với bản thân hắn, còn đối với người khác lại chẳng có tác dụng gì.

Hoa Nhược Hư đem chân khí truyền vào cơ thể của Tô Đại Nhi, chân khí dựa theo con đường hắn ngày thường luyện công mà hành tẩu.

“Ôi!” Tô Đại Nhi phát ra một tiếng rên thống khổ, lại mở miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Đại Nhi, nàng không sao chứ?” Hoa Nhược Hư vội vã thu hồi chân khí trở về, trong lòng vừa xót vừa hận. Hắn xót cho Tô Đại Nhi, lại hận bản thân mình vô dụng.

“Nhược Hư ca ca, ta không sao, tự ta có thể chữa trị mà.” Tô Đại Nhi cố nở một nụ cười gượng, trên mặt toát ra vài nét thống khổ, giọng nói thì thào.

Hoa Nhược Hư trong lòng chua xót vô cùng, nhẹ nhàng ôm lấy nàng ghì chặt vào lòng.

“Nhược Hư ca ca, huynh đừng trách ta cố ý gạt huynh, lại chộc cho Ngọc Loan tỷ tỷ tức giận bỏ đi nha.” Tô Đại Nhi trong lòng hẳn thở thê nói. “Đại Nhi chỉ cần có Nhược Hư ca ca bảo vệ mà thôi.”

“Đại Nhi, ta sẽ không trách nàng đâu.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng đáp, cõi lòng lại cấp tốc xoay chuyển, lo lắng làm thế nào để rời khỏi nơi này.

Tô Đại Nhi lẳng lặng nằm yên trong lòng Hoa Nhược Hư, đôi mắt khép hờ, hàng mi dài như phủ kín đi ánh nhìn mỹ lệ. Trong rừng rậm dường như có thêm một làn hơi ấm áp len vào, gương mặt Tô Đại Nhi dần dần lộ ra một nét cười, là nụ cười của hạnh phúc.

Ôm thân thể mềm mại như không xương của Tô Đại Nhi, Hoa Nhược Hư chậm chậm cất từng bước chân, hẳn quyết định trước tiên cứ ra khỏi cánh rừng này, chỉ có ra ngoài mới có thể nhận đúng hướng đi cũng như tìm được đường trở về.

“Hoa công tử, mới đó mà chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.” Một giọng nói lạnh lùng nhưng cũng thật dễ nghe truyền vào tai Hoa Nhược Hư đúng lúc hắn còn chưa kịp cao hứng khi vừa rời khỏi khu rừng.

Hoa Nhược Hư ngẩng đầu nhìn lên, phía trước là một bạch y nữ tử đang đứng, vẫn là lụa trắng che mặt, nhưng đôi mắt kia của nàng lại khiến hắn không thể quên được. Bất quá, hắn cũng không biết nàng là ai, chỉ biết lúc trước Du Du gọi nàng ta là thánh nữ, mà hiện tại hắn cũng chỉ có thể xác định rằng, nàng chính là thánh nữ của Thần cung.

“Chẳng biết cô nương có điều chi chỉ giáo?” Hoa Nhược Hư một mặt điềm nhiên hỏi, mặt khác lén lút quan sát địa thế xung quanh, lại phát hiện hóa ra sau khi rời khỏi cánh rừng lại đi đến một vùng vách núi phụ cận, mây mù vờn quanh trên các vách đá che phủ cả ánh thái dương chói lọi.

“Hoa công tử là người thông minh, không cần ta phải nói rõ ra làm gì!” Thần cung thánh nữ lạnh lùng nói, đôi mắt sâu không thấy đáy kia đột nhiên phát ra một luồng sát ý nồng đậm.

“Cô nương đã nói như thế, tại hạ cũng xin nói thẳng, nếu muốn làm tổn thương Đại Nhi, trước tiên phải qua được ải của tại hạ đã.” Hoa Nhược Hư hít vào một hơi thật sâu, tay trái siết chặt, tay phải nắm lấy Tình Kiếm.

“Đại trưởng lão, nơi này cứ để cho thuộc hạ chống đỡ!” Nam Cung Hiên Viên nghe thấy lời này không khỏi thở phào một hơi, rốt cuộc cũng có thể tách khỏi hai lão gia hỏa của Thần cung này rồi.

Tại nơi khác, Bách Lý Hồ vẫn chưa thể đánh bại được Nam Cung Phi Vân, hai người trước sau vẫn quấn lấy nhau một chỗ. Trong lòng Bách Lý Hồ ngày càng sốt sắng, còn Nam Cung Phi Vân thì lại tỏ ra đáng điệu bận bịu vẫn ung dung.

Hoa Ngọc Loan mang theo đầy bụng ủy khuất rời khỏi Hoa Nhược Hư, lòng thầm mong hắn có thể đuổi theo nàng, dù là dẫn theo Tô Đại Nhi đuổi theo nàng cũng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng mà giờ đây nàng đã hoàn toàn cảm thấy thất vọng.

Bất chợt trong lòng nàng nổi lên một loại dự cảm không may, bước chân thành linh dừng lại, nàng xoay người trở lại con đường vừa đi, tức tốc quay về.

Hoa Nhược Hư đã thua rồi, thua một cách thê thảm. Hắn ôm Tô Đại Nhi ngã ngời trên đất, cách đó mấy trượng, Thần cung thánh nữ đang lạnh lùng đưa mắt dõi nhìn, bên trong ánh mắt ấy mang chút giễu cợt.

Cùng lúc, tại giữa trường đấu lại xuất hiện thêm một cung trang thiếu nữ nữa, chính là cung chủ Thần cung – Cung Nhã Thiến.

“Hèn hạ!” Khuôn mặt tuần tú của Hoa Nhược Hư thoáng vắn vẹo, miễn cưỡng gương mặt từ mặt đất, ngược nhìn Cung Nhã Thiến oán hận nói.

“Ta chỉ muốn giết Tô Đại Nhi mà thôi, là Hoa công tử người muốn đỡ cho cô ta, có gì đáng ngạc nhiên đâu chứ!” Sắc mặt Cung Nhã Thiến bình tĩnh đến lạ thường, ánh mắt có phần thương hại nhìn Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư lặng im không nói gì, đến hôm nay hắn mới đau buồn phát hiện ra trên đời này còn rất nhiều người có võ công cao hơn hắn. Hai cô gái trước mắt này thân thủ vượt hắn không chỉ một bậc. Lúc này, khi hắn toàn tâm toàn ý chuẩn bị đối phó với vị thánh nữ kia, Cung Nhã Thiến lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn trực tiếp tập kích về phía Tô Đại Nhi trong lòng hắn, cùng lúc đó thánh nữ cũng nhắm vào mục tiêu ở giữa ngực, xuất ra một đòn kinh thiên. Thiên Tinh kiếm pháp của hắn còn chưa kịp tung chiêu, thể công của hai người đã ép sát tới nơi, hắn bất đắc dĩ đành phải sử dụng đến tia khí lực cuối cùng, thân người dịch chuyển mang Tô Đại Nhi trong lòng hắn thoát qua nguy hiểm, còn chính hắn lại trúng phải một kích trầm trọng.

“Đáng tiếc cho một thân võ công!” Cung Nhã Thiến nhẹ thở dài, chậm chậm tiến về phía Hoa Nhược Hư. Hoa Nhược Hư theo ý thức lùi về phía sau mấy bước.

Cõi lòng Hoa Nhược Hư như ứa máu, người con gái hắn yêu lại không thể bảo vệ được, chỉ có thể trở mắt nhìn nàng rơi vào vòng tay của kẻ địch. Ngày thường hắn còn tưởng võ công của mình cao cường, đến lúc này mới phát hiện thì ra đến một kích hắn cũng không chịu nổi. Hắn tha thiết nhìn người yêu dấu trong lòng, ánh mắt nàng cũng đang nhìn lại hắn, không chút hờn trách, chỉ ngập đầy thâm tình sâu đậm.

“Nhược Hư ca ca, Đại Nhi có thể cùng chết với huynh cũng chẳng còn gì phải luyến tiếc nữa.” Tô Đại Nhi thắm thì nói, mặt hoa tái nhợt lộ ra vẻ mãn nguyện.

“Chết ư?” Cõi lòng Hoa Nhược Hư xao động mãnh liệt. Đại Nhi không thể chết được, cả hắn cũng không! Hắn còn có rất nhiều việc phải làm trên đời này, hắn không thể ra đi như thế được.

Hoa Nhược Hư hít sâu vào một hơi, vươn người phát ra một tiếng kêu chói lói, thúc đẩy luồng chân khí cuối cùng trong cơ thể, từng tia từng tia cắn trọng rót vào bên trong Tinh Kiếm.

Hào quang chói lóa phá tan bầu không khí âm u nơi vách núi, mây mù dày đặc trong nháy mắt đã bị xuyên thấu tản mát, quang hoa trên thân Tinh Kiếm đại thịnh, cuốn về phía Cung Nhã Thiến và vị thánh nữ Thần cung che mặt kia.

Trong mắt Cung Nhã Thiến ánh lên một tia sáng dị thường, vị thánh nữ kia dường như cũng có chút ngoài định liệu, không ngờ đến lúc này mà Hoa Nhược Hư lại còn tạo ra một đòn phản kích mạnh mẽ đến như vậy.

Cả bảy thức kiếm chiêu của Thiên Tinh kiếm pháp đều được Hoa Nhược Hư đồng loạt sử dụng, một hơi xuất ra hết. Hai tiếng quát khê cùng lúc vang lên như hai tiếng long ngâm, trường kiếm của hai nàng cũng rời vỏ vừa lúc vậy phủ lấy thể công của Hoa Nhược Hư. Ba kiếm giao nhau tạo nên một trận gió lốc, bụi đất đầy trời cuộn cuộn bốc lên.

Bụi mờ dần tan, Hoa Nhược Hư chống kiếm giữ lấy thân thể lão đảo muốn ngã. Hai cô gái phía đối diện cũng chẳng tốt đẹp hơn bao nhiêu, hơi thở của Cung Nhã Thiến có chút dồn dập trong khi khóe miệng của thánh nữ thì rỉ ra một vệt máu.

Hoa Nhược Hư trong lòng thầm kêu khổ, hắn biết bản thân đã chẳng còn chút khí lực nào nữa. Nếu là vào lúc hắn chưa bị thương mà xuất ra chiêu này có lẽ thắng bại còn chưa thể dự đoán, nhưng giờ đây thì kẻ bại nhất định là hắn rồi.

“Hoa công tử, nếu người đồng ý quy thuận Thần cung của ta, bốn cung sẽ cho người một địa vị cực kỳ cao quý, lại thêm ba vị tam đại sứ giả của bốn cung có thể trở về bên cạnh người nữa.” Cung Nhã Thiến đột nhiên mỉm cười bảo.

“Nếu cung chủ nguyện ý tặng lại vị trí của người cho tại hạ, có lẽ ta sẽ cân nhắc một chút.” Hoa Nhược Hư miễn cưỡng nở một nụ cười mang chút ý giễu cợt. Hắn biết Cung Nhã Thiên có thể sẽ bỏ qua cho hắn nhưng tuyệt đối sẽ không buông tha cho Đại Nhi.

“Nói vậy Hoa công tử thật sự muốn trọn tình cùng chết với Tô Đại Nhi ư?” Cung Nhã Thiên có đôi phần tức giận nói.

“Cung Nhã Thiên, Nhược Hư ca ca sẽ không chết đâu.” Thanh âm của Tô Đại Nhi chợt vang lên, mấy âm điệu phát ra càng lúc càng lớn thấu tận mây xanh, hóa ra Tô Đại Nhi đã kích động phím đàn rồi.

“Tô Đại Nhi, xem ra rất nhiều người trong đó có ta cũng đã đánh giá thấp ngươi rồi!” Hàn quang trong mắt Cung Nhã Thiên chợt lóe lên, lòng càng thêm quyết tâm phải giết cho bằng được Tô Đại Nhi.

“Cung cô nương chỉ biết đánh giá cao bản thân mình thôi sao!” Cùng với tiếng nói lạnh lùng ấy, một vị nam tử để râu quai nón, người khoác trường bào màu đen, chậm chậm bước ra từ trong rừng.

“Lộ Vân Trường?” Cung Nhã Thiên tâm thần chấn động, đôi môi anh đào hé mở, từng chữ một thốt ra.

“Không hổ là cung chủ của Thần cung, vừa nhìn đã nhận ra được lão phu.” Lộ Vân Trường bước lên mấy bước đến trước mặt Hoa Nhược Hư, thân thể khẽ cúi xuống một chút.

“Tham kiến cung chủ!” Y bái kiến Tô Đại Nhi đang ở trong lòng Hoa Nhược Hư.

“Nhị trưởng lão không cần phải đa lễ!” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng nói “Hai người kia giao lại cho Nhị trưởng lão người vậy!”

“Xin cung chủ an tâm, thuộc hạ nhất định không làm cho người thất vọng.” Lộ Vân Trường đứng thẳng người dậy, ánh mắt nhìn Tô Đại Nhi vừa mang nét hiền hòa lại chan chứa vẻ yêu thương.

Thân thể Cung Nhã Thiên thoáng chấn động, Lộ Vân Trường vốn là đệ nhị cao thủ của Địa bảng, trong Ma cung thân thủ không hề thua kém Nam Cung Hiến Viên, sức mạnh thật không thể xem thường.

Lộ Vân Trường tuy là Ma cung trưởng lão nhưng hiếm khi thấy y xuất hiện trên giang hồ, cũng bởi y vốn lãnh trách nhiệm bí mật bảo vệ Tô Đại Nhi, lại chỉ nghe mỗi mệnh lệnh của nàng, cho nên nếu không có chỉ thị y sẽ tuyệt đối không hiện thân. Đương nhiên những việc này người khác không thể biết được, mặt khác trừ một số ít người ra, căn bản là chẳng ai biết Lộ Vân Trường là người của Ma cung. Theo đồn đãi trên giang hồ, y chỉ là một lữ khách độc hành mà thôi.

Bất quá chỉ cần nghĩ lại sẽ thấy việc này thật ra cũng bình thường. Tô Đại Nhi thân là Ma cung cung chủ, làm sao không có người bảo vệ kia chứ? Có điều vì sao Tô Đại Nhi mãi đến bây giờ mới để cho Lộ Vân Trường xuất hiện cũng có phần khiến người ta thắc mắc.

“Đã Lộ trưởng lão chịu xuất hiện rồi, vậy thì mọi người cũng nên tiếp đón người cho thật tốt đi.” Cung Nhã Thiên cao giọng nói, nhưng không phải hướng về người trong cuộc mà lại xoay sang phía cánh rừng bên kia.

Ba bóng người đột ngột chớp hiện: một đen, một trắng, một xanh. Hoa Nhược Hư chấn động tâm thần, đôi môi khẽ run lên nhưng không thể thốt ra lời nào. Người áo đen chính là Giang Thanh Nguyệt, còn hai người kia chính là Hoa Phi Mộng và Tuyết Du Du. Ba người liếc nhìn Hoa Nhược Hư thật nhanh, sau đó vội vã chuyển thân vây lấy Lộ Vân Trường.

“Tuyết Du Du, người đối xử với Nhược Hư ca ca như thế sao?” Tô Đại Nhi khẽ thở dài nói. Tầm thân mềm mại của Tuyết Du Du run lên, tam nữ đồng thời xoay sang nhìn Hoa Nhược Hư, ánh mắt của các nàng cùng chung nỗi sầu lo pha lẫn bất đắc dĩ!

———— oOo ————

82. Chương 16: Lệ Nhân Tâm Thương.

“Không ngờ Thần cung cũng chỉ có mấy ả tiểu nha đầu các ngươi!” Lộ Vân Trường nói với vẻ nuối tiếc. “Lão phu từng tuổi này rồi, đối phó với mấy tiểu nha đầu cũng có điểm không hợp, hay là bọn trẻ các ngươi thay ta bước lên đi!” Thật ra tuổi tác của Lộ Vân Trường cũng không cao lắm, chỉ khoảng độ bốn mươi, nhưng

lại ở trước mặt chúng nữ xưng già cả, có điều sự thật là hiện giờ Thần cung dường như chỉ là một bang hội gồm toàn các thiếu nữ đi đối phó thiên hạ.

Cung Nhã Thiển có chút bối rối, nàng không hiểu được hàm ý trong lời nói của Lộ Vân Trường, bất quá không lâu sau nàng cũng đã minh bạch, bởi vì giữa trận lại xuất hiện thêm bốn gã nam nhân trẻ tuổi.

Hoa Nhược Hư trong lòng thoáng giật mình, hắn nhận ra bốn kẻ này - chính là Vô Lâm Tứ Quân Tử mà hắn từng có duyên gặp gỡ.

“Tham kiến cung chủ!” Bốn người từ xa hướng về phía Tô Đại Nhi hành lễ, lúc này Hoa Nhược Hư mới hoàn toàn hiểu được, hóa ra Tứ Quân Tử cũng là người trong Ma cung.

Tô Đại Nhi nhẹ nhàng gật đầu, thần sắc trên mặt cũng bắt đầu giãn ra, viện binh đã đến, lòng nàng rốt cuộc cũng an tâm hơn ít nhiều.

Hôm nay, cao thủ của Thần cung và Ma cung trong suốt mười năm rốt cuộc cũng có một trận chiến đại quy mô. Thần Cung Tam Sứ tuy võ công trác tuyệt nhưng Tứ quân tử cũng không phải là ngọn dầu đã khô đèn. Mặc dù thoát nhin, nếu bốn người bọn họ đơn đả độc đấu chắc chắn không phải là đối thủ của ba người nhóm Tuyết Du Du, nhưng vì là bốn người liên thủ chống lại ba nên vẫn không rơi xuống thế hạ phong.

Lộ Vân Trường nói không muốn đối phó với tiểu nha đầu nhưng thực tế vẫn phải làm cái điều ấy, có điều người y đối phó chính là Cung Nhã Thiển và Thần cung thánh nữ. Phải nói rằng Lộ Vân Trường nên cảm ơn Hoa Nhược Hư vì một kích tối hậu vừa rồi của hắn đã làm cho Thần cung thánh nữ ít nhiều thọ thương, cho nên tuy y lấy một chọi hai nhưng cũng không tỏ vẻ yếu thế.

Lòng Hoa Nhược Hư cũng dịu đi không ít, bởi chiếu theo tình hình trước mắt, xem ra Tô Đại Nhi đã không còn nguy hiểm nữa. Với bản thân Hoa Nhược Hư, hắn rất rõ thể chất của mình, nếu hắn hiện giờ còn chống chịu được thì thương thế nhất định sẽ trở nên tốt hơn, đối với điểm này, hắn thật sự có niềm tin.

Một trận gió nhẹ thốc đến gần, Hoa Nhược Hư đột nhiên phát hiện trước mặt mình xuất hiện thêm một người nữa, y chính là Nam Cung Hiên Viên.

“Đại Nhi, ngươi hiện giờ sao rồi?” Về mặt của Nam Cung Hiên Viên vô cùng lo lắng, y nhìn Tô Đại Nhi trong lòng Hoa Nhược Hư, hỏi han với vẻ ân cần. Hoa Nhược Hư thầm cảm thấy kỳ quái, không phải trước kia y đều gọi Tô Đại Nhi là cung chủ hay sao?

“Đại trưởng lão, ta không việc gì, ngài có thể an tâm!” Tô Đại Nhi mày đẹp khẽ nhíu, dường như có chút đáng vẻ bất mãn.

“Thuộc hạ tham kiến cung chủ!” Nam Cung Hiên Viên đột nhiên hiểu ra, giọng nói chứa vẻ bất đắc dĩ. Y nhìn gương mặt hạnh phúc của Tô Đại Nhi trong lòng Hoa Nhược Hư, cõi lòng đột nhiên lại nổi lên một ý niệm hèn hạ.

“Hoa công tử, cung chủ thân mang thương thế, xin hãy giao người lại cho ta, ta sẽ giúp cung chủ liệu thương thật tốt.” Nam Cung Hiên Viên mỉm cười nói với Hoa Nhược Hư, vẻ khách khí đột ngột của y khiến cho Hoa Nhược Hư có cảm giác ngoài ý liệu. Tuy vậy, Hoa Nhược Hư nghĩ thầm chính hắn còn không thể chữa trị cho Tô Đại Nhi, Nam Cung Hiên Viên dù đối với hắn không có hảo cảm nhưng đối với Đại Nhi thì lại vô cùng quan tâm, đem nàng giao cho y bây giờ quả thật là một lựa chọn đúng đắn hơn cả.

Hoa Nhược Hư sau thoáng do dự liền mang thân thể mềm mại của Tô Đại Nhi chuyển sang cho Nam Cung Hiên Viên. Trên mặt của Nam Cung Hiên Viên lộ ra vài phần đắc ý kèm theo một nụ cười nanh ác. Vào lúc y tiếp lấy Tô Đại Nhi, một chớp nhoáng như chớp liền đồng thời tung về phía Hoa Nhược Hư.

“Không!!!!!!” Hai tiếng hô thảm thiết cùng lúc vang lên.

Hoa Ngọc Loan trong miệng bật ra một tiếng kêu đau đớn, đầu óc nàng trong khoảnh khắc dường trở nên trống rỗng, cõi lòng như cũng chẳng còn cảm giác gì, nỗi bi thương quá độ đã làm cho nàng chết lặng đi. Nàng trần trối nhìn người nam nhân yêu quý nhất của mình – vị trưởng phu của đời nàng dần dần mất hút vào làn mây mờ, giữa không trung còn vấy ra màn mưa máu ngợp trời. Nàng thần thờ chậm rãi bước đến bên bờ vực thẳm. Từng bước..... từng bước một..... Mất thấy đã đến rìa mép cuối cùng, nàng dường như không có ý định ngừng lại.

“Ngọc Loan tử tử, không được!” Tô Đại Nhi phát ra tiếng gọi bi thiết thứ hai, nàng có chút tập tễnh chạy đuổi về phía Hoa Ngọc Loan.

“Chàng chết rồi ta sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ!” Hoa Ngọc Loan thì thào nói, lòng của nàng đã tắt lịm, động lực sống cũng không còn nữa, nàng cũng chẳng có ý niệm báo thù, bởi vì đối với nàng mà nói, việc ấy đã không còn nghĩa lý chi nữa, nàng chỉ muốn trạng phu của nàng còn sống mà thôi. Nhưng chàng đã đi rồi, dù có báo thù thế nào thì chàng vẫn không thể trở lại.

“Hung thủ giết trạng phu của mình đang ở trước mặt, chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù hay sao?” Một giọng nói lạnh lùng truyền tới, người lên tiếng chính là Cung Nhã Thiển.

Trường đấu cũng đột ngột dừng lại, Tuyết Du Du và Giang Thanh Nguyệt đều nhào đến bên vách đá, Hoa Phi Mộng cũng lao ngay theo sau. Tứ Quân Tử bất chợt ngẩng người ra nhìn, cũng không thừa cơ hội đó mà đuổi giết.

Lộ Vân Trường đã dừng tay lùi trở về bên Tô Đại Nhi, y lạnh lùng nhìn Nam Cung Hiên Viên, dáng vẻ vô cùng bất mãn. Dù sao y cũng đã từng đi theo Tô Đại Nhi, cũng đã trông thấy Hoa Nhược Hư vào lúc khẩn yếu quan đầu đã gìn giữ cho Tô Đại Nhi thế nào! Huống hồ, y cảm thấy cái cách đối phó với Hoa Nhược Hư như vậy thật sự làm mất đi thân phận.

Hoa Ngọc Loan trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái. Đối với lời của Cung Nhã Thiển nàng hết như không nghe thấy, nàng chỉ đắm đắm nhìn vào Tô Đại Nhi, ánh mắt thật kỳ lạ. Nàng vốn rất hận Tô Đại Nhi, nhưng không ngờ lúc này nàng ta lại đến khuyên nàng không nên chết. Nhìn vào gương mặt thâm đậm ấy, ánh mắt tràn ngập thương đau ấy, đột nhiên giữa hai người như có một thứ ngôn ngữ chung, hận ý của nàng đối với Tô Đại Nhi cũng dần vô hình tan biến.

“Hoa lang!” Giang Thanh Nguyệt rốt cuộc cũng không nhịn được nổi đau trong lòng, bật khóc rầm rức. Tuyết Du Du chợt ôm choàng lấy Giang Thanh Nguyệt, nước mắt lặn thắm nhanh chóng thấm ướt cả gương mặt nàng.

“Ngọc Loan tử tử, người bảo trọng!” Tô Đại Nhi u oán nói, xoay người chậm rãi rời đi. Bên vách đá như còn đọng lại hai hàng tình lệ.

Bụng nhói lên một cơn đau buốt, nét mặt Hoa Ngọc Loan lộ ra vẻ thống khổ.

“Ta hiện tại chưa thể chết được, nhưng sư đệ người an tâm, sư tỷ sẽ đi theo đệ nhanh thôi.” Hoa Ngọc Loan si ngốc nhìn vào giữa màn mây mù lớn vốn kia, thì thào nói.

Tin Hoa Nhược Hư bỏ mình nhanh chóng lan truyền khắp võ lâm, đối với liên minh Thất phái tứ gia mà nói, việc này có lẽ xem như là một tin tức tốt đẹp, bởi đã có không biết bao người trông mong hấn chết đi.

Bất quá trong liên minh Thất phái tứ gia lại chẳng ai dám tỏ vẻ hả hê của mình ra cả, bởi vì đã có vài người vì chuyện này mà mất mạng. Vào lúc tin tức Hoa Nhược Hư vong thân vừa mới lọt vào tai liên minh Thất phái tứ gia, một gã đệ tử của Tuyết gia đã thốt lên: “Sớm nên chết mới phải!”, kết quả là khi vừa dứt lời, chính gã cũng chết luôn mà chẳng biết vì sao. Tuy nhiên, những kẻ còn sống thì ai cũng rõ ràng trông thấy Hoa Ngọc Loan chặt lấy đầu hấn. Về sau cũng vì nguyên nhân này mà có không ít người chết dưới tay Hoa Ngọc Loan, cuối cùng chẳng còn ai có đủ dũng khí nhắc đến ba từ “Hoa Nhược Hư” nữa. Hoa Ngọc Loan giết người không chớp mắt, bất quá mọi người trong Thất phái tứ gia cũng không có cách nào bắt nàng được, vì dường như sau khi Hoa Ngọc Loan chịu đựng cơn đả kích quá lớn này, kiếm thuật của nàng đột nhiên tiến thêm một bước, lại thêm Hoa Ngọc Phượng đối với những hành vi của Hoa Ngọc Loan chẳng những không hề ngăn cản, ngược lại còn có ý ủng hộ.

Hoa Ngọc Loan đã thay đổi màu áo tím yêu thích nhất của mình bằng một trang phục trắng đơn sơ giản dị. Nàng bắt đầu để tang cho Hoa Nhược Hư.

Bên mép vực, một ngôi mộ nhỏ vừa được dựng lên. Tiếng khóc nỉ non tại nơi hoang vu hẻo lánh vắng vắng trong màn đêm tịch mịch dường như càng làm cho không khí thêm phần thâm đậm, một người con gái toàn

thân áo trắng đang cúi rạp bên phần mộ.

“Vong phu Hoa Nhược Hư chi mộ! Nguyệt thiếp.”

Nàng không biết vì sao trời cao lại đối đãi với nàng bất công như vậy. Nửa năm về trước thì nhà tan cửa nát, phụ thân và huynh trưởng cùng bỏ nàng mà đi, còn bây giờ đến người nam tử mà nàng thương yêu nhất cũng trở về cõi Tây. Mà trước khi hắn chết nàng lại ở cạnh bên, vậy mà chỉ có thể tro mắt nhìn hắn hết bị trọng thương lại bị người ta đánh rơi xuống vực sâu không đáy.

“Nguyệt tử, trở về thôi!” Một tiếng thở dài khe khẽ vang lên, vị bạch y nữ tử che mặt từ trong tối bước ra, ánh mắt nhìn Giang Thanh Nguyệt tỏ vẻ thương xót.

“Lưu Vân, cung chủ đã dậy chưa?” Lộ Vân Trường thấp giọng hỏi. Lưu Vân kể từ khi Hoa Nhược Hư xảy ra chuyện lại trở về bên cạnh Tô Đại Nhi, Tô Đại Nhi cũng không đuổi nàng đi nữa.

“Nhị trưởng lão, tiểu thư vẫn chưa hề chớp mắt ạ, ngài cứ vào đi thôi, tiểu thư đang đợi ngài đó.” Lưu Vân khẽ trả lời, giọng nói tràn đầy âu lo.

Lộ Vân Trường gật gật đầu, trong lòng thâm than thở, chậm chậm tiến vào trong.

“Tham kiến cung chủ!” Lộ Vân Trường cung kính hành lễ.

“Lộ trưởng lão, từ nay về sau không cần khách khí như vậy nữa!” Tô Đại Nhi chậm rãi xoay người lại, Lộ Vân Trường lại than thầm trong lòng, sắc mặt của nàng thật là tiêu tụy, rõ ràng đã gầy hơn rất nhiều.

“Cung chủ, người nên chú ý nhiều hơn đến thân thể, bằng không ngày sau Hoa công tử trông thấy người cũng sẽ lo lắng đấy.” Lộ Vân Trường nhẹ giọng khuyên.

“Lộ trưởng lão, người nói Hoa đại ca thật sự có thể còn sống hay sao?” Tô Đại Nhi u uẩn nói, mặc dù nàng vẫn an ủi chính mình rằng khi không tìm được thi thể của Hoa Nhược Hư thì hắn nhất định chưa chết, nhưng thực tế là cho dù Hoa Nhược Hư không bị đánh rơi xuống vách núi nhưng dưới một chương trí mạng kia của Nam Cung Hiên Viên, e rằng hắn cũng khó mà sống được.

“Cung chủ, Hoa công tử trọng tình trọng nghĩa, trời cao nhất định sẽ chiếu cố cho y.” Lộ Vân Trường không biết nói gì hơn, nếu bảo Hoa Nhược Hư cho đến giờ vẫn còn cơ hội sống sót, thì cơ hội này có lẽ không đến một phần vạn. Bất quá vì an ủi Tô Đại Nhi, y cũng chỉ có thể nói như vậy mà thôi.

“Nhược Hư ca ca nhất định sẽ không bỏ lại ta đâu.” Tô Đại Nhi mê man nói.

“Cung chủ, việc người muốn điều tra, thuộc hạ chưa hoàn toàn tra rõ, tuy nhiên cũng có chút ít manh mối rồi.” Lộ Vân Trường rút cuộc cũng nhớ ra mục đích chính thức đến đây hôm nay. “Lần ám toán cung chủ này có thể xác định là có người của Độc Môn tham gia, có điều người của Độc Môn đều đã thất tung, còn Phi Nhữ thì cũng tìm không thấy, cho nên hiện giờ không thể biết được vị chủ nhân sai khiến sau lưng ấy là ai. Tuy nhiên vì Độc Môn nằm dưới sự khống chế của Nam Cung trưởng lão nên ta nghĩ ông ta là người biết rõ nhất. Còn với bọn sát thủ này, bọn chúng trước đây hình như chưa bao giờ xuất hiện qua.”

“Lộ trưởng lão, Đại trưởng lão đang ở nơi đây, ngài cứ tùy ý đến hỏi đi.” Ánh mắt Tô Đại Nhi lộ ra một tia oán hận, còn có một tia thống khổ. Người mình yêu nhất lại chết bởi tay người thân duy nhất của mình, nàng phải làm sao bây giờ?

“Người cuối cùng cũng chịu đến rồi, ta hỏi người, chuyện của Đại Nhi sao lại ra như vậy? Nó vì sao lại bị Độc Môn ám toán, hơn nữa người trong lúc khẩn thiết như vậy sao lại không ra tay tương trợ?” Nam Cung Hiên Viên nghiêng răng nghiêng lợi nói với kẻ trước mặt.

“Trưởng lão, chuyện của Độc Môn thuộc hạ không rõ cho lắm, còn về việc vì sao thuộc hạ không ra tay trợ giúp cung chủ là bởi thuộc hạ cho rằng thời cơ chưa tới.” Người đứng đối diện với y hóa ra là Diệp Bất Nhị.

“Thời cơ chưa tới ư? Chẳng lẽ đợi đến khi Đại Nhi chết rồi người mới thấy thời cơ chín muồi hay sao?” Nam Cung Hiên Viên nổi giận đùng đùng hỏi.

“Trưởng lão người đã nghĩ như vậy, thuộc hạ cũng không còn gì để nói.” Diệp Bất Nhị nói với vẻ không nhường nhịn cũng không lần tới, y chẳng còn cái dáng điệu khúm núm mà trước kia Nam Cung Hiên Viên từng thấy.

Quang mang trong mắt Nam Cung Hiên Viên đại thịnh, hằm hằm giương mắt nhìn Diệp Bất Nhị. Sắc mặt của Diệp Bất Nhị vẫn bình tĩnh, chẳng tỏ vẻ gì khác thường.

“Thì ra từ trước tới nay, mọi chuyện đều do người bày trò!” Nam Cung Hiên Viên chợt nhiên như hiểu ra có sự, trừng trừng nhìn Diệp Bất Nhị.

“Thuộc hạ không rõ ý tứ của trưởng lão.” Diệp Bất Nhị sắc mặt không thay đổi, vẫn điềm nhiên nói.

Ánh mắt Nam Cung Hiên Viên chợt lóe lên hàn quang, cổ tay nhẹ lật, một chưởng như chớp phách về phía Diệp Bất Nhị. Diệp Bất Nhị sắc mặt khê đối, thân thể lách qua, hữu chưởng giơ lên nghênh tiếp.

Hai chưởng giao nhau, chân khí mạnh mẽ như sóng cuồng tản mát khắp bốn phía, hai người đều bước lui về sau hai bước, thoạt nhìn Diệp Bất Nhị không hề rơi vào thế hạ phong.

“Không ngờ, người cũng thật thâm tàng bất lộ!” Nam Cung Hiên Viên lạnh lùng nói.

“Trưởng lão quá khen!” Diệp Bất Nhị mỉm cười “Thuộc hạ làm sao có thể so được với trưởng lão chứ?”

Nam Cung Hiên Viên giận muốn vỡ ngực nhưng lại không thể làm gì được. Y đã ngấm ngầm hiểu ra, nhiều năm qua cứ ngỡ là đã không chế hoàn toàn Diệp Bất Nhị, nhưng thực tế chính y mới là kẻ bị Diệp Bất Nhị chơi đùa.

“Trưởng lão, nếu không còn lời nào khác, vậy thuộc hạ xin phép đi trước đây!” Diệp Bất Nhị vừa điềm nhiên nói xong liền xoay người tiến ra cửa, trên khóe miệng còn lộ ra vài phần đắc ý.

Hoa Ngọc Loan ngơ ngẩn ngồi trong phòng, si ngốc nhìn về phía cửa. Ánh mắt nàng dần ảo tưởng ra hình bóng của Hoa Nhược Hư, hần đang đối diện nàng mỉm cười đầy thâm tình.

“Sư đệ!” Hoa Ngọc Loan mê mang gọi, nhòai người tới, muốn lao vào trong lòng hắn, nhưng lại phát hiện ra phía trước chỉ là khoảng không.

Cánh cửa nhẹ nhàng được đẩy ra.

“Tỷ tỷ, người đừng như vậy nữa. Hắn..... hắn đã chết rồi!” Hoa Ngọc Phượng vừa nói vừa ngoảnh đầu đi, không muốn cho tỷ tỷ bắt gặp lệ thủy trong ánh mắt của nàng.

“Không, chàng chưa chết..... Chàng chưa chết mà! Ta vừa rồi còn trông thấy chàng nữa đó..... Muội muội, muội tin tỷ đi..... Chàng thật sự chưa chết đâu!” Hoa Ngọc Loan vừa lắc đầu vừa nói, giọng điệu có chút rời rạc.

“Chàng thật sự không chết mà, chàng nhất định là không muốn trở về thôi, có phải là chàng trách ta hay không? Muội muội, muội nói đi, có phải là chàng trách ta hay không?” Hoa Ngọc Loan nắm lấy tay của Hoa Ngọc Phượng thì thào hỏi.

“Tỷ tỷ, hắn đã chết rồi!” Hoa Ngọc Phượng thét lên, mặt hoa đong đầy nước mắt. Nàng đã từng hy vọng rằng mọi chuyện chỉ là giả, hy vọng rằng Hoa Nhược Hư bình an vô sự, nhưng thực tế nàng biết những việc này dường như không thể nào xảy ra.

“Là tại ta..... Là tại ta cả!” Hoa Ngọc Loan đột nhiên bật lên một tiếng ghen ngào rồi òa khóc, lao vào người Hoa Ngọc Phượng. Lòng nàng tràn ngập sự tự trách và hối hận, nàng vẫn cố chấp cho rằng nếu không phải do nàng hờn giận bỏ đi, Hoa Nhược Hư sẽ không có chuyện gì. Nàng nghĩ chính bản thân mình đã hại chết người nàng yêu thương nhất!

———— oOo ————

Quyển 6: Kiểm động

83. Quyển 6: Kiếm Động – Chương 1: Tiểu Tuyết Phát Uy.

Mới nháy mắt đã hơn một tháng trôi qua, cái chết của Hoa Nhược Hư tựa hồ đã dần chìm vào quên lãng. Nhưng mà hơn một tháng nay, Kim Lăng thành lại có thêm nhiều vụ đổ máu. Xác đệ tử liên minh Thất phái Tứ gia nằm phơi ngoài phố cũng đã trở thành chuyện thường gặp, mà tình hình phía Ma cung cũng không khác gì mấy.

Uy tín của Hoa Ngọc Phượng trong liên minh Thất phái Tứ gia cũng giảm nghiêm trọng, từ sau khi Hoa Nhược Hư chết, nàng cũng rất ít xử lý sự vụ trong liên minh. Lại có người đồn rằng, Hoa Ngọc Phượng vốn cũng là tình nhân của Hoa Nhược Hư, tình lang mất đi, nàng tự nhiên tâm thần không yên. Đối với mấy lời đồn đại này, Hoa Ngọc Phượng cũng không hề phản bác, vẫn lặng yên mà sống không rời bước khỏi nhà.

Hoa Ngọc Loan đột nhiên ly khai Diệp gia, nhưng cũng không rời khỏi Kim Lăng. Tại Kim Lăng nàng mua một tòa nhà, sau đó lập một cái linh đường cho Hoa Nhược Hư, ba ngày sau cũng chính là bảy bảy bốn chín ngày của Hoa Nhược Hư.

Hoa Ngọc Loan một mình túc trực bên linh đường, nàng không hề khóc, bởi vì nàng không thể khóc được nữa, hơn bốn mươi ngày qua nàng đã khóc hết nước mắt của mình.

Một bạch y thiếu nữ mỹ lệ, đi phía sau còn có một đôi trung niên nam nữ, vừa mới tiến vào Kim Lăng thành. Thiếu nữ vừa vào thành đã cho người nghe ngóng tên một người, mà ai nghe đến cái tên này cũng đều vội vàng xua tay lắc đầu lủi đi mất, điều này khiến thiếu nữ khổ não không thôi.

“ Vân thúc, Vân thẩm, những người này sao lại như vậy?” Thiếu nữ cất tiếng, trông có vẻ rất bất mãn.

“ Tiểu Tuyết, có thể là bọn họ không biết, chúng ta đi hỏi người khác xem.” Người được gọi là Vân thẩm nghĩ ngợi rồi đáp, trong lòng có chút cảm giác không thích hợp nếu trực tiếp nói với nàng, bọn họ qua nghe ngóng thì hình như người này đã xảy ra chuyện gì rồi.

“ Hàm Tuyết cô nương.” Một tiếng kêu truyền tới bên cạnh thiếu nữ.

Thiếu nữ đó chính là người mất tích đã lâu, Hàm Tuyết, nghe được có người gọi mình nàng không khỏi mừng rỡ, rốt cục cũng có người nhận ra nàng, vậy là có thể từ người này nghe ngóng tin tức của thiếu gia rồi.

Ngay khi nàng quay đầu lại mới phát hiện người này khá quen nhưng lại không nhớ tên gì.

“ Vị đại ca này, người gọi tôi sao?” Hàm Tuyết quay lại hỏi người mới tới.

“ Hàm Tuyết cô nương, tại hạ Phương Hiệp, chúng ta đã từng gặp nhau trước đây.” Phương Hiệp bộ dạng có chút xấu hổ, không nghĩ tới Hàm Tuyết mới đó đã không nhận ra hắn.

“Ồ ! Là người, ta nhớ ra rồi.” Hàm Tuyết nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc mới nói, dáng vẻ thật vô cùng đáng yêu, “ Đúng rồi, Phương đại ca, người có biết thiếu gia nhà ta ở đâu không? Ta hỏi nhiều người rồi nhưng chẳng ai chịu nói cả.” điều mà Hàm Tuyết quan tâm nhất vẫn chính là thiếu gia của nàng.

Phương Hiệp trầm mặc một lúc, thật lâu sau mới thở dài một tiếng.

“ Hàm Tuyết cô nương vẫn còn chưa biết gì sao?” trong giọng nói Phương Hiệp kèm theo chút khổ tâm.

“ Phương đại ca, ta nếu biết còn cần gì phải hỏi người nữa chứ !” Hàm Tuyết có chút không vui.

Nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của nàng, Phương Hiệp thực tình không đành lòng nói rõ chân tướng, nhưng hắn cũng biết cho dù bây giờ hắn không nói thì nàng rồi cũng sẽ biết.

“ Hoa huynh, hắn đã đi rồi !” Phương Hiệp trầm giọng nói, mấy chữ này thật khó nói ra. Bình tâm mà nói, hắn đối với Hoa Nhược Hư cũng có ít nhiều hảo cảm, từ một góc độ nào đó mà nói hắn với Nhược Hư cũng có thể coi là bằng hữu. Vậy mà Hoa Nhược Hư đã lìa bỏ cõi đời này khi mới chưa tròn hai mươi tuổi.

“ Đi rồi? Đi rồi là sao? Lê nào người không còn ở Kim Lăng? Nhưng ta nghe nói người ở đây mà.” Hàm Tuyết không biết là không rõ ý tứ của Phương Hiệp hoặc cũng có thể là nàng không muốn tin vào điều mình nghe thấy.

“ Cách đây hơn một tháng, Hoa huynh đã không còn ở trên đời này nữa rồi !” Phương Hiệp cúi đầu, thì thào nói.

“ Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết !” Vân thẩm vội hô hoán bởi Hàm Tuyết đã ngã vào người bà hôn mê bất tỉnh.

“ Ta phải đến thăm thiếu gia.” Một lúc sau, Hàm Tuyết từ từ tỉnh lại, miễn cưỡng đứng dậy nhưng kỳ lạ là nàng lại không khóc, chỉ là giọng nói của nàng trở nên bình tĩnh khác thường.

“ Hôm nay là bốn mươi chín ngày của Hoa huynh, Hàm Tuyết cô nương có thể đi cùng tại hạ đến đó.” Phương Hiệp khẽ nói, Hàm Tuyết thần thờ gật đầu.

Trong lòng Vân thẩm lại cảm thấy rầu rĩ, chính bà tận mắt thấy Hàm Tuyết chỉ dùng thời gian nửa năm để học hết những điều mà người khác cần ít nhất tới ba năm, nguyên nhân chỉ có một, đó là nàng muốn mau chóng được gặp lại vị thiếu gia thân yêu của nàng. Nhưng bây giờ sau khi nghệ thành xuất cốc, nàng lại vĩnh viễn không thể gặp lại người mà nàng muốn gặp. Hy vọng chất chứa trong lòng chợt tan biến trong nháy mắt càng mang đến cho con người ta cảm giác đau thương tột cùng.

Không ai có thể ngờ được người đầu tiên đến tế điện lại là Diệp Bất Nhị.

“ Hoa phu nhân, xin kiểm chế bi thương.” Diệp Bất Nhị trầm giọng nói, Hoa Ngọc Loan gật đầu đáp lễ.

“ Nam Cung Hiên Viên tàn hại sanh linh, ta Diệp Bất Nhị nhất định sẽ vì sự trong sạch của vô lâm đến lúc đó báo đại cừu cho Hoa công tử.” Diệp Bất Nhị khẽ nói, Hoa Ngọc Loan sắc mặt không đổi, trong lòng lại có chút khinh bỉ, nàng biết Diệp Bất Nhị chỉ là làm bộ làm tịch, để mọi người nghĩ hắn là con người nhân nghĩa, không tính toán những ty hiềm trước đây giữa hắn với Nhược Hư, lại còn có ý cho mọi người biết hắn sẽ suất lĩnh liên minh Thất phái Tứ gia đối phó Ma Cung. Bất quá, đối với những việc này Hoa Ngọc Loan đã không còn hứng thú để tâm nữa, bởi nếu trong lòng nàng mà không còn một chút bận tâm cuối cùng thì có lẽ nàng cũng đã đi theo Nhược Hư rồi.

Người đến càng lúc càng nhiều, các đại môn phái tại Kim Lăng tất nhiên đều cử người đến viếng, có lẽ đây là sự khác biệt giữa hắc đạo và bạch đạo. Đám nhân sĩ bạch đạo rõ ràng chỉ mong sao cho hắn chết đi, nhưng khi hắn chết rồi thì bọn họ lại giả nhân giả nghĩa mà đến tế điện một phen.

Tiếng đàn ai oán khê truyền tới, Tô Đại Nhi một mình ôm dao cầm chậm rãi tiến vào linh đường, sau lưng nàng là Lưu Vân, còn có Lộ Vân Trường cùng với vô lâm tứ quân tử.

“ Nhược Hư ca ca, Đại Nhi đến thăm người đây.” Tô Đại Nhi chậm rãi bước đến linh đường, nhẹ nhàng vuốt ve linh vị Hoa Nhược Hư. Trong lòng nàng đã từng có một tia hy vọng, nhưng hai tháng trời trôi qua vẫn không có tin tức gì của Hoa Nhược Hư đã khiến nàng trở nên tuyệt vọng.

“ Người là do người hại chết, vậy mà dám lại đây ỉ ôi, đúng là không biết xấu hổ !” trong đám đông có tiếng một người khẽ nói, Lộ Vân Trường sắc diện biến đổi, thân mình khẽ động chuẩn bị động thủ. Tô Đại Nhi khẽ khoát tay ngăn hắn lại.

“ Không được làm loạn trước linh đường của Nhược Hư ca ca.” Tô Đại Nhi nhàn nhạt nói.

Tiếp sau là ba đại tuyệt sắc mỹ nữ bước vào, chính là Tuyết Du Du, Giang Thanh Nguyệt và Hoa Phi Mộng, có lẽ sau hơn một tháng thì bao nhiêu bi thương các nàng đều đã chôn sâu tận đáy lòng, giờ đây gặp lại trên khuôn mặt các nàng không lộ nét bi thương nào mà thay vào đó là sự lạnh lùng.

“ Hoa Nhược Hư, có tam đại sứ giả của bốn cung thủ hiếu, người chết cũng coi như được toại nguyện.” Cung Nhã Thiển trong lòng thầm nghĩ, nàng không hề tiến lên, bởi nàng nghĩ nàng không có lý do gì phải đến tế Hoa Nhược Hư. Phương Hiệp đã dẫn bọn Hàm Tuyết ba người đến bên ngoài linh đường đang lúc trừ trừ thì Hàm Tuyết đã tiến vào. Hành động kế tiếp của Hàm Tuyết khiến chúng nhân phải kinh ngạc, nàng trước mặt mọi người chạy thẳng tới linh đường, ôm lấy linh vị Hoa Nhược Hư vào lòng rồi quay người bước đi.

“ Đứng lại !” Vài tiếng kêu đồng thời vang lên.

“ Hàm Tuyết, là người ?” Hoa Ngọc Loan lấp bắp kinh hãi, Hàm Tuyết thất tung đã lâu như vậy, nàng không thể nào tin rằng còn có thể gặp lại.

Hàm Tuyết cũng không để ý tới ánh mắt của Hoa Ngọc Loan, Vân thục và Vân thâm lúc này đã chạy tới bên cạnh bảo hộ cho nàng trước ánh mắt trừng trừng của những cô gái còn lại.

“ Hàm Tuyết, người muốn làm gì? Người đem linh vị sư đệ đi đâu?” Hoa Ngọc Loan hơi tức giận nói.

“ Ta đem linh vị của người đi, là bởi các người đều không có tư cách bái tế người.” Hàm Tuyết lạnh lùng liếc Hoa Ngọc Loan lại liếc qua các cô gái khác, “ Ta không biết thiếu gia vì sao mà chết, bất quá, nếu không phải vì các người người nhất định sẽ không chết, các người ai dám nói thiếu gia chết không liên quan đến các người?”

“ Đại tiểu thư, thiếu gia đúng là do người hại chết !” Hàm Tuyết lại xoay qua trừng trừng nhìn Hoa Ngọc Loan tức giận nói, “ Thiếu gia ở Hoa Sơn yên lành biết bao, người vì sao lại bức thiếu gia ly khai chứ? Nếu thiếu gia không rời Hoa Sơn, người nhất định đã không chết, nhất định không chết.”

“ Tiểu Tuyết, người đừng nên trách tỷ tỷ, cái chết của sư đệ không liên quan đến tỷ tỷ.” một giọng nói dịu dàng truyền tới.

“ Ra là người !” Hàm Tuyết hình như cũng không có ý dừng lại, quay về phía người mới tới mà hét lên, “ Tiểu thư, người biết không? Tôi vẫn cho người là người tốt nhất, nhưng mà vì sao người lại không chiếu cố tốt cho thiếu gia? Vì sao chứ? Người cũng yêu thiếu gia, vì sao lại trở mặt nhìn thiếu gia chết?” Hàm Tuyết nói đến đó thì lệ tuôn đầm đìa, giọng nói trở nên nghẹn ngào.

“ Các người đều không có tư cách bái tế thiếu gia, không có, các người chẳng ai có, nếu không phải do các người, thiếu gia nhất định sẽ sống rất vui vẻ, rất hạnh phúc, đều do các người hại chết thiếu gia, đều do các người cả.” Hàm Tuyết vừa bước ra ngoài miệng vừa thì thào nói, cũng không ai ngăn cản nàng bởi lời của nàng không sai, cái chết của Hoa Nhược Hư bọn họ chẳng ai là không có liên quan.

Một bóng trắng chợt lóe, linh vị trong lòng Hàm Tuyết đột nhiên bị một người cướp đi, trước mắt chúng nhân đột nhiên xuất hiện một nữ tử đẹp như thiên tiên, không thể hình dung nàng đẹp đến mức nào, chỉ biết rằng khi nàng vừa xuất hiện, tất cả nữ tử đương trường đều không thể sánh bằng.

“ Là người? “ Hoa Ngọc Loan nôn nao, nàng không thể nào quên được cô gái này, người lần trước đã cướp Hoa Nhược Hư trong tay nàng, người cũng đã tạo một ấn tượng sâu sắc trong đầu nàng.

Hoa Thiên Tinh mỉm cười ngọt ngào, tay khẽ vãn vê, linh vị trên tay nàng đột nhiên hóa thành bột phấn.

“ Người còn chưa chết, lập linh vị làm gì !” lời Hoa Thiên Tinh khiến chúng nhân thất kinh.

“ Thiên Tinh tỷ tỷ, đúng là người sao?” Giang Thanh Nguyệt chậm rãi tiến tới, tựa hồ có chút không tin vào mắt mình.

“ Người nói sư đệ chưa chết sao? Có thực không? Phải rồi, hắn nhất định đang ở chỗ người đứng không?” Hoa Ngọc Loan thân mình chợt lóe đã chớp tay Hoa Thiên Tinh hỏi dồn dập.

Mấy cô gái kia cũng dùng ánh mắt tha thiết nhìn Hoa Thiên Tinh, không riêng gì bọn họ mà người của các phái cũng chú mục nhìn nàng, bọn họ đều rất muốn biết Hoa Nhược Hư có thực là chết rồi hay chưa.

“ Hắn không có ở chỗ ta, ta cũng không biết hắn ở đâu, bất quá ta có thể xác định là hắn chưa chết, tin hay không tùy người.” Hoa Thiên Tinh cũng có chút cảm thông với Hoa Ngọc Loan, khẽ thở dài, trong mắt lại toát lên vẻ ưu tư, chỉ có điều trong lúc kinh hãi Hoa Ngọc Loan lại không phát giác ra.

“ Thật sao? Tốt quá, Hoa lang đúng là chưa chết !” Giang Thanh Nguyệt lầm bầm nói, người khác có lẽ không tin Hoa Thiên Tinh nhưng nàng lại tuyệt đối tin tưởng, chính nàng và Hoa Nhược Hư ngày trước đã chứng kiến Hoa Thiên Tinh từ Tình Kiếm hiện thân.

“ Tóm lại các người hãy nhớ kỹ, hắn nhất định còn sống, mặc dù ta không biết hắn bây giờ đang ở nơi nào.” Hoa Thiên Tinh chậm rãi liếc nhìn các nữ tử, nhẹ nhàng nói, trong giọng nói tựa hồ kèm theo ý an ủi, “ Các người cũng nên tự bảo trọng, đừng để hắn sau này phải thương tâm.”

Lại thấy bạch ảnh chợt lóe, Hoa Thiên Tinh lời vừa dứt cũng đã biến mất trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Hoa Ngọc Loan sau hồi nghĩ ngợi cuối cùng cũng dẹp linh đường, nhưng đối với những lời Hoa Thiên Tinh nói nàng vẫn còn bán tín bán nghi, nhưng nàng vẫn tình nguyện tin theo lời Hoa Thiên Tinh bởi đó cũng là điều mà nàng hy vọng.

Hoa Nhược Hư vẫn chưa chết. Tinh tức này nhanh chóng truyền khắp Kim Lăng, rồi lan truyền khắp vô lâm. Vốn những chuyện về Hoa Nhược Hư đang dần dần lắng xuống nhưng bây giờ lại sôi nổi trở lại. Sau khi nghe Hoa Nhược Hư chết, có rất nhiều tuyệt sắc nữ tử vì hấn mà mặc đồ tang nhưng sau khi biết hấn vẫn chưa chết đã trở lại xiêm y lộng lẫy như xưa.

Đương nhiên,, thất vọng hơn hết chính là Nam Cung Hiên Viên và Diệp Bất Nhị, Nam Cung Hiên Viên bất chấp cả phong phạm của nhất đại tông sư dùng thủ đoạn ti bỉ tập kích Hoa Nhược Hư, mục đích chính là muốn hấn chết nhưng hấn hiện tại lại chưa chết, lão làm sao không thất vọng chứ! Diệp Bất Nhị cũng thất vọng không kém, người ta có thể không biết nguyên do nhưng khi tin về Hoa Nhược Hư còn sống truyền ra, người đầu tiên rời khỏi linh đường chính là lão.

Mặc dù mọi người đều cho rằng Hoa Nhược Hư vẫn còn sống nhưng hơn một tháng trôi qua vẫn không ai thấy Hoa Nhược Hư xuất hiện trên giang hồ, giang hồ vẫn hỗn loạn như cũ, Kim Lăng giờ đã có điểm biến hóa, chính là số người chết đã giảm đi khá khá.

Nam Cung Hiên Viên giờ đang lâm vào tình trạng vô cùng xấu hổ, Tô Đại Nhi mặc dù vì tình thân mà không làm gì lão nhưng cũng xem lão như người xa lạ, sự vụ quan trọng của Ma cung hiện tại dần chuyển sang cho Lộ Văn Trường xử lý, mà Lộ Văn Trường rốt cục lại xử lý vô cùng thỏa đáng.

Càng khiến lão tức giận hơn chính là Diệp Bất Nhị đã không còn hoàn toàn chịu sự khống chế của lão, hơn nữa lão còn phát hiện võ công Diệp Bất Nhị chẳng những không kém lão nhiều mà về phần tâm kế thật sự không hổ danh là Trí Thánh.

Bất quá, Nam Cung Hiên Viên cũng không phải loại người tầm thường, lão tự nhiên sẽ không ngồi đó mà chờ đợi, lão vẫn còn có một cơ hội cuối cùng, chỉ có điều không phải đến lúc khẩn yếu quan đầu, lão sẽ không dùng tới nó.

———— oOo ————

84. Chương 2: Tuyệt Xứ Cầu Sinh.

Ngày ấy trước khi bị Nam Cung Hiên Viên đánh trúng, thật ra trong lòng Hoa Nhược Hư đã có đề phòng, tuy nhiên đối với một kẻ thân thụ trọng thương như hấn mà nói, ở trước mặt Nam Cung Hiên Viên thì có phòng bị hay không cũng chẳng khác gì nhau.

Lúc lao xuống núi, hấn vô cùng tỉnh táo, tiếc là hấn đã chẳng còn tia khí lực nào để tự cứu lấy mình nữa. Nếu là ngày thường, dựa vào phương thức vận hành nội lực đặc biệt của hấn, chỉ cần lắng không là đã có thể tiến hành hoán khí trở lại mặt đất. Có điều giờ đây hấn chẳng thể làm gì khác ngoài việc chờ rơi xuống, hay nói đúng hơn là chờ chết.

Có câu “Trời không tuyệt đường sống của con người”, vào lúc hấn sắp sửa tiếp cận mặt đất, Hoa Nhược Hư phát hiện cách đó không xa có một đầm nước, trong lòng thoáng mừng rỡ, ý chí sinh tồn cuối cùng đã ép ra chút tiềm năng còn sót lại trên người hấn, miễn cưỡng khiến cho hướng rơi của mình khẽ dịch đi đôi phần.

Bọt nước bắn tung tóe, Hoa Nhược Hư cả người rơi vào trong đầm, đầm nước gợn sóng nhấp nhô, những chú cá đủ màu sắc tự do tự tại bơi lội qua lại, dường như đối với một kẻ xa lạ như Hoa Nhược Hư cũng chẳng có phản ứng gì to lớn. Có điều mấy chuyện này Hoa Nhược Hư cũng không hề biết bởi vì hấn đã ngất lịm đi.

Thời gian từng chút một trôi qua, Hoa Nhược Hư vẫn hôn mê chưa tỉnh, tuy nhiên điều lạ là hấn vẫn nổi lững lờ trên mặt đầm không hề chìm xuống.

Dưới vách núi dường như trống rỗng không có thứ gì, xung quanh đều là vách đá dựng đứng, vô cùng nhẵn nhụi. Khoảng giữa là một trảng đất trống thật nhỏ, trên mặt đất ngoại trừ ít cỏ dại ra dường như chẳng

còn thứ gì khác, nếu không phải có một cái đầm cá thì nơi này thật sự không một chút sinh khí. Chẳng thấy người ở, chẳng thấy bầu trời đâu, tự nhiên là không nhìn thấy ánh dương quang, toàn bộ chỉ là một màn tử khí ứ đọng bao trùm.

Dẫu vậy, tại một nơi như thế lại hiện ra một bóng người. Nàng rõ là một nữ nhân, có điều nữ nhân này lại có chút đặc biệt, trên người nàng ta hoàn toàn không một tác vãi che đậy ngoại trừ nơi thâm kín nhất, ngọc thể thon thả ấy cứ thế phô bày ra giữa ban ngày. Da thịt nàng trắng đến không chút huyết sắc, gần như trong suốt. Tóc của nàng cũng bạc trắng, xõa dài lòa xòa trước ngực, che đậy lấy nơi chốn quan trọng nhưng đồng thời cũng phủ lấp đi gương mặt của nàng, khiến cho dung mạo không thể trông rõ.

Nàng thật tự nhiên bước tới trước đầm, bỗng nhiên hô nhẹ lên một tiếng khi trông thấy Hoa Nhược Hư đang trôi nổi bập bềnh trên mặt nước. Ánh mắt của nàng đột nhiên phát ra một nét mừng vui xen lẫn kinh ngạc, tay đột ngột phát lên, thân thể Hoa Nhược Hư từ trong đầm bay lên, nhẹ nhàng ngừng trước người nàng.

“Mười năm rồi, ta rốt cuộc cũng trông thấy con người.” Nàng thì thào nói, nước từ khóe mắt trào ra, tay nhẹ đặt lên mạch Hoa Nhược Hư, tựa hồ như muốn xem xét tình trạng của hắn.

Một thoáng sau, nàng nhanh chóng điểm lên người hắn mấy cái. Đương lúc ngón tay cuối cùng muốn hạ xuống, nàng bỗng như nhớ ra điều gì đó, nhanh chóng ngừng lại. Sau một thoáng do dự, nàng cởi bỏ áo ngoài của Hoa Nhược Hư rồi lập tức khoác lên người mình. Kế đó, nàng đi đến bên bờ nước, hướng vào mặt đầm tết lại bộ tóc cho gọn gàng, gương mặt xinh xắn kia liền lộ ra: một gương mặt hình trái xoan, sắc diện cũng hết như làn da trên người nàng, là một màu trắng gần như trong suốt, cặp mắt phượng, chiếc mũi khéo léo và đôi môi mỏng tang, dù mái đầu đã bạc nhưng vẫn không làm giảm đi nét xinh đẹp của nàng, có khác chăng là lại càng tăng thêm vài phần mị lực lạ thường.

Sau khi ăn vận ổn thỏa, nàng hài lòng ngắm nghía lại bản thân, chợt nhớ tới Hoa Nhược Hư bên cạnh liền nhẹ nhàng vỗ hắn một cái. Hoa Nhược Hư há miệng phun ra một ngụm máu tươi, người cũng đồng thời mở mắt ra.

Hoa Nhược Hư có chút ngơ ngác nhìn vào ánh mắt xinh đẹp tràn ngập hy vọng phía trước, lại trông về bốn phía, rốt cuộc cũng hiểu ra hắn vẫn chưa chết, còn người con gái trước mặt chính là ân nhân cứu mạng mình.

“Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương” Hoa Nhược Hư ngọ ngoậy ngồi dậy, vừa thốt xong lời cảm ơn bỗng phát hiện ra quần áo trên người mình thiếu mất một món, mà cái áo ngoài thiếu mất đó lại đang ở trên người của vị ân nhân cứu mạng kia, thật không khỏi khiến hắn có cảm giác khóc cười không xong.

“Người lo chữa thương trước đi, ta đi chuẩn bị thức ăn cho người.” Thanh âm của cô gái tóc bạc nghe thật êm tai, chỉ là cách nói có phần cứng nhắc.

Hoa Nhược Hư gật gật đầu, cho dù tình thế trước mắt hắn hoàn toàn không biết, nhưng chữa thương rõ ràng là việc khẩn yếu hơn cả. Hắn khoanh chân ngồi xuống, hai tay nắm chặt lấy Tĩnh kiếm, dần dần chìm sâu vào trạng thái nhập định.

Lần này bởi vì thương thế quá nặng, trong thời gian ngắn hắn khó mà khôi phục kịp, bất quá sau khi nhập định tĩnh lại, hắn rốt cuộc đã khỏe hơn chừng đôi, ba phần, về cơ bản đã xem như một người bình thường.

Mùi cá nướng cách đó không xa truyền lại, bụng dạ Hoa Nhược Hư trong nháy mắt đã bắt đầu kêu réo om sòm, phát ra những tiếng ọc ọc làm hắn vô cùng xấu hổ.

“Người ăn trước một chút gì đi.” Giọng nói ngọt ngào kia lại một lần nữa vang lên, một con cá nướng tỏa mùi thơm ngào ngạt chuyển đến trước mặt Hoa Nhược Hư.

“Đa tạ cô nương!” Hoa Nhược Hư cảm kích nói, rồi cũng chẳng thèm khách khí nữa mà nhận lấy ngòm ngòam nhai nuốt. Hắn thật sự đang rất đói bụng.

Hoa Nhược Hư một hơi ăn sạch số cá nướng mà cô gái kia có được, bất chợt phát hiện ra nàng ta vẫn chưa ăn đành nở nụ cười ngượng ngùng.

“Cô nương sao lại không ăn vậy?” Hoa Nhược Hư ái ngại hỏi.

“Ăn ngon chứ?” Cô gái không trả lời câu hỏi của Hoa Nhượng Hư mà hỏi ngược lại.

“Ngon lắm, ta chưa bao giờ ăn qua thứ gì ngon như vậy!” Hoa Nhượng Hư nói thế cũng xem như lời nói thật, có điều hẳn cảm thấy ăn ngon chủ yếu là bởi vì hẳn hiện tại đang đói khủng khiếp.

“Ta thì chẳng còn biết cá này có mùi vị ra sao nữa” Cô gái thấp giọng nói. “Ta đã ăn nó mười năm rồi.”

Hoa Nhượng Hư trong lòng giật nảy, nói vậy hóa ra cô ta đã ở đây mười năm rồi sao? Hoa Nhượng Hư đến lúc này mới quan sát xung quanh, cuối cùng cũng phát hiện ra vẻ hoang vu của nơi này, xem ra ngoại trừ ăn cá thì chẳng còn gì khác để bỏ vào bụng nữa.

“Phải rồi, xin hỏi tên gọi của cô nương?” Hoa Nhượng Hư đến giờ mới sực nhớ vẫn chưa hỏi tên ân nhân cứu mạng của mình.

“Ta tên là Tây Môn Lâm, còn người?” Tây Môn Lâm suy nghĩ rất lâu mới nói ra cái tên này, nhiều năm qua đi như vậy, nàng gần như đã sắp quên mất chính danh tự của mình.

“Tại hạ là Hoa Nhượng Hư.” Hoa Nhượng Hư thềm thở dài một hơi đáp. Tây Môn Lâm dẫn hắn đến nơi nàng ở, đó là một cái sơn động mà theo lời Tây Môn Lâm nói là do nàng từ từ đào được. Trong sơn động cũng bố trí hết như một gian phòng ngủ, giường đá, ghế đá, những thứ cơ bản đều hầu như có đủ, trên vách còn treo một thanh kiếm, xem ra nàng dường như cũng là người trong võ lâm.

Sơn động không lớn nhưng cũng không thể coi là nhỏ. Những ngày tháng sau này Hoa Nhượng Hư sẽ phải ở lại bên trong ấy, vốn Hoa Nhượng Hư cảm thấy không ổn cho lắm, nhưng Tây Môn Lâm thì dường như không có cảm giác gì không thỏa, cho nên Hoa Nhượng Hư cũng không tiện nói ra những đề cập đại loại về vấn đề nam nữ, bởi vì ngược lại nếu nói ra sẽ làm hắn mang về bất lương.

Thời gian dần trôi qua, cuộc sống dưới đáy vực cũng lướt đi thật chậm. Thương thế của Hoa Nhượng Hư đã bắt đầu hồi phục và sự hiểu biết của hắn về Tây Môn Lâm cũng bắt đầu nhiều hơn. Đúng như hắn dự đoán, Tây Môn Lâm vốn là người trong võ lâm, mười năm trước cũng giống như hắn bị người trên vách núi đánh rơi xuống vực, tuy may mắn sống sót nhưng phải trải qua một cuộc sống không bằng chết suốt mười năm trời. Quãng thời gian ấy buồn chán biết bao nhiêu, trong suốt mười năm ấy nàng chẳng còn cách nào khác phải một thân cô độc ở nơi đây, tìm không thấy lối ra, cũng không ai trao đổi trò chuyện, cho nên hôm nay nàng dường như không biết phải ăn nói thế nào. Dẫu vậy hình như Tây Môn Lâm không vừa ý lắm khi nhắc lại những chuyện trước kia, rất nhiều sự tình đều chỉ nói thoáng qua, không thuật rõ chi tiết cho Hoa Nhượng Hư biết.

Tóc của nàng vốn là màu đen, có điều sau mười năm dần dần đã chuyển sang bạc trắng. Còn quần áo trên người nàng sớm đã hóa thành phần vụn từ năm năm trước, cho nên nàng mới lấy áo của Hoa Nhượng Hư khoác vào. Có lẽ bởi Hoa Nhượng Hư là người duy nhất sau nhiều năm như vậy nàng trông thấy nên nàng đối với Hoa Nhượng Hư thật sự tin tưởng, căn bản là không hề phòng bị. May là Hoa Nhượng Hư cũng xem như hạng quân tử, không làm ra chuyện gì bất kính với nàng.

Thực tế là Hoa Nhượng Hư vốn không có bụng dạ để ý đến vẻ xinh đẹp của nàng. Trong lòng hắn đã có quá nhiều chuyện để lo rồi, hắn nghĩ cách để thoát ra ngoài, nhưng Tây Môn Lâm lại nói cho hắn biết, nàng tìm suốt mười năm rồi vẫn không tìm được lối thoát. Sắc mặt của Tây Môn Lâm dần ửng sắc hồng, nụ cười đã xuất hiện ngày một nhiều hơn, bởi vì rốt cuộc đã có một người đến với nàng. Hắn là người tốt hay xấu đối với nàng mà nói cũng không có gì quan trọng, bởi bất luận ra sao thì hắn cũng phải ở lại nơi này cùng nàng cả đời, bởi nàng tin rằng hắn không thể nào tìm được lối ra.

Mặc dù nàng vẫn chưa từ bỏ việc tìm kiếm đường thoát nhưng giờ đây nàng đã tuyệt vọng lắm rồi. Nếu có ai đó cùng ở đến già, với nàng mà nói đã là một việc vô cùng hạnh phúc rồi.

Tâm trạng Hoa Nhượng Hư ngày một xấu đi, nỗi nhớ về Hoa Ngọc Loan cùng với chúng nữ nhân kia cũng càng lúc càng mãnh liệt. Trên mặt hắn đã không còn thấy được nụ cười nữa, hắn bắt đầu điên cuồng tập luyện kiếm pháp, dùng cách ấy để giải tỏa nỗi sầu khổ trong lòng mình.

Hoa Nhượng Hư dường như bắt gặp lại ánh mắt thâm tình của sư tỷ, cái chau mày mỉm cười của nàng, vẻ giận dữ tức tối..... tất cả đều hiện rõ ra trước mắt hắn. Hắn nhẹ nhàng vạch ra một kiếm, một kiếm này bao hàm nỗi nhớ nhung Hoa Ngọc Loan, bao hàm thâm tình của hắn đối với nàng.

Tình Kiếm Chi Loan Động!

Tô Đại Nhi với vẻ kiêu my đường như lại hướng về hắc nũng nịu, nhẹ nhàng gọi hắc: Nhược Hư ca ca!

Tình Kiếm Chi Đại Kiều!

Hoa Ngọc Phượng dịu dàng, biết bao năm vẫn một mực im lặng bảo vệ hắc, đáng tiếc đến khi hắc biết được thì thời gian ở với nàng cũng không còn bao nhiêu, gặp lại không biết đến bao giờ, cũng không biết là còn có ngày ấy hay không?

Tình Kiếm Chi Phượng Nhu!

“Hoa đại ca, huynh đã hứa sẽ chăm sóc cho Du Du cả đời, sao huynh có thể không nói đến chữ tín như vậy?”
Hoa Nhược Hư đường như lại nghe thấy thanh âm ai oán của Tuyết Du Du.

Tình Kiếm Chi Du Du!

Du Du à, có lẽ ta thật sự phải thất tín với muội rồi.

“Hoa lang!” Tiếng gọi ôn nhu của Giang Thanh Nguyệt vang lên. Thanh tỷ, người bây giờ có khỏe không? Ta đã hứa sẽ lấy nàng làm vợ, nhưng không biết đến khi nào thì ta mới thực hiện được lời hứa ấy đây? Giang Thanh Nguyệt dịu dàng như nước, nhu tình mềm mại, từng chút một hiện lên trong đầu hắc, người từng làm hắc mê say giờ đây đã xa cách muôn trùng.

Tình Kiếm Chi Nguyệt Túy!

Hoa Phi Mộng lúc thì điêu ngoa, khi thì diễm tĩnh, vẻ đẹp của nàng trước mắt hắc hiển hiện rõ ràng, mỹ lực của nàng trước mắt hắc càng thêm lóa sáng.

Tình Kiếm Chi Mộng Tĩnh!

“Tỷ tỷ, người đã nói, chỉ cần ta dùng trái tim và tình cảm là có thể luyện thành tuyệt thế võ công, nhưng tỷ tỷ ơi, ta bây giờ biết phải làm thế nào để gặp người chứ?” Hoa Nhược Hư cất lực múa kiếm, trong đầu hiện ra dung mạo như tiên giáng phàm của Hoa Thiên Tinh dù tính cách nàng chẳng có chút gì giống tiên tử. “Tỷ tỷ, một kiếm này là dành tặng cho người!”

Tình Kiếm Chi Thiên Tinh!

Người chính là vì sao lấp lánh nhất trên bầu trời kia, không gì có thể ngăn trở người tỏa sáng!

Tây Môn Lâm ngơ ngác nhìn Hoa Nhược Hư dồn toàn bộ tinh thần tập trung luyện kiếm, nàng cơ hồ có thể khẳng định, bộ kiếm pháp này một khi xuất hiện trên đời thì khó mà có được đối thủ. Lòng nàng ẩn ước vài phần cô đơn, nàng có thể trông thấy trái tim Hoa Nhược Hư sớm đã không thuộc về nơi này, hắc đang nhớ đến những người con gái yêu dấu trong lòng.

Nỗi nhớ sâu đậm trong từng đường kiếm được phát tiết toàn bộ, tâm tình Hoa Nhược Hư dường như đã khá lên không ít.

“Lâm tỷ!” Hắc ngừng lại, khẽ gọi Tây Môn Lâm một tiếng.

“Người thật sự muốn đi sao?” Tây Môn Lâm trầm thổ dài, trong giọng nói tràn ngập u oán.

“Lâm tỷ, chẳng lẽ tỷ không muốn ra ngoài kia hay sao?” Hoa Nhược Hư không phủ nhận, thậm chí than một tiếng, nhiều ngày qua như vậy, giữa hắc và Tây Môn Lâm cũng không thể không có cảm tình.

“Nhưng ta đã tìm mười năm rồi vẫn chưa thấy lối ra, người vì sao không thể cam tâm ở lại cùng ta cả đời kia chứ?” Tây Môn Lâm xoay sang Hoa Nhược Hư thét lên, trong giọng nói tràn đầy ảm ức.

“Lâm tỷ, ta tin chúng ta nhất định sẽ tìm thấy lối thoát mà, đến lúc đó cùng nhau trở ra, không phải tốt hơn sao?” Hoa Nhược Hư thấp giọng nói. Hắc ngẩng đầu nhìn lên vách đá trơn tuột kia, trong lòng chợt lóe ra một ý nghĩ.

Hoa Nhược Hư đột nhiên tung người bay lên, kiếm trong tay vẽ lên vách đá mấy đường, bức vách tức thì rơi xuống một khối đá lớn.

“Lâm tỷ, ta tìm được biện pháp rời khỏi đây rồi!” Hoa Nhược Hư mừng rỡ kêu lên, từ trên đáp xuống rồi bước tới.

“Ta biết người muốn khoét một cái thang để lên trên kia, nhưng người xem vách đá này cao không thấy trời, người tính đào đến bao giờ chứ?” Tây Môn Lâm vẫn chẳng có vẻ gì cao hứng.

“Chỉ cần có cơ hội, chúng ta nhất định không được bỏ qua.” Trên mặt Hoa Nhược Hư lộ ra vẻ kiên quyết. “Hơn nữa, đệ còn có thanh kiếm này trợ giúp!”

Tây Môn Lâm rất cuộc cũng bắt đầu tin tưởng có thể ra khỏi nơi đây, bởi vì khối đá thông thường này dưới Tình Kiếm xem ra cũng giống như một miếng đậu hủ, đào khoét vô cùng dễ dàng. Mới có mấy mấy ngày, Hoa Nhược Hư đã khoét được một cái cầu thang dài gần trăm trượng, nếu cứ tiếp tục như thế, chẳng bao lâu chắc chắn sẽ đào đến điểm cuối cùng.

Chỉ là việc này đối với Hoa Nhược Hư thì vui mừng, nhưng trong lòng Tây Môn Lâm lại thấp thỏm không yên, nàng đã mười năm rồi không bước ra ngoài, thế giới ngoài kia liệu nàng còn có thể thích ứng hay không? Chưa kể nàng không dám chắc khi ra đến bên ngoài rồi, biết đâu Hoa Nhược Hư có thể gạt nàng sang một bên cũng chưa biết chừng.

Điều càng làm cho nàng lo lắng hơn chính là liệu ân oán năm xưa có còn tiếp diễn hay không? Nàng có nên nói cho Hoa Nhược Hư biết tất cả sự tình? Mấy tháng ở cùng Hoa Nhược Hư, nàng đã dần có cảm giác Hoa Nhược Hư là người mà nàng có thể tin tưởng được.

———— o0o ————

85. Chương 3: Trọng Kiến Thiên Nhật.

Mùa xuân ấm áp đã đến, Hoa Nhược Hư rất cục cựa cũng nhìn thấy bầu trời một lần nữa, dù trong lòng có chút cảm giác u ám. Sau hơn ba tháng, hẳn lại đứng trên vách đá này, trong lòng không khỏi cảm khái không thôi. Sự vui sướng trong lòng hẳn thì khỏi phải nói, bất quá về mặt hẳn lại vô cùng điềm tĩnh, mấy tháng nay tâm tính hẳn đã được rèn luyện cực tốt.

Hít sâu một hơi, hẳn xoay người trở xuống vách đá, nơi Tây Môn Lâm còn đang chờ đợi phía dưới.

“Lâm tỷ!” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng gọi Tây Môn Lâm. Nàng đang đứng trong thạch động, nơi duy nhất trong mười năm qua mà nàng xem là nhà.

Tây Môn Lâm trong mắt ánh lên một tia vui mừng, nhưng lại thấp thoáng vài phần u uẩn. Mười năm qua nàng luôn hi vọng có thể rời khỏi nơi đây. Nhưng thật sự tới hôm nay, nàng lại phát hiện chính mình đối với địa phương này có tình cảm sâu đậm, không nỡ rời đi.

Nàng vừa nghĩ đến chuyện lỡ như sau khi Hoa Nhược Hư lên trên ấy rồi mà không trở lại, nàng sẽ phải ở tại đây và tiếp tục cuộc sống cô độc. Đương nhiên trong lòng nàng thực sự hi vọng Hoa Nhược Hư sẽ trở lại. Mặc dù hiện giờ một mình nàng cũng có thể rời khỏi nhưng nàng vẫn hi vọng Hoa Nhược Hư có thể đi cùng với mình. Hơn ba tháng qua, mặc dù hai người đối với nhau vẫn giữ lễ, nhưng trong lòng nàng, đã xem Hoa Nhược Hư như người thân. Hẳn có lẽ là người duy nhất mà nàng có thể tin tưởng sau mười năm trời. Thương hải tang điền, thế sự biến ảo, thân nhân, bằng hữu của nàng giờ đây không biết ở phương nào. Có lẽ bọn họ cũng đã quên đi sự tồn tại của nàng mất rồi.

“Lâm tỷ, chúng ta đi thôi!” Hoa Nhược Hư thở dài một tiếng, hẳn có thể hiểu được tâm trạng của nàng. Mười năm rồi, cho dù có ở địa phương nào mười năm thì cũng đều có cảm tình với nơi ấy.

“Lâm tỷ, sau này người còn có thể trở về nơi này mà!” Nhược Hư nhẹ nhàng an ủi.

“Nhược Hư, nếu sau này ta muốn trở về thăm nơi này, người sẽ cùng đi với ta chứ?” Tây Môn Lâm hỏi nhỏ, ánh mắt chứa chan hi vọng nhìn hẳn.

Hoa Nhược Hư nhìn nàng, gật đầu không chút do dự. Tây Môn Lâm cuối cùng cũng nở nụ cười ngọt ngào. Nàng nhìn thật kĩ ngôi nhà của mình lần cuối, sau đó dứt khoát quay đầu bước đi, không hề ngoái lại.

Lúc hai người cùng đứng trên vách đá, Tây Môn Lâm không khỏi nước mắt lưng tròng. Mười năm rồi, sau mười năm rốt cục nàng lại thấy được bầu trời, thấy được ánh dương quang.

“Nhược Hư, cảm ơn ngươi!” Tây Môn Lâm đột nhiên nhào tới bên Hoa Nhược Hư, thì thào nói. Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy nàng, trong lòng không chút tạp niệm, chỉ có một cảm giác huyết mạch tương liên. Mặc dù hắn chỉ ở dưới vực có một trăm ngày, nhưng cũng có thể cảm thụ được nỗi khổ sở suốt mười năm qua của nàng.

“Lâm tỷ, đừng thương tâm nữa, cuộc sống sau này của tỷ sẽ tốt đẹp hơn” Hoa Nhược Hư ôn nhu nói. Tây Môn Lâm khẽ “Ừm” một tiếng, trong mắt lộ chút hân hoan.

Hoa Nhược Hư rốt cục cũng trở lại thành Kim Lăng, bất quá hắn cũng không lập tức đi tìm Hoa Ngọc Loan. Bởi vì bộ dạng của hắn cùng Tây Môn Lâm hiện giờ quả không dễ coi chút nào.

Hoa Nhược Hư trước lúc xuống núi, trên người không mang theo tiền. Vì vậy bây giờ hai người xấu hổ phát hiện, bọn họ trong người chẳng có đồng nào. Mua quần áo còn không có khả năng chứ đừng nói là ở trọ. Bất đắc dĩ, Tây Môn Lâm đành lấy thanh kiếm năm xưa của nàng đổi lấy ít bạc. Nàng có chút không nỡ, vì dù sao nó cũng đã theo nàng mười năm qua. Có điều, nàng cũng biết không thể lấy thanh kiếm của Hoa Nhược Hư được, bởi nó thật sự rất quý giá.

Tây Môn Lâm rốt cục cũng thay một bộ nữ phục màu vàng, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng. Mười năm dài không để lại trên mặt nàng chút dấu vết nào của năm tháng. Mặc dù tuổi nàng đã hơn ba mươi nhưng thoát nhìn chỉ như mới đôi mươi vậy. Mái đầu bạc của nàng cũng mang một vẻ tự nhiên, đối với dung mạo xinh đẹp không chút ảnh hưởng, ngược lại còn có vẻ vô cùng hòa hợp.

Hoa Nhược Hư cùng Tây Môn Lâm cùng nhau đến Diệp gia. Mới đầu, Tây Môn Lâm có chút không nguyện ý, bất quá nàng lại càng không muốn ở một mình nơi khách điểm cho nên đành phải đi theo Hoa Nhược Hư.

“Hoa huynh! Là huynh phải không?” Một thanh âm kinh hỉ vang lên. Hoa Nhược Hư ngừng thân, xoay đầu lại. Phía sau hắn là ba nam một nữ, có chút kinh động khi nhìn thấy hắn.

“Đã lâu không gặp rồi!” Hoa Nhược Hư mỉm cười, bốn người đều là chỗ quen biết cũ. Kẻ vừa lên tiếng chính là Phương Hiệp, ba người còn lại lần lượt là Hoa Phi Hoa, Triệu Trường Không cùng Hoàng Oanh Oanh. Chỉ là không biết bốn người này thế nào lại đi cùng nhau.

“Người ta nói người tốt không sống lâu, kẻ xấu thọ ngàn năm, quả là đúng a.” Hoa Phi Hoa cười hì hì. Triệu Trường Không cùng Hoàng Oanh Oanh không nói gì, bất quá trên gương mặt cũng mang một vẻ kinh hỉ.

“Hoa huynh cùng vị cô nương này, hay là chúng ta hãy tìm một chỗ nào đó ngồi nói chuyện đi”. Phương Hiệp đề nghị.

“Phương huynh, ta hiện định đi gặp sư tỷ trước” Hoa Nhược Hư do dự nói.

“Cũng phải, Hoa tiên tử vẫn luôn lo lắng cho ngươi.” Phương Hiệp khẽ thở dài.

Sáu người cùng đến Diệp Gia, tiến thẳng vào trong. Hai tên canh cổng nhìn thấy Hoa Nhược Hư tức thì chấn kinh, bất quá cũng không đủ dũng khí nói gì.

“Sư.... đệ!” Một thanh âm dịu dàng vang lên, bên trong dẫn theo vài phần run rẩy. Vừa vào đến đại sảnh, còn chưa kịp ra hậu viện, Hoa Nhược Hư đã gặp được giai nhân mà hắn ngày đêm nhung nhớ.

Bốn mắt nhìn nhau, bờ môi hai người có chút rung động, nhưng không có thanh âm nào phát ra. Bao nỗi tương tư dằn vặt, nhớ thương đặng đặng đều trông được từ ánh mắt của nhau.

Hoa Ngọc Loan rốt cuộc cũng không nhịn được, chạy vội tới, nhào vào lòng Hoa Nhược Hư. Khi nhìn tình lang rơi xuống vực sâu vạn trượng, nàng đã muốn đi theo hắn. Về sau nghe nói hắn vẫn còn sống, nàng có chút kinh hỉ khó hiểu. Nhưng qua hơn một tháng không có tin tức gì, nàng lại bắt đầu bàng hoàng thất vọng. Nàng sợ rằng hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn. Nhưng hôm nay, nàng rốt cuộc cũng trông thấy được tình lang của mình còn sống sờ sờ trước mặt, nàng rốt cục cũng không khống chế được tình cảm. Hoa Nhược Hư ôm lấy nàng, hận không thể siết chặt hơn. Hai người ghì lấy nhau, mặc kệ ánh mắt xung

quanh ngày càng nhiều. Tin Hoa Nhược Hư trở về đã kinh động khắp liên minh Thất phái tứ gia, đại sảnh nháy mắt đã đầy ắp người.

Hoa Ngọc Phượng ngây ngốc nhìn Hoa Nhược Hư và tỷ tỷ mình, sau đó lặng lẽ về phòng. Nàng không hề ghen tỵ ngược lại còn rất cao hứng, chỉ sợ nhịn không được mà rơi lệ. Nàng cũng sợ chính mình không tự chủ được sẽ bỏ vào lòng hắn. Bất luận thế nào, biết hắn vẫn bình yên vô sự đối với nàng mà nói cũng đủ lắm rồi.

Tây Môn Lâm phát hiện chính mình có chút hâm mộ Hoa Nhược Hư và cô gái hắn đang ôm kia. Bọn họ còn có thể hưởng thụ tư vị vui sướng trùng phùng này. Còn nàng khi trở lại thế giới lại chẳng có ai nhận biết.

Trong lòng nàng đột nhiên có một loại ý muốn mãnh liệt, nàng không thể mất đi người duy nhất trên đời này còn biết đến mình được, miễn cưỡng có thể nói hắn là người thân duy nhất của nàng. Đột nhiên lúc đó, nàng đối với Hoa Nhược Hư có chút tư vị khác lạ, ánh mắt nhìn hắn có phần ôn nhu hơn.

“Hoa công tử cùng Hoa đại tiểu thư sau tai kiếp lại trùng phùng, thực là đáng mừng!” Một giọng nói sang sảng truyền đến, Diệp Bất Nhị đã xuất hiện tại đại sảnh.

Tây Môn Lâm vừa nghe thấy thanh âm của Diệp Bất Nhị, thân ảnh mềm mại có chút chấn động, không dám tin ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt không khỏi đại biến, nhanh chóng lánh sang một bên, dáng vẻ giả như không có gì xảy ra nhưng trong lòng nàng lại cực kì kích động, hồi lâu không thể bình tĩnh lại, không ngờ bản thân vừa ra ngoài đã gặp phải hắn. Mặc dù hắn chưa nhìn thấy nàng, nhưng trong lòng nàng vẫn lo lắng không thôi.

“Đa tạ ý tốt của Diệp đại tiên sinh” Hoa Nhược Hư mỉm cười, nói: “Tại hạ trong lúc vô ý làm kinh động mọi người, thật sự không phải!”

“Sư đệ, chúng ta về phòng trước đi” Hoa Ngọc Loan thấp giọng nói. Hoa Nhược Hư gật đầu.

“Lâm tỷ, chúng ta đi thôi” Hoa Nhược Hư nhìn Tây Môn Lâm nhẹ giọng nói.

Nghe nói Tây Môn Lâm là ân nhân cứu mạng Hoa Nhược Hư, Hoa Ngọc Loan đối với nàng cũng có nhiều hảo cảm. Bất quá lát sau lại cảm thấy có chút khó chịu. Xa cách lâu ngày mới gặp, mọi người đều hiểu ý mà rời khỏi phòng để nàng và Hoa Nhược Hư tâm sự, chỉ có Tây Môn Lâm là ở lại chẳng chịu đi.

Bất quá cũng chẳng thể trách Tây Môn Lâm, bởi vì nàng căn bản là chẳng có nơi nào để đi. Hoa Ngọc Loan sau khi hiểu điều này liền rời khỏi phòng, thoáng chốc đã an bài cho Tây Môn Lâm một gian phòng thật tốt, nhưng không ngờ nàng ta vẫn một mực theo bên cạnh Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư chậm rãi kể lại những sự tình đã phát sinh. Hoa Ngọc Loan im lặng lắng nghe, không nói lời nào, chỉ là vẻ mặt không ngừng thay đổi.

Màn đêm dần buông xuống, bất tri bất giác, đã nửa ngày trôi qua.

“Sư tỷ, ta đi xem Lâm tỷ thế nào.” Bỗng nhiên bưng tỉnh, Hoa Nhược Hư nhớ tới Tây Môn Lâm mười năm qua chưa hề tiếp xúc với thế giới bên ngoài, trong lòng có chút không yên, bèn đứng dậy nói.

“Ừm, chàng đi nhanh rồi về!” Hoa Ngọc Loan mặc dù không thật hài lòng, vì dù sao nàng chỉ mới gặp lại hắn, những mong một khắc cũng không rời. Bất quá mấy ngày qua, tâm tính Hoa Ngọc Loan đã biến đổi không nhỏ. Đối với nàng mà nói, việc Hoa Nhược Hư còn sống đã là ơn huệ lớn nhất mà trời cao ban cho nàng, vì vậy nàng không tiện ngăn cản.

Tây Môn Lâm nhìn tấm màn lụa trong phòng, nhện nhàng vuốt ve sợi vải mềm mại. Cảm giác này đối với nàng mà nói đã là một ký ức thật xa xôi. Ngây ngốc hồi lâu, nàng đột nhiên phát hiện ra rằng tuy cô độc suốt mười năm qua nhưng giờ nàng lại không chịu được sự cô đơn khi chỉ mới nửa ngày. Nàng mở cửa ra ngoài, nàng muốn đi tìm Hoa Nhược Hư.

Vừa mới tới cửa, nàng bỗng phát hiện Hoa Nhược Hư đang đi về phía này, trong lòng không khỏi hân hoan, lập tức bước ra đón tiếp.

“Lâm tỷ, tỷ định ra ngoài ư?” Hoa Nhược Hư thoáng bất ngờ hỏi.

“Đúng vậy, ta đang định đi tìm người. Người theo ta ra ngoài một chút được không?” Tây Môn Lâm ngọt ngào cười đáp. Hoa Nhược Hư gật đầu đồng ý, nàng đã mười năm chưa ra ngoài rồi.

Trong thành Kim Lăng, một thiếu niên áo trắng, dáng vẻ khôi ngô và một nữ tử áo vàng, tóc trắng xinh đẹp đang cùng nhau sóng bước, hấp dẫn ánh mắt của không ít người. Sự náo nhiệt ban ngày đã qua đi, Hoa Nhược Hư trong lòng bỗng có một loại cảm giác an tĩnh trước nay chưa từng có.

“Thiếu gia!” Một thanh âm ôn nhu truyền tới, tiếp theo là một thân thể thơm mát mềm mại nhào vào người hắn.

“Tiểu Tuyết” Hoa Nhược Hư khẽ gọi một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ánh mắt vô cùng trìu mến: “Tiểu Tuyết, muội không ở cùng Nhị sư tỷ sao?” Hoa Nhược Hư từ miệng Hoa Ngọc Loan đã biết Hàm Tuyết bình yên vô sự. Bất quá lại nghĩ Hàm Tuyết đang ở bên Hoa Ngọc Phượng, nên định vào lúc đến chỗ Hoa Ngọc Phượng sẽ đồng thời gặp nàng sau.

“Thiếu gia, tiểu Tuyết không ở cùng tiểu thư nữa” Hàm Tuyết bĩu môi, làm nũng “Thiếu gia, từ nay về sau tiểu Tuyết đi theo người, người có chịu không?”

“Tiểu Tuyết, thân thể muội bây giờ có khoẻ không?” Hoa Nhược Hư nhất thời không biết trả lời thế nào, đành suy nghĩ hồi sang chuyện khác.

“Thiếu gia, muội khoẻ lại từ lâu rồi! Muội mặc kệ, dù sao từ đây về sau muội sẽ đi theo huynh mà.” Hàm Tuyết khư khư ôm lấy cánh tay Hoa Nhược Hư, đột nhiên phát hiện bên cạnh hắn còn có Tây Môn Lâm. Trên mặt liền lộ ra vẻ địch ý, đôi mắt đẹp trừng lên nhìn Tây Môn Lâm, đôi má phụng phịu quay sang Hoa Nhược Hư hỏi: “Thiếu gia, nàng ta là ai?”

“Tiểu muội muội, ta tên là Tây Môn Lâm, muội có thể gọi ta là Lâm tỷ.” Tây Môn Lâm nhìn dáng vẻ đáng yêu của Hàm Tuyết, bỗng sinh lòng yêu thích.

“Ta không phải là tiểu muội muội, ta là Hàm Tuyết, thiếu gia hay gọi ta là Tiểu Tuyết.” Hàm Tuyết có chút bất mãn nói, đột nhiên như nhớ tới cái gì, vội kéo tay Hoa Nhược Hư tiến về phía trước, miệng bảo: “Thiếu gia, muội đưa huynh đi gặp hai người nhé”

Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ đi theo Hàm Tuyết vài bước, đến trước mặt Vân thúc và Vân thẩm theo lời nàng giới thiệu, hắn cũng nhận ra hai người rất yêu quý Hàm Tuyết.

“Hoa công tử, Tiểu Tuyết ngày nào cũng nhắc tới cậu, cuối cùng cũng gặp được cậu rồi. Hy vọng công tử có thể đối đãi tốt với nó!” Vân thẩm thở dài một tiếng. Mấy ngày qua, bà đã nghe được không ít sự tình về Hoa Nhược Hư. Mặc dù bà cảm thấy Hàm Tuyết đi theo hắn quả có chút uỷ khuất, bất quá nàng đã thích hắn như vậy, bà cũng không tiện nói làm gì. Dù sao, theo quan điểm của bà, Hàm Tuyết có thể vui vẻ mới là điều quan trọng nhất.

“Hai vị tiền bối cứ yên tâm, ta sẽ chiều cố tốt cho Tiểu Tuyết” Hoa Nhược Hư gật đầu nói.

“Hoa công tử đã nói vậy, chúng ta có thể yên tâm rồi. Tiểu Tuyết, sau này nhớ về cốc thăm chúng ta nhé!” Vân thúc nhẹ thở dài, giọng nói có chút không nỡ. Trong lòng bọn họ đã xem Hàm Tuyết như là con gái ruột của mình. Bất quá họ cũng không thể mãi theo nàng được, một khi nàng đã tìm được nơi chốn, đã đến lúc bọn họ nên trở về.

Hàm Tuyết gật gật đầu, đôi mắt đẹp đọng đầy lệ hoa. Nàng đưa mắt nhìn Vân thúc và Vân thẩm dần xa khuất khỏi tầm mắt.

———— oOo ————

86. Chương 4: Giai Nhân Hữu Hỉ.

“Thiếu gia”. Hàm Tuyết yêu kiều gọi, rúc vào vòng tay Hoa Nhược Hư. Hắn bất đắc dĩ phải ôm nàng lấy nàng. Xem ra mặc dù thân thể đã tốt lên nhưng Hàm Tuyết vẫn muốn Hoa Nhược Hư phải đối đãi với nàng như trước kia.

“Thiếu gia, muội đói rồi” Hàm Tuyết nhắm mắt dựa vào lòng Hoa Nhược Hư nũng nịu.

“Lâm tử, người đã ăn gì chưa?” Hoa Nhược Hư quay đầu hỏi. Tây Môn Lâm gật gật đầu. Kỳ thật, từ lúc đi theo bọn họ cho đến bây giờ nàng đã ăn gì đâu.

Trên lầu không có nhiều khách nhân, bàn ăn của Hoa Nhược Hư khiến cho ai nấy nhìn qua đều cảm thấy kỳ quái. Một thiếu niên anh tuấn đang mớm dút cho một thiếu nữ mỹ mạo trong lòng, phía đối diện còn có một nữ tử tóc bạc.

Tây Môn Lâm có chút ngẩn ngơ nhìn Hoa Nhược Hư đang đối xử dịu dàng với Hàm Tuyết, trong lòng thầm hâm mộ.

“Hoa công tử!” Một thanh âm trầm thấp từ cửa lầu truyền đến. Hoa Nhược Hư quay đầu lại, thoáng chút kinh ngạc. Người này hẳn đã từng gặp qua vào lúc hắn bị Nam Cung Hiên Viên đánh rơi xuống núi, y chính là Lộ Vân Trường.

“Nguyên lai là Lộ trưởng lão, chẳng biết người gọi tại hạ có chuyện gì không?” Hoa Nhược Hư điềm nhiên hỏi.

“Cung chủ vì chuyện của Hoa công tử mà cơm nước chẳng màng. Nay Hoa công tử đã bình yên vô sự, chẳng lẽ không định đi gặp Cung chủ hay sao?” Lộ Trường Vân nói, thanh âm lộ vẻ bất mãn.

“Xin Lộ trưởng lão chuyển lời với Đại Nhi, nói với nàng ta không việc gì, qua mấy ngày nữa sẽ đến thăm nàng” Trong đầu Hoa Nhược Hư lại hiện lên dung nhan tuyệt trần của Đại Nhi, ngẫm nghĩ rồi nói.

“Hy vọng Hoa công tử giữ lời, lão phu xin cáo từ!” Lộ Trường Vân nói rồi xoay người bước đi.

“Thiếu gia, huynh đi gặp Tô Đại Nhi làm gì chứ?” Hàm Tuyết mắt hững hờ cất lời: “Mọi việc lần này đều do ả ta hại huynh cả!”

“Tiểu Tuyết, việc này không liên quan đến Đại Nhi đâu, muội không nên trách cô ấy!” Hoa Nhược Hư thấp giọng nói giúp Tô Đại Nhi. Kỳ thật việc này có liên quan đến nàng ấy hay không cũng khó nói, nhưng hắn biết là hắn sẽ không trách nàng.

Nghe đến tên Tô Đại Nhi, Tây Môn Lâm thoáng biến sắc, nhìn sang Hoa Nhược Hư, tựa hồ muốn nói gì đó, bất quá sau cùng lại không nói gì, tựa như có chút cố kỵ.

Tây Môn Lâm tâm trạng nặng nề, nàng đã lâu không hề nếm qua chút hương vị gì nên bây giờ vẫn cảm thấy mấy món ăn kia thật nhạt nhẽo.

“Tiểu Tuyết, muội hiện ở đâu?” Thật vất vả mới hầu hạ được tiểu bảo bối xinh đẹp này, Hoa Nhược Hư đang chuẩn bị tiễn nàng trở về.

“Thiếu gia ở đâu thì muội ở đó!” Hàm Tuyết nói xong, mặt cười đỏ ửng, giọng nói cũng trở nên lí nhí.

“Lâm tử, giờ không còn sớm nữa, chúng ta về thôi” Hoa Nhược Hư thoáng trầm ngâm bảo. Mặc dù hắn biết dẫn theo Hàm Tuyết trở về sẽ có đôi chút phiền toái, bất quá hắn cũng không muốn trái ý nàng, chủ yếu là vì hắn không muốn nàng lại xảy ra chuyện gì bất trắc.

“Tiểu Tuyết, muội trước tiên ở cùng với Nhị sư tỷ. Đợi thêm ít ngày nữa, ta sẽ rời Diệp gia tìm một chỗ khác!” Hoa Nhược Hư vừa đi vừa nói với Hàm Tuyết trong lòng mình. Hàm Tuyết có chút không vui, bất quá cũng gật đầu đồng ý. Hoa Nhược Hư thầm thở dài một hơi. Diệp gia đối với hắn đều có địch ý, lưu lại nơi này cũng không phải kế sách lâu dài.

Mấy tháng sống dưới đáy cốc làm cho tâm cảnh hắn phát sinh biến hoá không nhỏ. Cả trăm ngày sống trong cuộc sống gần như tuyệt vọng ấy, hắn nhận ra được sự quý giá của người thân. Đối với tương lai của mình, hắn cũng hiểu đã đến lúc nên hoạch định cho tốt.

Đến phòng riêng của Hoa Ngọc Phượng, Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng gõ cửa. Ban ngày kỳ thực hắn đã nhìn thấy Hoa Ngọc Phượng, nàng hiển nhiên biết hắn đã trở lại.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, gương mặt xinh như hoa của Hoa Ngọc Phượng hiện lên trước mắt Hoa Nhược Hư. Mặt nàng lộ vẻ kinh hãi pha lẫn kích động. Nhưng đến khi trông thấy Hàm Tuyết đang trong lòng hắt thì bộ dạng lại tỏ nét ưu phiền.

“Nhị sư tỷ, mấy ngày nay người có khỏe không?” Ánh mắt Hoa Nhược Hư thâm tình nhìn nàng. Cho dù có ở trước mặt người ngoài đi chăng nữa, hắt cũng không muốn che giấu tình cảm đối với nàng nữa.

“Người bình an thì ta đương nhiên rất khỏe rồi.” Hoa Ngọc Phượng si ngốc nhìn Hoa Nhược Hư, nhỏ giọng nói. Muộn thế này rồi mà nàng còn chưa đi nghỉ chính bởi hi vọng hắt sẽ tới tìm mình. Bây giờ rốt cục nàng cũng đợi được hắt rồi. Tuy rằng không phải hắt tới một mình, nhưng nàng cũng không bận tâm, quan trọng là hắt đã đến đây. Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng buông Hàm Tuyết xuống. Hàm Tuyết hết nhìn Hoa Ngọc Phượng lại nhìn sang Hoa Nhược Hư, dường như hiểu ra được điều gì, tinh ý lùi về sau mấy bước, ngấm ngấm lại chạy vụt ra khỏi cửa cài giúp then lại.

Hoa Nhược Hư nhìn hình dáng tiêu tụy của Hoa Ngọc Phượng, trong lòng dâng lên một cảm giác xót xa. Hắt nhẹ nhàng kéo nàng tới gần rồi ôm chặt lấy thân thể mềm mại ấy vào lòng.

Hoa Ngọc Phượng vui đầu thật sâu vào người hắt, lắng lắng nghe nhịp tim trước ngực. Một cảm giác thanh bình trước nay chưa từng có trào dâng khắp cõi lòng, nàng muốn cứ tựa vào người hắt như thế! Mãi mãi..... Cả đời.....

“Thời gian không còn sớm nữa, người trở về đi, sáng mai hãy tới tìm ta, ta có chuyện muốn nói với người” Hoa Ngọc Phượng chậm rãi ngẩng đầu lên, thở thẽ nói.

“Ta sẽ để Tiểu Tuyết ở lại nơi này.” Hoa Nhược Hư gật đầu nói.

Hoa Ngọc Phượng “Ừm” nhẹ một tiếng.

“Lâm tỷ, ta đưa tỷ về phòng trước!” Rời khỏi phòng Hoa Ngọc Phượng, Hoa Nhược Hư hướng về Tây Môn Lâm cất tiếng. Tây Môn Lâm vẫn không nói gì, nghe câu nói của Hoa Nhược Hư rồi chỉ gật gật đầu, lòng không hiểu đang nghĩ đến điều gì. Hoa Nhược Hư thật sự cũng có chút lo lắng cho nàng. Dù sao thì nàng đã mười năm trời không sinh hoạt ở thế giới bên ngoài, không biết nàng có thể thích ứng được hay không.

“Phải rồi Nhược Hư, vừa nãy các người có nhắc đến cái vị Tô Đại Nhi kia, cô ta có phải là Tiểu công chúa của Ma cung hay không?” Vào phòng rồi, Tây Môn Lâm đột nhiên hỏi.

“Lâm tỷ, người cũng biết Ma cung sao?” Hoa Nhược Hư thoáng ngẩng người, nhưng lại lập tức nghĩ đến nàng cũng là người trong võ lâm, biết đến Ma cung thực không có gì lạ. Có điều nàng vì sao lại biết đến Tô Đại Nhi? Mười năm trước Đại Nhi cũng chỉ mới tám tuổi mà thôi.

“Nàng ta có phải là Tiểu công chúa của Ma cung hay không?” Tây Môn Lâm hỏi lại câu hỏi ấy với vẻ gấp gáp, biểu tình trên mặt thật khác lạ.

“Lâm tỷ, Đại Nhi hiện đã là Cung chủ của Ma cung rồi!” Nhược Hư dù lòng có chút kinh ngạc nhưng cũng trả lời câu hỏi của nàng.

“Hóa ra đã là Cung chủ rồi! Thế còn mẹ của cô ta?” Tây Môn Lâm gấp gáp hỏi.

”Đệ cũng không rõ lắm! Bất quá, nghe Đại Nhi nói mẹ nàng đã mất mười năm trước rồi.” Hoa Nhược Hư dần dà phát hiện ra, Tây Môn Lâm vào mười năm trước dường như cũng không phải nhân vật tầm thường.

“Đã chết rồi ư? Sao có thể như thế được?” Tây Môn Lâm rệu rã ngồi phịch xuống bên giường, ánh mắt có phần đờ đẫn. Hoa Nhược Hư vừa định lên tiếng thì Tây Môn Lâm lại một lần nữa mở lời trước.

“Nhược Hư, người về trước đi. Ta ở nơi này không có việc gì đâu!” Dáng vẻ Tây Môn Lâm hiện giờ thực yếu đuối.

“Lâm tỷ, người hãy nghỉ ngơi cho tốt” Hoa Nhược Hư đứng lặng ra một hồi, rốt cục cũng xoay người đóng rời khỏi, tiện tay đóng cửa lại.

Dưới ánh đèn, Hoa Ngọc Loan vẫn đang si ngốc chờ đợi tình lang trở về. Nàng vừa một phen dốc sức trang điểm, thoa son trát phấn, vẽ nét môi xinh, dưới ánh đèn rực rỡ càng thêm đẹp đến nao lòng. Nữ nhân vì người mình thương mà tô điểm, à không, phải là nữ nhân vì để nhiều người thương mình nên mới điểm tô, còn Hoa Ngọc Loan nàng chỉ vì mỗi mình Hoa Nhượng Hư mà trang điểm.

“Sư tỷ!” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng bước đến, phát hiện Hoa Ngọc Loan vẫn còn chưa nghỉ ngơi. Hắn đắm đắm nhìn giai nhân trước mắt, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng nàng.

“Sư tỷ, ta cùng Lâm tỷ ra ngoài một chuyến vừa hay lại gặp Hàm Tuyết nên có chút chậm trễ” Hoa Nhượng Hư áy náy giải thích.

“Đừng nói gì cả, chỉ cần chàng trở lại là tốt lắm rồi!” Hoa Ngọc Loan nói khẽ, mặt cười nhẹ ngẩng lên, môi phát ra âm thanh dịu ngọt.

“Sư tỷ, nàng gầy đi nhiều.” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, giọng nói chan chứa vẻ yêu thương, vừa nói vừa chậm chậm cúi đầu, nhẹ nhàng đặt lên vầng trán nàng một nụ hôn tha thiết.

Rồi Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng hôn lên hàng mi nàng, chuyển dần xuống má, cuối cùng in lên đôi môi anh đào căng mọng. Hoa Ngọc Loan phát ra một tiếng kêu khẽ, hai tay quàng lấy cổ hắn. Đôi tay Hoa Nhượng Hư khẽ siết lấy vòng eo của nàng, nhẹ xóc nàng lên, càng lúc càng nhiệt liệt áp lấy môi thơm, từng bước một tiến về phía giường.

Uống cho Hoa Ngọc Loan ăn vận tỉ mỉ bao nhiêu, chốc lát sau đã bị Hoa Nhượng Hư phá hoại cả. Hoa Nhượng Hư hết như đang ôm lấy bảo bối, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, áo lụa cũng đã tháo mở quá nửa.

“Sư tỷ, mấy ngày nay ta thật sự rất nhớ nàng!” Hoa Nhượng Hư thì thào nói, cuối cùng ôm lấy nàng ghì xuống.

“Ta cũng rất nhớ chàng!” Hoa Ngọc Loan thủ thủ nói, đôi cánh tay trắng ngần đồng thời choàng đến.

Đèn khuya dậm tắt.

Trong bóng đêm, một đôi trai gái say mê kể chuyện tương tư....

“Sư đệ, không..... Không được!” Hoa Ngọc Loan tuy dịu dàng nhưng lại kiên quyết chối từ Hoa Nhượng Hư.

“Sư tỷ, ta..... ta ôm nàng thì được chứ?” Hoa Nhượng Hư hôn nhẹ lên da thịt nàng, thấp giọng hỏi.

“Sư đệ, ta..... Ta có rồi.....” Hoa Ngọc Loan thoáng ngượng ngừng nói.

“Sư tỷ, nàng có cái gì?” Hoa Nhượng Hư có chút chậm tiêu, không hiểu ra được.

“Người ta..... Người ta thật sự có rồi mà!” Hoa Ngọc Loan hết như một tiểu cô nương đang làm nũng, nghĩ rằng hắn đùa bốn nàng.

“Nhưng sư tỷ à, nàng vẫn chưa nói nàng có gì mà?” Hoa Nhượng Hư vẫn chưa rõ ý, tỏ vẻ oan uổng nói.

“Chàng..... Chàng sắp làm cha rồi!” Hoa Ngọc Loan bất ngờ nói toạc ra, hung hăng cầu Hoa Nhượng Hư một cái.

“Ui..... Thật sao? Sư tỷ, nàng nói nàng có tin vui rồi ư?” Hoa Nhượng Hư đột nhiên ôm chặt lấy nàng, giọng nói ngập tràn vui sướng.

“Chàng nhẹ nhẹ thôi!” Hoa Ngọc Loan sắc giọng, thật sự vừa rồi nàng không cho Hoa Nhượng Hư loạn động cũng vì điều này. Hoa Nhượng Hư trong lòng cao hứng, có điều hắn lại không biết rằng hắn cần phải tạ ơn đứa trẻ chưa ra đời này. Bởi nếu không có nó, Hoa Ngọc Loan có thể đã nhảy theo hắn xuống vách núi rồi. Đến lúc đó, nếu hắn vẫn chưa chết mà Ngọc Loan lại xảy ra chuyện, chỉ sợ nửa đời còn lại hắn cũng không thể nào tha thứ cho chính mình và vượt qua sự thống khổ đó được.

Hôm sau, mới sáng sớm đã có người đến gõ cửa. Hoa Nhượng Hư mặc dù đang ôm trong lòng một tấm thân mềm mại không nỡ đứng lên, nhưng cũng không còn cách nào khác phải bỏ dậy, vì hắn có thể mặc kệ mọi sự nhưng Hoa Ngọc Loan thì lại không thể không để tâm. Vừa mở cửa, hắn có chút đỏ khốc đỏ cười, bởi

người đứng ở cửa chính là Hàm Tuyết, vẻ mặt của nàng bất mãn tựa hồ trách cứ Hoa Nhược Hư mở cửa quá chậm.

“Thiếu gia, sao huynh chậm vậy chứ?” Tiểu nha đầu này quả nhiên cất tiếng cầu nhàu.

“Tiểu Tuyết à, sớm như vậy sao muội lại tới đây?” Hoa Nhược Hư trộm liếc Hoa Ngọc Loan nhưng phát hiện vẻ mặt nàng không thay đổi gì.

“Đại tiểu thư, nhị tiểu thư nói có chuyện trọng yếu muốn tìm thiếu gia, cho nên bảo muội đến mời người!” Hàm Tuyết đảo mắt cười hì hì chạy tới bên Hoa Ngọc Loan.

“Ta thấy muội muốn gặp thiếu gia thì có!” Hoa Ngọc Loan hờn trách nói, kiêu my liếc Hoa Nhược Hư một cái. Trái tim si tình của Hàm Tuyết đối với Hoa Nhược Hư ra sao nàng đã sớm biết. Bất quá với Hàm Tuyết, nàng cũng không có bất cứ ý nghĩ ghen ghét gì trong đầu, bởi nàng ta chỉ là một nha hoàn, đối với nàng cũng chẳng có uy hiếp gì.

“Hi hi, Đại tiểu thư, người thật lợi hại, loáng cái đã đoán đúng. Có điều, nhị tiểu thư đúng là có việc muốn tìm thiếu gia mà!” Hàm Tuyết chẳng những không e sợ Hoa Ngọc Loan, ngược lại còn mặt dày mày dạn thừa nhận luôn. Đụng phải một nha hoàn như vậy, Hoa Ngọc Loan quả thật cũng bó tay chẳng biết phải làm sao.

“Sư tỷ, nhị sư tỷ hôm qua đã nói rằng có việc muốn nói với ta” Hoa Nhược Hư đành phải lên tiếng, sau lại ngẫm nghĩ gì đó, liền tới bên Ngọc Loan ân cần hỏi: “Sư tỷ, có cần người tới chăm sóc nàng hay không? Nàng bây giờ cần phải bảo trọng thân thể đấy!”

“Không sao mà, chàng nhanh tới chỗ muội muội đi” Hoa Ngọc Loan trừng mắt liếc Hoa Nhược Hư, mặt hoa ửng hồng. Nàng biết hẳn vì chuyện nàng mang thai mà lo lắng.

“Sư đệ, hôm nay ta đưa người tới một nơi!” Hàm Tuyết vừa lôi Hoa Nhược Hư đến đã thấy Hoa Ngọc Phượng ăn mặc chỉnh tề, có lẽ chỉ đợi hắn đến là ra ngoài.

Hoa Nhược Hư, Ngọc Phượng cùng Hàm Tuyết ba người rời khỏi Diệp gia. Trên đường đi Hoa Ngọc Phượng chuyển hướng liên tục làm Hoa Nhược Hư chóng hết cả mặt, cuối cùng hắn phát hiện ra đường như tới lui cả buổi rồi cuộc lại vẫn còn đang ở giữa thành.

“Nhị sư tỷ, chúng ta đến đây ư? Thế này đi theo đường lớn có hơn không?” Hoa Nhược Hư nhin không được hỏi.

“Ồn rồi, đã cắt được bọn theo dõi!” Hoa Ngọc Phượng ôn nhu nói, đoạn chủ động nắm lấy tay Hoa Nhược Hư. Thân mình nhoáng lên đã chui vào một ngõ nhỏ, đó là một con đường hẻm thật yên tĩnh.

“Đến rồi!” Hoa Ngọc Phượng chợt ngừng lại trước một cánh cửa lớn đỏ sẫm.

Hoa Ngọc Phượng lẳng lặng đứng trong chốc lát. Tuy không nghe nàng nói chuyện nhưng Hoa Nhược Hư có thể thấy môi nàng đang mấp máy, hiển nhiên là đang dùng truyền âm trò chuyện cùng ai đó, trong lòng hắn không khỏi kinh ngạc.

“Đi thôi, chúng ta có thể trở về!” Qua thời gian cỡ một chén trà, Hoa Ngọc Phượng rốt cuộc cũng mở miệng nói với Hoa Nhược Hư.

“Nhị sư tỷ, chuyện này.....” Hoa Nhược Hư không khỏi bối rối.

“Trở về ta sẽ nói rõ cho người biết!” Hoa Ngọc Phượng không giải thích gì, chỉ kéo Hoa Nhược Hư bước đi. Chỉ khổ cho Hoa Nhược Hư cùng Hàm Tuyết mang về mặt khó hiểu.

———— o0o ————

87. Chương 5: Ngọc Phượng Chi Bí.

“Nhị sư tỷ, có thể nói cho ta biết chuyện này rốt cục là thế nào không?” Trở lại phòng của Hoa Ngọc Phượng, Hoa Nhược Hư cuối cùng nhin không được bật hỏi.

Hoa Ngọc Phượng chỉ lẳng lặng đứng trước cửa sổ hồi lâu vẫn không nói gì.

“Người có muốn trở thành Võ lâm đệ nhất nhân hay không?” Hoa Ngọc Phượng đột nhiên hỏi.

Hoa Nhược Hư nhất thời trầm mặc. Nếu là trước kia hẳn sẽ chẳng chút do dự trả lời là không muốn. Bất quá bây giờ, hẳn lại phát hiện chính mình đã không thể nào còn quả quyết như vậy được nữa. Mặc dù hẳn vẫn như cũ đối với địa vị trên võ lâm không có hứng thú nhưng hẳn lại nhận ra rằng hẳn cần phải có một địa vị, một địa vị thật cao để ít nhất cũng có thể ngồi ngang hàng với Thần cung, Ma cung. Nếu không, chỉ với thực lực của hẳn căn bản là không thể mang ba nữ sứ giả của Thần cung trở lại bên mình cũng như rất khó cùng Tô Đại Nhi ở một chỗ.

“Ta hiểu tính cách của ngươi. Ngươi là con người chỉ thích đàm bạc, nhưng có câu này ngươi nên biết: nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ. Từ cái ngày đầu tiên ngươi bước chân vào chốn giang hồ thì đã có vô cùng vô tận phiền toái đeo đuổi theo ngươi. Có lẽ hiện tại võ công ngươi rất cao, nhưng mà mãnh hổ nan địch quần hồ, một người không thể chống lại cả võ lâm” Hoa Ngọc Phượng thanh âm ôn nhu kèm theo vài phần bất đắc dĩ “Có lẽ ngươi không tham gia vào phân tranh võ lâm, nhưng chỉ mình Tô Đại Nhi là đã có thể cuốn ngươi vào vòng xoáy giang hồ, ngươi có thể đứng ngoài mãi được không? Trừ phi ngươi có thể mặc kệ Tô Đại Nhi. Bất quá trái tim ngươi có thể buông bỏ nàng hay không?”

“Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ!” Hoa Nhược Hư thầm thở dài một hơi. Kì thật, những điều Ngọc Phượng nói hẳn đều hiểu, đối với vấn đề này hẳn cũng không phải là chưa từng nghĩ đến. Hơn một năm lẫn lộn giang hồ cũng làm cho hẳn hiểu được rằng năng lực cá nhân dù sao cũng chỉ có hạn. Ba tháng trước, hẳn đã phải trợ mắt nhìn Tô Đại Nhi thiếu chút bị hại trong tay Thần cung, từ nay về sau hẳn thật sự không muốn gặp phải loại sự tình như vậy nữa.

“Nhị sư tỷ, ta chỉ hy vọng có đủ khả năng bảo vệ cho mọi người, Tiểu Tuyết, người, đại sư tỷ, còn có Đại Nhi các nàng. Ta thật không muốn mọi người xảy ra chuyện gì” Hoa Nhược Hư nhẹ thở dài. Kỳ thực, hẳn cũng có chút mờ mịt, sức lực một người thật quá nhỏ bé.

“Ngươi hãy suy nghĩ cho kĩ đi” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng thở dài. “Nếu ngươi muốn đứng trên đỉnh cao của võ lâm thì sức một người hiển nhiên không đủ. Bất quá, ta sẽ cố hết sức giúp ngươi. Hãy suy nghĩ cho tốt rồi tới tìm ta”.

“Nhị sư tỷ, người còn chưa nói cho ta biết sự tình hôm nay là sao”. Hoa Nhược Hư tưởng nàng đã quên liền nhắc.

“Chờ ngươi suy nghĩ cho tốt rồi tới tìm ta, khi đó ta sẽ cân nhắc xem có nên nói với ngươi hay không” Hoa Ngọc Phượng nhàn nhạt đáp lời. Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ đành lui ra ngoài, Hàm Tuyết tự nhiên là chạy theo hẳn.

“Tiểu Tuyết, mong muốn lớn nhất của muội là gì?” Hoa Nhược Hư không trở lại phòng Hoa Ngọc Loan mà dẫn Hàm Tuyết ra tản bộ tại hậu hoa viên. Hậu hoa viên, trong sắc hoa rực rỡ, Hàm Tuyết như chú chim nhỏ tựa vào người Hoa Nhược Hư, vẻ mặt thật hạnh phúc.

“Tiểu Tuyết muốn ở cùng thiếu gia” Hàm Tuyết yêu kiều nói.

“Tiểu Tuyết, muội còn ước muốn điều gì khác không?” Hoa Nhược Hư có chút cười khổ hỏi tiếp.

“Thiếu gia, mặc kệ là chuyện gì, muội cũng chỉ muốn ở cùng một chỗ với người thôi” Hàm Tuyết bủn rủn, có chút mất hứng nói.

Hoa Nhược Hư trong lòng thầm lay động, thần trí vụt trở nên sáng suốt. Đúng vậy, Tiểu Tuyết nói rất đúng, bất kể là việc gì, chỉ cần có mục tiêu, một mục tiêu mà ta muốn đạt tới, thì cho dù phải đơn độc hành động khi chưa sẵn sàng, khi không hứng thú nhưng chỉ cần nghĩ đến cái đích sau cùng kia ta vẫn sẽ có thể vui vẻ nỗ lực làm những chuyện không thích thú đó.

Đây chẳng lẽ là chỉ cầu mục đích mà không từ thủ đoạn ư? Hoa Nhược Hư khẽ thở dài, hẳn biết hẳn không có khả năng đạt tới cái cảnh giới không từ thủ đoạn này.

“Hoa đại công tử, hôm nay ngươi là đi thưởng hoa hay là thưởng mỹ nhân đây?” Một tiếng cười hì hì truyền tới. Chẳng cần quay đầu lại hẳn cũng biết là Hoa Phi Hoa đã đến.

“Thưởng cái đầu nhà ngươi!” Hàm Tuyết tức giận trừng mắt nhìn Hoa Phi Hoa. Lần trước bị hắn giễu cợt, tiểu ni tử này đến bây giờ vẫn chưa hết ầm ức.

“A, Tiểu Tuyết, ngươi rốt cuộc cũng lên làm tiểu thiếp rồi hả?” Hoa Phi Hoa cười khì khì nói.

“Ngươi,..... ngươi,...ngươi đi chết đi!” Hàm Tuyết giận xanh mặt. Nếu không phải Hoa Nhược Hư giữ lại chỉ sợ nàng đã xông vào liều mạng với Hoa Phi Hoa rồi.

“Hoa huynh, hôm nay sao lại chỉ đi một mình?” Hoa Nhược Hư biết về khoản đấu võ mồm, Hàm Tuyết khẳng định không phải là đối thủ của Hoa Phi Hoa, vội vàng nói lảng sang chuyện khác.

“Ai bảo ta cái số con rệp, không giống Hoa đại công tử ngươi luôn có mỹ nữ làm bạn a” Hoa Phi Hoa làm ra bộ dạng oán thán, rồi ngay lập tức lại bắt đầu chuyển sang trêu chọc Hàm Tuyết “Ta nói Tiểu Tuyết nè, đừng theo công tử ngươi nữa, đến với ta đi, ta cam đoan ngươi sẽ là vợ cả”.

“Hoa huynh, đừng trêu Hàm Tuyết nữa” Hoa Nhược Hư có chút cảm giác khóe cười không xong, Hoa Phi Hoa này tựa hồ đặc biệt thích trêu chọc Hàm Tuyết.

“Ta cũng không có nói giỡn nữa. Ta nói này tỷ phu đại nhân tương lai, lúc trước nghe nói ngươi gặp nạn hại tỷ tỷ ta đau khổ để tang cho ngươi, bây giờ ngươi sống sót trở về, cũng nên làm cho rõ ràng đi, tốt xấu gì cũng phải cho tỷ tỷ của ta một cái danh phận chứ” Hoa Phi Hoa nhàn nhạt giọng nói nhất thời làm Hoa Nhược Hư nghẹn họng, nhưng trong lòng lại trào lên từng trận rung động.

“Cái gì mà danh phận chứ, cũng chỉ là làm thiếp giống ta mà thôi, hừ!” Hàm Tuyết trừng mắt liếc Hoa Phi Hoa.

“Ha ha ha ha.....” Hoa Phi Hoa nhin không được bật cười nghiêng ngả. Hoa Nhược Hư miễn cưỡng cố nhịn làm mặt mày đỏ bừng cả lên. Hàm Tuyết thực sự là ngři gì nói nấy, trong lòng cũng không hề có cân nhắc gì cả.

“Không được cười! Không được cười!” Hàm Tuyết vẻ mặt ngưng ngùng ửng hồng quay sang hai người la lên.

“Ta bây giờ thực hâm mộ ngươi, phúc khí quả là tốt a!” Hoa Phi Hoa vỗ vỗ vai Hoa Nhược Hư rồi xoay người phóng đi, bên tai vẫn văng vẳng tiếng cười của hắn.

“Tiểu Tuyết, chúng ta về thôi” Hoa Nhược Hư lắc lắc đầu, khoé miệng lộ ra chút tiểu ý. Có Hàm tuyết theo bên cạnh thực đúng là thoải mái không ít a.

“Suy nghĩ tốt rồi chứ?” Hoa Ngọc Phượng thấy Hoa Nhược Hư trở lại nhanh như vậy quả thực có chút ngạc nhiên.

“Tiểu thư, thiếu gia hứa với người khác khi dễ ta!” Hàm Tuyết chạy tới bên Hoa Ngọc Phượng kể lể.

“Hai người các ngươi thế nào rồi mà bộ dạng còn như con nít vậy chứ?” Hoa Ngọc Phượng nhìn hai người có chút cảm giác vô lực. Hàm Tuyết đáng điệu cứ như một tiểu nữ hài mà Hoa Nhược Hư xem ra cũng chẳng khác là mấy.

“Tiểu Tuyết, muội tới chỗ Đại sư tỷ đi. Ta cùng Nhị sư tỷ có chút chuyện muốn bàn” Hoa Nhược Hư muốn Hàm Tuyết rời đi. Nhưng nàng không muốn đi còn dùng bộ dạng đáng thương nhìn Ngọc Phượng. “Ngươi muốn nói gì thì nói đi, Tiểu Tuyết cũng không phải người ngoài” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng nói, nhưng nét mặt lại đã thoáng phủ rắng mây hồng.

“Nhị sư tỷ, ta muốn biết hôm nay người đưa ta đến chỗ đó rốt cuộc là vì cái gì” Hoa Nhược Hư nghĩ trong này có điều bí mật, không muốn Hàm Tuyết biết nhiều quá. Không phải là hắn không tin nàng mà bởi vì Hàm Tuyết là một nữ tử thuần khiết, không biết quá nhiều sẽ tốt hơn.

“Nói như vậy, người đã quyết định?” Hoa Ngọc Phượng nhăn thần có chút sáng ngời. Mĩ mục ngưng thần nhìn Hoa Nhược Hư.

“Có những việc đã biết là chẳng thể trốn tránh thì không bằng đối mặt sớm một chút” Hoa Nhược Hư gật đầu nói.

“Người đã nghe nói qua về Vô Lâm Thư Viện chưa?” Hoa Ngọc Phượng sắc mặt dần trở nên ngưng trọng, thấp giọng nói.

Hoa Nhược Hư gật đầu. Vô Lâm Thư Viện được biết đến như một thư viện bình thường, cho tới bây giờ cũng chưa từng dính dáng vào phân tranh võ lâm. Nhưng điều kì quái chính là: Thiên bảng, Địa bảng, Nhân bảng còn có Long bảng và Phượng bảng trong chốn võ lâm đều do Vô Lâm Thư Viện công bố. Hơn nữa trong chốn giang hồ ai cũng tin tưởng vào tính chính xác của những bảng đó.

Bất quá, cho tới bây giờ cũng không ai biết Vô Lâm Thư viện tọa lạc ở địa phương nào. Chỉ biết mỗi khi phát bảng thì các nơi đều đồng thời đưa ra.

“Vô Lâm Thư Viện mặc dù nói không dính líu tới phân tranh võ lâm, nhưng trên thực tế, đối với mọi động thái trên giang hồ không ai hiểu biết rõ hơn bọn họ” Hoa Ngọc Phượng nói tiếp “Trên thực tế, Vô Lâm Thư viện là một tổ chức khổng lồ, có người trong khắp võ lâm. Nhất cử nhất động chốn võ lâm đều không thoát khỏi tầm mắt của bọn họ”.

“Nhị sư tỷ, người muốn nói, người là thành viên của Vô Lâm Thư Viện?” Hoa Nhược Hư tựa hồ có chút hiểu ra.

“Vô Lâm Thư viện là một tổ chức giang hồ, dĩ nhiên là giống những tổ chức khác, có một người chưởng quản, đó là Thư Viện Viện chủ” Hoa Ngọc Phượng tiếp tục nói.

“Nhị sư tỷ, chẳng lẽ người chính là vị Viện chủ kia?” Hoa Nhược Hư trong mắt lộ ra vài phần kinh dị.

“Không phải là ta, bất quá đó là sư phụ của ta, hơn nữa, dưới Viện chủ là ta” Hoa Ngọc Phượng chậm rãi tiến lại gần Hoa Nhược Hư. “Vô Lâm Thư viện trên thực tế là một mạng lưới tình báo khổng lồ. Mặc dù người muốn làm gì cũng chủ yếu là do người tự quyết định nhưng mà ta có thể dùng lực lượng của cả Vô Lâm Thư viện giúp người. Hôm nay ta mang người theo chính là đến báo với sư phụ, người đã đáp ứng rồi.

“Nói như vậy, nơi chúng ta đến hôm nay chính là Vô Lâm Thư viện?” Hoa Nhược Hư có chút cảm giác khó tiếp nhận. Từ nhỏ tới giờ không nghĩ đến Hoa Ngọc Phượng còn có một thân phận khác như vậy.

“Có thể nói là phải, cũng có thể xem như không phải” Hoa Ngọc Phượng lắc đầu nói. “Kỳ thật, Vô Lâm Thư viện cũng không có địa điểm cố định. Viện chủ ở nơi nào, Thư viện ở nơi đó. Các đệ tử của Thư viện cũng có những công việc riêng của bản thân, đa số bọn họ đều có gia đình của mình”.

“Thật là phức tạp” Hoa Nhược Hư thì thào nói, trong lòng có chút kì quái. Những người như vậy thế nào lại cùng một tổ chức.

“Người chưa tiếp xúc qua, tự nhiên sẽ thấy phức tạp. Bất quá mấy chuyện này người không cần lo lắng, muốn biết điều gì có thể đến tìm ta” Hoa Ngọc Phượng tựa hồ mong muốn người mình yêu thật nhanh chóng thành công.

“Nhị sư tỷ, chúng ta có nên rời khỏi đây? Tại Diệp gia, ta cảm thấy không tốt lắm” Hoa Nhược Hư nghĩ nghĩ nói.

“Ta còn phải ở lại nơi này một thời gian, dù thế nào thì ta trên danh nghĩa cũng là minh chủ của bọn họ, hơn nữa ở lại nơi này vẫn còn có điểm tốt” Hoa Ngọc Phượng có chút trầm ngâm nói “Bất quá người nên đưa tỷ tỷ cùng tiểu Tuyết rời đi trước, ta sẽ cố gắng an bài thật tốt giúp người”.

Hoa Nhược Hư gật đầu, nhưng trong lòng vẫn có chút không yên. Không biết quyết định này là đúng hay sai.

“Nhị sư tỷ, ta đi dạo một chút” Trong đầu hần chợt hiện lên một hình bóng xinh đẹp. Hần phát hiện bản thân rất muốn thấy được vẻ xúc động của nàng.

“Ta cũng muốn đi” Hàm Tuyết cứ như keo bám dính lấy hần.

“Tiểu Tuyết, muội hãy ở lại chỗ này, ta sẽ trở về nhanh thôi” Lần này Hoa Nhược Hư không đồng ý. Hắn không muốn cùng người khác đi gặp Hoa Thiên Tinh.

“Tiểu Tuyết, người ở lại đây đi, ta có chuyện muốn nói với người” Ngọc Phượng không biết là giúp Hoa Nhược Hư giải vây hay thật sự muốn nói chuyện với Hàm Tuyết.

Hàm Tuyết đành phải ở lại với vẻ thực không nguyện ý, nét mặt liền xị ra.

Hoa Nhược Hư có chút cảm giác mất mát. Trong phòng hết thấy đều như xưa nhưng điều quan trọng nhất chính là người cần gặp thì lại đã không còn ở đây nên có cảm giác không cam lòng. Hắn đã không gặp được Hoa Thiên Tinh.

“Tỷ tỷ, người ở đâu?” Hoa Nhược Hư âm thầm suy nghĩ. Hắn liếc nhìn lần cuối rồi chậm rãi xoay người lại, bất chợt một trận kinh hỉ.

Hoa Thiên Tinh vô thanh vô tức đứng ở cửa, nụ cười trong trẻo nhìn hắn.

“Tỷ tỷ, ta còn tưởng người đã đi rồi!” Hoa Nhược Hư bước tới, ôm chầm nàng vào lòng.

“Sắc lang đệ đệ, người lại chiếm tiện nghi của tỷ tỷ rồi” Hoa Thiên Tinh hì hì cười.

Hoa Nhược Hư có chút xấu hổ, đang chuẩn bị buông nàng ra nhưng lại phát hiện hai tay nàng đang ôm lấy cổ hắn, có muốn thoát cũng không được.

Hoa Thiên Tinh nhẹ nhàng dựa đầu lên vai hắn, đưa lưng về phía hắn, trên mặt lộ ra vài phần thống khổ.

“Tỷ tỷ, người vừa mới ra ngoài ư?” Hoa Nhược Hư thấp giọng nói. Vốn hắn muốn thổ lộ với Hoa Thiên Tinh thật nhiều nhưng giờ lại quên sạch cả.

“”Ta ở trong sân, ai bảo người chỉ chăm chăm chạy vào đây” Hoa Thiên Tinh cúi đầu thấp giọng nói. Hoa Nhược Hư nghĩ lại, quả thật vừa rồi hắn chỉ lo chạy tới chỗ này cũng không có chú ý trong sân có người.

“Tỷ tỷ, người làm sao vậy?” Hoa Nhược Hư đột nhiên thấy có chút không đúng. Thân thể Thiên Tinh dường như hơi run rẩy.

“Không có việc gì đâu, tỷ tỷ vẫn khỏe lắm” Hoa Thiên Tinh thanh âm có chút yếu ớt.

Hoa Nhược Hư xoay nàng lại. Rốt cuộc phát hiện vẻ mặt nàng có chút đau đớn. Trên trán còn điểm những giọt mồ hôi trong suốt, đôi mày nhíu lại.

“Tỷ tỷ,.. người, người rốt cuộc làm sao vậy? Mau nói cho ta biết đi!” Hoa Nhược Hư vội vàng hỏi, trong lòng dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt. Cho tới bây giờ chưa từng thấy Hoa Thiên Tinh có bộ dạng như thế này.

“Đệ đệ, ta, ta không sao. Người hãy ôm ta tới giường được không? Ta, ta có chút không ổn” Thanh âm Hoa Thiên Tinh thật yếu ớt, còn có vẻ hơi run rẩy.

———— oOo ————

88. Chương 6: Thiên Tinh Chi Mê.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy Hoa Thiên Tinh. Thân thể của nàng nhẹ bẫng giống như sợi bông tựa hồ không có trọng lượng gì cả, nhưng lại có thể cảm giác được vẻ mềm mại dị thường cùng với sự đàn hồi thật đáng kinh ngạc.

“Tỷ tỷ, người bây giờ cảm thấy thế nào?” Hoa Nhược Hư vô cùng cẩn thận đặt Hoa Thiên Tinh xuống giường, ân cần hỏi, trong giọng nói có vài phần lo lắng.

“Đệ đệ, ta không có việc gì đâu?” Hoa Thiên Tinh sắc mặt đã có vẻ tốt lên một chút, cất giọng mềm mại đáp, khuôn mặt vui cười vốn tái nhợt thoáng đã có vài tia huyết sắc, chính là sắc ửng hồng thẹn thùng.

“Đệ đệ, lại đây ôm lấy tỷ tỷ.” Hoa Thiên Tinh nhẹ nhàng nói, giọng nói thật từ từ, chậm rãi, cũng không hiểu là vì thẹn thùng hay là do thân thể hư nhược.

Hoa Nhược Hư thoáng do dự một chút rồi vâng lời làm theo. Hắn khẽ kháng nghiêng mình nằm xuống bên người Hoa Thiên Tinh, cánh tay dài nhẹ nhàng vòng qua ôm lấy thân hình xinh đẹp mềm mại của nàng.

Trong lòng hắn không hề có một tia dục niệm nào, chỉ có một niềm yêu thương thấm thiết cùng với sự quan tâm lo lắng sâu sắc.

“Đệ đệ à, tỷ tỷ muốn ngủ, ngươi không được lén đi ra ngoài đấy nhé.” Hoa Thiên Tinh hi hi cười, ngọc thủ mềm mại dịu dàng vuốt ve khuôn mặt tuần tú của Hoa Nhược Hư, ánh mắt phóng ra từng chùm quang mang như muốn thu hắn vào trong, tựa hồ còn ẩn chứa vài phần yêu chiều.

Hoa Nhược Hư chỉ cảm thấy bàn tay ve vuốt trên mặt mình tựa hồ có chút băng lãnh, nhưng dường như lại từ từ có cảm giác ấm dần lên, mà đầu óc hắn cũng dần trở nên mê muội, mí mắt ngày càng nặng trĩu, rốt cục đã chìm vào giấc ngủ.

Trên nét mặt Hoa Thiên Tinh lại lộ ra vẻ đau đớn, thân hình đột nhiên nhẹ nhàng ngồi dậy, chui ra khỏi vòng tay của Hoa Nhược Hư, thuận tay sục sạo trên người hắn để tìm Tinh Kiếm, rồi bóng trắng chợt lóe lên, nháy mắt đã biến mất khỏi phòng.

Ước chừng khoảng thời gian uống một chén trà nhỏ trôi qua, Hoa Thiên Tinh lại xuất hiện trong phòng, sắc mặt đã trở nên hồng nhuận, nhìn thấy Hoa Nhược Hư vẫn còn đang say ngủ mà vẻ mặt thì lộ ra nụ cười ngọt ngào, nàng lại chui vào trong lòng hắn, hết thảy đều tỏ ra giống như lúc trước.

“Sắc lang đệ đệ, ngươi thật là xấu a, nằm mơ toàn chuyện bậy bạ như vậy.” Hoa Thiên Tinh đột nhiên thì thào nói, đôi môi anh đào nhỏ xinh bỗng đưa tới gần khẽ hôn lên miệng Hoa Nhược Hư.

“Vẫn không có cảm giác gì cả, ài.” Một lát sau, Hoa Thiên Tinh cũng buông lỏng nụ hôn, miệng lầu bầu nói, trong mắt có chút mê hoặc khó hiểu, “Nhưng mà đệ đệ vì sao lại có vẻ vui sướng như vậy? Nằm mơ thấy đã chiếm tiện nghi của ta sao, hừ!” Hoa Thiên Tinh cái mũi đáng yêu cau lại, nhẹ nhàng hừ lên một tiếng.

Hoa Nhược Hư có một giấc mộng thật ngọt ngào. Trong mơ, hắn đang có hành động khinh nhờn đối với tỷ tỷ giống như thiên tiên mà trong lòng hắn vốn luôn là bất khả xâm phạm. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, trao một nụ hôn cuồng nhiệt, cảm giác đó vô cùng chân thực.

Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng Hoa Nhược Hư cũng tỉnh lại. Nhìn Hoa Thiên Tinh nằm trong lòng mình, ánh mắt sáng ngời lấp lóe, lấp lóe, bộ dáng tràn đầy sự tò mò đang nhìn hắn, sắc mặt của nàng xem ra đã khôi phục về bình thường, đôi môi đỏ mọng thật mê người đang ở gần trong gang tấc, hắn không khỏi nhớ tới nụ hôn thật là chân thực trong giấc mộng, khuôn mặt anh tuần chợt ửng đỏ không khỏi âm thầm tự mắng bản thân mình một câu rồi khẽ đưa ánh mắt rời đi, có chút không dám nhìn trực tiếp vào đôi mắt trong veo của Hoa Thiên tinh.

“Tỷ tỷ, người đã khỏe hơn chưa?” Hoa Nhược Hư quan tâm nhất đương nhiên chính là tình trạng thân thể của nàng.

“Tỷ tỷ cũng tốt hơn nhiều rồi, đệ đệ à, tối hôm qua ngươi có phải đã làm chuyện gì xấu hay không, ngủ lâu như vậy, ngươi xem, mặt trời cũng sắp xuống núi rồi đó!” Hoa Thiên Tinh cười hi hi nói. Khuôn mặt tuần tú của Hoa Nhược Hư hơi ửng hồng khẽ cười về xấu hổ, lặng thinh không đáp.

“Tỷ tỷ, chúng ta dậy đi nào.” Hoa Nhược Hư kỳ thực vẫn còn muốn hưởng thụ, ôm ấp thân thể mềm mại của Hoa Thiên Tinh, cảm giác thật là thoải mái. Nhưng mà dù sao như vậy cũng có điểm không được hợp lý với lời đã nói ra.

“Được rồi, sắc lang đệ đệ, ngươi hình như là chưa ăn gì, có phải là đói rồi không? Tỷ tỷ cùng với ngươi đi ăn cơm thôi.” Hoa Thiên Tinh gật gật đầu, suy nghĩ rồi đáp.

Bất quá, việc rời khỏi giường cũng lại tốn không ít thời gian, Hoa Thiên Tinh nói rằng: Hoa Nhược Hư đã ôm nàng ngủ cho nên cũng phải ôm nàng rời khỏi giường. Hoa Nhược Hư đương nhiên cũng chỉ còn biết làm theo. Nhưng mà lúc này Hoa Thiên Tinh tựa hồ càng tăng thêm sức hấp dẫn làm cho Hoa Nhược Hư phải vất vả một phen lòng hươu dạ vượn, miễn cưỡng mới kìm nén được, bất quá trong lòng còn có chút ý

nghĩ kỳ quái. Hắn chỉ là trong lòng tự nhủ với mình, tỷ tỷ vốn là có chút không am tường về thể sự. Hắn không khỏi miên man suy nghĩ.

Nhưng mà, Hoa Thiên Tinh có thật là không rành thể sự hay không? Có lẽ Hoa Nhược Hư chỉ có thể tự lừa gạt bản thân mình, mà thậm chí ngay cả bản thân mình cũng không lừa được.

“Tỷ tỷ, người chẳng phải là không cần ăn gì hay sao?” Hoa Nhược Hư chợt nhớ ra Hoa Thiên tinh dường như đã nói qua với hắn: nàng vốn không cần ăn gì cả, thực sự chính là không ăn những thứ đồ lửa khói của nhân gian.

“Tỷ tỷ đúng là không cần ăn, nhưng mà cũng có thể ăn được, nói thực ra tỷ tỷ chính là muốn bồi tiếp đệ đệ người ăn uống thôi mà.” Hoa Thiên Tinh nũng nịu nói.

Hoa Nhược Hư lại đi tới Phiêu Hương tửu lầu, chỉ có điều lần này lại mang đến sự ồn ào không nhỏ. Nguyên nhân đương nhiên là bởi vì Hoa Thiên Tinh.

Hoa Thiên Tinh mặc dù đã từng xuất hiện tại buổi tế điện ngày trước, nhưng mà trên thực tế thì khi đó gặp cũng không nhiều người lắm, và lại cũng chỉ là thoáng nhìn qua, mà hơn nữa lúc ấy ở tại đó quả thực có rất nhiều mỹ nữ bởi vậy cũng không phát sinh ra quá nhiều âm ỉ.

Nhưng mà lần này lại bất đồng, Hoa Thiên Tinh lúc này cùng với Hoa Nhược Hư tới ăn cơm tại tửu lầu, lại còn ngồi bên cửa sổ. Phiêu Hương tửu lầu vốn đã có tiếng là náo nhiệt. Trong tửu lầu, người ra, người vào không ít, mà trên con đường cái bên cạnh tửu lầu, người qua kẻ lại càng liên miên không dứt. Hoa Thiên Tinh vừa nhìn Hoa Nhược Hư ăn uống vừa nở nụ cười yêu kiều duyên dáng, không biết là đã hấp dẫn bao nhiêu người, trong lúc nhất thời, cánh cửa tửu lầu như có dấu hiệu sắp bị phá bung ra đến nơi.

Cũng lại nói, bất luận là tướng mạo hay phong độ của Hoa Nhược Hư đều tuyệt đối là thượng đẳng, cho dù đứng cùng một chỗ với những nữ nhân như Tô Đại Nhi cũng không có ai dám nói là không cân xứng, nhưng mà hiện tại ngồi cùng với Hoa Thiên Tinh, bản thân hắn cũng phải sinh ra một loại cảm giác tự ti mặc cảm, mà những hành động chỉ chỉ trỏ trỏ của những người kia rõ ràng đã biểu đạt ý tứ này.

Hoa Nhược Hư cả người từ trên xuống dưới đều có chút cảm giác không được tự nhiên, nhưng mà Hoa Thiên Tinh cũng không hề để ý đến một hồi sự tình như vậy, vẫn không ngừng gấp đồ ăn đưa lên miệng Hoa Nhược Hư, thoạt nhìn thật giống như một hiền thê đang hầu hạ tướng công của mình rất là bình thường, thế nhưng đã làm không ít kẻ ghen ghét đến chết đi được. Bất quá, ghen ghét thì ghen ghét mà hâm mộ thì hâm mộ, nhưng cũng không có ai dám tiến lên rước lấy phiền toái, bởi vì những tửu khách tại Phiêu Hương tửu lầu cơ bản đều là người trong võ lâm, bọn họ không biết Hoa Thiên Tinh nhưng đều nhận ra Hoa Nhược Hư, lấy phân lượng của bọn họ thì cũng không dám trêu chọc hắn.

“Hoa huynh, ta thật là vô cùng bội phục người a!” Rồi cũng có người đến gần, bất quá cũng lại là Hoa Phi Hoa và Phương Hiệp cùng với Diệp Vũ Ảnh đã ở cách không xa phía sau hắn. Hoa Phi Hoa không mời mà tự đến, đặt mông ngồi xuống ghế đối diện với Hoa Thiên Tinh, vẻ mặt mê mẩn nhìn Hoa Thiên Tinh mà miệng thì tiếp tục nói chuyện cùng với Hoa Nhược Hư, “Thật là lợi hại, người từ đâu lừa gạt đến đây một tiên tử xinh đẹp như vậy?”

Bỗng nhiên hàn quang chợt lóe lên, trên cổ Hoa Phi Hoa đã xuất hiện một lưỡi kiếm, chính là Tinh Kiếm của Hoa Nhược Hư, chỉ có điều Tinh Kiếm lại nằm trong tay Hoa Thiên Tinh.

“Tỷ tỷ, vị này Hoa Phi Hoa, Hoa huynh là một bằng hữu của ta.” Hoa Nhược Hư bị dọa đến giật nảy người, vội vàng nói.

“Hi hi, đệ đệ à, nếu hắn không phải là bằng hữu của ngươi, tỷ tỷ cũng sẽ không bỏ lưỡi kiếm khỏi cổ hắn đâu.” Hoa Thiên Tinh lại một bộ dáng tự nhiên tươi cười vô cùng xinh đẹp.

Mặc dù Hoa Thiên Tinh đã thu thanh kiếm lại nhưng Hoa Phi Hoa cũng bị dọa một phen đổ mồ hôi lạnh. Mà ở bên cạnh, Phương Hiệp cùng với Diệp Vũ Ảnh càng thêm một trận rét lạnh trong lòng. Thật là đáng sợ. Bọn họ căn bản không thấy được thể kiếm phát ra như thế nào, khi bọn họ có phản ứng thì kiếm đã kề trên cổ Hoa Phi Hoa rồi.

“Đệ đệ à, bọn họ không phải đều là bằng hữu của ngươi hay sao? Cùng đến đây ngồi đi!” Hoa Thiên Tinh liếc nhìn Phương Hiệp cùng với Diệp Vũ Ảnh rồi quay qua Hoa Nhược Hư nói.

“Phương huynh, Diệp cô nương, đã bất ngờ gặp mặt như vậy, không bằng hai vị cùng đến đây ngồi đi.” Hoa Nhược Hư trong lòng khẽ thở phào một hơi. Dù sao có mấy người cùng bị mọi người chăm chăm soi mói chung quy lại còn tốt hơn là một mình bị nhiều người như vậy giương mắt nhìn.

Ánh mắt Diệp Vũ Ảnh nhìn Hoa Nhược Hư có chút kỳ quái, nàng cũng không biết rõ trong lòng mình có cảm giác gì nữa. Lúc trước, khi biết được tin tức Hoa Nhược Hư đã chết, trong lòng nàng tựa hồ thoáng có chút mất mát, mà khi biết được hắn vẫn còn sống thì tâm tình của nàng lại có chút vui mừng. Khi lần đầu tiên gặp Hoa Nhược Hư nàng cảm thấy hắn giống như một tên quái nhân giết người máu lạnh, nhưng mà sau khi tiếp xúc nhiều hơn lại phát hiện ra hắn không phải như nàng tưởng tượng.

“Hoa huynh, biết được người không có việc gì, tại hạ thực sự cảm thấy rất vui mừng.” Phương Hiệp ngồi xuống, ánh mắt nhìn Hoa Nhược Hư tràn đầy vẻ chân thành.

“Chẳng lẽ Phương huynh không thấy tại hạ cùng với Ma cung chính là ngư tử ngư mã tầm mã, có chết cũng là xứng đáng hay sao?” Hoa Nhược Hư mỉm cười nói.

“Hoa huynh chỉ là vì Tô Đại Nhi, cũng không phải là cùng với Ma cung hòa nhau làm vậy. Hoa huynh có thể vì nữ tử trong lòng mình mà không ngại đối địch với cả võ lâm thiên hạ, đối với dũng khí đó của Hoa huynh, tại hạ bội phục không thôi.” Phương Hiệp trong lòng thoáng dâng lên một cảm giác chua xót. Hắn trót yêu một người mà lẽ ra không nên yêu. Cho tới bây giờ hắn vẫn như cũ, không có đủ dũng khí để thổ lộ. Hắn chỉ có thể dùng việc không ngừng theo đuổi võ công để kìm nén lòng mình.

“Chỉ có dũng khí không thôi thì cũng có tác dụng gì chứ?” Hoa Nhược Hư trong ánh mắt có chút mờ lung, “Trong chốn giang hồ này, chỉ có dũng khí thôi thì không đủ.”

“Hoa công tử, ngươi sao không nói với Tô Đại Nhi để cô ấy trút bỏ địch ý đối với bạch đạo đi? Nếu như vậy mà nói, người sẽ có thể cùng cô ấy mãi mãi gần gũi bên nhau rồi! Diệp Vũ Ảnh đột nhiên tiếp lời nói.

“Diệp cô nương cảm thấy điều đó có thể hay không?” Hoa Nhược Hư hiện tại đã không còn là một thiếu niên khờ dại ngày trước nữa, “Trước tiên không nói đến Đại Nhi có nguyện ý hay không, mà cho dù cô ấy có nguyện ý, thì Thần cung, còn cả thất phái tứ gia cùng với những người trong bạch đạo có bỏ qua cho cô ấy hay không? Bọn họ sẽ tin tưởng rằng Đại Nhi không đối địch với bạch đạo hay sao?”

“Diệp tiên tử, có lẽ ngươi thực sự suy nghĩ quá giản đơn rồi.” Hoa Phi Hoa đã dần dần khôi phục vẻ bình thường, có điều lại cũng không dám nhìn Hoa Thiên Tinh nữa, hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Tô Đại Nhi kia một thân năng lực vô cùng đáng sợ chỉ cần còn tồn tại, vĩnh viễn đều làm cho kẻ khác phải bất an, trừ phi...”

Hoa Phi Hoa ngừng lại không nói tiếp nữa, nhưng mà mọi người cũng đã rõ ràng ý tứ của hắn rồi, trừ phi Tô Đại Nhi chết đi, nếu không những người trong bạch đạo sẽ vẫn phòng bị với nàng, sẽ lại tìm trăm phương ngàn kế mong giết chết nàng. Đặc biệt là lần trước, sau khi Tô Đại Nhi thiếu chút nữa đã dùng Ma cầm hủy hết tất cả tinh anh của liên minh thất phái tứ gia, những người trong bạch đạo đối với nàng lại càng thêm kiêng kỵ, cũng sẽ càng muốn đưa nàng vào chỗ chết.

“Hoa huynh tai qua nạn khỏi trở về, chúng ta sẽ không nhắc tới những đề tài làm cho mọi người phải phiền não nữa, hay là bảo tiểu nhị đưa lên mấy vô rượu, coi như là vì Hoa huynh chúc mừng một chút đi.” Phương Hiệp tiếp lời, mọi người đều gật đầu. Vốn tất cả mọi người tuổi đều còn trẻ nên cảm thấy trong lòng vui vẻ vẫn tốt hơn.

Hoa Thiên Tinh từ đầu đến cuối kỳ thực không có ném qua thứ gì cả, cũng không hề uống một giọt rượu nào. Qua ba tuần rượu, Hoa Thiên Tinh đã muốn trở về, nàng tựa hồ có vẻ không thích ở cùng một chỗ với người lạ.

Đưa Hoa Thiên Tinh trở lại phòng thì cũng đã không còn sớm, Hoa Nhược Hư không thể không cáo từ rồi đi. Hắn trong lòng còn vướng mắc về Hoa Ngọc Loan, chỉ là vốn muốn hỏi Hoa Thiên Tinh một chút sự tình nhưng cuối cùng lại không hỏi, bởi vì trong thâm tâm hắn đã có quyết định. Mặc dù hắn không muốn tranh bá võ lâm nhưng vì tương lai, hắn phải cố gắng làm một số chuyện.

Trở lại Diệp gia, đi vào phòng ngủ của Hoa Ngọc Loan, không khỏi thấy nao nao, Tây Môn Lâm đang ở trong phòng, chính là đang đợi hắn trở về.

“Lâm tỷ, người tìm ta sao?” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Nhược Hư, ta,... ta có một số việc muốn nói với người.” Tây Môn Lâm nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Lâm tỷ, có chuyện gì người cứ nói ra đi.” Hoa Nhược Hư vừa nói vừa đi đến bên người Hoa Ngọc Loan, nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Hoa Ngọc Loan vốn đang rất mất hứng thú, trên nét mặt đã nhanh chóng xuất hiện nụ cười ngọt ngào.

“Người có biết Tô Mi Nhi đã chết như thế nào không?” Tây Môn Lâm cúi đầu nghĩ ngợi rồi ngẩng lên nhìn Hoa Nhược Hư hỏi.

“Tô Mi Nhi?” Hoa Nhược Hư có chút nao nao trong dạ, “Chẳng lẽ chính là mẫu thân của Tô Đại Nhi?”

“Đúng là mẫu thân của Tô Đại Nhi.” Quả nhiên bị hắn đoán ra rồi, Tây Môn Lâm lập tức nhân tiện nói bổ xung cho sáng tỏ thêm một chút.

“Lâm tỷ, ta cũng không được rõ ràng lắm, nghe Đại Nhi nói hình như là bị người của Thần cung hại chết, nhưng mà lúc bà ấy chết, Đại Nhi lại cũng không ở bên cạnh mẹ mình, nàng cũng chỉ là nghe người khác nói cho biết thôi.” Hoa Nhược Hư hồi tưởng lại một chút những điều Tô Đại Nhi nói cho hắn ngày trước rồi một lát sau cất lời.

“Người của Thần cung hại chết ư? Không có khả năng như vậy!” Tây Môn Lâm thì thào nói, rồi im lặng không nói gì hồi lâu, “Người có biết ngày bà ấy chết mười năm trước hay không?” Tây Môn Lâm đột nhiên lại hỏi.

“Lâm tỷ, ta cũng không rõ lắm, bắt quá ta có thể đi hỏi Đại Nhi một chút.” Hoa Nhược Hư đáp lời, lại có chút mơ hồ nhìn Tây Môn Lâm, “Lâm tỷ có biết mẫu thân của Tô Đại Nhi hay sao?”

“Người có biết ta vì sao bị rớt xuống vách núi kia hay không?” Tây Môn Lâm chậm rãi cất giọng u uẩn nói, “Kỳ thực ta và người cũng giống nhau, ta cũng là bị Nam Cung Hiên Viên đánh rơi xuống đó, mà nói ra có lẽ người sẽ không tin, Nam Cung Hiên Viên chính là vì Tô Mi Nhi mới đánh ta rơi xuống vách núi.” Tây Môn Lâm trong giọng nói tựa hồ có vài phần bất đắc dĩ, còn pha chút hàm ý tự giễu cợt. Nhớ tới sự tình năm đó, nàng thoáng có chút cảm giác khó tin.

“Nam Cung Hiên Viên cùng với Tô Mi Nhi có quan hệ gì không?” Hoa Nhược Hư trong lòng giật nảy.

“Người không biết sao?” Tây Môn Lâm có chút kinh ngạc nhìn Hoa Nhược Hư, “Chẳng lẽ Tô Đại Nhi không nói cho người biết cô ta chính là nhi tử của Nam Cung Hiên Viên?”

“Thì ra là như thế.” Hoa Nhược Hư cười khổ một tiếng. Trách không được hắn thường xuyên cảm thấy Nam Cung Hiên Viên đối xử với Tô Đại Nhi cũng không hoàn toàn chỉ giống như một người trưởng lão của Ma cung, lão đối với Tô Đại Nhi không phải là thực sự cung kính, hơn nữa càng không phải là thực sự phục tùng mệnh lệnh của nàng.

———— oOo ————

89. Chương 7: Yêu Nhiều Mê Tình

“Nhược Hư, ta về phòng trước. Cảm ơn người đã cho ta biết việc này” Tây Môn Lâm tựa hồ còn muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Có lẽ hiện giờ nàng chưa muốn nói ra tất cả bí mật. Hoa Nhược Hư tất nhiên cũng không cưỡng cầu nàng. Hắn gật gật đầu, nhìn nàng đi ra ngoài.

“Sư tỷ, thân thể nàng có nặng lắm không?” Tây Môn Lâm vừa ra ngoài, Hoa Nhược Hư vội hỏi thăm Hoa Ngọc Loan.

“Không sao, chỉ mới bốn tháng thôi mà” Hoa Ngọc Loan kiêu mị liếc Hoa Nhược Hư, mặt cười nhuốm đỏ, hình dáng có chút ngượng ngùng. Nàng võ công cao cường, thân thể tự nhiên tốt hơn người thường. Hơn nữa chỉ mới có thai bốn tháng cho nên bình thường cũng chưa ảnh hưởng gì, chỉ là bụng đã dần dần to ra.

“Sư tỷ, nàng ngàn vạn lần phải cẩn thận đấy!” Hoa Nhược Hư không yên tâm lắm. Người học võ đều có chút “hiếu động”, Hoa Ngọc Loan đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Yên tâm đi, không có việc gì đâu.” Hoa Ngọc Loan nũng nịu nói, đột nhiên ngữ khí biến đổi, yếu ớt hỏi: “Sư đệ này, chàng yêu hài tử hay yêu sư tỷ hơn?”

“Sư tỷ, nàng nói ngốc nghếch gì vậy? Sư tỷ nàng là quan trọng nhất. Mặc kệ thế nào thì nàng không thể gặp chuyện gì, mà ta cũng sẽ không để nàng gặp chuyện không may đâu!” Hoa Nhược Hư sưng sốt, không chút do dự nói ngay.

“Chỉ cần chàng không việc gì thì ta cũng không sao” Hoa Ngọc Loan nhẹ nhàng tựa vào lòng ngực Nhược Hư, thấp giọng nói, ngữ khí tràn ngập thâm tình. Hoa Nhược Hư trong lòng nóng lên, bất giác siết chặt lấy thân mình mềm mại của nàng.

Ban đêm, Hoa Nhược Hư ôm lấy Hoa Ngọc Loan ngủ. Trong lòng nàng có một cảm giác an tâm và tĩnh lặng chưa từng có.

o0o

Sáng sớm hôm sau, Hoa Nhược Hư lại bị đánh thức. Bất quá lần này không phải tiểu nha đầu Hàm Tuyết mà chính là Hoa Ngọc Phượng. Nguyên lai nàng đã tìm được cho Hoa Nhược Hư một tiểu trang viên. Mặc dù không lớn lắm nhưng để chứa mấy người Hoa Nhược Hư thì cũng dư sức.

Hoa Nhược Hư tự mình treo trước cửa một khối biển bài, trên là hai chữ lớn “Hoa phủ”. Từ nay về sau, nơi này chính là nhà hắn.

Hoa Ngọc Loan và Hàm Tuyết tự nhiên là vào ở tại Hoa gia, còn Tây Môn Lâm không ngờ cũng đi cùng Hoa Nhược Hư. Nàng không muốn cách hắn quá xa, nàng đối với Nhược Hư đã bắt đầu có chút cảm giác ý lại.

Hoa Ngọc Phượng vẫn ở lại Diệp gia. Tiếp tục nhiệm vụ làm Minh chủ Thất phái tứ gia của nàng.

Đối với việc Hoa Nhược Hư bỏ đi, Diệp Bất Nhị tựa hồ không tỏ thái độ gì, cũng không hề lộ diện. Chỉ có Diệp Vũ Ảnh là đến quan sát một chút, tựa hồ muốn nói gì đó nhưng rồi lại không nói ra, chỉ lẳng lặng nhìn bọn họ rời đi.

Vốn Hoa Nhược Hư muốn tìm vài nha hoàn đến chăm sóc cho Hoa Ngọc Loan, nhưng sau đó lại thôi bởi hắn hiểu hoàn cảnh nguy hiểm hiện giờ của mình. Bọn hắn bất cứ lúc nào đều có thể gặp chuyện không may, nếu tìm người không có võ công tới có thể ngược lại còn làm hại cho các nàng.

Vốn dĩ hắn muốn Hoa Thiên Tinh đến ở tại nơi này. Nhưng nàng lại không chịu, hắn cũng đành bó tay.

Qua vài ngày, mọi sắp đặt cũng đã xong. Hoa Nhược Hư bây giờ cũng xem như chính thức có một mái nhà, có thể tử, lại thêm một hài tử chưa chào đời.

o0o

“Nhược Hư” Đến tối, Hoa Nhược Hư đang muốn vào phòng Hoa Ngọc Loan thì phía sau vang đến tiếng gọi của Tây Môn Lâm.

“Lâm tỷ, có việc gì không?” Mấy ngày nay Tây Môn Lâm dường như nhốt mình trong phòng. Hơn nữa, Hoa Nhược Hư vì bận một số công việc nên cũng không gặp được nàng.

“Nhược Hư, mấy hôm nay ngươi có gặp Tô Đại Nhi không?” Tây Môn Lâm vừa hỏi vừa dùng ánh mắt mong chờ nhìn Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư thoáng giật mình rồi lắc đầu. Kỳ thật, hắn không phải không muốn gặp Đại Nhi, chỉ là có chút không dám đi. Hắn bây giờ đã hiểu rõ tình cảm của mình với nàng, hắn sợ rằng sẽ cầm lòng không

đặng. Từ ngày biết được Đại Nhi là con của Nam Cung Hiên Viên, mà họ Nam kia lại luôn muốn hấn chết đi, hấn thật không biết từ nay sẽ phải đối phó với lão như thế nào cho phải nữa.

“Khi nào người đi, đừng quên hỏi thăm giúp ta nhé?” Tây Môn Lâm có chút lo lắng nhưng cũng không tiện thúc giục Hoa Nhượng Hư.

Hoa Nhượng Hư gật gù đầu, mặc dù không rõ vì sao Tây Môn Lâm lại muốn biết đến thế, nhưng hấn có thể xác định điều đó đối với nàng là vô cùng quan trọng.

Hoa Nhượng Hư thở dài một hơi, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Hoa Ngọc Loan.

“Sư tỷ, ta muốn tới chỗ Đại Nhi một chuyến” Hoa Nhượng Hư kê căn môi nói. Sau đó lẳng lặng chờ “phán quyết” của Hoa Ngọc Loan.

“Ta đợi chàng về” Ngọc Loan khẽ “ừm” một tiếng. Sự bằng lòng dễ dàng của nàng làm Hoa Nhượng Hư có chút bất ngờ. Kỳ thật hấn không biết rằng, từ sau lần hấn xảy ra chuyện, tâm tình của Hoa Ngọc Loan đã thay đổi rất nhiều. Tuy nàng vẫn chưa dứt thói ghen tuông nhưng cũng không còn trối buộc hấn như trước kia nữa.

Hoa Nhượng Hư nhẹ hôn lên đôi môi anh đào của nàng, trong lòng có chút cảm giác áy náy. Bất quá cũng không còn cách nào khác, hấn quả thật nên đi gặp Tô Đại Nhi một chuyến.

oOo

Tô Đại Nhi vẫn vẫn ở tại hành cung của nàng, Hoa Nhượng Hư lần này trực tiếp đến tìm, xa xa đã nghe được tiếng đàn triền miên ai oán kia, chẳng phải “Đại Nhi khúc” thì là gì?

Đột nhiên, Hoa Nhượng Hư phát hiện trong lòng mình có một nỗi nhớ nhung dày đặc, khiến hấn muốn lập tức trông thấy nàng. Cước bộ liền không khỏi gấp rút hơn.

“Công tử, xin dừng bước!” Một tiếng hô vội truyền đến, Hoa Nhượng Hư trông lại thì thấy Lưu Vân đang cấp bách chạy tới.

“Công tử, người phải cẩn thận một chút. Tiểu thư có thể sẽ ngộ thương người đấy.” Lưu Vân nhìn vẻ bối rối của hấn liền vội nói.

“Lưu Vân, Đại Nhi nàng ấy làm sao vậy?” Hoa Nhượng Hư lấy làm lạ liền truy vấn.

“Công tử, từ lúc người gặp chuyện, tiểu thư trở nên hỉ nộ vô thường, không vừa ý thì ra tay đả thương người khác. Sau khi biết người còn sống, tâm tình tiểu thư mới tốt lên đôi chút.” Lưu Vân vẻ mặt u oán nhìn Hoa Nhượng Hư, tựa hồ có chút bất mãn. “Có điều vài ngày trước, tiểu thư hay tin người trở lại, vẫn trông mong người đến tìm. Nhưng công tử lại không tới khiến tiểu thư ngày càng nóng nảy, mỗi ngày đều khảy đàn, lại không cho phép bất cứ ai quấy rầy. Lần trước nếu không có Lộ Trưởng lão, tỷ tử suýt nữa đã chết về tay tiểu thư mất rồi.” Lưu Vân bộ dạng cực kỳ oan ức nói.

“Vậy người làm sao đi thông báo cho Đại Nhi đây?” Hoa Nhượng Hư trong lòng áy náy, không nghĩ rằng Đại Nhi vì hấn mà trở nên như vậy.

“Công tử, mỗi lần như thế tiểu thư đều quát mắng nô tỳ cả” Lưu Vân lắc đầu, cũng không biết phải làm thế nào báo cho Tô Đại Nhi biết việc Hoa Nhượng Hư đến đây.

Hoa Nhượng Hư trầm mặc một hồi, chợt rút thanh trúc tiêu trong lòng ra, đưa lên miệng nhẹ nhàng thổi, cũng chính là giai điệu của “Đại Nhi khúc” kia.

Tiếng đàn bên trong có chút ngập ngừng, sau lại như nước chảy mây trôi ngân vọng ra. Trong tiếng đàn rõ ràng đã giảm đi vài phần ai oán, lại thêm vào mấy phần hân hoan. “Nhượng Hư ca ca!” Tiếng đàn đột nhiên đình chỉ, Đại Nhi toàn thân áo trắng lao vội ra, ập lên người Hoa Nhượng Hư, vùi đầu thật sâu vào trong lòng hấn.

“Nhượng Hư ca, người ôm Đại Nhi vào trong đi” Tô Đại Nhi thanh âm tha thiết, tiếng còn chưa dứt, Hoa Nhượng Hư đã bế nàng lên, chậm rãi tiến vào phòng, còn Lưu Vân thì lặng lẽ lui ra ngoài.

“Nhược Hư ca, Đa Nhi múa cho huynh xem nhé được không?” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng rời khỏi lòng Nhược Hư, duyên dáng bảo.

Hoa Nhược Hư theo ý thức gật gật đầu. Hắn dường như đến tận giờ cũng không biết cự tuyệt nàng là thế nào.

Tô Đại Nhi nhẹ nhàng lay động vòng eo, mái tóc buông xõa như mây không gió mà tung bay.

Ma Vũ!

Tô Đại Nhi lần đầu tiên trước mặt người khác thi triển Ma Vũ, cũng chính là vị nam nhân ngự trị lòng mình. Kỳ thật Ma Vũ cũng chỉ là một điệu múa ưu mỹ, giống như Ma Cầm có thể đàn ra những khúc nhạc tuyệt luân. Lực sát thương của Ma Vũ hoặc Ma Cầm không nằm ở điệu múa hoặc tiếng đàn mà chính do người khởi xướng ra nó.

Tô Đại Nhi hết như một tinh linh trong đêm, từng bước nhảy nhẹ nhàng, từng thế múa ưu mỹ khiến cho Hoa Nhược Hư say mê đắm đuối. Thân thể mềm dẻo ấy bay múa, thi thoảng lại đánh mắt mỉm cười với hắn, thật khiến hắn không thể không ngất ngây.

Hai mắt nàng đen láy, phát ra thứ tình cảm sâu đậm. Đôi má phẫn kiều điểm e ấp, ửng chút ánh hồng. Vẻ đẹp thánh khiết pha chút giảo hoạt ẩn hiện trong điệu múa thanh thoát như khiến nàng tăng thêm vài phần lộng lẫy, kiều sa.

Đột nhiên nàng yêu kiều thốt lên một tiếng, đôi ngọc thon dài như mềm nhũn ra, thân thể mềm mại ngã về phía Hoa Nhược Hư. Hoa Nhược Hư cả kinh, đưa tay tiếp lấy nàng ôm vào lòng.

Tô Đại Nhi trong mắt lộ vẻ giảo hoạt, mặt lại nở nụ cười ngọt ngào, hai tay quấn lấy cổ hắn. Đôi gò má xinh đẹp của nàng đỏ bừng, đôi môi anh đào thỏ thẻ những câu dụ hoặc. Thân thể ấm áp mềm mại trong lòng hắn nhẹ nhàng xao động, sự co giãn kinh người ấy khiến cho Hoa Nhược Hư sung sướng không thôi. Hắn tình loạn ý mê, rốt cuộc cũng mạnh bạo áp lấy đôi môi anh đào của nàng.

Hoa Nhược Hư gần như tham lam mút lấy hương vị ngọt ngào từ chiếc miệng ấy. Mặc dù không phải là lần đầu tiên, nhưng mỗi lần như thế đều mang những tư vị khác nhau. Tô Đại Nhi nhiệt liệt đáp lại, thân thể mềm mại không ngừng giãy dụa, hai cơ thể ma sát nóng dần lên. Nụ hôn đơn thuần không thể thỏa mãn nhu cầu song phương, Hoa Nhược Hư dần mang Đại Nhi hướng về phía chiếc giường thơm ngát của nàng, một tay đã luồn vào lớp nội y bên trong.

Tô Đại Nhi khẽ rên lên một tiếng, hai tay càng ôm chặt lấy cổ Hoa Nhược Hư, bờ má trắng ngần hết như đoá hải đường xinh đẹp ướt át, thân thể mềm mại ngày càng nóng bỏng.

Hai người hôn nhau rồi ngã ra giường. Hoa Nhược Hư cũng không muốn áp chế lửa tình mệnh mông của mình nữa. Mặc kệ nàng là ma nữ hay yêu nữ, là Ma cung cung chủ hay tiên nữ trời cao, hắn chỉ cần biết nàng chính là Đại Nhi, là Tô Đại Nhi của Hoa Nhược Hư hắn mà thôi.

Tô Đại Nhi thốt khẽ một tiếng, trên mặt lộ ra vài phần thống khổ. Hai người rốt cuộc cũng khăng khít kết hợp với nhau, tựa như máu mủ hòa tan. Từ nay, trong thiếp có chàng, trong chàng có thiếp, cả một đời này, không xa cách không oán giận...

oOo

“Nhược Hư ca ca, huynh hối hận rồi sao?” Tô Đại Nhi bất chợt hỏi nhỏ, khắp mặt nàng như rán hồng che đỏ. Xúc cảm mạnh mẽ lúc giữa đêm đến giờ mới lắng hạ lại.

“Đại Nhi, nàng nói gì thế? Ta sao lại hối hận?” Hoa Nhược Hư ôm lấy thân hình trần trụi mềm mại của nàng, nhẹ giọng đáp.

“Nhưng Nhược Hư ca ca..... Thanh danh của Đại Nhi không tốt. Rất nhiều người bảo ta là người con gái hư hỏng, còn nói ta dâm dăng. Huynh sẽ không sợ người khác dèm pha huynh và một nữ nhân như thế ở cùng nhau hay sao?” Tô Đại Nhi vẫn nằm trên người hắn, nhẹ giọng hỏi.

“Đại Nhi, nàng đừng nói ngốc như vậy, cần gì phải để ý miệng người khác chứ!” Hoa Nhược Hư khẽ khàng hôn nàng “Đại Nhi của ta ngọc khiết băng thanh, những kẻ đó chỉ ghen ghét nàng mới nói xấu nàng thế

thôi.”

“Nhược Hư ca ca, huynh biết không? Đại Nhi rất sợ huynh bỏ rơi, không ngó ngang đến ta nữa. Lúc nghe huynh còn sống, ta thật sự cao hứng lắm, vui mừng lắm....” Tô Đại Nhi thì thảo nói rồi ngủ thiếp đi. Hoa Nhược Hư ôm lấy nàng, trong lòng dâng lên một cảm giác hạnh phúc lẫn sung sướng, vị tuyệt sắc giai nhân này rốt cuộc cũng thuộc về hắn rồi. Đột nhiên hình ảnh Hoa Ngọc Loan bỗng hiện lên trước mắt, lòng hắn chợt thấy hổ thẹn vì biết đêm nay hắn đã không có khả năng trở về!

Nhẹ nhàng vuốt ve người ngọc bên cạnh, nhìn nàng ngủ mà vẫn nở nụ cười, Hoa Nhược Hư dâng lên một cảm giác ấm áp. Mặc kệ Tô Đại Nhi đối với người khác hỉ nộ vô thường cỡ nào, mặc kệ nàng tâm ngoan thủ lạt, sát nhân như ma ra sao, trước mặt hắn nàng thủy chung vẫn là một thiếu nữ. Một thiếu nữ không mong nhận được bất cứ thứ gì từ hắn, chỉ hy vọng có được tình cảm của hắn mà thôi.

“Hoa công tử, Cung chủ đã ngủ chưa?” Đột nhiên một thanh âm truyền tới làm Hoa Nhược Hư giật mình.

“Đại Nhi đã ngủ, người là ai?” Hoa Nhược Hư truyền âm đáp lại.

Hoa công tử, lão phu Lộ Vân Trường, nếu Hoa công tử không ngại, lão phu có chuyện muốn nói với công tử!” Lộ Vân Trường tiếp tục truyền âm.

“Lộ trưởng lão xin đợi một chút!” Hoa Nhược Hư có chút miễn cưỡng buông Tô Đại Nhi trong lòng ra, mau tay lẹ chân khoắc lại quần áo, sau khi nhìn Tô Đại Nhi một chút thì xoay mình bước ra khỏi phòng.

Lộ Vân Trường trong bộ trường bào màu đen, chấp tay đứng cách đó không xa trong vườn, mỉm cười nhìn Hoa Nhược Hư.

“Lộ trưởng lão, người..... người đến đây lúc nào vậy?” Hoa Nhược Hư khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, có chút xấu hổ như kẻ trộm bị bắt quả tang.

“Hoa công tử không cần lo lắng, lão phu không phải Nam Cung trưởng lão, sẽ không chia cách uyên ương đâu” Lộ Vân Trường nửa đùa nửa thật nói.

Hoa Nhược Hư xấu hổ gượng cười, không nói thêm gì nữa.

Lộ Vân Trường lặng lẽ nhìn Hoa Nhược Hư, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc.

“Hoa công tử, lão phu nói chuyện luôn thẳng thắn, cho nên nếu có điều mạo phạm, mong công tử bỏ qua cho” Lộ Vân Trường thanh âm trở nên trầm thấp. “Thú thật, đối với người ngoài Ma cung, lão phu không có chút hảo cảm nào, sở dĩ đối đãi khách khí với Hoa công tử cũng đều vì Cung chủ mà thôi!” Lộ Vân Trường ngay thẳng thừa nhận.

“Mấy tháng trước, Hoa công tử vì Cung chủ mà không ngại đối địch với Thất phái tứ gia. Lão phu qua đó thấy được người thật lòng thật dạ yêu thương Cung chủ!” Lộ Vân Trường nói tiếp “Tuy là như thế, lão phu vẫn có một câu muốn hỏi Hoa công tử. Hy vọng công tử cho lão phu một lời hồi đáp thuyết phục”.

“Lộ trưởng lão xin cứ hỏi, tại hạ nhất định thành thật trả lời.” Hoa Nhược Hư gật đầu nói.

“Lão phu muốn hỏi Hoa công tử một câu, người có thể che chở cho Cung chủ cả đời hay không? Bất kể ngày sau phát sinh ra sự tình gì, thậm chí phải đối đầu với cả thiên hạ?” Lộ Vân Trường nhãn thần sáng quắc nhìn Hoa Nhược Hư.

“Ta tin rằng Đại Nhi dù có lỗi với cả thiên hạ cũng không có lỗi với ta. Bởi vậy, cho dù người trong thiên hạ có không tha thứ cho nàng, ta vẫn sẽ tha thứ và bảo vệ nàng!” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một lúc rồi dứt khoát nói.

90. Chương 8: Ma Cung Thần Bí

“Hy vọng Hoa công tử giữ lời” Lộ Vân Trường nhẹ thở ra một hơi, ánh mắt tràn ngập cô đơn, lại còn chất chứa một tia bi thương. Thanh âm trở nên trầm trọng: “Hoa công tử, có lẽ người không biết, các vị cung chủ của Ma cung từ trước đến nay không ai sống quá bốn mươi tuổi. Hơn nữa, họ đều vì ý ngoại mà thân

vong. Điều này dường như đã là số mệnh, một số mệnh không thể thoát khỏi, lão phu không muốn Cung chủ lại rơi vào điều này”.

Hoa Nhược Hư trong lòng vừa chấn động vừa kinh dị. Cung chủ của Ma cung lại không ai sống quá tuổi bốn mươi, hơn nữa đều là vì ý ngoại thân vong. Những lời này của Lộ Vân Trường tạo nên một đả kích không nhỏ trong lòng hắn.

“Lộ trưởng lão, chẳng lẽ bọn họ đều chết bởi tay kẻ thù hay sao?” Hoa Nhược Hư có chút thận trọng hỏi.

“Không phải, không ai có thể giết được Cung chủ Ma cung” Lộ Vân Trường lắc đầu, thanh âm tràn ngập kiêu ngạo cùng tự tin. Bất quá, sau đó liền trầm giọng “Họ đều chết do chính tay mình!”

“Mẫu thân Đại Nhi mất như thế nào?” Hoa Nhược Hư vội vàng hỏi. Hắn đột nhiên phát hiện chính mình có chút nóng vội liền cười khỏá lấp: “Lộ trưởng lão, ta nghe Đại Nhi nói mẫu thân nàng bị hại bởi tay bọn người Thần cung. Bất quá, theo lời Lộ trưởng lão thì sự việc tựa hồ không phải như thế, cho nên ta mới có chút tò mò”.

“Người đã tự sát” Lộ Vân Trường trên mặt toát ra vẻ thống khổ. “Mười năm rồi..... Ta còn nhớ rõ hôm ấy là một ngày mùa đông, khắp trời ngập tuyết trắng, còn nàng thì đã ra đi..... Trận tuyết ấy, tựa như là một lời tiễn biệt dành cho nàng vậy.” Giọng nói Lộ Vân Trường thật chậm, thật chậm. Nhớ lại tình cảnh mười năm trước, trong lòng lão vẫn tràn ngập bi thương.

“Hoa công tử, về việc này, người không cần nói với Cung chủ. Hơn nữa, tốt nhất không nên nhắc tới sự tình mẫu thân để tránh cho người khỏi thương tâm” Lộ Vân Trường chợt phát hiện chính mình có chút thất thố, lập tức khôi phục lại. Bất quá, ánh mắt nhìn Hoa Nhược Hư đã ôn hoà hơn nhiều.

Hoa Nhược Hư gật gật đầu, nhưng trong lòng không khỏi nghi hoặc. Lộ Vân Trường cùng mẫu thân Đại Nhi - Tô Mi Nhi dường như có quan hệ không hề ít.

“Lộ trưởng lão, ta có thể hỏi người một chuyện không?” Hoa Nhược Hư có chút ngập ngừng hỏi.

“Hoa công tử cứ hỏi, nể mặt Cung chủ ở trên, nếu nói được ta nhất định sẽ nói!” Lộ Vân Trường điềm nhiên đáp.

“Lộ trưởng lão sao lại quan tâm Đại Nhi như vậy?” Hoa Nhược Hư nói xong thì bình tĩnh nhìn Lộ Vân Trường.

“Ma cung Cung chủ trước nay đều là nữ nhân, bởi vì tam đại tuyệt học trấn cung đều chỉ có nữ nhân mới có thể tu luyện được.” Lộ Vân Trường trầm ngâm cả nửa ngày, rốt cuộc cũng chậm rãi lên tiếng “Mỗi vị Cung chủ đều có một vị hôn phu không công khai. Con của họ nếu là nữ thì theo họ mẹ và sẽ là Cung chủ đời tiếp theo. Nhưng nếu là con trai thì mang họ cha, hơn nữa chỉ mang thân phận là một Ma cung đệ tử bình thường, hết thảy phải dựa vào năng lực của chính mình”.

Hoa Nhược Hư tuy ần ần đoán được một ít nhưng không nói ra mà đợi Lộ Vân Trường tiếp tục.

“Có lẽ Hoa công tử lúc này đã có thể đoán được rồi. Lão phu đúng là thân huynh trưởng của Mi Nhi và là cữu cữu của Cung chủ” Lộ Vân Trường khẽ thở dài một tiếng. Việc muội muội sớm qua đời là vết thương vĩnh viễn đau nhức cả đời lão. Bây giờ lão chỉ hy vọng Đại Nhi không cán vào vết xe đổ của mẫu thân mà thôi.

Hoa Nhược Hư trong lòng thực sự khó mà bình tĩnh lại, không ngờ trong Ma cung còn có một bí mật nghiệt ngã như vậy.

“Hoa công tử, lão phu nói những điều này với người, chỉ hy vọng người đối tốt với Cung chủ” Lộ Vân Trường nhân thân sáng quắc nhìn Hoa Nhược Hư “Lai lịch của người ta không quan tâm, chỉ cần người thật tâm đối đãi với người là được. Lão phu tin tưởng người sẽ không phụ tấm chân tình của Cung chủ”.

Hoa Nhược Hư yên lặng gật đầu. Bất luận hôm nay Lộ Vân Trường có nói cho hắn nghe những điều này hay không thì hắn cũng sẽ che chở thật tốt cho Đại Nhi.

“Hoa công tử ra ngoài cũng lâu rồi, nên trở vào thì hơn” Lộ Vân Trường có chút cười nhạo, sắc mặt đã thoải mái hơn không ít, lão nói thì xong xoay người bỏ đi. Hoa Nhược Hư đứng lặng ra đây một hồi, nhớ tới Đại

Nhi liền vội vàng trở về phòng.

oOo

Tô Đại Nhi còn đương say giấc hải đường, mái tóc mềm mại như mây xoắn dài trên gối, gương mặt kiều diễm chưa phai đi nét hồng, bờ môi thoảng vương một nét cười ngọt ngào. Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng chui vào trong chăn, ôm thân thể trần ngập sức sống của nàng vào lòng.

Nắng xuân chảy qua song cửa sổ đánh thức Hoa Nhược Hư. Hắn mở mắt, trông thấy giai nhân trong lòng mình dường như vẫn đang ngủ say. Tuy nhiên, hắn chợt phát hiện lông mi của nàng nhẹ khẽ lay động, lòng thầm buồn cười hiểu được: nàng kỳ thật đã thức dậy rồi.

Ôm lấy thân thể mềm mại động lòng người, nhìn gương mặt mỹ lệ gần trong gang tấc, Hoa Nhược Hư trong lòng dần trở nên rạo rực. Hắn nhẹ nhàng ve vuốt lên từng đường cong lả lướt trên cơ thể đầy đặn của nàng, môi hôn khẽ lên vùng ngực trắng mịn, cuối cùng áp đầu vào giữa hai ngọn song phong ấy, tỉ mỉ thưởng thức.

Gương mặt Tô Đại Nhi thoảng chốc trở nên ửng hồng, đôi môi anh đào khẽ mấp máy, thấp giọng rên lên một tiếng. Nàng vốn có chút thẹn thùng nên mới giả vờ ngủ, bất quá hiện giờ thì giả vờ không nổi nữa.

“Nhược Hư ca ca, huynh xấu lắm!” Cánh tay trắng như tuyết của Tô Đại Nhi choàng tới hắn, thấp giọng ỉ ôi, thân thể mềm mại có chút cựa quậy.

Tiếng rên khe khẽ, thân hình rung động, những thứ ấy một lần nữa khơi dậy ngọn lửa tình trong lòng Hoa Nhược Hư.

Tô Đại Nhi nhẹ hô một tiếng. Vừa trở thành phụ nữ, nàng vẫn chưa quá thích nghi sự “xâm lược” của tình lang....

Buổi sớm ngày xuân, trong khuê phòng thơm ngát của Tô Đại Nhi, ý xuân càng thêm nồng đậm.

oOo

Tô Đại Nhi từ trong chăn vươn một cánh tay ra, nhẹ nhàng khảy lên vài tiếng trên phím đàn kê bên.

“Tiểu thư!” Không lâu sau, từ cửa truyền đến thanh âm của Lưu Vân khiến cho Hoa Nhược Hư hoảng hốt giật mình.

“Lưu Vân, đi chuẩn bị một ít đồ ăn sáng đưa đến phòng ta!” Tô Đại Nhi phân phó xong, Lưu Vân đáp lời, kể đó là tiếng bước chân dần đi xa. Hoa Nhược Hư cuối cùng mới thở phào một hơi, cũng may mà Lưu Vân không tiến vào.

“Nhược Hư ca ca, huynh xem ra rất hoảng sợ thì phải?” Tô Đại Nhi hi hi cười.

“Đại Nhi, chúng ta dậy thôi” Hoa Nhược Hư thấp giọng cười khổ, mặc dù có chút không muốn nhưng nếu để Lưu Vân nhìn thấy thì càng thêm xấu hổ. Có điều dường như Tô Đại Nhi lại không quan tâm đến điều này.

“Giúp ta mặc quần áo đi!” Tô Đại Nhi nũng nịu đòi, Hoa Nhược Hư đương nhiên tuân theo. Chỉ là nàng ta lúc mặc quần áo cũng không thành thật chút nào khiến cho Hoa Nhược Hư không khỏi chuốc thêm một trận rối bời nữa.

Vừa mới mặc quần áo, Tô Đại Nhi còn chưa kịp trang điểm, Lưu Vân đã tiến vào trong. Thoảng thấy quần áo xộc xệch, giường chiếu bừa bộn, có lẽ con ngọc nàng cũng biết đã xảy ra chuyện gì, mặt mày không khỏi ửng đỏ. Nàng còn ngẫu nhiên nhìn sang Hoa Nhược Hư cười trộm khiến cho hắn xấu hổ không thôi.

Tô Đại Nhi như không kiêng dè gì, an nhiên ngồi trên người Hoa Nhược Hư, muốn hắn dứt cho nàng điểm tâm. Hoa Nhược Hư chợt nhớ tới cô bé Hàm Tuyết ngày ấy, Đại Nhi lúc này dường như cũng giống hệt Hàm Tuyết vậy.

Dùng qua bữa sáng, Hoa Nhược Hư phải dùng tất cả dũng khí lớn nhất của mình mới có thể nói với Đại Nhi rằng đã đến lúc hắn nên trở về.

“Không cho huynh về, ta muốn huynh ở lại chơi với ta cơ!” Tô Đại Nhi nũng nịu, dùng dằng không chịu.

“Đại Nhi, ta vốn đáp ứng với sư tỷ sẽ trở về từ tối hôm qua. Nếu ta không về, mọi người có thể sẽ lo lắng sợ ta gặp chuyện.” Hoa Nhược Hư đành dỗ ngọt Tô Đại Nhi: “Để ta về trước, lần sau sẽ lại đến thăm muội được không nào?”

“Không được, ta không muốn huynh trở về đâu” Tô Đại Nhi vẫn không ưng thuận.

Lần này thì đúng là Hoa Nhược Hư đành bó tay, có nói thế nào Tô Đại Nhi cũng không chịu để hấn đi.

“Đại Nhi, hay là hai chúng ta cùng trở về” Bất đắc dĩ, hấn đành đưa ra một biện pháp khác.

Tô Đại Nhi nhăn nhô sáng lên, bất quá sau đó lại buồn bã, khẽ lắc đầu.

“Nhược Hư ca ca, huynh về đi, nhưng nhớ kỹ sau này phải thường xuyên đến thăm ta đó.” Tô Đại Nhi u uất nói. Kỳ thật, nàng cũng rất muốn cùng hấn trở về, tuy nhiên nàng cũng biết rằng mình không thể làm như vậy.

“Đại Nhi, nàng yên tâm đi, ta sẽ thường xuyên đến thăm nàng mà” Hoa Nhược Hư ôn nhu nói, cúi đầu hôn lên môi nàng.

oOo

“Chàng về rồi ư!” Vừa đẩy cửa phòng, Hoa Ngọc Loan vội vã ngẩng đầu lên, nói với vẻ mừng rỡ, chỉ là sắc mặt mang chút tiêu tụy.

“Sư tỷ, ta..... ta thật xin lỗi!” Hoa Nhược Hư áy náy nói.

“Thiếu gia, lần này người không đúng rồi. Đại tiểu thư đã đợi người cả đêm đó!” Một thanh âm bất mãn từ sau lưng Nhược Hư truyền tới, hấn quay lại thì bắt gặp Hàm Tuyết đang tức giận nhìn mình.

“Tiểu Tuyết, muội nói sư tỷ cả đêm không ngủ ư?” Hoa Nhược Hư hoảng hốt lấp bắp, chẳng trách sao sắc mặt của nàng lại không tốt.

“Đúng vậy!” Hàm Tuyết tức giận nói.

“Sư tỷ, sao nàng lại không chú ý thân thể vậy chứ” Hoa Nhược Hư vội đến bên Hoa Ngọc Loan, ôm lấy nàng đặt lên giường, giọng nói có chút tức giận.

“Không có việc gì đâu, người trong võ lâm chúng ta không ngủ một hôm cũng chẳng sao mà.” Hoa Ngọc Loan thấp giọng nói.

“Sư tỷ, bây giờ người không như trước kia. Vạn nhất nàng xảy ra chuyện gì thì biết làm sao?” Hoa Nhược Hư mặc dù bản thân lấy làm hổ thẹn, nhưng nghĩ đến Hoa Ngọc Loan không biết quý trọng thân thể, trong lòng khó chịu, vì thế lần đầu tiên trong đời đã nổi giận với Hoa Ngọc Loan.

“Thiếu gia, đừng nên giận như vậy nữa. Yên tâm đi, có Tiểu Tuyết ở đây, Đại tiểu thư nhất định không có việc gì đâu.” Hàm Tuyết kéo tay áo Hoa Nhược Hư, nhẹ nhàng nói: “Muội đã giúp Đại tiểu thư xem qua, cơ thể tỷ ấy không sao cả mà”.

“Muội không phải đại phu, muội xem thì có ích gì chứ!” Hoa Nhược Hư tức giận nói.

“Muội...” Hàm Tuyết vẻ mặt oan ức, muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, sau khi trừng hấn một cái liền tức giận chạy ra ngoài.

“Sư đệ, sau này ta sẽ cẩn thận hơn” Hoa Ngọc Loan nhẹ giọng nói. Đối với sự trách cứ của hấn, nàng cũng có chút bất ngờ. Dù sao tới bây giờ, nàng cũng chưa từng thấy hấn tức giận qua như vậy, bất quá trong lòng lại dâng lên một cảm giác ngọt ngào. Nàng hiểu hấn là vì quan tâm nàng nên mới như vậy, nỗi buồn bực vì hôm qua hấn không về cũng đồng thời tiêu biến đi mất.

“Sư tỷ, nàng phải ngủ một giấc thật ngon. Ta sẽ ở đây đợi nàng tỉnh lại.” Giọng nói Hoa Nhược Hư trở lại vẻ dịu dàng. Vừa rồi chỉ là nhất thời tức giận nên mới đối với Hoa Ngọc Loan tức giận như thế, bây giờ hấn đã bình tĩnh hơn ít nhiều.

Hoa Ngọc Loan “Ừm” nhẹ một tiếng, trong lòng bắt đầu hồi tưởng lại những kỷ niệm giữa hai người, mi mắt dần nặng trĩu, cuối cùng cũng thiếp đi.

oOo

Hàm Tuyết thở hổn hển chạy tới chỗ Tây Môn Lâm. Mấy ngày nay, hai người đã dần quen thuộc.

“Tiểu Tuyết, làm sao vậy, ai chọc giận người à?” Hàm Tuyết vốn bộ dạng đáng yêu, hơn nữa Tây Môn Lâm cũng không có nhiều bằng hữu nên đối với nàng tự nhiên là rất thích.

“Đều tại thiếu gia chứ ai! Xem thường người khác. Hừ, chờ khi nào người bệnh, ta sẽ trị cho người xem.” Hàm Tuyết lâu lâu nói, đột nhiên lại “A” lên một tiếng: “Không được, không được, thiếu gia không thể ngã bệnh được!”

“Tiểu Tuyết, người nói Nhược Hư đã trở về à?” Tây Môn Lâm hai mắt khê chớp.

“Đúng vậy, vừa mới trở về kia.” Hàm Tuyết gật gật đầu. Đột nhiên hường mái đầu bạc của Tây Môn Lâm hỏi “Lâm tỷ, tóc người trước giờ là như vậy ư?”

“Không đâu, sau này mới trở thành như vậy” Tây Môn Lâm lắc lắc đầu, nhớ tới cuộc sống trước kia dưới đáy vực liền không khỏi trở nên ảm đạm.

“Lâm tỷ, ta giúp tóc tỷ trở lại như xưa nhé?” Hàm Tuyết đột nhiên nhảy đến bên Tây Môn Lâm, hết như phát hiện ra bảo bối.

“Tiểu Tuyết người thật sự có thể chứ?” Tây Môn Lâm bộ dạng không quá tin tưởng, nhưng trong lòng cũng thâm kích động. Tuy nói mái đầu này không mấy ảnh hưởng đến mỹ mạo của nàng nhưng dù sao một người con gái trẻ với mái đầu bạc trắng thì cũng không ổn cho lắm.

“Lâm tỷ tỷ, ta nhất định có thể làm được. Chờ ta chữa khỏi cho tỷ, thiếu gia sẽ không xem thường ta nữa.” Hàm Tuyết dẫu môi nói, vẫn chưa thôi vẻ bất mãn với Hoa Nhược Hư.

“Tiểu Tuyết, Nhược Hư yêu quý người như thế sao lại có thể xem thường người chứ?” Tây Môn Lâm cảm thấy có chút kỳ quái.

“Cũng không hẳn thế, có điều thiếu gia luôn coi ta như một tiểu hài tử.” Hàm Tuyết nhẹ nhàng nói. “Dẫu vậy, ta chỉ muốn giúp cho thiếu gia thôi. Ta phát hiện thiếu gia kỳ thật rất vất vả, nếu ta có thể giúp thiếu gia được chút gì đó, nói không chừng thiếu gia có thể vui hơn nhiều!”

Tây Môn Lâm trong lòng chợt trầm mặc. Hàm Tuyết mặc dù hành vi xem ra có vẻ ngây thơ, nhưng lại lộ ra thâm tình đối với Hoa Nhược Hư. Nàng trong lòng thầm than, Hoa Nhược Hư rốt cuộc có mị lực gì mà lại hấp dẫn nhiều thiếu nữ mỹ lệ đến vậy? Nàng biết điều này tuyệt đối không chỉ vì diện mạo anh tuấn của hắn.

“Tiểu Tuyết, chúng ta đi gặp Nhược Hư đi” Tây Môn Lâm một lúc sau cất tiếng. Nàng biết tối qua hắn đi gặp Tô Đại Nhi, nàng hy vọng hắn có thể kể cho nàng nghe ít sự tình.

“Thiếu gia đang ở chỗ Đại tiểu thư.” Hàm Tuyết bủ môi nói, đột nhiên trên mặt lộ ra một nụ cười ngọt ngào “Dáng vẻ nổi giận của Thiếu gia kỳ thật trông rất hay a!”

Tây Môn Lâm nhất thời có cảm giác dở khóc dở cười.

“Tiểu Tuyết, có người đến!” Tây Môn Lâm đột nhiên biến sắc, bật dậy trước tiên, lướt ra ngoài cửa.

Trước cổng Hoa phủ, một đôi nam nữ trẻ tuổi ngập ngừng cả nửa ngày, rốt cục cũng tiến vào.

“Các người tìm ai?” Mới bước được hai bước đã nghe một giọng nói rõ ràng truyền tới.

91. Chương 9: Du Du Tái Hiện

“Xin hỏi Hoa công tử có đây không?” Thiếu niên thoáng sững sốt liền lên tiếng hỏi.

“Í, tỷ phu, đó có phải là Hàm Tuyết tỷ không?” Thiếu nữ kia bộ dạng tựa hồ có chút kinh ngạc.

“Các người tìm Hoa thiếu gia ư, thiếu gia đang ở bên trong.” Hàm Tuyết “a” một tiếng, chuyển sang thiếu nữ kia: “Các người biết ta sao?”

“Hàm Tuyết cô nương, tại hạ Triệu Trường Không, chúng ta đã từng gặp mặt” Triệu Trường Không nhắc lại.

“Đúng vậy, tại Lạc Dương, ta đã gặp cô nương và Hoa đại ca trên đường” Thiếu nữ tiếp lời. Nàng đúng là Hoàng Oanh Oanh, em vợ của Triệu Trường Không.

Bất quá, Hàm Tuyết đối với bọn họ một chút ấn tượng cũng không có, vẻ mặt mơ hồ.

“Triệu công tử và vị cô nương này, xin mời vào trong. Tiểu Tuyết, người đi báo cho Nhược Hư một tiếng” Thấy Hàm Tuyết còn đang mơ hồ, Tây Môn Lâm liền lên tiếng.

“Ta tên là Hoàng Oanh Oanh, vị tỷ tỷ này xin hỏi xưng hô thế nào?” Hoàng Oanh Oanh mồm miệng ngọt ngào, bất quá có chút hấp tấp.

“Ta gọi là Tây Môn Lâm, là một bằng hữu của Nhược Hư” Tây Môn Lâm hơi trầm ngâm nói. Nàng cũng không biết đối với Hoa Nhược Hư thế nào nên cứ cho là bằng hữu đi.

oOo

Hoa Nhược Hư si ngốc ngồi bên giường nhìn Hoa Ngọc Loan đang ngủ say.

Hàm Tuyết nhanh như chớp chạy đến, đẩy cửa ra vừa muốn hô lên đã bị hấn ngăn lại.

“Tiểu Tuyết, có việc gì không?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng đứng dậy, bước ra ngoài cửa hỏi.

“Thiếu gia, có người tên là Triệu Trường Không tới tìm người” Hàm Tuyết nói, cơn khó chịu lúc nãy không biết đã bay biến đâu mất.

“Tiểu Tuyết, người ở lại trông tiểu thư, ta đi xem một chút” Hoa Nhược Hư nói. Dù sao thì bằng hữu đã đến cũng phải đi gặp một chút.

“Được rồi.....” Hàm Tuyết miễn cưỡng nói.

oOo

Sau phút hàn huyên, Hoa Nhược Hư mời mọi người ngồi xuống.

“Hoa huynh, khoảng thời gian trước chúng ta ra quan ngoại nên không biết huynh xảy ra chuyện, cho tới hơn một tháng trước đây khi trở lại Trung Nguyên mới nghe được tin tức. May mắn là huynh vẫn bình an vô sự” Triệu Trường Không giọng nói có chút buồn rầu. Thế sự biến hoá thật nhanh, thực sự khó có thể tưởng tượng.

“Đa tạ Trường huynh quan tâm. Tại hạ lần này quả thật gặp được quý nhân, nên không phải Lâm tỷ cứu ta, chỉ sợ là đã không trở về được” Hoa Nhược Hư mỉm cười, nhìn Tây Môn Lâm bên cạnh nói.

“Nhược Hư, còn khách khí như vậy làm gì? Vả lại, người cũng đã cứu ta mà.” Tây Môn Lâm nhẹ nhàng nói, thanh âm động lòng người. Triệu Trường Không không khỏi cẩn thận nhìn nàng, thâm cao hững hờ thay cho Hoa Nhược Hư, cũng có chút hâm mộ. Mặc dù chỉ mới vừa gặp qua, bất quá hấn cảm giác nàng cùng Hoa Nhược Hư có quan hệ không bình thường.

“Hoa huynh, ta vốn định tới Diệp gia tìm huynh, bất quá lại nghe nói huynh đã ly khai. Chẳng lẽ Hoa huynh đã có chỗ ở nào khác?” Triệu Trường Không hỏi dò.

“Ta vốn không phải là người của liên minh Thất phái tứ gia, hơn nữa lại có quan hệ với Đại Nhị, bọn họ đã cơ bản xem ta là địch nhân. Nếu không bởi vì lần trước bị Nam Cung Hiến Viên đánh bay xuống núi, hơn nữa có quan hệ với Nhị sư tỷ, chỉ sợ bọn họ đã tới đối phó với ta rồi.” Hoa Nhược Hư cười cười nói “Triệu huynh đối với sự tình giang hồ có cảm thấy hứng thú không?”

“Hoa huynh, tục ngữ có nói ‘Ôn bằng một, đáp trả mười’, Hoa huynh đối với Triệu mô có ân, ta sẽ nhớ mãi trong lòng” Triệu Trường Không trầm giọng nói. “Ta biết Hoa huynh không để tâm, nhưng việc huynh tạo ơn mà không cần báo đáp càng khiến tại hạ kính nể. Bởi vậy, ta mặc dù đối với võ lâm phân tranh không có hứng thú, thực lực cũng có hạn, bất quá nếu Hoa huynh cần ta xin nguyện góp chút sức nhỏ”

Hoa Nhược Hư trầm ngâm nửa ngày, cũng không biết trả lời thế nào. Theo lý mà nói, hẳn quả thật cần người giúp đỡ, Nhưng về tình thì lại thấy tựa hồ không nên kéo Triệu Trường Không vào chuyện này.

“Triệu huynh, các người hiện giờ đang ở nơi nào?” Hoa Nhược Hư đột nhiên hỏi.

“Chúng ta ở tại Như Quy khách điểm trong thành. Ta cùng Oanh Oanh ở tại hai phòng ba và bốn. Chúng ta định ở lại đây ba ngày” Triệu Trường Không nhẹ thở dài một tiếng, đoạn nói “Chúng ta không quấy rầy Hoa huynh nữa, xin cáo từ”

Hoa Nhược Hư gật gật đầu im lặng. Triệu Trường Không hiểu được ý tứ của hắn, bất quá hắn cũng đã rõ ràng nói với Hoa Nhược Hư, hẳn cho mọi người ba ngày để cân nhắc. Ba ngày sau, hẳn sẽ rời Kim Lăng.

Tây Môn Lâm yên lặng nhìn Hoa Nhược Hư. Nàng muốn nói điều gì đó, bất quá cũng không nghĩ ra được phương án nào, trong lòng đành thầm thở dài, vẫn yên lặng như cũ.

“Phải rồi, Lâm tỷ, chuyện mà tỷ nhờ ta, ta đã nghe ngóng được đại khái rồi.” Hoa Nhược Hư đột nhiên sực nhớ, quay sang nói với Tây Môn Lâm.

“Thật ư? Tô Mi Nhi chết khi nào vậy?” Tây Môn Lâm vội vàng hỏi.

“Vào một ngày mùa đông cách đây mười năm, còn cụ thể thế nào thì ta cũng không rõ lắm” Hoa Nhược Hư cũng không hề hỏi đến Tô Đại Nhi, chỉ căn cứ vào những gì Lộ Vân Trường nói cho hắn biết mà kể lại.

“Mùa đông..... mùa đông.....” Tây Môn Lâm thì thào nói, thanh âm thật nhỏ đến nỗi không nghe thấy được: “Năm ấy ta bị đánh xuống vực vào mùa xuân. Chẳng lẽ... chẳng lẽ thật sự có liên quan tới ta ư?”

“Lâm tỷ, mẫu thân Đại Nhi dường như đã tự sát” Hoa Nhược Hư nhìn bộ dạng của nàng có chút không đành lòng nên nói thêm.

“Tự sát, thật sự là tự sát.....” Tây Môn Lâm nước mắt lã chã tuôn ra, thân thể khẽ run rẩy, đột nhiên nhào vào lòng Hoa Nhược Hư khóc rống lên.

Hoa Nhược Hư sửng sốt, nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể của nàng. Hắn muốn an ủi đôi câu nhưng chẳng biết phải nói gì, bởi hắn căn bản là không biết vì sao nàng lại khóc lóc thương tâm đến vậy. Điều duy nhất có thể xác định là nàng cùng Tô Mi Nhi có quan hệ.

Bất quá Tây Môn Lâm nín khóc rất nhanh, nàng thoáng ngại ngần rời khỏi người Hoa Nhược Hư.

“Nhược Hư, ta về phòng trước đây.” Tây Môn Lâm khước mắt ừng hồng, thấp giọng nói.

“Lâm tỷ, người không sao chứ?” Hoa Nhược Hư có chút lo lắng hỏi.

“Yên tâm, ta không có việc gì.” Tây Môn Lâm nói xong, vội vàng xoay người chạy về phòng.

Lâm tỷ cùng mẫu thân Đại Nhi rốt cuộc có quan hệ gì? Hoa Nhược Hư bối rối, nghĩ mãi cũng không ra. Hắn lắc lắc đầu, quyết định đi xem Ngọc Loan trước rồi tính sau.

“Hoa đại ca!” Vừa mới quay đầu, sau lưng hắn đã truyền tới một thanh âm mềm mại.

“Du Du!” Hoa Nhược Hư xoay người, kinh ngạc khi nhìn thấy cách đó không xa là một bóng hình yếu điệu màu xanh biếc.

“Hoa đại ca!” Tuyết Du Du lại gọi thêm một tiếng nữa, thân thể bay lên, nhào vào lòng Hoa Nhược Hư, ôm chặt lấy hắn.

“Du Du, sao muội lại tới đây?” Hoa Nhược Hư ôm cứng lấy nàng, dịu dàng hỏi.

“Du Du nhớ huynh thôi” Tuyết Du Du thì thào nói, vùi đầu vào ngực hắn.

“Du Du, mấy ngày nay muội có khỏe không?” Thật lâu sau, Hoa Nhược Hư mới cất tiếng hỏi.

Tuyết Du Du yên lặng không nói gì.

“Hoa đại ca, Cung chủ nói muốn gặp huynh” Tuyết Du Du trầm mặc cả nửa ngày, rốt cuộc cũng lên tiếng, nhưng giọng điệu tỏ vẻ không hề mong muốn.

“Bây giờ ư?” Hoa Nhược Hư cười khỏ hỏi lại. Cung Nhã Thiển tìm hấn khẳng định không phải chuyện tốt, nhưng hấn cũng không thể không đi.

Tuyết Du Du gật gật đầu.

“Du Du, nàng trước tiên theo ta đến đây.” Hoa Nhược Hư buông thân thể mềm mại của nàng ra, kéo tay nàng hướng về phòng.

“Thiếu gia, sao đến giờ người mới về, đại tiểu thư đã thức dậy rồi” Còn chưa đến cửa, Hàm Tuyết đã cất giọng tức giận.

“Sư tỷ, sao nàng không ngủ thêm chút nữa?” Hoa Nhược Hư buông tay Du Du, bước nhanh tới trước giường Hoa Ngọc Loan.

“Ta không ngủ được” Hoa Ngọc Loan nói với vẻ làm nũng, đột nhiên nàng trông thấy Tuyết Du Du đứng ở cửa, không khỏi có chút kinh ngạc.

“Sư tỷ, Cung Nhã Thiển của Thần cung sai Du Du Đến truyền tin, muốn ta đến gặp cô ấy, bắt quá không biết là có sự tình gì.” Hoa Nhược Hư thấy Hoa Ngọc Loan nhìn ra cửa liền vội vàng giải thích.

“Du Du ra mắt Ngọc Loan tỷ tỷ” Tuyết Du Du đột nhiên hướng sang Hoa Ngọc Loan ngọt ngào cười.

Hoa Ngọc Loan trong lòng có cảm giác không thoải mái. Nàng nhớ tới tìn vật mà nàng tặng cho Hoa Nhược Hư lại bị hấn tặng lại cho cô gái trước mắt so với nàng có có phần xinh đẹp hơn này, trong lòng tự nhiên mang ý không vui.

“Ngọc Loan tỷ tỷ, kỳ thật ngọc tiêu kia không phải Hoa đại ca tặng cho muội mà là muội lừa lấy thôi” Tuyết Du Du bước đến gần, thánh thót nói. Mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng nàng rất thông minh, biết Hoa Ngọc Loan có thành kiến sâu sắc đối với mình.

“Chuyện trước kia không nên nhắc lại làm gì” Hoa Ngọc Loan nhẹ nhàng nói, đột nhiên lại đổi đề tài: “Cô có biết Cung Nhã Thiển tìm Nhược Hư có chuyện gì không?”

“Ngọc Loan tỷ tỷ, Du Du cũng không rõ lắm. Bắt quá tỷ yên tâm, Hoa đại ca khẳng định không việc gì đâu” Tuyết Du Du ngầm nghĩ rồi nói.

“Hy vọng là như thế” Hoa Ngọc Loan lạnh lùng hừ một tiếng “Nếu sự tình như mấy tháng trước xảy ra, cho dù sư đệ có thích người bao nhiêu, ta cũng sẽ không bỏ qua cho các người đâu!”

Tuyết Du Du mặt hoa trở nên trắng bệch, cúi đầu không nói gì.

“Sư tỷ, việc đã qua rồi, ta cũng không hề trách các nàng” Nhìn bộ dáng đáng thương kia của Tuyết Du Du, Hoa Nhược Hư có chút không đành lòng.

“Cái gì mà việc đã qua rồi? Lần này chàng không sao thì thôi, nhưng nếu có chuyện, ta quyết sẽ không tha thứ cho bọn họ. Bình thường chàng xem họ như bảo bối, tới lúc đó để xem ai để ý đến chàng!” Hoa Ngọc Loan càng nói lửa giận càng bốc cao, đương nhiên sự ghen ghét của nàng cũng có nguyên nhân.

“Sư tỷ, không nên tức giận, cẩn thận ảnh hưởng đến thân thể” Hoa Nhược Hư có chút xấu hổ, cũng có chút bất đắc dĩ, đành thấp giọng khuyên nhủ Hoa Ngọc Loan.

oOo

Hoa Ngọc Loan tuy tức giận thì tức giận nhưng cũng không ngăn cản Hoa Nhược Hư đến Thần cung.

“Du Du, nàng không cần giữ trong lòng, ta thật sự không trách các nàng đâu.” Trên đường đi, Hoa Nhược Hư dịu dàng nói với Tuyết Du Du, nàng này giờ cứ một mực lặng yên thín thít.

“Hoa đại ca, Ngọc Loan tỷ nói không sai, là Du Du vô dụng” Tuyết Du Du vẫn chưa thôi ảo não, thấp giọng nói.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng khoác lấy thân thể mềm mại của nàng, hai người tựa vào nhau tiến nhanh về phía trước.

Hành cung của Thần cung ở ngoại thành tương đối bí ẩn. Nhìn bề ngoài chỉ là một chỗ rách nát, khó mà khiến người ta chú ý. Nếu không phải Tuyết Du Du dẫn đường, Hoa Nhược Hư khẳng định sẽ không nghĩ một tên tuổi lẫy lừng như Thần cung lại ở tại một nơi như vậy.

Bất quá sau khi đi vào mới phát hiện bên trong và bên ngoài quả thực là hai thế giới khác nhau. Theo một lối đi bí mật dẫn tới cung điện lớn bên dưới mặt đất, nơi ấy đèn đuốc sáng rõ, tường vách huy hoàng, biểu lộ thân phận hiển hách và cuộc sống xa hoa của chủ nhân nơi đây.

Đi vào đại sảnh dưới đất, Cung Nhã Thiển vẫn như mấy tháng trước đây, toàn thân mặc cung trang đang ngồi trên cao. Có điều, cả tòa đại sảnh rộng lớn như vậy chỉ có duy nhất một mình nàng.

“Hoa công tử, mấy tháng không gặp, tựa hồ người càng phong độ hơn xưa” Cung Nhã Thiển chọn một tư thế cực đẹp đứng lên, chậm rãi tiêu sái bước xuống, còn Tuyết Du Du thì lặng lẽ lui ra ngoài.

“Cung chủ quá khen, tại hạ hiện tại đã đến, nhưng không biết cung chủ có gì chỉ giáo?” Hoa Nhược Hư điềm tĩnh nói. Cung Nhã Thiển mặc dù xinh đẹp phi phàm, bất quá hấn đối với nàng không có hảo cảm, có lẽ nguyên nhân là vì Đại Nhi.

“Hoa công tử quá lời rồi, tiểu nữ đối với công tử có gì mà chỉ giáo chứ? Chỉ là hy vọng có thể cùng Hoa công tử tiến hành một ít hợp tác thôi.” Cung Nhã Thiển duyên dáng cười, một trận hương thơm say lòng người ủa đến.

“Cung chủ quá đề cao tại hạ rồi, tại hạ không biết có chỗ nào có thể cùng cung chủ hợp tác?” Hoa Nhược Hư tỏ vẻ khó hiểu.

“Hoa công tử có thực lực thế nào, ta đây rất rõ ràng, Hoa công tử không cần khiêm tốn thế đâu.” Cung Nhã Thiển mỉm cười “Hôm nay ta mời công tử đến đây, chỉ hy vọng Hoa công tử vì Thần cung mà xuất lực, còn bốn cung sẽ cho công tử thứ mà người muốn”

“Có lẽ phải làm Cung chủ thất vọng rồi, tại hạ chưa có ý dốc sức cho Thần cung bao giờ” Hoa Nhược Hư mỉm cười nói.

“Hoa công tử có thể vì Đại Nhi mà đối địch thiên hạ, không biết có thể vì ba vị sứ giả của bốn cung mà trợ giúp bốn cung một tay hay không?” Cung Nhã Thiển chậm rãi nói, đối với lời cự tuyệt của Hoa Nhược Hư dường như cũng không để ý gì.

“Các nàng là các nàng, Thần cung là Thần cung, tại hạ vốn không đem hai chuyện này nhập nhằng với nhau.” Hoa Nhược Hư lạnh lùng nói, Cung Nhã Thiển rõ ràng đã có ý uy hiếp hấn.

“Đệ tử thần cung một khi làm phản sẽ bị người của Thần cung truy sát, đến khi bị bắt rồi thì sẽ sống không bằng chết. Cho nên, nhiều năm như vậy trôi qua, Thần cung hầu như không có đệ tử nào dám không nghe lệnh Cung chủ.” Thanh âm của Cung Nhã Thiển đều đều, nhưng cũng chứa đựng sự tự tin mãnh liệt “Hoa công tử đến giờ còn cho rằng các nàng ấy và Thần cung có thể tách rời nhau nữa không?”

“Cung chủ không cảm thấy rằng mình đang ép người quá hay sao? Chẳng lẽ người cho rằng ta có thể vì Du Du mà đi đối phó Đại Nhi à?” Một cơn giận bất chợt nổi lên trong lòng Hoa Nhược Hư, hấn gằn giọng nói.

“Hoa công tử không cần lo lắng, ta cũng sẽ không yêu cầu công tử đi đối phó Tô Đại Nhi.” Cung Nhã Thiển mỉm cười bảo “chỉ cần Hoa công tử bằng lòng thừa nhận mình là đệ tử Thần cung là được rồi”

“Hoa công tử, người có biết vì sao bốn cung chọn Du Du tỷ làm sứ giả hay không?” Thấy Hoa Nhược Hư còn đang do dự, Cung Nhã Thiển đột nhiên hỏi tiếp.

“Cung chủ không phải đã biết rõ hay sao còn hỏi?” Hoa Nhược Hư tức giận nói.

“Chẳng lẽ Hoa công tử không phát hiện ra rằng, người dù có thế nào cũng không thể hận nàng, hơn nữa còn có cảm giác không thể rời xa nàng?” Cung Nhã Thiển khúc khích nói.

“Lời này của Cung chủ là có ý gì?” Hoa Nhược Hư chột dạ, trong lòng dậy lên một loại cảm giác bất an.

92. Chương 10: Mị Lực Thiên Sanh

“Không biết Hoa công tử có nghe nói đến mị lực chưa?” Cung Nhã Thiển mỉm cười, không đợi Hoa Nhược Hư trả lời, lại nói tiếp “Mị thuật thấp nhất chỉ dựa vào sắc đẹp và thân thể, thường gọi là ngoại mị. Ngoại mị đương nhiên cũng chia ra những cảnh giới bất đồng. Cảnh giới cao nhất chính là chỉ cần một cử chỉ động tác thôi cũng có thể mê hoặc được kẻ khác. Bất quá, còn có một cảnh giới mị thuật mà nhiều nữ tử luôn mong ước, chúng ta gọi đó là nội mị. Nữ nhân sở hữu thuật nội mị nhìn từ bên ngoài so với nữ nhân bình thường không có gì khác biệt, chỉ là khi thấy được nàng rồi sẽ dần dà phát hiện mình không thể quên được nàng, không thể ly khai nàng, nguyện ý vì nàng làm hết thảy mọi việc”

“thứ lỗi, tại hạ không có nghiên cứu qua mị thuật” Hoa Nhược Hư miệng thì đáp bừa thế nhưng trong lòng thì càng lúc càng bất an.

“Thuật nội mị ít người biết đến, Thần cung cơ hồ sở hữu tất cả điển tịch chốn võ lâm nhưng cũng không hề nhắc đến phương pháp tu luyện nội mị cụ thể” Lời này của Cung Nhã Thiển khiến Hoa Nhược Hư trút ra một hơi thở phào, bất quá câu sau lại làm tim hắn đập rộn lên “Tuy nhiên, điều khiến chúng ta cao hứng chính là bốn cung còn có Du Du tỷ”

“Du Du thì sao?” Hoa Nhược Hư rút cuộc nhin không được bật hỏi.

“Du Du tỷ trời sinh đã có sẵn mị thuật chi tướng. Chỉ cần tu luyện một chút mị thuật bình thường cũng đủ làm điên đảo chúng sinh” Cung Nhã Thiển chậm rãi nói “Ta nghĩ, Hoa công tử hiện đã minh bạch ý của ta?”

“Du Du nói thế nào cũng là Thần cung sứ giả, chẳng lẽ người cư nhiên dùng nàng đi mê hoặc người khác?” Hoa Nhược Hư cố nén giận nói.

“Hoa công tử, mặc người tin cũng được, không tin cũng được, ít nhất đến lúc này, chúng ta vẫn chưa cho Du Du tỷ tu luyện mị thuật. Bất quá, vì sự tồn vong bốn cung, đến lúc khẩn yếu quan đầu, Du Du tỷ thân là Sứ giả bốn cung, dẫu có hy sinh một chút cũng là việc nên làm.” Cung Nhã Thiển thản nhiên nói: “Nếu Hoa công tử nguyện ý quy phục bốn cung, thì Du Du tỷ tự nhiên là của người. Nhược bằng công tử không nguyện ý, thì có lẽ một ngày nào đó, người sẽ phát hiện ra rằng, nam tử khắp võ lâm đều đã trở thành bầy tôi dưới váy của nàng ta rồi.”

“Người dám!” Gương mặt tuần tú của Hoa Nhược Hư vắn vẹo, tay đã ấn lên Tình Kiếm.

“Hoa công tử, không có gì Cung Nhã Thiển ta không dám làm, ta không muốn bức người, hy vọng Hoa công tử cũng không ép ta” Cung Nhã Thiển bộ dáng không quan tâm, điềm tĩnh nói “Huống chi, Hoa công tử quy phục Thần cung, đối với người mà nói chỉ có lợi không hại”

“Cung Nhã Thiển, chẳng lẽ Thần cung các người chỉ có thể dựa vào một người nữ tử như Du Du để chống đỡ ư?” Hoa Nhược Hư cố nén lửa giận trong lòng, tạm thời không bộc phát.

“Thần cung làm gì, không cần Hoa công tử dạy bảo. Hoa công tử chỉ cần minh bạch một điều là đủ rồi: muốn có Du Du tỷ, trước tiên phải là người Thần cung” Cung Nhã Thiển lạnh lùng nói.

Hoa Nhược Hư trong lòng nộ hỏa cuồng dâng, song nhãn dần hóa hồng, quát mắt chăm chăm nhìn Cung Nhã Thiển.

“Ta tin rằng ngoài trừ Hoa công tử, tất cả nam nhân sẽ vì Du Du tỷ mà không tiếc mọi thứ. Ta cũng tin rằng, không một ai giống như công tử, chiếm được Du Du tỷ rồi mà còn có thể rời xa nàng” Cung Nhã Thiển tựa hồ vẫn không phác giác được sự biến hoá của Hoa Nhược Hư, vẫn tiếp tục gây sức ép về phía hắn.

“Du Du là của ta!” Hoa Nhược Hư bỗng điên cuồng thét lên, Tình Kiếm như chớp vẽ ra một đường kiếm. Nghĩ đến cảnh Tuyết Du Du có thể sẽ bị Cung Nhã Thiển huấn luyện thành một công cụ chuyên đi câu dẫn nam nhân, trong lòng hắn dâng lên nộ ý ngập trời.

Tình Kiếm chỉ Du Du.

Một kiếm xuất ra như lửa điện, bao hàm tất cả tình cảm của hắn dành cho Tuyết Du Du, những hẹn ước chứa chan của hắn đối với nàng.

Du Du, ta từng hứa sẽ chiếu cố cho nàng cả đời! Ta sẽ không để nàng bị kẻ này huỷ hoại đâu!

Cung Nhã Thiên trong lòng chấn kinh, nàng cảm nhận được khí thể kinh thiên trong một kiếm này. Kiếm mang lóe lên đã bức đến gần, dưới tình thế cấp bách, trường kiếm vội vàng xuất thủ. Quân lâm thiên hạ - Thần cung trần cung kiếm thuật xuất thủ. Hai kiếm tương giao, trường kiếm trong tay Cung Nhã Thiên bị chấn thành phần vụn. Cung Nhã Thiên sắc mặt đại biến, thân thể lảo không nhảy lên, rốt cuộc khó khăn lắm mới tránh khỏi một kiếm này. Bất quá kiếm uy còn sót lại cũng đã chấn nát một số ngọn đèn trong đại sảnh.

Cung Nhã Thiên mặt mày tái nhợt, không phải bởi bị thương mà là vì kinh hãi. Chẳng ngờ được, chỉ mới vài tháng không gặp, võ công của Hoa Nhược Hư đã tăng tiến tới cảnh giới này. Kiếm pháp đáng sợ như thế nàng cho đến giờ cũng chưa hề gặp qua.

“Cung Nhã Thiên, nếu ngươi dám đối đãi với Du Du như lời vừa nói, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!” Hoa Nhược Hư sau một kiếm này cũng không ra tay nữa, Tình Kiếm trở lại bao. Hắn đứng vững vàng, lạnh lùng nhìn Cung Nhã Thiên, toàn thân tản mát ra một loại khí khái ngạo nghễ thiên hạ, phong phạm trở nên vô cùng khác biệt.

“Hoa Nhược Hư, mặc dù ngươi võ công cao cường, nhưng ngươi vẫn sẽ không giết được ta đâu. Cung Nhã Thiên ta vẫn chắc chắn như cũ, ta cho ngươi ba ngày suy nghĩ thật kỹ. Nếu không, không riêng gì Du Du tỷ, cả Nguyệt tỷ cùng Mộng tỷ cũng đừng mong có thể trở lại bên cạnh ngươi!” Cung Nhã Thiên sau phút kinh hãi nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, xem ra nàng có thể gánh vác được Thần cung thì cũng không phải hạng tầm thường. Nàng bình tĩnh nói xong những lời này thì xoay người đi, thân thể loé cái đã biến mất khỏi đại sảnh.

Hoa Nhược Hư đứng xuất thần tại chỗ. Hắn rất tin tưởng vào võ công của mình, nhưng hắn cũng hiểu được lời Cung Nhã Thiên nói không sai, hắn muốn giết nàng là việc hầu như không có khả năng. Trong lòng hắn dâng lên một cơn khó chịu, năng lực một người quả thực có hạn.

“Hoa đại ca” Một thanh âm sợ hãi vang lên nơi cửa. Hoa Nhược Hư xoay người lại rồi bất chợt lướt đến, mang nàng ôm chặt vào lòng.

“Du Du, muội đi cùng ta. Yên tâm, có ta ở đây, không ai dám làm gì muội đâu!” Hoa Nhược Hư dùng ánh mắt kiên định nhìn Tuyết Du Du. Có lẽ, phải để Du Du một khắc không rời xa hắn mới là biện pháp tốt nhất.

“Hoa đại ca, Du Du không thể phản bội Thần cung!” Tuyết Du Du lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói “Hoa đại ca, huynh không cần vì Du Du mà lo lắng. Huynh phải tin tưởng Du Du, Du Du sẽ không làm điều có lỗi với huynh đâu”

“Du Du, vừa rồi muội vẫn ở bên ngoài phải không?” Hoa Nhược Hư đột nhiên hỏi. Tuyết Du Du “ừm” nhẹ một tiếng, gật đầu xác nhận.

“Du Du, muội yên tâm, ta sẽ nhanh chóng khiến Cung Nhã Thiên đồng ý cho muội trở lại bên ta. Hôm nay ta về trước, ba ngày sau sẽ trở lại nơi này, muội hãy chờ ta!” Hoa Nhược Hư nói với giọng trầm trầm. Hắn không biết Thần cung rốt cuộc đã dùng biện pháp gì để khiến đệ tử trong cung không dám chống đối, bất quá hắn cũng hiểu rằng Tuyết Du Du tuyệt đối cũng sẽ không phản bội Thần cung, ít nhất là trong lúc này, cho nên xem ra hắn phải nghĩ biện pháp khác rồi.

oOo

“Sư tỷ, người nói chúng ta làm như vậy có đúng không?” Tại một nơi bí mật, Cung Nhã Thiên đang cùng một bạch y nữ nhân che mặt nhỏ giọng trao đổi. Thanh âm của nàng có chút bối rối.

“Tiểu sư muội, chuyện này không phải do muội quyết định ư?” Bạch y nữ nhân khẽ thở dài một hơi.

“Sư tỷ, người nói ta có phải bất hiếu lắm hay không? Nương thân đã mất lâu như vậy, nhưng ta lại không thể vì người báo thù” Cung Nhã Thiên yếu ớt nói, ngữ khí tràn ngập ưu thương.

“Tiểu sư muội, muội bây giờ còn nhỏ, hướng chỉ quân tử báo thù mười năm chưa muộn, muội không cần quá nôn nóng. Muội yên tâm, chúng ta nhất định thay sư phụ báo thù” Nữ tử che mặt nói, thanh âm trầm thấp

mà kiên định, trong đôi mắt phượng đồng thời loé lên vài đạo quang mang.

“Hiện tại Ma cung, liên minh Thất phái tứ gia, còn có cả Phong trưởng lão đều nhằm vào chúng ta. Với thực lực của chúng ta bây giờ, căn bản không thể chống lại sự công kích liên hợp của bọn họ. Nhưng nếu thêm vào Hoa Nhược Hư gia nhập thì có thể gây được sự kiêng chế rất lớn với bọn họ. Bằng vào quan hệ của hắn với Tô Đại Nhi cùng Hoa Ngọc Phượng thì Ma cung và liên minh nếu muốn đối phó với chúng ta sẽ có chút vướng víu chân tay, như vậy chúng ta có thể lo đối phó với Phong trưởng lão trước. Đám phản đồ đáng chết đó, ta sẽ không bỏ qua cho bọn chúng đâu!” Cung Nhã Thiên dứt lời liền lộ ra hận ý mãnh liệt. Bọn họ phản bội Thần cung không nói, còn giết hại cả mẫu thân của nàng. Cừu hận này như xương đâm cổ họng, khiến cho nàng ăn ngủ không yên.

“Với võ công của Hoa Nhược Hư bây giờ, sợ rằng chúng ta đều không phải là đối thủ của hắn!” Nữ tử che mặt thở dài một tiếng, chậm rãi nói “Nếu hắn thực tâm nguyện ý giúp chúng ta, đối với chúng ta sẽ là một trợ lực rất lớn. Bất quá, hiện tại muốn hắn thành tâm gia nhập Thần cung chúng ta hầu như là điều không có khả năng. Bất đắc dĩ cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn của muội bây giờ mà thôi”

“Sư tỷ, người nói Hoa Nhược Hư sẽ đáp ứng chứ?” Cung Nhã Thiên có chút bất an hỏi.

“Nhược điểm lớn nhất của hắn là đa tình, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, ta nghĩ hắn sẽ phải thoả hiệp thôi” Nữ tử che mặt thoáng chút trầm ngâm, thế sự biến ảo vô thường, sự tình ba ngày sau, ai có thể hoàn toàn xác định chứ?

oOo

Hoa Nhược Hư trở lại Hoa phủ đã nửa canh giờ nhưng vẫn đứng trong sân, không trở về phòng. Hắn đi qua đi lại suy nghĩ về sự tình hôm nay. Cung Nhã Thiên mặc dù thủ đoạn hèn hạ làm hắn thực sự phẫn nộ, nhưng sau khi phẫn nộ hắn vẫn không thể không suy nghĩ nên ứng đối thế nào cho tốt.

“Sư đệ, sao chàng còn không vào?” Nghe được thanh âm ôn nhu truyền đến, Hoa Nhược Hư hồi phục thần trí, vừa xoay người lại thì phát hiện ra Hoa Ngọc Loan đã tới bên cạnh từ lúc nào.

“Sư tỷ, sao nàng lại ra ngoài?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy nàng, trên mặt lộ ra một nét cười miễn cưỡng.

“Nghe Tiểu Tuyết nói chàng đã trở lại nhưng không chịu vào trong, nên ta tới xem sao” Hoa Ngọc Loan ôn nhu nhìn hắn, đoạn tựa vào người hắn nói “Chàng không phải cùng Du Du đến Thần cung gặp Cung Nhã Thiên sao? Chàng và cô ta đã nói điều gì? Vì sao khi trở về rồi bộ dáng lại đầy tâm sự như vậy?” Hoa Ngọc Loan một hơi thắc mắc cả mấy vấn đề.

“Sư tỷ, sự tình không có gì, bên ngoài trời gió, chúng ta vào trong trước đã” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng lắc đầu, ôm lấy thắt lưng nàng chậm rãi đi vào phòng.

Hoa Nhược Hư cũng không định nói chuyện này cho Hoa Ngọc Loan, bởi hắn không muốn nàng lo lắng.

oOo

Màn đêm chậm rãi buông xuống, vào canh hai, một bóng đen quỷ mị chọt tiến vào Kim Lăng Diệp gia.

Hoa Ngọc Phượng đang chuẩn bị an giấc, đột nhiên một cơn gió nhẹ thổi đến, nàng âm thầm đề phòng. Cổ tay nhẹ lật, chân khí đã ngưng tụ trong lòng bàn tay, tùy thời đều có thể xuất ra.

“Nhị sư tỷ, là ta!” Một thanh âm trầm thấp truyền vào tai, toàn thân nàng lỏng ra, kế đó một đôi bàn tay mạnh mẽ đã ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

“Trẻ thế này rồi, ngươi còn tới làm gì? Sư tỷ có biết hay không?” Hoa Ngọc Phượng sắc mặt đỏ bừng, khẽ hỏi.

“Ta có việc muốn tìm tỷ.” Hoa Nhược Hư ôm nàng lật mình vào giường. “Người ở nơi đây luôn có kẻ giám thị ư?” Hắn vừa cảm giác được bên ngoài có người.

“Là người của Diệp Bất Nhị, không cần để ý đến ý!” Hoa Ngọc Loan nhẹ giọng nói. “Có chuyện gì nói mau đi, lát nữa đi ra nhớ cẩn thận một chút, bọn họ chắc chắn sẽ theo dõi ngươi”

“Tỷ có biết nhiều về Thần cung không?” Hoa Nhược Hư hỏi nàng, hắn muốn tìm hiểu thật nhiều về Thần cung. Biết mình biết người, có như vậy hắn mới tìm ra kế sách tốt nhất đối phó Cung Nhã Thiển.

“Thần cung tương đối thần bí, che giấu rất tốt, cho nên chúng ta cũng không biết được nhiều về bọn họ.” Hoa Ngọc Phượng ngẫm nghĩ một thoáng rồi đáp. “Ngoại trừ Thần cung Cung chủ Cung Nhã Thiển đã lộ mặt, còn có một Thánh nữ thân phận cực cao. Bất quá, cho tới bây giờ cũng chưa ai trông thấy qua chân diện mục của cô ta cả”

“Vị thánh nữ kia ta đã gặp qua, cô ta luôn mang lụa trắng che mặt” Hoa Nhược Hư có chút thất vọng, xem ra Hoa Ngọc Phượng biết cũng không nhiều lắm.

“Lụa trắng che mặt, đúng rồi, ta nhớ ra một việc” Hoa Ngọc Phượng có chút trầm ngâm nói. “Còn nhớ trước kia ta đã nói với người không? Ta vốn định tại liên minh Thất phái tứ gia tìm ra vài người có thể tin tưởng làm trợ thủ cho mình, một số người chọn lựa đã được ta điều tra qua, vốn không ai có vấn đề gì, ngoại trừ Nam Cung Phi Vân thì có đôi chút thần bí”

“Nam Cung Phi Vân ư?” Hoa Nhược Hư giật mình. Trước kia hắn vẫn muốn tìm gã ta để hỏi thăm sự tình Tiểu Nguyệt, nhưng lại không có cơ hội nào.

“Chính là hắn! Thủ hạ báo với ta, Nam Cung Phi Vân có vài lần đi gặp một nữ tử che lụa trắng vào ban đêm. Hơn nữa võ công hắn cũng rất cao, thân thủ không hấn chỉ vào hàng đệ nhị trên Long băng” Hoa Ngọc Phượng tư lự rồi tiếp “Hiện tại nghĩ lại, vị nữ tử mà hắn gặp kia rất có thể là Thần cung Thánh nữ”

“Phía các nàng không phải đã từng gặp qua Thánh nữ của Thần cung rồi hay sao? Nếu đúng như lời kể, thì người của các nàng phải nhận ra mới đúng chứ?” Hoa Nhược Hư trong lòng chấn động, chẳng lẽ Nam Cung Phi Vân cùng Thần cung có quan hệ? Bất quá nghĩ kỹ, hắn lại cảm thấy có chút không phù hợp.

“Bởi vì các giữa đệ tử của chúng ta không hề biết nhau, họ đều chia nhau đi điều tra cả, mà cái người điều tra Nam Cung Phi Vân kia lại chưa từng trông thấy qua Thánh nữ, cho nên hắn có không nhận ra cũng là bình thường” Hoa Ngọc Phượng giải thích “Về sau, ta bỗng phát hiện ra Diệp Bất Nhị sẽ không để ta tìm thân tín nữa, cho nên ta cũng ngưng việc điều tra hắn, từ đó cũng không còn quá lưu tâm”

“Chẳng lẽ Nam Cung Phi Vân cũng giống như Du Du, đều là Thần cung Sứ giả hay sao?” Hoa Nhược Hư thì thào nói.

“Người hôm nay cùng Tuyết Du Du đến Thần cung ư?” Hoa Ngọc Phượng đột nhiên hỏi.

Hoa Nhược Hư giật mình ngạc nhiên, sau đó gật gật đầu.

“Cung Nhã Thiển muốn ta gia nhập Thần cung. Nếu không..... Nếu không cô ta sẽ bắt Du Du tu luyện mật thuật” Hoa Nhược Hư đem sự tình đã trải qua kể ra toàn bộ, lúc hắn đề cập đến mật thuật, thân thể Hoa Ngọc Phượng dường như thoáng run rẩy.

93. Chương 11: Tình Lâu Sơ Hiện

“Nhị sư tỷ, Nam Cung Phi Vân còn ở nơi này không?” Hoa Nhược Hư đột nhiên hỏi.

“Y đúng ra phải còn ở Kim Lăng đấy” Hoa Ngọc Phượng ngẫm nghĩ đáp.

“Ta về trước, ngày mai sẽ lại đến tìm tỷ” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một thoáng rồi nói tiếp.

“Ngày mai thì khoan, đêm trước khi đi Thần cung một ngày người hãy đến đây, ta sẽ cho người điều tra một chút về mối quan hệ giữa Nam Cung Phi Vân và Thần cung” Hoa Ngọc Phượng lắc lắc đầu, thanh âm trở nên ôn nhu dị thường “Người phải bảo trọng, nếu có chuyện gì sẽ lại làm ta và tỷ tỷ thương tâm”

Hoa Nhược Hư tự đáy lòng dâng lên một cỗ nhiệt khí. Hắn nhìn ánh mắt hàm chứa tình cảm của Hoa Ngọc Phượng, đầu chậm chậm cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào căng mọng của nàng. Thật lâu thật lâu sau, hai người mới tách ra.

“Nhị sư tỷ, người đừng ở đây nữa, hãy cùng ta trở về đi” Hoa Nhược Hư thủ thỉ nói.

“Đợi mấy ngày nữa thôi, người còn sợ ta chạy hay sao?” Hoa Ngọc Phượng trên mặt thoáng ửng đỏ, nàng trông thấy bộ dạng Hoa Nhược Hư cứ dửng dăng, dáng vẻ bất đắc dĩ thì khẽ khàng nói “Người về trước đi, nơi này cách chỗ người không xa, nếu muốn thấy ta thì tùy lúc đều có thể đến gặp mà”

“Kẻ nào?” Hoa Nhược Hư xoay người, thân thể chợt loé, Tình Kiếm đã khoát lên cổ một người. Đó là một người thấp lùn bịt mặt, song nhãn toát ra vẻ kinh hãi. Bỗng dưng ánh mắt hắn trở nên xám xịt, Hoa Nhược Hư kinh hãi phát hiện ra người trước mặt trong nháy mắt đã hoá thành một vũng máu. Hắn căn bản là chưa kịp lật cả khăn che trên mặt của y.

Độc được thật lợi hại! Đây là cảm giác đầu tiên của Hoa Nhược Hư.

Khi trở lại Hoa phủ thì đã là canh ba. Hoa Nhược Hư nghĩ lại việc vừa rồi mà lòng vẫn rung động. Nhớ lúc Hoa Phi Mộng cùng Tô Đại Nhi trúng độc, chẳng lẽ là đều do người của Độc Môn hạ thủ? Bất quá đối với Độc Môn hắn hoàn toàn không biết gì cả, lần đầu tiên nghe được danh tự này chính là từ miệng của Diệp Vũ Ảnh.

Tuy nhiên căn cứ theo những gì Hoa Ngọc Phượng vừa nói thì kẻ theo dõi hắn là người của Diệp Bất Nhị phái tới. Diệp Bất Nhị, Diệp Vũ Ảnh, Độc Môn..... Diệp Vũ Ảnh quen biết Độc Môn, còn Diệp Bất Nhị và Độc Môn tựa hồ có quan hệ, chẳng lẽ bọn họ thật sự cùng một phe hay sao? Diệp Vũ Ảnh có thể giải được chất độc của Độc Môn, hay cô ấy quả thực là người của Độc môn? Hoa Nhược Hư trầm nghĩ, nhưng nếu quả thực như vậy, lần đó Diệp Vũ Ảnh vì có gì lại giúp Hoa Phi Mộng giải độc? Trong lúc nhất thời, Hoa Nhược Hư như chìm ngập trong sự nghi hoặc.

Trước đó không lâu, hắn và Tô Đại Nhi bị hắc y sát thủ thích sát, nhưng những kẻ ấy trên giang hồ trước giờ chưa từng xuất hiện qua. Hoa Nhược Hư ẩn ẩn cảm giác được, trong chốn giang hồ có một thế lực bí ẩn cường đại.

oOo

Rạng sáng hôm sau, Triệu Trường Không nghe tiếng đập cửa, vừa mở cửa ra đã thấy Hoa Nhược Hư đứng đó.

Triệu Trường Không một câu cũng không nói, xoay người vào trong thu thập đồ đạc, sau đó tới gõ cửa phòng Hoàng Oanh Oanh.

“Oanh Oanh, tới Hoa phủ thôi.” Triệu Trường Không điềm nhiên gọi.

Hoa Nhược Hư rất cuộc cũng hạ quyết tâm. Hắn cần có lực lượng của chính mình. Hắn không muốn bị người khác quản chế. Có lẽ sự bức bách của Cung Nhã Thiển đã làm hắn nhanh chóng ra quyết định này.

Tại Hoa phủ, Hoa Nhược Hư, Hoa Ngọc Loan, Tây Môn Lâm, Hàm Tuyết, Triệu Trường Không cùng Hoàng Oanh Oanh sáu người đang cùng nhau thương nghị. Đến lúc này, hắn cũng không muốn giấu giếm Hoa Ngọc Loan nữa.

Hoa Ngọc Loan ngồi bên cạnh Hoa Nhược Hư. Hàm Tuyết thì ôm lấy cánh tay hắn, cả Hoa Ngọc Loan bên cạnh cũng không thềm quan tâm.

“Thiếu gia, chúng ta chỉ có vài người làm sao thắng được bọn họ chứ” Hàm Tuyết đột nhiên nũng nịu nói làm Hoa Nhược Hư không khỏi cười khổ.

Hiện tại tuy nói hắn muốn thành lập thế lực riêng, nhưng mà đến lúc này mới phát hiện ra mọi thứ khó khăn hơn hắn tưởng nhiều, trước mắt là nhân lực. Trong vài người hiện tại, Hoa Ngọc Loan mặc dù võ công cao nhưng lại đang có mang. Hàm Tuyết luận về thân thủ, tuy miễn cưỡng thuộc dạng nhất lưu, nhưng cũng chỉ là hạng bình thường trong võ lâm. Còn Triệu Trường Không tuy xuất thân Thiếu Lâm nhưng võ công cũng không tính là cao lắm, Hoàng Oanh Oanh thì càng kém xa. Với Tây Môn Lâm thì hắn không chắc chắn lắm. Tính đi tính lại, người hữu dụng nhất cũng chỉ có mình hắn.

“Không có chuyện gì không làm được, chỉ cần người muốn làm” Tây Môn Lâm trên mặt lộ ra một nét cười, điềm nhiên nói.

“Có tỷ tỷ ở đây thì chuyện gì mà không làm được chứ!”. Một tiếng cười khanh khách truyền tới, trong phòng bỗng xuất hiện thêm một bạch y tiên tử.

“Tỷ tỷ, sao người lại tới nơi này?” Hoa Nhược Hư giật mình, lúc trước hần năn nỉ Hoa Thiên Tinh đến đây thì nàng không chịu, bây giờ thì lại chủ động xuất hiện.

“Không chào đón tỷ tỷ ư?” Hoa Thiên Tinh hì hì cười, cánh tay không biết làm cách nào vừa cất lên đã đem Hàm Tuyết lãng sang một bên, sau đó thuận tay kéo Hoa Nhược Hư ra, thân mật tựa vào người hần.

“Sao lại là cô chứ? Đây là chỗ của ta kia mà!” Hàm Tuyết tức giận trừng mắt nhìn Hoa Thiên Tinh.

“Hi hi, tiểu đệ đệ, nàng ấy đáng yêu quá đi!” Hoa Thiên Tinh thích thú ngắm nhìn Hàm Tuyết, nói với Hoa Nhược Hư.

“Tỷ tỷ, tiểu Tuyết, đừng đùa nữa!” Hoa Nhược Hư không thể không lên tiếng, hai người này quả thực có điểm giống nhau, đó là việc lớn có thể hoá thành nhỏ nhưng việc nhỏ cũng có thể xé cho ra to.

“Tiểu đệ đệ, đi cùng ta, tỷ tỷ sẽ dành cho ngươi một điều ngạc nhiên.” Hoa Thiên Tinh kéo Hoa Nhược Hư ra bên ngoài, sau đó lại liếc mắt qua những người khác “Các người cũng có thể đi cùng đấy!”

oOo

Một hàng sáu người tâm trạng bất đồng theo sau Thiên Tinh. Họ lục tục kéo tới trước cổng một trang viên hoa lệ, tiến vào bên trong, xuyên qua vài lần cửa, rốt cuộc cũng đến được một đại sảnh rộng lớn, chính giữa có treo hai chữ lớn: “Tinh Lâu”

“Tỷ tỷ, đây là nơi nào?” Hoa Nhược Hư trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Hoa Thiên Tinh không nói gì, đột nhiên nhẹ nhàng vỗ tay mấy cái. Vô số bóng trắng bỗng nhiên xuất hiện đầy đại sảnh. Nhìn kĩ, có thể thấy họ đều là những nam nữ tuổi còn trẻ. Mỗi người đều mang bên mình một thanh kiếm đáng vẻ thoạt trông hệt như Tinh Kiếm.

“Tham kiến tiểu thư!” Tất cả mọi người đều quỳ xuống.

“Đứng lên đi!” Hoa Thiên Tinh thản nhiên nói. “Từ nay về sau, Hoa Nhược Hư đệ đệ ta sẽ là Lâu chủ của các ngươi, các ngươi phải phục tùng mệnh lệnh người. Rõ chưa!”

“Vâng, tiểu thư!”

“Tốt lắm, các ngươi lui xuống luyện kiếm cho tốt đi” Thanh âm Thiên Tinh trở nên nhu hoà đi nhiều.

Tất cả đám nam nữ áo trắng liền nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.

Mọi người không ai nói gì, tất cả đều nhìn Hoa Nhược Hư. Bọn họ đều không quen biết Hoa Thiên Tinh, cho nên rất muốn hỏi hần sự tình như vậy là sao.

“Tỷ tỷ, chuyện này rốt cục là thế nào?” Hoa Nhược Hư hít sâu một hơi, miễn cưỡng đè nén sự rung động trong lòng mình. Hần nhìn Hoa Thiên Tinh thấp giọng hỏi.

“Đệ đệ sao lại có dáng vẻ như thế, không phải đệ sợ không ai giúp ư? Bây giờ nhiều người như vậy rồi, chẳng lẽ còn cảm thấy chưa đủ? Nếu chưa đủ, tỷ tỷ sẽ giúp ngươi tìm thêm.” Hoa Thiên Tinh cười duyên, tỏ dáng vẻ vô tội đáp.

“Tỷ tỷ, bọn họ đến từ đâu? Còn nữa, Tinh Lâu này là có ý gì?” Hoa Nhược Hư chỉ về phía hai chữ to treo trên cao kia.

“Hi hi, đệ đệ ngươi giờ là Lâu chủ rồi. Chúng ta đều là người của Tinh Lâu, bất quá đệ đệ ngươi không được dùng thân phận Lâu chủ mà ăn hiếp tỷ tỷ ta đó nha!” Thiên Tinh phơ ra dáng vẻ không đứng đắn khiến cho Hoa Nhược Hư phải á khẩu, sau đó nàng nói thêm: “Bọn họ dĩ nhiên là do tỷ tỷ ta tìm về rồi”

Nói cũng như không, lúc này ai mà chẳng biết những người này là do nàng ta tìm về chứ.

“Tỷ tỷ, người không nói rõ hơn một chút sao?” Hoa Nhược Hư phát hiện đầu óc mình đã không còn vận chuyển bình thường được nữa.

“Hi hi, đệ đệ, ta chỉ nói cho mình ngươi thôi, lại đây nào, ta sẽ nói cho ngươi biết!” Hoa Thiên Tinh vừa nói vừa kéo lấy cánh tay Nhược Hư khiến cho làm Hàm Tuyết tức đến xanh mặt.

“Tỷ tỷ, ở đây không có người ngoài mà” Hoa Nhược Hư cười khỏ nói.

“Có phải người ngoài hay không không cần biết, tỷ tỷ đã đưa họ đến nơi này tự nhiên cũng không sợ bọn họ truyền ra ngoài” Hoa Thiên Tinh vẫn nói với vẻ cười cợt như vậy, bất quá trong lời nói lại mang theo chút hàn ý. “Nếu đệ đệ ngươi đã muốn làm chuyện gì đó, tỷ tỷ như ta đương nhiên là phải giúp đỡ rồi”

“Tỷ tỷ, ta biết người rất tốt với ta” Hoa Nhược Hư giọng nói có chút bất đắc dĩ, Thiên Tinh nói lòng vòng cũng không vào vấn đề chính.

“Những người này đều là cô nhi hoặc là nữ tử bị bán vào thanh lâu, ta lựa chọn vài người có tư chất, dùng tiền mua họ về. Bọn chúng đều là nam nữ hài mười mấy tuổi. Ta cho chúng sống chung một thời gian, sau đó tìm những cặp có tình cảm tốt rồi dạy chúng một bộ kiếm pháp chỉ dành cho hai người. Kiếm thuật bọn họ bây giờ tuyệt đối không kém hơn nhất lưu cao thủ trên giang hồ, chỉ là nội lực cùng kinh nghiệm vẫn còn thiếu mà thôi” Thiên Tinh rút cục cũng thu hồi nụ cười, điềm nhiên nói. “Tổng cộng là một trăm hai mươi tám người, ta nghĩ cũng đủ giúp ngươi rồi”

“Tỷ tỷ, người đào đâu ra nhiều tiền như vậy để nuôi họ?” Hoa Nhược Hư thở dài nói.

“Hi hi, ngươi muốn biết ư? Tỷ tỷ không nói cho ngươi nghe đâu, dù sao tỷ tỷ cũng có rất nhiều tiền, ngươi muốn bao nhiêu cứ kêu tỷ tỷ ta.” Hoa Thiên Tinh cười khanh khách đáp.

“Có gì đặc biệt hơn người đâu” Hàm Tuyết lẩm bẩm.

“Hi hi, tiểu muội muội a, nếu muội có thể giúp đệ đệ ta nhiều như thế, ta cũng có thể nhường hần cho ngươi đấy” Hoa Thiên Tinh bắt đầu trêu ghẹo Hàm Tuyết, bất quá giọng nói của nàng lại giống hệt như Hoa Nhược Hư.

“Thiếu gia không phải của ngươi, ta cần gì ngươi giao hay không!” Hàm Tuyết bủ môi, trừng mắt với Thiên Tinh.

oOo

Trở lại Hoa phủ, Hoa Nhược Hư còn chưa hoàn toàn bình tĩnh. Đột nhiên hắn có một cảm giác kì quái, chẳng lẽ rốt cuộc trời cao muốn hắn phải bị cuốn vào vòng tranh đoạt của võ lâm hay sao? Đầu tiên là Hoa Ngọc Phượng nguyện ý dùng lực lượng Võ Lâm Thư viện trợ giúp hắn trở thành Võ lâm đệ nhất nhân, rồi Triệu Trường Không lại chủ động đến giúp hắn, chưa kể vào lúc hắn mới quyết định lập ra lực lượng của riêng mình thì lại phát hiện ra đã có sẵn một lực lượng vừa hình thành, chỉ chờ hắn đến thu nhận.

“Hoa huynh, bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị xong, phải chăng ta nên thông cáo ra võ lâm?” Từ Tình Lâu trở về đã một ngày rồi nhưng dường như Hoa Nhược Hư vẫn chìm đắm giữa những dòng suy nghĩ sâu xa, Triệu Trường Không rút cục nhịn không được bèn lên tiếng hỏi.

“Lực lượng Tình Lâu ta nghĩ chưa nên công bố vội” Hoa Nhược Hư đứng lên, chậm rãi nói. “Ta còn đôi chút lo lắng, chúng ta bây giờ tuy đã sẵn sàng thông cáo ra võ lâm, nhưng tên thì không gọi Tình lâu mà sẽ là Thiên Tinh Minh”

Vì có Tình Kiếm nên mới có Tình Lâu, và cũng vì có Hoa Thiên Tinh cho nên mới có Thiên Tinh Minh.

“Ta phỏng chừng trên võ lâm bây giờ còn có một thế lực cường đại đang ẩn tàng. Cho nên ta nghĩ Tình Lâu cần che giấu thêm một thời gian. Hơn nữa bọn họ bây giờ kinh nghiệm còn thiếu, võ công cũng chưa hoàn thiện, xuất hiện quá sớm có thể sẽ nguy hiểm” Hoa Nhược Hư giải thích. Hắn lo lắng cũng không phải không có lý do, với mấy gã hắc y sát thủ lần trước thì đệ tử Tình Lâu hiện không phải là đối thủ.

“Nhược Hư, nhưng nếu chỉ có đơn độc mấy người chúng ta đây, căn bản là không có bao nhiêu tác dụng uy hiếp đâu!” Tây Môn Lâm này giờ không nói gì, đột nhiên tiếp lời.

“Ta hiểu, Lâm tỷ, chúng ta hiện nay vừa phải gia tăng huấn luyện cho đệ tử Tình Lâu, vừa phải tìm kiếm thêm cao thủ gia nhập Thiên Tinh Minh, như vậy chúng ta mới có thể phát triển nhanh chóng!” Hoa Nhược Hư khẽ cười nói, trong mắt lộ vẻ chờ mong. Đợi hắn có thể sánh ngang Thần cung, hắn nhất định có thể đưa Du Du các nàng trở về bên cạnh mình.

Nghĩ đến việc ngày mai đi gặp Cung Nhã Thiện, hắn vẫn không biết phải làm thế nào cho nàng một đáp án thuyết phục. Nếu Cung Nhã Thiện thật sự bắt Du Du dùng mị thuật đi mê hoặc người khác, hắn thật sự không thể chịu đựng nổi.

oOo

Sắc trời vừa tối chưa lâu, Hoa Nhược Hư xuất hiện trong Hoa Ngọc Phượng.

“Nam Cung Phi Vân hiện giờ quả vẫn còn ở tại Kim Lăng. Hắn vốn là ở nơi này, không biết là vì nguyên nhân gì lại đột nhiên ly khai” Hoa Ngọc Phượng ngồi trong lòng Hoa Nhược Hư, ôn nhu nói. “Mấy ngày gần đây hắn không tiếp xúc với ai cho nên không thể xác định được hắn cùng Thần cung có quan hệ hay không. Bất quá ta đã hỏi qua gã nhìn thấy vị nữ tử che mặt trước kia, theo những gì y miêu tả thì người ấy đúng là Thánh nữ của Thần cung!”

Hoa Nhược Hư trầm ngâm trong giây lát, hắn đem những chuyện xảy ra trong mấy ngày nay, từ việc thành lập Tình Lâu và Thiên Tinh minh.. tỉ mỉ kể cho nàng nghe.

“Kỳ thật, người lo lắng cũng đúng, ta phát hiện có một thế lực ẩn tàng mà ta hoài nghi kẻ đứng đằng sau là Diệp Bất Nhị, cho nên ta mới không rời khỏi nơi này” Hoa Ngọc Phượng sau khi lắng yên nghe xong, suy nghĩ bảo: “Việc Cung Nhã Thiện nên kéo dài thời gian, người khẳng định không thể gia nhập Thần Cung, nhưng cũng không nên ép cô ta quá sớm. Nếu vạn nhất cô ta thật sự dùng Du Du làm công cụ mị nhân, có lẽ người cả đời cũng không an lòng được đâu.”

“Nhị sư tỷ, ta muốn tỷ tìm giúp ta một số người có thể sử dụng” Hoa Nhược Hư ôm chặt lấy thân thể nàng, ghé vào bên tai, tựa như hai người đang tâm tình thủ thủ với nhau. “Còn nữa, tỷ xem trong vòng bảy ngày tới có thể đem việc thành lập Thiên Tinh minh lan truyền khắp vô lâm hay không?”

“Ba ngày là đủ rồi!” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng nói, đôi môi anh đào đột nhiên áp tới, dâng nụ hôn ngọt ngào cho Hoa Nhược Hư.

94. Chương 12: Thần Cung Luận Chiến

“Chủ thượng, Hoa Nhược Hư cùng Hoa Ngọc Phượng mỗi lần gặp mặt tựa hồ như là tình nhân hẹn hò vậy, gặp mặt là ôm nhau, nếu không thì cũng là ở trên giường” Phía sau Diệp Bất Nhị, một nam tử áo đen thấp giọng bẩm báo.

“Có thể nghe được bọn họ nói cái gì không?” Diệp Bất Nhị trong mắt hiện lên một đạo hàn mang, trầm giọng hỏi.

“Bẩm chủ thượng, thuộc hạ công lực không đủ, nghe không được nội dung nói chuyện của bọn họ” Nam tử áo đen tiếp tục nói.

“Hay cho Hoa Ngọc Phượng người, quả nhiên có vấn đề” Diệp Bất Nhị hừ lạnh một tiếng.

“Chủ thượng, thuộc hạ cũng không rõ lắm” Nam tử áo đen bộ dáng rất nghi hoặc.

“Người đương nhiên sẽ không hiểu được!” Diệp Bất Nhị hừ một tiếng nói, “Tiếp tục đi làm việc của người đi!”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui!” Nam tử áo đen khom người lui ra ngoài.

Hoa Nhược Hư vẫn chưa thả đôi môi anh đào thơm mát của Hoa Ngọc Phượng ra, thiếu chút nữa đã muốn ở trong này luôn không quay trở về.

“Người nên trở về đi, người ở bên ngoài cũng đã đi rồi” Hoa Ngọc Phượng ôn nhu nói, mặt ửng hồng.

“Nhị sư tỷ, tỷ hãy cẩn thận chiếu cố bản thân nhé” Hoa Nhược Hư tuy không nỡ, chẳng qua hắn cũng biết lưu lại cũng không thích hợp, càng huống chi ngày mai hắn còn phải đi Thần cung gặp Cung Nhã Thiện.

Hôm sau, tin tức Thiên Tinh Minh thành lập đã truyền khắp Kim Lăng, vốn trong chốn giang hồ, lúc nào cũng có thể có một môn phái nhỏ thành lập, cũng không tạo nên sự chú ý gì mấy. Chẳng qua Thiên Tinh

Minh lại cấp cho giới võ lâm của Kim Lăng sự chấn động không nhỏ, bởi vì Minh chủ Thiên Tinh Minh là Hoa Nhược Hư.

Thiên Tinh Minh rốt cuộc có bao nhiêu người hiện tại còn chưa rõ, nhưng chỉ một Hoa Nhược Hư đã không dễ đối phó, còn có Đại tiểu thư Hoa Ngọc Loan Hoa Sơn kia, nàng kiếm thuật trác tuyệt, tính cách lãnh ngạo cổ quái, đã làm không ít người cảm thấy sợ hãi. Chẳng qua làm cho người giang hồ lo lắng cũng không phải điều này, có người nghĩ đến quan hệ giữa Hoa Nhược Hư cùng Tô Đại Nhi, còn có mấy vị sứ giả Thần cung kia, vì thế có người còn lớn gan đoán, Thiên Tinh Minh có thể cùng Thần cung Ma cung kết hợp hay không? Nếu đúng như vậy thì rất đáng sợ.

Bởi vì không ai nói Thiên Tinh Minh ở chỗ nào, vì thế trong thành Kim Lăng bắt đầu không ngừng có nhân sĩ võ lâm tìm hiểu vị trí của Thiên Tinh Minh, tựa hồ muốn tìm hiểu đến tột cùng là ở nơi đâu, lại vô hình chung đem cái tên Thiên Tinh Minh truyền khắp đường ngang lối nhỏ, Thiên Tinh Minh ngần ngừ không đến một ngày cũng đã tạo thành thanh danh.

Vào hoàng hôn, Thiên Tinh Minh nghênh đón nhóm khách đầu tiên. Bọn họ cũng là ba người có quan hệ với Hoa Nhược Hư cũng không tệ lắm, Phương Hiệp, Hoa Phi Hoa cùng Diệp Vũ Anh.

“Triệu huynh, Hoàng cô nương, sao lại là các người?” Hoa Phi Hoa có chút kinh ngạc khi nhìn thấy hai người ra đón bọn họ.

“Hoa huynh, Diệp tiên tử, Phương huynh, tại hạ là Nội đường hộ pháp của Thiên Tinh Minh, phụng mệnh ra tiếp đãi ba vị” Triệu Trường Không mỉm cười.

“Hoa công tử không có ở đây sao?” Diệp Vũ Anh mày mò nhún vai, tựa hồ có chút bất mãn Hoa Nhược Hư làm cao giá.

“Diệp tiên tử quả nhiên lợi hại, Minh chủ quả thật không có ở đây, mà Minh chủ phụ nhân bởi vì bản thân có chút không tiện, cho nên không thể tự mình nghênh đón Diệp tiên tử, mong tiên tử đừng để ý” Triệu Trường Không tựa hồ liếc mắt liến nhìn ra tâm tư của Diệp Vũ Anh, mỉm cười nói.

“Trường Không, Oanh Oanh, Nhược Hư phân phó qua, khách đến nhất định phải chiêu đãi cho tốt, các người trước tiên đi an bài một chút, để ta tiếp đón mấy người Diệp cô nương” Tây Môn Lâm đầu bạc trắng chậm rãi đi tới.

“Vâng, Tây Môn cô nương” Triệu Trường Không cung kính ứng một tiếng.

“Ta gọi là Tây Môn Lâm, tạm thời là Phó minh chủ Thiên Tinh Minh, ba vị mời theo ta” Vị trí Phó minh chủ này là do Tây Môn Lâm tự mình vừa mới an bài, vốn Nhược Hư cái gì cũng không cho nàng làm, bởi vì hấn đối với nàng cái gì cũng không hiểu, cũng không biết là nàng thích làm cái gì.

Triệu Trường Không nghe được nàng tự xưng là Phó minh chủ thì hơi ngẩn ra một chút, chẳng qua cũng không quá để ý, bởi vì hấn cũng có thể thấy được Tây Môn Lâm cùng Hoa Nhược Hư có một loại quan hệ đặc thù, hơn nữa hấn cũng có thể xác định luận về võ công thì Tây Môn Lâm tuyệt đối là một cao thủ.

“Diệp cô nương, tôn sư vẫn khỏe chứ?” Tây Môn Lâm xem ra rất tùy ý hỏi một câu.

“Tây môn cô nương, sư phụ lão nhân gia đã không còn tại thế” Diệp Vũ Anh trong mắt lộ ra vẻ thương tâm.

Tây Môn Lâm thân thể mềm mại khẽ chấn động, vẻ bi thương trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

“Không biết sư thừa của Tây Môn cô nương là cao nhân nào?” Diệp Vũ Anh hỏi ngược lại.

“Ta không có sư phụ” Tây Môn Lâm thấp giọng nói một tiếng, nghiêm khắc mà nói thì nàng không có sư phụ, bởi vì nàng vẫn chưa chính thức xuất sư, hơn nữa nàng cũng không có cơ hội xuất sư. Bởi vì nàng chưa xuất sư, cho nên trong chốn giang hồ cũng không ai biết tên của nàng.

Nàng rốt cuộc đã biết tin tức của người thân cuối cùng trên đời này của nàng, nàng cũng hoàn toàn biết nàng đã không còn người thân, không, phải nói, nàng vẫn còn một, mấy tháng ở chung thì trong tiềm thức của nàng đã đem hấn xem như là người thân. Vì hấn, nàng quyết định bắt đầu trở lại kiếp sống giang hồ, Tây Môn Lâm sau đó không lâu đã cùng Thiên Tinh Minh vang danh thiên hạ.

Triệu Trường Không đã dọn xong tiệc rượu, Hoa Ngọc Loan cùng Hàm Tuyết cũng đã đi ra, có lẽ là bởi vì đây là nhóm khách đầu tiên tới sau khi Thiên Tinh Minh thành lập, cho nên tiếp đón có vẻ long trọng.

“Trừ sư đệ ra, thì mọi người của Thiên Tinh Minh đã ở đây” Hoa Ngọc Loan nhìn Diệp Vũ Ảnh, nhẹ nhàng cười nói.

“Hoa Đại tiểu thư, Hoa công tử vì cái gì mà đột nhiên kiến lập Thiên Tinh Minh vậy?” Diệp Vũ Ảnh ý tứ cũng không mấy tốt, dù sao bị người nhìn ra ý đồ, thì luôn có chút không quá tự tại.

“Hắn muốn làm chuyện gì, thật ra chỉ có hắn là rõ ràng nhất, ta chỉ là thê tử của hắn, cũng không quan tâm nhiều, ta chỉ biết giúp hắn làm một số việc mà ta có thể làm mà thôi” Hoa Ngọc Loan cũng đưa đẩy rất là sạch sẽ, Diệp Vũ Ảnh người muốn biết, thì hãy tự mình đi hỏi Hoa Nhược Hư đi.

“Hoa công tử có hiền nội như Hoa Đại tiểu thư trợ giúp, thật sự là có phúc khí” Hoa Phi Hoa ở bên cạnh tiếp lời, bộ dáng tựa hồ có chút hâm mộ.

“Hoa công tử quá khen rồi, bởi vì sư đệ không có ở đây, cho nên nếu có gì tiếp đãi không chu đáo, mong các vị hãy lượng thứ” Hoa Ngọc Loan thần nhiên nói.

“Hoa huynh hân hạnh đêm nay có về không?” Hoa Phi Hoa đột nhiên hỏi.

“Vậy phải hỏi tỷ tỷ Hoa Đại tiểu thư của Hoa công tử” Hoa Ngọc Loan tựa hồ không mấy hảo cảm với mấy người này, cho nên giọng điệu cũng không mấy khách khí.

Hoa Phi Hoa chỉ cười cười, không biết nên nói cái gì cho phải.

“Hoa công tử, Phương công tử, Thiên Tinh Minh mới chỉ thành lập được một ngày, Hoa công tử phải đi Thần cung, các người nói cái này có ý nghĩa gì?” Ba người rất nhanh liền rời khỏi Hoa phủ, trên đường đi Diệp Vũ Ảnh nhẹ nhàng thở ra một hơi nói.

“Có thể hắn thực chỉ là đi tìm tỷ tỷ của ta” Hoa Phi Hoa nói một câu, hắn đúng là vẫn rất quan tâm đến Hoa Phi Mộng, dù sao hắn cũng chỉ có một tỷ tỷ, hơn nữa từ nhỏ đến lớn, Hoa Phi Mộng cũng rất thương yêu hắn.

Diệp Vũ Ảnh lắc lắc đầu, cũng không nói gì.

Hoa Nhược Hư lại đi đến Thần cung, cũng vẫn ngồi ở đại sảnh, vẫn chỉ có một mình Cung Nhã Thiển ở đó chờ hắn.

“Hoa công tử lo lắng thế nào rồi?” Cung Nhã Thiển trên mặt lộ ra nụ cười rất tự tin.

“Du Du đâu rồi? Ta muốn gặp nàng” Hoa Nhược Hư sắc mặt rất bình tĩnh.

“Nếu Hoa công tử đáp ứng điều kiện của chúng ta, người không chỉ có thể lập tức được gặp Du Du tỷ, mà Nguyệt tỷ cùng Mộng tỷ cũng lập tức sẽ xuất hiện bên cạnh người” Cung Nhã Thiển thần nhiên cười nói.

“Phải không? Không biết Cung chủ có hứng thú để cho tại hạ gặp vị sứ giả thứ tư của quý cung hay không?” Hoa Nhược Hư vừa nói, vừa nhìn chăm chăm vào mặt của Cung Nhã Thiển, quả nhiên phát hiện trên mặt nàng ta lộ ra một chút kinh ngạc, thân thể tựa hồ cũng khẽ chấn động một chút.

“Ta không hiểu Hoa công tử nói vậy là có ý gì” Cung Nhã Thiển tuy nhanh chóng hồi phục lại sự bình tĩnh, nhưng vẫn không thể tránh được mắt của Hoa Nhược Hư, hắn trong lòng ngầm vui vẻ, xem ra hắn đã đoán đúng, Nam Cung Phi Vân rất có thể cũng là sứ giả Thần cung.

“Không biết Cung chủ có nghe qua cái tên Phi Vân Hiên hay chưa?” Hoa Nhược Hư cười cười, bộ dáng như đã tính trước.

Cung Nhã Thiển sắc mặt lại biến đổi.

“Ta nghĩ Cung chủ không cần nói rõ với tại hạ sao?” Hoa Nhược Hư lộ ra bộ dáng rất thích thú.

“Hoa công tử xem ra tựa hồ đúng là đã biết không ít chuyện của bản cung” Cung Nhã Thiển khẽ cười cười, “Chẳng qua, Hoa công tử cảm thấy cái này có quan hệ gì với Du Du tỷ chứ? Chẳng lẽ Hoa công tử hy vọng Du Du tỷ đi làm chủ nhân của Phi Vân Hiên kia?”

“Cung Nhã Thiến, người tốt nhất đừng có bức người quá đáng!” Hoa Nhược Hư sắc mặt đột nhiên phát lạnh.

“Hoa công tử, hiện tại tựa hồ là người đang bức ta” Cung Nhã Thiến nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Thật ra đối với bốn cung mà nói, mất đi một đệ tử cũng không có quan hệ gì lớn, ta tin tưởng rằng Du Du tỷ có thể giúp chúng ta tìm được hàng trăm đệ tử để bù lại tổn thất này”.

“Cung Nhã Thiến, người cũng đừng có quá phận!” Hoa Nhược Hư trong đáy lòng hỏa khí đã dâng lên.

“Hoa công tử, lời dư thừa ta cũng không muốn nói, hiện tại chỉ muốn xem Hoa công tử người có còn thật tình với Du Du tỷ hay không mà thôi” Cung Nhã Thiến tựa hồ cũng không mấy để ý tới chuyện Nam Cung Phi Vân, chỉ chỉnh sửa lại bộ dáng, đợi Hoa Nhược Hư khuất phục.

“Ta sẽ không gia nhập Thần cung!” Hoa Nhược Hư hít vào một hơi thật sâu, vì Du Du các nàng, hẳn trước hết phải nhẫn nhịn một chút, “Chẳng qua, hy vọng Cung chủ có thể đề xuất một điều kiện dung hòa khác”.

“Ồ?” Cung Nhã Thiến tựa hồ có chút ngoài ý muốn, hứng thú nhìn Hoa Nhược Hư, “Xem ra tựa hồ Hoa công tử đã có ý tưởng khác?”

“Thiên Tinh Minh đã chính thức thành lập, hôm nay đã thông cáo với các nhân sĩ giang hồ ở Kim Lăng, nội trong ba ngày sẽ truyền khắp võ lâm Trung Nguyên, không biết Cung chủ có từng nghe nói qua chưa?” Hoa Nhược Hư chậm rãi nói, “Đương nhiên, nếu Cung chủ hiện tại chưa nhận được tin tức này, có thể cho người đi hỏi thăm một chút. Minh chủ của Thiên Tinh Minh chính là tại hạ, hy vọng Cung chủ có thể đem Du Du giao cho ta, mà Thiên Tinh Minh sẽ đáp ứng một số điều kiện của Cung chủ”.

“Thiên Tinh Minh?” Cung Nhã Thiến hơi ngẩn ra, rồi lại cười khúc khích, “Thì ra Hoa công tử cũng đã bắt đầu có ý định trục lợi võ lâm”.

“Ta cũng không nghĩ đến việc trục lợi võ lâm, chỉ có điều cũng không hy vọng cô gái mà ta yêu phải đi làm những việc mà nàng không muốn” Hoa Nhược Hư lạnh lùng nói, “Nếu Cung chủ có thể nhận lời, ta có thể cam đoan Thiên Tinh Minh sẽ căn cứ theo yêu cầu của Cung chủ, sẽ trợ giúp cho quý cung. Đây cũng là điều kiện duy nhất mà ta có thể đáp ứng”.

Cung Nhã Thiến sắc mặt biến hóa bất định, thật lâu sau cũng không lên tiếng, Hoa Nhược Hư lẳng lặng đứng ở bên cạnh, chờ nàng ta ra quyết định, nếu Cung Nhã Thiến vẫn không chịu đáp ứng, vậy hẳn đành phải ra tay một trận.

“Tốt, ta có thể đáp ứng Hoa công tử tạm thời không cần gia nhập Thần cung, chẳng qua Du Du tỷ hiện tại cũng không thể trở lại bên cạnh Hoa công tử, bất quá ta có thể đáp ứng tạm thời cũng sẽ không để cho Du Du tỷ thi triển mị thuật” Cung Nhã Thiến rốt cuộc lên tiếng, “Mặt khác, nếu bốn cung có phân phó gì, Hoa công tử phải suất lĩnh Thiên Tinh Minh của người chấp hành”.

“Hy vọng Cung chủ tuân thủ ước định của chúng ta!” Hoa Nhược Hư không có phản đối, chỉ cần Cung Nhã Thiến có thể đồng ý cho hắn không gia nhập Thần cung, đồng thời cũng sẽ không để cho Tuyết Du Du tu luyện mị thuật, hẳn cũng đã đạt được mục đích, cho nên những việc khác, hắn hiện tại có thể để sang một bên, bởi vì mục đích của hắn vốn chính là kéo dài một ít thời gian.

“Sư tỷ, Hoa Nhược Hư làm sao phát hiện ra thân phận của ẩn sư?” Trong đại sảnh, Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy Tuyết Du Du, mà trong góc tối, Cung Nhã Thiến đang đứng cùng với một nữ tử che mặt áo trắng.

“Sư tỷ, người nói có thể là do bọn họ nói ra không?” Cung Nhã Thiến lại hỏi, các nàng mà nàng ta nói tự nhiên là chỉ ba người Tuyết Du Du.

“Không phải là các nàng, cái này người có thể yên tâm” Nữ tử che mặt lắc lắc đầu, ngẫm lại rồi nói, “Theo ta thấy, Hoa Nhược Hư cũng không mấy rõ ràng thân phận của ẩn sư, có lẽ chỉ có chút hoài nghi”.

“Hoa Nhược Hư như là không chỉ đơn giản là một thân võ công” Cung Nhã Thiến thì thào nói, trong chốc lát lại nói, “Sư tỷ, tin tức về Thiên Tinh Minh người có biết không?”

“Thiên Tinh Minh sáng nay bắt đầu truyền ra tin tức, đến giữa trưa thì đã không ai không biết, nhưng cũng không rõ tin tức là do ai truyền ra sớm nhất” Nữ tử che mặt gật gật đầu, “Hoa Nhược Hư đánh trống khai

chiên tuyên dương Thiên Tinh Minh lớn như vậy, nên có một vài chống lưng mới đứng, ta hiện tại có chút hoài nghi, còn có người ở trong tối trợ giúp hần”.

“Sư tỷ, người nhớ hơn hai tháng trước, Hoa Nhược Hư lần đó tại tế điện không?” Cung Nhã Thiển đột nhiên nhớ tới cái gì, “Ngày đó đột nhiên xuất hiện một nữ tử áo trắng rất đẹp, hiển nhiên quan hệ cùng Hoa Nhược Hư rất mật thiết, có thể là trợ giúp của hần không?”

“Nguyệt tỷ tựa hồ đã gặp qua người này” Nữ tử che mặt ngẩng lại nói, nghĩ đến ngày đó, nàng mơ hồ cũng có chút cảm giác ghen tị, không ngờ lại còn có người đẹp như vậy, trước mặt nàng ta, ngay cả mình cũng có chút cảm giác tự thấy xấu hổ.

“Sư tỷ, xem ra chúng ta vẫn chưa hiểu đủ về Hoa Nhược Hư này, chúng ta có phải nên để cho một trong số các nàng trở lại bên cạnh hần không?” Cung Nhã Thiển cau mày nói.

“Du Du có giá trị rất lớn, đương nhiên không thể để cho nàng ta đi, mà Nguyệt tỷ rất yêu Hoa Nhược Hư, để cho nàng ta đi cũng không mấy tốt, so ra, có lẽ Mộng tỷ là thích hợp nhất” Nữ tử che mặt gật đầu nói.

Cung Nhã Thiển tìm Giang Thanh Nguyệt cũng không hỏi ra cái gì, nàng chỉ nói Hoa Thiên Tinh là một tỷ tỷ của Hoa Nhược Hư, nàng cũng chỉ gặp qua một lần. Mà khi Hoa Phi Mộng nghe nói nàng được trở lại bên Hoa Nhược Hư, trong lòng cũng không khỏi thầm thắc mắc: Vì sao lại là ta?

95. Chương 13: Tây Môn Chi Tâm

“Minh chủ!” Hoa Nhược Hư vừa bước vào Hoa phủ, Triệu Trường Không đã chào đón.

“Triệu huynh, không cần gọi ta là Minh chủ, cứ xưng hô như trước kia là được rồi” Hoa Nhược Hư có chút cảm giác không thích ứng.

“Nhược Hư, Trường Không thật ra gọi vậy không sai, đệ thân là Minh chủ đại biểu cho Thiên Tinh Minh, đệ phải có thân phận mà đệ nên có. Về mặt cảm tình, chàng cùng Trường Không có thể là huynh đệ, nhưng về mặt xưng hô, cũng không thể vượt quá” Giọng điệu của Tây Môn Lâm ôn hòa truyền đến.

“Lâm tỷ, ta biết rồi” Hoa Nhược Hư nao nao, Tây Môn Lâm hôm nay tựa hồ có chút biến hóa, chẳng qua hần cũng không thể nói được là biến hóa ở chỗ nào.

“Nhược Hư, đệ trước tiên đi gặp Ngọc Loan, sau đó đến phòng của tỷ, tỷ có đôi lời muốn nói cùng đệ” Tây Môn Lâm ôn nhu nói, rồi chậm rãi xoay người nhẹ nhàng đi, dáng người yếu điệu, từ sau nhìn lại hết sức động lòng người.

“Sư đệ, hôm nay Diệp Vũ Ảnh đã đến, còn dẫn theo Phương Hiệp cùng Hoa Phi Hoa, tựa hồ muốn điều tra thực lực của Thiên Tinh Minh chúng ta” Hoa Ngọc Loan thấy Hoa Nhược Hư trở về, liền nói cho hần chuyện mới xảy ra.

“Sư tỷ, những chuyện này tỷ cũng không cần phải quan tâm, bản thân quan trọng hơn” Hoa Nhược Hư có chút thương tiếc nhìn nàng, “Ta tới chỗ Lâm tỷ một chút, tỷ tìm ta có việc, sư tỷ cứ nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ quay lại nhanh thôi”.

Hoa Ngọc Loan nhu thuận gật gật đầu.

Hoa Nhược Hư đi tới, lại phát hiện Hàm Tuyết vẻ mặt ủy khuất đang nhìn hần

“Tiểu Tuyết, sao thế? Có ai khi dễ ngươi à?” Hoa Nhược Hư nói mà trong lòng muốn cười.

“Thiếu gia, người lại đi đâu vậy, ta cũng muốn đi” Hàm Tuyết bỏ nhào vào người Hoa Nhược Hư mà làm nũng.

“Tiểu Tuyết, ta đi tới chỗ Lâm tỷ, ngươi ở đây chiếu cố sư tỷ, ta rất nhanh sẽ trở lại” Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ, Hàm Tuyết hiện tại càng ngày càng thu hút người khác.

“Ta cũng muốn đi” Hàm Tuyết bĩu môi, đột nhiên ánh mắt chợt chuyển, nũng nịu nói, “Thiếu gia, để ta đi giúp Lâm tỷ tỷ làm tóc”.

“Làm tóc là làm cái gì?” Hoa Nhượng Hư ngần ra.

“Chính là đem mái tóc trắng của Lâm tử tử biến thành đen, thiếu gia người thật ngốc” Hàm Tuyết hì hì cười.

“Tiểu Tuyết, người có thể chữa khỏi sao chứ?” Hoa Nhượng Hư vẽ mặt hoài nghi nhìn nàng ta.

“Ta, ta đương nhiên là biết rồi, nhưng chỉ là.....” là cái gì cũng không chịu nói tiếp.

“Tiểu Tuyết, hiện tại trời cũng đã tối, người phải chờ ở đây. Ngoan, chiều cổ cho sư tử hoặc trở về phòng ngủ đi, ta đi tìm Lâm tử” Hoa Nhượng Hư thâm cười cười, ngoài miệng dụ nàng, người khác càng lúc càng lớn, Hàm Tuyết ngược lại hình như càng ngày càng giống như trẻ nhỏ vậy.

“Thiếu gia xấu, không tin người ta” Nhìn theo bóng lưng của Hoa Nhượng Hư, Hàm Tuyết bất mãn nói.

“Nhượng Hư, đệ ngồi đi” Tây Môn Lâm hiển nhiên đang chờ Hoa Nhượng Hư, thấy hắn đi vào thì ôn nhu cười.

“Lâm tử” Hoa Nhượng Hư theo lời ngồi xuống, nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng.

“Nhượng Hư, chúng ta quen nhau đã bao lâu rồi?” Tây Môn Lâm dùng ánh mắt chờ mong nhìn Hoa Nhượng Hư.

“Lâm tử, chúng ta quan nhau cũng gần năm tháng” Hoa Nhượng Hư ngần ra, khẽ trầm ngâm một chút rồi nói.

“Là bốn tháng lẻ hai mươi ba ngày” Tây Môn Lâm sâu kín thở ra một hơi, thấp giọng nói.

Hoa Nhượng Hư trầm mặc, hắn không nghĩ tới Tây Môn Lâm lại nhớ rõ như vậy.

“Nhượng Hư, đệ nói một người trong mười năm không gặp bất kỳ một người nào, ngay cả động vật cơ hồ cũng không thấy, nay hắn đột nhiên gặp được một người sống sờ sờ ra đó, hắn sẽ có cảm giác gì?” Tây Môn Lâm ung dung nói, đôi mắt đẹp sáng ngời tản mát ra thần quang hòa nhã, nhìn chằm chằm vào Hoa Nhượng Hư.

“Lâm tử, ta, ta không rõ lắm” Hoa Nhượng Hư ngẫm nghĩ rồi có chút ngượng ngùng lắc lắc đầu, hắn thực không trải qua cho nên cũng không thể nói rõ được, nhưng hắn biết Tây Môn Lâm đang nói chính là đang nói về chính bản thân.

“Khi ta nhìn thấy đệ, trong lòng ta rất vui sướng, ta phát hiện trời cao đối với Tây Môn Lâm ta cũng không tệ, sau khi để cho ta khổ sở trong mười năm, rốt cuộc đã phái một người đến với ta” Thanh âm của Tây Môn Lâm có chút mơ hồ bất định, thông thả mà ngân nga, “Trong thời gian mười năm, ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới còn có thể rời khỏi chỗ đó, ta có những lúc chỉ suy nghĩ, sau này ta sẽ cùng đệ sống cả đời tại đó”.

“Ta căn bản không nghĩ tới, đệ rốt cuộc là người như thế nào, mặc kệ đệ là người tốt hay người xấu, là nam hay nữ, đúng như ta nói, quan trọng nhất chính là đệ là một con người có thể nói chuyện với ta, giúp ta xóa đi nỗi cô đơn” Tây Môn Lâm trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, có chút khát khao.

“Lâm tử, hiện tại tuy chúng ta đã ra khỏi đó, nhưng chỉ cần tỷ nguyện ý, ta vẫn nguyện ý tiếp tục ở đó với tỷ” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Không riêng gì ta, sư tử còn có Tiểu Tuyết, cũng có thể ở cùng với tỷ”.

“Có lẽ đệ thực sự là thần may mắn của ta, nhìn thấy đệ ta lại theo đệ tới một thế giới mà mười năm ta chưa từng tiếp xúc” Tây Môn Lâm nhìn Hoa Nhượng Hư cười ngọt ngào, nụ cười thực sáng lạn, thực xinh đẹp, bắt mắt, chẳng qua sắc mặt lại có chút buồn bã, “Đáng tiếc mười năm qua, con người cũng già đi, thế giới bên ngoài ta cũng thật sự lạ lắm”.

“Lâm tử, tỷ không hề già đi, thật đó” Hoa Nhượng Hư thâm thở dài mà an ủi nàng ta, xem bề ngoài thì Tây Môn Lâm quả thật một chút cũng không già, chỉ là mái tóc màu bạc nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy nàng tuổi đã cao.

“Nhượng Hư, hôm nay ta đúng như người ta nói, ta là Phó minh chủ Thiên Tinh Minh, đệ có trách ta không?” Tây Môn Lâm lời đột nhiên chợt chuyển, tựa hồ từ trong hồi ức tỉnh lại.

“Lâm tử, đệ làm sao mà trách tử được? Tử nguyện ý giúp đệ, đệ cao hứng còn chưa kịp nữa là” Hoa Nhược Hư vội vàng nói.

“Nhược Hư, tử không giúp đệ, tử còn có thể giúp ai?” Tây Môn Lâm nhìn Hoa Nhược Hư cười ngọt ngào, ngữ khí tràn ngập tình ý, Hoa Nhược Hư trong lòng không khỏi có chút giật mình.

Tây Môn Lâm đột nhiên vung tay lên, huyền hóa ra thành ngàn vạn cánh tay ngọc, bóng chưởng đầy trời đột nhiên chụp tới trước ngực Hoa Nhược Hư. Hoa Nhược Hư cả kinh, nhưng không tránh né, không phải là hấn trốn không thoát, mà là hấn từ trên mặt Tây Môn Lâm nhìn không ra một chút ý muốn làm cho hấn tổn thương nào.

Quả nhiên tay của Tây Môn Lâm lập tức thu hồi lại.

“Nhược Hư, đệ đã thấy qua bộ chưởng pháp này chưa?” Tây Môn Lâm nhẹ giọng hỏi.

“Thiên thủ Quan Âm chưởng?” Hoa Nhược Hư ngẩn ra, có chút nghi hoặc nhìn Tây Môn Lâm, nếu hấn không nhìn lầm, thì đây là Thiên thủ Quan Âm chưởng mà Diệp Vũ Ảnh từng dùng qua.

“Đây là võ công độc môn của Nam Hải thần ni, Thiên thủ Quan Âm chưởng” Tây Môn Lâm nhẹ nhàng gật gật đầu, “Thật ra, ta miễn cưỡng có thể nói là sư tử của Diệp Vũ Ảnh, chỉ có điều ta còn chưa xuất sư thì đã xảy ra chuyện”.

“Lâm tử, tử nói tử là sư tử của Diệp cô nương? Cái này, cái này có thể sao?” Hoa Nhược Hư rất kinh ngạc, chẳng qua ngẫm lại Thiên thủ Quan Âm chưởng mà nàng vừa thi triển, nếu nàng không phải là đệ tử của Nam Hải thần ni, thì làm sao có thể biết môn võ công này?

“Nhược Hư, đệ về sau sẽ phát hiện nhiều chuyện đệ cũng không tưởng tượng nổi, nhưng chuyện này đều là sự thật đã xảy ra” Đối với sự ngạc nhiên của Hoa Nhược Hư, Tây Môn Lâm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nàng ôn nhu cười cười nói, “Sư phụ đã không còn, trên đời cũng không ai biết sự tồn tại của ta, cho nên tuy theo sự yêu cầu của sư phụ, ta cũng chưa được xuất sư, nhưng yêu cầu này người khác cũng không biết, cho nên ta vẫn có thể tuyên bố ra bên ngoài ta là đệ tử của Nam Hải thần ni”.

“Lâm tử, như vậy có thể có vấn đề gì không?” Hoa Nhược Hư có chút chần chờ, trong lòng cũng có chút hiểu được ý tưởng của Tây Môn Lâm. Rất hiển nhiên, nếu Phó minh chủ của Thiên Tinh Minh là đệ tử của Nam Hải thần ni, thì phân lượng sẽ nặng hơn rất nhiều.

“Đệ yên tâm, sẽ không có vấn đề gì đâu. Ta khi rời khỏi sư phụ, Diệp Vũ Ảnh còn chưa nhập môn, bởi vậy nàng ta thực không biết chuyện của ta, chẳng qua ta có thể làm cho nàng ta tin tưởng vào thân phận của ta, một khi nàng ta đã tin tưởng, người khác tự nhiên cũng sẽ tin tưởng” Tây Môn Lâm ngữ khí tràn ngập sự tự tin.

“Nhưng mà Lâm tử, nói như vậy tử có thể cũng sẽ gặp nhiều phiền toái” Hoa Nhược Hư trong lòng có chút cảm kích, hấn hiểu được Tây Môn Lâm là vì hấn nên mới làm như vậy.

“Một chút phiền toái thì tính là gì? Ta còn có thể nhìn thấy được thế giới bên ngoài là cũng đã thỏa mãn lắm rồi” Tây Môn Lâm ôn nhu nói, còn có một câu nàng giấu ở trong lòng không nói ra, đó là có Hoa Nhược Hư bên cạnh, nàng càng thêm thỏa mãn. Nàng cũng không phải là yêu Hoa Nhược Hư say đắm, có lẽ chỉ mới thương hấn thôi, nhưng nàng là một nữ nhân, nàng cần một loại cảm giác ấm áp của gia đình, mà hiện tại loại cảm giác này, chỉ có Hoa Nhược Hư mới có thể cho nàng. Nàng đối với Hoa Nhược Hư, phần lớn là một loại tình thân.

Nam Hải thần ni mười năm trước còn thu một đệ tử, mà người đệ tử này hiện tại cũng đã xuất hiện trong giang hồ, tên của nàng là Tây Môn Lâm.

Tây Môn Lâm còn có một thân phận khác, nàng cũng là Phó minh chủ của Thiên Tinh Minh, trợ thủ đắc lực của Hoa Nhược Hư.

Khi tin tức này truyền khắp Kim Lăng, rất nhiều người lúc mới bắt đầu nghĩ đến chỉ cười, sau đó thì từ từ bắt đầu tin.

Tin tức rất nhanh đã đến tai Diệp Vũ Ảnh. Nàng cũng không khỏi nhớ đến hai ngày trước Tây Môn Lâm hỏi tin tức sư phụ nàng, trong lòng khẽ động, vội vàng ra khỏi Diệp gia đến Hoa phủ.

Diệp Vũ Ảnh cùng Tây Môn Lâm ở trong phòng nói cái gì, người khác cũng không biết, Hoa Nhược Hư cũng không biết. Chỉ có điều khi Diệp Vũ Ảnh theo Tây Môn Lâm từ trong phòng đi ra, đã cùng Tây Môn Lâm nắm tay đi với nhau.

Diệp Vũ Ảnh thật cao hứng, bởi vì nàng có một sư tỷ, mà Diệp Bất Nhị khi nghe tin này lại như sấm động bên tai, hẳn chỉ tự trách mình chậm bước, chưa kịp ngăn cản Diệp Vũ Ảnh. Hiện tại ván đã đóng thuyền, tin tức rất nhanh đã bị Hoa Nhược Hư cố ý truyền ra ngoài. Đệ tử quan môn của Nam Hải thần ni Diệp Vũ Ảnh đã thừa nhận Tây Môn Lâm chính là sư tỷ của nàng.

Tây Môn Lâm trên mặt cũng lộ ra nụ cười, nàng đã thành công hoàn thành bước đầu tiên của nàng. Về sau, nàng sẽ tận tâm hết sức hỗ trợ Hoa Nhược Hư, dùng tận thân phận cùng năng lực của nàng.

“Triệu đại ca, Oanh Oanh tỷ tỷ” Hàm Tuyết thần bí đưa Triệu Trường Không cùng Hoàng Oanh Oanh đến phòng của mình.

“Hàm Tuyết cô nương, có chuyện gì chứ?” Triệu Trường Không có chút kỳ quái hỏi.

“Triệu đại ca, người có muốn lập tức gia tăng rất nhiều nội lực không? Nói như vậy võ công của người khẳng định lập tức có thể đề cao lên rất nhiều” Hàm Tuyết dùng ánh mắt chờ mong nhìn Triệu Trường Không.

“Hàm Tuyết cô nương, cái này, thân là người trong giang hồ, ai mà không muốn võ công tăng cao chứ?” Triệu Trường Không buồn bực, không biết Hàm Tuyết rốt cuộc đang muốn làm cái gì, Hoàng Oanh Oanh vẻ mặt cũng đầy mê hoặc nhìn Hàm Tuyết.

“Chỉ là ta có biện pháp có thể làm cho nội lực lập tức gia tăng lên rất nhiều” Hàm Tuyết thấp giọng nói, chẳng qua sắc mặt cũng do dự, qua hồi lâu lại nói, “Chẳng qua, chẳng qua ta chưa thử qua, không biết là có chắc chắn hữu dụng hay không nữa”.

“Hàm Tuyết cô nương, ý của cô là....” Triệu Trường Không dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Hàm Tuyết.

“Triệu đại ca, người có thể để ta thử trên người của người trước được không?” Hàm Tuyết mặt đỏ hồng, bộ dáng có chút ngượng ngùng.

“Hàm Tuyết tỷ tỷ, cái này có nguy hiểm gì không?” Hoàng Oanh Oanh tựa hồ bị dọa nhảy dựng, vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Không đâu, khẳng định không có nguy hiểm” Hàm Tuyết vội vàng nói, chẳng qua nói xong mặt lại hồng hồng, thêm một câu, “Khẳng định là sẽ không chết”.

“Vậy, vạn nhất, vạn nhất võ công mất hết thì làm sao?” Hoàng Oanh Oanh vốn đã yên tâm, nhưng nghe được câu sau lại bị dọa nhảy dựng. Khẳng định là sẽ không chết? Vậy sẽ xảy ra vấn đề đặc biệt gì. Chẳng qua ngẫm lại, nếu vấn đề gì cũng sẽ không xảy ra, Hàm Tuyết cần gì mà phải lo lắng như vậy chứ? Nói không chừng cô ta đã trực tiếp mượn thiếu gia Hoa Nhược Hư bảo bối của nàng làm thí nghiệm rồi.

“Cái này ta cũng không biết nói sao, chẳng qua cơ hội thành công cũng rất lớn, ít nhất cũng có tám phần” Hàm Tuyết tuy rất ngượng ngùng, nhưng vẻ mặt cũng rất chờ mong nhìn Triệu Trường Không.

“Hàm Tuyết cô nương, nếu thành công mà nói, thì có phải bất kỳ ai cũng có thể dùng loại phương pháp này để gia tăng nội lực hay không?” Triệu Trường Không khẽ trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ như vậy thôi, thiếu gia vẫn hay xem thường không tin tưởng ta, ta nhất định phải làm cho người thấy, Tiểu Tuyết cũng có thể giúp người” Hàm Tuyết chu miệng nói.

“Ta có thể thử xem” Triệu Trường Không gật gù đầu, “Hàm Tuyết cô nương chuẩn bị khi nào thì bắt đầu?”

“Tỷ phu, vạn nhất....” Hoàng Oanh Oanh có chút gấp rút.

“Oanh Oanh, muội cứ yên tâm, sinh tử có mệnh, phú quý do trời, hơn nữa ta tin tưởng Hàm Tuyết cô nương” Triệu Trường Không cắt ngang lời Hoàng Oanh Oanh, khẽ cười cười, “Càng huống chi, ta cũng muốn có một thân nội lực siêu cường, coi như là đánh cuộc một lần đi”.

“Triệu đại ca, người thật tốt!” Hàm Tuyết cao hứng nhảy dựng lên, đột nhiên lại khấn trương nhìn ra bên ngoài, phát hiện không có ai mới yên tâm, “Chẳng qua cũng không thể để cho thiếu gia biết được. Tối này, Triệu đại ca, người hãy cùng Oanh Oanh tỷ trở lại chỗ của ta, ta cũng phải chuẩn bị một chút”.

Chờ khi Triệu Trường Không đi ra ngoài, Hàm Tuyết mừng khắp khởi ngồi ở trên ghế, từ trong lòng lấy ra một cái hộp nhỏ rất tinh xảo, mở hộp ra bên trong là một thanh ngân châm lập lờ. Hàm Tuyết nhìn thanh ngân châm đến gần ra, rồi bỏ vào hộp đóng lại cất vào trong lòng, hai tay chống lên má nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngẩn người ra, trên mặt cũng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

96. Chương 14: Mộng Lý Phi Hoa

“Lâm tử, Diệp cô nương thực dễ dàng tin tưởng như vậy sao?” Trong phòng Tây Môn Lâm, Hoa Nhược Hư bộ dáng có chút kinh ngạc.

“Diệp Vũ Ảnh khá đơn thuần, tâm kế không sâu, tự nhiên sẽ dễ dàng tin tưởng” Tây Môn Lâm mỉm cười, nàng chỉ cần nói với Diệp Vũ Ảnh một số chuyện riêng trong cuộc sống của Nam Hải thần ni cùng lộ ra vài thể võ công, Diệp Vũ Ảnh liền tin ngay không nghi ngờ.

“Lâm tử, cảm ơn nàng đã giúp ta” Hoa Nhược Hư cảm kích nhìn qua.

“Chàng cũng đã gọi ta là tử tử, chúng ta là người một nhà thì cần gì phải cảm ơn chứ?” Tây Môn Lâm bộ dáng tựa hồ không quá cao hứng.

“Nhược Hư, chàng thấy ta hiện tại có nên biến mái tóc lại thành màu đen không?” Tây Môn Lâm tựa hồ không muốn nói tới mấy vấn đề này nữa, nên lập tức chuyển đổi đề tài.

“Lâm tử, thật ra, thật ra ta cảm thấy mái tóc của nàng như vậy là rất đẹp rồi” Hoa Nhược Hư do dự một hồi rồi thấp giọng nói. Thật ra là do hấn chủ yếu cảm thấy tóc của Tây Môn Lâm khẳng định không thể biến lại thành màu đen, cho nên mới nói như vậy.

“Thật vậy sao? Vậy ta cứ để như thế” Tây Môn Lâm ngẫm nghĩ rồi thấp giọng nói, “Vốn Tiểu Tuyết nói có thể biến mái tóc của ta thành như cũ, nhưng một khi chàng đã cảm thấy đẹp rồi thì cứ để nguyên nó như vậy thôi”.

“Lâm tử, nàng thực tin rằng Tiểu Tuyết có thể giúp nàng biến tóc lại thành màu đen sao?” Hoa Nhược Hư không khỏi ngẩn ngơ.

“Đúng vậy, Tiểu Tuyết thực đáng yêu, sẽ không gạt ta đâu” Tây Môn Lâm rất tự nhiên nói. Hoa Nhược Hư trong lòng cười khỏ, Tiểu Tuyết đúng là rất đáng yêu, nhưng lại rất thích gạt người ta.

Trong phòng Hàm Tuyết, Hoàng Oanh Oanh khấn trương nhìn Triệu Trường Không khoanh chân ngồi dưới đất, còn Hàm Tuyết thì đứng ở bên cạnh, vẻ mặt hết sức chăm chú.

Trên tay của nàng cầm một cái hộp rất tinh xảo, hộp đã mở, cánh tay nhỏ bé của Hàm Tuyết đang cầm một cây ngân châm.

Bỗng nhiên tay khẽ nhấc lên, ngân châm đã ghim quá nửa vào trong cơ thể của Triệu Trường Không, tiếp theo, Hoàng Oanh Oanh chỉ cảm thấy có chút hoa mắt, tay của Hàm Tuyết không ngừng múa may, ngân châm không ngừng lấy từ trong hộp ra, cắm sâu vào trong cơ thể Triệu Trường Không, sau đó lại xuất hiện trên tay Hàm Tuyết, cứ như thế, nàng cũng không biết Hàm Tuyết đã cắm bao nhiêu ngân châm lên trên người Triệu Trường Không.

Trên khuôn mặt của Hàm Tuyết dần dần xuất hiện những giọt mồ hôi trong suốt, mà Triệu Trường Không lại tựa hồ không có động tĩnh gì, thời gian chậm rãi trôi qua, đã qua nửa canh giờ, Hàm Tuyết rốt cuộc đã dừng lại, thân mình mềm nhũn ra, lão đảo muốn ngã xuống đất.

“Hàm Tuyết tử tử, tử không sao chứ?” Hoàng Oanh Oanh thân mình chợt lóe đỡ lấy Hàm Tuyết, quan tâm hỏi, chẳng qua thật ra thì Hoàng Oanh Oanh quan tâm hơn chính là Triệu Trường Không, nếu Hàm Tuyết gặp chuyện thì Triệu Trường Không chẳng phải càng nghiêm trọng hơn sao.

“Ta không sao, chỉ mệt một chút thôi” Thanh âm Hàm Tuyết có chút suy yếu, dưới sự giúp đỡ của Hoàng Oanh Oanh mà ngồi xuống giường, lấy từ trong lòng ra một cái chai nhỏ màu trắng sữa, đổ ra một viên thuốc nuốt vào, một lát sau sắc mặt vốn tái nhợt đã trở nên hồng nhuận hẳn lên.

“Triệu đại ca, người hãy vận công như bình thường, đem chân khí vận chuyển một vòng đi” Hàm Tuyết nhẹ nhàng nói với Triệu Trường Không.

“Hàm Tuyết tỷ tỷ, thành công chứ?” Hoàng Oanh Oanh giọng có chút kích động, còn có pha chút vừa mừng vừa sợ.

“Đợi lát nữa hỏi Triệu đại ca thì mới biết, hẳn là không có vấn đề gì, ta chỉ là trước kia chưa từng thử qua, cho nên mới không dám khẳng định” Hàm Tuyết tinh thần cũng không quá tốt.

“Đa tạ Hàm Tuyết cô nương!” Triệu Trường Không trên mặt thoáng hiện vẻ mừng như muốn phát cuồng, chẳng qua lập tức bình tĩnh lại, rồi cúi người bái Hàm Tuyết.

“Triệu đại ca, ta cảm ơn người mới đúng, nếu không phải người để cho ta thí nghiệm, ta cũng không biết nó có dùng được hay không” Hàm Tuyết nhẹ nhàng cười, ngẫm nghĩ rồi lại nói, “Triệu đại ca, Oanh Oanh, các người cũng đừng nói cho thiếu gia biết nhé? Ta hiện tại còn chưa muốn cho người biết”.

Cả hai người đều gật đầu.

Sáng hôm sau, Hoa Phi Mộng xuất hiện trước cửa Hoa phủ, đây cũng chính là Tổng đàn Thiên Tinh Minh.

Hoa Phi Mộng có trang điểm, xem ra cũng có chút chuẩn bị. Nàng do dự trước cửa hồi lâu cũng chưa đi vào. Trong lòng nàng mâu thuẫn dị thường, nàng biết mình phải đi vào, nàng cũng muốn nhìn thấy Hoa Nhược Hư, nhưng nàng lại có cảm giác sợ hãi, nàng không biết sau khi mình nhìn thấy hắn, thì mình sẽ là thế nào đối với hắn.

Triệu Trường Không thật ra đã sớm thấy Hoa Phi Mộng, chẳng qua hắn cũng không biết nàng, thấy nàng đứng đó do dự hồi lâu, rốt cuộc nhịn không được đi ra hỏi.

“Xin hỏi vị cô nương này, cô đến tìm người hay sao?” Triệu Trường Không hòa nhã hỏi.

“Ta, ta đến tìm Nhược Hư” Hoa Phi Mộng do dự một chút rồi nói.

“Xin cô nương chờ một lát, ta sẽ báo vào trong” Triệu Trường Không trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng, xem bộ dáng của cô gái xinh đẹp này, tựa hồ cũng có quan hệ khá sâu với Hoa Nhược Hư.

Hoa Phi Mộng máy móc gật đầu.

“Mộng Nhi, sao lại là nàng?” Hoa Nhược Hư nhìn thấy Hoa Phi Mộng rất là kinh ngạc, chẳng qua cũng rất vui mừng.

Hoa Phi Mộng gặp được Hoa Nhược Hư, đột nhiên trong lòng dâng lên sự ủy khuất, trong đôi mắt đẹp lệ rưng rưng, một chiều Nhũ yển quy sào, cắm đầu vào trong lòng của Hoa Nhược Hư mà ôm chặt lấy hắn.

Hoa Nhược Hư có chút xấu hổ, dù sao còn có người ngoài ở đây, chẳng qua hắn cũng không đẩy nàng ta ra.

“Mộng Nhi, đi vào trong trước đi” Hoa Nhược Hư ôn nhu nói, Hoa Phi Mộng nhẹ nhàng ừm một tiếng nhưng vẫn không có cử động.

Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ, đành phải ôm ngang eo nàng mà đỡ đi vào.

Được Hoa Nhược Hư ôm vào trong lòng, dựa vào đôi vai rắn chắc của hắn, Hoa Phi Mộng trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác an bình cùng yên tâm trước đó chưa từng có.

Hoa Nhược Hư vốn đang ở cùng Hoa Ngọc Loan, chẳng qua từ sau khi Thiên Tinh Minh thành lập, thì cũng đã chuẩn bị cho hắn một cái phòng ngủ khác, hiện tại cũng vừa đúng lúc, hắn cũng không dám đưa Hoa Phi Mộng vào trong phòng của Hoa Ngọc Loan.

“Mộng Nhi, đến đây” Hoa Nhược Hư thấp giọng nói.

Hoa Phi Mộng ngẩng khuôn mặt lên, nhưng cũng không đi tới.

“Mộng Nhi, là Cung Nhã Thiên cho nàng đến đây sao chứ?” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một hồi, rồi đột nhiên hỏi.

“Nhược Hư, thiếp, thiếp....” Hoa Phi Mộng sắc mặt đột nhiên có chút tái nhợt, lúng túng không biết nói cái gì cho phải.

“Mộng Nhi, thật ra người nào cho nàng đến đây cũng không quan hệ, quan trọng chính là nàng đã đến đây” Hoa Nhược Hư ôm chặt lấy nàng, ôn nhu nói, “Sau này, nàng cũng không cần phải đi đâu cả, Cung Nhã Thiên muốn biết cái gì, nàng cũng không cần phải nói, không cần lo lắng”.

“Nhược Hư, thiếp, thiếp thực không muốn như vậy, nhưng, nhưng....” Hoa Phi Mộng đột nhiên lại càng vùi đầu vào trong lòng Hoa Nhược Hư, thân mình khẽ rung động, dần dần trở nên uất nghẹn.

“Mộng Nhi, đừng khóc, nàng khóc ta cũng sẽ đau lòng” Hoa Nhược Hư cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc của nàng, ôn nhu thủ thủ bên tai nàng, “Ta sẽ không trách nàng, ta biết nàng cũng có nỗi khổ, nàng cứ an tâm ở lại trong này không cần đi đâu cả, ta chỉ cần cho người đến nói rõ với Cung Nhã Thiên, nàng cứ yên tâm, ta cũng không sợ nàng ta biết việc này đâu”.

“Nhược Hư, chàng nói thật chứ?” Hoa Phi Mộng ngửa đầu, nước mắt lưng tròng, “Chàng thực không trách thiếp chứ?”

“Ta có thể lọt vào mắt xanh của Mộng Nhi, đã là trời cao chiếu cố ta rồi, ta làm sao mà không biết điều đó chứ?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài một tiếng rồi nói, “Chẳng qua Mộng Nhi cứ yên tâm, một ngày nào đó, nàng sẽ không cần phải nghe theo mệnh lệnh của Cung Nhã Thiên nữa, ta sẽ không để cho người khác bức nàng làm những điều mà nàng không muốn nữa”.

“Sư đệ!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm ôn nhu của Hoa Ngọc Loan, Hoa Phi Mộng cả kinh, vội vàng từ trong lòng Hoa Nhược Hư nhảy ra, chẳng qua sau khi phát hiện là Hoa Ngọc Loan, lại ôm lấy cánh tay của Hoa Nhược Hư, tựa hồ hướng tới Hoa Ngọc Loan thị uy.

“Sư tỷ” Hoa Nhược Hư có chút chột dạ nói một tiếng.

“Phi Mộng, phòng của cô đã được chuẩn bị, cô đi với ta qua đó xem thử” Hoa Ngọc Loan nói chuyện rất bình tĩnh, nhìn không thấy có gì ghen tị cũng như cao hứng.

“Sư tỷ, cái này....” Hoa Nhược Hư rất kinh ngạc.

“Sư đệ, cứ lo việc của người đi, chúng ta là tỷ muội một nhà cũng nên chuyện trò một chút” Hoa Ngọc Loan kéo Hoa Phi Mộng đi, Hoa Phi Mộng tuy thấy kỳ quái, nhưng vẫn đi theo Hoa Ngọc Loan ra ngoài.

Nhìn thấy hai người tựa hồ rất thân mật nắm tay nhau đi, Hoa Nhược Hư ngoại trừ cười khổ ra thì cũng chỉ có thể cười khổ. Lòng dạ của phụ nữ thực khó hiểu, hẳn cùng Hoa Ngọc Loan ở với nhau nhiều năm như vậy, cũng không biết nàng hiện đang muốn làm cái gì.

“Phi Mộng, đây là phòng của cô, cô có vừa lòng không?” Hoa Ngọc Loan dẫn Hoa Phi Mộng đi vào một gian phòng thán nhiên nói.

“Cũng không tệ lắm, rất thanh nhã” Hoa Phi Mộng cười nói, “Dù sao ta nếu không thích thì có thể qua phòng của hần mà” Nói xong mặt cũng không khỏi đỏ lên, tuy nàng cùng Hoa Nhược Hư ngủ chung phòng cũng không phải là một ngày, chẳng qua nàng dù sao cũng là hoàng hoa khuê nữ, nói đến cũng có chút thẹn thùng.

“Vừa rồi sư đệ cùng cô nói chuyện ta cũng đã nghe được. Xem ra cô quả thực là chịu mệnh lệnh của Cung Nhã Thiên mới tới nơi này” Hoa Ngọc Loan ngữ khí chợt biến lạnh lẽo, trong đôi mắt đẹp một đạo hàn mang chợt lóe lên rồi biến mất.

“Nhược Hư cũng không trách ta mà” Hoa Phi Mộng sắc mặt có chút mất tự nhiên, chẳng qua miệng cũng nói cứng.

“Hắn làm người luôn mềm lòng, cho nên mới có thể đối với cô như vậy” Hoa Ngọc Loan hừ lạnh một tiếng, “Chẳng qua sư đệ mềm lòng không có nghĩa Hoa Ngọc Loan ta cũng mềm lòng, ta đề tỉnh cho cô biết, một

khi cô đã tới nơi này, cô cũng đã là người của Hoa gia, mà không phải là người của Cung Nhã Thiên nữa, cô làm bất cứ chuyện gì thì cũng nên vì Hoa gia!”

“Ta, ta không phải....” Hoa Phi Mộng vốn tưởng nói nàng còn không phải là người của Hoa Nhược Hư, bởi vì nàng cùng Hoa Nhược Hư cũng chưa có danh phận gì, chẳng qua nghĩ lại cũng không nói ra.

“Đừng để sau khi mất đi, cô mới phát hiện thứ mất đi là thứ trân quý nhất. Sư đệ sau khi gặp chuyện, ta đã thăm nói với , chỉ cần hần có thể bình an trở lại bên cạnh ta, mặc kệ hần có bao nhiêu nữ nhân, ta đều có thể chịu được, ta có thể xem như không thấy. Chỉ cần hần còn sống, chỉ cần hần còn ở bên cạnh ta, nói chuyện với ta thì cũng đã đủ rồi” Hoa Ngọc Loan sâu kín nói, ngữ khí rất thông thả, tràn ngập thâm tình khác thường, “Ta hiện tại không cầu hần chỉ có một mình ta, ta chỉ hy vọng hần có thể được vui vẻ, có thể bình an sống với ta đến bạc đầu, ta không thể chịu đựng một lần nữa nỗi thống khổ mất đi hần”.

“Cô thực sự rất yêu hần” Hoa Phi Mộng ánh mắt trở nên có chút mê mang, tựa hồ có chút ướt át, Hoa Ngọc Loan đối với Hoa Nhược Hư rất thâm tình, có lẽ là nàng vĩnh viễn cũng không thể làm như vậy được.

“Đối với ta mà nói, sư đệ là tất cả của ta, không có hần, ta xem như là trắng tay” Hoa Ngọc Loan hai mắt bắn ra hai đạo lãnh điện, nhìn chăm chăm vào Hoa Phi Mộng, “Cho nên, ta hiện tại muốn nói rõ nói cho cô biết, cô có thể lừa dối ta, nhưng cô tuyệt đối không thể lừa dối hần! Nếu không, đừng trách Hoa Ngọc Loan ta ra tay vô tình!”

“Bản thân ta cũng không tiện, một khi cô đã đến thì cứ bồi tiếp với hần vài ngày đi” Cuối cùng Hoa Ngọc Loan sau khi nói câu này, thì xoay người ra khỏi cửa.

“Cái gì, ta mới không muốn làm thế thân của cô” Hoa Phi Mộng trong lòng hiểu ra, mặt cảm giác như phát sốt lên, bởi vì nàng đột nhiên hiểu được ý tứ trong câu nói của Hoa Ngọc Loan.

Hoa Nhược Hư ở trong phòng có cảm giác đứng ngồi không yên, hần trong lòng có chút lo lắng về Hoa Ngọc Loan cùng Hoa Phi Mộng. Hoa Ngọc Loan tính tình cương liệt, Hoa Phi Mộng cũng rất ngang ngạnh, hai người vạn nhất có xung đột xảy ra, thì cũng rất khó xử.

Nghĩ một hồi, hần rút cuộc nhịn không được đẩy cửa đi tìm các nàng, nào biết cửa vừa mở ra, một thân hình mềm mại đã tiến vào trong lòng, hương thơm quen thuộc trên người Hoa Phi Mộng cũng xộc vào mũi hần.

“Mộng Nhi, sư tỷ không nói gì cùng với nàng sao?” Hoa Nhược Hư vội vàng hỏi.

“Không có, Ngọc Loan tốt lắm, nàng giúp thiếp bố trí một phòng rất đẹp” Hoa Phi Mộng cười nói, trong lòng lại nhớ tới chuyện vừa rồi, từ khi Hoa Ngọc Loan nói ra suy nghĩ từ trong đáy lòng của nàng ta ra, Hoa Phi Mộng đã phát hiện bản thân đã không có biện pháp sinh ra địch ý với Hoa Ngọc Loan.

“Vậy là tốt rồi” Hoa Nhược Hư thở ra một hơi, thật ra mấy ngày này hần cũng đã phát hiện Hoa Ngọc Loan có một số biến hóa.

“Nhược Hư, thiếp cũng muốn gia nhập Thiên Tinh Minh” Hoa Phi Mộng bắt đầu làm nũng.

“Tốt lắm, nàng muốn làm cái gì?” Hoa Nhược Hư thuận miệng đáp.

“Thiếp đương nhiên là làm Minh chủ phụ nhân rồi” Hoa Phi Mộng cười nói.

“Hả, cái này, Mộng Nhi, nàng thực phải làm minh chủ phụ nhân sao?” Hoa Nhược Hư có chút ngoài ý muốn.

“Thì sao? Chẳng không muốn sao?” Hoa Phi Mộng bộ dáng có vẻ mất hứng, nhéo ngang hông Nhược Hư.

“Ta đương nhiên là nguyện ý, chẳng qua, chẳng qua Mộng Nhi, sư tỷ nàng đã là Minh chủ phụ nhân rồi, nếu nàng cũng muốn làm, thì chỉ có thể nhỏ hơn mà thôi” Hoa Nhược Hư cẩn thận nói, nói xong liền cảm giác trên hông lại nhói đau, Hoa Phi Mộng cực kỳ bất mãn lại nhéo hần.

“Thiếp mặc kệ, dù sao thiếp mới chính là Minh chủ phụ nhân, thiếp mới không làm nhỏ” Hoa Phi Mộng làm nũng không thuận theo.

“Minh chủ, bên ngoài có người cầu kiến!” Hai người đang chằng chằng thiếp thiếp, thì Triệu Trường Không lại cất ngang, Hoa Phi Mộng hừ hừ trừng mắt nhìn Triệu Trường Không.

“Cát Vân Tường? Hắn tới đây làm gì?” Hoa Nhược Hư thấy vợ chồng Cát Vân Tường ở xa xa ngoài cửa, trong lòng âm thầm buồn bực, lại nhìn Hoa Phi Mộng bên cạnh phát hiện mặt nàng có chút mất tự nhiên, trong lòng không khỏi trầm xuống.

97. Chương 15: Cử Cát Bất Thanh

“Cát Chương môn đến, không biết có gì chỉ giáo?” Hoa Nhược Hư đối với Cát Vân Tường cũng không mấy hảo cảm, tự nhiên cũng không có khách khí gì.

Cát Vân Tường nhìn thấy Hoa Phi Mộng bên cạnh Hoa Nhược Hư, trong mắt tựa hồ lộ ra vẻ ghen tị.

“Diệp Đại tiên sinh mời Hoa công tử đến làm khách, không biết Hoa công tử có thể đến hay không?” Cát Vân Tường khẽ cười cười chấp tay nói.

“Thì ra Cát Chương môn hiện tại lại chạy việc cho Diệp Đại tiên sinh, thất kính thất kính!” Hoa Nhược Hư trào phúng nói.

“Diệp đại tiên sinh có việc không đi được, lại lo Hoa công tử cho rằng hắn không tôn trọng người, cho nên mới nhờ Cát môn đến thay mặt mời” Cát Vân Tường trong lòng thầm giận, trên mặt cũng không lộ vẻ gì, chỉ thản nhiên nói.

“Chỉ sợ Cát Chương môn phải thất vọng, tại hạ hôm nay không rảnh, xin chuyển cáo lại cho Diệp Đại tiên sinh, nếu hắn tới cửa bái phỏng thì tại hạ nhất định sẽ hoan nghênh” Hoa Nhược Hư khẽ cười cười, “Nếu Cát Chương môn không còn chuyện gì khác, vậy thứ không thể tiến xa”.

Hoa Nhược Hư nói xong lời này liền xoay người đi vào trong, Cát Vân Tường sắc mặt âm tình bất định, trong mắt dần dần lộ ra vẻ phẫn nộ.

“Sư huynh, muội nghĩ cũng không rõ, chúng ta vì sao phải thay Diệp Bất Nhị làm việc này? Huynh đường đường là Chương môn Côn Lôn, hiện tại bị người cười nhạo là chân chạy việc, huynh cảm thấy đáng giá sao?” Khi trở lại Diệp gia, Tôn Văn Nhạn rốt cuộc nhìn không được trách hỏi Cát Vân Tường.

“Suy nghĩ đàn bà, muội thì biết cái gì?” Cát Vân Tường trách mắng.

“Muội tuy không biết cái gì, nhưng muội biết, làm người phải có cốt khí!” Tôn Văn Nhạn phẫn nộ nói, “Côn Lôn phái ta không cầu người, hai vợ chồng ta tung hoành giang hồ, cũng ít khi bại, chúng ta cũng không cần phải thấp giọng ăn nói khép nép với người khác!”

“Cái gì mà thấp giọng nói khép nép? Ta khi nào mà thấp giọng nói khép nép?” Cát Vân Tường bộ dáng rất tức giận.

“Không có? Huynh hãy xem huynh hiện tại đi, đã thành cái gì rồi? Diệp Bất Nhị bảo huynh làm cái gì huynh làm cái đó, so với con chó giữ nhà của hắn thì có khác gì nhau?” Tôn Văn Nhạn vốn đã tích tụ bất mãn từ lâu, hôm nay tuôn hết ra lời nói cũng trở nên cực kỳ bén nhọn.

“Bốp!” một tiếng vang lên, trên khuôn mặt trắng nõn của Tôn Văn Nhạn xuất hiện rõ ràng năm dấu ngón tay, Cát Vân Tường thẹn quá hóa giận, hung hăng tát nàng một cái.

“Người, người đánh ta?” Tôn Văn Nhạn không thể tin được nhìn Cát Vân Tường, trượng phu luôn luôn cùng nàng lời ngon tiếng ngọt nay lại động thủ đánh nàng, nàng làm sao có thể tưởng tượng ra được.

“Đánh cô thì sao? Cô nghĩ cô là ai chứ? Nếu không phải sư phụ ở trên, cô nghĩ ta hứng thú cười cô sao?” Cát Vân Tường lạnh lùng nói, khóe miệng lộ ra vẻ khinh thường, nhìn thấy nữ nhân này, hắn lại nhớ tới Hoa Phi Mộng kiều diễm như hoa kia, trong lòng liền cảm thấy không thoải mái. So với Hoa Phi Mộng, hắn cảm thấy Tôn Văn Nhạn thật làm cho hắn khó mà chịu nổi, nghĩ đến Hoa Phi Mộng với bộ dáng như chim nhỏ nép vào bên người Hoa Nhược Hư kia, trong lòng hắn liền xuất hiện từng trận co rút, nữ nhân kia vốn thuộc về hắn, nay lại ôm ấp người khác làm nũng.

“Hoa Nhược Hư Hoa Nhược Hư, một ngày nào đó, người sẽ mất đi tất cả” Cát Vân Tường trong lòng ác độc nguyện rửa Hoa Nhược Hư, lại không nghĩ rằng có một ngày, lời nguyện rửa này lại rơi trúng đầu hắn.

Tôn Văn Nhận lao ra khỏi cửa Diệp gia, lòng của nàng lạnh lẽo, nếu nói cái tát của Cát Vân Tường làm cho nàng khó có thể tin được, thì những câu nói của Cát Vân Tường lại làm cho lòng của nàng hoàn toàn lạnh giá. Thì ra từ đầu đến cuối, hẳn chỉ bởi vì vị trí Chưởng môn này, mới kết hôn với nàng.

Chưởng môn Côn Lôn phái lúc ấy là phụ thân của Tôn Văn Nhận, lúc ấy Cát Vân Tường cũng không có hy vọng gì về vị trí Chưởng môn này, phụ thân của Tôn Văn Nhận thật ra xem trọng Phương Hiệp khi đó còn chưa trưởng thành, muốn đợi khi Phương Hiệp lớn lên thì sẽ đem vị trí Chưởng môn truyền cho hắn. Nhưng bởi vì Tôn Văn Nhận chung tình với Cát Vân Tường, sau lại gả cho Cát Vân Tường làm vợ, mà Phương Hiệp cũng có vẻ không hề hứng thú với vị trí Chưởng môn này, một lòng nghiên cứu võ học, vì thế vị trí Chưởng môn cuối cùng cũng lọt vào tay Cát Vân Tường.

“Sư tỷ!” Một thanh âm trong trẻo truyền đến tai Tôn Văn Nhận, nàng cũng dừng bước lại.

“Tiểu sư đệ” Tôn Văn Nhận miễn cưỡng mỉm cười, so với khóc còn muốn khó coi hơn.

“Sư tỷ, người sao vậy?” Phương Hiệp liếc mắt liền nhìn ra Tôn Văn Nhận có gì đó không đúng, lại phát hiện Tôn Văn Nhận lấy tay che mặt, “Sư tỷ, mặt của tỷ sao vậy? Tỷ mở tay ra cho đệ xem một chút!”

“Tiểu sư đệ, ta, ta không việc gì, thực mà!” Tôn Văn Nhận vội vàng quay mặt đi, thấp giọng nói, chẳng qua làm vậy Phương Hiệp lại càng thêm hoài nghi.

Phương Hiệp đưa tay kéo bàn tay Tôn Văn Nhận đang che ở trên mặt ra, dấu bàn tay đỏ tươi liền đập vào mắt hắn, trong khoảnh khắc hắn chỉ cảm thấy một trận nhiệt huyết dâng lên.

“Sư tỷ, tỷ nói đi, ai đã làm vậy? Tỷ nói mau đi!” Phương Hiệp cho tới bây giờ cũng chưa từng kích động như vậy.

“Tiểu sư đệ, đệ đừng hỏi được không? Ở đây có rất nhiều người, chúng ta đi nơi khác trước đi?” Tôn Văn Nhận trong mắt đỏ lên, trong lòng đau khổ, nước mắt nhịn không được muốn trào ra.

Phương Hiệp cố gắng trấn áp sự kích động ở trong lòng, gật gật đầu. Tôn Văn Nhận nhẹ quay bước, hướng ra ngoài thành, Phương Hiệp cũng bước theo phía sau nàng.

“Sư tỷ, nơi này không ai, tỷ có thể nói là ai làm không? Có phải là sư huynh?” Sau khi ra khỏi thành một đoạn, Tôn Văn Nhận tựa hồ cũng không có ý dừng bước, nàng cơ hồ như không có ý thức mà đi tới trước. Phương Hiệp rốt cuộc nhịn không được, thân mình chợt lóe, ngăn ở trước mặt Tôn Văn Nhận, Tôn Văn Nhận lại như vô tri vô giác, tiến thẳng vào trong lòng của hắn.

Nghe được câu hỏi của Phương Hiệp, Tôn Văn Nhận rốt cuộc không thể ức chế được sự bi thương ở trong lòng, nhào vào trong lòng hắn mà khóc lớn lên.

Phương Hiệp đột nhiên cảm thấy đại não trống rỗng, hẳn có chút run rẩy nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể mềm mại của Tôn Văn Nhận, trong lòng kích động không thể dùng từ ngữ nào để hình dung, nhiều năm qua như vậy, hắn rốt cuộc lần đầu tiên đã ôm lấy nàng, tuy đây cũng không bao hàm tình cảm gì cả, nhưng lúc này đây, hắn cũng cảm thấy như vậy là quá đủ rồi. Trời cao đối với hắn cuối cùng cũng không tệ, biết tâm ý của hắn mà cho hắn một cơ hội như vậy.

Hắn cũng không biết nên an ủi thế nào, hoặc thật ra hắn căn bản không nghĩ đến việc an ủi nàng, hắn chỉ biết nhẹ nhàng ôm lấy thân thể của nàng, hắn phải quý trọng giây phút khó được này. Có lẽ từ nay về sau, hắn cũng không còn gặp được cơ hội như thế này nữa.

Tôn Văn Nhận nhẹ nhàng tránh ra, sau khi khóc một trận thống khoái, tâm tình của nàng tựa hồ cũng đã bình phục không ít. Nàng có chút ngượng ngùng khẽ lau cặp mắt đang sưng đỏ lên, nhìn Phương Hiệp e lệ cười cười, bộ dáng như hoa lê sau cơn mưa động lòng người, làm cho Phương Hiệp xao động tâm hồn.

“Tiểu sư đệ, cảm ơn đệ, chúng ta trở về thôi” Tôn Văn Nhận nhẹ nhàng nói, từ ánh mắt như lửa nóng của Phương Hiệp, nàng tựa hồ thấy được gì đó, nàng có một loại cảm giác muốn trốn tránh.

“Sư tỷ, tỷ hiện tại phải về chỗ sư huynh sao?” Phương Hiệp miễn cưỡng áp chế nỗi thống khổ trong lòng, thấp giọng hỏi.

“Ta về trước thu thập một ít đồ, sau đó sẽ trở về Côn Lôn” Tôn Văn Nhận ngẫm nghĩ rồi nói.

“Vây, sư tỷ, có cần đệ đưa tỷ trở về không?” Ánh mắt của Phương Hiệp có chút chờ mong.

“Cần, à, không, không cần, cảm ơn sư đệ, tỷ có thể đi một mình được” Tôn Vân Nhận vốn muốn đáp ứng, nhưng đột nhiên thấy ánh mắt của hắn, vội vàng đổi lời.

Phương Hiệp trong lòng dâng lên một trận mất mát, hai người yên lặng quay trở về, dọc theo đường đi hết sức yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân lào xào.

Hoa Nhược Hư lẳng lặng ngồi, sắc mặt có chút âm trầm. Hoa Phi Mộng rúc vào lòng hắn, muốn nói cái gì đó nhưng cũng không nói ra, nằng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Hoa Nhược Hư có gương mặt như vậy, trong lòng tựa hồ có một ít cảm giác sợ hãi.

“Nhược Hư” Ngoài cửa truyền đến một thanh âm ôn nhu, Hoa Nhược Hư quay đầu đứng lên.

“Lâm tỷ” Người đến là Tây Môn Lâm.

“Nghe nói Diệp Bất Nhị vừa rồi phái người mời đệ qua đó làm khách?” Tây Môn Lâm khi nói đến cái tên Diệp Bất Nhị cũng có chút không tự nhiên.

“Đúng vậy, Lâm tỷ. Chẳng qua ta vẫn chưa đáp ứng” Hoa Nhược Hư gật gật đầu nói.

“Nhược Hư, đệ phải cẩn thận người này, ngàn vạn lần đừng xem nhẹ hắn” Tây Môn Lâm trầm ngâm một chút, tựa hồ còn muốn nói cái gì, chẳng qua khi nhìn thấy Hoa Phi Mộng thì cũng không nói gì nữa.

“Lâm tỷ, tỷ cứ yên tâm, ta biết mà” Hoa Nhược Hư lại gật đầu.

“Sau khi cơm chiều, nhớ đến phòng ta” Tây Môn Lâm do dự một chút rồi nói, khi chuẩn bị xoay người đi lại bỏ sung một câu, “Đến một mình”.

“Nhược Hư, nằng ta có quan hệ gì với chàng? Tại sao lại muốn chàng buổi tối tới phòng của nằng?” Hoa Phi Mộng bộ dáng tựa hồ có chút ăn phải dấm chua.

“Nằng cũng không cần phải suy nghĩ, Lâm tỷ tìm ta khẳng định là có gì muốn nói với ta” Hoa Nhược Hư thần nhiên nói, Tây Môn Lâm mỗi lần tìm gặp hắn đều nói cho hắn những chuyện làm cho hắn ngạc nhiên, không biết hôm nay lại muốn nói cho hắn điều gì đây.

“Có cái gì mà không thể cho ta nghe được, thần bí quá mà....” Hoa Phi Mộng thì thầm một tiếng.

“Mộng Nhi, Cát Vân Tường có tìm nằng không?” Hoa Nhược Hư đột nhiên hỏi, hắn phát hiện Hoa Phi Mộng khi thấy Cát Vân Tường có chút mất tự nhiên, trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái.

“Không có, hắn sao lại đi tìm thiếp?” Hoa Phi Mộng mặt biến sắc, bộ dáng cũng không thoải mái.

“Ta nghĩ, Cát Vân Tường hiện tại nhất định là đang hối hận tại sao hắn lúc đầu lại không cưới nằng” Hoa Nhược Hư thần nhiên nói.

“Nhược Hư, thiếp, thiếp trước kia có thích hắn, nhưng hiện tại thiếp thực đối với hắn không có quan hệ gì, chàng cũng đừng nghĩ lung tung được không?” Hoa Phi Mộng rốt cuộc cũng có chút hiểu được, cảm thấy Hoa Nhược Hư cũng đang ăn phải dấm chua.

“Không phải là ta nghĩ lung tung, ta có một loại cảm giác, tâm của Cát Vân Tường đối với nằng cũng không chết” Hoa Nhược Hư thanh âm hơi trầm thấp, “Cái loại ánh mắt khi hắn nhìn nằng, làm cho ta cảm thấy rất không thoải mái”.

“Bất quá sau này khi hắn nhìn thiếp, thiếp sẽ đem hai tròng mắt của hắn vứt bỏ đi” Hoa Phi Mộng bộ dáng đáng thương nhìn Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư không có nói nữa, mà ôm chặt lấy eo của nằng, tay khẽ dùng sức kéo nằng vào trong lòng, nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào của nằng.

Thân thể mềm mại của Hoa Phi Mộng dần dần trở nên nóng rực, thân mình có chút không an phận mà nhẹ nhàng vụng vọ, khẽ thở gấp, nhiệt tình đón lấy nụ hôn của Hoa Nhược Hư.

Cửa phòng đóng chặt lại, bên trong ngẫu nhiên truyền ra vài âm thanh làm cho người ta đỏ mặt tim đập thình thịch.

Hoa Nhược Hư vừa ôm Hoa Phi Mộng đi đến giường, vừa hôn lên cần cổ trắng như tuyết của nàng, quần áo của Hoa Phi Mộng đã hỗn loạn, váy áo tuột quá nửa, vài mảng da thịt trắng nõn lộ ra, rất là mê người.

Hoa Phi Mộng hai mắt khép hờ, trên mặt đỏ ửng như hoa đào, dị thường điểm lệ động lòng người. Lòng của nàng rất ngượng ngùng, mà lại tựa hồ có sự chờ mong, nàng cũng biết chuyện gì sắp xảy ra.

Hoa Nhược Hư trong lòng như lửa nóng, thân thể mềm mại động lòng người của Hoa Phi Mộng khi tắm rửa lại hiện rõ trong đầu hắn, hắn có chút gấp rút muốn nhìn thấy lại cảnh tượng động lòng người kia, liền ôm lấy Hoa Phi Mộng chậm rãi đi đến giường.

Chẳng qua hắn lập tức liền ngừng người, bởi vì phía sau hắn lại xuất hiện một thanh âm không nên xuất hiện.

“Nhược Hư ca ca, người sao lại lâu như vậy không tìm đến Đại Nhi?” Một thanh âm ngọt ngào vang lên phía sau hắn.

Mọi nhiệt tình của Hoa Nhược Hư sau khi nghe thấy thanh âm này lập tức tiêu tán không còn một chút, hắn cực kỳ xấu hổ buông Hoa Phi Mộng xuống, nhẹ nhàng lấy chăn đắp lên, sau đó xoay người lại, Tô Đại Nhi vẻ mặt u oán đang nhìn hắn, mấy ngày không gặp, nàng tựa hồ càng thêm xinh đẹp động lòng người, ánh mắt cũng đã thêm vài phần thiếu phụ phong tình.

“Đại Nhi, muội sao lại đến chỗ này?” Hoa Nhược Hư xấu hổ không thôi, thấp giọng hỏi, mà Hoa Phi Mộng rõ ràng là xấu hổ mà trốn vào trong chăn không dám đi ra.

“Nhược Hư ca ca, người hứa đến thăm mà nhiều ngày như vậy cũng không đi” Tô Đại Nhi bĩu môi, bất mãn nói.

“Đại Nhi, ta, ài....” Hoa Nhược Hư không biết giải thích thế nào cho tốt, nhẹ nhàng thở ra một hơi, đi đến bên cạnh nàng nhẹ nhàng ôm lấy.

“Nhược Hư ca ca, muội muốn ca đưa muội về” Tô Đại Nhi con mắt xoay chuyển, nhìn Hoa Phi Mộng ở trên giường, đột nhiên nói với Hoa Nhược Hư.

“Cái này....” Hoa Nhược Hư cũng phát sầu, không đi thì hắn thật sự không đành lòng cự tuyệt Tô Đại Nhi, mà đi, thì để Hoa Phi Mộng cứ như vậy ở trong này cũng không được.

“Nhược Hư, chàng, chàng đưa nàng về đi, thiếp, thiếp chờ chàng trở về là được rồi” Hoa Phi Mộng từ trong chăn lộ đầu ra, thấp giọng nói, trong lòng lại không biết đem Tô Đại Nhi mắng bao nhiêu lần, tiểu ma nữ này sao lại từ phía sau chui ra như vậy chứ.

“Đại Nhi, muội ở bên ngoài chờ ta một chút” Hoa Nhược Hư ngẫm nghĩ rồi nói, Tô Đại Nhi lần này thực ôn thuận gật gật đầu ra khỏi cửa phòng.

“Mộng Nhi, ta sẽ nhanh trở lại thôi” Hoa Nhược Hư cúi người ôm Hoa Phi Mộng đứng lên, vừa giúp nàng sửa sang lại quần áo, vừa thấp giọng nói.

“Không được đưa tiểu yêu tinh kia đi lâu đó!” Hoa Phi Mộng cổ nghiêm mặt, bộ dáng bức bối, thật ra cũng không hiểu vì sao vừa rồi nàng lại chủ động để cho Hoa Nhược Hư đưa Tô Đại Nhi về.

Hoa Nhược Hư gật gật đầu, trong lòng cũng không dễ dàng gì, hắn cũng không biết Tô Đại Nhi khi nào mới để cho hắn trở về.

Tô Đại Nhi lén đi vào, không bị ai phát hiện, chẳng qua khi rời khỏi Hoa phủ thì bộ dáng như sợ không ai phát hiện ra, như con chim nhỏ tựa vào bên người Hoa Nhược Hư, từ cửa chính đi ra ngoài, dọc theo đường đi còn cười khanh khách không ngừng.

98. Chương 16: Nhận Nhập Lang Khẩu

Hoa Nhược Hư ôm Tô Đại Nhi tiến vào khuê phòng của nàng, thấy hai người đi vào, Lưu Vân mặt hơi đỏ lên, liền vội vàng chạy ra ngoài.

Hoa Nhược Hư ngồi xuống, Tô Đại Nhi ngồi ở trên đùi hắn, mắt khép hờ lại không nói gì, chỉ lẳng lặng như đợi thời gian trôi qua.

“Nhược Hư ca ca, chàng về sau không được lâu như vậy mà không đến thăm Đại Nhi đó” Tô Đại Nhi chậm rãi mở đôi mắt đẹp ra, nũng nịu nói với Hoa Nhược Hư.

“Đại Nhi, bởi vì Thiên Tinh Minh vừa mới thành lập, cho nên mấy ngày nay ta bất rợn không thể rời đi được” Hoa Nhược Hư ôn nhu nói, đây cũng là sự giải thích của hắn.

“Nhược Hư ca ca, chàng thành lập Thiên Tinh Minh để làm gì vậy?” Tô Đại Nhi xoay chuyển thân thể, tìm một tư thế thoải mái nhất nằm trong lòng hắn, bĩu môi hỏi.

“Đại Nhi, nàng có muốn ở cùng một chỗ với ta không?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài một tiếng, không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Nhược Hư ca ca, tâm của Đại Nhi chẳng lẽ chàng còn không hiểu sao?” Tô Đại Nhi sâu kín nói, cái gì có thể cho thì nàng đều đã giao cho hắn, bất kể là tấm thân hay trái tim của nàng.

“Đại Nhi, ta tự nhiên hiểu được, chỉ là Đại Nhi, nàng có thể buông tha địa vị Cung chủ của nàng bây giờ không?” Hoa Nhược Hư ngưng thần nhìn nàng, trong mắt hắn bao hàm thâm tình, nhưng cũng có rất nhiều sự bất đắc dĩ.

“Nhược Hư ca ca, thiếp tuy là Cung chủ Ma cung, nhưng cũng là Đại Nhi của chàng, chẳng lẽ như vậy còn không được sao?” Trong giọng nói của Tô Đại Nhi tràn ngập sự u oán, sắc mặt cũng hơi biến đổi.

“Đại Nhi, nàng nói cho ta biết, nếu nàng cái gì cũng không cần quản, chìm Đại Nhi cầu ta thôi, thì nàng có thể vui vẻ, sáng khoái hơn không?” Hoa Nhược Hư khẽ trầm ngâm một chút, rồi thấp giọng hỏi.

“Nhược Hư ca ca, thiếp không thể. Thiếp nguyện ý cả đời làm Đại Nhi của chàng, nhưng thiếp cũng không thể không làm Cung chủ” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng nói, nếu nàng cái gì cũng không cần quản, chìm một cô gái thân lọt vào trong lưới tình, nàng quả thật có thể càng vui vẻ khoái hoạt. Nhưng nàng cũng không thể quên được cái chết của mẹ, cũng không thể buông thả cái trách nhiệm của nàng từ khi sinh ra đến giờ, Ma cung phải sinh tồn, nàng thân là Cung chủ Ma cung, có trách nhiệm làm cho Ma cung trong tay của nàng tiếp tục tồn tại, có trách nhiệm làm cho các đệ tử của Ma cung có thể tiếp tục sinh tồn.

“Nhất định sẽ có một ngày, Đại Nhi sẽ chỉ là Đại Nhi của ta, không hề là Cung chủ Ma cung nữa!” Hoa Nhược Hư thanh âm trầm thấp mà thông thả, rất kiên định, cũng rất tự tin. Một ngày nào đó, hắn sẽ không để cho người phụ nữ mà hắn yêu thân bất do kỷ, không để cho các nàng phải bất đắc dĩ nữa, Đại Nhi chung quy sẽ chỉ làm một nữ nhân bên hắn, có thể ung dung yên tâm ở trong lòng hắn mà làm nũng.

“Nhược Hư ca ca, hiện tại Đại Nhi chính là Đại Nhi của chàng mà” Tô Đại Nhi quay tay quàng lên cổ hắn, đôi môi anh đào mê người chủ động đưa lên, trong giọng nói lại tràn ngập sự hấp dẫn.

Thân thể mềm mại động lòng người của Tô Đại Nhi vận vẹo không an phận ở trên người hắn, dục vọng vừa mới bị Hoa Phi Mộng gợi lên trong khoảnh khắc lại bùng lên, lại càng thêm mãnh liệt, Hoa Nhược Hư tham lam hôn Tô Đại Nhi, ôm nàng ngã ra giường.

Hoa Nhược Hư lúc này đã tận tình xả hết sự tham lam cùng dục vọng lên thân thể vô cùng động lòng người này, liên tục xâm nhập cùng sự nhiệt tình ngập trời, ngọc thể dưới thân uyển chuyển hòa hợp, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rên rỉ mê người. Hoa Nhược Hư đã quên hết mọi chuyện, trong mắt và tâm hắn đã chỉ còn có thân thể động lòng người nóng bỏng dưới thân mà thôi.

Tôn Vân Nhạn tinh tế thu thập đồ đạc, có chút lưu luyến nhìn căn phòng, rốt cuộc chậm rãi ra khỏi cửa. Cát Vân Tường cũng không có trong phòng, động tĩnh của nàng xem ra hoàn toàn không biết, Tôn Vân Nhạn không khỏi trong lòng chua xót, nàng tức giận mà đi, Cát Vân Tường căn bản cũng không đi tìm nàng, hiện tại xem ra nàng có đi đâu thì cũng không quan tâm.

“Sư tỷ, tỷ thực phải đi sao?” Ngoài cửa Phương Hiệp vẻ mặt đầy mâu thuẫn đứng ở đó, thấy Tôn Vân Nhạn đi ra vội vàng đón hỏi.

“Tiểu sư đệ, người hãy bảo trọng cho tốt!” Tôn Vân Nhạn ảm đạm gật đầu, ôn nhu nói.

“Sư tử, trời đã tối, không bằng ngày mai tử hãy đi?” Nhìn sắc trời, Phương Hiệp lại khuyên nhủ.

Tôn Vân Nhạn lắc lắc đầu, nàng một khắc cũng không muốn ở lại nơi này nữa.

Tôn Vân Nhạn thất hồn lạc phách ra khỏi Kim Lăng thành, đối với việc Phương Hiệp vẫn ở phía sau cách đó không xa tựa hồ cũng không phát hiện. Vốn Phương Hiệp nói muốn đưa nàng đi, nhưng lại bị nàng cự tuyệt, bởi vậy hắn đành phải âm thầm đi ở phía sau, bởi vì tình trạng của Tôn Vân Nhạn hiện tại xem ra cũng không mấy tốt, hắn thực sự là lo lắng.

“Sư tử, cẩn thận!” Phương Hiệp đột nhiên hét lên kinh hãi, bởi vì hắn đột nhiên thấy có mấy sợi dây bay với tốc độ kinh người cuốn tới Tôn Vân Nhạn, mà Tôn Vân Nhạn lại không hề hay biết. Không biết thì còn đỡ, hô lên một tiếng tựa hồ lại càng thêm không ổn.

Tôn Vân Nhạn mặc dù tâm tình đang ở mức cảnh giác thấp nhất, nhưng khi những sợi dây kia tiếp tới gần thì vẫn còn phản ứng kịp. Chẳng qua khi nghe được tiếng hô của Phương Hiệp, lại làm cho nàng ngẩn ra, đợi đến khi phản ứng lại thì đã không kịp, một sợi dây đã quấn quanh eo của nàng, còn một sợi khác đã điểm vào huyết đạo.

“Sư tử” Phương Hiệp lại hô lên một tiếng, đến khi hắn đuổi tới thì thân thể của Tôn Vân Nhạn đã bị cuốn đi.

“Tiểu đệ đệ, đi nói cho Cát Vân Tường biết, vợ của hắn cứ để cho ta trưng dụng hai ngày đi” Một thanh âm nhu mì truyền tới, lại làm cho Phương Hiệp kinh hãi thất sắc.

“Sắc yêu Bách Lý Hồ?” Phương Hiệp trong lòng thầm nghĩ, rồi vận công lực toàn thân mà truy đuổi theo Bách Lý Hồ.

“Đệ đệ tuần tú, ta hiện tại không rảnh để tiếp ngươi, ngươi đừng đuổi theo nữa” Bách Lý Hồ một mặt dùng tốc độ nhanh hơn, nhanh chóng bỏ xa Phương Hiệp mấy trượng, một mặt kiêu mỵ nói.

Rạng sáng hôm sau, Hoa Nhược Hư vội vàng quay về Hoa phủ. Tối hôm qua hắn cuối cùng cũng không thể trở về, chẳng qua cũng không phải là Tô Đại Nhi không cho hắn về, mà là bản thân hắn tới giờ mới rời đi được. Tối hôm qua khi cùng Tô Đại Nhi điên cuồng, đã đem chuyện đáp ứng buổi tối tới chỗ Tây Môn Lâm quên sạch sẽ, đến khi nhớ lại thì đã quá muộn.

Khi trở lại phòng mình, lại phát hiện Hoa Phi Mộng còn nằm ở trên giường không một tiếng động, khi nghe được thanh âm của hắn liền mở to mắt.

“Chàng, chàng đã đi cả tối mà không trở về!” Hoa Phi Mộng đứng lên, bộ dáng rất ủy khuất.

“Mộng Nhi, nàng còn chưa ngủ sao?” Hoa Nhược Hư có chút xấu hổ, ngồi xuống bên giường thấp giọng hỏi.

“Người ta chờ chàng cả một buổi tối!” Hoa Phi Mộng đột nhiên ngồi xuống, sau đó bỏ nhào vào Hoa Nhược Hư, hai tay hung hăng nắm chặt nhéo Hoa Nhược Hư, bản tính dã man đã hoàn toàn lộ ra.

“Mộng Nhi, nàng nhẹ một chút được không?” Hoa Nhược Hư bị đau thiếu chút nữa đã hét lên.

“Mộng Nhi ngoan, đêm nay ta đến với nàng được không?” Xem bộ dáng kiêu mỵ của nàng, Hoa Nhược Hư có chút động tâm, chẳng qua hiện tại là ban ngày, đương nhiên là còn chuyện quan trọng phải làm, bằng không hắn có thể sẽ không buông tha Hoa Phi Mộng.

“Nghĩ hay lắm, ta mới không cần chàng đến đó” Hoa Phi Mộng sắc mặt đỏ lên, tỏ vẻ xem thường hắn.

“Mộng Nhi, nàng cứ đi ngủ đi, ta còn có việc phải ra ngoài” Hoa Nhược Hư đối phó với nàng vài câu, rồi vội vàng chạy đi, Hoa Phi Mộng hiện tại hơi tức là động thủ nhéo hắn, làm cho hắn có chút sợ hãi.

“Nhược Hư, Tô Đại Nhi hiện tại ra sao?” Tây Môn Lâm khi nhìn thấy Hoa Nhược Hư lại hỏi câu này.

“Lâm tử, Đại Nhi khỏe” Hoa Nhược Hư ngần ra hồi đáp, thoáng trầm ngâm một chút, lại hỏi, “Lâm tử, tử cùng với Đại Nhi có phải là có quan hệ gì phải không?” Vấn đề này hắn đã sớm muốn hỏi.

“Nhược Hư, cái này để sau nói đi” Tây Môn Lâm thoáng do dự một chút rồi nói, “Tử có chút chuyện khác cần nói với đệ trước”.

Hoa Nhược Hư đành phải có chút bất đắc dĩ gật gật đầu, hần biết Tây Môn Lâm còn chưa muốn nói ra.

“Mười năm trước khi tỷ còn ở chỗ sư phụ, có một lần buổi tối tỷ đột nhiên ngủ không được, muốn đi tìm sư phụ, nào biết lại phát hiện sư phụ đang cùng một người nói chuyện, mà người này chính là Diệp Bất Nhị hiện tại” Tây Môn Lâm thoáng nhớ lại một chút rồi nhẹ nhàng nói, “Hắn cùng sư phụ xem ra cũng rất quen thuộc, quan hệ cũng có thể rất sâu, chẳng qua tỷ cũng không dám đến quá gần, cho nên cũng không nghe rõ bọn họ rốt cuộc là nói cái gì, bọn họ rốt cuộc là có quan hệ gì, tỷ đến bây giờ cũng không hiểu được”.

“Không phải là quan hệ tình nhân chứ?” Hoa Nhược Hư ngẫm lại nói, giống như không ai biết mẹ của Diệp Vũ Ánh là ai, chẳng lẽ là Nam Hải thần ni? Chẳng qua cũng chỉ là suy nghĩ của Hoa Nhược Hư mà thôi, bởi vì người khác khẳng định sẽ không đoán là Nam Hải thần ni.

“Nhược Hư, sư phụ khi đó đã hơn năm mươi tuổi, Diệp Bất Nhị khi đó chỉ mới chừng ba mươi tuổi, hơn nữa sư phụ làm sao có thể có tình nhân? Đệ không nên nghĩ bậy?” Tây Môn Lâm có chút tức giận rồi lại có chút cảm thấy buồn cười.

“Lâm tỷ, ta cũng chỉ là tùy tiện đoán thôi” Hoa Nhược Hư có chút xấu hổ cười cười.

“Sau đó không quá vài ngày, sư phụ giao cho tỷ một nhiệm vụ, sau đó tỷ cũng không gặp lại sư phụ cũng như là Diệp Bất Nhị nữa. Chẳng qua lần trước khi tỷ nhìn thấy hắn, liếc mắt liền nhận ra hắn, bởi vì hắn so với trước kia cơ hồ không có thay đổi gì” Tây Môn Lâm nói tiếp, “Tỷ mấy ngày này âm thầm dò hỏi một chút, Diệp Bất Nhị vào mười năm trước cũng không có danh tiếng gì, vậy trước kia hắn rốt cuộc đã làm cái gì, tựa hồ cũng không ai biết, bởi vậy tỷ cảm thấy người này thực có vấn đề”.

“Lâm tỷ, vậy tỷ nói Nam Hải thần ni cùng Diệp Bất Nhị rốt cuộc là có thể có quan hệ gì?” Hoa Nhược Hư cau mày, cho tới nay, hắn chỉ nghĩ đến Diệp Vũ Ánh là đệ tử của Nam Hải thần ni, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới chuyện trước đó, Diệp Bất Nhị cùng đã cùng Nam Hải thần ni quan hệ cũng không hề bình thường, không riêng gì hắn, chỉ sợ cơ hồ người trong giang hồ đều nghĩ như vậy.

“Tỷ thấy giữa họ tựa hồ có một loại quan hệ như là thân nhân, có lẽ Diệp Bất Nhị là con cháu gì đó của sư phụ cũng không chừng” Tây Môn Lâm ngẫm nghĩ nói.

“Con cháu?” Hoa Nhược Hư trong lòng yên lặng suy nghĩ, hắn đột nhiên phát hiện nên hiểu rõ tình huống của Nam Hải thần ni là tốt nhất.

Phương Hiệp hiện tại ruột nóng như lửa đốt, Tôn Vân Nhạn bị Bách Lý Hồ bắt đi, hắn truy theo cả buổi tối, nhưng cũng không tìm được, đành phải bất đắc dĩ trở về cầu trợ giúp, nhưng lại phát hiện căn bản tìm không thấy Cát Vân Tường, không riêng gì Cát Vân Tường, Chương môn các phái khác hắn cũng nhìn không thấy bóng, bất đắc dĩ đi tìm Diệp Vũ Ánh, thì cũng được báo Diệp Vũ Ánh không có mặt. Nghĩ đến Tôn Vân Nhạn lúc nào cũng có thể bị Bách Lý Hồ vũ nhục, Phương Hiệp chỉ cảm thấy trái tim như mình nhỏ máu.

“Phương huynh, người có chuyện gì mà gấp vậy?” Phương Hiệp rốt cuộc cũng gặp được người quen, Hoa Phi Hoa không biết từ khi nào đã xuất hiện trước mặt hắn.

“Hoa huynh, người có biết sư huynh của ta bọn họ đi nơi nào không?” Phương Hiệp như vớ được cọc, vội vàng hỏi.

“Ta cũng không biết, hình như có việc gì đó phải đi” Hoa Phi Hoa có chút kỳ quái trả lời.

“Vậy làm sao bây giờ, sư tỷ của ta đã xảy ra chuyện!” Phương Hiệp lo lắng ôm đầu, thì thào nói.

“Phương huynh, xảy ra chuyện gì? Người nói ra một chút, có lẽ tại hạ có thể giúp đỡ” Hoa Phi Hoa ngăn ra một chút rồi nói, hắn hình như cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Phương Hiệp có bộ dáng thống khổ như vậy.

“Không được, cho dù là hai chúng ta cũng không phải là đối thủ của hắn!” Phương Hiệp lắc lắc đầu, “Sư tỷ của ta bị Bách Lý Hồ bắt đi, vạn nhất, vạn nhất....” Phương Hiệp cũng nói không được, đã qua mấy canh giờ, hiện tại trời cũng đã sáng, Bách Lý Hồ đã làm cái gì Tôn Vân Nhạn, hắn quả thực cũng không dám nghĩ tới.

Hoa Phi Hoa cũng cả kinh, Bách Lý Hồ xú danh trăm dụng cùng với một phụ nữ xinh đẹp muốn làm cái gì, ai cũng có thể đoán ra.

Hoa Ngọc Phượng mày ngài nhú lại, Chương môn các phái cùng Diệp Bất Nhị từ tối hôm qua cho đến bây giờ cũng không thấy bất kỳ ai xuất hiện, trong lòng của nàng mơ hồ xuất hiện một loại dự cảm không lành, tựa hồ cảm giác được sắp có đại sự gì đó phát sinh.

Một trận tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài truyền vào, Hoa Ngọc Phượng âm thầm đề phòng, một lát sau có hai người vội vàng chạy vào, là Phương Hiệp cùng Hoa Phi Hoa.

“Hoa tiên tử, sư tỷ của ta bị Bách Lý Hồ bắt đi, sư huynh ta cùng mấy người Diệp tiên tử cũng không thấy đâu cả, ta, ta chỉ có thể tìm đến cô” Phương Hiệp hơi thở hổn hển, vừa rồi Hoa Phi Hoa nói cho hắn biết, Hoa Ngọc Phượng tựa hồ còn ở đây, cho nên hai người liền chạy nhanh tới đây, hy vọng Hoa Ngọc Phượng có thể có biện pháp gì đó, mặc kệ nói như thế nào, nàng hiện tại cũng là Minh chủ của Thất phái bốn nhà liên minh.

“Phương công tử, chuyện xảy ra khi nào vậy?” Hoa Ngọc Phượng cả kinh.

“Tối hôm qua, đã hơn bốn canh giờ rồi” Phương Hiệp lo lắng không thôi.

“Phương công tử, người sao giờ mới nói?” Hoa Ngọc Phượng nhin không được có vẻ trách cứ, nói xong lại lắc lắc đầu, “Trước tiên không nói cái này, chúng ta đi tìm một người, có lẽ hắn có thể giúp người!” Nói xong liền vội vàng đi ra ngoài cửa, tuy nàng cùng Tôn Văn Nhận cũng không có giao tình gì, nhưng đều là nữ nhân, nàng hiểu được hậu quả của một nữ nhân khi gặp phải loại chuyện này.

Chương môn các phái, cũng đã gặp phải một hồi Hồng Môn Yến.

Quyển 7

99. Quyển 7 – Chương 1: Lương Nan Chi Gian

“Diệp đại tiên sinh, sao lại không thấy Nhị tiểu thư của Hoa gia ở đây vậy?” Viên Quang đại sư hơi chút kinh ngạc hỏi.

“Hoa nhị tiểu thư có việc không thể đi được, cho nên không thể nào đến được đây” Diệp Bất Nhị mỉm cười, bình tĩnh nói.

“Không biết Diệp đại tiên sinh mời mọi người đến đây là có chuyện gì muốn thương lượng?” Mặc dù đã bày hai bàn tiệc rượu nhưng xem điệu bộ của mọi người thì ai cũng biết không phải đến để uống rượu, nên Viên Quang đại sư lại đặt ra câu hỏi.

“Đại sư đừng nóng, mọi người trước hết ngồi xuống đã, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong, mọi người trước hết dùng chút rượu thịt đi đã” Diệp Bất Nhị mời mọi người, nhưng trong mắt Diệp Vũ Ảnh lại xuất hiện vài tia mờ mịt.

Rượu qua ba tuần, Diệp Bất Nhị đứng lên, bắt đầu lên tiếng.

“Hôm nay mời các vị Chương môn đến đây, chỉ là có chuyện muốn tuyên bố một chút” Diệp Bất Nhị mỉm cười, “Bắt đầu từ hôm nay, liên minh Thất phái Tứ gia sẽ nhập vào Kim Lăng Diệp gia ta, không biết các vị có ý kiến gì không?” Trên mặt Diệp Bất Nhị lộ ra vài phần đắc ý.

Phản ứng của mọi người rất khác nhau, có người không có động tĩnh gì dường như sớm biết chuyện này rồi, nhưng có người lại chấn động, biến sắc, muốn đứng lên, nhưng mặt mày lập tức như tro tàn.

“Diệp đại tiên sinh, lão nạp không hiểu rõ ý của tiên sinh” Viên Quang đại sư cúi đầu niệm một câu phật hiệu, từ từ đứng lên.

“Bắt đầu từ hôm nay, tất cả đệ tử của liên minh Thất phái Tứ gia đều phải nghe theo lệnh của Diệp Bất Nhị ta, phải chấp hành mệnh lệnh của tại hạ, không biết tại hạ nói như vậy, đại sư đã hiểu hay chưa?” Diệp Bất Nhị cười lạnh một tiếng nói.

“Phụ thân, đây là.....” Diệp Vũ Ảnh hô lên một tiếng.

“Vũ Ảnh, không phải chuyện của con, con ở bên cạnh nghe là được” Diệp Bất Nhị khẽ quát một tiếng, không cho Diệp Vũ Ảnh hỏi tiếp.

Viên Quang đại sư thầm nghĩ đến tình thế trước mặt, trong lòng dấy lên một cảm giác không ổn. Mặc dù tình hình lúc này không rõ ràng, nhưng hẳn lại rõ ràng có thể cảm nhận được về tự tin nắm chắc phần thắng của Diệp Bất Nhị.

“Tại hạ nghĩ bây giờ Đại sư hẳn là không có ý kiến gì nữa chứ?” Diệp Bất Nhị cười lạnh, khóe miệng lộ ra vẻ tàn nhẫn, thân hình đột nhiên cử động, song chưởng phát ra đánh về phía Thanh Vân đạo trưởng – Chưởng môn Võ Đang, Tuệ Nguyệt sư thái – Chưởng môn Nga Mi và Trịnh Chánh Hùng – Chưởng môn Thanh Thành, chưởng phong hùng hực. Viên Quang đại sư thấy thế không khỏi sợ hãi trong lòng, Diệp Bất Nhị lại dùng đến Liệt Dương chưởng của phái Thiếu Lâm, loại chưởng lực này ở phái Thiếu Lâm cũng chỉ có Chưởng môn mới có thể tu luyện, nhưng không ngờ rằng Diệp Bất Nhị lại có thể thi triển.

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, ba người kia không có bất cứ sức phản kháng nào đã ngã xuống mặt đất, khí tuyệt thân vong.

“Phụ thân, phụ thân, sao người có thể....” Thân thể mềm mại của Diệp Vũ Ảnh run lên nhè nhẹ, dường như không thể tin được những điều vừa diễn ra là sự thực.

“Diệp Bất Nhị, thủ đoạn của người thật tàn nhẫn” Trong lòng Viên Quang đại sư dâng lên một cảm giác bi phẫn.

“Phải không?” Diệp Bất Nhị dường như không nghe thấy câu trách của nữ nhi, cười nhạt với Viên Quang đại sư nhưng đầu lại quay sang gật đầu với bốn người phía sau. Trịnh Hành Anh phái Thanh Thành, Tuệ Tâm Nga Mi và Thanh Phong Võ Đang cùng nhảy lên đánh về phía Viên Quang đại sư, đều thi triển các chiêu thức mà chỉ có Chưởng môn mới được học.

Viên Quang đại sư đề khí định chống lại, nhưng lại phát hiện không thể vận công lực, một khắc sau hắn đã ngã xuống mặt đất.

“Ha ha ha....” Diệp Bất Nhị điên cuồng cười lên, tiếng cười đinh tai nhức óc làm nền hầm ngầm cũng bị chấn động. Hai mắt Diệp Vũ Ảnh thừ ra nhìn phụ thân của mình, nàng hy vọng tất cả những điều này chỉ là do mình đang nằm mơ.

Hoa Ngọc Phượng dẫn theo hai người Phương Hiệp và Hoa Phi Hoa đi thẳng đến Hoa phủ.

“Sư đệ, sư tỷ của Phương công tử là Tôn Vân Nhạn đã rơi vào trong tay Bách Lý Hồ, đệ mau đi tìm Tô Đại Nhi, để muội ấy bảo Bách Lý Hồ thả người” Hoa Ngọc Phượng nhìn thấy Hoa Nhược Hư lập tức nói.

“Tôn Vân Nhạn?” Hoa Nhược Hư không khỏi nhớ đến Cát Vân Tường, trong lòng có chút không thoải mái: “Nàng ta bị bắt, sao Cát Vân Tường lại không đi cứu?”

“Hoa huynh, tại hạ chưa từng cầu người, nhưng hôm nay tại hạ cầu huynh cứu sư tỷ một lần, Phương Hiệp vô cùng cảm kích” Phương Hiệp chưa bao giờ lo lắng như ngày hôm nay, cũng chưa bao giờ thất thố như vậy.

“Phương huynh, Bách Lý hồ cũng không phải nghe lời Đại Nhi như vậy. Cho dù tại hạ bây giờ đi tìm Đại Nhi, tại hạ cũng không dám cam đoan có thể cứu lệnh sư tỷ ra” Hoa Nhược Hư thầm nghĩ, Bách Lý Hồ cũng không chỉ một lần ám toán hắn.

“Tóm lại đệ cứ đi thử xem, chỉ cần đệ hết sức tự nhiên sẽ không ai trách đệ” Hoa Ngọc Phượng nói, sau đó trong tay Hoa Nhược Hư lại vang lên lời truyền âm của nàng: “Đây là một cơ hội tốt cho đệ, có lẽ sau này Phương Hiệp có thể sẽ trở thành một trợ thủ rất đắc lực cho đệ”.

“Được rồi, tuy nhiên Đại Nhi luôn luôn không thích tại hạ dẫn người khác cùng đi cho nên Phương huynh trước hết ở lại trong Thiên Minh tinh của tại hạ, tại hạ sẽ cố hết sức để mang lệnh sư tỷ trở về” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút rồi gật đầu, nói xong liền nói với Hoa Ngọc Phượng: “Nhị sư tỷ, tỷ thay đệ tiếp mọi người một chút, việc không nên chậm trễ, đệ lúc này sẽ đi tìm Đại Nhi”.

Nếu đã đồng ý hỗ trợ, Hoa Nhược Hư sẽ không hề do dự, thân hình lóe lên đã hóa thành một bóng trắng mờ nhạt biến mất bên ngoài Hoa phủ.

“Công tử, công tử lại định đi đâu sao?” Thấy Hoa Nhượng Hư lại tới, Lưu Vân hơi kỳ quái hỏi.

“Lưu Vân, Đại Nhi đâu? Ở trong phòng sao?” Hoa Nhượng Hư cũng không muốn nói nhiều với nàng, bởi vì có nói với nàng cũng không có tác dụng gì.

“Tiểu thư vẫn chưa dậy” Lưu Vân không khỏi đỏ mặt, Tô Đại Nhi đến bây giờ còn chưa dậy, hơn phân nửa là có liên quan đến Hoa Nhượng Hư tối qua về muộn.

“Nhượng Hư ca ca, huynh nhanh như vậy đã đi tìm muội sao” Tô Đại Nhi từ trên giường ngồi xuống, ưỡn lưng rồi cười hì hì với Hoa Nhượng Hư vừa mới tiến vào.

“Đại Nhi, muội có thể tìm được Bách Lý Hồ không?” Hoa Nhượng Hư mặc dù rất khẩn trương nhưng giọng nói rất ôn nhu.

“Giúp muội mặc quần áo đi đã” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng lướt trên cây cầm huyền ở cạnh giường, người đồng thời cũng nhảy lên nhào vào người Hoa Nhượng Hư.

Hoa Nhượng Hư không có cách nào khác đành phải vội vàng mặc quần áo cho nàng. Theo kinh nghiệm của Hoa Nhượng Hư, Tô Đại Nhi kích thích cầm huyền là gọi người đi vào, nếu như động tác của hắn không nhanh một chút thì sợ rằng nàng sẽ xuân quang tiết ra ngoài.

“Nhượng Hư ca ca, huynh tìm Tam trưởng lão làm gì?” Tô Đại Nhi một bên hưởng thụ sự chăm sóc của Hoa Nhượng Hư, vừa yêu kiều hỏi.

“Bách Lý Hồ bắt đi Tôn Văn Nhạn phái Côn Lôn. Đại Nhi, muội có thể làm cho bọn họ thả người không?” Hoa Nhượng Hư nói ra ý đồ mà mình đến đây.

“Nhượng Hư ca ca, nàng ta có quan hệ gì với huynh?” Tô Đại Nhi chu miệng lên, có vẻ đang rất bất mãn.

“Huynh và nàng ta căn bản không quen biết, tuy nhiên sự đệ của nàng ta coi như bằng hữu của ta, hẳn ta có vẻ rất lo lắng cho Tôn Văn Nhạn” Hoa Nhượng Hư cuối cùng cũng đã mặc xong quần áo cho Tô Đại Nhi, tuy nhiên cũng mất một phen sức lực, bởi vì hắn còn phải chống cự sự hấp dẫn của tiểu ma nữ này.

“Cung chủ” Giọng nói từ ngoài cửa truyền vào.

“Lộ trưởng lão, trưởng lão dẫn Nhượng Hư ca ca đi tìm Tam trưởng lão, nói Tam trưởng lão giao Tôn Văn Nhạn cho Nhượng Hư ca ca” Tô Đại Nhi vẫn như cũ nằm trong lòng Hoa Nhượng Hư không hạ xuống.

“Thuộc hạ tuân mệnh”

Lộ Vân Trường khom người đáp, sau đó nói với Hoa Nhượng Hư: “Hoa công tử, mời đi theo ta”.

Hoa Nhượng Hư đi theo Lộ Vân Trường một đoạn ngắn, sau đó dừng lại trước một căn nhà màu hồng.

“Tam trưởng lão” Lộ Vân Trường trầm giọng gọi.

“Lộ trưởng lão sao lại rảnh rỗi đến gặp nô gia thế này?” Bách Lý Hồ cười khanh khách, khoác một tấm lụa mỏng màu hồng xuất hiện trước mặt hai người.

“Đem Tôn Văn Nhạn giao cho Hoa công tử, đây là lệnh của Cung chủ” Mặt Lộ Vân Trường rất lạnh lùng, không có bất cứ phản ứng gì đối với sự khiêu khích của Bách Lý Hồ.

“Thì ra là đệ đệ Hoa gia đến, sao, chẳng lẽ đệ đệ Hoa gia cũng xem trúng Tôn Văn Nhạn sao?” Bách Lý Hồ ra vẻ như lần đầu tiên nhìn thấy Hoa Nhượng Hư vậy, nhìn Hoa Nhượng Hư với ánh mắt quyến rũ: “Đệ đệ Hoa gia thật may mắn, đệ đệ bây giờ vừa lúc có thể thấy hình dạng của Tôn Văn Nhạn lúc này, hì hì”.

“Bách Lý Hồ, không nên nói nhiều. Ta cũng cảnh cáo ngươi, Hoa công tử là hôn phu của Cung chủ, nếu như ngươi dám có chủ ý với Hoa công tử thì đừng trách ta không khách khí” Lộ Vân Trường hừ lạnh một tiếng: “Đến lúc đó dù là Đại trưởng lão cũng không giúp được ngươi”.

“Tôn Văn Nhạn ở bên trong” Mặt Bách Lý Hồ khê biến, dáng vẻ phóng đảng trong nháy mắt thu lại không ít, chỉ vào trong một gian phòng nhỏ rồi nói với Hoa Nhượng Hư.

“Hoa công tử vào trong dẫn người đi ra đi” Lộ Vân Trường khẽ cười với Hoa Nhượng Hư, sau đó quay lại lạnh lùng nói với Bách Lý Hồ: “Bách Lý Hồ, ngươi đi theo ta một chuyến”.

“Đệ đệ Hoa gia, đệ hưởng thụ đi nhé” Cùng lúc khi Hoa Nhược Hư bước vào trong căn phòng nhỏ thì bên tai truyền đến giọng nói của Bách Lý Hồ, hần ngẩn người một cái, trong lòng có cảm giác bất an.

“Bách Lý Hồ, người biết tại sao ta gọi người không?” Lộ Vân Trường lạnh lùng nhìn Bách Lý Hồ.

“Lộ trưởng lão, mọi người đều như nhau cả, người cần gì phải hô to gọi nhỏ như vậy?” Trên mặt Bách Lý Hồ đã không nhìn thấy vẻ phóng đảng nữa, giọng nói rất bình tĩnh.

“Ta chỉ muốn cảnh cáo người, trong Ma Cung, lệnh của Cung chủ là không thể kháng. Bất luận Cung chủ có lệnh gì, cũng không cần biết lệnh của Cung chủ chính xác hay không, chúng ta là thuộc hạ nhất định phải chấp hành không điều kiện” Lộ Vân Trường hừ lạnh một tiếng nói: “Đừng tưởng rằng Đại trưởng lão là phụ thân của Cung chủ nên có thể làm chỗ dựa cho người. Ta có thể rõ ràng nói cho người, cho dù là Đại trưởng lão nếu như sau này dám không để ý đến lệnh của Cung chủ thì cũng sẽ bị trừng phạt thích đáng”.

“Lộ trưởng lão sao lại nói nghiêm trọng như vậy, chẳng lẽ Lộ trưởng lão cho rằng Cung chủ là nữ nhi bất hiếu sao?” Bách Lý Hồ cười nhạt, ra vẻ không thèm để ý.

“Sự nhẫn nại của Cung chủ đã đến cực hạn, nếu như người không tin thì cứ việc thử xem” Lộ Vân Trường lạnh lùng nói rồi vung tay áo, xoay người rời đi.

“Phải không? Hi hi, ta về trước xem Tôn Vân Nhận diễn trò hay” Trên mặt Bách Lý Hồ lại lộ ra vẻ phóng đảng, đương nhiên cười phá lên.

Hoa Nhược Hư bước chân vào phòng, đập vào mắt hắn là một mảnh phấn hồng, đột nhiên xoay người lại thì cửa phòng đã không một tiếng động mà khép lại. Hắn không khỏi nhớ tới tình cảnh lúc bị nhốt trong nhà đá lần trước, trong lòng thầm kêu không ổn, lắc mình tới cửa phát hiện ra cánh cửa quả nhiên đã không có cách nào mở ra được.

Cúi đầu nghe thấy tiếng rên rỉ truyền đến, cảm giác bất an trong lòng Hoa Nhược Hư càng tăng lên, theo tiếng rên đi qua bình phòng lại phát hiện ra một cảnh tượng làm người ta không khỏi đỏ mắt, tim đập loạn lên.

Thân hình Tôn Vân Nhận gần như đã lộ ra hoàn toàn, dáng người tuyệt đẹp đã gần như hoàn toàn lộ ra trong không khí, đang không ngừng giãy dụa, mà hai tay đang không ngừng nắm nắm trong không trung, dường như muốn bắt lấy cái gì đó.

“Hèn hạ vô sỉ” Hoa Nhược Hư thầm mắng Bách Lý Hồ, xem bộ dạng của Tôn Vân Nhận là biết nàng ta đã bị Bách Lý Hồ hạ thủ, tuy nhiên đồ lót cuối cùng trên người nàng ta vẫn còn, dường như vẫn chưa bị Bách Lý Hồ vũ nhục.

Tôn Vân Nhận đương nhiên lao về phía Hoa Nhược Hư, đôi tay ngọc trắng ngần quẩn lấy cổ hắn, thân hình đầy đặn điên cuồng giãy dụa trong lòng hắn, trong miệng càng phát ra những tiếng rên rỉ mê hồn.

Tim Hoa Nhược Hư đập mạnh, thân hình trong lòng càng lúc càng nóng lên, hắn hít một hơi thật sâu, đè nén cảm xúc trong lòng, ra tay điểm huyết đạo của nàng. Ngay lập tức Tôn Vân Nhận yếu đuối ngã vào lòng hắn, lúc này trong mắt Tôn Vân Nhận dường như lộ ra một tia cảm kích.

“Giết ta, xin huynh” Tôn Vân Nhận dường như đã hơi tỉnh táo lại, nhỏ giọng cầu xin.

“Cát phu nhân không cần lo lắng, tại hạ sẽ cứu phu nhân ra ngoài” Hoa Nhược Hư nhỏ giọng an ủi nói, một tay đỡ Tôn Vân Nhận, một tay nắm lấy Tình Kiếm.

“Xin huynh, giết ta đi” Tôn Vân Nhận vẫn đang lặp lại những lời này, dáng vẻ rất thống khổ.

“Đệ đệ Hoa gia, nô gia tặng đệ một lễ vật tốt như vậy, có phải là đệ nên cảm tạ nô gia hay không?” Bách Lý Hồ đã đi lại quay lại, giọng nói quyến rũ lại truyền vào.

“Bách Lý Hồ, người rốt cuộc muốn làm gì?” Hoa Nhược Hư cả giận nói.

“Đệ đệ Hoa gia, đệ là hôn phu của Cung chủ, nô gia dám làm gì chứ?” Bách Lý Hồ cười khanh khách nói: “Nô gia cũng vì muốn tốt cho đệ, Tôn Vân Nhận này mặc dù không xinh đẹp bằng Cung chủ, nhưng cũng không kém đâu”.

“Bách Lý Hồ, ngươi nếu không mở cửa ra, đừng trách ta hủy phòng của ngươi” Hoa Nhược Hư lạnh lùng nói.

“Ồ, nô gia quên nói cho đệ đệ, đệ lại không phát hiện ra hai mắt nàng ta đã biến đỏ rồi sao? Sau đó lại không phát hiện ra vẻ thống khổ của nàng ta sao?” Bách Lý Hồ ra vẻ vừa nhớ đến: “Nô gia quên nói cho đệ đệ, nếu như đệ đệ Hoa gia còn không cảm thấy nàng ta đau đớn, nô gia dám cam đoan chưa đầy nửa khắc sau cả người nàng sẽ bắt đầu thối rữa, sau đó hóa thành một vũng máu. Ai, thật đáng tiếc một đại mỹ nhân quyền rũ”.

Hoa Nhược Hư nửa tin nửa ngờ nhìn Tôn Vân Nhạn, phát hiện hai mắt nàng hiện đầy tơ máu, mặt cũng bắt đầu méo mó.

“Đúng, nô gia còn quên không nói cho đệ đệ một việc, nếu như đệ điểm huyết đạo nàng ta, nàng ta sẽ càng chết nhanh hơn. Hi hi, đến lúc đó đệ lại tự tay giết chết một đại mỹ nhân, tạo nghiệt” Giọng nói của Bách Lý Hồ lại truyền vào, Hoa Nhược Hư quả thực có cảm giác muốn một kiếm giết chết Bách Lý Hồ

100. Chương 2: Lao Yển Phân Phi

“Diệp đại tiên sinh, trên người bọn họ không có tín vật Chưởng môn, nơi ở cũng không tìm thấy” Hai người đứng sau Diệp Bất Nhị, một người trong số đó là Cát Vân Tường, mà người bên kia rõ ràng là Chưởng môn phái Tuyết Sơn Âu Dương Kiếm Bình, mà người nói chuyện đúng là hắn.

“Kế hoạch không thay đổi, cứ tiến hành theo lẽ thường” Diệp Bất Nhị trầm ngâm một chút, trầm giọng nói.

Bên tai truyền đến tiếng cười làm người ta buồn nôn của Bách Lý Hồ, mặt Tôn Vân Nhạn cũng càng lúc càng thống khổ, Hoa Nhược Hư rốt cuộc không nhịn được cơn lửa giận đang thiêu đốt trong lòng, hét dài một tiếng phi thân bay lên, Tình Kiếm phát ra kiếm khí sắc bén cường đại, Thiên tinh kiếm pháp Chi thiên tinh nộ, kiếm khí phá tan nóc nhà, Hoa Nhược Hư mang theo Tôn Vân Nhạn phá phòng mà ra.

Mặt Bách Lý Hồ hơi đổi, thân hình bay ngược về phía sau mấy trượng, rơi xuống mảnh đất trống bên ngoài nhà.

“Bách Lý Hồ, hôm nay ta sẽ thay Đại Nhi giáo huấn ngươi” Hai mắt Hoa Nhược Hư phun lửa giận, hắn vốn nghĩ rằng có lệnh của Tô Đại Nhi, Bách Lý Hồ sẽ có điều cố kỵ nhưng không ngờ rằng hắn ta lại hèn hạ đến vậy.

Tình Kiếm Chi Đại Kiều! Kiếm khí cuộn cuộn phát ra từng cơn gió nhẹ êm ái, rất nhẹ nhưng lại mang theo lực lượng vô cùng cường đại thổi về phía Bách Lý Hồ. Mặt Bách Lý Hồ biến đổi kịch liệt, hai tay không ngừng múa may trong không trung, hai dải lụa tung bay trong không trung, nhưng vừa tiếp xúc với kiếm khí mà Tình Kiếm phát ra đã bị cắt thành từng mảnh vụn.

Trong mắt Hoa Nhược Hư lộ ra một tia sát ý, đột nhiên vận chuyển chân khí, kiếm khí trong nháy mắt tăng thêm một thước. Bách Lý Hồ hét thảm một tiếng, ôm ngực nhanh chóng lui về phía sau, trong không trung lóe ra một đóa huyết hoa tuyệt đẹp.

“Hoa Nhược Hư, Tôn Vân Nhạn, chờ Cát Vân Tường đến xem trò kịch của các ngươi đi” Bách Lý Hồ đáp xuống đất một cái, biến mất trên mặt đất, đồng thời truyền đến giọng nói oán độc của mụ ta.

“Lần này coi như ngươi may mắn” Hoa Nhược Hư cảm hận kêu lên một tiếng, có chút bất đắc dĩ dù sao đây cũng là đất của Bách Lý Hồ, mà Bách Lý Hồ dường như đúng là có nghiên cứu về cơ quan, nên hắn cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Bách Lý Hồ đào tẩu.

“Hoa công tử, cứu ta” Bên tai lại truyền đến giọng nói yếu ớt.

“Cát phu nhân, phu nhân nói gì?” Hoa Nhược Hư nghĩ đến mình đã nghe lầm.

“Cứu ta. Cầu công tử cứu ta” Tôn Vân Nhạn dường như đã dùng đến tia khí lực cuối cùng, nói xong liền rơi vào trạng thái nửa hôn mê, trên mặt lộ ra vẻ đỏ hồng không bình thường, từng giọt mồ hôi không ngừng rơi xuống, dường như còn có cả nước mắt ở trong đó. Nhưng lần này Hoa Nhược Hư lại nghe được rất rõ

ràng, Tôn Vân Nhận quả thật là cầu xin hắc cứu nàng. Nhưng hắc có thể cứu nàng ta sao chứ? Hắc có thể dùng biện pháp gì để cứu nàng đây?

Diệp gia, đại sảnh liên minh Thất phái Tứ gia.

Đệ tử Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành đều đang bị phần, bởi vì thi thể của Chưởng môn bọn họ đang ở bên trong đại sảnh mà Diệp Bất Nhị lại giải thích là do Chưởng môn phái Thiếu Lâm Viên Quang đại sư ra tay đánh lén ba vị Chưởng môn, mà ba vị Chưởng môn vì vội vàng tự vệ nên bốn người đồng quy vu tận. Cách giải thích này ít nhiều làm cho người ta có cảm giác miễn cưỡng, nhưng mà từ thương thế trên người bọn họ mà nói thì quả thật đúng là như vậy, hơn nữa các Chưởng môn môn phái khá cũng có mặt ở hiện trường đều thể thốt nói cho mọi người, những điều này là bọn họ tận mắt chứng kiến.

Vì thế, đệ tử bốn phái suýt nữa có xung đột, tuy nhiên cao thủ bốn phái vẫn đứng phía sau Diệp Bất Nhị đã ra mặt, thân phận của bọn họ đều là cùng bậc với Chưởng môn đã chết nên lời nói của bọn họ tự nhiên đều có phân lượng.

Dưới sự xúc tiến tích cực của Diệp Bất Nhị, lần lượt Viên Năng Thiếu Lâm, Võ Đang Thanh Phong, Nga Mi Tuệ Tâm, Thanh Thành Trịnh Hành Anh trở thành Chưởng môn tạm thời của các phái. Các đệ tử mặc dù đều bàn tán nhưng chỉ có thể nhỏ giọng, và đành phải nghe theo sắp xếp, nhưng trong lòng có không ít người oán hận.

“Hi hi hi....” Tiếng cười yêu mị đương nhiên từ bên ngoài sảnh truyền vào, mọi người rất ngạc nhiên nhưng có mấy người biến sắc, bởi vì bọn họ đã nghe ra thân phận của người đến.

“Cát chưởng môn, có muốn biết Cát phu nhân đáng yêu của người ở đâu không?” Chỉ thấy giọng nói của Bách Lý Hồ truyền tới nhưng người lại không xuất hiện.

“Bách Lý Hồ, là nam nhân thì đừng nên dẫu dẫu hử đuôi, ra đây đi” Trong lòng Cát Vân Tường trầm xuống, mặc dù hắc không có cảm tình gì với Tôn Vân Nhận nhưng dù nói như thế nào thì nàng ta vẫn là thê tử của hắc, có quan hệ đến thanh danh của hắc.

“Cát chưởng môn, ta là nữ nhân mà, đương nhiên không cần phải ra mặt, nhưng trước mặt Cát phu nhân đáng yêu thì ta cũng có thể là nam nhân đó” Bách Lý Hồ cười hắc hắc: “Cát chưởng môn, có muốn cùng ta đi xem Cát phu nhân không?”

“Bách Lý Hồ, lời người nói là có ý gì? Chẳng lẽ nàng đang ở trong tay người?” Cát Vân Tường chấn động trong lòng, một nữ nhân đặc biệt là một mỹ nữ rơi vào trong tay Bách Lý Hồ, hậu quả thế nào không cần nói cũng hiểu.

“Cát chưởng môn, người không cần lo lắng. Ta cảm thấy cô đơn buồn chán nên mới tìm nàng tán ngẫu mà thôi, nhưng lúc này lại có người khác đang cùng nàng, à, Cát chưởng môn có muốn đi xem không?” Bách Lý Hồ vẫn không hiện thân.

Mặt Cát Vân Tường biến đổi rất nhanh, hắc dường như cảm nhận được mọi người đang nhìn mình giễu cợt. Hắc dường như là Chưởng môn Côn Lôn, Thanh Y thần kiếm đỉnh đỉnh đại danh mà thê tử lại bị người của Ma Cung vũ nhục, đây là một nỗi nhục hắc không thể chịu được. Mặt hắc lúc xanh lúc đỏ, đương nhiên thở dài một hơi, dường như đã yên lòng.

“Bách Lý Hồ, chỉ sợ hắc phải thất vọng, bắt đầu từ ngày hôm qua Tôn Vân Nhận đã không còn là thê tử của Cát Vân Tường ta, bởi vì ngày hôm qua ta đã bỏ nàng ta” Mặt Cát Vân Tường đã khôi phục bình tĩnh, giọng nói cũng bình tĩnh: “Vì vậy nàng ta có gặp chuyện gì cũng không quan hệ với Cát Vân Tường ta”.

“Hi hi hi....” Bách Lý Hồ có vẻ rất kinh ngạc, nhưng lập tức cười rộ lên: “Vậy ta sẽ tự mình đi xem Hoa Nhược Hư sẽ chiêu đãi Cát phu nhân xinh đẹp như thế nào” Âm thanh dần dần đi xa, Bách Lý Hồ đang mang thương thế trong người nên không dám lưu lại quá lâu.

“Hoa Nhược Hư?” Cát Vân Tường oán hận cắn chặt răng.

Hoa phủ. Phương Hiệp đang rất nóng lòng, đứng ngồi không yên. Hoa Nhược Hư đã đi đến Ma Cung được một canh giờ mà vẫn chưa trở lại, nên Phương Hiệp càng lúc càng lo lắng cho Tôn Vân Nhận.

“Hoa tiên tử, Hoa huynh có thể xảy ra chuyện gì không?” Phương Hiệp rót cuộc nhin không được mà hỏi.

“Theo ta thì tám chín phần huynh ấy đã bị Tô Đại Nhi cuốn lấy không thể về được” Hoa Phi Mộng cảm giận nói, đối với việc cả đêm qua Hoa Nhược Hư không về, nàng vẫn canh cánh trong lòng.

“Tỷ tỷ, hình như tỷ ăn dấm chua không ít đó?” Hoa Phi Hoa ở bên cạnh cười hì hì trên.

“Đi, không có chuyện của đệ” Hoa Phi Mộng trừng mắt nhìn Hoa Phi Hoa, tỷ đệ gặp lại, tâm trạng của hai người đều đang rất tốt.

“Sư đệ chắc sẽ không có chuyện gì, có thể gặp chuyện gì đó nên chậm trễ mà thôi” Hoa Ngọc Phượng miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng cũng đang rất lo lắng, hơn nữa lại có chút cảm giác bất an.

Hoa Ngọc Phượng vừa dứt lời thì Hoa Nhược Hư đã đi vào, dáng vẻ thất hồn lạc phách.

“Hoa huynh, sư tỷ đâu?” Phương Hiệp nhìn thấy Hoa Nhược Hư đã vội vàng lao tới hỏi.

“Phương huynh, lệnh sư tỷ không có việc gì, lúc này chắc đã trở về Diệp gia” Giọng điệu của Hoa Nhược Hư rất miễn cưỡng.

“Các vị, tại hạ đi trước một bước” Phương Hiệp vừa nghe thấy thế lập tức chạy ra ngoài, xem ra trong lòng hẳn quả thực đang rất lo lắng.

Nhìn theo bóng lưng vội vàng lao đi của Phương Hiệp, trong lòng Hoa Nhược Hư dâng lên một cảm giác khó tả.

“Sư đệ, có phải xảy ra chuyện gì?” Hoa Ngọc Phượng thấy vẻ mặt không đúng của Hoa Nhược Hư, trong lòng không khỏi căng thẳng, chẳng lẽ Tôn Văn Nhạn đã bị Bách Lý Hồ vũ nhục?

“Nhị sư tỷ, đệ về phòng trước” Hoa Nhược Hư lắc đầu, nhỏ giọng nói, cũng không nói gì với những người khác đã trực tiếp vội vã đi vào phòng hẳn.

Thấy bộ dạng của Hoa Nhược Hư, Hoa Ngọc Phượng càng thêm nghi ngờ, tuy nhiên lúc này không tiện đi hỏi hẳn.

“Hoa công tử, chúng ta quay về một chút” Hoa Ngọc Phượng ngấm lại nói.

Đại sảnh liên minh Thất phái Tứ gia.

Sau khi Bách Lý Hồ rời khỏi, nghị sự tiếp tục được tiến hành, chỉ có điều có rất nhiều người thì thoáng lại nhìn Cát Văn Tường.

“Ngoại trừ Hoa nhị tiểu thư Hoa Sơn thì chương môn các phái hôm nay đều có mặt ở đây, lão phu có một đề nghị mời mọi người thương lượng một chút” Diệp Bất Nhị liếc nhìn mọi người, từ từ nói.

“Mời Diệp đại tiên sinh nói” Người nói chính là chương môn Tuyết Sơn kiếm phái Âu Dương Kiếm Bình, những người khác không ít người đều ngạc nhiên. Bởi vì từ khi liên minh thành lập đến nay, mỗi lần nghị sự đều không thấy hẳn nói mấy, chứ đừng nói đến chuyện chủ động như hôm nay.

“Ta nghĩ mấy ngày nay mọi người cũng đều đã thấy, Hoa nhị tiểu thư mặc dù là Minh chủ nhưng bị tâm tình nhi nữ ảnh hưởng nên không thể an tâm xử lý sự vụ trong minh. Hơn nữa Hoa Nhược Hư lại có quan hệ ám muội với thần cung Ma Cung, mà Hoa nhị tiểu thư và Hoa Nhược Hư lại có quan hệ quá mật thiết. Vì vậy lão phu cho rằng Hoa nhị tiểu thư đã không thích hợp đảm nhiệm làm minh chủ của liên minh thất phái tứ giá. Không biết mọi người ở đây có ý kiến như thế nào?” Diệp Bất Nhị nghiêm nghị nhìn mọi người.

Vừa dứt lời, Chương môn các phái đã bắt đầu phụ họa, nửa canh giờ sau Diệp Bất Nhị cũng thuận lợi trở thành Minh chủ của liên minh Thất phái Tứ gia. Chuyện đầu tiên Diệp Bất Nhị làm trên cương vị Minh chủ chính là đổi tên liên minh Thất phái Tứ gia thành Chính Nghĩa Liên Minh.

Diệp Vũ Ảnh ở bên cạnh ngơ ngác nhìn tất cả mọi việc, nàng đương nhiên có cảm giác thật nực cười. Chính Nghĩa Liên Minh, nàng từng rất rõ ràng cái gì là chính nghĩa, bởi vì trong mắt nàng, phụ thân của mình vô cùng chính nghĩa. Mà phụ thân vẫn luôn dạy nàng làm thế nào để trở thành một người duy trì chính nghĩa vô lâm. Nhưng mà lúc này nàng lại phát hiện được tất cả những điều này chỉ là giả. Phụ thân của nàng vẫn nói chính nghĩa kia, đã giết Chương môn mấy phái khác ngay trước mặt nàng, sau đó lại càng diễn một trò kịch hay trước mặt nàng.

Đại sảnh đang ồn ào đột nhiên trở nên im lặng, tất cả mọi người đều nhìn ra cửa.

Tôn Vân Nhạn lẳng lẳng đứng ở cửa, ánh mắt ngây ngốc, vẻ mặt tái nhợt, nàng nhìn Cát Vân Tường với ánh mắt phức tạp nhưng không nói gì.

“Chương môn phu nhân” Hai đệ tử Côn Lô khom người gọi một tiếng.

“Câm miệng” Cát Vân Tường quả quyết quát: “Ta đã nói rất rõ ràng, nàng ta đã không còn là thê tử của Cát Vân Tường ta, cũng không còn là chương môn phu nhân của các ngươi”.

“Chàng, chàng nói gì?” Tôn Vân Nhạn rất kinh ngạc, giọng nàng như đang khóc, rất kỳ quái.

“Sư muội, mặc dù chúng ta đã không còn là phu thê, nhưng muội yên tâm, muội vẫn là sư muội của huynh, huynh nhất định sẽ giúp muội giết Bách Lý Hồ” Cát Vân Tường có lẽ cảm thấy trước mặt nhiều người mà làm vậy là quá tuyệt tình nên giả vờ quan tâm nói thế.

“Thì ra, thì ra huynh cũng biết muội đã bị Bách Lý Hồ bắt” Trong lòng Tôn Vân Nhạn lạnh lẽo, thì thào nói với Cát Vân Tường, đột nhiên cười khanh khách, giọng nói có chút đau thương: “Cát Vân Tường, bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên muội thấy rõ bộ mặt của huynh, nực cười, thật nực cười, muội còn hy vọng huynh sẽ đến cứu mình. Nực cười, nực cười!”

Tôn Vân Nhạn từ từ xoay người tập tễnh bước ra ngoài, lòng nàng đã nguội lạnh. Khi nàng rơi vào trong tay Bách Lý Hồ, nàng đã nghĩ đến cái chết. Khi Hoa Nhược Hư xuất hiện, trong lòng nàng lại có một tia hy vọng, nhưng sau đó lại phát hiện ra Hoa Nhược Hư cũng bị nhốt, nàng lại nghĩ đến cái chết, cho nên nàng mấy lần cầu xin Hoa Nhược Hư giết mình, nhưng hắn đã không làm theo ý nàng. Nhưng khi nàng nghe được Bách Lý Hồ nói đến tên Cát Vân Tường, trong lòng nàng lại đột nhiên dâng lên một khát vọng sống, nàng phát hiện mình còn rất muốn gặp hắn, ít nhất cũng muốn gặp hắn một lần. Nàng muốn hỏi hắn những điều hắn nói lúc trước có phải sự thật hay không, cho dù nàng có chết cũng an lòng. Mà trong lòng nàng vẫn còn một tia hy vọng xa vời, hy vọng Cát Vân Tường vẫn còn yêu nàng. Hắn cũng sẽ tha thứ cho nàng, sẽ không suy nghĩ chuyện nàng bị Bách Lý Hồ vũ nhục.

Chẳng qua, lúc này nàng đã hiểu ra tất cả, nàng còn chưa nói nàng có bị Bách Lý Hồ vũ nhục hay không, Cát Vân Tường cũng đã không cần đến nàng, bỏ nàng. Hơn nữa nàng cũng có thể nghe ra ý của hắn, Cát Vân Tường đã cho rằng nàng không thể may mắn thoát khỏi. Có lẽ không riêng gì Cát Vân Tường mà tất cả mọi người đều nghĩ như vậy. Ai lại cho rằng một mỹ nữ rơi vào trong tay Bách Lý Hồ cả một buổi tối là có thể bình yên không việc gì chứ? Nếu trước kia ngay cả bản thân nàng cũng không tin.

“Sư tỷ, sư tỷ” Phương Hiệp vội vã kêu lên đánh thức Tôn Vân Nhạn đang thất thần. nàng ngẩng đầu nhìn xung quanh thì phát hiện ra rằng mình còn đang đứng ở cửa, tất cả mọi người trong sảnh dường như đều dùng một ánh mắt xót xa nhìn nàng.

“Tiểu sư đệ, đệ cũng ở đây?” Tôn Vân Nhạn nhẹ nhàng nói, nàng nói chuyện cũng rất miễn cưỡng, căn bản không muốn mở miệng.

“Sư tỷ, tỷ không sao chứ?” Phương Hiệp giật mình, bộ dạng của Tôn Vân Nhạn lúc này chỉ sợ ai cũng có thể thấy nàng không ổn.

Tôn Vân Nhạn khẽ lắc đầu không nói.

“Sư huynh, sư tỷ như thế này, sao sư huynh lại không hỏi thăm gì hết vậy?” Phương Hiệp rốt cuộc không nhịn được mà hỏi Cát Vân Tường.

“Phương công tử, Phương huynh” Hoa Ngọc Phượng và Hoa Phi Hoa lúc này cũng đã tới đại sảnh.

“Hoa nhị tiểu thư đến thật đúng lúc, Diệp đại tiên sinh, ồ không phải là Diệp minh chủ đang có chuyện gì muốn nói cho tiểu thư” Cát Vân Tường không có chút phản ứng gì với câu trách cứ của Phương Hiệp, nhìn Hoa Ngọc Phượng đang đi vào lập tức mở miệng nói.

101. Chương 3: Bách Lý Truy Hồn

Tôn Vân Nhận đột nhiên chạy thật nhanh ra bên ngoài, Phương Hiệp kinh hãi vội vàng chạy theo, ngay cả Hoa Ngọc Phượng, Hoa Phi Hoa gọi lại cũng không kịp.

Tôn Vân Nhận thầm nghĩ chạy càng xa càng tốt, chạy đến một nơi không ai biết mình là ai, không muốn gặp lại bất cứ người quen nào cả.

“Sư tỷ, sư tỷ!”, tiếng gọi của Phương Hiệp từ phía sau truyền đến, Tôn Vân Nhận đột nhiên ngừng lại.

“Đệ đừng đuổi theo” Tôn Vân Nhận lớn tiếng hét lên với Phương Hiệp.

“Sư tỷ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tỷ nói cho đệ biết được không?” Phương Hiệp đau lòng nhìn Tôn Vân Nhận, vẻ mặt nàng lúc này đang rất tiêu tụy.

“Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ đệ còn không biết sao? Sư huynh tốt của đệ ngại thân thể tỷ không sạch sẽ, nên trước mặt bao người như vậy đã bỏ tỷ!” Tôn Vân Nhận tức giận nói. Mấy câu nói này làm Phương Hiệp ngây ra như phỗng, điều không dám nghĩ đến nhất rốt cuộc đã xảy ra.

“Bách Lý Hồ, ta sẽ không để người được yên” Phương Hiệp tức giận gầm lên, rồi lại lẩm bẩm nói với giọng không thể tin: “Sư huynh, huynh ấy sao có thể đối xử với tỷ như vậy?”

“Tiểu sư đệ, đệ không cần tiếp tục đuổi theo tỷ, tỷ muốn một mình lặng lẽ rời khỏi nơi đây, tỷ không muốn gặp lại bất cứ người quen nào” Tôn Vân Nhận nói rất nhẹ nhàng, rồi xoay người tiếp tục đi về phía trước.

“Sư tỷ, đừng đi!” Thân hình Phương Hiệp nhoáng lên ngăn trước mặt Tôn Vân Nhận, vội vàng nói: “Sư tỷ, tỷ không đi có được không? Một mình tỷ chẳng may xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?”

“Không đi thì còn ở lại đây làm gì? Ở lại đây để bị mọi người nhạo báng sao?” Tôn Vân Nhận hơi lạnh lùng nói.

“Sư tỷ, mặc kệ người khác nhìn tỷ như thế nào, nhưng trong lòng đệ tỷ là tốt nhất, thuần khiết nhất. Sư tỷ, tỷ hãy tin đệ, đệ, đệ sẽ chăm sóc tỷ thật tốt, dù cho trước kia tỷ gặp chuyện gì, đệ cũng không để ý” Phương Hiệp đột nhiên nắm lấy tay Tôn Vân Nhận kích động nói, tình cảm chôn giấu trong lòng bao năm qua rốt cuộc hẳn đã nói ra.

Tôn Vân Nhận bình tĩnh nhìn Phương Hiệp, dường như muốn nhìn thấy điều gì đó trên mặt hắn, nhưng cuối cùng chỉ nhìn thấy ánh mắt chân thành của hắn, trong lòng khẽ run lên, không biết có suy nghĩ gì. Thực ra rất lâu trước kia nàng đã phát hiện ra tình cảm Phương Hiệp dành cho mình hơi khác thường, tuy nhiên nàng cũng không quá để ý, bởi vì lúc đó trong lòng nàng chỉ có Cát Vân Tường mà thôi. Bây giờ nàng mới bị Cát Vân Tường vứt bỏ, Phương Hiệp liền thổ lộ tình cảm với mình, nhưng mà nàng phát hiện dù như thế nào nàng cũng không yêu tiểu sư đệ này được. Cho dù ở tình huống này, nàng cũng không có ý định lấy hắn làm chỗ dựa cho mình.

“Sư tỷ, chẳng lẽ tỷ không tin đệ sao? Đệ, đệ có thể thề” Phương Hiệp thấy Tôn Vân Nhận một lúc lâu cũng không có phản ứng gì, trong lòng không khỏi bất an, vội vàng nói.

Tôn Vân Nhận đột nhiên cười, nàng cười rất chân thành, cười rất ngọt, rất đẹp.

“Tiểu sư đệ, đệ yêu thương sư tỷ như vậy, sư tỷ sẽ ghi nhớ trong lòng. Nhưng sư tỷ thật sự không thể nào tiếp nhận đệ” Tôn Vân Nhận dường như đã bình tĩnh hơn nhiều: “Mặc dù sư tỷ bây giờ rất cần một nam nhân làm chỗ dựa, nhưng người mà sư tỷ thích không giống như đệ, nếu như tỷ thực sự tiếp nhận đệ thì sẽ không công bằng đối với đệ”.

“Sư tỷ, đệ thực sự rất thích tỷ, đệ không cần biết tỷ nghĩ như thế nào, đệ chỉ muốn tỷ đồng ý làm cho đệ chăm sóc tỷ, những thứ khác đệ không cần, thật sự!” Phương Hiệp vẫn như cũ nắm tay Tôn Vân Nhận không buông ra, nhìn thẳng vào mắt nàng với ánh mắt kiên định: “Sư tỷ, để đệ chăm sóc tỷ cả đời này có được không?”

“Tiểu sư đệ, đệ tại sao vẫn còn không rõ lời tỷ nói chứ?” Tôn Vân Nhận nhẹ nhàng rút tay đang bị Phương Hiệp nắm lấy, từ từ xoay người: “Tiểu sư đệ, có câu đệ nhất định phải nhớ kỹ, nếu như đệ không thích một

nữ nhân, như vậy đệ nhất định không nên lấy nàng ta. Nếu như đệ lấy nàng ta thì đệ đã lừa nàng ta cả đời”.

“Sư tỷ, đệ rất thật tâm đối với tỷ” Phương Hiệp tưởng rằng Tôn Vân Nhạn còn chưa tin hẳn.

“Nhưng tiểu sư đệ, tỷ không muốn lừa đệ, tỷ vĩnh viễn cũng chỉ có thể làm sư tỷ của đệ, đệ hiểu chưa?” Tôn Vân Nhạn khẽ thổi dài một hơi, “Đệ còn trẻ, đệ nhất định sẽ gặp được một cô gái mà đệ thực sự thích. Sư tỷ phải đi, tiểu sư đệ bảo trọng”.

Phương Hiệp nhìn Tôn Vân Nhạn lần nữa rồi đi, hắn muốn đuổi theo nhưng vừa mới cất bước đã dừng lại, ngơ ngác nhìn Tôn Vân Nhạn biến mất trong tầm mắt.

“Bách Lý Hồ, Cung chủ muốn gặp người” Bách Lý Hồ vừa mới trở về chỗ ở của mình, Lộ Vân Trường đã xuất hiện trước mặt hắn.

Đi theo Lộ Vân Trường, Bách Lý Hồ ra cửa thành đi tới bên ngoài thành Kim Lăng. Trong lòng hắn rất là buồn bực, không rõ vì sao Tô Đại Nhi lại yêu cầu hắn tới đây.

Cách thành tây hơn mười dặm có một vùng đất hoang vu trống trải, Tô Đại Nhi đang ôm dao cầm, áo trắng tung bay trong gió, trông tựa thiên tiên giáng trần.

“Tham kiến Cung chủ, xin hỏi Cung chủ có gì phân phó?” Bách Lý Hồ đi tới cách Tô Đại Nhi mười trượng liền dừng lại, khom người hành lễ.

“Tam trưởng lão, trong mắt người còn có Cung chủ ta sao?” Tô Đại Nhi lạnh nhạt nói.

“Cung chủ, thuộc hạ không hiểu ý Cung chủ” Bách Lý Hồ căng thẳng, mơ hồ có cảm giác không ổn.

“Nhược Hư ca ca lúc rời đi rất không vui, Tam trưởng lão người biết tại sao không?” Giọng nói của Tô Đại Nhi vẫn rất lạnh nhạt, nghe không ra tâm trạng của nàng.

“Cung chủ, thuộc hạ ngu muội, không rõ suy nghĩ của Hoa công tử” Bách Lý Hồ kiên trì đến cùng nói.

“Phải không? Ta bây giờ sẽ dạy cho người thế nào là thông minh” Giọng nói Tô Đại Nhi đột nhiên trở nên lạnh lùng, ngón tay mạnh mẽ kích thích cầm huyền, một tiếng cầm âm cực mạnh vọt thẳng vào tai Bách Lý Hồ, đồng thời thân hình Tô Đại Nhi lẳng không bay lên, bay về phía Bách Lý Hồ, xoay một vòng tuyệt đẹp trên không trung, hai chân đạp thẳng vào ngực Bách Lý Hồ.

“A!” Bách Lý Hồ kêu lên một tiếng thảm thiết thống khổ phá tan sự im lặng của nơi này, thân hình bay về phía sau mười trượng, sau đó ngã xuống mặt đất, một màn huyết vụ bắn lên không trung.

“Cung chủ tha mạng” Bách Lý Hồ giãy dụa đứng lên, sau đó quỳ trên mặt đất, mặt mũi trắng bệch, nhỏ giọng cầu khẩn.

“Bách Lý Hồ, nếu như không phải niệm tình người đã làm không ít điều cho bốn cung, lần đầu tiên khi người tập kích Nhược Hư ca ca ta đã lấy mạng của người, chỉ tiếc người lại không biết hối cải, nhiều lần có dừng khí cải lại mệnh lệnh của ta, hôm nay là ngày người gieo gió gặt bão, không thể trách ta được” Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Đại Nhi như phủ thêm một tầng sương lạnh, trong giọng nói tràn ngập sát khí.

“Cung chủ, niệm tình thuộc hạ nhiều năm làm việc cho Cung chủ, tha cho thuộc hạ lần này, thuộc hạ sau này nhất định không dám có gì bất kính với Hoa công tử” Bách Lý Hồ cật lực nói, bây giờ hắn đã hoàn toàn không có lực chống cự.

Tô Đại Nhi trầm ngâm một chút, không biết suy nghĩ cái gì, Bách Lý Hồ thấy thế trong lòng không khỏi vui vẻ nghĩ đến Tô Đại Nhi đã bị hắn đánh động, vì thế tiếp tục không ngừng khẩn cầu.

“Được rồi, ta cho người một cơ hội cuối cùng, ta cho người thời gian một chén trà nhỏ, người phải biến mất trước mắt ta” Tô Đại Nhi hơi trầm ngâm nói.

Tôn Vân Nhạn từ từ đi trên quan ngoại bên ngoài thành, nàng cũng không biết đi đâu chỉ biết phải rời khỏi đây nhưng cũng không thể trở lại Côn Lôn.

“Tôn Vân Nhạn” Một tiếng gọi duyên dáng làm nàng dừng lại, xoay nhìn lại thì thấy là một thiếu nữ áo trắng.

“Xin hỏi cô nương là?” Tôn Vân Nhạn nhíu đôi mày ngài hỏi.

“Nếu như cô muốn tự tay giết chết Bách Lý Hồ, hãy đi theo ta” Thiếu nữ áo trắng nói xong liền xoay người rời đi, cũng không cần biết phản ứng của Tôn Vân Nhạn như thế nào.

Tôn Vân Nhạn thoáng do dự một chút liền đuổi theo, nghe thấy cái tên Bách Lý Hồ, trong lòng nàng dâng lên một cơn lửa giận.

“Cứ đi về phía trước sẽ gặp được Bách Lý Hồ” Đột nhiên trong tầm mắt hai người xuất hiện một thân ảnh lảo đảo, thiếu nữ áo trắng mở miệng nói.

Tôn Vân Nhạn cẩn thận nhìn thì thấy người đến quả nhiên chính là Bách Lý Hồ, cũng không kịp nghĩ đến thân phận của thiếu nữ áo trắng bên cạnh, nàng cắn chặt răng, “keng” một tiếng kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Bách Lý Hồ liêu mạng chạy về phía trước, hắn muốn đi tìm Nam Cung Hiên Viên cứu mạng, nhưng không nghĩ rằng một tử thần đang đợi hắn ở phía trước.

Tôn Vân Nhạn một kiếm đâm vào Bách Lý Hồ, dùng hết toàn lực, trong kiếm càng bao hàm tất cả oán hận của nàng, đáng thương cho Bách Lý Hồ, lúc này hắn căn bản đã không còn sức chống cự, không kịp kêu lên một tiếng đã trở thành vong hồn dưới kiếm Tôn Vân Nhạn.

Tôn Vân Nhạn ngẩn người, nhìn từng giọt máu nhỏ xuống trên mũi kiếm, nàng dường như không tin nổi đây là sự thật. Nàng không thể nào tin được Bách Lý Hồ lại dễ dàng chết trong tay mình như vậy, chuyện nàng muốn làm nhất lại dễ dàng thực hiện được như vậy.

“Tôn cô nương giết Tam trưởng lão của bốn cung, không biết có ý nghĩa gì sao?” Trong giọng nói thản nhiên bao hàm vài phần kiêu my, Tôn Vân Nhạn đột nhiên ngẩng đầu lên phát hiện một nữ nhân áo trắng, mà người vừa nãy dẫn mình đến đây đang đứng sau nữ nhân áo trắng này.

“Tô Đại Nhi?” Tôn Vân Nhạn đúng là vẫn còn ấn tượng đối với Tô Đại Nhi.

“Tôn cô nương, Tam trưởng lão bốn cung chết trong tay cô, sợ rằng Tôn cô nương không thể làm gì khác hơn là chịu thiệt thòi một chút, thay thế vị trí của hắn” Tô Đại Nhi ngọt ngào cười nói.

“Thì ra là Tô cung chủ cố ý muốn cho Bách Lý Hồ chết trong tay ta” Tôn Vân Nhạn lúc này đã hiểu ra, vừa rồi Bách Lý Hồ dễ dàng chết trong tay mình như vậy hiển nhiên lúc trước đã bị thương nặng, mà Tô Đại Nhi lại phái người đến tìm mình, như vậy có thể thấy được tất cả đã được Tô Đại Nhi an bài.

“Đối với một người mà không phục tùng lệnh của ta, giữ lại cũng không có tác dụng gì. Chẳng qua hắn dù sao cũng là trưởng lão bốn cung, muốn ta tự tay giết hắn thì không tốt lắm, nếu Tôn cô nương muốn tự tay giết hắn, ta sẽ thuận nước đẩy thuyền, coi như quà gặp mặt cô gia nhập bốn cung” Tô Đại Nhi thản nhiên nói, dường như đã chắc chắn Tôn Vân Nhạn sẽ gia nhập Ma Cung vậy.

“Tô cung chủ sợ rằng đã hiểu lầm, ta mặc dù rất cảm tạ Tô cung chủ nhưng cũng không có ý định gia nhập Ma Cung” Tôn Vân Nhạn mỉm cười nói, nàng dù sao cũng là đệ tử Côn Lôn, muốn nàng gia nhập Ma Cung dường như có chút không thể chấp nhận.

“Chẳng lẽ Tôn cô nương còn muốn trở lại Côn Lôn sao? Bây giờ sợ rằng ai cũng biết Tôn cô nương là một người bị Bách Lý Hồ vũ nhục, bị Cát Vân Tường vứt bỏ, ta sợ rằng Tôn cô nương không còn mặt mũi mà quay về Côn Lôn” Tô Đại Nhi cười cười: “Có lẽ cô muốn tìm một nơi không ai biết cô, nhưng chẳng lẽ Tôn cô nương không muốn biết nguyên nhân cái chết của phụ thân cô sao?”

“Mặc kệ cô có bị Bách Lý Hồ vũ nhục hay không, trong mắt người khác cô là một nữ nhân đáng thương thất tình lại bị vứt bỏ. Nếu như bây giờ cô rời đi, cả đời này cô không thể ngẩng đầu lên được, mà mối thù Cát Vân Tường hại chết phụ thân cô, cả đời này cô cũng không báo được” Tô Đại Nhi nói tiếp.

“Không, không có khả năng, phụ thân ta là do bệnh mà chết” Mặt Tôn Vân Nhạn không ngừng biến đổi, cuối cùng lớn tiếng hét lên với Tô Đại Nhi.

“Với võ công của lệnh tôn sao có thể dễ dàng bệnh chết như vậy chứ? Tôn cô nương cứ nghĩ lại xem là có thể hiểu được” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng cười nói, “Đương nhiên, nếu như cô đồng ý trở thành Trưởng lão của bốn cung, ta sẽ vui mừng nói chân tướng ra cho cô nghe”.

“Ta chỉ là một người không tên tuổi trong chốn giang hồ, võ công cũng rất bình thường, không biết vì sao Tô cung chủ lại chọn ta?” Tôn Vân Nhận suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên hỏi.

“Cô không có danh tiếng, bởi vì cô vẫn một mực lặng lẽ bên cạnh Cát Vân Tường giúp hắn, còn võ công của cô, ta rất rõ ràng cô không thua kém gì Cát Vân Tường, hơn nữa ta tin rằng ta rất nhanh có thể làm cho cô hơn xa Cát Vân Tường. Đương nhiên còn có một điểm quan trọng nhất chính là Ma Cung ta nguyện ý cung cấp một con đường sống cuối cùng cho cô” Tô Đại Nhi khẽ cười nói, “Nếu như Tôn cô nương không muốn thì chúng ta cũng không ép buộc”.

“Tô cung chủ dường như đánh giá rất cao võ công của ta” Tôn Vân Nhận lộ ra một tia cười khổ, chẳng qua cũng đã bắt đầu động tâm, bởi vì nàng rất rõ ràng mình lúc này quả thật không có chỗ tốt để đi, hơn nữa Tô Đại Nhi đã nói phụ thân mình đã bị Cát Vân Tường hại chết nên cũng nửa tin nửa ngờ.

“Tôn cô nương, cô có biết vì sao mấy tháng trước cô và Cát Vân Tường liên thủ mà vẫn thua bởi Hoa Ngọc Loan không?” Tô Đại Nhi đương nhiên hỏi.

“Đương nhiên là do võ không bằng người, chẳng lẽ Cung chủ cho rằng chúng ta cố ý thua nàng ta sao?” Tôn Vân Nhận không hài lòng nói.

“Với võ công lúc này của Ngọc Loan tỷ tỷ, trong chốn giang hồ không có bao nhiêu đối thủ. Các người thua tỷ ấy tuy có liên quan đến võ công của tỷ ấy, nhưng đây không phải là nguyên nhân chủ yếu” Tô Đại Nhi lắc đầu nói: “Bỉ Dực kiếm pháp, phu thê bỉ dực, nếu như giữa tâm ý của phu thê không cùng nhau thì làm sao có thể bỉ dực tề phi được chứ? Cát Vân Tường không yêu cô vì vậy Bỉ Dực kiếm pháp của các người không thể nào phát huy ra uy lực vốn có của nó, trước kia các người mặc dù sử dụng Bỉ Dực kiếm pháp chiến thắng đối thủ đó là bởi vì đối thủ của các người quá yếu. Bọn họ cũng không phải thua bởi Bỉ Dực kiếm pháp mà là thua trong tay một người trong các người mà thôi”.

102. Chương 4: Uyên Ương Bỉ Dực

“Lộ trưởng lão” Tô Đại Nhi đột nhiên nhẹ nhàng gọi một tiếng, thân hình chợt lóe, Lộ Vân Trường như từ dưới đất chui lên, khom người đưa cho Tô Đại Nhi một cái hộp hình chữ nhật.

Lưu Vân nhận lấy cái hộp, dưới ánh mắt ra hiệu của Tô Đại Nhi liền đưa đến trước mặt Tôn Vân Nhận.

“Tô cung chủ, đây là?” Tôn Vân Nhận do dự nhìn cái hộp, cũng không tiếp lấy, mà nghi hoặc hỏi.

“Tôn cô nương cứ mở ra xem trước đi” Tô Đại Nhi mỉm cười, lúc nàng không ở bên cạnh Hoa Nhược Hư vẻ dịu dàng của nàng rất khó nhìn thấy.

Tôn Vân Nhận suy nghĩ một chút nhưng vẫn nhận lấy, mở cái hộp ra nhưng lại phát hiện bên trong là một đôi đoản kiếm.

“Đoản kiếm này chính là do chú tạo danh sư tạo thành, chính là một đôi Uyên ương kiếm, đến tận bây giờ ta vẫn không tìm được người thích hợp để dùng chúng, hôm nay ta đưa chúng cho Tôn cô nương. Ta nghĩ không lâu sau, Uyên ương kiếm này chắc chắn sẽ rạng danh võ lâm thiên hạ trong tay cô” Giọng nói dễ nghe của Tô Đại Nhi lại truyền vào tai Tôn Vân Nhận.

Tôn Vân Nhận trong lòng hơi động, dường như mơ hồ đã hiểu được ý của Tô Đại Nhi.

“Tô cung chủ, Cung chủ nói ta một mình dùng hai thanh kiếm?” Tôn Vân Nhận hơi kinh ngạc hỏi.

“Tay trái Uyên kiếm, tay phải Ương kiếm, Uyên ương bỉ dực, Bỉ dực song phi, hai người cho dù tâm ý tương thông thì cũng sao thể sánh bằng một người rõ ràng trái tim mình chứ?” Tô Đại Nhi khẽ cười nói, “Tôn cô nương, bây giờ cô đã hiểu rõ ý ta rồi chứ?”

“Thì ra còn có thể như vậy” Tôn Vân Nhận thì thào nói, đột nhiên nàng phát hiện thiếu nữ trước mặt không còn đáng sợ nữa, mà là một loại cảm giác bội phục hoặc là kính nể từ tận đáy lòng.

“Thuộc hạ Tôn Vân Nhận tham kiến Cung chủ” Bỗng nhiên Tôn Vân Nhận quỳ xuống với Tô Đại Nhi.

Trên mặt Tô Đại Nhi lại lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Đại sảnh Ma Cung, Tô Đại Nhi ngồi trên chủ vị, hai bên phân biệt là Lộ Vân Trường và Tô Đại Nhi, Lưu Vân thì đứng phía sau nàng, bên dưới hai bên đứng hơn mười người, phân biệt là những thành viên quan trọng của Ma Cung, Nam Cung Hiên Viên tự nhiên cũng có ở đây.

“Bách Lý Hồ nhiều lần cãi lệnh Cung chủ, hiện nay đã bị xử quyết, sau này Tôn Vân Nhận Trưởng lão chính là Tam trưởng lão của bốn cung” Giọng nói của Tô Đại Nhi không cao nhưng tràn ngập sự uy nghiêm và lạnh lùng, tất cả mọi người đều cảm giác được không khí áp bách, không dám thở mạnh.

“Từ hôm nay trở đi, Lộ trưởng lão thăng lên làm Đại trưởng lão bốn cung, Nam Cung Trưởng lão đảm nhiệm vị trí Nhị trưởng lão” Tô Đại Nhi tiếp tục nói một câu làm mọi người kinh hãi, ngay cả Lộ Vân Trường cũng không ngờ đến, tuy nhiên mặc dù kinh ngạc nhưng hắn vẫn không hỏi gì.

“Nếu như sau này còn có người ngoảnh mặt làm ngơ đối với mệnh lệnh của ta, thì hắn chính là Bách Lý Hồ tiếp theo” Tô Đại Nhi lạnh nhạt nói, từ từ đứng lên, “Lưu Vân, chúng ta về thôi”.

Người trong đại sảnh đã đi gần hết, tuy nhiên Nam Cung Hiên Viên và Lộ Vân Trường vẫn lưu lại.

“Nam Cung Hiên Viên, tự thu xếp đi” Lộ Vân Trường khẽ thở dài một hơi, “Thân là phụ thân của Cung chủ, người đáng lẽ nên làm cho nàng được vui sướng, chứ không phải làm nàng rơi vào thống khổ!” Nói xong lắc đầu, xoay người rời khỏi đại sảnh.

“Tiểu thư, Lý Bất Nhân cầu kiến!” Lưu Vân nhẹ giọng bẩm báo.

“Nói cho hắn, chuyện trước kia ta không truy cứu! Sau đó đi mời Tôn trưởng lão lại đây” Tô Đại Nhi không hề ngăn cản, Lưu Vân vâng một tiếng, đi ra ngoài.

“Tham kiến cung chủ” Một lúc sau Lưu Vân dẫn theo Tôn Vân Nhận đến ngoài cửa.

“Tôn trưởng lão, sự vụ trong cung Trưởng lão có thể tạm thời không cần để ý, chú tâm luyện tập kiếm pháp, các phương diện khác ta sẽ để Lưu Vân an bài cho Trưởng lão” Tô Đại Nhi nhìn Tôn Vân Nhận nói, giọng nói rất ôn hòa.

“Thuộc hạ tuân mệnh” Tôn Vân Nhận cúi đầu đáp lại.

“Cung chủ, liên minh Thất phái Tứ gia đã đổi tên thành Chính Nghĩa liên minh, mà Diệp Bất Nhị đảm nhiệm vị trí Minh chủ, Chức môn bốn phái Thiếu Lâm Võ Đang Nga Mi Thanh Thành đều bỏ mình, vị trí Chức môn do bốn hộ vệ bên cạnh Diệp Bất Nhị đảm nhiệm. Ngoài ra Tuyết Sơn Âu Dương Kiếm Bình, Côn Lôn Cát Vân Tường đều đảm nhiệm vị trí Phó minh chủ Chính Nghĩa liên minh, mà Hoa Ngọc Phượng phái Hoa Sơn đã tuyên bố rời khỏi Chính Nghĩa liên minh, trước mắt đã đi đến Thiên Tinh Minh” Tô Đại Nhi lắng lắng nghe Lưu Vân bẩm báo, vẻ mặt không có gì biến đổi.

“Lộ trưởng lão, thông báo với đệ tử bốn cung, tạm thời yên xem động tĩnh” Tô Đại Nhi hơi trầm ngâm một chút, lại nói, “Ngoài ra nhanh chóng tìm ra hạ lạc của Độc môn, diệt trừ bọn chúng”.

“Cung chủ, chúng ta có nên truyền ra tin tức, nói Diệp Bất Nhị vốn là Hộ pháp của bọn chúng?” Lộ Vân Trường gật đầu, một lát sau lại hỏi.

“Không cần, truyền ra ngoài còn mang đến chỗ tốt cho Diệp Bất Nhị” Tô Đại Nhi lắc đầu nói tiếp, “Tuy nhiên, ta sẽ nói chuyện này cho Nhược Hư ca ca”.

“Vậy chúng ta sẽ mời Hoa công tử đến đây chứ?” Lộ Vân Trường rất cẩn thận hỏi.

“Không cần, huynh ấy nhớ đến ta sẽ tự mình tới đây” Tô Đại Nhi từ từ lắc đầu, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Diệp Vũ Ảnh đóng cửa khuê phòng của mình, chuyện đã xảy ra mấy ngày hôm nay thật sự làm nàng khó có thể tiếp nhận, nhưng nàng lại không có dũng khí vạch trần âm mưu của Diệp Bất Nhị, vì dù sao đó cũng là phụ thân của nàng.

“Vũ Ảnh” Ngoài cửa truyền vào âm thanh của Diệp Bất Nhị, trong giọng nói mang theo vẻ hiền lành, mặc kệ hắn độc ác với người khác cỡ nào, nhưng với nữ nhi của mình, Diệp Bất Nhị vẫn rất yêu thương.

“Phụ thân, người có thể nói cho nữ nhi biết, tại sao người lại làm như vậy?” Diệp Vũ Ảnh nước mắt lưng tròng hỏi.

“Vũ Ảnh, khi lớn như con, ta vẫn còn là một thiếu niên nông thôn bình thường, không biết một chút võ công, gia cảnh lại bần hàn” Trong mắt Diệp Bất Nhị nhớ lại ngày xưa, “Sau này, khi ta gặp mẫu thân con, năm ta hai mươi tuổi, sinh ra con”.

“Mẫu thân, mẫu thân đang ở đâu?” Diệp Vũ Ảnh vội vàng hỏi, bao năm qua nàng chưa từng gặp mặt mẫu thân, ngẫu nhiên hỏi Diệp Bất Nhị nhưng hắn vẫn luôn ngậm miệng không nói.

“Không nên gọi nàng ta là mẫu thân” Diệp Bất Nhị đột nhiên giận dữ quát Diệp Vũ Ảnh, “Nữ nhân đó, nàng ta không có tư cách làm mẫu thân của con”.

“Phụ thân, đó là mẫu thân của con. Nữ nhi lớn như vậy chưa bao giờ được gặp người, phụ thân nói cho con biết người đang ở đâu được không?” Diệp Vũ Ảnh lao tới giữ chặt ống tay Diệp Bất Nhị.

“Lúc con chưa đầy một tuổi, nàng ta đã cùng chạy trốn với một người, một người giang hồ” Trong giọng của Diệp Bất Nhị đầy vẻ phẫn nộ, “Sau này khi ta bắt đầu học võ công đã giết đôi cầu nam nữ đó”.

“Phụ thân, người, người giết mẫu thân” Diệp Vũ Ảnh vô cùng sợ hãi.

“Ta nói, nàng ta không có tư cách làm mẫu thân của con” Diệp Bất Nhị lạnh lùng nói, sau đó giọng nói trở nên dịu dàng, “Vũ Ảnh, con yên tâm, con nhất định là thiếu nữ hạnh phúc nhất trong chốn võ lâm, không lâu sau con sẽ trở thành công chúa của võ lâm, ta sẽ tặng con rất nhiều thứ, cũng tìm cho con một phu quân tốt nhất. Dù con muốn gì cũng có thể có”.

“Phụ thân, con không muốn những thứ đó” Diệp Vũ Ảnh hai mắt đầm lệ, nàng khóc, nhưng lại phát hiện Diệp Bất Nhị đã đi ra ngoài.

Tin tức Chương môn bốn phái bỏ mình rất nhanh truyền khắp Võ lâm, trong thời gian ngắn tiếng bàn tán vang lên khắp nơi, mọi người rất phân vân.

Phương Hiệp chần chờ đứng ngoài cửa Thiên Tinh Minh một lát, rốt cuộc đã đi vào trong.

“Hoa huynh, tại hạ có thể gia nhập Thiên Tinh Minh không?” Đây là câu nói đầu tiên mà Phương Hiệp nhìn thấy Hoa Nhược Hư đã nói.

Hoa Nhược Hư không lập tức trả lời hắn, trên mặt hắn xuất hiện một vẻ mặt kỳ quái, có chút áy náy, lại có chút bất đắc dĩ.

“Phương công tử có thể gia nhập Thiên Tinh Minh, chúng ta đương nhiên muốn cản không không được” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng thay Hoa Nhược Hư nói, từ khi Hoa Nhược Hư cứu Tôn Văn Nhận từ Ma Cung về, cả người đều có cảm giác là lạ.

“Những điều sư huynh đã làm, tại hạ càng lúc càng không hiểu” Phương Hiệp nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Có lẽ, tại hạ đã không nên ở lại Côn Lôn” Trong đầu hắn lại hiện ra một hình bóng xinh đẹp, “Sư tỷ, hy vọng tỷ có thể bình an vô sự”.

“Bây giờ các đại môn phái đều đã thành thủ hạ của Diệp Bất Nhị” Giọng nói của Hoa Phi Hoa truyền vào, “Ta cũng không thể chịu được những người đó, nghĩ lại ở trong này vẫn tốt hơn, vừa lúc tỷ tỷ cũng ở đây”.

“Đệ đến đây làm gì? Phụ thân chẳng lẽ không mắng đệ sao?” Hoa Phi Mộng trừng mắt nhìn Hoa Phi Hoa một cái.

“Không có, phụ thân dường như còn muốn đệ đi nữa là” Trong mắt Hoa Phi Hoa xuất hiện một tia mê hoặc. Trong lòng Hoa Nhược Hư hơi trầm xuống, mơ hồ cảm giác được điều gì đó.

“Sư đệ, đệ rốt cuộc có chuyện gì giấu tỷ?” Trở lại trong phòng, Hoa Ngọc Phượng hơi tức giận nhìn Hoa Nhược Hư.

“Nhị sư tỷ, tỷ hiểu lầm, đệ sao có thể giấu tỷ chứ?” Hoa Nhược Hư nao nao.

“Mấy ngày nay, đệ mỗi ngày đều có bộ dạng thế này, còn nói không có việc gì giấu tỷ sao?” Hoa Ngọc Phượng sắc giọng.

“Nhị sư tỷ, đừng hỏi có được không?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng đến gần thân thể mềm mại của nàng, nhỏ giọng nói, Hoa Nhược Hư hơi tức giận nhìn hấn, rốt cuộc vẫn gật đầu.

“Tình hình của Nam Hải Thần Ni và Diệp Bất Nhị đã tra xét thế nào rồi?” Một lát sau, Hoa Nhược Hư phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Nam Hải Thần Ni tục gia họ Dương, không có con cháu, cũng không có thân nhân. Diệp Bất Nhị thì mười năm trước đột nhiên xuất hiện, trước kia chưa từng nghe nói đến tên này, chỉ là mười năm trước đột nhiên đánh lui cuộc tập kích của Ma Cung đối với bốn đại môn phái nên một đêm thành danh, bây giờ nghĩ lại cảm thấy có điểm khó tin” Hoa Ngọc Phượng nhíu mày, ra vẻ khó hiểu.

“Diệp Bất Nhị và Nam Hải Thần Ni rốt cuộc có quan hệ gì?” Hoa Nhược Hư thì thào nói, nghĩ thế nào cũng không ra.

“Thực ra tỷ từng hoài nghi Diệp Bất Nhị vốn là người của Ma Cung, nhưng bây giờ xem ra có vẻ không giống. Nếu như hấn thật sự là người Ma Cung, hấn sẽ không nên suốt ngày gây hấn với Ma Cung” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng thở dài một hơi nói.

“Nếu như hấn là người của Ma Cung, vậy mười năm trước hấn một mình đánh lui đợt tập kích của Ma Cung cũng rất dễ dàng. Nói không chừng đó vốn là tuồng kịch của Ma Cung và Diệp Bất Nhị” Hoa Nhược Hư gật đầu nói, “Nhưng tỷ cuối cùng vẫn có cảm giác Diệp Bất Nhị có quan hệ với Độc Môn, tỷ thậm chí hoài nghi hấn chính là kẻ chủ mưu đã âm toán Đại Nhị lần trước”.

“Những điều này đệ không cần quá quan tâm, tỷ sẽ giúp đệ tra xét rõ ràng” Nhìn bộ dạng khổ não của Hoa Nhược Hư, Hoa Ngọc Phượng khẽ đau lòng, dịu dàng an ủi.

“Nhị sư tỷ, khổ cực cho tỷ” Hoa Nhược Hư nhìn Hoa Ngọc Phượng với ánh mắt nóng rực.

“Khổ cực vì đệ một chút có gì đâu chứ?” Hoa Ngọc Phượng không chịu nổi ánh mắt nóng rực của hấn, vừa nói đã muốn chạy, “Sư đệ, không còn sớm nữa, tỷ, tỷ về phòng trước”.

“Nhị sư tỷ, đêm nay lưu lại không được sao?” Hoa Nhược Hư ôm chặt lấy eo nàng, không muốn buông ra, nhìn thẳng vào hai mắt nàng, cúi đầu nói.

Thân hình mềm mại của Hoa Ngọc Phượng như nhũn ra, thiếu chút nữa đã gật đầu, nhưng nghĩ lại vẫn còn có chuyện nên vẫn cố giữ tỉnh táo.

“Sư đệ, đêm nay có đệ tử tới tìm tỷ, tỷ không thể cùng đệ được” Mặt ngọc Hoa Ngọc Phượng đỏ lên, âm thanh như muỗi kêu, “Đệ đi tìm Mộng tỷ đi, tỷ ấy bây giờ vẫn còn ghi hận đệ, ai bảo đệ bảo tỷ ấy chờ đệ cả một đêm”.

Hoa Nhược Hư hơi thất vọng, nhưng cuối cùng vẫn phải để nàng đi. Tuy nhiên trước khi đi hai người vẫn triển miên một trận, Hoa Nhược Hư hôn đến độ nàng không thở nổi mới thả nàng ra.

Đi qua hành lang, Hoa Nhược Hư lại đụng phải Hoa Phi Hoa, xem bộ dạng đúng là mới từ chỗ Hoa Phi Mộng đi ra.

“Tỷ phụ, là đi tìm tỷ tỷ sao?” Hoa Phi Hoa cười hì hì, bây giờ hấn đã gọi Hoa Nhược Hư là tỷ phụ.

Hoa Nhược Hư cười cười xấu hổ, nhưng không biết nên trả lời thế nào cho tốt.

“Không cần xấu hổ, mọi người đều là nam nhân, tiểu đệ hiểu” Hoa Phi Hoa tiếp tục bộ dạng trêu chọc.

“Đệ có phải là nên đi Vạn Hoa Lâu không nhỉ?” Giọng nói tức giận của Hoa Phi Mộng truyền ra.

“Hắc hắc, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, tỷ phụ tỷ tỷ, đệ đi trước!” Hoa Phi Hoa vừa nói đã vội vàng bỏ chạy, hấn sợ chậm một chút Hoa Phi Mộng sẽ cầm kiếm tới chém hấn.

“Còn không đi vào, đứng bên ngoài làm gì?” Hoa Phi Mộng xấu hổ tức giận không thôi, hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Nhược Hư.

“Không phải hấn thực sự sẽ đến Vạn Hoa lâu chứ?” Hoa Nhược Hư nhìn hướng mà Hoa Phi Hoa rời đi, sau đó xoay người đi vào, thuận tay ôm lấy Hoa Phi Mộng.

“Đương nhiên là thật, nếu không nó sao được gọi là Phong lưu công tử?” Hoa Phi Mộng véo Hoa Nhược Hư một cái, “Vốn nó đã sửa được, chỉ tại huynh lại cướp Thanh Nguyệt, nên bây giờ nó mới lại biến thành bộ dạng thế này” Trong giọng nói đúng là rất bất mãn đối với Hoa Nhược Hư.

“Nguyệt tỷ, ài, cũng không biết huynh lúc nào mới có thể làm cho tỷ ấy an tâm ở bên cạnh huynh” Trong lòng Hoa Nhược Hư dâng lên một tia phiền muộn, Giang Thanh Nguyệt lại hiện lên trước mắt hắn.

“Yên tâm, nàng ta không chạy mất được đâu” Lần này Hoa Phi Mộng không ghen, cũng không véo hắn, cúi đầu nói. Có lẽ bởi vì các nàng đều có thân phận giống nhau, mặc dù nàng lúc này có thể ở bên cạnh Hoa Nhược Hư, nhưng mà nàng lại sợ mình lại bán đứng hắn, mặc dù Hoa Nhược Hư đã nói nàng có thể nói tất cả mọi việc cho Cung Nhã Thiên, nhưng hắn càng nói vậy thì trong lòng nàng cảm thấy khó chịu.

Hoa Nhược Hư khẽ ôm nàng đi đến bên giường, đêm nay sẽ không có người tiếp tục quấy rầy bọn họ nữa.

103. Chương 5: Vô Song

Từng mảnh quần áo trên người Hoa Phi Mộng lần lượt được cởi bỏ, thân thể nõn nà mềm mại hiện ra trước mắt Hoa Nhược Hư, hắn rút cuộc lại một lần nữa được nhìn lại ngọc thể hoàn mỹ này. Hoa Phi Mộng khẽ nhắm mắt lại, mặt đỏ hồng, cả người hơi run lên, nàng đang đợi bão táp ập đến.

Có lẽ dài như cả nửa thế kỷ, nàng vẫn không thấy có động tĩnh gì, rốt cuộc nhìn không được mở đôi mắt xinh đẹp ra, không khỏi cảm thấy xấu hổ, chỉ thấy Hoa Nhược Hư đang dùng ánh mắt si mê nhìn thân thể mềm mại trần truồng của mình, trong ánh mắt si mê lại mang theo sự cuồng nhiệt.

“Huynh, không cho huynh xem!” Hoa Phi Mộng đột nhiên kéo chiếc chăn lại che đi thân thể, trong sự giận dữ mang theo vẻ lạnh lùng, tức giận trừng mắt nhìn Hoa Nhược Hư.

“Mộng Nhi của huynh, huynh cũng không phải lần đầu tiên nhìn nàng, nàng thẹn thùng gì chứ?” Thân thể mềm mại xinh đẹp bị che đi, Hoa Nhược Hư có chút không muốn, nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của Hoa Phi Mộng, trong lòng không nhịn được dấy lên cảm giác muốn trêu chọc nàng.

“Huynh, tức chết huynh, muội, muội không để ý đến huynh” Mặt Hoa Phi Mộng đã đỏ đến độ nhỏ máu, cuốn tròn vào trong chăn, che kín toàn bộ thân thể.

Một lát sau, Hoa Nhược Hư chui vào trong, ôm lấy thân thể mềm mại nõn nà của nàng, Hoa Phi Mộng không khỏi tim đập loạn lên, tâm trạng cũng trở nên khẩn trương.

Cả người nàng nóng lên, Hoa Nhược Hư từng bước từng bước xâm chiếm thân thể trắng nõn mà mềm mại của nàng, dần dần hòa làm một thể với nàng.

Tiếng thở hổn hển, tình cảm mãnh liệt trôi đi, nhìn nam nhân bên cạnh mình, Hoa Phi Mộng đột nhiên có một cảm giác thả lỏng, trong lòng cũng thoải mái hơn rất nhiều, ấy vậy bao ngày qua trong nàng dường như đã giảm bớt đi không ít.

“Khổ sở giữ gìn bao năm như vậy, bây giờ lại tiện nghi cho tên vô lại nhà huynh” Hoa Phi Mộng thì thào nói xong liền cắn nhẹ một cái lên ngực Hoa Nhược Hư, sau đó nằm trong lòng hắn, từ từ cảm thấy buồn ngủ, nhắm đôi mắt đẹp lại.

Sáng sớm, ánh mặt trời lên.

Hoa Nhược Hư lẳng lặng đứng trong sân, quần áo trắng tinh, ngạo nghễ đứng đó, khuôn mặt anh tuấn vô cùng bình tĩnh nhìn không gia hỉ nô ái ở, trong đôi mắt tỏa sáng ra thần quang nhu hòa, rồi lại mang theo một khí thế mà người khác không dám nhìn kỹ, dáng người cao ráo làm người ta có cảm giác thêm vài phần đơn bạc, càng tăng thêm vài phần nho nhã, nhiều ngày lưu lạc kiếp sống giang hồ mặc dù đã diệt trừ hầu hết về dư孽 trên người hắn, nhưng còn sót lại vài phần càn tăng thêm mị lực của hắn.

Hoa Phi Mộng vẫn đang ngủ say, hắn không kinh động nàng, hít thở không khí tươi mát buổi sáng, hắn không khỏi cảm thấy thoải mái, những muộn phiền trong lòng hắn cũng tạm thời được vứt sang một bên.

“Hoa huynh” Đột nhiên một mắt hắn nhìn thấy Hoa Phi Hoa đang từ bên ngoài tiến vào, khe khẽ thở dài, hắn dường như đúng là đi đến Vạn Hoa Lâu tìm hoan lạc.

“Tỷ phu, sớm như vậy đã dậy rồi sao?” Hoa Phi Hoa dường như rất kinh ngạc, sau đó thần bí lại gần, “Chẳng lẽ đêm qua tỷ tỷ đuổi tỷ phu ra ngoài?”

“Hoa huynh, có câu vốn tại hạ không nên nói, nhưng tại hạ vẫn muốn nói một câu có một số việc không thể cưỡng cầu, huynh cần gì phải như vậy chứ?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài nói.

Về mặt cười hì hì của Hoa Phi Hoa đột nhiên trở nên cứng ngắc, thật lâu sau mới miễn cưỡng cười một chút.

“Tỷ phu, huynh nói gì vậy? Huynh vẫn nên quay về phòng tỷ tỷ đi, nếu không lát nữa tỷ tỷ khẳng định sẽ không khách khí với huynh” Giọng điệu của Hoa Phi Hoa rất miễn cưỡng.

“Có những chuyện thật sự không thể cưỡng cầu” Một giọng nói trầm thấp truyền tới, Hoa Nhược Hư quay đầu lại, thì phát hiện ra Phương Hiệp với vẻ mặt tiêu tụy đang đi tới, trong lòng lại dấy lên một cảm giác khó xử.

“Phương huynh” Hoa Nhược Hư gật đầu chào Phương Hiệp.

“Đi, chúng ta đi uống rượu” Hoa Phi Hoa vỗ vỗ vai Phương Hiệp, hai người đồng bệnh tương liên sáng sớm đã đi ra ngoài uống rượu.

Hoa Nhược Hư định nói lại thôi, nhìn bọn họ rời đi hần khe khẽ thở dài, xoay người nhưng lại phát hiện ra Hoa Ngọc Phượng đang ở trước mặt, trên mặt đang nở nụ cười.

“Đệ có phải cảm thấy có lỗi với bọn họ?” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng đi đến trước mặt hắn, nhẹ nhàng hỏi.

Hoa Nhược Hư lắc đầu, cầm lấy tay nàng, đi tới phía trước vài bước liền dừng lại.

“Nếu như cho đệ một cơ hội lựa chọn, đệ vẫn như cũ sẽ không vì hần mà buông Thanh tỷ ra, chỉ là trong lòng cuối cùng vẫn có cảm giác không thoải mái, dù sao hần vẫn biết Thanh tỷ trước” Hoa Nhược Hư nhìn về phía chân trời, nhẹ nhàng nói.

“Đệ đã làm chuyện mình muốn làm, đệ cần gì phải nghĩ nhiều như vậy chứ?” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng nói, “Hoa Phi Hoa cũng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, nếu không đệ ấy đã không thể chung sống hòa bình với đệ”.

“Nếu như hần thật sự là hạng người như Phong Quá Vân thì đệ tự nhiên sẽ không cảm thấy không thoải mái” Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ nói, Phong Quá Vân, Phong Từ Vân bởi vì Hoa Ngọc Loan và Tuyết Du Du nên luôn thù hần hần.

“Đúng, huynh đệ Phong Quá Vân và Phong Từ Vân thì sao?” Hoa Nhược Hư đột nhiên hỏi, hần phát hiện vẫn chưa ai nói về vấn đề này.

“Phong Quá Vân hành tẩu giang hồ, hình như chưa từng có ai nói hần là người của Phong gia, tuy nhiên Phong Từ Vân quả thật là ca ca của hần, cũng không biết nên gọi là gì, có lẽ là Phong Quá Vân cũng không chừng” Hoa Ngọc Phượng có chút nao nao, trầm ngâm một chút rồi nói.

“Là như thế sao” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng nói, cũng không hỏi tiếp nữa, đối với hai người bọn họ hần cũng không có nhiều hứng thú cho lắm.

“Đêm qua.....” Nói đến hai chữ đêm qua, mặt Hoa Ngọc Phượng không khỏi đỏ lên, “Đêm qua đệ tử đưa cho tỷ tin tức mới nhất, mười năm trước ở Kim Lăng có một người gọi là Dịch Diệp, trước khi Diệp Bất Nhị xuất hiện mấy tháng người này vừa vận mất tích, nếu như không ngoài suy đoán thì hần chính là thân phận trước kia của Diệp Bất Nhị”.

“Dịch Diệp, Dịch Diệp, Diệp Nhất, Diệp Bất Nhị, chỉ từ cái tên xem ra rất có thể” Hoa Nhược Hư nghĩ nghĩ nói, “Dịch Diệp này là ai?”

“Một người rất bình thường, cho nên gần như không có tư liệu gì về hần, nói đại khái đúng là người rất bình thường, nên bình thường chúng ta chỉ ghi lại tên cũng không cần thận điều tra chuyện về hần, dù sao chúng ta cũng không có nhiều nhân lực đến vậy” Hoa Ngọc Phượng bất đắc dĩ nói.

“Thực ra thời gian mười năm, một người có thể có biến hóa rất lớn, có lẽ mười năm trước hẳn quả thực là một người thường cũng không biết chừng” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút, nghĩ lại những chuyện xảy ra trong một năm qua của mình, thì thời gian mười năm biến hóa không phải càng nhiều hơn sao?

“Ồ, bọn họ sao đã về vậy?” Hoa Nhược Hư hơi kinh ngạc nói, hai người vừa nói đi uống rượu đã trở lại, trên tay mỗi người còn cầm một vật gì đó, đến gần nhìn mới phát hiện ra là những thiếp mời màu vàng.

Khi mấy người Phương Hiệp, Hoa Phi Hoa nhận được thiếp mời, các nam nhân trẻ tuổi có danh tiếng tổng thành Kim Lăng cũng đồng loạt thu được thiếp mời, Hoa Nhược Hư cũng không ngoại lệ. Mà người phát ra thiếp mời lại là một người, một người có thể làm cả thiên hạ động tâm, Vô Song quận chúa.

Vô Song quận chúa vốn là minh châu của Bình Vương, nhưng lại được đương kim Hoàng Thượng nhận làm nghĩa nữ, chỉ bởi vì Hoàng Thượng gặp Vô Song một lần đã thích tiểu cô nương này, mà lúc Hoàng Thượng nhìn thấy Vô Song quận chúa thì nàng ta mới chỉ có sáu tuổi, nhưng bây giờ đã trưởng thành. Nghe nói Bình Vương vì bảo bối nữ nhi này mà suýt nữa trở mặt với đương kim Hoàng Thượng là ca ca của mình, bởi vì Hoàng Thượng định đem Vô Song quận chúa về cung trở thành Công chúa, mà Bình Vương chết sống cũng không đồng ý. Cuối cùng hai người đạt thành thỏa thuận, Hoàng Thượng không phong nàng làm Công chúa, nhưng lại cấp cho nàng một danh hiệu Vô Song quận chúa, Vô Song là có ý độc nhất vô nhị, có một không hai.

Vô Song quận chúa xinh đẹp thế nào không biết rõ bởi vì người gặp qua nàng cũng không nhiều, nhưng bởi vì Vô Song quận chúa ngẫu nhiên xuất hiện trong chốn giang hồ, nên nàng cũng được xếp lên Phượng bảng, mà còn đứng thứ ba.

Khi Vô Song quận chúa mới mười tuổi, đương kim Hoàng Thượng đã chuẩn bị tốt của hồi môn cho nàng, được xưng là hoàng kim mười vạn, ruộng tốt ngàn khoảnh, mà dường như Hoàng Thượng cũng đã có quy định rõ ràng khi Vô Song quận chúa xuất giá, tất cả đại thần cũng được tặng một phần hậu lễ. Hoàng Thượng còn tìm thiếu niên tốt nhất trong thiên hạ cho Vô Song quận chúa, làm hôn phu của nàng, tuy nhiên còn thêm một câu đó chính là Vô Song quận chúa phải hài lòng mới được.

Lần này Vô Song quận chúa đến Kim Lăng, mà lần này những người nhận được thiếp mời đều là thanh niên nam tử, vì vậy rất dễ dàng làm người ta đoán ra, đây có thể là vì cho nàng tự mình lựa chọn hôn phu. Trở thành hôn phu của Vô Song quận chúa có ý nghĩ gì sợ rằng kẻ ngu cũng biết, vì vậy, Vô Song quận chúa khiến Kim Lăng thành trở nên chấn động.

Hoa phủ.

Hoa Nhược Hư cầm thiếp mời lên xem, nhưng không phát hiện có gì khác thường, đối với Vô Song quận chúa này hẳn cảm thấy rất lạ lẫm. Khi hắn hỏi, Hoa Phi Hoa chỉ trắng mắt nhìn hắn chứ không nói gì, đến tận khi Hoa Ngọc Phượng không đành lòng nhìn mới nói cho Hoa Nhược Hư lai lịch của Vô Song quận chúa.

“Cái này hình như không có quan hệ gì với ta, đúng rồi, Phương huynh và Hoa huynh cũng không nên bỏ qua cơ hội, cơ hội khó được” Hoa Nhược Hư nói thầm một tiếng, bỗng nhiên nhớ ra cái gì, “Ài, Mộng Nhi còn chưa dậy, hỏng rồi!” Nói xong vội vàng chạy vào trong nhà, mặt trời đã lên cao có lẽ Hoa Phi Mộng lại sắp giận.

Trong phòng Hoa Phi Mộng đang oán hận mắng Hoa Nhược Hư: “Tên đáng chết, đồ vô lại, mới sáng sớm đã chạy đi đâu chứ?” Nàng vẫn còn nằm cuộn tròn trong chăn chưa dậy, chủ yếu bởi vì rất thẹn thùng không dám một mình ra ngoài gặp người, mà Hoa Nhược Hư lại không có ở đây, bảo sao nàng lại không mắng người chứ.

Hoa Nhược Hư còn chưa tới cửa đã nghe thấy lời mắng mỗ tức giận của nàng, không cần đoán hẳn cũng biết nàng đang mắng hắn, cười khổ một chút, đẩy cửa đi vào.

“Mộng Nhi” Hoa Nhược Hư đi tới ôm lấy nàng, lập tức cảm thấy tay rất đau, Hoa đại tiểu thư rất bất mãn ghì lại hai hàng răng trên tay hắn.

Hoa Nhược Hư vừa giúp nàng mặc quần áo, nhưng nàng đang không ngừng cắn Hoa Nhược Hư, thân hình thon thả còn đang không ngừng vặn vẹo. Hoa Nhược Hư phát hiện không thể tiếp tục được nữa, quyết định cúi xuống hôn nàng, làm nàng thành thật không ít, dần dần cả người mềm nhũn ra, bắt đầu ngoan ngoãn

nghe theo hần sắp xếp. Nếu không phải đang là ban ngày, sợ rằng quần áo nàng vừa mặc sẽ bị cởi xuống một lần nữa.

“Đi ra thôi, mọi người còn đang chờ ở bên ngoài” Hoa Nhượng Hư miễn cưỡng áp chế lửa dục, ôm nàng dậy, muốn ôm nàng đi ra ngoài.

“Buông muội ra” Hoa Phi Mộng vốn đang xấu hổ vùi đầu vào lòng hần, thấy hần muốn cứ như vậy ôm mình ra ngoài không khỏi càng thêm xấu hổ, vội vàng giãy dụa muốn xuống.

“Tỷ tỷ, không ngờ tỷ cũng xấu hổ như vậy” Hoa Phi Hoa cười hì hì, Hoa Phi Mộng vẫn cúi đầu dựa vào người Hoa Nhượng Hư, quả thực không dám nhìn người.

Hoa Phi Mộng trừng mắt nhìn Hoa Phi Hoa một cái, nhưng lập tức vội vàng cúi đầu, len lén cầu Hoa Nhượng Hư một cái, không có biện pháp, lúc này Hoa Nhượng Hư là nơi trú ẩn tốt nhất của nàng.

“Tỷ phu, yêu cầu của Vô Song quận chúa, tỷ phu có muốn đi hay không?” Chính là ba ngày sau, thời gian không nhiều lắm, cần phải suy nghĩ cho kỹ” Hoa Phi Hoa dường như cố ý muốn trêu Hoa Phi Mộng.

“Vô Song quận chúa nào?” Hoa Phi Mộng quả nhiên lập tức trở nên khấn trương, lập tức ngẩng đầu lên.

“Tỷ tỷ, còn có Vô Song quận chúa nào nữa, chính là người đó đó, nàng đến Kim Lăng kén rể, tỷ phu cũng nhận được thiệp mời” Hoa Phi Hoa không nhanh không chậm nói.

“A, không cho phép huynh đi” Hoa Phi Mộng trừng mắt nhìn Hoa Nhượng Hư, bộ dạng như muốn ăn thịt người. Nhưng lại nghĩ thấy Hoa Ngọc Loan còn chưa nói gì, nàng có thể nói gì chứ? Nhưng Hoa Ngọc Loan rất ít khi ra khỏi phòng, không có biện pháp, nàng ta dù sao cũng đã có bầu được năm tháng.

“Ta chưa nói muốn đi mà” Hoa Nhượng Hư không biết nên khóc shay nên cười, nhưng lập tức nhíu mày nhăn trán nói, “Theo lý thuyết ta đã thành thân, nếu như Vô Song quận chúa thật sự vì lựa chọn hôn phu thì hần sẽ không gửi thiệp mời cho ta, cho nên ta nghĩ có lẽ có nguyên nhân nào khác cũng không chừng”.

“Nguyên nhân gì khác, muội thấy huynh là đang muốn tìm cơ để đi gặp Vô Song quận chúa kia” Hoa Phi Mộng như ăn cả bình dấm chua, bĩu môi, bất mãn nói.

“Mộng Nhi, huynh không đi mà” Hoa Nhượng Hư không biết bắt đầu từ lúc nào trong mắt Hoa Phi Mộng, hần đã trở thành người lúc nào cũng muốn đi gặp mỹ nữ, cũng chỉ tại lúc trước hần lúc nào không tìm nàng lại tìm đúng lúc nàng đang tắm, sợ rằng bắt đầu từ lúc đó Hoa Phi Mộng đã cảm thấy hần không thành thật. Nhưng nghĩ lại nếu như không phải lúc trước hần đi vào đúng lúc, bây giờ Hoa Phi Mộng sẽ ở bên hần sao? Sợ rằng rất khó.

Nhưng đối với Vô Song quận chúa này, hần quả thật không muốn đi gặp nàng ta, chủ yếu chính là hần không quen biết gì nàng ta, hơn nữa trong nhà có kiểu thê làm bạn, bên ngoài có thể còn có địch nhân, không phải thường nói bình thường hần không muốn rời Hoa phủ.

“Nhị sư tỷ, tỷ có gặp Tiểu Tuyết không?” Hoa Nhượng Hư đột nhiên phát hiện có điểm không đúng, đã rất nhiều ngày không thấy Hàn Tuyết, cô bé này trước kia luôn quấn lấy hần mà.

104. Chương 6: Hàm Tuyết Si Tình

“Tỷ cũng mấy ngày không thấy Tiểu Tuyết, có thể ở bên tỷ tỷ không?” Nghe thấy Hoa Nhượng Hư đặt câu hỏi, Hoa Ngọc Phượng giật mình trả lời.

Hoa Nhượng Hư nhíu mày, mặc dù trong lòng cũng hiểu Hoa Ngọc Phượng nói vậy vốn là có lý, nhưng vẫn có cảm giác bất an. Hàm Tuyết không thể nào lâu như vậy không tìm hần, chẳng lẽ nàng ta thay đổi sao?

“Đúng, Trường Không và Oanh Oanh giống như vài ngày cũng không thấy” Hoa Nhượng Hư nhìn nhìn một chút phát hiện ít hơn hai người.

“Không phải là đệ phái bọn họ ra ngoài làm việc sao?” Hoa Phi Mộng nhíu mày ngài, nhẹ giọng hỏi.

Hoa Nhượng Hư lúc này mới phát hiện có điểm không đúng, mấy ngày nay trong lòng hần vẫn không yên, nên không chú ý đến việc này.

“Đệ đến chỗ sư tỷ nhìn xem một chút” Hoa Nhược Hư đứng phắt dậy, vội vàng đi về phía phòng ngủ của Hoa Ngọc Loan.

Hoa Nhược Hư đi một vòng cũng không thấy Hàm Tuyết, trong lòng rất cuộc bắt đầu lo lắng, thậm chí mình không cẩn thận nếu như lần này Hàm Tuyết lại xảy ra chuyện gì thì chỉ sợ cả đời này Hoa Nhược Hư cũng không thể tha thứ cho mình. Lúc này hắn mới giật mình phát hiện ra từ lúc Hàm Tuyết trở về, hắn không quá quan tâm đến nàng, ngay cả bệnh của nàng như thế nào cũng không hỏi.

“Nhị sư tỷ, đệ ra ngoài một chút” Còn một chỗ cuối cùng chưa tìm, đó chính là Tình lâu, mặc dù Hoa Nhược Hư cảm thấy Hàm Tuyết đi đến đó không quá lớn, nhưng vẫn muốn đi thử xem.

Hoa Phi Mộng cũng muốn đi theo, nhưng há mồm ra lại không nói, đến lúc muốn nói thì Hoa Nhược Hư đã đi ra ngoài.

Hoa Nhược Hư vội vàng chạy đến Tình lâu, trong đầu không ngừng xuất hiện bộ dạng làm nũng đáng yêu của Hàm Tuyết, cước bộ theo bản năng lại nhanh hơn một chút, đương nhiên hắn thấy một cái bóng lóe lên, Hoa Nhược Hư đương nhiên dừng lại.

“Phi Như?” Hoa Nhược Hư lập tức nhớ đến người này, thoáng do dự một chút liền đuổi theo hướng Phi Như đã biến mất.

Đi vào trong một con ngõ nhỏ hẹp, Hoa Nhược Hư phát hiện ra Phi Như đang đứng ở đây, mang chiếc áo choàng màu đen, trên khuôn mặt thanh tú có vài phần oán hận không nói lên lời, nàng đang bình tĩnh nhìn Hoa Nhược Hư, trong mắt lóe lên tình cảm phức tạp.

“Nàng cố ý dẫn ta đến đây?” Hoa Nhược Hư ngay lập tức hiểu ra, bởi vì xem bộ dạng lúc này của Phi Như chính là đang đợi hắn.

“Công tử, đã lâu không gặp, công tử vẫn khỏe chứ?” Giọng nói của Phi Như mặc dù thanh thúy nhưng có chút nặng nề, trong giọng nói dường như còn có một tia tình ý như có như không.

“Vẫn tốt, đa tạ Phi Như cô nương quan tâm” Hoa Nhược Hư nao nao trả lời, hắn cũng không có ấn tượng quá sâu đối với Phi Như, bởi vì mỗi lần hắn thấy nàng, nàng đều ở bên cạnh Tô Đại Nhi, mà mỗi lần người đến tìm Hoa Nhược Hư đều là Lưu Vấn.

“Tiểu thư vẫn khỏe chứ?” Phi Như u buồn hỏi.

“Phi Như, Đại Nhi vẫn tốt, chỉ là nàng làm cho muội ấy thương tâm” Hoa Nhược Hư không biết Phi Như rốt cuộc muốn làm gì, theo lý thuyết nàng đã phản bội Tô Đại Nhi, nên nhìn thấy hắn không nên có phản ứng này.

“Thay ta nói lại với tiểu thư, nói ta thực xin lỗi tiểu thư” Phi Như nhẹ nhàng nói, trong mắt dường như ngân ngấn nước.

“Phi Như, tại sao nàng không tự mình đi nói với Đại Nhi?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài một tiếng nói, “Nàng đã đi theo Đại Nhi mười mấy năm, vì sao nàng lại phản bội muội ấy?”

“Có một số việc, công tử không thể hiểu” Phi Như thản nhiên nói, “Công tử, kiếp sau gặp lại!” Nói xong thân hình Phi Như lóe lên, bay nhanh vào trong ngõ nhỏ.

“Kiếp sau gặp lại?” Hoa Nhược Hư kinh hãi, vội vàng đuổi theo nhưng lại phát hiện không thấy bóng dáng của nàng.

Phi Như chạy vào ngõ nhỏ sau đó nhanh chóng chuyển vào một góc.

“Một khi đã tìm được ta, đi ra đi!” Phi Như dừng lại, lạnh lùng nói.

“Phi Như, uống cho Cung chủ vẫn luôn tín nhiệm ngươi, ngươi lại lợi dụng tín nhiệm của Cung chủ thiếu chút nữa làm Cung chủ rơi vào chỗ chết, ngươi biết mình phạm tội gì không?” Bốn người xuất hiện xung quanh nàng, đứng là Tử Sắc Tài Khí tứ quân tử, mà người nói chuyện đúng là Thiên Tà.

“Không phải là chết sao? Ta đã sớm biết sẽ có ngày như vậy” Phi Như lạnh nhạt nói, “Ra tay đi” Xem bộ dạng của nàng căn bản không có ý định hoàn thủ.

Tứ quân tử nhìn nhau một cái, đồng thời xuất chưởng về phía Phi Như, Phi Như nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nàng biết mình cũng không phải đối thủ của bốn người, mà quan trọng hơn nàng căn bản không có ý định hoàn thủ, nàng chỉ muốn nhắm mắt chờ chết.

Nàng cảm thấy cả người tê rần, thân hình trở nên nhẹ nhàng, nàng đã bị một người nhấc lên.

“Các người làm gì?” Phi Như kinh hãi, bốn người cũng không giết nàng, mà chỉ điểm huyết đạo của nàng.

“Người là thị nữ của Cung chủ, xử lý người tất nhiên là Cung chủ, càng huống chi Cung chủ đã phân phó sau khi tìm được người, nhất định phải mang người còn sống trở về” Thiên Tà dùng ánh mắt háo sắc nhìn Phi Như một chút, khiến cả người nàng run lên.

“Không, ta không muốn gặp tiểu thư” Phi Như lớn tiếng kêu lên, muốn giãy dụa nhưng không có khả năng, nàng căn bản không thể động đậy.

“Có gặp Cung chủ hay không là do Cung chủ quyết định, không phải là do người” Thiên Tà cười hì hì, “Hơn nữa, ta nghĩ Cung chủ khẳng định muốn biết tại sao Phi Như cô nương của chúng ta lại muốn gặp tình lang của cung chủ trước khi chết?”

“Ta không muốn gặp tiểu thư, các người thả ta ra” Phi Như vẫn kêu, Thiên Tà thuận tay điểm á huyết của nàng, không gian lập tức trở nên yên tĩnh.

“Đệ đệ, nhớ tỷ tỷ sao?” Vừa vào Tinh lâu, Hoa Nhược Hư lập tức phát hiện Hoa Thiên Tinh đang đứng ở đó, phong thái tuyệt đẹp cùng với giọng nói đầy sức hấp dẫn làm Hoa Nhược Hư động tâm.

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây?” Hoa Nhược Hư miễn cưỡng ngăn cản tâm lý lo lắng, kinh ngạc hỏi, trong ấn tượng của hắn, Hoa Thiên Tinh nên ở trong căn phòng nhỏ của nàng.

“Biết đệ muốn tới, tỷ tỷ đương nhiên cũng đến” Hoa Thiên Tinh cười hì hì.

“Tỷ tỷ, tỷ có thấy Hàm Tuyết không?” Hoa Nhược Hư vội vàng hỏi thăm, dù sao đây là mục đích mà hắn tới đây.

“Hàm Tuyết đang ở trong đại sảnh, nhưng không biết vì sao mấy ngày vẫn chưa ra, còn không để cho ai khác đi vào” Hoa Thiên Tinh lười biếng nói, chỉ chỉ vào bên trong, Hoa Nhược Hư vội vàng bước tới nhưng lại phát hiện Triệu Trường Không đang đứng trước cửa đại sảnh, vẻ mặt rất lo lắng nhưng dáng vẻ rất bất đắc dĩ.

“Minh chủ đã tới, tốt rồi, nhanh, nhanh vào khuyên Hàm Tuyết cô nương” Thấy Hoa Nhược Hư đến, Triệu Trường Không không khỏi vui mừng.

“Trường Không, sao rồi? Hàm Tuyết, muội ấy ở bên trong sao?” Hoa Nhược Hư thả lỏng một chút, dù như thế nào, Hàm Tuyết đúng là ở bên trong.

“Minh chủ, thời gian không còn kịp, thuộc hạ đơn giản nói một chút với minh chủ, Hàm Tuyết cô nương có thể dùng y thuật tăng nội lực cho người, nhưng điều này rất hao phí thể lực. Hàm Tuyết cô nương đã ba ngày ba đêm không nghỉ, nhưng khuyên như thế nào Hàm Tuyết cô nương cũng không dừng lại, nói muốn tăng công lực của các đệ tử nơi đây lên mới bằng lòng nghỉ ngơi. Thuộc hạ và Oanh Oanh căn bản không thể khuyên nổi, nhưng bởi vì lúc này rất nguy hiểm nên không thể kinh động Minh chủ, chúng ta lại không dám rời đi, Minh chủ nhanh đi vào khuyên Hàm Tuyết cô nương đi” Triệu Trường Không vội vàng giải thích, còn chưa nói hết Hoa Nhược Hư đã tiến vào trong.

Các đệ tử trong đại sảnh đang khoanh chân ngồi, mặt Hàm Tuyết tái nhợt, Hoàng Oanh Oanh đang diu nàng.

“Tiểu Tuyết” Hoa Nhược Hư lao tới, ôm nàng vào lòng, “Muội còn muốn sống hay không vậy?” Trong giọng nói của hắn đầy vẻ tức giận và đau xót.

“Thiếu gia, người sao lại đến đây, người ta còn muốn cho thiếu gia một sự vui mừng” Hàm Tuyết yếu ớt nói, nhưng có thể rõ ràng cảm thấy giọng nói đang khàn khàn.

“Muội bây giờ hãy về cùng ta!” Hoa Nhược Hư ôm nàng, hắn muốn đi.

“Thiếu gia, không được, Tiểu Tuyết bây giờ mà đi thì tất cả cũng phí công vô ích. Thiếu gia yêu tâm chỉ cần nửa canh giờ nữa, chờ bọn họ vận công chấm dứt, rồi mất thêm hai canh giờ là có thể” Hàm Tuyết vội vàng nói, sau đó lộ ra vẻ đáng thương, “Thiếu gia, chờ một chút đi, chờ chút nữa thiếu gia sẽ phát hiện Tiểu Tuyết không gạt thiếu gia mà”.

“Tiểu Tuyết, muội xem bộ dạng của muội lúc này là như thế nào đi?” Hoa Nhược Hư đột nhiên phát hiện trong lòng cảm thấy chua xót, chỉ vài ngày không thấy mà Hàm Tuyết đã trở nên tiều tụy thế này, mái tóc đen nhanh lộng lẫy cũng trở nên ảm đạm.

“Thiếu gia, Tiểu Tuyết là thần y mà, thiếu gian tin Tiểu Tuyết đi, không có việc gì đâu” Hàm Tuyết nhỏ giọng nói, đột nhiên dùng ngón chân đâm vào mình.

“Tiểu Tuyết, muội làm gì vậy” Hoa Nhược Hư sợ đến nhảy dựng lên.

“Thiếu gia, thả Tiểu Tuyết xuống đi, trong lòng thiếu gia Tiểu Tuyết rất muốn ngủ, nhưng Tiểu Tuyết không thể ngủ, chỉ còn nửa canh giờ, Tiểu Tuyết không thể ngủ” Hàm Tuyết giãy dụa muốn xuống.

“Tiểu Tuyết, muội trước hết ngủ lát đi, đợt lát nữa huynh gọi muội dậy có được không?” Hoa Nhược Hư cúi đầu nói, hắn cảm giác mắt cay cay, Hoàng Oanh oanh và Triệu Trường Không bên cạnh cũng cảm thấy đau xót, Hoàng Oanh Oanh càng nhịn không được nước mắt sắp chảy ra.

“Không được, thiếu gia, không thể ngủ, thiếu gia buông Tiểu Tuyết ra được không” Vừa nói, Hàm Tuyết lại cầm lấy ngón chân chuẩn bị đâm xuống.

“Được được, huynh thả muội xuống” Hoa Nhược Hư vội vàng nắm lấy tay nàng, sau đó nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất, Hàm Tuyết từ trong lòng lấy ra một cái chai, đổ ra hai viên dược hoàn, đưa vào trong miệng, cả người trở nên tỉnh táo hơn đôi chút.

Nửa canh giờ đối với Hoa Nhược Hư mà nói đúng là dày vò, hắn thiếu chút nữa đã nghĩ kiên quyết mang Hàm Tuyết về, nhưng lại sợ như vậy sẽ làm Hàm Tuyết cả đời cũng không an tâm, hơn nữa hắn cũng sợ hại người đang vận công, công lực bọn họ có thể tăng lên hay không không nói, chẳng may mạng sống không giữ được thì mới là vấn đề lớn. Bây giờ hắn chỉ hy vọng nửa canh giờ này cùng với hai canh giờ tiếp theo nhanh chóng qua đi, sau đó hắn có thể mang bảo bối Hàm Tuyết về nhà.

“Đệ đệ, không cần lo lắng như vậy, lát nữa đệ có thể giúp Tiểu Tuyết mà” Giọng nói của Hoa Thiên Tinh truyền tới.

“Tỷ tỷ, tỷ nói là thật chứ? Làm thế nào giúp muội ấy?” Hoa Nhược Hư như nhìn thấy cứu tinh.

“Tiểu Tuyết chủ yếu là công lực hao tổn quá nhiều, đệ có thể truyền chút công lực trong người cho Tiểu Tuyết dùng là được” Hoa Thiên Tinh như nhìn thấy đệ đệ ngu ngốc vậy.

“Tỷ tỷ, không được, đệ từng dùng công lực giúp Đại Nhi chữa thương, thiếu chút nữa hại chết muội ấy” Mặt Hoa Nhược Hư nhất thời trở nên chán nản.

“Như vậy à, xem ra đệ đệ thật sự ngu ngốc, đừng gấp, đợt lát nữa tỷ tỷ sẽ dạy đệ khẩu quyết truyền công chữa thương cho người ta, có được không” Hoa Thiên Tinh lúc cúi đầu thầm nghĩ trông thật đáng yêu, Hoa Nhược Hư đỏ khốc đỏ cười, vô công của hắn đều là nàng dạy, mỗi lần gặp chuyện hắn đều nói hắn ngu, nhưng thực tế nàng căn bản không dạy gì hắn.

“Thiếu gia, Tiểu Tuyết muốn ngủ” Hàm Tuyết thì thào nói, nói xong cả người gục vào lòng Hoa Nhược Hư.

“Tỷ tỷ, tỷ ở đây giúp đệ xem đệ tử này nhé” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm Hàm Tuyết vào lòng, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng buông ra, “Trường Không, Oanh Oanh, hai người mấy ngày mấy đêm không nghỉ rồi, về nghỉ ngơi đi”.

“Minh chủ, thuộc hạ không có việc gì, thuộc hạ trước hết nhìn bọn họ, đề phòng vạn nhất” Triệu Trường Không lắc đầu, sau đó nhìn sang Hoàng Oanh Oanh, “Oanh Oanh về trước đi”.

“Tỷ phu, muội không về, muội ở đây cùng tỷ phu” Hoàng Oanh Oanh không chịu.

“Đều trở về cho ta” Hoa Nhược Hư bực tức nói, nói xong xoay người bước ra. Triệu Trường Không và Hoàng Oanh oanh nhìn nhau, rốt cuộc chỉ có thể theo sau, trên mặt Hoa Thiên Tinh lại lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Tiểu Tuyết không có việc gì chứ?” Nhìn thấy Hoa Nhượng Hư ôm Hàm Tuyết tiến vào, Hoa Ngọc Phượng vội vàng chạy tới hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là ngủ mà thôi” Hoa Nhượng Hư lắc đầu, “Nhị sư tỷ, trong này phiền tỷ, đệ đưa Tiểu Tuyết về phòng”.

Nhẹ nhàng đặt Hàm Tuyết lên giường, lại nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng, sau đó nhẹ nhàng ngồi bên cạnh giường, Hoa Nhượng Hư xuất thần nhìn Hàm Tuyết.

Hắn biết Hàm Tuyết làm tất cả những việc này đều là vì hắn, đáng tiếc hắn lại không quan tâm tốt nàng, từ khi biết nàng bình an vô sự, hắn hoàn toàn yên lòng, nên căn bản không quan tâm các chuyện khác của nàng. Thật ra hắn lúc này cũng có thể đoán ra, Hàm Tuyết lúc này thực ra chính là một thần y, nàng trước kia nói Hoa Ngọc Loan không có việc gì cũng không phải nói bừa, nàng nói có thể giúp Tây Môn Lâm đầu bạc biến đen cũng không phải nói bừa, chỉ là hắn không chú ý đến mà thôi. Hắn lúc này cũng có thể mơ hồ đoán được, y thuật của Hàm Tuyết chính là đến từ Y Cốc, lúc trước Lý Bất Nhân đã nói qua, thương thế của Hàm Tuyết ngoại trừ Đại hoàn đan thì cũng chỉ có Y Cốc mới có thể chữa khỏi, bây giờ nàng bình an trở về, thì hắn đáng lẽ phải sớm đoán ra việc này chứ.

“Tiểu Tuyết, muội lần này tuyệt đối không nên có chuyện gì” Hoa Nhượng Hư âm thầm hi vọng trong lòng.

Ma Cung.

Phi Như cúi thấp đầu không nói một lời, trên mặt lại lộ ra vẻ quật cường.

“Lưu Vân, đi mời Nhượng Hư ca ca tới đây” Tô Đại Nhi thản nhiên nói, Phi Như nghe thấy vậy không khỏi chấn động cả người.

105. Chương 7: Bôn Phó Thiếu Lâm

Hàm Tuyết ngủ rất ngon, rất ngọt, cái miệng anh đào đáng yêu khẽ mở, vẻ mặt tái nhợt, Hoa Nhượng Hư âu yếm vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhẹ nhàng vén mái tóc của nàng, trong mắt đầy sự xót thương.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng kèm theo một mùi hương mê người, Hoa Nhượng Hư không xoay người lại, bởi vì hắn đã quen thuộc mùi hương trên người nàng.

“Tiểu Tuyết không sao chứ?” Hoa Ngọc Phượng dịu dàng hỏi, ngồi xuống bên cạnh Hoa Nhượng Hư.

“Cũng may chân khí tiêu hao quá nghiêm trọng, sắp khô kiệt đến nơi” Hoa Nhượng Hư khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng, “Nha đầu ngọc này, vốn không cần như vậy, vì sao lại phải liều mạng đến thế?”

“Không phải đều là do đệ?” Hoa Ngọc Phượng trừng mắt nhìn hắn đầy quyền rũ, “Tiểu Tuyết đã làm cho đệ bao nhiêu chuyện, mà đệ lại cố tình không đáp lại tình cảm của muội ấy”.

“Về sau đệ sẽ chăm sóc Tiểu Tuyết thật tốt” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng nói, thuật tay ôm lấy vòng eo mảnh mai của Hoa Ngọc Phượng, nhỏ giọng nói vào tai nàng, “Còn có tỷ!”.

Mặt ngọc Hoa Ngọc Phượng đỏ lên, đáy lòng cũng cảm thấy ngọt ngào.

“Trước hết ra ngoài đi, Tiểu Tuyết chưa thể tình lại ngay được đâu” Hoa Ngọc Phượng ôn nhu khuyên.

“Tỷ ra ngoài trước đi, đệ muốn ở đây trông Tiểu Tuyết” Hoa Nhượng Hư lắc đầu.

Đang nói, bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Hoa Ngọc Phượng mở cửa thì thấy Tây Môn Lâm đang đứng trước cửa.

“Nhượng Hư, Lưu Vân của Ma Cung đến nói muốn gặp đệ” Tây Môn thấy Hoa Ngọc Phượng cũng ở bên trong nhưng không có phản ứng gì, vẻ mặt rất bình tĩnh, dù không nói ra nhưng ai cũng biết quan hệ thân mật giữa Hoa Ngọc Phượng và Hoa Nhượng Hư.

“Lưu Vân?” Hoa Nhượng Hư khẽ nhíu mày, chẳng lẽ Đại Nhi tìm mình có việc.

Quả nhiên không ngoài suy đoán của Hoa Nhượng Hư, Lưu Vân tìm đến hắc ngoại trừ Tô Đại Nhi muốn gặp hắc thì dường như không có chuyện gì khác, chẳng qua nghĩ đến Hàm Tuyết, Hoa Nhượng Hư không khỏi chần chờ.

“Lưu Vân, Đại Nhi tìm ta có chuyện gì? Như vậy đi, muội về nói cho Đại Nhi, tối nay ta sẽ đến chỗ nàng” Hoa Nhượng Hư nghĩ đến tối Hàm Tuyết chắc là đã tỉnh.

“Công tử, người đi luôn đi, hơn nữa công tử hôm nay đã gặp Phi Như? Bây giờ Phi Như đang ở chỗ tiểu thư”

Lưu Vân thoáng chần chờ một chút rồi nói.

“Phi Như?” Hoa Nhượng Hư nhớ lại lúc mình gặp nàng ta mấy canh giờ trước, lúc đó đã cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ thực sự có quan hệ gì với mình sao?

Thấy Hoa Nhượng Hư tiến vào, vẻ mặt quật cường của Phi Như rốt cuộc đã xảy ra biến hóa, cúi đầu, thân hình mềm mại khẽ run lên.

“Nhượng Hư ca ca, huynh hỏi Phi Như đi, muội muốn biết vì sao tỷ muội đã đi theo muội mười mấy năm lại bán đứng muội” Giọng nói của Tô Đại Nhi rất ôn nhu, thân thể Phi Như không khỏi khẽ run lên một chút.

“Đại Nhi, nàng ta không chịu nói sao?” Hoa Nhượng Hư nghi hoặc hỏi.

“Nhượng Hư ca ca, Phi Như dù sao đã theo muội nhiều năm như vậy, muội không muốn dùng thủ đoạn bức cung” Tô Đại Nhi khẽ lắc đầu, “Phi Như cái gì cũng không nói, hơn nữa một lòng muốn chết. Phi Như trước khi bị chúng ta phát hiện vẫn gặp huynh một lần cuối, cho nên Đại Nhi nghĩ có lẽ Phi Như có lời muốn nói với Nhượng Hư ca ca”.

“Lưu Vân, chúng ta ra ngoài thôi” Đại Nhi nói xong liền yếu điệu đi ra cửa, lưu lại hai người Hoa Nhượng Hư và Phi Như ở lại trong phòng.

Phi Như dường như trở nên khẩn trương, ngẩng đầu nhìn trộm Hoa Nhượng Hư một cái, lập tức cúi đầu xuống.

“Phi Như, mặc dù ta không biết chuyện trước kia giữa nàng và Đại Nhi nhưng ta vẫn cảm thấy các người giống như tỷ muội, lại đột nhiên có biến hóa lớn như vậy, ta thực sự không dám tin” Hoa Nhượng Hư thoáng trầm ngâm một chút nói, “Thật ra ta thấy, nàng hẳn là đang rất hối hận, có phải nàng có nỗi khổ tâm?”

“Công tử, người thật sự muốn biết sao?” Phi Như rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhìn Hoa Nhượng Hư với ánh mắt khác thường, giọng nói cũng là lạ.

“Đương nhiên” Hoa Nhượng Hư bị ánh mắt của nàng nhìn như vậy cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng vẫn khẳng định.

“Công tử còn nhớ chứ? Khi công tử bị tứ đại thế gia truy sát, thường xuyên có người cố ý kinh động công tử là có người sẽ hạ thủ với công tử; thường xuyên sẽ có người muốn giết công tử biến mất một cách kỳ lạ, bởi vì bọn họ đã chết. Công tử biết những điều này là ai làm không?” Phi Như nhìn Hoa Nhượng Hư với vẻ mặt căm giận.

Hoa Nhượng Hư ngẩn người, nghĩ lại thời điểm lúc đó quả thật như lời Phi Như nói, thường xuyên có người cảnh báo hắc, cũng thường xuyên phát hiện những người đang âm thầm theo dõi hắc đột nhiên biến mất, mà Phi Như lại biết rõ như vậy thì câu trả lời đã rất rõ ràng.

“Nàng vẫn luôn đi theo ta?” Hoa Nhượng Hư mặc dù đã đoán ra, nhưng vẫn không nhận được mà hỏi một câu.

“Từ khi tiểu thư yêu thương công tử, nàng liền lo lắng cho sự an toàn của công tử, cho nên gần như tất cả thời gian của ta đều đi theo phía sau công tử. Nhưng mà công tử thì sao, trong mắt công tử chỉ có tiểu thư, công tử khi nào quan tâm đến ta?” Giọng nói Phi Như càng lúc càng lớn.

“Cái này, Phi Như, ta không biết, nàng cũng không nói với ta” Hoa Nhượng Hư càng lúc càng bất an, xem giọng điệu của Phi Như, hẳn mơ hồ có thể hiểu được tình cảm của Phi Như.

“Công tử đương nhiên không biết, nhưng công tử biết thì sao chứ? Ta chỉ là một nha hoàn mà thôi, không xinh đẹp như tiểu thư, cái gì cũng kém nàng, ta sao có thể làm công tử để ý đến mình chứ?” Phi Như thì thảo nói, “Ta từ nhỏ đến lớn đều đi theo bên cạnh tiểu thư, những nam nhân ta gặp không phải lớn tuổi thì chính là bị ta giết, chưa từng chiếu cố một nam nhân có tuổi tương đương ta, chưa từng có. Ta thật sự rất hận tiểu thư, nàng tại sao muốn ta chiếu cố công tử lâu như vậy, người nàng thích tại sao nàng không tự mình đi chiếu cố”.

“Phi Như, bởi vì vậy mà nàng muốn hại chết ta và Đại Nhi sao?” Trong lòng Hoa Nhược Hư như tê đi, không biết nên nói gì cho phải, một lúc sau mới hỏi ra một câu như vậy.

“Đúng, công tử không thích ta cũng không sao, nhưng vì sao còn suốt ngày cùng với tiểu thư xuất hiện trước mặt ta? Một khi hai người các người đã muốn ở bên nhau, vậy cùng chết cũng tốt, ta cũng có thể không cần mỗi ngày đều nhìn thấy các người” Phi Như cười cười, ánh mắt mờ mịt.

“Phi Như, có lẽ người lừa được Nhược Hư ca ca, nhưng người không lừa được ta” Giọng nói lạnh lùng của Tô Đại Nhi vang lên, “Nếu như người thực sự thích Nhược Hư ca ca, người căn bản không cần thiết làm như vậy, người một khi đã là nha hoàn của ta, khi ta và Nhược Hư ca ca ở bên nhau, người tự nhiên cũng ở cùng trong đó, người cần gì phải lo lắng chứ? Huống chi, không phải ta xem nhẹ người, với năng lực của người căn bản là không có cách nào phá ra nhiều sát thủ như vậy, còn bố trí độc dược ở khắp nơi như thế” Tô Đại Nhi và Lưu Vân xem ra vẫn ở bên ngoài, lúc này đang đẩy cửa đi vào.

“Đúng, nhiều độc dược như vậy còn không độc chết các người, thật kỳ quái, công tử lại không sợ độc, công tử còn cứu được tiểu thư” Thần trí Phi Như đã có chút mê loạn, lúc nói chuyện khá lộn xộn.

“Phi Như, chẳng lẽ đến bây giờ, người còn không muốn nói ra ai là người sai khiến mình sao?” Lưu Vân nhin không được mở miệng nói.

“Vì sao ta phải nói chứ? Dù sao ta cũng phải chết, ta đã sớm muốn chết, còn sống thật khó chịu, chết vẫn tốt hơn” Trạng thái của Phi Như lúc này quả thực không tốt, một lòng muốn chết.

“Đại Nhi, có thể giao Phi Như cho huynh hay không?” Hoa Nhược Hư trầm ngâm nửa ngày, đột nhiên hỏi. Tô Đại Nhi có chút sững sốt, sau đó khẽ gật đầu.

Phi Như lặng lẽ đi theo phía sau Hoa Nhược Hư, Hoa Nhược Hư không trở về Hoa phủ mà dẫn theo nàng ta ra khỏi thành Kim Lăng.

“Nàng đi đi” Hoa Nhược Hư giải khai huyết đạo trên người nàng ta, khẽ thở dài một tiếng nói.

“Công tử cứ như vậy để ta đi?” Phi Như dường như đã bình tĩnh không ít, nhưng thấy Hoa Nhược Hư nói như vậy vẫn có chút kinh ngạc.

“Mặc kệ nàng nói là thật hay là giả, dù sao sự thật là nàng đã âm thầm giúp ta nhiều như vậy, hôm nay ta sẽ giúp nàng một lần, chỉ là hy vọng sau này nàng không giúp người khác đối phó Đại Nhi” Hoa Nhược Hư lạnh nhạt nói.

“Chỉ vì như vậy sao?” Trong lời nói của Phi Như dường như có chút thất vọng.

Hoa Nhược Hư thoáng do dự một chút nhưng vẫn gật đầu.

“Công tử bảo trọng” Phi Như nhẹ nhàng nói một câu, xoay người nhanh chóng chạy vào bên trong thành, nhìn theo hướng nàng ta biến mất, Hoa Nhược Hư không khỏi có chút xuất thần, trong lòng dâng lên một cảm giác khó nói thành lời.

“Về sớm như vậy sao?” Nhìn thấy Hoa Nhược Hư đã trở về, Hoa Phi Mộng không khỏi cảm thấy kinh ngạc, lúc này nghe thấy Hoa Nhược Hư muốn đến chỗ Tô Đại Nhi là nàng cảm thấy không thoải mái, vẫn canh cánh trong lòng việc lần trước Hoa Nhược Hư vì Tô Đại Nhi mà làm nàng phòng không gối chiếc cả đêm.

“Mộng Nhi, Tiểu Tuyết tỉnh chưa?” Hoa Nhược Hư cười khổ một chút.

“Không biết, muội không nhìn thấy Tiểu Tuyết” Hoa Phi Mộng tức giận nói, nhưng lập tức trở nên đứng đắn, nghiêm chỉnh nói, “Có người tìm huynh, nói có vật gì đó đưa cho huynh, hơn nữa nhất định phải tự

tay đưa cho huynh” Nói tới đây trong lòng Hoa Phi Mộng bắt đầu mẩn xú hòa thượng kia, nàng đã nói mình là phu nhân của Hoa Nhược Hư mà tên tiểu hòa thượng đó vẫn không đưa cho nàng.

“Hoa công tử, mời ngài tự mở” Hoa Nhược Hư lập tức nhìn thấy tiểu hòa thượng đang ở trong đại sảnh chờ mình, một tiểu hòa thượng rất bình thường nhìn không có vẻ gì đặc biệt cả, nhưng Hoa Nhược Hư vừa tiến vào thì tiểu hòa thượng này đã nhận ra hắn.

“Nhanh đến Thiếu Lâm, gấp! gấp! gấp! Giác Viễn” Một bức mật hàm chỉ có vài chữ đầy sức mạnh, Hoa Nhược Hư liếc mắt một cái liền nhận ra bút tích, quả thực là Giác Viễn thiền sư viết.

Trong lòng Hoa Nhược Hư nhất thời như có sóng dậy, trong ấn tượng của hắn Giác Viễn thiền sư rất hòa khí, làm việc luôn có bộ dạng không nhanh không chậm. Từ lúc hắn biết Giác Viễn thiền sư đến nay chưa bao giờ thấy hắn gấp gáp, cũng không có nghe hắn nói qua mấy chữ này. Mà hôm nay lại ghi chín chữ ngắn ngủn trong một bức mật hàm như vậy, còn có ba chữ gấp, có thể thấy được sự tình vô cùng nghiêm trọng.

“Hoa công tử, mời công tử hủy thư” Tiểu hòa thượng lại nói.

Hoa Nhược Hư khẽ nắm tay lại, bức thư trong tay đã biến thành bột phấn, bột phấn theo các kẽ tay rơi xuống đất, vẻ mặt Hoa Nhược Hư đã trở nên nghiêm trọng.

“Nhị sư tỷ, giúp đệ chuẩn bị một chút, đệ phải xuất môn” Hoa Nhược Hư trầm giọng nói.

“Khi nào thì đi?” Thân thể mềm mại khẽ run lên, trong giọng nói của Hoa Ngọc Phượng có chút quyến luyến không rời.

“Đi ngay bây giờ” Hoa Nhược Hư nhỏ giọng nói, sau đó quay sang nói với tiểu hòa thượng, “Nếu tiểu sư phụ không ngại, ở lại đây vài ngày”.

“Sư phụ đã căn dặn, tiểu tăng tất cả đều nghe theo Hoa công tử phân phó” Tiểu hòa thượng gật đầu.

Hoa Nhược Hư đi tới cửa, Hoa Ngọc Phượng và các nàng khác cũng tiến ra đến đây, ngay cả Hoa Ngọc Phượng cũng cố gắng mang chiếc bụng đã nhô cao ra tiến.

“Nhị sư tỷ” Hoa Nhược Hư đột nhiên nắm lấy tay Hoa Ngọc Phượng, bên tai Hoa Ngọc Phượng vang lên tiếng truyền âm của Hoa Nhược Hư, “Đệ đi Thiếu Lâm gặp Giác Viễn thiền sư, Giác Viễn thiền sư có thể gặp phải chuyện phiền toái lớn, chuyện ở đây tỷ và Lâm tỷ hãy chủ trì, ngoài ra giúp đệ chiếu cố sư tỷ và Tiểu Tuyết”.

Hoa Ngọc Phượng khe khẽ gật đầu.

“Bảo trọng, tỷ chờ đệ trở về” Hoa Ngọc Phượng ôn nhu nói.

Giục ngựa ra roi, lướt đi trong gió, mắt Hoa Ngọc Loan đỏ lên, nàng rất muốn cùng đi với Hoa Nhược Hư, đáng tiếc nàng biết lúc này mình không thể rời khỏi nơi đây, lúc này nàng không khỏi cảm thấy oán giận hời hợt đang lớn lên trong bụng.

“Tỷ tỷ, yên tâm đi, tỷ phu hạo sắc của đệ luôn có vận khí rất tốt, không có việc gì đâu” Hoa Phi Hoa an ủi Hoa Phi Mộng.

“Bây giờ mặt trời sắp xuống núi đến nơi, huynh ấy còn không thể đợi ngày mai mới đi, lại không nói với chúng ta có chuyện gì, khẳng định đã xảy ra đại sự” Hoa Phi Mộng thì thào nói, đột nhiên nhìn đến tiểu hòa thượng, “Ồ, ta nói tiểu hòa thượng, trong thư rốt cuộc là cái gì?”

“A di đà phật, thí chủ, tiểu tăng cũng không xem qua” Tiểu hòa thượng hai tay chấp lại, niệm một câu phật hiệu, Hoa Phi Mộng thở hổn hển cũng không có cách nào, nhưng từ nay về sau hắn liền nhận định hòa thượng đều không phải người tốt.

“Công tử đi đâu? Sao lại gấp như vậy” Một người áo đen mảnh khảnh nhìn theo bóng lưng Hoa Nhược Hư, lầm bầm tự nói, không lâu sau một con ngựa lại nhanh chóng chạy đi.

Trời dần dần tối đi, mấy canh giờ thoáng cái qua đi, ngựa đường như cũng đã mệt, tốc độ đã chậm đi rất nhiều, Hoa Nhược Hư dứt khoát bỏ ngựa mà đi.

Ánh trăng như nước xuyên qua những cành cây thưa thớt chiếu sáng rừng cây, Hoa Nhượng Hư bắt đầu thả chậm cước bộ.

“Đi ra đi, theo ta lâu như vậy mà không mệt sao?” Hoa Nhượng Hư đột nhiên dừng lại, xoay người nói với một gốc cây đại thụ phía trước.

“Là nàng?” Hoa Nhượng Hư nhìn thấy người phía sau thân cây không khỏi ngẩn ra, người đến chính là Phi Nhữ, vẫn mặc một bộ hắc y.

“Ta không phải đi theo công tử, ta chỉ là đi đường của mình mà thôi” Phi Nhữ có chút mất tự nhiên nói, nói xong lại bổ xung thêm một câu, “Chúng ta chỉ là cùng đường mà thôi”.

“Vậy nàng tiếp tục đi đi, ta cần phải nghỉ ngơi một lát” Hoa Nhượng Hư chạy hơn nửa đêm quả thật cũng có chút mệt, lập tức ngồi xuống.

“Ồ, ta cũng mệt, ta cũng nghỉ ngơi một lát” Phi Nhữ nói xong liền ngồi xuống đối diện với Hoa Nhượng Hư.

106. Chương 8: Giác Viễn Chi Thệ

Hoa Nhượng Hư một đường đến Thiếu Lâm, trên đường thực ra cũng không gặp phiền toái gì, nhưng Phi Nhữ vẫn đi theo hần làm hần rất bất đắc dĩ, hần từng khế cần mỗi nói muốn giết nàng, kết quả nàng nói nàng vốn đã muốn chết, điều này làm Hoa Nhượng Hư hoàn toàn không có biện pháp gì. Bây giờ Hoa Nhượng Hư ở trọ thì Phi Nhữ cũng ở trọ, hần ra khỏi cửa nàng cũng nhất định ra khỏi cửa, hần đi bộ nàng cũng đi bộ, hần cưỡi ngựa nàng cũng lấy ngựa thay chân như thường, ngay cả Hoa Nhượng Hư ăn cơm nàng cũng ngồi đối diện với hần.

Qua khỏi An Huy, tiến vào Hà Nam, tối hôm đó Hoa Nhượng Hư chân trước tiến vào khách điếm, Phi Nhữ cất bước theo sau, không uống công nàng từng âm thầm theo Hoa Nhượng Hư lâu như vậy, bây giờ có thể đi sát theo Hoa Nhượng Hư, không một chút nào chậm trễ.

Làm người ta bội phục nhất chính là chuyện nàng đã từng bán đứng Hoa Nhượng Hư mà lúc này nàng dường như không thêm để ý một chút nào, coi như việc đó chẳng đáng kể gì.

“Phi Nhữ, nàng rốt cuộc muốn làm gì?” Hoa Nhượng Hư rốt cuộc nhìn không được, mở cửa ra, không nằm ngoài dự đoán của hần, Phi Nhữ đang ở bên ngoài cửa.

“Không làm gì, chờ công tử giết ta” Phi Nhữ bất cần đời nói.

“Nàng không gây chuyện không được sao? Chuyện trước kia, ta có thể không tính toán, ta tin Đại Nhi cũng không làm gì nàng, nàng bây giờ còn muốn làm gì?” Hoa Nhượng Hư cảm tức không thôi.

“Ta một người nhàm chán, du sơn ngoạn thủy không được sao?” Phi Nhữ vẫn ra vẻ chẳng cần gì.

“Nàng muốn đi đâu du sơn ngoạn thủy cũng được, không cần đi theo ta có được không?” Hoa Nhượng Hư cả một bụng bốc lửa cũng không biết làm thế nào mới tốt.

“Là công tử bảo tiểu thư cho công tử mang ta đi, ta không đi theo công tử thì đi theo ai?” Phi Nhữ con người đảo đảo, trên tức Hoa Nhượng Hư.

“Chẳng lẽ nàng hy vọng Đại Nhi xử tử mình sao?” Hoa Nhượng Hư tức giận nói.

“Đúng, ta chính là muốn như vậy” Phi Nhữ gạt đầu kiên định.

“Nàng....” Hoa Nhượng Hư không nói gì.

Vô Song quận chúa bày yến tiệc ở Phiêu Hương tửu lâu mời hơn trăm vị nam tử trẻ tuổi của Kim Lăng, mà Vô Song quận chúa cũng không làm mọi người thất vọng, quả thật rất xinh đẹp. Đường nhiên điểm này Hoa Nhượng Hư không thấy được, nhưng ngay khi hần đang bị Phi Nhữ làm cho tức giận đến hộc máu thì Vô Song quận chúa đang nhắc tới tên hần.

“Quận chúa, ngoại trừ một người, tất cả đều đến” Sau khi yến hội kết thúc, hai cô gái đang nói chuyện với nhau.

“Ai không tới?”

Người được xưng quận chúa dường như có chút kinh ngạc.

“Minh chủ Thiên Tinh Minh Hoa Nhược Hư, nghe nói ba ngày trước hắn đã rời khỏi Kim Lăng” Cô gái nói đầu tiên trả lời.

“Hoa Nhược Hư, có phải là Hoa Nhược Hư có quan hệ không bình thường với Thần cung Ma Cung?” Vô Song quận chúa trầm ngâm một chút nói.

“Đúng vậy, Quận chúa, chính là hắn”.

Tung Sơn, Thiếu Lâm tự.

Giác Viễn thiền sư lo lắng đi lại trong thiền phòng.

“Thiền sư, Hoa công tử đã đến dưới chân núi” Một người vội vàng tiến vào thông báo.

“Để ta ra tiếp!” Ánh mắt Giác Viễn thiền sư rung lên.

Dưới chân núi, Hoa Nhược Hư nhìn Phi Như với vẻ ảo não.

“Phi Như, bên trên chính là Thiếu Lâm tự, nữ nhân không thể đi vào, nàng không nên đi theo có được không?” Hoa Nhược Hư chưa từng thấy có người nào kiên nhẫn như vậy, lần này hắn đã gặp phải.

“Không để ta tiến vào, hòa thượng Thiếu Lâm tự là gì chứ, công tử cũng không phải người của Thiếu Lâm tự” Phi Như bĩu môi nói.

Hoa Nhược Hư cũng không nói gì nữa, bởi vì hắn biết mình dù nói như thế nào cũng vô dụng.

Vừa tới cửa Thiếu Lâm tự đã phát hiện Giác Viễn thiền sư đang chờ mình.

“Nhược Hư đi theo ta” Không chờ hắn mở miệng, cũng ngăn không cho hắn hành lễ, Giác Viễn thiền sư lập tức đưa hắn vào bên trong.

“Thiền sư, gấp như vậy gọi con tới, có chuyện gì sao?” Tiến vào thiền phòng của Giác Viễn thiền sư, Hoa Nhược Hư mở miệng hỏi.

“Nhược Hư, cái chết của Chương môn tứ đại môn phái, ta nghĩ con cũng đã biết” Giác Viễn thiền sư nghiêm mặt nói.

Hoa Nhược Hư khẽ gật đầu, tin tức này gần như tất cả người trong võ lâm đều biết.

“Nhược Hư, thực ra đến tận bây giờ ta vẫn xem trọng con, chỉ tiếc lúc đó con không muốn học võ công, cho nên ta cũng không muốn ép con. Nhưng bây giờ con rốt cuộc đã luyện thành võ nghệ, thật sự làm cho ta vui mừng” Giác Viễn thiền sư hiền lành nhìn Hoa Nhược Hư, “Những ngày qua, sự tích của con trong chốn võ lâm ta đều biết, ta gọi con đến Tung Sơn gấp như vậy, là bởi vì có chuyện muốn phó thác cho con”.

“Sự yêu quý của thiền sư, đệ tử cả đời khó quên, người có gì phân phó, đệ tử nhất định làm được” Hoa Nhược Hư thành khẩn nói.

“Trước kia con là ký danh đệ tử của ta, sau này lại đem con trục xuất, nhưng hôm nay ta chính thức nhận con làm tục gia đệ tử cuối cùng của Giác Viễn ta” Giác Viễn thiền sư nhẹ nhàng đặt tay lên vai Hoa Nhược Hư, “Ta biết võ công của con bây giờ có thể đã ở trên ta, nhưng ta vẫn hy vọng con có thể tiếp nhận thân phận này, bởi vì ta sắp có chuyện muốn con làm, có thân phận này sẽ có ích cho con”.

“Có thể trở thành đệ tử của người, tất cả mọi người đều cảm thấy vinh hạnh” Hoa Nhược Hư quỳ xuống bái lạy, “Đệ tử Hoa Nhược Hư tham kiến sư phụ”.

“Tốt, tốt, tốt!” Giác Viễn thiền sư liên tiếp nói tốt ba lần, “Nhược Hư, con nhất định phải nhớ kỹ không được làm sai chuyện gì, nếu như thật sự làm sai thì phải dám thừa nhận, có can đảm gánh chịu trách nhiệm, biết không?”

“Đệ tử hiểu!” Hoa Nhược Hư nhỏ giọng đáp.

“Tốt, các con ra đi” Giác Viễn thiền sư xoay người nói với phía sau, Hoa Nhược Hư nao nao, thực ra hẳn đã sớm cảm giác được còn có người, chỉ là không nghĩ rằng trong thiền phòng này còn có một cửa ngấm, hai nam một nữ từ bên trong đi ra.

Là ba thiếu niên nam nữ, trong đó có một thiếu niên áo xanh lưng hùm vai gấu, hai mắt lấp lánh hữu thần, thật là uy vũ. Thiếu niên áo xám xem ra nhu nhược, dung mạo anh tuấn, dáng người cao ráo, thần quang nội liễm, xem ra tu vi không thấp. Mà thiếu nữ kia lại mắt ngọc mây ngài, dáng người thon thả yếu điệu, tóc dài ngang vai, để lộ ra vài phần anh khí, nhưng lại ít đi vài phần dịu dàng của nữ nhi.

“Nhược Hư, đây là Chu Trường Phong đến từ Vô Đang; đây là Trịnh Vân Phàm đến từ Thanh Thành, vị này là Tuệ Mẫn cô nương đến từ Nga Mi” Giác Viễn thiền sư giới thiệu Hoa Nhược Hư với ba người, áo xanh chính là Chu Trường Phong, thiếu niên áo xám tuấn tú là Trịnh Vân Phàm, mà cô nương là Tuệ Mẫn.

”Nhược Hư, ta muốn con giải cứu thất đại môn phái ra khỏi tay Diệp Bất Nhị, đừng cho đệ tử thất phái bán mạng vì hấn” Giác Viễn thiền sư từ từ nói, trong mắt hiện lên một tia thống khổ, “Cuối cùng còn phải diệt trừ toàn bộ thế lực của Diệp Bất Nhị, và phải giết Diệp Bất Nhị”.

Hoa Nhược Hư nao nao, không nghĩ tới Giác Viễn thiền sư cũng biết chuyện Diệp Bất Nhị, chẳng lẽ người cũng phát hiện Diệp Bất Nhị có điều không đúng sao?

“Nhược Hư, con có thể đáp ứng làm giúp ta chuyện này không?” Giác Viễn thiền sư nhìn Hoa Nhược Hư, trầm giọng hỏi.

“Sư phụ yên tâm, đệ tử nhất định làm được. Chỉ cần Diệp Bất Nhị quả thật đáng chết, con nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn” Hoa Nhược Hư kiên quyết nói.

“Như thế là tốt rồi, như thế là tốt” Giác Viễn thiền sư trở nên già nua rất nhiều.

“Sư phụ, người cũng cảm thấy Diệp Bất Nhị có dã tâm sao?” Hoa Nhược Hư nghĩ nghĩ hỏi.

“Hẳn đã làm rất nhiều chuyện thương thiên hại lý” Giác Viễn thiền sư từ từ nói, vừa nói vừa duỗi tay ra, lấy ra bốn vật.

“Đây phân biệt là lệnh bài Chưởng môn của tứ đại môn phái, các con phân biệt cầm lấy. Nhược Hư, con dẫn theo ba người kia đến Kim Lăng, sau đó bốn người các con phân biệt đảm nhiệm Chưởng môn bốn phái” Giác Viễn thiền sư vừa nói vừa đưa lệnh bài cho Hoa Nhược Hư.

Lúc này Hoa Nhược Hư mới hiểu được tại sao Giác Viễn thiền sư lại muốn chính thức nhận hấn làm đệ tử, chỉ là muốn hấn làm chưởng môn Thiếu Lâm, hấn không khỏi cảm thấy do dự.

“Nhược Hư, con yên tâm, các con cũng chỉ là tạm thời đảm nhiệm Chưởng môn, sau khi giang hồ bình tĩnh các con có thể lựa chọn người khác làm chưởng môn, đương nhiên nếu như các con nguyện ý tiếp tục làm là tốt nhất” Giác Viễn thiền sư từ từ nhìn Hoa Nhược Hư, “Tuy nhiên Nhược Hư con khẳng định sẽ không tiếp tục làm nữa”.

Hoa Nhược Hư cười cười xấu hổ, Chưởng môn Thiếu Lâm trên cơ bản đều là người xuất gia, mà hấn cũng không muốn làm hòa thượng.

Thiếu Lâm tự vang lên tiếng chuông hùng hồn, nghi thức Giác Viễn thiền sư chính thức nhận Hoa Nhược Hư làm đệ tử đang được tiến hành, nghi thức chấm dứt, Giác Viễn thiền sư từ từ ngồi xuống đất, nhỏ giọng niệm Phật hiệu, dần dần không còn bất cứ tiếng động gì.

Bên trong Đại Hùng bảo điện đột nhiên vang lên tiếng tụng kinh bi thương, âm thanh rất lớn, mỗi một người đều trào nước mắt, Hoa Nhược Hư rốt cuộc phát hiện có điểm không đúng, nhẹ nhàng bước tới, đi đến trước mặt Giác Viễn thiền sư, run rẩy đưa tay đến trước mũi thiền sư.

“Sư phụ!” Hoa Nhược Hư kêu lên một tiếng thảm thiết, quỳ xuống, nước mắt tuôn ra.

“Các người đều đã biết sư phụ muốn chết đúng không? Tại sao các người không nói?” Hoa Nhược Hư hét lên với mọi người, không ai trả lời hấn, lúc này Tuệ Mẫn đưa cho hấn một phong thư.

“Một lần sa chân ôm hận nghìn đời, quay đầu lại đã là mấy trăm năm!” Bên trong chỉ có hai hàng chữ này, đúng là chữ viết của Giác Viễn thiền sư.

“Sư phụ, sư phụ, người vì sao lại muốn chết?” Hoa Nhược Hư không nén được nỗi bi thương trong lòng.

Ba ngày sau, dưới chân núi Tung Sơn, ba nam một nữ nhìn lên bên trên một cái, sau đó cùng nhau xoay người nhanh chóng rời đi.

Trên đường đi, Hoa Nhược Hư cũng không nói một câu, Giác Viễn thiền sư đột nhiên tự tận mà chết đã tạo thành đả kích rất lớn đối với hắn. Hắn lúc này mới biết, tất cả những gì mà Giác Viễn thiền sư nói với hắn lúc trước căn bản là di ngôn, một lần sa chân ô mận nghìn đời, quay đầu lại đã là mấy trăm năm. Thiền sư vì sao lại nói những lời này? Đây là một nan đề trong lòng Hoa Nhược Hư.

“Hoa sư huynh, thiền sư đã đi, huynh cũng không nên quá bi thương” Trời tối, bốn người tới một khách điểm, Tuệ Mẫn lên tiếng an ủi.

“Thực ra chúng ta mặc dù trên danh nghĩa là người của các phái khác nhau, nhưng trên thực tế chúng ta không khác gì đệ tử của thiền sư, là thiền sư một tay dạy chúng ta” Trịnh Vân Phàm nặng nề lên tiếng, “Tất cả chúng ta đều rất thương tâm, nhưng chúng ta càng phải làm tốt chuyện mà thiền sư để lại”.

“Hoa sư huynh, thiếu nữ vẫn đi theo chúng ta, sư huynh có biết không?” Chu Trường Phong chỉ chỉ Phi Như ở cách đó không xa, nàng ta ở bên dưới chân núi Tung Sơn đợi Hoa Nhược Hư mấy ngày, bây giờ lại đuổi theo.

“Không cần để ý nàng ta, chúng ta sớm một chút đi đến Kim Lăng” Hoa Nhược Hư liếc nhìn Phi Như một cái, nhẹ giọng nói, “Nơi này còn cách Kim Lăng rất xa, giang hồ hung hiểm mọi người phải cẩn thận”.

“Hoa sư huynh, sư huynh yên tâm, chúng ta cũng không phải lần đầu tiên hành tẩu giang hồ” Tuệ Mẫn hé miệng cười nói.

Hoa Nhược Hư lẳng lặng ngồi trong phòng, cảm giác bi thương trong lòng hắn vẫn không thể tan đi, đêm đã khuya nhưng hắn vẫn không thể nào ngủ được.

“Vào đi, cửa không đóng” Hoa Nhược Hư đột nhiên nói với cánh cửa, hắn biết là ai đang ở ngoài, ngoại trừ Phi Như thì không có ai khác.

“Nghe nói Giác Viễn thiền sư đã chết, có phải hay không?” Phi Như giống như đi vào nhà của mình, lại ngồi đối diện với Hoa Nhược Hư.

“Không nên hỏi ta vấn đề này” Hoa Nhược Hư hung hăng nhìn nàng.

“Công tử không vui? Có phải là không ai làm công tử vui vẻ hay không?” Phi Như cười hì hì, dường như Hoa Nhược Hư càng tức giận, nàng càng vui vẻ.

“Nàng đừng tưởng rằng ta thật sự không dám giết nàng” Tay Hoa Nhược Hư đã đặt lên trên chuôi kiếm.

“Công tử giết, ta vẫn luôn muốn chết trong tay công tử, được không? Công tử không dám đúng không?” Thân thể Phi Như hơi ngã về phía trước, đột nhiên nhào vào người Hoa Nhược Hư, “Có phải không nỡ giết ta không?” Trong giọng nói của nàng tràn ngập sức hấp dẫn, hai tay còn bá lấy cổ Hoa Nhược Hư.

“Nàng muốn làm gì?” Hoa Nhược Hư hơi sững sốt, đột nhiên đẩy nàng ta ra, thấp giọng quát.

“Công tử không phải không vui sao? Công tử thương tâm có thể phát tiết, ta cho công tử phát tiết còn không được sao? Công tử còn muốn như thế nào? Chẳng lẽ thân thể của ta lại không đáng giá như vậy sao?” Khuôn mặt xinh đẹp của Phi Như khẽ vắn vẹo, đột nhiên hét lên với Hoa Nhược Hư, mắt ngân ngấn lệ.

“Nàng coi ta thành người như thế nào? Nàng càng xem mình thành cái gì?” Hoa Nhược Hư không biết nên khóc hay nên cười, lại cảm thấy khá tức giận.

“Công tử không phải không nỡ giết ta sao? Một khi đã không nỡ, tại sao lại không muốn ta? Công tử yên tâm ta sẽ không quần lấy người, ta chỉ muốn nhìn thấy sự thương tâm của công tử, muốn làm công tử được dễ chịu một chút. Nam nhân không vui không phải đều đi uống rượu và tìm nữ nhân sao? Ta đã làm gì sai chứ?” Phi Như ngã xuống ghế, thì thào nói.

“Được rồi, nàng không cần suy nghĩ bậy bạ nữa” Hoa Nhượng Hư có chút mềm lòng, giọng nói cũng trở nên hòa hoãn, “Không phải tất cả nam nhân đều là như vậy, thời gian không còn sớm, nàng cũng nên về nghỉ ngơi đi”.

“Vậy, vậy công tử muốn thế nào mới được vui?” Phi Nhứ vẫn còn chưa từ bỏ ý định.

“Có một số việc một khi đã xảy ra, mặc kệ sau này lúc nào nghĩ lại, nàng đều có cảm giác không vui” Hoa Nhượng Hư trầm ngâm một lát, từ từ nói.

“Ta biết, công tử hận ta hãm hại công tử và tiểu thư, cho nên mới như vậy, ta, ta nói cho công tử ai muốn ta làm như vậy có được không?” Phi Nhứ nghĩ nghĩ rồi đột nhiên nhìn Hoa Nhượng Hư với ánh mắt chờ mong.

“Nếu như nàng nguyện ý nói là tốt nhất, tuy nhiên ta lần trước nếu không muốn Đại Nhi ép nàng, ta tự nhiên cũng không ép buộc nàng” Hoa Nhượng Hư trong lòng hơi động, khe khẽ thở dài nói.

Phi Nhứ lại không nói ra, cúi đầu suy nghĩ, dường như nàng đang do dự

107. Chương 9: Nhứ Phiêu Phi Tình

“Thực ra, thực ra.....” Phi Nhứ ấp úng hồi lâu nhưng không nói ra là ai.

“Nếu không muốn nói cũng không cần phải miễn cưỡng, thời gian không còn sớm, nàng về đi, ta cũng muốn nghỉ ngơi, ngày mai còn muốn đi tiếp” Hoa Nhượng Hư có chút không kiên nhẫn.

“Ta không phải không muốn nói, mà chỉ sợ nói ra công tử không tin” Phi Nhứ vội vàng nói.

“Nàng không nói, sao biết ta không tin?” Hoa Nhượng Hư có cảm giác vừa bực mình vừa buồn cười.

“Vậy, ta nói, là Nam Cung Phi Vân bảo ta làm, công tử có biết người này không?” Phi Nhứ khẩn trương nhìn Hoa Nhượng Hư.

Nam Cung Phi Vân? Hoa Nhượng Hư trong lòng chấn động, hắn vốn vẫn nghĩ rất có thể là do Diệp Bất Nhị làm, nhưng không ngờ rằng lại là Nam Cung Phi Vân.

“Ta đã nói ta nói công tử cũng không tin, Nam Cung Phi Vân cũng không có danh tiếng gì trên giang hồ, nhưng quả thật là do hắn làm, võ công của hắn cũng rất cao, thật sự, ta không lừa công tử” Phi Nhứ thấy Hoa Nhượng Hư trầm mặc không nói, tưởng rằng hắn không tin lời nàng nói.

“Ta chưa nói không tin” Hoa Nhượng Hư lắc đầu, trong lòng lại nghĩ đến quan hệ giữa Nam Cung Phi Vân và Thần Cung, nếu như Nam Cung Phi Vân quả thật là sứ giả thứ tư của Thần Cung, như vậy lần đó muốn cho Đại Nhi và hắn chết chẳng lẽ là người của Thần Cung, hơn nữa Thần Cung cũng lại khéo léo xuất hiện như vậy, như thế xem ra khả năng là Thần Cung là rất lớn, chỉ là độc lại là chuyện gì? Chẳng lẽ hạ độc không phải là Độc Môn? Trong thời gian ngắn Hoa Nhượng Hư phát hiện đã rơi vào một mê cục.

“Công tử tin? Vậy công tử bây giờ có phải không trách ta?” Phi Nhứ nhìn Hoa Nhượng Hư với vẻ chờ mong.

“Ta nếu như mang nàng từ chỗ Đại Nhi đi, sẽ không có ý định truy cứu chuyện trước kia” Hoa Nhượng Hư thần nhiên nói, trầm ngâm một chút rồi đột nhiên hỏi, “Nàng biết Nam Cung Phi Vân lúc nào? Hắn cho nàng chỗ tốt gì mà nàng lại giúp hắn?”

“Ta, ta biết hắn không được bao lâu, hắn, hắn không cho ta chỗ tốt gì hết” Mặt Phi Nhứ khê biến, cả người trở nên mất tự nhiên, nhỏ giọng nói.

“Vậy nàng bán đứng Đại Nhi cho một người mới biết sao?” Trong giọng của Hoa Nhượng Hư có vài phần tức giận.

“Ta, ta không phải như thế, ta.....” Phi Nhứ chán nản ngồi xuống, hai tay ôm đầu, đầu óc dường như trở nên hỗn loạn.

“Rốt cuộc là như thế nào? Nàng thành thật nói ra được không? Chẳng lẽ là hắn bắt buộc nàng?” Trong giọng Hoa Nhượng Hư càng lúc càng tức giận.

“Bởi vì, bởi vì lúc đó ta thấy công tử không để ý tới ta, trong lòng không được vui, vừa lúc ta biết hấn, rất khéo léo, hấn cũng giống như công tử, tao nhã nho nhã và hòa khí, ta liền thích hấn, cũng không phải, ta chỉ là thích một chút, sau đó ta liền giúp hấn” Phi Như cúi đầu, nhỏ giọng nói, nói một cách đứt đoạn.

“Chỉ đơn giản như vậy sao?” Hoa Nhược Hư có chút không tin.

“Đúng, là đơn giản như vậy, sau này sau này ta nhìn thấy công tử thật sự chết, ta rất khó chịu, sau đó ta cũng không đi tìm hấn. Đến sau này, ta nghe nói công tử còn sống, ta liền lên trở về, nhưng không ngờ rằng vừa trở về không được bao lâu đã bị người trong cung phát hiện” Phi Như lên nhìn Hoa Nhược Hư một cái liền vội vàng cúi đầu xuống.

Hoa Nhược Hư lại trầm ngâm, nếu như lời Phi Như nói đều là thật vậy chuyện này dường như đã đơn giản hơn. Đương nhiên đây chỉ là đơn giản đối với Phi Như mà nói, nhưng đối với Nam Cung Phi Vân mà nói lại không đơn giản như vậy.

“Nàng và Nam Cung Phi Vân quen nhau như thế nào?” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một lát, nhíu mày hỏi.

“Không nhớ rõ lắm, hình như là lúc ta ngồi gần người trong một tửu quán, sau đó hấn mới đi vào, đúng là hấn chủ động bắt chuyện với ta” Phi Như nghĩ lại, bây giờ nàng hình như rất thành thật, Hoa Nhược Hư hỏi gì nàng nói cái đó.

“Chẳng lẽ Nam Cung Phi Vân cố ý tìm Phi Như? Nếu quả thật như vậy, Nam Cung Phi Vân hấn rất quen thuộc với những người bên cạnh Đại Nhi” Hoa Nhược Hư đột nhiên đỏ mặt hơi lạnh, chẳng lẽ bên cạnh Tô Đại Nhi có nội gian?

“Điều ta biết đều đã nói ra, thực ra ta cũng không biết hấn là ai, chỉ là trong lúc hồ đồ liền giúp hấn, hấn lần đó cũng chỉ nói làm ta lừa công tử và tiểu thư đến đó, không nói cho ta là muốn giết hai người” Phi Như lại nhỏ giọng nói, nhưng Hoa Nhược Hư lại phát hiện lời nói của nàng hơi hỗn loạn, lúc trước nàng nói là muốn hại chết hai người bọn họ, bây giờ lại nói không biết làm cho hấn rốt cuộc không biết nàng lúc nào nói thật, lúc nào nói giả.

“Được, nàng ra ngoài trước đi!” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một tiếng, trong lúc nhất thời hấn cũng không nghĩ ra, tạm thời không nghĩ là tốt.

“Ta, ta không ra!” Phi Như quật cường nhìn Hoa Nhược Hư, không chịu đứng dậy.

“Đi ra!” Hoa Nhược Hư nhỏ giọng mắng, Phi Như ủy khuất nhìn Hoa Nhược Hư một cái, nàng đứng lên ngoan ngoãn đi ra.

Hoa Nhược Hư thở phào một hơi, hấn thật đúng là sợ Phi Như không đi, hấn đã sớm lĩnh giáo tính kiên nhẫn của nàng, không muốn lĩnh giáo một lần nữa.

Hoa Nhược Hư để nguyên quần áo nằm trên giường, trong đầu đầy những âm thanh phức tạp, bắt đầu trở nên mờ mịt, đột nhiên tiếng bước chân nhẹ nhàng làm hấn bừng tỉnh, đang có người nhẹ nhàng đi tới bên giường. Hoa Nhược Hư nhắm mắt lại không di chuyển, bên tai đột nhiên truyền đến một vài âm thanh, một người ghé gần lên chui vào.

Hoa Nhược Hư một chưởng đánh tới, đồng thời mở mắt ra, nhưng lại lập tức thu tay lại.

“Nàng làm gì?” Tim Hoa Nhược Hư đập mạnh, một thân thể trắng nõn mềm mại đang dán lại, cả người Phi Như không một mảnh vải đang nhào vào người hấn.

“Ta cho công tử không được sao? Ta, thân thể ta rất trong sạch, ta chưa cho Nam Cung Phi Vân chạm vào, thật mà, công tử tin ta đi” Về ủy khuất của Phi Như tràn ngập vẻ hấp dẫn, hai tay bá lấy cổ Hoa Nhược Hư, thân thể mềm mại trần truồng khẽ run lên.

“Mặc quần áo vào!” Hoa Nhược Hư ra lệnh cho nàng.

Phi Như không nói gì nhưng lại liều mạng lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ quật cường.

Hoa Nhược Hư đẩy hai tay đang bá lấy cổ mình ra, từ trên giường đứng lên bay ra khỏi giường, dứt khoát đi ra ngoài. Gió đêm mang theo một tia lạnh lùng, cảm giác nóng rực

“Hoa sư huynh, huynh cũng không ngủ được sao?” Phía sau truyền đến một giọng nói thanh thúy, Hoa Nhược Hư xoay người lại thì thấy Tuệ Mẫn đang đứng ở đó, đang mỉm cười nhìn hắn.

Hoa Nhược Hư cũng khẽ mỉm cười, gật đầu, nhưng trong lòng lại cảm thấy xấu hổ, hắn ngủ không được không phải vì trong lòng buồn phiền mà bởi vì bị Phi Như quấy rối.

“Hoa sư huynh, huynh có nghĩ tới chúng ta tiếp theo nên làm như thế nào không?” Tuệ Mẫn trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Về Kim Lăng trước đã, đúng rồi, sư muội, trước kia sư phụ còn có giao cho các người chuyện gì khác không?” Hoa Nhược Hư thoáng trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Ba người chúng ta, còn có Vô Trần sư huynh tổng cộng là bốn người, trên thực tế hơn mười năm trước đã đi theo thiên sư, chỉ là chúng ta chưa từng công khai lộ diện trong chốn giang hồ mà thôi” Tuệ Mẫn nhỏ giọng nói, trong lời nói hàm chứa vẻ bi thương, “Chúng ta từ trước đến nay vẫn không biết tại sao thiên sư muốn làm như vậy, cho đến bây giờ chúng ta vẫn như cũ không rõ ràng lắm tại sao thiên sư lại muốn chết. Trước khi Hoa sư huynh đến Thiếu Lâm tự, thiên sư đã phân phó chúng ta, bốn người chúng ta về sau sẽ đi theo sư huynh, nghe theo sự phân phó của sư huynh. Cho nên muội mới hỏi sư huynh có ý định gì không”

“Ta và sư phụ đã một năm chưa gặp, một năm trước ta còn là một thư sinh không biết võ công, chỉ một năm ngắn ngủi đã cảnh còn người mất” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng nói, trong mắt hiện lên một tia đau xót, “Trước kia ta không nghĩ rằng mình lại gặp nhiều chuyện đến vậy, lần này trước khi gặp sư phụ thực ra ta cũng không nghĩ tới nên làm gì cho vô lâm, nhưng đến bây giờ ta biết ta đã có một trách nhiệm đó là ta phải làm thật tốt nhiệm vụ mà sư phụ giao cho, như vậy cũng có thể an ủi sư phụ trên trời”.

“Đúng, sư muội, Vô Trần sư huynh mà muội nói có phải là tiểu hòa thượng đưa thư đến cho ta?” Hoa Nhược Hư nhớ đến tiểu hòa thượng, liền hỏi.

Tuệ Mẫn gật đầu, Hoa Nhược Hư trầm ngâm không nói.

“Thiên sư đã nói, Vô Trần sư huynh là người đôn hậu cương trực, khó có thể đảm nhiệm trọng trách, chỉ có thể làm người trợ giúp huynh mà thôi” Tuệ Mẫn lại nói tiếp.

“Công tử, công tử sao lại bỏ ta mà ra bên ngoài vậy” Lúc này giọng nói của Phi Như lại truyền tới, trong khi giãy dụa quần áo của nàng có chút hỗn độn, hơn nữa nàng lại đang đứng ở cửa phòng Hoa Nhược Hư.

“Hoa sư huynh, tiểu muội về phòng” Mặt Tuệ Mẫn đỏ lên, nàng vội vàng mượn cớ rời đi.

Trong lòng Hoa Nhược Hư rất tức giận, xem ra hiểu lầm là không thể tránh khỏi.

“Đi vào!” Hoa Nhược Hư dùng sức đẩy Phi Như vào phòng, bịch một tiếng đóng cửa lại.

“Nàng rốt cuộc muốn làm gì? Nàng muốn ngủ ở đây thì ngủ đi không nên chạy lung tung” Hoa Nhược Hư hung hăng nhìn nàng.

“Sao? Sợ bị người khác biết sao? Hay là công tử coi trọng sư muội xinh đẹp kia?” Phi Như không có chút gì là sợ hãi.

“Nàng quả thực không hiểu gì hết sao” Hoa Nhược Hư hận không thể đánh người, “Nàng có biết không, sư phụ của ta mới mất có vài ngày, nàng có biết chúng ta như thế này, trong mắt người khác sẽ như thế nào không? Ta thì không sao hết, cũng không phải lần đầu tiên ta bị người hiểu lầm, nhưng ta nói cho nàng biết, ta không muốn sư phụ đã mất còn bị người khác nói đệ tử mà người thu không giống ai”.

“Tức giận như vậy làm gì, ta, ta không nói là được chứ gì” Phi Như ủy khuất nói, vội vàng xoay người chui vào trong chăn, sau đó không nói một tiếng nào, giả vờ ngủ say.

Hoa Nhược Hư hung hăng khoát tay, hằm hè ngồi xuống, đêm nay xem ra hắn không ngủ được.

Sáng hôm sau Chu Trường Phong, Trịnh Vân Phàm thấy Phi Như đi theo phía sau Hoa Nhược Hư thì có chút giật mình, nhưng Tuệ Mẫn lại có chút ngưng ngóng khi nhìn hai người bọn họ. Đường như nàng cảm thấy tối qua mình quấy rầy hai người là không hay cho lắm.

“Nàng gọi là Phi Như” Hoa Nhược Hư nói vài lời ngắn ngủi giới thiệu Phi Như với Tuệ Như.

Một hàng năm người đi rất khẩn trương, trong lòng Hoa Nhượng Hư hơi buồn bực, bắt đầu nghĩ đến giai nhân ở Kim Lăng, càng muốn nhanh chóng trở về.

“Chu sư đệ, Trịnh sư đệ, sư muội, các người cẩn thận, có người đang theo dõi chúng ta” Trên đường, Hoa Nhượng Hư đột nhiên nhỏ giọng nói, ba người gật đầu, dường như bọn họ cũng đều phát hiện ra.

“Ta đi giết bọn họ” Phi Nhữ vừa nói đã xoay người lại.

“Quay lại!” Hoa Nhượng Hư nhỏ giọng quát, “Không nên dẫm thảo kinh xà, còn có không nên hơi một tí là giết người” Từ bé đến lớn đều ở bên cạnh ma nữ cũng là ma nữ, giết người đối với các nàng mà nói không khác gì ăn cơm vậy.

“Biết, ta nghe lời công tử còn không được sao? Cần gì phải hung hăng như vậy chứ?” Phi Nhữ nói thầm, trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, gần đây tính tình Hoa Nhượng Hư dường như biến đổi không ít, hơi một tí là giận.

“Sư huynh, sư tẩu cũng là vì tốt cho huynh, không nên trách sư tẩu” Tuệ Mẫn dường như có chút mềm lòng.

“Sư muội, không được nói vậy, nàng không phải sư tẩu của các người” Hoa Nhượng Hư dở khóc dở cười, hôm qua Phi Nhữ làm thật là tốt, quả nhiên đã bắt đầu sinh ra ảnh hưởng xấu.

“Đúng đúng, ta chỉ là nha hoàn của công tử” Phi Nhữ ở bên cạnh tiếp lời, tuy nhiên lại càng làm cho người ta có cảm giác càng vẽ càng đen.

Hoa Phi Hoa hung hăng trừng mắt nhìn Phi Nhữ.

Bỗng nhiên Hoa Nhượng Hư dừng lại, nhanh chóng quan sát bốn phía một chút, hai bên đều là những sườn núi thấp, mà bọn họ đang đi ở trên một con đường ở giữa, trên núi trọc lóc hiển nhiên không có khả năng ẩn dấu người, nhưng hắn lại cảm nhận được một cỗ sát khí quen thuộc.

“Cẩn thận dưới chân” Hoa Nhượng Hư đột nhiên quát lên, Bạch Y Lâu theo cảm giác của hắn hiển nhiên lại là sát thủ của Bạch Y Lâu, mà tình huống này hắn và Hoa Phi Mộng đã từng gặp phải một lần.

Lời còn chưa dứt, hoàng thổ hai bên sườn núi đã vỡ ra, sát khí ngập trời cuốn đất đá nhanh chóng cuốn về phía năm người. Lần này Hoa Nhượng Hư đã đoán sai, bọn họ cũng không ẩn dưới mặt đất mà lại giấu vào ở hai bên, thực ra Bạch Y Lâu chưa bao giờ dùng một phương pháp để giết cùng một người.

Hoa Nhượng Hư hét lên một tiếng, sự bi thương từ cái chết của Giác Viễn thiền sư và sự tức giận đối với Phi Nhữ được chuyển thành sát ý, Thiên Tinh Lệ, Tinh Kiếm tàn nhẫn đâm vào đám sát thủ.

Ba người Chu Trường Phong cũng đã động, hôm nay Hoa Nhượng Hư cũng mới thực sự nhìn thấy võ công của bọn họ, quả nhiên không hổ là do Giác Viễn thiền sư dạy bảo, mặc dù hỏa hầu và sự tàn nhẫn còn hơi khiếm khuyết, nhưng chỉ luận võ học cũng đã đủ bước vào cảnh giới nhất lưu. Một người đối phó với bốn sát thủ xem ra vẫn còn dư sức.

“Không cần lưu tình, giết!” Hoa Nhượng Hư lạnh lùng quát lên một tiếng, kiếm thế biến đổi, Tinh Kiếm Chi Loan mang theo tưởng niệm đối với thê tử, kiếm khí như chớp chém đến trước mặt hai tên sát thủ, hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, Hoa Nhượng Hư không nhìn đến bọn họ, kiếm phong lập tức biến đổi vung về phía sau, lại hai tiếng kêu thảm thiết nữa vang lên.

Mười bước giết một người, thiên lý bất lưu hành. Giết! Giết! Giết! Trong lòng Hoa Nhượng Hư tràn ngập sát ý, đám sát thủ bị Tinh Kiếm uống máu, trong không khí tràn ngập sự thê lương

108. Chương 10: Phản Hồi Kim Lăng

Bụi đất đầy trời dần dần tan đi, bầu trời đã trở nên rõ ràng. Một đóa huyết hoa tuyệt đẹp cuối cùng từ từ rơi xuống, cuộc giao đấu chấm dứt rất nhanh. Hoa Nhượng Hư bình tĩnh một cách khác thường, bộ quần áo trắng không nhiễm một hạt bụi, Tinh Kiếm đã trở vào vỏ, dáng người cao lớn ngạo nghễ, bốn phía lại đầy xác chết, trong không khí tràn ngập cảm giác tiêu điều.

Ba người Chu Trường Phong kinh ngạc nhìn Hoa Nhượng Hư, chiến đấu chấm dứt nhanh như vậy thực sự làm bọn họ rất ngạc nhiên. Võ công trác tuyệt của Hoa Nhượng Hư càng làm bọn họ thêm bội phục, Phi Nhứ càng không tự kìm hãm được mà khẽ run lên.

“Đi thôi!” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng nói, dẫn đoàn người đi tới, Phi Nhứ phản ứng đầu tiên, sau đó ba người còn lại cũng chỉ hơi do dự một chút liền đi tới.

“Hoa sư huynh, xác bọn chúng cứ mặc kệ thế sao?” Tuệ Mẫn chạy tới vài bước, đi tới bên cạnh Hoa Nhượng Hư hỏi.

“Yên tâm, tự nhiên sẽ có người thu thập” Hoa Nhượng Hư lắc đầu nói.

Chờ sau khi năm người Hoa Nhượng Hư rời đi, giữ hiện trường đột nhiên xuất hiện năm bạch y nhân, đúng là lâu chủ Bạch Y Lâu Bạch Y cùng với Bạch Y tứ sát.

“Tại sao lại muốn để bọn chúng đi chịu chết?” Người nói chuyện chính là Bạch y, mà người hăn trách hỏi chính là Bạch Y tứ sát.

“Bọn chúng vô không bằng người, cũng không phải chúng ta muốn để chúng chết” Tiêu Vô Địch trong Bạch Y tứ sát nói, giọng nói vô cùng lạnh lùng không có chút cảm tình, không hề khách khí với Bạch Y.

“Chúng ta đã không chỉ một lần tập kích Hoa Nhượng Hư, thủ hạ của chúng ta căn bản không phải đối thủ của hăn, thêm mấy người chúng ta cũng chiếm không được tiện nghi. Bây giờ còn để bọn chúng đi ám sát Hoa Nhượng Hư, có khác gì để bọn chúng tự đi chịu chết chứ?” Bạch Y lạnh lùng nói.

“Đây là phân phó của chủ thượng, người muốn thì có thể đi hỏi chủ thượng” Tiêu Vô Địch lạnh lùng trả lời rồi xoay người rời đi.

Bạch Y oán hận nhìn bốn người rời đi, trong lòng đột nhiên dấy lên một ý niệm làm hăn đổ mồ hôi lạnh.

Canh ba, Kim Lăng.

Bên ngoài Thiên Tinh minh đột nhiên xuất hiện vô số bóng đen, đám người này đang lao về phía Thiên Tinh minh.

“Có kẻ địch, mọi người cẩn thận” Triệu Trường Không dùng chân khí gần lên giận dữ, trường kiếm được rút ra khỏi bao đánh về phía đám áo đen bịt mặt.

Đèn lửa trong nháy mắt sáng rực lên, Tây Môn Lâm lao ra trước tiên, Thiên thủ quan âm chưởng hóa thành hàng ngàn hàng vạn chưởng ảnh, Hoa Ngọc Phượng và Hoa Phi Mộng cũng theo sát phía sau.

“A di đà phật!” Nhỏ giọng niệm phật hiệu, Hoa Phi Mộng đêm nay rốt cuộc không còn chán ghét tiểu hòa thượng nữa, bởi vì nàng phát hiện tiểu hòa thượng này lấy một ngăn bốn, không hề thua kém.

Một tiếng huyết dài khe vang lên, đám hắc y nhân che mặt trong nháy mắt rút lui.

“Đừng đuổi theo!” Tây Môn Lâm thấy Hoa Phi Mộng dường như muốn đuổi theo liền vội vàng quát đứng lại.

Hoa Ngọc Phượng nhíu mày, đám áo đen này võ công bất phàm, tiến lui có thứ tự, hiển nhiên đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

“Chủ thượng, tại sao lại lui lại?” Khoảng một khắc sau, một nam tử áo đen đứng phía sau Diệp Bất Nhị nghi hoặc hỏi.

“Không ngờ rằng ngoại trừ Hoa Nhượng Hư và Hoa Ngọc Loan ra thì Thiên Tinh Minh còn có nhiều cao thủ đến vậy” Diệp Bất Nhị thì thào nói, “Chúng ta bây giờ tiếp tục giao chiến với chúng rất có thể lưỡng bại câu thương, trước hết đối phó những người khác quan trọng hơn. Hoa Nhượng Hư lưu lại đến cuối cùng đi”.

Võ công Triệu Trường Không tiến nhanh cùng với sự xuất hiện của tiểu hòa thượng kia làm Diệp Bất Nhị thật sự không ngờ đến. Vốn Hoa Nhượng Hư rời đi, mà Hoa Ngọc Loan đang có bầu, đây là thời cơ tốt nhất, nhưng sau một kích lại phát hiện đối thủ quá mạnh mẽ, hăn lập tức rút lui để tránh ảnh hưởng đến thực lực của mình.

Tin tức Giác Viễn thiền sư chết rồi cuộc truyền khắp Võ lâm, mà Hoa Nhược Hư được Giác Viễn thiền sư nhận là đệ tử chính thức trước khi chết cũng đồng thời được truyền khắp Võ lâm. Giác Viễn thiền sư tại sao sẽ chết, là chết như thế nào không ai biết, mà hẳn tại sao trước khi chết lại nhận Hoa Nhược Hư làm đệ tử chính thức càng làm cho mọi người phân vân hơn.

Thiếu Lâm tự cũng không chuẩn bị tang lễ cho Giác Viễn thiền sư, cũng không biết là do nguyên nhân gì nhưng làm người ta khó hiểu là Diệp Bất Nhị vào lúc này lại lấy danh nghĩa Chính Nghĩa liên minh chuẩn bị tế điện đại lễ cho Chương môn bốn phái, mà lúc này bốn vị Chương môn đã rời khỏi thế giới này nhiều ngày.

Hành trình của Hoa Nhược Hư không gặp phải đợt phục kích nào nữa, rất thuận lợi, chỉ là Phi Nhữ vẫn như cũ mỗi ngày đều muốn lên giường hẩn ngủ, Hoa Nhược Hư cầm kiếm đuổi cũng không đi, lại không thể thật sự một kiếm giết nàng, đành phải để mặc nàng, chỉ là Hoa Nhược Hư lại chịu khổ, mỗi đêm đành phải ngồi xuống cho hết đêm dài.

Tối hôm nay, giống như bình thường, gần canh ba Hoa Nhược Hư vẫn ngồi, mà Phi Nhữ lại thoải mái nằm trên giường, tuy nhiên đêm nay nàng có vẻ như rất bồn chồn, nôn nóng, trần trọc

Đột nhiên trong miệng Phi Nhữ phát ra một tiếng rên rỉ khe khẽ, tiếng rên rỉ rất thống khổ, thân thể cũng bắt đầu quay cuồng trên giường, da thịt tuyết trắng lúc ẩn lúc hiện.

Hoa Nhược Hư cố gắng không để ý đến, theo cảm giác của hắn thì có lẽ nàng đang cố ý làm như vậy, nàng ta cũng không phải lần đầu tiên làm chuyện này để dụ dỗ hắn.

Nhưng đêm nay dường như hơi khác, âm thanh Phi Nhữ phát ra càng lúc càng thống khổ, từ từ ngừng quay cuồng, dường như đã không còn sức lực.

Rốt cuộc cũng trở nên yên tĩnh, Hoa Nhược Hư rốt cuộc đứng lên, đi đến bên giường.

“Nàng sao rồi?” Hoa Nhược Hư phát hiện mặt Phi Nhữ tái nhợt, mặt đầy mồ hôi, không khỏi mở miệng nói.

“Ta, ta không có việc gì” Phi Nhữ cố sức mở mắt, giọng nói yếu ớt.

Hoa Nhược Hư lấy tay sờ sờ trán nàng, phát hiện rất nóng, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng, xem ra lần này nàng ta thật sự bị bệnh.

“Ta đưa nàng đi đại phu” Hoa Nhược Hư chuẩn bị đỡ nàng lên, nhưng lại nghĩ đến trên người nàng lúc này không có một mảnh quần áo, vội vàng rút tay lại, xoay người nói, “Nàng mặc quần áo vào!”

“Công tử, ta, ta không cần đến đại phu” Phi Nhữ hổn hển nói, “Công tử, ta có thể cầu xin công tử một chuyện được không?”

“Nàng nói sao, chuyện gì?” Hoa Nhược Hư không nghe thấy tiếng động gì, biết nàng cũng không đứng nên vì vậy hắn lại xoay người, nhìn nàng thở dài một tiếng.

“Công tử, ta, sau khi ta chết, giúp ta tìm một nơi tốt được không? Ta muốn một nơi có núi, còn có nước, nếu còn có hoa, có chim là tốt nhất” Phi Nhữ nhẹ nhàng nói, trên mặt lộ ra một tia chờ mong, dường như đã nhìn thấy nơi sơn thanh thủy tú, chim hót, hoa thơm kia vậy.

“Nàng lại nói bậy bạ gì đó? Tốt thế này sao chết được chứ?” Trong giọng nói của Hoa Nhược Hư có một tia tức giận.

“Công tử, Phi Nhữ xin lỗi công tử, cũng xin lỗi tiểu thư, kiếp sau ta báo đáp” Mặt Phi Nhữ đỏ lên, “Công tử, công tử có thể đáp ứng một yêu cầu cuối cùng của ta được không, công tử có thể ôm ta không?”

“Nàng rốt cuộc là như thế nào?” Hoa Nhược Hư rốt cuộc bắt đầu cảm giác không đúng, đáng vẻ lúc này của Phi Nhữ không giống đang nói đùa.

“Công tử, ngày mai chúng ta đã về đến Kim Lăng, ta biết sau khi trở về ta sẽ không thể đi theo công tử, ta chỉ muốn chết trong lòng công tử, mới vừa rồi ta, ta đã uống độc dược, công tử, người ôm ta một cái được không?” Phi Nhữ nói đứt quãng.

“Nàng!” Hoa Nhược Hư mạnh mẽ cuộn chân lại, ôm lấy Phi Nhữ bên trong chân xoay người đi ra ngoài.

“Công tử!” Phi Như vội vàng kêu lên một tiếng, “Công tử, không kịp rồi, ta, ta cũng không muốn bị người khác thấy trong tình trạng như thế này, công tử buông ta ra được không?”

Hoa Nhược Hư đã đi tới cửa nghe thấy vậy liền ngừng lại, trong lòng không biết nghĩ thế nào nữa, rốt cuộc hẳn cũng từ từ đi trở về giường, đặt Phi Như lại.

“Công tử, ôm ta một cái” Thần trí Phi Như bắt đầu trở nên mơ hồ, trong miệng truyền ra âm thanh như mê sảng.

Cho dù Hoa Nhược Hư sắt đá đến mấy cũng sẽ phải mềm đi, huống chi hẳn vốn rất mềm lòng, hẳn nhẹ nhàng cởi giày, tiến vào trong chăn, nhẹ nhàng ôm thân hình lạnh lẽo của Phi Như.

Phi Như không biết làm sao lại có sức lực, đôi cánh tay trắng nõn đột nhiên dùng sức quăn lấy cổ Hoa Nhược Hư, đôi môi anh đào tiến tới chủ động hôn Hoa Nhược Hư.

Trong lòng Hoa Nhược Hư có một loại cảm giác khó hiểu, dần dần ôm chặt lấy thân thể mềm mại trần trụi của Phi Như, hôn nàng ta nhưng lại không phát hiện lửa dục trong lòng mình dâng lên.

Thân thể mềm mại của Phi Như càng lúc càng mềm nhũn ra, bắt đầu vụn vụn trên người Hoa Nhược Hư, đôi cánh tay ngọc ngà ôm hẳn càng lúc càng chặt, mặt đỏ ửng, kiều diễm ướm át, trong miệng còn không ngừng phát ra những tiếng ô ô.

Hoa Nhược Hư đẩy mạnh Phi Như ra, nhìn thấy thân hình nóng bỏng của nàng, không khỏi cảm thấy tức giận.

“Nàng lại gạt ta?” Hoa Nhược Hư vừa nãy thấy dáng vẻ thống khổ của Phi Như, mà lúc này lại hấp dẫn cực độ, nhất thời có cảm giác mình đã mắc mưu.

“Công tử vừa rồi chẳng phải cũng đã hưởng thụ sao” Phi Như nói thầm một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp vẫn đỏ hồng, còn lộ ra vài phần ngọt ngào dường như còn đang nhớ lại cảm giác tuyệt vời vừa nãy.

Hoa Nhược Hư xoay người ngồi xuống, Phi Như vẫn còn bá lấy cổ hẳn không buông ra, Hoa Nhược Hư không thể nhịn được nữa đành phải điểm huyết đạo của nàng, sau đó đặt nàng ta lên giường, thuận tay kéo chăn đắp cho nàng ta, còn mình thì đi ra ngoài.

Kim Lăng đã ở trong tầm mắt, Hoa Nhược Hư rốt cuộc thở phào một hơi.

Vừa vào thành, Phi Như đã bỏ chạy không thấy bóng dáng, Hoa Nhược Hư cũng không để ý đến nàng, dẫn theo ba người Chu Trường Phong đến thẳng Hoa phủ.

“Thiếu gia!” Giọng nói yêu kiều của Hàm Tuyết truyền tới, nhào vào trong lòng Hoa Nhược Hư, cũng chỉ có nàng mới có thể làm như vậy trước mặt bất cứ ai.

Hoa Nhược Hư đơn giản nói ra tên của ba người Chu Trường Phong, nhưng tạm thời còn chưa tiết lộ thân phận của bọn họ, ba người bọn họ nhìn thấy Vô Trần tiểu hòa thượng liền ở lại nói chuyện, mà Hoa Nhược Hư lại đi vào phòng Hoa Ngọc Loan.

Hai người ôm chặt lấy nhau cho đỡ nỗi nhớ nhung, Hoa Ngọc Loan không khỏi hỏi những điều mà Hoa Nhược Hư đã trải qua trên đường.

Trời đêm, Hoa Nhược Hư, Tây Môn Lâm, Hoa Ngọc Phượng, Triệu Trường Không còn có bốn người Chu Trường Phong và Vô Trần, tám người đang ở trong phòng Hoa Nhược Hư, Hoa Nhược Hư cẩn thận nói ra những việc đã xảy ra.

“Nhị sư tỷ, bây giờ Kim Lăng có động tĩnh gì không?” Cuối cùng Hoa Nhược Hư hỏi.

“Tạm thời cũng không có chuyện gì, nhưng Diệp Bất Nhị đột nhiên nói sẽ làm tang lễ cho chương môn tứ phái, không biết hẳn rốt cuộc muốn làm gì” Hoa Ngọc Phượng nghĩ nghĩ nói.

“Có lẽ hẳn chỉ là cố làm ra vẻ nhân nghĩa” Triệu Trường Không tiếp lời nói.

“Tang lễ còn có mấy ngày nữa?” Hoa Nhược Hư nhíu mày hỏi.

“Là ngày kia” Hoa Ngọc Phượng dịu dàng trả lời.

“Ngày kia, tốt lắm, chúng ta sẽ chờ một ngày, ngày kia khi tang lễ bắt đầu, chúng ta sẽ đi đến Diệp gia” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút rồi nói.

“Sư đệ, còn có chuyện, bốn ngày trước từng có một đám hắc y nhân che mặt tập kích chúng ta, thân thủ rất cao, nhưng cũng rút đi rất nhanh” Hoa Ngọc Phượng nhíu mày ngài nói thêm.

“Tạm thời bỏ sang một bên, chúng ta chuẩn bị một chút chuyện ngày kia, đệ nghĩ Diệp Bất Nhị sẽ không dễ dàng khiến cho chúng ta tiếp nhận tứ đại môn phái” Trong mắt Hoa Nhược Hư lóe ra một đạo thần quang.

Mọi người rời đi, Hoa Ngọc Phượng lưu lại.

“Sư đệ, không nên quá thương tâm vì Giác Viễn thiền sư” Hoa Ngọc Phượng dịu dàng nói, nhỏ giọng an ủi hần, nàng đã sớm nhìn ra bề ngoài Hoa Nhược Hư mặc dù bình tĩnh, nhưng trong mắt lại thường xuyên xuất hiện một tia đau thương.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, một lúc sau rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, trong lòng dường như đã tốt hơn rất nhiều, mỗi khi ôm Hoa Ngọc Phượng hần luôn có cảm giác rất yên bình.

“Mặc dù đệ không biết vì sao sư phụ lại muốn tự sát, nhưng đệ dám khẳng định chuyện này nhất định có liên quan đến Diệp Bất Nhị, thậm chí là do Diệp Bất Nhị ép sư phụ vào chỗ chết, đệ sẽ không bỏ qua cho Diệp Bất Nhị” Hoa Nhược Hư cúi đầu nói, “Nhị sư tỷ, tỷ giúp đệ tra xét xem giữa Diệp Bất Nhị và sư phụ có quan hệ gì”.

Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng ừm một tiếng, mặt đột nhiên đỏ lên, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Đêm nay tỷ bồi tiếp đệ”.

Nhìn dáng vẻ thẹn thùng mê người của Hoa Ngọc Phượng, tim Hoa Nhược Hư đập mạnh, cúi người nhẹ nhàng hôn vào đôi môi ánh đào của nàng, hôn lên cái cổ trắng nõn của nàng, hai tay không ngừng di chuyển trên thân thể mềm mại tràn ngập co dãn của nàng.

Người Hoa Ngọc Phượng như nhũn ra, có cảm giác không thể đứng thẳng, da dẻ dần dần đỏ hồng lên, trong miệng phát ra tiếng kêu rên rỉ nhỏ nhoi làm người ta tan hồn lạc phách, dường như nàng không chịu nổi sự khiêu khích của tình lang.

Hoa Nhược Hư ôm Hoa Ngọc Phượng dậy, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, Hoa Ngọc Phượng thẹn thùng nhắm đôi mắt đẹp lại, nhưng một lúc sau lại phát hiện ra Hoa Nhược Hư không có động tác gì, mở mắt ra lại phát hiện Hoa Nhược Hư vẫn ngồi im ở cạnh mép giường, nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng.

“Phượng nhi” Hoa Nhược Hư rốt cuộc đã đổi cách xưng hô, không gọi nàng là nhị sư tỷ nữa.

“Sao, sao?” Hoa Nhược Hư dường như cũng cảm thấy khẩn trương.

“Phượng nhi, nàng đêm nay ngủ ở đây đi, nhưng ta phải đi nơi khác” Hoa Nhược Hư cúi xuống kề mặt sát vào bên tai nàng, “Đêm động phòng hoa chúc của chúng ta sẽ là một ngày rất vui vẻ hạnh phúc”.

Hoa Nhược Hư nói xong nhẹ nhàng hôn nàng một chút, dứt khoát đứng dậy ra ngoài, từ trong bước đi của hần có thể nhìn thấy hần không muốn

109. Chương 11: Thế Cục Hỗn Tạp

“Thiếu gia” Mới vừa bước ra khỏi cửa vài bước liền phát hiện Hàm Tuyết đang đứng phía trước, một dáng vẻ đáng thương đang nhìn mình.

“Tiểu Tuyết, muộn như vậy sao còn chưa ngủ?” Trong lòng Hoa Nhược Hư dâng lên một cảm giác thương tiếc.

“Tiểu Tuyết nhớ thiếu gia” Hàm Tuyết lao vào lòng Hoa Nhược Hư, nũng nịu nói.

Hoa Nhược Hư ôm eo Hàm Tuyết, ôm nàng đi qua hành lang đến phòng của nàng, tiến vào lại phát hiện Hàm Tuyết đã ngủ.

“Tiểu Tuyết sau khi tỉnh lại, cả ngày đều muốn thấy đệ, mỗi ngày cũng không thể ngủ ngon, hy vọng đệ trở về. Ban ngày thật vất vả nhìn thấy đệ trở về, đệ lại không có thời gian với muội ấy, bây giờ cuối cùng cũng coi như đợi được đệ” Bên ngoài cửa truyền đến giọng nói của Tây Môn Lâm.

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, sao muội lại ngốc như vậy” Hoa Nhược Hư thở dài một hơi, nhẹ nhàng đặt nàng vào trong chăn, lặng lẽ nhìn nàng thật lâu.

“Lâm tỷ, giúp đệ chú ý Tiểu Tuyết nhé” Hoa Nhược Hư rút cuộc cũng đứng lên, đi tới cửa nhỏ giọng nói.

“Đệ không có chăm sóc muội ấy sao?” Trong mắt Tây Môn Lâm có một tia trách cứ.

“Đệ đến chỗ Mộng Nhi, có một số việc muốn hỏi muội ấy” Hoa Nhược Hư lắc đầu nói.

“Được rồi, Tiểu Tuyết cũng không tỉnh lại ngay đâu, thân thể của muội ấy vẫn còn khá suy yếu” Tây Môn Lâm thở dài nói.

Hoa Phi Mộng ngơ ngác nhìn nóc nhà, trong lòng đang mắng một người, rốt cuộc nghe được tiếng bước chân quen thuộc không khỏi vui vẻ.

Hoa Nhược Hư vừa vào cửa đã phát hiện ra Hoa Phi Mộng đang giả vờ ngủ, thầm cảm thấy buồn cười, Hoa Phi Mộng bình thường rất dã man nhưng lại rất thận trọng.

“Mộng Nhi, đừng giả vờ ngủ nữa, huynh có chuyện muốn hỏi muội” Hoa Nhược Hư chui vào trong chăn ôm nàng, Hoa Phi Mộng vẫn còn giả bộ, Hoa Nhược Hư buồn cười nhéo mặt nàng.

“Tên vô lại, muện như vậy mới đến tìm muội” Hoa Phi Mộng đột nhiên hung hăng cắn một cái trên tay hắn, tức giận nói.

“Cung Nhã Thiển có đến tìm muội không?” Hoa Nhược Hư vừa nhẹ nhàng cởi bỏ dây áo trên người nàng, vừa nhẹ giọng hỏi.

“Cung chủ cho tới bây giờ đều không đến tìm chúng ta, chỉ có Thánh nữ là liên lạc với chúng ta” Hoa Phi Mộng nhỏ giọng rên rỉ một tiếng, trong đôi mắt tràn ngập sự hưng phấn.

“Mấy ngày rồi nàng ta không tới?” Hoa Phi Mộng vuốt ve ngọc thể động lòng người, trong lòng dần dần dâng lên một ngọn lửa nóng rực.

“Đã tới hai lần, muội làm theo lời huynh nói, nói những gì đã chứng kiến cho Thánh nữ nghe” Hoa Phi Mộng lại nhỏ giọng mắng một tiếng, “Tên vô lại, không nên làm loạn, huynh hỏi cho xong trước đi”.

Hoa Nhược Hư đã không thể chờ đợi được nữa mà tiến vào thân thể nàng, hắn vốn là người trẻ tuổi huyết khí phương cương, mấy ngày qua luôn phải đối mặt với sự hấp dẫn của Phi Nhứ, tình dục tích lũy nhiều ngày vừa rồi thiếu chút nữa bị Hoa Ngọc Phượng làm cho bộc phát, bây giờ đã hoàn toàn bùng nổ trên người Hoa Phi Mộng.

Hoa Nhược Hư tham lam xâm chiếm vưu vật động lòng người, tiếng rên rỉ vang lên đứt quãng từ cái miệng mê người bên dưới, trong không khí tràn ngập dục tình.

“Mộng Nhi, Thánh nữ kia là ai, muội có biết không?” Cơ sòng tình mãnh liệt thứ nhất qua đi, Hoa Nhược Hư vẫn nhẹ nhàng nhấm nháp da thịt Hoa Phi Mộng, nhỏ giọng hỏi.

“Không biết, trừ Cung chủ ra, không ai biết nàng ta là ai” Hoa Phi Mộng thở hổn hển, nằm im trong lòng Hoa Nhược Hư.

“Du Du nói cho huynh, Thần Cung có tứ đại sứ giả, còn một người khác có phải là Nam Cung Phi Vân hay không?” Hoa Nhược Hư nghĩ nghĩ rồi hỏi.

“Nhược Hư, muội, muội thật sự không thể nói” Hoa Phi Mộng có vẻ khiếp sợ, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Hoa Nhược Hư.

“Mộng Nhi, muội vì sao phải sợ Cung Nhã Thiển kia như vậy? Muội không thể an tâm ở bên cạnh huynh sao?” Trong lòng Hoa Nhược Hư dâng lên một cảm giác không hài lòng.

“Thực ra, Cung chủ luôn đối xử tốt với bọn muội, lão Cung chủ cũng đối với bọn muội rất tốt. Nhược Hư, muội thật sự không muốn phản bội họ, điều có thể nói cho huynh, muội tận lực nói cho huynh, nhưng có một số việc muội thật sự không thể nói, huynh đừng trách muội được không?” Giọng nói của Hoa Phi Mộng có chút ai oán.

“Mộng Nhi, huynh không trách muội, được rồi, ta không hỏi nữa” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng vỗ vỗ tấm lưng trần của nàng, dịu dàng nói. Thân thể mềm mại của Hoa Phi Mộng như một con nhuyển xà cuộn lấy hắn, trong miệng phát ra những tiếng rên rỉ đầy hấp dẫn, lửa dục trong lòng Hoa Nhược Hư trong nháy mắt bị nàng thiêu đốt, hai người lại quấn lấy nhau.

Trong lòng Hoa Phi Mộng đầy mâu thuẫn, nàng không ngừng lắc lư giữa Thần cung và tình lang, không biết rốt cuộc nên hướng về bên nào, trong lòng càng thêm khổ sở, trong lòng nàng vẫn có một ý nghĩ nếu như nàng có thể chiếu cố cả hai bên vậy tốt biết bao.

Nhìn nam nhân bên cạnh, Hoa Phi Mộng cảm thấy ngọt ngào và hạnh phúc, cũng có vài phần thỏa mãn. Mặc kệ sau này như thế nào, ít nhất bây giờ nàng còn có thể ở bên cạnh tình lang, có cuộc sống vui vẻ như vậy cũng là đủ rồi.

Hôm sau, Hoa Nhược Hư đi tới Ma Cung.

“Lưu Vân, Đại Nhi có ở bên trong chứ?” Nhìn thấy Lưu Vân, Hoa Nhược Hư khẽ cười hỏi.

“Công tử, tiểu thư đang chờ người” Lưu Vân cười hì hì.

“Chờ ta?” Hoa Nhược Hư lắc đầu cười xấu hổ, Tô Đại Nhi biết hắn muốn tới sao?

Bước vào khuê phòng Tô Đại Nhi, phát hiện ra nàng còn chưa rời giường, vừa thấy Hoa Nhược Hư tiến vào, nàng đã yêu kiều cười rồi nhảy từ trong chăn thẳng vào lòng hắn. Lúc này Hoa Nhược Hư mới hiểu rõ ý của Lưu Vân, Đại Nhi đang chờ hắn hầu hạ nàng.

“Đại Nhi, Phi Như nói Nam Cung Phi Vân sai khiến nàng, tuy nhiên cũng không biết là thật hay là gì, nàng ta nói không biết lúc nào nên tin là thật” Hoa Phi Mộng một bên hầu hạ mỹ nữ mặc quần áo, một bên nhỏ giọng nói.

“Nhược Hư ca ca, không cần suy nghĩ nhiều như vậy, trước hết chơi với muội đã” Tô Đại Nhi dường như không thèm để ý đến chuyện này, bắt đầu làm nũng trong lòng Hoa Nhược Hư.

Tô Đại Nhi đầu tiên là bắt Hoa Nhược Hư đánh cờ với nàng, đánh cờ xong lại đánh đàn cùng nàng, cứ như vậy hơn nửa ngày thoảng cái qua đi. Trong lòng Hoa Nhược Hư cũng có chút lo lắng, ngày mai sẽ đi Diệp gia mà hắn còn chưa chuẩn bị tốt.

“Đúng rồi, Nhược Hư ca ca, Bách Lý Hồ bị muội giết rồi, huynh thưởng gì cho muội đây?” Tiếng đàn rốt cuộc ngừng lại, Tô Đại Nhi lại bắt đầu muốn Hoa Nhược Hư vẽ tranh cho nàng.

“Đại Nhi, muội muốn thưởng gì sẽ được cái đó” Hoa Nhược Hư mặc dù có chút không yên lòng, nhưng nghe nói Bách Lý Hồ chết vẫn cảm thấy sung sướng, chiếc bút dừng lại giữa không trung.

“Sau này mỗi ngày đều phải đến với muội” Tô Đại Nhi mở miệng đã làm Hoa Nhược Hư giật mình, mỗi ngày? Vậy hắn còn làm chuyện khác như thế nào.

“Đại Nhi, huynh không có nhiều thời gian như vậy, muội lại không chịu đi theo ta” Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ nói.

“Vậy cứ ba ngày đến một lần” Tô Đại Nhi chu miệng, có vẻ mất hứng.

“Đại Nhi, huynh sẽ cố hết sức đến với muội” Hoa Nhược Hư vẫn không thể cam đoan có nhiều thời gian như vậy.

“Vậy đêm nay không cho phép đi” Tô Đại Nhi ôm lấy cổ hắn, bực bội nói.

“Đại Nhi, đêm nay không được” Hoa Nhược Hư nói ra những lời này lại phát hiện ra Tô Đại Nhi sắp khóc đến nơi, cũng khó trách Tô Đại Nhi chưa từng bị Hoa Nhược Hư liên tiếp từ chối mấy yêu cầu lần nào.

“Nhược Hư ca ca, huynh không yêu Đại Nhi” Tô Đại Nhi bĩu môi.

“Đại Nhi, thực ra huynh rất mong muội có thể rời khỏi đây, như vậy mỗi ngày huynh đều có thể cùng muội” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài nói, nếu không nói, hẳn thật sự không có bao nhiêu thời gian đến tìm Tô Đại Nhi.

Tô Đại Nhi trầm mặc không nói, trong lòng không biết đang nghĩ đến cái gì.

“Nhược Hư ca ca, huynh thật sự muốn cuốn vào cuộc phân tranh của võ lâm sao?” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng hỏi, trong giọng nói có vẻ bất đắc dĩ.

“Đại Nhi, có một số việc, huynh không thể không làm” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một lát liền nói.

“Nhược Hư ca ca, huynh về đi, muội sau này nhớ huynh sẽ đi tìm huynh” Tô Đại Nhi rút cuộc bỏ tay khỏi cổ Hoa Nhược Hư, từ trên người hắn nhảy xuống.

“Diệp Bất Nhị vốn là hộ pháp của Ma Cung, mà Độc Môn cũng vốn là môn phái thuộc hạ của Ma Cung, nhưng bây giờ đã thoát khỏi sự khống chế của chúng ta” Đây là Tô Đại Nhi nói cho Hoa Nhược Hư biết trước khi hắn rời đi.

Kim Lăng Diệp gia, tổng đàn Chính nghĩa liên minh.

Trong linh đường được dựng tạm lên trần ngập không khí bi thương và bất đắc dĩ, đệ tử tứ đại môn phái đều có sự oán hận, nhưng lại biết không thể nói ra, bốn vị chủ môn tạm thời đang cầm linh vị, cũng không biết trong lòng bọn họ đang nghĩ gì.

Đứng phía sau Diệp Bất Nhị là Âu Dương Kiếm Bình và Cát Vân Tường, ba người đều rất lạnh nhạt, lạnh lùng nhìn những người tiến vào phúng viếng.

Hoa Nhược Hư vừa bước vào linh đường, bầu không khí đột nhiên có biến hóa, mọi người đều dùng mắt nhìn mấy người Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư, Chu Trường Phong, Tuệ Mẫn và Trịnh Vân Phàm bốn người một hàng tiến về phía trước vài bước, khom người quỳ bái, sau đó đứng dậy lạnh lùng nhìn tất cả mọi người ở đây.

“Đệ tử Thiếu Lâm, Vũ Dương, Nga Mi, Thanh Thành nghe lệnh” Hoa Nhược Hư gật đầu với ba người kia, tất cả đều lấy lệnh bài Chứng môn các phái ra, Diệp Bất Nhị chấn động trong lòng, đệ tử các phái cũng rung động không thôi.

“Bắt đầu từ bây giờ, Hoa Nhược Hư là chủ môn đời thứ ba mươi tám của Thiếu Lâm tự, Tuệ Mẫn là chủ môn đời thứ hai mươi sáu phái Nga Mi, Chu Trường Phong là chủ môn đời thứ hai mươi bốn của Võ Đang, Trịnh Vân Phàm là chủ môn đời thứ mười tám của phái Thanh Thành, tín vật Chứng môn làm chứng, chúng đệ tử thấy tín vật như thấy Chứng môn, người nào chống đối sẽ bị xử tội như phản đồ” Hoa Nhược Hư từ từ nói ra từng chữ, rõ ràng tiến vào trong tai mỗi người.

Yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh, trong lúc nhất thời dường như mọi người đều kinh ngạc đến ngẩn người, không ai nói một câu, không khí đầy áp lực làm người khác hô hấp khó khăn.

Diệp Bất Nhị dùng mắt ra hiệu cho Trịnh Hành Anh một cái, Trịnh Hành Anh ngẫm hiểu, tay cầm linh vị của tiền chủ môn Thanh Thành đi về phía Hoa Nhược Hư.

“Hoa Nhược Hư, ngươi làm giả lệnh bài, sau đó lại tìm mấy người đến giả làm chủ môn sao?” Trịnh Hành Anh tức giận nhìn Hoa Nhược Hư.

“Lệnh bài là thật hay giả, mọi người vừa thấy là biết, không biết mấy vị tự nhận là chủ môn các phái có thể lấy ra tín vật chứng môn không?” Hoa Nhược Hư mỉm cười nói.

“Hoa Nhược Hư, một khối lệnh bài cũng không thể nói nên vấn đề gì, Chứng môn các phái cho tới bây giờ đều là do Chứng môn đời trước lựa chọn, người tìm một người không biết có phải người phái Thanh Thành chúng ta làm chứng môn, không sợ bị thiên hạ cười sao?” Trịnh Hành Anh tự nhiên là không thể có lệnh bài, nhưng khẩu khí vẫn rất ương ngạnh.

“Phải không? Chúng ta không ngại hỏi mấy vị Chứng môn bị làm hại, hỏi xem bọn họ rốt cuộc lựa chọn ai?” Hoa Nhược Hư cười lạnh một tiếng, “Giữ tín vật Chứng môn, bất luận là ai cũng được tiếp đón như Chứng môn, đây là chuyện mà cả võ lâm đều biết. Trịnh Hành Anh, ngươi cứ nói loạn mãi, đơn giản là

không muốn giao ra chức Chưởng môn. Nếu nói như vậy, không bằng mọi người chúng ta thử phán xét xem, xem ai có tư cách làm Chưởng môn hơn”.

“Hoa Nhược Hư, người đã nói như vậy thì dễ thôi. Ai cũng biết ta là sư đệ của tiền chưởng môn phái Thanh Thành, ta làm Chưởng môn chính là hy vọng của tất cả mọi người” Trịnh Hành Anh rất đắc ý.

“Trong này có một bức di thư, là phụ thân Trịnh Chánh Hùng của ta viết nửa năm về trước, sư thúc, người bây giờ có thể sẽ biết chưởng môn đời trước đã chọn ai” Trịnh Vân Phàm đột nhiên bước ra phía trước, lạnh lùng nhìn Trịnh Hành Anh, trong mắt lộ ra một tia sắc lạnh, vừa nói vừa lấy một bức thư vẫn còn niêm phong trong lòng ngực ra.

Hoa Nhược Hư ngẩn người, Trịnh Vân Phàm cũng không có nói cho hắn còn có phong thư này.

“Nói láo, con của sư huynh đã sớm chết rồi” Trịnh Hành Anh lập tức phản bác nói.

“Ta bây giờ không phải vẫn sống tốt sao?” Trịnh Vân Phàm lạnh lùng cười, “Trên đây đã ghi rất rõ ràng, một khi phụ thân ta qua đời, bất luận là nguyên nhân nào, ta đều là Chưởng môn đời tiếp theo. Nếu như các đệ tử còn muốn đi theo Trịnh Hành Anh, thì đừng oán ta lấy danh nghĩa phản đồ luận tội”.

Các đệ tử Thanh Thành lập tức trở nên hỗn loạn, dường như không biết nên lựa chọn như thế nào.

“Đệ tử tham kiến Chưởng môn” Đột nhiên có hai người đứng ra, quỳ gối trước mặt Trịnh Vân Phàm.

Có người mở đầu, thì những người đi theo càng nhiều hơn, một lát sau đã có hơn một nửa số đệ tử nhận Trịnh Vân Phàm làm Chưởng môn, một nửa còn lại đang lừng khờng bất định.

“Chờ một chút..... người này là giả, thư trên tay hắn cũng là giả” Trịnh Hành Anh thẹn quá hóa giận.

“Ta dám cam đoan các thứ trên tay hắn là thật” Một âm thanh dễ nghe truyền tới.

“Người dựa vào cái gì mà dám cam đoan” Trịnh Hành Anh chất vấn.

“Dựa vào ta là đại đệ tử của Nam Hải Thần Ni” Người nói chính là Tây Môn Lâm, “Thế nào, Trịnh đại hiệp có phải còn muốn nói ta cũng là giả mạo không?”

“Chúng đệ tử Thiếu Lâm nghe lệnh, mang di thể Viên Quang đại sư về Thiên Tinh minh, hậu sự của Viên Quang đại sư không cần người ngoài an bài” Hoa Nhược Hư liếc nhìn đệ tử Thiếu Lâm một cái, từ từ nói ra, cổ ý nhấn mạnh hai chữ người ngoài.

“Hoa công tử, Thiếu Lâm là một môn phái trong Chính nghĩa liên minh, lão phu thân là Minh chủ của Chính Nghĩa liên minh nên an bài hậu sự của Viên Quang đại sư là chuyện đương nhiên, ngoại nhân mà Hoa công tử nói có chút sai lệch?” Diệp Bất Nhị xem trò lâu như vậy rốt cuộc đã lên tiếng.

“Theo ta được biết, khi Chính Nghĩa liên minh thành lập Viên Quang sư huynh đã không còn trên đời, mà ta đến tận hôm nay mới chính thức tiếp nhận Chưởng môn. Vì vậy những chuyện đã diễn ra trong thời gian qua, Chưởng môn đời trước không thừa nhận sẽ không thể tính, Thiếu Lâm tự nhiên cũng không thuộc về Chính Nghĩa liên minh” Hoa Nhược Hư cười cười, “Đương nhiên, nếu như Diệp đại tiên sinh nhất định phải kiên trì là tính, vậy cũng không vấn đề gì, ta bây giờ đại biểu Thiếu Lâm rời khỏi Chính Nghĩa liên minh, không biết Diệp đại tiên sinh còn có gì muốn nói?”

110. Chương 12: Sơ Hiển Cường Thế

“Hoa công tử, Chính nghĩa liên minh vốn vì giữ gìn chính nghĩa của võ lâm, chẳng lẽ Hoa công tử muốn đi ngược lại chính nghĩa, hay là muốn mang Thiếu Lâm tiến vào Ma Cung? Huống chi, theo lời hứa của Chưởng môn tứ đại môn phái mười năm trước với lão phu, tứ đại môn phái hẳn là không có điều kiện gì gia nhập Chính Nghĩa liên minh, chẳng lẽ Hoa công tử muốn Thiếu Lâm mang tiếng bội bạc ở trong tay người sao?” Diệp Bất Nhị khẽ mỉm cười, nhưng là thoáng nhìn Hoa Nhược Hư.

“Theo Diệp đại tiên sinh nói, chẳng lẽ không gia nhập Chính Nghĩa liên minh là sẽ không thể giữ gìn chính nghĩa sao? Diệp đại tiên sinh không cảm thấy lời của tiên sinh rất buồn cười sao? Về phần lời hứa mà Diệp đại tiên sinh nói, dường như không có hứa hẹn qua là nhất định phải gia nhập Chính Nghĩa liên minh của

Diệp đại tiên sinh? Đương nhiên nếu như Diệp đại tiên sinh có thể chứng minh, Hoa Nhược Hư ta nhất định sẽ không nuốt lời, nếu như không đúng sự thật thì xin mời Diệp đại tiên sinh không nên nói bừa Thiếu Lâm bội bạc, nếu không là cố ý tổn hại danh dự của Thiếu Lâm ta” Hoa Nhược Hư cười cười, thực ra đối với cái gì hứa hẹn hần cũng không rõ ràng lắm, nhưng nếu Chưởng môn tứ đại môn phái đã qua đời vậy khẳng định là chết không đổi chứng, trong chốn võ lâm chú ý nhất chính là nhất ngôn cửu đỉnh, rất ít người lập văn tự, hần tin rằng Diệp Bất Nhị cũng không thể lấy ra được.

“A di đà phật, Nhược Hư sư đệ, mặc dù sư đệ là đệ tử của Giác Viễn sư thúc, nhưng chưởng môn Thiếu Lâm cho đến bây giờ chưa có tục lệ tục gia đệ tử đảm nhiệm Chưởng môn, vì vậy sư đệ người có thể đại biểu Thiếu Lâm hay không, còn phải đợi” Viên Năng rất cuộc cũng lên tiếng, hần cũng không muốn mất chức Chưởng môn, càng huống chi hần đã bị buộc chặt vào Diệp Bất Nhị, “Hơn nữa võ lâm nặng nhất tín nghĩa, Viên Quang sư huynh khi còn sống quả thực đã hứa hẹn với Diệp đại tiên sinh, cho dù sư đệ thật sự tiếp nhận chức Chưởng môn, nếu như tùy tiện đổi ý, sợ rằng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của Thiếu Lâm chúng ta”.

Diệp Bất Nhị thẳm cao hững trong lòng, mặc kệ nói như thế nào, Viên Năng là đệ tử có bối phận cao nhất của Thiếu Lâm lúc này, lời hần nói tự nhiên có phân lượng hơn những người khác, hần cũng đã đứng ra làm chứng, xem ra Hoa Nhược Hư chẳng còn gì để phản bác.

Diệp Bất Nhị là người làm việc rất cẩn thận vì vậy gần như không xuất hiện sai sót, nhưng hôm nay Hoa Nhược Hư mang theo tín vật Chưởng môn bốn phái xuất hiện quả thật nằm ngoài dự liệu của hần, vì vậy đối phó không khác gì trứng chọi đá, giang hồ thực ra đúng là như thế này, thường thường kế hoạch không nhanh bằng biến hóa.

“Thiếu Lâm mặc dù không có tiền lệ tục gia đệ tử làm Chưởng môn, nhưng môn quy cũng không có nói tục gia đệ tử không thể làm Chưởng môn, xem ra Viên Năng sư huynh đã không có tư cách làm đệ tử Thiếu Lâm, ngay cả môn quy bốn môn cũng không rõ ràng” Hoa Nhược Hư mỉm cười, vẻ mặt đột nhiên trở nên lạnh lùng, “Về phần ta có phải Chưởng môn hay không, ta không cần phải giải thích nhiều với ngoại nhân làm gì, chuyện của Thiếu Lâm sẽ do chính Thiếu Lâm giải quyết. Thân là sư đệ của Chưởng môn phái Thiếu Lâm lại trở mặt nhìn Chưởng môn chết đi, người đã không xứng làm đệ tử bốn môn. Bắt đầu từ hôm nay Viên Năng bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm”.

“Cái gì? Người, người sao có thể làm như vậy?” Viên Năng chấn động, không nghĩ tới Hoa Nhược Hư lại còn có chiêu này.

“Tin rằng đệ tử Thiếu Lâm đã nghe thấy, còn không mang di thể Chưởng môn đi?” Hoa Nhược Hư lạnh nhạt nhìn đệ tử Thiếu Lâm một cái, đệ tử Thiếu Lâm vốn rất cao ngạo, trong lòng luôn suy nghĩ mình là đệ tử của đệ nhất môn phái, căn bản không muốn bị quản chế, bây giờ Hoa Nhược Hư lại làm họ hài lòng nên nghe Hoa Nhược Hư phân phó không một ai có ý kiến, nhắc quan tài của Viên Quang đại sư lên đi ra ngoài.

Diệp Bất Nhị và Viên Năng nhìn nhau, Hoa Nhược Hư cường ngạnh như vậy đã làm bọn họ rất sửng sờ.

Thấy Hoa Nhược Hư đã giải quyết xong, Trịnh Vân Phàm, Chu Trường Phong và Tuệ Mẫn dứt khoát làm theo Hoa Nhược Hư, trực tiếp trục xuất mấy người kia ra khỏi môn phái. Thực ra mấy người bọn họ vốn lấy Hoa Nhược Hư làm trung tâm, thấy hần làm như vậy, bọn họ đương nhiên cũng làm theo.

“Diệp đại tiên sinh, nói vậy tiên sinh cũng nhìn thấy suy nghĩ của đệ tử tứ đại môn phái chúng ta rồi đó, nếu như Diệp đại tiên sinh còn muốn ngăn cản, chỉ sợ là cố ý gây loạn” Nhìn thấy tứ đại môn phái cứ như vậy bị Hoa Nhược Hư tiếp lấy, Diệp Bất Nhị đương nhiên không muốn, hần đang định mở miệng nói gì đó thì Hoa Nhược Hư như nhìn thấy suy nghĩ của hần đã nói trước một bước, làm Diệp Bất Nhị á khẩu không trả lời được.

Hoa Nhược Hư từ Chính Nghĩa liên minh mang đệ tử tứ đại môn phái rời đi, đã truyền khắp Kim Lăng, làm người ta mơ hồ cảm nhận được, Thiên Tinh minh của Hoa Nhược Hư sẽ nhanh chóng quét khỏi với tốc độ kinh người.

May là đệ tử các phái ở Kim Lăng cũng không nhiều, đương nhiên cũng không ít, tổng cộng cũng có gần trăm người. Cứ như vậy, Hoa phủ có vẻ rất chặt chẽ, Triệu Trường Không và Hoa Ngọc Phượng an bài chỗ

ở cho bọn họ, Hoa Phi Hoa và Phương Hiệp đến tận khi mọi việc chấm dứt mới biết được đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

Hoa Nhược Hư một mình ở trong phòng cẩn thận suy nghĩ, biểu hiện của Diệp Bất Nhị hôm nay khá khác thường, hẳn không nên dễ dàng để mọi người dễ dàng rời đi. Nhưng hẳn cẩn thận nghĩ lại những tình tiết hôm nay lại phát hiện không có gì không đúng, ít nhất từ mặt ngoài thì thấy Diệp Bất Nhị dường như bị áp lực của hẳn nên mới làm cho đệ tử tứ đại môn phái rời đi. Nhưng hẳn có một cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy.

“Nhược Hư, nghĩ gì vậy?” Tây Môn Lâm đi vào, dịu dàng hỏi.

“Lâm tỷ, tỷ có cảm thấy chuyện hôm nay quá thuận lợi không?” Hoa Nhược Hư nhẵn mặt nói.

“Cũng không phải quá thuận lợi, theo lý mà nói thì đúng là bình thường, nhưng đối thủ của chúng ta lúc này là Diệp Bất Nhị, nếu như các thế lực ẩn dấu đều là Diệp Bất Nhị làm ra thì tâm cơ của hẳn rất sâu, như vậy xem ra chuyện hôm nay lại rất không bình thường” Tây Môn Lâm trầm ngâm một chút nói.

“Đại Nhị hôm qua có nói với đệ, Diệp Bất Nhị từng là hộ pháp của Ma Cung, bây giờ đã thoát khỏi sự khống chế của Ma Cung, đệ lúc này đang hoài nghi lúc đầu Diệp Bất Nhị tiến vào Ma Cung là có mục đích gì, mà khi mục đích đạt được hẳn liền rời đi” Hoa Nhược Hư nghĩ không ra, “Độc Môn và Diệp Bất Nhị cùng lúc thoát khỏi Ma Cung, chẳng lẽ hẳn vì Độc Môn? Đúng, Lâm tỷ, chúng ta phải kiểm tra di thể của bốn vị Chứng môn”.

“Đệ yên tâm, tỷ đã sớm bảo người đi làm” Tây Môn Lâm đã sớm nghĩ đến việc này, trong lòng Hoa Nhược Hư không khỏi cảm thấy xấu hổ, hẳn phát hiện mình lo lắng mọi chuyện còn chưa đủ kín kẽ, tuy nhiên bây giờ có hai người Tây Môn Lâm và Hoa Ngọc Phượng giúp hẳn nên cũng có thể yên tâm không ít.

“Lâm tỷ, chúng ta ra ngoài xem sao” Hoa Nhược Hư nghĩ nghĩ rồi nói.

“Minh chủ” Triệu Trường Không thấy Hoa Nhược Hư đi ra vội vàng tiến tới nghênh đón, “Minh chủ, thi thể bốn vị chứng môn đã biến thành xương trắng, không nhìn ra gì hết”.

“Bọn họ chết mặc dù không ngấn, nhưng ở tình huống bình thường sao có thể biến thành một đồng xương trắng chứ?” Tây Môn Lâm nhíu mày ngài, thì thào nói.

“Đệ từng thấy một người trong nháy mắt biến thành một vũng máu, ngay cả xương cốt cũng không còn, bốn vị chứng môn bị chết vốn rất kỳ, có lẽ đã trúng độc, chỉ là chúng ta lại không ai tinh thông độc dược, hơn nữa nơi này chỉ còn lại vài đồng xương trắng, sợ là không tra được cái gì” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở ra một tiếng, nghĩ đến độc dược hẳn lại cảm thấy kỳ quái, mình sao lại không sợ độc? Chẳng lẽ vì tác dụng của Tình Kiếm? Xem ra có thời gian phải hỏi Hoa Thiên Tinh mới được.

“Minh chủ, Hàm Tuyết cô nương tinh thông y thuật, minh chủ có thể để nàng ấy đến xem” Triệu Trường Không ở bên cạnh nhắc nhở, Hoa Nhược Hư bởi vì vẫn luôn coi Hàm Tuyết là một tiểu cô nương không hiểu chuyện nên có chuyện gì đều gần như không nghĩ để Hàm Tuyết hỗ trợ.

“Tiểu Tuyết đang tức đó, sáng nay tỉnh lại không thấy đệ” Tây Môn Lâm khẽ nói, Hoa Nhược Hư mặt đỏ lên, đêm qua hẳn lừa Hàm Tuyết ngủ rồi đến chỗ Hoa Phi Mộng.

“Tiểu Tuyết” Hoa Nhược Hư đi đến bên giường, cô bé này rõ ràng đã tỉnh lại mà còn cố ý không thèm để ý đến mình, nàng cũng thật lợi hại, tức giận từ sáng đến giờ còn chưa hết.

“Tiểu Tuyết, trưa rồi, dậy thôi” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng vuốt mặt nàng, dịu dàng nói.

“Không dậy, muội không muốn dậy” Hàm Tuyết bĩu môi.

“Tiểu Tuyết không nên tức giận, là ta không tốt, sau này ta sẽ không lén chạy đi là được chứ gì” Hoa Nhược Hư đành bắt đầu dỗ dành nàng.

“Thiếu gia, thiếu gia nói phải giữ lời đó, ồ, không được đổi ý” Hàm Tuyết quả nhiên rất dễ lừa, vừa nghe lời này đã rất cao hứng, lập tức ngồi dậy nhào vào lòng Hoa Nhược Hư.

“Tiểu Tuyết, bệnh của muội có phải là Y Cốc chữa khỏi không?” Hoa Nhược Hư vừa giúp nàng mặc áo ngoài, vừa nhẹ giọng hỏi.

“Vâng, thiếu gia lâu như vậy cũng không hỏi đến người ta” Hàm Tuyết lại chu chu cái miệng lên.

“Tiểu Tuyết, y thuật của muội đều học ở Y Cốc sao?” Hoa Nhược Hư lại hỏi.

“Vâng, thiếu gia, muội nói cho thiếu gia, Tiểu Tuyết rất lợi hại, sư phụ nói người khác phải học ít nhất ba năm, muội chỉ học có nửa năm đã học được” Hàm Tuyết lộ ra vẻ cô đơn, “Sư phụ đối với muội rất tốt, nhưng muội muốn ở bên thiếu gia, nên không thể ở bên sư phụ”.

“Tiểu Tuyết, muội sau này có thể về gặp sư phụ của muội mà” Hoa Nhược Hư dịu dàng an ủi nàng, “Đúng rồi, Tiểu Tuyết, muội có biết nhiều về độc được không?”

“Hi hi, thiếu gia, chỉ cần có quan hệ với y thuật, Tiểu Tuyết đều biết, ồ, độc được đương nhiên cũng giải quyết được” Hàm Tuyết đắc ý nói, khoe khoang với Hoa Nhược Hư.

Đợi Hoa Nhược Hư ôm Hàm Tuyết nhìn thấy đồng xương cốt, Hàm Tuyết lại sợ đến mức chui vào trong lòng Hoa Nhược Hư không dám ngẩng đầu lên.

“Thiếu gia, những thứ này thật ghê người” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàm Tuyết trắng bệch lại, xem ra nàng vẫn chưa học hết, đại phu là không thể sợ xác chết.

“Trường Không, trước hết bỏ những thứ này lại, chúng ta nghĩ biện pháp khác” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút rồi nói.

“Thiếu gia, những thứ này rất quan trọng sao?” Hàm Tuyết ngẩng đầu lên, dáng vẻ đáng thương nhìn Hoa Nhược Hư, Hoa Nhược Hư thoáng do dự một chút nhưng vẫn gật đầu.

“Thiếu gia, thả, thả Tiểu Tuyết xuống đi” Hàm Tuyết dường như đã bình tĩnh lại một ít, nhưng giọng nói vẫn rất miễn cưỡng.

Hàm Tuyết nhẹ nhàng vỗ ngực, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra rồi đi về phía một đồng hải cốt.

Bàn tay nhỏ bé của nàng khẽ run lên đưa về phía một khúc xương, mọi người dường như nghe thấy tiếng rảng va vào nhau phát ra từ miệng Hàm Tuyết.

“Tiểu Tuyết, nếu muội thực sự sợ thì thôi, không sao đâu” Hoa Nhược Hư không đành lòng nhìn như vậy.

Những lời này của Hoa Nhược Hư dường như có tác dụng không nhỏ, Hàm Tuyết cắn chặt răng, lấy một cây kẹp nhỏ trong lòng ra, kẹp lấy một khúc xương, cẩn thận quan sát.

Đại khái khoảng hơn một khắc, Hàm Tuyết rút cuộc bỏ khúc xương trắng vào, xoay người nhào vào lòng Hoa Nhược Hư. Hoa Nhược Hư mơ hồ có thể cảm nhận được người nàng đang run nhẹ, mà tim đập mạnh.

“Thiếu, thiếu gia, Tiểu Tuyết lát nữa nói cho người biết được không?” Hàm Tuyết sợ hãi nói, Hoa Nhược Hư gật đầu, hẳn cũng không ngờ rằng Hàm Tuyết lại sợ đến như vậy.

“Lâm tỷ, đệ mang Tiểu Tuyết về phòng đã, nơi này tỷ bố trí một chút, an bài tốt di thể và linh vị của mấy vị Chuông môn” Hoa Nhược Hư nói với Tây Môn Lâm, Tây Môn Lâm khẽ gật đầu.

Nhìn theo bóng lưng của Hoa Nhược Hư, ba người Chu Trường Phong, Trịnh Vân Phàm và Tuệ Mẫn đều cảm thấy nghi hoặc. Bọn họ mặc dù mới đến đây nhưng cũng phát hiện những nữ nhân bên cạnh Hoa Nhược Hư hình như mỗi người đều có quan hệ với hắn không giống nhau, làm bọn họ bắt đầu cảm thấy hồ đồ.

Hoa Ngọc Phượng bởi vì cũng đã ở chung với đệ tử bốn phái khá lâu, hơn nữa bọn họ đều có ấn tượng tốt đối với nàng, vì vậy nàng đi bố trí đám đệ tử này rất thuận lợi. Mặc dù khá chật chội nhưng vẫn còn có thể miễn cưỡng được. Nhưng Hoa Ngọc Phượng đã bắt đầu rầu rĩ, bởi vì nói thật Hoa Nhược Hư căn bản đã không còn tiền, mà bây giờ đều là nàng mượn tiền từ Võ lâm thư viện, nhưng Võ lâm thư viện cũng không phải là nơi cung cấp nhiều nhất, nhiều nhất chính là quyên góp từ thủ hạ đệ tử, vì vậy bây giờ đột nhiên có nhiều người như vậy, muốn chiêu đãi cũng khá phiền phức.

Hoa Thiên Tinh mặc dù nói qua nàng có rất nhiều tiền, nhưng chưa đưa cho Hoa phủ, nhưng theo phỏng đoán, Hoa Thiên Tinh muốn nuôi nhiều người như vậy không có một chút tiền tài hiển nhiên là không được.

Có lẽ bây giờ chỉ có thể đi tìm nàng ta, dù sao Thiên Tinh minh mới thành lập nên không có nguồn thu, không giống rất nhiều môn phái Võ lâm khác, còn có những hành động kiếm tiền.

Hoa Nhược Hư vừa bước vào phòng mình thì Hoa Ngọc Phượng cũng đã đi vào.

“Phượng Nhi” Nhìn thấy Hoa Ngọc Phượng, trong lòng Hoa Nhược Hư không khỏi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, không khỏi ôm lấy nàng.

“Sư đệ, Tiểu Tuyết không có việc gì chứ? Nghe nói đệ mới đưa muội ấy về” Hoa Ngọc Phượng để mặc hân ôm, dịu dàng nói.

“Không có chuyện gì, muội ấy rất sợ hãi khi nhìn thấy hài cốt, vừa rồi đúng là làm khó muội ấy” Trong lòng Hoa Nhược Hư có cảm giác không biết nên khóc hay lên cười, Hàm Tuyết cái gì không sợ, lại sợ người chết, mà hết lần này đến lần khác nàng lại nói y thuật của mình rất lợi hại.

“Những đệ tử này trên cơ bản đều đã được an bài, hơn nữa cũng khá bình tĩnh nên đều có thể tiếp nhận biến cố lần này” Hoa Ngọc Phượng nghĩ lại nói, “Chỉ sợ chúng ta bây giờ không nuôi nổi nhiều người như vậy, mấy trăm người tiêu tốn không ít mỗi ngày”.

111. Chương 13: Thiên Tinh Nan Trắc

“Đệ đi tìm tỷ tỷ” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một lát rồi nói, trong lòng không biết nên nghĩ gì, hân từng nói qua tiền đủ dùng là được nhưng bây giờ lại phát hiện còn lâu mới đủ. Hơn nữa chính hân cho tới bây giờ cũng chưa nói sẽ kiếm tiền bằng cách nào, nghĩ đến không khỏi cảm thấy xấu hổ.

“Sư đệ, Thiên Tinh rốt cuộc có lai lịch gì?” Hoa Ngọc Phượng trầm ngâm một chút hỏi, đối với nữ nhân xinh đẹp thần bí khó lường này, nàng vẫn luôn có cảm giác có gì đó không đúng.

“Tỷ ấy, lai lịch của tỷ ấy, nói ra chỉ sợ tỷ không tin” Hoa Nhược Hư do dự một lát, khẩu khí trở nên mơ hồ, trong mắt xuất hiện vài phần mê man, nhỏ giọng nói, “Thực ra cho đến bây giờ, đệ vẫn thường xuyên hoài nghi tất cả những điều này đều không phải là thật, nhưng cảm giác lại quá chân thật”.

“Vậy Thanh Nguyệt tại sao lại biết Thiên Tinh? Chẳng lẽ.....” Hoa Nhược Hư đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hoa Nhược Hư, “Có quan hệ với Tình Kiếm?”

“Tỷ tỷ thoát nhìn giống như một tiên nữ không nhiễm bụi trần, đệ nghĩ ai nhìn thấy tỷ ấy đều sẽ có cảm giác này” Hoa Nhược Hư khẽ gật đầu, trong giọng nói đầy vẻ si ngốc, “Thực ra bởi vì tỷ tỷ vốn không nên thuộc về thế gian này, tỷ tỷ vốn là tiên tử trên bầu trời, tỷ tỷ trên thực tế chính là kiếm linh của Tình Kiếm, đệ có thể có được thành tựu như bây giờ có thể nói đều bởi vì tỷ tỷ”.

“Kiếm linh? Đó là cái gì?” Hoa ngọc Phượng dù kiến văn uyên bác nhưng cũng chưa từng nghe nói đến kiếm linh này.

“Phượng Nhi, kiếm linh là linh hồn trong kiếm, thực ra đệ cũng không biết nhiều, nhưng tỷ tỷ vẫn luôn tốt với đệ, cho nên chúng ta cũng không cần phải lo lắng nhiều” Hoa Nhược Hư nhỏ giọng nói, ôm chặt lấy Hoa Ngọc Phượng, “Đệ đi tìm tỷ tỷ, tối sẽ trở về”.

“Tỷ tỷ?” Nhìn theo bóng lưng Hoa Nhược Hư, Hoa Ngọc Phượng thở dài thật sâu, cảm giác mẫn cảm của nữ nhân làm cho nàng phát hiện Hoa Nhược Hư có một tình cảm rất kỳ diệu với Hoa Thiên Tinh, tuyệt đối không đơn giản chỉ là tỷ tỷ.

Hoa Thiên Tinh lần này vẫn giống như các lần trước, một mình lẳng lặng ngồi ở trong phòng đợi Hoa Nhược Hư đến. Hoa Nhược Hư mỗi lần muốn tìm nàng thì đều tìm được, dường như nàng cho tới bây giờ đều không rời khỏi nơi đây. Đương nhiên nàng dường như quả thật không rời khỏi nơi đây, bởi vì nàng không cần ăn, cũng có thể không cần ngủ, cũng không muốn ra ngoài chơi như những thiếu nữ trẻ tuổi.

“Tỷ tỷ” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng xuất hiện trước cửa, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, thật ra trong lòng hân rất muốn thấy nàng, nhưng hân lại cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy nàng, cho nên không phải bất đắc dĩ hân sẽ không đến đây.

“Đệ đệ, nghĩ đến tỷ tỷ thì vào đi, đứng ở cửa làm gì” Hoa Thiên Tinh cười cười, nhất thời Hoa Nhược Hư chỉ cảm thấy hoa mắt. Nụ cười nhẹ nhàng cũng đủ để làm người ta kinh tâm động phách, vẻ xinh đẹp của nàng vốn không thuộc về trần thế, làm cho hắn trong lúc nhất thời trở nên ngây ngốc.

“Hi hi, đệ đệ háo sắc, tỷ tỷ có phải rất đẹp không? Nhìn đệ nhìn đến ngây ngẩn, vẻ ngây ngốc của đệ thật đáng yêu” Hoa Thiên Tinh cười hi hi đi tới, nói ra càng làm Hoa Nhược Hư xấu hổ không thôi.

“Tỷ tỷ....” Hoa Nhược Hư vừa định nói gì đó đã bị cắt đứt.

“Đệ đệ, trước hết cùng tỷ tỷ ra ngoài chơi, có chuyện gì lát nữa hãy nói” Bàn tay nhỏ bé trắng ngần của Hoa Thiên Tinh nhét vào tay Hoa Nhược Hư, hắn không tự chủ nắm lấy, giữ thật chặt không muốn bỏ ra. Tay của nàng hơi lạnh, nhưng rất mềm mại, trong lòng Hoa Nhược Hư không khỏi cảm thấy khác thường, có chút kích động. Mới tiếp xúc da thịt một chút đã làm hắn vô cùng rung động, cảm giác này dường như hắn chưa bao giờ gặp phải.

“Đi thôi, đệ đệ ngốc” Hoa Thiên Tinh kéo kéo hắn, Hoa Nhược Hư rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần.

Trong thành Kim Lăng, một đôi thiếu niên nam nữ áo trắng nắm tay nhau từ từ đi tới, thiếu niên anh tuấn như ngọc, thiếu nữ càng xinh đẹp tựa thiên tiên. Thiếu nữ còn không ngừng phát ra những tiếng cười yêu kiều. Người đi đường nhìn thấy không khỏi nhìn đôi nam nữ với ánh mắt ghen tị và hâm mộ. Nam nhân hâm mộ thiếu niên kia thật may mắn, có giai nhân xinh đẹp như vậy làm bạn; đồng thời cũng ghen ghét hắn. Mà nữ nhân lại hâm mộ và ghen ghét sắc đẹp của thiếu nữ kia, vẻ xinh đẹp siêu phàm thoát tục này làm các nàng sinh ra một cảm giác tự ti, mặc cảm.

“Tỷ tỷ, tỷ muốn đi đâu chơi?” Sợ rằng tất cả nhân sĩ vô lâm ở Kim Lăng đều không thể nghĩ ra, Hoa Nhược Hư trước đó không lâu vừa mới đoạt lấy thể lực của tứ đại môn phái ở Diệp gia, chưởng môn tục gia đầu tiên của phái Thiếu Lâm, bây giờ lại đang cùng đi dạo phố với một thiếu nữ. Tuy nhiên nếu như bọn họ nhìn thấy Hoa Thiên Tinh cũng cảm thấy điều này rất bình thường, bởi vì không một nam nhân nào có thể chống lại mỹ lực của nữ tử xinh đẹp đến như vậy.

“Không biết, đi đâu cũng được” Hoa Thiên Tinh thuận miệng nói, hình như không hề để ý đến điều này, đột nhiên mắt sáng lên, “Đệ đệ xem kia, chuỗi trang sức kia thật đẹp, chúng ta đi tới xem xem!” Nhìn theo tay Hoa Thiên Tinh chỉ, Hoa Nhược Hư nhìn thấy một nhà bán châu báu, Minh Nguyệt châu bảo hành. Trên quầy hàng đang đặt một chuỗi vòng cổ, lóe ra ánh sáng lấp lánh.

“Tỷ tỷ, tỷ thích sao?” Hoa Nhược Hư nhỏ giọng nói, Hoa Thiên Tinh đã kéo hắn tiến vào bên trong hàng châu báu, gương mặt nhìn chằm chằm vào chuỗi vòng cổ.

“Đúng, thật đẹp, đệ đệ, mua tặng tỷ tỷ được không?” Hoa Thiên Tinh yêu kiều cười, trên chướng quỹ trung niên đã sớm mở mắt ra nhìn chằm chằm vào Hoa Thiên Tinh.

“Chướng quỹ” Hoa Nhược Hư liên tiếp gọi ba tiếng nhưng tên chướng quỹ vẫn không lên tiếng, chỉ đang si mê nhìn Hoa Thiên Tinh.

“Chướng quỹ” Hoa Nhược Hư hét lên, hắn không chịu được ánh mắt của chướng quỹ đang nhìn Hoa Thiên Tinh, trong tiếng hét có mang theo vài thành chân khí rốt cuộc đã làm tên chướng quỹ tỉnh lại.

“Công tử, tiểu thư, hai vị muốn mua gì?” Tên chướng quỹ vẻ mặt ngẩn ngơ, dụi dụi mắt, cuối cùng tin rằng hắn không phải đang nằm mơ.

“Chuỗi vòng cổ này bao nhiêu tiền?” Hoa Nhược Hư thật ra biết mình căn bản không mua nổi, nhưng hỏi một chút có lẽ sau này có thể mua.

“Năm ngàn hai, nếu vị tiểu thư này muốn, có thể tiện nghi một chút” Chướng quỹ nhìn Hoa Thiên Tinh nói.

“Tỷ tỷ, đệ sau này mua cho tỷ được không?” Hoa Nhược Hư nhỏ giọng nói, có chút xấu hổ.

“Nhưng sau này bị người khác mua thì sao bây giờ?” Hoa Thiên Tinh dường như có vẻ không muốn thế.

“Nhưng, nhưng mà....” Trong lòng kêu khổ trong lòng, hắn làm sao có nhiều tiền như vậy?

“Hi hi, đệ đệ, tỷ tỷ gạt đệ đó, tỷ tỷ chỉ muốn xem một chút chứ không muốn, chúng ta đi thôi” Trên mặt Hoa Thiên Tinh lộ ra vài phần giảo hoạt, cười hi hi kéo Hoa Nhược Hư đi ra ngoài.

Hoa Nhượng Hư khẽ thở phào một hơi, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái, khi hai người rời khỏi tiệm châu báu, có hai ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm theo bọn họ.

“Mai Nhi, vừa rồi ở Minh Nguyệt châu bảo hành nhìn thấy chính là Hoa Nhượng Hư sao?” Một giọng nói có chút kinh ngạc, còn có chút hâm mộ, “Thiếu nữ bên cạnh hẳn thật đẹp”.

“Quận chúa, chính là hần, thiếu nữ kia đã xuất hiện mấy lần, chẳng qua vẫn không ai biết tên của nàng ta, rất thần bí” Một giọng nữ dễ nghe khác đáp lời.

“Nàng ta là ai? Chính là Âu Dương Băng Nhi được xưng là đệ nhất mỹ nữ của võ lâm cũng không đẹp như nàng ta, Hoa Nhượng Hư sao có thể biết nàng ta chứ?” Quận chúa thì thào nói.

“Quận chúa, tuyệt sắc mỹ nữ bên cạnh Hoa Nhượng Hư rất nhiều, hơn nữa dường như cũng không phải là người bình thường” Mai Nhi tiếp lời nói.

Quận chúa trầm ngâm một lúc lâu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Quận chúa, chúng ta chọn hần sao?” Mai Nhi lại hỏi.

“Hoa Nhượng Hư quá đa tình, không thể làm việc mà chúng ta muốn làm” Quận chúa từ từ lắc đầu, “Tuy nhiên, có lẽ hần cũng có tác dụng” Quận chúa dường như còn đang do dự.

Đến tận khi mặt trời lặn về tây, Hoa Thiên Tinh mới cùng Hoa Nhượng Hư trở về phòng của nàng.

“Tỷ tỷ, tại sao không đến chỗ đệ? Đệ có thể chuẩn bị một phòng cho một mình tỷ, cũng có thể không để ai quấy rầy tỷ” Hoa Nhượng Hư có chút không dám nhìn nàng, nhưng lại càng muốn ngày nào cũng có thể được nhìn thấy nàng.

Đôi mắt đẹp của Hoa Thiên Tinh sáng lên, nhìn lên khuôn mặt Hoa Nhượng Hư mấy lần, đột nhiên yêu kiều cười rộ lên.

“Đệ đệ ngốc, đệ càng lúc càng xấu” Hoa Thiên Tinh cúi đầu vào sát tai Hoa Nhượng Hư, nhẹ nhàng cười, “Nói cho tỷ tỷ, đệ có phải muốn giấu tỷ tỷ vào một nơi không ai biết không?”

Mặt Hoa Nhượng Hư đỏ lên, hơi chột dạ nhìn Hoa Thiên Tinh, trong lòng không khỏi xấu hổ.

“Hi hi, đệ đệ háo sắc, tỷ tỷ không mắc mưu của đệ đâu, tỷ không đến chỗ đệ đâu” Hoa Thiên Tinh vừa nói thì thấy vẻ mặt thất vọng của Hoa Nhượng Hư liền đưa tay ra ôm lấy cổ Hoa Nhượng Hư để an ủi hần, khuôn mặt xinh đẹp sát sạt vào mặt Hoa Nhượng Hư, “Nào, tỷ tỷ cho đệ ôm một cái”.

Hoa Nhượng Hư đáng thương đã bị nàng khiến cho không biết làm gì mới tốt, tay vốn đã đưa ra nhưng nghe thấy nửa câu sau của nàng lại dừng lại, dừng trong không trung, là ôm cũng không ổn, mà không ôm cũng không phải.

“Hi hi, đệ đệ còn có thể hôn tỷ tỷ một chút” Hoa Thiên Tinh lại bồi thêm một câu.

“Tỷ tỷ, đệ, đệ....” Hoa Nhượng Hư lúng túng không biết nói gì cho phải.

“Tiểu quỷ nhất gan!” Hoa Thiên Tinh nói thảm một tiếng, mắt híp bỏ tay đang ôm cổ Hoa Nhượng Hư ra, Hoa Nhượng Hư rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm nhưng lại có chút mất mát.

Hoa Nhượng Hư từ chỗ Hoa Thiên Tinh đi ra thì sao đã đầy trời, mặc dù Hoa Nhượng Hư bị nàng làm cho choáng váng đầu óc, nhưng lúc đi ra hần đã tỉnh táo lại.

Lúc mới rời đi, Hoa Thiên Tinh cho hần một chiếc ấn và một tấm ngân phiếu, theo nàng nói là có thể đến tiền trang lấy tiền, nhưng trên thực tế Hoa Nhượng Hư từ đầu đến đuôi chưa từng đề cập đến việc cần tiền.

Nhớ đến lúc ở bên Hoa Thiên Tinh, Hoa Nhượng Hư không khỏi cảm thấy hoài nghi, hần cảm thấy Hoa Thiên Tinh dường như biết rõ trong lòng hần đang nghĩ gì.

“Đệ đã trở về, Tiểu Tuyết lại đi tìm đệ đó” Vừa vào cửa, Hoa Nhượng Hư đã nhìn hần với vẻ bất đắc dĩ.

Lúc trưa Hoa Nhượng Hư thấy Hàm Tuyết sợ hãi như vậy nên đã đưa nàng về phòng lừa nàng ngủ, Hàm Tuyết vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, vẫn còn khá yếu, thấy Hoa Nhượng Hư ở bên cạnh nên an tâm hơn, ngủ cũng ngon hơn. Nhưng Hoa Nhượng Hư đi chưa được bao lâu, cô bé này đã tỉnh lại, sau đó chạy hết các

phòng tìm người, gần như tất các phòng đều bị nàng thăm quan, làm cho Hoa Nhược Hư cũng không có biện pháp gì với nàng.

“Phụng nhi, đây là tỷ tỷ cho đệ, tỷ tỷ nói có thể lấy tiền ở tất cả các tiền trang” Hoa Nhược Hư cười khổ một tiếng, giao những thứ mà Hoa Thiên Tinh đưa cho mình cho Hoa Ngọc Phượng, “Đệ đi xem Tiểu Tuyết”.

Hoa Nhược Hư đi vào đại sảnh, gần như tất cả mọi người ở đây đều thở phào một hơi, bởi vì bọn họ đều bị Hàm Tuyết làm phiền đến sợ.

“Mọi người đi nghỉ sớm một chút đi” Hoa Nhược Hư dở khóc dở cười, Hàm Tuyết bĩu môi ngã xuống ghế, nhìn thấy Hoa Nhược Hư trở về cũng không thèm để ý, xem ra tiểu nha đầu lại tức giận.

Hoa Nhược Hư cũng không nói gì, trực tiếp ôm nàng vào phòng.

“Tiểu Tuyết, đêm nay huynh nhất định sẽ không đi, ngủ sớm một chút đi, muội vẫn chưa khỏe hẳn đâu” Nói ra cũng kỳ quái, y thuật của Hàm Tuyết giỏi như vậy, nhưng ngay cả thân thể mình vẫn không chữa trị cho tốt.

“Thiếu gia toàn lừa Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết không tin thiếu gia” Hàm Tuyết ủy khuất nói.

“Tiểu Tuyết. huynh sẽ không lừa muội, thật mà” Hoa Nhược Hư cởi giày và áo ngoài, ôm Hàm Tuyết chui vào trong chăn, nhỏ giọng nói.

Hàm Tuyết có vẻ hơi xấu hổ, không nói gì nữa, chui đầu vào trong ngực Hoa Nhược Hư.

“Thiếu gia, hôm nay huynh làm Tiểu Tuyết xem những thứ kia, người đó trước khi chết đã trúng phải một chất độc rất lợi hại” Một lát sau Hàm Tuyết ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên, yêu kiều nói.

“Tiểu Tuyết, muội biết đó là chất độc gì không?” Hoa Nhược Hư ngẩn người, xem ra chuyện này không nằm ngoài dự đoán của hắn là mấy.

“Cụ thể gọi là gì muội cũng không biết, nhưng chất độc đó phối chế như thế nào thì muội biết, hơn nữa muội cũng có thể giải” Hàm Tuyết động thân, đổi lại tư thế thoải mái hơn, “Loại độc được này có thể làm cho người mất đi toàn bộ công lực, nhưng phải khi nào vận công mới có thể phát hiện, trước đó rất bình thường. Nhưng những người này phối được hình như không phải quá tốt, có thêm một loại dược liệu nên khiến cho thi thể nhanh chóng thối nát toàn bộ”.

“Tiểu Tuyết, còn có phát hiện gì khác không?” Hoa Nhược Hư nghĩ nghĩ nói.

“Không có, nhưng thiếu gia, muội nhìn những thứ đó thật đáng sợ” Hàm Tuyết chui vào trong lòng Hoa Nhược Hư làm nũng.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm Hàm Tuyết, hô hấp của Hàm Tuyết dần dần trở nên dồn dập, chìm vào giấc ngủ, nhưng trong lòng Hoa Nhược Hư lại đang bắt đầu suy nghĩ.

Hắn nghĩ lại tất cả mọi chuyện gần đây nhất một lần, cuối cùng có một tổng kết sơ lược. Diệp Bất Nhị trà trộn vào Ma Cung, trở thành hộ pháp Ma Cung, sau đó lợi dụng thân phận này liên lạc với Độc Môn, cuối cùng đã khống chế được Độc Môn. Mà lần này Chứng môn tứ đại môn phái là do bị Diệp Bất Nhị hạ độc từ trước, sau đó ngụy tạo ra hiện trường giả. Nhưng nếu nói như vậy thì võ công độc môn của Chứng môn tứ đại môn phái còn có người khác biết, bọn họ làm sao mà biết? Chẳng lẽ có quan hệ đến Tiên Cung? Hay là Thần Cung? Mấy tháng trước hắn và Tô Đại Nhi bị tập kích rất có thể là do Diệp Bất Nhị bố trí. Nhưng nếu nói như vậy thì Diệp Bất Nhị và Nam Cung Phi Vân có quan hệ gì? Những lời Phi Như nói có thể tin được hay không?

Hoa Nhược Hư nghĩ tới nghĩ lui phát hiện vẫn không có cách nào phân tích rõ quan hệ giữa các bên.

112. Chương 14: Vô Song Hữu Ước

Có lẽ ngủ trong lòng Hoa Nhược Hư rất thoải mái và yên bình nên mặt trời lên đến đỉnh đầu mà Hàm Tuyết vẫn còn chưa muốn dậy, Hoa Nhược Hư sáng sớm đã tỉnh nhưng không thể rời giường, bởi vì dù sao hắn đã đáp ứng sẽ không thừa lúc nàng ngủ mà lên đi, đành phải bắt đắc dĩ chờ Hàm Tuyết ngủ đủ rồi tha hắn đi.

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng véo véo cái mũi đáng yêu của nàng, bởi vì hắn nghe thấy có người đang đi về phía này.

“Thiếu gia, người ta còn muốn ngủ” Hàm Tuyết rất hàm hồ lầm bầm một tiếng, hai mắt vẫn không chịu mở.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, tiếp theo là giọng nói dịu dàng của Hoa Nhược Hư: “Sư đệ, dậy chưa vậy?”

“Phượng nhi, vào đi” Hoa Nhược Hư đáp lời, Hoa Ngọc Phượng đẩy cửa tiến vào, thấy hai người còn đang nằm ôm nhau trên giường, mặt không khỏi đỏ lên.

“Đệ sao còn chưa dậy?” Hoa Ngọc Phượng thẹn quá hóa giận, có chút tức giận trừng mắt nhìn Hoa Nhược Hư.

“Phượng nhi, có chuyện gì sao?” Hoa Nhược Hư dùng ánh mắt bắt mắt nhìn Hàm Tuyết vẫn ngủ rất ngon trong lòng, khẽ thở dài một hơi.

“Cũng không có gì, chỉ là có mấy người khách đến” Hoa Ngọc Phượng bây giờ rốt cuộc cũng phát hiện ra quần áo của hai người Hoa Nhược Hư và Hàm Tuyết vẫn chỉnh tề, cũng bớt xấu hổ hơn, “Còn có, Vô Song quận chúa đưa thiệp mời tối, nàng ta hôm nay bày yến tiệc ở Phiêu Hương tửu lâu, một mình khoản đãi đệ”.

Hoa Nhược Hư rốt cuộc cũng đứng lên, nhưng Hàm Tuyết vẫn cuộn trong lòng hắn, hắn ôm nàng đi ra, tới đại sảnh nhưng lại nhìn thấy ba thiếu nữ xinh đẹp, nhìn qua một cái thấy đều khá xinh đẹp. Mà đối diện với các nàng lại là Phương Hiệp với vẻ mặt xấu hổ đứng ở đó, có chút bất an.

“Phượng nhi, các nàng này là?” Hoa Nhược Hư nhíu mày, ở đây từ lúc nào trở thành ổ mỳ nữ thế này, một phòng đều là thiếu nữ xinh đẹp.

Nghe xong Hoa Nhược Hư nhỏ giọng giới thiệu, Hoa Nhược Hư mới biết thì ra ba thiếu nữ này cũng khá nổi tiếng, các nàng là ba tỷ muội kết nghĩa, được xưng là Động Đình tam kiều. Hoa Nhược Hư vừa nghe Hoa Ngọc Phượng giới thiệu vừa bắt đầu cẩn thận quan sát các nàng. Đứng đối diện với Phương Hiệp là một thiếu nữ áo xanh với vẻ mặt u oán gọi là Lam Tuyết Nhu, người cũng như tên, da dẻ trắng hơn tuyết, tính cách rất dịu dàng, chỉ có điểm không hoàn hảo đó là đôi mắt của nàng lại hơi nhỏ, khiến cho cả khuôn mặt không quá cân đối. Nhưng không thể nghi ngờ nàng chính là một mỹ nữ, xếp thứ chín trên Phượng bảng, cũng là người nhỏ nhất trong ba tỷ muội. Bên phải Lam Tuyết Nhu là một thiếu nữ mặc y phục màu đỏ, dáng người thon thả, lá lốt, nhưng so sánh với Lam Tuyết Nhu thì nàng hơi đen hơn một chút, nhưng lại làm cho người ta tràn ngập cảm giác khỏe mạnh, tên của nàng cũng rất hay, gọi là Hồng Nguyệt Nhi, đứng thứ tám trên Phượng bảng. Mà thiếu nữ áo trắng cuối cùng chính là đại tỷ trong các nàng, tên gọi là Bạch Tâm Tĩnh, xếp thứ bảy trên Phượng bảng, nàng lạnh lùng đứng ở đó làm người ta có cảm giác cao quý, duy nhất khiếm khuyết là lông mi quá dày, mà cả người xem ra rất lạnh lùng, làm cho người ta không dám thân cận.

Động Đình tam kiều trên cơ bản là sống ở bên cạnh Động Đình hồ, mỗi người đều có công phu dưới nước rất giỏi, nhưng công phu trên đất bằng lại bình thường, điều này cũng là nguyên nhân khiến các nàng rất ít khi rời khỏi Động Đình hồ, bởi vì một khi rời khỏi nước, các nàng chỉ là những người bình thường trong võ lâm, nhưng ở dưới nước lại không có mấy người dám đến gây phiền phức với các nàng.

Mà lần này sở dĩ các nàng xuất hiện ở đây cũng bởi vì Phương Hiệp. Lam Tuyết Nhu và Phương Hiệp đã biết nhau từ trước, đại khái vào hai năm trước Lam Tuyết Nhu cũng đã biết Phương Hiệp, sau đó dần dần không kiềm chế được mà yêu thương hắn. Đáng tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, thiệp ý liên tục nhưng tiếc rằng trái tim chàng lại như sắt thép, Phương Hiệp vẫn không hề động tâm với nàng.

Mà Bạch Tâm Tĩnh và Hồng Nguyệt Nhi thấy tiểu muội cả ngày ăn uống không ngon, ngủ không yên, rốt cuộc không đành lòng dẫn nàng ngăn dậm tìm tình lang.

“Thiếu gia, không nên ồn ào, muội còn muốn ngủ một lát” Hàm Tuyết hàm hồ kêu lên, Hoa Phi Mộng vốn nhìn Hàm Tuyết có chút bất mãn, bây giờ nhưng lại không nhịn được mà phì cười, mà Động Đình tam kiều cũng quay đầu nhìn sang.

Hoa Nhược Hư hơi chút xấu hổ, Hoa Ngọc Phượng bên cạnh lại hé miệng cười trộm.

“Phượng nhi, tỷ giúp đệ chiêu đãi ba vị cô nương một chút, đệ đưa Tiểu Tuyết về phòng” Trên mặt Hoa Nhược Hư vẫn còn có chút xấu hổ, xoay người chuẩn bị mang Hàm Tuyết về phòng.

“Chờ chút” Một giọng nói hoàng oanh động lòng người vang lên từ phía sau, Hoa Nhược Hư quay đầu lại thì phát hiện đó là Bạch Tâm Tĩnh nói.

“Xin hỏi vị công tử này là minh chủ Thiên Tinh minh Hoa Nhược Hư Hoa công tử?” Giọng nói của Bạch Tâm Tĩnh rất dễ nghe, nhưng giọng điệu có vẻ khá cứng nhắc, có lẽ nàng trời sinh đã như vậy.

“Tại hạ đúng là Hoa Nhược Hư, không biết Bạch cô nương có gì phân phó?” Hoa Nhược Hư gật đầu.

“Phân phó thì không dám, Hoa công tử khách khí rồi” Bạch Tâm Tĩnh hơi do dự một chút rồi nói, “Nghe nói Phương Hiệp Phương công tử là bộ hạ của Hoa công tử, không biết là thật hay không?”

“Đúng là có việc này, Phương huynh trước mắt quả thật là một thành viên của Thiên Tinh Minh ta” Hoa Nhược Hư còn không biết Bạch Tâm Tĩnh rốt cuộc muốn làm gì.

“Không biết Hoa công tử có hoan nghênh ba tỷ muội chúng tôi?” Bạch Tâm Tĩnh trầm ngâm một chút, rốt cuộc hạ quyết tâm nói.

Hoa Nhược Hư thoáng trầm ngâm, hẳn biết rất ít về ba người này, hiện tại từ mặt ngoài xem ra Bạch Tâm Tĩnh muốn gia nhập Thiên Tinh Minh hiển nhiên là vì Phương Hiệp, nhưng có còn nguyên nhân nào khác hay không, hẳn lại không thể biết.

“Không biết Bạch cô nương hiểu thế nào về Thiên Tinh Minh?” Hoa Nhược Hư nhíu mày hỏi.

“”Cái này, Hoa công tử, chúng ta cũng không biết nhiều lắm” Bạch Tâm Tĩnh hơi ngần người, nhưng vẫn rất thành thật trả lời.

“Bạch cô nương, một khi các nàng gần như không biết gì về Thiên Tinh Minh, như vậy cấp bách gia nhập Thiên Tinh Minh ta cũng không có ý nghĩa gì, tại hạ thấy không bằng ba vị cô nương trước hết ở đây vài ngày, hiểu một chút rồi lại nói” Hoa Nhược Hư cười cười, vừa nói vừa quay sang nhìn Hoa Ngọc Phượng, “Phượng nhi, thay ta bố trí phòng khách cho ba vị cô nương”.

Hoa Nhược Hư đặt Hàm Tuyết vào trong chăn, sau đó xoay người đi ra, Tây Môn Lâm đang đứng ở cửa.

“Lâm tỷ, tỷ nói các nàng kia có thể còn có ý đồ khác không?” Hoa Nhược Hư hỏi.

“Trước mắt không nhìn ra các nàng có điểm gì không ổn, tuy nhiên vẫn phải đề phòng vạn nhất” Tây Môn Lâm lắc đầu nói.

“Đúng, Lâm tỷ, đám đệ tử kia bây giờ thế nào rồi?” Hoa Nhược Hư nghĩ nghĩ rồi hỏi.

“Bọn họ được Tiểu Tuyết trợ giúp nên công lực tăng nhiều, nhưng kinh nghiệm giao chiến vẫn còn không đủ. Mặc dù tỷ và Trường Phong thường xuyên so chiêu với bọn họ, nhưng cuối cùng vẫn không phải giao chiến chính thức, hiệu quả không tốt lắm” Tây Môn Lâm khẽ thở dài nói, có lẽ bọn họ phải trải qua một trận huyết chiến thực sự mới được.

“Thiếu gia!” Hàm Tuyết đang nằm trên giường đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, ngồi dậy, hai mắt mở thật to, liếc nhìn quanh phòng.

“Thiếu gia, huynh vẫn còn ở đây à, vậy Tiểu Tuyết tiếp tục ngủ” Hàm Tuyết nhìn thấy Hoa Nhược Hư, có vẻ yên tâm, lẩm bẩm một tiếng rồi lại chui vào trong chăn.

Hoa Nhược Hư và Tây Môn Lâm nhìn nhau, đúng là cười cũng không được, mà khóc cũng không xong.

“Hoa công tử xin mời đi theo ta” Đúng giờ Dậu, Hoa Nhược Hư vừa mới đi tới Phiêu Hương tửu lâu, thì đã có người tiến đến dẫn đường.

Một gian phòng yên tĩnh ngăn cách với các nơi khác của tửu lâu, một bàn tiệc rượu thịnh soạn, lại còn có một thiếu nữ xinh đẹp.

“Hoa công tử quả nhiên rất đúng giờ” Thiếu nữ đứng lên với một tư thế rất đẹp, từ từ ngẩng đầu lên lộ ra khuôn mặt kiều diễm, nhưng lại không làm cho Hoa Nhược Hư có cảm giác kinh ngạc. Thiếu nữ mặc một

chiếc quần dài màu vàng, cổ tay và trên cổ đều đeo một giải lụa mỏng, ngoại trừ khuôn mặt xinh xắn hồng hào, những nơi khác không lộ ra một chút nào.

“Cô nương là Vô Song quận chúa?” Hoa Nhược Hư hơi chần chờ hỏi.

“Chẳng lẽ Hoa công tử cảm thấy tiểu muội không giống sao?” Thiếu nữ khẽ cười.

“Tại hạ chỉ là không nghĩ đến Quận chúa lại bình dị dễ gần đến vậy mà thôi” Hoa Nhược Hư cười cười, “Quận chúa triệu kiến thảo dân như tại hạ, cũng không biết có gì phân phó?”

“Tiểu muội chỉ là muốn uống chút rượu và tâm sự với Hoa công tử mà thôi, cũng không biết Hoa công tử có nguyện ý cùng tiểu muội uống một chén không?” Vô Song quận chúa thoát nhìn cũng không có loại khí chất cao quý đặc biệt của người trong Hoàng thất, “Hoa công tử, mời ngồi” Vừa nói, nàng ta đã ngồi xuống trước.

“Quận chúa phân phó, tại hạ nào dám không theo?” Hoa Nhược Hư ngồi đối diện với Vô Song quận chúa, bưng chén rượu lên, “Quận chúa, mời!”

“Nghe nói Hoa công tử đã có thê thất, không biết là thật hay không?” Vô Song quận chúa đã biết còn hỏi, lúc nói chuyện đôi mắt đẹp còn quan sát Hoa Nhược Hư hai lần.

“Điều Quận chúa biết không sai, tại hạ quả thật đã thành thân” Hoa Nhược Hư gật đầu, trong lòng bắt đầu có chút buồn bực, chẳng lẽ Vô Song quận chúa thật sự chỉ vì tìm kiếm hôn phu, chứ không sao lại hỏi hấn vấn đề này chứ?

“Ngày hôm qua ở Minh Nguyệt châu bảo hành, tiểu muội thấy Hoa công tử đi cùng một nữ tử xinh đẹp tựa thiên tiên, đó chính là thê tử của công tử sao?” Vô Song quận chúa rất tò mò.

“Thì ra Quận chúa đã thấy tại hạ” Hoa Nhược Hư trong lòng vừa động, trên mặt lại lộ ra vẻ xấu hổ, “Nhưng Quận chúa đã hiểu lầm, đó chỉ là một bằng hữu của tại hạ mà thôi”.

“Thì ra là như thế, vậy Hoa công tử có thể giới thiệu người đó với tiểu muội một chút được không? Huynh trưởng của tiểu muội ở kinh thành đang muốn tiểu muội thuận tiện tìm cho huynh ấy một vị Thái tử phi” Trong mắt Vô Song quận chúa hiện lên một tia giảo hoạt.

“Quận chúa, điều này, tại hạ chỉ sợ không thể làm được” Hoa Nhược Hư hơi loạn, giọng nói cũng trở nên trầm thấp.

Vô Song quận chúa thấy dáng vẻ khẩn trương của Hoa Nhược Hư, trong lòng không khỏi âm thầm đắc ý, tuy nhiên cũng không hỏi tiếp về Hoa Thiên Tinh nữa. Tiếp theo nàng không ngừng hỏi một ít chuyện riêng tư của Hoa Nhược Hư, chưa hề hỏi một vấn đề nào khác. Nghi ngờ trong lòng Hoa Nhược Hư cũng từ từ giảm bớt, nhưng càng lúc càng có một cảm giác khó hiểu, chẳng lẽ Vô Song quận chúa đúng là muốn chọn hấn làm hôn phu sao? Mặc dù hấn còn không đến mức tự cho mình đa tình, nhưng biểu hiện đêm nay của Vô Song quận chúa lại cho hấn cảm giác như vậy.

“Quận chúa, như vậy thôi sao?” Sau khi Hoa Nhược Hư rời đi, vang lên một giọng nói.

“Đã đủ rồi, ta chưa bao giờ nhìn lầm người, mặc dù chỉ là một canh giờ nhưng đã có thể thấy được tính cách của hấn” Một giọng nói khác vang lên, “Mai Nhi, xem ra chúng ta chỉ có thể tìm người khác, hấn trên cơ bản không có gì khác so với lời đồn trên giang hồ, vô cùng trọng tình, tuy có một thân tuyệt thế võ công, nhưng làm việc lại có nhiều điều cố kỵ”.

“Quận chúa, vậy chúng ta bây giờ nên chọn ai?” Mai nhi hoang mang hỏi.

“Mai nhi, Nam Cung Phi Vân, Phong Quá Vân, Phương Hiệp, trong ba người này, muội nói ai làm trợ thủ là tốt nhất?” Quận chúa đột nhiên hỏi.

“Quận chúa, muội cảm thấy bọn họ đều không xứng” Mai Nhi nhỏ giọng nói, “So sánh, nói về nhân phẩm võ công, Hoa Nhược Hư Hoa công tử đều xuất sắc hơn bọn họ, hơn nữa Quận chúa cũng đã nói Hoa công tử rất trọng tình, nếu như hấn lấy Quận chúa, chắc chắn sẽ đối tốt với người”.

“Mai Nhi, ta muốn không chỉ là một trợ thủ” Quận chúa khẽ thở dài nói, “Huống chi, Hoa Nhược Hư đã có thê thất, ta không thể nào gả cho một người như vậy”.

“Nhưng Quận chúa, người sau khi gặp nhiều người như vậy còn một mình muốn gặp hần, không phải nói Quận chúa rất kỳ vọng vào hần sao?” Mai nhi vội vàng nói, “Hơn nữa muội tin rằng với mị lực của Quận chúa, Hoa công tử khẳng định sẽ vì người làm bất cứ chuyện gì”.

“Mai nhi, không cần nói nữa, ta đã quyết định chọn một trong ba người bọn họ” Quận chúa lắc đầu, ngăn không cho Mai nhi nói tiếp.

“Quận chúa, người, người căn bản là tự dày vò mình” Mai nhi rốt cuộc không nhịn được, tức giận nói.

“Một người có những lúc nhất định phải trả giá một ít, từ nhỏ đến lớn, ta đã được rất nhiều, bây giờ cũng là lúc ta phải trả giá một ít” Trong lời nói của Quận chúa có vài phần bất đắc dĩ, vài phần cô đơn.

“Cung chủ, tiểu tỳ vẫn không hiểu rõ, tại sao phải tìm một người trong chốn giang hồ đến giúp chúng ta? Chẳng lẽ chúng ta không có năng lực đó sao?” Mai Nhi vẫn còn có chút không cam lòng.

“Chuyện trong chốn giang hồ, nên giải quyết bằng cách của giang hồ, chúng ta không thể trực tiếp ra mặt” Quận chúa nhẹ nhàng nói.

“Quận chúa, vậy rốt cuộc chọn ai?” Mẫu Hoàng trầm mặc một chút rồi lại hỏi.

“Chờ vài ngày nữa, ta lúc này còn chưa thể xác định” Quận chúa trầm ngâm, trong lòng nàng vừa xuất hiện một suy nghĩ, có lẽ như vậy là lựa chọn tốt nhất.

Mà lúc này Hoa Nhược Hư cũng mới vừa trở lại Hoa phủ, vào cửa hần hơi do dự một chút liền đi vào phòng Hoa Ngọc Phượng, hôm nay sau khi gặp Vô Song quận chúa, hần phát hiện trong lòng đầy nghi hoặc.

113. Chương 15: Đoan Nghê Sơ Hiện

Hoa Ngọc Phượng đang ngồi trước cửa sổ, thấy Hoa Nhược Hư đi vào vội vàng ra đón.

“Sao? Gặp Vô Song quận chúa không?” Hoa Ngọc Phượng liếc mắt một cái nhìn ra vẻ mặt của Hoa Nhược Hư, nhíu mày hỏi.

“Coi như là thấy” Hoa Nhược Hư lộ ra một nụ cười cổ quái, lời nói cũng có vẻ kỳ quái.

Thấy Hoa Ngọc Phượng ngờ vực nhìn mình, Hoa Nhược Hư kể lại rõ tình huống lúc gặp Vô Song quận chúa cho nàng nghe, kết thúc hần nhìn Hoa Nhược Hư phát hiện thấy nàng đang trầm ngâm suy nghĩ.

“Vô Song quận chúa có phải rất đẹp hay không?” Hoa Ngọc Phượng trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên ngừng đầu lên hỏi.

“Đúng là rất đẹp” Hoa Nhược Hư khẽ gật đầu, “Tuy nhiên đệ vẫn có một cảm giác, nàng ta dù là dung mạo hay khí chất đều không tương xứng với danh tiếng của nàng ta, có lẽ lời đồn thật không thể tin”.

“Lời đồn là không thể tin, nhưng lời đồn về Vô Song quận chúa đều là thật” Hoa Ngọc Phượng lắc đầu, đôi mày ngài nhíu chặt, nói, “Đúng rồi, sư đệ, lúc đệ nhìn thấy nàng ta có phát hiện ra nàng ta có vài điểm khá giống tỷ? Tỷ không nói về dung mạo mà là cảm giác”.

Hoa Nhược Hư nghĩ lại, một lát sau liền lắc đầu.

“Đệ không nghĩ ra nàng ta có điểm nào giống Phượng nhi” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài nói.

Hoa Nhược Hư lại rơi vào trầm tư.

“Phượng nhi, không phải nghĩ nữa, có lẽ Vô Song quận chúa thật sự đến đây chơi, cũng thuận tiện tìm một lang quân như ý, chúng ta tạm thời có thể không cần để ý đến nàng ta làm gì” Hoa Ngọc Phượng ôm Hoa Ngọc Phượng lên, khẽ sát môi vào tai nàng, nhỏ giọng nói, “Không còn sớm nữa rồi, đi nghỉ thôi”.

“Không, không được” Hoa Ngọc Phượng nhìn vào mắt Hoa Nhược Hư, thấy ngọn lửa trong mắt hần, mặt khẽ đỏ lên một đám mây đỏ thẹn thùng, nhỏ giọng từ chối nói, “Lát nữa còn có người tới”.

Hoa Nhược Hư dường như không nghe thấy nàng nói, hôn lên đôi môi anh đào của nàng, tham lam mút lấy, Hoa Ngọc Phượng không khỏi cảm thấy xấu hổ, trong lòng vẫn lo lắng thủ hạ vào thấy cảnh này.

“Thiếu gia” Từ ngoài cửa truyền vào một giọng nói ngọt ngào, Hoa Nhượng Hư kêu khẽ, Hoa Ngọc Phượng lại thở phào một hơi, nha đầu Hàm Tuyết lại đến.

“Tiểu Tuyết, muội còn chưa ngủ sao?” Hoa Ngọc Phượng bắt đắc dĩ phải buông Hoa Ngọc Phượng ra, xoay người đi ra ngoài cửa.

“Người ta đợi thiếu gia mà” Hàm Tuyết rất ủy khuất nói, đôi mắt trong veo nhìn Hoa Nhượng Hư, đáng về làm người ta yêu mến, khiến cho một tia không hài lòng trong lòng Hoa Nhượng Hư đã hoàn toàn biến mất.

“Đệ tối nay bồi Tiểu Tuyết đi, tối nay có đệ tử thư viện đến tìm tỷ, đêm mai, đêm mai tỷ chờ đệ” Hoa Ngọc Phượng truyền âm với Hoa Nhượng Hư, trong giọng nói đầy vẻ thẹn thùng.

Gặp phải Tiểu Tuyết, sợ rằng không ai có biện pháp gì với nàng, Hoa Nhượng Hư đành phải kéo Hàm Tuyết rời đi.

“Phượng Hiệp, huynh đứng lại cho muội” Đột nhiên một tiếng kêu khẽ vang lên, Hoa Nhượng Hư hơi giật mình dừng lại nhìn thì phát hiện ra Phượng Hiệp đang vội vàng chạy về phía này, mà lại đang có một dáng người mảnh mai đang đuổi theo phía sau hắn.

Hoa Nhượng Hư thầm cười trong lòng, hắn nhận ra người đang đuổi theo Phượng Hiệp đúng là Lam Tuyết Nhu.

“Đại tỷ, nhị tỷ, giúp muội ngăn huynh ấy lại” Theo tiếng kêu của Lam Tuyết Nhu, Bạch Tâm Tĩnh và Hồng Nguyệt Nhi lập tức ứng tiếng, xuất hiện phía trước Phượng Hiệp, ngăn hắn lại.

Hoa Nhượng Hư ở bên cạnh xem trò hay, khéo miệng nở nụ cười, Tiểu Tuyết cũng rất hứng thú nhìn bốn người này.

“Lam cô nương, tại hạ đã nói rất nhiều lần, cô nương yêu thương tại hạ, tại hạ cảm thấy rất vinh hạnh, nhưng thật sự trong lòng tại hạ đã có người, cô nương buông tha tại hạ được không?” Phượng Hiệp hôm nay đã bị ba tỷ muội Lam Tuyết Nhu cuốn lấy đến choáng váng đầu óc.

“Huynh, huynh rõ ràng đang gạt người ta. Huynh căn bản không có người trong lòng, nếu không sao không ở bên cạnh huynh?” Lam Tuyết Nhu vừa nắc vừa nói.

“Thiếu gia, người trong lòng Phượng đại ca là ai vậy?” Hàm Tuyết lúc này lại hỏi một câu như vậy, mặc dù giọng nàng khá nhỏ, nhưng bọn họ vẫn nghe thấy.

Hoa Nhượng Hư không khỏi cảm thấy khó xử, hắn mơ hồ biết được người Phượng Hiệp thích thực ra là sư tỷ Tôn Vân Nhạn của hắn. Nhớ đến quan hệ không biết nên giải quyết giữa mình và Tôn Vân Nhạn như thế nào, trong lòng hắn không khỏi có chút buồn bực.

“Phượng huynh, thứ tại hạ lẩm miệng, Lam cô nương một khi đã yêu thương huynh như vậy, huynh cần gì phải cự tuyệt người từ ngàn dặm tìm huynh chứ?” Hoa Nhượng Hư khẽ thở dài một hơi, nói một câu. Có lẽ bởi vì trong lòng cảm thấy áy náy với Phượng Hiệp, nên Hoa Nhượng Hư cảm thấy mình nên tác hợp cho hắn và Lam Tuyết Nhu một chút, thực ra hai người Phượng Hiệp và Lam Tuyết Nhu ở bên nhau cũng rất xứng đôi.

“Đệ nói tỷ phu, tỷ phu không nên ép Phượng huynh” Một giọng nói lười biếng truyền đến, gọi Hoa Nhượng Hư là tỷ phu, ngoại trừ Hoa Phi Hoa ra cũng không có ai khác.

“Này, huynh đây là có ý gì?” Lam Tuyết Nhu rất bất mãn trừng mắt nhìn Hoa Phi Hoa.

“Không có gì, tại hạ nói Lam đại tiểu thư, Phượng Hiệp đã không thích cô nương, cô nương ép buộc hắn cũng vô dụng, tục ngữ nói dưa hấu xanh không ngọt mà” Hoa Phi Hoa vẫn ra vẻ bất cần đời, vừa nói vừa cười hì hì, “Không bằng cô nương thấy tại hạ như thế nào? Tại hạ Hoa Phi Hoa còn hơn tên Phượng Hiệp không biết tình đời kia nhiều”.

“Người, người nói gì?” Lam Tuyết Nhu rất tức giận, xem bộ dạng của nàng nếu như không bị Bạch Tâm Tĩnh giữ lại, nhất định sẽ đi liều mạng với Hoa Phi Hoa.

“Còn không nghe rõ sao, không nghe rõ thì thôi, nếu không tỷ phu giúp đệ nói lại lần nữa đi?”

Hoa Phi Hoa cười hì hì, quay đầu lại nói với Hoa Nhược Hư: “Tỷ phụ, tiểu đệ tốt xấu gì cũng là tiểu cửu tử của huynh, huynh dù thế nào cũng phải nói giúp đệ? Đệ đến bây giờ vẫn rất cô đơn, thật cơ đơn” Vừa nói Hoa Phi Hoa vừa ra vẻ đáng thương.

“Các người, hừ, nam nhân đều không phải thứ tốt” Lam Tuyết Nhu hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Phi Hoa một cái, rồi lại trừng mắt nhìn Phương Hiệp, xoay người đi vào trong phòng. Bạch Tâm Tĩnh và Hồng Nguyệt Nhi cũng rất bất mãn nhìn mấy người, sau đó liền chạy theo tiểu muội của các nàng.

“Cái gì, Thiếu gia rõ ràng rất tốt, có người mới không phải thứ tốt” Hàm Tuyết nhỏ giọng nói một câu.

Phương Hiệp lặng lẽ đứng đó, trong lòng lại nghĩ tới sự tỷ dụ dàng, nhưng sự tỷ lúc này đang ở đâu? Trở lại Côn Lôn hay đi đâu khác? Phương Hiệp tự nhiên không nghĩ ra Tôn Văn Nhận đã là Tam trưởng lão của Ma Cung.

Hoa Nhược Hư vội vã rời đi, bởi hắn thật sự không biết nên đối mặt với trường hợp này như thế nào. Phương Hiệp và Hoa Phi Hoa đều vì tình mà phiền muộn, mặc dù không hoàn toàn là do hắn nhưng ít nhiều cũng có quan hệ với hắn. Mặc dù Hoa Nhược Hư không cho rằng mình đã làm gì sai, nhưng vẫn như cũ khó có thể tiêu tan cảm giác áy náy trong lòng.

“Tiểu Tuyết, muội nghỉ trước đi nhé, huynh còn có chút việc” Hoa Nhược Hư đặt Hàm Tuyết lên giường, không để ý đến vẻ không tình nguyện của nàng đã đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Tiểu Tuyết đứng lên, chạy ra cửa, nhưng lại phát hiện ra Hoa Nhược Hư đi đến chỗ Hoa Ngọc Loan đánh phải chu cái miệng lên và trở lại giường.

Hoa Nhược Hư đã nằm nghỉ, thấy Hoa Nhược Hư tiến vào không khỏi kinh ngạc, chuẩn bị ngồi dậy.

“Sự tỷ, tỷ không cần dậy” Hoa Nhược Hư vội vàng bước tới, ngăn thân thể mềm mại của nàng lại, dịu dàng nói.

“Muộn như vậy, đệ sao còn đến đây?” Hoa Ngọc Loan có chút oán trách, mấy ngày qua mặc dù hôm nào Hoa Nhược Hư cũng đến nhìn nàng, nhưng tối lại chưa đến.

“Sự tỷ, đệ hôm nay muốn ở lại đây” Hoa Nhược Hư nhỏ giọng nói, không đợi Hoa Ngọc Loan có phản ứng đã nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Sự đệ, thân thể tỷ bây giờ không tiện” Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Ngọc Loan khẽ đỏ lên, nhỏ giọng nói.

“Sự tỷ, tỷ yên tâm, đệ biết” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng, nói nhỏ bên tai nàng, “Ngủ đi, chú ý bản thân, không nên ngủ quá muộn”

Hoa Ngọc Loan khẽ ừ một tiếng, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm xúc ngọt ngào, thực ra nàng cũng hy vọng Hoa Nhược Hư có thể ôm mình ngủ mỗi đêm, như vậy trong lòng nàng cũng sẽ có cảm giác bình yên. Nhưng nàng lại lo lắng hai người không thể khống chế bản thân, dù sao bọn họ mới cưới chưa lâu, cho nên nàng mới hơi sợ Hoa Nhược Hư tìm nàng vào buổi tối.

Hoa Nhược Hư thực ra phát hiện chỉ có ở bên cạnh Hoa Ngọc Loan và Hoa Ngọc Phượng, hắn mới có cảm giác đặc biệt yên lặng, những chuyện không vui trong lòng hắn cũng có thể tạm thời bỏ xuống, Hoa Ngọc Phượng hôm nay không thể bồi hấn, nên hắn cũng chỉ có thể tới đây. Hoa Thiên Tinh vốn cũng là một đối tượng thổ lộ rất tốt, Hoa Nhược Hư cũng rất tin nàng, nhưng gần đây hắn luôn bị Hoa Thiên Tinh trêu chọc, hơn nữa trong lòng hắn luôn có một cảm giác không nên lời đối với nàng, nên hắn có chút không dám gặp nàng.

“Sự đệ, đệ tử tối hôm qua đã truyền lại tin tức, trước mắt còn chưa phát hiện ra quan hệ giữa Diệp Bất Nhị và Giác Viễn thiên sư” Sáng hôm sau, Hoa Nhược Hư đi đến chỗ Hoa Ngọc Phượng, đúng như hắn dự đoán, Hoa Ngọc Phượng có tin tức muốn nói cho hắn.

“Mười năm trước, Diệp Bất Nhị chính thức xuất hiện trong giang hồ, một lần thành danh; mà mười năm sư phụ thu bốn sự đệ bồi dưỡng, thời gian lại trùng hợp như vậy, sư phụ làm cho đệ mang bốn người bọn hắn đối phó Diệp Bất Nhị. Phượng nhi, tỷ có cảm thấy là, mười năm trước sư phụ đã biết được bộ mặt thật của Diệp Bất Nhị, mười năm trước sư phụ đã biết Diệp Bất Nhị sẽ có hành động như hôm nay” Hoa Nhược Hư vừa suy nghĩ, vừa nhẹ nhàng nói.

“Mặc dù chúng ta không phát hiện được quan hệ giữa bọn họ, tuy nhiên chẳng qua cũng không phải hoàn toàn không có, chỉ là tỷ sợ nói ra, đệ có thể không thể tiếp nhận” Hoa Ngọc Phượng thoáng do dự một chút nói.

“Phượng nhi, không cần phải suy nghĩ, có một số việc phải tiếp nhận” Hoa Nhược Hư ngăn người, sau đó khẽ thở dài nói.

“Giác Viễn thiên sư lúc trước là họ Diệp, cùng một họ với Diệp Bất Nhị” Hoa Ngọc Phượng nhỏ giọng nói. Hoa Nhược Hư biến sắc, nhìn Hoa Ngọc Phượng với ánh mắt không thể tin.

“Phượng nhi, tỷ nói...” Hoa Nhược Hư không nói tiếp được, hắn đã mơ hồ hiểu được ý của Hoa Ngọc Phượng, nhưng nếu thực sự là như vậy, hắn đúng là không thể tiếp nhận.

“Trước mắt tỷ cũng chỉ là suy đoán, nhưng nghĩ đến Giác Viễn thiên sư tự vẫn, cùng với câu nói trong lá thư mà đệ nhận được trong bức di thư, tỷ cảm thấy điều này rất có thể” Hoa Ngọc Phượng khẽ gật đầu, “Đệ bây giờ cũng không nên nghĩ nhiều, cho dù chúng ta đoán đúng, thì bên trong rất có thể còn có nhiều ẩn tình”.

“Phượng nhi, đệ đi gặp Diệp Bất Nhị” Mặt Hoa Nhược Hư biến đổi, trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu lên, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, giọng nói cũng trở nên trầm thấp.

“Có muốn tỷ cùng đi không?” Hoa Ngọc Phượng gật đầu, sau đó dịu dàng hỏi.

“Phượng nhi, không cần, đệ một mình đi gặp hắn. Tỷ yên tâm, chỉ cần đệ muốn đi, còn không có ai có thể ngăn cản đệ” Hoa Nhược Hư lắc đầu, hơi trầm ngâm một chút nói, “Phượng nhi, ba cô nương đến từ Động Đình, tỷ cho người chú ý một chút, đề phòng vạn nhất”.

“Tỷ đã bảo người đi điều tra, mặt khác Phương Hiệp và Hoa Phi Hoa hẳn sẽ không có vấn đề gì” Hoa Ngọc Phượng còn nghĩ thấu đáo hơn Hoa Nhược Hư, nàng biết Hoa Nhược Hư vẫn còn chút áy náy với Hoa Phi Hoa, hơn nữa Hoa Phi Hoa lại là đệ đệ của Hoa Phi Mộng, cho nên hẳn có thể không nghĩ đến việc điều tra Hoa Phi Hoa, nên nàng đã thay hắn làm.

Diệp gia.

“Thay ta thông báo một tiếng, ta muốn gặp Diệp Bất Nhị” Hoa Nhược Hư lạnh nhạt nói, hẳn lúc này cũng không còn ra vẻ khách khí.

“Hoa Nhược Hư, Chính Nghĩa liên minh không chào đón người như ngươi, Diệp đại tiên sinh cũng không muốn thấy ngươi” Hai tên đệ tử canh cửa còn chưa nói gì, bên trong cửa đã truyền ra một giọng nói.

“Cát Vân Tường, nơi này không đến lượt ngươi nói chuyện, Diệp Bất Nhị có gặp ta hay không còn không tới phiên ngươi trả lời” Hoa Nhược Hư lạnh lùng nhìn Cát Vân Tường, sau đó nói với hai đệ tử Chính nghĩa liên minh, “Hai vị nếu như không muốn đi thông báo, ta đây sẽ tự mình đi vào” Vừa nói Hoa Nhược Hư vừa ra vẻ cất bước muốn vào.

“Xin Hoa công tử chờ một lát, chúng ta sẽ xin chỉ thị của Minh chủ” Hai tên đệ tử thấy không ổn lập tức đi thông báo, nếu không đến lúc đó xảy ra vấn đề gì, bọn họ không thể gánh nổi trách nhiệm này.

“Hoa Nhược Hư, ta cảnh cáo ngươi, nơi đây là Chính Nghĩa liên minh, không phải là Thiên Tinh Minh của ngươi, không tới lượt ngươi giương oai ở đây” Trong mắt Cát Vân Tường lộ ra vài phần phẫn nộ và ghen ghét, hung hăng nhìn chằm chằm vào Hoa Nhược Hư.

“Ngươi nói rất đúng, nơi này là Chính Nghĩa liên minh không phải là đất của Hoa Nhược Hư ta, tuy nhiên cũng không phải là của Cát Vân Tường ngươi. Vì vậy cũng không tới lượt ngươi ở chỗ này chỉ chỉ chỗ chỗ, nói này nói nọ, ngươi hãy ngoan ngoãn đi làm người hầu của Diệp Bất Nhị đi” Hoa Nhược Hư lười biếng nói, ra vẻ không coi Cát Vân Tường ra gì. Nói thật, Hoa Nhược Hư đúng là đã chán ghét Cát Vân Tường đến cực điểm, đương nhiên nguyên nhân chính là do Hoa Phi Mộng, nhưng cũng có liên quan đến chuyện hắn đã ruồng bỏ Tôn Vân Nhạn.

114. Chương 16: Tái Phó Thần Cung

“Hoa Nhược Hư, người không nên quá đắc ý” Cát Vân Tường nếu không phải vẫn còn biết mình là ai, sợ rằng lúc này đã động thủ.

“Cát Vân Tường, người từng là Chưởng môn một phái, lại càng là cao thủ Thiên bảng, có lẽ còn có điểm làm ta kính trọng, đáng tiếc những việc người làm lại không xứng với thân phận của người. Thê tử bị địch nhân bắt đi, không đi cứu nàng, nhưng lại còn công nhiên ruồng bỏ thê tử, loại người như người không có tư cách nói chuyện với ta” Hoa Nhược Hư lạnh lùng nói, tuy nói hắn không có cảm tình gì mấy với Tôn Văn Nhạn, nhưng nàng gả cho một người như vậy, hắn vẫn cảm thấy nàng không đáng giá chút nào.

“Hoa công tử nếu đã đến, vậy tiến vào đi, lão phu rất hoan nghênh Hoa công tử” Giọng nói của Diệp Bất Nhị truyền ra, người cũng theo tiếng nói mà xuất hiện. Nhưng hắn đúng là đối với Hoa Nhược Hư lại có vẻ khá tốt, không hề bị dao động bởi việc mà Hoa Nhược Hư đã làm mấy hôm trước.

“Phải không? Tiên sinh thật đúng là coi trọng tại hạ” Hoa Nhược Hư cười cười, “Có một số việc muốn một mình nói với tiên sinh, tiên sinh tìm nơi nào đó yên tĩnh, tại hạ không muốn thấy những kẻ mà tại hạ cảm thấy chán ghét” Hoa Nhược Hư vừa nói vừa nhìn Cát Vân Tường.

“Mời Hoa công tử đi theo lão phu” Diệp Bất Nhị dường như không để ý đến lời lẽ không khách khí của Hoa Nhược Hư, mỉm cười xoay người đi vào bên trong.

Hoa Nhược Hư lập tức đi theo, không hề để ý đến ánh mắt giết người phía sau.

“Trong này sẽ không có ai đến, ngay cả Vũ Ảnh cũng không, ta nghĩ Hoa công tử chủ động tới tìm lão phu, sẽ là không có việc không đến, có chuyện gì xin cứ nói thẳng” Diệp Bất Nhị mang Hoa Nhược Hư đi qua mấy cánh cửa, đi mấy vòng tiến vào một trong gian phòng yên tĩnh. Hắn nhìn Hoa Nhược Hư một chút, giọng nói rất bình tĩnh.

“Sư phụ của tại hạ, cũng là Giác Viễn thiền sư, không biết Diệp đại tiên sinh có biết hay không?” Hoa Nhược Hư bình tĩnh quan sát Diệp Bất Nhị, nắm bắt biến hóa của hắn, nhưng rất đáng tiếc hắn không phát hiện được gì hết.

“Đại danh của Giác Viễn thiền sư, cả Võ lâm có ai là không biết?” Diệp Bất Nhị mỉm cười, “Lão phu còn chưa chúc mừng Hoa công tử, có thể trở thành đệ tử của Giác Viễn thiền sư, đây là chuyện là rất nhiều người trong võ lâm mong muốn”.

“Tiên sinh có biết sư phụ tại hạ chết như thế nào không?” Hoa Nhược Hư áp chế cảm xúc trong lòng, lại hỏi.

“Giác Viễn thiền sư tuổi đã cao, lão phu nghĩ thiền sư viên tịch tất cả mọi người đều biết là nguyên nhân gì” Diệp Bất Nhị vẫn rất bình tĩnh.

“Sư phụ tự vẫn bỏ mình” Hoa Nhược Hư nói ra từng chữ một, Diệp Bất Nhị rốt cuộc cũng hơi chấn động, mặc dù khôi phục rất nhanh nhưng vẫn không thể thoát khỏi mắt Hoa Nhược Hư; nhưng trong lòng hắn càng thêm khiếp sợ, chẳng lẽ phán đoán của Hoa Ngọc Phượng là chính xác sao?

“Điều này thật làm người khác sợ hãi” Diệp Bất Nhị khẽ thở dài một hơi, tuy nhiên lập tức lộ ra ánh mắt khó hiểu, “Nhưng mà Hoa công tử nói cho lão phu những điều này, không biết là vì sao?”

“Nếu Diệp đại tiên sinh không rõ, tại hạ nói ra cũng không có ý nghĩa gì” Hoa Nhược Hư cười một tiếng, “Tại hạ trước hết cáo từ, còn có một câu muốn nói cho tiên sinh, bất nghĩa nhất định sẽ chết!”.

Nhìn theo hướng Hoa Nhược Hư rời đi, trong lòng Diệp Bất Nhị thoáng đau xót, nhưng rất nhanh đã đổi thành ánh mắt độc ác.

Hoa Nhược Hư vội vàng trở lại Hoa phủ, sau đó đi tới trước phòng Tây Môn Lâm.

“Lâm tỷ!” Hoa Nhược Hư đẩy cửa ra, nhưng lại phát hiện Tây Môn Lâm đang đứng ở cửa, như nàng đang chuẩn bị ra ngoài.

“Nhược Hư, tỷ đang chuẩn bị đi tìm đệ, đệ mau vào đi” Tây Môn Lâm nhìn thấy Hoa Nhược Hư, mắt sáng lên.

“Lâm tỷ, tỷ tìm đệ có chuyện gì?” Hoa Nhược Hư kinh ngạc nói.

“Tỷ có chuyện muốn thương lượng với đệ một chút. Đệ tử Tình Lâu chúng ta, ta cảm giác được phải để bọn họ vào trong chốn giang hồ ma luyện mới được. Nếu như không trải qua một ít cuộc giao chiến chính thức, chỉ sợ bọn họ không thể thành tài” Tây Môn Lâm gật đầu nói tiếp.

“Lâm tỷ, điều này đệ cũng biết, nhưng đệ có chút lo lắng, bây giờ để cho bọn họ đi, chỉ sợ khó tránh khỏi thương vong” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút nói.

“Thương vong là khó thể tránh khỏi, chúng ta chỉ có thể cố hết sức tránh mà thôi” Tây Môn Lâm khê thờ dài một tiếng nói, “Nhất tướng công thành vạn cốt khô, giang hồ tranh đấu mặc dù không phải chiến tranh, nhưng trên thực tế cũng có nhiều chỗ tương tự, người trong giang hồ, có mấy người có thể sống cuộc sống bình thường cả đời chứ?”

“Đệ biết, Lâm tỷ, chờ khi chúng ta chủ động xuất kích, đệ sẽ an bài cho bọn họ đi” Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ, mặc dù hẳn biết Tây Môn Lâm nói đúng là sự thật nhưng vẫn như cũ không muốn môn hạ đệ tử bị thương vong, dù cho hẳn biết điều này là rất khó.

“Thế cục lúc này còn rất mơ hồ, Chính Nghĩa liên minh biểu hiện cũng không quá mạnh, theo tỷ phỏng đoán hẳn là hẳn cũng không muốn dùng những người này để đạt mục đích của mình. Những người này có lẽ chỉ là một con bài để hấn mê hoặc người mà thôi” Tây Môn Lâm nhíu mày, “Nhược Hư, đệ có nghĩ tới chúng ta phải làm thế nào mới có thể moi ra toàn bộ thế lực sau lưng hẳn không?”

“Lâm tỷ, đệ nghĩ nghĩ không lâu nữa Diệp Bất Nhị cũng sẽ tự động làm thế lực này xuất hiện. Bây giờ có lẽ hẳn còn cảm giác thời cơ chưa hoàn toàn chín mùi” Hoa Nhược Hư nghĩ nghĩ rồi nói, “Đúng rồi, Lâm tỷ, đệ còn có chuyện muốn hỏi tỷ, Diệp Bất Nhị trước kia có phải gọi là Dịch Diệp không?”

“Dịch Diệp?” Tây Môn Lâm lắc đầu:

“Tỷ cũng không rõ lắm, bởi vì trước kia tỷ căn bản không biết hẳn gọi là gì, nhưng mà, nhưng mà...” Tây Môn Lâm dường như đang bắt đầu nghĩ đến cái gì đó.

“Nhưng mà gì?” Hoa Nhược Hư nhin không được hỏi.

“Sư phụ dường như đã dùng qua họ Dịch này, chỉ là tỷ không thể xác định” Tây Môn Lâm do dự một chút nói.

“Dịch, Diệp” Hoa Nhược Hư nhớ kỹ hai chữ này vào lòng, giả thiết Diệp Bất Nhị trước kia gọi là Dịch Diệp, Nam Hải Thần Ni họ Dịch, Giác Viễn thiên sư họ Diệp, vậy chẳng phải là. Hoa Nhược Hư không khỏi rung mình, hẳn không dám nghĩ tiếp nữa.

“Lâm tỷ, Nam Hải Thần Ni trước kia có biết Giác Viễn thiên sư không?” Giọng nói Hoa Nhược Hư có chút khàn khàn.

“Tỷ cũng không biết, nhưng tỷ khẳng định chưa bao giờ gặp Giác Viễn thiên sư” Tây Môn Lâm nhìn Hoa Nhược Hư với ánh mắt nghi hoặc, lắc đầu nói.

Rời khỏi phòng Tây Môn Lâm, trong lòng Hoa Nhược Hư không khỏi suy nghĩ mông lung, hẳn đã bị suy nghĩ lớn mật của mình làm cho cảm thấy không yên. Bởi vì người bên ngoài xem ra thật sự không thể tưởng tượng được, nhưng dựa vào nhiều đầu mối hẳn lại phát hiện nếu như chuyện thật sự là như vậy, thì tất cả các chuyện xảy ra bây giờ đều rất hợp tình hợp lý, kể cả Giác Viễn thiên sư tự vẫn.

“Nhược Hư” Giọng nói ngọt ngào của Hoa Phi Mộng yêu kiều truyền đến, mùi hương theo cơn gió cuốn đến, Hoa Phi Mộng đi tới trước mặt Hoa Nhược Hư, kéo Hoa Nhược Hư về phía phòng mình.

“Mộng Nhi, sao thế? Có chuyện gì sao?” Hoa Nhược Hư kỳ quái hỏi.

“Thánh nữ lại tìm muội” Hoa Phi Mộng có chút mất tự nhiên, áy náy nói, “Nàng ấy muốn muội tới nay trở về Thần cung, nhưng không nói vì nguyên nhân gì”.

“Ồ? Nàng ta muốn lên mang muối đi, hay là nói cho ta biết rồi mới đi?” Hoa Nhựt Hư cau mày, Thần cung đã rất lâu không tới làm phiền hắn, cũng không yêu cầu hắn làm gì, dường như có chút không bình thường.

“Thánh nữ cũng không nói rõ, nhưng theo muối thấy dường như muốn muối lên trở về” Hoa Phi Mộng nhỏ giọng nói, sau đó nhìn Hoa Nhựt Hư với ánh mắt ai oán, “Nhựt Hư, muối, muối không muốn trở về”.

“Muối ở đây, không phải lo đến Thánh nữ kia” Hoa Nhựt Hư nhẹ nhàng ôm lấy nàng, dịu dàng nói, “Muối yên tâm, ở đây rất an toàn”.

“Nhưng, nhưng muối cũng không muốn phản bội Cung chủ. Nhựt Hư, huynh nói muối nên làm gì bây giờ?” Hoa Phi Mộng rất buồn rầu, trong mắt mờ hồ có nước mắt.

“Mộng Nhi, huynh ra ngoài một chuyến, muối trước hết không được ra khỏi phòng, chờ huynh trở lại” Hoa Nhựt Hư trầm ngâm một chút, dịu dàng nói. Hoa Phi Mộng có chút khó hiểu nhìn vào mắt Hoa Nhựt Hư, phát hiện vẻ tự tin và kiên định trong đó, không khỏi gật đầu.

Hoa Nhựt Hư quyết định sẽ đến Thần cung một chuyến, đương nhiên hắn cũng không có lập tức đi ngay. Hắn trước hết đi đến phòng Hoa Ngọc Phượng, nói lại cho nàng biết lúc hắn gặp Diệp Bất Nhị, cuối cùng còn nói ra những tình huống mà Tây Môn Lâm biết, kể cả nghi ngờ của hắn.

“Sư đệ, có lẽ chuyện quả thật như đệ suy nghĩ, nhưng đệ không nên lo lắng, tỷ đi tìm bản ghi chép trước kia, xem có thể tìm được một ít đầu mối hay không” Hoa Nhựt Hư trầm ngâm một lát, nhỏ giọng nói. Hoa Nhựt Hư gật đầu, trong lòng không khỏi trầm xuống.

“Phượng nhi, đệ đi đến Thần cung” Hoa Nhựt Hư nói cho Hoa Ngọc Phượng biết hành tung của mình, bây giờ hắn trước khi rời đi thường xuyên như vậy, giống như nói với thê tử vậy.

“Hoa công tử không mời mà đến, không biết có gì cần chỉ giáo?” Vẫn là cung điện ngầm dưới đất, Hoa Nhựt Hư lại thấy Cung Nhã Thiên, mà Cung Nhã Thiên lại có chút kinh ngạc khi thấy Hoa Nhựt Hư.

“Ta muốn mang Du Du và Thanh tỷ đi, còn có Mộng nhi cũng muốn ở lại Hoa phủ của ta. Sau này các nàng là người của Hoa gia, cung chủ muốn điều kiện gì cứ nói” Hoa Nhựt Hư đi thẳng vào vấn đề.

“Hoa công tử chỉ sợ có chút ý thế ép người, Du Du tỷ và Nguyệt tỷ tạm thời cũng không ở đây. Về phần Mộng tỷ, chúng ta cũng có chuyện muốn tỷ ấy làm” Cung Nhã Thiên có vẻ rất kinh ngạc.

“Cung Nhã Thiên, ta sở dĩ có thể nhiều lần nhện các nàng, chính bởi vì lo lắng Du Du, Mộng nhi và Thanh tỷ vốn là người của Tông chủ, ta không muốn làm khó các nàng ấy. Nhưng ta cảnh cáo nàng, nếu như đến lúc ta không nhện được nữa, ta có thể làm cho Thần cung biến mất trong chốn vô lâm, cho dù các nàng Du Du có trung thành với Thần Cung hơn nữa, nhưng ta tin rằng đến lúc đó, các nàng ấy vẫn ở bên ta” Hoa Nhựt Hư lạnh lùng hừ một tiếng, “Nếu như nàng không tin, ta có thể thử cho nàng xem”.

“Hoa công tử đang uy hiếp bốn Cung chủ sao?”

Nụ cười trên mặt Cung Nhã Thiên trở nên cứng nhắc, giọng nói cũng trở nên miễn cưỡng.

“Nàng muốn nghĩ như vậy cũng có thể, tóm lại ta hôm nay tới đây là muốn người” Giọng nói Hoa Nhựt Hư không mềm, không rắn nói.

Mặt Cung Nhã Thiên hơi đổi, dường như đã muốn phát tác nhưng lập tức lại nhện lại, vẻ mặt trở nên hòa hoãn, giọng nói cũng tốt hơn.

“Hoa công tử, ta thấy công tử đã hiểu lầm. Nguyệt tỷ quả thật không có ở đây, về phần tỷ ấy ở đâu, tin rằng Hoa công tử rất quen thuộc nơi đó, Hoa công tử từng để Nguyệt tỷ ẩn náu ở đây một thời gian” Cung Nhã Thiên cười gượng nói.

“Nàng nói Thanh tỷ đi Tiên cung?” Hoa Nhựt Hư kinh hãi, “Thân phận của tỷ ấy sớm đã bại lộ, nàng còn để tỷ ấy đi, không phải đưa tỷ ấy vào miệng hổ sao?” Hoa Nhựt Hư có chút tức giận.

“Hoa công tử xem ra còn chưa hiểu nhiều về Nguyệt tỷ, Nguyệt tỷ tinh thông dịch dung thuật, nếu như Nguyệt tỷ không chủ động lộ mặt, rất ít người có thể phát hiện ra tỷ ấy. Vì vậy Hoa công tử không cần lo lắng” Cung Nhã Thiên cười cười, “Về phần Mộng tỷ, Hoa công tử nếu như thật sự không muốn tỷ ấy trở

về, cũng không phải không thể. Nhưng bốn cung chủ hy vọng Hoa công tử có thể giúp bốn cung làm một chuyện”.

“Vậy còn Du Du? Du Du đang ở đâu?” Sự tức giận trong lòng Hoa Nhược Hư cũng giảm đi đôi chút.

“Du Du tỷ đang bế quan, còn cần ba đến bảy ngày tỷ ấy mới đi ra. Đến lúc đó ta có thể để tỷ ấy đến Hoa phủ gặp Hoa công tử, không biết Hoa công tử đã hài lòng chưa?” Cung Nhã Thiển vốn vẫn thích ăn mềm mà không ăn cứng, bây giờ đối với yêu cầu của Hoa Nhược Hư lại đáp ứng ngay, mặc dù còn thêm chút điều kiện.

“Được, ta tạm thời tin nàng một lần” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút, trầm giọng nói, “Nói đi, muốn ta làm gì?”

“Tiên cung có một phân đàn ở Kim Lăng, ta hy vọng phân đàn này sẽ hoàn toàn biến mất khỏi Kim Lăng trong vòng bảy ngày” Mắt Cung Nhã Thiển sáng rực lên, tràn ngập hận ý.

“Địa điểm, còn có tất cả tình huống của phân đàn này mà đều phải cho ta biết” Hoa Nhược Hư không hề do dự, lập tức đáp ứng.

“Công tử về nói cho Mộng tỷ, canh ba đêm nay bảo tỷ ấy đến lấy thứ mà công tử muốn” Cung Nhã Thiển lạnh nhạt nói, thấy Hoa Nhược Hư có vẻ do dự liền nói thêm, “Yên tâm, Cung Nhã Thiển ta còn không phải kẻ nói lời mà không giữ lời, Mộng tỷ lấy thứ mà công tử cần, liền trở về bên cạnh công tử”.

“Sư tỷ, sao chúng ta phải nhẫn nhịn đối với Hoa Nhược Hư như vậy?” Sau khi Hoa Nhược Hư rời đi, Cung Nhã Thiển không nhịn được mà hỏi một nữ tử che mặt.

“Từ những biểu hiện gần đây của Hoa Nhược Hư thì thấy hắn làm việc đã rất cứng rắn, chúng ta không thể cứng đối cứng với hắn, mà điều này cũng không cần thiết vì hắn cũng không là địch nhân của chúng ta, chúng ta không nên lưỡng bại câu thương với hắn” Nữ tử che mặt nhẹ nhàng nói, “Hơn nữa thực lực của Thiên Tinh Minh bây giờ không thể xem thường, mà võ công của Hoa Nhược Hư sâu không lường được, cùng với chộc giận hắn còn không bằng mặc cả với hắn, nếu như hắn có thể giúp chúng ta báo thù thì cho dù để Mộng tỷ ở bên cạnh hắn cũng có sao đâu?”

Quyển 8

115. Quyển 8 – Chương 1: Đa Sự Chi Thủy

Hoa phủ, Hoa Phi Mộng có chút bất an đi đi lại lại trong phòng, thì thoảng nhìn ra ngoài cửa.

Hoa Nhược Hư rốt cuộc cũng xuất hiện trước cửa, Hoa Phi Mộng lao ngay ra.

“Nhược Hư, huynh đã về” Hoa Phi Mộng vội vàng nhào vào người Hoa Nhược Hư, “Nhược Hư, muội nghe Ngọc Phượng nói huynh đi đến cung, huynh có phải là đi gặp Cung chủ?”

“Mộng nhi, sau này nàng có thể an tâm ở đây được rồi” Hoa Nhược Hư khẽ dùng sức ôm chặt nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của nàng. Hoa Phi Mộng nghe thấy thế rất vui vẻ, nhiệt liệt hưởng ứng hắn, chẳng qua một lúc sau lại thở hổn hển đẩy Hoa Nhược Hư ra.

“Nhược Hư, huynh và cung chủ nói gì với nhau? Còn có huynh có phải đáp ứng cung chủ gì đúng không?” Hoa Phi Mộng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết Cung Nhã Thiển sẽ không dễ dàng để nàng rời đi như vậy.

“Không có gì, huynh chỉ đáp ứng giúp nàng ta làm một chuyện rất đơn giản. Đúng rồi, canh ba đêm nay muội đi gặp nàng ta, nàng ta có một vài thứ đưa cho muội, muội mang về là được” Hoa Nhược Hư hơi trầm ngâm một chút nói, “Không bằng như vậy, tối nay chúng ta cùng đi”.

“Còn muốn đi gặp Cung chủ?” Hoa Phi Mộng hơi biến sắc, giọng nói rất nhỏ, dường như có chút không tình nguyện, nghĩ nghĩ một chút rồi nói thêm, “Muội đi một mình là được, yên tâm, không có việc gì đâu”.

Bầu trời dần dần tối đen, Hoa Ngọc Phượng lặng lẽ ngồi ở bên cửa sổ, ánh hoàng hôn chiếu lên khuôn mặt kiêu diễm của nàng, mơ hồ có thể thấy được mặt nàng đang đỏ lên, nàng thì thoảng nhìn ra cửa, có vẻ đang rất khẩn trương.

“Phượng nhi” Giọng nói dịu dàng quen thuộc truyền tới, lập tức có một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm nàng từ phía sau, mùi quen thuộc trên người hắt vào mũi nàng.

“Đệ, đệ đã về” Hoa Ngọc Phượng nhỏ giọng nói, cả người không thể tự chủ khẽ run lên một chút, len lén nhìn Hoa Nhược Hư một cái rồi lại vội vàng cúi đầu xuống.

“Phượng nhi, đệ, đệ đêm nay không thể cùng tỷ” Hoa Nhược Hư do dự một lát rồi cuộc vẫn nói ra, sau đó có chút khẩn trương nhìn Hoa Ngọc Phượng.

“Được, được mà” Khuôn mặt xinh xắn của Hoa Ngọc Phượng lại đỏ lên, nhỏ giọng nói, thân thể mới có chút cứng nhắc đã thoải mái hơn, chẳng qua trong lòng lại có chút cảm giác mất mát.

“Cung Nhã Thiên đồng ý Mộng nhi sau này không cần trở lại Thần Cung nữa, nhưng còn muốn Mộng nhi đêm nay đi gặp nàng ta một lần. Mộng nhi dường như rất khẩn trương, đệ lo lắng có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên lát nữa đệ muốn đi theo” Hoa Nhược Hư nói thêm, giải thích cho mình.

“Tỷ biết, đệ đi cùng muội ấy đi, đúng rồi, đệ đáp ứng điều kiện gì của Cung Nhã Thiên?” Hoa Nhược Hư vẫn luôn là người nhạy bén, mặc dù trong lòng có chút không dễ chịu, nhưng vẫn dùng lời nói dịu dàng hỏi Hoa Nhược Hư.

“Muốn chúng ta giúp nàng ta đối phó Tiên Cung, tạm thời còn không rõ ràng lắm, chờ tối nay sau khi Mộng nhi trở về, đệ sẽ bàn bạc kế sách với tỷ” Hoa Nhược Hư nghĩ nghĩ nói, thấy Hoa Ngọc Phượng hình như không tức giận nên trong lòng cũng yên tâm không ít.

Canh ba, một bóng đen nhanh chóng bay ra khỏi Hoa phủ, Hoa Phi Mộng thay y phục dạ hành, nhanh chóng bay ra ngoài thành.

“Mộng tỷ” Một bạch y thiếu nữ che mặt xuất hiện ở phía trước, Hoa Phi Mộng đột nhiên dừng lại, nơi này đã là ngoài thành, trên một vùng đất hoang vu trống trải, có một vài ngọn đồi nhỏ không có một gốc cây rừng; bên cạnh một ngọn đồi nhỏ có hai thân ảnh tuyệt đẹp đang đứng sừng sững trong gió đêm lạnh lẽo.

“Tham kiến Thánh nữ” Hoa Phi Mộng khom người hành lễ.

“Mộng tỷ, chúc mừng tỷ tìm được một lang quân như ý” Thánh nữ khẽ thở dài một tiếng, “Sau này tỷ muội chúng ta chỉ sợ rất khó gặp nhau”.

“Thánh nữ, thuộc hạ” Hoa Phi Mộng lúng túng không biết nói gì cho phải.

“Mộng tỷ, không cần nói, thực ra muội cũng rất rõ ràng, đối với một nữ nhân mà nói, tìm được nam nhân mà mình yêu chính là điều quan trọng nhất, chúng ta không trách tỷ” Thánh nữ lắc đầu, vừa nói vừa từ từ đi tới vài bước, “Chỉ là còn hy vọng Mộng tỷ không trách chúng ta lấy tỷ làm điều kiện, tình huống trong cung muội nghĩ Mộng tỷ rất rõ ràng, chúng ta thật sự là bất đắc dĩ, chỉ mong Mộng tỷ có thể thứ lỗi”.

“Thuộc hạ không hề trách Cung chủ và Thánh nữ, còn phải đa tạ Cung chủ thành toàn mới đúng” Hoa Phi Mộng nhỏ giọng nói.

“Mộng tỷ, đây là thứ cần đưa cho Hoa công tử, tỷ mang về cho hắn đi” Thánh nữ móc một phong thư còn dán kín trong lòng ra đưa cho Hoa Phi Mộng, “Mộng tỷ, bảo trọng” Ánh mắt của nàng toát ra vài phần không nỡ.

“Thánh nữ, Thánh nữ cũng phải bảo trọng” Hoa Phi Mộng nhận lấy bức thư, nhỏ giọng nói, trong mắt mơ hồ trở nên ướt át, người không phải cây cối mà có thể vô tình, tình tỷ muội nhiều năm tự nhiên không phải nói bỏ là bỏ.

Hoa Phi Mộng ngăn người nhìn theo bóng dáng Thánh nữ đã đi xa, đã biết nhau mười năm nhưng Hoa Phi Mộng chưa bao giờ thấy bộ mặt thật sự của nàng, cũng không biết nàng tên là gì, chỉ biết gọi nàng là Thánh nữ. Phong tư siêu phàm thoát tục của nàng làm Hoa Phi Mộng hâm mộ, vẻ thần bí của nàng cũng làm cho nàng cảm thấy tò mò. Rồi cuộc cũng có thể an tâm ở bên tình lang, Hoa Phi Mộng thâm thở phào một hơi, cuối cùng cũng không còn cảm thấy bất an trong lòng nữa, chỉ là trong lòng có vài phần phiền muộn mà thôi.

“Ai? Đi ra?” Hoa Phi Mộng đột nhiên biến sắc, nhỏ giọng kêu lên.

“Nhiều năm không gặp, Tiểu Mộng quả nhiên là võ công tiến nhanh” Một giọng nói tràn ngập sức hấp dẫn truyền tới, Hoa Phi Mộng nhất thời biến sắc.

“Cát Vân Tường, ta đã nói với ngươi, không được gọi ta như vậy, bởi vì ngươi không có tư cách đó” Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Phi Mộng trở nên băng giá, lạnh lùng nhìn kẻ mà lúc trước nàng chung tình, nhưng bây giờ lại rất chán ghét. Mặc dù hần lúc này vẫn anh tuấn tiêu sái và phong độ như xưa.

“Mặc dù ta lúc đó không cưới nàng, nhưng tốt xấu gì chúng ta cũng coi như đã có một cuộc tình, không nên tuyệt tình như vậy chứ?” Cát Vân Tường cười cười, nhìn Hoa Phi Mộng với ánh mắt khác thường.

“Cát Vân Tường, ngươi không nên tự nhận, ai có tình cũ với ngươi chứ?” Hoa Phi Mộng khinh bỉ nhìn Cát Vân Tường, nàng cất bước muốn rời đi.

“Hoa Phi Mộng, đứng lại, ngươi sẽ không sợ ta đem chuyện ngươi lên lên lút lút gặp người nói cho Hoa Nhược Hư biết sao?” Cát Vân Tường thẹn quá hóa giận, “Nàng nửa đêm canh ba lên ra ngoài, sợ rằng nếu như Hoa Nhược Hư biết, mục đích làm gian tế của nàng sẽ bị Hoa Nhược Hư hiểu rõ”.

Hoa Phi Mộng tiếp tục đi về phía trước, mặc kệ hần, trong tất cả những người nàng gặp qua, chưa thấy ai đáng ghét như người này.

“Tiểu Mộng nhi, ta đã bỏ Tôn Vân Nhạn, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ không giống trước kia, lần này ta khẳng định sẽ lấy nàng” Cát Vân Tường không thấy Hoa Phi Mộng nói gì lại nghĩ rằng Hoa Phi Mộng sợ hãi, đắc ý kêu to gọi nhỏ sau lưng nàng.

“Cát Vân Tường, ta đã là người của Hoa Nhược Hư, huống chi ta nói cho ngươi, cho dù Hoa Phi Mộng ta không gả được cho ai, cũng sẽ không gả cho một người như ngươi” Hoa Phi Mộng đột nhiên có cảm giác dở khóc dở cười, thế giới này sao lại có người như thế này? Mặc dù nàng từng thích Cát Vân Tường, nhưng đều là chuyện trước kia, bây giờ trong lòng nàng chỉ có Hoa Nhược Hư. Nữ nhân khi yêu một mình sẽ hết lòng vì người đó, nhưng khi nàng không thích người nữa, người cho dù dùng mọi biện pháp cũng không có khả năng làm nàng quay đầu lại. Hoa Phi Mộng bây giờ chính là tình huống này, nàng đã không còn thích Cát Vân Tường, thì dù hần có dùng biện pháp gì cũng vô dụng.

“Mộng nhi...” Âm thanh quen thuộc mà nàng muốn nghe nhất từ phía sau truyền tới, Hoa Phi Mộng đột nhiên chạy về phía người đó.

“Cát Vân Tường, ngươi đúng là không còn thuốc chữa” Hoa Nhược Hư lạnh lùng nhìn Cát Vân Tường, ôm Hoa Phi Mộng nhanh chóng rời đi.

Nhìn hai người rời đi, trong mắt Cát Vân Tường lộ ra vẻ ghen ghét điên cuồng.

“Nữ nhân mà mình yêu mến lại ở trong lòng người khác, ta nghĩ Cát chương môn nhất định rất đau khổ?” Một giọng nói yêu kiều truyền tới.

Cát Vân Tường đột nhiên xoay người thì thấy phía sau một ngọn đồi cách đó không xa xuất hiện một thiếu nữ áo vàng xinh đẹp.

“Nếu như ta có biện pháp làm nàng trở lại bên cạnh Cát chương môn, không biết Cát chương môn có muốn hay không?” Thiếu nữ lại nói tiếp.

“Nàng là ai?” Cát Vân Tường có chút tức giận, vết sẹo chôn sâu tận đáy lòng bị bởi lên, hần đương nhiên cảm thấy không thoải mái.

“Ta là ai không quan trọng, nhưng quan trọng là Cát chương môn có muốn trở thành Võ lâm chí tôn hay không?” Thiếu nữ mỉm cười nói, “Nếu như Cát chương môn đã là Võ lâm chí tôn vậy cần gì phải lo lắng nữ nhân mà Cát chương môn thích không quay về chứ?”

“Võ lâm chí tôn ai cũng muốn làm, nhưng không nghĩ tới đến bây giờ một tiểu nha đầu đưa ráo máu đầu cũng có khẩu khí lớn như vậy” Cát Vân Tường hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là xem thường thiếu nữ này.

“Đối với Võ lâm chí tôn kia, bổn cung không có hứng thú, chỉ là ta nếu như muốn một người lên làm Võ lâm chí tôn, vậy nhất định có thể làm được” Thiếu nữ không thèm để ý đến lời nói châm chọc của Cát Vân Tường, “Vô Song quận chúa ta còn chưa có chuyện gì không làm được”

“Người, cô nương là Vô Song quận chúa?” Cát Vân Tường chấn động có chút không thể tin nhìn thiếu nữ.

“Ngày mai giờ Dậu ba khắc, đi tới Phiêu Hương tửu lâu, Vô Song quận chúa ta đang ở đó, người đến hỏi là biết” Thiếu nữ không nói gì, khẽ xoay người, đồng thời bên tai Cát Vân Tường truyền đến lời nói của nàng.

Phiêu Hương tửu lâu.

“Quận chúa, tên Cát Vân Tường này hữu dụng sao?” Mai nhi nhỏ giọng hỏi.

“Cát Vân Tường tốt xấu gì cũng là Chương môn một phái, võ công và danh tiếng cũng khá cao, tự nhiên hữu dụng” Vô Song quận chúa nói, “Càng quan trọng hơn là, hắn mưu cầu danh lợi, đuổi theo quyền thế, lòng dạ hẹp hòi, người như thế này là dễ lợi dụng nhất”.

“Vậy chẳng lẽ Quận chúa lại chọn hắn?” Mai nhi lo lắng nói, nói như muốn khóc.

“Ngốc, ta sao có thể thế chứ?” Vô Song quận chúa gõ gõ đầu Mai nhi, có chút vừa bực mình vừa buồn cười, một lát sau nàng khẽ thở dài một hơi, nói, “Ta thay đổi chủ ý, thực ra ta không nhất định phải tìm một trợ thủ, với thân phận của ta vẫn sẽ có rất nhiều người bán mạng cho chúng ta”.

“Vậy là tốt quá rồi, Quận chúa làm người ta suýt chết” Mai nhi vuốt vuốt ngực, ra vẻ thở phào nhẹ nhõm.

“Nha đầu đáng chết này, không phải là sợ không tìm được cô gia mà muội thích sao? Cùng lắm ta không cần muội cùng ta là được” Vô Song quận chúa tức giận trừng mắt nhìn Mai nhi một cái.

“Quận chúa, muội không nói như vậy à nghe, muội chỉ cảm thấy Quận chúa nhất định phải tìm một người tốt nhất, người tốt nhất làm cô gia của Mai nhi” Mai nhi có chút ngượng ngùng.

“Được rồi, không đùa nữa, chúng ta còn phải tìm một người nữa, một mình Cát Vân Tường không thể làm được chuyện gì” Vô Song quận chúa khẽ trầm ngâm nói.

“Quận chúa, vì sao Quận chúa luôn muốn muội thay Quận chúa. Theo muội thấy, nếu Quận chúa xuất hiện, bảo đảm đám nam nhân này vừa thấy Quận chúa sẽ lập tức nguyện làm tất cả mọi thứ vì Quận chúa” Mai nhi bĩu môi, có chút khó hiểu.

“Muội cũng không phải không biết, năm đó phụ thân và Hoàng Thượng thiếu chút nữa đã đánh nhau, tỷ cũng không muốn lại xuất hiện tình huống này” Vô Song quận chúa tức giận nhìn Mai nhi, “Dù sao muội theo tỷ nhiều năm như vậy, mọi cử chỉ, hành động của tỷ, muội đều rất quen thuộc, cho muội đóng giả cũng không có vấn đề gì”.

“Còn gạt người ta, đừng cho là muội không biết. Quận chúa khẳng định là thầm nghĩ để Mai nhi đi gặp cô gia, sau đó làm cho cô gia gặp Quận chúa, như vậy khẳng định sẽ nguyện ý đi theo Quận chúa, hì hì” Mai nhi vừa nói vừa cười.

“Nếu còn nói lung tung nữa, ta sẽ đem muội làm tiểu lão bà của người ta” Vô Song quận chúa hung hăng nhìn Mai nhi.

“Tặng cho cô gia? Tốt quá, muội vẫn đang muốn xem xem cô gia như thế này” Mai nhi vẫn cười hì hì, hai người từ nhỏ đến lớn đã trêu chọc nhau quen, tuy là chủ tớ nhưng lại không khác gì tỷ muội.

Hoa Phi Mộng và Hoa Nhược Hư đang triển miên bên nhau. Rốt cuộc đã có thể không hề ngại ở bên cạnh Hoa Nhược Hư, trong lòng Hoa Phi Mộng cảm thấy vô cùng vui sướng khó có thể nói thành lời, vì vậy rất nhiệt tình với Hoa Nhược Hư.

Sáng sớm hôm sau, Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng dời khỏi ngọc thể động lòng người đang dán sát vào hắn, mặc quần áo rời giường, nhanh chóng đi tới phòng Hoa Ngọc Phượng.

“Phượng nhi, đây là địa thế của phân đàn Tiên Cung ở Kim Lăng, cùng với tình huống các nhân viên bên trong phân đàn, theo như trên này, thực lực của bọn chúng bề ngoài cũng không quá mạnh, với thực lực của Thân Cung hoàn toàn có thể đối phó bọn chúng, cho nên đệ vẫn cảm thấy có chút kỳ quái” Hoa Nhược Hư nói.

“Có lẽ các nàng còn có mục đích khác cũng không biết chừng, nhưng mặc kệ như thế nào, chúng ta trước hết chờ vài ngày, chờ tỷ có tin tức chính xác, chúng ta sẽ bắt đầu an bài động thủ” Hoa Ngọc Phượng nghĩ nghĩ nói.

“Cung Nhã Thiên vẫn hy vọng chúng ta có thể công khai liên thủ với nàng, có lẽ mục đích của nàng vẫn như cũ” Hoa Nhược Hư thoáng trầm ngâm nói, “Nếu quả thật là như vậy, có lẽ chúng ta cũng có thể vừa vặn cho đệ tử Tình Lâu một cơ hội rèn luyện.

Tiếng gõ cửa vang lên đột ngột.

“Minh chủ, đệ tử bốn phái xảy ra chuyện” Triệu Trường Không nhìn Hoa Nhược Hư, lo lắng nói.

116. Chương 2: Trúng Độc Phong Ba

Hai người Hoa Nhược Hư, Hoa Ngọc Phượng vội vàng đi đến chỗ ở của đệ tử tứ phái, mấy người Chu Trường Phong cũng đã ở đây.

“Hoa sư huynh” Thấy Hoa Nhược Hư xuất hiện, mấy người liền đi tới đón

Đệ tử tứ phái mấy ngày nay vẫn rất tốt, nơi này ăn ở cũng không tệ lắm, cũng không có phát hiện có điều gì không đúng, sáng nay sau khi dùng cơm sáng xong, đột nhiên gần như tất cả các đệ tử đều từ từ hôn mê bất tỉnh, mà hơi thở cũng càng lúc càng yếu ớt.

“Phượng nhi, tỷ ở lại đây, đệ đi tìm Tiểu Tuyết, đệ nghĩ bọn họ đã trúng độc” Hoa Nhược Hư xem tình huống của mấy đệ tử rồi nói với Hoa Ngọc Phượng.

“Thiếu gia, đi đâu vậy” Hàm Tuyết có vẻ bất mãn chu môi lên trong lòng Hoa Nhược Hư, Hoa Nhược Hư vừa mới vội vàng chạy ào vào phòng Hàm Tuyết, ôm nàng đang mơ mơ màng màng đi ra, không nói gì đã mặc quần áo cho nàng, rồi ôm nàng đi ra ngoài.

“Đến rồi” Hoa Nhược Hư như cơn gió đi về phía trước, “Tiểu Tuyết, muội nhanh xem bọn họ, có phải là trúng độc?”

“Trúng độc chứ có gì đâu, không phải còn chưa chết sao?” Hàm Tuyết rất bất mãn nói thầm, “Dù sao chết rồi người ta cũng không cứu sống được, mà không chết thì việc gì phải khẩn trương như vậy”.

“Tiểu Tuyết, muội xem bọn họ thế nào đi” Nghe thấy nàng nói, Hoa Nhược Hư đỡ khốc đỡ cười, nha đầu này càng lúc càng không nói lý.

“Xem thì xem, thiếu gia, lát nữa thiếu gia cảm tạ muội như thế nào” Hàm Tuyết một bên đi đến quan sát một tiểu hòa thượng Thiếu Lâm đang hôn mê bất tỉnh, một bên bắt đầu cò kè mặc cả với Hoa Nhược Hư. Chờ sau khi nàng nhìn qua mỗi người một lần, Hoa Nhược Hư đã nhớ không rõ mình rốt cuộc đã đáp ứng nàng bao nhiêu điều kiện.

“Triệu đại ca, phiền đại ca đi mua những dược liệu trong bài thuốc giải độc này” Hàm Tuyết viết một đơn thuốc giải độc đưa cho Triệu Trường Không, vỗ vỗ tay, “Thiếu gia, cùng muội đi ra ngoài chơi” Hoa Nhược Hư vừa rồi dường như đã đáp ứng đi với nàng ra ngoài chơi.

Triệu Trường Không vội vàng chạy ra ngoài, hắn lúc này đúng là nghe Hàm Tuyết bảo sao làm vậy, không phải bởi vì Hàm Tuyết được Hoa Nhược Hư sủng ái, mà là rất bội phục nàng. Hàm Tuyết lợi dụng y thuật tuyệt thế vô song của mình làm cho hắn trong nháy mắt tiến vào cảnh giới cao thủ nhất lưu, có thể nói là đại ân nhân của hắn.

“Tiểu Tuyết, ta bây giờ không thể đi, chờ lúc rảnh rồi ta sẽ đi dạo cùng muội” Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ nói, bây giờ đệ tử các phái đang trúng độc hôn mê ở đây, hắn không những là Chương môn phái Thiếu Lâm, mà chương môn ba phái còn lại cũng lấy hắn là trung tâm nên hắn không thể rời đi.

“Hoa sư huynh, huynh nói bọn họ là như thế nào mà trúng độc? Tại sao lại chỉ có bọn họ trúng độc?” Trịnh Vân Phàm đi tới, nhỏ giọng hỏi.

“Tiểu Tuyết, muội biết bọn họ trúng độc như thế nào không?” Hoa Nhược Hư hoàn toàn không biết gì về độc dược, nghĩ nghĩ rồi hỏi Hàm Tuyết.

“Muội cũng không biết mà” Hàm Tuyết rất mất hứng nói, “Không cùng người ta đi chơi, người ta không nói cho thiếu gia” Thực tế không phải nàng không biết, mà là biết nhưng không nói cho Hoa Nhược Hư.

“Tiểu Tuyết, muội không nên làm loạn” Hoa Nhược Hư không khỏi cười khổ, tiểu nha đầu này bây giờ thật sự dễ giận.

“Thiếu gia theo muội đi chơi vào tối nay, muội sẽ nói cho thiếu gia” Hàm Tuyết vẫn rất kiên trì.

“Được, được, được, ta đáp ứng muội, vậy Tiểu Tuyết nhanh nói đi” Hoa Nhược Hư không có cách nào khác đành phải lửa nằng.

“Hi hi, chờ Triệu đại ca mua được liệu về, muội sẽ nói cho thiếu gia” Hàm Tuyết cười khanh khách, Hoa Nhược Hư phát hiện lại bị tiểu nha đầu này lừa, trong lòng nàng đã sớm tính toán, bây giờ chính là lúc tranh thủ được càng nhiều chỗ tốt.

Triệu Trường Không làm việc rất nhanh, không tới một khắc sau đã mua được liệu mà Hàm Tuyết muốn, trở lại Hoa phủ, Hàm Tuyết kéo Hoa Nhược Hư ra, muốn hắt cùng nàng nấu dược.

“Thiếu gia, muội nói cho thiếu gia, thực ra có người không trúng độc, nhưng bọn họ cũng giả vờ hôn mê, muội thấy bọn họ khẳng định có vấn đề” Hàm Tuyết dựa vào lòng Hoa Nhược Hư, ghé đầu vào tai hắn nhỏ giọng nói, “Tuy nhiên thiếu gia không cần lo lắng, chờ muội nấu thuốc xong, muội sẽ để cho bọn họ tự mình chuốc họa, hi hi”.

Hoa Nhược Hư chấn động, đột nhiên hắn hiểu ra tại sao Diệp Bất Nhị lại dễ dàng để hắn mang đệ tử tứ đại môn phái đi như vậy.

Thực ra đối với Diệp Bất Nhị mà nói, những đệ tử này cũng không có tác dụng gì lớn đối với bọn họ, nếu như đám hắc y sát thủ lần trước là thủ hạ của Diệp Bất Nhị, vậy Hoa Nhược Hư hiểu trước mặt những kẻ đó, đệ tử tứ đại môn phái căn bản không chịu nổi một kích. Vì vậy, trên thực tế, không riêng gì đệ tử của tứ đại môn phái mà ngay cả thất đại môn phái và tứ đại thế gia, đối với Diệp Bất Nhị mà nói cũng chỉ là một lá bài, thực lực thực sự của hắn không phải những người này. Nếu như đệ tử tứ đại môn phái bị Hoa Nhược Hư dẫn đi, sau đó lại xảy ra chuyện không may ở chỗ Hoa Nhược Hư, vậy đối với Diệp Bất Nhị mà nói mới có lợi mà không có chỗ hại.

“Tiểu Tuyết, chất độc này có thể làm chết người không?” Hoa Nhược Hư nghĩ nghĩ rồi hỏi.

“Có, nhưng không có mười ngày, tám ngày thì không thể chết được” Hàm Tuyết thuận miệng đáp.

Hoa Nhược Hư không khỏi cảm thấy nghi hoặc, nếu như quả thật là do Diệp Bất Nhị đã ra tay, hắn hẳn là muốn những người này chết, tại sao không dứt khoát dùng độc dược có độc tính mạnh hơn một ít chứ? Chẳng lẽ hắn cũng không muốn thấy những người này chết, mà là có âm mưu gì khác sao?

“Thiếu gia, nghĩ gì vậy? Tối nay theo muội ra ngoài chơi được không?” Hàm Tuyết một bên chú ý lửa, một bên làm nũng trên người Hoa Nhược Hư.

“Tiểu Tuyết, mấy ngày nay ta rất bận, chờ ta rảnh rồi, mỗi ngày ta sẽ đều chơi với muội, muội có chịu không?” Hoa Nhược Hư thu hồi tâm thần, bây giờ suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, đợi lát nữa hỏi mấy người giả vờ trúng độc là có thể hỏi ra một ít đầu mối.

“Đúng rồi, Tiểu Tuyết, lát nữa muội nhất định phải không cho mấy người không trúng độc có cơ hội tự sát, muội có biện pháp nào làm được không?” Hoa Nhược Hư nhớ tới người áo đen từng theo dõi hắn, không khỏi hỏi thêm.

“Yên tâm, Tiểu Tuyết là thần y không gì không thể mà” Hàm Tuyết có chút tức giận, bởi vì Hoa Nhược Hư vẫn không muốn cùng nàng ra ngoài chơi, tiểu nha đầu này có lẽ là ở nhà buồn chán, hơn nữa Hoa Nhược Hư ở bên cạnh nàng quá ít.

Mấy người Triệu Trường Không và Chủ Thần khí cùng nhau đem tất cả đệ tử ra ngoài đại sảnh, đây là yêu cầu của Hàm Tuyết, từng người trong bọn họ uống thuốc xong cũng lục tục bắt đầu tỉnh lại.

“Á” Đột nhiên vài tiếng rên rĩ thống khổ vang lên, Hoa Nhượng Hư đưa mắt nhìn thì thấy trong tứ đại môn phái phân biệt có một đệ tử đang không ngừng lăn lộn trên mặt đất đầy thống khổ, mà những người khác lại rất bình thường, chỉ là đang từ từ khôi phục sau khi bị hôn mê.

“Hi hi, thiếu gia xem bọn họ đúng là tự làm tự chịu” Nhìn dáng vẻ thống khổ của bốn người, Hàm Tuyết ôm tay Hoa Nhượng Hư cười hi hi.

“Tiểu Tuyết, bọn họ là những người giả vờ hôn mê sao?” Hoa Nhượng Hư nhăn trán hỏi.

“Hi hi, thiếu gia, chính là bọn chúng, bây giờ bọn chúng đã thực sự trúng độc” Hàm Tuyết buông tay Hoa Nhượng Hư ra, đi đến trước mặt một người, rồi nói với Hoa Nhượng Hư, “Thiếu gia, muội hỏi giúp thiếu gia là ai phát bọn họ đến có được không?”

“Tiểu Tuyết, muội cẩn thận một chút” Hoa Nhượng Hư hơi lo lắng nên vội vàng đi tới cạnh nàng.

“Thiếu gia, thiếu gia yên tâm đi. Bọn họ vốn không trúng độc, nhưng muội cho những người trúng độc uống là giải được, nhưng đối với người không trúng độc thì lại là độc được. Bây giờ bọn họ dù muốn tự sát cũng không thể” Trên mặt Hàm Tuyết lộ ra vẻ giảo hoạt, từ trong lòng lấy ra một cây ngân châm dài nửa thước, đầu châm lóe ra ánh sáng chói lọi, nhìn qua có cảm giác rất quỷ dị.

“Vị đại ca này, người có biết người bây giờ trúng độc gì không?” Hàm Tuyết ngồi xổm xuống, cầm cây ngân châm từ từ chuyển chuyển trước mặt người này, “Ta nói cho người, loại độc này cũng không quá lợi hại, nhưng mà từ từ hai mắt, mũi.... của người cũng sẽ thối nát, ồ, thật dọa người, thiếu gia, muội sợ” Hàm Tuyết đột nhiên đứng bật dậy nhào vào người Hoa Nhượng Hư, ra vẻ rất sợ hãi.

Bốn người đang thống khổ lăn lộn trên mặt đất không tự chủ run lên một cái, Hoa Nhượng Hư thầm cảm thấy buồn cười, nha đầu Hàm Tuyết này dọa người chẳng lẽ ngay cả mình cũng sẽ thấy sợ sao?

Hàm Tuyết lại từ trong lòng Hoa Nhượng Hư chui ra, nhìn chằm chằm vào bốn người, đôi con ngươi đảo tới đảo lui trên bốn người bọn họ, ra vẻ dăm chiêu không biết chọn ai.

“Thật sự là đáng sợ, ta nghĩ hay là không nên biến các người trở nên đáng sợ như vậy” Hàm Tuyết đổi sang một đối tượng khác, nhìn chằm chằm vào một hòa thượng trẻ tuổi, khỏe mạnh.

“Ta trước hết đâm người vài cái ở đây, sau đó đâm vài cái ở đây” Hàm Tuyết giơ giơ bàn tay nhỏ bé lên, không ngừng chỉ trỏ trên người hòa thượng, sau đó nhìn chằm chằm vào hắn, “Hình như sau khi đâm sẽ rất đau, rất nhức, có thể đau nhức đến chết người, nhưng thoát nhìn không quá dọa người thì phải, ồ, ta thử xem sao” Vừa nói vừa ra vẻ sẽ đâm xuống.

“Tiểu Tuyết, chờ một chút” Hoa Nhượng Hư kịp thời ngăn nàng lại, Hàm Tuyết lần này rất nghe lời lui lại phía sau, dựa vào người Hoa Nhượng Hư.

“Người tên là gì?” Hoa Nhượng Hư hỏi một hòa thượng trẻ tuổi.

“Ta, ta gọi là Ngô Tính” Ngô Tính dường như có chút không tình nguyện, nhưng thấy Hàm Tuyết ở bên cạnh đang như hổ rình mồi, do dự một chút nhưng vẫn nói ra.

“Nói, là ai phái các người tới?” Hoa Nhượng Hư nhìn Ngô Tính với ánh mắt lạnh lùng, lạnh nhạt nói.

“Không, không ai phái ta đến” Không như suy nghĩ của Hoa Nhượng Hư, người này không dễ dàng cung khai.

“Tiểu Tuyết, ra tay đi, không cần khách khí, chết cũng không sao, dù sao cũng còn ba người mà” Hoa Nhượng Hư nhìn Hàm Tuyết một chút. Hàm Tuyết thật nghe lời, lập tức vung tay lên, đã nhanh chóng đâm vài cái lên người Ngô Tính. Trên mặt Ngô Tính lập tức xuất hiện vẻ thống khổ, mặt trở nên vàng vọt, từng giọt mồ hôi không ngừng nhỏ xuống, thân hình bắt đầu cuộn thành một vòng, nhưng không phát ra một âm thanh thống khổ nào.

“Tốt, thoát nhìn cũng không quá đáng sợ, thêm hai lần nữa coi sao” Hàm Tuyết lẩm bẩm nói, vừa lại đâm xuống chân hắn một chút.

“Được, Tiểu Tuyết, không tra tấn hắn nữa, bây giờ xem hắn có biết là ai phái tới hay không” Hoa Nhượng Hư vẫn rất bình tĩnh.

Hàm Tuyết có chút không vui, nói thầm một tiếng: “Người ta vẫn chưa chơi đủ mà” Nhưng mà chỉ nói mà thôi, nhưng nàng vẫn nghe lời làm Ngô Tính khôi phục bình thường.

“Bây giờ, có thể nói chưa?” Hoa Nhược Hư lạnh lùng nhìn Ngô Tính.

“Chưởng môn, đệ tử thật sự không biết, Chưởng môn sao có thể đối với đệ tử như vậy?” Ngô Tính dường như đã bắt đầu lo lắng.

“Thân là đệ tử Thiếu Lâm tự, nhưng lại cầu kết với người khác hòng hại chết đồng môn, người như người, chết có thừa” Hoa Nhược Hư lu nói, kiếm quang lóe lên, Ngô Tính không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết đã ngã xuống mặt đất, ba người còn lại biến sắc, Hoa Ngọc Phượng và mấy người còn lại cũng ngăn người, dường như không nghĩ đến Hoa Nhược Hư lại làm như vậy.

“Trường Không, mấy người này giao cho người, Tiểu Tuyết, muội ở đây giúp Trường Không. Nếu như bọn chúng không muốn nói thì không cần giữ lại làm gì, cho dù bọn chúng không nói, ta cũng biết là ai làm” Hoa Nhược Hư lạnh nhạt nói, xoay người rời đi, Hoa Ngọc Phượng khẽ cau mày, đi theo hắt.

“Phượng nhi, có phải cảm thấy thủ đoạn của đệ quá tàn nhẫn không?” Hoa Nhược Hư đi chậm lại, ôm thân hình mảnh mai của Hoa Ngọc Phượng, vừa đi, vừa nhẹ giọng hỏi.

“Thực ra trong chốn giang hồ vốn nên có lòng dạ độc ác, chỉ là, chỉ là tỷ không quá quen mà thôi” Hoa Nhược Hư khẽ thở ra.

“Thực ra đệ cũng không muốn nghĩa như vậy, chỉ là đệ cứ nghĩ đến sự phụ là không thể không chế được tâm trạng của mình. Sự phụ lớn tuổi như vậy, người vốn có thể an hưởng trăm năm, nhưng không thể đắc thành chánh quả, tất cả đều là do Diệp Bất Nhị ép” Hoa Nhược Hư từ từ nói, “Khi còn nhỏ, đệ thường xuyên ở bên sự phụ, lúc đó đệ không phải là đệ tử của người. Người là một người rất hiền lành, không hề có vẻ gì là cao thủ đệ nhất võ lâm, đối với đệ rất tốt. Lúc đệ không có võ công, người khiến nhạc phụ không thể ép đệ, đệ thích ngâm thơ, người cũng thường xuyên theo đệ. Từ sau khi rời khỏi Hoa Sơn, đệ không có cơ hội gặp người, mà lần này gặp lại lại làm cho vĩnh viễn cách xa”.

“Sự đệ, đệ không cần quá thương tâm, Giác Viễn thiền sư trên trời có linh thiêng cũng không muốn nhìn thấy đệ thương tâm như vậy” Hoa Ngọc Phượng dịu dàng an ủi, thật ra nàng cũng rõ tình cảm mà Hoa Nhược Hư dành cho Giác Viễn thiền sư. Từ nhỏ đến lớn, Hoa Nhược Hư tiếp xúc với người khác không nhiều, mà Giác Viễn thiền sư lại vô cùng thân thiết với hắt, bây giờ thiền sư chết, nhưng lại là tự vẫn mà chết nên Hoa Nhược Hư thấy đau khổ trong lòng là rất bình thường.

“Đến tận bây giờ, thể lực ngấm của Diệp Bất Nhị chúng ta vẫn không tìm được một chút tin tức nào, chúng ta căn bản không có biện pháp hạ thủ với hắt, có đôi khi, đệ thật muốn trực tiếp giết hắt, chỉ là...” Hoa Nhược Hư lắc đầu, khẽ thở dài một hơi.

“Đệ không nên lo lắng, yên tâm, hắt sớm muộn gì cũng lộ ra bộ mặt thật, đến lúc đó hắt cũng tự nhiên dùng đến tất cả thể lực của hắt” Hoa Ngọc Phượng an ủi hắt, nói, “Huống chi, tỷ cũng sớm muộn sẽ tra ra thể lực ngấm của hắt” Hoa Ngọc Phượng rất tự tin nói.

117. Chương 3: Thiểm Điện Xuất Kích.

Ba người rốt cuộc cũng đã khai ra, độc là bọn họ hạ, cho nên có những người không trúng độc là bởi vì bọn họ lần này hạ độc hai lần, lần đầu là khi còn ở Diệp gia, chỉ có hai lần phối hợp mới làm cho độc được phát huy tác dụng. Nhưng rốt cuộc là ai sai bọn họ làm, bọn họ lại không nói lên lời, bởi vì người ra lệnh cho bọn họ, bọn họ chưa từng gặp mặt.

“Minh chủ, như thế nào xử trí bọn họ?” Triệu Trường Không cuối cùng hỏi.

“Thả bọn họ đi” Hoa Nhược Hư nghĩ nghĩ rồi nói, hắt không có khả năng giữ bọn họ ở lại, tuy nhiên nếu bọn họ đã thành thật cung khai, cũng không tiện giết bọn họ, để cho bọn họ tự sinh tự diệt đi.

Thủ hạ của Hoa Ngọc Phượng rốt cuộc cũng truyền tới tin tức của Tiên cung, tình báo mà bọn họ truyền tới trên cơ bản không khác gì so với của Thần cung. Mấy người Hoa Nhược Hư, Tây Môn Lâm và Hoa Ngọc Phượng bàn bạc một chút, quyết định nhanh chóng ra tay, bởi vì để chậm sợ sinh biến.

Theo Hoa Nhượng Hư bước đầu suy đoán, Thần Cung rất có thể sẽ công bố tin tức Hoa Nhượng Hư công kích Tiên Cung ra ngoài, vì thế hẳn cũng có đối sách của mình.

Ánh đèn rực rỡ, màn đêm buông xuống.

Hoa Nhượng Hư một tay kéo Hàm Tuyết, một tay kia nắm tay Hoa Ngọc Loan, từ từ đi trong thành Kim Lăng, không riêng gì ba người bọn họ, Phương Hiệp, Hoa Phi Hoa và Động Đình tam kiều cũng đi theo bọn họ, một đoàn nam nữ này đã hấp dẫn vô số người.

Lam Tuyết Nhu liệu mạng đến gần Phương Hiệp, Hoa Phi Hoa lại không ngừng chòng ghẹo nàng, kết quả khiến cho nàng muốn đem Hoa Phi Hoa trở thành kẻ thù sinh tử. Hoa Phi Mộng lại bất mãn nhìn Hoàng Thượng, dường như cảm thấy Hàm Tuyết đã đoạt vị trí của mình, nhưng thấy Hoa Ngọc Phượng đi cạnh mình nên trong lòng cũng dễ chịu hơn.

Hoa Ngọc Loan vốn không muốn đi, bởi vì bụng nàng đã to lên, người ngoài hơi chú ý chút là có thể phát hiện nàng đã có bầu. Hoa Ngọc Loan có mệnh mẽ đến đâu cuối cùng cũng là một nữ tử, vẫn có chút thẹn thùng. Nhưng bởi vì Hoa Nhượng Hư cứ mãi yêu cầu, nàng cũng đành theo ý nguyện của hắn, cùng đi ra ngoài dạo chơi.

Hoa Thác nghe nói Hoa Nhượng Hư muốn dẫn nàng đi dạo nên rất cao hứng, nhưng vừa nhìn thấy có nhiều người như vậy đi theo lại có chút không vui, chỉ là nghĩ lại có thể đi ra ngoài cũng tốt hơn không được đi chơi, cuối cùng vẫn vui vẻ ôm tay Hoa Nhượng Hư, bị Hoa Nhượng Hư kéo đi.

Thiên Tinh Minh bây giờ gần như không hề phòng ngự, ngoại trừ Triệu Trường Không và Hoàng Oanh Oanh, cũng chỉ có tiểu hòa thượng Vô Trần. Tiểu hòa thượng không thích náo nhiệt nên không ra, mà Triệu Trường Không muốn ở lại Thiên Tinh Minh, Hoàng Oanh Oanh muốn ở cạnh Triệu Trường Không nên cũng không ra, Hoàng Oanh Oanh hi vọng thay đổi thân phận tiểu di tử của nàng, có thể thay thế được vị trí của tỷ tỷ nàng.

Đương nhiên đệ tử tứ đại môn phái vẫn còn ở bên trong, dù sao nhiều người như vậy đi ra sẽ làm người khác hoảng sợ. Thực ra một đoàn người này cũng đã làm cho người ta cảm thấy kinh hãi, bởi vì rất nhiều mỹ nữ xinh đẹp đồng thời xuất hiện, cho nên Kim Lăng thành đột nhiên có thêm không ít người, mà bọn họ cũng đi theo đám người Hoa Nhượng Hư, bọn họ có ý đi ngắm mỹ nữ.

“Sư đệ, có rất nhiều người đi theo, còn có mấy cao thủ” Hoa Nhượng Hư nhỏ giọng nói.

“Không sao, đệ đang muốn bọn họ đi theo” Hoa Nhượng Hư mỉm cười.

Lúc này từ trong một tòa nhà trong thành Kim Lăng, đột nhiên có vô số bạch y nhân bay vào, từng đôi thiếu nam thiếu nữ tiến hành tàn sát người trong nhà, nửa canh giờ sau Hoa Nhượng Hư và mọi người trở lại Hoa phủ.

“Lâm tỷ, thế nào?” Hoa Nhượng Hư vội vàng đi tới phòng Tây Môn Lâm, nàng đang chờ hắn đến.

“Nhượng Hư, năng lực của đệ tử Tình Lâu tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta, chỉ có hai người bị thương rất nhẹ, gần như không có bất cứ tổn thất gì” Tây Môn Lâm nhỏ giọng nói, lúc này nàng vẫn âm thầm chỉ huy đám đệ tử này, tận mắt nhìn thấy cuộc chiến gần như tàn sát.

“Vậy là tốt, đệ thật sự không muốn bọn họ gặp chuyện không may” Hoa Nhượng Hư có chút nhẹ nhõm, thở dài một tiếng, “Đệ thật sự không muốn bọn họ biến thành công cụ giết người cho chúng ta”

“Nhượng Hư, tỷ có chút nghi vấn, bọn họ dường như đã thực hiện hành động như thế này” Tây Môn Lâm trầm ngâm một chút nói, “Ta cảm thấy bọn họ không giống lần đầu tiên tham gia hành động thế này”.

“Như vậy....” Hoa Nhượng Hư nhíu mày, chẳng lẽ trước kia tỷ tỷ đã để cho bọn họ làm loại chuyện như thế này?

Phân đàn Tiên cung ở Kim Lăng chỉ trong vòng một đêm đã chết gần như không còn, không một ai còn sống sót, nên tự nhiên là chưa biết ai đã hạ thủ. Nhưng bắt đầu từ sáng sớm hôm sau, bắt đầu có một tin tức truyền khắp thành Kim Lăng, có người công bố đây là hành động của Thần cung. Về phần Thần cung tại sao sẽ đối phó Tiên cung, theo như lời đồn thì bởi vì Thần cung cảm thấy tên của Tiên cung đã phạm

vào cấm kỵ của bọn họ. Tin tức truyền đi rất nhanh, trong thời gian ngắn tất cả mọi người đều tin rằng đây là tin tức chính xác.

Chẳng qua lúc đó cũng có một tin tức, nói là Thiên Tinh Minh của Hoa Nhược Hư đã hạ thủ Tiên cung, mà Thần cung lại đang bắt đầu mở rộng ra vô lâm, ý đồ trở thành môn phái đệ nhất trong vô lâm. Nhưng tin tức này lại không có bao nhiêu người tin, bởi vì tối hôm qua rất nhiều người đã nhìn thấy Hoa Nhược Hư dẫn theo mọi người trong Thiên Tinh Minh đi du ngoạn.

“Sư tỷ, tại sao có thể như vậy? Tin tức này là ai truyền ra?” Trong Thần cung, Cung Nhã Thiển vừa mới nhận được tin tức.

“Tiểu sư muội, chúng ta đã đánh giá quá thấp Hoa Nhược Hư” Thiếu nữ che mặt nhỏ giọng than thở, “Thực lực ẩn dấu của hắn rất cường đại, đây là điều chúng ta không biết đến. Hơn nữa hiển nhiên hắn đã biết ý đồ của chúng ta, nên đã đi trước một bước, giá họa lên đầu chúng ta”.

“Sư tỷ, tỷ nói đây đều là do Hoa Nhược Hư làm?” Cung Nhã Thiển có chút không quá tin.

“Đến tận bây giờ, chúng ta vẫn tưởng rằng Hoa Nhược Hư chỉ là đơn giản có vài người, nhưng bây giờ nghĩ lại lúc đầu hắn có thể trong vài ngày ngắn ngủi truyền tin tức Thiên Tinh Minh thành lập truyền khắp Đại Giang Nam Bắc, đây cũng không phải là điều người bình thường có thể làm được. Mà hắn hôm nay vừa lúc trước chúng ta, đem tin tức hủy diệt phân đàn Tiên cung giá họa lên đầu chúng ta, lại truyền bá tin tức này ra ngoài với tốc độ cực nhanh, cũng là điều mà chúng ta bây giờ không thể làm được” Thiếu nữ che mặt gắt đầu, “Người này, xem ra không chỉ đơn giản là đa tình”.

“Chủ thượng, bây giờ đều nói là Thần cung đã hạ thủ, chẳng lẽ Thần cung đã bắt đầu ra tay với Tiên cung sao?” Nam tử nhỏ gầy phía sau Diệp Bất Nhị nói.

“Người sai, ta tin vào cách nói khác, là Hoa Nhược Hư đã hạ thủ” Diệp Bất Nhị thản nhiên nói.

“Nhưng chủ thượng, tối hôm qua Hoa Nhược Hư thật sự không có khả năng động thủ vào lúc đó” Nam tử nhỏ gầy có chút mê hoặc nói.

“Người nói ta muốn giết người, có cần phải tự mình ra tay không? Diệp Bất Nhị xoay người nói.

“Đương nhiên, không cần chủ thượng tự mình ra tay” Nam tử nhỏ gầy cười cười nói.

“Hoa Nhược Hư cũng như vậy” Diệp Bất Nhị cười lạnh một tiếng, vẻ mặt dần dần trở nên âm trầm, “Thần cung và Tiên cung chó cắn chó thì cứ để như vậy, bây giờ các người đầu tiên là phải giết nha đầu Hàm Tuyết bên cạnh Hoa Nhược Hư đi”.

“Chủ thượng, chỉ là một nha đầu, sao phải giết nàng ta?” Nam tử nhỏ gầy có chút không hiểu.

“Nha đầu? Nàng ta đúng là một nha đầu, nhưng đồng thời cũng là truyền nhân của Y Cốc” Diệp Bất Nhị lạnh lùng nhìn Nam tử nhỏ gầy, “Người hẳn hiểu được một truyền nhân Y Cốc, có ý nghĩa gì đối với chúng ta chứ”.

“Thuộc hạ tuân mệnh, thuộc hạ cũng nên đi làm” Nam tử nhỏ gầy biến sắc nói.

“Nhớ kỹ, nhất định phải làm nàng ta chết, không tiếc bất cứ thủ đoạn gì” Diệp Bất Nhị từ từ nói ra vài chữ.

Hoa Nhược Hư lẳng lặng đứng cạnh cửa sổ, tâm trạng hắn lúc này rất tốt. Chuyện hắn giá họa Thần Cung, hắn tin rằng Thần Cung cũng sẽ biết nhưng không quan trọng, hắn vốn không sợ các nàng biết. Hắn bây giờ thuận theo lời hứa hủy diệt phân đàn Kim Lăng, sau này Thần Cung sẽ không có bất cứ lý do gì yêu cầu Hoa Phi Mộng trở về, nàng coi như cởi được tâm sự này, từ nay về sau Hoa Phi Mộng hoàn toàn thuộc về một mình Hoa Nhược Hư hắn. Về phần Cát Vân Tường, hắn cũng không lo lắng Hoa Phi Mộng đối với hắn như thế nào, cũng không sợ hắn đến quấy rầy nàng. Hắn tin rằng trong lòng Hoa Phi Mộng bây giờ đã không có nam nhân nào khác. Là nam nhân đều ghen ghét, đố kỵ, đều muốn độc chiếm nữ tử mà mình yêu, Hoa Nhược Hư tự nhiên cũng không ngoại lệ, cho nên trước đây khi thấy Hoa Phi Mộng dường như còn chút tình cảm với Cát Vân Tường, hắn cảm thấy không thoải mái.

“Thiếu gia” Hàm Tuyết lên vào, “Thiếu gia, tối hôm qua thiếu gia đi đâu” Hàm Tuyết sắp thành bà quản gia mất.

Hoa Nhượng Hư cười cười xấu hổ, hắn mới vừa từ chỗ Hoa Phi Mộng trở về không lâu, thấy Hàm Tuyết hỏi như vậy cũng không biết nên trả lời như thế nào cho tốt.

“Thiếu gia, tối hôm qua nhiều người như vậy không chơi được, bây giờ lại đi được không?” Hàm Tuyết dịu dàng nói, vừa nói vừa đưa tay Hoa Nhượng Hư, “Có được không, thiếu gia”.

“Tiểu Tuyết, hôm nay không được, để sau đi” Hoa Nhượng Hư vừa nói vừa kéo tay nàng, “Đi nào, cùng ta đến chỗ sư tỷ”.

Để Hàm Tuyết lưu lại chỗ Hoa Ngọc Loan, Hoa Nhượng Hư một mình đi ra, trong lòng cũng thoải mái hơn, tiểu nha đầu này thật quá quần người, hắn cũng có chút bất đắc dĩ.

“Tỷ phu, tỷ phu!” Hoa Phi Hoa vội vã chạy tới.

“Có việc gì?” Hoa Nhượng Hư đã quen với cách xưng hô này, mà hắn quả thật cũng là tỷ phu của Hoa Phi Hoa.

“Tỷ phu, tiểu tử Phương Hiệp muốn đi uống rượu, chúng ta cùng đi chứ?” Thì ra là tới kéo Hoa Nhượng Hư đi uống rượu.

“Bây giờ đi uống rượu?” Hoa Nhượng Hư dở khóc dở cười, bây giờ mặc dù không còn quá sớm nhưng cũng chưa đến tối.

“Bây giờ vừa lúc, uống đến tối là vừa” Hoa Phi Hoa cười hì hì nói, “Đến lúc đó tỷ phu có thể về, nếu không tỷ phu một đêm không về, tỷ tỷ nhất định sẽ trách tiểu đệ”.

“Cái này, mấy người đi đi, ta không muốn đi uống” Hoa Nhượng Hư không quá muốn, hắn vẫn cảm thấy ở nhà thoải mái hơn, hơn nữa trong lòng còn có mấy mỹ nữ xinh đẹp bồi hân.

“Tỷ phu, huynh không phải ban ngày sẽ cùng tỷ tỷ vào phòng chứ?” Hoa Phi Hoa nhìn nhìn xung quanh, vẻ mặt thần bí.

“Này, được rồi, ta và đệ cùng đi là được chứ gì” Hoa Nhượng Hư có chút xấu hổ, rốt cuộc vẫn phải đáp ứng, nhưng là không nghĩ ra Hoa Phi Hoa tại sao nhất định lại muốn hắn đi cùng?

Đến Phiêu Hương tửu lâu mới phát hiện ra Phương Hiệp sớm đã ở đây, Hoa Nhượng Hư rốt cuộc cũng rõ ràng tại sao Hoa Phi Hoa lại muốn kéo hắn đến đây. Đến đây uống rượu không chỉ có Phương Hiệp, mà còn có Động Đình tam kiều. Lam Tuyết Nhu đang tức giận nhìn Phương Hiệp, Phương Hiệp thì một mình buồn bực uống rượu, hắn đã sợ nàng. Mà Hồng Nguyệt Nhi và Bạch Tâm Tĩnh lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Hiệp, tình trạng như vậy có lẽ là người đều cảm thấy không được tự nhiên.

Thấy hai người Hoa Phi Hoa và Hoa Nhượng Hư đi đến, Phương Hiệp dường như thở phào một hơi.

“Lam đại tiểu thư, hăng hái là rất tốt, hay là uống vài chén với tại hạ vậy?” Hoa Phi Hoa cười hì hì đi đến bên cạnh Lam Tuyết Nhu.

“Này, người tránh xa ta ra một chút, cẩn thận ta đánh người” Lam Tuyết Nhu hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Phi Hoa một cái, mấy ngày nay mọi người dần dần phát hiện Lam Tuyết Nhu không hề như tên, nàng không hề dịu dàng chút nào.

“Tục ngữ nói đánh là...” Hoa Phi Hoa cười hì hì, quay đầu nhìn Hoa Nhượng Hư, “Tỷ phu, câu sau là gì?”

Hoa Nhượng Hư lắc đầu cười khỏ không nói gì, Hoa Phi Hoa dường như rất hứng thú với Lam Tuyết Nhu.

“Hoa công tử, sao lại rảnh rỗi đến đây uống rượu chứ?” Âm thanh yêu kiều của Bạch Tâm Tĩnh vang lên.

“Tại hạ bình thường cũng không quá bận” Hoa Nhượng Hư cười cười nói.

“Thật không? Chẳng lẽ Hoa công tử không muốn bồi các kiều thê trong nhà sao?” Hồng Nguyệt Nhi mở miệng nói, còn đặc biệt nhấn mạnh chữ “các”, dường như có chút bất mãn Hoa Thiên Tĩnh hão sắc và thê tử thành đàn.

“Hai vị mỹ nữ, hai nàng không biết, tỷ phu bởi vì lo lắng không xuể, nên mới trốn ra đây” Hoa Phi Hoa nói thêm vào một câu.

“Hoa công tử, công tử không thể đứng đắn một chút sao?” Bạch Tâm Tĩnh đã sớm bắt mắt với Hoa Phi Hoa.

“Hi hi, Bạch đại tiểu thư, chỉ cần các nàng nguyện ý gả tiểu muội của mình cho tại hạ, tại hạ sau này nhất định sẽ rất cung kính với các nàng” Hoa Phi Hoa vừa nói vừa cười hi hi với Lam Tuyết Nhu.

“Hoa Phi Hoa, tên khốn kiếp nhà ngươi nói gì? Muốn bốn tiểu thư gả cho ngươi? Không có cửa đâu” Lam Tuyết Nhu cầm một chén rượu ném Hoa Phi Hoa.

“Ai ai ai, tại hạ nói Lam đại tiểu thư, Lam đại mỹ nữ, tại hạ chính là muốn tốt cho cô nương. Dù sao tiểu tử ngu ngốc Phương Hiệp không muốn cô nương, cô nương tốt hơn hết là theo tại hạ, hiếm có người như tại hạ thâm tình với cô nương như vậy, cô nương ngàn vạn lần không nên bỏ qua cơ hội này” Hoa Phi Hoa ra vẻ mình là người tốt nhất trên đời.

Lam Tuyết Nhu lần này lại cầm một vò rượu ném sang, nhưng lại bị Hoa Phi Hoa dễ dàng bắt được.

“Hoa công tử, chẳng lẽ công tử cứ như vậy nhìn thủ hạ của mình đùa bốn thiếu nữ nhà lành sao?” Bạch Tâm Tĩnh có chút tức giận nhìn Hoa Nhược Hư.

“Bạch cô nương, tại hạ sẽ ngăn hãm lại, nhưng có một câu, Bạch cô nương cũng có thể hiểu rõ, tình cảm là không thể cưỡng cầu” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài, hắc hắc hy vọng Phương Hiệp có thể cùng Lam Tuyết Nhu thành đôi, nhưng đã lâu như vậy mà Phương Hiệp vẫn như cũ không có ý định tiếp nhận nàng ta, còn không ngừng tránh né, xem ra quả thật rất khó có thể xảy ra, trong lòng Phương Hiệp xem ra vẫn chỉ có Tôn Vân Nhạn.

118. Chương 4: Phi Như Tái Hiện

“Tình cảm cũng là không thể khống chế, không biết Hoa công tử có biết đạo lý này không?” Bạch Tâm Tĩnh khẽ cười, “Tiểu muội vì Phương công tử mà cơm ăn không ngon, ta là tỷ tỷ của muội ấy, ngoại trừ ủng hộ muội ấy, còn có thể làm gì chứ?”

Hoa Nhược Hư trầm ngâm không nói, nhìn xuống dưới lầu, đột nhiên phát hiện một thân ảnh chột lóe lên, trong lòng không khỏi hơi động.

“Tại hạ có việc đi trước một bước, xin lỗi không bồi tiếp” Hoa Nhược Hư vội vàng xuống lầu, đuổi theo người nọ, đi vài vòng liền đi vào một khách điếm.

Đi vào hậu viện, người nọ xoay người, cười cười nhìn Hoa Nhược Hư.

“Tìm ta có chuyện gì?” Hoa Nhược Hư nhìn chằm chằm nàng hỏi, hắc hắc nàng ta cố ý dẫn mình tới đây.

Nàng không phải ai khác, đúng là người không ngừng dây dưa với hắn trên đường, nhưng vừa trở lại Kim Lăng đã biến mất. Phi Như nhìn Hoa Nhược Hư, đẩy cánh cửa bên cạnh ra, đi vào trong.

“Nghĩ đến ta không?” Hoa Nhược Hư đi theo nàng tiến vào, Phi Như đóng cửa lại, sau đó ôm lấy cổ Hoa Nhược Hư, đôi môi anh đào hơi chu lên, ngẩng đầu, giọng nói đầy quyến rũ.

“Tìm ta có chuyện gì, nói mau, không nói ta sẽ đi” Hoa Nhược Hư đẩy nàng ra, lạnh nhạt nói.

“Nhớ công tử không được sao? Công tử không tuyệt tình với ta như vậy chứ?” Phi Như lại quăn lấy.

“Được rồi, đi theo ta” Hoa Nhược Hư suy nghĩ vừa chuyển, kéo nàng đi ra ngoài.

“Công tử, không, không cần, ta không đi” Phi Như hơi kinh hoàng, vội vàng giãy dụa muốn thu tay lại.

“Nàng rốt cuộc muốn làm gì?” Hoa Nhược Hư trừng mắt nhìn nàng một cái, Phi Như có chút ủy khuất cúi đầu, không nói một tiếng.

“Người ta chỉ là muốn gặp công tử mà” Một lúc sau, Phi Như lý nhí nói.

“Nàng thật sự muốn thấy ta, vì sao không cùng ta về nhà? Như vậy mỗi ngày nàng cũng có thể thấy ta” Hoa Nhược Hư lạnh giọng nói.

“Ta cũng muốn, nhưng, nhưng mà....” Phi Như lúng túng không nói được.

“Nàng rút cuộc có điều gì khó nói không thể nói được?” Hoa Nhược Hư quả thực hận không thể đánh nàng một trận, “Ta cho nàng một cơ hội, cơ hội cuối cùng, nếu như nàng còn không nói, vậy sau này đừng xuất hiện trước mặt ta”.

“Ta, ta không muốn chết” Phi Như đột nhiên òa lên khóc, nhào vào trong lòng Hoa Nhược Hư, một lúc sau tiếng khóc biến thành tiếng nấc nghẹn, “Ta cũng không muốn làm chuyện có lỗi với công tử”.

“Nam Cung Phi Vân không biết đã cho ta ăn cái gì, cứ vài ngày ta phải dùng giải được một lần, nếu không sẽ rất khó chịu. Tên khốn kiếp đó, uống cho ta lúc đầu còn thích hẳn, thấy ta không muốn giúp hắn, liền bắt đầu đối phó với ta như vậy” Phi Như bắt đầu oán hận nói.

“Thật sự là hắn?” Hoa Nhược Hư thì thào nói.

“Ta, ta vốn nghĩ nói cho công tử, hắn hình như sẽ đối phó công tử” Mắt Phi Như đỏ lên, nhìn Hoa Nhược Hư một cái rồi lại cúi đầu xuống.

“Trước cùng ta trở về rồi nói sau” Hoa Nhược Hư nghĩ lại rồi nói, Phi Như dường như còn muốn phản đối nhưng bị Hoa Nhược Hư hung hăng trừng mắt một cái nên ngậm miệng lại, yên lặng đi theo phía sau hắn.

“Đây, uống cái này vào sẽ không có việc gì” Hàm Tuyết tức giận nhìn Phi Như, nàng rất không hài lòng với việc Hoa Nhược Hư mang theo thêm người về.

Phi Như nhận lấy viên dược hoàn mà Hàm Tuyết đưa cho, do dự một chút rồi uống vào, dường như có chút không thoải mái khi những người xung quanh nhìn nàng với ánh mắt này.

“Nàng không có gì muốn nói sao?” Hoa Nhược Hư tức giận nhìn nàng một cái, nói.

“Công tử, ta, ta chỉ nói cho một mình công tử có được không?” Phi Như dùng ánh mắt rất đáng thương nhìn Hoa Nhược Hư một cái, giọng nói yêu kiều, dường như đang làm nũng.

“Đi theo ta!” Hoa Nhược Hư hừ một tiếng, đứng dậy đi về phòng, Phi Như vội vàng đi theo.

“Tỷ phu thật quá lợi hại, lại tìm được một mỹ nữ, chỉ là tiểu mỹ nữ này sao lại quen quen nhỉ?” Hoa Phi Hoa thì thào nói, lúc Hoa Nhược Hư về, hắn và Phương Hiệp cũng đã về.

“Người đi chết đi!” Hoa Phi Mộng trừng mắt nhìn đệ đệ bảo bối của nàng một cái, tức giận đi về phòng.

“Được rồi, có thể nói chưa, còn có, sau này nàng ở đây, không nên chạy loạn” Hoa Nhược Hư lạnh nhạt nói.

“Đây là phòng của ai?” Phi Như nghi hoặc hỏi.

“Của ta, ta đi chỗ khác” Hoa Nhược Hư tức giận nói, đã không còn nhiều phòng, nhưng để Phi Như ở cùng người khác, hắn lại có chút lo lắng nên cũng chỉ có thể sắp xếp như vậy.

“Công tử, công tử có thể ngủ với ta mà” Phi Như lại không hề cảm thấy thẹn thùng.

“Không được nói đến chuyện khác, nàng trúng độc ta đã bảo Tiểu Tuyết giải cho nàng, nàng có thể yên tâm” Hoa Nhược Hư có chút lạnh lùng nói, “Chuyện về Nam Cung Phi Vân, nàng biết được bao nhiêu?”

“Ta cũng không hiểu nhiều về hắn, hắn luôn rất thần bí, ta vẫn đều không ở cùng hắn” Phi Như vừa nói mặt hơi đỏ lên, “Tối qua, ta đi đến chỗ hắn, thấy hắn đang cùng một người nói gì đó, ta nghe không rõ lắm, chỉ là nghe được tên của công tử, mặt khác còn có cái gì Giang, cái gì Nguyệt đó. Ta sợ bị hắn phát hiện nên vội vàng bỏ chạy, sau đó nghĩ đến phải nhắc nhở công tử một chút, hắn có thể đối phó với công tử”.

“Tiểu Nguyệt?” Hoa Nhược Hư biến sắc, “Hắn có phải nói là Giang Tiểu Nguyệt?”

“Ta không nghe rõ ràng lắm, ta chỉ là nghe rõ tên công tử, ta nghĩ nhất định có liên quan đến công tử” Phi Như có vẻ mất tự nhiên, nhỏ giọng nói.

“Nàng còn biết gì nữa?” Hoa Nhược Hư cố gắng lấy lại bình tĩnh, lời nói cũng đã có đôi chút biến hóa.

“Ta chỉ biết như vậy mà thôi, hắn biết ta bây giờ không muốn giúp hắn, nên sẽ không cho ta biết chuyện quan trọng” Phi Như lắc đầu nói.

“Vậy nàng nghỉ sớm chút đi, ta đi ra ngoài” Hoa Nhượng Hư vội vàng đi ra ngoài.

“Phượng nhi, tỷ nói lời Phi Như có thể tin được không?” Trong phòng Hoa Ngọc Phượng, Hoa Nhượng Hư nói lại lời mà Phi Như vừa nói.

“Đệ cảm thấy sao?” Hoa Ngọc Phượng không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Đệ cuối cùng vẫn cảm thấy lời của nàng ta không quá đáng tin, nhưng lại không giống như giả, rất khó phán đoán” Hoa Nhượng Hư khẽ thở dài một hơi, Phi Như cuối cùng vẫn luôn cho hắn cảm giác khó có thể nắm bắt.

“Có lẽ là nửa thật nửa giả” Hoa Nhượng Hư trầm ngâm một chút, nói.

“Không biết để nàng ta ở lại đây là đúng hay là sai” Hoa Nhượng Hư khẽ thở dài một hơi, đối với Phi Như, hắn luôn cảm giác được nàng không thể nắm bắt làm cho hắn có chút lo lắng, nhưng lại không biết rốt cuộc không đúng ở đâu.

“Tỷ sẽ cho người tra xét, nhưng đệ cũng phải cẩn thận một chút” Hoa Ngọc Phượng nghĩ nghĩ rồi nói.

“Đúng, Phượng nhi, tỷ bây giờ có biết Nam Cung Phi Vân ở đâu không?” Hoa Nhượng Hư trầm ngâm một chút rồi hỏi, hắn đã rất muốn đến chỗ Nam Cung Phi Vân hỏi thăm một chút tin tức của Giang Tiểu Nguyệt, chỉ là vì còn có nhiều nguyên nhân nên chưa làm. Bây giờ Phi Như đột nhiên nhắc tới Giang Tiểu Nguyệt, mặc dù không biết lời nàng nói là thật hay là giả, nhưng làm cho Hoa Nhượng Hư hạ quyết tâm nhất định phải mau chân đến xem thế nào, thuận tiện còn có thể dò xét chi tiết về Nam Cung Phi Vân. Nếu như Phi Như nói đều là thật, như vậy có thể khẳng định Nam Cung Phi Vân tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

“Đệ muốn tìm Giang Tiểu Nguyệt?” Hoa Ngọc Phượng rất thông minh, tự nhiên hiểu được ý của Hoa Nhượng Hư.

“Có một chuyện, đệ đến bây giờ còn không thể xác định, đệ cảm thấy nên phải đi hỏi cho rõ ràng, ngoài ra, đệ cũng muốn biết Nam Cung Phi Vân rốt cuộc có thân phận gì” Hoa Nhượng Hư khẽ gật đầu nói.

“Ngày mai tỷ sẽ nói cho đệ, tỷ còn muốn đi xác định một chút, có lẽ hắn bây giờ không còn ở chỗ cũ nữa” Hoa Ngọc Phượng trầm ngâm một chút rồi dịu dàng nói.

“Đệ đến xem Phi Như một chút” Hoa Nhượng Hư gật đầu, nhẹ nhàng ôm Hoa Ngọc Phượng.

Phi Như ngồi ở trên giường, hai chân đóng đũa, có chút cảm thấy nhàm chán, đột nhiên mắt nàng sáng lên, Hoa Nhượng Hư đang từ bên ngoài tiến vào.

“Công tử, đêm nay công tử ở lại đây chứ?” Phi Như đột nhiên đứng xuống, nhẹ nhàng chấm đất lao tới phía Hoa Nhượng Hư, hai tay ôm lấy hắn, đôi môi hơi chum lên, trong mắt đầy vẻ quyến rũ.

“Ta đến xem nàng thôi” Hoa Nhượng Hư lạnh nhạt nói, nhìn Phi Như với ánh mắt phức tạp, lần này hắn không lập tức đẩy nàng ra.

“Hi hi, đã biết công tử không bỏ xa ta” Phi Như mỉm cười ngọt ngào rất vui vẻ, Hoa Nhượng Hư nhìn thẳng vào mắt nàng, rất trong sáng và tinh khiết, không có một chút hỗn tạp, càng nhìn không ra một chút giả dối.

“Không còn sớm nữa, nàng nghỉ đi, ta đi” Trầm mặc một lát, Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng đẩy Phi Như ra, nhỏ giọng nói, nói xong xoay người từ từ đi ra ngoài.

“Công tử, công tử không thể lưu lại sao?” Giọng nói của Phi Như có chút ai oán, mang theo tiếng nấc nghẹn. Hoa Nhượng Hư đột nhiên hơi dừng lại một chút, nhưng lại tiếp tục đi về phía trước.

“Thiếu gia!” Một giọng nói yêu kiều truyền tới, Hàm Tuyết không biết từ chỗ nào chui ra, lao thẳng vào lòng Hoa Nhượng Hư.

“Tiểu Tuyết, sao muội còn chưa ngủ?” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng ôm Hàm Tuyết lên, nhìn nàng với ánh mắt rất dịu dàng.

“Người ta đợi thiếu gia mà” Hàm Tuyết nũng nịu nói, có lẽ nàng vừa rồi đã đi không ít phòng để tìm người.

“Ta đưa muội về phòng” Hoa Nhược Hư hơi cảm động nhưng cũng có chút bất đắc dĩ, ôm ngang thân thể quyen rũ của nàng lên.

Trước cửa phòng, Phi Như đứng đó nhìn theo Hoa Nhược Hư và Hàm Tuyết, trong mắt của nàng có một tia oán hận và một tia ghen ghét.

“Thiếu gia, đừng đi được không, Tiểu Tuyết một mình ngủ không được” Hàm Tuyết giữ chặt tay Hoa Nhược Hư không cho hắn đi. Hoa Nhược Hư vừa mới đặt nàng lên giường, đang chuẩn bị đứng lên.

“Tiểu Tuyết, muội trước kia không phải đều là ngủ một mình sao?” Hoa Nhược Hư không biết nên khóc hay cười.

“Người ta bây giờ thích ngủ bên cạnh thiếu gia mà” Hàm Tuyết bĩu môi, phùng mang trợn má.

Hoa Nhược Hư cuối cùng không thể lay chuyển Hàm Tuyết, đành phải lưu lại.

“Thiếu gia, không được làm chuyện xấu, Tiểu Tuyết muốn ngủ” Hàm Tuyết tiến vào lòng Hoa Nhược Hư, lằm bằm một câu, nhưng những lời này lại chuốc họa.

Hàm Tuyết vốn là một thiếu nữ xinh đẹp, chỉ là hầu hết thời gian Hoa Nhược Hư đều coi nàng là một tiểu nha đầu không biết chuyện đời, thích vẽ đáng yêu, vẽ ngây thơ của nàng. Mặc dù thường xuyên ôm nàng, nhưng rất ít khi có suy nghĩ gì đối với nàng, nhưng nếu như nói một thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp nằm trong lòng hắn, hắn lại không hề động tâm là không có khả năng, Hàm Tuyết bây giờ lại nói một câu như vậy, làm cho ngọn lửa trong lòng Hoa Nhược Hư vốn đang nhen nhúm đột nhiên trở lên bùng cháy.

Hắn hơi dùng sức ôm chặt Hàm Tuyết lại, cẩn thận quan sát khuôn mặt xinh xắn của nàng, Hàm Tuyết khẽ nhắm mắt lại, hàng lông mi xinh đẹp che khuất hai mắt nàng, chiếc vòng trên cổ tay lóe sáng, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, thật xinh đẹp và đáng yêu.

Hoa Nhược Hư khẽ cúi đầu xuống, rốt cuộc không nhịn được mà hôn lên đôi môi anh đào của nàng, đồng thời hắn cảm giác được thân hình bên dưới khẽ run lên, thân thể mềm mại trong nháy mắt trở nên mềm nhũn và nóng rực.

Thời gian từ từ trôi qua, không biết qua bao lâu, Hoa Nhược Hư rốt cuộc buông miệng nàng ra, sau đó dùng ánh mắt cười mà như không cười nhìn Hàm Tuyết, trong mắt còn có vài phần nóng rực.

Từ mặt đến cổ Hàm Tuyết đỏ ửng lên, mặt ngọt ngào như sắp tiết ra giọt mật, đôi mắt xinh đẹp lại mở thật to nhìn Hoa Nhược Hư.

“Thiếu, thiếu gia” Hàm Tuyết trở nên lắp bắp, “Không nên, không nên nhìn người ta như vậy”.

“Tiểu Tuyết, thực ra muội rất đẹp” Hoa Nhược Hư nhỏ giọng nói nói, tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, sau đó bắt đầu từ từ di chuyển xuống.

“Người ta vốn rất đẹp mà” Hàm Tuyết lầu bầu nói, bất mãn nhìn Hoa Nhược Hư vì đến tận bây giờ Hoa Nhược Hư mới biết nàng xinh đẹp.

Hoa Nhược Hư không hề nói nữa, lại cúi đầu hôn lên môi nàng, hôn lên mặt nàng, nhẹ nhàng cắn vành tai nàng, từ từ dời xuống, hai tay cũng không nhàn rỗi, một tay bắt đầu cởi bỏ trang phục ngoài, một tay chui vào trong nội y.

Phi Như gương mặt nhìn chằm chằm vào cửa phòng Hàm Tuyết, nhưng cuối cùng vẫn không thấy Hoa Nhược Hư đi ra. Nàng rất không cam lòng, nhẹ nhàng đi tới trước cửa phòng Hàm Tuyết, ngọn đèn bên trong đột nhiên tắt phụt, nhưng lại có tiếng rên rỉ như có như không bắt đầu truyền ra, còn kèm theo những tiếng thở gấp, dồn dập.

Về mặt Phi Như đột nhiên trở nên rất khó coi, cắn chặt hàm răng, oán hận nhìn cửa phòng, dường như muốn xuyên thấu nó mà chứng kiến cảnh tượng bên trong. Tay nàng nắm chặt lại, trong ánh mắt xuất hiện một tia độc ác, sau đó nhanh chóng xoay người trở lại phòng.

Trong bóng tối, ánh mắt Phi Như dường như lóe lên một tia quang mang sáng rực, trông rất quỷ dị.

119. Chương 5: Sơ Vi Nhân Sư

Hàm Tuyết nắm chặt tấm chăn, mặt nàng ửng đỏ, đôi mắt lộ ra vài phần thống khổ, ngọc thể nhỏ gầy xinh xắn của nàng có chút khó có thể thừa nhận sự xâm chiếm mặc dù rất ôn nhu nhưng cũng rất mãnh liệt của Hoa Nhược Hư, trong miệng nàng ngẫu nhiên phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều vừa như đau đớn vừa như vui sướng, thân thể mềm mại trần truồng dần dần hiện lên từng giọt mồ hôi.

“Tiểu Tuyết, sao muội lại khóc?” Cuồng phong qua đi, Hoa Nhược Hư ôm chặt lấy thân thể của nàng, đột nhiên hấn phát hiện khoe mắt Hàm Tuyết có vài giọt lệ, trong lòng không khỏi quỳnh lên.

“Thiếu gia, Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết chỉ là rất cao hứng” Hàm Tuyết vùi đầu vào trong lòng Hoa Nhược Hư, nhỏ giọng nói, “Tiểu Tuyết rốt cuộc cái gì cũng đều dâng hiến cho thiếu gia”.

“Tiểu Tuyết, muội thật sự là một nha đầu ngốc” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài nói, càng ôm chặt thân thể nàng hơn.

“Người ta rõ ràng rất thông minh mà” Hàm Tuyết có chút bất mãn, nhưng vừa nói đã hạ giọng xuống, “Thiếu gia, Tiểu Tuyết thật sự rất mệt, muội muốn ngủ, không thể bồi thiếu gia” Nói xong đã nằm lãn ra ngủ.

Mặt trời lên cao quá đầu người, Hoa Nhược Hư rút cuộc dẫn theo Hàm Tuyết xuất hiện trong đại sảnh, Hàm Tuyết vẫn ra vẻ không có việc gì, nhưng chỉ cần hơi cẩn thận quan sát sẽ phát hiện được bước chân của nàng có chút tập tễnh.

“Tiểu Tuyết, Nhược Hư làm gì muội?” Hoa Phi Mộng tiến lại gần, cười hì hì nhìn Hàm Tuyết hỏi, Hoa Nhược Hư hơi xấu hổ, có chút tức giận trừng mắt nhìn Hoa Phi Hoa, nhưng Hoa Phi Mộng lại coi như không thấy, lại tiếp tục hỏi.

“Thiếu gia đương nhiên rất tốt với muội” Mặt Hàm Tuyết đỏ ửng lên, thì ra tiểu nha đầu này cũng biết thẹn thùng.

“Vậy tối qua huynh ấy làm gì muội?” Hoa Phi Mộng hỏi nhưng mặt cũng đỏ lên.

“Muội, muội không nói được” Hàm Tuyết cả nửa ngày đột nhiên nói ra một câu, “Thì giống như các hôm thiếu gia với tỷ đó” Lập tức mặt Hoa Phi Mộng đỏ ửng lên, không hỏi tiếp nữa, Hoa Nhược Hư thầm cười, nàng đây là tự làm tự chịu.

“Minh chủ, bên ngoài có một thiếu niên nói muốn gặp Minh chủ” Triệu Trường Không vội vã từ bên ngoài đi vào, cuối cùng cũng phá vỡ không khí có chút xấu hổ, có chút buồn cười này.

“Tiểu Tuyết, muội đợi một lát, ta đi ra ngoài xem thế nào” Hoa Nhược Hư có chút không chịu được ánh mắt khác thường của những nữ nhân ở đây đang nhìn mình, đặc biệt là có cả Động Đình tam kiều, ước gì nhanh chóng đi khỏi.

“Thiếu gia, muội cũng muốn đi mà” Hàm Tuyết tiếp tục phát dương phong cách đánh người của nàng, bữu môi làm nũng.

“Được rồi, chúng ta cùng ra ngoài xem sao” Hoa Nhược Hư đáp ứng.

“Nhưng thiếu gia, người ta không khỏe lắm, thiếu gia ôm muội được không?” Hàm Tuyết không muốn tự đi.

“Đều là do thiếu gia, tối hôm qua như vậy.....” Hàm Tuyết nói thêm một câu, nhưng lập tức phát hiện không đúng, vội vàng dừng lại, có chút thẹn thùng vùi đầu vào ngực Hoa Nhược Hư.

Hoa Phi Mộng cười khi khi một tiếng, mấy nàng còn lại cũng cố gắng nhẫn nhịn nhưng mặc đều đỏ bừng lên.

Hoa Nhược Hư rất xấu hổ, vội vàng ôm Hàm Tuyết đi ra ngoài, đến cửa mới thả nàng xuống, nhưng vẫn để nàng dựa vào người mình.

“Tư Mã Mạnh tham kiến sư phụ” Đột nhiên một thiếu niên chạy vội tới, quỳ xuống trước mặt Hoa Nhược Hư.

“Người, này, vị tiểu huynh đệ này, người có phải nhầm người không?” Hoa Nhượng Hư lớn như vậy còn không bị người gọi là sư phụ, không khỏi sợ đến mức nhảy dựng lên.

“Sư phụ, ngài không nhận ra đệ tử? Chúng ta trước kia đã gặp nhau một lần, lần đó đệ tử thấy sư phụ người đại phát thần uy đã thề nhất định phải bái người làm thầy. Hôm nay rốt cuộc đã tìm được sư phụ người, xin người thu nhận đệ tử” Tư Mã Mạnh ngẩng đầu, nhìn Hoa Nhượng Hư với ánh mắt chờ mong, Hoa Nhượng Hư cẩn thận nhìn Tư Mã Mạnh, rốt cuộc cũng nghĩ ra thiếu niên này hẳn quả thật đã gặp qua, nhưng đã là chuyện một năm về trước, lần đó hẳn mới vừa ra giang hồ chưa lâu.

“Tư Mã huynh, xin mời đứng lên” Hoa Nhượng Hư có chút không biết làm sao. “Tại hạ là một người trẻ tuổi, không có gì hết, thật sự không xứng làm sư phụ của người, nếu như Tư Mã huynh không ngại, chúng ta có thể làm bằng hữu”.

“Sư phụ không nhận đệ tử, đệ tử liền không đứng dậy” Tư Mã Mạnh hình như là trái tim bằng thép, trên khuôn mặt đôn hậu của hắn lộ ra vẻ mặt kiên định.

“Này, Tư Mã huynh, ta Hoa Nhượng Hư có đức độ gì, mà đáng giá cho người kiên trì như vậy?” Hoa Nhượng Hư khẽ thở dài nói.

“Mẫu thân đệ tử từ nhỏ đã dạy đệ tử, chỉ cần chuyện mà mình cảm thấy chính xác nhất định phải làm, đệ tử mặc kệ trong mắt người khác như thế nào, đệ tử chỉ biết mình rất bội phục sư phụ, có thể trở thành đệ tử của sư phụ người là vinh hạnh cũng là nguyện vọng lớn nhất của đệ tử, mong sư phụ thành toàn” Tư Mã Mạnh thật tâm nói.

Hoa Nhượng Hư do dự không quyết định được, chuyện như vậy hẳn cho tới bây giờ thật không ngờ tới, hắn còn chưa tròn hai mươi tuổi nhưng lại muốn làm sư phụ của một người tuổi tương đương hắn, điều này làm hắn thật sự có chút không cách nào tiếp nhận được, huống chi hắn trên cơ bản không biết gì về Tư Mã Mạnh này.

“Nhượng Hư, chẳng lẽ đệ muốn người ta quỳ mãi thế này sao?” Một giọng nói dịu dàng truyền tới, không cần quay đầu lại hắn đã biết là Tây Môn Lâm.

“Lâm tỷ, đệ sao có thể làm sư phụ của người?” Hoa Nhượng Hư khẽ thở dài một hơi.

“Có câu đặt giả vi tiên, trước hết với võ công và địa vị của đệ, hoàn toàn đủ tư cách làm một sư phụ tốt, nếu như hắn đã quyết tâm bái đệ làm sư phụ, đệ cần gì phải khổ sở lay chuyển nguyện vọng của người chứ?” Tây Môn Lâm nhẹ giọng nói, nhìn Hoa Nhượng Hư với ánh mắt cổ vũ.

“Này, Tư Mã huynh, người đứng lên trước đi” Hoa Nhượng Hư vẫn còn có chút khó có thể quyết định.

Tư Mã Mạnh không nói gì, nhưng cũng không đứng dậy, vẫn quỳ trên mặt đất.

“Được rồi, ta trước hết tạm thời đáp ứng nhận người làm đệ tử, nhưng ta có một điều kiện” Hoa Nhượng Hư rốt cuộc cũng phải bắt đầu gật đầu.

“Đệ tử tham kiến sư phụ, có gì người cứ phân phó” Tư Mã Mạnh nhất thời mừng vui khôn xiết.

“Ta chỉ tạm thời đồng ý nhận người làm đệ tử, nhưng ta cho người thời gian ba tháng, ba tháng sau nếu như người vẫn còn kiên trì muốn ta làm sư phụ của người, mà ta cũng cho rằng biểu hiện của người trong ba tháng là đủ, ta sẽ chính thức nhận người làm đồ đệ, đến lúc đó chúng ta sẽ cử hành nghi thức nhập môn cho người” Hoa Nhượng Hư nghĩ nghĩ rồi nói, theo hắn thấy thì Tư Mã Mạnh có lẽ chỉ là xúc động nhất thời, mặt khác hắn cũng mơ hồ nhớ kỹ Tư Mã Mạnh hình như là đệ tử tục gia của Vô Đang, không biết môn quy của Vô Đang có hạn chế đệ tử bái nhập sư môn khác hay không, cho nên tạm thời nói như vậy, đương nhiên còn một nguyên nhân khác, hắn bây giờ không thể không hoài nghi đối với người đột nhiên đến đây, hắn còn cần thời gian tra xét về Tư Mã Mạnh.

“Sư phụ yên tâm, đệ tử nhất định cố gắng đạt được yêu cầu của người” Tư Mã Mạnh ứng tiếng, ngôn ngữ cử chỉ đã coi mình là đệ tử của Hoa Nhượng Hư.

Đôi mắt xinh đẹp của Hàm Tuyết chợt chớp chớp vài cái, vẻ mặt tò mò nhìn Tư Mã Mạnh, đột nhiên trên mặt nàng lộ ra một nụ cười xấu xa.

“Lâm tỷ, tỷ trước hết bố trí chỗ ở cho hần, nếu như không còn nơi nào thì có thể cho hần ở cùng đệ tử Thiếu Lâm” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút rồi nói với Tây Môn Lâm.

“Đệ yên tâm, tỷ biết nên làm như thế nào” Tây Môn Lâm khẽ gật đầu, dịu dàng nói, nhìn Hoa Nhược Hư với ánh mắt đầy ôn nhu.

“Phượng nhi, tỷ thấy chuyện này như thế nào?” Hoa Nhược Hư đi vào phòng Hoa Ngọc Phượng, Hàm Tuyết bị hần đẩy sang chỗ Hoa Phi Mộng, mà Tư Mã Mạnh tự nhiên là đi theo Tây Môn Lâm.

“Bây giờ còn rất khó nói, chờ tỷ tra xét hần đã” Hoa Ngọc Phượng dịu dàng nói, “Còn có, chỗ ở của Nam Cung Phi Vân, tỷ nghĩ đệ bây giờ tốt nhất không muốn đi, bởi vì căn cứ thủ hạ đệ tử truyền lại tin tức, Nam Cung Phi Vân gần đây có điểm không ổn, dường như đang có hành động gì đó, nhưng tin tức bây giờ còn chưa cụ thể cho nên đệ tốt nhất chờ một chút”.

“Đệ chỉ lo lắng cho Tiểu Nguyệt mà thôi, đã lâu không thấy nàng” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một hơi nói, thực ra hần quan tâm nhất chính là tối hôm đó giữa hần và Giang Tiểu Nguyệt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Không cần quá lo lắng, huống chi lo lắng cũng vô dụng, nếu như nàng thật sự gặp chuyện không may thì sợ sớm đã xảy ra, không nằm trong mấy ngày này” Hoa Ngọc Phượng dịu dàng an ủi hần.

“Chỉ hy vọng như vậy” Hoa Nhược Hư trầm nghĩ, lời Hoa Ngọc Phượng nói cũng có lý.

“Mộng tỷ tỷ, chúng ta đi xem đồ đệ của thiếu gia một chút có được không?” Hai người Hàm Tuyết và Hoa Phi Mộng nói với nhau.

“Muội không đi tìm thiếu gia bảo bối của muội, đi xem đồ đệ của Nhược Hư làm gì?” Hoa Phi Mộng có chút kỳ quái.

“Thiếu gia xấu, lại bỏ muội mà chạy trốn, muội không đi tìm thiếu gia” Hàm Tuyết quệt quệt miệng, rất bất mãn.

“Thật chứ?” Hoa Phi Mộng nhỏ giọng, nói nhỏ vào tai Hàm Tuyết: “Có phải tối qua Nhược Hư làm chuyện không tốt với muội?”

“Không nói với tỷ, có đi hay không, tỷ mà không đi người ta đi một mình” Mặt Hàm Tuyết thoáng đỏ lên, tức giận nhìn Hoa Phi Mộng.

“Đi thì đi, dù sao ta cũng đang nhàm chán, tên vô lại Nhược Hư cả ngày không bồi người ta” Hoa Phi Mộng vừa nói cũng có chút bất mãn.

“Tiểu Tuyết, Phi Mộng, hai muội đến đây làm gì?” Tây Môn Lâm vừa mới bố trí phòng cho Tư Mã Mạnh xong, đang chuẩn bị rời đi nhưng lại phát hiện hai người Hàm Tuyết và Hoa Phi Mộng đi tới, không khỏi kinh ngạc hỏi.

“Lâm tỷ, là Tiểu Tuyết nói muốn xem đồ đệ mà Nhược Hư thu, muội và Tiểu Tuyết liền đi tới” Hoa Phi Mộng vội vàng nói, trong nháy mắt đã bán đứng nha đầu Hàm Tuyết.

Lúc hai người bọn họ nói chuyện, Hàm Tuyết đã đi vào phòng, Tư Mã Mạnh thấy có người đi vào, vội vàng đi ra nghênh đón.

“Kính chào cô nương...” Tư Mã Mạnh rất cung kính, bởi vì hần vừa rồi nhìn thấy Hàm Tuyết được Hoa Nhược Hư ôm.

“Hi hi, mau tới bái kiến sư nương” Hàm Tuyết cười hi hi, rất hứng thú nhìn Tư Mã Mạnh.

“Sư nương?” Tư Mã Mạnh ngần ra, “Cô nương là Hoa đại tiểu thư?” Tư Mã Mạnh chỉ biết thê tử của Hoa Nhược Hư là Hoa Ngọc Loan, nên mới hỏi như vậy.

“Người quản nhiều lắm, người chỉ cần gọi ta là sư nương là được, ta nói cho người, thiếu gia sủng ái ta nhất” Hàm Tuyết không nghĩ qua là mình đã nói lỡ miệng, Hoa Nhược Hư là thiếu gia của nàng.

“Nhưng mà, nhưng mà, cô nương là nha hoàn của sư phụ, ta gọi cô nương là sư nương, sư phụ có mắng ta không?” Trên khuôn mặt đôn hậu của Tư Mã Mạnh xuất hiện vài phần khó xử, “Chẳng may sư phụ tức giận không thu ta làm đệ tử, vậy ta phải làm sao bây giờ?”

“Người, ta nói cho người, người không gọi ta là sư nương, ta làm thiếu gia không thu người làm đồ đệ” Hàm Tuyết nhăn nhó cái mũi, có chút tức giận hừ một tiếng.

“Nhưng, nhưng mà” Tư Mã Mạnh vẫn còn có chút do dự.

“A Mạnh, ta thấy người cứ gọi Tiểu Tuyết là sư nương đi, sau đó nịnh nọt một chút vị tiểu sư nương này, đến lúc đó sư phụ của người sẽ dạy người võ công” Trên mặt Tây Môn Lâm lộ ra nụ cười.

“Tiểu Tuyết, nhanh như vậy đã muốn gả cho Nhược Hư, xem ra tối qua Nhược Hư rất tốt với muội” Hoa Phi Mộng chạy đến bên cạnh Hàm Tuyết, nói nhỏ với nàng.

“Đệ tử tham kiến, tham kiến tiểu, tiểu sư nương” Tư Mã Mạnh xem ra rất không tình nguyện, nhưng vẫn hành đại lễ.

“Sư nương là sư nương, chứ gọi tiểu sư nương là sao” Hàm Tuyết có vẻ rất bất mãn.

“Tiểu, tiểu sư nương, đệ tử, đệ tử chỉ cảm thấy tuổi của người nhỏ, cho nên mới gọi người là tiểu sư nương” Tư Mã Mạnh cuối cùng vẫn không nói dối, do dự một lát rồi thành thật trả lời.

“Tiểu Tuyết, ta thấy tiểu sư nương cũng được mà, miễn cho người khác nghĩ đến muội là một lão thái bà” Hoa Phi Mộng cười hì hì nói.

“Như vậy, gọi ta là tiểu sư nương, không phải là nói cho người khác ta là tiểu lão bà sao” Hàm Tuyết lẩm bẩm nói.

“Sợ cái gì, mọi người đều nói thê không bằng thiếp mà, tiểu lão bà tốt nhất, muội có thể Nhược Hư sủng ái muội nhiều như vậy mà” Hoa Phi Mộng ra vẻ hâm mộ nhìn Hàm Tuyết.

“Tỷ cũng không phải tiểu lão bà sao” Hàm Tuyết bĩu môi, “Người ta không làm tiểu lão bà, thiếu gia có nhiều tiểu lão bà, muội làm tiểu nha hoàn tốt hơn”.

“Tiểu Tuyết, Phi Mộng, hai người các muội không nên chơi đùa ở đây, A Mạnh ngàn dặm đến đây, các muội để hắn nghỉ một chút đi” Tây Môn Lâm có chút dở khóc dở cười, Hoa Phi Mộng và Hàm Tuyết ở cùng một chỗ đúng là lắm chuyện.

“Muội đi tìm thiếu gia” Hàm Tuyết vừa nói trên mặt lại hiện ra nụ cười ngọt ngào, nghĩ đến thiếu gia yêu dấu, nàng luôn cảm thấy cao hứng.

“Nhớ sau này thấy ta phải gọi ta là sư nương” Trước khi đi, Hàm Tuyết lại dặn Tư Mã Mạnh một câu.

“Tuân mệnh, tiểu sư nương” Tư Mã Mạnh vẫn như cũ gọi Hàm Tuyết là tiểu sư nương.

“Không biết còn có ai muốn ta gọi là sư nương” Nhìn mấy người Hàm Tuyết rời đi, Tư Mã Mạnh có chút đau đầu, hắn không nghĩ ra được rằng một thiếu nữ xinh đẹp nhỏ tuổi hơn hắn, nhưng lại là sư nương của hắn, nhưng hắn cũng không nghĩ đến đây vốn là hắn tự tìm đến, ai bảo hắn muốn tới bái Hoa Nhược Hư làm sư phụ?

Hoa Nhược Hư đang chuẩn bị đi đến chỗ Hoa Ngọc Loan, mỗi ngày hắn đều có thói quen đến gặp nàng, thuận tiện hỏi ý kiến của Hoa Ngọc Loan về chuyện hắn thu đồ đệ. Nhưng mới đi chưa được mấy bước, phía trước đã có người ngăn hắn lại, Phi Như xuất hiện trước mặt hắn, nhìn hắn với ánh mắt kỳ quái.

120. Chương 6: Thần Cung Kinh Biến

“Công tử, tối qua công tử đi đâu?” Phi Như ai oán hỏi.

“Không cần nàng quản” Hoa Nhược Hư tức giận nói, đi qua người nàng ta.

“Hàm Tuyết có gì tốt hơn ta? Nàng ta đẹp hơn ta sao?” Phi Như hét lên phía sau hắn.

Hoa Nhược Hư hơi dừng lại một chút nhưng tiếp tục đi tới trước, không trả lời câu hỏi của Phi Như.

Từ chỗ Hoa Ngọc Loan đi ra, Hoa Nhược Hư không khỏi cười khổ một tiếng, Lưu Vân đang ở trong đại sảnh, không cần hỏi hẳn cũng biết là Tô Đại Nhi phái nàng ta tới.

“Công tử, tiểu thư bảo ngài tới” Quả nhiên vừa thấy Hoa Nhược Hư đi ra, Lưu Vân đã nói.

“Thiếu gia” Giọng nói đáng thương của Hàm Tuyết vang lên, lại nắm lấy tay Hoa Nhược Hư, hiển nhiên không muốn hẳn đi.

“Mộng nhi, nàng trước chơi với Tiểu Tuyết, huynh sẽ mau trở về” Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ, hẳn biết mình không có khả năng không đi, hơn nữa trong lòng hẳn thật hy vọng được gặp Tô Đại Nhi.

Tô Đại Nhi ngồi trên người Hoa Nhược Hư, đôi ngọc thủ thon dài nhẹ nhàng lướt trên dây đàn, tiếng đàn du dương, vẻ mặt ngọt ngào, thân thể mềm mại, tất cả làm Hoa Nhược Hư mê say.

Mặt trời dần dần hạ xuống, ánh mặt trời lúc hoàng hôn chiếu sáng khuôn mặt kiều diễm của Tô Đại Nhi, càng tăng thêm sức quyến rũ kinh tâm động phách và vẻ thánh khiết của nàng.

Đèn được thắp lên, vẻ đỏ ửng lan khắp khuôn mặt, đôi thu thủy trong suốt lộ ra vẻ triu mến vô hạn.

Nhiệt tình hôn, ôm chặt lấy nhau, nửa đêm điên cuồng cho đến tận canh ba.

Tô Đại Nhi từ từ ngồi xuống, nhanh chóng mặc quần áo, nhảy xuống giường.

“Tôn Trưởng lão, vào đi” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng nói, vừa dứt lời Tôn Vân Nhạn đã như quỷ mị xuất hiện ở trong phòng.

Tôn Vân Nhạn liếc nhìn Hoa Nhược Hư đang ngủ say trên giường một cái, trên mặt hiện lên vẻ kỳ dị.

“Tôn Trưởng lão, Trưởng lão và Lưu Vân thay ta chiếu cố Nhược Hư ca ca, ta phải ra ngoài, thời gian đã đến” Tô Đại Nhi cúi người khẽ hôn Hoa Nhược Hư, có chút không muốn rời hẳn, sau đó chỉ thấy bóng trắng lóe lên, nàng đã biến mất khỏi phòng.

Mà Lưu Vân lại đi vào ngay sau đó.

Canh hai, Cung Nhã Thiển dẫn theo hai Đại trưởng lão Thần cung bước nhanh nơi hoang dã, mà cách bọn họ không xa, gần như tất cả đệ tử Thần cung cũng đều xuất hiện.

Xung quanh là vùng cỏ hoang dài dằng dặc, mặc dù mùa xuân vừa qua chưa lâu nhưng nơi này không làm người ta cảm thấy sinh cơ mà là một cảm giác hết sức tiêu điều và lạnh lẽo.

Một tia gió nhẹ đầu mùa hạ làm Cung Nhã Thiển không tự chủ rùng mình một cái, trong lòng nàng đột nhiên có một cảm giác bất an, cảm giác này nàng cho tới bây giờ chưa từng có.

“Vân Trưởng lão, Lôi Trưởng lão, chờ một chút” Cung Nhã Thiển nhíu mày, nhỏ giọng nói.

“Ai, ra đi!” Cung Nhã Thiển quát lên một tiếng.

“Tiểu cung chủ, đã lâu không gặp” Một giọng nói âm u truyền tới, trước mặt Cung Nhã Thiển không xa xuất hiện một lão già áo xanh, thân hình cao lớn, hai mắt lấp lánh thần quang, khuôn mặt chữ điền, râu dài ngàng ngực thoát nhìn rất uy nghiêm.

Hai mắt Cung Nhã Thiển trở nên lạnh lùng, hung hăng nhìn người đó, tiếng răng va vào nhau vang lên, hận không thể rút gân lột da người này.

“Đúng là lâu không thấy, lần này một khi ngươi đã đưa tới cửa, thật quá tốt” Cung Nhã Thiển hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nhìn hẳn nói.

“Tiểu cung chủ Tiểu cung chủ, ngươi biết không? Ngươi và Cung chủ có một tật xấu giống nhau” Lão già áo xanh khẽ thở dài một tiếng, dùng ánh mắt thương xót nhìn Cung Nhã Thiển, “Các ngươi rốt cuộc vẫn luôn cho mình là lợi hại nhất, luôn cho rằng tất cả các thứ đều ở trong lòng bàn tay các ngươi, đáng tiếc đáng tiếc, lúc trước cung chủ vì tật xấu này mà chết, mà Tiểu cung chủ ngươi bây giờ cũng muốn dẫm vào vết xe đổ của Cung chủ”.

“Phong Trưởng lão, chẳng lẽ người quên lần chạy trốn chật vật trước sao?” Cung Nhã Thiên đã bình tĩnh lại, ngọn lửa giận trong lòng đã bị nàng đè xuống đáy lòng, nàng khẽ cười cười, nói tiếp, “Chẳng lẽ một năm không gặp, Phong trưởng lão đã thoán thai hoán cốt sao?”

“Chỉ là sợ rằng Tiểu cung chủ người lần này dù muốn chạy trốn cũng không có khả năng” Phong trưởng lão mỉm cười, vừa dứt lời, đã có biến hóa.

Cung Nhã Thiên cảm giác có hai đạo kinh phong tập kích đến, mà người tập kích nàng, nàng tuyệt đối không nghĩ ra, dĩ nhiên chính là hai Đại trưởng lão Vân Lô bên cạnh nàng.

Thân thể mềm mại của Cung Nhã Thiên như con diều đứt dây bay thẳng ra ngoài, song chưởng của hai người đã đánh mạnh lên người nàng.

Một tiếng trầm thấp vang lên, Cung Nhã Thiên ngã xuống mặt đất, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt kiều diễm nhất thời trở nên tái nhợt, gần như không còn chút máu.

Trong mắt Cung Nhã Thiên lộ ra vẻ không thể tin nổi, sau đó chuyển thành phần nộ, phần nộ ngập trời.

“Hai người các người cũng phản bội ta” Cung Nhã Thiên nhìn Vân trưởng lão và Lô trưởng lão, nói ra từng chữ một, giọng điệu này giống như phát ra từ một hầm băng, vô cùng lạnh lẽo.

“Tiểu cung chủ, thực ra ngoại trừ võ công còn những thứ khác người đều kém xa Cung chủ, người làm sao có thể yêu cầu thủ hạ trung thành với người chứ?” Phong trưởng lão lắc đầu, “Thực ra, một người võ công cao tới đâu cuối cùng cũng là vô ích. Huống chi Tiểu cung chủ đã bị trọng thương, bất cứ ai sau lưng người cũng có thể đưa người vào chỗ chết. Ta thấy người tự kết liễu đi, chết như vậy cũng còn chút tôn nghiêm”.

Cung Nhã Thiên miễn cưỡng chống chọi thân thể, từ từ nhìn đám đệ tử Thần cung phía sau, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, thực ra sau khi nàng bị Vân trưởng lão và Lô trưởng lão tập kích, căn bản là chưa có ai ra tay với hai người này, nàng đã mơ hồ phát hiện không đúng. Mà bây giờ nàng nhìn thấy ánh mắt của bọn họ, rốt cuộc đã có thể xác định, nàng đã là một người cô đơn, mọi người bên cạnh đã phản bội nàng.

“Phong trưởng lão, xem ra người đã tính từ lâu” Trong mắt Cung Nhã Thiên đột nhiên lộ ra một tia vui mừng khó có thể phát hiện, giọng nói đột nhiên trở nên nhẹ hơn rất nhiều, “Chỉ là ta không rõ, nếu đệ tử Thần cung có thể phản bội ta, chẳng lẽ người không sợ bọn họ sẽ phản bội người sao?”

“Tiểu cung chủ, không nghĩ tới, đến lúc này người còn không muốn bỏ qua cho bọn họ. Chỉ tiếc, kế ly gián của người là vô ích, bọn họ sợ dĩ phản bội người là bởi vì người không thể cho bọn họ hấn thứ mà bọn họ muốn, mà ta lại có thể” Phong trưởng lão đắc ý nói, “Tiểu cung chủ, người biết không? Thần cung không thích hợp để nữ nhân lãnh đạo, sau này, Tiên cung của ta chắc chắn sẽ làm Thần cung phát dương quang đại, Tiểu cung chủ người và Cung chủ lão nhân gia dưới cửa tuyến cũng có thể nhắm mắt, ha ha ha” Nói xong, Phong trưởng lão rốt cuộc cười rộ lên.

Cung Nhã Thiên một tay cố gắng ôm ngực, miễn cưỡng đứng lên, thân hình lung lay muốn ngã, có cảm giác rất khó đứng yên. Nàng lạnh lùng nhìn Vân trưởng lão và Lô trưởng lão, sau đó lại từ từ liếc nhìn đồng đảng đệ tử Thần cung một cái. Mặc dù nàng đã bị trọng thương, nhưng ánh mắt của nàng vẫn như cũ làm đám đệ tử Thần cung khó có thể nhìn thẳng, bọn họ không tự chủ cúi đầu xuống, mà Vân Trưởng lão và Lô Trưởng lão lại càng vô thức lui về sau nửa bước.

“Phong trưởng lão, Cung Nhã Thiên ta nếu không có các người, ta vẫn có thể làm Thần cung uy chấn vô lâm, mà những người này chỉ là một đám phế vật mà thôi” Cung Nhã Thiên khinh thường nhìn Phong trưởng lão, trong giọng nói tràn ngập sự tự tin, vào lúc này nàng còn có thể tự tin như vậy, không thể không làm người ta bội phục.

“Ta muốn nhìn xem, một người chết còn có thể uy chấn vô lâm như thế nào?” Phong trưởng lão hừ lạnh một tiếng, vừa nói hấn vừa nhìn hai người Vân Trưởng lão và Lô Trưởng lão một cái. Hai người thâm hiểu, lao về phía Cung Nhã Thiên, đồng thời song chưởng phát ra, muốn đưa Cung Nhã Thiên vào chỗ chết.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng không phải một mà là hai, chủ nhân của tiếng kêu không phải Cung Nhã Thiên mà là Vân trưởng lão và Lô trưởng lão, thân hình khổng lồ của hai người bay ngược lại ra sau, ngã xuống đất, nằm im không nhúc nhích, dường như đã hôn mê.

Mặt Cung Nhã Thiển đỏ bừng lên, sau đó trở nên tái nhợt, nhìn hai người trên mặt đất, trong mắt lộ ra vẻ căm hận tột độ.

“Tiểu cung chủ, xem ra Tiểu cung chủ đúng là thiên tài võ học, ở tình huống này mà còn có thể làm bọn họ bị trọng thương, chỉ tiếc, bây giờ ngươi đã sa cơ lỡ vận” Đối với việc Cung Nhã Thiển lúc này còn có thể đả thương hai người Vân Trường lão và Lôi Trường lão, Phong Trường lão có chút ngạc nhiên, nhưng có vẻ vẫn nằm trong dự liệu của hắn. Hắn từ từ đi về phía Cung Nhã Thiển, trong mắt dường như có vài phần thương xót, lại có vài phần ác độc, cổ tay hắn hơi đảo, bàn tay phải nhẹ nhàng vung lên.

Đất bằng cuộn cuộn nổi lên một cơn gió lốc, đòn chưởng của Phong Trường lão mang theo xu thế lôi đình vạn quân đánh về phía Cung Nhã Thiển, Cung Nhã Thiển không hề kinh hoàng, là lại đưa chưởng lên đón.

Trong lòng Phong trường lão mơ hồ có một cảm giác bất an, có chút cảm thấy không đúng, nhìn thấy song chưởng sẽ giao nhau, bỗng dưng một bóng trắng lóe lên, một đôi ngọc thủ trắng nõn hiện ra trước mặt Phong trường lão, một chưởng tiếp lấy chưởng của hắn, còn một chưởng lại như tia chớp ẩn vào ngực hắn. Mà lúc này thân thể mềm mại của Cung Nhã Thiển lại hơi lóe lên, hai tay vốn đang chống lại Phong trường lão đã thay đổi phương hướng, từ một góc độ khác đánh về phía sau lưng Phong trường lão, làm cho Phong trường lão hai mặt thụ địch.

Song chưởng giao nhau, phát ra khí lãng ngập trời, cuốn bụi đất bay đầy trời, Phong trường lão phát ra một tiếng kêu đau đớn, người bắn ngược lại phía sau, hắn tránh thoát được một chưởng vào ngực, nhưng cuối cùng lại không thể tránh nổi một chưởng vào sau lưng, chỉ tiếc vết thương của Cung Nhã Thiển quá nặng, một chưởng này căn bản không đoạt được mạng hắn.

“Tiểu sư muội, chúng ta mau đi thôi” Xuất hiện ở hiện trường chính là một thiếu nữ áo trắng che mặt, nàng sau khi một chưởng đánh lui Phong trường lão lập tức vọt đến bên cạnh Cung Nhã Thiển, một tay ôm nàng ta dậy, nhỏ giọng nói.

“Ngăn bọn họ lại” Phong Trường lão trầm giọng quát, thấy đệ tử Thần cung có chút do dự, hắn lại lạnh lùng lên tiếng, “Chờ thương thế của nàng khỏi hẳn, người đầu tiên nàng ta giết chính là các ngươi, còn do dự cái gì?”

“Sư tỷ, vạn nhất không đi được, tỷ một mình đi trước, nhớ nhất định phải báo thù” Giọng nói của Cung Nhã Thiển có chút suy yếu, nàng sau khi bị trọng thương còn làm Vân trường lão và Lôi trường lão bị thương nặng, mà thiếu nữ áo trắng che mặt cũng bị Phong trường lão làm bị thương, đúng là đã sa cơ lỡ vận.

“Tiểu sư muội, muội yên tâm, không có việc gì” Thiếu nữ áo trắng che mặt nhìn đám đệ tử Thần cung, trong mắt lộ ra một tia lạnh lẽo.

Một tiếng cười như tiếng chuông ngân truyền tới, hiện trường đột nhiên có thêm một thiếu nữ áo xanh xinh đẹp.

“Du Du tỷ?” Trên mặt Cung Nhã Thiển có vài phần mừng rỡ, cũng có vài phần áy náy.

“Tiểu sư muội, muội mau chóng chữa thương, đám phản đồ này tự nhiên sẽ có người giải quyết” Thiếu nữ áo trắng che mặt nhỏ giọng nói, thấy Tuyết Du Du rốt cuộc đã xuất hiện, nàng cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Đôi mắt xinh đẹp của Tuyết Du Du nhìn xung quanh, tản mát ra tia sáng mê người, giở tay nhắc chân đều để lộ ra mị lực mà người khác khó có thể chống cự, nàng đột nhiên mỉm cười, nhất thời làm bầu trời đêm dường như sáng lên, đám đệ tử Thần cung dần dần rơi vào trạng thái mê loạn, bọn họ đã quên bọn họ phải làm gì, chỉ biết ngây ngốc nhìn Tuyết Du Du.

Một bóng đen mảnh khảnh đột nhiên xuất hiện, lấy tốc độ kinh người xuyên qua đám đệ tử Thần cung, liên tiếp tiếng kêu thảm thiết vang lên, không có bất cứ sự phản kháng nào, đám người này đã ngã xuống mặt đất.

Phong trường lão bị tiếng kêu thảm thiết làm tỉnh lại, nhìn về yên tĩnh xung quanh, đột nhiên rùng mình, rất đáng sợ, mấy trăm đệ tử Thần cung chỉ trong nháy mắt đã bị một người giết không còn một ai, một người cũng không còn sót lại, mà bọn họ cũng không có chút phản kháng gì.

Hắn không tự chủ lui lại phía sau vài bước, hẳn cho dù giết người không chớp mắt nhưng cũng chưa từng thấy đồ sát lớn như vậy.

“Nhu sứ, Kiểm sứ tham kiến Cung chủ, Thánh nữ” Tuyết Du Du cùng một thiếu nữ áo đen vừa xuất hiện cũng chính là Giang Tiểu Nguyệt hành lễ với hai người Cung Nhã Thiên.

“Du Du, Nguyệt tỷ, lúc này không cần hành lễ làm gì” Thiếu nữ áo trắng che mặt cũng chính là thánh nữ khê thở dài một hơi, trong giọng nói có chút cảm khái, “Không ngờ rằng, Thần cung bây giờ chỉ còn lại mấy tỷ muội chúng ta”.

“Ẩn sứ tham kiến Cung chủ, tham kiến Thánh nữ” Hiện trường đột nhiên lại xuất hiện một thanh niên áo trắng, chính là Nam Cung Phi Vân.

“Ẩn sứ miễn lễ” Thánh nữ khê nhú mày, có chút tức giận, ẩn sứ vẫn luôn ẩn tàng, bây giờ Nam Cung Phi Vân lại công khai bá kiến ở đây, chẳng khác nào công khai thân phận của hắn, năng mắt hững cũng là rất bình thường, nhưng mà lúc này đang rất khẩn trương nên năng cũng không tiện nói nhiều.

“Phong trưởng lão, bây giờ là lúc cùng đường mạt lộ của phản đồ người” Thánh nữ lạnh lùng nhìn Phong Trưởng lão, chỉ là năng lại không phát hiện ra được rằng Phong trưởng lão vốn kinh hoàng lúc này đã bình tĩnh lại, trong mắt còn hiện ra vẻ đắc ý khó có thể phát hiện.

Một tiếng kêu thống khổ vang lên, đôi môi anh đào của Tuyết Du Du hé ra, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể mềm mại của Thánh nữ lóe lên, nhanh chóng đi đỡ lấy Tuyết Du Du, sau đó dùng ánh mắt khó thể tin nhìn người mới tập kích Tuyết Du Du, đó chính là Nam Cung Phi Vân.

“Ngay cả người cũng phản bội” Thánh nữ oán hận nhìn Nam Cung Phi Vân, mà Phong trưởng lão lúc này lại cười lên đầy đắc ý, đồng thời phía sau hắn lại xuất hiện hơn mười người, kể cả Điện Trưởng lão cho đến giờ vẫn chưa xuất hiện.

121. Chương 7: Thê Diễm Mị Sát

Nam Cung Phi Vân nhìn thiếu nữ áo trắng che mặt với ánh mắt khác thường, trong mắt thoáng hiện lên vẻ cừu hận thấu xương, nhưng đồng thời còn có một loại tình cảm như có như không.

“Phong Trưởng lão nói rất đúng, Thần cung quả thật không thích hợp do hai nữ nhân chủ trì” Nam Cung Phi Vân cười nhạt, trên mặt không có chút gì là áy náy.

Thiếu nữ áo trắng che mặt hai mắt lóe thần quang lạnh lùng, nếu như nói Vân Trưởng lão và Lôi Trưởng lão phản bội năng còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng Nam Cung Phi Vân phản bội năng tuyệt đối không nghĩ tới. Trong lòng năng đang rất không tin, nhưng cũng đầy phẫn nộ, năng quả thực hận không thể giết hắn dưới chướng, nhưng năng cũng rõ ràng, tình huống bây giờ rất bất lợi đối với các năng.

Cung Nhã Thiên đã bị trọng thương, gần như không còn năng lực chiến đấu, mà hai người Tuyết Du Du và Giang Thanh Nguyệt năng hy vọng lớn nhất, thì bởi vì Tuyết Du Du bị Nam Cung Phi Vân tập kích nên sự phối hợp của hai người đã sụp đổ, Giang Thanh Nguyệt hoàn toàn chỉ có thể dựa vào võ công của mình, dù cho kiếm thuật của năng xuất chúng đến đâu nhưng đối mặt với hơn mười cao thủ của Tiên cung sợ rằng vẫn bất lực. Mà càng quan trọng hơn là, bây giờ các năng tổng cộng mới có bốn người mà hai người bị trọng thương, ít nhất phải có một người chiếu cố hai người bị thương, cứ như vậy, các năng thực ra cũng chỉ có một người có thể chống cự công kích của đối thủ.

Mà thực lực của bọn họ rất rõ ràng, bốn đại Trưởng lão của Thần cung, cùng với Ẩn sứ của Thần cung đối phó một người trong đó thì đối với các năng tự nhiên không có vấn đề, nhưng nếu cùng đối phó năm người, năng rất khó nói mình có thể thắng, dù cho ba người trong năm người cũng đã bị thương. Càng huống chi bọn họ cũng không chỉ có năm người, còn có hơn mười tên đệ tử Tiên cung đang như hổ rình mồi ở bên cạnh.

“Nguyệt Tỷ, tỷ mang theo Du Du, chúng ta chuẩn bị rút thôi” Thiếu nữ áo trắng che mặt truyền âm với Giang Thanh Nguyệt, Giang Thanh Nguyệt khê gật đầu, đỡ lấy Tuyết Du Du.

Thiếu nữ áo trắng che mặt cẩn thận quan sát bốn phía một chút, cố gắng phát hiện phương hướng phá vòng vây có lợi nhất, mà lúc này đám người Phong Trưởng lão, Nam Cung Phi Vân cũng đã bắt đầu từ từ đi tới, mơ hồ hình thành một vòng vây.

Trong lòng nàng không khỏi âm thầm lo lắng, nếu như chỉ có mình nàng, nàng rời khỏi đây cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng nàng mang theo một người bị thương, muốn rời đi cũng không đơn giản như vậy.

“Sư tỷ, không cần lo lắng, tỷ đi một mình đi, nhớ kỹ sau này nhất định phải báo thù” Bỗng nhiên trong lòng nàng truyền ra âm thanh yếu ớt của Cung Nhã Thiển.

“Tiểu sư muội, muội yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không có chuyện gì, tỷ cũng không thể bỏ mặc muội” Thiếu nữ áo trắng che mặt dâng lên cảm giác khó chịu, nàng tự trách mình, hận mình nhìn người sai lầm mới có thể làm cho Cung Nhã Thiển bị thương nặng như vậy.

“Sư tỷ, thật sự, thật sự không cần để ý đến muội, nếu như, nếu như Du Du tỷ không có việc gì, tỷ hãy thay muội nói tiếng xin lỗi với tỷ ấy, còn có Nguyệt tỷ và Mộng tỷ, muội thật sự xin lỗi” Trong đôi mắt đẹp của Cung Nhã Thiển chảy ra hai hàng lệ, nàng vẫn bức bách các nàng kia làm các chuyện mà mình không muốn, còn lấy các nàng làm lợi thế để đối phó với Hoa Nhược Hư, nhưng đến cuối cùng nàng lại phát hiện người trung thành nhất vẫn chính là các nàng đó.

“Cung chủ” Đột nhiên một giọng nói truyền tới.

“Du Du, muội đã tỉnh?” Giang Thanh Nguyệt mừng rỡ nhìn Tuyết Du Du trong lòng, khóe miệng nàng vẫn còn một tia máu, vẻ mặt tái nhợt.

“Nguyệt tỷ, để muội xuống” Tuyết Du Du nhỏ giọng nói, Giang Thanh Nguyệt do dự một chút định nói lại thôi, nhìn Tuyết Du Du một chút thấy ánh mắt kiên định của nàng, rốt cuộc cũng lặng lẽ đặt nàng xuống mặt đất. Tuyết Du Du có chút lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống đất, Giang Thanh Nguyệt vội vàng đưa tay ra đỡ lấy nàng.

“Thánh nữ, Thánh nữ mang Cung chủ chuẩn bị rời đi, Nguyệt tỷ, tỷ chuẩn bị sẵn sàng, trước hết đối phó đệ tử Tiên cung, sau đó đối phó Vân Trưởng lão và Lôi Trưởng lão đang bị thương” Giọng nói của Tuyết Du Du rất yếu ớt, yếu ớt đến nỗi chỉ có Giang Thanh Nguyệt và Thiếu nữ áo trắng che mặt cũng là Thánh nữ Thần cung mới có thể nghe thấy.

“Du Du, muội....” Thánh nữ mở miệng, nói vài chữ nhưng không nói gì thêm, trong mắt hiện ra thần sắc khó nói thành lời.

“Nếu như, nếu như hôm nay ta chết, phiền Thánh nữ thay ta nói với Hoa đại ca, nói, nói chỉ có thể làm huynh ấy kiếp sau chiếu cố Du Du” Trong lời nói của Tuyết Du Du đầy vẻ quyết đoán, càng tràn ngập sự không muốn rời trần thế này, không muốn xa rời tình lang.

“Du Du, muội yên tâm, muội sẽ không chết, chúng ta sẽ không có chuyện gì, muội không cần lo lắng” Trong mắt Thánh nữ mơ hồ có vài giọt nước mắt, tỷ muội nhiều năm nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân nên chưa mấy giờ thẳng thắn sống với nhau, còn lúc nào cũng tính kế với nhau. Đến hôm nay khi sinh ly tử biệt, nàng mới phát hiện, tình tỷ muội bị lãng quên đáng quý biết chừng nào.

“Nguyệt tỷ, có thể buông muội ra, chuẩn bị phá vòng vây, không cần để ý đến muội” Tuyết Du Du nhẹ nhàng tránh khỏi bàn tay đang đỡ nàng của Giang Thanh Nguyệt, có chút tập tễnh bước ra.

Nàng từng bước đi về phía đệ tử Tiên cung, bước đi của nàng rất nặng nề, nặng đến độ nàng dường như không có khí lực nhắc chân lên, đi rất khó khăn; bước đi của nàng lại rất nhẹ nhàng, nhẹ đến mức không nghe thấy tiếng bước chân; thân hình thon thả của nàng lại rất nhu nhược thể cho nên những cơn gió đêm cũng đủ để làm nàng đông đưa, lơ mơ còn có thể thấy thân hình mềm mại của nàng khẽ run lên, mặt nàng tái nhợt làm cho người ta triu mến, bất cứ kẻ nào nhìn thấy cũng dâng lên một cảm giác thương tiếc, không chỉ là đám người Tiên cung như Nam Cung Phi Vân, mà ngay cả Thánh nữ Thần cung cũng bị lây nhiễm, mỗi người đều ngăn người, trong lòng càng đang oán hận chính mình, tại sao không thương tiếc thiếu nữ nhu nhược này, trong lòng bọn họ đã không có sát ý, cũng đã quên thiếu nữ này là địch nhân của bọn họ. Chỉ có Giang Thanh Nguyệt mới biết, sắp đến lúc nàng phải động thủ, nàng nắm chặt chuỗi kiếm, thân thể dần dần căng cứng.

Đột nhiên một tiếng kêu yêu kiều vang lên, môi anh đào của Tuyết Du Du hé ra, ngửa mặt phun lên một màn huyết vụ, thân thể lung lay muốn ngã, giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống, mặt nàng tái nhợt, khác hẳn với màn huyết vụ đẹp mắt kia.

“Sao có thể để mặc nàng bị thương chứ? Không được, ta nhất định phải đỡ nàng” Gần như trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ này, bọn họ không hèn mà cùng chạy về phía Tuyết Du Du, mà lúc này Giang Thanh Nguyệt rốt cuộc cũng đã di chuyển, trường kiếm nhanh chóng ra khỏi vỏ, đánh về phía đệ tử Tiên cung, trường kiếm huy động, trong nháy mắt đã có hơn mười đệ tử nằm trên mặt đất, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không thể phát ra.

Thánh nữ rốt cuộc cũng có phản ứng, nhìn thấy các đệ tử Tiên cung gần như không còn một ai, mà Giang Thanh Nguyệt vẫn còn đang chuẩn bị tiếp tục đồ sát, Tuyết Du Du đã có chút không xong, sắp ngã xuống.

Thân thể nàng lóe lên, nhào tới bên cạnh Tuyết Du Du, một tay ôm lấy nàng: “Nguyệt tỷ, mau đi” Vừa hô vừa nhanh chóng thối lui, Giang Thanh Nguyệt có chút giật mình, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

“Nguyệt tỷ, không cần quản những người còn lại, trước hết cứu tiểu sư muội và Du Du quan trọng hơn, đi nhanh” Thánh nữ có chút khẩn trương, vội vàng truyền âm cho Giang Thanh Nguyệt, Giang Thanh Nguyệt đã lập tức có phản ứng, vội vàng thu kiếm nhanh chóng lao về phía Thánh nữ thối lui

“Muốn chạy sao?” Một giọng nói kiều mỵ truyền tới, mà cùng lúc đó, một thiếu nữ áo trắng xuất hiện trước mặt Thánh nữ, ngăn cản đường đi của nàng.

Thiếu nữ áo trắng ôm dao cầm, rõ ràng là Tô Đại Nhi, mà sau nàng còn đi theo hai người Nam Cung Hiên Viên và Lộ Vân Trường.

Thánh nữ trong lòng trở nên lạnh lẽo, chẳng lẽ hôm nay thật sự là không thể thoát sao?

“Lưu Vân cô nương, ta ra ngoài cửa, có việc gì cứ gọi ta một tiếng” Tôn Vân Nhạn liếc nhìn Hoa Nhược Hư đang nằm trên giường một cái, phát hiện có chút khó có thể đối mặt với nam nhân này, nàng có cảm giác không được tự nhiên, rốt cuộc nhìn không được muốn ra ngoài.

“Tôn Trưởng lão, gọi ta là Lưu Vân là được” Lưu Vân cười khẽ một tiếng, nàng mặc dù là một thị nữ, nhưng nàng là thị nữ của Tô Đại Nhi nên trên dưới Ma Cung đều rất khách khí với nàng, mà Tôn Vân Nhạn tự nhiên cũng hiểu đạo lý này.

“Nhưng Tôn Trưởng lão, tiểu thư là cho Trưởng lão ở đây nhìn công tử, Trưởng lão sao có thể ra ngoài?” Lưu Vân ngay sau đó nói thêm, giọng nói rất ranh mãnh.

Tôn Vân Nhạn có chút thở dài bất đắc dĩ đứng ở trong phòng, nhưng là xoay người lại không nhìn Hoa Nhược Hư.

“Đại Nhi” Hoa Nhược Hư lúc này đã tỉnh lại, mùi hương cơ thể quen thuộc của Tô Đại Nhi vẫn còn có thể ngửi thấy, nhưng hiển nhiên nàng đã không còn ở bên cạnh, Hoa Nhược Hư có chút nóng lòng vội vàng ngồi xuống, nhưng vừa nhìn thấy hai người trong phòng lại cảm giác thấy không ổn, vội vàng nằm xuống.

“Công tử, tiểu thư có chút việc phải ra ngoài, công tử cứ ngủ tiếp đi, tiểu thư rất nhanh sẽ trở về” Mặc Lưu Vân đỏ ửng lên nói.

“Cát phu nhân, nàng, nàng sao lại ở đây?” Hoa Nhược Hư nhìn thấy Tôn Vân Nhạn rất giật mình, hơi do dự một chút rồi nói.

“Hoa công tử, ta đã không còn là Cát phu nhân, xin không nên gọi ta như vậy” Tôn Vân Nhạn không quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Ta bây giờ là tam Trưởng lão của Ma Cung, phụng lệnh Cung chủ ở đây chăm sóc Hoa công tử, không biết Hoa công tử có gì phân phó?”

Nghe được những lời này, Hoa Nhược Hư cảm thấy rất kinh ngạc, hẳn dù như thế nào cũng không nghĩ tới Tôn Vân Nhạn lại trở thành Tam Trưởng lão của Ma Cung, thành thủ hạ của Tô Đại Nhi. Nhưng hẳn bây giờ lại không có thời gian hỏi tới chuyện này, hơn nữa hẳn dường như cũng không có tư cách hỏi.

“Cát, ồ Tôn cô nương, phiền cô nương và Lưu Vân ra ngoài trước một lát được không?” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút rồi nói, hẳn muốn đứng lên, chỉ là mặc quần áo trước mặt hai nữ nhân không có quan

hệ mật thiết thì hẳn không làm được.

“Công tử, tiểu thư rất nhanh sẽ trở về, công tử không cần dậy” Lưu Vân nhỏ giọng nói, dường như có chút không muốn ra.

“Lưu Vân, hai người ra ngoài đi” Hoa Thác tiếp tục nói, Lưu Vân thấy Hoa Nhược Hư kiên trì như vậy cũng không có cách nào khác, dù sao nàng vẫn phải nghe lời Hoa Nhược Hư phân phó, không thể làm gì khác là đi ra ngoài, mà Tôn Vân Nhạn vốn ước gì ra ngoài sớm một chút, lúc này tự nhiên là cầu còn không được.

“Lưu Vân, Đại Nhi đi đâu?” Hoa Nhược Hư nhanh chóng mặc quần áo rời giường, thu thập xong liền gọi Lưu Vân vào.

“Công tử, ta cũng không biết, tiểu thư nói rất nhanh sẽ quay về” Lưu Vân cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Hoa Nhược Hư âm thầm nhíu mày, xem bộ dạng thì Lưu Vân không giống như đang lừa gạt hẳn, nhưng hẳn lại cảm giác được Tô Đại Nhi hẳn là sẽ không có chuyện gì mà đi ra ngoài, trừ phi có chuyện khẩn cấp.

“Vậy Đại Nhi trước khi đi, có ai tìm đến nàng không?” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Công tử, lúc công tử ở đây, tiểu thư cũng không để ai khác đến quấy rầy” Lưu Vân lắc đầu nói.

Hoa Nhược Hư lại rơi vào trầm tư, trong lòng có chút bất an, hẳn cảm giác được Tô Đại Nhi dường như là cố ý không cho hẳn biết việc nàng muốn làm, có lẽ là lo lắng hẳn biết, như vậy thì chuyện này nhất định có quan hệ đến hẳn. Chỉ là rốt cuộc là chuyện gì? Nàng bây giờ đang đi đâu?

“Tôn cô nương, nàng biết Đại Nhi đi đâu không?” Hoa Nhược Hư nhìn Tôn Vân Nhạn, nhỏ giọng hỏi.

“Cung chủ không nói với ta” Tôn Vân Nhạn có chút không được tự nhiên, không dám nhìn thẳng Hoa Nhược Hư, cúi đầu nói.

“Lưu Vân, ta đi về, nếu như Đại Nhi về, nàng thay ta nói với nàng một tiếng” Hoa Nhược Hư vẫn cảm giác có gì đó không đúng, nói xong liền vội vã đi ra ngoài.

“Công tử, công tử không thể đi” Thân hình mềm mại chợt lóe lên, Lưu Vân ngăn cản trước mặt Hoa Nhược Hư, vội vàng nói.

“Tại sao?” Hoa Nhược Hư nhíu mày, “Lưu Vân, nàng thành thật nói cho ta biết, nàng có phải không biết Đại Nhi đi đâu hay không? Có phải Đại Nhi không cho nàng nói?”

“Công tử, ta thật sự không biết, chỉ là tiểu thư nói qua, nhất định công tử phải chờ tiểu thư trở lại” Lưu Vân một bên lắc đầu rồi vội vàng nói, “Nếu tiểu thư về không thấy công tử, nàng nhất định trách cứ ta”.

“Nàng thật sự không biết?” Hoa Nhược Hư nhìn chằm chằm vào Lưu Vân, Lưu Vân dường như không chịu nổi ánh mắt của hẳn, cúi đầu, tay vân vê vạt áo biểu hiện trong lòng cũng rất bất an.

“Công tử, ta, ta thật sự không biết” Lưu Vân lắp bắp nói, giọng nói rất nhỏ, không biết có bao nhiêu khí lực.

Hoa Nhược Hư trầm mặc một lát, khẽ thở dài một tiếng, xoay người đi ra ngoài, Lưu Vân đứng ngẩn người một lát rồi đuổi theo, Tôn Vân Nhạn cũng đành phải đuổi theo.

“Lưu Vân, nàng đã không muốn nói cho ta biết, ta đây không thể làm gì khác hơn là tự mình đi tìm Đại Nhi, nàng đừng cản lại làm gì” Trong giọng nói của Hoa Nhược Hư mang theo vẻ tức giận.

“Công tử, ta, ta thực sự....” Lưu Vân còn muốn phân biện.

“Không cần phải nói, nếu như Đại Nhi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng sẽ hối hận” Hoa Nhược Hư lạnh lùng nhìn Lưu Vân một cái, tăng cước bộ. Hẳn biết Lưu Vân rất trung thành với Tô Đại Nhi, muốn Lưu Vân đi ngược lại ý của Tô Đại Nhi rất khó, cho nên không thể không nói thẳng vào trọng điểm, Lưu Vân một khi lo lắng cho sự an toàn của Tô Đại Nhi sẽ có thể nói cho hẳn chuyện nàng biết. Hơn nữa trên thực tế, Hoa Nhược Hư quả thật lo lắng Tô Đại Nhi sẽ xảy ra chuyện, bởi vì trong lòng hẳn có một cảm giác không ổn, cảm giác này làm hẳn rất bất an.

122. Chương 8: Nhị Nữ Tranh Phong

Cũng mặc bộ quần áo trắng, cũng vô cùng xinh đẹp, dưới bầu trời đen nhánh, trong vùng đất hoang vu này, hai thân thể thon dài mảnh khảnh hãnh diện đứng đó, lạnh lùng nhìn nhau.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, ở vào lúc này, nơi này nhưng lại làm cho người ta thấy hai thiếu nữ siêu phẩm thoát tục, làm cho người ta có cảm giác kỳ lạ.

Phong Vân Lôi Điện tứ Trưởng lão của Thần cung và Nam Cung Phi Vân đã từ từ tiếp cận mấy người Giang Thanh Nguyệt và Thánh nữ Thần cung, nhưng không có ra tay, cách các nàng một đoạn không ngắn, xem ra muốn tọa sơn quan hổ đấu.

Mấy tháng trước, khi Tô Đại Nhi gần như cùng đường mạt lộ, chúng nữ Thần cung cố gắng tiến hành một kích cuối cùng đối với nàng. Mà mấy tháng sau, chúng nữ Thần cung lại sắp đến cùng đường mạt lộ, mà Tô Đại Nhi lại bắt đầu sắm vai mấy chúng nữ Thần cung, phong thủy luân chuyển, có lẽ trong mơ hồ tất cả đều có số.

“Nghe nói người thần bí nhất Thần cung không phải là Cung chủ mà là Thánh nữ, không biết vị Thánh nữ tỷ tỷ này có thể làm cho Đại Nhi thấy mặt thật của mình hay không?” Tô Đại Nhi đột nhiên nhìn Thánh nữ cười ngọt ngào, nàng là một nữ nhân, nhưng Thánh nữ vẫn cảm nhận được mị lực của Tô Đại Nhi làm nàng hoa mắt.

“Yêu cầu của Tô Cung chủ vốn không quá đáng, chỉ tiếc dung mạo của ta xấu xí, không dám để mọi người nhìn, chỉ có thể làm cho Cung chủ thất vọng” Giọng nói của Thánh nữ rất dễ nghe và nhu hòa.

“Thật sự đáng tiếc, Đại Nhi vẫn cho rằng người lúc còn sống mới có thể nhìn thấy nơi đẹp nhất, xe ra ta cũng không thể làm gì khác hơn là chờ vị tỷ tỷ này chết rồi mới có thể nhìn thấy chỗ tốt” Tô Đại Nhi khẽ thở dài một tiếng, giọng nói vẫn vui vẻ như cũ, khuôn mặt rất tự nhiên, chỉ là lúc nói ra lại làm người ta run lên, “Không biết vị tỷ tỷ này còn muốn giao phó gì không? Chỉ cần không quá phiền phức, có lẽ Đại Nhi sẽ làm giúp”.

“Tô Cung chủ chẳng lẽ cứ như vậy xác định chúng ta không có đường lui sao?” Thánh nữ mặc dù trong lòng rất lo lắng nhưng giọng nói rất bình tĩnh.

“Không có Tương Tư Ngâm của Cung Nhã Thiển, còn có ai có thể ngăn cản ta?” Tô Đại Nhi ngọt ngào cười.

Thân hình mềm mại của Thánh nữ hơi chấn động, vẻ mặt cũng trầm xuống.

Thần cung là môn phái duy nhất có thể chống lại Ma Cung trong bao nhiêu năm qua, cũng không chỉ bởi vì mọi người trong Thần cung có võ công trách tuyệt, còn có một nguyên nhân rất quan trọng, đó chính là mỗi một cấm chế của Thần cung đều có một loại công pháp khắc chế Ma Cầm của Ma Cung, tên gọi là Tương Tư Ngâm. Mấy tháng trước Cung Nhã Thiển đã dùng qua một lần, lần đó cũng là nguyên nhân mà Tô Đại Nhi vừa thấy Cung Nhã Thiển xuất hiện đã lập tức rời đi.

Tương Tư Ngâm lại chỉ có tác dụng với tiếng đàn của Ma Cầm, hơn nữa Tương Tư Ngâm chỉ có tác dụng khắc chế một mình Ma Cầm, nó dường như trời sinh đã tồn tại vì sự tồn tại của Ma Cầm, ngoài ra không có tác dụng gì khác.

“Tô Cung chủ có thể đáp ứng ta một việc hay không?” Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Thánh nữ lại mở miệng.

“Đại Nhi đã nói qua, chỉ cần không quá phiền toái, ta đều sẽ đáp ứng, cho nên, tỷ tỷ không ngại có chuyện gì cứ nói ra” Tô Đại Nhi vẫn như cũ nở nụ cười.

“Ta muốn xin Tô Cung chủ buông tha Du Du” Thánh nữ trầm ngâm một chút rồi nói, mà ánh mắt cũng dừng lại trên người Tuyết Du Du, trong ánh mắt có vài phần áy náy và yêu thương.

Tô Đại Nhi hơi biến sắc, nhưng không lập tức trả lời.

“Tiểu nha đầu, ta thấy ngươi không nên ngây thơ như vậy, mấy tháng trước, ngươi đã từng nghĩ tới buông tha Cung chủ Ma Cung ta chưa?” Nam Cung Phi Vân lạnh lùng nhìn Thánh nữ Thần cung, trong giọng nói mang theo vài phần giễu cợt, còn có vài phần ác độc.

“Nam Cung Trưởng lão, có hay không đáp ứng yêu cầu của ta đều do Tô Cung chủ quyết định, chẳng lẽ Nam Cung Trưởng lão cảm thấy ngươi có thể thay thế Tô Cung chủ quyết định sao?” Thánh nữ khẽ cười một tiếng, Nam Cung Hiên Viên đang muốn phát tác, thì Tô Đại Nhi lại lạnh lùng nhìn hấn một cái, ánh mắt lạnh lùng đó làm Nam Cung Hiên Viên cả kinh, vội vàng dè cơn lửa giận trong lòng xuống, lui ra phía sau vài bước, không dám nói nữa, chỉ là nhìn chúng nữ Thần cung với ánh mắt oán hận, hận không thể lập tức lấy mạng các nàng.

Lộ Vân Trường có chút khấn trương nhìn Tô Đại Nhi, không riêng gì hấn, ngay cả Nam Cung Phi Vân và bốn đại Trưởng lão của Thần cung cũng có chút khấn trương, hơn trăm đệ tử của Thần cung và Tiên Cung đều đã chết hết gần như hoàn toàn bởi vì Tuyết Du Du, một người như vậy ở lại trên đời đối với bọn họ mà nói là một uy hiếp rất lớn.

“Ngươi nói, ta có lý do gì để buông tha nàng ta?” Tô Đại Nhi rút cuộc cũng mở miệng nói, trên mặt không còn nụ cười ngọt ngào nữa mà biến thành lạnh lùng, và thần sắc làm người khác không dám nhìn thẳng.

“Đứng trên lập trường của Ma Cung, Tô Cung chủ quả thật không có lý do gì để buông tha Du Du, nhưng ta chỉ muốn Tô Cung chủ nhìn ở một thân phận khác, có thể bỏ qua cho muội ấy” Thánh nữ khẽ thở dài một hơi, “Có lẽ yêu cầu của ta hơi quá phận, nhưng Du Du đã vì Thần cung rất nhiều, ta chỉ hy vọng muội ấy có thể hoàn thành tâm nguyện của mình”.

“Muội ấy hy vọng có một ngày, muội ấy có thể là một tiểu cô nương được người trong lòng sủng ái” Thánh nữ có chút trầm mặc, nói.

Tô Đại Nhi không nói gì, nàng rõ ràng ý của Thánh nữ, nàng ta nói là chuyện cá nhân, là chuyện mà mỗi người trong chốn giang hồ đều biết, nàng và Hoa Nhược Hư là tình nhân, mà Tuyết Du Du cũng là như vậy, có lẽ ở một khía cạnh nào đó, nàng và Tuyết Du Du có thân phận như nhau.

“Nhược Hư ca ca, nếu thật sự muội giết Tuyết Du Du, huynh sẽ trách muội sao?” Tô Đại Nhi thăm hỏi trong lòng.

“Nương, nếu như con thật sự bỏ qua cho nàng ta, nương ở dưới cửa tuyền có trách nữ nhi bất hiếu không?” Tô Đại Nhi nghĩ tới mẫu thân đã mất của nàng.

Hoa Nhược Hư vội vàng đi về nhà, tạm thời hấn cũng không có cách nào biết Tô Đại Nhi đi đâu, mà Lưu Vân đến bây giờ vẫn như cũ không nói ra Tô Đại Nhi đi về phía nào, chỉ cùng Tôn Văn Nhạn đi sát theo hấn mà thôi.

“Công tử, tiểu thư, tiểu thư thật sự sẽ gặp nguy hiểm sao?” Về mặt Lưu Vân biến ảo liên tục, đi theo Hoa Nhược Hư một lát, rút cuộc không nhịn được hỏi.

“Nàng thấy sao?” Hoa Nhược Hư hỏi ngược lại, thực ra hấn vốn cũng không rõ ràng lắm, cũng không biết làm như thế nào làm Lưu Vân nói ra, không bằng hàm hồ một chút, làm cho Lưu Vân cảm thấy sốt ruột.

“Công tử, ta, ta sao biết được, công tử mau nói cho ta biết, tiểu thư có thể gặp nguy hiểm không?” Lưu Vân quả nhiên có chút sốt ruột.

“Đại Nhi ra ngoài đã lâu, đến bây giờ còn không về, vậy sao không lo lắng được chứ?” Hoa Nhược Hư dừng bước, nhẹ nhàng thở dài nói, thực ra Tô Đại Nhi rời đi cũng chưa được bao lâu, nhưng Lưu Vân nghe Hoa Nhược Hư nói như vậy dường như cảm giác đúng là như vậy, Tôn Văn Nhạn định mở miệng muốn nói gì đó nhưng vẫn nhịn được.

“Công tử, thực ra, thực ra ta cũng không rõ tiểu thư đi đâu, nhưng ngày hôm qua trước khi tiểu thư bảo ta đi tìm công tử, Nam Cung Trưởng lão có đến tìm tiểu thư” Lưu Vân do dự một lát rồi áp ứng nói.

“Nam Cung Hiên Viên?” Hoa Nhược Hư nhíu mày, “Nàng có biết hấn nói gì với Đại Nhi không?”

“Ta không biết, hấn chỉ nói là tin tức của Thần cung, là một bức mật hàm, tiểu thư sau khi xem xong liền hủy đi, cho nên ta chỉ biết có liên quan đến Thần cung” Lưu Vân lắc đầu, trong mắt có chút hoang mang.

“Thần cung?” Hoa Nhược Hư đột nhiên chấn động, nếu có liên quan đến Thần cung mà Đại Nhi lại rõ ràng muốn giấu hẩn, như vậy chỉ có một nguyên nhân chính là chuyện này khẳng định liên quan đến Giang Thanh Nguyệt. Chẳng lẽ, hẩn đột nhiên nghĩ đến một điều đáng sợ, không khỏi biến sắc, đột nhiên bay lên, nhanh chóng chạy thẳng ra ngoài thành, đi đến Thần cung.

“Công tử, công tử chờ một chút” Lưu Vân vội vàng hô, đuổi theo, Tôn Vân Nhạn lắc đầu, thân hình mềm mại cũng khẽ nhúc nhích, biến mất tại chỗ.

“Được rồi, người giao Tuyết Du Du cho ta” Mặt Tô Đại Nhi không ngừng biến ảo, một lúc lâu sau mới lên tiếng, nghe được những lời này mọi người đều có tâm trạng khác nhau. Lộ Vân Trường âm thầm thở dài một tiếng trong lòng, hẩn dường như đã sớm nghĩ tới kết quả này, mà Nam Cung Hiên Viên lại rất tức giận và không cam lòng.

Thánh nữ hơi nhẹ nhõm một chút, mấy người Nam Cung Phi Vân lại âm thầm tức giận trong lòng, không nghĩ tới Tô Đại Nhi lại thật sự đáp ứng yêu cầu này của Thánh nữ Thần cung. Bọn họ mặc dù âm thầm mắng Thánh nữ hèn hạ, nhưng nhất thời cũng không biết nên làm gì cho tốt, chẳng qua nghĩ lại bọn họ còn hèn hạ hơn Thánh nữ, hơn nữa lần này bọn họ càng oan uổng cho Thánh nữ, nằng lẩn này quả thật vì lo lắng cho Tuyết Du Du nên mới như vậy.

“Loại yêu nữ như Tuyết Du Du, sao có thể để lại trên đời? Tô Cung chủ nguyện ý bỏ qua cho ả, cũng không có nghĩa Chính Nghĩa liên minh ta cũng bỏ qua cho ả.” Đột nhiên một âm thanh truyền tới, hiện trường có thêm mấy người, rõ ràng là Diệp Bất Nhị, Cát Vân Tường và chương môn Tuyết Sơn kiếm phái Âu Dương Kiếm Bình, mà người vừa nói chuyện không phải là Diệp Bất Nhị mà là Âu Dương Kiếm Bình.

Diệp Bất Nhị có chút bất mãn nhìn Âu Dương Kiếm Bình một cái, nếu như không phải hẩn tự tiện mở miệng lên tiếng, bọn họ còn có thể đứng ở một bên xem trò hay.

Nhìn thấy Âu Dương Kiếm Bình xuất hiện, người Thánh nữ khẽ run lên, trong nháy mắt hiện lên một tia vui mừng.

“Âu Dương huynh nói không sai, Chính Nghĩa liên minh chúng ta tuyệt đối không cho phép yêu nữ tai họa cho võ lâm này tồn tại trên đời” Lần này nói chuyện không phải là Diệp Bất Nhị mà là Cát Vân Tường, nhìn về mặt đây chính nghĩa của hẩn, dường như đúng là một đại hiệp khách.

Diệp Bất Nhị nhìn hai người bên cạnh một chút, trong mắt hiện ra một tia hoài nghi, biểu hiện của bọn họ hôm nay làm hẩn cảm thấy rất ngạc nhiên, hoàn toàn không có hồi ý kiến của hẩn.

“Chính Nghĩa liên minh các người còn không có tư cách thay đổi quyết định của Tô Đại Nhi ta, ta nếu nói không buông tha Tuyết Du Du, như vậy hôm nay không một ai có thể làm gì được nàng ta” Tô Đại Nhi lạnh lùng nói, đột nhiên kích thích vài sợi dây đàn, tiếng đàn cao vút cắt ngang bầu trời đêm, nhắc lên một cổ sát ý ngập trời.

“Tô Đại Nhi, người vốn là một ma nữ, cá mè một lứa với yêu nữ Tuyết Du Du này, người tự nhiên muốn buông tha cho ả” Âu Dương Kiếm Bình bay nhanh tới, nói tiếp, “Nhưng có Chính Nghĩa liên minh chúng ta ở đây, tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho yêu nữ này tồn tại trên đời” Giọng điệu cường ngạnh của Âu Dương Kiếm Bình làm người ta khó có thể tưởng tượng, theo lý mà nói thời gian gần đây thanh thế của Chính Nghĩa liên minh đã không bằng trước kia, Thất đại môn phái cũng chỉ còn lại Tuyết Sơn cùng Côn Lôn, theo lẽ thường mà nói Chính Nghĩa liên minh căn bản không thể nào chống lại được Ma Cung, nhưng sao Âu Dương Kiếm Bình lại chủ động gây sự chứ?

“Thần cung tàn sát Võ lâm, ai cũng không thể buông tha” Nam Cung Phi Vân ra vẻ đầy căm tức, từ bên cạnh nói thêm vào, vừa mới tận mắt nhìn thấy năng lực kinh khủng của Tuyết Du Du, hẩn tự nhiên không muốn Tuyết Du Du còn sống rồi đi. Hơn nữa hẩn rất rõ ràng, một khi giao Tuyết Du Du cho Tô Đại Nhi vậy cơ hội để ba người còn lại của Thần cung rồi đi sẽ lớn hơn nhiều. Đệ tử thủ hạ của Thần cung đã bị chết không còn một ai, nhưng chỉ cần có Cung Nhã Thiển và Thánh nữ là đủ để hẩn đau đầu.

“Nam Cung Phi Vân, đừng quên người từng là người Thần cung, tất cả những điều Thần cung làm cũng đều có một phần công lao của người” Thánh nữ xem ra có chút tức giận, thực ra trong lòng nàng lại đang thầm vui sướng, nàng đã nhìn thấy hy vọng thoát hiểm.

“Nam Cung Phi Vân không quen nhìn những điều Thần cung làm, cho nên mới bỏ tôi tìm sáng, ta cũng tin rằng Chính Nghĩa liên minh và Diệp Đại tiên sinh chắc chắn sẽ chủ trì công đạo cho những người trước kia đã chết oan uổng trong tay các người” Nam Cung Phi Vân nói ra những lời này mà mặt không đỏ, tim không đập loạn lên, chẳng qua hần nhiên cũng không phải kẻ ngu, rất nhanh liên quan đến Diệp Bất Nhị, muốn cho Diệp Bất Nhị là kẻ giờ đầu chịu báng, mà hần có thể tiếp tục tọa sơn quan hổ đấu, ngư ông đắc lợi

“Cung chủ, bọn họ cố ý muốn chúng ta và Diệp Bất Nhị xung đột, Cung chủ phải cẩn thận” Tô Đại Nhi nhú mày, bên tai nàng vang lên lời truyền âm của Lộ Vân Trường.

Tô Đại Nhi một lúc lâu vẫn không có biểu hiện gì, trong lòng nàng chỉ có một loại dự cảm không tốt, cuối cùng vẫn cảm thấy chuyện đêm nay có chút quái dị. Nàng nhận được tin tức Thần cung và Tiên Cung sẽ quyết chiến ở đây, mà nàng vừa lúc có thể một lưới bắt hết, nhưng mà sao Diệp Bất Nhị lại khéo léo đến được nơi đây? Chẳng lẽ bọn họ cũng cùng lúc nhận được tin tức? Nếu quả thực là như vậy, vậy tin tức này là ai tung ra? Người tung tin này ra có mục đích gì?

Nàng nghĩ nên rời đi khỏi nơi này, nhưng cũng không muốn buông tha cơ hội tốt như vậy, đây là thời cơ tốt nhất để nàng diệt Thần cung, nhưng bởi vì quan hệ giữa Tuyết Du Du và Hoa Nhược Hư nên nàng không thể không có chút cố kỵ, trong thời gian ngắn, nàng lâm vào trong một hoàn cảnh rất khó xử.

“Nhược Hư ca ca, huynh nói muội nên làm gì bây giờ?” Tô Đại Nhi nói thầm trong lòng, nhớ tới Hoa Nhược Hư, lòng nàng không nhịn được dâng lên một cỗ nhu tình, còn có một tia ngưỡng mộ, không lâu trước hai người còn triền miên quấn lấy nhau vẫn còn vương vấn trong lòng.

Hoa Nhược Hư sắp đến được Thần cung, đột nhiên nghe thấy vài tiếng đàn cao vút.

“Đại Nhi!” Hoa Nhược Hư đột nhiên thay đổi phương hướng, rất nhanh vọt về phía tiếng đàn.

123. Chương 9: Hồn Chiến Hoang Dã

Hoa Nhược Hư cước bộ ngày càng gấp, hần cảm giác được có vô số ánh mắt đang giám thị mình, cũng như những tiếng hô hấp rất nhỏ. Hiển nhiên có rất nhiều người đang ẩn tàng trong bụi cỏ, trong lòng hần càng lúc càng cảm thấy bất an.

Tô Đại Nhi tâm thần bỗng nhiên chấn động, tựa hồ trong lòng cảm giác được cái gì đó, nhanh chóng ngừng đầu; ánh mắt dời về phương xa. Nơi đây, có ba bóng người trước sau nhanh chóng thẳng hướng này chạy tới. Đi đầu là một người mặc áo trắng, mặc dù không nhìn rõ diện mạo nhưng nàng có thể khẳng định đây chính là Hoa Nhược Hư.

“Nếu Nhược Hư ca ca đã tới đây, vậy giao cho huynh ấy” Tô Đại Nhi thở nhẹ một hơi, nàng vốn dĩ không muốn Hoa Nhược Hư nhúng tay, nhưng bây giờ mắt thấy hần đang đến, ngược lại khiến tâm tình thả lỏng, có lẽ là một loại trốn tránh bất đắc dĩ.

Hoa Nhược Hư mắt thấy hai người Tô Đại Nhi cùng Thánh Nữ Thần Cung, các nàng tất nhiên là nổi bật nhất trong đám người. Người phía sau hần cũng nhanh chóng liếc mắt quan sát, trong lòng có cảm giác buồn bực, bởi hần không hề rõ tình huống bây giờ.

Mùi máu tươi theo gió thoảng tới, Hoa Nhược Hư cũng đã gần tới nơi, rốt cục hần nhìn thấy thi thể đầy đất, trong lòng không khỏi phát lạnh. Đường nhiên không phải hần sợ hãi, loại tràng diện đầy máu này cũng không phải hần chưa từng thấy, hơn nữa chính hần còn tự tay làm ra một tràng diện giống thế này. Chỉ là khi nhìn thấy cảnh tượng thi thể nằm rải rác đầy trên mặt đất này, trong lòng có chút lo lắng không yên.

Giang Thanh Nguyệt si ngốc nhìn thấy tình lang càng lúc càng tới gần, trong lòng dâng nên một tư vị khó tả, nhưng cũng vô cùng mềm yếu. Nàng vừa rồi tự tay giết hơn trăm tên đệ tử Thần Cung không hề có chút nương tay hay mềm lòng, nhưng khi nhìn thấy tình lang này thì nàng bỗng cảm thấy vô cùng mềm yếu.

Diệp Bất Nhị lạnh lùng nhìn Hoa Nhược Hư càng lúc càng tới gần, trong lòng vô cùng cảm tức. Hần có một loại dự cảm mơ hồ, kế hoạch của mình sẽ bị Hoa Nhược Hư phá hỏng. Âu Dương Kiếm Bình có chút vui mừng, mà Cát Vân Trường nhìn thấy Tôn Văn Nhạn phía sau Hoa Nhược Hư thì ngẩn ra một chút rồi ánh

mắt bỗng trở lên phần nộ nhìn chăm chăm vào Hoa Nhượng Hư, chỉ là Hoa Nhượng Hư không hề cảm giác thấy.

Hoa Nhượng Hư đã tiến vào giữa sân, phía sau, Lưu Vân cùng Tôn Vân Nhạn cũng đã đuổi tới.

“Đại Nhi, Thanh tỷ”. Hoa Nhượng Hư khẽ cúi đầu bắt chuyện cùng hai nàng, sắc mặt đột nhiên kịch biến “Du Du, Du Du!” hần nhìn thấy Tuyết Du Du đang bị hôn mê.

“Đem Du Du đưa ta!” Hoa Nhượng Hư nhanh chóng đoạt lấy Tuyết Du Du đã bị ngắt đi nằm trong tay thánh nữ Thần cung. Một tay ôm chặt lấy nàng, một tay nhanh chóng dán lên sau lưng nàng, từng dòng chân khí cuộn cuộn không ngừng được truyền vào.

“Thanh tỷ, Du Du sao lại bị như vậy?” Hoa Nhượng Hư một mặt liệu thương cho Tuyết Du Du, một mặt quay sang hỏi Giang Thanh Nguyệt.

“Nam Cung Phi Vân phản bội, Du Du do hần đánh lên mà bị thương” Tiếp lời không phải là Giang Thanh Nguyệt mà chính là Thánh Nữ.

Hoa Nhượng Hư không hỏi tiếp, ánh mắt lạnh như băng quét về phía Nam Cung Phi Vân cách đó không xa. Nam Cung Phi Vân cảm giác dường như có hai lưỡi đao vô cùng sắc bén xuyên thẳng vào tim, khiến thân hình có chút run rẩy.

“Hoa đại ca, Du Du liệu có chết không?” Thanh âm kiều diễm của Tuyết Du Du đang nằm trong lồng ngực của Nhượng Hư yếu ớt vang lên, nhưng trong lúc vô ý phát xuất ra phong tình vạn chủng.

“Ngốc quá, nàng sẽ khỏe thôi, sao có thể chết được, nàng mà chết thì sao có thể gặp ta được?” Sắc mặt lạnh lùng của Hoa Nhượng Hư lúc này nhanh chóng lại tràn đầy ôn nhu, hần cúi đầu nhìn Tuyết Du Du trong lồng ngực mình, sắc mặt nàng lúc này đã tái nhợt khiến hần không khỏi thống khổ trong lòng.

“Hoa đại ca, Du Du còn tưởng rằng từ nay về sau không còn gặp được huynh nữa” Tuyết Du Du trong mắt tràn đầy vui sướng, nét mặt cũng hồng hào đôi chút. Đột nhiên, nàng ho mạnh vài tiếng, thổ ra một ngụm tiên huyết.

“Du Du!” Hoa Nhượng Hư cực kì kinh hãi, hoảng sợ; chỉ là cũng không nghe thấy thanh âm của Tuyết Du Du vang lên, nàng đã tiếp tục hôn mê.

“Không được, ta muốn dẫn Du Du đi tìm tiểu Tuyết, tiểu Tuyết nhất định sẽ có biện pháp” Hoa Nhượng Hư trầm nghĩ, gắt gao ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, toan cất bước dời đi.

Trong lòng hần lúc này vô cùng lo lắng, Tô Đại Nhi và Giang Thanh Nguyệt lúc này cũng đã bị hần bỏ sang một bên, trong lòng hần lúc này tựa hồ chỉ có Tuyết Du Du.

“Hoa công tử định như vậy mà đi sao?” Diệp Bất Nhị rốt cục không nhịn được nữa đã lên tiếng. Không riêng gì hần, Nam Cung Phi Vân cùng bốn gã trưởng lão Thần Cung cũng đã ngăn lại. Trước khi Hoa Nhượng Hư tới bốn người này vẫn đặt mình ở ngoài cuộc với ý đồ ngư ông đắc lợi; chỉ là bây giờ đã không giống lúc trước. Người nào cũng biết một khi Tuyết Du Du ở bên Hoa Nhượng Hư thì sẽ trở thành một trợ thủ đắc lực của hần, đến lúc đó đối với bất cứ ai thì đây cũng là một sự uy hiếp không nhỏ.

Thiên Tinh Minh của Hoa Nhượng Hư gần đây thanh thế ngày càng cao, nếu có một Tuyết Du Du gia nhập thì khác gì hồ được chấp thêm cánh. Đây cũng là kết quả mà Diệp Bất Nhị cũng như Nam Cung Phi Vân không muốn xảy ra, bởi vậy lúc này bọn họ phối hợp hết sức ăn ý.

“Tránh ra?” Hoa Nhượng Hư lạnh lùng quát lên. “Thương”, một tiếng vang lên, Tinh Kiếm xuất vỏ. Hoa Nhượng Hư tay trái ôm Tuyết Du Du, tay phải nắm chặt Tinh Kiếm, lúc nào cũng có thể ra tay.

“Hoa lang, ta đến giúp chàng” Giang Thanh Nguyệt lắc mình một cái đã tới bên Hoa Nhượng Hư, thấp giọng nói. Bên này, Thánh Nữ cũng ôm Cung Nữ Thiên đi tới bên cạnh Hoa Nhượng Hư, xem ra nàng muốn cùng Hoa Nhượng Hư phá vây.

“Hoa Nhượng Hư, vô số những thi thể này đều là kiệt tác của yêu nữ Tuyết Du Du kia, nếu người muốn che chở cho yêu nữ này thì chúng ta cũng không khách khí” Cát Vân Tường bộ dạng chính khí lăm lăm lên tiếng. Chỉ là hần vẫn đứng phía sau Diệp Bất Nhị, tuy hần hận Hoa Nhượng Hư tới thấu xương, nhưng hần

cũng không phải kẻ ngu, hẳn biết rõ không phải đối thủ của Hoa Nhược Hư, hơn nữa hẳn cũng không muốn bước lên để thành kia ngắm.

Tình Kiếm chi Du Du!

Hoa Nhược Hư không có thời gian nói nhảm cùng hắn, kiếm trong tay rung lên vẽ thành một đạo kiếm quang chói mắt chiếu sáng cả một vùng trời đêm. Kiếm thể nhẹ nhàng nhưng cũng vô cùng nhanh chóng hướng phía Nam Cung Phi Vân cùng Diệp Bất Nhị hai người đánh tới. Đối với Du Du lòng đau như cắt, đối với Nam Cung Phi Vân là thống hận vô cùng. Một kiếm này xử ra như nước chảy mây trôi.

Thánh Nữ Thần Cung cũng không làm khó dễ, tay khẽ phát lên, một đạo chưởng phong sắc bén cũng đồng thời phách về phía bốn đại trưởng lão Thần Cung.

Mắt thấy thể kiếm của Hoa Nhược Hư sắp tới, Nam Cung Phi Vân sắc mặt có chút biến đổi, hai tay vận chuyển cùng hoa lên một nửa vòng tròn, tức thì thể kiếm của Hoa Nhược Hư bỗng nhiên đột ngột chuyển hướng toàn bộ sang Diệp Bất Nhị. Tô Đại Nhi sắc mặt khẽ biến đổi, nàng quay đầu lại nhìn về phía Nam Cung Hiên Viên thì phát hiện ra thần sắc hắn có chút mất tự nhiên.

Diệp Bất Nhị trong lòng thầm chửi Nam Cung Phi Vân, chẳng qua hắn lâm nguy bất loạn, không chút bối rối song chưởng hoành ngang đánh ra, tại hư không phách lên trên tình kiếm của Hoa Nhược Hư một chưởng mà mượn lực bắn ra. Thân thể Diệp Bất Nhị vọt ra sau tới mười trượng, tránh thoát một chiêu này của Hoa Nhược Hư. sau đó hắn đứng yên tại đó, bộ dạng có vẻ khá nhàn nhã. Từ đó có thể thấy được sự chênh lệch của Nam Cung Phi Vân và Diệp Bất Nhị. Nam Cung Phi Vân mặc dù xảo diệu dời đi kiếm thể của Hoa Nhược Hư nhưng trong đó có thể cảm thấy hắn đã cố hết sức, trên mặt đã lấm tấm mồ hôi, mà đối với Diệp Bất Nhị thì việc này chỉ như một cái nhấc tay mà thôi.

Thánh Nữ Thần Cung trên tay cũng đang ôm một người, nàng lấy một địch bốn nhưng không hề rơi xuống thể hạ phong. Mặc dù trong bốn đại trưởng lão của Thần Cung đã có ba người bị thương không nhẹ lúc trước nhưng cũng phải thấy nàng võ công trác tuyệt. Bạch y tung bay, tả xung hữu đột giữa bốn đại trưởng lão, lại còn có thể tạo ra được một vài sát chiêu. Không có Nam Cung Phi Vân, xem ra nàng đối phó với mấy người này không chút vấn đề.

Hoa Nhược Hư một kích không thành, trong lòng có chút sốt ruột, Tuyết Du Du thương thể ngày càng nghiêm trọng, hắn không thể để chậm trễ nhiều thời gian, liền xoay người huyết vang một tiếng xuất liên ba kiếm. Tình Kiếm chi Mộng Tình, Tình Kiếm chi Du Du, Tình Kiếm chi Nguyệt Túy – tình kiếm kêu lên ong ong, mặt đất bằng phẳng bỗng nhiên nổi lên một trận gió lốc, vô số kiếm hoa tỏa ra quang mang mỹ lệ trong trời đêm.

Diệp Bất Nhị biến sắc, mà Nam Cung Phi Vân sắc mặt lúc này càng thêm ngưng trọng, Âu Dương Kiếm Bình lúc này còn rất tích cực nhưng bây giờ cũng chỉ đứng một bên xem mà thôi. Cát Vân Tường tựa hồ có chút do dự, đột nhiên túm lấy chuỗi kiếm, từng bước tiến về phía trước – mục tiêu của hắn chính là Giang Thanh Nguyệt bên người Hoa Nhược Hư.

“Tôn Vân Nhạn, ngươi có quan hệ gì cùng Hoa Nhược Hư?” Cát Vân Tường hai mắt phun hỏa, nhớ lúc trước Bách Lý Hồ mập mờ nói, mà lúc này lại lấy nàng cùng Hoa Nhược Hư cùng nhau tới đây, khiến hắn không khỏi nghi ngờ sự tình bên trong của Tôn Vân Nhạn và Hoa Nhược Hư.

Mặc dù Cát Vân Tường trước mặt mọi người đã tuyên bố bỏ Tôn Vân Nhạn, nhưng dù gì đi nữa nàng trước đây vẫn là thê tử của hắn. Cát Vân Tường cũng là một nam nhân, hơn nữa hỏa khí rất mạnh, nếu thực sự bị Hoa Nhược Hư cho cảm ứng thì khẳng định hắn sẽ phát cuồng.

“Cát Vân Tường, ngươi không có tư cách quản chuyện của ta, nói cho ngươi biết, hiện giờ ta là Tam trưởng lão của Ma Cung, hiện đang phụng mệnh Cung chủ tới đây trợ giúp Hoa công tử, thuận tiện cũng muốn lãnh giáo cao chiêu của chưởng môn Côn Lôn như ngươi” Tôn Vân Nhạn thần nhiên nói; vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng trong lòng nàng đang nổi nên sóng cả với trăm nỗi tư vị. Dù sao Cát Vân Tường cũng là vợ chồng tình thâm nghĩa trọng, nàng cũng từng yêu hắn tha thiết, nên không thể nói bỏ là bỏ được. Mặc dù nàng đã dần dần nhận ra bộ mặt thật đầy gian trá, hèn hạ của hắn, nhưng vẫn không thể có cách nào coi hắn như kẻ thù được; lúc Tô Đại Nhi yêu cầu nàng trợ giúp Hoa Nhược Hư, trong khoảng thời gian ngắn nàng có chút không thể xuống tay được. Nhưng Tôn Vân Nhạn trải qua biến cố gần đây đã trở nên kiên cường hơn

rất nhiều, tâm lý nàng rất rõ ràng – Cát Vân Tường chính là tâm ma lớn nhất trong nàng, chỉ có vượt qua được tâm ma này thì nàng mới chính thức trở lên kiên cường được. Vì vậy, sau khi do dự một lát, nàng dứt khoát lấy hắc làm đối thủ đầu tiên sau khi nàng gia nhập Ma Cung.

“Tôn Vân Nhận, không ngờ ngươi lại là người này, nhưng việc này chưa nói, ngươi lại tiếp tục ở cùng một chỗ với yêu nhân Ma Cung. May mà Cát Thiên Tường ta phúc lớn đã bỏ ngươi từ trước” Cát Vân Tường sau khi nghe Tôn Vân Nhận nói ra thân phận ma cung trưởng lão của mình khiến hắn cả kinh, sau đó lên tiếng.

“Bớt sàm ngôn, động thủ đi” Tôn Vân Nhận trong lòng nhói đau, khóe miệng giật giật, nàng liền xoay người khẽ kêu một tiếng tựa như muốn phát tiết ra tất cả các bất mãn trong lòng. Hai tay nhanh chóng chuyển động, huy vũ song kiếm hướng phía Cát Vân Tường đánh tới.

Hoa Nhược Hư huy xuất Tình Kiếm trong tay như nước chảy mây trôi, hai người Nam Cung Phi Vân cùng Diệp Bất Nhị liên thủ nhưng lại có cảm giác như lấy trứng chọi đá vậy. Diệp Bất Nhị sắc mặt ngày càng khó coi, Nam Cung Phi Vân bên cạnh mồ hôi cũng tuôn ra như tắm, cước bộ bắt đầu chậm dần. Tô Địa Nhi chăm chú nhìn bọn họ giao đấu, nửa khắc không dời, chỉ là nét mặt ngày càng lạnh, mà Lộ Vân Trường cũng xuất hiện một vẻ mặt quái dị, ngẫu nhiên nhìn về phía Nam Cung Hiên Viên.

“Tiểu thư, người xem kia là cái gì?” Bỗng nhiên Lưu Vân hét lên kinh hãi, chỉ về phía xa xa trên trời. Theo hướng tay Lưu Vân chỉ chỉ thấy chân trời lúc này xuất hiện một phiến hỏa hồng, hỏa quang mơ hồ rọi chiếu một góc trời đêm. Lúc này, cũng không riêng gì nơi đó, bốn phương tám hướng lúc này đột nhiên đều có lửa bùng lên dữ dội. Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là một đoàn hỏa diễm thật lớn đang nhanh chóng hướng về phía này.

“Oanh……!” Thanh âm vang dội truyền tới, mặt đất dường như cũng đang rung lên bần bật.

Biến hóa kinh người này khiến cho Nam Cung Phi Vân và Diệp Bất Nhị cùng ngẩn người ra; chỉ là nó không hề ảnh hưởng tới Hoa Nhược Hư, bởi trong tâm hắc lúc này chỉ có một ý niệm đó chính là mang Tuyết Du Du dời khỏi nơi này.

Nam Cung Phi Vân kêu thảm một tiếng rồi nhanh chóng bay lùi về đằng sau mấy trượng, một kiếm này của Hoa Nhược Hư đã đâm trúng cánh tay của hắn, thuận thế chém tiếp về phía Diệp Bất Nhị. Diệp Bất Nhị thân thể khẽ đảo qua. Hoa Nhược Hư đột nhiên gia tốc, hướng thẳng phía trước mà đi.

Cùng lúc đó,. Thánh nữ phối hợp ăn ý với Hoa Nhược Hư, đồng thời thoát khỏi bốn đại trưởng lão Thần Cung, theo sát Hoa Nhược Hư chạy đi. Giang Thanh Nguyệt có chút ngốc trệ nhưng cũng nhanh chóng đuổi theo. Diệp Bất Nhị cũng không có đuổi theo, trên mặt hắc lúc này hiện nên một nụ cười âm hiểm, tàn nhẫn, lấy từ trong người ra một chiếc tiêu nhỏ rồi đưa lên miệng thổi.

Nhưng, không có một âm thanh nào vang lên, bởi căn bản hắn không hề thổi, hắn đang gây người đứng tại chỗ. Cũng không phải chỉ có một mình hắn, những người khác cũng gây người ra, bởi họ từ từ thấy rõ được vật trong hỏa quang kia là gì.

“Hoa lang, cẩn thận!” Giang Thanh Nguyệt kêu to một tiếng. Kỳ thực lúc nàng hô lên thì Hoa Nhược Hư đã dừng lại đứng bên cạnh thánh nữ Thần cung, cả hai sắc mặt đại biến.

“Trời đất ơi, đây là cái gì?” Giang Thanh Nguyệt thét lên một tiếng kinh hãi, tiếng “ù ù” ngày càng sát bên tai, càng lúc càng to, hỏa diễm cũng nhanh chóng từ bốn phương tám ướng ập tới.

“Thiết mã liên hoàn trận!” Thánh nữ sắc mặt đại biến, thì thào nói “Sao có thể, sao có thể như vậy?” Trong lòng nàng lúc này vô cùng kinh ngạc, từ ngữ khó có thể diễn tả hết.

124. Chương 10: Thiết Mã Liên Hoàn

“Thiết mã liên hoàn trận là trận gì?” Hoa Nhược Hư rốt cục không nhịn được lên tiếng hỏi, hắn đã loáng thoáng thấy đoàn hỏa diễm đang di động kia trên thực tế toàn là tuần mã, từng con từng con có cột trên mình một bó đuốc, nhưng những con ngựa này thoát nhìn lại có chút bất đồng so với những con ngựa bình thường khác, nhưng bất đồng ở chỗ nào hắn còn chưa phát hiện.

“Được gọi là thiết mã, bởi trên mình ngựa đều được mang khô giáp rèn ra từ tinh cương, đao kiếm bình thường không thể dả thương chúng, có thể nói là đao thương bất nhập. Thiết mã liên hoàn trận còn do tất cả chiến mã đều được dùng dây xích rèn từ tinh cương buộc lại với nhau tạo thành trận thế; trận thế này nói thì có vẻ đơn giản nhưng khi đi vào ứng dụng thì vô cùng khó khăn. Bởi vì trên mình chiến mã có mang khô giáp nên tốc độ di chuyển chậm hơn bình thường, hơn nữa cũng không thể lên xuống núi được, chỉ có thể đi trên mặt đất bằng mà thôi. Ngoài ra để rèn ra được nhiều bộ khô giáp từ tinh cương như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng. Thiết mã liên hoàn trận đa số là dùng trên chiến trường, vậy mà lúc này lại được sử dụng để đối phó với người trong giang hồ, ta quả thực cũng không rõ nữa”

Thánh Nữ thanh âm dễ nghe vang lên, trong lời nói cũng tràn đầy lo lắng.

“Nếu như có thể dùng kinh công bay qua thiết mã này thì chẳng phải là vô sự sao?” Hoa Nhược Hư hơi trầm ngâm một chút, hơn nữa hẳn cũng không nghĩ tới hẳn cùng Thánh Nữ vốn là địch nhân vậy mà bây giờ lại cùng nàng thương lượng đối sách.

“Nếu ‘thiết mã liên hoàn trận’ này được sử dụng tại chiến trường, thì có thể dùng kinh công tránh được; nhưng người xem, bây giờ thiết mã rất nhiều, căn bản không thể dùng kinh công mà qua được, thế trận này đã được thay đổi để phù hợp với việc đối phó với các nhân vật võ lâm cao thủ”

Thánh Nữ lắc đầu, mắt nhìn đoàn thiết mã ngày càng tới gần khiến cho giọng nói càng lúc càng tràn đầy sự lo lắng. “Trên thân ngựa đều có cột một bó đuốc, hơn nữa trên mình chúng còn mang rất nhiều cỏ khô; chỉ cần đám cỏ khô này bị đốt cháy thì đoàn thiết mã này sẽ bởi thế mà phát cuồng. Đến lúc đó chỉ sợ tất cả chúng ta đều sẽ chết dưới vó ngựa.”

Lời vừa dứt, ánh lửa đột nhiên đại thịnh, đoàn thiết mã lúc này cách bọn họ đã không đầy trăm trượng. Đúng như lời nàng vừa nói, lửa trên mình ngựa đã cháy rừng rực, trong không khí sóng nhiệt không ngừng lan tỏa, khiến cho người ta càng lúc càng cảm thấy bất an.

Hoa Nhược Hư sắc mặt biến đổi, hẳn không đếm xuể có bao nhiêu thiết mã đột nhiên từ bốn phía điên cuồng chạy tới; tiếng ngựa hí dài xen lẫn vào tiếng kêu thảm thiết thống khổ bắt đầu truyền đến. Trong đầu Hoa Nhược Hư hiểu được tiếng kêu thảm thiết kia chính là những người lúc đầu ẩn tàng trong bụi cỏ bị gót sắt của đoàn thiết mã này nghiền chết.

“Thanh tử, cẩn thận, không được rời khỏi ta” Hoa Nhược Hư giao Tuyệt Du Du cho Giang Thanh Nguyệt, nhanh chóng quay đầu về đằng sau, như thể muốn nói cái gì đó; Tô Đại Nhi lúc này dường như hiểu được ý tứ của hắn nên nhanh chóng mang theo mọi người trong Ma Cung tới phía sau hắn.

“Hoa công tử, quả thực có người âm mưu định một mẻ bắt hết chúng ta. Ta nghĩ lúc này mọi người cần đồng tâm hợp lực đối phó với đoàn thiết mã này, không biết ý Hoa công tử thế nào?” Diệp Bất Nhị trầm giọng nói.

“Diệp đại tiên sinh nói rất đúng, Hoa công tử cũng có ý đó; chỉ là xin Diệp đại tiên sinh tạm thời nghe Hoa công tử phân phó được chứ?” Hoa Nhược Hư không chút do dự liền đáp ứng. Bởi về sau, nếu bọn họ có không tuân thủ giao hẹn thì hẳn cũng không cần bận tâm.

“Lộ trưởng lão, Đại Nhi, hai người trông chừng mấy người Nam Cung Phi Vân đừng để bọn họ nhân cơ hội hỗn loạn mà trục lợi” Hoa Nhược Hư truyền âm đến hai người; Lộ Vân nhanh chóng gật đầu, Tô Đại Nhi thì lại khẽ cười, nhanh chóng đi tới bên người Hoa Nhược Hư.

“Lúc này cấp bách, ta không muốn nói nhiều. Mọi người hãy dùng chưởng lực đánh chết thiết mã, ta phụ trách đem dây xích chặt đứt. Chúng ta cùng nhau mở một đường chạy ra ngoài, tất cả ân oán lúc này xin mọi người hãy để qua một bên, nếu không ai trong chúng ta ở đây cũng không thể còn sống rồi đi!” Hoa Nhược Hư nhanh chóng nói. Lời vừa dứt đã có một đoàn thiết mã vọt tới nơi đây.

Tình Kiếm chi Thiên Tinh!

Tỷ tỷ, người nhất định phải phù hộ ta thuận lợi vượt qua cửa ải này!

Hoa Nhược Hư trong lòng khẽ nói, bỗng nhiên hắn thét dài một tiếng, thân người thẳng tắp, chân khí cuộn cuộn thổi động tình kiếm khiến kiếm mang tỏa ra hơn một thước, rồi nhanh chóng bổ về phía thiết mã.

Tình Kiếm không hổ danh là tuyệt thế kiếm, vô kiến bất tòng không gì không thể chém đứt, ngay cả dây xích được đúc ra từ tinh cương vẫn bị Hoa Nhược Hư chém đứt đoạn.

Thiết mã sau khi tách khỏi trận hình thì như một con ngựa hoang, chạy loạn mọi nơi.

“Sức sinh đáng chết” Nam Cung Hiên Viên Quát khẽ một tiếng, có chút phiền muộn, một con thiết mã đã chạy thẳng về phía hắn.

Mọi người đều là võ lâm cao thủ thân thủ đều không kém. Trong khoảng thời gian ngắn ửng phó, tất cả mọi người đều thở phào một hơi. Tuy bên ngoài còn vô số thiết mã, nhưng mọi người cũng đã nhìn thấy ánh sáng rạng đông lộ lên, ít nhất bọn họ cũng biết thiết mã không phải là không thể chiến thắng như trong tưởng tượng của họ.

Hoa Nhược Hư huy xuất Tình Kiếm, Thiên Tinh kiếm pháp cùng với Tình Kiếm thất thức liên tục được sử dụng ra, kiếm chiêu ngày càng thuần thục. Chỉ là nhìn về thiết mã trận không thấy cuối này khiến hắn không khỏi có chút tâm nguội ý lạnh.

“Nam Cung Phi Vân, người quả thật dễ tiện!” Dư quang trong khóe mắt quét về mọi người, hắn rống giận một tiếng. Nam Cung Phi Vân cứ nhiên ở đằng sau đánh lén Thánh Nữ Thần Cung, nàng hiện tại đang phải đối mặt với một con thiết mã, lúc này Âu Dương Kiếm Bình trên mặt lộ ra vài phần tuyệt vọng, bỗng dưng kêu lên một tiếng bị thảm, đánh chết một thiết mã trước mặt, thần hình nhanh chóng hướng về phía Thánh Nữ lao tới, chỉ là lại phát hiện đã không còn kịp.

Nam Cung Phi Vân tính toán không tồi, Ma Cung nhân số nhiều, bọn họ sẽ quan tâm hỗ trợ lẫn nhau. Hắn đương nhiên không ngu ngốc mà đi đối phó với bọn họ, mà phía bên này lại chỉ có vài người; hơn nữa bên cạnh Thánh Nữ không hề có ai trợ giúp hơn nữa còn phải mang theo Cung Nhã Thiển, cho nên đối phó với nàng là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa người hắn thống hận nhất cũng chính là nàng.

Chỉ là, người tính không bằng trời tính. Hoa Nhược Hư đã phát hiện ra ý đồ của hắn, tuy Hoa Nhược Hư đối với Thánh Nữ Thần Cung không thân không thích cũng như không có chút cảm tình gì, nhưng hắn luôn khinh thường loại tiểu nhân như Nam Cung Phi Vân lợi dụng lúc người ta khó khăn, hơn nữa Du Du cũng bị đả thương dưới tay hắn. Hoa Nhược Hư trong lòng hận không thể nhanh chóng giết chết hắn.

Hoa Nhược Hư một kiếm đánh lui Nam Cung Phi Vân, khó khăn cứu lấy Thánh Nữ một mạng. Hắn còn muốn thừa thế tiến lên đánh gục Nam Cung Phi Vân, nhưng không ngờ một chưởng của Nam Cung Hiên Viên đã tới ngăn cản thế công của Hoa Nhược Hư.

“Hoa Nhược Hư, có ân oán gì chờ khi thoát hiểm sẽ nói!”

Nam Cung Hiên Viên trầm giọng quát. Tô Đại Nhi mày khẽ nhíu, muốn nói cái gì nhưng lại thôi.

“Nhược Hư ca ca, muội tới giúp huynh!” Tô Đại Nhi đột nhiên khẽ cười, ngọc chỉ nhẹ nhàng gảy lên dây đàn (cầm huyền), tiếng đàn du dương vang lên trong bầu trời đêm – ma cầm một lần nữa vang lên.

Thiết mã đang điên cuồng chạy bỗng đồng loạt hí lên đau đớn, sau đó hàng loạt ngã trên mặt đất. Hoa Nhược Hư lúc này mới biết, nguyên lai tiếng đàn của Tô Đại Nhi không chỉ giết người mà cả động vật cũng không buông tha; hắn cười khổ một tiếng. Nếu Tô Đại Nhi dùng phương pháp này sớm hơn một chút thì không phải là mọi việc sẽ rất đơn giản sao? Chỉ là hắn cũng lỡ mờ hiểu được, sở dĩ Tô Đại Nhi không dùng ma cầm sớm như vậy thì chắc cũng có nguyên nhân trong đó.

Một loại thiết mã đồng loạt gục xuống, ngọn đuốc cột trên mình ngựa vẫn đang cháy, thật may là cũng không bén vào cỏ dại. Đoàn thiết mã điên cuồng rít gào bây giờ cũng dần dần yên lặng, khóe miệng không ngừng run rẩy; chúng nhìn Tô Đại Nhi trong mắt toát nên sự căm hận, nhưng cũng không có hành động gì.

“Đa tạ Hoa công tử vừa rồi ra tay tương trợ!” Thánh Nữ quay sang Hoa Nhược Hư thì lễ, nhẹ nhàng nói.

“Không cần khách khí” Hoa Nhược Hư nhàn nhạt nói, rồi đột nhiên hắn nhớ tới Tuyết Du Du còn trọng thương chưa lành.

“Du Du!” Hoa Nhược Hư vội vàng ôm lấy Tuyết Du Du từ trong tay Giang Thanh Nguyệt, hắn thở dài một hơi, Tuyết Du Du tuy vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng tình huống lúc này cũng không có gì biến hóa gì.

“Đại Nhi, huynh về trước, việc quan trọng nhất lúc này là cứu Du Du.” Hoa Nhược Hư lời vừa dứt đã nhanh chóng đứng lên “Thanh tỷ, theo ta trở về đi”

“Thánh Nữ, cùng ta và Hoa lang đi thôi” Giang Thanh Nguyệt nhỏ giọng nói. Thánh Nữ có chút do dự nhìn Cung Nhã Thiên vẫn hôn mê rồi khẽ gật đầu. Hai người nhanh chóng bám sát Hoa Nhược Hư. Lúc này, không ai ngăn trở các nàng.

“Chúng ta cũng đi thôi” Tô Đại Nhi có chút cảm giác mệt mỏi, nhìn bóng dáng Hoa Nhược Hư dần dần biến mất, cúi đầu thở dài rồi lên tiếng.

“Quận chúa, bọn họ đào tẩu rồi!” Thanh âm dường như rất vui vẻ.

“Mai nhi, hành động lần này của chúng ta thất bại, sao ngươi lại cao hứng như vậy?” Quận chúa tức giận nói.

“Không có, Quận chúa, nô tỳ, nô tỳ đâu có cao hứng.” Mai nhi đáp ứng nói “Quận chúa, nô tỳ chỉ cảm thấy nếu giết sạch bọn họ thì chẳng phải chúng ta sẽ phải về hoàng cung sao? Chúng ta thật vất vả mới có cơ hội ra ngoài một lần, nếu cứ như vậy mà trở về thì không vui chút nào” Mai nhi nhanh chóng kiểm lý do giải thích.

“Được rồi được rồi, đừng cho rằng ta không biết tâm tư của ngươi, chẳng phải là ngươi luyện tiếu cái tên Hoa Nhược Hư kia sao?”

Quận chúa tức giận nói “Mai nhi của chúng ta không biết từ khi nào đã động xuân tâm, muốn trở thành tiểu lão bà của người ta rồi”.

“Quận chúa, nô tỳ đâu có, người đừng giễu nô tỳ!” Mai nhi tru miệng bắt đầu làm nũng.

“Được rồi Mai nhi, không cần làm loạn lên, kỳ thực bản Quận chúa cũng không muốn chúng chết dễ dàng như vậy, chính là không ngờ rằng chúng có thể cứ như vậy mà phá vỡ. Ma cầm của Tô Đại Nhi kia quả thực là lợi hại!”

Quận chúa lắc đầu nói, “Chỉ là cũng khiến ta nhận thức được một chút thực lực của đám cao thủ võ lâm này, vừa rồi ta mới bày một cái trận hình thiết mã nho nhỏ mà đã khiến họ như vậy; cái gọi là cao thủ võ lâm cũng chỉ có như vậy thôi, đối phó với bọn chúng cũng không phải quá khó khăn.”

“Quận chúa, có một vấn đề Mai nhi không biết có nên hỏi Quận chúa không” Mai nhi chần chờ một chút rồi lên tiếng.

“Có cái gì muốn hỏi cứ hỏi đi, người từ khi nào mà trở lên áp dụng như vậy?” Quận chúa trừng mắt với nàng một cái.

“Quận chúa, nô tỳ nghe nói người trong giang hồ rất ít giao tiếp, qua lại cùng triều đình, tại sao chúng ta lại phải đối phó với bọn họ?” Mai nhi do dự một lát rồi cũng nói ra tâm tư của mình.

“Mai nhi, người có điều không biết, đúng là người trong giang hồ rất ít qua lại cùng triều đình, chẳng qua cũng không phải là hoàn toàn không có người trong bọn họ lui tới triều đình. Người trong giang hồ cũng là người, là người thì ai cũng có cuộc sống của mình, có nhà, có miệng để ăn. Mà rất nhiều người trong giang hồ trừ bỏ một thân võ công ra thì không có kỹ năng gì để có thể nuôi sống gia đình, bởi vậy nên có không ít người vì tiền đã đầu nhập vào bên trong quan phủ.”

Quận chúa lắc đầu nói, “Người trong giang hồ thì điều tự phụ nhất chính là võ công của bọn họ, mà làm chúng ta kiêng kỵ cũng là bởi bọn họ võ công cao cường, bản thân bọn họ có thể sẽ không tham dự vào việc trong triều nhưng cũng rất dễ để trở thành đồng lõa với kẻ khác. Không lâu trước đây, Hoàng Thượng đã bị vài người ám sát, mặc dù không thành công, nhưng cũng khiến trong triều kinh động không thôi. Theo căn cứ cảm y vệ sau khi điều tra thì hẳn là những người trong giang hồ.”

“Nhưng thưa Quận chúa, đây chỉ là một số ít người trong giang hồ, chúng ta cần gì phải giết hết bọn họ?” Mai nhi vẫn còn có chút khó hiểu.

“Hoàng Thượng bởi vì sự việc này mà bắt đầu lo lắng thế lực trong võ lâm nếu quá to lớn thì sẽ cấu thành uy hiếp đối với người. Bởi vậy rất nhiều ngày ăn không ngon ngủ không yên.”

Quận chúa than nhẹ một tiếng, “Tranh đấu trong hoàng cung ta sẽ không nhúng tay, Hoàng Thượng cũng không để ta nhúng tay, vậy chuyện nhân sĩ giang hồ này ta sẽ cố gắng giải trừ lo lắng cho người.”

“Vậy không bằng chúng ta thống nhất võ lâm, khiến chúng phải cúi đầu dốc sức vì triều đình.” Mai nhi nói thầm một tiếng, lúc này tiểu nha đầu cảm giác được có gì đó không được tốt lắm.

“Hoàng Thượng thường xuyên nói: ‘tranh thiên hạ thì dễ, giữ lấy giang sơn mới khó’ ”.

Quận chúa chậm chậm bước vài bước, “Ồ trong chốn giang hồ, đạo lý này cũng tương tự; để thành lập một thế lực khổng lồ cũng là rất khó, nhưng nếu muốn hủy hoại nó thì lại đơn giản hơn nhiều. Huống chi, võ lâm giang hồ lúc này không có khả năng bị thống nhất, chúng ta cũng không phải chân chính là người trong giang hồ thì làm sao có hi vọng xa với thống nhất võ lâm thiên hạ, khiến bọn họ cúi đầu nhận mệnh đây?”

“Chỉ là chỉ là Quận chúa, nô tỳ cảm thấy chúng ta cứ như cũ có phải hay không.....” Mai nhi dường như còn muốn nói thêm điều gì.

“Mai nhi, ta biết ý tứ của ngươi, kỳ thực có một số việc cũng không phải chúng muốn làm, mà là chúng ta bắt buộc không thể không làm. Thân là người trong hoàng tộc, sinh ra đã có rất nhiều sự tình khó có thể khống chế. Thực ra, ta cũng thật may mắn, Hoàng Thượng cùng cha ta cũng không bắt buộc ta điều gì, nhưng ta đâu thể làm ngơ không báo đáp lại đây?” Quận chúa cắt ngang lời Mai nhi, nói lời từ trong sâu kín của mình.

“Quận chúa, Mai nhi hiểu được, Mai nhi nhất định sẽ giúp người.” Mai nhi nhỏ giọng đáp.

Hoa phủ.

Hoa Ngọc Loan đêm nay trần trọc không yên, không cách nào ngủ được, canh ba vẫn vô cùng mất ngủ thao láo; rốt cục không nhịn được nữa mở cửa phòng đi ra. Nàng đi tới phòng Hoa Ngọc Phượng, đang chuẩn bị gõ cửa thì phát hiện cửa này cũng sắp mở ra.

“Tỷ tỷ, có chuyện gì sao? Hoa Ngọc Phượng sắc mặt có vài phần đau buồn, trong lòng cũng có cảm giác lo lắng.

“Muội muội, sự đệ hần có trở về không?” Hoa Ngọc Loan do dự một chút rồi lên tiếng hỏi.

Hoa Ngọc Phượng lắc đầu.

“Tỷ, tỷ cảm giác thấy có cái gì đó không đúng. Không được, tỷ nhất định phải ra ngoài xem xét.” Hoa Ngọc Loan rốt cục không nhịn được nữa, xoay người đi ra ngoài.

“Tỷ tỷ, đã trẻ thế này hơn nữa tỷ thân mình cũng không được khỏe lắm. Có lẽ hần còn đang ở cùng với Tô Đại Nhi đó.” Hoa Ngọc Phượng liền vội vàng kéo lấy Hoa Ngọc Loan, thấp giọng an ủi; chẳng qua nàng vốn chính mình cũng suy nghĩ miên man, nhưng hiện tại Hoa Ngọc Loan cũng có loại cảm giác không yên, làm cho nàng càng thêm lo lắng, hay là.....Nàng không dám nghĩ tiếp.

125. Chương 11: Hàm Tuyết Giận Dỗi

“Ai?” Hoa Ngọc Loan đột nhiên quát khẽ một tiếng, rồi nhanh chóng quay người lại. Nhưng, nét mặt không khỏi có chút bất đắc dĩ, Hàm Tuyết đang đứng cạnh cửa bộ dạng vô cùng đáng thương.

“Tiểu Tuyết, sao muội còn chưa đi ngủ?” Hoa Ngọc Phượng lời nói có chút trách cứ.

“Tiểu thư, đại thiếu thư! Tiểu Tuyết không tìm thấy thiếu gia”. Hàm Tuyết chu bờ môi anh đào nhỏ nhắn, bộ dạng ủy khuất.

“Tiểu Tuyết, trước tiên muội đi ngủ đi đã, sự đệ sẽ nhanh trở về thôi”.

Hoa Ngọc Phượng trong lòng cảm thấy vô lực, không cần hỏi nàng cũng biết vừa rồi Hàm Tuyết đã ra ngoài tìm kiếm Hoa Nhưc Hư.

Hàm Tuyết con người khê động, đảo mắt nhìn qua phòng Hoa Ngọc Phượng một lần; Hoa Ngọc Phượng nhìn thấy biểu tình này của Hàm Tuyết thì vừa tức giận vừa buồn cười. Đường như Hàm Tuyết cho rằng Hoa Ngọc Phượng đem Hoa Nhược Hư giấu trong phòng của nàng.

“Tiểu thư, đại tiểu thư! Tiểu Tuyết về trước đây.” Hàm Tuyết đảo mắt qua một lượt rồi mới yên lòng, xoay người chạy như bay, trong chốc lát đã mất bóng, để lại hai tỷ muội Hoa Ngọc Loan cùng Hoa Ngọc Phượng nhìn nhau dở khóc dở cười.

Hoa Nhược Hư tốc độ nhanh như chớp đã về tới Hoa phủ, hắn cũng không để ý tới mấy đệ tử gác đêm mà vội vàng chạy thẳng tới phòng của Hàm Tuyết. Giang Thanh Nguyệt cùng Thánh Nữ đang ôm lấy Cung Nhã Thiên cũng theo sát phía sau.

Hàm Tuyết vừa kéo chăn lên, khuôn mặt lúc này nóng ran, cảnh tượng tối qua cùng Hoa Nhược Hư cứ hiện ra trước mắt. Nàng từ từ nhắm mắt lại, nhưng trong đầu lại vang lên nụ cười đầy âu yếm của thiếu gia; đáy lòng nàng dâng lên một cảm giác ngọt ngào.

“Oành” một tiếng, cánh cửa bị mở toang. Hàm Tuyết có chút bức mình vì có người làm gián đoạn nàng nghĩ về thiếu gia. Chỉ là khi vừa mở mắt ra thì khuôn mặt nhanh chóng trở lên vui mừng.

“Thiếu gia!” Hàm Tuyết hô lên một tiếng, muốn chạy tới bên người Hoa Nhược Hư

Chỉ là động tác của Hàm Tuyết không nhanh bằng Hoa Nhược Hư, hắn nhanh chóng đem Tuyết Du Du giao cho Giang Thanh Nguyệt. Hắn một tay ôm lấy Hàm Tuyết, một tay nhanh chóng giúp nàng mặc y phục.

“Thanh tỷ, đem Du Du đặt lên trên giường.” Hoa Nhược Hư một mặt giúp Hàm Tuyết mặc y phục, một mặt quay sang nói với Giang Thanh Nguyệt.

“Không được!” Hàm tuyết thét lên một tiếng.

Giang Thanh Nguyệt không khỏi ngẩn người ra, lúc này đặt xuống cũng không xong mà bế tiếp cũng không ổn, đành đưa mắt nhìn sang Hoa Nhược Hư.

“Thanh tỷ, đặt xuống đi.” Hoa Nhược Hư cúi đầu nhìn Hàm Tuyết trong lòng ngực mình, khẽ nói “Tiểu Tuyết, lát nữa huynh sẽ giúp muội đổi lại chăn đệm mới. Bây giờ muội giúp huynh xem xét thương thế của Du Du.” Hắn vốn tưởng rằng Hàm Tuyết vì lo sợ Du Du dây bẩn ra giường của nàng nên không đồng ý, bởi lúc này Du Du đúng là không được sạch sẽ cho lắm, trên người vẫn còn vết máu.

“Thiếu gia, tiểu Tuyết.....tiểu Tuyết.....” Hàm Tuyết dường như vô cùng ủy khuất, mắt rưng rưng ngược nhìn Hoa Nhược Hư.

“Tiểu Tuyết, có chuyện gì lát nữa nói, mau giúp huynh xem qua tình hình của Du Du.” Hoa Nhược Hư cắt đứt lời nói của Hàm Tuyết, giọng nói vô cùng lo lắng.

“Được! Thiếu gia, trước tiên huynh buông tiểu Tuyết ra.” Hàm Tuyết nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Hoa Nhược Hư, vốn định nói gì rồi lại thôi, khẽ cúi đầu xuống.

Hoa Nhược Hư theo lời Hàm Tuyết, nhẹ nhàng buông nàng ra, hắn đứng bên cạnh mà lòng như lửa đốt quan sát nàng xem xét thương thế của Tuyết Du Du.

“Hoa lang, có thể để Tiểu Tuyết xem qua thương thế của Cung Chủ?” Giang Thanh Nguyệt nhìn qua Cung Nhã Thiên đang được Thánh Nữ chăm sóc rồi nhẹ giọng hỏi.

Hoa Nhược Hư thoáng chút do dự rồi cũng gật đầu đồng ý.

Hàm Tuyết lấy ra ngân châm, hạ xuống trên người hai nàng không biết bao nhiêu ngân châm, chỉ đứng xem cũng thấy hoa mắt. Thời gian đủ để uống hết một chén trà trôi qua, Hàm Tuyết bắt đầu thu hồi ngân châm. Thân thể mềm mại của nàng lúc này có chút uể oải quay sang nhìn Hoa Nhược Hư.

“Thiếu gia, huynh yên tâm, các nàng không sao cả.” Hàm Tuyết nhỏ giọng nói.

“Thật sao? Vậy thì tốt quá.” Hoa Nhược Hư trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nhanh chóng nhào tới bên giường.

“Thiếu gia, trước tiên hai nàng sẽ ngủ khoảng hai canh giờ, khi tỉnh lại sẽ tốt hơn rất nhiều.” Hàm Tuyết đứng sau lưng hắn nói. Hoa Nhược Hư “ồ” một tiếng nhưng cũng chưa đứng dậy, ánh mắt đầy thâm tình vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt còn vài phần huyết sắc của Tuyết Du Du.

Nước mắt của Hàm Tuyết tuôn rơi, đột nhiên nàng chạy ra khỏi phòng.

“Tiểu Tuyết làm sao vậy?” Hàm Tuyết va phải Hoa Ngọc Phượng, nàng vội vàng tránh ra, lấy tay lau nước mắt rồi lại tiếp tục chạy đi.

Hoa Ngọc Phượng nghe tin Hoa Nhược Hư đã trở về liền vội vã chạy tới, liếc mắt qua thấy Hoa Nhược Hư đang ngồi bên giường, tim nàng lúc này cũng không còn đập nhanh như trước nữa, chậm rãi thở phào một tiếng.

Tiếp đó, Hoa Ngọc Phượng lại nhìn thấy Thánh Nữ thì không khỏi giật mình. Bạch y nữ tử trong phòng mặc dù khuôn mặt đã được lụa mỏng che đi nhưng vẫn không thể giấu được dung nhan tuyệt thế của nàng. Hoa Ngọc Phượng có một loại linh cảm, nữ nhân này tuyệt không đơn giản.

Chẳng qua, nàng cũng chỉ liếc mắt qua một lần, nàng đã mơ hồ đoán được thân phận của nữ nhân này. Chỉ là nàng rốt cuộc không hiểu được chuyện gì xảy ra, trước tiên cần hỏi qua Hoa Nhược Hư một chút mới rõ ràng được.

“Sư đệ!” Thanh âm của Hoa Ngọc Loan truyền vào phòng. Hoa Nhược Hư nghe thấy nhanh chóng xoay người đứng lên.

“Sư tỷ, muộn như vậy sao tỷ còn không nghỉ ngơi?” Thanh âm của Hoa Nhược Hư có chút trách cứ.

“Ngọc Loan tỷ!” Giang Thanh Nguyệt khẽ cúi người hành lễ. Nhìn thấy Giang Thanh Nguyệt, Hoa Ngọc Loan có chút ngượng ngùng, nhất lời không biết nên trả lời thế nào cho phải.

“Tỷ tỷ thấy đệ khuya như vậy còn chưa trở về, nên rất lo lắng, làm sao có thể an tâm ngủ được?” Thanh âm ôn nhu của Hoa Ngọc Phượng vang lên, đột nhiên mày khẽ nhíu, “Tại sao tiểu Tuyết lúc này vừa khóc vừa chạy đi vậy? Có phải đệ mắng tiểu Tuyết?”

“Tiểu Tuyết vừa khóc vừa chạy đi ư?” Hoa Nhược Hư ngăn người, rồi lắc lắc đầu nói “Đệ đâu có mắng nàng.” Cẩn thận nghĩ lại, lúc này hắn đâu có nặng lời với nàng, cũng chưa hề mắng nàng, huống chi hắn cũng không nổi mắng.

“Hoa lang, lúc này tiểu Tuyết không muốn để Du Du nằm trên giường của nàng, có thể vì thế mà nàng tức giận hay không?” Giang Thanh nguyệt thấp giọng.

“Sư tỷ, trước tiên về nghỉ ngơi đi. Phượng nhi, tỷ trước tiên giúp đệ tiếp đón Thanh tỷ và vị cô nương này một chút, đệ đi xem tiểu Tuyết.” Hoa Nhược Hư nói xong, hắn quan sát Tuyết Du Du thấy sắc mặt của nàng hồng hào hơn một chút, trong lòng cũng đỡ lo lắng hơn rất nhiều.

Hắn vội vàng đi tìm Hàm Tuyết, trong đầu lại thầm nghĩ không biết nha đầu này lại giở trò gì.

“Nhược Hư!” Thanh âm của Tây Môn Lâm vang lên, “Đi tìm Tiểu Tuyết hả? đi theo tỷ.”

“Lâm tỷ, sao tỷ cũng không ngủ?” Hoa Nhược Hư nhìn thấy Tây Môn Lâm thì có chút kinh ngạc.

“Đệ còn chưa quay về, Tiểu Tuyết vì tìm đệ mà phòng ai nàng cũng đã gõ qua một lần.” Tây Môn Lâm cười khổ.

“Xú thiếu gia, thiếu gia xấu xa, làm đau lòng Tiểu Tuyết” Hàm Tuyết ngồi trong sân, bàn tay nhỏ bé ra sức vặn ngọn cỏ khô trong tay, miệng thì thào. Có lẽ do nàng quá mức chăm chú tới việc “bứt cỏ” mà ngay cả Hoa Nhược Hư và Tây Môn Lâm đi tới phía sau cũng không phát hiện.

“Nhược Hư, đệ mắng nàng ta sao, tám phần là người làm gì để nàng ta tức giận.” Tây Môn Lâm có chút bất đắc dĩ nhìn Hoa Nhược Hư, rồi xoay người rời đi.

“Tiểu Tuyết.” Hoa Nhược Hư thấp giọng nói, rồi ngồi xuống bên người Hàm Tuyết.

“Thiếu gia!” Hàm Tuyết cả kinh, nhanh chóng đem ngọn cỏ trong tay giấu ở phía sau lưng, quay đầu lại, nước mắt lưng tròng nhìn chăm chăm vào Hoa Nhược Hư; khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tức giận.

“Tiểu Tuyết, đừng ngồi đây, về phòng đi”. Hoa Nhược Hư vẫn ù ù cạc cạc không biết tại sao Tiểu Tuyết lại tức giận, tâm của nữ nhân quả thực khó đoán. Hắn không biết vì sao nàng tức giận nên cũng không biết làm thế nào để dỗ nàng, chỉ còn cách nói thật nhẹ nhàng, ôn nhu với nàng.

“Muội không quay về đâu, thiếu gia, huynh quay về đi”. Hàm Tuyết bĩu môi; giọng hờn dỗi.

“Tiểu Tuyết, muội tức giận vì Du Du?” Hoa Nhược Hư thấp giọng hỏi.

Hàm Tuyết cúi đầu không nói gì, một lát sau ngừng đầu lên, ánh mắt đầy ủy khuất nhìn chằm chằm Hoa Nhược Hư.

“Đi thôi, trở về phòng.” Hoa Nhược Hư ôm lấy Hàm Tuyết đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Muội không trở về.” Hàm Tuyết cúi đầu, nhỏ giọng nói “Thiếu gia, Tiểu Tuyết ở đây, không trở về đâu, tiểu Tuyết cũng không cho thiếu gia trở về”. Giọng Hàm Tuyết lúc này có chút điều ngoa.

“Được rồi, huynh sẽ ở lại đây cùng muội.” Hoa Nhược Hư thở nhẹ một tiếng, rồi lại ngồi xuống.

Hàm Tuyết khẽ cười, cảm giác vô cùng ngọt ngào, nằm ở trong lòng Hoa Nhược Hư, cứ như vậy mà ngủ đi. Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Hàm Tuyết khi ngủ, trong lòng Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ nhưng cũng có vài phần ấm áp.

Hoa Nhược Hư tưởng rằng Hàm Tuyết tức giận vì Tuyết Du Du, mà không hề biết là Hàm Tuyết tức giận vì chính hắn. Trong lòng Hàm Tuyết chỉ có Hoa Nhược Hư, nhưng khi yêu thì nữ tử nào cũng như nhau, có tâm lý muốn độc chiếm, chỉ muốn nam nhân mình yêu là của riêng mình. Trong suy nghĩ của nàng, thì căn phòng của nàng, đặc biệt là chiếc giường chỉ là của riêng nàng và Hoa Nhược Hư, không thể để cho nữ nhân khác nằm vào; cho nên khi thấy Hoa Nhược Hư lại để Tuyết Du Du ngủ trên giường của nàng thì khiến nàng vô cùng buồn bực. Sau đó lại thấy hắn chỉ quan tâm tới Tuyết Du Du mà không để ý tới nàng càng khiến cho nàng ủy khuất. Nàng cho rằng Hoa Nhược Hư làm tổn thương nàng, liền một mạch vừa chạy vừa khóc.

Ánh bình minh buổi sớm rọi vào dung nhan kiều diễm của Hàm Tuyết. Hoa Nhược Hư nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy thương yêu. Hàm Tuyết đang say giấc nồng trong lòng ngực Hoa Nhược Hư, nàng muốn cả đời được như thế này.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến phía sau lưng, Hoa Nhược Hư không hề đứng dậy, chỉ quay đầu lại nhìn.

“Thanh tỷ!” Thấy Giang Thanh Nguyệt, Hoa Nhược Hư cúi đầu kêu khẽ một tiếng. Trong lòng hắn cũng có chút áy náy, bởi không chiếu cố tốt cho nàng. Tối qua, nàng theo hắn tới nơi này, nhưng hắn vẫn chưa có dịp nói chuyện cùng nàng, mà lại ở nơi này cùng Hàm Tuyết.

“Hoa lang, Du Du đã tỉnh, nàng không sao cả, chàng cũng không cần lo lắng quá”. Giang Thanh Nguyệt ngồi xuống bên cạnh hắn, trong mắt có vài phần ưu thương. “Cung chủ cũng đã tỉnh lại, chỉ là đã cùng Thánh Nữ đã rời đi”.

“Đi? Vậy Du Du có đi cùng các nàng không?” Hoa Nhược Hư ngẩn người, vội vàng hỏi.

“Hoa lang, Du Du vẫn ở lại, đây là thư mà Thánh Nữ để lại cho chàng.” Giang Thanh Nguyệt khẽ lắc đầu, rồi đưa cho Hoa Nhược Hư một bao thư.

Bao thư bên ngoài rất đẹp, còn tỏa ra mùi hương thơm ngát.

“Đa tạ Hoa công tử không để bụng hiềm khích lúc trước mà tương trợ, Thần Cung cảm kích vô cùng. Bởi vì còn có việc cần giải quyết nên từ mà không biết. Du Du và Nguyệt nhi xin phiền Hoa công tử chiếu cố. Thần Cung xin được chúc phúc cho công tử và các nàng. Có chuyện này có thể khiến Hoa công tử khó lòng lượng giải, đó chính là việc Du Du tu luyện mị thuật. Nhưng, xin Hoa công tử yên tâm, mị thuật của Du Du đã đạt đến cảnh giới phản phác quy chân, bởi vậy bình thường cũng không có ảnh hưởng gì. Chỉ là, tốt nhất Hoa công tử đừng để Du Du gặp mặt nam nhân khác trừ Hoa công tử”.

Hoa Nhược Hư đọc xong dòng cuối cùng thì không khỏi tức giận vo tròn lá thư này lại, dùng nội lực biến nó thành bột phấn, tức giận hừ một tiếng.

“Hoa lang, trong thư Thánh Nữ viết gì vậy?” Giang Thanh Nguyệt nhẹ giọng hỏi. Bởi nàng không hề xem qua lá thư này.

“Không có gì, Thanh tử, về sau nàng và Du Du an tâm ở lại đây.” Nét mặt Hoa Nhược Hư khẽ dịu đi một ít, miễn cưỡng cười nói “Ta đi trước, xem qua tình hình Du Du.”

“Thiếu gia” Hàm Tuyết nằm trong lòng Hoa Nhược Hư đã tỉnh lại “Thiếu gia, muội đi tới chỗ tiểu thư”

Hàm Tuyết khẽ dịu mắt, khẽ chui ra từ trong lòng Hoa Nhược Hư, rồi rất nhanh chạy mất.

Tuyết Du Du sắc mặt đã hồng hào trở lại, nàng đang ngồi trên giường, khuôn mặt có chút ngơ ngác. Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng tiến đến, ngồi xuống bên giường.

Tuyết Du Du không nói gì, rất nhanh nhào vào trong lòng Hoa Nhược Hư găt gao ôm chặt hân.

“Du Du, muội cảm thấy bây giờ thế nào?” Hoa Nhược Hư vẫn có chút lo lắng, nhẹ nhàng hỏi.

“Hoa đại ca, Cung chủ và Thánh Nữ đều đã đi rồi.” Tuyết Du Du gật đầu, rồi từ từ nói; dường như trong lòng nàng đã bị tổn thương rất lớn.

“Du Du, đi không phải là rất tốt sao? Sẽ không có người nào ép muội làm việc nàng không muốn.” Hoa Nhược Hư ôn nhu nói. Nhưng nghĩ đến việc Du Du tu luyện mị thuật thì trong lòng hân lại không khỏi buồn bực. Nếu không phải Thánh Nữ cùng Cung chủ nọ đã rời đi thì hân thật muốn tìm hai nàng tính sổ. Cũng không biết chừng hai nàng vì sợ Hoa Nhược Hư tìm đến các nàng gây phiền toái nên mới từ mà không biệt như vậy.

“Hoa đại ca, chỉ là.....chỉ là..... Du Du nhớ Cung chủ.” Tuyết Du Du ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp trong suốt của nàng như làn thu ba vậy.

“Du Du, muội, muội không sao chứ? Hoa Nhược Hư lấp bắp kinh hãi, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc. Cho tới bây giờ, hân vẫn cho rằng Tuyết Du Du bị Cung Nhã Thiển bức bách làm chuyện tình nàng không thích, theo lý lúc này khi Cung Nhã Thiển rời đi mà thư tín Thánh Nữ để lại cho Hoa Nhược Hư cũng là để Tuyết Du Du và Giang Thanh Nguyệt ở lại bên hân, xem ý tứ của nàng thì không hề ép các nàng làm việc gì. Tuyết Du Du vì việc này phải cảm thấy vui mừng mới đúng, không nghĩ tới nàng lại không hề vui mừng. Đột nhiên hân cảm giác thấy Giang Thanh Nguyệt dường như không mấy vui vẻ; nguyên nhân chẳng lẽ tại Thánh Nữ cùng Cung Chủ rời đi?

126. Chương 12: Phương Tâm Khó Dò

Diệp gia, thư phòng Diệp Bất Nhị.

Diệp Bất Nhị đang khoanh tay đứng yên, khuôn mặt âm trầm.

Một hắc y nhân đột nhiên xuất hiện, vừa lúc Điền Bất Nhị cũng lên tiếng.

“Thương vong ra sao?” Diệp Bất Nhị trầm giọng hỏi.

“Thưa chủ thượng, nhất cấp đao thủ mất mười bảy người, nhị cấp đao thủ mất ba mươi ba người, không ai bị thương.” Hắc y nhân thấp giọng nói tiếp, “Trong đó có hai mươi một nhị cấp đao thủ chết dưới vó ngựa, còn hầu hết toàn bộ nhất cấp đao thủ đều chết dưới ma cầm của Tô Đại Nhi, nếu không có bộ phận đệ tử tại địa hạ, chỉ sợ thương vong không chỉ như vậy.”

“Tô Đại Nhi!” Diệp Bất Nhị phẫn hận kêu lên.

“Chủ thượng, Tuyết Du Du đã đi Thiên Tinh Minh, chúng ta có nên thừa dịp nàng thương thể chưa lành mà động thủ?” Hắc y nhân trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Vô dụng thôi, có nha đầu Hàm Tuyết ở đó, Tuyết Du Du chắc chắn sẽ mau chóng bình phục”. Diệp Bất Nhị lắc đầu: “Hơn nữa Thiên Tinh Minh cao thủ như mây, cường hành tiến vào ám sát xác xuất thành công không lớn”.

“Nhưng mà, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn Hoa Nhượng Hư ngày càng bành trướng thế lực, thuộc hạ chỉ sợ vài người còn lại trong Thần Cung cũng sẽ gia nhập Thiên Tinh Minh. Mặc dù nhân số cũng không bao nhiêu nhưng lại có cả Cung chủ Thần Cung và Thánh Nữ, hơn nữa còn có ba sứ giả có quan hệ mật thiết với Hoa Nhượng Hư thực lực vẫn không kém, chúng ta không thể xem thường”. Hắc y nhân thoáng do dự nói.

“Việc Hoa Nhượng Hư quật khởi đã là hiển nhiên, nếu chúng ta không thể ngăn được thì tốt hơn là nên lợi dụng một chút”. Diệp Bất Nhị cười âm hiểm: “Huống chi, đánh địch chỉ cần dùng trí, ta sẽ không để Hoa Nhượng Hư phát triển thuận lợi thế đâu”.

“Thuộc hạ đã hiểu”. Hắc y nhân thấp giọng: “Không biết chủ thượng còn gì phân phó?”

“Theo dõi Cát Vân cùng Âu Dương Kiếm Bình thật chặt, ta muốn biết chúng đang làm gì!” Diệp Bất Nhị thoáng trầm ngâm: “Còn nữa, nha đầu Hàm Tuyết kia phải mau chóng..... nhưng không được để Hoa Nhượng Hư biết là ta đã nhúng tay vào!”

“Rõ, thuộc hạ cáo lui!”

“Hoa đại ca, huynh biết không, tại Phiêu Tuyết sơn trang, mọi người đều rất quan tâm đến muội, đầu tiên ta nghĩ bọn họ thật sự thương yêu muội nhưng sau khi hiểu chuyện một chút muội mới phát hiện kì thật bọn họ đều là sợ muội, cũng giống như cha mẹ muội, chưa từng thực sự yêu thương muội, xem ta là con ruột, tỷ tỷ cũng thế, tuy ngoài mặt đều tỏ vẻ yêu thương muội nhưng thật sự đều vì muội là người của Thần cung mà đề phòng.” Tuyết Du Du lên tiếng, thanh âm cùng khuôn mặt hoàn toàn trái ngược với độ tuổi của nàng lộ rõ vẻ tang thương.

“Du Du, muội yên tâm, bây giờ muội đã có huynh, còn có Thanh tỷ, lại còn rất nhiều người thật sự yêu thương muội, muội không được khổ sở nữa hiểu không?” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng ôm nàng ôn nhu nói, một cỗ tâm ý thương tiếc dâng lên, nghĩ đến việc hấn tận mắt trông thấy Tuyết Danh Phong tuyệt tình muốn đưa Du Du vào chỗ chết, hấn cũng tin tưởng Tuyết Du Du nói hoàn toàn là sự thật.

“Cung chủ cùng muội tuổi tác không chênh lệch nhiều, trước kia khi lão cung chủ còn sống, bọn muội cũng thường chơi đùa với nhau, mỗi khi ta luyện võ có điểm không thông bị lão cung chủ trách phạt, cung chủ lập tức thay ta cầu xin..... lúc đó muội cùng người như một đôi tỷ muội, vui vui vẻ vẻ, cùng nói xấu người khác, cùng nhau quậy phá quấy rối trong cung, nàng có gì buồn phiền cũng đều tìm đến muội tâm sự, bọn muội cũng chưa từng giấu diếm nhau điều gì, cũng không như mọi người trong nhà có vẻ đối gạt muội.” Tuyết Du Du nhẹ nhàng nói, “Nhưng đến khi lão cung chủ mất nàng như hoàn toàn thay đổi trái ngược với trước kia.”

“Du Du, nàng ta đã thay đổi như thế rồi muội cũng không nên suy nghĩ nhiều nữa được không?” Hoa Nhượng Hư không biết nên an ủi nàng thế nào, hấn mơ hồ cảm giác được Du Du có cảm tình rất tốt với Cung Nhã Thiên.

“Hoa đại ca, không phải thế, nàng vì rất thương tâm và sốt ruột muốn báo thù nên mới trở thành như thế, chỉ cần nàng báo thù thành công chắc chắn sẽ trở lại như trước, có thể cùng muội sống vui vẻ thật sự”. Tuyết Du Du lắc lắc đầu: “Hoa đại ca, người hiểu rõ Du Du nhất chính là huynh nhưng tỷ muội thân thiết nhất của Du Du chính là cung chủ, muội chỉ hi vọng sẽ có một ngày cung chủ trở lại như trước kia, khai mở tâm tư mà Du Du cũng có thể yên tâm vui vẻ bên Hoa đại ca, vô ưu tư lự.”

Hoa Nhượng Hư trầm mặc, nói thật vốn hấn cực kì thông hận Cung Nhã Thiên, bởi vì nàng lại..... dùng Du Du uy hiếp hấn, hơn nữa vừa xác thực chuyện Du Du tu luyện mị thuật hấn cũng cảm giác việc này là do Cung Nhã Thiên bắt ép, lúc đó chỉ hận không thể tìm Cung Nhã Thiên tính sổ, nhưng bây giờ nghe Du Du nói hấn lại tựa hồ có chút cảm giác cảm thông với Cung Nhã Thiên.

“Hoa đại ca, kỳ thật..... kỳ thật là Du Du chủ động tu luyện mị thuật, cung chủ không hề ép buộc muội”. Tuyết Du Du ngẩng đầu lên, thoáng do dự một chút rồi cúi đầu nói.

“Sao cơ? Muội không nói đùa chứ?” Hoa Nhượng Hư giật mình, quả thật tâm tình hấn lúc này chỉ có hai chữ khiếp sợ để hình dung, hấn thậm chí còn nghĩ rằng Du Du vì muốn nói đỡ cho Cung Nhã Thiên mới nói như vậy.

“Hoa đại ca yên tâm, Du Du không nói dối huynh đâu, trước kia không phải cung chủ cũng nói qua rồi sao, Du Du tu luyện chính là một loại mị thuật thượng thừa, sẽ không có vấn đề gì đâu.” Tuyết Du Du nũng nịu nói, thanh âm lại có vài phần làm nũng.

“Nhưng.. nhưng mà..... ài..” Hoa Nhược Hư thở dài một hơi : “Đang yên ổn sao muội lại đi tu luyện mị thuật làm gì?”

“Du Du chỉ muốn giúp đỡ cung chủ, hơn nữa từ nay về sau Du Du sau này cũng có thể giúp Hoa đại ca mà”. Tuyết Du Du vừa nói lại có vẻ ủy khuất, Hoa Nhược Hư nhất thời mềm ra.

“Hoa Lang”. Từ phía sau lại truyền đến thanh âm Giang Thanh Nguyệt bước ra.

“Du Du, muội nên nghỉ thêm một lát nữa”. Hoa Nhược Hư đặt Du Du nằm xuống, lại lấy chăn đắp lên. Du Du ôn thuận gật đầu nhưng trong mắt lại toát ra vài phần lưu luyến tựa như không muốn Hoa Nhược Hư rời đi.

“Thanh tỷ, cùng ta đến đây một lát”. Hoa Nhược Hư kéo tay Giang Thanh Nguyệt bước ra.

“Thanh tỷ, thương thể của Du Du còn chưa khỏi hoàn toàn, ta nghĩ không nên hỏi muội ấy nhiều quá. Nhưng mà chuyện tối hôm qua có rất nhiều việc ta cần phải biết rõ ràng, Thanh tỷ có thể kể lại cho ta những việc mà nàng đã chứng kiến?” Ra đến ngoài phòng Hoa Nhược Hư mới thấp giọng hỏi.

Trong lòng Hoa Nhược Hư lúc này có một cỗ xúc động vô danh, vốn Giang Thanh Nguyệt cùng Tuyết Du Du trở về hẳn phải cao hứng mới đúng, nhưng hẳn lại cảm giác mình không hề có chút nào vui vẻ, việc Tuyết Du Du tu luyện mị thuật tựa như một tảng đá đè nặng trong tâm trí hẳn. Nhưng hẳn lại không biết nên làm gì, trách ai, trách Cung Nhã Thiển, hay Du Du, hoặc chính bản thân hẳn? Nếu không phải Cung Nhã Thiển từng nhắc đến việc Du Du thiên sanh mị cốt có lẽ lúc này Tuyết Du Du còn chưa biết gì, cũng sẽ không tu luyện mị thuật, hơn nữa cho dù Tuyết Du Du nói chính mình chủ động tu luyện thì Hoa Nhược Hư vẫn như trước nghĩ rằng Cung Nhã Thiển có ép bức nàng. Bất quá nếu thật sự đúng như lời Du Du, Cung Nhã Thiển thực sự không bức bách nàng, nàng lại không chủ động tu luyện thì sau này cho dù là Cung Nhã Thiển cũng không có khả năng bắt nàng tu luyện, cho nên nói tiếp tựa hồ là nên trách Tuyết Du Du.

Nhưng mà nếu lúc đầu Hoa Nhược Hư không bị Cung Nhã Thiển uy hiếp, nếu hẳn có đủ năng lực giữ Du Du lại hẳn nhiên nàng cũng sẽ không tu luyện mị thuật này, vì vậy xem ra đáng trách nhất lại là hẳn.

Hoa Nhược Hư đến phòng Hoa Ngọc Phượng, bộ dáng khổ não của hẳn Hoa Ngọc Phượng chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra, mà Hoa Nhược Hư cũng không hề giấu diếm gì đem toàn bộ suy nghĩ kể ra hết.

“Sư đệ, kỳ thật đệ không nên nghĩ thế, nếu như Du Du không tu luyện mị thuật có lẽ lúc này nàng đã chết tại Thần Cung hay trong tay Tiên Cung rồi, hơn nữa Du Du cũng đã nói qua, nàng mặc dù tu luyện mị thuật nhưng loại mị thuật này không hề tầm thường, cũng không hề tạo ra loại hương sắc dụ nhân gì cả, đệ cũng không nên khó chịu”. Hoa Ngọc Phượng cúi đầu nói, trong mắt lại hiện lên thần sắc buồn bã, nhưng mà Hoa Nhược Hư cũng không phát hiện được. Bỗng nhiên nàng lại nhẹ nhàng nói tiếp: “Kỳ thật mị thuật cùng võ công đều tương đồng, cũng chỉ là công cụ để bảo vệ bản thân hoặc tấn công kẻ địch, chỉ cần dùng vào việc tốt thì cũng không sao.”

“Phượng nhi, đệ biết .. chỉ là tâm lý đệ vẫn có chút.....” Hoa Nhược Hư lắc lắc đầu, chuyển đề tài: “Không nói việc này nữa, Phượng nhi, lúc này đệ vừa hỏi qua Thanh tỷ, chuyện tình tối qua đệ cảm giác được có chút kì quặc..... trước hết để đệ kể hết với tỷ”.

“Sư đệ, thân thể tỷ lúc này có chút không thoải mái, hay là để lát nữa đi. Hoặc trước tiên đệ cùng Lâm tỷ thương lượng, tỷ phải nghỉ ngơi một lát”. Hoa Ngọc Phượng lắc đầu, sắc mặt lại tái nhợt tựa hồ thân thể thật sự không thoải mái.

“Phượng nhi, tỷ thế nào? Không có việc gì chứ?” Hoa Nhược Hư cả kinh vội vàng tiến đến ôm nàng gấp rút hỏi.

“Tỷ không sao..... đệ mau ra ngoài được không?” Hoa Ngọc Phượng lắc đầu tựa hồ có chút mềm yếu, nhưng sau đó lại hiện ra bộ dáng kiên quyết, nhẹ nhàng tránh khỏi lòng ngực Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư lặng người, trước đây Hoa Ngọc Phượng chưa từng đối với hắn như thế, hắn vừa muốn nói gì lại phát hiện Hoa Ngọc Phượng đã xoay lưng về phía mình, thầm cười khổ một tiếng rồi yên lặng rời đi.

“Nhược Hư, có chuyện gì thế?” Tây Môn Lâm ôn nhu hỏi, bộ dáng khổ não Hoa Nhược Hư hiện tại cho dù là người không quen nhìn thấy cũng biết hắn đang gặp phiền toái.

“Lâm tỷ, đệ không sao.” Hoa Nhược Hư lắc đầu, tìm một vị trí ngồi xuống, vừa rời phòng Hoa Ngọc Phượng vốn hắn muốn tìm Tây Môn Lâm thương lượng vài việc, chỉ là đó lại phát hiện hắn đã không thể nào tĩnh tâm được.

“Ngọc Phượng, muội tìm Ngọc Hư sao?” Tây Môn Lâm đang chuẩn bị nói gì đột nhiên thấy bóng người xuất hiện trước cửa, có chút kinh ngạc hỏi.

“Phượng nhi, sao tỷ lại đến đây?” Nếu kinh ngạc thì Hoa Nhược Hư lại càng kinh ngạc hơn, vừa rồi rõ ràng Hoa Ngọc Phượng nói với hắn thân thể không thoải mái, lại còn cấp tốc đuổi hắn ra ngoài nhưng lúc này hắn vừa đến phòng Tây Môn Lâm lại thấy nàng đứng trước cửa.

“Tỷ không sao, tỷ cùng Lâm tỷ nói đi, hôm qua đã phát sinh sự tình gì?” Hoa Ngọc Phượng ôn nhu nói, sắc mặt vô cùng bình tĩnh.

“Nhược Hư, đệ nghĩ sao về việc này?” Nghe Hoa Nhược Hư thuật lại chi tiết, Hoa Ngọc Phượng nhíu chặt mày, khuôn mặt xinh xắn của Tây Môn Lâm lại có chút biến sắc dường như đã bị chấn động không nhỏ, sau đó lại trầm ngâm hỏi Hoa Nhược Hư.

“Nam Cung Phi Vân vốn là một trong tứ đại sứ giả của Thần Cung, mà trong bốn sứ giả đó hắn cũng là người thần bí nhất, không gặp việc bất đắc dĩ cũng không hiện thân. Thanh tỷ cũng nói qua, cho dù thế nào nàng cũng không tưởng được Nam Cung Phi Vân lại phản bội thần cung, mà chuyện đêm qua chính là Nam Cung Phi Vân lợi dụng sự tín nhiệm của Cung Chủ, cấu kết với Tiên Cung ý đồ đánh chết Cung Nhã Thiên, và thực sự hắn cũng đã suýt thành công”.

Hoa Nhược Hư ngẫm nghĩ một hồi, nói: “Theo suy đoán của đệ, Nam Cung Phi Vân vốn cũng không muốn tiết lộ thân phận, chỉ vì Du Du cùng Thanh tỷ, lại còn có Thánh Nữ thần cung xuất hiện, hơn nữa Du Du lại thể hiện ra năng lực ngoài dự đoán mọi người nên hắn không thể không ra tay tập kích”.

“Ma cung và Diệp Bất Nhị sao lại cũng khéo léo xuất hiện lúc đó?” Tây Môn Lâm nhíu chặt đôi mi thanh tú hỏi.

“Theo Lưu Vân kể lại, Đại Nhi thu được tin tức, bất quá nàng thu được những gì đệ cũng không rõ ràng lắm, mà Diệp Bất Nhị lại khéo léo xuất hiện đúng lúc như thế chỉ sợ là cùng Đại Nhi giống nhau, cũng biết được tin tức địa phương Thần Cung và Tiên cung gặp mặt, có lẽ hắn muốn làm ngư ông đắc lợi”. Hoa Nhược Hư trầm ngâm nói.

“Thiết mã Liên Hoàn trận..... trong giang hồ sao lại có người dùng loại trận pháp này, hơn nữa một lúc xuất ra nhiều ngựa như thế, ai có thể làm được?” Hoa Ngọc Phượng thì thào: “Chẳng lẽ..... chẳng lẽ là người đó?”

“Phượng nhi, là ai?” Hoa Nhược Hư vội vàng hỏi.

“Hiển nhiên, trừ bỏ Ma cung, Thần cung, Tiên cung, Diệp Bất Nhị cùng Nam Cung Phi Vân và vài thế lực còn lại, vẫn còn có một thế lực khác nhúng tay vào, mà cỗ thế lực này lại ra tay hoàn toàn đúng lúc, tỷ thậm chí nghĩ rằng chính thế lực này đã cung cấp tin tức cho Diệp Bất Nhị và Ma cung, mục đích là muốn đem tất cả một mẻ lưới quét sạch”. Ánh mắt Hoa Ngọc Phượng trở nên ngưng trọng: “Thiết Mã Liên Hoàn Trận thường chỉ dùng trên chiến trường, lại có thể tạo ra được một Thiết Mã Liên Hoàn trận lớn như thế, tỷ nghĩ chỉ có thể nghĩ đến thế lực quan phủ, mà người có khả năng lớn nhất chính là người đã từng gây náo nhiệt tại Kim Lăng, Vô Song quận chúa, từ đầu tỷ đã nghĩ nàng đến đây hẳn có một chút mục đích, không phải chỉ đơn giản là du sơn ngoạn thủy”.

“Vô Song quận chúa?” Trong đầu Hoa Nhược Hư lại hiện lên bóng ảnh một người, chung quy hắn cũng cảm giác được..... Vô Song quận chúa thoát nhìn không có gì đặc biệt, mặt dù khí chất và dung mạo không hề tầm thường nhưng trong mắt hắn, so với các nữ tử hắn từng gặp qua cũng không tính là quá xuất chúng.

“Chỉ là nếu thật là Vô Song quận chúa, tại sao nàng lại biết Thần Cung và Tiên Cung hội họp tại đâu? Tỷ phỏng chừng biết được hành tung của Thần Cung cũng chỉ có Nam Cung Phi Vân, nhưng nếu tin tức của nàng là do Nam Cung Phi Vân cấp thì tại sao trong Thiết Mã Liên Hoàn Trận ngay cả Nam Cung Phi Vân cũng không thoát?” Họa Ngọc Phượng vừa nói xong lại lắc đầu, dần dần trầm tư.

127. Chương 13: Thân Phận Sáng Tổ

“Quan phủ tai mắt khắp nơi, Cẩm y vệ, Hán vệ đều là những cao thủ tìm kiếm tin tức, nếu như Thiết Mã Liên Hoàn Trận thật sự do Vô Song quận chúa an bài thì không chừng tin tức nàng có được cũng lấy từ đó, có lẽ thật sự không có quan hệ với Nam Cung Phi Vân”. Tây Môn Lâm ngẫm nghĩ, lại nói: “Chỉ là Nam Cung Phi Vân cuối cùng là người của ai? Tiên cung, Ma cung hay Diệp Bất Nhị?”

“Có lẽ hẳn không thuộc bất cứ một phe nào cả.. Nghĩ lại, nếu không xuất hiện Thiết Mã Liên Hoàn Trận, Tiên cung, Ma cung cùng Diệp Bất Nhị chắc chắn sẽ xảy ra hỗn chiến, mà trong lúc đó Nam Cung Phi Vân lại không sao cả, được lợi nhất cũng chính là hắn”. Họa Ngọc Phượng lên tiếng, thể cục lúc này quả thật phức tạp, các nàng vốn thông minh hơn người trong nhất thời cũng không cách nào suy nghĩ thông suốt.

“Lúc trên đường đệ lại cảm giác được có rất nhiều người ẩn thân trong các bụi cỏ, nhưng rốt cuộc cũng không hề xuất hiện nên đệ cũng không thể xác định được họ là người của ai”. Họa Nhược Hư trầm ngâm nói.

“Chúng ta cũng không cần nghĩ nhiều như vậy, tóm lại trước tiên chúng ta cứ bình tĩnh xem diễn biến xung quanh, sau đó lấy tĩnh chế động, hậu phát chế nhân”. Họa Ngọc Phượng thoáng do dự nói: “Kỳ thật, ta vừa nhận được một tin tức, Giác Viễn thiền sư cùng Nam Hải thần ni, hai vị tiền bối này có một chút quan hệ.”

“Phượng Nhi, tin tức đó là gì?” Họa Nhược Hư giật mình, một cảm giác bất an dâng lên, hắn có chút khẩn trương nhìn Họa Ngọc Phượng thấp giọng hỏi.

“Bốn mươi năm trước trên giang hồ xuất hiện một tên hái hoa đạo tặc nổi tiếng tự xưng là Lưu Hương công tử, võ công cùng tâm kế vô cùng xuất sắc, hắn đã chà đạp không biết bao nhiêu con gái nhà lành nhưng chưa từng bị bắt. Sau đó Lưu Hương công tử đột nhiên biến mất, sau đó lại có người phát hiện thi thể của hắn, người trong giang hồ ai nấy đều vô tay khoái chí nhưng cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, mặc kệ là ai nếu giết được Lưu Hương công tử khẳng định sẽ rạng danh vô lâm nhưng thực tế lại không ai lên tiếng thừa nhận.” Họa Ngọc Phượng chậm rãi kể tiếp: “Lúc ấy Giác Viễn thiền sư đã là Thiếu Lâm đệ tử nhưng vẫn chưa có danh tiếng, còn Nam Hải Thần Ni cũng vừa xuất môn vẫn chưa có địa vị gì trên giang hồ nên không ai nghĩ đến việc này do bọn họ làm. Nhưng nhiều năm sau khi hai người đã bắt đầu có tiếng tăm, lúc này có người hiểu chuyện đã phát hiện ra vết thương trí mạng trên người Lưu Hương công tử là do võ công độc môn của Giác Viễn thiền sư cùng Nam Hải thần ni gây ra, lại có người nhớ đến thời điểm phát hiện thi thể Lưu Hương công tử thì tại tiểu trấn cách đó không xa đã từng gặp qua Giác Viễn thiền sư cùng Nam Hải thần ni. Từ đó mọi người đã nghĩ đến việc hai vị cao nhân liên thủ vì vô lâm trừ hại, nhưng Giác Viễn thiền sư cùng Nam Hải thần ni lại phủ nhận việc này, càng khiến mọi người nghĩ hai người không muốn lưu danh nên lại càng kính trọng họ. Bất quá do bọn họ không thừa nhận nên để tỏ vẻ tôn trọng bọn họ mọi người cũng chỉ ngầm hiểu, cũng không còn ai bàn lại chuyện này”.

“Phượng nhi..... tin tức này không sai chứ?” Họa Nhược Hư phát hiện thanh âm mình có chút run rẩy.

“Đây là từ ghi chép trước kia của sư phụ mà tìm ra được, hiển nhiên là không sai, hơn nữa sư phụ nói, nếu đi hỏi người..... kia, khẳng định người ấy vẫn còn nhớ chuyện này”. Họa Ngọc Phượng thấp giọng nói, sắc mặt nàng cũng có chút mất tự nhiên.

“Sư phụ cùng Giác Viễn thiền sư liên thủ giết tên thái hoa tặc kia..... nhưng lại không thừa nhận, chỉ sợ bên trong còn phát sinh chuyện gì không muốn người khác biết..... như vậy..... như vậy.....” Tây Môn Lâm thì thào, khuôn mặt vốn trắng trẻo lúc này không còn một tia huyết sắc lại càng thêm tái nhợt.

“Theo phán đoán của đệ, hôm qua cũng từng giao thủ qua một lần, Diệp Bất Nhị này võ công rất cao, trên giang hồ lúc này quả thật hiếm có người là đối thủ của hắn nhưng lại không ai biết được sư phó cùng lai lịch của hắn. bây giờ xem ra võ công của hắn là từ sư phụ cùng Nam Hải thần ni truyền cho. Lâm tỷ, tỷ

cũng đã nói qua, Diệp Bất Nhị thoát nhìn có vẻ giống con cháu của thần ni, Nam Hải thần ni họ Dương, chữ Dương bỏ đi một nửa là chữ Dịch, sư phụ trước kia họ Diệp, mà Diệp Bất Nhị trước kia đã từng nhận là Dịch Diệp..... việc này.....” Hoa Nhược Hư rất cuộc không thể nói thêm, vô lực ngồi xuống.

“Lưu Hương công tử vốn võ công cùng mưu kế vô cùng xuất sắc, có khả năng hấn trước khi chết cũng kịp hướng Giác Viễn thiền sư và Nam Hải thần ni phản một kích, mà hấn vốn là một hái hoa đạo tặc nổi tiếng, vì thế Giác Viễn thiền sư và Nam Hải thần ni cùng trúng ám toán của hấn là chuyện rất bình thường, vì thế.....” Hoa Ngọc Phượng không hề nói thêm, bất quá ý tứ của nàng thì Hoa Nhược Hư cùng Tây Môn Lâm tự nhiên hiểu rõ.

“Sư phụ.. sư phụ, sao người lại cố chấp như thế, cho dù là thế cũng không phải lỗi của người, đó chỉ là việc ngoài ý muốn thôi”. Hoa Nhược Hư thì trào nói, “ tại sao người lại không thoát được cái vòng luẩn quẩn này, lại muốn tự vẫn?”

“Nhược Hư, kì thật tỷ còn có chuyện chưa nói cho đệ, sau khi sư phụ thấy Diệp Bất Nhị đã cấp cho tỷ một nhiệm vụ, người muốn tỷ trà trộn vào ma cung trộm lấy ma cầm và khúc phổ của ma cầm, bây giờ nghĩ lại có thể biết được lúc ấy Diệp Bất Nhị đã có kế hoạch độc bá vô lâm.” Thanh âm ôn nhu của Tây Môn Lâm lại vang lên.

“Giác Viễn thiền sư hơn mười năm trước cũng đã phát giác ra âm mưu của Diệp Bất Nhị, có thể người tự nghĩ rằng hết thảy đều là lỗi do người đã dung túng bồi dưỡng ra Diệp Bất Nhị nên lúc đó đã âm thầm dạy dỗ bốn người, muốn dùng họ để đối phó với Diệp Bất Nhị, chỉ là bọn họ cho dù rất xuất sắc nhưng vẫn chưa đủ để đối phó với Diệp Bất Nhị, vừa hay lúc đó sư đệ người xuất hiện, lại nói sư đệ một năm qua trên giang hồ đã thể hiện được khả năng của mình nên người cho rằng đệ có khả năng..... cuối cùng đã đem trách nhiệm đó giao cho đệ, sau đó người mới yên tâm buông tay”. Hoa Ngọc Phượng thấp giọng nói: “Kì thật theo tỷ nghĩ nhiều năm qua trong tâm khảm Giác Viễn thiền sư luôn chịu đựng một loại dày vò vô cùng thống khổ, vì vậy mà người tự sát, nói cho đúng thì đó xem ra cũng là một cách tự giải thoát, từ một góc độ khác mà nói chúng ta nên vì người mà cao hứng.”

“Sư phụ cũng mất, tại sao đệ phải cao hứng?” Hoa Nhược Hư bỗng rống lên, đứng dậy bước ra ngoài.

“Sư đệ.....” “Nhược Hư!” Hoa Ngọc Phượng cùng Tây Môn Lâm đồng thời lên tiếng đứng dậy muốn đuổi theo nhưng lại đồng thời dừng lại liếc nhìn nhau, thở dài một tiếng lại ngồi xuống.

“Lâm tỷ, tỷ mau theo hấn đi, đừng để hấn làm việc gì ngu ngốc”. Một lát sau Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng nói. Tây Môn Lâm gật đầu sau đó đi ra ngoài, thật sự trong lòng nàng cũng đang rất lo lắng.

Hoa Nhược Hư chậm rãi dạo bước trên đường thành Kim Lăng, nhìn dòng người qua lại trên đường mà hấn không hề có chút cảm giác gì.. Trong đầu hấn lại hiện lên hình ảnh một thiền sư hiền lành. Tâm lý hấn lúc này tràn ngập hỗn loạn, không cách nào tập trung suy nghĩ rõ ràng.

“Đệ đệ, có chuyện không vui à?” Một âm thanh ôn nhu từ bên cạnh vang lên, hấn xoay người lại lập tức phát hiện ra một tuyệt sắc tiên tử đang mỉm cười nhìn mình, tâm trạng vốn đang rối bời của hấn sau khi nhìn thấy nàng lại thoải mái hơn rất nhiều.

“Tỷ tỷ, tại sao người lại ở đây?” Hoa Nhược Hư cúi đầu hỏi, hấn vẫn nghĩ Hoa Thiên Tinh còn đang trong phòng của nàng.

“Tỷ tỷ nhớ đệ đệ không được sao?” Hoa Thiên Tinh cười hi hi, liếc nhìn Hoa Nhược Hư vô cùng kiêu mị, cũng không quan tâm đến vô số ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, nhẹ nhàng tiến đến bên Hoa Nhược Hư, bám lấy cánh tay hấn rồi như một con chim nhỏ rúc hấn vào người hấn.

Mùi hương mê người xông vào mũi hấn, Hoa Nhược Hư giật mình âm thầm hít sâu một cái, miễn cưỡng chế trụ tạp niệm nhưng lại không chú ý đến trên mắt Hoa Thiên Tinh vừa hiện lên một tia狡 hoạt tinh nghịch.

“Đệ đệ mau bồi tiếp tỷ tỷ đi dạo phố nào.” Hoa Thiên Tinh thấy Hoa Nhược Hư còn đang ngăn người lập tức kéo hấn bước đi.

Hôm nay Kim Lăng nhờ có hai người Hoa Nhược Hư và Hoa Thiên Tinh nên có thêm vài phần mỹ lệ. Hoa Nhược Hư cũng không biết đã cùng Hoa Thiên Tinh đi dạo bao lâu, hấn chỉ biết khi đi với nàng tâm trạng

buồn phiền đã vơi dần rồi biến mất hoàn toàn, tâm tình cũng dần bình tĩnh trở lại nhưng cả người vẫn ngây ngất như say rượu.

“Đệ đệ, chơi đùa lâu vậy còn không thấy đói sao?” Hoa Thiên Tinh cười hì hì, vừa lúc hai người đi ngang một tửu lâu đã lên tiếng hỏi. Hoa Nhược Hư giật mình tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn sắc trời, từng tia nắng ban ngày đã dần biến mất, không ngờ đã qua một ngày mà lúc này hắc cũng đã có cảm giác đói.

“Tỷ tỷ, chúng ta ăn một chút gì nhé”. Hoa Nhược Hư ôn nhu nói, lần này lại là hắc chủ động kéo tay Hoa Thiên Tinh vào tửu lâu.

Lúc này đã có hai ánh mắt chăm chú nhìn vào hai người Hoa Nhược Hư.

“Quận chúa, nàng kia rốt cuộc là ai?” Vừa lên tiếng đối thoại chính là chủ tử hai người Vô Song quận chúa và Mai nhi.

“Không biết..... cũng không hề có bất cứ tư liệu gì về nàng ta. Thực sự kì quái, mộ cô gái như thế không thể nào không ai biết đến huống chi nàng ta lại có vẻ vô cùng thân mật với Hoa Nhược Hư, theo lý thì phải rất dễ điều tra ra mới đúng”. Vô Song quận chúa nhẹ nhàng lắc đầu, “Điều duy nhất có thể khẳng định là việc nàng không phải Âu Dương Băng Nhi. Âu Dương Băng Nhi mặc dù là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ nhưng nàng rất ít khi rời khỏi Tuyết sơn bởi vì dù nàng ta đã mười tám tuổi nhưng vì năm tám tuổi đã bị một việc ngoài ý muốn nên thần trí cũng không hơn đứa trẻ tám tuổi là bao nhiêu, khẳng định Âu Dương Kiếm Bình không dám để nàng một mình xuống núi”.

“Quận chúa sao lại có thể? Nàng như thế tại sao lại còn thể đứng đầu Phượng băng? Phượng băng không phải không xét riêng tư sắc sao, một người nhược trí như thế thì có thể có mị lực gì?” Mai nhi lầm bầm, bộ dáng còn có chút kinh ngạc.

“Có đôi khi phụ nữ vừa xinh đẹp vừa ngây ngốc lại càng dễ làm nam nhân động tâm”. Vô Song quận chúa trầm mặc hồi lâu thấp giọng nói, “Phụ nữ quá thông minh đôi khi cũng không phải là chuyện tốt”.

“Như vậy thì muội cũng đi làm ngốc tử cho xong”. Mai nhi bộ dáng có chút hờn dỗi.

“Quên đi, muội lúc này chính là Vô Song quận chúa đại danh鼎鼎鼎鼎, đột nhiên lại hóa thành ngốc tử thì có ai tin được?” Vô Song quận chúa khẽ cười gõ vào trán Mai nhi vài cái,

“Quận chúa, người khác trong thấy bộ dạng muội chắc hẳn sẽ thấy muội chỉ là một Vô Song quận chúa hữu danh vô thực, xem ra là muội vẫn không thể hoàn toàn giống quận chúa được, lại còn làm ảnh hưởng đến danh tiếng của quận chúa”. Mai nhi cúi đầu nói.

“Danh tiếng của ta vốn nhờ danh phận quận chúa mà có, hơn nữa từng gặp qua ta cũng không có mấy người, hẳn sẽ không ai hoài nghi người đâu.” Vô song quận chúa lắc đầu, trầm ngâm một hồi lại nhẹ nhàng thở dài: “Mai nhi, ta biết ta làm thế là không công bình với muội, nhưng hiện thời thật sự không phải là lúc Vô Song quận chúa thực sự xuất hiện, xem như lần này muội giúp ta được không?”

“Quận chúa, Mai nhi chỉ là quan tâm đến quận chúa thôi, nếu quận chúa cảm thấy như hiện tại rất tốt muội dĩ nhiên tuân theo lời quận chúa”. Mai nhi cúi đầu nói.

“Mai nhi, ta biết muội sẽ giúp ta mà, ta cũng chỉ có muội là tỷ muội tốt thôi.”

Hoa Nhược Hư lúc này cũng gặp phải cổ nhân, nhưng quan hệ giữa bọn họ mà nói thì cũng không thể coi là cổ nhân, gọi là người quen thì có vẻ thích hợp hơn.

Hoa Nhược Hư vừa đến dưới lầu đã phát hiện phía đối diện có vài người đang ngồi, trong đó lại có Phong Bình hai người còn lại là Phong Quá Vân và Phong Từ Vân.

“Phong đại ca, lâu không gặp”. Hoa Nhược Hư chủ động bước tới chào hỏi. Phong Bình là bằng hữu đầu tiên của hắc, tuy đã phát sinh rất nhiều sự tình nhưng hắc vẫn luôn xem Phong Bình là bằng hữu tốt nhất. Nhưng sau lần gặp Phong Bình uống rượu rồi nói một ít chuyện, sau đó hắc cũng không còn gặp lại. Hơn nữa Phong Bình chắc vẫn chưa ở chung cùng Tuyết Phiêu Phiêu, bây giờ lại thấy hắc xuất hiện ở đây lại khiến Hoa Nhược Hư cảm thấy kì quái.

“Hoa đệ, dạo này đi đâu mất tăm thế?” Phong Bình đứng lên cười cười bước đến trước người Hoa Nhược Hư.

“Vị cô nương này là?” Phong Bình nhìn qua Hoa Thiên Tinh, trên mắt ánh lên vài phần kinh dị nhưng không hề tỏ vẻ si mê.

“Đây là tỷ tỷ của đệ, Hoa Thiên Tinh. Tỷ tỷ, vị này chính là bằng hữu của đệ, Phong Bình Phong đại ca”. Hoa Nhược Hư đơn giản giới thiệu hai người với nhau.

“Đệ đệ, trước tiên chúng ta tìm một nơi để ngồi đã, còn có thể vừa ăn vừa nói mà”. Hoa Thiên Tinh tựa hồ không quá hứng thú với Phong Bình, trên thực tế ngoài Hoa Nhược Hư nàng không hề hứng thú với những người xung quanh.

“Hoa huynh đệ, ta còn phải bồi tiếp hai vị bằng hữu, không quấy rầy hai người nữa”.

“Phong ca, khi nào rảnh có thể đến Thiên Tinh Minh gặp nhau.” Hoa Nhược Hư gật đầu, lại cảm giác được hận ý từ Phong Quá Vân cùng Phong Từ Vân đang liếc mắt nhìn mình.

“Đệ đệ, ngoan ngoãn bồi tiếp tỷ tỷ ăn cơm, chỉ có thể nhìn tỷ tỷ không được nhìn người khác, cũng chỉ có thể nghĩ đến tỷ tỷ ta thôi hiểu chưa?” Hoa Thiên Tinh nhìn Hoa Nhược Hư cười hì hì..... yêu cầu này quả khiến người khác dở khóc dở cười, Hoa Nhược Hư cũng chỉ đành gật đầu chấp nhận.

“Đệ đệ, từ nãy đến giờ có một cô nương luôn đi theo ngươi, hình như nàng vẫn chưa ăn gì, có muốn ta gọi nàng đến dùng cơm chung không?” Thấy Hoa Nhược Hư nghe lời như thế, Hoa Thiên Tinh tựa hồ vô cùng vui vẻ, cười duyên vài tiếng nói tiếp: “Nhưng mà không cho người biết nàng là ai, người chỉ được phép trả lời muốn hay không.”

“Tỷ tỷ..... tỷ tự quyết định đi”. Hoa Nhược Hư hơi chút khó xử, hẳn vẫn chưa biết là ai đi theo hẳn tất nhiên là không dám quyết định.

“Lâm tỷ, là tỷ sao?” Một lát sau trong thấy Tây Môn Lâm ngồi đối diện, Hoa Nhược Hư kinh ngạc thốt lên.

128. Chương 14: Sát Kỵ Âm Phục

Hoa Phi Mộng sờ sờ hai má, ngẩn ngơ ngồi bên bàn trang điểm, trong thâm tâm có chút hối tiếc. Biện cố của Thần Cung đương nhiên nàng đã biết, chỉ là đối với nàng cũng không có ảnh hưởng gì, nàng bây giờ chỉ khó chịu bởi mấy ngày nay Hoa Nhược Hư rất ít bồi tiếp nàng.

Ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, nàng quay đầu lại thì đập vào mắt chính là thần tình thiếu nảo của tiểu nha đầu Hàm Tuyết.

“Tiểu Tuyết, Nhược Hư không có ở đây, muội không cần tìm”. Hoa Phi Mộng mắt thấy Hàm Tuyết chặn bị gõ cửa, thật ra mọi người trong Thiên Tinh Minh đều biết Hàm Tuyết có một sự ý lại rất lớn vào Hoa Nhược Hư, tựa hồ chỉ cần một lát không thấy hẳn thì cả người cũng thấy khó chịu.

“Muội không phải tới đây tìm thiếu gia, thiếu gia đã ra ngoài mà không mang muội đi cùng”. Hàm Tuyết bĩu môi, vẻ mặt lộ rõ vẻ bất mãn. Nàng chính là một nữ tử điển hình khi tất cả các cảm giác đều được thể hiện qua gương mặt.

“Tiểu Tuyết, muội tìm tỷ tổ khổ cũng vô dụng thôi, Nhược Hư bây giờ cũng không hề để ý tới tỷ”. Trên mặt Hoa Phi Mộng cũng lộ rõ sự cô đơn, trong lòng cũng vô cùng bất đắc dĩ. Hồng nhan bên người Hoa Nhược Hư quả thực rất nhiều, nàng cũng không thể quá phận mà yêu cầu Hoa Nhược Hư phải ở bên nàng mỗi ngày.

“Không phải, Mộng tỷ tỷ, muội tới tìm người chỉ là để giải khuây thôi, thiếu gia không có ở đây, chúng ta phải tự tìm cách giải khuây”. Hàm Tuyết tiếp tục bĩu môi, đầu hơi cúi rồi thì thầm một câu “Thiếu gia xấu xa.....không thèm quan tâm.”

Tư Mã Mạnh vừa tới đại sảnh đã bị Hàm Tuyết cùng Hoa Phi Mộng ngăn cản.

“Tham kiến tiểu sư nương!” Tư Mã Mạnh cúi đầu chào, bộ dạng có vẻ rất không tình nguyện.

“Hi hi, được rồi, được rồi”. Hàm Tuyết nghe Tư Mã Mạnh gọi nàng như vậy nên rất cao hứng. Tư Mã Mạnh sau khi hành lễ xong chuẩn bị dời đi, chỉ là vừa xoay người bước đi đã bị Hàm Tuyết gọi giật lại.

Hàm Tuyết bỗng nảy ra một ý nghĩ, nàng liền bảo Tư Mã Mạnh làm người hầu của nàng. Vào lúc Hoa Nhược Hư tay trong tay cùng với Hoa Thiên Tinh đi dạo trong thành Kim Lăng thì Hàm Tuyết, Hoa Phi Mộng còn có Tư Mã Mạnh cũng đã đi dạo trong thành Kim Lăng. Tư Mã Mạnh đi sau hai người mà kêu khổ không ngừng, vẻ mặt nhăn nhó như vừa nhai phải một quả mướp đắng vậy.

“A Mạnh, người đi mua giúp ta một chút dược liệu, chúng ta về trước, không chờ người”. Hàm Tuyết nhanh chóng lấy ra từ trong tay áo một danh sách dược liệu cần mua đưa cho Tư Mã Mạnh rồi kéo Hoa Phi Mộng cười hi hi rời đi. Bộ dạng của nàng bây giờ thoạt nhìn rất vui vẻ, dường như đang rất thỏa mãn với cảm giác được làm sư nương của kẻ khác, đặc biệt là sai khiến một đồ đệ tuổi còn lớn hơn nàng một chút.

Tư Mã Mạnh sau khi mua đầy đủ các dược liệu trong bản danh sách Hàm Tuyết đưa không thiếu thứ gì đang chuẩn bị dời đi, đột nhiên bả vai bị người khác chụp nhẹ lên.

“Đây có phải Tư Mã công tử không? Không cần quay đầu lại, cho người xem qua vật này”. Âm thanh trầm thấp phía sau vang lên khiến Tư Mã Mạnh không khỏi cả kinh, hắn muốn quay đầu lại nhưng lại phát hiện không cách nào quay lại được.

“Đưa tay ra, nhớ kỹ, nếu nhìn lên những thứ này của chủ nhân, thì tiểu nha đầu Hàm Tuyết đi cùng với người sẽ mất mạng!” Thanh âm vẫn trầm thấp như vậy, nhưng lời nói ra lại làm cho Tư Mã Mạnh có cảm giác rét run.

Phiêu Hương tửu lâu.

“Đệ đệ, tỷ tỷ về trước. À, đệ đệ phải ngoan ngoãn ăn hết thức ăn trên bàn, nếu không tỷ tỷ sẽ tức giận đó”. Hoa Thiên Tinh cười vang, bộ dạng rất vui vẻ.

“Tỷ tỷ, đệ đưa tỷ về”. Hoa Nhược Hư có cảm giác lưu luyến không muốn rời xa.

“Không cần tiễn, tỷ tỷ tự về được, đệ đệ phải nghe lời đó”. Hoa Thiên Tinh cười hi hi, rồi đột nhiên hôn đánh chụt một cái lên má Hoa Nhược Hư, rồi cứ thế hất ngẩng người ra như thể mà rời đi.

“Lâm tỷ, chúng ta trở về thôi”. Nhìn theo hướng Hoa Thiên Tinh rời đi, Hoa Nhược Hư thất thần một lúc mới dần dần hồi phục tinh thần. Tây Môn Lâm khẽ cười một tiếng, một bóng người quen thuộc đang hiện ra trong tầm mắt của nàng.

“A Mạnh!” Tây Môn Lâm khẽ hô lên. Tư Mã Mạnh giật mình, bộ dạng thất kinh.

“Sư phụ, sao ngài lại ở đây?” Nhìn thấy Hoa Nhược Hư bên cạnh Tây Môn Lâm, Tư Mã Mạnh khẽ biến sắc, có chút mất tự nhiên.

“A Mạnh, người làm gì ở đây?” Tây Môn Lâm khẽ nhíu mày hỏi.

“Tiểu sư nương sai đệ tử mua giúp nàng một chút dược liệu”. Tư Mã Mạnh lấy ra bao dược liệu, cúi đầu hồi đáp.

“Tiểu sư nương?” Hoa Nhược Hư mơ hồ, muốn hỏi tiếp.

“Tốt, người mau trở về đi”. Tây Môn Lâm khẽ cười, Tư Mã Mạnh khẽ dạ một tiếng vội vàng xoay người dời đi.

Nhìn theo bóng lưng của Tư Mã Mạnh, Tây Môn Lâm nhin không nổi cười phá lên, nụ cười khiến thiên địa cùng biến sắc, Hoa Nhược Hư cũng do thế mà ngẩn ngơ. Từ trước hấn chưa từng thấy nàng cười như vậy, hóa ra khi nàng cười lộ lên như vậy quả thực vô cùng xinh đẹp.

Tây Môn Lâm đột nhiên cảm thấy có vẻ không đúng; không chỉ có Hoa Nhược Hư mà bên cạnh còn rất nhiều ánh mắt đang chăm chú nhìn nàng. Nàng vội vàng ngưng lại không cười nữa, nhanh chóng khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng.

“Nhược Hư, đệ nhất định muốn biết tiểu sư nương a Mạnh gọi là ai sao?” Hai người sóng vai bước đi, Tây Môn Lâm quả thực không nhịn nổi tiếp tục cười. Mặc dù nàng không chính mắt nhìn thấy cảnh Hàm Tuyết ép Tư Mã Mạnh gọi nàng là sư nương nhưng chỉ tưởng tượng qua cũng đủ để phì cười.

“Không phải là tiểu Tuyết chứ?” Hoa Nhược Hư cười khở. Theo phỏng đoán của hắn thì chỉ có tiểu Tuyết mới sai hắn đi mua dược liệu, hơn nữa Hàm Tuyết dường như ngày càng trái tính, muốn bắt Tư Mã Mạnh gọi là sư nương thì cũng chỉ có nàng mới có thể.

“Có vẻ đệ rất hiểu tiểu Tuyết.” Tây Môn Lâm khẽ cười.

“Tiểu Tuyết vì đệ mà chịu rất nhiều khổ cực, đáng tiếc là đến bây giờ đệ vẫn chưa thể chăm sóc tốt cho nàng”. Hoa Nhược Hư than nhẹ một tiếng, có chút áy náy.

“Tiểu Tuyết làm nhiều điều như vậy, cũng là mong đệ có thể sủng ái nàng thêm một chút, chỉ là đệ không hề để nàng trong lòng. Tỷ nghĩ nàng vẫn như trước kia có thể làm tất cả mọi chuyện vì đệ.” Giọng Tây Môn Lâm vô cùng ôn nhu “Yên tâm đi, tiểu Tuyết sẽ không trách đệ đâu.”

“Lâm tỷ, tỷ trách đệ sao?” Hoa Nhược Hư trầm mặc một lát rồi đột nhiên hỏi.

“Mặc dù tỷ coi trọng quãng thời gian ở dưới đáy vực kia nhưng đối với cuộc sống hiện tại tỷ vẫn thích hơn”. Tây Môn Lâm khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng nói. Nàng đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Hoa Nhược Hư; sau khi thoát khỏi đáy vực kia, Hoa Nhược Hư cũng không dành bao nhiêu thời gian để bồi tiếp nàng, hơn nữa quan hệ giữa hai người vẫn rất mơ hồ. Hoa Nhược Hư rất tín nhiệm nàng, thậm chí còn vượt qua mấy người Hoa Phi Mộng. Nhưng, trên thực tế thì quan hệ giữa hai người không hề thân mật tới mức như thế, còn kém nhất nhiều so với quan hệ giữa Hoa Nhược Hư và Hoa Phi Mộng.

“Lâm tỷ, mấy ngày nay may nhờ có tỷ giúp ta quản lý Thiên Tinh Minh, bằng không bây giờ có lẽ Thiên Tinh Minh đã loạn lên rồi”. Hoa Nhược Hư lời nói đầy cảm kích.

“Nhược Hư, mặc kệ về sau thế nào, chúng ta vẫn là người một nhà, biết chứ?” Tây Môn Lâm trầm ngâm một lát rồi lên tiếng. Trong tâm Hoa Nhược Hư chấn động, ánh mắt như được nhìn Tây Môn Lâm nhưng vẻ mặt của nàng vẫn rất bình tĩnh, nhìn không ra có gì khác thường.

“Về đến nhà, kỳ thực từ khi Giác Viễn Thiền Sư qua đời, tất cả mọi người đều rất khổ sở. Ngọc Phượng cũng vậy, đệ không nên giận nàng”. Đi đến cửa Thiên Tinh Minh, Tây Môn Lâm khẽ cười, ôn nhu nói “Tỷ trở về phòng trước, đệ đi xem qua Ngọc Phượng đi. Nàng nhất định đang rất lo lắng cho đệ.” Vừa nói, Tây Môn Lâm đã nhanh chóng bước vào bên trong, để lại Hoa Nhược Hư đang đứng ngẩn ra ở đó.

“Công tử!” Vừa bước tới hành lang thì có giọng nói truyền tới. Nghe thấy, Hoa Nhược Hư không khỏi phì cười, bởi hắn đương nhiên biết chủ nhân của giọng nói này là Phi Như, yên tĩnh hai ngày rồi cực nàng cũng không nhìn được nữa.

Mùi hương thoang thoảng truyền tới, Nhược Hư rất nhanh chạy tới bên người Hoa Nhược Hư, nhưng hắn lại nhẹ nhàng lắc mình né sang một bên.

“Coi lại muốn làm gì?” Ngữ khí của Hoa Nhược Hư có chút bức bối, mặc dù hắn không đành lòng động thủ với nàng, nhưng cũng không chịu được biểu hiện quá mức thân mật không kiêng nể của nàng.

“Công tử, người chán ghét ta như vậy sao?” Hai mắt Phi Như lệ đã lưng tròng, bộ dạng vô cùng đau đớn.

“Ta không đuổi cô đi đã là đối tốt với cô rồi, cô còn muốn thế nào nữa?” Hoa Nhược Hư tức giận nói. Ngẫm lại, nếu lúc trước thực sự mặc kệ, dứt khoát để Đại Nhi xử trí nàng thì bây giờ đâu có phiền não này. Trong lòng thở dài một cái, hắn thật sự không biết tại sao, bất chấp hắn đã nói rõ là không thích nàng nhưng nàng một mực coi như không biết. Hắn cũng không có thể đối xử thật tàn nhẫn với nàng.

“Hàm Tuyết là nha hoàn, ta cũng là nha hoàn. Vậy sao ngươi lại đối tốt với nàng như vậy, còn ta thì không hề để ý?” Bộ dạng Phi Như lúc này rất tức giận, bắt đầu to tiếng, như là nàng đang chịu một ủy khuất vô cùng to lớn vậy.

“Tiểu Tuyết là tiểu Tuyết, cô là cô. Cô không nên mang tiểu Tuyết ra so sánh với cô!” Hoa Nhược Hư sắc mặt lạnh lùng, lấy tay khẽ gạt Phi Như qua một bên rồi tiếp tục đi, được vài bước giọng nói lại vang lên “Tiểu Tuyết chưa bao giờ giống cô như vậy.”

Nhìn thấy bóng lưng lạnh lùng của Hoa Nhược Hư, một tia quang mang ác độc chợt lóe lên trong mắt Phi Nhứ.

Hoa Ngọc Phượng không ngừng đi lại trong phòng, cảm giác bất an. Mấy lần nàng muốn đi tới nhưng chung quy cứ hễ tới cửa thì lại trở về. Ngăn ngủ chỉ một ngày thời gian mà nàng cùng Hoa Nhược Hư gặp qua hai lần đều không được tự nhiên, so với khoảng thời gian trước kia còn nhiều hơn. Trong lòng nàng có chút hối hận, lo lắng.

“Phượng nhi.” Âm thanh quen thuộc vang lên cùng với tiếng bước chân. Nghe vậy, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy vui mừng liền nhanh chóng xoay người về phía cửa.

“Đệ đã về rồi!” Hoa Ngọc Phượng nhào tới ôm chầm lấy Hoa Nhược Hư, nhẹ nhàng nói.

“Tỷ tỷ muốn đệ bồi tiếp nàng ấy một chút, nên bây giờ mới về”. Hoa Nhược Hư thấp giọng nói, nhẹ nhàng vỗ về Hoa Ngọc Phượng. Thật ra hắn cũng không tức giận gì Hoa Ngọc Phượng, chỉ là nàng sau khi nghe tới Giác Viễn Thiền Sư liền cao hứng, khiến hắn cảm thấy có chút khó chịu cho nên mới chạy ra.

“Tỷ tỷ?” Sắc mặt Hoa Ngọc Phượng khê biến, nàng vốn định nói điều gì nhưng lại thôi không nói ra. Chỉ là trong mắt hiện lên vẻ u buồn, “Đúng rồi, sư đệ, lúc này Giang Thanh Nguyệt tới tìm đệ, dường như nàng muốn cùng đệ thương lượng việc gì đó”.

“Phượng nhi, đệ đi gặp Thanh tỷ một chút đã”. Hoa Nhược Hư đối với Giang Thanh Nguyệt đúng là có một loại cảm tình đặc thù, lúc đầu hắn vì Hoa Ngọc Loan mà đau khổ thì chính Giang Thanh Nguyệt đã xoa dịu cơn đau cho hắn, bù đắp cho hắn lúc hắn vô cùng trống trải. Hiện tại, hắn cùng Giang Thanh Nguyệt có khá ít thời gian ở bên nhau, nên hai người đều cảm thấy đối phương có chút mới lạ.

“Tỷ dẫn đệ đi, chính tỷ bố trí chỗ ở cho các nàng mà”. Hoa Ngọc Phượng ôn nhu gật đầu nói, “Nếu như Lâm tỷ không sớm tiên liệu trước thì chỉ sợ các nàng phải ở cùng một chỗ”.

Tây Môn Lâm ở một tòa tiểu các lâu tại hậu viện, thoát nhìn có vẻ rất đơn sơ nhưng bố trí vô cùng trang nhã, rất thích hợp làm chỗ ở cho nữ hài tử. Tuyết Du Du cùng Giang Thanh Nguyệt lúc này cũng được an bài ở bên trong.

“Đệ đi tiếp đi, Thanh Nguyệt ở phòng bên trái, Du Du ở bên phải. Thương thế của Du Du lúc này đã đỡ hơn rất nhiều, tiểu Tuyết vừa kiểm tra qua thân thể cho nàng”. Đi tới các lâu, Hoa Ngọc Phượng dừng bước.

Hoa Nhược Hư khê gật đầu, bước chân lên lầu có chút trầm trọng.

Hoa Nhược Hư cùng Giang Thanh Nguyệt gắt gao ôm chặt lấy nhau, một hồi lâu cũng không hề nói tiếng nào.

Từ lúc mới quen biết tới nay, hai người đã trải qua rất nhiều biến cố, rốt cục bây giờ mới được ở cùng một chỗ. Đối với hai người mà nói thì đây quả thực là một chuyện đáng mừng.

“Thanh tỷ, ở đây đã quen chưa?” Hoa Nhược Hư thấp giọng hỏi.

“Chỉ cần Hoa lang ở đây, thiếp sẽ quen.” Giang Thanh Nguyệt thủ thủ nói.

Hoa Nhược Hư trầm mặc một lát, cánh tay càng ôm chặt thân hình mềm mại của nàng.

“Đúng rồi, thanh tỷ, lúc này nàng tìm ta có chuyện gì?” Hoa Nhược Hư bỗng nhớ ra.

“Hoa lang, có chuyện thiếp không rõ nên muốn hỏi chàng một chút.” Ánh mắt Giang Thanh Nguyệt hiện ra nét đau thương.

Hoa Nhược Hư chăm chú lắng nghe, không hề nói chen vào.

“Lúc trước cha thiếp đã nói qua Tình Kiếm chính là do một nữ nhân nhờ vận chuyển. Bộ dạng của người này cha thiếp cũng vô pháp nói rõ, người tiếp nhận cha cũng không biết, chỉ biết là khi đến Trường An sẽ có người tới đón. Nhưng trên thực tế khi thiếp mang theo Tình Kiếm tới Trường An căn bản chưa hề có người nào tới đón, bây giờ cũng không có ai đứng ra chứng thực cho lần áp tải này; ngay cả nữ nhân kia cũng biến mất như chưa từng tồn tại không hề có chút tin tức”. Trên mặt Giang Thanh Nguyệt đầy vẻ mê mang nghi hoặc, “Thiếp tận bây giờ vẫn không rõ khi mang Tình Kiếm tới mà không có ai ra đón”.

“Có lẽ nữ nhân đó đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không biết chừng”. Hoa Nhượng Hư ngẫm nghĩ một lát, suy nghĩ này bỗng xuất hiện trong đầu, hắn nói tiếp “Thanh tỷ, ta nghĩ tỷ tỷ biết người kia cũng nên, nàng luôn ở trong Tình Kiếm mà”.

“Nếu Thiên Tinh tỷ biết thì sao còn không nói cho chàng?” Giang Thanh Nguyệt trầm ngâm một chút rồi nói.

“Tỷ tỷ luôn làm ta đoán không được. Thanh tỷ, đã không còn sớm, nàng trước tiên đi ngủ đi, mai ta sẽ hỏi tỷ tỷ có biết người kia hay không.” Hoa Nhượng Hư do dự một chút.

“Hoa lang, chàng đêm nay ở lại đi.” Giang Thanh Nguyệt cúi đầu xuống khẽ nói, hai má bỗng nhiên ửng hồng.

Nhìn giai nhân kiều diễm trước mắt, trong lòng Hoa Nhượng Hư cũng như đang bị lửa hừng hực thiêu đốt. Hắn liền ôm lấy nàng chậm rãi đi tới bên giường.

129. Chương 15: Vũ Ảnh Trọng Hiện

Ánh nắng buổi sớm của mùa hè lọt qua khe cửa, Hoa Nhượng Hư nhíu mắt, nhẹ nhàng ôm chặt thân hình mềm mại động lòng người của giai nhân trong vòng tay; trong lòng tràn đầy nhu tình ấm áp.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của tình lang, Giang Thanh Nguyệt e lệ khẽ hé mở cặp mắt trong veo, nhìn Hoa Nhượng Hư mỉm cười.

Giang Thanh Nguyệt lúc này hết như một tiểu thê tử ôn nhu hết lòng hầu hạ phu quân Hoa Nhượng Hư mặc quần áo, rửa mặt; nàng bỗng nhiên phát giác đứng một chỗ.

“Thanh tỷ, nàng sao vậy? không được vui sao?” Hoa Nhượng Hư cảm thấy Giang Thanh Nguyệt có chút gì đó không ổn, ôn nhu hỏi.

“Hoa lang, thiếp nghĩ tới cha, ca ca và cả tiểu Nguyệt nữa”. Giang Thanh Nguyệt cúi đầu, trong lời nói mang theo vài phần đau thương, “Hoa lang, một thời gian nữa chúng ta đi bái tế họ được không?”

“Thanh tỷ, chờ chuyện trong giang hồ bình ổn ta sẽ cùng nàng đi.” Hoa Nhượng Hư khẽ gật đầu dịu dàng nói “Chỉ là, tiểu Nguyệt vẫn còn sống, nàng không biết sao?”

“Hoa lang, chàng nói gì cơ? Tiểu Nguyệt vẫn còn sống?” Giang Thanh Nguyệt đột ngột nắm chặt lấy tay Hoa Nhượng Hư; có thể vì quá vui mừng, sợ hãi, kích động nên lời của nàng có chút run run, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập. Nàng nhìn chăm chăm hắn, đôi mắt đẹp mê người kia phát ra quang mang nóng bỏng.

“Khoảng nửa năm trước, ta tại Trường An đã gặp qua tiểu Nguyệt”. Hoa Nhượng Hư gật đầu, âm thanh trầm thấp, “Chỉ là, lúc đó tiểu Nguyệt đã là thê tử của Nam Cung Phi Vân”. Hoa Nhượng Hư trong lòng có chút khó chịu, ưu lự. Nghĩ tới Nam Cung Phi Vân hèn hạ đối phó với Thánh Nữ Thần Cung đủ để thấy hắn không phải là loại chính nhân quân tử gì, hơn nữa thân phận của hắn có chút thần bí. Tin tức Phi Nhữ đã nói qua không cần biết có thể tin tưởng được hay không, nhưng cũng đủ để Hoa Nhượng Hư vì thế mà lo lắng cho tiểu Nguyệt; chỉ là hắn lại phát hiện chính mình không thể giúp gì cho Giang Tiểu Nguyệt. Trong đó có một nguyên nhân vô cùng trọng yếu, nếu nhìn qua thì hai người cũng không có quan hệ gì, hắn muốn giúp nàng cũng có cảm giác không danh chính ngôn thuận.

“Nam Cung Phi Vân? Tiểu Nguyệt sao lại gả cho người này?” Giang Thanh Nguyệt ngây ngốc, thì thào nói, ánh mắt có chút thất thần. Hoa Nhượng Hư ở bên cạnh lặng yên không hề lên tiếng, hắn cũng không biết nên nói gì cho phải.

“Hoa lang, thiếp muốn đi gặp tiểu Nguyệt.” Trầm mặc một hồi lâu, Giang Thanh Nguyệt đột nhiên ngắt đầu lên nói.

“Thanh tỷ, nếu nàng muốn đi, ta sẽ đi cùng nàng một chuyến”. Hoa Nhượng Hư trầm ngâm một chút rồi nói. Kỳ thật hắn đã muốn đi tìm Giang Tiểu Nguyệt từ lâu nhưng lại bởi đủ loại nguyên nhân mà vẫn chưa đi được.

“Không, hay là thôi”. Giang Thanh Nguyệt đột nhiên lắc đầu, “Lấy quan hệ lúc này của chúng ta cùng Nam Cung Phi Vân, sợ rằng đi không thích hợp. Thiếp sợ hấn sẽ gây khó dễ cho chàng”.

“Thanh tỷ, không cần lo lắng, Nam Cung Phi Vân không thể gây khó dễ cho ta được đâu”. Hoa Nhược Hư an ủi nàng.

“Không nên, để sau này đi”. Giang Thanh Nguyệt kiên quyết lắc đầu. Nàng lúc trước vì sốt ruột mà muốn đi nhưng bây giờ suy nghĩ cẩn thận, nếu gặp Nam Cung Phi Vân có chút không thỏa đáng.

“Được rồi, chúng ta sẽ đi sau”. Hoa Nhược Hư khẽ thở dài, “Ta đi tới Diệp gia”.

Ngay lúc Giang Thanh Nguyệt trong phòng dùng vội điểm tâm thì Hoa Nhược Hư đã đứng dậy chuẩn bị đi sang Diệp gia.

“Hoa lang, thiếp đi cùng chàng”. Giang Thanh Nguyệt giọng nói đầy ôn nhu, cùng hấn đi ra ngoài.

“Hoa đại ca, muội cũng muốn đi”. Vừa đi tới cửa phòng Giang Thanh Nguyệt thì bên kia đã truyền tới thanh âm của Tuyết Du Du. Hoa Nhược Hư bước tới thì thấy nàng đã hoàn toàn hồi phục, sắc mặt hồng nhuận đầy kiều diễm.

“Du Du, muội nghỉ ngơi thêm vài ngày đi”. Lời Hoa Nhược Hư tràn đầy ôn nhu.

“Không cần, muội muốn cùng huynh đi”. Tuyết Du Du dụi đầu vào ngực hấn bắt đầu làm nũng.

“Hoa lang, để Du Du đi cùng đi”. Giang Thanh Nguyệt khẽ giọng khuyên nhủ; kỳ thực nàng muốn đi cùng Hoa Nhược Hư vì lo lắng cho an toàn của hấn. Nếu có thêm Tuyết Du Du, nàng đương nhiên càng thêm an tâm.

Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ gật đầu. Tuyết Du Du vui mừng ôm lấy cánh tay của hấn, nàng như con chim nhỏ nép sát bên người hấn vậy.

“Nhược Hư” Vừa đi được vài bước thì Tây Môn Lâm đã đi tới trước mặt ba người.

“Lâm tỷ, đệ đi gặp Diệp Bất Nhị một chút”. Giọng nói có chút bất đắc dĩ.

“Tỷ cũng đi, có lẽ đã đến lúc chúng ta cùng hấn ngựa bài rồi”. Tây Môn Lâm trầm ngâm một chút rồi nói, Hoa Nhược Hư gật đầu không có nói gì.

Diệp gia. Tổng đàn Chính nghĩa liên minh.

Hoa Nhược Hư lần này không bị gây khó dễ gì, ngay lập tức có người vào thông báo. Có lẽ bây giờ đã không còn nhiều người muốn đắc tội với hấn.

“Nhược Hư, đệ có để ý thấy đệ tử đứng ở cửa của chính phải liên minh thì ra chính là đệ tử của Thất Phái”. Hoa Nhược Hư trong tai vang lên truyền âm của Tây Môn Lâm. Hấn nghe vậy nhìn cẩn thận quan sát, phát hiện đứng ở cửa đúng là hai gương mặt hoàn toàn xa lạ, chỉ có điều lúc trước hấn lại không chú ý”.

“Hoa công tử, xin mời mọi người đi theo ta, minh chủ mời mọi người vào”. Một lát sau, ở trên trong có một người độ ba mươi tuổi lưng hùm vai gấu, dáng vẻ có vài phần anh khí vội vã đi ra. Chẳng qua gương mặt người này cũng rất xa lạ.

Hoa Nhược Hư gật đầu, đi theo người nọ vào bên trong.

“Hoa công tử, thật có nhã hứng, hôm nay dẫn theo vài vị kiều thê tới thăm tề xá, khiến cho nơi này bớt lạnh lẽo hơn rất nhiều, lại có thêm vài phần xuân sắc”. Tiếng cười sang sảng của Diệp Bất Nhị truyền tới, vừa đi vào đã thấy hấn tự thân ra nghênh tiếp; xem ra tâm tình của hấn không sai, nhìn thấy Hoa Nhược Hư có vẻ rất cao hứng. Điều này khiến Hoa Nhược Hư không khỏi âm thầm khẽ nhún mày.

Nghe Diệp Bất Nhị nói các nàng là thê tử của Hoa Nhược Hư, Tây Môn Lâm cũng không hề phản đối mà trên mặt lại thoáng hiện ra chút ngượng ngùng.

“Diệp đại tiên sinh, hôm nay ta tới đây cũng sẽ không vòng vo”. Hoa Nhược Hư thản nhiên nói “Ta chỉ muốn hỏi Diệp đại tiên sinh một câu, người muốn thế nào mới định buông tay?”

Diệp Bất Nhị lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Lão phu không rõ ý tứ của Hoa công tử”. Diệp Bất Nhị cười cười ra vẻ xin lỗi.

“Mười năm trước, tại Kim Lăng có một người tên gọi Dịch Diệp, không biết Diệp đại tiên sinh có nhận thức người này?” Hoa Nhược Hư hừ nhẹ một tiếng, nói.

Diệp Bất Nhị sắc mặt khê biến, hàn quan trong mắt tăng vọt, nhưng rất nhanh biến mất tăm.

“Đương nhiên có nhận thức, bởi vì mười năm trước lão phu tên gọi Dịch Diệp. Không biết đáp án này có làm Hoa công tử hài lòng không?” Diệp Bất Nhị mỉm cười nói.

Lần này đến phiên Hoa Nhược Hư giật mình, hắn không hề nghĩ tới Diệp Bất Nhị cư nhiên khẳng khái thừa nhận hắn là Dịch Diệp.

“Vào một buổi tối của mười năm trước, Diệp đại tiên sinh đã gặp qua sư phụ của ta và Nam Hải Thần Ni, không biết Diệp đại tiên sinh có còn nhớ?” Tây Môn Lâm ở bên cạnh lên tiếng.

“Tây Môn cô nương, Vũ Ảnh nhà ta chính là đệ tử của Nam Hải Thần Ni nên việc ta gặp qua Nam Hải Thần Ni là một chuyện hết sức bình thường”. Diệp Bất Nhị cười nhẹ, chẳng thừa nhận mà cũng không chối bỏ.

“Sư phụ đã vì ngươi mà tự sát, ngươi còn chưa hài lòng?” Thanh âm của Hoa Nhược Hư phát lạnh, ánh mắt trở lên lãnh lệ, “Ta hôm nay đến đây chính là muốn hỏi ngươi một lần cuối cùng, nếu ngươi còn tiếp tục thì ta cũng đành tuân theo di ngôn của sư phụ mà hành sự”.

“Hoa công tử cần ngôn! Ta cũng chỉ vì vô lâm chính nghĩa mà xuất ra một phần sức mọn mà thôi, chẳng lẽ Hoa công tử cho rằng như vậy là không đúng?” Diệp Bất Nhị thản nhiên cười. “Giác Viễn Thiên Sư đã qua đời, ta cũng rất đau khổ, nhưng dường như không có quan hệ gì tới ta. Chỉ là, tin tức của Hoa công tử quả thực linh thông khiến lão phu bội phục không thôi”.

“Xem ra ngươi thật sự là cố chấp”. Hoa Nhược Hư lạnh lùng nói.

“Hoa công tử có việc của Hoa công tử, lão phu có việc của lão phu. Hai vị thê tử bên cạnh Hoa công tử giết người như ma khiến sinh linh đồ thán; lão phu muốn khuyên công tử buông bỏ các nàng nhưng công tử sẽ đồng ý sao?” Diệp Bất Nhị chậm rãi xoay người thủng thẳng nói. “Mình không thể bỏ thì chớ ép người bỏ! Hoa công tử, mời! xin thứ lỗi lão phu không tiễn”.

“Nếu như không vì sư phụ, ta cũng không muốn nói cùng ngươi nhiều như vậy. Ta nghĩ ngươi đã hiểu rõ ý của ta”. Hoa Nhược Hư tức giận. “Ngươi hãy tự thu xếp đi, cáo từ!”

Tâm tình của Hoa Nhược Hư quả thực vô cùng phức tạp. Hắn cơ hồ có thể khẳng định Diệp Bất Nhị chính là con đẻ của sư phụ, vậy thì hắn cũng chính là sư huynh của mình. Mặc dù Giác Viễn Thiên Sư yêu cầu hắn diệt trừ thế lực của Diệp Bất Nhị, nhưng hắn cho rằng Diệp Bất Nhị này là hậu nhân của sư phụ, hắn luôn hy vọng người này có thể sớm ngày tỉnh ngộ. Cho dù hy vọng này rất xa vời, nhưng hắn vẫn muốn thử một lần. Chỉ là kết quả làm hắn vô cùng thất vọng, nhưng cũng đã nằm trong dự liệu của hắn.

Chưa đi ra khỏi đại môn của Diệp gia, đột nhiên bên trong đã truyền tới tiếng đánh nhau kịch liệt. Hoa Nhược Hư nhanh chóng dừng cước bộ lại.

“Sư tỷ, giúp muội!” Một bóng người màu trắng đột nhiên từ bên trong vội vàng chạy ra, hướng về phía mấy người Hoa Nhược Hư mà kêu cứu.

Hoa Nhược Hư trong lòng chấn động, hắn đã nhận ra người đang tới – chính là Diệp Vũ Ảnh nữ nhi của Diệp Bất Nhị. Lúc này nàng bộ dạng có chút chật vật, tóc rối bù, quần áo chỉnh tề nhưng sắc mặt vô cùng tiêu tụy.

“Sư tỷ, Hoa công tử giúp muội, dẫn muội đi!” Diệp Vũ Ảnh đột nhiên nhào tới bên cạnh Hoa Nhược Hư và Tây Môn Lâm, rồi ngã vào người Tây Môn Lâm bất tỉnh. Tây Môn Lâm cả kinh vội vã ôm lấy nàng.

“Tây Môn cô nương, xin cô nương giao tiểu nữ cho lão phu”. Thanh âm của Diệp Bất Nhị từ bên trong truyền ra, người cũng theo giọng nói mà tới ngay trước mặt mọi người.

“Ta dẫn sư muội đi ôn lại một chút chuyện cũ, không có vấn đề gì chứ?” Tây Môn Lâm cười khê.

“Vũ Ảnh là nữ nhi của ta, nó muốn đi đâu phải qua ta mới được”. Diệp Bất Nhị hừ lạnh một tiếng.

“Nếu như sư muội đã hướng ta cầu trợ giúp, thì sư tỷ như ta cũng không thể coi như không biết. Chúng ta xin cáo từ”. Tây Môn Lâm cười khê một tiếng, thân thể lóe lên bay thẳng về phía ngoại môn.

“Lùi lại!”

Kể một tiếng, Tình Kiếm đã xuất khỏi vỏ, Hoa Nhược Hư hướng về đằng sau xuất một kiếm ngăn cản luôn cả Diệp Bất Nhị cùng mấy người khác đang đuổi tới.

Tuyết Du Du cùng Giang Thanh Nguyệt đều hô lên một tiếng đồng loạt ra tay. Một kiếm của Giang Thanh Nguyệt bức lui mấy đệ tử gác cửa, Tuyết Du Du thừa thế một chưởng đánh văng họ ra, hai người phối hợp có thể nói là thiên y vô phòng. Tây Môn Lâm khê cười một tiếng rồi ôm Diệp Vũ Ảnh nhanh chóng rời đi. Tuyết Du Du, Giang Thanh Nguyệt và Hoa Nhược Hư cũng nhanh chóng đuổi theo nàng. Cả Diệp gia lúc này chỉ có thể tro mắt nhìn Diệp Vũ Ảnh bị mấy người mang đi mà không thể làm gì.

“Tiểu Tuyết, nàng thế nào?” Nhìn Diệp Vũ Ảnh vẫn hôn mê bất tỉnh, Hoa Nhược Hư không khỏi nhíu mày, quay sang hỏi Hàm Tuyết vừa khám cho Diệp Vũ Ảnh.

“Nàng chắc chắn là bị dày vò tinh thần một thời gian nên sinh ra mất ngủ, kém ăn làm cho thân thể suy yếu. Trước kia vẫn cố gắng chống đỡ nên chưa sao, nhưng hôm nay gặp được thiếu gia, tinh thần buông lỏng ra nên đã hôn mê rồi. Nhưng cũng không có gì đáng ngại, sau khi nàng tỉnh lại chỉ cần điều dưỡng một thời gian là sẽ khỏe lại”. Hàm Tuyết ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

Hoa Nhược Hư gật đầu, trong lòng như cởi được một cái nút thắt. Diệp Vũ Ảnh vì sao lại bị thế này? Theo lý thì nàng là nữ nhi của Diệp Bất Nhị sẽ không hướng hấn và Tây Môn Lâm xin trợ giúp mới đúng.

“Thiếu gia”. Hoa Nhược Hư đang trầm tư, Hàm Tuyết ở bên cạnh dùng ánh mắt đáng thương nhìn hấn, nhưng thấy hấn tựa hồ không hề chú ý tới nàng, rốt cục không nhịn được kêu lên một tiếng.

“Tiểu Tuyết, sao vậy?” Hoa Nhược Hư lấy lại tinh thần rồi hỏi.

“Thiếu gia, nàng bây giờ không có gì đáng lo lắng rồi, huynh chơi cùng muội một lát được không”. Ánh mắt đầy chờ mong của Hàm Tuyết nhìn chăm chăm Hoa Nhược Hư.

“Nhược Hư, đệ trước tiên bồi tiếp tiểu Tuyết đi, nơi này để tỷ”. Hoa Nhược Hư còn chưa trả lời thì Tây Môn Lâm đã lên tiếng.

“Tiểu Tuyết, chúng ta ra ngoài đi”. Hoa Nhược Hư gật đầu. Hàm Tuyết vui mừng ôm lấy cánh tay của Hoa Nhược Hư, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc.

“Minh chủ, Diệp Bất Nhị tới, hấn muốn gặp ngài”. Triệu Trường Không đi tới.

“Chúng ta đi xem một chút”. Hoa Nhược Hư vuốt cằm, rồi nắm tay Hàm Tuyết đi tới đại sảnh.

Trong đại sảnh, Diệp Bất Nhị đang ở đó, sắc mặt âm trầm. Hoa Ngọc Phượng cũng đang ngồi tại đại sảnh, còn Tuyết Du Du và Hoa Phi Mộng, Giang Thanh Nguyệt không biết nói gì ngẫu nhiên lại rúc rích cười hoàn toàn không chú ý tới sự tồn tại của Diệp Bất Nhị. Ba người Chu Trường Phong, Trịnh Văn Phàm cùng Tuệ Mẫn đang nhìn chăm chăm Diệp Bất Nhị vẻ mặt đầy địch ý, có chút đề phòng hấn. Còn bộ dạng Vô Trần lại vô ưu vô lự như không có gì liên quan tới hấn. Hoa Phi Hoa cùng Phương Hiệp lúc này cũng không có ở đây, có lẽ buổi sớm đã rủ nhau ra ngoài uống rượu.

“Nếu như Diệp đại tiên sinh tới đòi người thì Hoa mỗ chỉ có thể nói không được. Diệp cô nương hiện nay còn chưa tỉnh, chờ khi nàng tỉnh lại lúc đó sẽ tùy xem nàng có nguyện ý cùng Diệp đại tiên sinh trở về không”. Thanh âm của Hoa Nhược Hư tỏ vẻ tiếc nuối.

“Hoa công tử hiểu nhầm rồi, lão phu không tới đòi người mà tới tìm Hoa công tử để làm một vụ giao dịch”. Diệp Bất Nhị cười nói.

130. Chương 16: Uy Bức Lợi Dụ

“Đạo không cùng, không thể nói chuyện. Huống chi Hoa Nhược Hư ta cũng không phải thương nhân. Chúng ta dường như không có chuyện giao dịch gì để nói”. Hoa Nhược Hư thản nhiên nói, biểu hiện không chút

động tâm nhưng trong đầu đang suy nghĩ rất nhanh – nghiền ngẫm về ý đồ chính thức của Diệp Bất Nhị khi tới đây.

“Không phải thương nhân cũng có thể buôn bán.” Diệp Bất Nhị mỉm cười: “Hoa công tử, chẳng lẽ ngay cả dũng khí nói chuyện giao dịch cũng không có?”

“Người không nghĩ trước mặt nhiều người ta công bố một sự đệ như người sao?” Bên tai Hoa Nhược Hư vang lên truyền âm của Diệp Bất Nhị. Hoa Nhược Hư tâm thần đại biến, Diệp Bất Nhị nói vậy không khác với việc công khai thân phận là con của Giác Viễn Thiền Sư.

“Cũng đúng, nếu Diệp đại tiên sinh đã muốn nói về chuyện giao dịch, Hoa mỗ mà không có chút nể mặt thì cũng thật nhỏ nhen.” Hoa Nhược Hư nhanh chóng chuyển giọng khiến người ta thấy có chút không ngờ tới. Bất quá, Hoa Nhược Hư trong lòng có nỗi khổ không ai biết, hẳn không thể để hậu thế biết được quan hệ của Giác Viễn Thiền Sư và Diệp Bất Nhị.

“Diệp đại tiên sinh, mời đi theo ta.” Hoa Nhược Hư nói tiếp, sau đó khẽ cúi đầu: “Tiểu Tuyết, muội cùng nhóm người Phượng nhi ở trong này.”

Trên mặt Diệp Bất Nhị toát ra một nụ cười rất thần nhiên, mọi chuyện đã diễn ra đúng như hắn dự liệu.

Hoa Nhược Hư dẫn Diệp Bất Nhị tới một gian tĩnh thất tại hậu viện, sau đó khoay người lại, ánh mắt tràn đầy phần nộ nhìn chằm chằm Diệp Bất Nhị.

“Người muốn gì cứ nói thẳng ra.” Trầm mặc một chút, Hoa Nhược Hư hít một hơi thật sâu rồi nói.

“Rất đơn giản, ta muốn người giúp ta thống nhất võ lâm.” Diệp Bất Nhị mỉm cười, ngữ khí rất bình tĩnh nói ra.

“Người không thấy đây là một việc rất viễn vông sao?” Hoa Nhược Hư tựa hồ tức giận, lại cảm thấy buồn cười, “Người dựa vào đâu mà muốn ta giúp người? Người dựa vào đâu mà đòi thống nhất võ lâm?”

“Người nếu đã điều tra cặn kẽ như vậy thì cũng nên biết ta là ai? Chính là hậu nhân duy nhất của sư phụ người. Cũng chính là sư huynh của người, muốn nhờ sức sư đệ như người chắc hẳn cũng không sao phải không?” Diệp Bất Nhị vẫn thần nhiên tươi cười, dường như mọi đường đi nước bước đều nằm trong bụng hắn.

“Về phần thống nhất võ lâm, nếu người cùng Thiên Tinh Minh đứng ngoài, ta đã có tám thành nắm chắc. Nếu người nguyện ý giúp ta thì tuyệt đối nắm chắc. Ta có thể khẳng định, võ lâm giang hồ sẽ nằm trong bàn tay chúng ta.” Giọng nói của Diệp Bất Nhị lúc này mang theo vài phần cuồng vọng nhưng hết sức tự tin.

“Ta bây giờ muốn hỏi người một chuyện, sư phụ có phải do người bức tử hay không?” Hoa Nhược Hư không ngờ rằng Diệp Bất Nhị lại dùng thân phận này để áp chế hắn khiến hắn có chút bức bối nhưng hắn biết bây giờ chưa phải lúc động thủ. Hắn một lần nữa hít thật sâu, cố gắng điều chỉnh lại tâm tình của mình cho thật tốt, rồi trầm giọng hỏi.

“Người cảm thấy ta có cần nhất thiết bức tử ông ta sao? Nếu ông ta sống thì đối với ta chỉ có lợi chứ không có hại.” Diệp Bất Nhị thần nhiên nói, “Chỉ là ông ta quá quẩn bách mà thôi.”

“Thật không? Nếu như người không yêu cầu quá mức thì sư phụ làm sao có thể tự vẫn?” Hoa Nhược Hư oán hận nói.

“Người sai rồi! Ít nhất trước khi ông ta chết, ta không hề đưa ra bất cứ yêu cầu gì.” Diệp Bất Nhị cười nhạt, “Nếu ông ta không chết, vẫn cao cao tại thượng là võ lâm đệ nhất nhân, chờ sau khi ta thống nhất võ lâm thì ông ta đã có thể là thái thượng hoàng của cả võ lâm. Lúc đó muốn gì cũng có, chỉ trách ông ta không có phúc hưởng thụ mà thôi.”

“Người không cần dấu điểm mọi người!” Hoa Nhược Hư lạnh lùng nói, “Nếu như không phải vì người, sư phụ tuyệt sẽ không tự vẫn, người trước khi chết mới thu ta làm đệ tử, để ta thay người thanh lý môn hộ.”

“Thật sự là càng già càng hồ đồ, ông ta tuổi cao lên hồ đồ cũng là chuyện bình thường. Nhưng sư đệ người tuổi còn trẻ hẳn sẽ không hồ đồ giống ông ta chứ? Diệp Bất Nhị lắc đầu, thở dài một hơi, nói: “Người xem

lão nhân gia như ông ta những năm gầy đây ra sao? Nếu không có một thân võ công tuyệt thế, một thân phận khiến người khác tôn sùng thì ông ta có được cái gì đây?”

“Đã có năng lực có thể khiến mình sống thật thoải mái, vậy tại sao không làm? Sư đệ, người thấy đúng không?” Diệp Bất Nhị tiếp tục nói, không cho Hoa Nhược Hư có cơ hội lên tiếng.

“Người không cần nói nữa, ta tuân thủ di ngôn của sư phụ. Người bây giờ tốt nhất là nên giải tán thế lực đang âm thầm bồi dưỡng kia, nếu không đừng trách sao ta không khách khí.” Hoa Nhược Hư lạnh lùng lên tiếng.

“Sư đệ, ta thật tâm muốn cùng người mưu đồ đại sự. Chỉ cần người đồng ý thì vô lâm thiên hạ này sẽ là của chúng ta. Nếu người còn chưa tin lời ta nói, ta có thể đem Vũ Ảnh gả cho người. Ta cũng chỉ có mỗi một đứa con là Vũ Ảnh, sau này tất cả mọi thứ đều thuộc về nó, mà người lại là con rể của ta thì tất nhiên mọi thứ sẽ quy về người. Chẳng lẽ người vẫn còn chưa tin thành ý của ta?” Diệp Bất Nhị khe khẽ thở dài nói. Đúng là hấn vì Hoa Nhược Hư mà xuất ra vốn lớn, ngay cả nữ nhi bảo bối cũng gả cho hấn.

“Với dã tâm của người, ngay cả con gái của mình cũng không cần thì tất nhiên sẽ không để ý tới sinh tử của sư phụ.” Hoa Nhược Hư lạnh lùng nói “Diệp Bất Nhị, bây giờ ta có thể khẳng định cho người rõ là người đừng nên vọng tưởng ta sẽ giúp người, hơn nữa nếu người còn u mê cố chấp như vậy bắt buộc ta phải thực hiện lời hứa với sư phụ.

“Sư đệ, người thực sự không muốn giúp ta sao?” Diệp Bất Nhị giọng nói có vài phần tiếng nuối, “Bất quá, sư đệ cũng không cần quyết định nhanh như vậy, ta sẽ cho người đủ thời gian suy nghĩ thấu đáo. Trước tiên, ta xin cáo từ.”

“Ồ đúng rồi, ta nghĩ chắc hấn sư đệ như người không muốn thấy sư phụ người sau khi chết bị thân bại danh liệt chứ? Ha ha ha.” Diệp Bất Nhị vừa đi được hai bước thì đột nhiên dừng lại, thản nhiên nói ra một câu rồi cười lớn bỏ đi.

Ngoài thành Kim Lăng mấy trăm dặm, có một đôi tuyết đại giai nhân đang gắt gao ôm lấy nhau.

“Sư tỷ, muội phải đi, muội muốn đi tìm sư thúc, đây chính là hi vọng cuối cùng của chúng ta.” Bạch y nữ tử cúi đầu nói.

“Tiểu sư muội, muội phải cẩn thận, Tiên Cung cùng Ma Cung sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta đâu.” Nữ tử vận bạch y che mặt kia khẽ nói.

Hai nữ tử này chính là Thần Cung Cung Chủ - Cung Nữ Thiên cùng Thánh Nữ thần bí.

“Sư tỷ, tỷ yên tâm, muội sẽ không đối đầu trực diện với bọn họ, nếu muội muốn trốn, bọn họ cũng không có biện pháp giữ muội lại.” Cung Nữ Thiên ngẫm một chút lại nói: “Sư tỷ, tỷ cũng phải cẩn thận.”

“Ừm, tiểu sư muội, muội yên tâm, ta trở về nhà một chuyến sau đó sẽ hạ sơn một lần nữa.” Thánh Nữ gật đầu. “Nếu như sư thúc đồng ý giúp chúng ta, muội cũng phải chờ ta mang đệ tử bốn môn đến biết không, ngàn vạn lần không nên vọng động, chúng ta không thể tiếp tục để hao tổn thực lực được nữa.”

“Bảo trọng!” Hai người đồng thời mà nói ra, rồi buông đôi phương ra, xoay người, hướng về hai hướng khác nhau nhanh chóng rời đi.

Hoa Nhược Hư đem mình nhốt trong thư phòng, ngay cả Hàm Tuyết chạy tới cũng bị hấn đuổi ra. Hàm Tuyết thấy hấn tâm tình không yên nên cũng không dám hỏi gì, đành mang bộ dạng ủy khuất không tình nguyện đứng ngoài cửa, nhìn thấy cánh cửa đóng chặt mà ngẩn người.

Từ giữa Ngọ đến tối, Hoa Nhược Hư thủy chung không hề đi ra, mà Hàm Tuyết vẫn ngây ngốc đứng ở đó. Ngơ ngác nhìn vào cánh cửa dường như muốn xuyên thấu của lớp gỗ kia để nhìn vào bên trong để có thể thấy thiếu gia yêu quý của nàng.

Màn đêm buông xuống, Hoa Nhược Hư rốt cục đã đi ra, nhưng hấn phát hiện Hàm Tuyết lại đang dựa vào cạnh cửa, dáng vẻ buồn ngủ.

“Thiếu gia, huynh ra rồi.” Hoa Nhược Hư vừa bước ra thì Hàm Tuyết lập tức tỉnh lại, vui mừng nhào vào người hấn. Cảm giác không vui lúc trưa khi bị đuổi ra nàng đã sớm vứt nó lên chín tầng mây.

“Tiểu Tuyết, sao muội còn ở đây?” Hoa Nhược Hư trong lòng cảm thấy vô lực.

“Thiếu gia không cần tiểu Tuyết ở bên trong bồi tiếp, vậy tiểu Tuyết đương nhiên chỉ có thể đứng ở đây.” Hàm Tuyết khẽ chu miệng; không chút che giấu, oán hận trách cứ Hoa Nhược Hư, lại càng không hề che dấu sự si tình của mình với Hoa Nhược Hư.

“Đi thôi, chúng ta tới đại sảnh.” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một tiếng, tâm trạng của hắn lúc này vô cùng bình tĩnh.

“Ừm!” Hàm Tuyết cao hứng khẽ đáp rồi ôm lấy cánh tay của Hoa Nhược Hư cùng đi tới đại sảnh. Không ngoài dự liệu của Hoa Nhược Hư, mọi người đã tụ tập sẵn trong đại sảnh, Hoa Ngọc Phượng cùng các nữ nhân khác trên mặt lo lắng không thôi. Mọi người vừa nhìn thấy Hoa Nhược Hư đi ra thì tinh thần khẽ rung lên.

“Phượng nhi, Lâm tỷ, đệ có một số việc muốn cùng hai người thương lượng qua một chút.” Hoa Nhược Hư liếc qua mọi người rồi chậm rãi nói. Tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào hắn, bỏ hôm nay ai cũng biết Diệp Bất Nhị tới đây muốn làm một vụ giao dịch với Hoa Nhược Hư. Cuộc nói chuyện giữa Diệp Bất Nhị và Hoa Nhược Hư không ai biết, chỉ biết, sau khi Diệp Bất Nhị dời đi thì Hoa Nhược Hư liền tự giam mình trong phòng không cho người khác vào.

“Thiếu gia, muội lại không thể đi?” Hàm Tuyết bộ dạng đáng thương nhìn Hoa Nhược Hư.

“Tiểu Tuyết, tối nay huynh sẽ gặp lại muội.” Hoa Nhược Hư khẽ vuốt mái tóc Hàm Tuyết rồi ôn nhu nói. Hàm Tuyết có chút ủy khuất gật đầu, đôi mắt đầy trông mong dõi nhìn bóng ba người biến mất tại đại sảnh.

Trong phòng của Tây Môn Lâm.

“Lâm tỷ, Diệp Vũ Ảnh tỉnh lại chưa?” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Tỉnh rồi, chỉ là nàng vẫn cầu xin tỷ cho nàng ở lại đây.” Tây Môn Lâm khẽ thở dài, “Chắc hẳn nàng đã gặp phải chuyện gì, chỉ là nàng còn một chuyện vướng mắc còn chưa tháo gỡ nên vẫn chưa nói cho chúng ta biết rõ sự tình.”

“Diệp Bất Nhị đã thừa nhận hắn là nhi tử của sư phụ, đã tâm thống nhất võ lâm đã bộc lộ rõ.” Hoa Nhược Hư bước vài bước, đôi mắt đầy thâm thúy nhìn ra ngoài trời đêm, trong mắt có chút mê mang. “Hắn muốn ta giúp hắn.”

“Phượng nhi, Lâm tỷ, đệ đã quyết định tạm thời sẽ thỏa hiệp cùng Diệp Bất Nhị.” Câu nói tiếp theo của Hoa Nhược Hư khiến hai nàng giật mình không thôi.

“Nhược Hư, đệ thật sự cho rằng như thế là tốt sao?” Tây Môn Lâm khẽ thở dài một tiếng.

“Lâm tỷ, đệ đã không còn lựa chọn khác.” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng nói. “Đệ không thể để sư phụ sau khi mất bị thân bại danh liệt, không muốn sư phụ đã chết mà không được yên.”

“Diệp Bất Nhị cho đệ bao nhiêu thời gian?” Hoa Ngọc Phượng hỏi tiếp.

“Hắn chưa nói. Nhưng đệ nghĩ chắc vài ngày nữa. Chúng ta nên chuẩn bị tốt.” Hoa Nhược Hư lắc đầu, “Hiển nhiên hắn biết đệ sẽ không thật tâm mà giúp hắn. Bởi vậy đệ nghĩ có lẽ hắn sẽ muốn ta đáp ứng làm giúp hắn một số chuyện; chỉ là tạm thời đệ còn chưa biết là chuyện gì thôi.”

“Kỳ thực, theo tỷ thấy thì mục đích lớn nhất của Diệp Bất Nhị là khiến chúng ta không đứng ở phía đối lập với hắn. Với hắn mà nói thì có thêm đệ trợ giúp hay không cũng không quan trọng.” Hoa Ngọc Phượng ngẫm nghĩ một chút lại nói: “Diệp Bất Nhị kìm nén nhiều năm như vậy, tỷ nghĩ thế lực hắn âm thầm bồi dưỡng đã có khả năng tranh phách võ lâm.”

“Có lẽ vậy, chỉ là đệ nghĩ nếu chúng ta tuyên bố hợp tác cùng Diệp Bất Nhị sợ rằng mọi người sẽ không đồng ý, mà đệ không thể nói ra chuyện kia được.” Hoa Nhược Hư cười khổ.

“Nhược Hư, đệ đừng lo lắng quá, chúng ta cùng xem xét lại chắc chắn sẽ có cách giải quyết tốt nhất.” Tây Môn Lâm an ủi Hoa Nhược Hư, Hoa Ngọc Phượng nhăn mày trầm tư suy nghĩ.

Từ phòng Tây Môn Lâm đi ra, Hoa Nhượng Hư đã thấy phía xa xa có một bóng hình nhỏ nhắn đang đứng.
“Tiểu Tuyết.” Hoa Nhượng Hư bước nhanh tới. Mắt thấy Hoa Nhượng Hư đang đi tới, trên môi Hàm Tuyết hé mở một nụ cười.

“Thiếu gia.” Giọng nói yếu ớt mà ôn nhu của Hàm Tuyết vang lên, hai tay giang rộng chạy tới bên Hoa Nhượng Hư. Nhưng, còn chưa tới bỗng nhiên ngã xuống mặt đất.

“Tiểu Tuyết!” Hoa Nhượng Hư cả kinh, khẽ lắc mình, hần nhanh chóng ôm lấy thân hình mềm mại của Hàm Tuyết.

Nhìn qua một chút, Hoa Nhượng Hư khẽ thở dài nhẹ nhõm, Hàm Tuyết đều đều hít thở - nàng đã ngủ. Hoa Nhượng Hư lúc này không biết nên khóc hay nên cười, trong lòng có một cỗ dự cảm: thời điểm này mà cũng có thể ngủ, dường như có chút không bình thường.

Nhẹ nhàng nâng thân thể mềm mại của Hàm Tuyết nên như người ta đang giữ lấy một bảo bối trân quý vô cùng. Trên thực tế, hần cũng đang ôm một trân bảo vô giá.

“Tiểu Tuyết à tiểu Tuyết; không biết đến khi nào huynh mới có thể bù đắp được mối tình muội dành cho huynh đây.” Hoa Nhượng Hư thở dài trong lòng, kỳ thực hần biết đời này kiếp này đã không còn cách nào để trả được mối nợ tình này. Không riêng gì Hàm Tuyết mà còn các nữ tử nặng tình khác với hần, mối thâm tình các nàng dành cho hần có lẽ cả đời này cũng không thể trả hết.

Hoa Nhượng Hư lẳng lặng nằm trên giường, Hàm Tuyết vẫn ngủ say trong lòng hần. Sâu trong tâm hần đang suy nghĩ miên man, vô cùng rối rắm; hần phát hiện mình đã bước vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Nếu hần tuân thủ di nguyện của Giác Viễn Thiền Sư, bằng mọi cách diệt trừ Diệp Bất Nhị cùng với thể lực của hần. Thì rất có thể Diệp Bất Nhị sẽ mang chuyện cũ của Giác Viễn Thiền Sư ra công bố; hơn nữa cho dù thế nào thì họ Diệp vẫn là đứa con duy nhất của Giác Viễn Thiền Sư, bởi vậy nên khó có thể hạ quyết tâm xuống tay với hần. Nhưng nếu cứ giả mù giả điếc với các hành vi của Diệp Bất Nhị, thậm chí còn giúp hần thì Giác Viễn Thiền Sư dưới cửu tuyền có được thanh thản không? Mà cái chết của Giác Viễn Thiền Sư hần lên tính cho ai đây?

Quyển 9

131. Quyển 9 – Chương 1: Ngọc Nhi Phương Tâm.

Trong thành Kim Lăng có một tin tức đang nhanh chóng được truyền khai, nghe nói Thiên Tinh Minh sẽ kết gia với Chính Nghĩa liên minh. Đại tiểu thư Diệp gia, quan môn đệ tử của Nam Hải Thần Ni – Diệp Vũ Ảnh sẽ được gả cho Hoa Nhượng Hư. Mà nghe đâu Diệp Vũ Ảnh cũng đã tới Thiên Tinh Minh, có người đã tận mắt chứng kiến Hoa Nhượng Hư cùng Diệp Vũ Ảnh có cử chỉ thân thiết với nhau. Hơn nữa còn có người nói Hoa Ngọc Loan đại tiểu thư của Hoa Sơn vốn có tâm đồ kị rất mạnh lần này cũng đồng ý một cách kì lạ, đồng ý không lâu sau đó sẽ để Hoa Nhượng Hư chính thức đón Diệp Vũ Ảnh về, hơn nữa hứa sẽ để Diệp Vũ Ảnh làm chính thê.

Tin tức không biết thật hay giả, nhưng rất nhanh đã truyền khắp thành Kim Lăng, tục ngữ nói ‘tam nhân thành hổ’, cho dù là giả cũng biến thành thật. Hơn nữa, trên thực tế, bây giờ Diệp Vũ Ảnh quả thật đang ở Thiên Tinh Minh.

Diệp Vũ Ảnh hiện tại cơ hồ chỉ quanh quẩn trong phòng Tây Môn Lâm. Có lẽ trong ý thức của nàng thì Tây Môn Lâm là chỗ dựa cuối cùng của nàng. Tây Môn Lâm mặc dù không đỡ Diệp Vũ Ảnh đã trải qua chuyện gì, nhưng lại rất rõ Diệp Vũ Ảnh và Diệp Bất Nhị không phải cùng một loại người. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến Diệp Vũ Ảnh bị như bây giờ. Bởi, cho dù thế nào đi chăng nữa thì ông ta vẫn là phụ thân của nàng.

Tây Môn Lâm ra khỏi phòng, để lại một mình Diệp Vũ Ảnh ở trong. Nàng dù sao vẫn có chuyện cần xử lý, không thể ở mãi cùng Diệp Vũ Ảnh.

Diệp Vũ Ảnh cứ thất thần đứng đó, không có chút cảm giác mọi vật xung quanh. Ngay cả khi Hoa Nhượng Hư bước tới phía sau, nàng cũng không hề phát hiện.

“Diệp cô nương” Hoa Nhượng Hư bắt đầu kêu lên một tiếng.

“Hoa công tử, công tử vào khi nào vậy?” Diệp Vũ Ảnh giật mình, rồi nhanh chóng xoay người lại, co rúm người nhìn Hoa Nhượng Hư.

“Vừa mới tới, Diệp cô nương thân thể không sao chứ?” Hoa Nhượng Hư quan sát sắc mặt tiều tụy của Diệp Vũ Ảnh mà âm thầm thở dài, thâm tâm có chút đồng cảm.

“Tốt hơn nhiều, đa tạ Hoa công tử quan tâm, mấy ngày nay quá khổ Hoa công tử, Vũ Ảnh lấy làm hổ thẹn”. Diệp Vũ Ảnh nhẹ nhàng nói, thanh âm của nàng đã bình tĩnh hơn rất nhiều, mà bộ dạng cũng không còn co rúm lại như trước. Dù sao nàng cũng là đệ tử của Nam Hải Thần Ni, nên rất nhanh đã bình tĩnh trở lại.

“Diệp cô nương, có việc ta không nên hỏi, bất quá vẫn muốn hỏi cô nương một chút.” Hoa Nhượng Hư trầm ngâm một chút, “Cô nương có thấy lệnh tôn quan tâm đến cô nương?”

“Hoa công tử, công tử sao lại hỏi như vậy? Cha ta đương nhiên quan tâm tới ta.” Diệp Vũ Ảnh miễn cưỡng cười nói, chỉ là ánh mặt thoáng hiện một tia thống khổ.

“Nếu ông ta thực sự quan tâm tới cô nương, vậy sao cô nương không trở về? Nếu lệnh tôn thật sự đối tốt với cô nương thì tại sao ông ta lại không để ý tới hạnh phúc của cô nương, mà tùy tiện quyết định chuyện chung thân đại sự cho cô nương.” Hoa Nhượng Hư nhìn Diệp Vũ Ảnh, hần bất bình thay cho nữ nhân này. Mối rồi, hần nhận được tin tức, trong thành Kim Lăng đang lan truyền tin hần cùng Diệp Vũ Ảnh sắp thành thân; rồi liền tưởng tới lời nói hai ngày trước của Diệp Bất Nhị, hần cơ hồ có thể xác định đây là trò quỷ của họ Diệp.

“Vũ Ảnh không rõ ý tứ của Hoa công tử, việc đó cùng với chung thân đại sự của Vũ Ảnh có gì liên quan sao?” Thân ảnh mềm mại của Diệp Vũ Ảnh khẽ chấn động, cúi đầu nói; trong mắt nàng có chút mê hoặc.

“Diệp cô nương, hôm nay cô nương chưa đi ra ngoài sao? Khó trách cô nương không biết.” Hoa Nhượng Hư khẽ thở dài. “Nếu như bây giờ cô nương đi ra ngoài, thì sẽ thấy cả thành Kim Lăng đều đang nói về chuyện chung thân đại sự của cô nương.”

“Vậy sao? Nếu như vậy thì ta nhất định phải lập gia đình, chỉ không biết vị hôn phu của ta là ai? Hoa công tử, công tử có thể cho ta biết không?” Diệp Vũ Ảnh thì thào nói.

Cử chỉ này của nàng nằm ngoài dự liệu của Hoa Nhượng Hư, nàng quả thực không hề có bất cứ phản ứng gì. Hoa Nhượng Hư bắt đầu hoài nghi có phải nàng buông xuôi rồi không, chẳng qua là nàng vẫn còn muốn biết lang quân tương lai của nàng là ai – khiến hần hoàn toàn chết lặng. Hoa Nhượng Hư chút nữa thì nói ra chính là hần, nhưng hần cũng nhanh chóng nuốt lời này xuống bụng; hần cảm thấy không có cách nào mở miệng.

“Diệp cô nương nên tự mình ra ngoài hỏi một chút.” Hoa Nhượng Hư do dự một hồi, rốt cục thở dài một hơi, xoay người chuẩn bị rời đi; hần không muốn xấu hổ nói ra chân tướng.

“Nhượng Hư, để tỷ nói cho Vũ Ảnh.” Bên cửa truyền tới giọng nói của Tây Môn Lâm. Hoa Nhượng Hư nhanh chóng gạt đầu, Tây Môn Lâm xuất hiện thật đúng lúc, đúng là vị cứu tinh của hần.

Tây Môn Lâm nói như thế nào với Diệp Vũ Ảnh, hần không biết; bởi khi Tây Môn Lâm vừa về phòng thì Hoa Nhượng Hư đã vội vàng rời đi. Tâm lý có chút buồn bực, chỉ là vừa vào phòng ngồi xuống thì bên cửa liền truyền tới tiếng bước chân rất khẽ.

“Công tử.” Phi Nhứ khẽ lên tiếng. Vừa thấy nàng xuất hiện Hoa Nhượng Hư bắt đầu thấy đau đầu.

“Cô lại muốn làm gì?” Hoa Nhượng Hư bắt đầu thở dài một hơi, hần bây giờ đã phiền lắm rồi, nhìn thấy Phi Nhứ quả thật là phiền lại thêm phiền.

Thật ra, Phi Nhứ bộ dạng lúc này không có trang điểm cầu kỳ, tuy không đẹp như trước nhưng lại bớt đi vẻ ngây ngô thay vào đó là dáng vẻ thành thục, phong tình.

“Công tử, ta chỉ muốn bồi tiếp công tử một chút.” Phi Nhứ dịu dàng nói, nàng đi tới sau lưng Hoa Nhượng Hư khẽ bá cổ hần, bộ dạng vô cùng ôn nhu. Hoa Nhượng Hư nhũn mảy, trực giác của hần cảm thấy Phi Nhứ này không thích hợp với hần.

“Ta muốn yên tĩnh suy nghĩ một lát.” Hoa Nhượng Hư nghĩ thầm “cô không tới làm phiền ta thì ta đã phải cảm ơn trời đất rồi”.

“Công tử, chàng thật sự muốn thành thân cùng Diệp Vũ Ảnh sao?” Phi Nhứ tỏ ra không hiểu Hoa Nhượng Hư đang nói gì, nàng không hề có ý định rời đi.

“Cô nói hươu nói vượn cái gì? Được rồi, cô không cần hỏi, đi ra ngoài đi.” Hoa Nhượng Hư tức giận, hấn chính vì việc này mà phiền muộn không thôi, nay lại mọc ra thêm một Phi Nhứ chạy tới hỏi.

“Công tử, lúc chàng thành thân cùng Diệp Vũ Ảnh có thể lấy luôn ta được không?” Phi Nhứ chuyển từ đằng sau tới trước, ngồi lên người Hoa Nhượng Hư, áp sát vào tai hắn thì thào.

Từng trận u hương bay vào mũi, một thân thể mỹ miều đang kịch liệt ưỡn ẹo trong lồng ngực, lại còn giọng nói mê người kia – Tất cả kiến trổng ngực Hoa Nhượng Hư đập nhanh hơn, vội vàng dùng sức đẩy Phi Nhứ ra.

“Không biết cô cả ngày nghĩ được những gì!” Hoa Nhượng Hư có chút tức giận, trừng mắt nhìn Phi Nhứ.

“Ta không biết nam nhân các người suy nghĩ gì!” Phi Nhứ đột nhiên tức giận đứng lên nhìn thẳng Hoa Nhượng Hư, “Người có nhiều nữ nhân như vậy, vì sao không thể có thêm một người? người không thích ta, nếu người không thích ta thì sao người phải cứu ta từ trong tay tiểu thư! Tuy ta không đẹp được như tiểu thư nhưng cũng không hề kém!”

“Trước kia, cô âm thầm chiếu cố, bảo vệ ta khiến ta rất cảm kích. Mặc dù sau đó cô lại bán đứng ta và Đại Nhi, bởi vì ta và Đại Nhi đều không xảy ra chuyện gì không may nên cũng không truy cứu, cho nên ta mới có thể mang cô đi từ trong tay Đại Nhi.” Hoa Nhượng Hư lắc đầu, chậm rãi nói: “Hoa Nhượng Hư ta mặc dù không tính là chung tình, nhưng cũng không đến mức cứ gặp một người là yêu một người. Không thể phủ nhận là cô rất xinh đẹp, chỉ là nó không quan hệ gì với ta.”

“Người gạt ta! Ta không tin, ta không tin!” Phi Nhứ thì thào, “Ta biết, tại vì người nhát gan sợ tiểu thư sẽ không để ý tới người. Hoa Nhượng Hư, người là một ngụy quân tử!” Đến cuối cùng, giọng Phi Nhứ kêu đến khản cả giọng.

“Người muốn nghĩ thế nào cũng được.” Hoa Nhượng Hư lạnh nhạt nói, “ Cô đã thích ở đây, vậy cô ở lại. Ta đi trước.” Lời vừa dứt, hắn đã nhanh chóng đi ra ngoài; không biết tại sao, bây giờ hắn có chút sợ hãi Phi Nhứ, nên cách xa nàng ra sẽ tốt hơn.

“Lâm tỷ, Diệp Vũ Ảnh có phản ứng gì không?” Trong phòng Hoa Ngọc Phượng, hai người Hoa Ngọc Phượng và Tây Môn Lâm đều cau mày.

“Nàng chỉ khẽ gật đầu, dường như chuyện này không có quan hệ với nàng.” Tây Môn Lâm khẽ thở dài “Tình thần của nàng lúc này rất kém, xem ra trước mắt không thể trông chờ nàng giúp chúng ta việc gì.”

“Lâm tỷ, sư đệ vì lo lắng cho danh tiếng của Giác Viễn Thiền sư, hơn nữa là quan hệ giữa Diệp Bất Nhị và Giác Viễn Thiền Sư, bởi vậy khi đối phó với Diệp Bất Nhị luôn có cảm giác bó chân bó tay. Cứ như vậy thì đối với sư đệ hay cả Thiên Tinh Minh đều không có lợi.” Hoa Ngọc Phượng có chút lo lắng, “Thật ra, muội không phải là không có biện pháp giải quyết, chỉ là không biết có nên dùng hay không. Muội sợ, sợ sau khi dùng cách này, sư đệ hắn sẽ không để ý tới muội nữa.”

“Phương pháp gì?” Tây Môn Lâm tò mò.

“Giữ kín được bây giờ, nhưng chưa chắc về sau người ta sẽ không biết. Diệp Bất Nhị đã có ý muốn uy hiếp thì sư đệ cùng không cần lo lắng sẽ tổn hại danh dự của Giác Viễn Thiền Sư.” Hoa Ngọc Phượng cúi đầu nói, “Chỉ cần chúng ta mang chuyện tình của Giác Viễn Thiền Sư và Nam Hải Thần Ni nói ra ngoài, lúc đó sư đệ có thể thoải mái tay chân, hành động sẽ không còn cố kị.”

“Ngọc Phượng, chúng ta có nên thương lượng qua một chút với Nhượng Hư?” Tây Môn Lâm trầm ngâm một chút rồi lên tiếng.

“Không nên, nếu chúng ta thương lượng cùng sư đệ, hắn nhất định sẽ không đồng ý chuyện này. Trước khi chuyện này hoàn tất, không nên để lộ ra với sư đệ. Chỉ một khi mọi sự như vãn đã đóng thuyền, hắn cũng

không thể phản đối.” Hoa Ngọc Phượng lắc đầu nói, “Chỉ là, muội nó lẳng hẩn sẽ không bao giờ tha thứ cho muội.”

“Nếu như chúng ta vừa công bố chuyện này vừa có thể giữ được danh dự của sư phụ tỷ và Giác Viễn Thiền Sư thì tỷ nghĩ Nhược Hư sẽ không trách chúng ta.” Tây Môn Lâm ngẫm nghĩ một lát, lại nói: “Tục ngữ đã nói ‘giấy không gói được lửa’ chuyện này một ngày nào đó sẽ bị lộ ra. Bây giờ Nhược Hư đang bị Diệp Bất Nhị khống chế, tốt hơn hết là chúng ta nên sớm công bố chuyện này ra ngoài.”

“Thật ra, kế hoạch muội đã chuẩn bị tốt; trong lời nói chỉ cần tận lực không làm ảnh hưởng tới danh dự của Giác Viễn Thiền Sư, hơn nữa muội còn có thể làm cho Diệp Bất Nhị không thể thừa nhận hẩn là con của Giác Viễn Thiền Sư.” Biểu tình của Hoa Ngọc Phượng vô cùng tự tin, nhưng rất nhanh trên mặt tràn đầy lo lắng. “Chỉ là, trên đời này không có chuyện gì có thể nói nắm chắc trăm phần trăm; muội còn có chút lo lắng.”

“Ngọc Phượng, muội làm như vậy cùng chỉ là muốn tốt cho Nhược Hư, phải không?” Tây Môn Lâm nở nụ cười: “Chỉ cần muội cho là đúng, quả thực vì hẩn, thì cho dù kết quả cuối cùng thế nào muội cũng không cần lo lắng. Tỷ nghĩ Nhược Hư cũng không phải loại người không hiểu lý lẽ, nhất định hẩn sẽ không trách muội đâu. Vạn nhất....” Nói tới đây, Tây Môn Lâm bỗng dừng lại một chút “Vạn nhất, Nhược Hư vì chuyện này mà không để ý tới muội, tỷ sẽ bồi tiếp muội hàng ngày.” Tây Môn Lâm kiên định nói ra.

“Lâm tỷ, tỷ....” Hoa Ngọc Phượng có chút chần chờ.

“Kỳ thực, tỷ cũng không nghĩ sẽ giống như các muội đều gả cho hẩn, nhưng tỷ cũng không nghĩ tới chuyện rời xa hẩn.” Tây Môn Lâm cười nhẹ, thần nhiên mà nói “Chỉ là, nếu hẩn thật sự trách người chuyện này, thì tỷ cũng sẽ rời đi.”

“Lâm tỷ, có những lời này của tỷ, cho dù hẩn không muốn muội nữa, muội cũng nhất định làm.” Hoa Ngọc Phượng cảm kích nhìn Tây Môn Lâm rồi cúi đầu nói.

“Kỳ thực, chúng ta đều vì hẩn mà thôi.” Tây Môn Lâm âm thầm thở dài một hơi.

Trong sơn mạch, núi non trùng điệp liên miên không dứt, phía trong rừng cây ùm tùm tươi tốt lộ ra một mái ngói.

Trong này vô cùng u tĩnh, trừ bỏ tiếng chim thì không còn một âm thanh nào khác.

Một thiếu nữ tuyệt mỹ vận trang phục bạch y hôm nay bỗng nhiên xuất hiện trong núi, nàng quan sát phương hướng, đột nhiên nhìn thấy mái ngói kia thần sắc vô cùng mừng rỡ. Thân thể khẽ nhún, cả người đã bay nhanh về hướng đó.

Thần Nữ Am – Ba chữ to mang đầy tú khí, hiển nhiên đây là bút tích của nữ tử viết ra.

Bạch y thiếu nữ nhìn am ni cô đơn sơ này tới mức thất thần, thật lâu sau vẫn chưa đi vào.

“Thần Cung Cung Chủ đời thứ năm – Cung Nhã Thiên xin được bái kiến!” Thanh âm thanh thúy động lòng người vang lên, rồi lại yên tĩnh như cũ.

“Nên tới rồi cực đã tới.” Một âm thanh nhẹ nhàng truyền ra, thanh âm này vô cùng êm tai, mang theo vị đạo vô cùng hấp dẫn. Cánh cửa vô thanh vô tức được mở ra, nơi đó xuất hiện một nữ tử nhìn đẹp, nhìn không rõ được tuổi tác người này, tựa hồ còn rất trẻ chỉ khoảng hai mươi tuổi mà thôi. Nhưng trên người toát ra vẻ thành thục. Một thân tố y, mặc trang phục ni cô; chỉ là làn tóc đen dài vẫn đang tung bay – dường như nàng không phải là một ni cô chân chính. Chỉ là, nếu nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp, thân hình thon dài cùng vóc dáng yếu điệu kia; nếu nàng thực sự là ni cô, có lẽ ai cũng vì nàng mà cảm thấy đáng tiếc.

“Nhã Thiên tham kiến sư thúc.” Cung Nhã Thiên hơi sững sờ một chút, sau đó nhanh chóng bái chào.

“Không cần đa lễ.” Tố y nữ ni kia khẽ thở dài một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ ưu thương; thanh âm bỗng trở lên vô cùng trầm thấp “Sư tỷ, sư tỷ nàng đi rồi sao?”

“Xin sư thúc chủ trì công đạo cho Nhã Thiên!” Cung Nhã Thiên lại xá một cái nữa.

“Sư tỷ ơi sư tỷ, lúc trước vì sao không nghe ta nói?” Tổ y nữ ni lời nói tràn đầy thương tâm, còn có chút bất đắc dĩ.

132. Chương 2: Âm Trợ Tình Lang.

Vừa dùng xong cơm tối, Tuyết Du Du không hề cố kị ánh mắt khác thường của mọi người cùng về mắt bất mãn của Hàm Tuyết, ra sức kéo Hoa Nhược Hư chạy về phòng nàng.

“Du Du, có chuyện gì gấp à?” Hoa Nhược Hư kinh ngạc.

“Hoa đại ca, Du Du nhớ đại ca mà, đêm nay ở lại với Du Du được không?” Thanh âm của Tuyết Du Du vô cùng ngọt ngào, hàm chứa vô hạn phong tình. Trong người Hoa Nhược Hư nóng ran lên. Lực hấp dẫn của Tuyết Du Du với hắn quả thực rất lớn, trước mặt nàng năng lực tự kiềm chế của hắn rất kém.

Tuyết Du Du buông tay Hoa Nhược Hư ra, một tòa thiên nhiên ưu mỹ đang dần lộ ra khi “tấm màn” y phục màu xanh đang hạ xuống. Hô hấp của Hoa Nhược Hư trở lên dồn dập, thân thể mềm mại không hề che đậy của nàng đang khê vụn vụn trước mặt hắn, tạo ra những tư thế vô cùng hấp dẫn. Ngọn lửa dục vọng mãnh liệt đang hùng hực thiêu đốt Hoa Nhược Hư.

“Hoa đại ca, lại đây đi.” Một câu nói này của Tuyết Du Du như mũi dẫn lửa vậy, khiến ngọn lửa kia càng bùng lên mạnh mẽ; Hoa Nhược Hư khê kêu lên, như hổ đói ôm lấy thân thể của nàng, điên cuồng hôn lên tấm da thịt như ngọc kia.

Hoa Nhược Hư nhanh chóng xâm chiếm thân thể của Tuyết Du Du, không hề bỏ qua bất cứ chỗ nào. Trên mắt hắn hiện lên một tia máu mơ hồ, trong đầu hắn đã không còn biết khái niệm thương tiếc là gì, chỉ biết hung hãn chiếm lấy tấm thân thể xinh đẹp mê hồn này.

Tuyết Du Du khê khê ngậm lên thanh âm mê hồn động lòng người, khuôn mặt ửng đỏ, ánh mắt có chút thống khổ, tựa hồ nàng không chịu nổi sự thâm nhập mạnh mẽ này của tình lang.

Ngoài cửa, ba tuyệt sắc nữ tử đứng ngoài, lúc này sắc mặt mọi người đều ửng đỏ lắng nghe động tĩnh bên trong.

“Ngọc Phượng, thực sự muốn như vậy sao?” Giang Thanh Nguyệt đỏ mặt, bộ dạng ngượng ngùng.

“Đây là lần đầu của Du Du. Mà đối với chính mị thuật của mình phỏng chừng muội ấy cũng không lường hết sự lợi hại của nó, sư đệ lúc này lại điên cuồng như vậy, sợ rằng một mình Du Du khó có thể chịu được, Thanh Nguyệt, cô và Phi Mộng đi vào bồi tiếp đi.” Sắc mặt Hoa Ngọc Phượng cũng ửng hồng; bên trong tiếng rên rỉ như phê cốt tiêu hồn không ngừng vang lên, nàng thở dốc một hơi – một khuê nữ như nàng sao có thể thừa nhận được.

“Ngọc Phượng, nếu vậy muội cũng cùng vào đi.” Hoa Phi Mộng cười hì hì nói; da mặt nàng dường như dày hơn Hoa Ngọc Phượng một chút, nên trấn định hơn hai nàng kia khá nhiều.

“Muội còn có việc cần làm, hai người cần nhớ kĩ, cho dù thế nào thì trong vòng ba ngày cũng không để Nhược Hư ra khỏi căn phòng này, cũng không để người ngoài gặp hắn. Muội sẽ nhờ Lâm tỷ tỷ ở bên ngoài tiếp đón, mọi người chỉ cần ngăn chặn Nhược Hư là được.” Sắc mặt Hoa Ngọc Phượng lại đỏ thêm một chút. Nàng lắc đầu nói, đến cuối cùng, ngữ khí trở lên nghiêm túc.

“Ngọc Phượng, cô yên tâm. Có chúng ta và Du Du, hắn là sẽ không xảy ra chuyện gì.” Giang Thanh Nguyệt gạt đầu, thấp giọng nói.

Trong ba ngày, Hoa Nhược Hư cùng tam nữ cùng ở một chỗ, lên trời xuống biển chìm đắm trong ái giới, thì bên ngoài đã có biến hóa vi diệu.

Nghe nói Giác Viễn Thiền Sư lúc còn trẻ là một mỹ nam tử, trước khi ông ta xuất gia từng yêu say đắm một vị nữ tử, mà nữ tử này nghe nói là Nam Hải Thần Ni. Hai người trong lúc cùng nhau trừ ma vệ đạo thì xuất hiện cảm tình sâu sắc. Nhưng bởi vì cả hai đều tận lực giữ gìn chính nghĩa trong võ lâm nên kết quả hai người vẫn không thể đến được với nhau.

Tin tức này trong vòng ba ngày nay không chỉ bó hẹp trong thành Kim Lăng mà đã truyền khắp cả võ lâm Trung Nguyên. Khiến trong khoảng thời gian này mọi người đều xôn xao bàn tán. Có người nói, Giác Viễn Thiền Sư và Nam Hải Thần Ni không tuân thủ thanh quy, chỉ là lời vừa ra khỏi miệng đã có mấy người khác phản đối, bọn họ cho rằng đây quả thực là mối tình cảm động lòng người; Giác Viễn Thiền Sư và Nam Hải Thần Ni vì võ lâm chính nghĩa mà buông bỏ hạnh phúc của chính mình – tình cảm này cao thượng biết nhường nào.

Dần Dần, câu chuyện tình yêu của Giác Viễn Thiền Sư thành câu chuyện thường nhật được bàn tán say sưa. Mà tiếp theo, không biết từ đâu lại truyền ra một tin tức rằng Giác Viễn Thiền Sư cùng Nam Hải Thần Ni thực ra còn có một người con trai, người này được Nam Hải Thần Ni sinh ra trước khi Giác Viễn Thiền Sư còn ở ngoài Không Môn. Chỉ là hài tử này đã bị thất lạc, bất quá, trước khi chết Thiền Sư đã kịp phó thác di nguyện cuối là để đồ đệ Hoa Nhược Hư thay hắn tìm con mình. Giác Viễn Thiền Sư lúc trước từng đưa cho con của ông ta một khối ngọc bội, trên đó có viết một chữ Phúc, mà con của ông ta tới nay cũng đã xấp xỉ bốn mươi. Nếu cẩn thận xem xét lại một chút, sẽ biết được dường như cũng là khoảng bốn mươi năm trước Giác Viễn Thiền Sư mới chính thức xuất gia, mặc dù trước kia ông ta cũng ở trong Thiếu Lâm nhưng chưa hề thụ giới, vẫn là thân phận tục gia đệ tử.

Rồi lại có một tin tức được truyền ra khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười. Nghe nói tại Thiên Tinh Minh – thành Kim Lăng mỗi ngày đều có hơn mười người đi vào tự nhận là con của Giác Viễn Thiền Sư, nhưng tất cả đều bị Hoa Nhược Hư phủ nhận, bởi vì nghe nói con trai của Giác Viễn Thiền Sư có điều gì đó đặc thù mà chỉ Hoa Nhược Hư mới biết được. Mà mấy người kia thì cũng chỉ muốn lấy thân phận này gạt người, muốn dựa theo danh vọng của Giác Viễn Thiền Sư và Nam Hải Thần Ni để một bước lên trời. Vì vậy, bắt đầu có người chửi bới người này là bọn tìm đen, làm ô uế danh tiếng của Giác Viễn Thiền Sư cùng Nam Hải Thần Ni.

Sáng sớm ngày thứ tư, Hoa Nhược Hư thoát ra từ cả một đám tay chân như ngọc kia.

“Hoa đại ca, Du Du không chịu nổi rồi, tìm Mộng tỷ có được không?” Tuyết Du Du nũng nịu nói. Cảm tình của Hoa Nhược Hư thông qua mấy ngày hôm nay hun đúc, dường như đã phát sinh ra biến hóa không nhỏ. Chứng kiến bên người thân thể ngang dọc, hắn lại không nhìn được bắt đầu tham lam vuốt ve thân thể đủ để tất cả nam nhân trong thiên hạ huyết mạch sôi sục của Tuyết Du Du.

“Du Du, nha đầu chết tiệt kia, ban đầu là do muội câu dẫn Nhược Hư, bây giờ tỷ ngay một chút sức lực còn không có mà muội vẫn không buông tha?” Hoa Phi Mộng lên tiếng, lúc này nàng cũng là hữu khí vô lực rồi, xem ra mấy ngày nay nàng được chăm sóc cũng đủ “tận tình”.

“Không thể trách muội được, a đúng rồi, Hoa đại ca đi tìm Ngọc Phượng tỷ tỷ đi, muội ngủ tiếp đây.” Tuyết Du Du ngáp một tiếng rồi trở mình tiếp tục ngủ.

“Đúng, Nhược Hư, đều là Ngọc Phượng để chúng ta như vậy, dù sao thời gian ba ngày cũng qua rồi, huynh đi tìm nàng ta đi.” Hoa Phi Mộng dứt khoát đem Hoa Ngọc Phượng ra bán đứng, rồi nàng cùng Tuyết Du Du giống nhau, đều tiếp tục ngủ. Mà Giang Thanh Nguyệt lúc này cũng chưa tỉnh lại, Hoa Nhược Hư khẽ nhủ mày, nhanh chóng mặc quần áo vào rồi rời giường. Lúc này trong lòng hắn có chút buồn bực; ba ngày qua Tuyết Du Du dùng mọi cách hấp dẫn hắn, Giang Thanh Nguyệt và Hoa Phi Mộng cũng vô cùng ôn nhu “bồi tiếp” hắn, nhưng vẫn không hề cho hắn cơ hội đi ra khỏi chỗ này. Hết thấy mọi việc chỉ cần nghĩ qua một chút đều thấy có điểm không bình thường.

Hoa Nhược Hư quỳn luyến nhìn tam nữ đang ở trên giường, hắn đi ra ngoài rồi nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

“Lâm tỷ.” Hoa Nhược Hư vừa bước xuống đã thấy Tây Môn Lâm đứng tại nơi đó, mỉm cười nhìn hắn.

“Nhược Hư, Ngọc Phượng đang chờ đệ, tỷ sẽ chiếu cố nơi này cho đệ, đến khi các nàng tỉnh lại.” Tâm tình của Tây Môn Lâm lúc này rất tốt.

“Lâm tỷ, tỷ cũng biết?” Khuôn mặt tuấn tú của Hoa Nhược Hư ửng đỏ; bất kể nguyên nhân ra sao, mấy ngày nay hắn thấy có chút hoang đường.

“Đây là do tỷ và Ngọc Phượng yêu cầu các nàng làm như vậy, nên tỷ đương nhiên phải biết.” Tây Môn Lâm ôn nhu nói: “Đệ đi tới chỗ Ngọc Phượng đi, nàng sẽ nói cho đệ biết nguyên nhân vì sao.”

“Sư đệ, đệ làm sao vậy?” Hoa Ngọc Phượng rốt cục không nhịn được lên tiếng hỏi, từ lúc nàng đem tất cả sự tình nói qua với hắn một lượt thì hắn vẫn một mực im lặng không nói gì, cũng không lộ thái độ gì.

“Phượng nhi, những điều tỷ nói đều là thật chứ?” Hoa Nhược Hư nhìn sang Hoa Ngọc Phượng, thấp giọng hỏi.

“Sư đệ cũng biết, trừ Vô Lâm Thư Viện ra trong chốn vô lâm không người nào có thể đem tin tức truyền khắp vô lâm nhanh như vậy. Hoa Ngọc Phượng gật đầu; Hoa Nhược Hư lúc này còn không phát hỏa khiến nàng tạm yên lòng.

“Phượng nhi, làm như vậy sẽ không ảnh hưởng tới danh dự của sư phụ chứ?” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một lát rồi hỏi tiếp.

“Tỷ lần này huy động tất cả các đệ tử, mỗi khi có người nói điều bất lợi với Giác Viễn Thiền Sư lập tức sẽ có người đứng lên phản bác lại. Bởi vậy, hiện nay nhiều người cũng chỉ biết đến chuyện tình yêu lúc còn trẻ của Giác Viễn Thiền Sư, đại đa số người vì thế mà càng thêm tôn kính Giác Viễn Thiền Sư và Nam Hải Thần Ni; trong mắt bọn họ hai người bọn họ vì vô lâm mà buông bỏ tình cảm của mình.” Hoa Ngọc Phượng gật đầu nói, “Mặt khác, tỷ đã sắp đặt mấy đệ tử mua chuộc một số du dân chỗ khác, để họ tới đây tự nhận là con của Giác Viễn Thiền Sư, sau đó sẽ thông báo bọn họ đều là giả mạo. Tỷ nghĩ như vậy thì Diệp Bất Nhị cũng không có cách nào để công bố thân phận của hắn, cho dù hắn muốn công bố thì cũng sẽ có người phản bác; bởi vì bây giờ hầu như mọi người đều cho rằng chỉ có sư đệ người mới có thể xác định thân phận của nhi tử Giác Viễn Thiền Sư.

“Phượng nhi, tỷ ở đây chờ đệ, đệ ra ngoài một chút rồi lập tức trở lại.” Hoa Nhược Hư lại trầm mặc một hồi, đột nhiên nói.

Hoa Nhược Hư nhanh chóng đi một vòng trong thành Kim Lăng, đến mấy chỗ nhân sĩ giang hồ thường tụ tập để nghe ngóng, nên cũng nghe được không ít người đang đàm luận về sự tình của Giác Viễn Thiền Sư. Hắn mặc dù tin tưởng Hoa Ngọc Phượng, nhưng vẫn muốn tự mình kiểm chứng một chút, rốt cục cũng thấy lời của nàng hoàn toàn đúng, hiệu quả thậm chí còn cao hơn cả nàng dự kiến. Quả là tốt, hiện giờ mọi người đối với Giác Viễn Thiền Sư chê thì không có mà khen thì nhiều.

“Hoa Ngọc Phượng ngồi trong phòng đợi Hoa Nhược Hư mà thấp thỏm không yên. Tầm nửa canh giờ sau, nàng nghe thấy có tiếng bước chân ngoài cửa đang định ra đón thì Hoa Nhược Hư đã nhanh chóng tiến vào phòng; hắn ôm chặt lấy nàng.

“Sư đệ, đệ làm gì vậy?” Hoa Ngọc Phượng hô to.

“Phượng nhi yêu quý, đệ phải cảm tạ tỷ.” Hoa Nhược Hư nói nhỏ bên tai Hoa Ngọc Phượng, đột nhiên cúi đầu chiếm lĩnh bờ môi anh đào của nàng.

“Không, từ từ đã, đệ có trách tỷ không?” Hoa Ngọc Phượng cố sức đẩy Hoa Nhược Hư ra, thở hổn hển rồi nói.

“Đồ ngốc, đệ cảm tạ tỷ còn chưa kịp, sao có thể trách tỷ được chứ.” Hoa Nhược Hư vừa nói vừa ôm Hoa Ngọc Phượng tiến tới bên giường.

“Đệ, đệ định làm gì?” Về mặt Hoa Ngọc Phượng khản trương, nhưng lại càng ôm chặt lấy Hoa Nhược Hư, “Bây giờ hãy còn sáng.” Hoa Ngọc Phượng thốt ra lời này, gương mặt xinh xắn đã ửng hồng, giọng nói ngày càng thấp dần.

Chỉ là thái độ ồm ờ của nàng lại càng khơi dậy mạnh mẽ dục vọng của Hoa Nhược Hư, ba ngày hoang đường vừa qua đã để lại di chứng khiến hắn không thể tự kiềm chế. Cánh tay vừa vung, cánh cửa bên ngoài đã vô thanh vô tức đóng lại.

“Phượng nhi đệ đã nói đem động phòng hoa chúc của chúng ta thì ngày hôm đó phải thật vui vẻ, hôm nay đệ rất vui, tất cả đều nhờ tỷ. Cho nên bây giờ chúng ta sẽ động phòng hoa chúc luôn, không cần quan tâm là ban ngày hay đêm tối.” Hoa Nhược Hư thì thầm bên tai nàng, rồi hôn tới tấp, cả hai cùng ngã nhào xuống giường.

Thiên Tinh Minh, Hoa Nhược Hư cùng Hoa Ngọc Phượng điên loạn đảo phượng, xuân ý mênh mông.

Diệp gia, Diệp Bất Nhị về mặt âm trầm.

“Tiểu Tuyết.” Hàm Tuyết vừa bước tới ngoài phòng Hoa Ngọc Phượng chợt nghe thấy âm thanh vọng ra từ bên trong, nàng liền len lén nhìn từ khe cửa vào trong, khuôn mặt bỗng chốc đỏ ửng lập tức chạy đi, xuýt nữa lao vào Phi Nhứ.

“Phi Nhứ tỷ tỷ!” Hàm Tuyết khẽ khẽ vỗ ngực, có vẻ giật mình. Sắc mặt nàng đang đỏ rực lên, rất đáng yêu.

“Tiểu Tuyết, muội nhìn cái gì ở kia?” Phi Nhứ về mặt đầy nghi hoặc nhìn Hàm Tuyết.

“Tỷ nhìn thì sẽ biết, muội đi trước.” Hàm Tuyết vội vàng chạy mất. Phi Nhứ bán tín bán nghi đi tới; nhưng vừa bước tới đã mơ hồ biết được chuyện gì đang xảy ra bên trong, vội vàng chạy theo hướng Hàm Tuyết.

“Tiểu Tuyết, muội thật là xấu, lại đi nhìn lén cái chuyện xấu xa này.” Phi Nhứ hì hì cười nói.

“Đâu có, muội đâu hề cố ý, muội chỉ đi tìm thiếu gia thôi.” Hàm Tuyết mặt càng đỏ ửng, vội vàng biện giải.

“Tiểu Tuyết, thiếu gia nhà muội có phải rất sủng ái muội không?” Phi Nhứ giả bộ tùy ý hỏi một câu.

“Hi hi, thiếu gia đương nhiên rất sủng ái muội.” Hàm Tuyết vui vẻ tươi cười, nhưng rất nhanh nét mặt trầm xuống, ảm đạm “Nhưng thiếu gia vài ngày rồi không tới tìm muội.”

“Tiểu Tuyết, tỷ lỡ lời, muội đừng giận.” Phi Nhứ kéo Hàm Tuyết tới hậu viện, thấy chung quanh không có người liền ngồi xuống bắt đầu nói “Tiểu Tuyết, muội chỉ là một nha hoàn mà sao lại được thiếu gia nhà muội sủng ái vậy?” Muội tranh tình lang của tiểu thư, không sợ nàng trách muội sao?”

“Muội, muội không biết; muội không hề nghĩ muội là một nha hoàn, hơn nữa muội cũng không muốn tranh đoạt cùng người khác mà.” Trong mắt Hàm Tuyết có chút mơ hồ “Thật ra, cũng chẳng sao, thiếu gia cũng không hề để ý tới việc muội là nha hoàn mà không để ý tới muội.”

133. Chương 3: Nhai Trung Ngộ Thứ

“Tiểu sư nương, dược liệu cô muốn ta đã mua.” Âm thanh từ phía sau truyền tới, người đến chính là Tư Mã Mạnh, ngoài hẳn không có ai gọi Hàm Tuyết như vậy.

Nhìn thấy Hàm Tuyết, Tư Mã Mạnh bộ dạng có chút lung túng, sắc mặt cũng hơi đỏ. Chỉ là, khi Hàm Tuyết đang kiểm tra dược tài thì hẳn lại len lén nhìn trộm Hàm Tuyết vài cái.

Sắc mặt Phi Nhứ âm trầm, khi thì lại ngăn người ra, cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì.

“Ô, dược liệu này mua nhầm rồi!” Hàm Tuyết khẽ kêu lên.

“Tiểu sư nương, ta, ta đi mua lại.” Tư Mã Mạnh nghe thấy vậy, ngượng ngùng gãi đầu rồi khẽ nói.

“Ta tự mình đi mua được rồi, loại dược liệu này rất dễ mua nhầm, người không biết đâu, để ta đi mua cho đỡ nhầm.” Hàm Tuyết gạt đầu nhưng lập tức lại lắc đầu “Đúng rồi, a Mạnh người đi cùng ta, thiếu gia không đi cùng ta đâu.” Nói tới đây, âm điệu Hàm Tuyết có vẻ oán giận. Chỉ là lúc này Hoa Nhược Hư đang tận hưởng sự ôn nhu của Hoa Ngọc Phượng tất nhiên sẽ không biết được tâm tư của Hàm Tuyết.

“Tiểu Tuyết, lâu rồi tỷ cũng không ra ngoài, để tỷ cùng đi với muội.” Phi Nhứ đột nhiên nói.

“Tốt quá!” Hàm Tuyết sáng khoái đáp ứng, nàng cũng thấy ít người thì chơi không vui. Tiểu cô nương này khi ở bên Hoa Nhược Hư thì hi vọng càng ít người ở bên càng tốt, nhưng khi không có Hoa Nhược Hư bởi tiếp thì nàng lại muốn có thật nhiều người để cùng vui đùa.

Hàm Tuyết nói ra ngoài đi mua dược liệu, nhưng thực ra là đi ngắm cảnh một chút. Đi dạo trên đường nàng vui vẻ tươi cười, một tay lôi kéo Phi Nhứ nhún nhảy chạy tới phía trước đường như rất vui vẻ. Phi Nhứ dường như thấy Hàm Tuyết vui vẻ như vậy mà cũng vui theo, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều, thoáng chốc lại nở một nụ cười. Tư Mã Mạnh đi sau si ngốc nhìn Hàm Tuyết, ánh mắt có vài phần mâu thuẫn, có vài phần nhu tình rồi lại có vài phần thống khổ.

“Phi Nhứ tỷ tỷ, chúng ta tới Châu Bảo Điểm xem một chút được không?” Hàm Tuyết nhìn thấy bên đường có một châu bảo gia liền muốn tiến vào xem thử, thực tế hôm nay nàng muốn đi dạo một chút.

“Tiểu Tuyết, chúng ta không mua thì nhìn cái gì?”

“Đi xem một chút thôi mà, nếu nếu thích cái gì thì về bảo thiếu gia đến mua là được.” Hàm Tuyết nũng nịu nói.

“Vạn nhất, thiếu gia nhà muội không mua cho muội thì sao?” Phi Như hỏi một câu rất thâm ý.

“Hi hi, sẽ không đâu, thiếu gia chắc chắn sẽ mua.” Hàm Tuyết lắc đầu, vừa nói vừa đi vào trong châu bảo điểm. Đến khi bọn họ đi ra thì đã nửa canh giờ trôi qua.

Đáng thương cho Tư Mã Mạnh đi theo hai cô gái xinh đẹp lòng vòng khắp nơi; thoát nhìn qua thì tưởng rằng diễm phúc không ít, chỉ là Hàm Tuyết lại đem hắn thành một người hầu, sai đủ mọi thứ, thái độ của Phi Như dành cho hắn cũng không tốt đẹp gì.

“Tiểu sư nương, giữa trưa rồi, chúng ta có nên trở về hay không?” Tư Mã Mạnh rốt cục không nhịn được sự “hành hạ” này đành thấp giọng hỏi.

“Trở về làm gì, bởi vì thiếu gia không có thời gian chơi với ta nên ta mới không quay về.” Hàm Tuyết bĩu môi, tiếp tục tiến về phía trước, không hề có ý muốn đi về.

“Nhưng, nhưng tiểu sư nương. Vạn nhất sư phụ muốn tìm tiểu sư nương thì sao?” Tư Mã Mạnh suy đi tính lại, đành phải mang chiêu bài Hoa Nhược Hư ra.

“Thiếu gia đã vài ngày không tìm ta rồi, bây giờ lại đang bồi tiếp tiểu thư, thiếu gia tìm ta mới là lạ đấy.” Hàm Tuyết nói giọng đầy bất mãn, trên mặt thoáng xuất hiện một đám hồng vân; nhớ tới cảnh tượng nàng len lén nhìn lúc nãy trong lòng lại cảm thấy ngưỡng ngưỡng.

Chỉ là, Hàm Tuyết miệng thì nói vậy nhưng cũng đã dừng bước, dường như có chút do dự.

“Được, Phi Như tỷ tỷ, chúng ta trở về thôi.” Hàm Tuyết đột nhiên xoay người, kéo Phi Như quay về. Xem ra lời này của Tư Mã Mạnh hiệu quả thật không nhỏ.

Hoa Phủ - phòng của Hoa Ngọc Phượng.

Hoa Nhược Hư đang ôm chặt lấy thân thể trần trụi của Hoa Ngọc Phượng, làn da như ngọc, mềm mại vô cùng của nàng dưới sự tham lam của hắn đã có chút chuyển sang màu phấn hồng. Cơn cuồng phong qua đi, Hoa Nhược Hư vẫn lưu luyến vuốt ve thân thể lồi lõm mê người của Hoa Ngọc Phượng.

“Đừng....” Hoa Ngọc Phượng khẽ rên rỉ kêu lên, như van nài Hoa Nhược Hư tha cho nàng. Thân thể nàng vô cùng mềm mại, Hoa Nhược Hư chỉ cần khẽ vuốt ve một chút nàng cũng không thể chịu nổi; nàng biết mình không thể chịu nổi một lần yêu nữa của tình lang, nên một mặt cố chịu đựng, một mặt thấp giọng cầu xin.

“Phượng nhi, nàng lúc này thật đẹp.” Hoa Nhược Hư thì thào. Hoa Ngọc Phượng mắt ngọc khẽ nhắm, giống như một bức tranh mỹ nữ đang ngủ vậy, cả người tỏa ra mị lực kinh tâm động phách. Loại mị lực này trước kia không thể thấy được trên người Hoa Ngọc Phượng.

“Thật vậy sao? Thiếp trước đây rất xấu?” Hoa Ngọc Phượng lại ném cho Hoa Nhược Hư một ánh mắt thiên kiều bá mị. Ngọn lửa trong lòng Hoa Nhược Hư còn chưa hạ xuống đã bùng cháy lên, lập tức, hắn áp Hoa Ngọc Phượng xuống dưới thân mình.

“Sắc quý!” Hoa Ngọc Phượng rốt cục cắn răng tiếp tục chịu đựng một lần mây mưa nữa. Nàng ảm ức liền tặng cho Hoa Nhược Hư danh hiệu này; chính nàng cũng không nghĩ rằng chính nàng đã làm ra một tên sắc quý Hoa Nhược Hư này. Nàng lập công lớn, nếu không phải nàng để hắn cùng ba người Tuyết Du Du kia trải qua ba ngày vô cùng hoang đường thì Hoa Nhược Hư cũng không “nhiệt tình” tới mức này.

“Phượng nhi, ai khiến ta lại mê nàng như vậy chứ?” Hoa Nhược Hư dường như không hài lòng với danh hiệu mới được tặng này, liền nhỏ giọng biện bạch.

“Nhược Hư, thiếp hỏi chàng một việc, chàng phải nói thật cho thiếp biết.” Sắc mặt Hoa Ngọc Phượng có chút buồn bã, lại có chút lo lắng “Bộ dạng của thiếp bây giờ cùng trước kia khác nhau rất nhiều đúng không?”

“Cũng không khác nhau nhiều lắm, chỉ là không biết vì sao ta cảm thấy nàng bây giờ đẹp hơn so với trước kia rất nhiều, khiến ta không thể nhịn nổi, cũng có thể là khả năng kiểm chế của ta đã giảm xuống.” Hoa Nhược Hư giật mình, ngẩn ra một lát rồi thấp giọng nói. Hắn quả thực cảm giác thấy Hoa Ngọc Phượng bây giờ rất khác so với trước kia. Nếu nói là Hoa Ngọc Phượng dung mạo xuất chúng, xinh đẹp hơn người nhưng sao trước đây hắn nhìn nàng cũng không có nhiều dục niệm, nhưng từ sau khi chiếm được thân thể của nàng thì hắn phát hiện chính mình rất khó khống chế bản thân.

“Xem ra thực sự là thế.” Hoa Ngọc Phượng thì thảo nói, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, nàng khẽ quay người nhìn Hoa Nhược Hư, khẽ thở dài một hơi.

“Phượng nhi, sao vậy?” Hoa Nhược Hư phát hiện Hoa Ngọc Phượng có điểm gì đó không đúng.

“Nếu thiếp nói cho chàng biết, thật ra thiếp và Du Du giống nhau, thì chàng nghĩ sao?” Hoa Ngọc Phượng trầm mặc một hồi lâu, khẽ cắn môi rồi thấp giọng nói.

“Phượng nhi, nàng và Du Du có gì giống nhau? Nàng và Du Du cả hai đều rất tốt.” Hoa Nhược Hư không hiểu.

“Thiếp và Du Du đều luyện mị thuật, thiếp và nàng ấy chỉ khác nhau ở một chỗ là Du Du thì trời sinh có mị thân mị cốt, đúng như nàng nói chỉ cần tùy tiện luyện một loại mị thuật cấp thấp cũng rất dễ dàng thành công; còn thiếp thì về sau tu luyện, chẳng qua mị thuật thiếp tu luyện là công pháp thượng thừa cho nên cùng Du Du giống nhau, không cần dựa vào thân thể để mị hoặc kẻ khác. Bây giờ chàng đã hiểu chưa?” Hoa Ngọc Phượng dường như giận dữ, một hơi nói hết ra; chỉ là trong lúc giải thích không biết vô ý hay cố ý, sẽ không nói ra chuyện thân thể phản bội.

“Loại mị thuật này, người thường rất khó phát hiện, bởi bình thường nó có khả năng ẩn dấu rất kĩ. Chỉ là sư phụ cũng đã nói qua, một khi mất đi tâm thần xử nữ thì có thể sẽ phát sinh ra một số biến hóa, bây giờ nhìn lại, quả thực sư phụ nói không sai.” Hoa Ngọc Phượng nói tiếp, đến cuối giọng nàng có chút u oán, ngược nhìn Hoa Nhược Hư, “Bây giờ chàng đã biết, thực ra thiếp và Du Du đều giống nhau, nếu chàng cảm thấy không thích thì về sau cũng không cần tới tìm thiếp.”

“Phượng nhi, chúng ta quen nhau đã vài chục năm; mặc dù ta không hiểu hết con người nàng, nhưng ta luôn biết nàng là một người biết lễ tiết, lại rất ôn nhu hiền dịu; lời nàng nói, ta lại không tin sao?” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một hơi “Thật ra vì chuyện Du Du tu luyện mị thuật ta hơi tức giận, hơn nữa nàng lại thừa nhận chính mình chủ động tu luyện khiến ta lại càng khó chịu. Nhưng về sau ta suy nghĩ cẩn thận lại, thì Du Du cũng không phải tiểu hài tử, nàng cũng có ý kiến của riêng mình, nàng biết nên làm gì và không nên làm gì, ta cũng tin tưởng nàng không gây ra chuyện gì. Phượng nhi à, nàng nói cũng đúng, mị thuật và võ công cũng không hề khác nhau, võ công có thể dùng để giết người, phóng hỏa, cướp bóc nhưng cũng có thể dùng để cứu nhân độ thế, hộ thể phòng thân. Mị thuật cũng võ công cũng không thể phân ra tốt xấu, chỉ phân ra người dùng nó là tốt hay xấu mà thôi.”

“Chàng thực sự nghĩ như vậy sao?” Hoa Ngọc Phượng cảm thấy có chút bất an.

Hoa Nhược Hư không hề đáp lại, mà thay vì trả lời lại là một nụ hôn nồng cháy lên bờ môi anh đào của nàng. Hai thân thể xích lỏng lại cuộn chặt lấy nhau.

Hàm Tuyết vừa đi tranh đấu trong nội tâm, một mặt nhìn phong cảnh hai bên; nàng bây giờ nửa muốn về nửa không muốn về, nên trong lòng cảm thấy khó chịu.

Phi Như quan sát Hàm Tuyết như vậy, đang định mở miệng nói gì đó thì dị biến bỗng nổi lên.

Sát khí bức người từ hai bên tràn tới, kiếm khí dày đặc, kiếm quang lờ lờ. Hơn mười người mặc đồ trắng đang hướng phía ba người lao tới.

Sát thủ Bạch Y Lâu lại xuất hiện, mục tiêu lần này của họ hiển nhiên là Hàm Tuyết, hơn mười sát thủ mặc áo trắng không hề quan tâm tới hai người Phi Như và Tư Mã Mạnh, gương kiếm hướng phía Hàm Tuyết lao tới.

“Tiểu sư nương, cẩn thận!” Tư Mã Mạnh không nhịn được hô to một tiếng, cả người hướng về phía Hàm Tuyết phóng nhanh tới.

Tay Hàm Tuyết giương lên, ngân quang lóe hiện, một đám ngân châm từ trong tay phóng ra phân biệt đánh tới đám người mặc đồ trắng. Nhất thời kiếm khí đình chỉ, hơn mười người này đều bị đám tiểu ngân châm kia ngăn trụ thể công. Ngân châm với tốc độ kinh người nhắm thẳng vào tử huyệt, nếu không tránh né thì ắt phải chết không nghi ngờ.

“Tiểu Tuyết, cẩn thận!” Phi Như hét lên kinh hãi, nàng theo bản năng hô to lên, khiến chính nàng cũng cảm thấy kì quái. Thật tâm nàng rất hi vọng Hàm Tuyết chết đi, nhưng khi nàng vừa thấy có một bóng áo trắng hướng tới Hàm Tuyết thì không tự chủ được mà hô to lên.

Đáng tiếc, đã quá trễ, mà cho dù nàng nhắc sớm cũng vô dụng. Bởi vì người này tốc độ quả thực quá nhanh, Hàm Tuyết không hề kịp phản ứng. Mắt thấy Hàm Tuyết sắp mất mạng dưới một kiếm này thì trong lòng Phi Như lại dâng lên một tư vị khó tả, không hề có chút cao hứng, nhưng cũng không phải là thương tâm, có lẽ ngay cả nàng cũng không rõ đây là cảm giác gì. Chỉ là có một điều không phải nghi ngờ - Hàm Tuyết chắc chắn sẽ chết, Hoa Nhược Hư cũng không có cách nào trách tội nàng, bởi việc này không hề có quan hệ với nàng. Mặc dù nàng cũng từng muốn đưa Hàm Tuyết vào chỗ chết.

Một tiếng kêu thảm thiết, thống khổ truyền vào trong tai Phi Như, một thân ảnh chạy về phía nàng.

“Phi Như cô nương, mau dẫn tiểu sư nương chạy đi!” Tư Mã Mạnh hét to, máu tươi từ trong lồng ngực hắn đang không ngừng chảy. Vừa rồi, thanh trường kiếm vốn đâm vào Hàm Tuyết đã xuyên thấu thân thể hắn; nguyên lai ngay lúc ngân cân treo sợi tóc đó thì Tư Mã Mạnh đã dùng thân thể của mình che trước người Hàm Tuyết, dùng chút khí lực cuối cùng đem Hàm Tuyết ném về phía Phi Như.

“A Mạnh!” Hàm Tuyết thét lên kinh hãi, nàng muốn xem qua thương thế của hắn.

“Tiểu sư nương, mau, mau trở về, bọn họ muốn giết người.” Thanh âm của Tư Mã Mạnh ngày càng yếu, từng chữ nói ra vô cùng gian nan.

“Tiểu Tuyết, mau đi!” Phi Như lúc này mới có phản ứng trở lại, nắm lấy tay Hàm Tuyết chạy về phía Hoa phủ.

“Còn muốn chạy, để mạng lại đi!” Âm thanh từ phía sau truyền tới, đồng thời Phi Như cũng cảm giác được một cỗ kinh phong áp đến.

Hàm Tuyết lúc này lại đang ngây ngốc, quay đầu nhìn về phía Tư Mã Mạnh, nàng nhìn thấy ánh mắt cuối cùng của hắn. Ánh mắt này có chút gì đó quyến luyến, có chút gì đó như thâm tình không oán không hối, nàng bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy ánh mắt như thế; đột nhiên trong lòng nàng tựa hồ đã minh bạch.

Phi Như kêu lên một tiếng, rút trường kiếm từ phía sau lưng ra, cổ tay khẽ lộn đón lấy thể công đang đánh tới. Mà hơn mười tên sát thủ mặc áo trắng lúc này bị ngân châm của Hàm Tuyết bức lui cũng đã trở lại, chỉ tiếc rằng lúc này đây Hàm Tuyết không hề có ý đánh lại, hoặc có thể nói là nàng đang đắm chìm vào trong cảm giác bị thương; nàng biết Tư Mã Mạnh đã không còn có thể sống, cho dù để nàng trị liệu ngay bây giờ cũng đã không còn hi vọng, huống chi bây giờ đâu có khả năng trị thương cho hắn.

“Tiểu Tuyết, muội muốn làm gì? Muội không muốn sống à!” Phi Như thấy Hàm Tuyết còn đang ngẩn người ra, không khỏi lo lắng liền hô lên một tiếng. Mà vừa phân tâm một chút đã thấy kiếm phong bổ tới, tuy nàng khó khăn đỡ được nhưng vẫn không có cách nào tránh thoát, trên mặt bỗng thấy đau rát – khuôn mặt như hoa như ngọc của nàng đã hiện lên một vết máu.

134. Chương 4: Động Đãng Chi Thủy

Trên đường lớn, mọi người đều tránh ra xa. Thành Kim Lăng luôn có không ít nhân sĩ giang hồ tụ tập, gần đây lại càng nhiều người tới, bởi vậy chuyện chém giết này xảy ra như cơm bữa vậy, nên bách tính nhìn thấy cũng nhanh chóng lựa chọn tránh thật xa.

Một kiếm kia cắt vào mặt Phi Như, kiếm phong lập tức đã chuyển hướng phía Hàm Tuyết đâm tới. Mắt thấy hơn mười thanh kiếm sắp sửa đâm vào người Hàm Tuyết, khiến những người đang len lén nhìn trộm kia cũng không khỏi kêu lên.

Một bóng trắng nhàn nhạt lướt tới; hơn mười sát thủ áo trắng này đột nhiên phát hiện mục tiêu trước mặt của họ đã biến mất, sau đó chỉ kịp nhìn thấy một bóng lưng xinh đẹp đã ở hơn ngoài mười trượng, trên tay nàng đang ôm theo hai người dùng tốc độ cực nhanh biến mất trước mắt họ.

Hoa Nhược Hư sắc mặt xanh mét – không khí trong đại sảnh lúc này rất nặng nề. Còn chưa kịp hưởng hết sự ôn nhu của Hoa Ngọc Phượng thì hắn đã nhận được tin tức về Hàm Tuyết.

“Minh chủ, đây là thư mà a Mạnh để lại cho người.” Triệu Trường Không vội vã chạy tới đưa cho Hoa Nhược Hư một phong thư. Đây chính là thứ mà Triệu Trường Không tìm thấy trong đồng di vật của Tư Mã Mạnh.

“Bọn họ dùng mẫu thân của a Mạnh để uy hiếp hắn đi ám sát tiểu Tuyết, đang không biết làm thế nào thì không ngờ tới hắn đã đổi mạng của mình cho tiểu Tuyết.” Hoa Nhược Hư trầm giọng nói “Đáng tiếc là a Mạnh cũng không biết người đứng sau uy hiếp hắn là ai.”

“Hiện giờ tiểu Tuyết được ba người Thanh Nguyệt, Phi Mộng và Du Du bảo vệ, sẽ không có gì nguy hiểm; chỉ là tiểu Tuyết lúc này vẫn ngây ngốc như người mất hồn, tinh thần rất kém.” Hoa Ngọc Phượng cúi đầu nói, “Phi Nhữ bị thương không nhẹ, nếu không có gì thay đổi thì sợ rằng vết kiếm đó sẽ theo nàng suốt đời.”

Tất cả mọi người đều chìm vào trong trầm tư – một cô nương xinh đẹp mà lại bị một vết thương trên mặt như thế quả là một đả kích vô cùng lớn.

“Minh chủ, đều tại thuộc hạ tác trách, không phải người bảo vệ Hàm Tuyết cô nương, nên mới để Bạch Y Lâu thừa cơ làm vậy.” Triệu Trường Không vô cùng áy náy.

“Không trách người được, nếu trách chỉ có thể trách ta.” Hoa Nhược Hư lắc đầu, ngữ khí dần dần phát lạnh “Ta sẽ không bỏ qua cho Bạch Y Lâu, chỉ là trước hết cần tìm được kẻ chân chính đứng sau tấm màn.”

“Hoa sư huynh, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Tuệ Mẫn đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Trước hết cần phân phó các đệ tử không nên tùy tiện ra khỏi Thiên Tinh Minh; Trường Không, cần gia tăng thêm thủ vệ, đề phòng có người tới quấy rối.” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút “Phượng huynh cùng Phi Hoa, hai người cũng đừng ra ngoài uống rượu nữa, tạm thời giúp Trường Không thủ hộ Thiên Tinh Minh.”

“Mọi người trước tiên đi an bài mọi chuyện một chút đi, đến tối sẽ triệu tập tất cả các đệ tử tới đây, ta có việc muốn công bố.” Hoa Nhược Hư lời vừa dứt liền xoay người chậm rãi rời đi, được vài bước hắn quay đầu lại nói “Phượng nhi, tỷ nên cẩn thận một chút.”

“Nhược Hư, buổi tối đệ định tuyên bố chuyện gì?” Trên đường trở về phòng Hoa Ngọc Phượng ôn nhu hỏi.

“Cho tới bây giờ, Thiên Tinh Minh còn chưa có một mục tiêu cụ thể, mặc dù không ngừng phát triển nhưng lại không có việc gì để làm.” Hoa Nhược Hư nhẹ giọng nói “Đệ hôm nay muốn công bố cho bọn họ, mục tiêu chung của Thiên Tinh Minh là diệt trừ Diệp Bất Nhị cùng thế lực của hắn.”

“Đệ nghi ngờ là do Diệp Bất Nhị gây ra?” Hoa Ngọc Phượng ngẫm nghĩ một chút rồi lên tiếng.

“Trừ hắn ra, đệ không nghĩ tới người nào khác.” Ngữ khí của Hoa Nhược Hư đầy hận ý, “Mục tiêu của bọn họ là tiểu Tuyết, điều để chúng kiêng kỵ chính là y thuật của tiểu Tuyết. Đệ hoài nghi tiểu Tuyết chính là khắc tinh của Độc Môn trong tay Diệp Bất Nhị, khiến hắn không khỏi run sợ - điều này khiến đệ tin rằng Diệp Bất Nhị muốn loại trừ tiểu Tuyết. Thật đáng hận, ngay cả tiểu Tuyết mà hắn cũng không bỏ qua.” Lời vừa nói xong, Hoa Nhược Hư cắn chặt răng, trong lòng hắn bây giờ quả thực rất phẫn nộ, lại có chút rét lạnh – nếu không phải lúc trước Thiên Tinh kịp xuất hiện thì sợ rằng lúc này Hàm Tuyết đã là một cỗ thi thể giá lạnh.

“Tỷ ủng hộ quyết định của đệ, kỳ thực lúc này chúng ta đã có đủ thực lực để đối kháng với Diệp Bất Nhị.” Hoa Ngọc Phượng ôn nhu nói.

“Đáng tiếc tỷ tỷ lại không muốn ở lại giúp đệ, nàng chỉ đem tiểu Tuyết về đây rồi lại đi.” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài, có chút cô đơn “Phượng Nhi, đệ đi xem qua tình hình của tiểu Tuyết và Phi Nhữ.”

Hàm Tuyết lúc này vẫn đang ngây ngốc ngồi bên giường, từ khi trở về tới giờ mắt nàng chưa chớp tới một lần; tựa hồ không hề cảm thấy sự có mặt của tam nữ bên cạnh.

“Tiểu Tuyết.” Hoa Nhượng Hư khẽ bước vào, ôn nhu lên tiếng. Lần này Hàm Tuyết có phản ứng một chút, nằng nề dẫn quay sang, dùng một vẻ mặt đầy khác thường nhìn Hoa Nhượng Hư.

“Thiếu gia, a Mạnh thế nào rồi?” Thanh âm của Hàm Tuyết lúc này dường như trưởng thành hơn rất nhiều không còn yếu ớt như lúc trước.

“Tiểu Tuyết, lúc huynh tới thì a Mạnh đã chết.” Hoa Nhượng Hư bùi ngùi nói. Hoa Thiên Tinh mang hai người Hàm Tuyết cùng Phi Như về, khi Hoa Nhượng Hư biết chuyện liền cấp tốc chạy tới nơi vụ việc xảy ra, nhưng Tư Mã Mạnh đã tắt thở được một lúc.

“Thiếu gia, muội muốn ở một mình một lát.” Hàm Tuyết đối với lời Hoa Nhượng Hư nói dường như không có phản ứng, kết quả này dường như nàng đã sớm liệu trước. Nàng liếc qua tam nữ bên cạnh rồi khẽ giọng nói.

“Du Du, Thanh tỷ, Mộng nhi, mọi người trở về phòng trước đi, tất cả cũng mệt rồi.” Hoa Nhượng Hư nhìn qua các nàng ra hiệu xin lỗi; tam nữ nhìn nhau vài cái rồi khẽ gật đầu, yên lặng đi ra ngoài.

“Thiếu gia, nếu huynh là a Mạnh, huynh có thay muội nhận một kiếm đó không?” Hàm Tuyết đột nhiên nhào vào lòng Hoa Nhượng Hư, cúi đầu hỏi.

“Đồ ngốc, nếu như huynh ở bên cạnh muội thì sẽ không ai có thể làm hại muội.” Hoa Nhượng Hư nói, đối với vô công của mình hẳn vô cùng tự tin. Nếu như hẳn ở cùng với Hàm Tuyết hẳn tin chắc sẽ không bao giờ xảy ra tình huống đó.

“Thiếu gia, vạn nhất nếu tiểu Tuyết không còn, huynh có đau buồn không?” Nét mặt Hàm Tuyết buồn bã, tiếp tục hỏi.

“Tiểu Tuyết, muội không nên nói lung tung, huynh sẽ không để cho ai có cơ hội làm tổn thương muội.” Hoa Nhượng Hư ôm chặt lấy người Hàm Tuyết, cúi đầu nói “Muội lần sau không được nói gở như vậy nữa nhé.”

“Thiếu gia, huynh yên tâm đi, tiểu Tuyết sau này sẽ không nói vậy nữa.” Hàm Tuyết đang cố gắng ngăn không cho nước mắt chảy ra.

“Sư đệ.” Hoa Ngọc Phượng vội vã tiến vào, “Phi Như muốn tự sát, đệ mau tới đi.”

Phi Như đang cầm kiếm kề trên cổ mình, còn Tây Môn Lâm đang cố gắng khuyên nhủ nàng.

“Phi Như, không được làm vậy, muội chờ một chút, Nhượng Hư sắp tới rồi, không nên làm chuyện điên rồ.” Tây Môn Lâm một mặt cố khuyên nhủ, một mặt âm thầm lo lắng tại sao Hoa Nhượng Hư còn chưa tới.

“Muội không muốn gặp hắn, không, muội muốn gặp hắn. Tỷ đi ra ngoài đi, muội chỉ muốn gặp một mình hắn.” Bộ dạng Phi Như lúc này rất kích động, lời nói có chút lộn xộn, trong lòng đang vô cùng hỗn loạn.

“Lâm tỷ, tỷ ra ngoài trước đi.” Giọng nói của Hoa Nhượng Hư vang lên; Tây Môn Lâm khẽ thở một hơi, gật đầu đi ra ngoài cửa, thuận tay khép cửa phòng lại.

“Cô muốn làm gì, còn không buông kiếm xuống!” Hoa Nhượng Hư bực mình, hướng về phía Phi Như quát khẽ.

“Công tử, người tới ta rất vui, người vẫn quan tâm tới ta, vẫn quan tâm tới ta.” Phi Như thì thào nói, trên mặt khẽ cười “Nhưng bây giờ cũng vô dụng rồi, người sẽ không thích ta, sẽ không. Ta sống còn có ích gì.”

“Nhanh buông kiếm xuống!” Hoa Nhượng Hư rốt cục không nhịn được nữa, quát lên “Sau này, người còn làm âm ỉ những gì nữa?”

Phi Như dường như bị giật mình sau tiếng quát này của Hoa Nhượng Hư, nàng hơi ngẩn người ra, tay khẽ buông lỏng, kiếm cũng hơi rời cổ khoảng hai tấc. Hoa Nhượng Hư chớp cơ hội này, phóng nhanh tới điểm huyết chế trụ nàng, thuận tay chụp lấy kiếm trong tay nàng.

“Trước tiên nghỉ ngơi cho tốt đi.” Hoa Nhượng Hư lần đầu tiên cảm thấy thương tiếc nàng, bế nàng lên giường, tự tay đắp chăn cho nàng, ôn nhu nói “Người ngủ một giấc đi, tối nay ta sẽ trở lại thăm người.” Nói xong nhanh chóng đi vào huyết phủ của nàng. Mí mắt của Phi Như càng lúc càng nặng trĩu, bắt đầu ngủ.

Buổi tối vô cùng yên tĩnh, tại đại sảnh nghị sự của Thiên Tinh Minh đang sáng đèn. Thiên Tinh Minh cùng đệ của của bốn đại môn phái đều có mặt ở đây, Hoa Ngọc Loan cũng không tiện xuất hiện nơi này, mà Hàm

Tuyết và Phi Nhứ đang tỉnh dưỡng đương nhiên cũng không tới; Tuyết Du Du, Giang Thanh Nguyệt và Hoa Phi Mộng đang quan sát các đệ tử, Diệp Vũ Ảnh cũng không tham dự bởi thân phận của nàng không thích hợp để tham gia.

Hoa Nhược Hư ngồi giữa đại sảnh, Hoa Ngọc Phượng cùng Tây Môn Lâm cũng đang đứng phía sau hắn.

“Hôm nay triệu tập mọi người là có một việc muốn tuyên bố.” Hoa Nhược Hư đứng dậy, liếc ngang qua tất cả mọi người “Ngày mai ta sẽ thông cáo võ lâm, ta sẽ đòi lại công bằng cho chương môn Thiếu Lâm đời trước – Viên Quang sư huynh với Chính Nghĩa liên minh. Theo tin tức ta gần đây điều tra được thì Viên Quang đại sư là một trong bốn vị chương môn của bốn đại môn phái đều chết dưới âm mưu của Chính Nghĩa liên minh.”

“Diệp Bất Nhị bên ngoài thì giương ngọn cờ vì võ lâm chính nghĩa, nhưng bên trong thì ẩn dấu dã tâm lang sói, mưu đồ độc bá võ lâm giang hồ; mục tiêu của Thiên Tinh Minh chúng ta chính là diệt trừ thế lực của Diệp Bất Nhị, phá hỏng âm mưu của hắn!” Hoa Nhược Hư nói tiếp “Các vị đang ngồi đây, cho dù là người Thiên Tinh Minh hay đệ tử của bốn đại môn phái nếu không muốn đối địch cùng Chính Nghĩa liên minh, ta cũng không cưỡng cầu.”

“Hoa sư huynh, Nga Mi chúng ta ủng hộ sư huynh, sẽ đòi lại công bằng cho bốn phái” – Tuệ Mẫn tỏ rõ thái độ, Trịnh Vân Phàm cùng Chu Trường Phong cùng với đệ tử bốn đại môn phái đều nguyện ý góp sức cùng Hoa Nhược Hư. Bốn người Tuệ Mẫn lúc đầu đều đã nhận được phân phó của Giác Viễn Thiên Sư rằng tất cả đều phải nghe theo Hoa Nhược Hư, lúc này tất nhiên sẽ phối hợp cùng hắn; mà đệ tử bốn phái cũng có nhiều oán hận với Diệp Bất Nhị chỉ hiềm thế cô lực mỏng, bây giờ có Hoa Nhược Hư nguyện ý lộ diện đứng là bọn họ mong còn chả được.

“Tỷ phu, ta cũng giúp huynh, nhưng ta có một yêu cầu.” Hoa Phi Hoa thu hồi khuôn mặt tươi cười hàng ngày, khẽ thở dài nói “Ta hi vọng có thể chữa lại cho Hoa gia một đường sống.”

“Ta biết nên làm thế nào.” Hoa Nhược Hư thần nhiên nói.

Ngày hôm sau, tất cả mọi nơi đều xuất hiện thông cáo Thiên Tinh Minh cùng bốn phái Thiếu Lâm, Nga Mi, Thanh Thành, Võ Đang cùng gửi một lá thư thảo phạt tới Chính Nghĩa liên minh. Minh chủ Thiên Tinh Minh, chương môn Thiếu Lâm – Hoa Nhược Hư liên hợp cùng ba đại phái khác phát ra thông cáo Chính Nghĩa liên minh dùng thủ đoạn dè hèn mưu hại bốn vị chương môn bốn đại phái, âm mưu khống chế bốn đại phái; sau nhiều lần kiểm chứng đã xác định tất cả là âm mưu của minh chủ Chính Nghĩa liên minh – Diệp Bất Nhị. Bởi vậy, ba ngày sau Thiên Tinh Minh cùng bốn đại môn phái sẽ tới Chính Nghĩa liên minh báo thù cho chương môn tiền nhiệm vừa qua đời. Trong thông cáo còn nói rõ, nếu không muốn nhuốm danh xấu của Diệp Bất Nhị thì xin nhanh chóng rời đi, nếu không tới lúc đó sẽ cho rằng bọn họ ủng hộ cho Chính Nghĩa liên minh mà xử sự.

Thông cáo này vừa phát ra khiến cho mọi người đều lo lắng không thôi, lúc này Hoa Nhược Hư cũng đi lại liên tục trong phòng.

“Tỷ tỷ, lần này có thể để đệ tử Tình Lâu ra tay.”

“Đệ đệ cứ yên tâm, tỷ tỷ đã an bài xong hết mọi chuyện.” Hoa Thiên Tinh ôn nhu nhìn Hoa Nhược Hư.

“Tỷ tỷ, trước tiên cứ để đệ tử Tình Lâu ẩn núp đã, trừ phi người đứng đằng sau giúp đỡ Diệp Bất Nhị xuất hiện thì đệ tử Tình Lâu mới động thủ, nếu không, không nên để bọn họ lộ diện.” Hoa Nhược Hư lúc này vẫn cảm thấy không yên, chuyện ba ngày sau hắn vẫn còn rất lo lắng.

“Đệ đệ cứ yên tâm, tỷ tỷ biết nên làm như thế nào.” Hoa Thiên Tinh cười hì hì, nàng bước tới phía trước vài bước, đột nhiên ôm chặt lấy cổ Hoa Nhược Hư, thân thể mềm mại của nàng tựa vào người Hoa Nhược Hư “Đệ đệ, hôm nay sẽ bồi tiếp tỷ tỷ chứ?”

“Tỷ tỷ, đệ sẽ bồi tiếp tỷ tỷ sau được không?” Trong lòng Hoa Nhược Hư khẽ nháy lên, Hoa Thiên Tinh đối xử với hắn ngày càng thân mật, khiến hắn đã khó có thể khống chế được cảm giác của mình, chỉ có thể âm thầm tự nhủ rằng không thể khinh nhờn vị tỷ tỷ này.

“Đệ đệ càng ngày càng hư, trước kia rất nghe lời tỷ tỷ cơ mà. Hừ, từ nay về sau tỷ tỷ không để ý tới đệ nữa!” Bộ dạng Hoa Thiên Tinh tựa hồ có chút tức giận.

“Tỷ tỷ, ba ngày sau chính là thời điểm chúng ta đối mặt với Diệp Bất Nhị nên đệ muốn chuẩn bị tốt mọi thứ mới được.” Hoa Nhược Hư bị nàng dọa cho giật mình, vội vàng thấp giọng giải thích.

Hoa Thiên Tinh bật cười, buông tay đang ôm Hoa Nhược Hư ra.

“Đệ đệ, tỷ tỷ chỉ dọa đệ thôi, sao mà đã sợ đến thế chứ. Hì hì, vui thật!” Hoa Thiên Tinh cười khanh khách. Hoa Nhược Hư nhìn nàng mà sợ run, mãi về sau mới có phản ứng trở lại, hắc hắc cười trừ một cái rồi vội quay đầu sang một bên.

135. Chương 5 : Vũ Ảnh Chi Cầu

Vừa từ chỗ Hoa Thiên Tinh trở về, bước vào phòng, Hoa Nhược Hư ngăn người ra – có người đang chờ hẩn trong phòng.

“Diệp cô nương, cô tìm ta có chuyện gì sao?” Hoa Nhược Hư tuy đã đoán ra là chuyện gì nhưng vẫn giả bộ hỏi, kỳ thực hẩn nắm chắc Diệp Vũ Ảnh vì chuyện Diệp Bất Nhị mà tới.

“Hoa công tử, ta.....ta muốn xin công tử một việc.” Sắc mặt Diệp Vũ Ảnh vô cùng tiêu tụy, còn có chút tái nhợt.

“Diệp cô nương, mời nói, nếu giúp được ta sẽ tận lực đáp ứng cô nương.” Nét mặt Hoa Nhược Hư vô cùng bình tĩnh; chứng kiến bộ dạng hiện giờ của Diệp Vũ Ảnh hẩn không biết là nàng đáng thương hay đáng trách đây.

“Hoa công tử, công tử có thể mở cho cha ta một con đường sống không?” Diệp Vũ Ảnh cúi đầu, nhỏ giọng nói. Nói xong, nàng nhanh chóng ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy hi vọng nhìn chăm chăm vào Hoa Nhược Hư, ánh mắt như tro tàn của nàng lúc này xuất hiện vài tia thần quang lưu chuyển, như thể cố tìm một tia sáng cuối đường hầm.

“Diệp cô nương, nhớ trước kia cô hơn một lần đã từng nói với ta nên dốc sức cho võ lâm chính đạo, nhưng hiện giờ ta muốn hỏi cô nương, liệu lệnh tôn làm việc có hợp với tôn chỉ của võ lâm chính đạo hay không?” Hoa Nhược Hư khẽ lắc đầu, “Ta cũng không biết rõ Diệp cô nương thế nào, ta cũng không dám nói bừa quy kết cô nương và lệnh tôn giống nhau. Nếu Diệp cô nương vẫn còn làm theo các quan niệm của mình thì người đầu tiên cô nương đối phó chắc chắn sẽ là lệnh tôn.”

Diệp Vũ Ảnh nét mặt buồn bã, bước vài bước, nhìn dôi ra phía cửa sổ, ánh mắt tràn ngập sự mê mang, bất lực.

“Từ nhỏ đến lớn, bất kể là sư phụ hay cha ta đều dạy ta làm người luôn phải một lòng một dạ giữ gìn võ lâm chính nghĩa. Ta vẫn theo lời dạy của họ mà làm, ta nghĩ rằng mình đã thực hiện rất tốt, chưa hề có nửa điểm tư tâm; nhưng mà, cha ta cũng nói rằng đây không hẳn là bản ý của ông. Ông ấy sợ ta sẽ trở thành một người trong ngoài bất nhất, nói một đằng làm một nẻo, nên mới không nói cho ta, ông chỉ làm bộ trước mặt ta mà thôi.” Diệp Vũ Ảnh tự giễu chính mình “Ta biết cha ta đã làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng dù sao đó cũng là cha ta, là thân nhân duy nhất của ta. Cho dù thế nào đi chăng nữa ông ấy vẫn là cha ta, ta vẫn là con gái của ông ấy – ai cũng không thể thay đổi chuyện này. Công tử nói ta có thể làm cái gì đây?”

Hoa Nhược Hư cũng lâm vào trầm mặc, vừa rồi hẩn lại nghĩ tới Giác Viễn Thiền Sư; kỳ thực trên đời này có mấy ai có thể đại nghĩa diệt thân đây? Giác Viễn Thiền Sư không thể, cho nên ông ta mới trốn tránh, giao nhiệm vụ này cho đồ đệ của mình. Ngay cả Giác Viễn Thiền Sư cũng không thể thì sao hẩn có thể yêu cầu Diệp Vũ Ảnh đối phó lại cha ruột của mình đây?”

“Khi ta biết được tất cả các việc cha làm, khiến hàng ngày ta cảm thấy mình đang bị dày vò trong địa ngục vậy, ta cảm thấy vô cùng thống khổ. Cha ta muốn ta giúp ông nhưng ta không thật sự không làm được.” Diệp Vũ Ảnh u oán nói “Ta cảm thấy sống thế này quá khổ sở, không chừng chết đi lại là một cách giải thoát, sẽ không còn phiền não gì nữa.”

“Thật ra những chuyện này đều không có quan hệ gì đến cô, đây cũng không phải lỗi của cô, cô hà tất phải hành hạ mình như vậy?” Hoa Nhược Hư không nhìn được đành thở dài một tiếng. Kỳ thực từ dáng vẻ tiêu

tự của Diệp Vũ Ảnh, hẳn có thể thấy được mấy ngày qua nàng khổ sở thế nào; lại nói, nàng thực sự không hề sai, nếu có sai thì người đó phải là phụ thân nàng.

“Nhưng ta cũng không thể trơ mắt ra nhìn ta mình chết được, ta không thể!” Diệp Vũ Ảnh òa khóc, nhào tới ôm chầm lấy Hoa Nhược Hư; Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng đỡ lấy người nàng, nhưng hẳn cũng không biết nên khuyên nhủ nàng thế nào cho phải. Nhiều khi im lặng mới là lựa chọn tốt nhất.

Diệp Vũ Ảnh khóc như để vơi đi nỗi ám ức, đau đớn trong lòng trong mấy ngày nay. Sau một khắc, tiếng khóc nhỏ dần, bắt đầu dừng lại.

“Cảm ơn Hoa công tử, Vũ Ảnh về phòng trước, công tử cũng không cần vì Vũ Ảnh mà làm khó chính mình.” Diệp Vũ Ảnh tách khỏi người Hoa Nhược Hư, trên mặt đỏ bừng, vừa nói xong nàng đã vội vã chạy đi.

Diệp Vũ Ảnh vừa chạy ra cửa thì thiếu chút nữa đã đụng vào người đang đến – chính là Phương Hiệp. Diệp Vũ Ảnh mặt lại đỏ hơn vài phần.

“A, Diệp cô....” Phương Hiệp mới kịp nói hai chữ thì đã dừng lại vì Diệp Vũ Ảnh đã vội vã chạy mất.

Phương Hiệp nhìn bóng nàng có chút nghi hoặc, rồi bất đắc dĩ khẽ lắc đầu.

“Hoa huynh, ta có chuyện muốn thương lượng cùng huynh.” Phương Hiệp tới đây chính là để tìm Hoa Nhược Hư, nên vừa bước vào đã nói thẳng vào vấn đề “Là về chuyện của Côn Lôn.”

“Mời Phương huynh nói.” Hoa Nhược Hư gật đầu, mời Phương Hiệp ngồi xuống.

“Thật ra, ta nghĩ Hoa huynh chắc cũng đã rõ, đệ tử các phái đều là nghe theo mệnh lệnh của Chưởng môn, nhưng quyết định của Chưởng môn chưa chắc đã là nguyện vọng của họ.” Phương Hiệp trầm ngâm một chút rồi nói “Ta ở Côn Lôn đã được một thời gian, nên cũng có một chút hiểu biết về đệ tử của Côn Lôn. Bọn họ luôn biết giữ mình, không muốn tranh phách vô lâm, bởi vậy ta nghĩ bọn họ bây giờ vì mệnh lệnh của sư huynh nên mới không thể gia nhập Chính Nghĩa liên minh, thậm chí vì Chính Nghĩa liên minh mà làm một số chuyện thương thiên hại lý.”

“Phương huynh hi vọng ta có thể buông tha cho bọn họ?” Hoa Nhược Hư khẽ cười.

“Ta chỉ muốn tạo cho các đệ tử vô tội này một cơ hội.” Phương Hiệp khẽ gật đầu, nói.

“Thật ra, Phương huynh có thể lựa chọn một biện pháp rất tốt.” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút, nói: “Theo ta được biết, tôn sư hay cũng chính là tiền nhiệm Chưởng môn rất hy vọng Phương huynh có thể đứng ra đảm nhiệm chức Chưởng môn của Côn Lôn, chỉ là do nhiều lý do khiến cho chức Chưởng môn này rơi vào tay Cát Vân Tường. Nhưng Cát Vân Tường này lại ngang nhiên bỏ rơi lệnh sư tỷ - Tôn cô nương, mà Tôn cô nương vốn là nữ nhi của tiền nhiệm Chưởng môn. Tôn Chưởng môn có địa vị rất lớn trong lòng các đệ tử Côn Lôn, nói như vậy, hành động của Cát Vân Tường đã khiến cho rất nhiều người bất mãn.”

“Ý của Hoa huynh là?” Phương Hiệp cau mày.

“Theo lẽ thường, Tôn Chưởng môn hẳn sẽ không mất sớm như vậy được, nếu như Tôn Chưởng môn không chết thì chức vị Chưởng môn cũng sẽ không rơi vào tay Cát Vân Tường; do đó chúng ta có lý do để hoài nghi Cát Vân Tường động tay động chân.” Hoa Nhược Hư nói tiếp “Bởi vậy, Phương huynh chỉ cần chọn thời điểm thích hợp tuyên bố việc Cát Vân Tường mưu hại Tôn Chưởng môn để cướp lấy chức Chưởng môn, thì ta tin tưởng tất cả đệ tử Côn Lôn sẽ ủng hộ huynh lên thay Cát Vân Tường.”

“Hoa huynh, ta không nghĩ rằng mình sẽ làm Chưởng môn.” Phương Hiệp cười khổ, rồi nói “Hơn nữa, cho dù sư huynh có không làm Chưởng môn nữa thì theo lý mà nói người có tư cách đảm nhiệm chức Chưởng môn này nhất chính là sư tỷ, vì nàng là con duy nhất của sư phụ.”

“Phương huynh, vấn đề hiện tại không phải việc huynh muốn hay không muốn, chẳng lẽ huynh trơ mắt nhìn Cát Vân Tường đem đệ tử Côn Lôn tiến vào tử địa.” Hoa Nhược Hư lắc đầu nói “Về phần lệnh sư tỷ, thân phận hiện giờ của nàng không thể đảm nhiệm chức vị Chưởng môn.”

“Thân phận hiện giờ của sư tỷ ta?” Phương Hiệp nhướng mày, sắc mặt khẽ biến, vội vã hỏi “Hoa huynh, gần đây huynh có gặp qua sư tỷ của ta sao? Sư tỷ nàng hiện nay đang ở đâu?”

Hoa Nhượng Hư âm thầm kêu không xong, lỗ mồm lộ ra chuyện Tôn Vân Nhận. Nhưng nghĩ lại, có lẽ nói cho Phương Hiệp cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.”

“Phương huynh, không gạt huynh, ta quả thực đã gặp mặt Tôn cô nương, chỉ là.....” Hoa Nhượng Hư dừng lại một chút “Ta gặp nàng tại Ma Cung.”

“Ma Cung? Tô Đại Nhi bắt sư tỷ sao? Hoa huynh, huynh cần giúp ta, huynh bảo Tô Đại Nhi thả sư tỷ ta ra đi.” Phương Hiệp tâm thần hỗn loạn, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Phương huynh, huynh trước hết nên tỉnh táo một chút, không nên kích động. Chuyện không giống như huynh nghĩ.” Hoa Nhượng Hư cười khở “Tôn cô nương là gia nhập Ma Cung, nàng hiện giờ là Tam trưởng lão của Ma Cung. Nguyên Ma Cung Tam trưởng lão – Bách Lý Hồ trước đây không lâu đã bị xử tử, nên ta nghĩ Tôn cô nương vì nguyên nhân này mới gia nhập Ma Cung.” Tô Đại Nhi tuy không nói về chuyện này với Hoa Nhượng Hư, nhưng hẳn cũng đoán được đại khái.

“Hoa huynh, huynh có thể mang ta tới Ma Cung một chuyến không?” Phương Hiệp nghe Hoa Nhượng Hư nói xong cúi đầu trầm mặc một lát, sắc mặt không ngừng biến đổi, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn Hoa Nhượng Hư nói. Giọng điệu âm trầm, có chút kích động, ngoài ra còn mang chút áp lực.

“Được! Phương huynh ở đại môn chờ ta một lát, ta sẽ tới ngay.” Hoa Nhượng Hư trầm ngâm một chút rồi nói.

Hoa Nhượng Hư vội vã chạy tới ngoài cửa phòng của Phi Như cùng Hàm Tuyết xem qua một chút, nhưng không hề đi vào.

“Hoa đại ca, nàng đã bình tĩnh trở lại rồi, không còn muốn tự sát nữa.” Tuyết Du Du nói xong cũng khiến Hoa Nhượng Hư an tâm một chút.

“Tiểu Tuyết vẫn tốt, chỉ là vẫn như hôm qua, thường xuyên ngồi ngẩn người ra.” Lời Giang Thanh Nguyệt khiến Hoa Nhượng Hư có chút lo lắng, bất quá bây giờ hẳn cũng không có nhiều thời gian để chăm sóc Hàm Tuyết.

Hắn đáp ứng dẫn Phương Hiệp đi bởi hắn hi vọng sau khi Phương Hiệp nhìn thấy Tôn Vân Nhận thì sẽ đáp ứng chuyện tước đoạt chức Chương môn của Cát Vân Tường. Nếu như vậy, cuộc thảo phạt chánh nghĩa liên minh của hắn 3 ngày sau cũng bớt được không ít trở ngại.

“Công tử, sao lại mang ngoại nhân tới đây?” Mắt thấy Hoa Nhượng Hư dẫn Phương Hiệp tới, Lưu Vân tỏ rõ đáng vẻ bất mãn.

“Lưu Vân, cô thông báo cho Đại Nhi có Phương huynh muốn gặp Tôn cô nương.” Hoa Nhượng Hư cũng không để ý tới đáng bộ dạng bất mãn của Lưu Vân, bởi vì đây cũng không phải lần đầu nàng ta oán giận hắn.

“Công tử, hay là công tử đi nói với tiểu thư, Tôn trưởng lão hiện cũng đang ở bên trong.” Lưu Vân vừa nói vừa trừng mắt liếc Phương Hiệp một cái. Phương Hiệp bị nàng lườm thì trong lòng bỗng xuất hiện một ý nghĩ cổ quái – quả nhiên tiểu thư thế nào thì sẽ có nha hoàn thế đấy. Tô Đại Nhi và nha hoàn của nàng đều hung dữ như nhau.

“Phương huynh, huynh chờ một chút.” Hoa Nhượng Hư có chút bất đắc dĩ, Lưu Vân cũng không phải người hắn có thể động đến, đành tự thân đi vào.

“Nhượng Hư ca ca, ca ca không phải thực tâm đến thăm Đại Nhi, Đại Nhi rất tức giận.” Tô Đại Nhi lúc này không hề cố kỵ tới sự có mặt của Tôn Vân Nhận bên cạnh, thân thể mềm mại của nàng nhanh chóng nhào tới, ôm chầm lấy cổ Hoa Nhượng Hư bắt đầu làm nũng.

“Đại nhi, huynh cũng muốn đến thăm nàng lắm, chỉ tội công việc bề bộn quá.” Hoa Nhượng Hư nói xong cũng thấy chột dạ, mặc dù hai ngày này thực sự bận rộn nhưng trước nữa thì lại ngụp lặn trong phần son, không nở rời xa.

“Muội mặc kệ, sau này ca ca không tới thăm Đại Nhi thì Đại Nhi sẽ tới tìm ca ca.” Đại Nhi nũng nịu nói, đột nhiên nàng nhớ ra cái gì, quay đầu nói với Tôn Vân Nhận “Tôn trưởng lão, người đi gặp sư đệ của người đi.”

“Vâng, Cung chủ!” Tôn Văn Nhận khom người lui ra ngoài. Nàng cũng mau chóng muốn được ra ngoài, nàng không muốn nhìn thấy Hoa Nhượng Hư, không phải bởi nàng chán ghét gì hắn nhưng cứ gặp hắn là nàng có một cảm giác rất lạ.

“Nhượng Hư ca ca, người ta đi gặp lão tình nhan rồi, ca ca không nhanh chân đi xem bọn họ nói cái gì.” Tô Đại Nhi cười giảo hoạt, nhỏ giọng nói bên tai Hoa Nhượng Hư.

“Đại Nhi, chuyện này đâu có quan hệ gì tới huynh.” Hoa Nhượng Hư lúc này không biết nên khóc hay nên cười.

“Nhượng Hư ca ca, ca ca rất không thành thật. Nếu không vì ca ca thì ta đâu có đem nàng tới Ma cung.” Tô Đại Nhi cười hì hì. Hoa Nhượng Hư khẽ gạt mình, hắn mơ hồ hiểu được, thì ra Tô Đại Nhi đã biết quan hệ mờ ám giữa hắn và Tôn Văn Nhận.

“Thật ra Tôn trưởng lão rất đáng thương, Cát Vân Tường hại chết cha nàng, lại còn vứt bỏ nàng.” Tô Đại Nhi nhỏ giọng nói “Nhượng Hư ca ca, ca ca đừng đối xử như vậy với Đại Nhi nhé.”

“Đại Nhi, huynh sao có thể bỏ được muội đây?” Hoa Nhượng Hư ôn nhu nói, đột nhiên ngăn ra “Đại Nhi, muội nói sao? Cát Vân Tường hại chết Chương môn Côn Lôn?”

“Vâng! Ca ca cũng biết từ trước tới giờ Ma Cung cùng bảy đại môn phái đối địch với nhau. Lúc trước chúng ta phát hiện Cát Vân Tường nóng lòng muốn làm Chương môn, bèn bày cho hắn một chủ ý khiến hắn mau chóng giết sư phụ, kết quả là không lâu sau đó sư phụ của hắn thực sự đã chết.” Tô Đại Nhi thuận miệng nói; đối với nàng mà nói thì chết một người cũng không có gì to tát.

“Ma Cung lúc trước ai đi giúp Cát Vân Tường?” Hoa Nhượng Hư hỏi.

“Chính là Diệp Bất Nhị.” Tô Đại Nhi nói “Nhượng Hư ca ca, ba ngày sau ca ca cần phải cẩn thận. Họ Diệp này tâm cơ thâm trầm, không phải hạng người dễ đối phó. Chúng ta vẫn chưa tìm được nơi hạ lạc của Độc Môn, cho nên chúng ta vẫn chưa bắt đầu đối phó hắn.

“Ra là như vậy.” Hoa Nhượng Hư thì thào. Có lẽ Diệp Bất Nhị đã khống chế Cát Vân Tường ngay từ đầu, trách không được Cát Vân Tường này luôn nghe lệnh hắn.

Phương Hiệ nhìn nữ tử cách đó không xa đến mức xuất thần, nhiều ngày không gặp, nàng tựa hồ còn xinh đẹp hơn so với trước kia. Tôn Văn Nhận cũng đang nhìn Phương Hiệ, trong lòng khẽ thở dài; nàng biết Phương Hiệ đối với nàng thật tâm, nhưng nàng lại không hiểu nổi trái tim của chính mình, nàng chỉ coi Phương Hiệ là sư đệ, là thân nhân của mình chứ không thể coi hắn là người yêu được. Hơn nữa, nàng bây giờ không thể chịu thêm một lần thương tổn nữa, nên cũng sẽ không nhận thêm một mối tình mới.

“Tiểu sư đệ, gần đây đệ vẫn tốt chứ?” Giọng nói của Tôn Văn Nhận vẫn như trước, vô cùng dễ nghe.

“Không có sư tỷ, sao ta có thể tốt được.” Phương Hiệ đứng si ngốc nhìn nàng, thì thào nói.

“Tiểu sư đệ, đệ cần gì khổ như thế?” Tôn Văn Nhận thở dài một cái như để trút hết nỗi lòng mình “Sư tỷ đã là hoa tàn bại liễu, không xứng với sư đệ đâu.”

136. Chương 6: Kim Lăng Dạ Biển

“Cung chủ!” Mới được một lát, Tôn Văn Nhận đã trở lại.

“Tôn cô nương, Phương huynh đâu rồi?” Hoa Nhượng Hư nao nao hỏi.

“Hắn đã trở về.” Nét mặt Tôn Văn Nhận hơi mất tự nhiên, thấp giọng nói.

“Trở về?” Hoa Nhượng Hư nhăn mày. Hắn buông Tô Đại Nhi từ trong lòng ra, khẽ nói “Đại Nhi, huynh về trước, lần sau sẽ trở lại thăm muội.”

“Tôn trưởng lão, người thay ta tiễn Nhượng Hư ca ca.” Tô Đại Nhi khẽ gạt đầu, quay sang nói với Tôn Văn Nhận.

Hoa Nhượng Hư cùng Tôn Văn Nhạn sóng vai cùng đi, Tôn Văn Nhạn vẫn cúi đầu như trước còn Hoa Nhượng Hư cũng rất trầm mặc.

“Tôn cô nương, ở đây tốt chứ?” Hoa Nhượng Hư cuối cùng cũng lên tiếng, trong lòng cảm thấy không được tốt.

“Rất tốt, đa tạ Hoa công tử quan tâm.” Giọng Tôn Văn Nhạn rất bình tĩnh, tựa như không hề có chút cảm tình.

“Tôn cô nương, ta biết có lẽ ta nói lời này không thích hợp nhưng ta cũng biết Phương huynh quả thực rất yêu cô, nếu như....” Hoa Nhượng Hư do dự một chút mới nói, nhưng không đợi hắn nói hết câu thì Tôn Văn Nhạn đã cắt ngang lời hắn.

“Hoa công tử nếu đã biết không thích hợp, thì sao còn muốn nói?” Giọng nói Tôn Văn Nhạn không được hài lòng, nàng tức giận. Nếu Hoa Nhượng Hư chỉ là bằng hữu của Phương Hiệp, cũng không cùng nàng phát sinh chuyện gì thì nàng khẳng định lời hắn nói là đúng, nhưng lúc này lời nói của hắn khiến nàng rất khó chịu.

“Xin lỗi, ta sẽ không nói nữa.” Hoa Nhượng Hư dừng lại, áy náy nói “Tôn cô nương xin đừng bước, cảm ơn cô đã tiễn ta.”

“Hoa công tử là vị hôn phu của Cung chủ, ta chỉ là thuộc hạ, Hoa công tử không cần phải xin lỗi ta.” Tôn Văn Nhạn thản nhiên nói “Văn Nhạn chỉ tiễn công tử tới đây, công tử đi đường cẩn thận.”

Nói xong lời này, Tôn Văn Nhạn vội vàng xoay người bước nhanh đi. Nhìn bóng lưng của nàng, ánh mắt Hoa Nhượng Hư có chút mê mang.

Dọc đường đi qua Phiêu Hương tửu lâu, Hoa Nhượng Hư nhìn qua cửa sổ thấy Phương Hiệp bên trong, chán trừ một chút rồi cũng bước vào trong. Vừa vào trong, Hoa Nhượng Hư nhìn thấy trước mặt Phương Hiệp đang đặt một vò rượu lớn, hắn như một cô linh vậy, bát rượu tràn đầy cầm trên tay nhưng hắn trông như người mất hồn.

“Phương huynh.” Hoa Nhượng Hư ngồi đối diện với hắn.

“Ô Đại Nhi thả huynh về nhanh như vậy sao?” Thấy Hoa Nhượng Hư đến, Phương Hiệp tựa hồ có chút kỳ quái, thản nhiên cười hỏi.

“Đại Nhi thật ra cũng là một người hiểu lý lẽ, chỉ là có chút tính khí trẻ con mà thôi.” Trong mắt Hoa Nhượng Hư xuất hiện một tia nhu tình.

“Ta tới nơi này vốn là để uống rượu, nhưng tới khi có rượu lại phát hiện kỳ thực ta không muốn uống.” Phương Hiệp cười khổ một tiếng “Hoa huynh, hôm nay quả thật phải cảm ơn huynh, mặc dù thế nào thì ta cũng đã thấy sự tỷ. Nhưng, có lẽ đây cũng là lần cuối cùng gặp mặt.” Phương Hiệp nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt tràn đầy ưu thương, lại mang vẻ bất đắc dĩ.

“Phương huynh, ta nghĩ sau này nhất định huynh còn cơ hội gặp nàng.” Hoa Nhượng Hư kỳ thực vừa nhìn thấy bộ dạng hiện nay của Phương Hiệp đã biết được Tôn Văn Nhạn đã làm hắn đau lòng, đành phải dùng lời lẽ từ từ khuyên nhủ hắn.

“Gặp lại không bằng không gặp, nhìn thấy chỉ khiến càng thêm phiền não mà thôi, sự tỷ vĩnh viễn không tiếp nhận ta. Trong mắt nàng, ta chỉ là một tiểu sư đệ mà thôi, vĩnh viễn như vậy.” Phương Hiệp nói, trong lời nói tràn ngập cô đơn, tiêu điều “Có lẽ không gặp, ta mới có thể lưu lại những điều tốt đẹp nhất về nàng trong đầu.”

Gặp lại không bằng hoài niệm, có lẽ đây chính là suy nghĩ hiện tại của Phương Hiệp. Nhiều năm qua, biết rõ mối tình này sẽ không có kết quả nhưng hắn vẫn ôm mộng mà hy vọng, nhưng càng hy vọng lại càng khiến tim hắn càng rỉ máu.

“Hoa lão đệ, Phương huynh, chúng ta lại gặp nhau.” Một giọng nam nhân truyền đến. Hai người đồng loạt quay đầu nhìn lại, đã thấy Phong Bình hướng phía hai người đi tới.

“Phong đại ca, xem ra đại ca cũng thường xuyên tới đây.” Hoa Nhượng Hư mỉm cười.

“Phiêu Phiêu đang chuyên tâm nhường tửu, ta ở đây giúp nàng chuẩn bị một chút, sau này có lẽ chúng ta sẽ ở đây.” Phong Bình cười cười “Cho nên hầu như ngày nào cũng có mặt ở đây.”

“Ồ, vậy Phong đại ca cũng không ở Diệp gia?” Hoa Nhược Hư có chút kinh ngạc liền hỏi.

“Phiêu Phiêu võ công không được cao, ở đó cũng không có nhiều tác dụng, mà nhạc phụ cũng không muốn để Phiêu Phiêu tham gia vào chuyện trong võ lâm.” Phong Bình vừa nhắc tới Tuyết Phiêu Phiêu, bỗng chốc trở nên vô cùng ôn nhu “Chuyện ba ngày sau ta cũng được nghe nói, ta biết ta không có tư cách tham gia, nhưng vẫn mong Hoa lão đệ có thể hạ thủ lưu tình.”

“Chuyện tình ba ngày sau không ai có thể đoán trước được, có lẽ tới lúc đó bọn họ sẽ hạ thủ lưu tình với ta cũng không biết chừng.” Hoa Nhược Hư thản nhiên cười “Phong đại ca, đại ca đã không muốn nhúng tay vào chuyện trong võ lâm, vậy thì không cần lo lắng nhiều như vậy, hãy chuyên tâm chăm sóc cho Tuyết đại tiểu thư đi. Thực ra việc này cũng là một chuyện vô cùng tốt.”

“Tục ngữ nói ‘tình nhân khó có’, Phiêu Phiêu đối với ta đúng là tình thâm ý trọng, ta đương nhiên cũng không thể phụ nàng.” Phong Bình khẽ thở dài “Trước kia ta cùng Phiêu Phiêu làm rất nhiều chuyện có lỗi với Hoa lão đệ, mong rằng Hoa lão đệ đại nhân đại lượng, không so đo cùng Phiêu Phiêu.”

“Ta không phải loại người thù dai chấp vặt, bởi vậy chuyện gì đã qua thì hãy để nó qua đi.” Hoa Nhược Hư chậm rãi nói “Nói cho cùng, tuy Phiêu Tuyết sơn trang là nhà của Du Du, nhưng trong sơn trang không ai coi nàng là nhị tiểu thư cả.”

“Kỳ thực, chuyện tình cũng không phải như suy nghĩ của Hoa lão đệ. Nhạc phụ cũng không phải người nhấn tâm như vậy.” Phong Bình trầm mặc một lúc, cúi đầu nói “Nhạc phụ đối xử với Du Du như vậy cũng không phải bởi quan hệ giữa Du Du và Thần Cung, mà bên trong có nguyên nhân khác.”

“Nguyên nhân khác?” Hoa Nhược Hư ngẩn ra.

“Vừa lúc Du Du đầy tháng thì bị người khác mang đi, đến ba tháng sau mới trở về. Nhưng lúc này thì nhạc phụ cùng nhạc mẫu đều phát hiện Du Du có biến hóa rất lớn, bọn họ hoài nghi đây không phải là Du Du, nhưng hoài nghi vẫn chỉ là hoài nghi bởi vì khi trở về thì tất cả các đồ vật trên người đều giống như trước kia, khuôn mặt cũng không có gì thay đổi, cho nên bọn họ tạm thời cho rằng nàng là Du Du.” Phong Bình vừa nói vừa khẽ than nhẹ một tiếng “Nhưng trên thực tế, Hoa lão đệ cũng biết, Du Du từ tính cách cho tới diện mạo đều không giống một chút nào với Phiêu Phiêu, cũng không hề giống nhạc phụ, nhạc mẫu; bởi vậy Du Du càng lớn thì mối hoài nghi trong lòng họ càng lớn. Tới khi Du Du trở thành sứ giả Thần Cung thì bọn họ càng thêm tin tưởng lúc trước có lẽ người của Thần Cung đã đánh tráo Du Du của họ bằng một đứa trẻ khác.

“Hai tỷ muội, tính cách cùng ngoại hình không giống nhau cũng rất bình thường, sao có thể căn cứ vào đó mà cho rằng Du Du tiểu thư không phải con ruột? Quả là một trò đùa.” Phương Hiệp không nhịn được lên tiếng.

“Nếu Du Du không bị mất tích trước đó, còn là sứ giả Thần Cung thì mọi người sẽ không cảm thấy khác thường, nhưng có hai chuyện này, mọi người hoài nghi cũng là chuyện bình thường.” Phong Bình bùi ngùi nói.

“Cho dù Du Du không phải ruột thịt, thì sau nhiều năm dưỡng dục như vậy chẳng lẽ bọn họ không hề có chút cảm tình nào với nàng? Tuyết Danh Phong còn có thể tàn nhẫn tới mức muốn dồn Du Du vào chỗ chết!” Giọng Hoa Nhược Hư lạnh lùng vang lên, mặc dù chuyện tình Phong Bình nói ra khiến hắn hết sức kinh ngạc nhưng ngữ khí vẫn rất không hài lòng.

“Vấn đề là, hiện tại nhạc phụ cho rằng tại Du Du khiến cho con gái ruột của ông bị người hại chết.” Phong Bình thở dài nói.

“Vạn nhất Du Du quả thực là con ruột của bọn họ thì sao?” Hoa Nhược Hư cười lạnh “Đúng, Tuyết Danh Phong, ta cũng không muốn nói thêm gì nữa. Việc này cũng tốt, một khi bọn họ cho rằng Du Du không phải con ruột của bọn họ thì ta cũng giảm được nhiều điều cố kỵ.”

“Phương huynh, chúng ta trở về thôi.” Hoa Nhược Hư đứng dậy, quay sang Phong Bình nói “Phong đại ca, là bằng hữu, ta cũng chỉ có thể khuyên huynh một câu, huynh và Tuyết đại tiểu thư hãy đứng ngoài hết

thầy mọi việc.”

Trong lòng Hoa Nhượng Hư rối bời, mặc dù quyết định ba ngày sau sẽ cùng Chính Nghĩa liên minh quyết đấu, nhưng hắn phát hiện có rất nhiều điều cổ kị. Cho dù là Tuyết gia của Tuyết Du Du hay bởi vì Hoa Phi Mộng và Hoa Phi Hoa, hắn cũng không thể không bận tâm. Còn Nguyệt gia, tuy không có giao tình gì cùng hắn, nhưng trước kia cũng cùng vợ chồng Nguyệt Thiên Hồng cùng trải qua hoạn nạn bên nhau. Cho dù Nguyệt gia hiện tại không phải là vợ chồng bọn họ cầm quyền, nhưng hắn có thể không lưu tình không đây? Mà Côn Lô, trừ chưởng môn Cát Vân Tường khiến hắn xuống tay không chút do dự ra, còn môn hạ đệ tử hắn không thể đem bọn họ giết chết.

Cho dù là người hắn muốn đối phó nhất – Diệp Bất Nhị, hắn cũng không biết mình có thể ra tay giết họ Diệp này hay không, một phần là do Diệp Vũ Anh cầu xin cho lão, nhưng quan trọng nhất, cho dù thế nào thì lão vẫn là con ruột của Giác Viễn Thiên Sư, hắn có thể ra tay diệt sát con của sư phụ mình sao? Hắn thật sự không dám khẳng định.

Hoa Nhượng Hư lắc đầu, cố gắng làm cho mình bình tĩnh một chút. Phía trước chính là khuê phòng của Hoa Ngọc Loan, bụng Hoa Ngọc Loan ngày càng to, khoảng một hai tháng sau nàng sẽ thành mẹ rồi. Thời gian Hoa Nhượng Hư dành cho nàng ngày càng ít, với tính cách của nàng thì Hoa Nhượng Hư thật sự lo lắng, liệu có một ngày nàng không chịu đựng được nữa không?

Sau khi đi vào, Hoa Nhượng Hư cảm thấy yên tâm hơn vài phần, Hoa Ngọc Loan cùng Hoa Phi Mộng đang trò chuyện rất vui vẻ. Có lẽ, nếu Hoa Ngọc Loan ở một mình thì rất buồn, bởi vậy đối với những tình địch trước kia nàng luôn thống hận thì bây giờ cũng tốt lên không ít.

“Sư tỷ, Mộng nhi.” Hoa Nhượng Hư đi tới bên hai nàng, nhưng lại không ai chào hắn, khiến hắn đành mặt dày lên tiếng.

“Nhượng Hư, huynh có biết rằng huynh không nên tới đây thường xuyên không, nếu không sẽ có ảnh hưởng xấu tới đứa bé trong bụng.” Hoa Phi Mộng khúc khích cười.

“Mộng nhi, nàng nói lung tung gì vậy?” Hoa Nhượng Hư không biết nên khóc hay nên cười lúc này.

“Đứa bé trước khi sinh ra cần thường xuyên tiếp xúc với những người tốt như muội và Ngọc Loan. Còn huynh là người xấu, nếu để đứa bé tiếp xúc với huynh thường xuyên thì khi sinh ra nó sẽ xấu như huynh, cho nên huynh không thể thường xuyên tới.” Hoa Phi Mộng bộ dạng nghiêm trang nói.

“Làm sao muội biết?” Hoa Nhượng Hư cãi lại “Mà huynh làm sao lại không tốt?”

“Muội là phụ nữ nên tất nhiên sẽ biết, huynh là nam nhân nên không biết là đương nhiên.”

“Muội chưa sinh hài tử, sao biết được.” Hoa Nhượng Hư thấp giọng nói thầm.

“Sư đệ, mấy ngày nay công việc rất nhiều, sư đệ không cần đến thăm tỷ hàng ngày đâu.” Hoa Ngọc Loan rốt cục lên tiếng, âm thanh ôn nhu rót vào trong tai Hoa Nhượng Hư khiến hắn vô cùng thoải mái.

“Mà thôi đi, hàng ngày cứ chạy đi chạy lại làm gì, có muội ở đây là được rồi.” Hoa Phi Mộng nói tiếp. Hoa Nhượng Hư cười khổ, không biết từ khi nào mà Hoa Ngọc Loan cùng Hoa Phi Mộng lại có quan hệ tốt như vậy.

Ngày đầu tiên sống yên bình lặng, bên phía Chính Nghĩa liên minh không hề có phản ứng gì, không có ai đứng ra phủ nhận lại chỉ trích của Hoa Nhượng Hư, cũng không có bất cứ động tĩnh gì khác.

Tới ngày thứ hai – vẫn như cũ, không hề có động tĩnh gì.

Buổi tối ngày thứ ba, vào canh hai.

Hoa Nhượng Hư không hề chớp mắt, mai chính là kỳ hạn cuối cùng.

“Minh chủ!” Triệu Trường Không tất tả chạy vào, “Diệp gia xảy ra cháy lớn, thuộc hạ đã phái đệ tử đi xem xét.”

“Cái gì?” Hoa Nhượng Hư cả kinh.

Kim Lăng Diệp gia lúc này ánh lửa rọi sáng cả một vùng trời đêm, bầu trời thành Kim Lăng trở lên hồng rực.

Hoa Nhược Hư, Triệu Trường Không, Tây Môn Lâm ba người đứng bên ngoài đám cháy nhìn hoa lửa đang tung bay kia đến xuất thần.

Ngọn lửa còn đang điên cuồng tàn phá mọi thứ, khói từ đó bốc ra tràn đầy không khí. Nhưng không thấy có ai tới cứu hỏa, cũng không thấy bất cứ một tiếng kêu cứu nào, chỉ ngẫu nhiên nghe thấy tiếng hoa lửa vang lên. Mọi người đang đứng xa xa quan sát, bỗng có tiếng thét kinh hoàng.

“Nhược Hư, dường như có người.” Tây Môn Lâm cúi đầu nói, kỳ thực Hoa Nhược Hư cũng đã phát hiện một bóng người đang cấp tốc từ bên trong chạy ra phía ngoài.

“Là hần?” Hoa Nhược Hư kinh ngạc, bóng người từ bên trong chạy ra chính là Chương môn Tuyết Sơn phái – Âu Dương Kiếm Bình, hần lúc này quần áo cháy xém, râu tóc khét lẹt, bộ dạng vô cùng chật vật, bước đi lảo đảo không vững.

Hoa, Hoa công tử.” Âu Dương Kiếm Bình ngã sấp xuống dưới chân Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư thoáng do dự một chút rồi hạ người ngồi xổm xuống.

“Hoa công tử, ta, ta không xong rồi, phiền người, phiền người mau giúp ta!” Lời Âu Dương Kiếm Bình đứt quãng, từng chữ thốt ra vô cùng khó khăn.

“Âu Dương chương môn, xin hỏi nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Hoa Nhược Hư không nhìn được, liền hỏi.

“Hoa công tử, ta cũng không rõ lắm, ta bị kẻ khác ám toán khiến ta hôn mê, đến khi tỉnh dậy thì đã thấy thế này.” Âu Dương Kiếm Bình dường như đã khá hơn một chút, lời nói cũng lưu loát hơn “Hoa công tử, thời gian của ta cũng không còn nhiều, phiền người đem vật này giao cho nữ nhi của ta, nhất định phải giao tận tay, van xin người đó.” Vừa nói, Âu Dương Kiếm Bình vừa đưa cho Hoa Nhược Hư một miếng ngọc bội, hần khẽ ngẩng đầu nhìn Hoa Nhược Hư tràn đầy hi vọng.

137. Chương 7: Hàm Tuyết Xuất Tẩu

“Âu Dương chương môn, nữ nhi của người hiện giờ ở đâu?” Hoa Nhược Hư nhận lấy ngọc bội, cảm thấy mát lạnh trong tay, liền hỏi.

“Nó còn đang ở Tuyết sơn, nữ nhi của ta gọi là Âu Dương Băng Nhi, trên ngọc bội có khắc tên của nó.” Âu Dương Kiếm Bình ho lên dữ dội, hô hấp đứt quãng “Hoa công tử, công tử nhất định phải giao tận tay cho nữ nhi ta, ta không có gì báo đáp công tử chỉ có thể dập đầu cảm ơn công tử.” Âu Dương Kiếm Bình vừa nói vừa cố đứng lên, chuẩn bị quỳ xuống.

“Âu Dương chương môn, ngàn vạn lần không nên làm vậy!” Hoa Nhược Hư bị hần dọa cho giật mình, vội vàng đỡ lấy hần “Âu Dương chương môn, ta nghĩ trước tiên ngài cùng ta quay về Thiên Tinh Minh, nơi đó có đại phu, chắc chắn sẽ chữa trị tốt cho ngài.”

“Hoa công tử, thương thế của ta, ta rõ hơn ai hết.” Âu Dương Kiếm Bình lại ho khan thêm hai tiếng, hần hể nói “Hoa công tử, công tử đáp ứng với ta, sẽ giúp ta đưa ngọc bội này tới tận tay nữ nhi ta chứ?”

“Âu Dương chương môn cứ yên tâm, Hoa mỗ sẽ tự mình lên Tuyết sơn đem ngọc bội này giao tận tay cho Âu Dương cô nương.” Hoa Nhược Hư gật đầu nói.

“Vậy thì ta yên tâm rồi.” Âu Dương Kiếm Bình thì thào nói, trên mặt có chút mê mang, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa “Yên nhi, ta rốt cục cũng có thể gặp nàng rồi.”

Như là có ai hà hơi tiếp sức cho hần vậy, một cỗ lực lượng mạc danh kì diệu xuất hiện, Âu Dương Kiếm Bình đứng thẳng lên, hướng về phía trước chạy đi, bước chân có chút tập tễnh. Hoa Nhược Hư nhíu mày định đuổi theo.

“Nhược Hư, không nên!” Tây Môn Lâm nhẹ nhàng lên tiếng, lúc này nàng vẫn thờ ơ lạnh nhạt, bây giờ mới mở miệng nói chuyện.

Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một hơi, chứng kiến Âu Dương Kiếm Bình lại vừa ngã xuống, không đứng lên; hần chậm rãi bước tới, cúi người kiểm tra một chút thì phát hiện họ Âu Dương đã tắt thở.

“Trường Không, trở về thôi. Chờ sau khi ngọn lửa tắt đi hãy phái đệ tử cẩn thận tìm tòi một chút.” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút, nói : “Lâm tử, chúng ta cho hần nhập thổ thôi.”

‘Tuyệt Sơn chuông môn – Âu Dương Kiếm Bình chi mộ’

Ngoài thành Kim Lăng, có thêm một nấm mồ mới mọc lên, Hoa Nhược Hư cùng Tây Môn Lâm lặng lẽ đứng trước mộ phần.

“Có đôi khi, tính mạng con người thật yếu ớt.” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài, nói “Đệ đã thất rất nhiều người chết đi, trong đó phần lớn do chính tay ra giết chết, lúc này đệ bắt đầu có cảm giác, có lẽ trước đây đệ không nên giết họ.”

“Sinh sinh tử tử, duyên khởi duyên diệt; những việc này chúng ta không thể khống chế, hết thảy hãy để thuận theo tự nhiên.” Tây Môn Lâm ôn nhu nói.

“Đệ cùng hần không có giao tình, nhưng hiện giờ thấy hần chết đi, trong lòng đệ vẫn có chút khó chịu.” Hoa Nhược Hư xoay người, chậm rãi trở về, “Không thấy bóng dáng Diệp Bất Nhị, tất cả những người khác cũng như vậy mà mất tích, hần lại chết ở đây, quả là thế sự khó lường.”

“Có một số việc, quả thực khó có thể đoán trước.” Tây Môn Lâm nhẹ nhàng nói, nàng trước đây không hề nghĩ có một ngày sẽ ra khỏi Tuyệt cốc, cũng không ngờ sẽ gặp Hoa Nhược Hư.

Kim Lăng Diệp gia trong một đêm hóa thành tro bụi, nguyên nhân bên trong không ai biết; chỉ là người trong giang hồ rất nhanh liên tưởng tới Hoa Nhược Hư, thậm chí hoài nghi việc này chính do Hoa Nhược Hư làm. Hoa Nhược Hư cũng không có bất cứ thanh minh gì, vì việc này vốn là vô nghĩa.

“Minh chủ, sau khi tỉ mỉ soát một lần, không hề phát hiện ra một thi thể nào. Theo thuộc hạ suy đoán, Diệp Bất Nhị đã mang theo rất cả mọi người âm thầm rút khỏi Diệp gia rồi tự mình phóng hỏa.” Triệu Trường Không nói.

“Có phát hiện đệ tử Côn Luân cùng đệ tử tứ đại thế gia không?” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Không có, bọn họ dường như đã biết mất trên đời này vậy.” Triệu Trường Không bắt đầu lắc đầu.

“Trường Không, người tới Phiêu Hương tửu lâu xem Phong Bình và Tuyệt Phiêu Phiêu còn ở đấy hay không?” Hoa Nhược Hư nhíu mày, phân phó. Triệu Trường Không rất nhanh truyền tin về - tại Phiêu Hương tửu lâu đã không còn người ở.

“Phượng nhi, bên tỷ có tin tức gì không?” Hoa Nhược Hư khẽ cau mày, bộ dạng có chút uể oải.

“Còn chưa có tin tức chính xác, có lẽ phải hai ba ngày nữa.” Hoa Ngọc Phượng lắc đầu nói.

“Nhiều người như vậy mà thoáng một cái đã biến mất, quả là khó tin.” Hoa Nhược Hư lắc đầu, thì thào nói.

“Diệp Bất Nhị trăm phương ngàn kế lại có dụng tâm lâu như vậy, lực lượng trong bóng tối cũng không hề hiện thân cho nên hần phải đi kỳ thực cũng là điều dễ hiểu.” Hoa Ngọc Phượng ngẫm nghĩ một chút lại nói “Chỉ là, người của tứ đại gia tộc cũng đột nhiên biến mất toàn bộ, quả là có chút kỳ quái.”

“Tại sao nhiều người như vậy mà cũng không tìm thấy, lại cố ý lưu Âu Dương Kiếm Bình ở lại?” Hoa Nhược Hư đẩy về nghi hoặc.

“Nghe Lâm tử nói, đệ đáp ứng Âu Dương Kiếm Bình, thay hần giao vật gì đó cho nữ nhi hần?” Hoa Ngọc Phượng đột nhiên hỏi.

Hoa Nhược Hư gật đầu, từ trong người lấy ra một khối ngọc bội. Ngọc bội này nhìn qua cũng không hề có gì khác lạ, chỉ đúng là phía trên có khắc hai chữ Băng Nhi.

Hoa Ngọc Phượng cầm ngọc bội này quan sát một hồi rồi trả lại cho Hoa Nhược Hư, nàng cũng không phát hiện điều gì.

“Tuyệt sơn đường xá xa xôi, muốn đi cũng không phải chuyện dễ dàng.” Hoa Ngọc Phượng trầm ngâm một hồi lâu rồi nói “Âu Dương Bằng Nhi bài danh đệ nhất trên Phượng bang, được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ. Nhưng theo lời đồn thì tâm trí của nàng có chút không bình thường, mặc dù đã mười tám tuổi nhưng cư xử như một đứa trẻ tám tuổi, bởi vậy cho tới giờ nàng vẫn chưa từng hạ sơn. Khoảng cách giữa Tuyệt Sơn và Trung Nguyên quả thực quá xa, bởi vậy khó có thể xác định tin tức này là thật hay giả, chỉ là theo tin tức thư viện đệ tử nghe được thì Âu Dương Bằng Nhi này rất ít xuất hiện trước mặt người ngoài, đệ tử Tuyệt Sơn đều nói tâm trí của nàng không được bình thường.”

“Muốn tới Tuyệt Sơn cũng phải cần mấy tháng thời gian, đệ nghị hãy để thêm một đoạn thời gian rồi hãy đi.” Hoa Nhược Hư nói, Hoa Ngọc Loan cũng sắp lâm bồn, hẳn muốn chờ sau khi nàng sinh mới đi tới Tuyệt Sơn. Âu Dương Kiếm Bình cũng không nói lúc nào cần đem vật này tới Tuyệt Sơn, cho nên thời gian chậm một chút thì cũng không tính là không tuân thủ lời hứa.

“Nhược Hư.” Giọng Tây Môn Lâm từ ngoài truyền vào.

“Lâm tỷ, phản ứng của nàng ta thế nào?” Người mà Hoa Nhược Hư ám chỉ chính là Diệp Vũ Ảnh.

“Ta nhìn bộ dạng của nàng thì dường như đã biết Diệp Nhất Nhị không bị làm sao.” Nét mặt Tây Môn Lâm có chút nghi hoặc “Khi tỷ nói tới chuyện không phát hiện ra bất cứ thi thể nào trong Diệp gia, thì quan sát thấy bộ dạng của nàng dường như đã biết trước điều này.”

“Nàng dù sao cũng là nữ nhi của Diệp Bất Nhị, hẳn là biết rất nhiều chuyện, chỉ là chúng ta cũng không có biện pháp để nàng nói ra.” Hoa Nhược Hư bắt đầu dè dặt.

Một địa phương khác trong thành Kim Lăng, tại một tầng hầm, không khí nơi này có chút âm u.

Nếu Hoa Nhược Hư nhìn thấy tình huống này hẳn định sẽ kinh hãi, bởi vì hẳn hiện tại sẽ không thể nghĩ tới những người này lại tụ tập cùng nhau.

Bốn đại trưởng lão Thần Cung: Phong Vân Lô Điện, Nam Cung Phi Vân, gia chủ tứ đại thế gia Phong Hoa Tuyết Nguyệt, đều ở cùng một chỗ.

Bốn đại trưởng lão Phong Vân Lô Điện, bốn đại gia chủ Phong Hoa Tuyết Nguyệt – tổng cộng là tám người đang chia thành hai bên, Nam Cung Phi Vân lại đứng ở giữa, hẳn chậm rãi liếc qua tám người này, trong mắt có vài phần đắc ý.

“Hiện giờ tất cả mọi người đều biết, Diệp Bất Nhị vì Hoa Nhược Hư mà tạm thời ẩn núp, mà Hoa Nhược Hư lúc nào cũng lo lắng Diệp Bất Nhị xuất hiện, bởi vậy đây chính là cơ hội để Tiên Cung ta phát triển. Ta có thể khẳng định trong vòng ba tháng thậm chí nửa năm Diệp Bất Nhị sẽ không xuất hiện. Tiên Cung chúng ta cần tranh thủ khoảng thời gian này khiến đệ tử Tiên Cung trải rộng khắp vô lâm! Đến lúc đó cho dù Hoa Nhược Hư cùng Diệp Bất Nhị muốn ngăn cản cũng không kịp, càng huống hồ bọn họ lúc nào cũng có thể tiếp tục xảy ra việc chó cắn chó!” Nam Cung Phi Vân chậm rãi nói, biểu tình cuồng nhiệt “Sau này, vô lâm chính là thiên hạ của Tiên Cung!”

“Người nói không sai, sau này vô lâm chính là thiên hạ của Tiên Cung, chỉ có điều không phải Tiên Cung của Nam Cung Phi Vân người.” Một âm thanh thản nhiên truyền tới, âm thanh này cũng không phải của tám người kia, mà là của một người vừa bước vào. Nam Cung Phi Vân không ngờ rằng, người này chính là Phong Quá Vân.

“Phong Quá Vân, ngươi nói cái gì?” Nam Cung Phi Vân lạnh lùng nói “Đừng vọng tưởng, ta mới là chủ của Tiên Cung, mà ngươi chỉ là đại thiếu gia của Phong gia dưới quyền Tiên Cung mà thôi.”

“Phải vậy không? Ngươi thử hỏi bọn hắn xem ai mới là chủ Tiên Cung đây?” Phong Quá Vân cười cười, ngữ khí có chút khinh thường.

“Phong Vân Động, nếu ngươi còn để con mình nói năng càn quấy như vậy, đừng trách ta không khách khí.” Nam Cung Phi Vân ngoài miệng nói cứng, nhưng trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an.

“Nam Cung Phi Vân, ngươi nên tỉnh lại đi!” Phong trưởng lão đột nhiên lên tiếng, nhìn Nam Cung Phi Vân có chút thương xót, “Ngươi cho rằng lúc trước ta phản bội Thần Cung là vì ngươi sao? Ngươi bắt quá chủ là một quân cờ của chúng ta mà thôi.”

“Nam Cung Phi Vân, người suy nghĩ thật buồn cười, người cho rằng sau khi Phong thúc phản bội thần cung mới thành lập Tiên Cung sao, còn tưởng Phong thúc là cung chủ Tiên Cung, nghĩ rằng không chế Phong thúc là có thể không chế Tiên Cung, quả thật là quá buồn cười.” Phong Quá Vân khẽ cười “Tiên Cung đã sớm tồn tại, ta mới là cung chủ Tiên Cung, còn người chỉ là một kẻ đáng thương hại bị ta lợi dụng mà thôi.”

Nam Cung Phi Vân nhìn mọi người ở đây, nhìn ánh mắt bọn họ, hẳn cuối cùng cũng rõ ràng, những lời Phong Quá Vân nói đều là sự thật.

“Phong Quá Vân, một kẻ vô dụng như người sao xứng làm cung chủ Tiên Cung?” Giọng Nam Cung Phi Vân đầy oán hận.

“Quả là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ.” Phong Quá Vân thở dài “Trong mắt người khác, ta chỉ là một kẻ si ngốc theo đuổi Hoa Ngọc Loan, là một tên nam nhân đáng thương không được nàng để ý, ta vì phụ nữ mà làm rất nhiều chuyện đáng cười; chỉ tiếc rằng, không ai biết tất cả những điều đó đều là ta cố tình tạo ra. Một người như vậy tất nhiên kẻ khác sẽ không để vào mắt, cũng không ai chú ý. Đây cũng là nguyên nhân khiến Nam Cung Phi Vân người thất bại.”

“Một ngày nào đó, ta sẽ cho các người biết, Nam Cung Phi Vân ta mới là nguyên nhân khiến các người thất bại!” Nam Cung Phi Vân cắn răng nói, thân mình đột nhiên lao vút đi, hướng ra phía ngoài.

“Người không còn cơ hội.” Phong Quá Vân cười nhẹ, cổ tay khẽ lật lảng không bỏ về phía Nam Cung Phi Vân; mặt khác tám người kia cũng vừa động, vô số chưởng phong kiếm ảnh hướng về phía Nam Cung Phi Vân.

Tinh thần Hoa Nhược Hư không được tốt, trở về phòng mình.

“Thiếu gia!” Giọng nói ôn nhu vang lên, một thân thể mềm mại thơm ngát nhào vào lòng hắn. Hoa Nhược Hư cho rằng mình bị ảo giác, bởi Hàm Tuyết vài ngày nay không hề làm nũng hắn.

“Tiểu Tuyết, muội hiện giờ thế nào?” Nhưng Hoa Nhược Hư nhanh chóng khẳng định đây không phải ảo giác, trong lòng hắn quả thật là Hàm Tuyết.

“Thiếu gia, tiểu Tuyết tốt hơn rồi.” Ánh mắt Hàm Tuyết đượm buồn, “Thiếu gia, a Mạnh chết thảm quá.”

“Tiểu Tuyết, chúng ta đã an táng thật tốt cho hắn.” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài. Tư Mã Mạnh chết, hắn cũng cảm thấy rất khổ sở, hơn nữa vì cứu Hàm Tuyết mà chết, khiến trong lòng Hoa Nhược Hư rất cảm kích hắn, nếu không Hoa Nhược Hư hẳn hiện giờ cũng không biết nên đối mặt với cuộc sống không có Hàm Tuyết như thế nào.

“Thiếu gia, hôm nay bồi tiểu Tuyết có được không?” Hàm Tuyết cúi đầu năn nỉ, Hoa Nhược Hư ngẫm nghĩ rồi khẽ gật đầu.

Hàm Tuyết tựa hồ đã khôi phục lại bộ dạng trước kia, suốt ngày quần quít bên Hoa Nhược Hư, một tác không rời.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoa Nhược Hư tỉnh tại phát hiện không thấy Hàm Tuyết bên cạnh, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, trước kia Hàm Tuyết chưa bao giờ dậy trước hắn.

Hắn loáng thoáng nhớ lại, tối qua Hàm Tuyết dường như có hỏi hắn cái gì, nhưng lúc đấy hắn đang mơ mơ màng màng nên chỉ thuận miệng trả lời, bây giờ cũng không nhớ ra đó là cái gì. Tối qua Hàm Tuyết thật tương phản với trước kia, không còn thẹn thùng mà thay vào đó nàng rất nhiệt tình, thân thể mảnh mai của nàng rõ ràng không thể chịu nổi chính phạt nhưng lại chủ động cầu hoan.

Trong lòng Hoa Nhược Hư dâng lên cảm giác bất an, vội vã mặc quần áo, đang muốn chạy ra ngoài, nhưng hắn phát hiện trên đầu giường có một mảnh giấy, trong lòng khẽ run lên.

Hắn run rẩy cầm lấy mảnh giấy, nhanh chóng lướt qua hàng chữ trên đó, nhất thời cả người như bị thoát lực ngồi bệt xuống. Nhưng, ngay lập tức đứng lên chạy ra ngoài.

“Chưởng môn, khoảng nửa canh giờ trước, tiểu Tuyết cô nương có gọi chúng tôi lại, nói là có chuyện muốn chúng tôi hỗ trợ, kết quả là không hiểu vì sao, chúng tôi đều bị hôn mê đi.” Mấy đệ tử Thiếu Lâm đang

đứng cạnh cửa nói với Hoa Nhượng Hư, ngoài ra mấy đệ tử trực diêm cũng gật đầu, nửa canh giờ trước bọn họ cũng nhận được đãi ngộ tương tự.

“Trường Không, truyền lệnh xuống, các đệ tử chuẩn bị ngựa lập tức đuổi theo, đem tiểu Tuyết trở về!” Hoa Nhượng Hư vừa nói, trong đầu lại hiện lên dòng chữ ‘Thiếu gia, tiểu Tuyết đi đây, bảo trọng!’

“Tiểu Tuyết cô nương bỏ đi” Triệu Trường Không thất kinh, vội vã truyền lệnh xuống dưới, hơn mười khoái mã từ Thiên Tinh Minh phóng nhanh đi.

“Tiểu Tuyết, sao nàng lại bỏ đi?” Hoa Nhượng Hư không rõ

138. Chương 8: Hỉ Đắc Quý Tử

Nam Cung Phi Vân găm lên giận dữ, thân hình cấp tốc quay tròn, hai tay vận chuyển như bánh xe, chín người cùng vây công lúc này nhất thời phát hiện thể công của chính mình đã chệch khỏi quỹ đạo ban đầu, biến thành tự tàn sát lẫn nhau.

Nét mặt Nam Cung Phi Vân lộ ra vẻ trào phúng, khinh thường; đột nhiên đánh ra một chưởng, mục tiêu chính là Nguyệt Thiên Anh – kẻ yếu nhất trong chín người. Một tiếng kêu đau đớn vang lên, Nguyệt Nguyên Anh như điều đứt dây bay ngược về đằng sau, đụng mạnh vào vách tường rồi té xuống đất.

“Một đám phế vật, bốn thiếu gia đi trước, sẽ tìm các người tính sổ sau!” Thanh âm lạnh lùng của Nam Cung Phi Vân vang lên, nhưng người đã đi tự lúc nào; tiếng kêu thảm thiết bên ngoài vọng vào, hiển nhiên là Nam Cung Phi Vân thuận tay giết những người cố gắng ngăn trở hắn.

“Truy!” Phong Quá Vân oán hận hét to, hắn không ngờ rằng trong tình huống đó mà Nam Cung Phi Vân vẫn chạy thoát.

Hoa Nhượng Hư trong lòng nôn nóng, đi lại trong phòng không ngừng. Mấy nhóm người được phái đi tìm Hàm Tuyết đều đã trở về, nhưng kết quả giống nhau – không hề tìm thấy nàng.

“Nhượng Hư, không nên quá lo lắng, tiểu Tuyết sẽ không xảy ra việc gì đâu.” Thanh âm ôn nhu của Tây Môn Lâm từ ngoài cửa truyền vào “Ngọc Phượng cũng đã huy động thủ hạ của nàng đi tìm, đệ yên tâm, sẽ nhanh tìm được thôi.”

“Mấy ngày trước có người muốn ám sát tiểu Tuyết, vậy mà lúc này nàng lại chủ động ra ngoài. Lâm tỷ, tỷ nói xem đệ làm sao có thể yên tâm?” Giọng nói Hoa Nhượng Hư vô cùng lo lắng.

“Tiểu Tuyết cát nhân thiên tướng, hơn nữa nàng là đệ tử y cốc, chắc chắn sẽ có phương thức bảo vệ mình, cho nên đệ không nên quá lo lắng, tiểu Tuyết chắc chắn sẽ an toàn. Chỉ cần tiểu Tuyết không sao, một ngày nào đó nàng ta sẽ quay về tìm đệ.” Tây Môn Lâm an ủi.

“Y cốc. Đúng rồi Lâm tỷ, tỷ có cho rằng tiểu Tuyết sẽ quay về Y cốc không?” Hoa Nhượng Hư trong đầu linh quang chợt lóe, vội vàng hỏi.

“Có khả năng này, nếu như nàng thật sự quay về y cốc thì chúng ta cũng không cần lo lắng cho an toàn của nàng.” Tây Môn Lâm ngẫm nghĩ nói “Chỉ là không ai biết y cốc ở đâu, sự rằng chúng ta muốn tìm nàng sẽ rất khó, trừ phi tiểu Tuyết tự mình đi ra.”

“Chỉ cần tiểu Tuyết an toàn là tốt rồi.” Thần sắc lo âu của Hoa Nhượng Hư giảm nhiều, khẽ thở dài “Chỉ là đệ không rõ, tại sao nàng lại rời đi? Nếu nàng muốn trở về thăm sư phụ thì nàng có thể nói với đệ, việc gì phải âm thầm rời đi?”

“Từ khi a Mạnh chết, tiểu Tuyết cũng có chút biến hóa. Nhượng Hư, hôm qua trước khi đi, nàng không nói gì với đệ sao?” Tây Môn Lâm trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Đệ không nhớ rõ, tiểu Tuyết dường như có hỏi đệ cái gì, nhưng lúc đó đệ đang mơ mơ màng màng nên không thể nhớ ra nàng hỏi vấn đề gì, và đệ trả lời thế nào.” Hoa Nhượng Hư bộ dạng khổ não.

Tiếng bước chân vội vàng truyền từ ngoài cửa vào, lát sau Hoa Ngọc Phượng đã xuất hiện.

“Phượng nhi, có tìm được tiểu Tuyết không?” Hoa Nhượng Hư chạy tới, vội vã hỏi.

“Còn chưa có tin tức của tiểu Tuyết.” Thần sắc Hoa Ngọc Phượng có vài phần uể oải. Ngoài chuyện của Hàm Tuyết còn có chuyện của Diệp gia, khiến nàng hao tổn không ít tâm tư.

“Chỉ là có một tin tức khác, về tứ đại thế gia.” Hoa Ngọc Phượng tiếp tục nói “Khoảng hai canh giờ trước khi Diệp gia bị cháy, người của tứ đại thế gia đã lục tục rời khỏi Diệp gia, chỉ là không biết bọn họ đi đâu.”

“Còn Diệp Bất Nhị? Có tin tức gì không?” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút rồi hỏi. Hoa Ngọc Phượng lắc đầu.

“Phượng nhi, mục tiêu chủ yếu của chúng ta là Diệp Bất Nhị, còn về phần tứ đại thế gia chỉ cần để ý một chút là được.” Hoa Nhược Hư ngẫm nghĩ rồi nói “Bây giờ chúng ta chỉ có thể điều tra nơi Diệp Bất Nhị ẩn náu, nhưng nếu không đủ nhân lực thì....hãy gác lại đã, trước tiên đi tìm tiểu Tuyết quan trọng hơn.”

“Sự đệ yên tâm, tỷ biết nên làm thế nào.” Hoa Ngọc Phượng gật đầu, liếc Hoa Nhược Hư một cái “Không nên lo lắng, tiểu Tuyết sẽ không có việc gì đâu.”

“Đệ cũng mong nàng không xảy ra việc gì.” Hoa Nhược Hư thở dài rồi nói.

Thương tích trên mặt Phi Như đã khỏi, nhưng trên mặt còn lưu lại một vết màu hồng nhàn nhạt; khuôn mặt vốn rất xinh xắn bỗng chốc đại giảm, khiến người ta không còn cảm thấy vẻ mỹ lệ lúc trước nữa.

Trước mặt Phi Như đang đặt một tấm gương đồng, nàng ngồi trước gương đang khe khẽ sờ lên vết thương trên mặt kia, bàn tay run run; rốt cục nàng tức giận quăng tấm gương xuống đất, nhào lên trên giường khóc lớn.

Hoa Nhược Hư đứng ngoài cửa, do dự một lúc rốt cục cũng bước vào.

“Đừng khóc.” Hoa Nhược Hư cúi người khẽ đặt tay lên vai nàng.

“Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người!” Phi Như quát lớn, vùi mặt xuống đồng chăn, cảm giác ấm áp bên vai vẫn không ngừng truyền tới, tiếng khóc nhỏ dần, những vẫn còn những tiếng nấc nghẹn.

“Kỳ thật, đối với một nữ hài tử mà nói, dung mạo cũng không phải là cái quan trọng nhất.” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài nói, hần sớm đã biết dung mạo của Phi Như bị hủy, chẳng qua do quá chăm chú tới việc đi tìm Hàm Tuyết khiến hần cũng không có tâm tư mà để ý tới chuyện tình của Phi Như. Bây giờ cho dù Hàm Tuyết còn chưa có tin tức nhưng tâm trạng của hần cũng đã bình tĩnh hơn nhiều, chỉ là hần do dự không biết nên an ủi Phi Như thế nào cho tốt. Mặc dù trước kia Phi Như khiến hần rất đau đầu, nhưng nói gì thì nói lần này nàng vì cứu Hàm Tuyết nên mới bị thương, cho dù hần có cảm tình với nàng hay không thì nể mặt Hàm Tuyết hần vẫn phải đến thăm.

“Đối với người mà nói đương nhiên là không trọng yếu, dù sao người cũng đâu có thích ta.” Phi Như đột nhiên quay đầu lại, nước mắt đã ngừng chảy; ánh mắt nàng nhìn Hoa Nhược Hư vô cùng khác thường, ngữ khí lại càng kỳ quái, có vài phần thương tâm, vài phần tự giễu, lại có chút cảm giác không nói lên lời.

“Phi Như, cô khi nào mới có thể hiểu đây?” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một tiếng “Nếu như ta thích một cô gái nào đó, thì tất nhiên sẽ không chú ý đến dung mạo của nàng ta.”

“Đúng, cho dù người như thế, nhưng nếu dung mạo của cô ta không xinh đẹp thì người sẽ thích cô ta sao?” Giọng điệu Phi Như có chút châm chọc, cười nhạo, “Hiện tại ta bị thế này, người sẽ thích ta sao?”

Hoa Nhược Hư buồn cười, hần cũng không biết cảm giác của mình đối với Phi Như là như thế nào; hần không thích, nhưng lại có chút quan tâm tới nàng, chỉ không biết loại quan tâm này bắt nguồn từ đâu.

“Hàm Tuyết bỏ đi, người phái mọi người đi tìm nàng. Nếu ta bỏ đi, người quả là cầu còn không được. Ta quả là ngốc, ta muốn giết nàng thì việc gì phải cứu nàng? Ta thật là ngốc, thật ngốc.” Phi Như cúi đầu thì thào nói, nhưng những lời này lại khiến Hoa Nhược Hư thất kinh.

“Phi Như, cô nói cái gì, cô nói cô tới giết ai? Hoa Nhược Hư túm lấy bả vai nàng, không tự chủ, trên tay khẽ phát lực.

“Ta tới giết Hàm Tuyết, ha ha, quả là buồn cười, không nghĩ tới ta lại cứu nàng. Nhìn nàng bị người ta giết thật là tốt!” Phi Như cười, trên mặt đỏ ửng, ánh mắt nàng nhìn Hoa Nhược Hư có chút nhạo báng “Người có phải đang rất tức giận không? Nếu vậy thì giết ta đi, ha ha ha .” Phi Như điên cuồng cười, tiếng cười

nhỏ dần, nhỏ dần, cuối cùng nàng lại òa khóc. Nàng xoay người, một lần nữa úp mặt vào chăn mà khóc, không hề để ý tới Hoa Nhược Hư.

“Cô.....!” Hoa Nhược Hư đành phát tác, nhưng lại mềm lòng.

“Cô nên ở lại trong phòng, đừng đi đâu cả!” Hoa Nhược Hư tức giận xoay người rồi đi, để lại một câu nói.

“Hoa lang, sao sắc mặt khó coi vậy?” Hoa Nhược Hư ra khỏi phòng Phi Như, mới đi qua một hành lang thì gặp Giang Thanh Nguyệt.

“Thanh tỷ, ta không sao.” Hoa Nhược Hư miễn cưỡng cười nói.

“Hoa lang, chàng không cần lo lắng, tiểu Tuyết nhất định sẽ trở về.” Giang Thanh Nguyệt ôn nhu nói, nàng cho rằng đó là do Hoa Nhược Hư quá lo lắng cho Hàm Tuyết mà lên.

“Thanh tỷ, ta biết rồi. Mà đúng rồi, nàng tới tìm ta sao?” Hoa Nhược Hư thấp giọng nói.

“Hoa lang, về người thuê vận chuyển Tình Kiếm, chàng giúp thiếp hỏi Thiên Tinh tỷ tỷ chưa?” Giang Thanh Nguyệt do dự một chút rồi hỏi.

“Thanh tỷ, xin lỗi, ta quên mất.” Hoa Nhược Hư nhớ ra đúng là có lần Giang Thanh Nguyệt đã nhờ hắn hỏi việc này, chỉ là mỗi khi gặp Hoa Thiên Tinh thì hắn lại quên mất việc này, cho nên tới bây giờ vẫn chưa hỏi Hoa Thiên Tinh.

“Hoa lang, vậy thì tạm thời đừng hỏi vội, không nên vì chuyện này mà phải phân tâm.” Giang Thanh Nguyệt buồn bã, nhẹ giọng nói “Thật ra, thiếp cũng chỉ muốn hỏi một chút mà thôi, nhưng biết rồi khi có ích lợi gì đây? Cha cùng đại ca đều đã mất, biết được rồi bọn họ có thể sống lại sao.”

“Thanh tỷ, ta sẽ đi hỏi tỷ tỷ ngay bây giờ, nàng yên tâm, chỉ cần tỷ tỷ biết chắc chắn sẽ nói cho ta.” Hoa Nhược Hư vô cùng áy náy, hắn cảm thấy mình nợ Giang Thanh Nguyệt nhiều lắm.

Chỉ là kết quả mà Hoa Thiên Tinh cung cấp khiến Hoa Nhược Hư rất thất vọng; Hoa Thiên Tinh nói rằng nàng chỉ biết những sự việc từ khi Hoa Nhược Hư có được Tình Kiếm, còn những chuyện trước đó nàng không rõ. Hoa Nhược Hư cảm giác có chút gì đó không đúng, nhưng cũng không thể hoài nghi, đối với Hoa Thiên Tinh hắn vô cùng tin tưởng.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nhaoáng một cái ba tháng thời gian đã trôi qua.

Trong ba tháng này phát sinh không ít sự tình, đối với Hoa Nhược Hư mà nói thì đều là những việc vô cùng quan trọng. Trọng yếu nhất chính là Hoa Ngọc Loan sinh hạ cho hắn một đứa con trai, cả hai đều mẹ tròn con vuông. Chỉ là đứa trẻ này đã hơn một tháng nhưng vẫn chưa có tên, Hoa Ngọc Loan sau khi sinh nở thì càng thêm mệt mỏi, thân thể cũng hoàn toàn hồi phục.

Sau ba tháng, vẫn không hề có tin tức của Hàm Tuyết, hắn cố giấu nỗi buồn này tận sâu trong đáy lòng; Diệp Bất Nhị, tứ đại thế gia ngoài ra còn có đệ tử Côn Lôn tựa như biến mất khỏi thế gian này vậy, trong ba tháng này không hề thấy họ xuất hiện trên giang hồ.

Giang hồ lúc này đã bình yên trở lại, Hoa Nhược Hư cùng Tô Đại Nhi trong thời gian này cũng gặp nhau khá nhiều, Ma Cung vẫn án binh bất động, nguyên trong này có thể liên quan rất nhiều tới Hoa Nhược Hư, bởi mối quan hệ mật thiết giữa Hoa Nhược Hư với năm phái, Tô Đại Nhi đương nhiên sẽ không động thủ với năm phái nọ, mà đệ tử năm phái cũng không chủ động khiêu khích Ma Cung. Còn Thần Cung tựa hồ cũng biến mất trên giang hồ, Cung Nhã Thiển sau khi rời khỏi Hoa phủ thì không hề thấy nàng xuất hiện trên giang hồ.

Để đệ tử bốn đại môn phái ở lại Thiên Tinh Minh cũng không phải là kế lâu dài, cần thận xem xét một chút, Hoa Nhược Hư quyết định để bọn họ trở về môn phái của chính mình. Tuệ Mẫn, Chu Trường Phong, Trịnh Vân Phàm cùng với Vô Trần cũng trở về cùng các đệ tử. Hoa Nhược Hư tại Thiên Tinh Minh cử hành một nghi thức bái tế đơn giản, hắn muốn sau khi hoàn thành di mệnh của Giác Viễn Thiên Sư rồi sẽ tự thân lên Thiếu Lâm bái tế.

Phi Như vẫn ở lại Thiên Tinh Minh, Hoa Nhược Hư không hề ép nàng rời đi, nhưng cũng không hề nói cho người khác biết Phi Như từng có ý định ám sát Hàm Tuyết, có lẽ do hắn có chút tư tâm. Phi Như rất ít khi

ra khỏi phòng, Hoa Nhượng Hư vài ngày mới lại tới thăm nàng một lần.

Diệp Vũ Ảnh vẫn đang ở cùng một chỗ với Tây Môn Lãm, nhưng càng lúc nàng càng trầm mặc.

Hoa Thiên Tinh hoàn toàn ở lại chỗ nàng, Hoa Nhượng Hư đến mới có thể gặp nàng; đệ tử Tình Lâu vô nghệ ngày càng tinh tiến, nhưng vẫn chưa chính thức lộ diện trên giang hồ.

Động Đình tam kiều trái tim héo mòn, có điều thần kỳ là Lam Tuyết Nhu vẫn đi tìm gặp Phương Hiệp, nhưng càng lúc càng ít, mà thời gian ra ngoài đi dạo cùng Hoa Phi Hoa lại tăng lên. Mấy người Hồng Nguyệt Nhi, Bạch Tâm Tinh cùng Giang Thanh Nguyệt cũng thường xuyên ở cùng một chỗ với nhau.

Triệu Trường Không và Hoàng Oanh Oanh cuối cùng cũng công khai quan hệ, chờ sự tình trên giang hồ lắng xuống bọn họ sẽ thành thân. Hoa Nhượng Hư cũng âm thầm chúc phúc cho họ, chỉ là khi nghĩ đến cảm tình của chính mình thì cũng chỉ biết thở dài mà thôi; hiện tại điều khiến hắn vui nhất chính là quan hệ giữa Hoa Ngọc Loan cùng mấy người Giang Thanh Nguyệt cũng không có gì xấu cả.

Nghe nói Vô Song quận chúa đã rời khỏi thành Kim Lăng, quay về hoàng cung. Chỉ là không ai chính thức đứng ra xác nhận việc này, nàng có thật sự tuyển một vị như ý lang quân trở về hay không, cũng không thể nào biết được.

Phương Hiệp vẫn ở lại Thiên Tinh Minh, chỉ là hắn không hề gặp Tôn Vân Nhạn, chỉ thường xuyên ngẩng ngó một chỗ nhìn lên bầu trời đến xuất thần. Xem ra đoạn cảm tình này, tạm thời là không có khả năng.

Trong phòng của Hoa Ngọc Loan, có một nhóm nữ tử xinh đẹp đang chơi đùa với một đứa nhỏ phấn điêu ngọc trác – đây hiển nhiên chính là con của Hoa Nhượng Hư và Hoa Ngọc Loan

Hoa Nhượng Hư vừa bước vào nhìn thấy mấy người này thì chỉ biết cười khổ, các nàng tựa hồ không hề nhìn thấy hắn. Hồng Nguyệt Nhi và Bạch Tâm Tinh thấy hắn bước vào không hề có phản ứng gì đã đành, chỉ là đến Tuyết Du Du, Giang Thanh Nguyệt và Hoa Phi Mộng cũng không có phản ứng gì, vẫn tiếp tục chơi đùa cùng tiểu gia hỏa kia.

“Sư đệ tới thăm!” Hoa Ngọc Loan hạ gót ngọc bước tới. Trong mắt nàng thì trượng phu này mới là người quan trọng nhất, hài tử tiếp theo.

“Hi hi, Hoa đại ca, bảo bảo đáng yêu hơn huynh nhiều.” Tuyết Du Du cười duyên, nói.

“Du Du, nếu cô thích bảo bảo như vậy thì cùng Nhượng Hư đi sinh một bảo bảo nữa đi.” Hoa Phi Mộng ở bên cạnh trêu gẹo.

“Ta không sinh em bé đâu, người ta còn nhỏ mà.” Tuyết Du Du làm nũng.

“Sư tỷ, đệ có việc muốn cùng tỷ thương lượng một chút; hiện tại đệ muốn lên Tuyết Sơn.” Lời này của Hoa Nhượng Hư vừa thốt ra, tất cả tiếng cười, huyền não trong phòng đều ngưng bật.

139. Chương 9: Đăng Lâm Tuyết Sơn

“Hoa lang, chàng phải đi sao?” Giang Thanh Nguyệt kinh hãi kêu lên, Tuyết Du Du cùng Hoa Phi Mộng cơ hồ cùng lúc chạy tới bên người Hoa Nhượng Hư, nét mặt nghi hoặc đã thay cho lời muốn nói.

“Ba tháng rồi, chuyện huynh đáp ứng người ta cũng nên thực hiện”. Hoa Nhượng Hư gạt đầu, hắn cũng không nữ rời đi nơi này, nơi này có những nữ tử hắn yêu quý, còn có nhi tử vừa đầy tháng, ngoài ra còn có bằng hữu của hắn.

“Ngọc Phượng và Lâm tỷ có biết không?” Hoa Ngọc Loan thấp giọng hỏi.

“Đệ còn chưa nói với các nàng, đệ muốn thương lượng cùng sư tỷ một chút. Sư tỷ vừa sinh hạ hài tử không lâu, đệ biết lúc này đệ không nên rời đi”. Hoa Nhượng Hư lắc đầu, áy náy nói.

“Nếu đã đáp ứng người ta thì nên đi, huống chi đệ đã trì hoãn mấy tháng; chỉ là đệ đi một mình sư tỷ không yên tâm, nếu không thì để sư tỷ đi cùng đệ?” Hoa Ngọc Loan ngẫm nghĩ rồi nói.

“Sư tử, đường xa xa xôi, thân thể của sư tử vẫn cần tĩnh dưỡng cho tốt, không nên đi đường xa”. Hoa Nhược Hư lắc đầu nói, “Sư tử yên tâm, đệ biết tự lo cho mình, sư tử cũng cần bảo trọng”.

“Lâm tử, Phượng nhi, hiện giờ giang hồ nhìn bề ngoài thì sóng yên bể lặng, bất quá Diệp Bất Nhị lúc nào cũng có thể ngóc đầu trở lại, cho nên mọi người cần cẩn thận, nơi này giao cho mọi người. Còn nữa, sớm tìm thấy tiểu Tuyết rồi đem nàng trở về”. Hoa Nhược Hư nói với hai nữ nhân trước mặt. Hoa Ngọc Phượng tuy lòng không muốn nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

“Nhược Hư, đệ đi đường cũng nên cẩn thận!” Tây Môn Lâm ôn nhu nói.

Hoa Nhược Hư lên mình ngựa, trong lòng tràn đầy quyết tâm, hướng về phía trước bắt đầu dục ngựa. Tuần mã cất vô phóng đi, đi được một đoạn Hoa Nhược Hư vẫn cảm thấy những ánh mắt đầy thâm tình vẫn dõi theo mình

Vừa ra khỏi thành, một âm thanh lại vang lên.

“Đệ đệ, tỷ tỷ chờ đệ trở về!”

Hoa Nhược Hư dừng ngựa, xoay người lại, một tiên tử áo trắng phong hoa trác tuyệt đang đứng trên cửa thành; hần đang định nói gì thì nàng hướng nơi này bay tới.

Hoa Thiên Tinh nhẹ nhàng dừng tại trên ngựa, ngồi xuống trước người Hoa Nhược Hư.

“Đệ đệ, tỷ tỷ tiễn đệ một đoạn”. Hoa Thiên Tinh nhẹ nhàng cười nói, cả người dựa vào lòng Hoa Nhược Hư, mùi hương thơm ngát mê người từng đợt chui vào mũi hần.

Hoa Thiên Tinh dùng sức vỗ một cái lên lưng ngựa, tuần mã đột nhiên gia tốc, thân hình Hoa Thiên Tinh khẽ ngã về đằng sau, Hoa Nhược Hư theo bản năng giơ tay ôm lấy thân thể mềm mại của nàng. Thân hình động lòng người kia khiến hần có chút cảm giác không nói nên lời, trong lòng nổi lên từng đợt sóng.

“Tỷ tỷ, tiễn đến đây thôi, xa lắm rồi”. Mười dặm ngoài thành, Hoa Nhược Hư ghì cương ngựa, nhẹ nhàng nói.

“Đệ đệ, để tỷ tỷ tiễn đệ”. Hoa Thiên Tinh ôn nhu nói, đột nhiên xoay người ôm chầm lấy cổ hần, đôi môi anh đào tấn công!

Hoa Nhược Hư bỗng cảm thấy đầu óc trống rỗng, không biết từ lúc nào hần đã buông cương ngựa, hai tay gắt gao ôm chặt lấy thân hình mảnh mai của Hoa Thiên Tinh, tham lam đáp trả sự tấn công của bờ môi ngọt ngào kia.

“Tỷ tỷ, đệ đệ.....” Hoa Nhược Hư đột nhiên thanh tỉnh lại, rời khỏi đôi môi anh đào, lúng túng không biết nói gì cho phải, trong lòng tự trách chính mình sao định lực lại kém như vậy, cư nhiên lại làm chuyện này với Hoa Thiên Tinh mà tựa hồ quên mất là do nàng chủ động.

“Đệ đệ, tỷ tỷ không trách thì đệ sợ cái gì?” Hoa Thiên Tinh cười duyên, “Tỷ tỷ tiễn đệ tới đây, đệ nhất định phải sớm trở về, tỷ tỷ chờ đệ”. Vừa nói Hoa Thiên Tinh vừa xoay người, thân hình lẳng không bay lên, thân nhiên cười với Hoa Nhược Hư, rồi rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt hần. Bất quá, trong đầu Hoa Nhược Hư lại vang nên một câu nói của nàng.

“Đệ đệ, kỳ thực tỷ tỷ hiểu rất rõ trong lòng đệ nghĩ gì, mau trở lại, tỷ tỷ sẽ là của đệ”.

Hoa Nhược Hư rốt cục cũng hiểu được tại sao các chuyện tình của hần lại như bị nàng tiên tri được.

Hoa Nhược Hư đi cả ngày lẫn đêm, một đường chạy đi, rất ít để ý đến các chuyện khác. Sở dĩ cấp bách như vậy bởi vì hần muốn giải quyết chuyện này sớm một chút thì có thể về nhà sớm một chút, càng dài ngày thì tư niệm của hần về mọi người ở nhà càng mãnh liệt.

Bất quá, sau vài ngày hần lại phát hiện có gì đó không đúng, có người bám theo hần, hơn nữa mỗi lần hần nghỉ ngơi, ăn uống cũng đã có người an bài sẵn cho hần, khiến hần cảm thấy rất kì lạ.

Trước khi đi, Hoa Ngọc Phượng đã vì hần mà chuẩn bị tốt mọi thứ trên đường đi, hần đã tới biên thù của Trung Nguyên, muốn tới Tuyết Sơn còn phải trải qua một sa mạc và một phiến thảo nguyên nữa.

Nhìn sắc trời đã tối, Hoa Nhượng Hư quyết định nghỉ đêm, mai lại đi; bởi vì ngày mai bắt đầu phải đi qua sa mạc, Hoa Ngọc Phượng cũng chuẩn bị cho hắn một ít thông tin về sa mạc, hắn muốn dành thời gian tối nay để nghiên cứu một chút, để tránh xảy ra vấn đề ngoài ý muốn.

Đi vào trong khách điểm, đúng như trong dự liệu, đã có người an bài cho hắn.

“Chưởng quỹ”. Hoa Nhượng Hư kêu lên, chưởng quỹ tươi cười chạy đến.

“Công tử gia, ngài ngài làm gì vậy?” Chưởng quỹ bỗng hét lên kinh hãi, âm thanh run rẩy, bởi một thanh kiếm sáng loáng đang kề trên cổ hắn, phía chuôi kiếm chính là cánh tay Hoa Nhượng Hư.

“Thành thật nói cho ta biết, rốt cục là ai an bài mọi thứ cho ta?” Hoa Nhượng Hư lạnh lùng nói.

“Công tử gia, tiểu nhân, tiểu nhân không thể nói, nếu nói ra thì mạng nhỏ này sẽ không giữ được”. Chưởng quỹ hoảng sợ cầu xin.

“Người yên tâm, chỉ cần nói ra, ta có thể cam đoan người sẽ không có việc gì, nhưng nếu không nói thì người chuẩn bị hậu sự đi là vừa”. Hoa Nhượng Hư chậm rãi nói.

Chưởng quỹ nghĩ thầm, đằng nào cũng chết; nói cũng chết, không nói cũng chết, bây giờ không nói lập tức sẽ chết, không bằng nói ra còn có thể sống. Hắn khẽ cắn môi nói ra.

“Cô sao lại theo tới đây?” Hoa Nhượng Hư đẩy cửa nhìn vào, thân thể mảnh khảnh bên trong khe hở dài. Mặc dù còn mang mạng che mặt, nhưng hắn liếc qua một cái đã biết – nàng chính là Phi Như.

“Lão già đáng chết, dám nói ra!” Phi Như oán hận, thấp giọng mắng một câu, liền nhắc kiếm đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Hoa Nhượng Hư khẽ quát “Cô gây loạn còn chưa đủ sao?”

Phi Như lúc này lại ngoan ngoãn nghe lời, đứng yên tại chỗ.

“Cô ngày mai trở về đi, không nên đi theo ta, nơi này còn cách Tuyết Sơn rất xa.” Nhìn nàng như vậy, Hoa Nhượng Hư cũng không thể phát hỏa, đành hạ giọng nói.

“Ta không quay về!” Phi Như quát cường nói.

“Ta phải đi Tuyết Sơn có việc, chứ không phải đi du sơn ngoạn thủy, cô đi theo làm gì?” Hoa Nhượng Hư có chút tức giận nói.

“Ta ta.....” Phi Như cúi đầu lúng túng chưa biết nói gì, đột nhiên lời nói có chút tức giận, “Ta chỉ muốn chăm sóc người, sao lại đuổi ta đi?”

“Ta có thể tự chăm sóc chính mình, cô không nên đi theo.” Hoa Nhượng Hư bất mãn nói.

Ta biết người chê ta xấu, nhưng ta chỉ muốn ở cùng một chỗ với người thôi, người vì lẽ gì lại muốn đuổi ta đi?” Phi Như nói xong liền chạy tới bên giường, cúi đầu xuống nước mắt khóc.

“Cô muốn thế nào đây?” Hoa Nhượng Hư đỡ khóc đỡ cười, “Không ai chê cô xấu, mà cô cũng không hề xấu, cô cả ngày không thể nghĩ được gì tốt hơn sao?”

“Nếu như người không chê ta thì hãy để ta đi Tuyết Sơn cùng người”. Phi Như nghẹn ngào nói.

Ba ngày sau, Hoa Nhượng Hư cùng Phi Như đi đến thảo nguyên, nơi này mênh mông bát bát một màu xanh cây cỏ, ngẩng nhìn bầu trời trong xanh khiến tâm tình vô cùng sáng khoái.

Hoa Nhượng Hư rốt cục cũng không thể làm cho Phi Như quay về, ba ngày qua, bọn họ cùng nhau đi qua sa mạc rộng lớn, hôm nay lại đi tới thảo nguyên mênh mông không biết điểm cuối.

“Nếu sau này có thể sống ở đây thì tốt quá!” Phi Như thì thào nói.

Tựa hồ bị sự rộng lớn ảnh hưởng, tâm tình Phi Như cũng tốt nên không ít, vài ngày sau nàng dứt khoát gỡ mạng che mặt xuống, trên đường đi gặp không ít nữ nhân trên thảo nguyên, nhưng không hề ai giấu cột nàng, Phi Như cũng vui vẻ tươi cười.

Hoa Nhượng Hư cũng bị cuốn hút, nếu không phải nóng lòng đi Tuyết Sơn thì hẳn muốn ở lại đây lâu một chút. Nơi này khiến hắn thấy trong lòng thật sự bình yên, loại cảm giác này không phải ai hay địa phương nào cũng có thể tạo ra, mà nó ở phiên thảo nguyên này.

Tuyết Sơn quanh năm tuyết phủ, khí hậu cũng không quá khắc nghiệt, ngoại trừ độ ẩm rất thấp khiến người bên ngoài tiến vào cảm thấy khó chịu, thì quả thật không có gì khác.

Hoa Nhượng Hư công lực thâm hậu, đối với sự rét lạnh của nơi này cũng không có cảm giác gì, nhưng Phi Nhữ tựa hồ không chịu nổi, bắt đầu run lên.

Hoa Nhượng Hư khẽ thở dài, cầm lấy tay nàng. Nếu hắn đã để nàng tới đây thì tất nhiên phải chiếu cố tốt cho nàng. Phi Nhữ miệng nói là tới chiếu cố Hoa Nhượng Hư, bất quá lúc này nàng chỉ có thể ý lại vào Hoa Nhượng Hư.

“Không biết cao nhân phương nào giá lâm Tuyết Sơn, Tuyết Sơn kiếm phái Âu Dương Thất hữu lễ!” Một cổ âm thanh hùng hậu truyền tới, Hoa Nhượng Hư phát hiện cách đó không xa xuất hiện một nam tử trẻ tuổi, ước chừng trên dưới ba mươi, mắt to mày rậm có vài phần anh khí, vóc người cao lớn, một thân tuyết y hoàn toàn hòa hợp với cảnh sắc nơi này.

“Tại hạ Hoa Nhượng Hư, đến đây cầu kiến tiểu thư Âu Dương Băng Nhi, xin nhờ Âu Dương huynh dẫn kiến”. Hoa Nhượng Hư ôm quyền thi lễ, trong lòng lại kinh ngạc, trước khi Âu Dương Thất này xuất hiện hắn căn bản không hề phát hiện.

“Hoa công tử tìm tiểu thư?” Âu Dương Thất khẽ nhíu mày, “Xin hỏi công tử có chuyện gì?”

“Là thế này, trước khi Âu Dương chương môn của quý phái lâm tử đã dặn dò tại hạ, bất luận thế nào cũng phải tận tay giao ngọc bội này cho Âu Dương tiểu thư”. Hoa Nhượng Hư vừa nói, vừa lấy khối ngọc bội từ trong người ra.

“Cái gì? Công tử nói chương môn đã chết?” Âu Dương Thất nhìn thấy ngọc bội thất thanh kêu lên.

“Âu Dương chương môn đã qua đời từ bốn tháng trước, vốn tại hạ sớm đi tới đây báo tin, chỉ là có việc giằng buộc bên người, mong Âu Dương huynh cùng quý phái có thể bỏ qua”. Hoa Nhượng Hư áy náy nói, nhìn bộ dạng của Âu Dương Thất thì nguyên lai tới tận bây giờ Tuyết Sơn kiếm phái còn chưa biết tin tức chương môn qua đời.

“Mời Hoa công tử đi cùng tại hạ!” Sắc mặt Âu Dương Thất khẽ biến đổi, trở lên trầm mặc, một hồi lâu sau mới hướng Hoa Nhượng Hư ôm quyền thi lễ, âm thanh trầm thấp tràn đầy bi thương.

Đệ tử Tuyết Sơn kiếm phái không nhiều lắm, bất quá cũng có hơn mười người, bọn họ giờ này đang ở cùng một chỗ, nét mặt mỗi người đều tràn ngập bi thương. Tin tức Âu Dương Kiếm Bình qua đời nhanh chóng được mọi người biết, chỉ kỳ quái, Hoa Nhượng Hư không hề nhìn thấy Âu Dương Băng Nhi.

“Hoa công tử, tại hạ muốn mời công tử đi cùng tại hạ đến giải thích nguyên nhân cái chết của chương môn”. Âu Dương Thất chấp tay hướng Hoa Nhượng Hư nói.

“Thật ra tại hạ cũng không biết rõ nguyên nhân cái chết của Âu Dương chương môn, chỉ là trước khi Âu Dương chương môn mất có nói là bị người khác ám toán, tại hạ chỉ gặp chương môn lúc ông ta sắp qua đời”. Hoa Nhượng Hư khẽ thở dài một tiếng, “Chỉ là, Âu Dương chương môn chết ở trong Diệp gia thành Kim Lăng, mà đêm hôm đó toàn bộ người trong Diệp gia đều biến mất, có lẽ về sau khi tìm được Diệp Bất Nhị hay những người biến mất đêm hôm đó mới có thể biết được nguyên nhân cái chết của Âu Dương chương môn”.

“Không biết di thể của chương môn hiện ở đâu?” Một nam tử trẻ tuổi đang đứng bên cạnh Âu Dương Thất lên tiếng.

“Tại hạ tạm thời an táng Âu Dương chương môn bên ngoài thành Kim Lăng”. Hoa Nhượng Hư nói.

“Đại ân của Hoa công tử, Tuyết Sơn vô cùng cảm kích, bất quá chương môn dù thế nào cũng nên quay về Tuyết Sơn, chỉ có ở Tuyết Sơn chương môn mới có thể an giấc, bởi vậy sợ rằng sẽ còn làm phiền Hoa công tử dẫn đường cho đệ tử Tuyết Sơn chúng ta đem di thể chương môn trở về”. Âu Dương Thất thấp giọng nói.

“Đây là chuyện tại hạ nên làm”. Hoa Nhượng Hư ngẫm nghĩ một chút rồi nói tiếp “Tại hạ xin mạo muội hỏi một câu, xin hỏi Âu Dương tiểu thư đang ở nơi nào? Khối ngọc bội này, tại hạ nhất định phải giao tận tay cho tiểu thư”.

“Hoa công tử, thực sự xin lỗi, muốn gặp tiểu thư sợ rằng đến tối mới được”. Âu Dương Thất khẽ giọng xin lỗi, nói “Nếu Hoa công tử nhất định muốn tự thân giao ngọc bội cho tiểu thư thì chúng ta xin mời công tử tạm nghỉ ngơi một chút, tối nay chúng ta sẽ dẫn Hoa công tử đi gặp tiểu thư, không biết ý Hoa công tử thế nào?”

“Tốt quá rồi, chúng ta đành quấy quả các vị vậy”. Hoa Nhượng Hư trầm ngâm một chút rồi nói, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao đến tối mới có thể gặp Âu Dương Băng Nhi? Nhưng hắn cũng không có hỏi, bởi vì Âu Dương Thất cũng không có ý nói cho hắn nguyên nhân vì sao.

Âu Dương Thất an bài cho Hoa Nhượng Hư và Phi Nhữ lại khách phòng, cửa phòng vừa đóng, Phi Nhữ tiến đến bên Hoa Nhượng Hư.

“Không phải là do xinh đẹp nên sinh ra kiêu ngạo chứ? Người ta mang đồ tới đưa tận tay nàng mà nàng ta lại không hề gặp chúng ta!” Phi Nhữ oán giận nói..

140. Chương 10: Tuyệt Sơn Giai Nhân

“Có lẽ sự tình cũng không như cô nghĩ”. Hoa Nhượng Hư lắc đầu nói “Dù sao bọn họ vừa mới biết được chưởng môn qua đời, hơn nữa nghe nói Âu Dương Băng Nhi tâm trí không được bình thường, có lẽ là có liên quan cũng không chừng”.

“Quý mới tin, người cũng đã chết lâu như vậy mà bây giờ bọn họ mới biết?” Phi Nhữ hoài nghi, bĩu môi nói.

“Chúng ta chỉ tới giao ngọc bội cho Âu Dương Băng Nhi, các chuyện khác chúng ta không quản”. Hoa Nhượng Hư ngẫm nghĩ rồi nói, kỳ thực hắn cũng có nghi ngờ như Phi Nhữ; thế nào đi nữa thì Âu Dương Kiếm Bình vẫn là chưởng môn Tuyệt Sơn, chẳng lẽ đệ tử Tuyệt Sơn không hề quan tâm tới hành tung của hắn hay sao? Hơn nữa Tuyệt Sơn lại là một trong bảy đại môn phái, thì chuyện xảy ra trong giang hồ lại không mấy may biết tới? cho dù Tuyệt Sơn và Trung Nguyên đường xa xa xôi nhưng cũng không có ngăn cách.

“Công tử, cùng ta đi ra ngoài xem tuyết rơi được không?” Phi Nhữ nhẹ giọng nói.

Phi Nhữ nhẹ nhàng rút vào người Hoa Nhượng Hư, ý định của nàng thực ra không phải là ngắm tuyết rơi mà là muốn cảm thụ cảm giác được cùng Hoa Nhượng Hư ngắm cảnh.

“Công tử, Phi Nhữ đời này không còn gì tiếc nuối”. Mắt Phi Nhữ rướm lệ, u uất nói “Có thể ở cùng công tử mấy ngày nay, Phi Nhữ rất thỏa mãn”.

“Phi Nhữ, ngày tháng về sau còn dài, ta chỉ hi vọng cô không làm sai điều gì, ta đã tha thứ cho cô hai lần, nhưng sẽ không có lần thứ ba đâu”. Hoa Nhượng Hư thở dài, nói.

“Công tử!” Phi Nhữ nhào vào lòng Hoa Nhượng Hư, gắt gao ôm lấy hắn, lệ không ngừng chảy.

“Đại ca ca, đại tỷ tỷ, hai người đang làm gì thế?”

Hoa Nhượng Hư rốt cục cũng biết cái gì gọi là ‘thiên lại chi âm’, âm thanh này không thể chỉ dùng hai chữ ‘êm tai’ để hình dung, nó không thuộc về trần thế nữa, nó tới từ thiên ngoại.

Hoa Nhượng Hư khẽ xoay người, có chút kinh diễm, cách đó không xa có một tuyết y nữ tử đang đứng. Nói là thiên sinh ngọc cốt bằng cơ cũng không thích hợp để nói về nữ tử này, bởi nàng quá đẹp, không từ ngữ nào có thể tả nổi. Nếu như Hoa Nhượng Hư đã gặp qua vô số nữ tử xinh đẹp, thậm chí bên người còn có Hoa Thiên Tinh, không ai không phải là tuyệt sắc chốn nhân gian, nhưng khi nhìn thấy nữ tử này tim hắn vẫn đập thình thịch. Nếu xét riêng về dung mạo, nàng cũng không hơn Hoa Thiên Tinh, tương xứng với Tô Đại Nhi, nhưng trên người nàng lại có linh tú mà Hoa Thiên Tinh và Tô Đại Nhi không có, phối hợp cùng dung mạo của nàng liền đạt tới một trạng thái hoàn mỹ đến cực hạn, có lẽ chỉ có Tuyệt Sơn vô cùng thuần tịnh mới có thể sinh ra một giai nhân như thế!

Trong lòng ngực cô gái đang ôm một đầu tuyết điêu, ánh mắt tò mò nhìn Hoa Nhượng Hư và Phi Nhứ, mặt đầy vẻ mê hoặc.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Thanh âm lo lắng truyền tới, theo đó cũng xuất hiện hai thiếu phụ xinh đẹp, khoảng chừng ba mươi tuổi.

Hoa Nhượng Hư nhanh chóng hiểu được, nữ tử trước mặt chính là người được xưng tụng thiên hạ đệ nhất mỹ nữ - Âu Dương Băng Nhi, trách không được nàng lại xinh đẹp, mỹ lệ như thế, khiến người khác kinh tâm động phách.

“Xin hỏi đây có phải Âu Dương Băng Nhi tiểu thư không?” Hoa Nhượng Hư khẽ hít sâu một hơi, cố gắng đè nén tâm tình đang kích động xuống, cao giọng hỏi.

“Đúng, muội là Âu Dương Băng Nhi, năm nay tám tuổi, đại ca, huynh tên là gì? Ồ, huynh đến để chơi cùng muội sao?” Âu Dương Băng Nhi khẽ nghiêng đầu, mỉm cười ngọt ngào.

“Hoa công tử, nghe nói công tử được lão gia nhờ cậy đưa vật gì cho tiểu thư đúng không?” Một trong hai thiếu phụ đang đứng bên người Âu Dương Băng Nhi lên tiếng.

“Đúng, đúng, đại ca, cha đưa đồ chơi gì cho Băng Nhi thế? Nhanh đưa cho Băng Nhi”. Âu Dương Băng Nhi vừa nói vừa chạy tới chỗ Hoa Nhượng Hư, bất quá lại bị hai người kia giữ lại.

“Hoa công tử, bây giờ công tử có thể đem vật kia giao cho chúng ta, chúng ta thay mặt tiểu thư xin cảm tạ đại ân đại nghĩa của công tử”. Một thiếu phụ khác mở miệng.

Hoa Nhượng Hư lấy ngọc bội ra định giao cho Âu Dương Băng Nhi, lại bị thiếu phụ đứng bên trái nàng tiếp lấy.

“Hoa công tử, tiểu thư thân thể yếu nhược, phải đi nghỉ ngơi, chúng ta xin phép về trước”. Đồ vật đã lấy được, liền lập tức rời đi.

Nhìn Âu Dương Băng Nhi cùng hai thiếu phụ kia rời đi, trong lòng Hoa Nhượng Hư dâng lên tư vị khó tả.

Phụ nữ trời sinh đều có lòng đồ kị, từ khi Âu Dương Băng Nhi xuất hiện, Phi Nhứ đều lạnh lùng nhìn nàng cho tới khi rời đi mới thôi.

Ba ngày sau, Hoa Nhượng Hư cùng Phi Nhứ ly khai Tuyết Sơn, mà trong ba ngày này hắn cũng không gặp lại Âu Dương Băng Nhi, bất quá bây giờ người được Tuyết Sơn phái ra đi cùng Hoa Nhượng Hư lại là Âu Dương Băng Nhi, nhưng hắn vẫn không thấy được mặt nàng bởi vì nàng ngồi bên trong kiệu.

Tuyết Sơn phái tổng cộng có mười ba đệ tử, đều mang họ Âu Dương; lần lượt phân biệt là Âu Dương Đại, Âu Dương Nhị mãi cho đến Âu Dương Thập Tam, mà hai nữ tử xinh đẹp bên cạnh Âu Dương Băng Nhi chính là tại mười năm trước sau khi nàng gặp chuyện không may, Âu Dương Kiếm Bình tìm hai người chuyên môn chiếu cố cho Âu Dương Băng Nhi, một người gọi là Âu Dương Lan, người kia là Âu Dương Chỉ. Nhân số đệ tử Tuyết Sơn không nhiều, vậy mà vẫn có thể tề danh một trong bảy đại môn phái hiển nhiên những đệ tử này võ công đều xuất chúng. Tất cả những điều này đều là Hoa Nhượng Hư phỏng đoán.

Tuyết Sơn cho rằng nghi thức đón di thể của chương môn trở về phải làm long trọng, cho nên tất cả mọi người cùng nhau xuống núi; về phần Âu Dương Băng Nhi, tuy tâm trí không ổn định nhưng nàng thân là nữ nhi của Âu Dương Kiếm Bình nên nàng chắc chắn phải đi. Hoa Nhượng Hư đương nhiên hiểu được, đây là điều hết sức bình thường, hơn nữa còn cảm thấy cao hứng, chỉ là Phi Nhứ không biết vì sao sắc mặt ngày càng hậm hực.

Không biết vì sao, mơ hồ có cảm giác đệ tử Tuyết Sơn có chút địch ý hay bài xích Hoa Nhượng Hư, dọc đường đi, mọi người đồng hành nhưng không có đệ tử Tuyết Sơn nào nói chuyện cùng Hoa Nhượng Hư, Hoa Nhượng Hư cũng không hề nhìn thấy Âu Dương Băng Nhi, mặc dù hàng ngày đều nghe thấy giọng nói của nàng.

Hoa Nhượng Hư hết ngồi xuống lại đứng lên, đi tới bên cửa phòng lại quay trở về, tiếp tục ngồi xuống, cả người có cảm giác nôn nóng, bất an. Phi Nhứ ở bên cạnh lặng lẽ quan sát hắn, không hề nói gì, nhưng ánh mắt ngày càng ưu lự.

Bọn họ đã tiến vào Trung Nguyên, hướng về phía thành Kim Lăng mà đi, đại khái khoảng nửa tháng nữa là nó sẽ về tới Kim Lăng. Trời đã tối, bọn họ đang tìm một khách điểm để nghỉ tạm, chẳng qua là người Tuyết Sơn phái đều ở hậu viện mà Hoa Nhược Hư cùng Phi Nhứ lại ở chỗ khác.

“Phi Nhứ, không còn sớm nữa, cô về phòng nghỉ ngơi trước đi”. Hoa Nhược Hư phát hiện Phi Nhứ còn ở đây, khẽ thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói.

“Công tử, người thích nàng ta”. Phi Nhứ u uất nói “Nhưng, công tử, người không thể thích nàng, nàng ta căn bản không phải kẻ ngọc”.

“Cô không nên suy nghĩ bậy bạ!” Ngữ khí Hoa Nhược Hư có chút miễn cưỡng, “Thời gian không còn sớm, ta đi nghỉ ngơi trước”. Thâm ý trong lời nói chính là bảo Phi Nhứ về phòng.

“Công tử, Âu Dương Băng Nhi đang giả bộ”. Phi Nhứ bộ dạng như muốn hét lên.

“Phi Nhứ, nàng ta rõ ràng đã mười tám tuổi, nhưng lại nói mình tám tuổi, nàng khi còn bé đã gặp phải chuyện không may khiến tâm trí không được phát triển bình thường, nàng đã đủ bất hạnh rồi, sao cô lại còn nói nàng như vậy?” Hoa Nhược Hư có chút bất mãn.

“Công tử, tục ngữ nói: tình nhân trong mắt xuất Tây Thi, trong mắt người thì nàng tất nhiên là ngây thơ, khờ khạo, không rành việc đời, ta biết người sẽ không hoài nghi nàng ta”. Phi Nhứ lắc đầu nói, “Bất quá, công tử người yên tâm, một ngày nào đó ta sẽ tìm được chứng cứ, để người biết rõ nàng chỉ giả vờ như vậy mà thôi”.

Nói xong lời này, Phi Nhứ xoay người đi ra ngoài, Hoa Nhược Hư nao nao, vội vàng khẽ lắc mình, đem Phi Nhứ kéo trở về.

“Phi Nhứ, cô không nên hồ đồ”. Hoa Nhược Hư lo lắng Phi Nhứ ra ngoài đi tìm Âu Dương Băng Nhi, “Cô không nên đoán mò, ta chỉ cảm thông với Âu Dương Băng Nhi mà thôi. Kỳ thực, cho dù là phái Tuyết Sơn hay Âu Dương Băng Nhi cũng không có quan hệ gì nhiều đối với chúng ta, cho dù Âu Dương Băng Nhi có thực sự giả ngọc thì cũng không phải chuyện của chúng ta, chúng ta cần gì ôm rơm nặng bụng”.

“Công tử, người thật sự chỉ là đồng cảm với nàng ta sao?” Phi Nhứ bán tín bán nghi nhìn Hoa Nhược Hư, lời của Hoa Nhược Hư nói thật ra nàng không tin, nhưng lại cố gắng để tin đó là sự thật.

“Tất nhiên là thật rồi, cô nghĩ xem, nàng vốn là một cô gái thông minh, đáng yêu nhưng gặp chuyện không may khiến tâm trí không được bình thường, cuộc sống hàng ngày đều phải nhờ người khác chiếu cố. Chẳng lẽ cô không thấy nàng rất đáng thương sao?” Hoa Nhược Hư thở dài một tiếng, bất quá hắn nói lời này không biết là để lừa gạt Phi Nhứ hay để lừa gạt chính hắn. Hắn không dám khẳng định hắn đã thích Âu Dương Băng Nhi, chỉ biết là, đời này chỉ sợ hắn không thể quên nàng.

“Công tử, ta nhìn bộ dạng của nàng, thế nào cũng không thấy giống một người có tâm trí của trẻ con tám tuổi. Hơn nữa, lâu như vậy sao nàng vẫn trốn trên kiệu không gặp mặt chúng ta, căn bản là sợ chúng ta nhìn ra sơ hở của nàng”. Phi Nhứ nói. Một nữ nhân xinh đẹp chính là thiên địch của nữ nhân khác, cũng chính vì nguyên nhân như thế nên Phi Nhứ dường như trời định nàng có địch ý với Âu Dương Băng Nhi, hơn nữa nàng lại phát hiện Hoa Nhược Hư lại rất quan tâm tới Âu Dương Băng Nhi, bởi vậy địch ý này lại càng nhiều thêm một chút.

“Phi Nhứ, chúng ta không nói về nàng ta nữa có được không?” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói. Mỗi khi nghĩ đến Âu Dương Băng Nhi trong mắt hắn lại hiện lên dung nhan ngạo tuyệt thiên hạ của nàng, đầu óc hắn vô cùng hỗn loạn.

“Công tử, đêm nay Phi Nhứ ở cùng công tử được chứ?” Phi Nhứ khẽ giọng nói, thân thể nhẹ nhàng tựa nên người Hoa Nhược Hư, thân thể mềm mại kia nóng dần lên.

Hoa Nhược Hư miễn cưỡng xua đi phiền não trong lòng, cúi đầu chăm chú nhìn Phi Nhứ. Vết thương trên mặt nàng vẫn còn, nhưng đã mờ hơn trước rất nhiều. Kỳ thực, mấy ngày qua Phi Nhứ sửa đổi rất nhiều, không còn nháo nhào như trước kia, bởi vậy cảm giác trong lòng Hoa Nhược Hư đối với nàng cũng thay đổi không ít.

Hắn cảm nhận được thân thể mềm mại trong lòng đang không ngừng nóng nên, Hoa Nhược Hư cũng không phải Liễu Hạ Huệ, ngày xưa bởi vì có nhiều khúc mắc với nàng nên mới có thể nhờ đó mà kháng cự lại hấp dẫn của nàng, nhưng đến bây giờ thì chỉ cần một câu nói tùy ý của Phi Nhữ cũng là hấp dẫn trí mạng đối với hắn.

Hai tay hắn khá khấn trương, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng.

“Công tử, ta hiện giờ cảm thấy rất hạnh phúc, thật đó”. Sau khi mây tan mưa tạnh, Phi Nhữ co mình vào trong lòng ngực Hoa Nhược Hư, thủ thủ.

“Ngủ sớm một chút đi”. Hoa Nhược Hư khẽ hôn lên bờ môi ngọt lịm của nàng, ôn nhu nói.

“Công tử, ta không muốn ngủ”. Phi Nhữ khẽ lắc đầu, “Có một số việc, ta cần nghĩ thật kỹ càng”.

Chuyện Phi Nhữ nói cùng Hoa Nhược Hư trước kia, nửa thật nửa giả. Sau lúc Phi Nhữ tức giận với Hoa Nhược Hư thì Nam Cung Phi Vân mới xuất hiện, hiểu được tâm lý của thiếu nữ, nhưng sự tình phát triển sau này hoàn toàn không như Phi Nhữ nói.

Phi Nhữ thay Nam Cung Phi Vân làm mật thám bên người Tô Đại Nhi, sau đó nàng lại tham dự âm mưu Tô Đại Nhi cùng Hoa Nhược Hư. Phi Nhữ trước kia thì không nói, nhưng về sau liền phát hiện quả thực không thể xa Hoa Nhược Hư, cuối cùng nàng rời khỏi Nam Cung Phi Vân, nhưng không hề nghĩ tới Nam Cung Phi Vân đã âm thầm hạ độc nàng, khiến nàng không thể không trở về tìm hắn, tiếp tục làm việc cho hắn.

“Chỉ kỳ quái, mục đích chủ yếu của Nam Cung Phi Vân tựa hồ là Tô Đại Nhi, có lẽ đây cũng chính là mục đích hắn đi tìm Phi Nhữ, bởi vì Phi Nhữ dù sao cũng là thiếp thân thị nữ của Tô Đại Nhi, vô cùng quen thuộc.

Mà Nam Cung Phi Vân gần đây yêu cầu nàng đi ám sát Hàm Tuyết, chỉ là Phi Nhữ do dự nhiều lần, cũng không có xuống tay.

“Nam Cung Phi Vân gần đây có liên lạc gì với cô không?” Hoa Nhược Hư trầm mặc một lát rồi hỏi.

“Từ khi hắn sai ta đi giết tiểu Tuyết, thì vẫn chưa có liên lạc gì”. Phi Nhữ lắc đầu nói, bỗng nhiên có chút sợ hãi “Công tử, ta là nhất thời ngu ngốc mới thích Nam Cung Phi Vân, ta cùng hắn cũng không phát sinh chuyện tình gì, công tử, người nhất định phải tin ta”.

“Chuyện của quá khứ thì hãy để nó lại với quá khứ đi, không nên nhắc lại”. Hoa Nhược Hư gặt gao ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, “Đúng rồi, lần trước không phải cô nói với ta là nghe được chuyện liên quan tới tiểu Nguyệt sao? Có thật hay không?”

“Công tử, chuyện đó thật sự là do ta nghe lén được”. Phi Nhữ gật đầu nói.

Hoa Nhược Hư lại bắt đầu trầm mặc, Phi Nhữ nói cho hắn việc này, chẳng những không làm sự nghi ngờ trong lòng hắn giảm xuống chút nào mà còn tăng thêm vài phần. Vốn hắn tưởng Diệp Bất Nhị cùng Độc Môn là một, mà sai người giết Hàm Tuyết cũng là Diệp Bất Nhị, nhưng bây giờ lại phát hiện mọi việc tựa hồ đều là Nam Cung Phi Vân làm, chẳng lẽ Độc Môn câu kết cùng Nam Cung Phi Vân? Hay Nam Cung Phi Vân và Diệp Bất Nhị câu kết với nhau.

Sáng sớm hôm sau, Phi Nhữ còn đang say giấc nồng thì Hoa Nhược Hư lại nhẹ nhàng rời giường, mặc quần áo đi ra khỏi phòng.

Hít một ngụm không khí buổi sớm, cảm thấy trong người khoan khoái, lưng thưng bước đi, Hoa Nhược Hư vô ý đi tới hậu viện, cũng chính là nơi mọi người trong phái Tuyết Sơn ở tạm, vội vàng xoay người định quay về.

“Đại ca ca, mau giúp muội bắt lấy tiểu tuyết”. ‘Thiên lại chi âm’ truyền vào trong tai Hoa Nhược Hư, hai tiếng “Tiểu Tuyết” khiến thân hình hắn chấn động, hắn xoay người lại, Âu Dương Bằng Nhi đứng cách đó không xa, mà tuyết điều lần trước nàng ôm trong lòng lại đang bay về phía hắn. Tiểu tuyết trong miệng nàng chẳng lẽ lại là đầu tuyết điều này? Hoa Nhược Hư đỏ khốc đỏ cười.

141. Chương 11: Bằng Nhi Thất Tung

Đầu tuyết điêu bay tới trước mặt Hoa Nhược Hư bỗng nhiên dừng lại, Hoa Nhược Hư ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm lấy nó. Tuyết điêu dụi dụi vào tay Hoa Nhược Hư, ôn thuận nằm trong lòng ngực hắn, tựa hồ rất hài lòng.

“Hi hi, Đại ca giỏi quá!” Âu Dương Bằng Nhi cao hứng vỗ tay, vừa cười vừa chạy tới chỗ Hoa Nhược Hư, ôm lấy đầu tuyết điêu trong lòng hắn.

“Tiểu tuyết, hư quá, không được chạy lung tung, người mà chạy mất thì ta biết chơi với ai”. Âu Dương Bằng Nhi nhẹ nhàng vuốt bộ lông trắng mượt của nó, thì thào nói.

“Tiểu thư”. Hai nữ tử hàng ngày chăm sóc Âu Dương Bằng Nhi xuất hiện, quần áo giống nhau như đúc; chẳng qua Hoa Nhược Hư cũng phân biệt được, người mặt trái xoan là Âu Dương Lan còn người mặt tròn là Âu Dương Chỉ.

“Đại ca ca, cảm ơn huynh, ồ, Bằng nhi phải về rồi, dì Lan và dì Chỉ lại bắt muối về rồi”. Giọng nói Âu Dương Bằng Nhi đầy ngây thơ, khờ khạo, chỉ là Hoa Nhược Hư lại cảm thấy trong lời nói có vài phần tịch mịch. Âu Dương Bằng Nhi tựa hồ có chút bất mãn với Âu Dương Lan và Âu Dương Chỉ luôn không cho nàng đi tới đâu một mình.

Âu Dương Bằng Nhi bị Âu Dương Lan cùng Âu Dương Chỉ dẫn về, Hoa Nhược Hư ngơ ngác dõi theo bóng lưng của nàng, đột nhiên Âu Dương Bằng Nhi lén quay đầu lại cười với Hoa Nhược Hư, rồi nhanh chóng quay lại.

Hoa Nhược Hư cùng Âu Dương Bằng Nhi gặp mặt tựa như đóa phù dung sớm nở tối tàn, từ hôm nay về sau Hoa Nhược Hư rốt cục không hề thấy được nàng. Hoa Nhược Hư vô cùng phiền muộn, chẳng qua may mắn còn có Phi Nhứ hàng ngày làm bạn với hắn, khiến tâm lý cũng thoải mái hơn một chút.

Còn cách Kim Lăng hai trăm dặm đường, giữa trưa hôm nay, Hoa Nhược Hư, Phi Nhứ cùng với đoàn người Tuyết Sơn đi qua khu chợ, phát hiện ở giữa khu chợ lúc này đang tụ tập đông người, bên trong truyền ra tiếng chửi mắng, kêu la thảm thiết.

Bốn nam tử trẻ tuổi mặc phục trang màu đen đang chân đạp tay đá, quyền cước như mưa trút xuống một người nằm bên dưới, cũng không nhìn rõ bộ dạng người này, chỉ là hắn đang hấp hối, nhưng bốn người kia vẫn chưa có ý định dừng tay. Người xung quanh cũng chỉ nhỏ giọng nghị luận chứ không ai có dũng khí lên tiếng nói gì.

“Dừng tay!” Hoa Nhược Hư tách đám người ra, chứng kiến một màn này vội vàng hô lên, trong lòng cũng cảm thấy kì quái, ban ngày ban mặt mà vẫn có người ngang nhiên hành hung, lại không có kẻ nào ngăn trở, mở miệng khuyên can. Quả là kì quái.

Bốn người kia liếc mắt nhìn Hoa Nhược Hư một cái, lại tiếp tục đánh, đáng thương cho người nọ tiếp tục chịu đòn.

“Bảo các người dừng tay, có nghe thấy không?” Bóng trắng chợt lóe, “bốp, bốp, bốp, bốp.....” bốn âm thanh ròn tan vang lên, Phi Nhứ cho mỗi người một cái bạt tai, rồi quát lên.

Phi Nhứ ra tay không hề nhẹ, chỉ nghe thấy bốn tiếng kêu thảm, bốn kẻ kia bị tát ngã lăn ra đất, khoe miệng trào máu.

“Con đàn bà thôi, ngay cả đại gia mày mà cũng dám đánh?” Một trong đó cố gắng đứng dậy, oán hận nhìn Phi Nhứ.

“Vừa rồi chỉ là giáo huấn một chút, dám không nghe lời công tử nhà ta!” Phi Nhứ nhàn giọng nói, thân thể mềm mại khẽ lắc một cái, hai âm thanh ròn tan lại vang lên, trên mặt kẻ kia tiếp tục xuất hiện thêm hai dấu chạy đỏ tươi.

“Đây là kết cục của việc ăn nói lỗ mãng với bốn tiểu thư!” Phi Nhứ trở về bên người Hoa Nhược Hư, lạnh lùng nhìn người nọ.

“Tốt! Xem như người lợi hại, có bản lĩnh thì chờ ở đây cho ta!” Tên kia đã bị tát bay mất vài cái răng, vẫn còn hung hăng uy hiếp Phi Nhứ, nói xong kéo ba tên kia chuẩn bị rời đi.

“Đánh chó ngó mặt chủ, xem ra đánh mấy con chó các người thì chủ nhân các người sẽ xuất hiện. Được, bốn tiểu thư ở đây chờ!” Phi Nhứ lại phi người tới chỗ ba tên đang lồm cồm bò dậy kia, đá cho mỗi tên một cái, khiến chúng lại ngã lăn trên mặt đất, “Muốn đi tìm cứu binh, một người là đủ, bốn tiểu thư chờ”. Nói xong lại xuất thêm một cước, đưa tên kia đá bay ra ngoài. Phi Nhứ vốn không phải người dễ chọc, mấy tên này lại không biết sống chết cứ nhiên dám uy hiếp nàng, tất nhiên là sẽ có kết cục gì tốt. Hoa Nhược Hư bước tới xem qua người bị đánh lúc nãy, nhưng phát hiện hắn đã tắt thở, trong lòng không khỏi dâng lên nộ hỏa. Một hán tử vẫn đang sống khỏe mạnh, vậy mà bị đánh chết như vậy, những người này cũng quá tàn nhẫn. “Phi Nhứ, hỏi xem bọn chúng là ai”. Ngự khí Hoa Nhược Hư có vài phần phần nộ.

“Công tử nhà ta hỏi các người là ai, nhanh lên, trả lời thành thật một chút, tên gì? Đang làm gì?” Phi Nhứ đá cho mỗi người một cái.

“Các người đừng đắc ý.....”. Một người trong đó oán hận nói, nhưng chưa hết câu đã hét thảm một tiếng.

“Ta hỏi người tên gì? Đang làm gì? Đâu bảo người lắm nhảm?” Phi Nhứ lại cho tên đó một cước. Cao nhân tất có cao nhân trị, ác nhân tất có ác nhân trị; đụng tới ma nữ Phi Nhứ từ nhỏ sống tại Ma Cung thì quả là chúng xui xẻo mấy đời.

“Ta đang tự hỏi không biết ai công nhiên chống đối Tiên Cung, hóa ra là Hoa công tử”. Một tiếng cười nhạt vang lên, nghe thấy lời này, ba tên kia đang nằm trên đất kia thần sắc không khỏi vui mừng.

Hoa Nhược Hư nhíu mày, thanh âm này có chút quen thuộc; hắn xoay người lại nhìn, thì ra là lão cố nhân. Người tới là Phong Tòng Vân, theo sau Phong Tòng Vân chính là gia hỏa bị Phi Nhứ đánh gãy răng kia.

“Đàn chủ, chính là con đàn bà thối này!” Người nọ oán hận chỉ chỉ Phi Nhứ.

Một tiếng la thảm vang lên, hắn đã thành oan hồn dưới kiếm; người ra tay cứ nhiên là Phong Tòng Vân.

“Hoa công tử, đệ tử bốn Cung có mắt không trông, cứ nhiên đắc tội Hoa công tử. Ta xử trí hắn như vậy, không biết Hoa công tử có hài lòng không?” Phong Tòng Vân thần nhiên nói “Nếu như còn chưa làm hài lòng Hoa công tử, ta sẽ để bọn họ dùng cái chết hướng công tử tạ tội. Bọn họ sống hay chết, toàn bộ do Hoa công tử xử trí!” Vừa nói Phong Tòng Vân vừa liếc về ba người nọ vẫn đang nằm dưới đất, khiến sắc mặt chúng xám như tro.

“Ra là Phong nhị công tử là người của Tiên Cung, Hoa mỗ thất kính”. Hoa Nhược Hư cười nhạt “Hoa mỗ cũng không muốn quản chuyện của Tiên Cung, cũng không có tư cách này, chỉ là nhìn không quen với hành vi của họ mà thôi. Về phần bọn họ chết hay sống, Hoa mỗ không có quyền quyết định, chuyện của quý phái Hoa mỗ không quan hệ”.

“Bốn cung đang xử trí đệ tử phản bộ, lại khiến Hoa công tử hiểu nhầm, nếu Hoa công tử đã nói vậy thì ta sẽ bảo thủ hạ sau này chú ý hơn, mong Hoa công tử không nên để bụng”. Tiên Cung cùng Hoa công tử nước sông không phạm nước giếng, mong Hoa công tử đừng vì chuyện hôm nay mà ảnh hưởng tới mối quan hệ giữa Hoa công tử và bốn Cung”.

“Phong nhị công tử nói vậy là tốt rồi, hoa mỗ còn có việc đi trước, cáo từ”. Hoa Nhược Hư khẽ cười, xoay người dẫn theo Phi Nhứ rời đi. Phong Tòng Vân vẻ mặt đang cười cười, đột nhiên tái xanh, ánh mắt tràn ngập oán độc. Đương nhiên Hoa Nhược Hư không thể nhìn thấy cảnh này.

“Đàn chủ, sao chúng ta phải sợ hắn?” Ba tên lúc nãy được “ác nhân” Phi Nhứ chiếu cố lên tiếng.

“Đồ vô dụng, lần sau chú ý một chút!” Phong Tòng Vân lạnh lùng liếc mắt ba người “Muốn biết tại sao thì đi ra ngoài hỏi thăm xem Hoa Nhược Hư là ai!”

“Đàn chủ, ngài, ngài nói hắn chính là minh chủ Thiên Tinh Minh – Hoa Nhược Hư?” Sắc mặt ba người đại biến, một người run rẩy hỏi.

“Nói nhảm! nếu như không phải là hắn thì ta đâu cần khách khí như vậy?” Hai mắt Phong Tòng Vân có chút tàn nhẫn “Hiện giờ chúng ta không thể chính diện xung đột với hắn, lần sau cần thông minh hơn, nếu không mất mạng đừng trách ta!”

“Hoa Nhược Hư, trước tiên ta nhấn nhin người, bắt quá Phong Tòng Vân này cũng không phải hạng người dễ chọc!” Phong Tòng Vân oán hận nghĩ.

Mà lúc này, Hoa Nhược Hư cũng đang suy nghĩ về chuyện Phong Tòng Vân. Kẻ này chính là người hấn nhìn thấy đầu tiên của tứ đại thế gia từ sau khi Diệp gia mất tích. Chỉ không ngờ rằng Phong Tòng Vân cư nhiên trở thành một đàn chủ của Tiên Cung. Xét từ thân phận của Phong Tòng Vân thì có khả năng Phong gia cũng gia nhập Tiên Cung, thậm chí tứ đại thế gia cũng trở thành người của Tiên Cung, bởi bốn nhà này luôn cùng tiến cùng lui.

Nói tới Tiên Cung, hấn cùng Tiên Cung này cũng không có ân oán trực tiếp gì, bắt quá Nam Cung Phi Vân cũng là người của Tiên Cung, mà lúc trước Du Du chút nữa thì chết dưới tay Nam Cung Phi Vân. Nếu nói như vậy thì khoản nợ này cũng có thể tìm Tiên Cung để tính toán. Bắt quá hấn có chút không rõ, theo lý thuyết thì Tiên Cung vốn là do người sau khi phản bội Thần Cung mới lập ra, bọn họ sao lại có quan hệ cùng tứ đại thế gia?

Mấy canh giờ trước khi Diệp gia phát hỏa thì người của tứ đại thế gia đã rời khỏi đây, việc đó cùng Tiên Cung có quan hệ gì không? Trong khoảng thời gian ngắn, hấn không thể lý giải cho chu toàn.

“Công tử, muộn như vậy, người sao còn không ngủ?” Phi Nhứ mơ màng từ giường đứng lên, bây giờ hàng đêm Phi Nhứ đều ở lại phòng Hoa Nhược Hư.

“Phi Nhứ, cô đi ngủ trước đi, ta còn có việc cần suy nghĩ”. Hoa Nhược Hư gần đây càng lúc càng phát hiện được nhiều bí ẩn mà hấn không có cách nào khai giải, mà tình thế càng lúc càng mê ly, khó lòng phân biệt.

“Công tử, mai rồi nghĩ tiếp, sắp tới Kim Lăng rồi, người còn có thể bồi tiếp ta được tiếp không?” Phi Nhứ u uất nói.

“Đến Kim Lăng không phải ta cùng cô còn có thể ở cùng nhau sao?” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Đến Kim Lăng, duyên phận của chúng ta sẽ hết”. Phi Nhứ miễn cưỡng gạt đầu, nhưng trong lòng thâm nghĩ. Kỳ thật nàng đã suy nghĩ rất nhiều, một khi trở lại Kim Lăng, nàng sẽ vĩnh viễn rời xa Hoa Nhược Hư; đối với dung mạo của nàng lúc này, nàng thủy chung có chút tự ti. Nhưng vẫn còn có nguyên nhân khác, nàng không muốn gặp lại Tô Đại Nhi, Hoa Nhược Hư khó có thể bảo trụ được cho nàng lúc ấy, nàng rất rõ tính tình Tô Đại Nhi, nàng ta không thể cho phép một người từng phản bội, hãm hại nàng ở thể ở bên người tình lang của nàng, ở bên cạnh nàng.

Bên cửa truyền tới tiếng bước chân dồn dập, tiếng đập cửa vang lên. Hoa Nhược Hư cảm thấy kỳ quái, muộn như vậy còn có ai đến?

“Hoa công tử, mau mở cửa, không thấy tiểu thư!” Người bên ngoài hô to, Hoa Nhược Hư trong lòng cả kinh, vội vàng chạy ra mở cửa, phát hiện hai người Âu Dương Lan cùng Âu Dương Chỉ vẻ mặt đầy lo lắng đang đứng ngoài cửa.

“Hai vị cô nương, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hoa công tử, tiểu thư nhân lúc chúng ta không để ý liền lên đi, chúng ta không tìm thấy nàng, Hoa công tử, công tử có nhìn thấy tiểu thư không?” Âu Dương Lan vội vàng hỏi.

“Sao có thể như vậy? nàng có thể đi đâu đây?” Hoa Nhược Hư lắc đầu, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Tiểu thư không hề biết đường, hơn nữa tiểu thư cũng không biết võ công, vạn nhất, vạn nhất....” Âu Dương Chỉ không dám nói tiếp. “Nhanh đi tìm!” Hoa Nhược Hư quay sang Âu Dương Chỉ nói lớn, rồi nhanh chóng chạy đi đầu tiên, thoạt nhìn hấn tựa hồ còn sốt ruột hơn so với hai người Âu Dương Lan.

Vừa mới chạy tới cửa khách điểm, Hoa Nhược Hư đột nhiên phát hiện có một bóng trắng nhỏ đang nhanh chóng bay lại nơi này, nhìn kĩ lại, đây chính là đầu tuyết điều mà Âu Dương Băng Nhi gọi là tiểu tuyết, không khỏi âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bắt quá hấn lập tức lại lo lắng, bởi vì đầu tuyết điều ở đây nhưng không hề thấy Âu Dương Băng Nhi xuất hiện. Tuyết điều chạy vội tới bên người Hoa Nhược Hư, nhảy lên trên tay, khẽ dụi vào tay hấn, sau đó lại bay lên, hướng về phía lúc này bay lại.

Hoa Nhượng Hư khẽ giật mình, vội vàng đi theo phía sau tuyết điêu.

Tuyết điêu bay nhanh đi, tiến vào một ngõ nhỏ, Hoa Nhượng Hư đuổi theo sau, nhưng lại phát hiện tuyết điêu đứng một chỗ chứ không hề thấy Âu Dương Băng Nhi.

Tâm lý Hoa Nhượng Hư vô cùng bất an, bước nhanh tới, cẩn thận tra xét bốn phía, đột nhiên có thứ gì đó lóe sáng đập vào mắt hắn.

Cúi người xuống cẩn thận xem xét, thì ra là một cái châu hoa, hắn mơ hồ nhớ rằng cái châu hoa này hình như được cài trên đầu Âu Dương Băng Nhi.

“Châu hoa của tiểu thư!” Thanh âm của Âu Dương Lan từ phía sau truyền tới, “Tiểu thư? Tiểu thư đâu?”

“Tuyết điêu dẫn ta đến nơi này, ta mới tìm thấy cây châu hoa này”. Giọng nói Hoa Nhượng Hư đầy chua xót “Âu Dương cô nương, người chắc chắn vật này là của Băng Nhi cô nương chứ?”

“Tiểu thư vẫn mang châu hoa này, ta đương nhiên nhận ra”. Âu Dương Lan thì thào nói “Tiểu thư gặp chuyện không may, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.....?” Nàng phút chốc trở nên vô cùng hoang mang.

“Có người đến, chúng ta núp trước đã”. Hoa Nhượng Hư đột nhiên nói, ngay lập tức phi thân lên; Âu Dương Lan cũng nhanh chóng theo sau.

“Lão Ngũ, cô nương vừa rồi quả thực không tệ, ta từng này tuổi đầu mà chưa từng nhìn thấy nữ nhân nào đẹp như vậy, đáng tiếc chúng ta không có phúc phận để hưởng thụ, để cấp trên đưa đi, mẹ kiếp, nữ nhân xinh đẹp như vậy phải để dâng lên Cung chủ”. Hai người vận đồ đen một cao một thấp đang đi qua, người vừa lên tiếng là tên lùn.

“Người ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, có thể không xinh đẹp sao? Chúng ta chỉ là đám tay chân lâu la, tất nhiên là không thể hưởng thụ. Nhưng đàn chủ thì không nhất định, ồ, ta nghe nói trước kia cứ mỗi lần dâng nữ nhân cho Cung chủ thì đều bị đàn chủ hưởng qua. Làm đàn chủ vẫn là tốt nhất”. Người nọ tấm tắc khen ngợi, hâm mộ không thôi.

“Cô nương các người nói hiện đang ở nơi nào?” Hai người đột nhiên phát hiện mình không thể nhúc nhích, Hoa Nhượng Hư xuất hiện trước mặt hai người, Tinh Kiếm kẻ cổ một tên, ngữ khí lạnh lùng pha lẫn lo lắng.

142. Chương 12: Phương Tung Nan Mịch

“Vị.....vị công tử này, ngài nói.....nói cô nương nào?” Tên lùn vận đồ đen kia giọng nơm nớp lo sợ, mắt liếc tới thanh kiếm đang gác trên cổ, thân thể run lên bần bật.

“Không muốn chết thì nói mau!” Biểu tình Hoa Nhượng Hư vô cùng lãnh khốc, Âu Dương Băng Nhi bị mất tích, hơn nữa lại vừa nghe hai người nghị luận khiến trong lòng hắn có cảm giác khó chịu, bất an. Tất cả điều này làm hắn có chút mất lý trí.

“Thưa, thưa công tử, chuyện không liên quan tới chúng ta, là đàn chủ, đàn chủ sai chúng ta làm”. Tên lùn kia khiếp đảm nói, đây chính là điển hình của loại người gan thỏ đế.

“Các người có phải người của Tiên Cung không? Đàn chủ các người nói là Phong Tông Vân?” Hoa Nhượng Hư nhìn y phục hai người này cùng nhóm người Tiên cung hồi sáng giống nhau như đúc, hơn nữa khi hai người nói chuyện có nhắc tới “Cung” khiến điều đầu tiên hắn nghĩ tới chính là Tiên Cung.

“Thưa công tử, chúng ta đúng là đệ tử Tiên Cung, đàn chủ chính là Phong Tông Vân”. Lần này hắn trả lời nhanh chóng, trôi chảy hơn rất nhiều.

“Lúc này các người nói vị cô nương kia đã bị các người đưa đến chỗ Phong Tông Vân? Phong Tông Vân đang ở đâu?” Thanh âm Hoa Nhượng Hư lạnh như băng, hừ một tiếng. Nhưng trong lòng càng thêm lo lắng.

“Nơi đây chính là phân đàn ngoài thành Kim Lăng của Tiên Cung, phân đàn phía ngoài Kim Lăng này từ ngõ nhỏ đi ra ngoài, rẽ trái đi thêm mười trượng có thể nhìn thấy, đàn chủ cũng đang ở bên trong”. Lần này tới lượt tên người cao đáp, hắn vừa rút lời thì Hoa Nhượng Hư cũng đã biến mất.

Hai người bỗng nhiên cảm thấy trước ngực mát lạnh dần dần chuyển sang đau nhói, xoay người về phía sau, ánh mắt không cam tâm.

“Người nói không giữ lời!” Nói xong lời này hai người đổ gục xuống đất, không có tiếng động. Người ra tay chính là Âu Dương Lan.

“Phong Tông Vân đang ở đâu?” Hoa Nhược Hư nhanh chóng tiến tới cửa lớn của phân đàn ngoài thành Kim Lăng của Tiên Cung, trực tiếp xông vào. Với võ công hiện nay của hắn thì ngay cả Phong Tông Vân cũng không thể ngăn cản, chứ không cần nói tới mấy đệ tử bình thường của Tiên Cung; bàn tay túm lấy một đệ tử Tiên Cung, lạnh giọng hỏi.

“Đàn chủ đang, đang ở bên trong!” Tên đệ tử kia đã sớm bị dọa cho chết khiếp, lấy tay chỉ vào bên trong, sau đó bị ném ngã xuống mặt đất.

Hoa Nhược Hư nhanh chóng chạy vào bên trong, một cước đạp toang cửa phòng Phong Tông Vân, trước mắt hiện ra một cảnh tượng khiến hắn thất kinh.

Phong Tông Vân nằm trong vũng máu, đã không còn thở, nhưng trong phòng lại chỉ có một mình Phong Tông Vân, không hề nhìn thấy bóng dáng Âu Dương Băng Nhi.

“Người....người giết đàn chủ!” Một người hoảng sợ kinh hô, sau đó đột nhiên xoay người chạy ra bên ngoài.

“Đàn chủ chết rồi!” Đệ tử Tiên Cung bên ngoài hô to lên.

Mấy tháng gần đây, Tiên Cung như mặt trời giữa trưa bỗng nhiên thụ thương nghiêm trọng, Phân đàn ngoài thành Kim Lăng của Tiên Cung bị hủy, kể cả đàn chủ Phong Tông Vân cùng hơn trăm người đều chết, duy nhất có một người sống sót bởi hôm đó hắn không có mặt trong phân đàn. Tại lúc sự việc xảy ra, mình chủ Thiên Tinh Minh Hoa Nhược Hư có chút xô sát nhỏ với Tiên Cung, ngay đêm hôm đó đã ra tay tàn sát đệ tử Tiên Cung.

Tin tức này truyền khai, cơ hồ ai cũng có dự cảm giang hồ lại bắt đầu nổi sóng lớn. Bởi ai cũng biết Phong Tông Vân vốn là nhị công tử của Phong gia trong tứ đại thế gia. Tứ đại thế gia và Hoa Nhược Hư luôn có cách nhìn không đồng nhất, bây giờ Hoa Nhược Hư cư nhiên giết Phong Tông Vân, tứ đại thế gia chắc chắn sẽ không bỏ qua. Hơn nữa Phong Tông Vân lại là đàn chủ một phân đàn của Tiên Cung, nên chắc chắn Tiên Cung sẽ xuất đầu vì họ Phong này. Tiên Cung hiện nay thế rất mạnh có xu thế trở thành đệ nhất môn phái trên giang hồ, nhưng Thiên Tinh Minh thực lực cũng không kém; hai thế thức lớn này đối đầu nhau, sẽ phát sinh ra chuyện gì không ai có thể đoán trước.

Hoa Nhược Hư nghe được tin tức này là lúc hắn đã trở lại Kim Lăng, cách thời điểm phân đàn Tiên Cung gặp chuyện đã được ba ngày. Ba ngày trước, sau khi hắn nhìn thấy Phong Tông Vân đã chết cũng không hề lập tức rời đi mà ở lại trong phòng tìm tòi một hồi, phát hiện được một chiếc khăn lụa, được Âu Dương Lan chứng nhận đây chính là của Âu Dương Băng Nhi. Mà hắn sau khi tóm lấy một đệ tử Tiên Cung tra hỏi biết được trước khi hắn đến thì đã rời đi, cái chết của Phong Tông Vân là do Âu Dương Băng Nhi gây ra? Hắn thật sự không dám tưởng tượng, đương nhiên Phong Tông Vân chết thế nào hắn cũng không hiểu.

Trên thực tế, đệ tử Tiên Cung không có mấy người chết trong tay hắn, chẳng qua những lời đồn trên giang hồ này hắn cũng không muốn phản bác. Theo hắn đoán, nếu phân đàn ngoài thành Kim Lăng quả thật bị hủy, toàn bộ đệ tử trong phân đàn đều chết hết thì rất có thể là do phái Tuyết Sơn hạ thủ. Tiên Cung dám ra tay với đại tiểu thư của họ, Tuyết Sơn trả thù cũng là việc hết sức bình thường.

Hôm qua, hắn dẫn đoàn người phái Tuyết Sơn đến mộ phần của Âu Dương Kiếm Bình, vốn hắn mời mọi người ở lại Thiên Tinh Minh, nhưng bọn họ không đồng ý, tự đi tìm một khách điểm để trọ, hắn cũng không thể cưỡng cầu. Phái Tuyết Sơn lúc này đang rất bị phần, Chương môn của họ bị ngộ hại, con gái của Chương môn mất tích, sống chết không rõ; đây quả là một đả kích trầm trọng đối với phái Tuyết Sơn.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng vuốt ve đầu tuyết điêu đang nằm trong lòng ngực. Sau khi Âu Dương Băng Nhi mất tích, đầu tuyết điêu này đều ở cạnh Hoa Nhược Hư không có ý định rời đi, bởi vậy Âu Dương Lan và Âu Dương Chỉ cũng đành để tuyết điêu ở lại bên Hoa Nhược Hư, có lẽ đây cũng là một hoài niệm mà Âu Dương Băng Nhi lưu lại cho hắn.

Sau khi Âu Dương Băng Nhi gặp chuyện không may, Hoa Nhược Hư nhận thấy rất rõ cảm tình của mình dành cho Âu Dương Băng Nhi. Mặc dù mới gặp nàng hai lần, nhưng nụ cười ấy, khuôn mặt ấy, hần đã không thể nào quên; trước kia hần chưa từng thấy qua cảm giác này.

Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một hơi rồi đứng dậy, có một tuyệt sắc giai nhân đang đứng bên cửa, chính là Hoa Ngọc Phượng, nàng đã đến đây được một lát.

“Phượng nhi, có phải là vẫn chưa tìm được?” Hoa Nhược Hư có chút thất vọng.

“Tiên cung mặc dù khóa chiêng gõ trống đi thu đệ tử khắp nơi, nhưng từ sau khi tổng đàn Tiên Cung tại Lạc Dương biến mất cũng không tìm thấy nơi tọa lạc của tổng đàn mới”. Hoa Ngọc Phượng lắc đầu, ủ ê nói: “Hơn nữa, cũng không biết tại sao, trong Kim Lăng không hề thấy đệ tử Tiên Cung hoạt động”.

“Phượng nhi, tỷ có biết ai là cung chủ Tiên Cung không?” Hoa Nhược Hư trầm mặc một hồi, cúi đầu nói.

Hoa Ngọc Phượng lắc đầu, nhìn đầu tuyết điêu đang nằm trong lòng Hoa Nhược Hư, ánh mắt nàng có chút khác lạ.

“Sư đệ, Âu Dương Băng Nhi thật sự quan trọng vậy sao?” Hoa Ngọc Phượng u uất nói.

“Phượng nhi, đệ chỉ hi vọng nàng ta có thể bình an vô sự”. Sắc mặt Hoa Nhược Hư có chút mất tự nhiên, trầm ngâm một lát rồi cúi đầu nói.

Phi Nhữ đã bỏ đi, nàng nói nàng không xứng với Hoa Nhược Hư, cũng không muốn làm tăng thêm phiền toái cho hần, nên đã lựa chọn rời đi. Nàng nói mấy tháng được ở cùng Hoa Nhược Hư là quãng thời gian hạnh phúc nhất đời của nàng, ông trời cũng không đối xử tệ bạc với nàng, từ nay về sau sẽ quy y cửa Phật, dùng phần đời còn lại để cầu nguyện cho hần.

Hoa Nhược Hư chết lặng, bởi khi Phi Nhữ rời đi hần cũng không quá chấn kinh, cũng không phách người đi tìm, nhưng trong lòng lại tăng thêm chút phiền muộn, u buồn. Bên người tuy giai nhân như mây nhưng vẫn có chút buồn bực.

Từ khi hần chính thức đặt chân trên giang hồ, đã được khoảng hai năm; lần đầu tiên rời Hoa Sơn là lúc hần mười tám tuổi, nửa năm gần đây vô lâm tương đối yên bình, nhưng đối với Hoa Nhược Hư mà nói thì nửa năm qua sóng gió ngập đầu, đầu tiên là việc Hàm Tuyết rời đi không lý do, sau đó lại là việc Âu Dương Băng Nhi mất tích, đến bây giờ Phi Nhữ cũng đi. Ông trời rất công bằng, hần được nhiều nhưng mất đi cũng nhiều; có các nàng khiến hần có thêm nhiều niềm vui, nhưng cũng bởi các nàng nên phiền não, tình sầu cũng nhiều thêm.

Hoa Nhược Hư một mình dạo bước trong thành Kim Lăng, khuôn mặt tuần tú, vóc người cao ráo tựa hồ có chút gầy yếu, lại thêm một thân bạch y phụ trợ càng khiến hần càng thêm tuyệt thế phong hoa, chỉ là lúc này đây, thân ảnh tựa hồ có chút tiêu điều, lại có vài phần tang thương.

Bất quá Hoa Nhược Hư cũng không tùy ý mà đi. Trước khi hần đi Tuyết Sơn, hình ảnh Hoa Thiên Tinh kiêu diễm đưa tiễn hần khiến hần cả đời này đều không thể quên. Hần về đã được ba ngày, nhưng cũng không lập tức đi tìm nàng, bởi hần có chút lo lắng không thể khống chế được chính mình.

Bất chấp bởi vì chuyện tình của Âu Dương Băng Nhi cùng Phi Nhữ làm cho tâm tình của hần không được thoải mái, chẳng qua Hoa Thiên Tinh đang chờ hần ngoài cửa, chứng kiến dung nhan tựa như tiên tử của Hoa Thiên Tinh, chứng kiến nụ cười ngọt ngào của nàng, cả vùng trời âm u trong lòng hần nhất thời bừng sáng.

“Tỷ tỷ, đệ nhớ tỷ”. Từ trước tới giờ, Hoa Nhược Hư chưa bao giờ chủ động như vậy, hần nhẹ nhàng kéo Hoa Thiên Tinh vào lòng, thì thào nói. Nếu Hoa Thiên Tinh có thể biết rõ tâm tư của hần, thì hần cũng không cần phải dấu diếm.

“Đệ đệ quả thật là xấu!” Hoa Thiên Tinh hì hì cười, hai tay ôm lấy cổ hần, kiễng chân hôn nhẹ hần một cái.

“Tỷ tỷ, đệ bây giờ rất phiền muộn”. Về mặt Hoa Nhược Hư đầy khổ não.

“Đệ đệ, nhìn thấy tỷ tỷ, đệ vẫn còn buồn phiền sao?” Hoa Thiên Tinh dường như có chút mất hứng.

Hoa Nhược Hư ngơ ngác, rồi lắc đầu.

“Tuyệt diệu thật xinh đẹp”. Hoa Thiên Tinh đột nhiên cúi đầu khê hô lên, buông tay đang ôm cổ Hoa Nhược Hư ra, tách khỏi ngực hắn, chạy nhanh tới cửa. Hoa Nhược Hư xoay người mới phát hiện, đầu tuyệt diệu của Âu Dương Băng Nhi lại tự bay tới đây.

Hoa Thiên Tinh vui mừng ôm lấy tuyệt diệu, tâm lý Hoa Nhược Hư lại có vài phần chua xót, nhìn thấy tuyệt diệu hẳn lại nghĩ tới Âu Dương Băng Nhi, trong lòng âm thầm cầu khẩn nàng không gặp phải chuyện gì.

“Đệ đệ, đầu tuyệt diệu này là của Âu Dương Băng Nhi?” Hoa Thiên Tinh đột nhiên hỏi, nụ cười trên mặt đã biến mất.

“Tỷ tỷ, đệ cảm thấy đệ thật vô dụng, đệ biết rõ nàng gặp phải nguy hiểm nhưng lại không thể làm gì”. Hoa Nhược Hư gật đầu, nhẹ nhàng nói, tự trách mình.

“Yên tâm đi, nàng không sao”. Hoa Thiên Tinh cau mày, đột nhiên cười thản nhiên với Hoa Nhược Hư “Đệ đệ, ở cùng tỷ tỷ thì không được nghĩ đến nữ tử khác”.

“Tỷ tỷ, đệ.....” Hoa Nhược Hư còn muốn nói gì nhưng lại phát hiện không cách nào lên tiếng, thân thể mềm mại đã dán vào người Hoa Thiên Tinh, bờ môi anh đào của nàng đã chiếm trọn môi hắn.

Không biết từ khi nào Hoa Nhược Hư đã bị biến từ bị động thành chủ động, tham lam chiếm lấy bờ môi ngọt ngào của nàng, hai tay ôm chặt lấy thân thể mềm mại. Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết qua bao lâu, Hoa Nhược Hư vĩnh viễn không muốn khoảnh khắc này trôi qua.

“Đệ đệ, buông tỷ tỷ ra”. Hoa Nhược Hư bỗng nghe thấy thanh âm của Hoa Thiên Tinh, hắn lưu luyến buông bờ môi anh đào ngọt ngào ấy ra, nhưng vẫn ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng. Bất quá hẳn cũng chỉ có thể làm như vậy, không dám có thêm động tác thân mật gì với Hoa Thiên Tinh.

Tối hôm nay, Hoa Nhược Hư ở lại trong phòng Hoa Thiên Tinh, Hoa Nhược Hư không ngờ đêm nay lại ngọt ngào đến vậy, Hoa Thiên Tinh ôn thuận nằm trong lồng ngực hắn, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn, ánh mắt sủng nịnh; Hoa Nhược Hư tựa hồ biến thành bảo bối của nàng vậy.

Nhưng.....ngay tại tối hôm nay, Thiên Tinh Minh lại có chuyện tình không nhỏ phát sinh, Lam Tuyết Nhu mất tích.

Lam Tuyết Nhu mất tích, sốt ruột nhất chính là hai kim lan tỷ muội với nàng: Hồng Nguyệt Nhi cùng Bạch Tâm Tinh, các nàng như ruồi không đầu, chạy loạn khắp nơi, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của Lam Tuyết Nhu. Ngoại trừ các nàng, người lo lắng nhất tựa hồ chính là Hoa Phi Hoa, mấy tháng qua hắn và nàng đều cãi nhau, nhưng trong lúc đó lại có cảm tình âm ỉ phát sinh. Hai tháng qua, Lam Tuyết Nhu cũng không qua lại với Phương Hiệp mà đi cùng Hoa Phi Hoa. Bây giờ Lam Tuyết Nhu lại mất tích một cách khó hiểu, Hoa Phi Hoa gấp như kiến bò trong chảo nóng vậy, nôn nóng không yên.

Sáng ngày hôm sau, Hoa Nhược Hư mới trở về, biết được tin tức Lam Tuyết Nhu mất tích. Từ khi đệ tử của bốn đại môn phái trở về, Thiên Tinh Minh cũng không còn bao nhiêu người, đương nhiên là dưới tình huống không xét đến đệ tử Tình Lâu. Bởi vậy, việc tìm người cơ bản chỉ có thể trông vào Hoa Ngọc Phượng điều động nhân mã của Võ Lâm Thư Viện.

Mấy ngày nay, Hoa Ngọc Phượng cũng vô cùng đau đầu; Diệp Bất Nhị, Hàm Tuyết, Âu Dương Băng Nhi cùng mấy người trong Tiên Cung vốn đã khiến nàng không thở nổi, vậy mà bây giờ lại thêm Lam Tuyết Nhu.

“Phượng nhi, dường như có người bắt đầu ra tay đối phó với chúng ta”. Hoa Nhược Hư trầm mặc một hồi, rồi nói. Lam Tuyết Nhu không phải là trẻ con, thần trí cũng không bất bình thường như Âu Dương Băng Nhi, nên dưới tình huống bình thường, nàng cũng sẽ không tự nhiên mà mất tích. Nếu phân tích như vậy, chắc hẳn nàng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để rõ ràng mà nói thì Lam Tuyết Nhu cũng không phải là người của Thiên Tinh Minh, nhưng nàng ở trong Thiên Tinh Minh cũng đã lâu, hơn nữa ba tỷ muội Động Đình vô công rất bình thường, có thể xếp vào những người vô nghệ thấp nhất trong Thiên Tinh Minh, nên có kẻ chọn các nàng để hạ thủ cũng là điều dễ hiểu.

143. Chương 13: Tái Kiến Tiểu Nguyệt

“Sư đệ, tỷ bây giờ thực sự rất lo lắng”. Trên mặt Hoa Ngọc Phượng hiện lên vẻ ưu phiền, “Nếu thực sự như tỷ phỏng đoán, sợ rằng cục diện này chúng ta khó có thể ứng phó”.

“Minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, Phượng nhi, xem ra chúng ta cần thật cẩn thận mới được”. Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút, nói “Nếu như theo suy đoán của tỷ, kẻ bắt đi Lam cô nương là người của Tiên Cung, hay là người của Diệp Bất Nhị, hoặc người khác?”

“Là ai hạ thủ, không phải là vấn đề trọng yếu với chúng ta bây giờ, mặc kệ đó là Tiên Cung hay là Diệp Bất Nhị, chung quy có một ngày mọi chuyện giữa chúng ta và bọn họ sẽ kết thúc. Nếu như chính thức động thủ mà nói, tỷ tin không ai có thể làm gì chúng ta. Chỉ là tỷ đột nhiên có một suy đoán thế này, nếu tỷ đoán không nhầm thì vụ hỏa thiêu Diệp gia nửa năm trước chính là Diệp Bất Nhị tự ra tay phóng hỏa, tại thời gian này có lẽ hắn cũng suy nghĩ biện pháp đối phó chúng ta, rất có thể bây giờ hắn bắt đầu tiến hành”. Về mặt Hoa Ngọc Phượng vẫn tràn ngập sầu lo, thanh âm trầm trọng.

“Phượng nhi, ý của tỷ là Diệp Bất Nhị có thể xuống tay với bốn đại môn phái?” Tâm lý Hoa Nhược Hư cũng rất căng thẳng, nếu như lời Hoa Ngọc Phượng nói, hắn tin tưởng không ai có thể gây khó cho Thiên Tinh Minh, lực lượng Thiên Tinh Minh biểu lộ cũng đã không nhiều người dám đến khiêu khích, hơn nữa còn có đệ tử Tình Lâu ẩn dấu phía sau, không ai không phải là cao thủ. Nhưng nếu lấy thực lực của Diệp Bất Nhị để đối phó với bốn đại môn phái thì quả thực có thừa.

“Hiện tại ai cũng biết bốn đại môn phái và Thiên Tinh Minh là một thể, hơn nữa trên thực tế một khi họ gặp chuyện thì cũng ta cũng không khoanh tay đứng nhìn, nếu như Diệp Bất Nhị thực sự xuống tay với bọn họ, chúng ta chắc chắn phải đi trợ giúp bọn họ, cứ như vậy lực lượng của chúng ta sẽ bị phân tán, lâm vào trạng thái mệt mỏi”. Hoa Ngọc Phượng gật đầu, nhẹ nhàng nói “Phiền toái nhất chính là chúng ta biết rõ bọn họ sẽ sử dụng thủ đoạn này, nhưng cũng không có biện pháp ứng phó tốt, bởi chúng ta không có khả năng để đệ tử bốn đại môn phái mãi ở Thiên Tinh Minh, mà biện pháp ở đây là cần đề cao nội lực trong bốn đại môn phái, nhưng đây cũng không phải là chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành”.

Hoa Nhược Hư cau mày, hắn suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn không có một biện pháp giải quyết toàn vẹn.

“Phượng nhi, nếu không, tỷ hãy thông báo tin tức cho mấy người Tuệ Mẫn, để bọn họ cẩn thận phòng bị, một khi gặp phải công kích, trước hết cần bảo tồn thực lực, không nên liều mạng”. Hoa Nhược Hư nêu ý kiến của mình với Hoa Ngọc Phượng, hắn quả thật còn chưa nghĩ ra biện pháp gì tốt hơn.

“Bây giờ cũng chỉ có thể như vậy”. Hoa Ngọc Phượng gật đầu, thở khẽ một tiếng, chậm rãi nói.

Hoa Nhược Hư sóng vai cùng Hoa Ngọc Phượng đi vào đại sảnh, mà hai người Hồng Nguyệt Nhi và Bạch Tâm Tinh cũng mới tiến vào, bộ dạng vô cùng lo lắng, các nàng vẫn chưa tìm được Lam Tuyết Nhu.

“Hoa tiên tử, có tin tức gì không?” Hoa Phi Hoa vừa nhìn thấy Hoa Ngọc Phượng vội vàng hỏi.

“Tạm thời còn chưa có tin tức gì”. Hoa Ngọc Phượng lắc đầu, ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

“Vậy, vậy làm sao bây giờ? Tiểu muội có xảy ra chuyện gì không?” Hồng Nguyệt Nhi thì thào nói.

“Hồng cô nương, Bạch cô nương, ta nghĩ rằng Lam cô nương nhất định không xảy ra chuyện gì đâu, mọi người không nên quá lo lắng”. Hoa Nhược Hư cũng chỉ có thể an ủi như vậy, trong đầu hắn cũng không tự chủ được lại hiện lên khuôn mặt của Âu Dương Băng Nhi; hắn nói mọi người đừng quá lo lắng nhưng hắn lại vô cùng lo lắng, chỉ đó điều người khiến hắn vô cùng lo lắng kia không phải Lam Tuyết Nhu.

“Minh chủ, có người cầu kiến!” Triệu Trường Không vội vã tiến vào.

“Để cho người đó vào đi”. Hoa Nhược Hư nhả mặt.

Một lát sau, một đại hán trẻ tuổi thân mặc phục trang màu vàng bước vào.

“Công tử nhà ta mời Hoa công tử”. Hoàng y đại hán ôm quyền thi lễ với Hoa Nhược Hư, ngữ khí có thể coi là cung kính, vừa nói vừa đưa ra một tấm thiệp mời màu hồng.

“Nam Cung Phi Vân?” Hoa Nhược Hư liếc qua dòng chữ trên tấm thiệp, sắc mặt trầm xuống, “Nam Cung Phi Vân muốn gặp ta để nói chuyện, có thể tự mình tới Thiên Tinh Minh gặp ta”. Hoa Nhược Hư cũng không có hảo cảm gì đối với Nam Cung Phi Vân này.

“Công tử nhà ta không tiện ly khai, bởi vậy mới mời Hoa công tử đi một chuyến, công tử cũng nói với tiểu nhân ngài muốn xin lỗi Hoa công tử, ngoài ra công tử còn nói, ngài sẽ cùng Thiếu phu nhân cùng nghênh giá Hoa công tử”. Hoàng y đại hán lời không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh, nhưng trong lúc nói hơi nhấn mạnh ba chữ - Thiếu phu nhân.

“Phượng nhi, đi mời Thanh tỷ tới đây”. Hoa Nhược Hư trong lòng cảm tức, lời nói của hoàng y đại hán này rõ ràng mang theo vài phần ý tứ uy hiếp, hắn cố nén tức giận, quay đầu nói khẽ với Hoa Ngọc Phượng.

Hoa Nhược Hư lạnh lùng nhìn nam tử trẻ tuổi đang ngồi đối diện, không thể phủ nhận bộ dạng của người này không tồi, bất quá hắn lại có cảm giác muốn nôn mửa, không bởi cái gì khác, chỉ bởi hắn là Nam Cung Phi Vân.

Giang Thanh Nguyệt tựa vào bên người Hoa Nhược Hư, như một con chim nhỏ, ánh mắt lại xoay chuyển không ngừng, hoàn cảnh chung quanh được thu hết vào trong tầm mắt nàng.

Nam Cung Phi Vân mặc một thân trường bào màu vàng, nét mặt tươi cười.

“Nam Cung Phi Vân, chẳng lẽ ngươi mời ta tới để cho ta nhìn phong cảnh nơi đây thôi sao?” Hoa Nhược Hư lạnh lùng nói, hắn tới nơi đây đã được nửa khắc, Nam Cung Phi Vân sau khi để hắn ngồi xuống vẫn không lên tiếng, ánh mắt liên tục nhìn về phía nội đường.

“Hoa huynh, xin chờ một chút, tiểu Nguyệt sẽ lập tức đi ra”. Lời Nam Cung Phi Vân đầy hòa khí, cười cười. Một lát sau một tổ y nữ tử từ nội đường đi ra.

“Tiểu Nguyệt!” Giang Thanh Nguyệt chạy tới gắt gao ôm chặt tổ y nữ tử này.

“Tiểu thư, muội không nằm mơ chứ?” Giang Tiểu Nguyệt thì thào nói, hai người ôm nhau mà khóc, trong lòng người này chỉ còn có người kia, nhất thời cả hai người đã quên mất Hoa Nhược Hư và Nam Cung Phi Vân đứng bên cạnh.

“Thiếu phu nhân, thiếu thiếu gia đói rồi”. Một nha hoàn đi tới, trong lòng nàng đang bế một đứa bé.

Sắc mặt Giang Tiểu Nguyệt hơi đổi, vội vàng buông Giang Thanh Nguyệt ra.

“Tiểu thư, muội xem qua đứa bé một chút”. Giang Tiểu Nguyệt cúi đầu nói, khẽ liếc mắt nhìn Hoa Nhược Hư một cái rồi nhanh quay đầu về phía Nam Cung Phi Vân, “Phi Vân, thiệp không tiếp khách cùng chàng được, thiệp đi vào trước”.

Hoa Nhược Hư có chút thất thần nhìn bóng lưng Giang Tiểu Nguyệt, đã hơn một năm hắn và nàng không gặp nhau, nàng dường như gầy hơn trước, nhưng lại tăng thêm vài phần phong thái của một thiếu phụ.

“Hoa huynh, thực sự xin lỗi, vốn ta định để Tiểu Nguyệt cùng tôn phu nhân ôn lại chuyện cũ”. Nam Cung Phi Vân vẻ mặt xin lỗi, nhìn biểu tình của hắn thực không nhìn ra thật giả.

“Hoa huynh, thời gian còn dài, ngày sau Hoa huynh và tôn phu nhân có thể đến đây bất cứ lúc nào”. Nam Cung Phi Vân cười nói.

“Nam Cung Phi Vân, ngươi tìm ta không phải vì mấy việc nhỏ này chứ? Có chuyện gì xin nói sớm, tính ta không được kiên nhẫn cho lắm”. Tâm lý Hoa Nhược Hư tự nhiên rất bức bối, khi hắn nhìn thấy đứa trẻ kia thì trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, có chút gì đó thương tâm, có chút bất đắc dĩ, lại có cảm giác không đáng cho Giang Tiểu Nguyệt. Kỳ thực lần đầu tiên hắn nhìn thấy Giang Tiểu Nguyệt, biết được nàng đã có chồng, cho dù có chút thương tâm, nhưng trong lòng vẫn chúc phúc cho nàng, bởi lúc đấy Nam Cung Phi Vân quả thực là một lựa chọn không tệ, chỉ là bây giờ, hắn đã thấy rõ một phần bộ mặt thật của Nam Cung Phi Vân.

Giang Thanh Nguyệt trở lại ngồi bên cạnh Hoa Nhược Hư, thần sắc trên mặt của nàng có chút quái dị, dường như có rất nhiều tâm sự.

“Kỳ thực cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn cùng Hoa huynh thương lượng một chút cách đối phó với địch nhân chung của chúng ta mà thôi”. Nam Cung Phi Vân khẽ mỉm cười, như mọi thứ đều nằm trong định liệu của hắn, sau đó liếc mắt qua Giang Thanh Nguyệt một cái, nói với Hoa Nhược Hư: “Có phu nhân ở đây, không biết có tiện để nói không?”

“Ta không có gì dấu Thanh tỷ”. Tâm tình của Hoa Nhược Hư hôm nay không được bình tĩnh, mà Nam Cung Phi Vân lại vô cùng bình tĩnh, rất tự tin; từ điểm này mà xét, Nam Cung Phi Vân đã chiếm thượng phong.

“Hoa huynh rất quan tâm tới Âu Dương đại tiểu thư của phái Tuyết Sơn, tin tức này là thật chứ?” Nam Cung Phi Vân thản nhiên nói, “Âu Dương đại tiểu thư đã rơi vào trong tay Tiên Cung, không nói dối Hoa huynh, ta cũng từng là người của Tiên Cung, theo hiểu biết của ta đối với Tiên Cung, chỉ cần Hoa huynh nguyện ý hợp tác cùng ta, ta có thể cam đoan nhất định sẽ thuận lợi cứu Âu Dương đại tiểu thư ra, chỉ không biết Hoa huynh có hứng thú không?”

“Thế nào? Có phải Tiên Cung qua cầu rút ván, đem người vứt bỏ?” Lời Hoa Nhược Hư mang theo vẻ trào phúng, bất hấn quả thật có chút động tâm, theo hấn lý giải thì quả thực Nam Cung Phi Vân này có khúc mắc với Tiên Cung, nếu có sự trợ giúp của hắn, có lẽ thật sự sẽ cứu được Âu Dương Băng Nhi.

“Hoa huynh lý giải như vậy cũng không sai, Nam Cung Phi Vân ta cũng không có gì hơn người, trong giang hồ việc qua cầu rút ván nhiều như cơm bữa, ta gặp phải một lần cũng là chuyện bình thường”. Ánh mắt Nam Cung Phi Vân hiện lên một cổ hận ý, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, thản nhiên cười nói.

“Nếu Hoa lang không nguyện ý, không biết Nam Cung công tử sẽ làm thế nào?” Giang Thanh Nguyệt lên tiếng. Lại nói năng và Nam Cung Phi Vân này vốn đều là sứ giả Thần Cung, chỉ là thế sự khó lường, mọi thứ đều đã thay đổi.

“Ta nghĩ Hoa huynh là người thông minh, sẽ không làm như vậy”. Nam Cung Phi Vân rất tự tin, bất quá hấn lại chuyển giọng “Đương nhiên, nếu Hoa huynh không muốn hợp tác, ta cũng không cưỡng cầu”.

“Nam Cung Phi Vân, kỳ thực ai cũng hiểu người chỉ là muốn lợi dụng ta một chút mà thôi, không cần giả bộ khách khí như vậy”. Hoa Nhược Hư lạnh lùng nói, “Chỉ có điều, cùng người hợp tác như vậy cũng không giống bảo hổ lột da!”

“Nếu như Hoa huynh biết chủ nhân của Tiên Cung là ai, ta nghĩ Hoa huynh nhất định sẽ không cự tuyệt. Cho dù chúng ta không phải bằng hữu, nhưng cũng có chung kẻ thù, hướng hồ với võ công và thực lực hiện giờ của Hoa huynh, chẳng lẽ còn sợ ta sao?” Nam Cung Phi Vân mỉm cười nói, “Nếu nói là lợi dụng, ta thế cô lực mỏng, chẳng qua là muốn mượn lực lượng của Hoa huynh giúp ta hả giận mà thôi, mà Hoa huynh cũng có thể lợi dụng sự hiểu biết của ta về Tiên Cung để cứu hồng nhan tri kỷ của mình ra, còn có thể giải trừ nỗi phiền muộn sau này. Ta nghĩ việc này nên gọi là lợi dụng lẫn nhau, Hoa huynh cũng không phản đối chứ?”

“Chủ nhân của Tiên Cung là ai?” Hoa Nhược Hư mặc dù chán ghét Nam Cung Phi Vân, nhưng không thể không thừa nhận lời của hấn rất có đạo lý, hấn trầm ngâm một lát, trầm giọng hỏi.

“Chỉ sợ không ai ngờ rằng Cung chủ Tiên Cung chính là Phong Quá Vân, Phong Quá Vân chính là anh ruột của Phong Tông Vân”. Nam Cung Phi Vân chậm rãi nói.

“Cái gì? Phong Quá Vân?” Hoa Nhược Hư thất kinh, thần sắc không dám tin; kết quả này thực khó để người ta có thể tin tưởng.

“Vốn ta cũng không tin, nhưng đó là điều hoàn toàn chính xác, mà Phong Quá Vân cũng không vô dụng như vẻ ngoài mà hấn biểu hiện”. Nam Cung Phi Vân nói, “Không nói tới ân oán giữa Hoa huynh và Phong Quá Vân, chẳng qua, thế đối lập giữa Hoa huynh và Tiên Cung là điều không thể tránh khỏi, nếu Hoa huynh bị động chờ Phong Quá Vân đến đối phó, tốt hơn là nên chủ động ra tay, chủ động phá hủy Tiên Cung!”

Hoa Nhược Hư cùng Giang Thanh Nguyệt lòng tràn đầy tâm sự trở về Thiên Tinh Minh, Giang Thanh Nguyệt mấy lần định nói gì rồi lại thôi, bất quá Hoa Nhược Hư cũng không để ý thấy.

Hoa Nhược Hư cũng không ngay lập tức đáp ứng hợp tác cùng Nam Cung Phi Vân; tin tức Cung chủ Tiên Cung là Phong Quá Vân khiến hấn nhất thời cũng không biết nên làm thế nào, cũng không phải là hấn sợ hãi, chỉ là cứ như vậy, hấn nhất định phải một lần nữa đánh giá lại người này.

Hoa Ngọc Phượng sau khi nghe tin này không khỏi cả kinh, bọn họ đã bỏ qua Phong Quá Vân, chỉ là tin tức của Nam Cung Phi Vân này có thể tin được bao nhiêu phần, nàng vẫn vô cùng hoài nghi.

Hoa Nhược Hư rời khỏi phòng Hoa Ngọc Phượng, nhưng Giang Thanh Nguyệt vẫn ở lại.

“Ngọc Phượng, có chuyện ta cần thương lượng với cô một chút, chỉ là ta không muốn để Hoa lang biết”. Thấy Hoa Nhược Hư đã đi xa, Giang Thanh Nguyệt thấp giọng nói.

“Thanh Nguyệt, ta đã sớm phát hiện cô có chuyện gì đó”. Hoa Ngọc Phượng khẽ thở dài, nói.

“Tiểu Nguyệt có con, bắt quả đứa bé kia là của Hoa lang”. Về mặt Giang Thanh Nguyệt ngưng trọng, “Biểu hiện hôm nay của Tiểu Nguyệt thoát nhìn thì hết sức bình thường, chỉ là muội ấy đã lên nói cho ta biết Nam Cung Phi Vân dùng đứa bé này để uy hiếp muội ấy”.

“Con của sư đệ?” Hoa Ngọc Phượng cau mày lại, thì thào nói, “Nếu quả thật như vậy, chỉ sợ là có chút phiền toái”.

“Tiểu Nguyệt, tình huống lúc đó rất mờ ám, lúc ôm tiểu Nguyệt, tôi cảm giác tiểu Nguyệt có chút run run, ta nghi ngờ rằng chính Nam Cung Phi Vân đã sai muội ấy nói ra tin tức này, để ta đem tin này nói lại với Hoa lang, Nam Cung Phi Vân có thể dùng nó để áp chế Nhược Hư”. Trên mặt Giang Thanh Nguyệt tràn đầy ưu lự, “Chỉ là hiện tại ta không thể xác định đứa bé kia thật sự có phải là con của Hoa lang không, ta không muốn để Hoa lang biết việc này, nên mới đến thương lượng cùng cô một chút”.

“Thanh Nguyệt, tạm thời cô không nên nói cho sư đệ, ta sẽ xử lý”. Hoa Ngọc Phượng ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

144. Chương 14: Tây Môn Vãng Sự

“Tiểu thư, Nam Cung trưởng lão đi Thiên Tinh Minh!” Lưu Vân vội vã chạy tới khuê phòng của Tô Đại Nhi, “Lộ trưởng lão cũng đã đi, ông ta nhắc lại tiểu thư cũng nhanh đi xem một chút”.

“Hắn đi tới đó làm gì?” Tô Đại Nhi nghiêm mặt, đột nhiên đứng lên “Tôn trưởng lão, Lưu Vân, chúng ta đi”.

Cửa lớn Thiên Tinh Minh, Nam Cung Hiên Viên đang lạnh lùng nhìn Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư vừa đi ra từ phòng của Hoa Ngọc Phượng, chưa được một lúc đã nghe nói Nam Cung Hiên Viên muốn gặp hắn, khiến hắn có cảm giác kì quái.

“Hoa Nhược Hư, ta tới đây chỉ muốn biết mấy tiểu nha đầu của Thần Cung hiện nay ở đâu?” Nam Cung Hiên Viên lạnh lùng hỏi.

“Nể mặt Đại Nhi, chuyện cũ ta không so đo cùng ngươi, vậy mà bây giờ ngươi cứ nhiên tới tìm ta đòi người?” Hoa Nhược Hư vừa bực vừa buồn cười, “Nam Cung Hiên Viên, đầu óc ngươi không có vấn đề gì chứ?”

“Hoa Nhược Hư, ta cũng vậy! Nể mặt Cung chủ, bằng không ta đã sớm không khách khí với mấy tiểu nha đầu Thần Cung”. Nam Cung Hiên Viên đối lại chan chất.

“Thật sự làm trò cười cho thiên hạ! Nam Cung Hiên Viên, ta bây giờ có thể nói rõ cho ngươi, Du Du, Thanh tỹ, còn có Mộng nhi đều là người của Hoa gia ta, về phần những người khác trong Thần Cung, đừng nói ta không biết, cho dù ta biết cũng không muốn nói cho ngươi!” Tâm tình Hoa Nhược Hư hôm nay vốn đã không tốt, nên lời nói cũng không khách khí gì; càng huống chi Nam Cung Hiên Viên này cũng không hề có thái độ của khách nhân.

“Nam Cung Hiên Viên ta và Thần Cung không đội trời chung, nếu như ngươi nhất định bảo vệ mấy tiểu nha đầu Thần Cung kia, thì đừng trách ta không khách khí với ngươi”. Nam Cung Hiên Viên mặt mày lạnh lùng, lời nói cũng lạnh như băng.

“Nam Cung trưởng lão, Cung chủ đã không dưới một lần hạ lệnh không muốn là địch của Hoa công tử, vậy mà ngươi dám kháng lệnh, ngươi nghĩ rằng Cung chủ sẽ không xử phạt ngươi sao?” Thanh âm chậm rãi truyền đến, ngữ khí đầy uy nghiêm, lời vừa dứt người đã xuất hiện.

“Lộ trưởng lão, người đến thì tốt rồi”. Hoa Nhược Hư mỉm cười hướng người mới tới gật đầu, người tới tất nhiên là Lộ Vân Trường.

“Lộ Vân Trường, không nên lấy Cung chủ ra uy hiếp ta!” Nam Cung Hiên Viên trừng mắt liếc Lộ Vân Trường một cái.

“Ta chỉ muốn tốt cho Cung chủ, cũng là muốn tốt cho Nam Cung trưởng lão. Cung chủ sẽ lập tức tới đây, có gì muốn nói, Nam Cung trưởng lão hãy nói với Cung chủ!” Lộ Vân Trường không nóng không lạnh, nhàn nhạt nói.

Lộ Vân Trường lời còn chưa dứt, Hoa Nhược Hư đã nhìn thấy ba thân ảnh mảnh khảnh đang cấp tốc chạy tới nơi đây. lát sau, một làn u hương thoảng tới, thân thể mềm mại của Tô Đại Nhi đã nhào vào trong lòng Hoa Nhược Hư, nàng không hề cố kỵ mọi người trước mặt, ở trong lòng hắn bắt đầu làm nũng.

“Nhược Hư ca ca, huynh mấy tháng nay không đến thăm người ta”. Tô Đại Nhi bĩu môi, bắt mồm nói.

“Đại Nhi, chúng ta vào trong”. Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ, ôm Tô Đại Nhi xoay người đi vào.

“Các người đều trở về đi, ta ở nơi này bồi Nhược Hư ca ca”. Tô Đại Nhi quay về phía sau phất tay ra hiệu.

“Cung chủ, người không nhớ mẹ người chết như thế nào sao? Chẳng lẽ người không muốn báo thù?” Nam Cung Hiên Viên trầm giọng nói.

“Ta tự có suy tính, không cần người dạy ta!” Sắc mặt Tô Đại Nhi phát lạnh, rời khỏi lòng Hoa Nhược Hư, lạnh lùng nhìn Nam Cung Hiên Viên, “Nếu như người còn dám cãi lệnh ta, ta sẽ phế bỏ mọi chức vụ của người trong Ma Cung, trục xuất khỏi Ma Cung!”

Thanh âm của Tô Đại Nhi lạnh như băng, cặp mắt đẹp kia không có chút cảm tình, ánh mắt như mũi dao đâm vào tâm khảm Nam Cung Hiên Viên, khiến hắn không khỏi rùng mình.

“Nam Cung Hiên Viên, đã lâu không gặp!” Một thanh âm ôn nhu truyền tới.

Nam Cung Hiên Viên ngẩn ra, đảo mắt nhìn qua.

“Lâm tỷ”. Hoa Nhược Hư thấp giọng lên tiếng, Tây Môn Lâm chậm rãi đi tới bên người Hoa Nhược Hư, liếc nhìn Nam Cung Hiên Viên, rồi lại nhìn Tô Đại Nhi, thần sắc trong mắt vô cùng phức tạp.

“Người là Tây Môn Lâm?” Nam Cung Hiên Viên tất nhiên biết bên người Hoa Nhược Hư có người này.

“Xem ra người không nhận ra ta, cũng đúng, dù sao cũng mười năm rồi, đã có nhiều thay đổi”. Tây Môn Lâm thở dài một tiếng, “Chỉ là, không biết người có còn nhớ rõ Lâm Hi, người lúc trước bị người đánh rơi xuống vách núi?”

“Lâm Hi, Lâm Hi!” Nam Cung Hiên Viên cắn răng, cúi đầu thốt lên hai tiếng, thanh âm vô cùng phẫn nộ, oán hận; sắc mặt đột nhiên đại biến, ánh mắt cơ hồ không thể tin nhìn chằm chằm Tây Môn Lâm, bước giật lùi, “Người, người là Lâm Hi?”

“Không, không có khả năng, người không phải Lâm Hi, người sao có thể?” Hắn hình dạng không phải thể này, không phải!” Nam Cung Hiên Viên thì thào, không ngừng lắc đầu nói.

“Ta là Lâm Hi, cũng là Tây Môn Lâm, chỉ bất quá ta vốn gọi là Tây Môn Lâm, mà Lâm Hi, đây chỉ là tên giả mà thôi”. Tây Môn Lâm nhẹ nhàng lắc đầu, “Nam cung Hiên Viên, đến bây giờ, ta cũng không muốn tiếp tục dấu diếm, hơn nữa ta cũng muốn nói cho người, người luôn miệng nói Mi Nhi tỷ chết trong tay người của Thần Cung, nhưng trên thực tế nàng là do người hại chết, cái chết của nàng người phải chịu trách nhiệm!”

“Thúi lắm!” Nam Cung Hiên Viên đột nhiên rống lên, “Nếu không phải người câu dẫn, khiến nàng đi tình biệt luyến, thì sao nàng có thể chết?”

“Nam Cung Hiên Viên, người nói hươu nói vượn cái gì? Lâm tỷ là nữ mà.” Hoa Nhược Hư không nhịn được, lên tiếng.

“Hoa công tử, ở đây đông người, công tử xem có nên tìm một nơi khác?” Lộ Vân Trường chen vào.

Hoa Nhược Hư, Tô Đại Nhi, Lộ Vân Trường, Tây Môn Lâm, Nam Cung Hiên Viên năm người đi tới hậu viện, mà Tôn Văn Nhận cùng Lưu Vân đều chờ ở đại sảnh.

“Đại Nhi cô nương, ta nghĩ cô cũng biết, Nam Cung Hiên Viên là phụ thân của cô”. Tây Môn Lâm nói.

“Tây Môn tỷ tỷ, muội chỉ muốn biết nguyên nhân cái chết của mẹ muội, mong rằng Tây Môn tỷ tỷ không gạt muội”. Tô Đại Nhi nhẹ nhàng gạt đầu.

“Lúc đó, ta mặc nam trang, dùng tên giả Lâm Hi, lúc ta nhìn thấy Mi Nhi tỷ, thế nào ta cũng không rõ, nàng là Cung chủ Ma Cung, lúc ta gặp nàng thì nàng đang rất đáng thương, tịch mịch, bất lực”. Tây Môn Lâm hồi tưởng lại mười năm về trước, thanh âm cũng dần trở lên mờ ảo, tựa hồ truyền đến từ phía chân trời xa xăm kia.

“Kỳ thực, chưa tới hai canh giờ sau khi gặp ta, thuật ngụy trang của ta đã bị nàng phá giải, chẳng qua theo Mi Nhi tỷ về sau nói, thì từ khi vừa nhìn thấy ta tỷ ấy đã biết ta là nữ giả nam”. Tây Môn Lâm tiếp tục theo dòng hồi tưởng, sắc mặt Nam Cung Hiên Viên liên tục biến hóa, bất quá hắn cũng không nói gì, vẫn tiếp tục cùng mọi người nghe Tây Môn Lâm kể lại.

“Ta cùng Mi Nhi tỷ ở chung với nhau ba tháng, trong thời gian này ta thật sự rất vui vẻ, Mi Nhi tỷ cũng vậy, chúng ta giống như một đôi tỷ muội, không hề dằn nhau điều gì, thậm chí ta còn nói ra mục đích tới là để trộm cầm kế cho nàng, bất quá Mi Nhi tỷ cũng nói cho ta biết, cho dù người khác có trộm cầm thì nàng vẫn có thể đàn xuất ma cầm, còn nói nếu ta thực sự cần thì nàng sẽ đưa cầm cho ta”. Giọng nói Tây Môn Lâm tràn ngập ưu thương, “Ta cũng dần dần biết rất nhiều chuyện của nàng, biết nàng rất tịch mịch, trưởng phu của nàng cơ hồ không có thời gian bồi tiếp nàng, mà con trai của nàng vừa sinh ra đã không biết đi mang đi đâu. Đứa con gái mà nàng yêu quý nhất cũng đã rời khỏi nàng. Bởi vậy, Mi Nhi tỷ vô cùng tịch mịch, ta cũng phát hiện nàng có điều gì đó không ổn, không ngờ rằng, sau này nàng thật sự tự sát. Nam Cung Hiên Viên, người có biết hay không, Mi Nhi tỷ tự sát, tất cả đều do người!” Nói đến đoạn cuối, Tây Môn Lâm hét lên với Nam Cung Hiên Viên.

“Lâm Hi, người không nên nói hươu nói vượn, rõ ràng là người hại chết Mi Nhi!” Nam Cung Hiên Viên ngăn ra rồi nói.

“Ta sau khi nghiên cứu một ít y thư, ta cũng đã hỏi qua tiểu Tuyết, hội chứng ức chế, phiền muộn mà Mi Nhi tỷ mắc phải rất nghiêm trọng, mà nàng mắc phải hội chứng này, toàn bộ đều do người ban cho!” Tây Môn Lâm lạnh lùng nói, “Mi Nhi tỷ sinh hạ được đứa con trai đầu lòng, vừa mới được một tháng tuổi người đã mang đi đến chỗ nào cũng không hề nói cho Mi Nhi tỷ, từ khi ấu Mi Nhi tỷ đã bắt đầu xuất hiện hội chứng này, ban đầu còn chưa nghiêm trọng, chỉ là người một năm cũng không gặp nàng được mấy lần, cả ngày chỉ biết tranh quyền đoạt thế trong Ma Cung. Bên người nàng không hề có lấy một bằng hữu, khiến cho nàng càng ngày càng thêm ức chế, phiền muộn. Sau khi Mi Nhi tỷ và ta quen nhau, vốn dĩ bệnh tình đã chuyển biến theo hướng tốt đẹp lên, không nghĩ tới người lại không phân biệt tốt xấu, thừa dịp ta không chuẩn bị đánh ta rơi xuống vách núi, còn Mi Nhi tỷ thì cho rằng ta đi mà không một lời từ biệt, khiến nàng chịu đựng nỗi đau vô cùng lớn, hơn nữa Đại Nhi vẫn không trở về, Mi Nhi tỷ rốt cuộc không chịu nổi sự hành hạ kiểu này nữa đã tìm đến cái chết để giải thoát! Nam Cung Hiên Viên, người nói đi, ta có vụ oan cho người không? Mi Nhi tỷ có phải do người hại chết không?”

“Tây Môn tỷ tỷ, tỷ nói muội còn một ca ca?” Tô Đại Nhi đột nhiên nói xen vào.

“Lúc ấy Mi Nhi căn bản không hề nhúng tay vào chuyện tình của Ma Cung, phía dưới không biết có bao nhiêu người muốn gây bất lợi cho Mi Nhi. Nếu như ta không thu tóm lại quyền lực trong Ma Cung, thì Mi Nhi lúc nào cũng có thể bị nguy hiểm, ta cũng muốn bồi tiếp nàng, nhưng ta đâu có thời gian? Điều này sao có thể trách ta?” Ngờ kìa Nam Cung Hiên Viên vô cùng yếu ớt, bất quá vẫn kiên trì giải thích, “Càng hướng chỉ tới bây giờ ta vẫn chưa hề nghe nói tới hội chứng ứng chế, phiền muộn này bao giờ, căn bản là nói hươu nói vượn!”

“Ta cũng không muốn giải thích nhiều, lời ta nói đều là sự thật, cuối cùng ta nói cho người biết, ta cùng Thần Cung không có bất cứ quan hệ gì. Cho nên, người không nên nói rằng người của Thần Cung hại chết Mi Nhi tỷ tỷ. Nếu thực sự người muốn báo thù, thì người thứ nhất người nên tìm, đó chính là người!” Tây Môn Lâm vô cùng bức mình, nhàn nhạt nói, “Chuyện tình mười năm trước, ta đã để nó vào quá khứ, Lâm Hi cũng đã chết, bây giờ ta chỉ là Tây Môn Lâm, Tây Môn Lâm của Hoa gia”.

Tây Môn Lâm nói xong, quay lưng, chậm rãi rời đi. Hoa Nhược Hư nhìn bóng lưng của nàng đến xuất thần. “Nhược Hư ca ca, Đại Nhi về trước”. Tô Đại Nhi u buồn nói, Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng gật đầu, hẳn biết Tô Đại Nhi cần có thời gian để đón nhận sự thật này. Tô Vân Nhạn cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bởi Tô Đại Nhi cũng đã ra, nàng cũng có thể trốn được ánh mắt đầy si tình của Phương Hiệp.

“Thanh Nguyệt, Phi Mộng, hai người có gặp Nguyệt Nhi và Tâm Tĩnh không?” Hoa Ngọc Loan vội vã chạy tới đại sảnh, vội vã hỏi.

“Sư tỷ, có chuyện gì vậy?” Hoa Nhược Hư thấy Hoa Ngọc Loan có vẻ rất gấp, vội vàng hỏi.

“Sư đệ, bảo bảo không thấy đâu cả, Nguyệt nhi cùng Tâm Tĩnh cũng không thấy đâu!” Hoa Ngọc Loan vừa nói xong đã vội vã chạy sang phòng khác tìm.

Hoa Nhược Hư cảm thấy vô cùng bất an, trực giác nói cho hẳn biết, Bảo bảo đã gặp chuyện!

Quả nhiên bọn họ đã tìm tới Hoa phủ, không tìm được Bảo bảo, cũng không thấy bóng dáng hai người Hồng Nguyệt Nhi cùng Bạch Tâm Tĩnh, giống như bốc hơi mất vậy. Hoa Ngọc Loan sắc mặt tái mét, đôi mắt đẹp như muốn phun hỏa, ngay cả bảo bối của nàng mà có kẻ cũng dám đụng vào, không trách được nàng trở nên vô cùng tức giận.

“Sư tỷ, tỷ đừng lo lắng quá”. Hoa Nhược Hư trong lòng đang rất lo lắng nhưng vẫn cố gắng an ủi Hoa Ngọc Loan, trong đầu đang nhanh chóng tính toán; vừa này là Nam Cung Hiến Viên chạy tới làm loạn, bây giờ Bảo bảo lại mất tích, chẳng lẽ là có liên quan tới Nam Cung Hiến Viên? Mà Hồng Nguyệt Nhi cùng Bạch Tâm Tĩnh cũng đột nhiên mất tích, rốt cục là các nàng mang đứa nhỏ đi hay là đồng dạng bị bắt cóc?

Ma Cung. Sắc mặt Tô Đại Nhi lạnh như băng. Lộ Vân Trường cùng Nam Cung Hiến Viên cung kính đứng phía dưới.

“Tây Môn tỷ tỷ nói rằng ta còn có một ca ca, đây là sự thật?” Tô Đại Nhi liếc nhìn Nam Cung Hiến Viên, đột nhiên hỏi.

“Đúng là như vậy”. Nam Cung Hiến Viên hít một hơi thật sâu, thấp giọng nói. Trong lòng hẳn bây giờ cũng đang nổi sóng, hẳn đột nhiên phát hiện tên Lâm Hi - tình lang trước đây của Tô Mi Nhi hóa ra là nữ nhân, cũng chính là Tây Môn Lâm, trong lòng hẳn đang vô cùng mâu thuẫn. Theo lý mà nói, khi hẳn biết Tô Mi Nhi không hề phản bội hẳn thì nên cao hứng mới phải, nhưng lời nói Tây Môn khiến hẳn không thể vui mừng nổi, hẳn có chút hoài nghi có phải chính hẳn đã hại chết nữ nhân mà hẳn yêu thương nhất không.

“Hắn có phải là Nam Cung Phi Vân?” Tô Đại Nhi đột nhiên tiếp tục hỏi.

Thân hình Nam Cung Hiến Viên khẽ run, ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tô Đại Nhi.

“Người khác có lẽ không biết, nhưng ta có thể nhìn ra, võ công mà Nam Cung Phi Vân dùng ngày đó khi đối phó với Nhược Hư ca ca chính là võ công độc môn của người – khiến dẫn thần công. Nhưng lúc đó ta chỉ hoài nghi người và hẳn có quan hệ gì thôi”. Tô Đại Nhi nhạt giọng nói, “Bây giờ nghĩ lại, nếu hẳn là ca ca của ta, người dạy hẳn võ công cũng là điều bình thường”.

“Cung chủ, Nam Cung trưởng lão để Nam Cung Phi Vân tới nằm vùng trong Thần Cung cũng là vì Ma Cung, Cung chủ đừng trách Nam Cung trưởng lão”. Lộ Vân Trường cung kính nói.

“Thật vậy không? Đáng tiếc vị ca ca này lại một lòng muốn đưa ta vào chỗ chết”. Tô Đại Nhi cười nhạt, “Ta lần trước trúng độc, bị người đuổi giết, chính là do hẳn an bài. Không biết Nam Cung trưởng lão có biết chuyện này?”

145. Chương 15: Thần Cung Thánh Nữ

“Thuộc hạ đối với Cung chủ luôn trung thành tận tâm, có nhật nguyệt làm chứng!” Nam Cung Hiến Viên trầm giọng nói.

“Cung chủ, thuộc hạ cũng tuyệt đối tin tưởng Nam Cung trưởng lão sẽ không làm những chuyện như vậy”. Lộ Vân Trường cũng lên tiếng.

“Hy vọng là như vậy!” Tô Đại Nhi hừ nhẹ một tiếng, “Chẳng qua, còn xin Nam Cung trưởng lão kể lại cho ta những điều người biết về Nam Cung Phi Vân, ta muốn biết vị ca ca nhiều năm không biết tới này là người thế nào”.

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Nam Cung Hiên Viên thấp giọng nói, hần phát hiện càng ngày hần càng không hiểu thấu đứa con gái này.

Ba ngày trôi qua, vẫn không có bất cứ tin tức gì về đứa trẻ, tìm Hoa Nhược Hư như bị bóp nghẹt, lòng nóng như lửa đốt, nhưng Hoa Ngọc Loan đã trấn tĩnh lại rất nhiều, không còn xúc động mãnh liệt như trước. Mọi người đều đã chia nhau ra đi tìm, Hoa Nhược Hư lại có cảm giác tựa hồ như có vô số kẻ thù đang đứng trong bóng tối nhìn chằm chằm Thiên Tinh Minh, hần không thể để bọn họ tùy tiện tách ra, tránh xảy ra những việc ngoài ý muốn.

Lại qua vài ngày nữa, vẫn không có tin tức của đứa trẻ; mà Thiếu Lâm, Vũ Đang, Nga Mi và Thanh Thành đều truyền đến tin tức, vài ngày trước bọn họ cũng bị công kích với mức độ khác nhau, tạo ra thương vong nhất định, nhưng địch nhân là ai, bọn họ không hề biết.

Sắc mặt Hoa Nhược Hư ngưng trọng, khoảng thời gian gần đây có rất nhiều chuyện liên tiếp phát sinh, đã nói cho hần biết một hồi mưa bão lại sắp tới!

“Sư đệ, chúng ta đã tìm được Hồng Nguyệt Nhi”. Hoa Ngọc Phượng vội vã tiến vào.

“Cô ta đang ở đâu? Bảo bảo đâu?” Hoa Nhược Hư đứng bật dậy, vội vàng hỏi.

“Chúng ta chỉ phát hiện được một mình nàng, hiện giờ nàng ta đang ở trong một am ni cô ngoài thành Kim Lăng, ngoại trừ nàng ta không phát hiện bất cứ kẻ nào. Đệ tử phát hiện ra nàng không dám vọng động nên hiện giờ vẫn chưa làm kinh động đến nàng ta”.

“Phượng nhi, chúng ta đi xem!” Hoa Nhược Hư thoáng suy nghĩ rồi nói.

Bộ dạng Hồng Nguyệt Nhi bây giờ khá tiêu tụy, ánh mắt mê mang, khi nàng nhìn thấy Hoa Nhược Hư cùng Hoa Ngọc Phượng cũng không hề có chút ngạc nhiên, tựa hồ nàng đã sớm biết bọn họ sẽ tới.

“Hồng cô nương, lệnh tỷ đâu?” Hoa Nhược Hư quan sát bốn phía, đây chỉ là một am ni cô nhỏ đã cũ nát, ở đây không có hương khói, cũng không thấy ni cô.

“Hoa công tử, đại tỷ không ở cùng ta, nếu Hoa công tử muốn tìm đại tỷ, sợ rằng phải thất vọng rồi”. Hồng Nguyệt Nhi thần nhiên nói.

“Nguyệt nhi, sao cô lại đột nhiên rời Thiên Tinh Minh?” Giọng Hoa Ngọc Phượng đầy nhu hòa.

“Đó cũng không phải nhà của ta, rời đi là chuyện rất bình thường”. Hồng Nguyệt Nhi vẫn giữ một bộ dạng bất cần, đứng đưng.

“Nguyệt nhi, ta nghĩ mấy ngày qua, chúng ta cũng không làm gì có lỗi với tỷ muội các cô”. Hoa Ngọc Phượng trầm ngâm một lúc, nói.

“Đương nhiên, tất cả mọi người trong Thiên Tinh Minh đối xử với chúng ta rất tốt, Nguyệt nhi cũng rất cảm kích các người”. Vẫn với bộ dạng đứng đưng, Hồng Nguyệt Nhi nói.

“Nguyệt nhi, mặc kệ là nguyên nhân gì, chỉ cần bây giờ cô nói cho ta biết đứa bé đang ở đâu, mọi chuyện khác chúng ta không để ý”. Hoa Ngọc Phượng khẽ thở dài một hơi.

“Đứa bé? Đứa bé nào?” Hồng Nguyệt Nhi lần này giật mình, ngăn người ra.

“Nguyệt Nhi, cô cũng rất thích đứa bé cơ mà, chẳng lẽ cô nhẫn tâm để nó xảy ra chuyện hay sao?” Hoa Ngọc Phượng cúi đầu nói, “Cho dù cô có không hài lòng gì với chúng ta, cũng không nên làm thương tổn đứa bé, nó không có tội”.

“Cái gì? Người nói là bảo bảo xảy ra chuyện?” Hồng Nguyệt Nhi kinh hô, nhìn bộ dạng của nàng, tựa hồ là hoàn toàn không biết chuyện này.

“Nguyệt nhi, sau khi không nhìn thấy cô và Tâm Tinh thì bảo bảo cũng biến mất, chẳng lẽ cô thật sự không biết?” Hoa Ngọc Phượng kinh ngạc, nhưng nhìn bộ dạng Hồng Nguyệt Nhi không giống với đang giả vờ.

“Ta, ta thật sự không biết, sao có thể vậy, bảo bảo sao lại biến mất? các người có nhiều người như vậy, sao lại không nhìn thấy?” Hồng Nguyệt Nhi lắc đầu, mấy ngày nay nàng đều tới đùa với đứa nhỏ này, rất có cảm tình với nó.

“Vậy sao cô lại đột nhiên rời đi?” Hoa Nhược Hư cố nén tức giận, trầm giọng hỏi.

“Ta, ta không thể nói”. Hồng Nguyệt Nhi do dự hồi lâu, cũng không nói ra nguyên nhân.

“Nguyệt Nhi, cô có biết cô làm như vậy là hại chết bảo bảo rồi đó!” Hoa Ngọc Phượng cảm thấy thất vọng khi mình rèn sắt không thành, tức giận hô lên.

“Ta thật sự không muốn bảo bảo gặp chuyện, thực sự không muốn”. Sắc mặt Hồng Nguyệt Nhi tái đi, thân hình run rẩy, trong nội tâm dường như đang đấu tranh kịch liệt.

“Phượng nhi, đừng mong chờ cô ta nói cái gì, trước tiên mang cô ta trở về đã, rồi hỏi sau”. Hoa Nhược Hư nói xong chuẩn bị ra tay.

“Không, ta không thể trở về”. Hồng Nguyệt Nhi van nài.

“Sợ rằng không thể do cô quyết định!” Hoa Nhược Hư cười nhạt, thân thể chợt lóe đã tới bên người Hồng Nguyệt Nhi, điểm huyệt, tóm lấy nàng.

“Phượng nhi, đi thôi!” Hoa Nhược Hư nắm lấy Hồng Nguyệt Nhi, xoay người chuẩn bị trở về.

“Hoa công tử, van người hãy thả ta ra, thật sự ta không thể trở về”. Hồng Nguyệt Nhi vẫn cúi đầu cầu xin, chỉ có điều Hoa Nhược Hư không hề động tâm.

“Đứng lại!” Một tiếng kêu thanh thúy vang lên, Hoa Nhược Hư dừng bước, xoay người về phía phát ra âm thanh.

Một tổ y nữ tử xa lạ đang đứng cách đây khoảng mười trượng, nữ tử này mặc một thân y phục nữ ni, mái tóc dài tung bay, khuôn mặt thanh lệ thoát tục, khiến không thể nhìn rõ tuổi của nàng, trên người tỏa ra một mùi lực khác thường.

“Xin hỏi cô nương có gì chỉ giáo?” Hoa Nhược Hư nhạt giọng hỏi.

“Đường đường nam tử hán lại khi phụ một cô gái yếu nhược, các hạ không cảm thấy thẹn sao?” Trên mặt tổ y nữ tử có chút tức giận, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Hoa Nhược Hư.

“Cô nương không hiểu rõ nguyên do bên trong, xin cô nương đừng xen vào việc của người khác”. Hoa Nhược Hư cũng không muốn nhiều lời giải thích, nói xong lời này liền xoay người tiếp tục rời đi. Hoa Ngọc Phượng ngưng thần quan sát tổ y nữ tử này một lát, mắt thấy Hoa Nhược Hư đã đi xa, mới cất bước đuổi theo. Tổ y nữ tử kia vốn định đuổi theo, nhưng đột nhiên dừng lại, nét mặt vô cùng kinh ngạc.

“Nhã Thiển, sao không để ta đuổi theo?” Một lát sau, một người mặc phục trang màu trắng xuất hiện bên cạnh tổ y nữ tử, tổ y nữ tử nhìn nàng, vẻ mặt khó hiểu.

“Sư thúc, hẳn là Hoa Nhược Hư của Thiên Tinh Minh, là người khó chọc vào nhất trong chốn võ lâm hiện giờ”. Cung Nhã Thiển nhìn theo hướng Hoa Nhược Hư biến mất, nhẹ nhàng nói.

“Ban ngày ban mặt, cường ép dân nữ, ta thấy hẳn cũng chỉ có vậy”. Giọng tổ y nữ tử mang vẻ khinh bỉ.

“Hoa Nhược Hư mặc dù đa tình, nhưng sẽ không cường ép dân nữ, con nghĩ là hẳn có nguyên do bên trong”. Cung Nhã Thiển lắc đầu, “Sư thúc, thế lực của Tiên Cung ngày càng lớn, với thực lực của chúng ta hiện nay cũng không nắm chắc hoàn toàn sẽ thắng, nhưng nếu Hoa Nhược Hư này nguyện ý trợ giúp chúng ta một tay, thì chắc chắn sẽ thắng lợi”.

“Nhã Thiển, con không phải nói sư tỷ con còn có thủ hạ sao? Hơn nữa, với những người hiện nay của chúng ta, ta nghĩ đối phó với Tiên Cung sẽ không quá khó khăn”.

“Sư thúc, trước kia con cũng cho rằng như vậy, không ai có thể chiến thắng Thần Cung ta, chỉ là sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, con vẫn rất tin tưởng, nhưng chúng ta cũng không thể xem nhẹ năng lực của đối thủ”. Cung Nhã Thiển khẽ lắc đầu, “Hơn nữa, một khi chúng ta ra tay với Tiên Cung thì chúng ta

cũng rất nhanh sẽ bị lộ hành tung, như vậy, sợ rằng Ma Cung cũng sẽ ra tay đối phó với chúng ta, đến lúc đó quả thực là gian nan, rất khó cho chúng ta.

“Nói cũng đúng, ài, lúc đầu sư tỷ cũng rất tự tin”. Tổ y nữ tử khẽ thở dài một tiếng.

“Nếu Hoa Nhược Hư có thể trợ giúp chúng ta một chút, thì chúng ta cũng không cần lo lắng nhiều như vậy”. Cung Nhã Thiển cúi đầu nói: “Con đã liên lạc trước với sư tỷ, sư tỷ hiện đã đến Kim Lăng, nàng nói tổng đàn của Tiên Cung nhất định sẽ ở Kim Lăng, hơn nữa thực lực chủ yếu của Tiên Cung cũng sẽ tập chung tại Kim Lăng, chỉ là còn chưa biết ẩn núp ở chỗ nào.

“Con chắc chắn Hoa Nhược Hư sẽ giúp chúng ta?” Tổ y nữ tử ngẫm nghĩ, nói.

“Kỳ thực, cho tới nay con và sư tỷ cũng không hiểu rõ lắm về Hoa Nhược Hư, sớm biết vậy lúc trước chúng ta dùng thủ đoạn mềm mỏng với hắn, có lẽ hắn đã sớm giúp chúng ta, đáng ra chúng ta cũng không nên dùng mấy người Du Du để áp chế hắn”. Cung Nhã Thiển nhẹ nhàng nói, “Chẳng qua, hiện tại chúng ta đã để mấy người Du Du ở lại bên cạnh hắn, chắc chắn hắn sẽ có hảo cảm đối với chúng ta, ngoài ra còn có một người nữa, con nghĩ nàng sẽ có trợ giúp rất lớn cho chúng ta”.

“Nhã Thiển, con nói đến sư tỷ của con?” Tổ y nữ tử ngẫm nghĩ rồi lại hỏi.

“Không phải”. Cung Nhã Thiển lắc đầu, “Là tiểu Tuyết”.

“Tiểu Tuyết? ý con nói tới tiểu cô nương chúng ta gặp trên đường?” Tổ y nữ tử thoáng chút kinh ngạc nói.

“Sư thúc, con vẫn chưa xuất hiện trước mặt nàng ta, là bởi vì cô ta biết con”. Cung Nhã Thiển gật gật đầu, “Kỳ thực, nàng tên là Hàm Tuyết, là nha hoàn của Hoa Ngọc Phượng – Hoa Sơn kiếm phái. Tỷ tỷ của nàng là thê tử của Hoa Nhược Hư, mà Hoa Ngọc Phượng này trên thực tế cũng là tình nhân của Hoa Nhược Hư”.

“Một nha hoàn thì có tác dụng gì?” Tổ y nữ tử không hiểu rõ.

“Sư thúc, con còn chưa nói hết”. Cung Nhã Thiển khẽ cười, “Thực ra, mọi người trong Thiên Tinh Minh đều biết, Hàm Tuyết tuy thân là nha hoàn, nhưng nàng rất được Hoa Nhược Hư sủng ái; chỉ là không biết tại sao nàng lại rời khỏi Thiên Tinh Minh, nhưng Hoa Nhược Hư vẫn đang tìm nàng. Nếu như chúng ta thay Hoa Nhược Hư tìm Hàm Tuyết về cho hắn, chắc chắn Hoa Nhược Hư sẽ rất cảm kích chúng ta”.

“Trách không được con vẫn muốn ta đem nàng theo người, chỉ là đã đến đây, vạn nhất nhất nàng ta tự chạy về thì sao? Chẳng phải công sức lúc trước của chúng ta sẽ uổng phí sao?” Tổ y nữ tử rốt cục đã hiểu ý của Cung Nhã Thiển, chỉ là vẫn còn chút nghi hoặc.

“Sư thúc yên tâm, nếu nàng muốn trở về, chúng ta cũng không cản trở, bất quá nếu nàng muốn rời khỏi đây, thì phải tìm biện pháp thông báo cho Hoa Nhược Hư”. Cung Nhã Thiển cười, “Sư thúc, con đi tìm sư tỷ, người hãy án binh bất động chờ con trở lại”.

“Xem ra ta lâu không ra ngoài, quả thực già rồi”. Nhìn bóng lưng Cung Nhã Thiển, tổ y nữ tử thở dài một tiếng.

“Sư tỷ!”

“Tiểu sư muội!”

Tại một khách điểm trong thành Kim Lăng, một thiếu nữ mặc phục trang cùng một bạch y thiếu nữ khác mang mạng che mặt đang ngồi một chỗ.

“Tiểu sư muội, không có ai phát hiện chứ?” Thiếu nữ che mặt hỏi.

“Sư tỷ yên tâm, muội vẫn chưa vô dụng tới mức ấy”. Thiếu nữ mặc phục trang mỉm cười.

“Tỷ tất nhiên biết rõ võ công của Tiểu sư muội, chẳng qua cẩn thận vẫn hơn, chúng ta không thể thất bại một lần nữa”. Thiếu nữ che mặt khẽ thở dài một tiếng.

“Sư tỷ, chuyện tình của tỷ và Hoa Nhược Hư mà giang hồ đang đồn đại là thật sao?” Thiếu nữ mặc phục trang do dự một hồi, rốt cục nói ra.

“Nửa thật nửa giả”. Thiếu nữ che mặt trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng nói, “Chỉ có điều, người là do tỷ giết, hấn lại công trên mình nổi oan như thế nhưng không hề có chút phản ứng gì, hấn cam chịu tất cả nhận định của mọi người”.

“Sư tỷ, hấn thực sự yêu tỷ chứ?” Thiếu nữ mặc phục trang nghĩ một chút lại nói “Nói không chừng, bây giờ hấn đang rất lo lắng cho tỷ”.

“Dù sao, tỷ sẽ không thích hấn”. Thiếu nữ che mặt u buồn nói, “Thật ra, với một nam nhân có hoa tâm như hấn, sao có thể chân chính thích một người đây?”

“Sư tỷ, nếu có một ngày hấn biết tỷ lợi dụng cảm tình của hấn, sợ rằng sẽ rất phiền toái đó”. Giọng thiếu nữ mặc phục trang có chút lo lắng.

“Nếu quả thật là như vậy, cũng chỉ trách hấn tự làm tự chịu, huống hồ, hấn cũng lừa gạt cảm tình của không biết bao nhiêu thiếu nữ. Nay bị người khác lừa gạt một lần, coi như là báo ứng”. Giọng thiếu nữ che mặt đã có chút mất tự nhiên.

“Sư tử, muội biết tỷ báo thù cho mẹ, nhưng tỷ không cần phải làm như vậy, chúng ta còn có phương pháp khác”. Thiếu nữ mặc phục trang khẽ thở dài, nói “Kỳ thực, mấy ngày nay muội đã suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện, muội phát hiện trước kia muội đã mắc một số sai lầm, rất nhiều chuyện không làm tốt”.

“Tiểu sư muội, con người ta luôn dần dần trưởng thành”. Thiếu nữ che mặt cầm lấy tay nàng, ánh mắt tràn ngập yêu thương, “Kỳ thực, cho dù là ai đều có lúc phạm phải sai lầm, chúng ta là con người chứ không phải thánh nhân, chúng ta chỉ có thể cố gắng làm hết khả năng của mình, như thế mới không xảy ra những sai lầm không thể挽 hồi”.

“Sư tỷ, mặc dù muội không hiểu biết nhiều về chuyện tình yêu, nhưng tỷ vẫn phải nên cẩn thận một chút, Du Du tỷ cũng đã nói qua cho muội biết, hấn là một người trọng tình, muội sợ đến lúc đó muốn挽 hồi đã không còn kịp”. Thiếu nữ mặc phục trang suy ngẫm một hồi rồi lại nói.

“Tiểu sư muội, chuyện quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là báo thù, về tâm tình nhi nữ, tỷ không suy nghĩ tới”. Ánh mắt của thiếu nữ che mặt kia xuất hiện nét mê mang, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm sự chất chồng, “Tiểu sư muội, chúng ta nói chuyện chính sự đi”.

“Được!” Thiếu nữ mặc phục trang có chút bất đắc dĩ, đành gạt đầu.

146. Chương 16: Bát Phương Phong Vũ

Nam Cung Phi Vân đứng nhìn bức họa treo trên tường đến xuất thần, ánh mắt tràn ngập nhu tình, người trong tranh chính là Giang Tiểu Nguyệt. Kỳ lạ ở chỗ, bức họa này đã bị ố vàng, chắc chắn tuổi của nó không nhỏ.

“Thiếu gia, Thiếu phu nhân muốn gặp ngài!” Âm thanh cung kính ngoài cửa truyền vào.

“Để nàng vào đi!” Nam Cung Phi Vân thản nhiên nói, mắt vẫn không rời bức họa.

Lát sau, Giang Tiểu Nguyệt một thân bạch y yêu kiều bước vào, khuôn mặt xinh xắn như hoa nở của nàng đã gầy đi không ít, mà sắc mặt cũng có chút tiêu tụy, hai mắt vô thần.

“Ta đã nói như ngươi dặn, sao ngươi còn chưa trả đứa bé lại cho ta?” Giang Tiểu Nguyệt nhìn chằm chằm vào bóng lưng Nam Cung Phi Vân hô lớn, giọng nói có chút phẫn nộ, nhưng phần nhiều là lo lắng không thôi.

“Nhìn xem, ngươi biết nàng là ai không?” Nam Cung Phi Vân tựa hồ không nghe thấy Giang Tiểu Nguyệt hỏi, vẫn đắm chìm trong bức họa giai nhân. Giang Tiểu Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, bỗng nhiên cả kinh, nữ nhân ở trong tranh cực kỳ giống nàng, nhìn như cùng một khuôn tạo ra vậy.

“Ngươi, ngươi họa hình ta khi nào vậy?” Sắc mặt Giang Thanh Nguyệt mất tự nhiên, lời nói có vài phần kinh ngạc.

“Nàng đã chết, đã chết từ năm năm trước; đây là sau khi nàng chết ta tự mình vẽ ra bức họa này.” Nam Cung Phi Vân chậm rãi nói, ngữ khí vô cùng bình thản, không đau thương, cũng không có cảm tình.

“Bức, bức họa này không phải là ta sao?” Giang Tiểu Nguyệt cả kinh, cẩn thận xem xét lại, rốt cục phát hiện thiếu nữ trong ảnh và nàng có một chút khác biệt rất nhỏ.

“Người có biết nàng vì sao chết không?” Nam Cung Phi Vân đột nhiên xoay người, hai đạo quang mang lẳng lẽ từ hai mắt quét qua người Giang Tiểu Nguyệt, ngữ khí đột nhiên âm trầm.

“Nàng, nàng chết thế nào đâu có liên quan gì tới ta? Ta chỉ muốn người mau đưa đứa bé trả lại cho ta!” Giang Tiểu Nguyệt trong lòng giật thót một cái, không tự chủ được lùi về đằng sau; hít sâu một hơi, nàng mạnh giọng nói.

“Sáu năm trước, ta quen nàng, sau đó tình yêu của chúng ta chớm nở, đáng tiếc, đáng tiếc nàng lại di tình biệt luyện, phản bội ta. Ngày kỉ niệm một năm chúng ta quen nhau, chính tay ta đã giết nàng”. Giọng Nam Cung Phi Vân đã trở lại bình thường, nhạt giọng nói; đồng thời hắt quay đầu lại, tiếp tục nhìn thiếu nữ trong tranh. Nhưng, lời hắt nói khiến Giang Tiểu Nguyệt nổi da gà, cả người run run.

“Người, người nói người tự tay giết nàng?” Hai hàm răng Giang Tiểu Nguyệt va vào nhau, giọng nói cũng phát run.

“Người không cảm thấy loại nữ nhân này đáng chết sao?” Nam Cung Phi Vân ngửa đầu cười một cách điên cuồng, khuôn mặt anh tuấn cũng trở lên méo mó, tiếng cười kia bén nhọn như dao khiến người ta cảm thấy rét lạnh. Giang Tiểu Nguyệt cảm thấy áp lực ngày càng lớn, trong khoảng thời gian ngắn, nàng ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Sau một quãng thời gian, Nam Cung Phi Vân rốt cục cũng ngưng lại, khẽ xoay người, sắc mặt hắc cũng đã bình tĩnh trở lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Giang Tiểu Nguyệt.

“Người yên tâm, ta sẽ không giết người, bởi vì người còn rất hữu dụng”. Nụ cười lại lộ ra trên khuôn mặt Nam Cung Phi Vân, mà Giang Tiểu Nguyệt lại cúi đầu, không dám nhìn lên.

“Chẳng qua, người cũng đừng vọng tưởng, ta và người tuy danh chính ngôn thuận là vợ chồng, hài tử của người tất nhiên cũng là hài tử của Nam Cung Phi Vân ta, đứa bé ở chỗ ta sẽ rất an toàn, ta sẽ tìm người chăm sóc tốt cho nó”. Nam Cung Phi Vân tiếp tục nói, “Đương nhiên, nếu có một ngày ta không thích nó, ta sẽ đem nó trả cho người”.

“Người rốt cục muốn ta làm thế nào mới chịu đem đứa bé trả lại cho ta?” Đột nhiên, Giang Tiểu Nguyệt ngẩng đầu hét to lên.

“Ta không muốn người làm gì cả, về phần lúc nào mang đứa bé trả cho người, thì phải chờ xem tâm tình của ta đã, ha ha”. Nam Cung Phi Vân cười to, đi ra ngoài, để lại Giang Tiểu Nguyệt đang sững lờ như một cô linh trong phòng.

Thiên Tinh Minh.

Hoa Nhược Hư, Hoa Ngọc Loan cùng chư nữ lúc này tâm tình đều rất khó chịu, Hoa Nhược Hư có một hài tử đang yêu như vậy, được chúng nữ vô cùng yêu mến, vậy mà đứa bé mất tích đã nhiều ngày, một chút tin tức cũng không có, có thể khiến các nàng không bức mình không?

“Nguyệt nhi tỷ tỷ sao lại như vậy? Phụ lòng tốt của chúng ta dành cho, bây giờ nàng một lời cũng không nói!” Tuyết Du Du bất mãn, bĩu môi nói. Hồng Nguyệt Nhi từ sau khi trở về chưa hề mở miệng.

“Nàng không chịu nói, chúng ta cũng không có biện pháp, cho dù giết nàng cũng vô dụng”. Hoa Ngọc Phượng khẽ thở dài nói, “Nếu ta đoán không sai, chuyện này có quen hệ tới chuyện Tuyết Nhu bị mất tích.”

“Khả năng có người lợi dụng Tuyết Nhu để áp chế Nguyệt Nhi cùng Tâm Tinh cũng không biết chừng, chỉ không biết bảo bảo có phải do các nàng mang đi hay không? Nếu là như vậy, một khi bảo bảo không ở cùng một chỗ với Nguyệt Nhi, có thể sẽ đang ở cùng với Tâm Tinh, hoặc cũng có thể đã bị các nàng giao cho người khác”. Tây Môn Lâm trầm ngâm một chút rồi nói.

“Hoa lang, thiệp cảm thấy việc này do Tiên Cung làm, hoặc do Diệp Bất Nhị giở thủ đoạn. Mục đích của bọn họ muốn để cho chúng ta trở lên kinh hoàng, lợi dụng cơ hội này để tấn công vào Hoa gia chúng ta”. Giang Thanh Nguyệt nhú mày.

“Có lẽ lần này ta đã tính sai”. Sắc mặt Hoa Ngọc Phượng khê đỏ, u buồn nói, “Ta vốn tưởng đứa bé chắc chắn ở chung một chỗ với Tâm Tĩnh hoặc Nguyệt Nhi, khi ta để thủ ảh đi tìm cũng dần dò như vậy, nhưng xem ra bảo bảo không hề ở cùng với các nàng; bảo bảo nhỏ như vậy lại không có đặc thù gì rất khó để phân biệt, cứ như vậy, rất dễ dàng để dấu đi bảo bảo”.

“Phượng nhi, tỷ cũng không nên tự trách”. Giọng Hoa Nhược Hư rất bình tĩnh, hần nhẹ nhàng ôm thấy Hoa Ngọc Loan, khê vỗ về an ủi “Sư tỷ, cho dù là ai, mục đích cuối cùng của họ khi trộm đi bảo bảo là để đổi phó đệ, bảo bảo chính là lợi thế của bọn họ, bởi vậy, trước khi bọn họ đưa ra điều kiện với chúng ta thì bảo bảo vẫn được an toàn, cho nên tỷ không nên lo lắng quá”.

“Sư đệ, đệ yên tâm, tỷ không sao đâu, chẳng qua đệ phải nhớ kỹ, đệ nhất định không được xảy ra chuyện gì, không nên tùy tiện đáp ứng yêu cầu của người khác, nếu bảo bảo không còn, tỷ còn có thể sinh cho đệ một bảo bảo khác, hiểu chưa?” Lời Hoa Ngọc Loan lúc này kiên định dị thường, cũng không giống như một người mẹ bình thường khi mất đi đứa con, mà nàng vẫn giữ được tỉnh táo, lại còn có thể an ủi ngược lại Hoa Nhược Hư.

“Ngọc Loan tỷ tỷ nói rất đúng, Hoa đại ca, vạn nhất.....vạn nhất bảo bảo gặp chuyện không may, Du Du cũng có thể sinh cho đại ca mà”. Tuyết Du Du nhẹ nhàng lên tiếng.

Nếu lúc bình thường nàng nói ra những lời này, khăng định Hoa Phi Mộng sẽ trêu chọc nàng một hồi, nhưng lần này tịnh không có, mà vẫn nhìn Hoa Nhược Hư đầy ôn nhu, ý tứ nàng gửi gắm tất nhiên cũng như Du Du vậy.

Tròng mắt Hoa Nhược Hư hơi ướt, hần nhẹ nhàng gạt đầu, nhưng vẫn cố gắng khống chế tình cảm của mình, không để lộ ra ngoài.

Tây Môn Lâm trở lại phòng, Diệp Vũ Ảnh thấy nàng tiến vào, ánh mắt tựa hồ sáng người, vội vàng chạy lại.

“Sư tỷ, Hoa công tử đã tìm được đứa bé rồi sao?” Diệp Vũ Ảnh vội vàng hỏi.

“Vẫn chưa tìm được, chỉ tìm được Hồng Nguyệt Nhi, nhưng đáng tiếc nàng không nói một lời nào”. Tây Môn Lâm khê thở dài, mày ngài khê nhíu, lộ ra vài phần âu lo.

“Sao có thể như vậy? Những người này ngay cả một đứa bé cũng không buông tha sao?” Diệp Vũ Ảnh thì thào nói.

“Vũ Ảnh, cha muội gần đây có liên lạc gì với muội không?” Tây Môn Lâm nhìn thẳng vào Diệp Vũ Ảnh một lát, đột nhiên hỏi.

“Không có”. Thân thể mềm mại của Diệp Vũ Ảnh khê chấn động, vội vàng nói.

“Sư tỷ, tỷ nói là do cha muội làm ư?” Diệp Vũ Ảnh hỏi.

“Rất khó nói, chẳng qua cha muội hiềm nghi rất lớn”. Tây Môn Lâm trầm ngâm một chút, nói: “Vũ Ảnh, tỷ biết chỗ khó xử của muội, tỷ cũng không bắt buộc muội đi giúp Hoa Nhược Hư đối phó cha mình, chỉ là muội ngàn vạn lần không được giúp cha muội biết không?”

“Sư tỷ, muội biết, muội thật sự không hề gặp qua cha muội, cũng không biết ông ấy bây giờ đang ở đâu”. Diệp Vũ Ảnh cúi đầu, nhẹ nhàng nói, sắc mặt không được tự nhiên.

Tung Sơn, Thiếu Lâm Tự.

“Sư thúc, sư thúc, đại sư không tốt!” Vô Trần sáng sớm bị một đệ tử đánh thức.

“Có chuyện gì?” Vô Trần tuy tuổi còn trẻ, nhưng hần là do Giác Viễn Thiền Sư dẫn tới, hơn nữa Hoa Nhược Hư cũng đã phân phó, hần tạm thời chủ trì mọi sự vụ của Thiếu Lâm, cho nên xảy ra chuyện đệ tử tất nhiên sẽ đến tìm hần.

Nguồn nước dùng hàng ngày của Thiếu Lâm Tự đã bị người hạ độc, nước ở thượng du cũng bị chặn lại, thực tế Thiếu Lâm Tự đã không còn nước dùng, Thiếu Lâm vốn tự cung tự cấp, dùng đồ ăn do chính mình trồng nên không cần lo lắng về cái ăn, bất quá, khu trồng rau cũng bị phá hỏng. Không ít đệ tử đã bị trúng độc, nhưng tựa hồ cũng không nguy hiểm đến tính mạng, đệ tử trúng độc chỉ mất đi năng lực động võ.

Vô Trần phái mấy đệ tử xuống núi, nhưng chỉ có một người quay về, mang theo tin tức không hay ho gì. Các yếu đạo xuống núi của Thiếu Lâm đều xuất hiện sát thủ. Tựa hồ là đối phương cố ý thả người này về để hấn truyền đạt tin tức, nên hấn vẫn còn sống, còn toàn bộ những người khác đều đã bỏ mình.

Thiếu Lâm Tự cơ hồ hoàn toàn bị phong tỏa, mọi người hoảng sợ.

“Sư thúc, tại sao chúng ta không nhờ Chưởng môn trợ giúp?” Rốt cục có đệ tử nhịn không được, liền hỏi.

“Được! Để bỏ câu đưa tin tới Kim Lăng!” Vô Trần do dự hồi lâu, rốt cục đồng ý. Hấn kỳ thực biết rất rõ đây là một âm mưu, ý định của đối phương chính là muốn hấn cầu cứu Hoa Nhược Hư trợ giúp, nhưng hấn cũng không thể không trợ giúp để đối phương thực hiện được âm mưu này, bởi hấn không thể trơ mắt nhìn Thiếu Lâm bị hủy trong chốc lát.

Cùng lúc đó, Nga Mi, Vũ Đang, Thanh Thành đều gặp tai ương ngập đầu.

“Chủ thượng, tại sao chúng ta không đối phó Hoa Sơn?” Tại một tầng hầm âm u, một người vận đồ đen dáng vẻ gầy nhỏ khom người đứng phía sau Diệp Bất Nhị.

“Chúng ta không có nhiều nhân thủ như vậy, huống chi, với tính cách của Hoa Thiên Vân, hấn sẽ không cầu cứu Hoa Nhược Hư trợ giúp”. Diệp Bất Nhị thản nhiên nói.

“Chủ thượng, theo tin tức chúng ta thu được, dường như Hàm Tuyết không hề nói năng mà đã rời khỏi Hoa Nhược Hư, tại sao chúng ta không trực tiếp đối phó Hoa Nhược Hư?” Người vận đồ đen có chút mê hoặc không hiểu.

“Độc cũng không phải là vạn năng, bản thân Hoa Nhược Hư tựa hồ cũng không sợ hãi độc dược, hơn nữa ta có cảm giác, thể lực của Hoa Nhược Hư tại Kim Lăng không đơn giản như thể hiện bề ngoài, chắc chắn còn bẫy phần của tảng băng chìm ở phía dưới. Dịch ở trong tôi, ta ở ngoài sáng, làm như vậy không phải là hành động sáng suốt. Nhưng, nếu để Hoa Nhược Hư chia thủ hạ của hấn làm năm, cùng một lúc đi viện trợ bốn đại môn phái, không chỉ tước đoạt thể lực của Hoa Nhược Hư, hơn nữa một phần lớn thực lực của hấn sẽ bại lộ”. Diệp Bất Nhị trầm ngâm một chút, nói “Thật ra còn có một nguyên nhân rất quan trọng, tiểu nha đầu Hàm Tuyết đó đã thật sự đi chưa ta còn không dám khẳng định, nhưng Vũ Ảnh lại đang ở cùng Hoa Nhược Hư, một khi Thiên Tinh Minh có người trúng độc, nha đầu chết tiệt kia nhất định sẽ giúp bọn hấn giải độc”.

“Lời cuối vừa dứt, sắc mặt Diệp Bất Nhị trở nên phần nộ, không nghĩ tới chính đứa con gái bảo bối của hấn lại không chịu giúp hấn.

“Chủ thượng, khi Hoa Nhược Hư nhận được tin tức từ bốn địa môn phái, chúng ta nên làm thế nào?” Người vận đồ đen tiếp tục hỏi.

“Một số người nghĩ lông cánh đã đủ, có thể bay cao, vậy chúng ta tiện tay sẽ giải quyết luôn bọn họ!” Diệp Bất Nhị chậm rãi nói, ánh mắt trở lên lạnh khốc.

Hoa Nhược Hư xuất hiện trong phòng Hoa Thiên Tinh, nhưng nàng lại đang chơi đùa cùng đầu tuyết điêu kia, từ lần trước khi nàng nhìn thấy đầu tuyết điêu này liền nằng nặc đòi bằng được, Hoa Nhược Hư mặc dù cảm thấy không được hay cho lắm, dù sao đầu tuyết điêu này cũng không phải của hấn, nhưng vẫn đành ‘ngoan ngoãn’ để đầu tuyết điêu này lại chỗ Hoa Thiên Tinh.

“Tỷ tỷ”. Hoa Nhược Hư âm thầm cười khổ, chẳng biết từ khi nào mà địa vị của hấn lại thấp hơn cả đầu tuyết điêu này, hấn đã tới được một lúc nhưng dường như Hoa Thiên Tinh vẫn không thấy hấn.

“Đệ đệ, đệ không định nói tỷ tỷ đối xử không tốt với đệ đấy chứ, nếu đệ có thể giống tiểu tuyết mỗi ngày đều ở cùng tỷ tỷ, thì tỷ tỷ sẽ đối xử với đệ đệ tốt như với tiểu tuyết”. Hoa Thiên Tinh hì hì cười nói, thả tiểu tuyết ra, nàng bay nhanh tới bên người Hoa Nhược Hư, ôm chầm lấy cổ hấn. Hoa Nhược Hư có cảm

giác đường như Hoa Thiên Tinh đã đem hấn trở thành một sủng vật hình người của nàng, nàng ôm hấn mà cứ như ôm tuyết điêu vậy!

“Hừ, tỷ tỷ không để ý tới đệ đâu, người ta ôm đệ đệ, đệ đệ còn không cảm kích!” Hoa Thiên Tinh miệng lưỡi quỷ quyệt, buông hai tay đang bá cổ Hoa Nhược Hư ra, lại ôm lấy đầu tuyết điêu vừa bay tới trước mặt. Lúc này Hoa Nhược Hư mới lại nhớ, Hoa Thiên Tinh đúng là đọc được ý nghĩ trong đầu của hấn.

“Tỷ tỷ, đệ có việc muốn nhờ tỷ hỗ trợ”. Hoa Nhược Hư tiến thêm hai bước, chủ động ôm lấy Hoa Thiên Tinh, thân thể của nàng vẫn vô cùng nhẹ nhàng, mềm mại như không xương vậy.

“Tỷ tỷ đã nói qua, đệ đệ lúc nào cũng có thể điều động đệ tử Tình Lâu, không cần hỏi qua tỷ tỷ”. Hoa Thiên Tinh ẩn nhẹ lên trán hấn một cái, khúc khích cười.

Quyển 10

147. Quyển 10 – Chương 1: Thiên Lý Trì Viên

Thiên Tinh Minh.

Nghị sự đại sảnh.

Đêm đã khuya, đèn trong sảnh vẫn sáng.

Mọi người trong Thiên Tinh Minh đều ở đây, Hoa Nhược Hư, hai tỷ muội Hoa Ngọc Loan Hoa Ngọc Phượng, Tây Môn Lâm, Phương Hiệp, Hoa Phi Hoa, Triệu Trường Không cùng Hoàng Oanh Oanh, ngay cả Diệp Vũ Ảnh cũng có mặt.

“Bốn phái hiện đang rất nguy ngập, chúng ta cũng không thể coi như không biết, trên đường chắc chắn sẽ có rất nhiều cạm bẫy giăng sẵn chờ chúng ta, nhưng chúng ta vẫn phải đi”. Hoa Nhược Hư chậm rãi liếc nhìn tất cả mọi người, trầm giọng nói, “Trước khi xuất phát, ta cũng cần nói rõ với mọi người, Hoa Nhược Hư ta cũng không phải muốn mọi người đi làm anh hùng, cũng không phải đẩy mọi người đi liều mạng, nếu có thể đánh thì đánh, không đánh được phải rút ngay. Mọi người còn sống trở ra mới là mục tiêu cuối cùng chúng ta hướng tới, có thể sống đến cuối cùng mới là người chiến thắng”.

“Phượng nhi, tỷ trước tiên đem các tình huống đối thủ có thể xuất hiện nói rõ cho mọi người”. Hoa Nhược Hư nhìn Hoa Ngọc Phượng nói, sau đó ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài, “mọi người đều vào cả đi”.

Lời vừa dứt, một nhóm nam nữ thiếu niên vận bạch y đột nhiên xuất hiện tại đại sảnh.

“Nửa năm trước mặc dù Diệp Bất Nhị mất tích một cách thần bí, nhưng thế lực của hấn vẫn rất lớn, rất khó đối phó. Sự cố lần này bốn đại môn phái gặp phải cũng rất có thể do Diệp Bất Nhị đứng đằng sau giật dây”. Hoa Ngọc Phượng khẽ cười với Hoa Nhược Hư, gật đầu nói, “Mặc dù chúng ta không nắm rõ được thực lực chính thức của Diệp Bất Nhị, nhưng qua đánh giá sơ bộ thì thực lực của đám thuộc hạ dưới tay hấn vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, lần này bọn họ sẽ thuê sát thủ Bạch Y Lâu, mặt khác còn có Độc Môn khó lòng phòng bị; chúng ta cần phải hết sức cẩn thận ứng phó”.

“Mặt khác, cũng cần phải lưu ý đến Tiên Cung, theo tin tức cách đây không lâu, Cung chủ của Tiên Cung là Phong Quá Vân, mà Phong Tòng Vân lại chính là đàn chủ của Tiên Cung, hơn nữa hiện nay tứ đại thế gia đều biến mất vô cùng thần bí. Thực lực của Tiên Cung, nếu không xét tới việc có được đại bộ phận thực lực của Thần Cung, còn có được phần lớn nhân thủ của tứ đại thế gia. Chỉ là, nếu so sánh với thủ hạ của Diệp Bất Nhị thì nhân số Tiên Cung tuy nhiều nhưng rất ít cao thủ, đa nhưng không tinh”. Hoa Ngọc Phượng nói tiếp, “Kể cuối cùng cần đề phòng chính là Nam Cung Phi Vân, hiện tại chúng ta không hiểu rõ con người này, nhưng mọi người vẫn cần chú ý một chút”.

“Hoa tiên tử, cô nói nhân thủ của tứ đại thế gia đều đang ở Tiên Cung? Điều này, điều này sao có thể được? từ trước đến giờ ta chưa từng nghe tới việc này”. Hoa Phi Hoa nghi hoặc nói.

Phi Hoa, rất nhiều chuyện chúng ta không thể ngờ tới”. Hoa Nhược Hư khẽ cười nói, “Phượng nhi cũng không nói mọi chuyện nhất định là như vậy, chẳng qua chúng ta cũng cần chuẩn bị, nếu không vạn nhất chuyện này trở thành sự thật sẽ khó đối phó”.

“Minh chủ, thuộc hạ tin tưởng với thực lực hiện nay của chúng ta, cho dù bọn họ đồng thời tấn công Thiên Tinh Minh cũng ta cũng có thể tuyệt đối chiếm thượng phong”. Triệu Trường Không lên tiếng, từ sau khi hắn được Hàm Tuyết trợ giúp, nội lực tinh tiến rất nhanh, võ công toàn thân tăng mạnh, sự tự tin cũng được đề cao lên rất nhiều.

“Trường Không, ta cũng tin tưởng như ngươi, nhưng hiện tại chúng ta phải phân nhân thủ ra làm năm, mà ta ở ngoài sáng, địch ở trong tối, cho nên các ẩn số cũng nhiều thêm”. Hoa Nhược Hư gật đầu nói, “Hiện tại ai cũng biết căn cơ của chúng ta tại Kim Lăng, bởi vậy nơi này tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì”.

“Những người đó cũng thật đáng ghét, giết sạch thì sẽ không xảy ra việc gì”. Tuyết Du Du lắc bảu một mình.

“Giết cũng không thể giết hết”. Hoa Ngọc Phượng khẽ thở dài, nói “Chuyện này không nói nữa, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, trọng tâm bây giờ chính là việc phân phối nhân thủ. Sáu mươi bốn đệ tử Tình Lôu sẽ chia thành bốn tổ, mỗi tổ mười sáu người, phân biệt đi tới bốn đại môn phái trước.

“Ta bây giờ trên danh nghĩa chính là Chương môn Thiếu Lâm, cho nên ta sẽ dẫn theo mười sáu đệ tử Tình Lôu chạy tới Thiếu Lâm”. Hoa Nhược Hư nói, hắn chính là người thích hợp nhất để đi Thiếu Lâm.

“Hoa lang, một mình chàng đi không được ổn cho lắm, nếu không thiếp sẽ đi cùng chàng?” Giang Thanh Nguyệt ôn nhu hỏi.

“Muội cũng muốn đi cùng Hoa đại ca tới Thiếu Lâm”. Giọng Tuyết Du Du vang lên.

“Du Du, Nhược Hư đâu có đi chơi”. Hoa Phi Mộng ở bên cạnh vừa bực vừa buồn cười.

“Muội đi để quan sát Hoa đại ca thôi, nếu không vạn nhất Hoa đại ca đi vào trong đó rồi thành hòa thượng thì sao?” Tuyết Du Du bĩu môi nói. Mặc dù không khí trong phòng có chút khẩn trương, nhưng nghe được một lời này, ai cũng thấy buồn cười.

“Một mình sư đệ đi tới Thiếu Lâm tỷ cũng không an tâm, như vậy đi, tỷ sẽ đi cùng sư đệ”. Hoa Ngọc Loan đột nhiên lên tiếng, Tuyết Du Du cũng không lên tiếng, Hoa Ngọc Loan đã nói là muốn đi thì nàng còn có thể nói gì.

“Sư tỷ, tỷ ở lại đây đi”. Hoa Nhược Hư cũng không nguyện ý, hắn không muốn Hoa Ngọc Loan phải mạo hiểm.

“Đệ đi một mình tỷ rất lo lắng, hơn nữa tỷ ở nhà cũng đã lâu lắm rồi, muốn ra ngoài một chút”. Hoa Ngọc Loan lắc đầu nói, nàng đã hạ quyết tâm!

“Muội tới Nga Mi cũng tốt, nghe nói nơi đó chơi cũng rất vui”. Tuyết Du Du lại lên tiếng.

“Du Du, lỡ muội chơi ở đó vui quá không muốn trở về thì sao”. Hoa Phi Mộng hì hì cười nói.

“Không có chuyện như vậy đâu, chỉ chơi vài ngày thôi mà”. Tuyết Du Du thản nhiên đáp.

“Nơi đó toàn là ni cô, nếu muội chơi ở đó mà không muốn trở về, sẽ phải ở đó làm ni cô đấy”. Hoa Phi Mộng bật cười, liếc mắt nhìn Hoa Nhược Hư một cái “Đến lúc đó Nhược Hư sẽ buồn mà chết mất”.

“Người ta không làm ni cô đâu, muốn làm tỷ đi mà làm!” Tuyết Du Du rất cục hiểu được, mặt hơi đỏ, liền quặc lại Hoa Phi Mộng.

“Minh chủ, trước kia Oanh Oanh vốn là đệ tử Nga Mi, không bằng thuộc hạ sẽ đi cùng Oanh Oanh tới đó”.

“Cũng tốt, chỉ là chỉ có hai người các ngươi, ta cũng không yên tâm. Như vậy đi, Phương huynh, huynh cùng nhóm người Trường Không tới Nga Mi đi”. Hoa Nhược Hư ngẫm nghĩ một chút, lại nói.

“Không thành vấn đề”. Phương Hiệp đáp ứng rất sáng khoái.

“Tỷ phụ, còn ta thì sao? Ngươi sẽ không để ta ở lại đây chứ?” Hoa Phi Hoa bắt đầu oán giận.

Mộng Nhi, Du Du, Thanh tỷ, các nàng đi Vũ Dương, Phi Hoa, người đi cùng các nàng”. Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút rồi nói, ở đây có một chút tư tâm, mặc dù biết rõ trên thực tế võ công của tam nữ đều rất cao, ba người một khi liên thủ sợ rằng không mấy người có thể áp đảo được các nàng, nhưng hắn vẫn có

chút không yên tâm, cho nên mới để Hoa Phi Hoa đi cùng bọn họ. Dù sao cả ba đều là nữ nhi, có một số việc không tiện hành động, có một nam nhân ở bên cạnh sẽ tốt hơn nhiều.

“Nhược Hư, nếu vậy tỷ và Vũ Ảnh sẽ đi Thanh Thành”. Tây Môn Lâm lúc này cũng lên tiếng, đến giờ cũng chỉ có nàng chưa được an bài.

“Lâm tỷ, vất vả cho tỷ rồi”. Hoa Nhược Hư gật đầu, sau đó nhìn sang Diệp Vũ Ảnh nói, “Chỉ là, Diệp cô nương là khách của chúng ta, có lẽ Diệp cô nương nên ở lại đây”.

“Hoa công tử, không có việc gì đâu, ta đi cùng sư tỷ cũng tốt, như vậy hai sư tỷ - muội chúng ta có thể chăm lo tốt cho nhau”. Diệp Vũ Ảnh vội vàng nói.

Mọi việc cứ như vậy mà định, mọi người đều trở về phòng, mà Tây Môn Lâm, Hoa Ngọc Phượng cùng Hoa Nhược Hư lại tập chung trong phòng Hoa Ngọc Phượng.

“Ngọc Phượng, có lẽ Vũ Ảnh cảm giác được cha nàng sẽ gây bất lợi đối với nơi này, nàng không muốn đối địch với ông ta nên muốn tránh mặt”. Tây Môn Lâm khẽ thở dài một tiếng, lấy từ trong người ra một bình sứ màu trắng, đưa cho Hoa Ngọc Phượng, “Đây là vật nàng bảo tỷ đưa cho muội, theo như nàng nói đây chính là giải được hoàn chuyên giải độc của Độc Môn. Hiện giờ không có tiểu Tuyết ở đây, nếu có người trúng độc nhất định sẽ có chút phiền toái, muội hãy cầm lấy đề phòng”.

“Xem ra Độc Môn chính là thủ hạ của Diệp Bất Nhị”. Hoa Nhược Hư trầm ngâm một lát, nói.

“Vũ Ảnh kỳ thực cũng rất đau khổ, nàng muốn ngăn cản cha nàng, nhưng lại không thể bán đứng ông ta, hàng ngày nàng đều bị sự mâu thuẫn này dày vò. Nàng cũng chỉ có thể làm tới thế này, coi như là nàng đã ám chỉ cho chúng ta rồi”. Tây Môn Lâm gật đầu, nhẹ nhàng nói.

“Phượng nhi, tỷ cần phải bảo trọng, tỷ tỷ cũng đã đáp ứng với đệ, nàng sẽ âm thầm giúp tỷ”. Hoa Nhược Hư nhìn Hoa Ngọc Phượng đầy thâm tình, ôn nhu nói.

“Yên tâm, tỷ sẽ không có việc gì đâu, nếu Diệp Bất Nhị dám tới đây, tỷ nhất định khiến hắn có đến mà không có về”. Hoa Ngọc Phượng cười đầy ngọt ngào, giọng nàng tràn đầy tự tin.

“Vậy là tốt rồi, Phượng nhi, tỷ nghỉ sớm đi, Lâm tỷ cùng đệ ra ngoài thôi”. Hoa Nhược Hư nhìn hai nàng đầy ôn nhu, xoay người đi ra cửa phòng.

Hoa Nhược Hư tới Ma Cung tìm Tô Đại Nhi, dù sao cũng sắp đi xa, hắn cảm thấy nên nói qua một tiếng với nàng.

Đến rạng sáng ngày hôm sau, Hoa Nhược Hư mới từ chỗ Tô Đại Nhi trở về.

“Tôn trưởng lão, người đi làm giúp ta một chuyện”. Sau khi Hoa Nhược Hư rời đi, Tô Đại Nhi sai Lưu Vân gọi Tôn Vân Nhận vào.

“Cung chủ xin phân phó!” Tôn Vân Nhận đối với Tô Đại Nhi rất khách khí.

“Hài tử của Nhược Hư ca ca bị người ta đánh cắp, người đi tìm hài tử đó trở về”. Tô Đại Nhi nói có vẻ rất tùy ý.

“Chủ thượng, bọn người Hoa Nhược Hư đã ra khỏi thành”. Hôm sau, tại một tầng hầm trong thành Kim Lăng, nam tử gầy nhỏ vận đồ đen đang đứng sau Diệp Bất Nhị lên tiếng.

“Có phải Hoa Ngọc Phượng ở lại Kim Lăng?” Diệp Bất Nhị im lặng một lúc, trầm giọng hỏi.

“Chủ thượng anh minh, đúng là Hoa Ngọc Phượng, những người khác đều đã rời khỏi Kim Lăng”. Nam tử gầy nhỏ kia bắt đầu vỗ mông ngựa.

“Hoa Nhược Hư mang theo bao nhiêu người lên Thiếu Lâm, có bao nhiêu người chúng ta từng nhận thức?” Diệp Bất Nhị lại hỏi.

“Hoa Nhược Hư cùng Hoa Ngọc Loan, còn có tám cặp nam nữ thiếu niên, mười sáu người này chưa từng xuất hiện. Mặt khác, ba nhóm nhân mã còn lại, mỗi nhóm cũng đồng dạng có tám cặp nam nữ thiếu niên”. Nam tử gầy nhỏ trong ánh mắt có chút kinh ngạc, giật mình, ngăn ra nói.

“Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, Hoa Nhượng Hư ơi Hoa Nhượng Hư, người còn có thể tiếp tục ẩn dấu sao? Ha ha ha”. Diệp Bất Nhị đắc ý cười to.

“Thuộc hạ bước tiếp theo hành động thế nào, xin chủ thượng phân phó!” Nam tử gầy nhỏ cung kính lên tiếng dò hỏi.

“Người phân biệt theo danh sách này tới gặp người của tứ đại môn phái cho ta”. Diệp Bất Nhị nhàn nhạt nói.

“Hoa Nhượng Hư đi cùng Hoa Ngọc Loan, không nên dễ dàng động phủ, cho dù là một trong hai người này cũng đủ để đối phó với mấy chục cao thủ, chúng ta không cần phải hi sinh không cần thiết như vậy”. Thời gian uống hết nửa chén trà qua đi, Diệp Bất Nhị trầm giọng nói “Phía Thanh Thành tạm thời không cần lo; về phần Vũ Dương, có ba nữ tử của Thần Cung, trong đó đặc biệt là hai người Tuyết Du Du và Giang Thanh Nguyệt rất khó đối phó, nếu chuẩn bị không tốt toàn quân sẽ bị diệt. Nhìn lại, ba người đi cứu viện Nga Mi thực lực yếu nhất, hơn nữa từ Kim Lăng tới Nga Mi đường xá xa xôi, tổ này chính là để đối phó nhất.

“Vậy ý của chủ thượng là, trước tiên chúng ta sẽ ngắm vào bọn họ?” Nam tử gầy nhỏ hỏi.

“Không cần gấp, chúng ta cần biết rõ về đám nam nữ thiếu niên kia, trước tiên tìm vài người dò xét thử một chút, rồi quyết định sau”. Diệp Bất Nhị lắc đầu nói.

“Rõ, thuộc hạ hiểu rồi!”

“Còn nữa, đem tin tức bốn đại môn phái bị vây, Hoa Nhượng Hư đang cấp tốc đi cứu viện mau chóng truyền ra ngoài!” Khóe miệng Diệp Bất Nhị khẽ nhếch, lộ ra nụ cười gian xảo “Những người có ý muốn nhân lúc cháy nhà chạy đi hôi của là rất nhiều, chẳng qua đến lúc đó xem ai cướp của ai”.

Mười con tuấn mã cất vó phóng như bay, hai người đi đầu chính là Hoa Nhượng Hư cùng Hoa Ngọc Loan, tám cặp nam nữ thiếu niên đằng sau, mỗi cặp ngồi chung một con ngựa. Nhìn bọn họ, Hoa Nhượng Hư cũng có chút mặc cảm, hẳn và Hoa Ngọc Loan đã là vợ chồng nhưng cũng không giữa ban ngày ban mặt mà không cố kỵ như thế được.

“Sư tỷ, đây là lần đầu tiên chúng ta cùng xuất tẩu trên sang hồ”. Rồi thành được mấy chục dặm, tất cả mọi người để ngựa chạy chậm lại, Hoa Nhượng Hư nhìn Hoa Ngọc Loan bên người, cảm khái nói.

“Đúng vậy, lúc còn nhỏ, tỷ từng hi vọng, có một ngày chúng ta có thể cùng nhau hành hiệp trên giang hồ, rốt cục bây giờ cũng thành hiện thực!” Hoa Ngọc Loan nói, trong lòng nàng hiện đang có một cảm giác vô cùng lạ. Nhớ lại chuyện cũ, trong lòng nàng có cảm giác tang thương, cảnh còn người mất.

Nàng hai năm trước cơ hồ đã tuyệt vọng, cả đời này Hoa Nhượng Hư cũng không giống như hiện tại, cùng hắn hành tẩu giang hồ, cùng nhau trừ gian diệt ác. Lúc đó, nàng cũng không nghĩ tới việc nàng đồng ý để Hoa Nhượng Hư cười nói vui đùa cùng nữ tử khác. Thế sự vô thường, hai năm thời gian nói dài thì cũng không dài, bảo ngắn thì cũng không ngắn; nhưng đối với hai người Hoa Ngọc Loan và Hoa Nhượng Hư mà nói, hai năm thời gian này tựa hồ còn dài hơn cả mười năm trước kia, sự tình hai năm trở lại đây đều nhiều hơn trước rất nhiều.

“Sư tỷ, chờ chuyện này qua, đệ sẽ cùng tỷ đi khắp Trung Nguyên, thậm chí tới hắc quan ngoại, du sơn ngoạn thủy, đi đến tất cả các nơi sư tỷ muốn đi, tỷ xem có được không?” Giọng Hoa Nhượng Hư đầy thâm tình.

“Có đệ đi cùng, thì đi nơi nào cũng tốt cả”. Hoa Ngọc Loan nhìn Hoa Nhượng Hư đầy triu mến, nhẹ nhàng nói.

Cho dù là qua trăm sơn ngàn suối, vượt đèo vượt thác, tất cả có gian nan hiểm trở bao nhiêu, chỉ cần có đệ bên cạnh thì đối với tỷ cũng là đủ!

148. Chương 2: Phong Khởi Vân Dũng

Hoa Nhượng Hư ngồi trên mình ngựa khẽ nhún một cái, thân hình lẳng không bay lên, ra xa mấy trượng, nhẹ nhàng hạ xuống phía sau Hoa Ngọc Loan, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

“Sư tử, chúng ta cũng làm giống như bọn họ”. Lời nói của Hoa Nhược Hư mơn man bên tai Hoa Ngọc Loan, tay hần đồng thời nắm lấy dây cương.

“Tùy đệ thôi”. Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Ngọc Loan khẽ hồng lên, thẹn thùng ngó về phía mười sáu đệ tử Tình Lâu ở đằng sau, phát hiện dường như bọn họ cũng không có để ý tới nơi này, trong lòng mới khẽ thả lỏng.

Tổng cộng một trăm hai tám đệ tử Tình Lâu, nam nữ mỗi bên chiếm một nửa. Cũng không biết là do Hoa Thiên Tinh lười biếng hay tại nguyên nhân nào, tên của bọn họ đều dùng số thứ tự để phân biệt, nam tử thì phân biệt gọi từ Đại lang, Nhị lang cho tới Lục Thập Tứ lang; nữ hài tử thì phân biệt gọi từ Đại muội, Nhị muội, những người cuối cùng cũng không phải gọi là lục thập tứ muội mà gọi là Yêu muội.

Mười sáu người đi theo Hoa Nhược Hư này là tám cặp đầu tiên, từ Đại lang Đại muội cho tới Bát lang Bát muội. Ngoại mạo ai cũng rất xuất sắc, có lẽ cũng là do Hoa Thiên Tinh cố ý lựa chọn. Nam hài tử đều rất tuấn mã, nữ hài tử dung mạo cũng không tầm thường, mặc dù còn kém xa so với mấy người Hoa Ngọc Loan, nhưng cũng là mỹ nữ hiếm có.

“Tam lang, chàng xem có phải Lâu chủ và phu nhân rất xứng đôi hay không?” Sợ rằng Hoa Nhược Hư và Hoa Ngọc Loan đều không biết, đám đệ tử Tình Lâu này lại đang bàn tán về bọn họ, người vừa nói chính là Tam muội.

“Quả là rất xứng đôi, chẳng qua ta cảm thấy nếu tiểu thư ở cùng Lâu chủ thì càng thêm xứng đôi”. Tam lang ngẫm nghĩ, lại nói.

“Sao có thể như vậy, ta thấy Lâu chủ căn bản là không xứng với tiểu thư”. Ngũ muội bên cạnh lên tiếng phản đối, “Không ai có thể tương xứng với tiểu thư!”

“Ngũ muội, cũng không thể nói như vậy, nếu tìm người có thể sánh với tiểu thư thì cũng chỉ có thể là Lâu chủ”. Ngũ lang như một lão đầu già răn, hần nhìn Hoa Nhược Hư phía trước, thấp giọng nói.

“Nhưng ta cảm thấy, người Lâu chủ thích nhất không phải là tiểu thư, mà là phu nhân”. Thất muội trông như một tinh linh cổ quái, giọng nàng có chút bức xúc vì sự bất công này thay cho Hoa Thiên Tinh. “Thất muội, muội không hiểu rồi, ta đâu nói người Lâu chủ thích nhất là tiểu thư, bất quá tiểu thư giống như là tiên tử trên trời, không bám bụi trần, người bình thường cũng không dám thân cận, cho nên nhìn mặt ngoài thì dường như Lâu chủ thích phu nhân hơn một chút, nhưng trên thực tế, người Lâu chủ thích nhất khẳng định là tiểu thư”. Lần này người lên tiếng chính là Đại lang, lớn tuổi nhất nên phân tích vấn đề cũng rõ ràng nhất.

“Nhưng muội thất thật bất công cho tiểu thư, huynh thử xem, tiểu thư đối xử với Lâu chủ tốt vô cùng, nhưng lâu chủ lại có nhiều nữ nhân như vậy, nếu muội là tiểu thư, muội sẽ không chịu như vậy đâu”. Thấy muội vẫn vùng vằng nói, bất mãn trừng mắt liếc Hoa Nhược Hư một cái.

“Thất muội, muội định làm gì? Không cho phép muội bất kính với Lâu chủ như vậy biết không? Tiểu thư đã phân phó chúng ta thế nào?” Nhìn về mặt kia của Thất muội, sắc mặt Đại lang biến đổi, trầm giọng trách mắng.

“Người ta về sau sẽ không thế nữa”. Bộ dạng Thất muội vô cùng ủy khuất, lăm bắm một mình, sau đó rúc vào trong lòng Thất lang, không nói lời nào.

“Đại lang, tính khí của Thất muội như trẻ con, huynh đừng để ý”. Đại tỷ liền đứng ra hòa giải, “Kỳ thực, chúng ta đều biết, Lâu chủ là người quan trọng nhất đối với tiểu thư, chúng ta bảo vệ Lâu chủ cũng đồng dạng như đang bảo vệ tiểu thư. Chúng ta tôn kính tiểu thư ra sao thì cũng sẽ tôn kính Lâu chủ như vậy, mọi người đã rõ lời ta nói chưa?”

Mọi người đều gật đầu, Thất muội cũng đã ngồi thẳng dậy, không ngừng gật đầu.

“Tốt, chúng ta cần đi nhanh hơn nữa, đã cách rất xa bọn họ. Tuy nói là không nên đi quá gần với Lâu chủ và phu nhân, nhưng cũng không nên cách xa quá, để tránh chuyện xảy ra ngoài ý muốn, không kịp xử lý”. Đại lang phóng nhanh về phía trước, thúc vào bụng ngựa, tuấn mã tung vó như bay.

“Tỷ phu, huynh nói tỷ tỷ có vui vẻ vì chúng ta không?” Triệu Trường Không cùng Hoàng Oanh Oanh đang đi, đột nhiên Hoàng Oanh Oanh quay sang u uất hỏi.

“Nhất định sẽ như vậy!” Triệu Trường Không im lặng một lát, trong mắt tràn đầy ôn nhu, nhưng cũng không kém phần đau thương, gật đầu, trầm giọng nói.

Phương Hiệp cách phía sau bọn họ tầm hơn mười trượng, nhìn bóng lưng hai người, trong đầu hần dần dần hiện ra một bóng ảnh.

“Sư tỷ sư tỷ, lúc nào thì chúng ta có thể giống như bọn họ?” Phương Hiệp tự hỏi trong lòng, nhưng mà hẳn cũng biết nguyện vọng này có lẽ cả đời sẽ không cách nào thực hiện.

“Vũ Ảnh, nguyện vọng lớn nhất của muội là gì?” Tây Môn Lâm nhìn Diệp Vũ Ảnh cười cười rồi hỏi.

“Sư tỷ, tỷ vừa hỏi gì vậy?” Tâm hồn Diệp Vũ Ảnh vừa rồi dường như đã bay về nơi khác, bây giờ mới bị Tây Môn Lâm kéo về.

“Vũ Ảnh, muội đừng suy nghĩ nhiều, để đầu óc thoải mái đi, yên tâm ‘thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng’ thiên hạ không có chuyện gì là không giải quyết được”. Tây Môn Lâm khẽ thở dài nói.

“Sư tỷ, muội biết mà, cảm ơn tỷ đã quan tâm”. Trên mặt Diệp Vũ Ảnh có chút buồn bã “Đúng rồi, sư tỷ, lúc này tỷ vừa hỏi cái gì vậy?”

“Tỷ hỏi nguyện vọng lớn nhất của muội là gì?” Tây Môn Lâm trầm ngâm một chút, tiếp tục đem vấn đề vừa nảy ra hỏi lại một lần nữa. “Nguyện vọng lớn nhất.....nguyện vọng lớn nhất.....” Diệp vũ Ảnh thì thào nhắc lại mấy lần, ánh mắt mê mang, một lát sau, nàng từ từ nói, “Trước kia, nguyện vọng lớn nhất của muội là giữ gìn võ lâm chính nghĩa, làm cho tất cả những chuyện không hay trong giang hồ biến mất, không còn có bất công nữa; nhưng sau này nguyện vọng lớn nhất của muội chính là: các chuyện muội gặp phải đều sẽ chỉ là một giấc mộng. Còn hiện tại thì muội không có nguyện vọng gì, có lẽ chỉ hy vọng mọi người sẽ bình an vô sự, tất cả mọi người”. Nàng thì thào nhắc lại hai từ ‘mọi người’ này lại một lần nữa.

Tây Môn Lâm cũng không hỏi tiếp, nàng biết, ‘mọi người’ trong lời Diệp Vũ Ảnh bao gồm cả phụ thân của nàng – Diệp Bất Nhị.

“Phi Hoa, ngươi có tâm sự gì sao?” Trên đường đi, Hoa Phi Hoa vẫn im lặng không nói một lời, đây hoàn toàn không phải tính cách của hắn, Giang Thanh Nguyệt rốt cục không nhịn được, lên tiếng hỏi.

“Thanh Nguyệt, cô không cần hỏi hắn, ta biết là do hắn đang lo lắng cho tình nhân mới của hắn”. Hoa Phi Mộng cười hì hì nói.

“Tình nhân mới? Hoa đại ca, vậy tình nhân cũ của đại ca là ai vậy?” Tuyết Du Du ở cùng với Hoa Phi Mộng khá lâu, nên tính tò mò của nàng cũng rất lớn.

“Hi hi, Du Du, tình nhân cũ của Phi Hoa chính là tình nhân hiện tại Nhược Hư thích nhất, người nói là ai?” Hoa Phi Mộng nhìn Tuyết Du Du cười khanh khách.

“Cái gì vậy, người ta không phải là tình nhân cũ của Hoa đại ca”. Tuyết Du Du trừng mắt nhìn Hoa Phi Mộng, “Muội lần sau nhất định sẽ nói cho Hoa đại ca biết, tỷ ăn hiệp muội!”

“Tỷ tỷ, tốt xấu gì thì đệ của là đệ đệ của tỷ, sao tỷ lại mang đệ ra làm trò cười?” Hoa Phi Hoa rốt cục cũng lên tiếng, bộ dạng có chút bất mãn với Hoa Phi Mộng.

“Ài, đừng quên rằng hiện nay chỉ có tỷ tỷ này mới quan tâm đến người, cũng chỉ có tỷ tỷ của người mới biết người vì lo lắng cho Tuyết Nhu nên trong lòng không yên, thật là một kẻ không có lương tâm!” Hoa Phi Mộng trừng mắt liếc Hoa Phi Hoa một cái.

“Được rồi, được rồi, tỷ tỷ quan tâm tới đệ, sự quan tâm của tỷ với đệ so với sự quan tâm của tỷ dành cho tỷ phu thế nào? đây là có lương tâm sao?” Hoa Phi Hoa tức giận nói.

“Ôi, người cũng không nên so đo như vậy chứ, người ta quan tâm nhất đương nhiên là Nhược Hư, sau đó mới đến người”. Hoa Phi Mộng lại cười hì hì. Hoa Phi Hoa cũng không có cách khiến nàng ngậm miệng lại. “Hóa ra Hoa đại ca thích Tuyết Nhu tỷ tỷ, chỉ là Nguyệt Nhi tỷ tỷ lại đem bảo bối đi tới nơi nào”. Bộ dạng Tuyết Du Du như kiểu đã hoàn toàn hiểu được, nha đầu này tin tức quả thật kém linh thông, kỳ thực ở

Thiên Tinh Minh sợ rằng ngoài nàng thì ai cũng biết Hoa Phi Hoa và Lam Tuyết Nhu có quan hệ không bình thường, chỉ cần nhìn qua hàng ngày hai người đều đi cùng nhau là biết.

“Phi Hoa, ngươi không nên quá lo lắng, Ngọc Phượng vẫn đang đi tìm Tuyết Nhu”. Giang Thanh Nguyệt an ủi. Hoa Phi Hoa có mối tình mới khiến nàng cũng như trút được gánh nặng trong lòng, bằng không, mỗi lần nhìn thấy hân nàng đều cảm giác có chút xấu hổ.

Thiên Tinh Minh.

“Ngươi đi đi!” Hoa Ngọc Phượng nhàn nhạt nói với Hồng Nguyệt Nhi.

“Cái gì?” Hồng Nguyệt Nhi tựa hồ không tin tưởng vào tai mình.

“Ta nói ngươi có thể đi, ngươi đã không muốn nói, ta cũng không cưỡng ép ngươi, bắt quá Thiên Tinh Minh cũng không hoan nghênh ngươi ở lại”. Hoa Ngọc Phượng lạnh lùng nói, lời vừa dứt liền quay người đi ra ngoài.

Một lát sau, Hồng Nguyệt Nhi đã rời khỏi Thiên Tinh Minh.

Hồng Nguyệt Nhi đi ra ngoài thành, cước bộ có chút hốt hoảng, đột nhiên cảm thấy đầu trầm xuống, thân người ngã xuống bất tỉnh.

“Tiểu thu, thuộc hạ theo dõi Hồng Nguyệt Nhi vừa đi tới ngoài thành, thì phát hiện nàng bị người ta đánh bất tỉnh mang đi”. Một nam tử vận đồ đen đang đứng trước mặt Hoa Ngọc Phượng nói.

“Có biết là ai bắt nàng ta đi không?” Hoa Ngọc Phượng khẽ cau mày.

“Thưa tiểu thư, chính là Tôn Vân Nhạn”. Nam tử vận đồ đen thấp giọng nói.

“Tôn Vân Nhạn, sao lại là nàng?” Trong lòng Hoa Ngọc Phượng âm thầm cảm thấy kinh ngạc.

Tại vùng phụ cận Kim Lăng.

Phong Quá Vân đang ngồi ngay ở phía trên đại đường, ở dưới là gia chủ tứ đại thế gia cùng bốn vị đại trưởng lão Thần Cung, mà không, hiện tại nên gọi là bốn vị đại trưởng lão của Tiên Cung mới đúng.

“Cung chủ, hiện tại Hoa Nhược Hư cả trong lẫn ngoài đều loạn, đây chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta đối phó hân, chúng ta còn do dự cái gì?” Phong Vân Động rất cục không nhịn được nữa, lên tiếng hỏi.

“Việc chúng ta nên làm hiện giờ chính là tọa sơn quan hổ đấu. Nếu Hoa Nhược Hư có thể dễ dàng đối phó như vậy, thì Diệp Bất Nhị cũng đã không bắt buộc phải chuyển từ sáng vào tối”. Phong Quá Vân nhàn nhạt nói, hiển nhiên là không tán thành với đề nghị của Phong Vân Động.

“Phong hộ pháp, Cung chủ nói không sai, chúng ta không nên vì nóng giận nhất thời mà làm hỏng đại sự”. Phong trưởng lão cũng lên tiếng.

“Nóng giận nhất thời? Chẳng lẽ Tông Vân cứ như vậy chết dưới tay Hoa Nhược Hư sao? Phân đàn ngoài thành Kim Lăng có đến mấy trăm đệ tử, chẳng lẽ cứ để họ chết như vậy sao?” Phong Vân Động tức giận nói, trong mắt tràn ngập hận ý.

“Tông Vân cũng là đệ đệ của ta, cừu của hân tất nhiên ta sẽ báo, bắt quá không phải lúc này”. Sắc mặt Phong Quá Vân vẫn bình thản như cũ, không bởi lời nói của Phong Vân Động mà thay đổi.

“Đệ đệ của ngươi? Ha ha, là đệ đệ của ngươi, ha ha ha”. Phong Vân Động đột nhiên cười lên điên loạn, tiếng cười tràn ngập phẫn uất, bất bình.

“Phong hộ pháp, sự việc của phân đàn ngoài thành Kim Lăng rất cục có phải do Hoa Nhược Hư gây ra hay không còn chưa thể khẳng định, huống chi tục ngữ đã nói: quân tử báo thù mười năm chưa muộn, ngươi cần gì phải gấp như vậy?” Phong trưởng lão thở dài một tiếng, rồi nói.

“Người chết không phải con ngươi, đương nhiên ngươi sẽ không vội!” Phong Vân Động hung hăng liếc nhìn Phong trưởng lão, đoạn xoay người rời đi.

“Cung chủ, Cung chủ.....Đại sự không tốt!” Đột nhiên một tiểu nha hoàn chạy vào, thở hổn hển.

“Chuyện gì?” Phong Quá Vân sắc mặt khê biến.

“Cung chủ, Phong hộ pháp, Phong hộ pháp đã cướp đứa bé đi!” Nha hoàn nọ vừa thở vừa nói.

“Cái gì?” Phong Quá Vân sắc mặt đại biến. “Đuổi theo!” Nói xong, thân ảnh chợt lóe, người đã biến mất trong đại sảnh.

Kim Lăng – Tri phủ nha môn.

“Ti chúc tham kiến quận chúa!”

Tri phủ nha môn hiện tại cũng tính là một đại nhân vật, nhưng hắn cũng không dám trêu chọc người mới tới – nàng chính là Vô Song quận chúa. Trước mặt Vô Song quận chúa lúc này đang có một trung niên nam tử mặc trang phục thường dân đang quỳ.

“Bình thân! Chuyện tình thế nào rồi?” Vô Song quận chúa đang giả trang phất tay hỏi.

“Thưa Quận chúa, phần lớn nhân mã của Thiên Tinh Minh đã rời khỏi Kim Lăng”. Trung niên nam tử hồi đáp, đồng thời khom người dâng lên một bản chép tay.

“Làm việc không tồi, trước tiên lui xuống đi, ta sau khi quay về kinh thành nhất định sẽ thưởng cho ngươi”. Vô Song quận chúa khẽ phẩy tay, vẻ mặt vô cùng hài lòng.

“Tạ Quận chúa!” Nam tử trung niên trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, liền hành lễ, lui ra ngoài.

“Quận chúa, mau ra đây xem đi, Mai nhi mệt chết đi được”. Chờ nam tử trung niên kia vừa đi ra ngoài, ‘Vô Song quận chúa’ liền quay ra sau bắt đầu làm nũng.

“Không cần sốt ruột, Mai nhi, ngươi tới xem tiểu tử kia, vui đùa một chút”. Bên trong vách tường truyền đến một thanh âm thanh thúy.

“Quận chúa, ngài thích trẻ con như vậy, thì mau đi tìm một như ý lang quân thôi”. Giọng Mai nhi oán hận, nàng ẩn nhẹ lên trên vách tường, đột nhiên hiện ra một cái động lớn, bên trong còn có một thể giới khác.

Một hoàng y nữ tử che mặt đang chơi đùa với một đứa trẻ phấn điêu ngọc trác, đứa trẻ đang cười toe toét, xem ra rất vui vẻ.

“Nha đầu chết tiệt, ngươi nói hươu nói vượn gì vậy? ta chưa cần sinh em bé đâu”. Nữ tử che mặt này mới chính là Vô Song quận chúa, nàng trừng mắt nhìn Mai nhi một cái.

“Mà cũng đúng, về sau Quận chúa làm mẹ của đứa bé này luôn, khẳng định rằng cha của nó muốn tìm cũng không thấy”. Mai nhi hì hì cười nói.

“Ta thấy dường như ngươi muốn làm mẹ của nó?” Vô Song quận chúa tức giận nói.

“Làm thì làm, dù sao nô tỳ hay Quận chúa làm cũng như nhau mà thôi.” Mai nhi nói lời này không hề thẹn thùng, liền cười hì hì.

“Nha đầu chết tiệt kia, muốn lấy chồng đến phát điên rồi!” Vô Song quận chúa lại trừng mắt nhìn Mai nhi.

“Trong hoàng cung nhàm chán lắm, có lập gia đình cũng không ở trong hoàng cung”. Mai nhi nói thảm một mình.

149. Chương 3: Nhược Tử Mệnh Nguy

“Thưa trưởng lão, Hồng Nguyệt Nhi một lời cũng không nói”. Một đệ tử Ma Cung đứng sau Tôn Vân Nhận cung kính nói.

Tôn Vân Nhận khê nhú mày, không ngờ rằng Hồng Nguyệt Nhi này lại cứng đầu như vậy, bất luận là dụ dỗ hay uy bức thì nàng cũng không chịu tiết lộ.

“Tam tỷ muội Động Đình cảm tình rất tốt với nhau đúng không?” Tôn Vân Nhận trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Theo điều tra của thuộc hạ, mặc dù ba người bọn họ là tỷ muội kết nghĩa kim lan nhưng tình hơn thủ túc”. Đệ tử Ma Cung phía dưới trả lời.

“Người đi loan tin Hồng Nguyệt Nhi do bất kính với bốn trưởng lão, nên ba ngày sau sẽ bị bốn trưởng lão công khai xử tử tại đây, để răn đe chung!” Tôn Vân Nhạn im lặng một chút rồi trầm giọng nói.

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Phong Quá Vân, bốn trưởng lão Tiên Cung cùng với một nhóm thủ hạ hiện đang xuất hiện bên ngoài thành Kim Lăng, nhưng vẫn không hề phát hiện thấy Phong Vân Động dẫn theo nhóm đệ tử Phong gia.

“Truy theo hướng Thiếu Lâm!” Phong Quá Vân trầm giọng quát. Kỳ thực không cần hắn phân phó, bốn đại trưởng lão cũng hiểu rất rõ, Phong Vân Động kia muốn đi tìm Hoa Nhược Hư để báo ‘sát tử chi cừu’, mà Hoa Nhược Hư lại đang ở Thiếu Lâm.

“Theo ta thấy, các người không cần đuổi theo”. Thanh âm nhàn nhạt truyền tới, một bạch y nữ tử thân mình như quỷ mị xuất hiện trước mắt mọi người; nữ tử này phong hoa tuyết đại, xinh đẹp vô cùng, thánh khiết như tiên tử trên cửu thiên vậy.

“Người, người....” Phong trưởng lão sắc mặt đại biến, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh hãi, chỉ chỉ vào nữ tử mới tới.

“Hơn một năm không gặp, các vị vẫn khỏe chứ?” Bạch y nữ tử mỉm cười, giọng nói đầy ôn nhu, nhưng bốn vị trưởng lão đều cảm thấy trầm trọng.

“Không biết nên xưng hô với cô nương như thế nào?” Phong Quá Vân cũng có chút kinh ngạc, hắn không hề cảm nhận được khí tức của nữ tử trước mắt, nhìn biểu tình của bốn đại trưởng lão thì hiển nhiên bọn họ đều nhận thức được nữ tử trước mắt này, nhưng dường như họ rất e ngại nàng.

“Công tử chắc hẳn là Cung chủ Tiên Cung – Phong Quá Vân, Phong công tử”. Bạch y nữ tử đầy kiêu diễm chuyển sang nhìn Phong Quá Vân, mỉm cười nói.

Trong lòng Phong Quá Vân cả kinh, tin tức hắn là Cung chủ, theo lý thì có rất ít người biết, huống hồ đây là một người hoàn toàn xa lạ.

“Triệu Uyển Nhi, không phải người đã chết rồi sao?” Phong trưởng lão dường như bắt đầu hồi phục tinh thần, nhưng giọng nói vẫn có gì đó mất tự nhiên.

“Phong Vân Khởi, không nghĩ tới mới hơn mười năm không gặp lá gan của người cũng lớn hơn rất nhiều, lại có dũng khí gọi trực tiếp tên ta”. Triệu Uyển Nhi cười nhàn nhạt, ánh mắt lại như hàn băng, lạnh lùng nhìn Phong trưởng lão, khiến lão không khỏi rùng mình.

“Triệu Uyển Nhi, người không cần giả bộ, người lúc trước không chết, thì bây giờ cũng sẽ chết!” Phong trưởng lão hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh trở lại, giọng nói cũng phát lạnh. Lúc mới đầu, chẳng qua là do cảm giác từ nhiều năm trước ập đến, nên mới có chút sợ hãi.

“Tự tác nghiệt, không thể sống!” Triệu Uyển Nhi khẽ thở dài, “Các người cho dù có phản bội Thần Cung, nhưng cũng không nên giết chết sư tỷ”.

Nàng chậm rãi lắc đầu, liền xoay người rời đi. Phong Quá Vân cùng bốn vị trưởng lão không hề ngăn trở, có chút xuất thần nhìn bóng lưng đang xa dần kia.

“Phong trưởng lão, Triệu Uyển Nhi là ai?” Đợi Triệu Uyển Nhi biến mất trong tầm mắt, Phong Quá Vân rốt cục mở miệng hỏi.

“Cung chủ, Nam Cung trưởng lão cầu kiến!” Lưu Vân vội vã tiến vào khuê phòng Tô Đại Nhi.

“Cho hắn vào đi!” Tô Đại Nhi do dự một chút rồi nói.

Nam Cung Hiên Viên sóng vai cùng Lộ Vân Trường tiến vào.

“Cung chủ, thuộc hạ có việc bẩm báo!” Thoạt nhìn, Nam Cung Hiên Viên khách khí với Tô Đại Nhi hơn trước rất nhiều.

“Có chuyện gì, nói nhanh đi!” Tô Đại Nhi không hề ngoảnh đầu lại, quay lưng về phía mọi người, lời nói không có chút cảm tình.

“Thần Cung trên cơ bản đã bị tiêu diệt, trong quá trình đối phó Thần Cung, Nam Cung Phi Vân có công không nhỏ, thuộc hạ thỉnh cầu để Nam Cung Phi Vân làm hộ pháp của bổn Cung”. Nam Cung Hiên Viên khom mình nói.

Hoa Nhược Hư cùng Hoa Ngọc Loan một đường mà đi, đi cả ngày lẫn đêm, ba ngày sau, mười tám người đã tiến vào cảnh nội Hà Nam. Mùa đông đã tới, khí trời bắt đầu chuyển lạnh.

“Ngọc Loan, chúng ta nghỉ một chút đi”. Trời chiều phủ bóng hoàng hôn, vẻ đẹp mê người, băng qua một rừng trúc, Hoa Nhược Hư ôn nhu đề nghị. Hoa Ngọc Loan khẽ gật đầu, dù sao ba ngày nay, mọi người vì đi gấp nên cũng không nghỉ ngơi nhiều.

“Lâu chủ, mấy ngày nay vẫn có người theo dõi, có cần chúng ta động thủ không?” Đại lang bước tới, thấp giọng hỏi.

“Không nên, nhớ kỹ, không tới lúc vạn bất đắc dĩ thì các người không nên động thủ”. Hoa Nhược Hư lắc đầu, kỳ thực lúc đầu Hoa Ngọc Phượng cũng đã nhắc nhở, đệ tử Tinh Lâu không nên động thủ, nếu địch nhân không nhiều thì không cần để lộ ra thực lực chân chính của bọn họ.

“Vâng, Lâu chủ!” Đại lang lui ra, khẽ vung tay, mười sáu người đều đã ẩn vào chỗ tối.

“Nhược Hư, chàng có cảm giác thấy, dường như kinh nghiệm giang hồ của bọn họ rất nhiều”. Hoa Ngọc Loan thấp giọng nói.

“Ta cũng có cảm giác này, có lẽ đây là kết quả do tỷ tỷ huấn luyện được cũng không biết chừng”. Hoa Nhược Hư gật đầu, mấy đệ tử này khiến hắn cảm thấy họ như đã bồn tẩu lâu năm trong giang hồ vậy, chỉ là hắn cũng không cần suy nghĩ nhiều, bởi vì hắn tuyệt đối tin tưởng Hoa Thiên Tinh.

“Chàng nói thử xem, lúc nào chúng ta có thể an tâm du sơn ngoạn thủy, bỏ mặc mọi chuyện trong giang hồ đây?” Hoa Ngọc Loan khẽ thở dài, khuôn mặt tràn đầy mơ ước, có lẽ một ngày nào đó, nàng có thể cùng tình lang ngao du khắp nơi, vô ưu vô lự.

“Ngọc Lan, nàng yên tâm”. Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy thân hình mảnh mai của nàng, chậm rãi nói “Ta có một cảm giác, cuộc sống bình tĩnh trong giang hồ đã không còn xa nữa”.

Nhược Hư, kỳ thực chỉ cần có chàng ở bên cạnh, thì có phải lăn lộn tranh đấu trên giang hồ, thiếp cũng nguyện ý”. Hoa Ngọc Loan nhu thuận nằm trong lòng Hoa Nhược Hư, thấp giọng nói.

“Ngọc Loan, mấy năm gần đây, ta có lỗi với nàng, chẳng qua từ nay về sau ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng”. Thần sắc Hoa Nhược Hư có chút áy náy, thủ thủ bên tai nàng.

“Mọi chuyện trước kia đừng nhắc tới nữa, thiếp cũng có nhiều chỗ không đúng”. Hoa Ngọc Loan khẽ lắc đầu, nàng đang định nói tiếp, đột nhiên ngưng lại, sắc mặt khẽ biến.

Âm thanh phá trúc “lốp bộp” truyền tới, trong rừng trúc dày đặc một lát sau đã xuất hiện mấy chục trượng đất trống.

“Oa.....” Tiếng trẻ con khóc vang lên, Hoa Nhược Hư cùng Hoa Ngọc Loan nhìn nhau, cả hai đều biến sắc, thân ảnh chợt lóe, hai thân ảnh nhanh chóng di chuyển ra chỗ đất trống đó.

“Phong Vân Động?” Hoa Nhược Hư cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Hoa Nhược Hư, tốt nhất bây giờ là đứng yên một chỗ, nếu không chỉ sợ đứa con trai bảo bối của người sẽ.....” Khuôn mặt âm sâm của Phong Vân Động cười khê, sau lời này chỉ còn tiếng trẻ con khóc vang lên.

“Phong Vân Động, người định làm gì?” Hoa Nhược Hư hơi giật mình nhưng vẫn giữ bình tĩnh, lạnh lùng hỏi.

Một lát sau, trong đầu Hoa Nhược Hư “oanh” lên một tiếng, bởi cùng với âm thanh nỉ non kia, đứa bé đang khóc đã xuất hiện trước mặt hắn.

“Bảo bảo!” Hoa Ngọc Loan kinh hô, thân thể chợt lóe định xông đến.

“Đứng lại!” Phong Vân Động quát to, “Hoa Ngọc Loan, cho dù ngươi võ công cao cường, nhưng chỉ sợ cũng không thể cứu con trai mình. Nếu không muốn nó chết, tốt nhất hãy trở lại chỗ cũ!”

Thân hình Hoa Ngọc Loan mới lướt đi nửa trượng liền lộn người trở lại, bởi nàng nhìn thấy cương đao sáng quắc đang kề trên cổ con trai bảo bối của nàng.

“Sư tỷ, đứa bé kia có phải bảo bối của chúng ta không?” Hoa Nhược Hư thấp giọng hỏi, khoảng cách giữa hai người bọn họ và đứa bé khoảng tầm hai mươi trượng, hơn nữa cương đao kia đã che khuất gương mặt, nên không thể nhìn rõ tướng mạo.

“Tỷ không biết, chỉ là quần áo kia chính là do tỷ may”. Hoa Ngọc Loan lắc đầu, lần đầu tiên nàng thực sự trở lên kinh hoảng.

“Phong Vân Động, ngươi muốn cái gì có thể nói thẳng!” Hoa Nhược Hư cũng không hỏi tiếp Hoa Ngọc Loan, tâm lý hấn dăng lên một dự cảm bất an rất mãnh liệt, trầm ngâm một chút, hấn nhìn về phía Phong Vân Động ở xa xa.

“Hoa Nhược Hư, trước tiên bảo mười sáu thủ hạ của ngươi đều ra đi”. Phong Vân Động cười nhạt.

“Mọi người đều ra đi!” Hoa Nhược Hư liếc mắt về bốn phía, trầm giọng nói. Lời vừa dứt, tám cặp nam nữ thiếu niên đột ngột xuất hiện ở tám hướng khác nhau, cơ hồ đem mọi người vây vào chính giữa.

“Bảo bọn họ lui về phía sau ngươi đi!” Phong Vân Động tiếp tục ra lệnh.

“Phong Vân Động, Hoa Nhược Hư ta còn chưa nhất thiết phải nghe lệnh của ngươi!” Hoa Nhược Hư lạnh lùng nói, cũng không có ý bảo mười sáu người kia rút lui.

“Nói như vậy, ngươi không cần tính mạng của con trai mình nữa sao?” Nét mặt Phong Quá Vân trở lên âm sâm, tàn nhẫn, cùng vài phần căm hận, hấn lạnh giọng nói.

“Phong Vân Động, nếu ngươi dám, ta cam đoan sẽ đưa cả Phong gia các ngươi biến mất khỏi thế giới này!” Khuôn mặt tuấn tú của Hoa Nhược Hư khê biến sắc, ngữ khí cũng trở lên lãnh khốc.

“Ha ha ha, Hoa Nhược Hư, có gì mà ta không dám? Ngươi xem lại đi, kề trên người con ngươi chính là hai mươi thanh đao, cho dù ngươi và Hoa Ngọc Loan võ công cái thế thì cũng làm gì nào, chỉ cần một người trong bọn họ khê động là con ngươi xong đời!” Phong Vân Động ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, giọng nói đột nhiên trở lên bi thương, “Hoa Nhược Hư, ngươi giết con ta, nay ta giết con của ngươi, thế không phải rất công bằng sao? Tông Vân đã chết, nếu có thể báo thù cho nó thì chết thêm cái mạng già này cũng có sao?”

“Phong Vân Động, ngươi dù gì cũng là người đứng đầu một phái, lại đi dùng một đứa bé mấy tháng tuổi đi uy hiếp người khác, ngươi không thấy vô sỉ sao?” Hoa Ngọc Loan oán hận nói. Với tình tình thường ngày của nàng, sợ rằng đã huy kiếm đánh tới, bất quá hài tử của nàng lại đang nằm trong tay Phong Vân Động, nàng quả thật không có chút nắm chắc dưới tình huống này có thể cứu đứa bé ra, đành phải nhẫn lại.

“Vô sỉ? Ta chết còn không sợ thì sợ gì cái danh vô sỉ?” Phong Vân Động lại cười điên cuồng, vẻ mặt trở lên vô cùng đáng sợ, biểu tình này khiến người ta cảm thấy lão thật điên cuồng.

“Sư tỷ, Phong Vân Động điên rồi, nên cẩn thận một chút!” Hoa Nhược Hư cũng cảm thấy Phong Vân Động không được bình thường, khê nhắc nhở Hoa Ngọc Loan.

“Sư đệ, còn đứa bé, phải làm sao đây?”

“Đừng vội, đứa bé chắc chắn sẽ không xảy ra việc gì đâu”. Ngoài miệng Hoa Nhược Hư an ủi nàng, trong lòng hấn cũng không tin tưởng những gì mình vừa nói.

“Vù!” Một tiếng phá không vang lên, Hoa Ngọc Loan một trảo chop lấy vật đang bay tới.

“Đây là ‘trường mệnh tỏa’ của Bảo bảo!” Hoa Ngọc Loan hô lên kinh hãi, “Sư đệ, đó, đó thật sự là con chúng ta.”

Hoa Nhượng Hư hít sâu một hơi, khẽ ôm lấy Hoa Ngọc Loan, hai mắt vẫn nhất nhất theo dõi cử động của Phong Vân Động.

“Phong Vân Động, người nói đi, người cần điều kiện như thế nào mới nguyện ý thả đứa bé ra?” Một hồi lâu, Hoa Nhượng Hư trầm giọng hỏi.

“Trước tiên bảo bọn họ lui về phía sau người đi!” Ánh mắt Phong Vân Động lướt qua tám cặp đệ tử Tình Lâu, lạnh lùng nói.

“Các người qua đây”. Hoa Nhượng Hư hướng về phía Đại lang khoát tay, giọng nói vô cùng bất đắc dĩ.

“Lâu chủ, còn.....” Đại lang có chút chần chờ.

“Qua đây đi!” Hoa Nhượng Hư lớn tiếng.

“Vâng, Lâu chủ!” Đại Lang có chút bất đắc dĩ đáp lời, hẩn khẽ phát tay rồi lắt mình tới phía sau Hoa Nhượng Hư, các đệ tử khác cũng làm theo như hẩn.

“Phong Vân Động, người còn yêu cầu gì, nói nốt đi!” Hoa Nhượng Hư lạnh lùng nhìn họ Phong.

“Hoa Nhượng Hư, ta chỉ muốn báo thù cho Tông Vân, nên việc này rất đơn giản. Nếu người muốn mạng sống của con trai mình, thì hãy dùng mạng mình mà đổi đi!” Nét mặt Phong Tông Vân trở lên vô cùng tàn khốc.

“Quận chúa, Quận chúa!” Mai nhi đang làm nũng bên người Vô Song quận chúa, chẳng qua vị quận chúa này cũng không hề để ý tới ý định của nàng, mà chỉ chuyên tâm vui đùa với đứa bé đang nằm trong nôi.

“Quận chúa, chán chết mất, chúng ta ra ngoài chơi đi!” Mai nhi nhè nhào nói.

“Mai nhi, người xem nên gọi nó là gì cho hay đây?” Vô Song quận chúa rốt cục lên tiếng.

“Nô tì đã nói rồi mà, đứa bé có tên do cha mẹ nó đặt, Quận chúa cần gì phải bận tâm?” Mai nhi cảm thấy dở khóc dở cười.

“Có lẽ cả đời này nó cũng không có cơ hội thấy được phụ thân cũng không biết chừng”. Vô Song quận chúa thở dài nói.

“A, không ư? Chẳng lẽ Quận chúa định đem đứa bé này về hoàng cung sao?” Mai nhi bị nàng dọa cho giật nảy mình.

“Không nên hỏi nhiều như vậy”. Vô Song quận chúa lắc đầu, đột nhiên kinh ngạc liếc nhìn Mai nhi, “Người không có chuyện gì muốn nói cho ta sao?”

“Không có, à, có. Nam Cung Phi Vân đã trở thành hộ pháp của Ma Cung”. Mai nhi thuận miệng đáp.

“Hẩn hành động rất nhanh, xem ra dường như hẩn không cam lòng giúp chúng ta làm việc”. Vô Song quận chúa khẽ cười nhàn nhạt.

“Nô tỳ cũng cảm thấy như vậy”. Giọng điệu của Mai nhi có vẻ rất bất mãn, hừ nhẹ một tiếng nói: “Không có chúng ta trợ giúp, để xem một mình hẩn có thể làm được gì. Nô tì không tin hẩn làm được việc lớn gì tại Ma Cung”.

150. Chương 4: Chuyết Tâm Chi Thống

Trong rừng trúc không khí vô cùng dị thường, áp lực khiến kẻ khác hô hấp khó khăn.

Hoa Nhượng Hư không nói gì chỉ lạnh lùng nhìn Phong Vân Động, khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Ngọc Loan tràn đầy hàn sương, mắt phượng thần quang băng lãnh..

Mười sáu đệ tử Tình Lâu không lên tiếng, nhưng đã nắm chặt chuôi kiếm, tùy thời đều có thể ra tay.

“Hoa Nhượng Hư, lòng kiên nhẫn của ta chỉ có giới hạn, nếu người muốn thấy con trai người chết ngay trước mặt người, ta nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của người”. Phong Vân Động bộ dạng đắc ý, tiếp tục lên tiếng.

“Phong Vân Động, nếu người dám động đến một sợi tóc của Bảo bảo, Hoa Ngọc Loan ta sẽ đem người băm thây vạn đoạn!” Hoa Ngọc Loan nghiêng rằng, ngọc thủ nắm chặt chuôi kiếm, chân khí quanh thân cấp tốc lưu chuyển, tùy thời có thể ra tay.

“Nếu có thể báo thù cho Tòng Vân, cho dù có bị băm thây vạn đoạn thì đã sao? Ha ha ha!” Phong Vân Động cười phá lên, hai mắt vắn lên những tia máu đỏ, “Hoa Nhược Hư Hoa Nhược Hư, người khiến ta mất đi con trai, ta cũng muốn cho người mất đi con trai! Người khiến ta sống quãng đời còn lại thống khổ, ta cũng muốn nửa đời sau của người không được an bình!”

“Phong Vân Động, ta thấy người bị điên rồi! Ta không hề giết Phong Tòng Vân, huống hồ, oan có đầu nợ có chủ, sao người không trực tiếp tìm ta mà lại bắt lấy đứa bé có vài tháng, chẳng lẽ người không cảm thấy thẹn với chính mình sao?” Hoa Nhược Hư oán giận nói, vốn hấn cũng không muốn giải thích, chẳng qua đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hiện giờ hài tử đang nằm trong tay Phong Vân Động, hấn cũng không thể quá cứng ngạnh.

“Không phải người giết? Sao lúc trước người không nói là không phải người giết? bây giờ con trai đang nằm trong tay ta, người liền không thừa nhận! Hoa Nhược Hư, người tính toán không tệ, nhưng ta cũng không ngu, bởi ta sẽ không nghe những gì người nói. Hiện giờ người chỉ có hai con đường có thể đi, chọn đường nào đều tùy thuộc vào người”. Phong Vân Động ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, sau đó lạnh lùng nhìn Hoa Nhược Hư, “Người chỉ có một lựa chọn, nếu người không chết thì con trai người chết!”

“Phong Vân Động, người đừng vọng tưởng, chúng ta sẽ không đáp ứng yêu cầu của người. Nếu như người dám làm hại bảo bảo, ta chắc chắn sẽ trả thù cho nó!” Hoa Ngọc Loan tức giận nói.

“Hoa Ngọc Loan, tục ngữ nói ‘mẫu tử liên tâm’, vậy mà ngay cả tính mạng của con mình người cũng không cần, trách không được người ta nói người vô tình. Chỉ tiếc, ai ai cũng biết trượng phu Hoa Nhược Hư của người đa tình, người cho rằng hấn sẽ không để ý đến tính mạng đứa con nhỏ sao? Hơn nữa dường như ta nghe nói người hấn yêu nhất chính là người, người nói xem, hấn sẽ mặc kệ đứa con mà nữ nhân hấn yêu thương nhất sinh cho hấn sao? Ha ha ha!” Phong Vân Động lúc này như bị thần kinh, nhìn Hoa Ngọc Loan, giọng nói cũng rất lạ. Cơ hồ tất cả mọi người đều cảm giác được Phong Vân Động hôm nay không bình thường, chẳng lẽ bởi vì cái chết của Phong Tòng Vân đã tạo thành đả kích quá lớn đối với hấn?

Nhưng, Phong Vân Động thoát nhìn có vẻ không bình thường, nhưng hấn lại nói trúng điểm yếu hại của Hoa Nhược Hư. Hoa Nhược Hư cũng biết rõ, hấn không thể trơ mắt nhìn con mình chết được; nhưng hấn cũng không có cách nào cứu đứa bé ra, trừ phi đáp ứng yêu cầu của Phong Vân Động.

“Phong Vân Động, nếu ta đáp ứng người, người có chắc chắn sẽ thả đứa bé ra?” Hoa Nhược Hư hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi.

“Đương nhiên, Phong Vân Động ta nói lời giữ lời, chỉ cần người chết, ta tự nhiên sẽ thả nó”. Phong Vân Động trả lời dứt khoát, không hề có chút do dự.

“Sư đệ, đệ không thể tin lời hấn!” Hoa Ngọc Loan thấy Hoa Nhược Hư tựa hồ muốn đáp ứng điều kiện của Phong Vân Động, tâm lý không khỏi quỳnh lên, vội vàng nói.

“Sư tỷ, chúng ta còn có biện pháp khác sao? Đệ không thể trơ mắt đứng nhìn con chúng ta chết”. Hoa Nhược Hư thở dài một hơi nói.

“Mặc kệ có biện pháp hay không, tỷ đều không cho đệ đáp ứng điều kiện hoang đường kia của hấn!” Hoa Ngọc Loan kiên quyết nói.

“Oa” tiếng trẻ con khóc lại vang lên, cả Hoa Nhược Hư và Hoa Ngọc Loan tâm lý đều căng thẳng, không tự chủ được nhìn về phía đứa bé.

Vài căn cước đao lờ lờ đang kề trên mặt đứa bé, có lẽ lưỡi đao lạnh như băng đang lập lòe hàn quang đó khiến đứa bé sợ hãi lại khóc lớn lên.

“Hoa Nhược Hư, ta đã không còn kiên nhẫn, nếu người muốn nó sống thì người tự mình ra tay đi. Bằng không, ta ngay bây giờ sẽ thay đổi chủ ý, như vậy đi, trước tiên người tự chặt một tay của mình, nếu không ta sẽ chặt một tay của nó!” Phong Vân Động chậm rãi bước tới phía đứa bé, hấn ngồi xổm xuống, lấy tay xoa bóp khuôn mặt đứa bé, “Kỳ thực, đối với đứa bé đáng yêu thế này, ta cũng không muốn ra tay”.

“Phong Vân Động người dừng quá đáng, nói cho người biết, điều kiện khác còn có thể thương lượng còn điều kiện này chúng ta sẽ không đáp ứng!” Hoa Ngọc Loan hận không thể một kiếm đâm chết Phong Vân Động.

“Đứa bé đáng thương mới được mấy tháng, người còn chưa được gọi hai tiếng cha mẹ, về sau cũng không còn cơ hội, chẳng qua người cũng đừng trách ta, muốn trách hãy trách cha mẹ người nhẫn tâm. Nhớ kỹ, khi xuống dưới gặp Diêm Vương gia, hãy cáo trạng cha mẹ người, biết không?” Phong Vân Động không hề để ý đến Hoa Ngọc Loan, hắn vẫn nhìn đứa bé rồi cúi đầu nói.

Sắc mặt Hoa Nhược Hư và Hoa Ngọc Loan lúc này quả thực khó coi, từ trước tới giờ họ chưa bao giờ gặp phải một nan đề lớn như hôm nay.

“Đợi lát nữa có hơi đau, nhưng người cũng đừng khóc, cũng đừng sợ, tạm thời người sẽ không chết đâu”. Phong Vân Động vẫn đang nói với đứa bé mà không cần biết nó có hiểu hay không. Trường kiếm sáng loáng trong tay hắn từ từ hạ xuống tay đứa bé, tùy thời có thể chém xuống cánh tay nhỏ nhắn kia.

“Chờ một chút!” Hoa Nhược Hư rốt cục không thể nhịn được nữa.

“Thế nào? Rốt cục cũng thông suốt rồi sao?” Phong Vân Động chậm rãi đứng lên, ánh mắt vô cùng đặc ý.

“Sư đệ, đệ không nên làm chuyện điên rồ!” Hoa Ngọc Loan tuy rất lo lắng cho con mình, nhưng nàng còn lo cho trượng phu mình hơn.

“Sư tỷ, đệ không thể trở mắt nhìn con của chúng ta....” Hoa Nhược Hư cúi đầu nói.

“Chẳng lẽ đệ muốn tỷ nhìn thấy đệ tự chặt đứt tay mình, sau đó lại trở mắt nhìn tên tiểu nhân hèn hạ kia uy hiếp đệ tự vẫn sao?” Không đợi Hoa Nhược Hư nói xong, Hoa Ngọc Loan đã cắt đứt lời hắn “Tỷ đã sớm nói qua, đệ là người quan trọng nhất, tỷ cũng không muốn mất đứa bé, tỷ rất yêu nó. Nhưng, nếu để tỷ lựa chọn, tỷ sẽ không chút do dự mà chọn đệ, đệ hiểu không?”

“Sư tỷ, đệ biết rõ, nhưng....” Hoa Nhược Hư lại nhìn sang đứa bé với ánh đao, lưỡi kiếm sáng quắc mà thở dài một tiếng.

“Lâu chủ, tiểu thư đã phân phó chúng ta phải đảm bảo an toàn cho ngài, bởi vậy xin ngài bình tĩnh, không nên mắc mưu của hắn.”

“Phong Vân Động, người không phải là muốn một mạng đổi một mạng sao? Con là con của ta, dùng mạng ta đổi mạng cho nó đi”. Hoa Ngọc Loan từ từ bước lên phía trước vài bước, lạnh lùng nói.

“Sư tỷ, tỷ không nên làm vậy!” Hoa Nhược Hư kinh hoảng, vội vàng kéo Hoa Ngọc Loan trở lại.

“Hoa Ngọc Loan, ta chỉ muốn mạng của Hoa Nhược Hư. Ta đã không còn đủ kiên nhẫn, ta đếm đến mười, đến lúc đó chắc chắn sẽ đoạn của đứa bé bầy một cánh tay!” Phong Vân Động cũng không có hành động gì, tùy ý liếc nhìn nàng một cái rồi nói.

“Mười, chín, tám....” Từng tiếng, từng tiếng như búa tạ đập mạnh vào trong lòng Hoa Nhược Hư, hắn gắt gao nắm chặt Tinh Kiếm, trên khuôn mặt tuấn tú toát ra mồ hôi hột, thần quang trong hai mắt sáng quắc, nhìn chăm chăm đứa bé không hề nháy mắt.

“Ba, hai....” Không khí trở lên khẩn trương dị thường, áp lực càng thêm trầm trọng.

“Sát!” Một tiếng quát chói tai vang lên, lời này chính là từ trong miệng Đại lang phát ra, mười sáu bạch sắc nhân ánh lập tức phi về phía đứa bé, đồng thời một bóng người màu tím cũng như thiểm điện lao tới.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, trong nháy mắt đã kết thúc. Mười sáu đệ tử Tinh Lâu cùng Hoa Ngọc Loan không hẹn mà cùng công kích về phía mười mấy người cầm đao đứng xung quanh đứa bé – tất cả đều đã tuyệt mệnh, nằm trên mặt đất không một tiếng động. Phong Vân Động cũng lão đảo lùi về đằng sau vài bước, máu tươi trước ngực không ngừng tuôn ra. Nhưng, trên mặt Hoa Ngọc Loan không có nửa điểm mừng rỡ, Hoa Nhược Hư cũng không có phản ứng gì đối với những chuyện vừa xảy ra, hắn vẫn ngơ ngác nhìn đứa bé trong tay Phong Vân Động.

“Giỏi lắm Hoa Ngọc Loan, người tàn nhẫn lắm, chẳng qua ta cũng không để cho người sống tốt đẹp! Ha ha ha, để con trai người đi theo ta xuống dưới đi!” Phong Vân Động điên cuồng cười rộ lên, âm thanh ngày càng yếu ớt, cánh tay đặt lên trên cổ đứa bé, đứa bé tựa hồ từ sớm đã không còn kêu khóc gì.

“Đừng!” Hoa Ngọc Loan bị hống, Hoa Nhược Hư lúc này đã huy kiếm đánh về phía Phong Vân Động, tình kiếm xuyên thấu thân thể lão, nhưng hết thấy mọi chuyện bỗng....

“Sư đệ!” Hoa Ngọc Loan đột nhiên nhào vào trong lòng Hoa Nhược Hư, gắt gao ôm chặt lấy hắn.

“Lâu chủ, phu nhân, đến xem thiếu gia đi”. Một thanh âm thấp thấp từ phía sau truyền tới, Hoa Ngọc Loan cũng không còn nghe thấy đứa bé khóc nữa.

“Sư tỷ, chúng ta ra xem đứa bé”. Hoa Nhược Hư cố nén bi thống trong lòng, thấp giọng nói.

“Không, không nên, đem nó an táng thật tốt đi”. Thân thể mềm mại của Hoa Ngọc Loan run nhẹ, nàng không dám nhìn nó, nàng sợ nhìn khuôn mặt oán hận của nó, oán hận nàng, oán hận nàng không đủ tư cách làm mẫu thân.

Chờ đến khi đứa bé đã hoàn toàn biến mất trong đất vàng, Hoa Ngọc Loan cũng không dám liếc mắt nhìn một cái, Hoa Nhược Hư cũng không, hết thấy mọi việc đều là đệ tử Tình Lâu an bài.

Hoa Ngọc Loan rất nhanh đã ngừng khóc, đôi mắt đẹp còn ngần lệ của nàng thỉnh thoảng lại ánh lên thần sắc bi phẫn. Trong lòng Hoa Nhược Hư cho dù rất thương tâm, nhưng hắn càng thêm lo lắng cho Hoa Ngọc Loan, bởi Hoa Ngọc Loan bây giờ dường như có điều gì đó khác thường.

Bọn họ tìm một khách điểm để nghỉ ngơi, biến cố đột nhiên xảy ra khiến họ cũng không biết nên làm thế nào; Hoa Ngọc Loan bước vào trong phòng mà Hoa Nhược Hư một tắc cũng không rời vãn đi theo nàng. Trong lòng hắn còn đang nghi hoặc, lúc một kiếm của Hoa Ngọc Loan đâm tới Phong Vân Động, hắn tựa hồ chứng kiến thấy Phong Vân Động đem đứa bé ra ngăn cản phía trước, nhưng hắn cũng không dám hỏi, cũng không dám nhìn thi thể của hài tử, hắn sợ phải chứng kiến một chuyện khiến hắn không thể tiếp nhận được, hắn chỉ có thể đem chuyện này chôn sâu trong đáy lòng.

“Sư tỷ, người chết không thể sống lại, tỷ cũng không nên đau buồn quá, hơn nữa tỷ cũng nói chúng ta có thể sinh hài tử khác đúng không”. Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy Hoa Ngọc Loan, ôn nhu an ủi nàng.

“Sư đệ, tỷ rất mệt muốn ngủ một lát, đệ ngủ cùng tỷ có được không?” Hoa Ngọc Loan u buồn nói. Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng gạt đầu, hắn khẽ nâng thân thể mềm mại của nàng lên giường.

Hoa Ngọc Loan dường như rất mệt, nàng nằm gọn trong lòng Hoa Nhược Hư, rất nhanh đã thiếp đi; nhìn khuôn mặt khi ngủ của nàng, trong lòng Hoa Nhược Hư trăm mối tơ vò.

“Lâu chủ, phu nhân!” Tiếng gõ cửa vang lên.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng buông cánh tay đang ôm Hoa Ngọc Loan ra, không một tiếng động liền rời giường, ra mở cửa.

“Đại lang, có việc gì sao?” Hoa Nhược Hư đi tới cửa, nhẹ giọng hỏi.

“Lâu chủ, chúng ta đã cẩn thận kiểm tra để xem nguyên nhân cái chết của thiếu gia, thiếu gia chết là do kiếm”. Đại lang khẽ do dự một chút rồi nói.

“Được rồi, không cần nói nữa!” Hoa Nhược Hư đột nhiên quát lên, không cho hắn nói tiếp.

“Lâu chủ, còn có một việc, thuộc hạ thỉnh Lâu chủ thứ tội!” Đại lang trầm mặc hồi lâu, nói tiếp.

Hoa Nhược Hư nghi hoặc nhìn hắn. “Lâu chủ, ngay dưới tình huống đó, kỳ thực chúng ta cũng không nghĩ tới việc cứu tiểu thiếu gia ra, bởi vì chúng ta biết chúng ta không thể làm được, việc chúng ta có thể làm được chỉ là đảm bảo cho sự an toàn của Lâu chủ!” Đại lang cung kính nói.

“Các người còn không để Lâu chủ ta vào trong mắt?” Hoa Nhược Hư hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt có chút tức giận.

“Lâu chủ, tiểu thư đối với chúng ta ân trọng như núi, vì tiểu thư chúng ta phải đảm bảo cho sự an toàn của ngài”. Bộ dạng Đại lang vẫn vô cùng cung kính.

“Được rồi, người trở về đi, ta muốn nghỉ ngơi”. Hoa Nhược Hư cảm thấy ‘tâm phiền ý loạn’, phất tay nói.

“Lâu chủ, ta tin tưởng tiểu thư sẽ nguyện ý sinh cho ngài một vị tiểu thiếu gia”. Đại lang trước khi đi đột nhiên nói thêm một câu.

Hoa Nhược Hư đứng bên ngoài cửa thật lâu, rốt cục xoay người lại đẩy cửa đi vào, hắt đi tới trước giường thì cả kinh. Hai mắt Hoa Ngọc Loan vẫn nhắm, nhưng trên mặt nàng lại đầy nước mắt.

“Sư tỷ, sư tỷ!” Hoa Nhược Hư khẽ gọi, nhưng mà nàng không đáp lại, dường như Hoa Ngọc Loan khóc trong lúc ngủ.

“Sư tỷ, đệ không trách tỷ đâu, thật đấy, sẽ không đâu!” Trong lòng Hoa Nhược Hư vô cùng chua xót, khẽ lau đi nước mắt trên mặt, thì thào nói.

Hoa Nhược Hư ôn nhu hôn lên khuôn mặt nàng, ánh mắt nhìn nàng ôn nhu vô hạn, trong trong lòng lại ngập tràn phần nộ.

“Tiên Cung, ta sẽ không bỏ qua cho các người!” Trong lòng Hoa Nhược Hư oán hận, thầm nghĩ. Mặc dù Phong Vân Động đã chết, nhưng khó có thể đền bù nỗi đau mất đi nhi tử của hắn, tất nhiên hắn sẽ đem mối nợ này đổ lên đầu Tiên Cung.

151. Chương 5: Chân Tướng Mê Ly

Chỉ vì có người bất kính với trưởng lão Ma Cung khiến cho Ma Cung đại động can qua, tuyên bố công khai xử quyết người bất kính đối với Trưởng lão. Chuyện này rất nhanh truyền khắp Kim Lăng. Cũng làm mọi người có rất nhiều suy nghĩ. Có không ít người thậm chí coi như đây là những dấu hiệu cho thấy Ma Cung bắt đầu tiến hành một ít động tác. Thực ra người nào cũng rõ ràng, bây giờ bạch đạo do tứ đại môn phái cầm đầu căn bản không phải đối thủ của Ma Cung. Mà Thần Cung đối thủ lớn nhất của Ma Cung cũng bị đả kích trí mạng, gần như đã biệt tích. Lúc này Ma Cung sẽ rất dễ dàng có thể công phá tứ đại môn phái, thống nhất hắc bạch lưỡng đạo cũng trở nên rất dễ dàng. Nhưng trên thực tế Ma Cung lại không động thủ. Có rất nhiều người cho rằng có thể bởi vì Hoa Nhược Hư. Quan hệ giữa Hoa Nhược Hư và Tô Đại Nhi, bây giờ trên giang hồ có thể nói không ai không biết. Mà Thiên Tinh Minh của Hoa Thác mơ hồ trở thành thế lực lãnh đạo bạch đạo. Ngũ đại môn phái trong tứ đại môn phái hiển nhiên là đồng minh kiên cố của hắn, vì vậy Tô Đại Nhi muốn động thủ đương nhiên cũng có nhiều điều cố kỵ.

Nhưng Tiên Cung mới quật khởi lại làm người ta nhìn không thấu, chính tà không rõ. Ngay cả Cung chủ là ai cũng không rõ ràng. Nhưng không thể phủ nhận, Tiên Cung đã trở thành một trong những lực lượng cực mạnh trong chốn giang hồ. Có người coi tình huống giang hồ bây giờ là thế kiềng ba chân. Ba thế lực lớn là Ma Cung, Thiên Tinh Minh và Tiên Cung cùng tồn tại. Thoạt nhìn thì thấy Ma Cung mạnh nhất, Tiên Cung thứ hai mà Thiên Tinh Minh có vẻ tương đối yếu ớt. Nhưng Thiên Tinh Minh lại có vài cao thủ siêu nhất lưu đủ để ngao thị giang hồ. Chỉ riêng võ công của hai người Hoa Nhược Hư và Hoa Ngọc Loan, chỉ sợ cũng không có mấy người dám trực tiếp đối đầu với bọn họ. Như vậy xem ra, Thiên Tinh Minh lại có vẻ như không yếu. Hơn nữa Thiên Tinh Minh và Ma Cung lại có quan hệ mật thiết như vậy, ai có thể đảm bảo bọn họ sẽ không liên hợp lại? Vì vậy xem ra Tiên Cung là bị động nhất.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của đa số người. Mà những người này đều là những môn phái nhỏ bé hoặc là kẻ có võ công thấp kém. Bọn họ biết với thực lực của bọn họ có thể đuổi hươu giang hồ, nhưng vì sinh tồn bọn họ phải quen thuộc với tình huống giang hồ. Bọn họ phải biết rằng những người nào có thể đắc tội, ai là người mà bọn họ phải tránh xa, mà ai là bọn họ nên dựa dẫm.

Trong một ngôi nhà cổ xưa trong thành Kim Lăng, canh ba buổi trưa.

Tôn Vân Nhạn lạnh lùng nhìn Hồng Nguyệt Nhi. Hôm nay đã là ngày thứ ba, cũng là ngày cuối cùng mà nàng phải công bố xử quyết Hồng Nguyệt Nhi. Nhưng nàng còn chưa đợi được người mà nàng muốn. Hồng Nguyệt Nhi thì thoảng lên nhìn Tôn Vân Nhạn một cái, trong lòng có chút bất an. Tôn Vân Nhạn bây giờ đã không còn vẻ dịu dàng tao nhã như lúc trước nữa. Mà là một Lãnh Huyết Ma Nữ đúng nghĩa.

“Hồng Nguyệt Nhi, nghe nói tình cảm tỷ muội ba người các người rất tốt, đúng không?” Tôn Vân Nhạn đương nhiên lên tiếng làm Hồng Nguyệt Nhi giật mình. Trong nháy mắt không kịp phản ứng bởi vì nàng đã mấy canh giờ không nghe thấy âm thanh. Áp lực nặng nề đó làm cho nàng cảm thấy rất khó chịu.

“Việc này không có quan hệ gì với cô” Hồng Nguyệt Nhi vẫn giữ tác phong của nàng, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không biết, hình như sợ rằng không cẩn thận sẽ lỡ lời nói ra.

“Sao lại không quan hệ với ta? Nghe nói tỷ muội các người đã rất nhiều ngày không gặp nhau. Hôm nay ta sẽ làm một chuyện tốt cho các người. Cho tỷ muội các người cơ hội ôn chuyện. Người có phải nên cảm tạ ta không?” Tôn Vân Nhạn khẽ cười một tiếng. Hồng Nguyệt Nhi hơi giật mình, mơ hồ có cảm giác bất an.

“Cô, cô có ý gì?” Hồng Nguyệt Nhi lập tức trở nên khẩn trương, nói có chút lắp bắp.

“Nếu đã đến thì ra đi. Ta chờ các người đã lâu rồi” Tôn Vân Nhạn từ từ đứng lên, xoay người ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

“Ầm” Một tiếng vang lên, nóc nhà đột nhiên vỡ ra một mảng lớn, một người từ trên đó nhảy xuống.

“Đại tỷ” Hồng Nguyệt Nhi kêu lên một tiếng kinh hãi, chạy tới. Mà Tôn Vân Nhạn cũng không ngăn Hồng Nguyệt Nhi lại, hình như đúng là làm cho tỷ muội các nàng ôn chuyện.

“Đại tỷ, tỷ, tỷ vẫn tốt chứ?” Trong mắt Hồng Nguyệt Nhi lấp lánh nước mắt, nhỏ giọng nói.

“Nhị muội, tỷ vẫn tốt, còn muội? Bọn họ không làm gì muội chứ?” Bạch Tâm Tĩnh ôm chặt lấy Hồng Nguyệt Nhi, cố gắng không chế nước mắt của mình, cố gắng mỉm cười, nhưng trong giọng lại tràn ngập vẻ quan tâm và lo lắng.

“Đại tỷ, muội không sao, chỉ là tiểu muội....” Hồng Nguyệt Nhi nói đến đây vội vàng dừng lại, lén nhìn Tôn Vân Nhạn thấy nàng hình như không có chú ý đến bên này mới cảm thấy an tâm.

“Trời không tuyệt đường người. Tiểu muội người hiền sẽ được trời chiếu cố, không có việc gì đâu” Bạch Tâm Tĩnh nhỏ giọng nói, an ủi Hồng Nguyệt Nhi đồng thời cũng là an ủi mình.

“Trong chốn Võ lâm này không có cách nói đó” Tôn Vân Nhạn đột nhiên lạnh lùng nói xen vào một câu: “Muốn tìm về muội muội tốt của các người, tốt nhất hợp tác với ta” Hai tỷ muội các nàng nói chuyện mặc dù rất nhỏ nhưng Tôn Vân Nhạn vẫn nghe được không sót một câu nào.

“Hợp tác? Chúng ta có gì mà phải hợp tác. Tỷ muội chúng ta rơi vào trong tay cô, chúng ta tự nhận xui xẻo. Về phần hợp tác, chúng ta không dám với cô” Bạch Tâm Tĩnh thản nhiên nói.

“Ta không muốn nói nhiều với các người. Rất đơn giản, các người giao con Hoa công tử ra đây, ta sẽ cứu Lam Tuyết Nhu ra cho các người” Tôn Vân Nhạn từ từ đi đến bên cạnh hai người: “Các người phải đáp ứng, các người đã không còn cơ hội lựa chọn”.

“Đây cũng gọi là hợp tác sao?” Bạch Tâm Tĩnh hiện ra vẻ trào phúng: “Đây là cô đang bắt buộc chúng ta”.

“Chuyện mà cả hai bên đều có lợi, đương nhiên là hợp tác” Tôn Vân Nhạn mỉm cười: “Nếu như các người không đáp ứng, ta dám cam đoan ba tỷ muội các người không một ai có thể còn sống. Cho dù Lam Tuyết Nhu bây giờ bình yên vô sự, nhưng tương lai chúng ta cũng sẽ không bỏ qua. Ma Cung ta luôn luôn nói được làm được”.

“Ta cho người thời gian nửa chén trà để suy nghĩ. Nếu đến lúc đó kết quả không làm ta hài lòng vậy đừng trách ta độc ác” Tôn Vân Nhạn hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi để hai người lại chỗ này, dường như không hề lo lắng hai người sẽ chạy trốn.

“Đại tỷ, Bảo Bảo kia đúng là tỷ trộm đi?” Tôn Vân Nhạn vừa rời đi, Hồng Nguyệt Nhi vội vàng hỏi, thì ra nàng thực sự không biết chuyện này.

Bạch Tâm Tĩnh trầm ngâm một chút, khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ áy náy.

“Đại tỷ, điều này, điều này, tại sao có thể như vậy?” Hồng Nguyệt Nhi có chút không tin: “Tỷ cũng rất thích nó, chúng ta còn thường xuyên chơi với nó. Tỷ sao có thể như vậy” Hồng Nguyệt Nhi nói như ghen lại, không nói thêm được nữa.

“Tỷ cũng không nghĩ như vậy, chỉ là bọn họ nói tỷ giao đứa nhỏ cho bọn họ, bọn họ sẽ thả tiểu muội ra. Nhưng đám hỗn đản đó nói không giữ lời, tỷ giao đứa nhỏ cho bọn họ mà tiểu muội vẫn không có chút tin tức” Trong giọng nói của Bạch Tâm Tĩnh đầy vẻ oán giận còn mang theo chút ảo não.

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì? Hay là chúng ta đáp ứng cô ta?” Cô ta trong miệng Hồng Nguyệt Nhi hiển nhiên chính là Tôn Vân Nhận.

“Bây giờ đã muộn!” Giọng nói lạnh lùng của Tôn Vân Nhận truyền vào, vẻ mặt của nàng rất khó coi, ánh mắt nhìn Bạch Tâm Tĩnh đã có sát khí: “Bây giờ các người ngoài cái chết sợ rằng không còn sự lựa chọn nào khác”

“Này, cô sao nói không giữ lời? Bây giờ còn chưa hết thời gian mà” Hồng Nguyệt Nhi nói với Tôn Vân Nhận.

“Ta vừa mới nhận được tin tức từ thủ hạ truyền đến. Đứa nhỏ đã chết. Các người nói, ta cần gì phải hợp tác với các người nữa? Mà ta có lý do gì để không giết các người?” Mặt Tôn Vân Nhận lạnh như băng, sát khí trong mắt càng tăng lên. Nàng vốn chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ mà Tô Đại Nhi giao cho. Nhưng trên thực tế, nàng không chỉ có như vậy, đối với chuyện của Hoa Nhược Hư, nàng vẫn luôn luôn chú ý đến.

“Chết? Không thể, không có khả năng, không có khả năng” Người Bạch Tâm Tĩnh mềm nhũn ra, thiết chút nữa gục xuống. Hồng Nguyệt Nhi cũng trở nên ngây như phỗng, dùng ánh mắt khó tin nhìn Tôn Vân Nhận.

“Không có khả năng? Lúc đầu người trộm đứa nhỏ đi đã sớm biết sẽ có một ngày như vậy, đúng không?” Tôn Vân Nhận cười lạnh nói: “Ta thật muốn giết các người ngay bây giờ. Nhưng các người không cần lo lắng, tạm thời các người còn có thể sống. Ta sẽ giao các người cho Cung chủ. Đến lúc đó Cung chủ cũng có thể có giao phó cho Hoa công tử”.

“Có thể nói cho ta biết, đứa nhỏ chết như thế nào không?” Bạch Tâm Tĩnh đột nhiên nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu lên hỏi.

“Người giao đứa nhỏ cho ai, chẳng lẽ người không biết?” Tôn Vân Nhận lại cười lạnh một tiếng.

“Ta biết, nhưng, nhưng đứa nhỏ ta đưa cho bọn họ là giả. Cô nói mau, đứa nhỏ chết như thế nào? Là ai giết?” Nhìn Bạch Tâm Tĩnh có vẻ rất lo lắng.

“Cái gì? Giả” Tôn Vân Nhận cả kinh, nghĩ nghĩ rồi vội vàng hỏi: “Vậy đứa bé thật ở đâu? Người có phải giao đứa nhỏ cho Phong Vân Động”.

Bạch Tâm Tĩnh nghĩ lại, đương nhiên nhảy lên chạy ra bên ngoài. Tôn Vân Nhận đang muốn ngăn nàng lại nhưng lập tức lại cho nàng ta rời đi. Đương nhiên Tôn Vân Nhận theo sát phía sau Bạch Tâm Tĩnh.

Bạch Tâm Tĩnh vội vàng chạy ra ngoài thành. Tôn Vân Nhận theo sát phía sau nàng ta. Mà Hồng Nguyệt Nhi và hơn mười đệ tử Ma Cung cũng theo sát phía sau.

Ngoài thành có một thôn nhỏ, chỉ có mấy gia đình sống ở đây. Bạch Tâm Tĩnh dừng lại bên cạnh một căn nhà gỗ nhỏ, do dự một chút rồi nhẹ nhàng gõ cửa.

“Bà bà, bà bà” Bạch Tâm Tĩnh kêu lên vài tiếng. Một lát sau, cửa mở, một khuôn mặt rất già và hiền lành lộ ra.

“Khuê nữ, cháu tới, mau vào, mau vào” Lão bà bà vội vàng mời Bạch Tâm Tĩnh vào nhà.

“Bà bà, bà vẫn khỏe chứ?” Bạch Tâm Tĩnh vừa nói vừa nhìn xung quanh nhà một cái, trong lòng không khỏi trùng xuống. Nàng không tìm được người mà nàng muốn thấy.

“Khỏe, đương nhiên vẫn khỏe. Đúng, sao cháu không mang Bảo Bảo tới? Bà bà thật nhớ nó” Lão bà bà liên tục gật đầu, kết thúc lại hỏi một câu.

“Bảo Bảo? Bà bà, cháu không phải bảo bà chăm sóc Bảo Bảo sao?” trong lòng Bạch Tâm Tĩnh càng cảm thấy bất an.

“Nhưng mấy hôm trước muội muội của cháu đã ôm Bảo Bảo đi? Cô ấy không nói với cháu sao? Khuê nữ đó cũng thật là, sao còn không nói cho cháu? Làm cháu lo lắng. Cháu cũng đúng là, con của mình không muốn mang còn nhờ muội muội của mình hỗ trợ” Lão bà bà còn đang lẩm bẩm, đầu Bạch Tâm Tĩnh đã trở nên trống rỗng.

“Bà bà, cháu có hai muội muội. Bà bà có thể nói cho cháu biết muội muội ôm Bảo Bảo đi có bộ dạng gì không?” Bạch Tâm Tĩnh cố gắng làm cho mình bình tĩnh một chút, nhỏ giọng hỏi.

“Người đó cũng đến đây cùng cháu hôm cháu mang Bảo Bảo cho bà bà” Lão bà bà nói: “Muội muội của cháu cũng đẹp như cháu. Khuê nữ, cha mẹ cháu thật may mắn, có khuê nữ xinh đẹp như vậy”.

“Cùng đi với cháu? Không ai đi cùng cháu mà?” Bạch Tâm Tĩnh càng lo lắng không thôi.

“Các cháu không phải cùng đi. Cháu vừa đi ra thì cô ta đã vào. Ta còn tưởng rằng các cháu cùng đi. Ai, người già, hồ đồ” Lão bà bà lắc đầu: “Nhưng khuê nữ, cháu không cần lo lắng. Cháu đi hỏi muội muội của mình là được mà”.

“Cháu biết bà bà. Cháu đi, lần sau cháu trở lại nhìn bà” Bạch Tâm Tĩnh dờ dẫm ra khỏi nhà.

“Đứa nhỏ đâu?” Tôn Vân Nhạn lạnh lùng nhìn Bạch Tâm Tĩnh.

“Ta không biết” Bạch Tâm Tĩnh vẫn dờ dẫm như vậy, máy móc đi về phía trước.

“Người trước hết cùng ta trở về, sau đó nói rõ mọi chuyện, nếu không....” Tôn Vân Nhạn hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

“Cung chủ” Trong tấm cung Tô Đại Nhi, Tôn Vân Nhạn đang đứng phía sau Tô Đại Nhi.

“Vân Nhạn tỷ tỷ, Nhược Hư ca ca lúc này nhất định đang rất đau lòng. Tỷ nói có đúng không?” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng hỏi. Nàng đột nhiên thay đổi cách xưng hô với Tôn Vân Nhạn.

“Cung chủ. Bạch Tâm Tĩnh nói, nàng ta sau khi trộm đứa nhỏ đi vẫn do dự có nên giao đứa nhỏ cho Phong Vân Động không. Sau lại phát hiện một đứa trẻ bị bỏ rơi ở thôn quê. Nàng ta lập tức nghĩ ra, ôm đứa nhỏ kia lên. Đứa nhỏ giao cho Phong Vân Động trên thực tế là đứa trẻ bị bỏ rơi kia. Mà con của Hoa công tử được nàng gửi đến cho một bà bà nuôi dưỡng” Tôn Vân Nhạn có chút kinh ngạc nói: “Nhưng Bảo Bảo bây giờ lại bị một cô gái không biết tên mang đi. Cho nên thuộc hạ nghĩ, có lẽ đứa nhỏ đã chết không phải con của Hoa công tử”.

“Nếu như vậy thì tốt nhất. Vân Nhạn tỷ tỷ, tỷ nhất định phải điều tra rõ ràng chuyện này” Tô Đại Nhi thở dài một hơi.

“Thuộc hạ rõ” Tôn Vân Nhạn nhỏ giọng nói.

“Vân Nhạn tỷ tỷ, thực ra giữa chúng ta không nên khách khí như vậy. Tỷ cũng không cần phải gọi ta là Cung chủ, trực tiếp gọi Đại Nhi là được” Tô Đại Nhi xoay người, mỉm cười với Tôn Vân Nhạn.

“Cung chủ, như vậy, như vậy có vẻ không đúng?” Tôn Vân Nhạn ngăn người, nàng có chút không rõ Tô Đại Nhi đang nghĩ gì.

“Vân Nhạn tỷ tỷ. Tỷ biết tại sao ta để tỷ gia nhập Ma Cung, hơn nữa còn cho tỷ đảm nhiệm chức vị quan trọng như vậy không?” Tô Đại Nhi vẫn mỉm cười, nàng và Tôn Vân Nhạn đều là nữ nhân, đều có chút cảm giác tâm thần không yên.

“Thuộc hạ vẫn rất cảm kích ân đức của Cung chủ” Tôn Vân Nhạn cúi đầu, nhẹ giọng nói.

152. Chương 6: Kiểm Linh Kỳ Tình

“Vân Nhạn tỷ tỷ. Thực ra, chuyện giữa tỷ và Nhược Hư ca ca, ta cũng đã biết” Tô Đại Nhi cười cười. Tôn Vân Nhạn giật mình, há mồm định nói gì nhưng lại phát hiện không nói nên lời, hỉ là trên mặt nàng lại có vài phần xấu hổ và bất an.

“Vân Nhạn tỷ tỷ, thực ra Nhược Hư ca ca rất tốt, chỉ là quá mềm lòng, đặc biệt đối với nữ nhân, huynh ấy luôn mềm lòng” Tô Đại Nhi thở dài một hơi: “Huynh ấy vẫn không muốn ta làm Cung chủ. Hy vọng ta có thể ở bên cạnh huynh ấy. Nhưng huynh ấy lại rất ít nói suy nghĩ của mình với ta, chỉ bởi vì huynh ấy không muốn ép ta. Thực ra ta cũng rất muốn vứt bỏ Ma Cung, ta cũng muốn làm một người không biết gì hết chỉ cần là nữ nhân được huynh ấy sủng ái. Đáng tiếc, ta biết ta không làm được”.

“Đến tận bây giờ, mục tiêu của Ma Cung là đánh bại Thần Cung, thậm chí thống nhất Võ lâm. Nhưng khi ta đã an bài tất cả mọi việc lại phát hiện ta đã không thể nào động thủ. Đôi khi, ta thật sự rất mê mang, ta không biết sau này ta nên làm gì” Trong mắt Tô Đại Nhi dường như có một tầng sương mù, mọi điều trước

mắt nàng trở nên hư vô mờ mịt. Tô Đại Nhi nhìn Tôn Vân Nhận vẫn đang trầm ngâm không nói, tiếp tục nói: “Cung chủ Ma Cung nhất định sẽ cô độc. Ta rất may mắn có được Nhược Hư ca ca. Nếu như còn có bằng hữu là Vân Nhận tỷ tỷ, cả đời này của ta đã rất may mắn”.

“Cung chủ. Thuộc hạ tin rằng Hoa công tử nhất định sẽ đối tốt với Cung chủ” Tôn Vân Nhận cảm thấy rất khó hiểu. Nàng cũng không biết Tô Đại Nhi tại sao lại nói với mình nhiều như vậy. Đương nhiên nàng cũng không nghĩ ra Tô Đại Nhi lại phiền não nhiều như vậy. Mà đối với Hoa Nhược Hư, nàng càng không biết nên đối mặt như thế nào. Giữa bọn họ không hề có tình cảm, chỉ bởi vì một sai lầm nên mới có quan hệ thân mật.

“Vân Nhận tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ không nghĩ tới, về sau tỷ nên làm như thế nào sao?” Tô Đại Nhi thầm thở dài, bùi ngùi nói.

“Thuộc hạ nghe theo sự phân phó của Cung chủ” Tôn Vân Nhận nhỏ giọng nói.

Tô Đại Nhi lắc đầu không nói nữa, trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh.

Vó ngựa tung bay, bụi đất bay lên, một hàng mười tám người vội vàng chạy đến Thiếu Lâm.

Hoa Ngọc Loan dựa vào người Hoa Nhược Hư. Mấy ngày nay nàng trên cơ bản vẫn im lặng, rất ít nói chuyện. Nửa đêm nàng thường xuyên đột nhiên tỉnh lại. Bởi vì nàng nhìn thấy Bảo Bảo. Nàng thậm chí không dám nhắm mắt lại. Cứ nhắm mắt lại, trong đầu nàng lại không tự chủ xuất hiện hình ảnh Bảo Bảo đáng yêu. Mấy ngày nay, Hoa Ngọc Loan trở nên tiêu tụy rất nhiều. Nhưng lúc này Hoa Nhược Hư lại có vẻ kiên cường rất nhiều, không ngừng an ủi nàng.

“Sư tỷ, sắp đến Thiếu Lâm” Đến chân núi, đoàn người thẳng hướng đến Thiếu Lâm Tung Sơn.

Hoa Ngọc Loan vô ý thức ồ một tiếng, coi như trả lời. Hoa Nhược Hư cảm thấy chua xót, ôm chặt lấy người nàng, cũng không biết nói gì cho phải. Hoa Nhược Hư đã khuyên nàng rất nhiều lần, những lời an ủi mà hắn có thể nghĩ đến đều đã nói hết. Nhưng Hoa Ngọc Loan vẫn như vậy. Hắn thật không biết lúc nào nàng mới có thể khôi phục.

Chân núi Tung Sơn, đoàn người Hoa Nhược Hư dừng lại.

“Lâu chủ, chúng tôi đi tới trước xem một chút” Đại Lang khom người nói, Hoa Nhược Hư thoáng trầm ngâm một chút, gật đầu.

“Lâu chủ, xung quanh không có kẻ địch nào” Không đến một khắc, bọn họ đã trở về.

“Thật kỳ quái” Hoa Nhược Hư nhíu mày, ngẫm lại nói: “Chúng ta lên Thiếu Lâm”.

Hoa Nhược Hư lần này rất thuận lợi đến được Thiếu Lâm tự. Từ Vô Trần biết được nơi đây lúc này đã không có nguy cơ. Đại khái hai ngày trước, kẻ địch vốn đang vây nơi này đã đột nhiên biến mất như bốc hơi vậy.

“Tại sao có thể như vậy?” Hoa Nhược Hư trầm ngâm. Hắn mơ hồ cảm thấy mình đã lọt vào một âm mưu. Mà bọn họ bây giờ càng rơi vào một hoàn cảnh rất xấu. Kẻ địch ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng. Khi bọn họ đến Thiếu Lâm, kẻ địch sẽ không lộ diện. Một khi bọn họ rời đi, bọn chúng có thể lúc nào cũng xuất hiện. Nếu như bọn họ cứ phải chạy đi chạy lại như vậy, thì không cần động thủ nổi một nhọc này cũng đủ làm bọn họ suy sụp. Đến lúc đó sợ rằng khó có thể chống cự công kích của kẻ địch.

“Lâu chủ, chúng ta bây giờ nên làm gì?” Các đệ tử Tình Lâu đứng phía sau Hoa Nhược Hư, đợi quyết định của hắn.

“Truyền tình hướng nơi này về Kim Lăng, chúng ta chờ ở đây vài ngày” Hoa Nhược Hư nghĩ nghĩ rồi nói. Hắn bây giờ cũng chưa nghĩ ra được biện pháp gì tốt hơn.

Kim Lăng, Thiên Tinh Minh.

Mặt Hoa Ngọc Phượng trở nên nghiêm trọng. Nàng vừa nhận được tin tức từ Thiếu Lâm và Vô Đang truyền về. Hai đạo nhân mã của Thiên Tinh Minh đã đến được mục đích, nhưng lại gặp phải cùng một chuyện. Khi bọn họ tới nơi thì không thấy bóng dáng kẻ địch đâu hết. Bây giờ rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Không biết rốt cuộc nên lưu lại hay là trở lại Thiên Tinh Minh.

“Tiểu thư” Một âm thanh vang lên, một người đàn ông áo đen xuất hiện ở sau lưng nàng. Hoa Ngọc Phượng vui lên, rốt cuộc có tin tức.

“Tiểu thư, chúng tôi tra được, hai nhóm người công kích Thiếu Lâm và Võ Đang, đại bộ phận trên thực tế hơn tuần trước đã rời đi đến nơi khác” Người này nhỏ giọng nói.

“Tra được bọn họ đi đâu không?” Hoa Ngọc Phượng vội vàng hỏi.

“Tạm thời còn không tra được địa điểm bọn họ tới. Nhưng bọn họ hẳn là đi về phía Xuyên Thục. Không có gì bất ngờ thì là đi Thanh Thành và Nga Mi” Người này trả lời: “Còn có một tin tức, chúng ta đã tra được vị trí tổng đàn Tiên Cung”.

“Nơi nào? Là Kim Lăng sao?” Hoa Ngọc Phượng mừng rỡ, lần này đúng là tin tức tốt không ngừng.

“Tiểu thư. Bởi vì mấy hôm trước, Tiên Cung vẫn ẩn nhẫn không động vì vậy chúng ta rất khó tra được vị trí của bọn họ. Nhưng gần đây tổng đàn Tiên Cung liên tiếp có người đi ra cho nên dễ dàng hơn rất nhiều. Đây là bản đồ, vị trí tổng đàn Tiên Cung ở bên trong” Người này vừa nói vừa đưa cho Hoa Ngọc Phượng một tấm bản đồ.

“Rất tốt, Bảo Bảo, chúng ta rất nhanh có thể báo thù cho con” Hoa Ngọc Phượng nói thầm, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau xót. Nàng cũng nhớ tới Bảo Bảo đã chết trong tay Phong Vân Động.

“Tiểu thư, viện chủ có lời muốn ta chuyển đến tiểu thư” Người đàn ông áo đen do dự một chút nói: “Viện chủ nói, gần đây người quan phủ Kim Lăng liên tục xuất hiện, tiểu thư tuyệt đối không nên bị cuốn vào sự phân tranh của quan phủ”.

“Ta biết, thay ta nói lại với sư phụ, nói ta biết chừng mực” Hoa Ngọc Phượng gật đầu nói.

“Thiên Tinh tỷ tỷ, tỷ đến bao giờ vậy?” Hoa Ngọc Phượng xoay người lại, không tự chủ được mà kêu lên một tiếng. Hoa Thiên Tinh đang cười cười nhìn nàng.

“Hi hi, vừa mới tới” Hoa Thiên Tinh nhẹ nhàng vuốt ve con Tuyết điêu trong lòng, cười hi hi nói.

“Thiên Tinh tỷ tỷ, tỷ có phải đến tìm muội?” Hoa Ngọc Phượng mơ hồ cảm thấy bất an. Chưa từng có ai có thể không một tiếng động đi tới sau lưng nàng, Hoa Thiên Tinh là người đầu tiên.

“Đúng, đúng” Hoa Thiên Tinh vội vàng gật đầu: “Phượng muội muội. Muội nói cho đệ đệ bảo đệ ấy về có được không? Tỷ rất nhớ đệ ấy”. “Thiên Tinh tỷ tỷ, sư đệ bây giờ đang ở Thiếu Lâm, cho dù muội bây giờ bảo đệ ấy về, cũng mất một thời gian” Hoa Ngọc Phượng cười khổ trong lòng. Hoa Thiên Tinh thật ra không hề che dấu tình cảm của mình với Hoa Nhược Hư nên nói thẳng như vậy. Hoa Ngọc Phượng trời sinh xấu hổ khẳng định không thể làm được.

“Tỷ đi tìm đệ đệ. Đệ đệ bây giờ nhất định không vui. Tỷ phải đi bồi đệ đệ mới được” Mắt Hoa Thiên Tinh đảo đảo, nghĩ lại nói: “Phượng muội muội, muội một mình ở đây vẫn ổn chứ?”

Hoa Ngọc Phượng thầm cười, thì ra Hoa Thiên Tinh là muốn đi, nhưng bởi vì lúc trước đã đáp ứng Hoa Nhược Hư phải ở lại đây giúp nàng cho nên mới cảm thấy xấu hổ nếu rời đi.

“Thiên Tinh tỷ tỷ, tỷ đi đi. Yên tâm, nơi này muội sẽ lo được” Hoa Ngọc Phượng khẽ cười, nghĩ lại rồi nói tiếp: “Thiên Tinh tỷ tỷ, tỷ có dẫn đệ tử Tinh Lâu đi cùng không?”

“Hi hi, không cần” Hoa Thiên Tinh đột nhiên ôm Hoa Ngọc Phượng một cái, rồi hôn lên má nàng: “Vẫn là Phượng muội muội tốt. Tỷ đi đây” Nói xong đã không thấy người đâu.

Hoa Ngọc Phượng cười khổ, Hoa Thiên Tinh sao trông giống trẻ con thế.

Tung Sơn Thiếu Lâm tự.

Đêm đã khuya, Hoa Nhược Hư đứng ở cửa sổ nhìn bầu trời đêm mịt mờ bên ngoài. Hoa Ngọc Loan đã ngủ nhưng là do Hoa Nhược Hư điểm huyết ngủ của nàng. Nàng mấy ngày nay đều mơ thấy ác mộng, bây giờ tối không muốn ngủ, người trở nên tiêu tụy rất nhiều. Hoa Nhược Hư đau lòng nên đành phải dùng đến hạ sách này.

Không biết tại sao, lúc này trong lòng Hoa Nhược Hư không khỏi xuất hiện hình bóng của Hoa Thiên Tinh. Dung mạo tuyệt đẹp đó làm cho hắn luôn cảm thấy chật vật trước mặt nàng, giờ lại rõ ràng hiện ra trước mặt hắn. Chỉ có trước mặt nàng, hắn mới cảm thấy rất bình yên. Có lẽ, bởi vì giữa bọn họ có huyết mạch tương liên.

“Tỷ tỷ, đệ rất nhớ tỷ” Hoa Nhược Hư nhìn bầu trời mờ mịt, thì thào tự nói. Không biết tỷ tỷ có cảm nhận được tâm trạng của hắn không? Mặc dù khi hắn ở bên cạnh nàng, thì Hoa Thiên Tinh luôn có thể cảm nhận được suy nghĩ trong lòng hắn. Nhưng bây giờ nàng đang ở Kim Lăng, cách xa mấy ngàn dặm, nàng có thể cảm nhận được không?

“Hi hi, đệ đệ, tỷ tỷ cũng rất nhớ đệ” Bên tai truyền đến một tiếng cười khẽ. Hoa Nhược Hư đột nhiên quay đầu lại, ngơ ngác nhìn người trước mặt, ánh mắt không thể tin.

“Tỷ tỷ, thật là tỷ sao?” Người Hoa Nhược Hư run lên, hắn từ từ đi tới trước hai bước, ngơ ngác nhìn nàng, thật lâu không nói gì.

“Đệ đệ háo sắc, nhìn tỷ tỷ như vậy, muốn ăn người sao?” Hoa Thiên Tinh cười hi hi, trong lòng nàng vẫn ôm con Tuyết điều kia.

Hoa Nhược Hư đột nhiên giơ tay ra ôm lấy nàng, ôm thật chặt, hận không thể giữ mãi nàng như vậy.

“Tỷ tỷ, có phải đệ đang mơ?” Hoa Nhược Hư thì thào nói. Hắn nhắm mắt lại, không dám mở ra. Hắn sợ hắn mở mắt ra, người trong lòng sẽ biến mất: “Đệ đệ ngốc, tỷ tỷ biết đệ nghĩ đến tỷ nên đến gặp đệ mà” Hoa Thiên Tinh yêu kiều cười, đương nhiên đẩy Hoa Nhược Hư ra. Hoa Nhược Hư có chút mất mát, mở mắt không vui nhìn Hoa Thiên Tinh.

“Tiểu Tuyết ngoan, người tự chơi đi. Ta phải bồi đệ đệ háo sắc” Hoa Thiên Tinh khom người đặt Tuyết điều xuống đất, sau đó ngẩng đầu lên cười với Hoa Nhược Hư. Thân thể mềm mại đột nhiên bay lên nhào vào trong lòng Hoa Nhược Hư, áp đôi môi anh đào hơi lạnh tới.

“Đệ đệ, tỷ tỷ biết đệ không vui. Nhưng tỷ tỷ đã đến, đệ nhất định phải vui” Lời nói của Hoa Thiên Tinh vagn lên trong lòng Hoa Nhược Hư.

Trong nụ hôn nồng nhiệt, thời gian từ từ trôi qua. Hoa Nhược Hư tạm thời quên đi nỗi đau trong lòng. Hắn ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Hoa Thiên Tinh, tham lam mút đôi môi anh đào của nàng.

Không biết qua bao lâu, Hoa Nhược Hư rút cuộc buông miệng ra, nhưng vẫn ôm lấy thân thể Hoa Thiên Tinh, không muốn buông tay.

“Đệ đệ xấu quá. Ồ, thừa lúc sư tỷ ngủ nên khi dễ tỷ tỷ ta” Mặt Hoa Thiên Tinh đỏ hồng trông càng xinh đẹp, cười khanh khách với Hoa Nhược Hư, nói ra lời này làm Hoa Nhược Hư rất xấu hổ.

“Tỷ tỷ, đệ, xin lỗi, đệ không nên đối với tỷ....” Hoa Nhược Hư lúng túng nói, lại nói hôm nay là Hoa Thiên Tinh chủ động hôn hắn. Nhưng theo hắn thấy dù nói như thế nào thì đều là do hắn không đúng.

“Đệ đệ háo sắc, sợ cái gì. Ồ, tỷ tỷ không phải đã nói rồi sao? Tỷ tỷ là đệ mà, đừng lo” Hoa Thiên Tinh cười hi hi, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ hắn: “Đệ đệ, sau này tỷ tỷ sẽ sinh một đứa nhỏ cho đệ, đệ có chịu không?”

“Tỷ tỷ, đệ, đệ....” Hoa Nhược Hư chấn động trong lòng, không khỏi nhớ tới lời Đại Lang nói, hắn không biết nên nói gì cho phải.

“Đệ thấy tỷ tỷ đẹp nhất, đệ đệ lại đẹp trai nhất. Con chúng ta sinh ra nhất định là tốt nhất” Hoa Thiên Tinh thì thào nói: “Đệ đệ yên tâm. Tỷ tỷ nhất định sẽ sinh con cho đệ, nhất định” Không biết tại sa, mặt Hoa Thiên Tinh có chút bình thường, lúc nói đến sau này giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Tỷ tỷ, chỉ cần tỷ ở bên cạnh đệ, đây là đệ tu mười kiếp mới được” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng nói: “Đúng, tỷ tỷ, tỷ còn không nói cho đệ biết, tỷ đến nơi này như thế nào.”

“Đệ đệ nhớ đến tỷ, tỷ đương nhiên sẽ tới mà” Hoa Thiên Tinh nói: “Đệ đệ, sư tỷ của đệ có thể sắp tỉnh, tỷ tỷ đi trước, mai sẽ lại tới tìm đệ”

“Không cần, tỷ tỷ, tỷ ở lại đi? Sư tỷ, tỷ ấy sẽ không khách” Hoa Nhược Hư vội vàng nói, hắn bây giờ thật sự không muốn Hoa Thiên Tinh rời đi.

“Đệ đệ háo sắc, nhưng tỷ tỷ không thích lúc bên cạnh đệ còn có người khác” Hoa Thiên Tinh nhẹ nhàng nói, khẽ hôn lên mặt hắn một chút rồi bay đi, để lại một mình Hoa Nhược Hư đứng ngây ra đó.

153. Chương 7: Mạt Lộ Kiều Hung

“Sư đệ, muộn như vậy sao đệ còn chưa ngủ?” Một giọng nói dịu dàng vang lên từ phía sau. Không biết từ lúc nào, Hoa Ngọc Loan đã rời giường, không một tiếng động đi tới phía sau Hoa Nhược Hư, thân thể mềm mại ấm áp nhẹ nhàng dựa vào lưng hắn.

“Sư tỷ, sao tỷ lại tỉnh?” Hoa Nhược Hư quay đầu lại, miễn cưỡng mỉm cười. Vừa nãy Hoa Thiên Tinh nói Hoa Ngọc Loan sẽ tỉnh, không nghĩ đến nàng tỉnh thật. Nghĩ đến Hoa Thiên Tinh, trong lòng hắn lại cảm thấy buồn bực. Hoa Thiên Tinh vốn lúc nào cũng có thể đến đây, đáng lẽ hắn phải vui mừng. Nhưng lời nói trước khi đi của nàng lại làm cho trong lòng hắn dâng lên một cơn sóng.

“Đệ đệ, nhưng tỷ tỷ không thích khi ở bên đệ lại còn có người khác” Những lời này của Hoa Thiên Tinh lại hiện ra trong đầu hắn, rất rõ ràng.

“Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ muốn rời bỏ đệ sao?” Hoa Nhược Hư nói tận đáy lòng. Nhưng là nàng lại nói muốn sinh một đứa nhỏ tốt nhất cho hắn, chẳng lẽ đây chỉ là lời nói vui đùa của nàng sao.

Hoa Nhược Hư mặc dù đang thầm an ủi mình, nhưng vẫn cảm thấy rất bất an. Hắn thật sự rất sợ Hoa Thiên Tinh sẽ đột nhiên rời đi, không bao giờ gặp lại hắn nữa. Hoa Nhược Hư rất rõ ràng, nếu như Hoa Thiên Tinh không muốn gặp hắn thì dù cho tìm khắp chân trời góc biển hắn cũng không có cách nào tìm được nàng.

Hoa Ngọc Loan hình như cảm thấy Hoa Nhược Hư đang bất an, ôm chặt hắn không nói gì. Hai người cứ ôm nhau như vậy đến lúc bình minh.

Sáng sớm, tiếng bước chân dồn dập đánh thức đôi tình lữ đang nửa ngủ nửa tỉnh dậy. Hoa Nhược Hư nhìn Hoa Ngọc Loan một chút, đêm qua vẻ mặt nàng đã hồng lên rất nhiều. Hoa Nhược Hư cảm thấy vui mừng trong lòng, có lẽ qua thời gian nữa nàng sẽ có thể từ trong đau xót đi ra.

“Lâu chủ, phu nhân” Đại Lang và Đại Muội gõ cửa đi vào, cùng khom người hành lễ.

Hoa Nhược Hư mỉm cười, ra hiệu hai người miễn lễ.

Hoa Ngọc Phượng mới dùng bữa đưa tin đến Thiếu Lâm, báo kẻ địch trên thực tế mười ngày trước đã rời đi. Nàng cũng nhắc đến Hoa Thiên Tinh hai hôm trước đã rời khỏi Kim Lăng, chuẩn bị đến gặp Hoa Nhược Hư. Hoa Nhược Hư nhíu mày, lâm vào trầm tư.

Hoa Ngọc Phượng cũng không bảo Hoa Nhược Hư trở về hay ở lại Thiếu Lâm. Nàng chỉ cung cấp tin tức nhưng không đưa ra đề nghị gì.

Đại Hùng Báo Điện Thiếu Lâm, Hoa Nhược Hư triệu tập tất cả đệ tử Thiếu Lâm đến đây nghị sự.

Khi Hoa Nhược Hư nói ra tin tức kẻ địch đã rời đi, gần như tất cả mọi người đều thở dài một hơi.

“Hoa sư huynh, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Vô Trần nhíu mày, trong lòng hắn lại không có một chút thả lỏng.

“Hại đạo nhân mã Trường Không và Du Du rất có thể gặp phải kẻ địch. Ta lo lắng bọn họ có thể sẽ có nguy hiểm. Vì vậy, ta chuẩn bị hôm nay sẽ rời khỏi Thiếu Lâm, đi viện trợ cho bọn họ” Hoa Nhược Hư hơi trầm ngâm rồi nói tiếp: “Đương nhiên, nếu như mọi người có đề xuất tốt hơn, có thể nói ra với ta”.

“Sư huynh, chẳng may các người vừa đi, bọn họ lại lập tức phái người tấn công nơi này, vậy nên làm gì bây giờ?”

“Đây cũng là điều mà ta lo lắng nhất. Nhưng nếu ta không đoán sai, bọn họ chỉ muốn cho lực lượng của chúng ta phân tán, mà thực lực của bọn họ lại tập trung lại một chỗ. Nếu những người của bọn họ đã đi

sang bên phía Nga Mi, hẳn là không đủ người để đối phó nơi này” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài nói: “Chúng ta cũng không có biện pháp tốt hơn. Hơn nữa chúng ta cũng không thể lưu lại mãi ở nơi này”.

Trên đường đi, Hoa Nhược Hư rất nhiều tâm trạng, không ngừng nhìn ngó xung quanh. Nhưng hẳn lại càng thất vọng, hẳn không thấy Hoa Thiên Tinh. Mà xem ra, hình như đệ tử Tình Lâu cũng không biết Hoa Thiên Tinh đã đến đây. Hoa Nhược Hư bắt đầu nghi ngờ tối hôm qua có phải mình đã nằm mơ. Từ Kim Lăng đến đây rất xa xôi, trong vòng hai ngày mà đến được nơi này, theo lý thuyết là chuyện không có khả năng. Nhưng căn cứ theo lời của Hoa Ngọc Phượng, Hoa Thiên Tinh hai ngày trước mới rời khỏi Kim Lăng. Mà tối hôm qua nàng đã đi tới Thiếu Lâm, thời gian chưa đầy hai ngày quả thực rất khó tin.

“Sư đệ, có phải đệ có tâm sự?” Hoa Ngọc Loan dịu dàng nói.

“Sư tỷ, đệ chỉ hơi lo lắng mà thôi” Hoa Nhược Hư miễn cưỡng nở nụ cười, lắc đầu nói, về phần lo lắng điều gì hẳn không có nói ra.

“Yên tâm đi, với võ công của Du Du và Thanh Nguyệt, còn có nhiều đệ tử Tình Lâu như vậy, sẽ không xảy ra chuyện đâu” Hoa Ngọc Loan nhẹ giọng an ủi.

Hoa Nhược Hư gật đầu có chút chột dạ. Bởi vì trên thực tế hẳn căn bản không phải lo cho các nàng Tuyết Du Du, mà là nghĩ đến tỷ tỷ Hoa Thiên Tinh.

“Tỷ phu, chúng ta bao lâu nữa có thể trở về?” Hoàng Oanh Oanh lau mồ hôi trên mặt. Hơn mười ngày qua mới tiến vào được Tứ Xuyên, còn cách mục đích của bọn họ một quãng đường rất dài.

Thực ra Thanh Thành và Nga Mi cách nhau không xa, từ Kim Lăng đến Thanh Thành và Nga Mi có một đoạn đường dài là giống nhau. Nhưng trên thực tế, hai đạo nhân mã đã chia nhau mà đi, còn về tại sao chính bọn họ cũng không rõ.

“Oanh Oanh, muội đừng vội, sắp đến rồi” Triệu Trường Không an ủi nói. Nhưng trong lòng cũng cảm thấy lo lắng, từ khi bước chân vào Tứ Xuyên, hẳn luôn có một cảm giác không đúng. Hẳn mơ hồ cảm giác có đôi mắt ở trong chỗ tối đang nhìn chằm chằm bọn họ, nhưng không có cách nào phát hiện được chủ nhân của ánh mắt này.

“Tỷ phu, muội hơi mệt, muốn nghỉ một lát?” Dù sao cũng là thân thể nữ nhi, thể lực vẫn kém một ít. Nhưng thoát nhìn mệt nhất hình như là nàng, những nữ đệ tử Tình Lâu vẫn rất phấn chấn đi tới.

“Được rồi, phía trước có một khu rừng trúc, chúng ta đến đó nghỉ ngơi” Triệu Trường Không thấy vẻ uể oải trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, có chút xót thương nên đồng ý với đề nghị của nàng.

Rừng trúc không lớn liếc mắt một cái có thể thấy cuối khu rừng. Bọn họ chặt đứt một ít cây trúc, tạo thành một mảnh đất trống giữa khu rừng, nghỉ ngơi tại đây.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, trong không khí dường như mang theo mùi kim loại nhàn nhạt, mặt Triệu Trường Không hơi đổi, đứng thẳng lên vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm trọng.

“Tỷ phu, có thể đi được rồi, muội đã khỏe lại” Hoàng Oanh Oanh còn tưởng rằng Triệu Trường Không đứng dậy muốn đi nên vội vàng nói.

“Không vội, chúng ta nên nghỉ ngơi nhiều thêm một chút. Mọi người cẩn thận một chút, kẻ địch có thể cách chúng ta không xa” Triệu Trường Không khẽ lắc đầu, từ từ nói.

“Trường Không huynh, có phải huynh cảm giác được gì?” Phương Hiệp cũng đứng lên, đi đến bên cạnh Triệu Trường Không nhỏ giọng hỏi.

“Bọn họ theo dõi chúng ta lâu như vậy, rốt cuộc cũng muốn động thủ” Triệu Trường Không gật đầu, trầm giọng nói.

“Triệu đại ca không cần lo lắng, binh đến tướng ngăn. Chỉ cần bọn họ dám đến, chúng ta sẽ không khách khí với bọn họ” Người nói chính là Thập Tam Muội, một cô gái hoạt bát đáng yêu, khẩu khí nói chuyện lớn hơn tuổi của nàng.

“Ta không phải là đang lo lắng nhưng mọi người phải cẩn thận” Triệu Trường Không mỉm cười nói, cảm thâm cảm thấy xấu hổ. Người ta là một cô bé cũng không hề lo lắng, hẳn là nam tử hán lại khấn trương như vậy.

“Muội chỉ cảm thấy quá buồn chán. Lâu chủ nói để chúng ta đi đánh nhau, lâu như vậy sao còn không gặp phải một người, chẳng vui chút nào” Thập Tam Muội chu miệng nói.

Triệu Trường Không lắc đầu, dở khóc dở cười. Nói tiếp, hẳn coi như quen thuộc với đệ tử Tình Lâu, nhưng hiểu về bọn họ, hẳn vẫn cảm thấy không đủ.

“Nghe nói núi Thanh Thành rất đẹp, có phải không Triệu đại ca?” Thập Tam Muội nhìn Triệu Trường Không với vẻ khát khao: “Muội nghe nói Thanh Thành thiên hạ u, đúng không?”

“Thập Tam Muội, muội nói rất đúng, nhưng lần này chúng ta không phải đi chơi” Hoàng Oanh Oanh không nhin được mà phì cười, bầu không khí vốn đang khấn trương đã bị cô bé này làm cho biến mất.

“Ai nói không phải, người ta đến là để chơi mà” Thập Tam Muội cười khúc khích, ngửa đầu nhìn lên, rất vui vẻ nói: “Chờ chơi chán Thanh Thành phải đi núi Nga Mi. Nghe nói nơi đó chơi cũng tuyệt, trên đường thuận tiện có thể đánh nhau, thật thoải mái” Về mặt mê say của nàng làm mọi người không biết nói gì.

Nghỉ khoảng nửa canh giờ, bọn họ mới bắt đầu đi. Thập Tam Muội trên đường không ngừng ngâm nga một khúc hát không biết tên, vô cùng vui vẻ. Có lẽ bị sự lạc quan của Thập Tam Muội cuốn hút, nên mọi người đều nở nụ cười.

Đi qua một triền núi thấp, sau đó là một cánh đồng bát ngát mênh mông, cây khô cao quá nửa người, có thể thấy được nơi này không có người sinh sống.

Mặt Triệu Trường Không hơi đỏ, khoát tay, thực ra không cần hẳn ra hiệu tất cả mọi người cũng đều tự giác dừng lại. Cách xa hơn mười trượng có hơn mười người áo trắng đang xếp hàng mà đứng.

Người ở giữa, rõ ràng chính là Bạch Y Lâu Chủ của Bạch Y Lâu.

“Xem ra vị này là Triệu Trường Không Triệu hộ pháp Thiên Tinh Minh” Bạch Y rất bình tĩnh nhìn Triệu Trường Không, lạnh nhạt nói.

“Bạch Y Lâu từ lúc nào mà trở nên quang minh chính đại như vậy, chẳng lẽ Bạch Lâu chủ chuẩn bị đổi lâu quy sao?” Triệu Trường Không không trả lời hẳn, nhưng trong giọng nói mang theo vẻ châm chọc. trong lòng hẳn quả thực cũng cảm thấy kỳ quái, sát thủ Bạch Y Lâu giết người rất ít khi cho người khác thời gian chuẩn bị.

“Có đánh nhau rồi” Thập Tam Muội hưng phấn kêu lên.

Trong mắt Bạch Y hiện lên một tia đau xót và bất đắc dĩ. Hẳn nhìn mọi người Thiên Tinh Minh phía sau Triệu Trường Không một ít, trong lòng âm thầm thở dài, một cảm giác cô độc dâng lên từ đáy lòng.

“Bạch Y Lâu ta từ khi thành lập đến nay ít khi bị bại. Nhưng từ khi gặp phải minh chủ Hoa Nhược Hư của quý minh đã chết vô số người” Bạch Y từ từ nói: “Hôm nay, ta sẽ đòi lại tôn nghiêm vốn có của Bạch Y Lâu ta, quang minh chính đại quyết đấu với các ngươi một lần”.

“Sống có gì tốt chứ, mau tìm chết đi” Thập Tam Muội ở phía sau nói thầm một tiếng, giọng nói không lớn nhưng cũng không nhỏ, vừa vặn mỗi người đều có thể nghe được. Nhưng lời này của nàng không làm cho Bạch Y có phản ứng gì, vẫn rất bình tĩnh.

“Đã như vậy, ta nghĩ ta không việc gì phải nhiều lời, động thủ đi” Triệu Trường Không mỉm cười nói.

Dưới bầu trời, hai nhóm người lạnh lùng giằng co, xung quanh rất yên tĩnh, mọi người đều nín thở, trường kiếm nơi tay, kịch chiến hết sức căng thẳng.

Đây là một trấn nhỏ ở biên thù. Nói là trấn nhỏ nhưng trên thực tế rất vắng vẻ. Hoa Nhược Hư đi đến đây làm cho nơi đây tăng thêm không ít sinh khí.

Thấy sắc trời không còn sớm, Hoa Nhược Hư tìm một khách điểm để ở. Sau khi sắp xếp ổn thỏa, hai người Hoa Nhược Hư và Hoa Ngọc Loan trở về phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị sáng mai đi tiếp.

“Sư đệ, đệ có tâm sự gì mà không thể nói với sư tỷ chứ?” Hoa Ngọc Loan hỏi.

“Sư tỷ, đệ” Hoa Nhược Hư có chút chần chừ không quyết.

“Nghĩ sớm đi” Hoa Ngọc Loan dịu dàng nói, không hỏi lại nữa.

“Sư tỷ, tối qua tỷ tỷ hình như đã tới” Hoa Nhược Hư rút cuộc cũng quyết định thành thật nói ra sẽ tốt hơn.

“Thiên Tinh tỷ tỷ?” Hoa Ngọc Loan ngăn người nói: “Đệ nói tỷ ấy hình như đến?” Nàng nhấn mạnh hai chữ hình như.

“Sư tỷ, đệ nghĩ, đệ muốn ra ngoài đi dạo một lát” Hoa Nhược Hư gạt đầu, dừng lại một chút rồi nói thêm.

Hoa Ngọc Loan khẽ chống cằm không nói gì nữa.

Hoa Nhược Hư từ từ đi trên trần nhỏ, cảm giác phiền muộn càng lúc càng đậm. Hẳn dường như có một cảm giác, Hoa Thiên Tinh ở ngay bên cạnh. Nhưng dù hắn tìm kiếm như thế nào cũng không phát hiện ra tung tích của nàng.

“Tỷ tỷ, đệ bây giờ đang ở một mình, tỷ có thể gặp đệ hay không?” Hoa Nhược Hư thầm gọi trong lòng. Hắn hy vọng Hoa Thiên Tinh có thể cảm nhận được giọng nói của hắn, có thể cảm nhận được nguyện vọng của hắn.

“Công tử, có vị tiểu thư bảo ngài đi vào” Khi đi qua một gian tửu quán, một người ăn mặc như tiểu nhị cung kính đi tới, cung kính nói với Hoa Nhược Hư.

“Tiểu thư?” Hoa Nhược Hư ngẩn ra, chẳng lẽ là tỷ tỷ? Nghĩ vậy hắn vội vàng quay đầu nhìn vào.

“Tỷ tỷ” Hoa Nhược Hư nhào tới bên cạnh bàn trong góc quán. Tửu quán rất ít người, mà trong mắt Hoa Nhược Hư không thấy bất cứ ai khác. Trong mắt hắn, chỉ có tỷ tỷ yêu dấu và xinh đẹp như tiên của hắn.

Hoa Thiên Tinh mỉm cười, nụ cười đủ để khuynh quốc khuynh thành. Trước mặt nàng có một chén rượu nhỏ, rượu trong chén chỉ còn lại một nửa, mặt nàng đỏ bừng, đôi mắt đẹp mơ màng.

“Đệ đệ, uống hộ tỷ tỷ chén rượu này có được không?” Hoa Thiên Tinh nhẹ nhàng dựa vào người Hoa Nhược Hư, giọng nói yêu kiều vô hạn, đôi tay thon dài trong như ngọc nhẹ nhàng nâng chén rượu lên đưa tới trước miệng Hoa Nhược Hư, đôi mắt của nàng nhìn chăm chăm vào mắt Hoa Nhược Hư.

Không hề do dự, Hoa Nhược Hư một hơi uống cạn số rượu còn lại trong chén, rượu rất mạnh, như thiêu đốt tâm can.

“Đệ đệ, tỷ tỷ muốn làm người thực sự, đệ biết không?” Hoa Thiên Tinh thì thào nói.

154. Chương 8: Ý Ngoại Chi Biến

Trước kia, hắn chỉ là một thiếu niên không bằng một tên ăn mày, quần áo lam lũ, mặt mũi bần thủ. Hắn biết thân phận của mình, ba bữa ăn cũng không khí, thân phận thấp kém. Hắn không khuất phục vận mệnh, không cam lòng làm một người như vậy cả đời. Hắn hy vọng có một ngày hắn có thể mặc áo gấm, ăn cơm ngọc, có thể vùng tiền như rác, lạnh nhạt đối mặt với đám quyền quý, hãnh diện nhìn đám người bình thường.

Rút cuộc có một ngày hắn đã làm được. Hắn trở thành một sát thủ xuất sắc nhất. Mạng sống cứ thế biết mất trong ánh mắt lạnh lùng của hắn. Đóa hoa máu diễm lệ ở trong mắt hắn vô cùng xinh đẹp. Hắn cũng không làm cho những đóa hoa máu đó rơi vào quần áo của mình, cũng không làm cho bất cứ kẻ nào làm bẩn quần áo của hắn. Hắn thích quần áo màu trắng, hắn thích sự tinh khiết. Hắn từng hy vọng có thể có một ngày sống ở một nơi đầy tuyết. Hắn cũng hy vọng có một ngày, khi hắn phải chết có thể chôn mình trong tuyết trắng. Màu trắng trong mắt hắn rất cao quý và thuần khiết, không nhiễm bụi trần. Hắn đã không cách nào thay đổi sự dơ bẩn và đáng ghê tởm trong nội tâm của hắn, hắn chỉ có thể thay đổi bằng quần áo trên người.

Kiếp sống sát thủ mười năm, trái tim hắn dần dần trở nên cô độc. Đến một ngày, hắn phát hiện ra rằng người hắn tôn kính nhất là sư phụ hòa ái của hắn lại chỉ coi hắn như một công cụ giết người. Bạch Y Lâu

hắn khổ cực lập ra sắp bị hủy diệt. Trái tim đang sắp chết của hắn dần dần sống lại. Hắn phát hiện hắn không muốn Bạch Y Lâu do hắn tự tay thành lập bị hủy, cũng không muốn đâm thủ hạ cứ như vậy chết đi. Hắn cũng không muốn cứ như vậy mà rời khỏi thế gian này. Nhưng mà hắn cũng biết, hắn không có cách nào chống lại sự phụ. Kết quả của phản kháng là làm mình càng chết thảm hại hơn, làm cho thủ hạ mà hắn coi là huynh đệ chết càng khó coi hơn.

Nếu hắn không thể cứu bọn họ, một khi đã biết con đường phía trước dù là chỗ chết cũng phải đi, vậy hắn cần gì phải tổn tâm tư mà âm thầm đánh lén. Hắn đã sống trong bóng tối mười năm, bây giờ hắn muốn được quang minh chính đại mà sống. Cho dù phải chết cũng phải chết cho có tôn nghiêm.

“Thế giới màu trắng trong giấc mơ của ta, Tuyết Sơn, Bạch Y” Tâm hắn rất bình tĩnh, nhẹ nhàng đâm ra một kiếm, miệng của hắn lộ ra nụ cười, lần đầu tiên hắn cười thực sự.

Triệu Trường Không hơi rung mình, một kiếm này mặc dù thoát nhìn rất nhẹ nhàng êm ái nhưng ẩn chứa sát khí vô tận. Hắn khẽ kêu lên một tiếng, phi thân lui lại vài bước đang muốn ra tay công kích nhưng lại kinh ngạc dừng lại. Bởi vì một bóng người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, bay lên đón lấy Bạch Y.

Nữ tử mà hắn yêu nhất từng là thê tử của người khác. Cho dù nàng bị trượng phu vứt bỏ nhưng vẫn như cũ không muốn tiếp nhận tình cảm của hắn. Khi hắn còn trẻ cứ lặng lẽ bảo vệ sự tử mà hắn yêu, mong muốn có một ngày khi hắn lớn lên có thể lấy nàng làm vợ. Nhưng mà khi nàng lớn lên, nàng đã được gả cho người khác. Hắn dốc lòng vào võ học chỉ hy vọng có thể quên được nàng, nhưng cuối cùng hắn lại phát hiện càng cố quên thì càng thêm nhớ.

“Yêu một người không hề sai, ta việc gì phải giấu diếm tình cảm đối với nàng?” Trong lòng hắn chưa bao giờ hào hiệp như vậy. Hắn đột nhiên phát hiện sát thủ lạnh lùng cũng nở nụ cười chân thật. Hắn mơ hồ cảm giác hình như bọn họ có cùng tâm cảnh. Hắn đột nhiên rất muốn cùng đánh một trận với đối thủ, chém ra một kiếm tiêu sái chào đón đối thủ.

Quang mang chói mắt lóe lên rồi biến mất, bầu không khí nặng nề cũng biến mất không còn. Phương Hiệp và Bạch Y lặng lẽ đứng đối diện với nhau. Phía sau Phương Hiệp là mười sáu đệ tử Tinh Lâu, mà phía sau Bạch Y là hơn mười sát thủ Bạch Y.

“Các người đi đi” Phương Hiệp đột nhiên mỉm cười: “Tính mạng không gì có thể đánh đổi, sao không quý trọng nó?”

Bạch Y ngẩn ra, môi khẽ mấp máy muốn nói gì đó lại thôi. Hắn quay đầu lại nhìn mọi người Bạch Y Lâu một cái, trầm ngâm một lát, đột nhiên khẽ thở dài một tiếng, phát tay. Một lát sau mọi người đã biến mất.

“Sao lại để cho bọn họ đi? Người ta còn chưa có ra tay mà” Thập Tam Muội bắt đầu oán giận nói.

“Bạch Y Lâu rõ ràng không phải đối thủ của chúng ta. Nhưng đã nhiều lần ám sát, hôm nay lại dùng phương thức này xuất hiện trước mặt chúng ta. Theo lý thuyết, đây không phải tác phong của một tổ chức sát thủ” Triệu Trường Không trầm ngâm nói.

“Ta có cảm giác để bọn họ đi là lựa chọn tốt nhất” Phương Hiệp vẫn nhìn về phía người Bạch Y Lâu đã rời đi, có chút đắm chiêu.

“Lâu chủ, chúng ta bây giờ nên đi đâu?”

“Quay về Bạch Y Lâu”.

Một câu hỏi, một câu trả lời, rất đơn giản.

“Các người đã không cần phải về” Một âm thanh lạnh lùng truyền tới, bốn bóng người xuất hiện trước mặt bọn họ, Bạch Y biến sắc.

“Các người quả nhiên đã đến” Bạch Y nhìn bốn người trước mặt. Đó là Bạch Y tứ sát nổi tiếng giang hồ của Bạch Y Lâu. Tứ sát ra tay, gà chó không lưu. Nhưng mà cả Bạch Y Lâu cũng chỉ có một mình Bạch Y mới biết được, bốn người này không phải thủ hạ của hắn. Trên thực tế đây là người mà sự phụ phái tới giám thị hắn. Bạch Y hít một hơi thật sâu, trên mặt xuất hiện nụ cười.

“Sự phụ cứ như vậy hy vọng Bạch Y Lâu biến mất sao?” Bạch Y cười nhạt một tiếng.

“Đối với người phản bội, kết quả chỉ có một đó chính là chết” Nói chuyện rất nhẹ nhàng, hần khê phe phẩy chiết phiến trên tay, dùng ánh mắt thương cảm nhìn Bạch Y. Trong mắt hần, Bạch Y không khác gì một xác chết.

Hoa Thiên Tinh nhẹ nhàng dựa vào người Hoa Nhượng Hư, đôi mắt mê ly, hai gò má đỏ ửng, uy lực của rượu mạnh đã từ từ thể hiện ra.

“Tỷ tỷ, tỷ không uống nữa có được không?” Hoa Nhượng Hư nhỏ giọng nói khuyên nhủ, trong lòng không khỏi buồn bực. Hoa Thiên Tinh trước kia căn bản không ăn đồ ăn nhân gian, cơm cũng có thể không ăn, bây giờ sao lại uống rượu chứ?

“Đệ đệ, tỷ tỷ không muốn làm tiên tử gì hết. Tỷ muốn làm người, một con người chân chính” Hoa Thiên Tinh thì thảo nói, giọng nói rất thấp.

“Tỷ tỷ, không cần biết tỷ là người hay là tiên, trong lòng đệ, tỷ là duy nhất” Hoa Nhượng Hư ôm lấy nàng, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, ở đây nhiều người, đệ đưa tỷ về khách điểm”.

Nói xong, Hoa Nhượng Hư chuẩn bị đứng lên.

“Không, tỷ tỷ muốn đệ đêm nay ở đây với tỷ” Hoa Thiên Tinh ôm lấy cổ Hoa Nhượng Hư, còn đưa chén rượu nàng uống còn hơn nữa đến cạnh miệng Hoa Nhượng Hư: “Đệ đệ ngoan, uống giúp tỷ tỷ nhé”.

Hoa Nhượng Hư bất đắc dĩ, đành phải uống hộ nàng. Hần nhìn tửu quán thờ phào một hơi, trong này chỉ còn hai người bọn họ. Nếu không hần không khỏi lo lắng bộ dạng lúc này của Hoa Thiên Tinh sẽ rơi vào trong mắt người khác.

“Công tử, tiểu thư, tiểu điểm phải đóng cửa. Hai người mai lại đến được không?” Chưởng quỹ của quán rót cuộc không nhịn được. Mặc dù hần thực sự không đành lòng đuổi tiên nữ thích uống rượu đi, nhưng bây giờ quả thật đã quá khuya.

“Tỷ tỷ, chúng ta về nhà thôi” Hoa Nhượng Hư tự nhiên sớm muốn mang nàng đi, nhưng nàng lại không đồng ý.

“Ta không đồng ý, đệ đệ, đệ cũng không được đi. Nếu không, sau này tỷ tỷ không để ý đến đệ” Hoa Thiên Tinh xem ra đã uống khá nhiều rượu.

“Cái này” Hoa Nhượng Hư rất khó xử, nơi này không phải Kim Lăng, không có tửu lâu và tửu quán mở suốt đêm.

“Chưởng quỹ, ngài xem có thể cho chúng ta ở lại được không?” Hoa Nhượng Hư không thuyết phục được Hoa Thiên Tinh đành phải đổi sang chưởng quỹ tửu quán.

“Công tử, tiểu điểm thật sự muốn nghỉ” Lão bản cũng rất khó xử.

“Chưởng quỹ, không bằng như vậy, đêm nay chúng ta sẽ ở đây, không cần các người phục vụ” Hoa Nhượng Hư nghĩ nghĩ, lấy một tờ ngân phiếu ra: “Chưởng quỹ, đây là một trăm lượng bạc, coi như tiền chúng tôi thuê nơi này đêm nay, được chứ?”

Chưởng quỹ tửu quán xác định Hoa Nhượng Hư không phải đang nói đùa không khỏi vui mừng. Tửu quán này của hần bán đi cũng không đáng nhiều tiền như vậy, hần sao có thể không cao hứng chứ? Tự nhiên hần cũng không làm khó hai người, còn rất nhiệt tình mang rượu tốt nhất lên cho Hoa Nhượng Hư, lại chuẩn bị mấy món ăn cho hai người, cuối cùng mới cao hứng mà đi.

“Hi hi, đệ đệ, nơi này là của chúng ta” Hoa Thiên Tinh cười rất vui vẻ. Nhìn thấy nụ cười của nàng, trong lòng Hoa Nhượng Hư cũng cảm thấy vui lây.

“Tỷ tỷ, bây giờ tỷ muốn uống như thế nào cũng được” Hoa Nhượng Hư cười cười, xem ra đêm nay hần phải ở lại tửu quán này cả đêm.

“Ai, cũng không biết sư tỷ có lo lắng hay không” Hoa Nhượng Hư trầm nghĩ.

“Đệ đệ háo sắc, ở bên cạnh tỷ tỷ không cho phép nghĩ đến cô gái khác” Hoa Thiên Tinh tiến đến bên cạnh Hoa Nhượng Hư, nhẹ nhàng nói. Mùi thơm như lan tràn ngập trong mũi Hoa Nhượng Hư.

Hoa Thiên Tinh nhẹ nhàng dựa vào lòng Hoa Nhược Hư, ngủ rất bình yên. Hoa Nhược Hư trù mẩn nhìn giai nhân trong lòng, suy nghĩ vạn nghĩ, ngổn ngang trăm mối.

Nếu như trên thế giới này có một người quyết định cuộc đời hắn, người đó khẳng định là Hoa Thiên Tinh. Không có nàng, sẽ không có Hoa Nhược Hư ngày hôm nay. Hoa Thiên Tinh làm cho Hoa Nhược Hư cảm thấy tự ti mặc cảm. Trong lòng hắn, nàng là một thần thoại không thể tiết lộ. Nhưng hắn lại nhiều lần không kìm nổi mà tiết lộ nàng. Hắn rất muốn coi nàng như một tỷ tỷ, một tỷ tỷ không thể mạo phạm. Nhưng cuối cùng lại phát hiện hắn căn bản không làm được. Trong lòng hắn, càng muốn nàng làm thê tử của hắn hơn.

Có lẽ chính hắn cũng không biết, mặc dù hắn vẫn cho rằng người mà hắn yêu nhất là Hoa Ngọc Loan. Nhưng trên thực tế trong đáy lòng hắn, không muốn rời xa nhất chính là Hoa Thiên Tinh.

Trong mơ hồ, Hoa Nhược Hư mở mắt ra, trời đã sáng trưng làm người ta cảm thấy chói mắt. Hắn nghiêng người, đột nhiên chấn động, hắn chạm phải một thân thể mềm mại.

“Sư tỷ?” Hoa Nhược Hư ngẩn ra, mặc dù hắn còn không biết dung mạo của người bên cạnh, nhưng với sự quen thuộc của hắn với Hoa Ngọc Loan, đã có thể xác định người nằm bên cạnh hắn chính là nàng.

“Tối hôm qua không phải ta và tỷ tỷ uống rượu trong tửu quán sao? Ta sao có thể trở về? Chẳng lẽ tối qua ta lại mơ như vậy sao?” Hoa Nhược Hư phát hiện mình đang rất đau đầu, rõ ràng hắn cảm thấy tất cả rất chân thật, nhưng hết lần này đến lần khác lại làm cho hắn cảm thấy rất mơ hồ như đang nằm mơ. Bởi vì hắn bây giờ quả thật đang ở trong khách điểm, mà Hoa Ngọc Loan đang ở bên cạnh hắn.

“Sư đệ, đệ đã tỉnh?” Hoa Ngọc Loan xoay người, dịu dàng nhìn hắn.

“Sư tỷ, tối qua đệ về lúc nào?” Hoa Nhược Hư nghĩ nghĩ rồi hỏi, trong lòng có chút khẩn trương.

“Tỷ cũng không biết. Tỷ đang ngủ thì cảm thấy bên cạnh có thêm một người, tỉnh lại thì phát hiện là đệ. Người đưa đệ về tỷ cũng không có thấy, nhưng tỷ nghĩ nên là Thiên Tinh tỷ tỷ” Hoa Ngọc Loan lắc đầu nói.

“Thì ra là như thế này” Hoa Nhược Hư thở phào một hơi. Xem ra hắn và Hoa Thiên Tinh ở cùng một chỗ là thật. Nhưng hắn không biết mình đã ngủ từ lúc nào, sau đó bị Hoa Thiên Tinh mang về.

Nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy phiền muộn. Bởi vì hắn không biết đến lúc nào mới có thể tìm được Hoa Thiên Tinh. Hắn mỗi lần cũng chỉ có thể mong nàng chủ động xuất hiện.

Tung Sơn, Thiếu Lâm tự.

Ngọn lửa tận trời chiếu sáng cả bầu trời, máu chảy thành sông, thân chết khắp nơi. Cảnh tượng quá thê thảm này quả thực làm người khác không đành lòng nhìn thấy. Gió đêm dường như đang than khóc cho sự bất hạnh của ngôi cổ tháp ngàn năm. Mà lúc này, có một người đang lao đảo chạy thật nhanh về phía trước.

“Cái gì?” Hoa Nhược Hư đứng bật dậy, tất cả mọi người đều có thể rõ ràng cảm nhận được người hắn đang run lên. Giọng nói của hắn cũng trở nên run rẩy: “Thiếu Lâm tự, đã bị phá hủy?”

“Lâu chủ, chuyện này tuyệt đối chính xác. Toàn bộ hơn trăm người trong Thiếu Lâm tự không có một ai sống sót” Đại Lang nhỏ giọng đáp. Về mặt hắn rất bình tĩnh bởi vì hắn không có cảm tình gì với Thiếu Lâm tự nên hắn cũng không cảm thấy thương tâm.

“Diệp Bất Nhị, người thật tàn nhẫn” Hoa Nhược Hư nắm chặt tay lại, từng chữ từng chữ phát ra.

“Bầm Lâu chủ, căn cứ theo giang hồ đồn đãi, ra tay không phải là Diệp Bất Nhị mà là Ma Cung” Đại Lang do dự một chút rồi nói.

“Điều này không có khả năng” Hoa Nhược Hư quả quyết nói: “Đại Nhị không có khả năng làm như vậy”.

“Sư đệ, trước hết không nên quá khẩn trương. Chúng ta chờ một lát, tỷ nghĩ muội muội sẽ rất nhanh truyền tin tức lại cho chúng ta” Hoa Ngọc Loan nhỏ giọng nói.

Hoa Nhược Hư gật đầu, chán nản ngồi xuống.

“Lâu chủ, chúng ta có còn đi Nga Mi nữa không?” Đại Lang cung kính hỏi.

“Đương nhiên vẫn đi” Hoa Nhược Hư khẽ thở dài một hơi, phất phất tay nói: “Các người đi xuống trước đi, nghỉ ngơi một lát, tối tiếp tục đi”

“Tiểu thư, Thiếu Lâm đúng là do Ma Cung đã hạ thủ” Kim Lăng, Thiên Tinh minh, đối thủ Vô lâm thư viện đang bầm báo với Hoa Ngọc Phượng. Về mặt Hoa Ngọc Phượng đột nhiên trở nên khó coi, biến cố này làm cho nàng không kịp ứng phó.

“Tại sao có thể như vậy? Tô Đại Nhi sao lại ra tay với Thiếu Lâm?” Hoa Ngọc Phượng thì thào nói, nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Có biết khi tấn công Thiếu Lâm, thủ lĩnh là ai không?”

“Bầm tiểu thư, là Nam Cung Phi Vân”.

155. Chương 9: Ma Nữ Chi Nộ.

Bạch Y ánh mắt tràn ngập sự bất đắc dĩ, còn mang theo vài phần đau thương.

“Mười năm qua, Bạch Y ta vẫn trung thành tận tâm với sư phụ, Bạch Y Lâu cũng vẫn dựa theo chỉ thị của sư phụ mà làm việc, không nghĩ tới, đến cuối cùng lại có kết cục như vậy” Bạch Y giọng nói tràn ngập sự tiêu điều, “Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới việc phản bội sư phụ, ta bất quá chỉ chán ghét cuộc sống làm sát thủ, ta hy vọng có một ngày có thể đường đường chính chính làm người”.

“Một ngày làm sát thủ, cả đời sẽ là sát thủ, một khi người đã không muốn làm, như vậy mạng của người cũng sẽ dừng lại tại đó” Phiến Tiêu Diêu cười lạnh một tiếng, “Bạch Y Bạch Y, người hành tẩu giang hồ cũng không phải là ngày một ngày hai, đạo lý hiển nhiên như vậy người cũng không hiểu sao?”

“Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ, mấy cái này ta tự nhiên đều hiểu, ta vốn nghĩ rằng, ta tận tâm nhiều năm như vậy vì sư phụ, cho dù không có công lao thì cũng có khổ lao, sư phụ sẽ buông tha cho ta, đáng tiếc, ta rất là khờ dại, ta chỉ có ngẫu nhiên một lần nói muốn thoái ẩn giang hồ, sư phụ liền bắt đầu làm cho người của Bạch Y Lâu đi chịu chết” Bạch Y ánh mắt tràn ngập sự cô độc cùng tịch mịch, “Ta rốt cuộc hiểu được, bất luận là ta hay là Bạch Y Lâu, cũng chỉ là một công cụ của sư phụ mà thôi, là công cụ để hấn xưng hùng giang hồ, khi chúng ta đã mất đi giá trị lợi dụng, hấn sẽ đem chúng ta trừ đi, mà cái gọi là phản bội, chỉ có điều là hấn tìm một lý do cho đảng hoàng thôi”.

“Bạch Y, bớt sàm ngôn đi, người hãy chuẩn bị chịu chết đi” Phiến Tiêu Diêu tựa hồ không chút ảnh hưởng bởi những lời của Bạch Y, hừ lạnh một tiếng nói.

“Các người cũng không cần đắc ý, điều tận thì cung tàn, một ngày nào đó, các người cũng sẽ giống như ta vậy thôi” Bạch Y chậm rãi nhìn qua ba người khác của Phiến Tiêu Diêu, thản nhiên nói, trong giọng nói tựa hồ mang theo vài phần thương xót.

Một tiếng tiêu nhẹ vang lên, bốn phía đột nhiên xuất hiện vô số bóng người áo đen, Bạch Y trong lòng căng thẳng, từ trong đáy lòng chậm rãi nảy sinh sự lạnh lẽo.

Chẳng lẽ Bạch Y lâu thực đã đến lúc tận diệt rồi sao? Không, ta không cam tâm! Bạch Y trong lòng âm thầm hô lên.

Hoa Nhược Hư tâm tình hiện tại cũng rất tệ, hấn thể nào cũng không thể tưởng được, khi hấn vừa mới rời khỏi Thiếu Lâm tự không lâu, Thiếu Lâm tự đã bị hủy, mà kẻ xuống tay chính hấn cũng không nghĩ đến, Ma cung.

Cho tới nay, hấn vẫn xem Diệp Bất Nhị cùng Tiên cung là kẻ địch, Ma cung cơ hồ hấn cũng xem nhẹ, cũng không phải là hấn xem thường thực lực Ma cung, chỉ là hấn cho rằng Đại Nhi sẽ không xuống tay với hấn.

Có lẽ không chỉ có hấn, mà ngay cả người của Thiếu Lâm tự cũng không thể tưởng được Ma cung lại hạ độc thủ như vậy với Thiếu Lâm tự? Hoa Nhược Hư là đệ tử duy nhất của Giác Viễn thiền sư Thiếu Lâm, hiện nay lại chấp chương Thiếu Lâm, mà hấn là tình lý của Tô Đại Nhi, đây là việc mà cả vô lâm đều biết, Ma cung một năm gần đây cơ hồ đều không có động tác gì nhằm vào thất đại môn phái, rất nhiều người đều cho rằng đây bởi vì Tô Đại Nhi cùng Hoa Nhược Hư có quan hệ chặt chẽ, ai có thể ngờ Ma cung lại xuống tay, hơn nữa đối tượng đầu tiên lại chính là Thiếu Lâm?

Không ai có thể nghĩ đến, Hoa Nhược Hư không thể nghĩ ra, Hoa Ngọc Phượng cũng không thể tưởng được, nhưng sự tình hiện tại quả thật đã phát sinh, mà Thiếu Lâm tự cũng đã bị hủy, đây cũng là sự thật không thể thay đổi.

Ma cung một khi đã xuống tay với Thiếu Lâm, bọn họ tự nhiên sẽ không dừng tay, mục tiêu tiếp theo của bọn họ sẽ là ai? Võ Đang Nga Mi Thanh Thành hay là phái nào khác? Thậm chí có thể là Thiên Tinh Minh hay không? Trước kia, Hoa Nhược Hư cho rằng Ma cung khẳng định sẽ không đối phó với Thiên Tinh Minh, chẳng qua hiện tại lại rất khó nói.

“Đại Nhi Đại Nhi, nàng làm như vậy ta phải đối mặt với nàng sao bây giờ?” Hoa Nhược Hư trong lòng thầm thở dài nói.

Ma cung.

Đại sảnh nguyên vốn có chút âm trầm, bởi vì khuôn mặt lạnh như băng của Tô Đại Nhi lại càng thêm âm lãnh, ngoài trừ tam đại Trưởng lão ra thì tất cả các đệ tử của Ma cung đều cúi đầu, thở mạnh cũng không dám.

“Nhị Trưởng lão, Nam Cung hộ pháp sao lại không đến?” Tô Đại Nhi lạnh lùng liếc nhìn Nam Cung Hiên Viên, chậm rãi hỏi.

“Hồi bẩm Cung chủ, Nam Cung hộ pháp vì có việc nên đã ra ngoài, hiện chưa về kịp” Nam Cung Hiên Viên nhìn thấy Tô Đại Nhi, sắc mặt bình tĩnh, hắn sớm đã biết Tô Đại Nhi sẽ hỏi vấn đề này, tự nhiên cũng đã sớm nghĩ cách trả lời sao cho tốt.

“Nhị Trưởng lão, người biết là ai bảo Nam Cung hộ pháp đi tấn công Thiếu Lâm không?” Tô Đại Nhi sắc mặt dần dần hồi phục lại sự hòa nhã, thần nhiên hỏi.

“Hồi bẩm Cung chủ, là mệnh lệnh của thuộc hạ, chẳng qua, thuộc hạ là làm theo sự phân phó của Cung chủ” Nam Cung Hiên Viên quả nhiên đã có sự chuẩn bị, không chút do dự trả lời.

“Dựa theo sự phân phó của ta? Ta sao lại không biết ta có phân phó người đi làm chuyện này?” Tô Đại Nhi cố nén tạm thời không phát tác, nhẹ nhàng hừ một tiếng hỏi.

“Cung chủ người đã quên rồi, hơn một năm trước, người đã phân phó cho thuộc hạ, chỉ cần thời cơ thích hợp, chúng ta liền tấn công thất đại môn phái, tiện đà nhất thống võ lâm” Nam Cung Hiên Viên giọng nói càng ngày càng khiêm cung.

“Vậy lần này trước khi tấn công Thiếu Lâm, có bẩm báo qua với ta không? Các người có còn để Cung chủ ta vào mắt hay không?” Tô Đại Nhi khuôn mặt lạnh lẽo, đôi mắt đẹp mơ hồ xuất hiện sự tức giận.

“Thuộc hạ thấy Cung chủ bận rộn cả ngày, quá vất vả, không muốn vì một chuyện nhỏ như vậy mà đến quấy rầy Cung chủ, càng huống chi Cung chủ đã từng nói qua, chỉ cần thuộc hạ vững tin là thời cơ thích hợp hơn nữa tình huống khẩn cấp, có thể hành động trước, rồi sau đó mới trở về bẩm báo” Nam Cung Hiên Viên bộ dáng không kiêu không kháng, “Lần này tấn công Thiếu Lâm, trên sự thật đã chứng minh là phi thường thành công, Thiếu Lâm trên dưới không một người đào thoát, mặt khác thuộc hạ vốn định hôm nay hướng tới Cung chủ hồi báo chi tiết sự việc, chỉ là chưa kịp”.

“Lập tức bảo Nam Cung Phi Vân trở về gặp ta, nếu trong vòng ba ngày ta không thấy được hắn, cũng đừng trách ta đối với các người không khách khí!” Tô Đại Nhi mặt âm tình bất định, trong đôi mắt đẹp bắn ra vài đạo hàn quang lãnh lệ, nhìn chăm chăm vào Nam Cung Hiên Viên, tựa hồ muốn từ trên mặt hắn nhìn ra điều gì, một lát sau, hung hăng phát ống tay áo, rời khỏi đại sảnh, trước khi đi lưu lại một câu như vậy với Nam Cung Hiên Viên.

Tô Đại Nhi tức giận trở lại tẩm cung, hung hăng một chưởng đánh nát bàn trang điểm.

“Cung chủ” Một thanh âm trầm thấp vang lên sau lưng nàng.

“Đại trưởng lão, người đã tới” Tô Đại Nhi quay đầu, đối với Lộ Vân Trường miễn cưỡng cười cười.

“Cung chủ, người tính sao bây giờ?” Lộ Vân Trường hơi chần chờ một chút hỏi, “Nhị Trưởng lão cùng Nam Cung hộ pháp một là phụ thân của người, một là huynh trưởng của người, chỉ sợ....” Lộ Vân Trường không

nói tiếp, chẳng qua Tô Đại Nhi cũng hiểu được ý tứ của hắn.

“Hắn bởi vì có tấm chắn như vậy, cho rằng ta vô luận thế nào cũng sẽ không giết bọn họ, cho nên ở sau lưng ta muốn làm gì thì làm!” Tô Đại Nhi hận hận nói, “Cái gọi là ta phân phó Nam Cung Hiên Viên hắn có thể tự mình làm chủ, đều là chuyện rất lâu trước kia, lúc đó ta còn không biết Nhược Hư ca ca, ta vào lúc đó cũng còn tin hắn, chuyện đối phó võ lâm bạch đạo, tự nhiên cũng đều giao cho hắn an bài. Nhưng hiện tại, hắn đã không phải là Đại Trưởng lão của Ma cung, hắn căn bản không có quyền lực này!”

“Cung chủ, Hoa công tử là Chương môn Thiếu Lâm, dù tình dù lý, ta nghĩ hắn đều sẽ vì Thiếu Lâm mà xuất đầu” Lộ Vân Trường khẽ thở dài một tiếng, giọng điệu tràn ngập sự ưu tư, “Thuộc hạ lo lắng, Hoa công tử bởi vậy mà không tha thứ cho người, thậm chí còn trở mặt thành thù”.

“Đây là kết quả mà bọn họ muốn” Tô Đại Nhi ánh mắt tràn ngập sự thất vọng, chậm rãi nói, “Một người là phụ thân của ta, lại sau lưng ta năm lần bảy lượt muốn dồn người đàn ông trong lòng ta vào chỗ chết, từ nhỏ đến lớn ta vẫn chỉ tưởng có một mình ta, hiện tại lại xuất hiện thêm một người nói là ca ca của ta, mà chính vị ca ca này, lại muốn bức ta vào tuyệt lộ. Đại Trưởng lão, người nói, phụ thân như vậy, huynh trưởng như vậy, nhận thì có ý nghĩa gì?”

“Nhưng bọn họ lại có quan hệ huyết thống với người, cho nên ai cũng không dám giết!” Lộ Vân Trường thở dài một hơi thật sâu nói.

“Đại Trưởng lão, người truyền mệnh lệnh của ta xuống, Ma cung tổng đàn bốn đường, Thanh Long Bạch Hồ hai đường này từ nay về sau chỉ nghe theo mệnh lệnh của ta, còn Huyền Vũ đường do Đại Trưởng lão quản lý, Chu Tước đường do Tam Trưởng lão quản lý, mặt khác, một trăm lẻ tám phân đường của Ma cung cũng đều do Tam Trưởng lão dẫn dắt, rời Tam Trưởng lão cùng ta ra, không cần nghe theo mệnh lệnh của bất cứ kẻ nào” Tô Đại Nhi sắc mặt càng ngày càng lạnh, cuối cùng gần giọng nói ra từng từ một, “Trái lệnh, giết không tha!”

“Cung chủ, cái này....” Lộ Vân Trường hơi cả kinh.

“Đại Trưởng lão, cứ theo sự phân phó của ta mà làm, còn nữa, thỉnh Đại Trưởng lão đừng quên chức trách của Huyền Vũ đường” Tô Đại Nhi thản nhiên nói.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh!” Lộ Vân Trường trầm giọng nói, hắn đã hiểu được, Tô Đại Nhi muốn hoàn toàn phế đi quyền lực của thế lực phụ tử Nam Cung Hiên Viên, mà Huyền Vũ đường của hắn thực chất còn có một cái tên khác, đó là Chấp pháp đường, một khi có người dám tiếp tục đứng về phía Nam Cung Hiên Viên cùng Nam Cung Phi Vân, vậy cũng là lúc mà Huyền Vũ đường ra tay.

“Vân Nhạn tỷ tỷ, người có thể vào đi” Lộ Vân Trường sau khi rời khỏi, Tô Đại Nhi ôn nhu hướng ra cửa hô một tiếng, Tôn Vân Nhạn vốn đã sớm ở bên ngoài, chẳng qua thấy Lộ Vân Trường ở bên trong, đã chuẩn bị rút lui, nhưng Tô Đại Nhi truyền âm gọi nàng vào, bởi vậy những gì mà Tô Đại Nhi cùng Lộ Vân Trường vừa mới nói, trên thực tế nàng một chữ nghe cũng không sót, trong lòng của nàng mãnh liệt nổi sóng, nàng thật sự nghĩ không ra, Tô Đại Nhi lại đột nhiên cấp cho nàng quyền lực lớn như vậy, tuy nàng trên danh nghĩa là Tam Trưởng lão, nhưng trên thực tế, quyền lực của nàng cũng không thể so với Lộ Vân Trường cùng Nam Cung Hiên Viên.

“Cung chủ, thuộc hạ không hiểu rõ” Tôn Vân Nhạn thoáng do dự một chút nói.

“Vân Nhạn tỷ tỷ, có lẽ từ từ tỷ sẽ hiểu được” Tô Đại Nhi sâu kín thở dài, “Có lẽ tỷ không biết, Đại Trưởng lão thật ra là chú ruột của ta, người sẽ không cố kỵ gì mấy, ta chỉ hy vọng, Vân Nhạn tỷ tỷ cũng không bỏ tay bó chân, bất luận là ai làm chuyện sai trái, tỷ cũng không cần khách khí”.

Tôn Vân Nhạn yên lặng gật gật đầu, cũng không hỏi gì nữa.

Trong một tòa cổ am ngoài thành Kim Lăng, một cô gái áo trắng đang hai tay chống má, ngẩng đầu nhìn bầu trời hoàng hôn.

“Tiểu tuyết, muội đang nghĩ gì vậy?” Một âm thanh ôn nhu vang lên bên cạnh nàng, không biết từ khi nào, bên cạnh nàng đã xuất hiện một nữ tử áo trắng, phong hoa tuyết đại, ngạo thế vô song.

“Uyển Nhi tỷ tỷ, muội, muội không nghĩ gì cả” Cô gái gọi là Tiểu Tuyết kia sắc mặt khê đỏ lên, nũng nịu nói.

“Tiểu Tuyết, muội có muốn vào thành không?” Cô gái gọi là Uyển Nhi kia mỉm cười nói.

“Muội, muội, không nghĩ tới” Tiểu tuyết ấp úng, vừa thấy vẻ mặt của nàng liền biết lời của nàng hiện tại hoàn toàn là khẩu thị tâm phi.

“Nha đầu ngốc, ài....” Uyển Nhi lắc lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Sư thúc!” Một thanh âm thanh thúy dễ nghe từ phía trước truyền tới, hai người không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn qua.

“Nhã Thiển?” Uyển Nhi nao nao.

“Người, người, người là Cung chủ Thần cung?” Tiểu Tuyết cũng có chút giật mình khi nhìn thấy cô gái cung trang vừa mới xuất hiện.

“Hàm Tuyết cô nương, lần trước cô cứu ta, ta còn chưa kịp cảm tạ cô” Cung Nhã Thiển cười ngọt ngào.

“Ồ, không có gì, đó là thiếu gia muốn cứu cô thôi, không quan hệ gì với ta” Hàm Tuyết cúi đầu, nói hai chữ thiếu gia này, trên mặt của nàng không khỏi xuất hiện vài phần nhu tình, trong hai mắt cũng tràn ngập sự ngọt ngào, chẳng qua tựa hồ còn có vài phần ảm đạm.

“Hàm Tuyết cô nương, Hoa công tử một mực tìm cô, chẳng lẽ cô không muốn trở về sao chứ?” Cung Nhã Thiển đi đến trước mặt Hàm Tuyết, ngồi xuống rồi lại cười nói.

Hàm Tuyết hơi do dự một chút, lắc lắc đầu không nói gì.

“Cũng được, cô hiện tại trở về, cũng không biết còn có thể gặp được hần hay không, hay là không trở về là tốt nhất” Cung Nhã Thiển nhẹ nhàng thở dài một hơi, đứng lên, thấp giọng nói, thanh âm rất nhẹ, giống như là tự lẩm bảm vậy, chẳng qua Hàm Tuyết cũng loáng thoáng nghe hiểu được ý tứ của nàng.

“Cung chủ tỷ tỷ, cô nói cái gì, thiếu gia, thiếu gia có phải là xảy ra chuyện không?” Hàm Tuyết vội vàng đứng lên, kéo tay Cung Nhã Thiển vội vàng hỏi.

“Cái này, cũng không tính là xảy ra chuyện gì, chẳng qua, chẳng qua....” Cung Nhã Thiển bộ dáng rất khó xử.

“Chẳng qua cái gì? Thiếu gia rút cuộc là thế nào?” Hàm Tuyết lúc này rất gấp, làm cho Uyển Nhi ở bên cạnh lắc đầu, nha đầu kia quan tâm đến thiếu gia nọ như vậy, lại cố tình rời xa, thật không hiểu tiểu cô nương này trong lòng đang muốn cái gì.

“Hàm Tuyết cô nương, ta, ta cũng khó mà nói rõ được, ta thấy không bằng như vậy, cô cùng ta đi Thiên Tinh Minh để xem một chút đi” Cung Nhã Thiển ngấm ngầm nghĩ một lúc rồi mới nói.

“Được được được, ta trở về, ta đi ngay” Hàm Tuyết không ngừng gật đầu, nói xong liền đứng dậy đi vào thành.

“Sư thúc, người cùng đi với ta chứ?” Cung Nhã Thiển thấp giọng nói với Triệu Uyển Nhi, nói xong liền đi về phía Hàm Tuyết, Triệu Uyển Nhi mơ hồ cũng hiểu được ý tứ của Cung Nhã Thiển, thoáng do dự một chút, rồi cũng đi theo, sau khi hai người rời đi, một cô gái áo trắng che mặt xuất hiện ở cửa, nhìn theo bóng lưng của mấy người họ, lẳng lặng đứng sững một lúc lâu.

156. Chương 10: Phong Vũ Dục Lai

Hàm Tuyết vội vàng chạy tới Thiên Tinh Minh, khi đến cửa Thiên Tinh Minh cũng không để ý đến đệ tử giữ cửa mà chạy thẳng vào bên trong, chẳng qua Thiên Tinh Minh cũng không ai là không biết Hàm Tuyết, bởi vậy thấy nàng đi vào, hai đệ tử kia tuy cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng cũng không ngăn trở.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Hoa Ngọc Phượng nghe được thanh âm quen thuộc, một thanh âm rất ngoài ý muốn, người chưa đến mà tiếng đã đến, một bóng trắng nhỏ nhắn đã chạy thẳng vào trong phòng ngủ của Hoa Ngọc Phượng.

“Tiểu Tuyết?” Hoa Ngọc Phượng mừng rỡ, ôm lấy nàng, “Tiểu Tuyết, muội đã trở về, mấy ngày nay muội đi đâu vậy? Chúng ta đều lo lắng cho muội”.

“Tiểu thư, thiếu gia đâu? Thiếu gia ở nơi nào? Muội có thể gặp người không?” Hàm Tuyết vội vàng hỏi, nàng vừa rồi chạy đến phòng của Hoa Nhược Hư nhưng không gặp, vì thế nên chạy đến hỏi Hoa Ngọc Phượng.

“Sư đệ không có ở đây” Hoa Ngọc Phượng còn chưa nói hết thì Hàm Tuyết đột nhiên òa lên khóc, dọa Hoa Ngọc Phượng nhảy dựng.

“Tiểu Tuyết muội sao vậy? Ai khi dễ muội chứ? Đừng khóc, muội nói cho tỷ, tỷ sẽ giúp muội” Hoa Ngọc Phượng vội vàng an ủi.

“Tiểu thư, thiếu gia, thiếu gia sao lại không có ở đây? Thiếu gia không ở đây, Tiểu Tuyết nên làm sao bây giờ?” Hàm Tuyết nước mắt lưng tròng nhìn Hoa Ngọc Phượng.

“Tiểu Tuyết, muội nghĩ cái gì vậy? Sư đệ chỉ có việc ra ngoài, vài ngày nữa sẽ trở về” Hoa Ngọc Phượng có chút cảm giác dở khóc dở cười, vừa tức giận vừa buồn cười nói.

“Thật không? Tiểu thư nói thật chứ? Thiếu gia thật chỉ đi ra ngoài?” Hàm Tuyết gạt nước mắt mỉm cười, ôm cánh tay của Hoa Ngọc Phượng liên tiếp hỏi.

“Hoa Nhị tiểu thư” Ngoài cửa xuất hiện hai nữ tử áo trắng tuổi tương đương nhau, Hoa Ngọc Phượng đưa mắt nhìn qua, không khỏi nao nao.

“Tiểu thư, vị này là Uyển Nhi tỷ tỷ, vị này là Nhã Thiển tỷ tỷ” Hàm Tuyết biết Hoa Nhược Hư không việc gì, người cũng lập tức khôi phục lại bình thường, rất vui vẻ hướng tới Hoa Ngọc Phượng giới thiệu thân phận của hai nữ tử này.

“Triệu Uyển Nhi ra mắt Hoa Nhị tiểu thư” Triệu Uyển Nhi khẽ thi lễ, Cung Nhã Thiển cũng mỉm cười hành lễ.

“Hai vị cô nương không cần đa lễ, Ngọc Phượng thật sự đảm đương không nổi” Hoa Ngọc Phượng hồi lễ, trong lòng âm thầm có chút kỳ quái, dù sao Cung Nhã Thiển cũng là Cung chủ Thần cung, tuy hiện tại Thần cung đã xuống dốc, nhưng với tính cách cao ngạo của nàng ta, không nên khách khí như vậy với Hoa Ngọc Phượng nàng mới đúng.

“Tiểu thư, muội mấy ngày nay vẫn ở chỗ Uyển Nhi tỷ tỷ, Uyển Nhi tỷ tỷ rất tốt với muội” Hàm Tuyết nói xong chạy đến bên cạnh Triệu Uyển Nhi, nhìn thấy ánh mắt Cung Nhã Thiển lại có chút bất mãn, “Nhã Thiển tỷ tỷ, tỷ sao lại dọa ta, ta còn tưởng rằng thiếu gia thực xảy ra chuyện”.

“Hàm Tuyết cô nương, thật ra tuổi của ta còn nhỏ hơn cô, thật sự đảm đương không nổi tiếng tỷ tỷ này, chẳng qua nếu cô không để ý, ta thực nguyện ý gọi cô một tiếng tỷ tỷ” Cung Nhã Thiển ngọt ngào cười nói, “Hàm Tuyết tỷ tỷ, nếu ta không làm cho cô nghĩ Hoa công tử xảy ra chuyện, cô chỉ sợ hiện tại cũng sẽ không đi về đây?”

“Cung tiểu thư, Uyển Nhi cô nương, đa tạ hai vị mấy ngày nay đã chiếu cố cho Tiểu Tuyết” Hoa Ngọc Phượng xem như đã hiểu được được đại khái, tuy không biết Hàm Tuyết làm sao lại ở cùng một chỗ với Cung Nhã Thiển, chẳng qua theo lẽ cũng phải tỏ ý cảm ơn.

“Hoa Nhị tiểu thư không cần khách khí, lúc trước mạng của ta là do Hàm Tuyết tỷ tỷ cứu, mà ta hiện tại đưa Hàm Tuyết tỷ tỷ trở về chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi” Cung Nhã Thiển dịu dàng cười, “Hiện tại Hàm Tuyết tỷ tỷ đã an toàn trở lại Thiên Tinh Minh, chúng ta cũng sẽ không quấy rầy nữa, xin cáo từ” Dứt lời Cung Nhã Thiển hướng tới Triệu Uyển Nhi gật gật đầu, ý bảo chuẩn bị rời đi.

Triệu Uyển Nhi tựa hồ vẫn nhìn Hoa Ngọc Phượng, ánh mắt có chút kỳ lạ, khi nghe thấy lời của Cung Nhã Thiển mới thu hồi ánh mắt, chẳng qua lại đổi thành bộ dáng có chút dăm chiêu.

Hoa Ngọc Phượng cũng không giữ lại, sau khi tiễn hai nàng đi, thì vẫn nhìn theo bóng lưng của Triệu Uyển Nhi, người này thoạt nhìn tuổi còn trẻ, nhưng lại làm cho người ta cảm giác thấy một loại cao thâm khó lường, tựa hồ không phải là nhân vật bình thường. Hơn nữa nàng ta cũng cảm giác được ánh mắt của Triệu Uyển Nhi nhìn mình, làm cho nàng có một ít bất an.

“Tiểu thư, thiếu gia khi nào thì trở về?” Hàm Tuyết liên tục hỏi Hoa Ngọc Phượng về vấn đề này, Hoa Ngọc Phượng cũng không biết trả lời bao nhiêu lần, mỗi lần đều cùng một đáp án, mà đáp án lần nào cũng làm cho Hàm Tuyết không thể vừa lòng: không biết.

“Tiểu Tuyết, muội đang êm đẹp như thế sao lại bỏ nhà đi? Hiện tại sao lại đi tìm thiếu gia!” Hoa Ngọc Phượng tức giận nói.

“Người ta nhớ thiếu gia mà” Hàm Tuyết bĩu môi, bộ dáng rất ủy khuất.

“Được rồi, trước khi thiếu gia của muội trở về, muội trước tiên hãy ngoan ngoãn ở một chỗ đi, đừng chạy lung tung nữa, miễn cho thiếu gia của muội khi trở về lại không thấy được muội” Hoa Ngọc Phượng cũng không có biện pháp, đành thở dài nói.

“Phượng cô nương, Tô Đại Nhi đến” Ngoài cửa truyền đến một thanh âm thanh thúy.

“Tô Đại Nhi?” Hoa Ngọc Phượng vội vàng đi ra ngoài.

Trong đại sảnh, có ba nữ tử, cô gái đầu lĩnh tự nhiên là Tô Đại Nhi, hai bên của nàng là Tôn Vân Nhạn cùng Lưu Vân. Tô Đại Nhi sắc mặt cũng không quá tốt, có chút ưu tư, còn có chút tiêu tụy, xem ra những việc xảy ra gần đây làm cho nàng cũng cảm thấy lo âu bất an.

“Tô cung chủ đại giá quang lâm, không biết là vì chuyện gì?” Một thanh âm nhàn nhạt truyền đến tai nàng, tự nhiên là Hoa Ngọc Phượng tới.

“Ngọc Phượng tỷ tỷ, đều là tỷ muội một nhà, cần gì phải khách khí như vậy?” Tô Đại Nhi sắc mặt có chút buồn bã, trước kia khi nàng tới nơi này, Hoa Ngọc Phượng cũng sẽ không dùng loại thái độ này với nàng. Tuy cũng không quá nhiệt tình, nhưng cũng không lãnh đạm như hiện tại, rất hiển nhiên, hậu quả của việc Ma cung hủy diệt Thiếu Lâm đã bắt đầu xuất hiện.

“Thân phận bất đồng, khách khí tự nhiên là tất yếu” Hoa Ngọc Phượng lạnh nhạt cười nói.

“Ngọc Phượng tỷ tỷ, lần này sự việc Thiếu Lâm, thực cũng không phải là ý của muội, tỷ có thể không thành kiến với muội được không?” Tô Đại Nhi thở dài một hơi nói.

“Là ý của ai, điều này đã không quan trọng, quan trọng chính là, Thiếu Lâm tự quả thật đã bị thủ hạ của cô huyết tẩy, một mạng cũng không lưu lại” Hoa Ngọc Phượng giọng nói rất bình tĩnh, thản nhiên nói, “Nếu cô không thể ước thúc thủ hạ của cô, không bằng đừng làm Cung chủ nữa, nếu cô thoát ly khỏi Ma cung, ta tin rằng sư đệ sẽ rất cao hứng, hẳn về sau cũng không bó tay bó chân khi đối mặt với Ma cung”.

“Ngọc Phượng tỷ tỷ, chẳng lẽ không còn biện pháp giải quyết nào khác sao?” Tô Đại Nhi sau một hồi trầm mặc, thấp giọng hỏi.

“Sư đệ chính là Chương môn Thiếu Lâm, cho dù hắn yêu cô, hắn cũng không thể đối với việc mấy trăm đệ tử Thiếu Lâm chết mà xem như không nghe không biết” Hoa Ngọc Phượng giọng điệu vẫn rất bình thản, “Ta nghĩ đạo lý này cô cũng hiểu được, nếu cô còn quý trọng cảm tình với sư đệ, cô nên biết nên làm thế nào”.

“Ngọc Phượng tỷ tỷ, Đại Nhi hiểu rồi, tỷ hãy nói cho Nhược Hư ca ca, bất luận là chàng hận muội cũng tốt, oán muội cũng tốt, tình cảm mà muội dành cho chàng vẫn không thay đổi” Tô Đại Nhi cúi đầu nhẹ nhàng nói, rồi chậm rãi xoay người đi, trong không trung bay lại một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Bạch Y ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, sắc mặt vốn ôn văn nhô nhô của hắn dần dần trở nên có chút dữ tợn, trường kiếm vung lên tự nhiên, trên bầu trời rõ ràng xuất hiện từng đóa bông tuyết, tuyết bay như mộng, một kiếm này như mộng như huyền, bình địa chợt nổi lên một trận gió lạnh, tiếng gió gào thét, che dấu tiếng tiêu chói tai, kiếm khí đầy trời, tựa hồ đại biểu cho lửa giận khôn cùng và sự không cam lòng của Bạch Y, hắn không cam tâm chết đi như vậy!

Một kiếm này đã xuất ra toàn bộ lực lượng của hắn, đây cũng là một chiêu kiếm thế mà hắn khổ công nghiên cứu trong mười năm trời, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng dùng qua, không nghĩ tới hôm nay lần đầu tiên sử dụng, lại thành công. Trên bầu trời màu trắng mờ mờ, đợi khi dần dần khôi phục lại thì Bạch Y đã biến mất. Hắn biết hắn không thể chống lại hơn mười đao thủ áo đen kia, vì thế hắn lựa chọn chạy trốn.

“Một người cũng không buông tha!” Phiến Tiêu Diêu có chút cảm giác thẹn quá hóa giận, nhìn thấy những sát thủ còn lại của Bạch Y Lâu, mệnh lệnh lãnh khốc đã được xuất ra.

Sát thủ Bạch Y Lâu chống cự chung quy cũng là vô ích, nửa canh giờ sau, mặt đất đã máu chảy thành sông, nằm đầy những thi thể áo trắng, có lẽ, đây cũng là vận mệnh an bài, từng có vô số sinh mạng vô tội trôi đi trong tay bọn họ, mỗi người trong bọn họ hai tay đều dính đầy máu, hôm nay, bọn họ vì thế mà trả giá bằng chính sinh mạng, máu trong thân thể họ bắn tung tóe mặt đất.

“Bạch Y Bạch Y, thiên hạ tuy lớn, nhưng không có chỗ cho người dung thân, ta xem người có thể chạy trốn nơi đâu!” Phiến Tiêu Diêu thì thào nói, trong ánh mắt xuất hiện vài phần âm độc.

Vô Đang. Tuyết Du Du đang đi dạo một mình trên sườn núi Vô Đang.

Núi Vô Đang phong cảnh tuy không tệ, chẳng qua Tuyết Du Du vẫn buồn buồn không vui, đối với Giang Thanh Nguyệt cùng Hoa Phi Mộng nàng cũng không để ý tới. Vốn các nàng đã chuẩn bị về lại Kim Lăng, đáng tiếc lại nhận được Hoa Ngọc Phượng truyền tin, bảo các nàng tạm thời ở lại Thiếu Lâm, để phòng ngừa người của Ma cung xuống tay với Vô Đang.

“Du Du, người lại nghĩ đến tên xấu xa Nhược Hư kia phải không?” Hoa Phi Mộng không biết từ nơi này đi ra, cười hì hì hỏi, nàng cũng không có việc gì là chạy tới chọc Tuyết Du Du, đây cũng đã trở thành một trong những thú vui của nàng.

“Ta chỉ là đang nghĩ đến hần thôi, ở đây cũng không có chỗ nào chơi, nhàm chán chết được” Tuyết Du Du than thở, bộ dáng rất mất hứng.

“Thật ra thì, ở đây nơi nơi đều là đạo sĩ, gặp chúng ta đều cung kính, như là đầu gối vậy, so với Nhược Hư cũng giống” Hoa Phi Mộng cười hì hì nói.

“Du Du, Phi Mộng, hai người ở đây, còn Phi Hoa đâu?” Giang Thanh Nguyệt thấy hai người tựa hồ thở ra một hơi.

“Phi Hoa không phải đi cùng với cô sao?” Hoa Phi Mộng có chút kỳ quái hỏi, Hoa Phi Hoa hiện tại rất thích ở cùng với Giang Thanh Nguyệt, thậm chí làm cho các nàng nghĩ đến tâm của Hoa Phi Hoa đối với Giang Thanh Nguyệt hiện tại đúng là vẫn chưa chết.

“Không có, ta từ sáng đến giờ, cũng chưa gặp lại hắn, ta vốn nghĩ hắn ở cùng với hai người” Giang Thanh Nguyệt lắc đầu nói.

“Trời đã sắp tối, hắn còn đi đâu nữa?” Hoa Phi Mộng mà ngà nhú lại, lẩm bẩm nói, trong lòng mơ hồ có chút bất an, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Hoa Nhược Hư rốt cuộc đã biết xuống tay với Thiếu Lâm chính là Nam Cung Phi Vân, mà Nam Cung Phi Vân hiện tại là một trong hộ pháp của Ma cung, đồng thời cũng biết được Nam Cung Phi Vân thì ra lại là ca ca của Tô Đại Nhi, hắn nhớ tới Lộ Vân Trường từng nói qua cho hắn, Cung chủ Ma cung nếu sinh con trai, thì chỉ có thể là một đệ tử Ma cung bình thường, mà Lộ Vân Trường hắn chính là hoàn toàn bằng vào lực lượng bản thân mà trở thành Trưởng lão Ma cung, Nam Cung Phi Vân kia từng lấy thân phận ẩn sĩ ở tại Thần cung, có thể vẫn đang dốc sức vì Ma cung hay không?

Căn cứ theo phán đoán của hắn, Nam Cung Phi Vân nên đã sớm biết hắn là ca ca của Tô Đại Nhi, nhưng căn cứ theo Phi Nhứ từng nói cho hắn, Nam Cung Phi Vân lại muốn dẫn Tô Đại Nhi vào chỗ chết, chẳng lẽ hắn ngay cả mũi nhọn ruột của mình cũng có thể xuống tay sao? Hay là Phi Nhứ vẫn đang lừa hắn?

“Sư đệ, người đã có tâm sự?” Thân thể mềm mại ấm áp của Hoa Ngọc Loan nhẹ nhàng áp lên sau lưng Hoa Nhược Hư, sâu kín hỏi, Hoa Ngọc Loan mấy ngày nay xem ra có vẻ mệt mỏi đi rất nhiều, Hoa Nhược Hư

cho tới bây giờ cũng không nhắc về chuyện đứa nhỏ trước mặt nàng, đó cũng đã thành một điều kiêng kị giữa họ, một điều kiêng kị mà không ai muốn nhắc tới.

“Sư tỷ, gần đây phát sinh một việc, làm cho ta có chút cảm giác ứng phó không kịp, rất nhiều việc, ta nghĩ như thế nào cũng không ra” Hoa Nhược Hư xoay người, nhẹ nhàng ôm lấy eo của nàng, thấp giọng nói.

“Chàng đang lo lắng cho Tô Đại Nhi sao?” Hoa Ngọc Loan nhẹ nhàng nói, “Thật ra thiếp nghĩ, lần này động thủ với Thiếu Lâm, cũng không phải là ý của nàng, Tô Đại Nhi nếu muốn động thủ, trước kia vẫn có rất nhiều cơ hội rất tốt, không nhất thiết phải chờ tới bây giờ”.

“Ta cũng biết, chẳng qua mặc kệ thế nào, ta thân là Chứng môn Thiếu Lâm, ta có trách nhiệm vì bọn họ mà báo thù, cứ như vậy, chúng ta cùng Ma cung xung đột cũng là điều khó tránh” Hoa Nhược Hư thấp giọng thở dài, “Đến lúc đó, chỉ sợ, ta cùng nàng ta cũng đành phải bình hung gặp lại. Trừ phi.....” Hoa Nhược Hư không nói tiếp nữa, khẽ lắc lắc đầu.

“Trời cũng không tuyệt con đường sống, dù sao hiện tại cũng còn chưa tới thời điểm đó, chàng cần gì phải lo lắng nhiều như vậy?” Hoa Ngọc Loan ôn nhu nói, “Đến lúc đó, tự nhiên sẽ có biện pháp giải quyết”.

Hoa Nhược Hư gật gật đầu, chuyện cho tới bây giờ, hẳn quả thật cũng không có biện pháp nào khác, đành phải đi bước nào hay bước đó.

Còn một ngày lộ trình là có thể tới Nga Mi, Triệu Trường Không vẫn không chút lơ lỏng cảm giác. Từ ba ngày trước sau khi đánh lui sát thủ của Bạch Y Lâu, cũng không gặp công kích gì khác, nhưng cảm giác bất an trong lòng hẳn lại càng ngày càng đậm, loại cảm giác như có gươm kề sau lưng này càng ngày càng thịnh.

“Tỷ phu, người có phải có tâm sự không? Ta nhìn sắc mặt của người cũng không tốt mấy” Hoàng Oanh Oanh thấp giọng hỏi.

“Ta vẫn cảm giác có chút không đúng” Triệu Trường Không lắc lắc đầu nói, “Ta lo rằng đường chúng ta đi đến Nga Mi sẽ không mấy thuận lợi”.

“Tỷ phu, có lo lắng cũng vô ích, chúng ta cẩn thận một chút là được rồi, muội nghĩ nhiều nhất cũng chỉ là chút phiền toái nhỏ mà thôi” Hoàng Oanh Oanh ôn nhu an ủi.

“Chỉ mong là như thế” Triệu Trường Không gật gật đầu, trong lòng âm thầm nói.

157. Chương 11: Nga Mi Sơn Hạ.

Danh tiếng của Nga Mi đã sớm nổi tiếng khắp thiên hạ, dọc theo đường đi ngựa không dừng vó, đến đêm Triệu Trường Không đã tới chân núi Nga Mi, nhìn lại thì mặt trời đã tối, núi Nga Mi tựa hồ càng thêm xinh đẹp tuyệt trần.

“Hai năm không đến, nơi này tựa hồ cũng không có gì thay đổi nhiều” Hoàng Oanh Oanh sâu kín thở dài, giọng điệu chứa vài thẳm tình cảm đặc biệt, dù sao, đây cũng là sư môn của nàng. Hai năm trước nàng từ nơi này thành tài mà xuống núi, không nghĩ tới hai năm sau, nàng lại trở lại để giải cứu sư môn.

“Chúng ta rốt cuộc đã đến, cũng đã có thể thả lỏng một chút” Triệu Trường Không có chút cảm khái, hẳn dọc theo đường đi vẫn lo lắng, chẳng qua cho đến bây giờ vẫn chưa phát hiện hành tung của địch, nhưng thật ra cũng làm cho hắn an tâm không ít, hắn nhìn mọi người mỉm cười, “Chúng ta lên núi thôi!”

“Mọi người cẩn thận!” Phương Hiệp đột nhiên trầm giọng quát, lời của hắn còn chưa dứt, Triệu Trường Không cũng đã cảm giác được sát khí đầy trời từ bốn phía bắt đầu tràn tới, trong lòng không khỏi trầm xuống, nên đến rốt cuộc cũng phải đến, chỉ là không nghĩ rằng bọn họ lại lựa chọn động thủ tại đây.

Vô số bóng người áo đen ảnh đang xông tới bọn họ, ánh đao trong bóng đêm lập lòe, đao thế mau lẹ tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể dồn họ vào chỗ chết.

“Bây trận!” Thập tam muội khẽ kêu lên, ai cũng không nghĩ tới đệ tử tình lâu mười sáu lại phát ra hiệu lệnh.

Bạch ảnh bay tán loạn, đệ tử tình lâu vốn hai người một, đột nhiên tạo thành một trận thế kỳ quái, không những thế, bọn họ còn đem ba người Phương Hiệp, Triệu Trường Không, Hoàng Oanh Oanh vây ở trong trận thế, còn kẻ địch thì bị ngăn cản ở bên ngoài trận.

“Triệu đại ca, các người không cần đi ra, đây là một đạo trận, uy lực rất lớn, để chúng ta đối phó một trận trước, các người hãy quan sát sơ hở của bọn họ một chút” Thập tam muội không quay đầu lại, vừa huy động kiếm trong tay vừa nói.

“Tỷ phu, chúng ta trước tiên thử xem một chút, nếu bọn họ ngăn không được, chúng ta động thủ cũng không muộn” Hoàng Oanh Oanh có chút dăm chiêu nói, Triệu Trường Không hơi trầm ngâm một chút, rồi gật gật đầu.

Chiến đấu dị thường kịch liệt, số người áo đen cầm đao chừng ba bốn mươi người, theo sự quan sát của Triệu Trường Không, những người này cho dù đơn đả độc đấu, cũng đủ để so với cao thủ nhất lưu trong võ lâm hiện nay, nói thực ra, hãn hiện tại võ công tuy tiến nhanh, đối phó với một hai người cũng không thành vấn đề, nhưng nếu trong đạo trận này, hãn thật không dám khẳng định mình có thể chống đỡ được bao lâu, bởi vì uy lực của đạo trận xem ra quả thực rất lớn.

Chẳng qua mấy đệ tử tình lâu này võ công lại càng làm cho Triệu Trường Không cảm thấy rất ngoài ý muốn, kiếm trận này cũng rất kỳ lạ, uy lực cũng kinh người, lại có thể đấu tương đương với số lượng người áo đen nhiều gấp đôi.

Một tiêu đột nhiên vang lên, cắt ngang qua bầu trời đêm yên tĩnh, từ phương xa truyền đến, tiếng tiêu phi thường chói tai, còn có vài phần quỷ dị, nghe vào trong tai làm cho người ta cảm thấy có chút áp lực nặng nề, rất là khó chịu.

Tiếng tiêu càng ngày càng gần, một lát sau bốn người áo trắng xuất hiện trước mặt mọi người, trong đó có một nữ tử xinh đẹp, trên môi đang thổi một cây tiêu, tiếng tiêu chói tai kia đúng là từ nơi đó truyền ra.

Kiểm trận bắt đầu có chút tán loạn, đệ tử tình lâu vốn đang cùng với đám người áo đen cầm đao bất phân cao thấp, đã bắt đầu dần dần lâm vào hiểm cảnh, tuy vẫn có thể né tránh, nhưng cũng làm cho mấy người Triệu Trường Không kinh sợ xuất mồ hôi lạnh.

“Tiếng tiêu có sự cổ quái, ta đi đối phó với cô gái kia, hai người đối phó với ba người còn lại” Phương Hiệp thấp giọng nói, lời còn chưa dứt, người đã ra ngoài trận, chỉ kiếm đâm thẳng về phía cô gái thổi tiêu.

Triệu Trường Không cùng Hoàng Oanh Oanh cũng lập tức cùng ra khỏi kiếm trận.

Bốn người áo trắng này tự nhiên chính là Bạch Y tứ sát, mà nữ tử thổi tiêu chính là Tiêu Vô Dịch, nàng thấy Phương Hiệp xông tới trên mặt khẽ lộ ra vài phần khinh thường, phiêu nhiên lui về phía sau mấy trượng, cùng lúc đó, Phiến Tiêu Dao nghiêng người xông tới, ngăn trở Phương Hiệp, Hoàng Oanh Oanh cùng Triệu Trường Không lại phân biệt bị Dao Tung Hoàn cùng Kiếm Thiên Hạ ngăn lại.

Tiếng tiêu vẫn tiếp tục, đệ tử tình lâu cực kỳ nguy hiểm, chẳng qua lại rất kỳ quái là trong lúc nguy cấp, bọn họ luôn có thể tránh được một kích trí mạng.

Qua nửa canh giờ, hai bên vẫn tiếp tục kịch chiến, rất hiển nhiên, đệ tử tình lâu vẫn lâm vào hạ phong, nhưng lâu như vậy vẫn chưa bị thương vong gì, điều này không thể không nói là một kỳ tích, mà ba người Triệu Trường Không cùng ba người trong Bạch Y tứ sát cũng khó phân cao thấp. Lại nói tới, ngay cả Bạch Y cũng thua ở dưới tay Phương Hiệp, nhưng hiện tại Phương Hiệp lại không thể thắng được Phiến Tiêu Diêu, tuy nói đại bộ phận nguyên nhân là bởi vì Phương Hiệp bị tiếng tiêu của Tiêu Vô Dịch ảnh hưởng, nhưng xét về mặt khác, lại cũng có thể thấy được võ công của Phiến Tiêu Diêu tuyệt đối không dưới Bạch Y.

Tiêu Vô Dịch trên mặt từ từ cũng trở nên tái xanh, còn có vài phần tức giận, có lẽ là do đánh lâu như vậy mà vẫn không thành công. Tiếng tiêu đột nhiên biến đổi, nghe vào trong tai cảm giác không có gì là không thoải mái, lại trở nên thâm thúy bén nhọn dị thường, cắt phá trời cao, đủ để truyền ngoài mười dặm.

Hoa Nhược Hư ngày đêm liên tục, thẳng đến Nga Mi, từ tối hôm đó cùng Hoa Thiên Tinh tại tửu quán ở cả buổi tối, hãn cũng không gặp lại, mặc cho hãn ở trong lòng kêu gọi như thế nào, Hoa Thiên Tinh cũng không có xuất hiện, điều này cũng làm cho Hoa Nhược Hư phiền não không thôi.

Điều duy nhất làm cho Hoa Nhượng Hư cảm thấy vui mừng chính là, Hoa Ngọc Loan đã dần dần ra khỏi bóng ma mất con, trên mặt thỉnh thoảng cũng đã thấy nụ cười ngọt ngào ngày nào xuất hiện, có lẽ đây cũng là chuyện đáng vui mừng nhất trong mấy ngày qua.

Ước chừng còn hai ngày lộ trình mới có thể tới Nga Mi, Hoa Nhượng Hư trong lòng hơi có chút sốt ruột, hẳn có chút lo lắng Nga Mi cũng sẽ xảy ra chuyện giống như Thiếu Lâm, chẳng qua bây giờ có cấp bách cũng vô dụng, điều duy nhất hiện tại hẳn có thể làm chính là nhanh chóng tiến đến Nga Mi.

Một cái nam tử kinh trang đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người, Hoa Nhượng Hư theo bản năng đưa tay nắm lấy Tình kiếm, Tình kiếm vừa chạm tay, hẳn lại đột nhiên trở nên như tượng gỗ vậy, trên mặt nhất thời thất sắc.

“Ma cung Đàn chủ phân đàn sáu mươi ba Vấn Thiên tham kiến Hoa công tử!” Nam tử kinh trang hướng tới Hoa Nhượng Hư hành một đại lễ, “Cung chủ có một phong thư muốn giao cho công tử, thỉnh công tử thu lấy!” Nói xong hai tay nâng lên một phong thư, còn có một cái hộp gấm màu hồng.

“Sư đệ, người sao vậy?” Hoa Ngọc Loan thấy Hoa Nhượng Hư một chút phản ứng cũng không có, xem sắc mặt của hắn tựa hồ không đúng cho lắm, không khỏi quan tâm hỏi.

“Ồ, đệ không sao, sư tỷ, người giúp đệ thu lấy đi” Hoa Nhượng Hư tựa hồ đã phục hồi tinh thần, đối với Hoa Ngọc Loan miễn cưỡng cười cười, Hoa Ngọc Loan nghe lời mà làm theo.

“Thuộc hạ cáo lui!” Nam tử kinh trang lại hành lễ với Hoa Nhượng Hư, rồi cúi đầu chuẩn bị rời đi.

“Từ từ!” Hoa Nhượng Hư có chút xuất thần nhìn cái hộp gấm đó, đây chính là vật chúc cái ngọc bội mà hắn từng tặng cho Tô Đại Nhi. Hắn mở thư ra, trong thư chỉ có mấy chữ: Nhượng Hư ca ca, Đại Nhi chờ chàng trở về! Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một tư vị nói không nên lời, ngấm lại liền lên tiếng gọi nam tử Ma cung lại.

“Xin hỏi công tử có gì phân phó?” Nam tử kinh trang cung kính hỏi.

“Thay ta chuyển cáo lại cho Đại Nhi, ta sẽ nhanh chóng trở về Kim Lăng tìm nàng” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng thở dài một tiếng rồi nói.

“Vâng, thuộc hạ nhất định truyền đạt lại ý của công tử” Nam tử kinh trang trong lòng vui vẻ, vốn Hoa Nhượng Hư không trả lời gì, hắn còn lo lắng không có gì để bàn giao, lúc này đã không cần lo lắng gì nữa.

Đợi khi nam tử kinh trang đi xa, sắc mặt của Hoa Nhượng Hư bỗng nhiên lại trở nên âm trầm.

“Sư đệ, xảy ra chuyện gì sao?” Hoa Ngọc Loan ôn nhu hỏi.

“Sư tỷ, Tình kiếm không còn nữa!” Hoa Nhượng Hư thấp giọng nói, ngữ khí dị thường trầm trọng.

“Cái gì?” Hoa Ngọc Loan giật mình hô lên một tiếng, “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Đệ cũng không biết nữa, đệ vừa mới phát hiện ra, đệ nghĩ chỉ xảy ra trong vòng hai ngày trước thôi” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra vài phần trầm tư, “Còn nhớ mấy ngày hôm trước Tình kiếm vẫn còn, chẳng qua hai ngày này đệ cũng không chạm vào nó, cho nên không có cảm giác được, mới vừa rồi đệ chạm tay vào kiếm, liền cảm giác không đúng, thanh kiếm hiện tại chỉ là một thanh kiếm rất bình thường”.

“Ai có thể lấy kiếm từ trên người của đệ đi được?” Hoa Ngọc Loan thì thào nói, đột nhiên nhớ tới cái gì, “Có thể là tối hôm đó khi đệ uống rượu say thì bị người khác lấy đi?”

“Buổi tối hôm đó?” Hoa Nhượng Hư trong lòng khẽ giật mình, đột nhiên xuất hiện một ý niệm trong đầu, “Chẳng lẽ là tỷ tỷ lấy đi? Nhưng tỷ tỷ lấy đi thì có ích lợi gì? Thực nếu tỷ tỷ lấy đi, người cũng có thể nói với ta một tiếng mà”.

Ba người Hoa Phi Mộng tìm khắp Võ Đang mấy lần cũng không tìm được Hoa Phi Hoa, sắc trời đã tối, Hoa Phi Hoa vẫn chưa thấy trở về.

“Mộng cô nương, chúng ta trong phòng Hoa công tử tìm được thứ này” Đang lúc ba người không biết nên làm thế nào, đột nhiên một nam tử trang phục đệ tử Võ Đang vội vàng hướng tới mấy người mà đi tới.

“Muốn gặp Lam Tuyết Nhu, hãy đến phân đàn Giang Nam cách Võ Đang mười dặm” Hoa Phi Mộng [chậm rãi đọc từng chữ một.

“Lam Tuyết Nhu? Tiên cung?” Hoa Phi Mộng sắc mặt hơi đổi, “Nói như vậy, Phi Hoa đang đi tìm nha đầu Lam Tuyết Nhu kia sao?”

“Hắn một đi tới đó, chỉ sợ cứu người chưa nói tới, thì bản thân hắn đã bị bắt rồi” Giang Thanh Nguyệt khẽ thở dài một tiếng, “Không nghĩ tới Phi Hoa vì Lam cô nương, thật đúng là cái gì cũng không sợ”.

“Tiên cung hại chết bảo bối của Nhược Hư, chúng ta còn chưa tìm bọn họ tính sổ, cũng tốt, chúng ta hôm nay hãy đi tìm bọn họ tính toán món nợ này đi” Hoa Phi Mộng trên mặt lộ ra vài phần lãnh khốc, thấp giọng nói.

“Sự việc không nên chậm trễ, chúng ta nhanh đi thôi” Giang Thanh Nguyệt gật đầu nói, một lát sau, ba nữ cùng với các đệ tử tình lâu rời khỏi Võ Đang, vốn ba nữ không cần mấy đệ tử tình lâu này đi theo, chẳng qua bọn họ vô luận như thế nào cũng phải cùng đi, chỉ là không biết bọn họ rốt cuộc đi là vì đối phó Tiên cung hay là lo lắng cho sự an toàn của ba người.

“Quận chúa” Mai Nhi có chút bất đắc dĩ gọi Vô Song quận chúa đang tập trung toàn bộ tinh thần chơi đùa với trẻ con một tiếng.

“Mai Nhi, không cần lớn tiếng như vậy, dọa đứa nhỏ sợ bây giờ” Vô Song quận chúa quay đầu trừng mắt nhìn Mai Nhi nói.

“Ta nói quận chúa, người nếu thực sự thích như vậy, thì hãy gả cho Hoa công tử đi, hiện tại Hoa công tử đang còn thương tâm vì đứa con mới mất của mình, người đem đứa nhỏ trở về, hẳn nhất định sẽ cao hứng chết được, nhất định sẽ rất hưng phấn cái gì cũng đáp ứng người, đến lúc đó, người có muốn hắn làm Quận mã gia của người cũng được” Mai Nhi làm ra bộ dáng hận hận mà nhìn Vô Song quận chúa.

“Người không cần nói hươu nói vượn, cũng đừng có nghĩ linh tinh nữa, ai cũng có thể trở thành quận mã của ta, chỉ có Hoa Nhược Hư là không được” Vô Song quận chúa đầu cũng không quay lại, thản nhiên nói, “Chẳng qua Mai Nhi, người nếu thực muốn gả cho hắn như vậy, ta thật ra cũng có thể vì người mà phá lệ một lần, không cần người đi theo ta phục vụ nữa, ta sẽ đem người gả cho Hoa Nhược Hư”.

“Quận chúa, ta thật sự không rõ vì cái gì mà Hoa công tử không thể? Người thích đứa con bảo bối của hắn như vậy, Hoa công tử con người cũng không tệ, trừ việc nữ tử bên người nhiều một chút, chẳng qua điều này cũng cho thấy hắn tốt mà thôi, cho nên nhiều cô gái như vậy mới thích hắn” Mai Nhi than thở nói, “Ta nói quận chúa, chẳng lẽ người muốn gả cho tên khốn Nam Cung Phi Vân kia? Ta thấy người hiện tại lại một lòng một ý giúp hắn”.

“Cái đó cũng không phải là không có khả năng, nói không chừng, ta thật đúng là sẽ gả cho Nam Cung Phi Vân” Vô Song quận chúa quay đầu mỉm cười, “Nam Cung Phi Vân âm hiểm độc ác, vì đạt tới mục đích có thể bất chấp thủ đoạn, người như vậy, thực ra rất thích hợp với cuộc sống tại quan trường, làm quận mã của ta tự nhiên cũng không tệ, càng huống chi, Nam Cung Phi Vân cũng anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, so với Hoa Nhược Hư chỗ nào cũng không kém”.

“Dừng lại dừng lại, ta nói quận chúa, người không phải đầu óc có vấn đề chứ? Người lại càng không cần ở trong Hoàng cung cùng người ta tranh quyền đoạt thế, người muốn tìm tên tiểu nhân âm hiểm độc ác đó để làm gì?” Mai Nhi gấp đến độ nhảy dựng lên, “Nói đến, tên khốn Nam Cung Phi Vân này ngay cả muối muối của mình cũng muốn tính kế, nếu người thực gả cho hắn, nói không chừng cũng sẽ có một ngày, ngay cả quận chúa người cũng không buông tha”.

“Được rồi, người gấp làm gì? Ta có nói là nhất định phải gả cho hắn đâu, ta còn chưa lập gia đình, đương nhiên ai cũng có thể có cơ hội, cho nên mới nói gả cho Nam Cung Phi Vân cũng là có thể, nhìn nha đầu người kia, so với việc đem người gả cho một ông lão còn muốn gấp hơn” Vô Song quận chúa cũng không tức giận trừng mắt nhìn Mai Nhi.

“Nhưng quận chúa, không đúng, người vừa rồi có nói qua, nhất định sẽ không gả cho Hoa công tử, mà giờ thì lại nói ai cũng có thể?” Mai Nhi xem ra vẫn rất cẩn thận, phát hiện lời nói của Vô Song quận chúa có sơ hở.

“Ta cùng hắc chỉ có thể là kẻ địch, có lẽ có một ngày, hắc sẽ chết ở trong tay của ta cũng không chừng” Vô Song quận chúa sủa một hồi trầm mặc, thấp giọng nói.

“Vì cái gì hắc quận chúa?” Mai Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định, nhất định phải hỏi cho rõ.

“Tuy hắc hiện tại gặp rất nhiều phiền toái, nhưng hắc vẫn là người có khả năng nhất trong chốn võ lâm có thể làm cho hắc bạch lưỡng đạo quy về một mối, ta không thể cho phép một người như vậy tồn tại, Mai Nhi, người hiện tại đã hiểu chưa?” Vô Song quận chúa nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ánh mắt của nàng lại chuyển sang đứa trẻ trong nôi, “Có lẽ, ta có thể làm, chính là thể hắc nuôi lớn đứa nhỏ này, coi như là không thiếu nợ gì nhau”.

158. Chương 12: Sát Lục Tiên Tử.

“Cái gì, ta thấy quận chúa người không bằng tự mình sinh cho hắc một đứa con, sau đó tự mình nuôi lớn là hoàn hảo nhất, việc gì phải nuôi con của người khác” Mai Nhi bĩu môi, thì thầm vài tiếng, lúc này Vô Song quận chúa làm như không nghe thấy gì, cũng không để ý tới nha đầu này nữa.

dưới chân núi Nga Mi trận chiến vẫn kịch liệt, Tiêu Vô Địch trên mặt lại lộ ra nụ cười đắc ý, trong tầm mắt của nàng, đã xuất hiện hơn mười bóng người áo đen, càng ngày càng gần.

Hơn mười người áo đen từ xa xông tới, gia nhập vào trong vòng chiến đấu, trong lúc nhất thời, đệ tử tình lâu nguyên vốn đang bị vây vào thế hạ phong áp lực lại càng tăng nhiều, như là trứng chọi đá vậy, tiếng tiêu của Tiêu Vô Địch lại biến hóa, trở lại thành những âm thanh chói tai nhiễu loạn lòng người, trên mặt của nàng lộ ra vẻ tàn khốc, ánh mắt tựa hồ là tử thần đòi mạng.

Một chuỗi tiếng chuông bạc êm tai dễ nghe đột nhiên truyền đến, thanh âm này tựa hồ đến từ phía chân trời, mà cùng lúc đó, trên bầu trời đột nhiên bùng nổ hào quang chói mắt, một tiên tử áo trắng tóc dài phiêu phiêu, váy dài tung bay đẹp không thể tả từ trên bầu trời chậm rãi hạ xuống, thiên nữ hạ phàm, việc này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nay lại trở thành sự thật.

tiên tử áo trắng trong tay lại cầm một thanh kiếm, trên kiếm lóe lên hào quang chói mắt, chính hào quang này đã chiếu sáng bầu trời đêm.

“Tiểu thư đến, giết!” Một tiếng kêu vang lên, các đệ tử tình lâu tựa hồ đột nhiên công lực gia tăng lên vài lần, bọn họ vốn đang bị vây đột nhiên lại xoay chuyển thế cục, đã chiếm lại thế thượng phong.

Tiên tử đột nhiên biến mất không thấy, tiếng tiêu chói tai đột nhiên ngừng lại, Tiêu Vô Địch thân mình chậm rãi mềm nhũn ra, không còn tiếng động gì.

Chỉ thấy một bóng trắng nhàn nhạt bên trong đám người đang đánh nhau xuyên qua lại, mà hào quang chói mắt lại tựa hồ trải rộng ra bốn phía, càng ngày càng thịnh, không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết gì, cũng không nhìn thấy huyết quang, chỉ sau thời gian một chén trà nhỏ, ba người Triệu Trường Không cùng các đệ tử tình lâu đều ngừng lại, bởi vì đối thủ của bọn họ đều đã gục ngã trên mặt đất, điều càng làm kẻ khác sợ hãi chính là, trên người bọn họ không có lấy một giọt máu chảy ra, mà là dần dần biến thành một cái thây khô.

Gió đêm từng trận thổi qua làm ba người Triệu Trường Không đang đắm chìm trong kinh ngạc cùng sợ hãi tỉnh lại, bọn họ cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua chuyện như vậy, bọn họ nhìn thấy các thi thể trước mắt, rốt cuộc cũng tin tưởng rằng tất cả những chuyện vừa mới xảy ra cũng không phải là mộng.

“Sao lại có thể như vậy? Vừa rồi, vừa rồi có phải Hoa tiên tử đến không?” Triệu Trường Không thì thào nói.

“Là người này sao? Lại có người có võ công cao như vậy sao?” Phương Hiệp vẻ mặt cũng không có thể tin được.

So với ba người Triệu Trường Không, đệ tử tình lâu thật ra có vẻ rất trấn định, tựa hồ đối với tất cả sự việc này đều không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Triệu đại ca, chúng ta nên lên Nga Mi thôi, tiểu thư vừa mới nói qua, Lâu chủ qua hai ngày nữa sẽ tới, người bảo chúng ta ở đây đợi” Thanh âm thanh thúy của Thập tam muội vang lên.

“Thập tam muội, những người này vừa rồi đều là bị tiểu thư các người giết sao?” Triệu Trường Không tựa hồ vẫn có chút không tin, tựa hồ khó có thể tin rằng tiên tử xinh đẹp như vậy, lại là một ma vương giết người.

“Triệu đại ca, những người này không ai là không đáng chết, tiểu thư giết bọn họ có cái gì không đúng sao?” Thập tam muội dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Triệu Trường Không nói.

“Đương nhiên là không có gì không đúng” Triệu Trường Không vội vàng nói, “Chỉ là ta thật sự không nghĩ tới Hoa tiên tử nàng ta có võ công cao như vậy”.

“Tiểu thư không có gì là không thể” Thập tam muội thản nhiên nói, nhưng những lời này lọt vào trong tai của Triệu Trường Không, lại làm cho hắn không tự chủ được mà rung mình.

Nga Mi phái.

Triệu Trường Không Hoàng Oanh Oanh Phương Hiệp còn có Chương môn đương nhiệm của Nga Mi Tuệ Mẫn bốn người đang ở trong phòng nói chuyện với nhau, Tuệ Mẫn biết được mới vừa rồi ở dưới chân núi từng có một hồi kịch chiến cũng có chút giật mình, khi nghe nói toàn bộ kẻ kịch đã bị tiêu diệt lại tặc lưỡi không thôi.

“Tỷ phu, huynh sao vậy? Nhìn sắc mặt của huynh có vẻ không được tốt” Hoàng Oanh Oanh nhìn không được hỏi, từ sau khi giết sạch đám người áo đen, Triệu Trường Không sắc mặt cũng không mấy bình thường.

“Các người nói đi, Hoa Thiên Tinh Hoa tiên tử rốt cuộc là ai? Ta dám nói ngay cả Minh chủ cũng không có võ công cao như vậy, càng kỳ quái chính là, trong võ lâm cho tới bây giờ cũng không có người này xuất hiện. Ta trước kia còn có chút nghi hoặc Minh chủ sao lại còn có một tỷ tỷ, hiện tại lại càng thêm hoài nghi” Triệu Trường Không bộ dáng trầm tư nói.

“Hoa huynh thực không có tỷ tỷ, thật ra điều này ai cũng biết, thật ra, nếu ta đoán không sai, Hoa tiên tử nên cũng là hồng nhan tri kỷ của Hoa huynh, có lẽ hiện tại cái tên này cũng là do nàng dùng tên giả” Phương Hiệp khẽ trầm ngâm một chút rồi nói, “Triệu huynh, ta thấy người cũng không nên nghĩ nhiều như vậy, mặc kệ nói như thế nào, ta thấy Hoa tiên tử cũng không phải là kẻ xấu, chúng ta có thể yên tâm”.

“Nói vậy cũng đúng, chúng ta cũng không cần phải suy nghĩ nhiều” Triệu Trường Không ngẫm lại, gật gật đầu nói.

“Cái gì? Sao lại, sao lại có thể như vậy, toàn quân của chúng ta đều bị tiêu diệt, bọn họ ngay cả một người bị thương cũng không?” Diệp Bất Nhị rõ ràng có thể cảm giác được bản thân mình đang run rẩy.

“Chủ thượng, nếu không phải ta chính mắt thấy, ta cũng không dám tin rằng đây là sự thật” Một nam tử áo đen phía sau Diệp Bất Nhị thấp giọng nói, trên mặt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ, tựa hồ trong lòng còn có chút sợ hãi, “Nữ nhân kia, thực sự là rất đáng sợ!”

“Chẳng lẽ, thực sự là trời hại Diệp mã sao?” Diệp Bất Nhị thì thào nói, hai mắt nhìn ra khoảng không ở ngoài cửa sổ, tựa hồ muốn từ nơi đây tìm được đáp án.

Giang Thanh Nguyệt đột nhiên dừng bước.

“Thanh Nguyệt, sao vậy?” Hoa Phi Mộng cũng vội vàng dừng lại.

“Mộng tỷ, Du Du, các người không biết có thấy lá thư vừa rồi rất kỳ quái không?” Giang Thanh Nguyệt thấp giọng nói, “Ta nhớ rõ khi ta đi qua phòng của Phi Hoa, ta sao lại không thấy lá thư này?”

“Đúng vậy, cũng có chút kỳ quái, ta vừa rồi chỉ lo cho Phi Hoa, cũng không nghĩ nhiều như vậy” Hoa Phi Mộng gật gật đầu nói.

“Không ổn rồi, chúng ta mau trở về, ta lo chúng ta đã trúng kế điệu hổ ly sơn” Giang Thanh Nguyệt thấp giọng hô lên, mọi người lập tức quay đầu chạy nhanh về núi Vô Đang.

Cách núi Vô Đang ba dặm về phía Bắc, một thanh niên nam tử tuấn tú đang ngạo nghễ đứng.

“Nam Cung hộ pháp, người của Thiên Tinh Minh đã rời khỏi Vô Đang” Một người vội vàng đi tới bẩm báo.

“Mấy nữ nhân ngu ngốc này, ta nghĩ các người không thể không mắc mưu!” Thanh niên tuấn tú đắc ý cười khẽ một tiếng, đột nhiên áp thấp thanh âm, trầm giọng nói, “Truyền lệnh, xuất phát!”

“Nhưng Nam Cung hộ pháp, còn Cung chủ....” Người nọ có chút chần chờ.

“Người lo cái gì? Chúng ta coi như như là chưa nhận được lệnh, càng huống chi, Phi Vân Đàn của ta cũng không thuộc một trăm lẻ tám phân đàn, lại càng không thuộc bốn đường của tổng đàn” Thanh niên tuấn tú cười lạnh một tiếng, trầm giọng quát, “Còn không đi truyền lệnh?”

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi!” Người nọ vội vàng gật đầu lui xuống.

Đệ tử Võ Đang cùng đệ tử Ma cung thực lực tựa hồ hoàn toàn không cùng một cấp bậc, Chu Trường Phong tuy võ công không tệ, lại bị Nam Cung Phi Vân quần lấy, mà các đệ tử khác của Võ Đang, căn bản là không phải là đối thủ của đệ tử Ma cung, bởi vậy tự nhiên là liên tiếp bại lui, mắt đã thấy Võ Đang sẽ nổi bước Thiếu Lâm.

“Hòa thượng đạo sĩ vốn là một nhà, các người hãy đi gặp mặt các hòa thượng Thiếu Lâm tự sớm một chút đi!” Nam Cung Phi Vân cười ha hả, tiếng cười thật là đắc ý.

“Nguyệt tử Mộng tử, hắc cười sao có thể khó nghe đến như vậy? Ghê tởm chết được!” Một thanh âm kiêu diễm truyền đến, Nam Cung Phi Vân đang cười đột nhiên khựng lại, lập tức xoay người, không khỏi sắc mặt kịch biến.

“Chạy!” Nam Cung Phi Vân trầm giọng quát, nói xong đột nhiên bổ nhào vào trong đám đệ tử Võ Đang, một tay nắm lấy một người quăng về phía Giang Thanh Nguyệt cùng Tuyết Du Du, sau đó bản thân nhanh chóng phi thân chạy xuống dưới chân núi.

“Tên không biết xấu hổ này sao lại chạy nhanh như vậy” Tuyết Du Du oán hận, các nàng đại khái cũng không thể tưởng được Nam Cung Phi Vân vừa thấy các nàng liền lập tức dẫn người chạy như vậy, kết quả một người cũng không lưu lại.

“Đúng là sợ chết!” Hoa Phi Mộng tiếp lời, nhưng trên mặt nàng lại xuất hiện vẻ lo lắng, “Phi Hoa rút cuộc đã đi nơi nào?”

Hai ngày sau, Hoa Nhược Hư quả nhiên là tới Nga Mi, Triệu Trường Không kể lại cho hắn sự tình phát sinh ở dưới chân núi Nga Mi, ý đồ muốn từ trên mặt Hoa Nhược Hư phát hiện ra cái gì, chẳng qua rất đáng tiếc là Hoa Nhược Hư sau khi nghe xong cũng không có xuất hiện vẻ mặt gì đặc biệt.

Chẳng qua Triệu Trường Không cũng không biết, thật ra trong lòng Hoa Nhược Hư sớm đã suy nghĩ loạn cả lên. Hắn cơ bản đã có thể xác định, Tinh kiếm quả thật là bị Hoa Thiên Tinh lấy đi, cho nên nàng vì sao lại lấy đi, hắn cũng không rõ. Mà Hoa Thiên Tinh trong thời gian ngắn có thể đuổi tới Nga Mi lại làm cho Hoa Nhược Hư kinh ngạc, chẳng qua cũng đã có tiền lệ, tương đối mà nói, hắn cũng có thể tiếp nhận được. Cho nên võ công của Hoa Thiên Tinh cao tới bao nhiêu, cái này hắn cũng không thể khẳng định, chẳng qua võ công của hắn đều là do nàng dạy cho, nên võ công của nàng cao hơn hắn cũng là chuyện bình thường.

Đêm lạnh như nước, gió lạnh căm căm, vào canh ba, Hoa Nhược Hư lại tựa hồ cảm giác được có người đang kêu gọi hắn, do dự một hồi, liền xoay người xuống giường, mặc áo đi ra khỏi phòng.

Vừa mới bước ra khỏi cửa Nga Mi phái, đã thấy tiên tử áo trắng quen thuộc ở trước mặt, đang nhìn hắn mỉm cười.

“Tỷ tỷ!” Hoa Nhược Hư thâm tình gọi một tiếng, đột nhiên bước nhanh tới, ôm nàng vào trong lòng, ôm thật chặt, tựa hồ sợ nàng bay mất vậy.

“Đệ đệ, ôm tỷ tỷ lên đỉnh núi đi” Hoa Thiên Tinh trở tay ôm lấy cổ hắn, nũng nịu nói. Hoa Nhược Hư nghe vậy khẽ dùng sức, đem thân thể mềm mại như không có xương của nàng ôm lên, dưới chân điểm nhẹ, phi thân chạy lên đỉnh núi.

Đỉnh núi Nga Mi, Hoa Thiên Tinh nằm ở trong lòng Hoa Nhược Hư, mắt khẽ nhắm, trên mặt tràn đầy nụ cười ngọt ngào. Hoa Nhược Hư ngưng thần nhìn thấy khuôn mặt của nàng, trong lúc nhất thời, như ngẩn như ngơ.

“Hi hi, mặt tỷ tỷ có hoa hay sao chứ? Đệ đệ sắc lang, đệ nhìn tỷ tỷ như vậy để làm gì?” Hoa Thiên Tinh đột nhiên mở mắt ra, ngọt ngào cười với Hoa Nhược Hư.

“Tỷ tỷ, ta rất nhớ tỷ, tỷ về sau đừng có trốn ta như vậy có được không?” Hoa Nhược Hư thấp giọng nói.

“Chỉ cần đệ đệ người ngoan một chút, tỷ tỷ tự nhiên sẽ đến gặp người” Hoa Thiên Tinh nói xong ngồi dậy, thân mình vẫn đang ý ỏi trong lòng Hoa Nhược Hư.

“Tỷ tỷ, Tình kiếm là tỷ lấy đi phải không?” Hoa Nhược Hư yên lặng gật gật đầu, thật lâu sau đột nhiên hỏi.

“Đúng, hi hi, đệ đệ người thực thông minh, cũng biết là tỷ tỷ lấy đi” Hoa Thiên Tinh hi hi cười nói, “Tỷ tỷ hiện tại trả kiếm lại cho người, ồ, đệ đệ người đừng cử động” Hoa Thiên Tinh nói xong trên tay lại đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm, Hoa Nhược Hư liếc mắt nhìn thì ra là Tình kiếm, Hoa Thiên Tinh cười khanh khách đưa Tình kiếm cho Hoa Nhược Hư, rồi sau đó đột nhiên hôn lên mặt hắn một cái.

“Hi hi, đây là tỷ tỷ thưởng cho đệ” Hoa Thiên Tinh hôm nay bộ dáng xem ra rất vui vẻ.

Có lẽ là bị Hoa Thiên Tinh cuốn hút, trên mặt Hoa Nhược Hư cũng bắt gặp xuất hiện nụ cười, nhìn thấy Hoa Thiên Tinh như là chim nhỏ tựa vào người hắn, trong lòng hắn dâng lên một loại cảm giác hạnh phúc.

“Tỷ tỷ, có thể gặp được người, là hạnh phúc lớn nhất trong đời của đệ” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy Hoa Thiên Tinh, thấp giọng nói. Nhân sinh được như thế, còn cầu gì nữa!

Hoa Thiên Tinh cùng Hoa Nhược Hư hai người ở tại đỉnh núi Nga Mi đợi đến khi mặt trời mọc mới rời đi, lúc này thần kỳ chính là, Hoa Thiên Tinh lại đi theo Hoa Nhược Hư trở lại trong phòng.

Nhìn thấy Hoa Nhược Hư cùng Hoa Thiên Tinh vào đi, Hoa Ngọc Loan thực không cảm thấy ngoài ý muốn, quan hệ giữa Hoa Nhược Hư cùng Hoa Thiên Tinh, thật ra đã có rất nhiều người mơ hồ có chút hiểu được, Hoa Ngọc Loan tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Cùng ngày, đệ tử Võ Lâm Thư Viện tiến đến bẩm báo, bên phía Thanh Thành cũng có địch, ước chừng hơn mười người tới, đang chuẩn bị rút lui, mà những người khác, tự nhiên vào hai ngày trước đã chết dưới kiếm của Hoa Thiên Tinh.

Hoa Thiên Tinh yêu cầu Hoa Nhược Hư đi trước ngăn chặn những người này, Hoa Nhược Hư tuy do dự một chút, nhưng cuối cùng cũng không nghịch ý của nàng, lần này Hoa Thiên Tinh không động thủ, lại cũng không để những người khác động thủ, mà là để cho Hoa Nhược Hư một mình đối địch, vì thế mà dưới Tình kiếm lại thêm hơn mười vong hồn. Mà Diệp Bất Nhị ở phương xa sau khi biết được tin tức này thì tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu mà chết, tất cả sát thủ mà hắn phái đi đều đã vĩnh viễn không trở về.

Sau đó Hoa Nhược Hư cùng Tây Môn Lâm hội hợp, mọi người sau khi thương nghị quyết định trở về Kim Lăng, vốn thấy nguy cơ rất cao phải cứu viện, nhưng tựa hồ lại rất dễ dàng vượt qua. Hoa Nhược Hư trong lòng lại xuất hiện một ý niệm kỳ quái, hắn tựa hồ cảm giác được, Hoa Thiên Tinh tựa hồ rất dễ dàng có thể giải quyết thỏa đáng những việc này, nhưng nàng lại như không muốn động thủ, mà còn vì sao lại như vậy, hắn lại không thể hiểu được.

Đêm trước khi rời khỏi Thanh Thành, Hoa Thiên Tinh lại một lần nữa yên lặng rời đi, lần này Hoa Nhược Hư tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy phiền muộn. Nhưng đúng là tất cả hắn đều không thể làm gì, điều duy nhất hắn có thể làm, chính là trông mong Hoa Thiên Tinh rất nhanh lại có thể xuất hiện bên cạnh hắn.

159. Chương 13: Ngoan Bì Thiếu Nữ.

Phía Nam Võ Đang mười dặm, quả thật có một phân đàn Tiên cung, phân đàn không tính là lớn, nhân số lại cũng không ít, chỉ là mấy đệ tử Tiên cung này thân thủ lại không không cao, Hoa Phi Hoa vốn bằng một bầu nhiệt huyết còn có cảm tình của Lam Tuyết Nhu, thiết tâm cho dù liều mạng cũng phải đem Lam Tuyết Nhu cứu ra, nào biết hắn lại dễ dàng thắng một đường không chút trở ngại đi vào, khi hắn nhìn thấy cái gọi là chánh phó đàn chủ phân đàn tiên cung bắc Giang Nam này, lại cảm thấy ngoài ý muốn.

“Phi Hoa, người sao lại ở nơi đây?” Hoa Phi Hoa còn chưa kịp tỏ vẻ kinh ngạc, người ta đã đặt câu hỏi trước.

“Biểu tỹ, biểu tỹ phu, các người sao lại ở chỗ này?” Hoa Phi Hoa không khỏi cười khổ, hai người này lại là Nguyệt Thiên Hồng cùng Trương Lăng Vân.

“Phi Hoa, chẳng lẽ ngươi thực không biết? Tứ đại thế gia hiện tại đều đã là bộ hạ của Tiên cung” Nguyệt Thiên Hồng nhẹ nhàng thở dài một tiếng nói.

“Thì ra là như vậy, vậy cha ta có ở đây không?” Hoa Phi Hoa thanh âm có chút trầm trọng, ngẫm lại hỏi.

“Di phụ ở tại Tổng đàn, ta cùng Lăng Vân bởi vì không phải là nhân vật quan trọng gì, Tiên Anh lại càng không muốn chúng ta đảm đương trách nhiệm, cho nên đã điều chúng ta tới nơi xa xôi này” Nguyệt Thiên Hồng trên mặt lộ ra nụ cười chua xót, thật ra luận năng lực tài hoa, nàng cùng Nguyệt Thiên Anh cũng không thua kém, chỉ có điều Nguyệt Thiên Anh là thân nam nhi, bởi vậy được ngồi lên ngôi vị gia chủ Nguyệt gia, vốn nàng đối với vị trí này cũng không thực để ý, mà chỉ là Nguyệt Thiên Anh lại lo lắng về nàng.

Cuối cùng Hoa Phi Hoa nói đến nguyên nhân tới nơi này, Nguyệt Thiên Hồng lại nói cho hắn biết căn bản là không có chuyện như vậy, nàng căn bản là không biết Lam Tuyết Nhu có ở Tiên cung hay không, hơn nữa cho dù Tiên cung thực bắt cóc Lam Tuyết Nhu mà nói, cũng không có khả năng nhốt tại chỗ của Nguyệt Thiên Hồng. Hoa Phi Hoa cũng không ngốc, lập tức nghĩ đến mình có thể đã trúng kế của người khác, chẳng qua nghĩ đến mấy người Hoa Phi Mộng còn ở tại Võ Đang, hắn cũng không quá lo lắng. Cho dù là như thế, hắn vẫn vội vàng cáo biệt Nguyệt Thiên Hồng, vội vàng trở lại Võ Đang.

“Phi Hoa, ta tiễn đệ một đoạn” Nguyệt Thiên Hồng trầm ngâm một chút nói, Hoa Phi Hoa gật gật đầu.

Hai người chậm rãi đi, Nguyệt Thiên Hồng nhìn Hoa Phi Hoa, mấy lượt muốn nói lại thôi.

“Biểu tỹ, ta biết tỹ có chuyện muốn nói cùng ta, tỹ cứ việc nói thẳng đi” Hoa Phi Hoa chậm bước lại, thấp giọng nói.

“Phi Hoa, di phụ có nói qua với đệ tứ đại thế gia có cùng một bí mật không?” Nguyệt Thiên Hồng sắc mặt âm tình bất định, trầm mặc hồi lâu rốt cuộc cũng nói ra.

“Bí mật? Ta không biết, cha cho tới bây giờ cũng chưa từng nói với ta” Hoa Phi Hoa nao nao nói.

“Cha tỹ cũng không có nói với tỹ, tỹ cũng là rất ngẫu nhiên mà nghe được, mà tứ đại thế gia chính bởi vì bí mật này mà không thể không cùng tiến thoái, tỹ thậm chí hoài nghi lần này tứ đại thế gia gia nhập Tiên cung cũng là bởi vì nguyên nhân này, chỉ tiếc, tỹ không biết rốt cuộc là bí mật gì” Nguyệt Thiên Hồng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, dừng bước lại, “Phi Hoa, tỹ tiễn đến đây thôi, đi đường cẩn thận!”

Hoa Phi Hoa gật gật đầu, đi nhanh về phía trước, bước chân của hắn tựa hồ có chút trầm trọng, như là phản ánh tâm tình của hắn hiện tại.

Hoa Nhược Hư một đường phong trần từ Thanh Thành đuổi tới Kim Lăng, lúc này đã ở gần cuối năm. Hoa Nhược Hư đứng ở ngoài cửa Thiên Tinh Minh, có chút xuất thần.

“Thiếu gia!” Một bóng người màu trắng yêu kiều chạy tới, thanh âm theo nàng cũng rất quen thuộc, làm cho hắn mừng rỡ không thôi.

“Tiểu Tuyết, muội đã trở về?” Hoa Nhược Hư vui mừng, Hàm Tuyết đã về nhà là việc hắn vui mừng nhất từ khi hắn rời khỏi Kim Lăng cho tới nay.

“Tiểu Tuyết trở về đã mấy ngày rồi, hôm trước biết đệ sắp trở về, cả ngày đều đứng trước cửa đợi đệ, hôm nay cuối cùng đã đợi được” Giọng nói ôn nhu, tuy bình thản nhưng cũng không thể che dấu nội tâm vui sướng của nàng, chỉ là do bản tính rụt rè trời sinh nên nàng không thể tứ vô kiêng kỵ biểu đạt tình cảm của nàng trước mặt tình lang như là Hàm Tuyết được.

“Hoa đại ca, Du Du rất nhớ chàng” Một cô gái áo xanh biếc từ bên trong chạy ra, thân hình yếu điệu động lòng người bổ nhào vào lòng Hoa Nhược Hư, mị lực tấn mắt ra trên người Tuyết Du Du càng ngày càng kinh người, Hoa Nhược Hư mơ hồ có chút cảm giác cảm giác. So sánh ra, Hoa Ngọc Phượng tuy so với trước kia

càng thêm động lòng người, chỉ là bởi vì nàng tận lực che giấu, chứ sức hấp dẫn của nàng so với Tuyết Du Du thậm chí còn vượt xa.

“Đi vào trước rồi hãy nói” Hoa Nhược Hư miễn cưỡng ngăn chặn ý niệm trong lòng, mỉm cười nói, Hoa Phi Mộng cùng Giang Thanh Nguyệt cũng xuất hiện trong tầm mắt của hắn, chẳng qua các nàng cũng không lớn gan như Tuyết Du Du cùng Hàm Tuyết, chùng ánh mắt tràn trề tình ý nhìn Hoa Nhược Hư.

“Sư huynh!” Đột nhiên một bóng người màu xám đi tới, lập tức quỳ gối trước mặt Hoa Nhược Hư.

“Vô Trần sư đệ, người, người còn sống sao? Rất tốt, rất tốt!” Hoa Nhược Hư mừng rỡ, hắn vốn tưởng rằng Thiếu Lâm trên dưới không một ai may mắn thoát khỏi, không nghĩ tới Vô Trần lại tránh được một kiếp.

“Sư huynh, người nhất định phải vì họ mà báo thù” Vô Trần ghen ngào nói, bộ dáng của hắn hiện tại tiêu tụy thấy rõ, thân thể của hắn bị thương tổn cũng không quá nghiêm trọng, nhưng nghiêm trọng nhất chính là tâm lý bị đả thương của hắn, chính mắt hắn thấy trên dưới mấy trăm người của Thiếu Lâm chết trước mắt hắn, mà hắn lại không có năng lực ngăn cản, nếu không phải vì giữ lại một hơi để báo tin cho Hoa Nhược Hư, chỉ sợ hắn đã cùng đám người của Ma cung kia tử chiến một phen mới cam tâm.

“Vô Trần sư đệ, người đứng lên trước đi!” Hoa Nhược Hư trong lòng như bị một khối đá lớn đè nặng rất khó chịu, hắn xoay người đỡ Vô Trần lên, thông thả mà có chút gian nan nói, “Người cứ yên tâm, ta sẽ không để cho bọn họ chết oan như vậy đâu”.

Hoa Nhược Hư phân phó Hàm Tuyết cùng Tuyết Du Du các nàng làm bạn với Hoa Ngọc Loan vào phòng nghỉ ngơi, Hoa Phi Mộng cùng Giang Thanh Nguyệt cũng đi theo vào, những người khác đều tự trở về phòng, trừ Tây Môn Lâm cùng Hoa Ngọc Phượng, các nàng cùng Hoa Nhược Hư đi vào khuê phòng của Hoa Ngọc Phượng.

Vốn Hoa Nhược Hư dường như đang cao hứng, bởi vì hắn thấy Hàm Tuyết bỏ nhà đi mấy tháng đã về đến nhà, sau lại phát hiện Vô Trần vốn tưởng đã chết, thì ra vẫn còn sống, nhưng yêu cầu của Vô Trần lại nhắc nhở hắn, làm cho hắn cảm thấy hết sức buồn bực cùng áp lực, làm sao còn có thể cao hứng được.

“Căn cứ theo lời của Vô Trần, cùng với tin tức mà ta thăm dò được, hủy diệt Thiếu Lâm chính là Nam Cung Phi Vân, trước đó vài ngày, Nam Cung Phi Vân dùng kế diệu hổ ly sơn dụ mấy người Du Du ra khỏi Võ Đang, nhân thời cơ tấn công Võ Đang, nếu không phải Thanh Nguyệt phát hiện ra điều không đúng, gấp rút chạy về, chỉ sợ hiện tại Võ Đang cũng đã nổi bước đi theo Thiếu Lâm rồi” Hoa Ngọc Phượng chân mày nhíu lại, nhẹ nhàng thở dài nói, “Tuy Tô Đại Nhi lần nữa đã làm yếu đi thế lực của Nam Cung Hiên Viên cùng Nam Cung Phi Vân, chẳng qua tựa hồ hiệu quả không lớn, Nam Cung Phi Vân vẫn chuyện ta ta làm, như là không để Cung chủ này vào mắt vậy, ta nghĩ, ngoại trừ bởi vì hắn là ca ca của Tô Đại Nhi ra, hắn cũng phải có một số chỗ chống lưng khác, nếu không hắn sao lại dám làm càn như vậy”.

“Nhược Hư, ta thấy Nam Cung Phi Vân ở đây, ta đi giải quyết cho rồi, dù sao đệ tự thân động thủ thì ngày sau đối mặt với Tô Đại Nhi cũng có chút không hay” Tây Môn Lâm ôn nhu nói.

“Lâm tỷ, cảm ơn ý tốt của tỷ, chẳng qua chuyện này, mặc kệ thế nào, đệ cũng phải tự mình đi làm” Hoa Nhược Hư lắc lắc đầu, “Nếu đệ ngay cả chuyện này cũng phải nhờ người khác, đệ cũng thẹn với sư phụ ở dưới cữu tuyền, đồng thời cũng thẹn với các đệ tử Thiếu Lâm đã xem ta như là Chương môn”.

Hoa Nhược Hư giọng nói rất kiên quyết, hắn đã hạ quyết tâm, mặc kệ thế nào, hắn cũng phải đích thân giết Nam Cung Phi Vân, vì các đệ tử đã chết oan của Thiếu Lâm mà trả lại một công đạo.

Tây Môn Lâm thấy Hoa Nhược Hư kiên quyết như vậy, cũng không nói gì nữa, đành phải theo ý của hắn.

“Tỷ đã tìm được nơi ẩn thân của Diệp Bất Nhị, đám áo đen kia cũng chính là thủ hạ của hắn, Diệp Bất Nhị đã triệu hồi tất cả nhân thủ của hắn, bước đầu phán đoán, thực lực củ hắn đã hao tổn phân nửa, phỏng chừng hắn tạm thời cũng không dám có hành động gì” Hoa Ngọc Phượng tiếp tục nói, “Vốn tỷ muốn chủ động xuất kích, chẳng qua bởi vì chưa phát hiện chỗ của Độc Môn, bởi vậy chúng ta cũng chưa mười phần nắm chắc diệt trừ được bọn họ”.

“Cho nên về mặt Tiên cung, tỷ cũng đã tìm được Tổng đàn của họ, bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ, mặt khác, Cung Nhã Thiển của Thần cung xem ra cũng cố ý tạo quan hệ với chúng ta, Hàm Tuyết có thể

trở về, đại bộ phận là công lao của nàng ta đó” Hoa Ngọc Phượng nói xong kể rõ lại chi tiết khi Hàm Tuyết trở về.

“Phượng nhi, ta trước tiên đi xem Ma cung, nàng cũng an bài sách lược đối phó với Tiên cung trước” Hoa Nhược Hư suy nghĩ một lát rồi nói, bởi vì phong vân động trực tiếp động tới nỗi đau mắt con của hắn, bởi vậy trong lòng hắn, hiện tại thống hận nhất vẫn là Tiên cung.

Bồi hồi đứng khá lâu trước cửa Tô Đại Nhi, Hoa Nhược Hư vẫn không đi vào, mà Tô Đại Nhi cũng không biết là vì cái gì, cũng không chủ động đi ra nghênh đón hắn, Lưu Vân vài lần mở cửa thấy Hoa Nhược Hư, nhưng cũng không nói gì.

“Đại Nhi, ta đến chính là muốn nói với nàng, ta sự tự tay làm những chuyện này, ai cũng không thể ngăn trở được ta” Hoa Nhược Hư cuối cùng cũng không có đi vào, mà đứng ngoài cửa chậm rãi nói những lời này, rồi xoay người muốn rời đi, nhưng từ cửa lại truyền tới một câu, lại làm cho hắn rốt cuộc cũng không thể bước đi.

“Nhược Hư ca ca, Đại Nhi cũng muốn nói với chàng, cho dù chàng muốn giết Đại Nhi, Đại Nhi cũng sẽ không oán chàng” Thanh âm ngọt ngào lại có chút u oán, theo những lời này, Hoa Nhược Hư không tự chủ mà dừng bước, một lát sau xoay người lại đẩy cửa ra, một thân thể mềm mại nóng bỏng đã lập tức xông vào lòng hắn.

“Đại Nhi!” Hoa Nhược Hư thấp giọng kêu lên, ôm chặt lấy thân hình của nàng.

“Nhược Hư ca ca, là Đại Nhi vô dụng, phụ sự tín nhiệm của Nhược Hư ca ca” Tô Đại Nhi sâu kín nói, “Chẳng qua chàng cứ yên tâm, về sau sẽ không....”

“Đại Nhi, ta cũng không muốn làm cho nàng khó xử, chỉ cần nàng không trách ta là được rồi” Hoa Nhược Hư giọng nói tràn ngập sự bất đắc dĩ, hắn đã hạ quyết tâm, phải tự tay giết Nam Cung Phi Vân, nhưng mặc kệ nói thế nào, Nam Cung Phi Vân dù sao cũng là huynh trưởng của Tô Đại Nhi, hơn nữa một khi hắn phải xuống tay với Nam Cung Phi Vân, Nam Cung Hiên Viên khẳng định cũng sẽ không khoan tay đứng nhìn, đến lúc đó đối với Tô Đại Nhi, sẽ hình thành cục diện phụ thân huynh trưởng của nàng cùng tình lang tàn sát lẫn nhau, cái này đối với nàng mà nói, quả thật là một thương tổn rất lớn.

“Nhược Hư ca ca, ta đã phân phó Vân Nhạn tỷ tỷ giúp chàng, Vân Nhạn tỷ tỷ hiện tại có thể điều động đại bộ phận nhân mã của Ma cung, ta nghĩ nàng đối với chàng cũng có chút tác dụng trợ giúp” Tô Đại Nhi cười ngọt ngào, ánh mắt nhìn Hoa Nhược Hư tựa hồ còn có vài phần thần sắc giảo hoạt.

Hoa Nhược Hư khẽ ngẩn ngơ, Tôn Vân Nhạn có thể nói là nữ nhân làm cho hắn đau đầu, chẳng qua hắn cũng khó nói là không cần sự trợ giúp của Tôn Vân Nhạn, dù sao với thân phận trước mắt của Tôn Vân Nhạn, đối với hắn quả thật có sự trợ giúp rất lớn. Tôn Vân Nhạn đi theo bên hắn, một số đệ tử vô tội của Ma cung sẽ không đi theo Nam Cung Phi Vân, như vậy hắn ngày sau đối mặt với Tô Đại Nhi cũng tốt hơn không ít

Hoa Nhược Hư cho tới bây giờ cũng chưa từng đi đường với nữ nhân nào mà có sự câu thúc như vậy, cái này tất cả cũng đơn giản là khi hắn từ chỗ của Tô Đại Nhi đi ra thì đã thấy Tôn Vân Nhạn chờ hắn, xem ra Tô Đại Nhi đã sớm dự đoán được hắn sẽ không cự tuyệt yêu cầu của nàng.

“Tôn cô nương, cô cùng ta về Hoa phủ hay là đi chỗ nào khác?” Hoa Nhược Hư phát hiện ra không nói chuyện lại càng khó chịu hơn, không bằng tìm chút đề tài để nói.

“Cung chủ bảo ta mấy ngày này đi theo người, người đi đâu ta tự nhiên đi theo đó” Tôn Vân Nhạn ngang ngạnh nói, giọng điệu tựa hồ có chút bất mãn, xem ra nàng cũng không tình nguyện đi theo Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư có chút xấu hổ cười cười, cũng không có nói chuyện nữa mà tiếp tục đi tới trước, hắn hiện tại chỉ mong sớm một về lại Hoa phủ một chút.

“Bắt ăn trộm, bắt ăn trộm!” Trên đường lớn đột nhiên vang lên tiếng hô hoán, sau đó Hoa Nhược Hư liền thấy một bóng người nhỏ gầy đâm vào lòng hắn.

Hoa Nhược Hư khẽ nghiêng người, một tay bắt lấy cánh tay của người nọ, tinh tế nhìn lại thì ra là một tiểu khất cái gầy ốm, nhìn kỹ thì lại là một cô gái, quần áo lam lũ, vá chằng vá đụp, chẳng qua cũng khá sạch

sẽ, trên mặt cũng chỉ hơi bấn, chỉ là trên người nàng tựa hồ có một loại mùi thơm kỳ lạ nhàn nhạt, làm cho hần âm thầm thấy lạ.

Một lát sau đuổi tới một đám người, như là hung thần ác sát nhìn tiểu khất cái kia, tiểu khất cái khiếp sợ trốn ra phía sau Hoa Nhược Hư, Hoa Nhược Hư không khỏi cảm thấy buồn cười, hình như là hần bắt được nàng, kết quả hần hiện tại ngược lại như là trở thành cứu tinh vậy.

Hoa Nhược Hư quay đầu nhìn sang cô gái, lại thấy ánh mắt vô cùng đáng thương của nàng ta, làm cho hần không khỏi mềm lòng.

“Các vị, không biết tiểu cô nương này có chỗ nào đắc tội với các vị?” Hoa Nhược Hư trong lòng âm thầm thở dài, rốt cuộc quyết định giúp cô gái xem ra cũng đáng thương này một lần.

“Vị công tử này, nha đầu chết tiệt này, cái tốt không học, lại học người ta đi trộm, trộm bạc của chúng ta, chúng ta truy đuổi nửa canh giờ, thật vất vả mới đuổi được cô ta, mong công tử đừng ngăn cản, chúng ta phải đem nha đầu đưa lên quan phủ mới được” Một hần tử râu quai nón nói, có lẽ là cảm giác được Hoa Nhược Hư thân phận không nhỏ, cho nên hần cũng rất khách khí.

“Người ta thực sự là rất đói mà” Cô gái nấp ở sau lưng Hoa Nhược Hư khiếp sợ nói, “Tỷ của ta bị bệnh rất nặng, ta lại không có tiền mua thuốc cho tỷ, ta không có tiền đương nhiên chỉ có ăn trộm mà thôi”.

160. Chương 14: Chu Chu Khả Ái.

“Dem bạc mà cô đánh cắp đưa cho ta” Hoa Nhược Hư quay đầu nói với cô gái ở phía sau, cô gái lắc đầu, chu mỏ, hiển nhiên là không muốn.

“Đã bị ta mua đồ ăn, còn một chút ta phải mua thuốc cho tỷ tỷ, không thể đưa cho người được” Cô gái thấy Hoa Nhược Hư bộ dáng có chút tức giận, vội vàng nói.

“Cô đã đánh cắp của bọn họ bao nhiêu bạc?” Hoa Nhược Hư thực cũng không có biện pháp lấy của cô gái này, quả thực chỉ muốn tiền chứ không muốn sống, rõ ràng đã không có đường trốn, lại nhất quyết không buông tiền khỏi tay.

“Chỉ có ba lượng bạc thôi, đã đuổi theo ta xa như vậy, một đám quỷ keo kiệt!” Cô gái vừa nói vừa làm mặt quỷ với đám người đại hần râu quai nón kia.

“Vị huynh đài này, trong này có mười lượng bạc, coi như là bồi thường cho các người, mong các vị không truy cứu nữa, dù sao đây cũng là một tiểu cô nương đáng thương” Hoa Nhược Hư lấy từ trong lòng ra mười lạng bạc đưa cho hần tử râu quai nón, nhẹ nhàng nói.

“Không được không được, ta trả lại bạc cho hần, người đem bạc này cho ta được không?” Thấy bạc ở trên tay Hoa Nhược Hư, cô gái tựa hồ hai mắt sáng lên, nhảy xổ tới muốn cướp bạc đi.

Tôn Vân Nhạn vốn vẫn lạnh lùng bàng quan, ở phía sau đột nhiên đưa tay chụp cô gái lại, không cho lộn xộn.

“Buông ta ra, bọn họ đuổi ta xa như vậy, còn cho tiền bọn hần làm gì, bọn chúng phải cho ta tiền mới đúng” Cô gái rất bất mãn nói.

“Được rồi, chúng ta đi, cầm lấy, chỗ bạc này cho cô, cô nhanh đi mua thuốc cho tỷ tỷ đi” Hoa Nhược Hư sau khi đuổi đám người kia đi, liền đưa cho cô gái một tấm ngân phiếu, cùng Tôn Vân Nhạn xoay người chuẩn bị rời đi.

“Người bị cô ta lừa rồi, người nhìn xem tay của cô ta, làm sao có thể là khất cái được, ta thấy chính là thiên kim tiểu thư con nhà giàu cũng không nuôi được tốt như vậy đâu” Tôn Vân Nhạn lạnh lùng liếc nhìn cô gái, nói với Hoa Nhược Hư.

“Oa, vị tỷ tỷ này thật là lợi hại!” Kỳ quái chính là cô gái kia bị vạch trần lại một chút cũng không khấn trương, càng không có vẻ gì mà muốn chạy đi, ngược lại bộ dáng còn khoa trương khen ngợi Tôn Vân Nhạn.

“Bỏ đi, chúng ta đi thôi” Hoa Nhượng Hư có chút bức tức, chẳng qua ngẫm lại cũng chỉ tổn thất chút bạc, hấn cũng không thể so đo với cô gái này.

“Ài, từ từ, từ từ, các người đi đâu vậy? Dẫn ta đi với được không? Ta có một mình nhàm chán lắm” Cô gái kia lập tức nhảy đến trước mặt hai người, ngăn trở không cho họ đi.

“Tránh ra!” Tôn Văn Nhạn lạnh giọng quát, Hoa Nhượng Hư cảm giác vừa tức giận vừa buồn cười, hấn không gây phiền toái với cô ta đã là không tệ rồi, cô ta lại còn muốn đi theo bọn họ, xem ra cô gái này tám phần là thiên kim tiểu thư nhà ai, bình thường ngang bướng, cho nên hiện tại gan mới lớn như vậy.

“Không cần hung ác như vậy chứ, người ta đi có một mình, vạn nhất đụng phải người xấu thì làm sao bây giờ?” Cô gái bộ dáng có chút sợ hãi lại có chút ủy khuất, len lén đi đến bên cạnh, đột nhiên chụp lấy tay của Hoa Nhượng Hư, “Vị ca ca này, người tâm địa tốt như vậy, nhất định sẽ không mặc kệ ta?”

“Cô gái này thực cổ quái, tốt nhất là bớt đi phiền toái” Bên tai Hoa Nhượng Hư truyền đến thanh âm của Tôn Văn Nhạn.

“Vị ca ca hảo tâm này, huynh hãy rủ lòng thương, người ta một mình từ nhà chạy đến đây, huynh xem người ta lại xinh đẹp như vậy, mà lại không biết võ công, lỡ đụng phải người xấu thì sao, huynh hãy dẫn ta đi với” Cô gái không ngừng lắc lắc tay Hoa Nhượng Hư, bộ dáng rất đáng thương.

Hoa Nhượng Hư có chút cảm giác dở khóc dở cười, lần đầu tiên đụng phải nữ hài tử như vậy. Xinh đẹp? Mặt mày của cô ta bần như vậy, căn bản là nhìn không ra. Không có võ công? Không có võ công mà vừa rồi nhiều người như vậy mà vẫn có thể đào thoát. Xem ra lời của cô nhỏ này nói không câu nào là thật, nhưng bộ dáng đáng thương tựa hồ lại không phải giả vờ, lại thấy nàng ta năn nỉ như vậy, hấn bất giác cũng xuất hiện cảm giác thương tiếc, nghĩ đến việc đuổi cô ta đi, hấn lại có chút không đành lòng.

“Nếu không, chúng ta dẫn cô ta trở về đi?” Hoa Nhượng Hư có chút khó khăn nói, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Tôn Văn Nhạn, Tôn Văn Nhạn hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi.

“Người muốn tự tìm phiền toái, cũng không quan hệ gò với ta” Trong tai Hoa Nhượng Hư lại truyền đến thanh âm của Tôn Văn Nhạn, Hoa Nhượng Hư có chút xấu hổ cười cười, rồi tiếp tục bước đi, cô gái kia tự nhiên cũng đi theo.

Khi cô gái được Hoa Ngọc Phượng dẫn đi tắm rửa thay quần áo xong, tất cả mọi người đều cảm thấy thất thần, Hoa Nhượng Hư lúc này mới hiểu được, cô gái kia tự xưng mình xinh đẹp cũng không phải là giả, hấn thiếu chút nữa hoài nghi cô gái trước mắt không phải là tiểu khát cái vừa rồi. Khuôn mặt như đoá phù dung hàng mi như liễu, suối tóc đen dài thả lỏng, vẻ đẹp hết sức tự nhiên mà mê người. Quần áo trên người nàng có chút rộng thùng thình, nhưng cũng không dấu được dáng người hoàn mỹ, nàng ta hiện tại so với tiểu khát cái kia quả thực là một trời một vực. Nhưng mấy cái này cũng không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là trên người nàng tản mát ra một loại khí chất thiên nhiên làm người ta triu mến, giơ tay nhắc chân tựa hồ có thể dẫn động tâm tư của người khác, nàng ta bước một bước, cơ hồ làm cho người ta bất giác lo lắng nàng ta sẽ bị té ngã, nàng ta uống một ngụm nước, cũng sẽ làm cho người ta lo lắng sẽ bị sặc.

“Oa, thật là đáng yêu, tiểu muội muội, người tên là gì vậy?” Kêu lên đầu tiên chính là Tuyết Du Du, nàng chạy đến bên cạnh cô gái nhìn chăm chăm vào cô ta, tựa hồ phát hiện ra một thứ đồ chơi rất là yêu thích vậy.

“Hi hi, ta tên là Chu Chu, tiểu thư tỷ, tỷ cũng thật đáng yêu, tỷ tên là gì vậy?” Cô gái tự xưng là Chu Chu cười hi hi, không đến một lát nàng đã cùng Hoa phủ ríu rít không ngừng, đương nhiên là ngoại trừ Hoa Ngọc Loan cùng Hoa Ngọc Phượng ra, Hoa Ngọc Loan luôn luôn không quá thích náo nhiệt, sau khi đứa nhỏ chết, nàng càng thêm có vẻ cao ngạo, mà Hoa Ngọc Phượng lại không biết không biết vì sao, nhìn Chu Chu có chút xuất thần, không biết đang nghĩ điều gì.

“Phượng nhi, sao vậy?” Hoa Nhượng Hư đi đến bên cạnh Hoa Ngọc Phượng, nhẹ nhàng ôm lấy ả nàng.

“Đệ đi theo ta” Hoa Ngọc Phượng lắc lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì, lại nói thầm, nói xong xoay người trở về phòng, Hoa Nhượng Hư cũng tự động đi theo.

“Sư đệ, đệ làm sao mà gặp được Chu Chu?” Hoa Ngọc Phượng thấp giọng hỏi. Hoa Nhược Hư kể lại chi tiết, Hoa Ngọc Phượng nghe xong lại lâm vào trầm tư.

“Phượng nhi, có phải có gì không đúng phải không? Đúng rồi, Tôn cô nương vẫn là phản đối ta đưa Chu Chu về nhà, có lẽ nàng đã phát hiện cái gì đó, Phượng nhi, nàng đợi lát nữa sau khi an bài chỗ ở cho cô ta, thuận tiện hãy hỏi một chút” Hoa Nhược Hư ngẫm lại nói, Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng ừm một tiếng.

Rời khỏi phòng Hoa Ngọc Phượng, đi vào đại sảnh lại phát hiện Chu Chu vẫn còn đang vui chơi cùng với mấy người Tuyết Du Du, bộ dáng rất là vui vẻ. Hoa Nhược Hư cười khổ lắc lắc đầu, xoay người đi vào phòng Hoa Ngọc Loan.

Hoa Ngọc Loan lẳng lặng đứng ở cửa sổ, phía sau truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, nàng cũng không quay đầu lại.

Hoa Nhược Hư từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

“Sư tỷ, chuyện quá khứ đừng có bận tâm nheifu như vậy nữa? Ta không muốn nàng lại không được vui” Hoa Nhược Hư ôn nhu nói bên tai nàng.

“Sư đệ, ta không sao đâu, đệ không cần lo lắng cho ta” Hoa Ngọc Loan quay lại, đưa tay ôm lấy cổ hắn, đầy tình cảm nhìn hắn thấp giọng nói.

Hoa Nhược Hư ở cùng với Hoa Ngọc Loan cho đến khuya, Hoa Nhược Hư mới đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Sư đệ, đã khuya như vậy, đệ còn đi đâu nữa?” Hoa Ngọc Loan có chút oán trách nhìn Hoa Nhược Hư, trên mặt của nàng nổi lên từng đóa mây đỏ, thanh âm trở nên rất nhỏ, “Đêm nay hãy ở lại đây đi”.

Từ sau khi đứa nhỏ xảy ra chuyện, bởi vì Hoa Ngọc Loan rất không vui, nên Hoa Nhược Hư cũng không tiện gần gũi nàng, bất quá hôm nay Hoa Ngọc Loan đã chủ động lưu hắn lại, hắn là kẻ ngốc mới không hiểu được ý của nàng. Dưới sự vui mừng, lại ôm lấy khuôn mặt nàng mà hôn say đắm.

Một đêm triền miên, cho đến khi mặt trời đã cao ba sào, Hoa Nhược Hư vẫn có chút không nguyện ý đứng lên, cái gì Thiên Tinh Minh, còn có cái gì Chu Chu kia, cũng đều bị hắn tạm thời gác sang một bên.

Chẳng qua, Hoa Nhược Hư hiện tại không đứng dậy cũng không được, bởi vì nha đầu Hàm Tuyết kia đã tìm đến tận cửa.

Hàm Tuyết lại quần quít lấy Hoa Nhược Hư bắt hắn dẫn ra ngoài chơi, nhưng lại bắt chỉ dẫn theo một mình nàng, Hoa Nhược Hư có chút không quá tình nguyện, chẳng qua cũng chỉ có thể theo ý nàng ta một lần, Hàm Tuyết thật vất vả mới trở về, vạn nhất nàng ta lại nổi giận bỏ đi lại lại phiền toái nữa.

Hàm Tuyết rốt cuộc đã như nguyện cùng Hoa Nhược Hư bắt đầu đi khắp thành Kim Lăng, chẳng qua xem ra nàng tựa hồ cũng không phải thực muốn đi dạo phố, mà là muốn Hoa Nhược Hư đi với nàng mà thôi, bởi vì nàng căn bản không nhìn cảnh sắc ven đường, mà cặp mắt đen lay láy kia chỉ không ngừng chuyển động trên người Hoa Nhược Hư.

“Uyển Nhi tỷ tỷ!” Hàm Tuyết đột nhiên vui vẻ kêu lên, theo ánh mắt của nàng, Hoa Nhược Hư nhìn lại, cũng không khỏi nao nao, phía trước cách đó không xa có ba nữ tử tuyệt sắc, nhìn kỹ lại, cả ba người đều đã gặp qua. Cô gái cung trang màu trắng là Cung Nhã Thiên, còn có cô gái che mặt từng là Thánh nữ Thần cung, cô gái tổ y còn lại, chính là lần đó hắn tìm Hồng Nguyệt Nhi đã gặp qua, cũng có một chút xung đột, căn cứ theo lời của Hoa Ngọc Phượng, lại nhìn vẻ cao hống phần chân của Hàm Tuyết, xem ra nàng ta chính là Triệu Uyển Nhi.

“Thiếu gia, vị này là Uyển Nhi tỷ tỷ đối với Tiểu Tuyết rất tốt, người mau đi tới đi” Hàm Tuyết thấy Hoa Nhược Hư đứng bất động tại chỗ, liền làm nũng không thuận theo, Hoa Nhược Hư bắt buộc dĩ cũng phải đến gần vài bước.

“Đa tạ Triệu cô nương đã chiếu cố cho Tiểu Tuyết” Hoa Nhược Hư hướng tới Triệu Uyển Nhi chấp tay, sau đó lại chuyển hướng tới Cung Nhã Thiên cùng Thánh nữ Thần cung, khẽ cười cười, “Hai vị cô nương, đã lâu không gặp!”

“Hoa công tử khách khí rồi, lần trước đúng là với Hoa công tử có chút hiểu lầm, mong rằng công tử không để ý” Triệu Uyển Nhi lại cười nói.

“Thiếu gia, Uyển Nhi tỷ tỷ, thì ra các người quen biết” Hàm Tuyết bĩu môi, bộ dáng rất thất vọng.

“Là chuyện quá khứ, không cần phải để ở trong lòng” Hoa Nhược Hư ảm đạm cười, nói xong còn nhìn Cung Nhã Thiên, một câu có hai hàm nghĩa.

“Hoa công tử khoan hồng độ lượng, Uyển Nhi bội phục. Uyển Nhi có một phần rượu nhạt, cảm tạ Hoa công tử lâu nay vẫn ra tay trợ giúp Thần cung, không biết công tử có rảnh không?” Triệu Uyển Nhi ôn nhu nói, giọng điệu cũng rất khác thường.

“Được rồi được rồi, ta đang có chút đói” Hoa Nhược Hư còn chưa nói, Hàm Tuyết đã vỗ tay cao hứng nói.

“Ý tốt của cô nương, tại hạ đương nhiên là tòng mệnh” Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ nói, Hàm Tuyết nói như vậy, hẳn nói không đi cũng không được.

Rượu ngon nơi tay, giai nhân trước mặt, theo lý thuyết đây là chuyện khoái lạc nhất của nam nhân, chẳng qua Hoa Nhược Hư tựa hồ lại cao hứng không nổi, bởi vì hắn vẫn cảm giác thấy ba nữ nhân xinh đẹp đối diện không dễ đối phó, tuy nói các nàng hiện tại đối với hắn khách khách khí khí, nhưng các nàng khẳng định sẽ không vô duyên vô cớ mà mời tiệc hắn, càng huống chi, hôm nay ba người này lại xuất hiện ở chốn náo nhiệt, đã là chuyện không bình thường rồi. Theo lý thuyết, kẻ địch của Thần cung rất đông, các nàng cũng không nên tự do như vậy.

Hàm Tuyết ngồi ở trong lòng Hoa Nhược Hư thật ra rất vui vẻ, tuy nàng là nha hoàn, chẳng qua lại xem như Hoa Nhược Hư là người hầu của nàng, bởi vì trên cơ bản toàn là Hoa Nhược Hư hầu hạ nàng.

Triệu Uyển Nhi vẫn mời rượu, nếu không cùng Hàm Tuyết đùa giỡn, thì cũng không nói một câu chính sự gì, Hoa Nhược Hư thầm nghĩ một khi người đã không nói, ta lại càng không chủ động hỏi, cứ giả ngốc là được, cho dù hắn biết chắc Triệu Uyển Nhi khẳng định là có việc tìm hắn.

“Đệ đệ người rất xấu, uống rượu mà lại không mời tỷ tỷ đến?” Đột nhiên một thanh âm truyền tới, Hoa Nhược Hư cả kinh, chẳng qua lại càng cảm thấy cao hứng.

Ba người Triệu Uyển Nhi giật mình đứng lên, sắc mặt cũng đồng thời kịch biến, các nàng căn bản là không phát hiện ra người ta làm thế nào mà vào, mà càng làm cho các nàng kinh dị chính là nữ tử này xinh đẹp, xinh đẹp đến nỗi làm cho các nàng đều có cảm giác tự xấu hổ.

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao đến đây được?” Hoa Nhược Hư vội vàng buông Hàm Tuyết ra, đứng dậy bước nhanh đến trước mặt Hoa Thiên Tinh, hắn đã nhiều ngày không gặp nàng, lúc này tự nhiên là mừng rỡ không thôi.

“Thiếu gia thật bất công, có tỷ tỷ là không muốn Tiểu Tuyết” Hàm Tuyết bất mãn lắm bầm một tiếng.

Tiểu tuyết điều lâu nay vẫn ôn thuận ở trong lòng Hoa Thiên Tinh đột nhiên không biết vì cái gì mà bắt đầu giãy dụa trong lòng Hoa Thiên Tinh, Hoa Thiên Tinh khóe miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt, buông tay ra, Tuyết Điều đột nhiên xông tới một người, mà người nọ lại là Thánh nữ Thần cung.

“Đệ đệ, đệ nhìn kỹ xem, nhìn xem đệ có quen biết với người ta không” Hoa Thiên Tinh ghé vào bên tai Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng nói, Hoa Nhược Hư trong lòng khẽ chấn động, Thánh nữ né tránh Tuyết Điều, nhưng Tuyết Điều này vừa bám chặt không buông, vừa kêu lên vui vẻ. Thánh nữ đột nhiên đưa tay chụp tới Tuyết Điều, tựa hồ muốn dồn nó vào chỗ chết.

Hoa Nhược Hư sắc mặt dần dần trở nên dị thường khó coi, thân mình chợt lóe, lấy tay ôm lại Tuyết Điều, đứng thẳng người nhìn chằm chằm vào Thánh nữ, ánh mắt càng ngày càng sắc bén.

“Là người!” Hoa Nhược Hư rất khó khăn thốt ra hai chữ này, quả thực có chút cảm giác như ngheien rằng nghiêng lợi, Thánh nữ tựa hồ không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, cúi đầu, không tự chủ được lui về phía sau hai bước.

“Tiểu Tuyết, tỷ tỷ, chúng ta đi!” Hoa Nhược Hư lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái, quay đầu thấp giọng nói.

“Hi hi, Tiểu Tuyết Điều này thật đáng yêu, để ta ôm đi, để tránh bị người ta nhấn tâm đánh chết” Hoa Thiên Tinh từ trên tay Hoa Nhược Hư ôm lấy Tuyết Điều, lại đối với Thánh nữ cười hi hi nói.

“Thiếu gia, sao vậy?” Hàm Tuyết có chút khó hiểu mở to đôi mắt xinh đẹp, dùng ánh mắt dò hỏi Hoa Nhược Hư.

161. Chương 15: Mỹ Nhân Giao Dịch

“Không có việc gì, Tiểu Tuyết, chúng ta trở về” Hoa Nhược Hư miễn cưỡng cười cười, kéo Hàm Tuyết, mà Hoa Thiên Tinh cũng chủ động đi tới kéo tay Hoa Nhược Hư, ba người song song đi ra ngoài.

“Hoa công tử, xin dừng bước!” Thánh nữ đột nhiên mở miệng nói.

“Ta nghĩ giữa chúng ta cũng không có gì để nói!” Hoa Nhược Hư lạnh lùng nói, không quay đầu lại, càng không dừng lại, tiếp tục đi ra ngoài.

“Người thực sợ ta như vậy sa?” Thánh nữ đột nhiên trào phúng nói, “Cũng là người không dám đối mặt với sự thật bị người lừa gạt?”

Hoa Nhược Hư trong đáy lòng dâng lên sự phẫn nộ khó hiểu, đột nhiên xoay người, hai mắt bắn ra hai đạo thần quang, hung hăng nhìn nàng ta, nàng ta lại không chút sợ hãi nhìn lại Hoa Nhược Hư, trong con mắt tựa hồ còn có vài phần trào phúng.

“Tỷ tỷ, tỷ dẫn Tiểu Tuyết về đi” Hoa Nhược Hư thấp giọng nói, Hoa Thiên Tinh ngọt ngào ứng một tiếng, đem Hàm Tuyết không chút tình nguyện dẫn ra ngoài.

Hoa Nhược Hư chậm rãi đi đến trước mặt Thánh nữ, tay chậm rãi đưa lên, cuối cùng dừng lại cạnh gò má của nàng một đoạn thời gian, cuối cùng lại buông xuống.

“Người không phải hy vọng ta giúp các người báo thù sao? Rất đơn giản, chỉ cần người đáp ứng ta một điều kiện!” Hoa Nhược Hư ngữ khí biến thành lạnh lùng.

“Người đi theo ta” Thánh nữ chậm rãi xoay người, xiên xiên bước đi, Hoa Nhược Hư nao nao, thoáng do dự một chút rồi cũng đi theo, mà Triệu Uyển Nhi cùng Cung Nhã Thiển hai người vẫn đứng ở tại chỗ, trên mặt Cung Nhã Thiển xuất hiện vẻ ưu tư nồng đậm.

Xuyên qua vài cái hành lang, đi tới một gian phòng, Thánh nữ đẩy cửa đi vào.

Rất hiển nhiên đây là khuê phòng của nữ nhân, bố trí tuy rất đơn giản, lại có vẻ thanh nhã mà cao quý.

Thánh nữ đóng cửa phòng, sau đó xoay người đối mặt với Hoa Nhược Hư, bàn tay nhẹ nhàng đưa lên, chậm rãi lấy cái khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt kiều diễm khuynh quốc khuynh thành, đúng như là Hoa Nhược Hư dự kiến, nàng đúng là Âu Dương Băng Nhi, vĩnh viễn là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ trong tâm trí hắn từ năm tám tuổi, Âu Dương Băng Nhi, chỉ là trên khuôn mặt của nàng rốt cuộc không còn sự hồn nhiên thưở nào, ánh mắt của nàng cũng không còn chút khờ dại vô tà, thế vào đó chỉ là sự lạnh lùng, còn loáng thoáng sự chế nhạo làm cho Hoa Nhược Hư quả thực muốn phát cuồng.

“Phong Tòng Vân cùng người của Tiên cung đều là do người giết sao? Tin tức giả họa cho ta cũng là do người truyền ra ngoài có phải không? Người từ đầu đến cuối đều chỉ lợi dụng ta có phải không?” Hoa Nhược Hư cố gắng nhẫn nhịn sự kích động trong lòng, nghiêng răng hỏi.

“Một khi người đã biết, còn hỏi ta làm gì?” Âu Dương Băng Nhi thần nhiên nói, nàng có chút khinh bỉ nhìn Hoa Nhược Hư, đồng thời lại làm ra một động tác làm cho Hoa Nhược Hư tâm thần chấn động, nàng bắt đầu thông thả cởi bỏ quần áo trên người nàng.

“Người muốn làm gì?” Hoa Nhược Hư ngữ khí có chút run rẩy, Âu Dương Băng Nhi đã bỏ đi quần áo bên ngoài, da thịt bên trong đã mơ hồ hiện ra, đường cong hoàn mỹ đã bắt đầu kích thích ánh mắt của hắn.

“Thực hiện điều kiện của người” Âu Dương Băng Nhi vẫn dùng ánh mắt khinh thường nhìn Hoa Nhược Hư, loại ánh mắt này làm cho Hoa Nhược Hư khó có thể chịu được, làm cho hắn có một loại cảm giác bị người ta xỉ nhục.

“Ta có nói đó là điều kiện của ta sao?” Hoa Nhượng Hư tức giận không thôi, hấn cảm giác bản thân tựa hồ hoàn toàn có thể bóp chết nữ nhân này.

“Ai mà không biết Hoa công tử người phong lưu đa tình, tâm tư của người ai mà không rõ? Người không phải muốn tìm được ta sao? Ta hiện tại cho người đó thôi” Âu Dương Băng Nhi ngữ khí tràn ngập sự chế nhạo, nói xong lại tiếp tục bắt đầu cởi bỏ áo lót của nàng.

“Bốp” một tiếng vang lên, trên khuôn mặt của Âu Dương Băng Nhi hiện lên năm dấu ngón tay đỏ tươi.

“Âu Dương Băng Nhi, ta nói cho cô biết, ta đúng là đã từng thích cô, chẳng qua ta thích chính là Âu Dương Băng Nhi thuần khiết khờ dại không hiểu thế sự kia, chứ không phải loại nữ nhân âm hiểm ác độc vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn như cô!” Hoa Nhượng Hư rút cuộc đã nhận không được, càng không thể chịu được cái tác phong tùy tiện nguyên ý đưa tấm thân ra như vậy của nàng, vì thế liền hung hăng tặng cho nàng ta một cái tát, mà Âu Dương Băng Nhi không biết là không nghĩ tới Hoa Nhượng Hư sẽ ra tay đánh nàng hay là nguyên nhân gì khác, mà cũng không có tránh né.

“Lừa mình dối người!” Âu Dương Băng Nhi xem ra cũng không bởi vì cái tát này của Hoa Nhượng Hư mà có biến hóa, vẫn là bộ dáng lạnh nhạt bình tĩnh, “Trên đời này vốn không có Âu Dương Băng Nhi khờ dại thuần khiết, người mà người hiện tại gặp trước mắt mới thực sự là nó. Người dám nói điều kiện của người không phải là muốn có được ta sao? Người muốn thì ta có thể đem thân thể của ta cho người, chẳng qua nếu người muốn ta yêu người, người thật chẳng khác nào nằm mộng. Ta có thể yêu bất kỳ nam nhân nào, cũng sẽ không yêu người, người nhiều nhất cũng chỉ có thể có được thân xác của ta, chứ không thể có được trái tim của ta”.

“Âu Dương Băng Nhi, cô không cần tự tác đa tình! Điều kiện của ta không phải là cô!” Hoa Nhượng Hư thiếu chút nữa bị nữ nhân này làm tức đến nổi điên, hấn phần nộ lưu lại những lời này, rồi xoay người bước nhanh rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng của hấn, Âu Dương Băng Nhi trên mặt dần dần xuất hiện một loại vẻ mặt không thể diễn tả, tựa hồ mơ hồ có chút cảm giác mất mát.

Sau khi Hoa Nhượng Hư rời khỏi chỗ của Âu Dương Băng Nhi cũng không có lập tức trở lại Hoa phủ, tâm tình của hấn tựa hồ cho tới bây giờ cũng chưa từng tột tệ như vậy, cảm giác của hấn hiện tại so với nỗi đau khi mất đi đứa con hoàn toàn khác biệt, hấn hiện tại, trong lòng có một loại áp lực cùng khó chịu cho tới bây giờ cũng chưa từng có, trước ngực tựa như bị một khối đá lớn đè nặng. Trong đầu của hấn không tự chủ được xuất hiện hình ảnh của Âu Dương Băng Nhi, lại không thể nào đem Âu Dương Băng Nhi từng gặp tại Tuyết Sơn cùng với Âu Dương Băng Nhi hiện tại liên hệ cùng một chỗ được, hấn thậm chí còn tự nói với mình, đây căn bản không phải là một người, Âu Dương Băng Nhi kia đã chết, hiện tại Âu Dương Băng Nhi này chỉ là một người khác mà thôi. Nhưng hấn lại càng thêm hiểu được, hấn nghĩ như vậy chỉ là tự dối mình gạt người mà thôi.

Hấn đi ở trong thành, đột nhiên phát hiện phía trước cách đó không xa có viết một chữ “Tửu” thật lớn, vì thế đâm đầu đi thẳng vào đó.

Tự rót tự uống, khoảng nửa canh giờ sau, Hoa Nhượng Hư đã hơi say say. Mà lúc này, một nữ tử tố y lại đi vào, ngồi phía đối diện hấn.

“Hoa công tử, chúng ta có thể nói chuyện không?” Nữ tử tố y nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Hoa Nhượng Hư ngẩng đầu lên nhìn nàng ta, một lát sau chậm rãi thở ra một hơi, gật gật đầu.

“Trong này nhiều người hỗn tạp, Hoa công tử mời đi theo ta” Nữ tử tố y tựa hồ như trút được gánh nặng, nói xong đứng lên trước.

“Ta không nghĩ lại đi đến cái chỗ quỷ của các người” Hoa Nhượng Hư thản nhiên nói, thật ra hấn đối với nữ tử gọi là Triệu Uyển Nhi này cũng có chút tò mò, xem ra nàng ta cùng Cung Nhã Thiên Âu Dương Băng Nhi quan hệ khá sâu, chẳng qua hấn biết, Thần cung nên không có hai người có thân phận tương đương nhau như Cung Nhã Thiên Âu Dương Băng Nhi.

“Hoa công tử yên tâm, sẽ không đi tới đó đâu” Triệu Uyển Nhi sắc mặt có chút buồn bã.

Triệu Uyển Nhi xem ra sớm đã có chuẩn bị, cũng dự đoán được Hoa Nhượng Hư sẽ không đi tới chỗ vừa rồi, cho nên nàng ở tại khách sạn thuê một căn hậu viện thanh tĩnh. Nàng rót cho Hoa Nhượng Hư một ly trà xanh, sau đó liền ngồi đối diện hẳn.

“Không biết Uyển Nhi cô nương tại Thần cung có thân phận gì?” Hoa Nhượng Hư trực tiếp hỏi ra nghi hoặc lớn nhất trong lòng hẳn.

“Ta là sư thúc của Nhã Thiên cùng Băng Nhi, cũng chính là sư muội của Cung chủ Thần cung đời trước” Triệu Uyển Nhi trả lời rất rõ ràng, “Đồng thời, ta cũng là Thánh nữ của Thần cung đời trước”.

Hoa Nhượng Hư hơi kinh hãi, xem ra Triệu Uyển Nhi này thật đúng là không phải người thường, nàng tại Thần cung thân phận rất cao, hoàn toàn ra ngoài dự kiến của hẳn.

“Xem ra cô nương tựa hồ tuổi còn nhỏ, sao lại có thể là sư muội của Cung chủ đời trước?” Hoa Nhượng Hư bộ dáng có chút không quá tin tưởng, bởi vì Triệu Uyển Nhi xem ra cũng chỉ mới khoảng hai mươi lăm, chẳng lẽ nàng ta mới mấy tuổi đã làm Thánh nữ?

“Không đối gạt Hoa công tử, Uyển Nhi năm nay ước chừng đã ba mươi” Triệu Uyển Nhi khẽ mỉm cười nói, tuy nói nữ nhân không quá thích thú khi nói ra tuổi thật của mình, chẳng qua nàng tựa hồ cũng không quá để ý.

“Vậy không biết Uyển Nhi cô nương có chuyện gì muốn nói với ta? Đầu tiên phải nói ra, ta thực không có hứng thú giúp các người báo thù gì gì đó” Hoa Nhượng Hư trong lòng tuy có chút bội phục thuật trú nham của Triệu Uyển Nhi, chẳng qua cũng ngấm lại như Tây Môn Lâm vậy, bởi vậy trong lòng cũng thoải mái hơn, bắt đầu nói đến chính sự.

“Chuyện giữa Băng Nhi cùng Hoa công tử vừa rồi, thật ra ta đã biết” Triệu Uyển Nhi nhẹ nhàng thở dài, “Thật ra Nhã Thiên cùng Băng Nhi tuổi vẫn còn nhỏ, lại phải gánh vác nhiều việc như vậy, lại nói tới, thân làm sư thúc như ta cũng không có trách nhiệm kết thúc việc này”.

Hoa Nhượng Hư trầm mặc nghĩ đến ánh mắt khinh bỉ của Âu Dương Băng Nhi không lâu trước đó, giọng điệu trào phúng chế nhạo kia, trong lòng hẳn liền bùng bùng lửa giận.

“Thật ra Băng Nhi cũng không phải như người tưởng tượng đâu” Triệu Uyển Nhi tiếp tục nói tiếp, lại bị Hoa Nhượng Hư đột nhiên lên tiếng cắt ngang.

“Không cần nói tiếp, ta đáp ứng giúp các người, chẳng qua người phải đáp ứng ta một điều kiện” Hoa Nhượng Hư nghe được mấy chữ Âu Dương Băng Nhi này liền cảm thấy khó chịu, vì thế quả quyết cắt ngang lời của nàng, đồng thời trong lòng xuất hiện ý nghĩ báo thù.

“Không biết công tử muốn Uyển Nhi đáp ứng điều kiện gì?” Triệu Uyển Nhi nao nao, thầm nghĩ điều kiện mà Hoa Nhượng Hư muốn không phải là nhằm vào Âu Dương Băng Nhi sao?

“Đó là cưới ta!” Hoa Nhượng Hư thản nhiên nói.

“Cái gì? Hoa công tử, người, người không phải là nói đùa chứ?” Triệu Uyển Nhi tay run lên, chén trà trên tay đã rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh nhỏ, nàng dùng ánh mắt không thể tin được mà nhìn Hoa Nhượng Hư.

“Ta không hay nói đùa, điều kiện của ta chính là như vậy, ta muốn cô, Triệu Uyển Nhi, gả cho Hoa Nhượng Hư ta!” Hoa Nhượng Hư nói từng chữ một.

Triệu Uyển Nhi sau khi xác nhận không nghe sai lầm, sắc mặt suy sụp, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

“Ta đi trước một bước, ta cho cô thời gian một ngày để suy nghĩ, đáp ứng hay không đáp ứng tùy vào cô” Hoa Nhượng Hư trong lòng dâng lên sự khoái trá khó hiểu, bước nhanh ra khỏi khách điểm, lưu lại Triệu Uyển Nhi một mình ngơ ngẩn xuất thần ngồi ở đó.

Hoa Nhượng Hư lại đi đến một tửu quán khác, uống cho đến tối cũng không ai đến quấy rầy hẳn, mọi người tại Hoa phủ tựa hồ đối với hẳn không nghe thấy không hỏi, hẳn lâu như vậy không trở về cũng không đi tìm hẳn.

Cho đến khi Hoa Nhượng Hư rót cuộc đã uống say, thì mới có người xuất hiện, người này lại là Tôn Vân Nhạn.

Tôn Vân Nhạn vẫn luôn đi theo hắn, bởi vì là lệnh của Tô Đại Nhi, chẳng qua chuyện của hắn, nàng cũng không muốn can thiệp, nếu không phải thấy hắn rót cuộc uống rượu đến gục ở trên bàn, chỉ sợ nàng nhìn hắn uống cho đến khi hết rượu mới thôi.

Khi Hoa Nhượng Hư tỉnh lại cảm giác xung quanh rất yên tĩnh, thành Kim Lăng phồn hoa tựa hồ cũng đã ngưng ồn ào, xem ra thời gian cũng đã khuya. Vốn theo lẽ thường phán đoán, uống say như Hoa Nhượng Hư thì đến tối hôm sau cũng có thể là vẫn chưa tỉnh lại được, bởi vì Hoa Nhượng Hư có Tình kiếm, thể chất trở nên đặc thù, do đó tỉnh lại cũng sớm hơn.

Tôn Vân Nhạn không muốn ôm một nam nhân chạy tới chạy lui, bởi vậy liền đem Hoa Nhượng Hư về chỗ ở của nàng. Đáng tiếc chỗ của nàng chỉ có một cái giường, nàng cũng không muốn ngược đãi Hoa Nhượng Hư, nên đành phải cho hắn ngủ ở trên giường của mình, còn nàng thì không ngủ mà ngồi ở bên ngoài.

Chỉ là nói đến, Tôn Vân Nhạn lâu nay vẫn tự chăm sóc tốt cho bản thân, cho nên cũng chưa từng cả đêm không ngủ như vậy, nên đến nửa đêm liền cảm thấy cả người không thoải mái, chạy vào phòng thì thấy Hoa Nhượng Hư vẫn ngủ như heo chết vậy, cho rằng hắn sẽ không thể tỉnh lại nổi, liền yên tâm lớn mật đi tắm ở phòng bên cạnh.

Tôn Vân Nhạn thoải mái nằm trong bồn tắm ước chừng nửa canh giờ còn chưa muốn lên, khẽ nhắm mắt lại, tựa hồ muốn cứ như vậy mà ngủ một đêm, chỉ là đột nhiên sự cảnh giác trời sinh làm cho nàng tỉnh táo lại, nàng cảm giác được tựa hồ có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào nàng.

Hoa Nhượng Hư bởi vì cảm giác đầu có chút đau, vì thế liền rời giường đi ra ngoài cửa muốn đổi không khí, chỉ là đột nhiên phát hiện nơi này rất lạ, hắn cho tới bây giờ chưa từng tới qua, bởi vậy muốn nhìn xem chủ nhân nơi này rốt cuộc là ai, mà hắn lại phát hiện phòng bên cạnh có đèn, tự nhiên là liền đẩy cửa đi vào, bởi vậy khi hắn phát hiện Tôn Vân Nhạn ở trong bồn tắm, vừa lúc hơi nước đã càng ngày càng nhạt, mà thân thể trần trụi của Tôn Vân Nhạn cũng càng ngày càng rõ ràng xuất hiện trước mắt hắn.

“Là người? Người làm sao lại vào đây?” Khi Tôn Vân Nhạn bừng tỉnh đã phát hiện là Hoa Nhượng Hư, lại theo bản năng thở ra một hơi, có lẽ là trong tiềm thức nói cho nàng, Hoa Nhượng Hư xông vào so với nam nhân khác xông vào thì cũng đỡ hơn.

“Ta, ta không biết ta sao lại ở đây, cho nên muốn tới hỏi” Hoa Nhượng Hư có chút xấu hổ, ánh mắt lại vẫn nhìn chằm chằm vào thân thể trần ngập sự hấp dẫn kia, Hoa Nhượng Hư hiện tại tuy đã tỉnh lại, nhưng đầu óc vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, bởi vậy cũng có vẻ phóng túng hơn rất nhiều, không chút che dấu dục vọng trong nội tâm.

“Người trước tiên đi ra ngoài, để ta mặc quần áo” Tôn Vân Nhạn hai tay che trước ngực, thấp giọng nói, trong lòng thầm tức giận, người này sao lại không thức thời như vậy, bộ cứ muốn nhìn con gái nhà người ta tắm như vậy sao?

Hoa Nhượng Hư có chút không nỡ dời ánh mắt đi, xoay người đi ra ngoài vài bước, Tôn Vân Nhạn chậm rãi thở ra một hơi, thân mình khẽ dò xét đứng lên, tay nhẹ nhàng với lấy quần áo, nhưng mà ở phía sau, Hoa Nhượng Hư lại dừng bước, đồng thời xoay người lại.

162. Chương 16: Giai Nhân Giai Kỳ

Khi Hoa Nhượng Hư đem Tôn Vân Nhạn từ trong bồn nước ôm ra, Tôn Vân Nhạn tựa hồ hoàn toàn ngây người ra, nàng không phản kháng, cũng không chống cự, hoàn toàn như một con rối gỗ mặc cho hắn bài bố.

Khi hắn ôm nàng đặt lên trên giường, nàng rót cuộc cũng lên tiếng.

“Người có biết ta tên là gì không?” Tôn Vân Nhạn đột nhiên hỏi một vấn đề nghe ra tựa hồ rất ngu ngốc.

“Nàng tên là Tôn Vân Nhạn” Hoa Nhượng Hư tựa hồ hơi ngần ra, chẳng qua rất nhanh trả lời nàng, rồi sau đó hắn đã hôn lên ngực của nàng.

Tôn Văn Nhận trên mặt tựa hồ lộ ra vẻ tươi cười, dần dần bắt đầu đáp lại Hoa Nhược Hư, chủ động nghênh đón sự ôn nhu chinh phạt của hắn.

Khi Hoa Nhược Hư tỉnh giấc, thì đã trưa. Tôn Văn Nhận cũng không ở trong phòng, Hoa Nhược Hư mặc đồ rời giường, ra khỏi phòng ngủ, chậm rãi ra ngoài cửa lớn. Lúc này, hắn mới phát hiện nơi này cũng không tệ, ngoài cửa có mấy thân đại thụ, còn có một số hoa cỏ không rõ tên, không khí tươi mát, hít sâu vào một hơi, nhất thời cảm giác thần thanh khí爽, vui vẻ thoải mái.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ, Hoa Nhược Hư xoay người nhìn lại thì thấy Tôn Văn Nhận đang đi đến.

“Ta có nấu cho ngươi một chén canh, ngươi uống trước đi” Tôn Văn Nhận trên mặt tựa hồ có vài phần sáng láng, chẳng qua trừ cái đó ra thì cũng không có gì đặc biệt khác, tựa hồ đối với chuyện tối hôm qua như là không có để ý tới.

Hoa Nhược Hư gật đầu, đi theo nàng vào trong.

“Tối hôm qua....” Hoa Nhược Hư mở miệng muốn nói cái gì đó.

“Tối hôm qua ngươi uống rượu, cho nên ta đưa ngươi về đây” Tôn Văn Nhận vội vàng tiếp lời, thần sắc có chút bối rối.

“Ý ta nói là chuyện phát sinh giữa chúng ta tối hôm qua” Hoa Nhược Hư cũng không muốn bị nàng chuyển đề tài.

“Tối hôm qua không có gì phát sinh, ngươi uống rượu rồi ngủ cho tới tận bây giờ” Tôn Văn Nhận sắc mặt khẽ đỏ lên, cúi đầu nhẹ nhàng nói.

“Nàng tối hôm qua tối hôm qua còn hỏi ta có biết nàng là ai hay không, nàng hẳn là biết lúc đó ta đã tỉnh, còn muốn gạt ta làm gì” Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ thở dài.

“Ngươi tối hôm qua quả thật là đã uống rượu, cho nên mới như vậy” Tôn Văn Nhận thấp giọng giải thích.

“Được rồi, ta không tranh luận cùng nàng, ta đã ra ngoài khá lâu rồi, chúng ta cũng nên trở về” Hoa Nhược Hư ngậm lại rồi nói.

“Ta, ta không đi, ngươi mau trở về đi” Tôn Văn Nhận ập ứng nói.

“Đừng quên Đại Nhi đã bảo nàng phải đi theo ta” Hoa Nhược Hư không có biện pháp, liền xuất ra chiêu này, quả nhiên Tôn Văn Nhận lúc này liền ngoan ngoãn thành thành thật thật cùng hắn về lại Hoa phủ.

Vừa mới đi vào Hoa phủ, liền đụng phải một làm cho hắn cảm thấy xấu hổ, chính là Phương Hiệp. Thật ra hôm trước Tôn Văn Nhận ở tại Hoa phủ, Phương Hiệp cũng đã biết, chỉ có điều lại có chút sợ hãi khi nhìn thấy Tôn Văn Nhận, bởi vậy hắn luôn tránh né nàng, mà Tôn Văn Nhận lại càng cầu còn không được, nàng cũng có chút sợ hãi khi thấy ánh mắt nóng bỏng si mê kia của Phương Hiệp, tự nhiên tránh xa tới đa đến mức có thể.

“Hoa huynh, Uyển Nhi cô nương đang chờ huynh” Phương Hiệp khi thấy Tôn Văn Nhận rõ ràng có chút kích động, chẳng qua rất nhanh đã khống chế được cảm tình của bản thân, sau đó nói với Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư trong lòng mơ hồ có chút áy náy, hắn rõ ràng biết Phương Hiệp có cảm tình với Tôn Văn Nhận, lại vẫn chiếm lấy Tôn Văn Nhận, tuy lần đầu tiên là bởi vì tình thế bất buộc, nhưng tối hôm qua lại hoàn toàn là do hắn chủ động muốn Tôn Văn Nhận.

“Dù sao Tôn Văn Nhận cũng không thích Phương Hiệp, nên nàng cũng không tính là vợ bạn” Hoa Nhược Hư trầm nghĩ, hắn cũng chỉ có thể tự an ủi như vậy.

“Ta đáp ứng yêu cầu của ngươi” Triệu Uyển Nhi khi nói ra những lời này, rõ ràng có thể cảm giác được sự khó khăn của nàng.

Hoa Nhược Hư mỉm cười, hắn sớm đã biết Triệu Uyển Nhi nhất định sẽ đáp ứng. Chẳng qua những người khác của Hoa phủ khi nghe được cũng có chút khó hiểu, bởi vì các nàng không biết yêu cầu theo như lời

Triệu Uyển Nhi nói rốt cuộc là cái gì, ngay cả Hoa Ngọc Phượng cũng không biết, chỉ hấy nàng dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Hoa Nhượng Hư.

“Người khi nào thì lấy ta?” Triệu Uyển Nhi hỏi tiếp, vừa dứt lời thì hơn mười cặp mắt ở đại sảnh đều nhất tề nhìn về phía Hoa Nhượng Hư.

“Cô cứ về trước đi, ta nhất định sẽ nhanh chóng an bài” Hoa Nhượng Hư nói xong những lời này liền vội vàng rời khỏi đại sảnh, hẳn thật sự có chút chịu không nổi ánh mắt của các nàng.

Khi Hoa Ngọc Phượng rốt cuộc hiểu được chân tướng của sự tình, chỉoi một câu với Hoa Nhượng Hư: “Đệ làm như vậy, người chịu thương tổn cuối cùng cũng chỉ là bản thân mình”.

“Ta đã quyết định làm như vậy” Lần này Hoa Nhượng Hư cũng quyết tâm, ngay cả Hoa Ngọc Phượng cũng không thể làm cho hắn quay đầu lại.

“Tiểu tuyết, mười lần trước vì cái gì mà phải đi?” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng ôm lấy Hàm Tuyết, thấp giọng hỏi. Từ khi mọi người biết Hoa Nhượng Hư muốn lấy Triệu Uyển Nhi, cơ hồ đều kinh ngạc đến ngậm miệng lại không được, Hoa Nhượng Hư cũng có chút không dám gặp các nàng, vì thế liền ở cùng với nha đầu ngốc Hàm Tuyết này, lúc này mới thấy được Hàm Tuyết thật là tốt, vì nàng cái gì cũng không hỏi, chỉ cần Hoa Nhượng Hư ở cùng là vui rồi.

“Thiếu gia, không hỏi có được không, người ta sẽ không đi nữa mà” Hàm Tuyết làm nũng không muốn nói, Hoa Nhượng Hư cũng đành phải không bắt buộc nàng ta nói.

“Tiểu Tuyết, tỷ tỷ khi nào thì đi?” Hoa Nhượng Hư lại nghĩ tới Hoa Thiên Tinh, hẳn sau khi trở về thì không thấy nàng nữa, khẳng định là không lưu lại nơi này” Thiên Tinh tỷ tỷ đưa muội về tới là đi, thiếu gia, người nói cũng kỳ quái, tuyết điêu kia của Thiên Tinh tỷ tỷ cũng gọi là Tiểu Tuyết” Hàm Tuyết riu rít nói không ngừng, Hoa Nhượng Hư đột nhiên trong lòng chợt lạnh lẽo, bởi vì Hàm Tuyết nhắc nhở làm cho hắn nhớ tới nữ nhân đáng giận Âu Dương Băng Nhi kia.

“Tiểu Tuyết, ta đi ra ngoài một chút, nàng qua với tiểu thư đi” Hoa Nhượng Hư buông Hàm Tuyết ra, đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

“Thiếu gia, người đi đâu dẫn Tiểu Tuyết đi với” Hàm Tuyết rất không tình nguyện nói, vẫn không muốn rời hắn.

Chẳng qua Hoa Nhượng Hư đang chuẩn bị đi tìm Triệu Uyển Nhi, làm sao có thể dẫn Hàm Tuyết đi theo? Cuối cùng Hàm Tuyết cũng không có biện pháp, đành phải ủy khuất chạy đi tìm Hoa Ngọc Phượng.

“Hoa công tử, người đã đến” Hoa Nhượng Hư vừa vào cửa, phát hiện ra hắn trước tiên là Cung Nhã Thiển, Âu Dương Băng Nhi vẫn mang khăn che mặt, đứng ở bên cạnh Cung Nhã Thiển, mà Triệu Uyển Nhi thì không thấy đâu.

“Thế nào? Có phải là hối hận ngày hôm qua đã giả bộ thanh cao?” Âu Dương Băng Nhi cười khẩy nói.

“Ta đến tìm Uyển Nhi” Hoa Nhượng Hư thản nhiên nói, tuy trong lòng hận không thể xát cho Âu Dương Băng Nhi một cái tát tai, chẳng qua trên mặt vẫn không chút biểu hiện. Chẳng qua xem ra, Âu Dương Băng Nhi cùng Cung Nhã Thiển thực không biết giao dịch giữa hắn và Triệu Uyển Nhi.

“Sư thúc ở trong phòng, Hoa công tử tìm người có việc gì sao?” Cung Nhã Thiển hơi ngần ra hỏi.

“Không có gì, ta đến chính là cùng nàng thương lượng chuyện hôn sự” Hoa Nhượng Hư mỉm cười nói.

“Hoa công tử, người, người nói cái gì? Hôn sự giữa người cùng sư thúc?” Cung Nhã Thiển chấn động, giọng nói đã bắt đầu lắp bắp.

“Uyển Nhi không nói với Cung chủ sao chứ? Ta cũng sắp cùng nàng ta thành thân” Hoa Nhượng Hư bộ dáng kinh ngạc.

“Hoa Nhượng Hư, người, người lại....” Âu Dương Băng Nhi tức giận chỉ tay vào hắn.

“Ta đã sớm nói, cô không cần tự tác đa tình, ta căn bản là không muốn cô, thế nào? Hiện tại đã tin chưa?Ồ đúng rồi, cô về sau có phải là nên gọi ta một tiếng sư thúc công không?” Hoa Nhược Hư giọng điệu hiển nhiên hàm chứa ý châm chọc trong đó.

“Hoa Nhược Hư, ngươi vô sỉ hạ lưu!” Âu Dương Băng Nhi phẫn nộ nói.

“Cô muốn nói gì thì nói, tóm lại một khi ta cùng Uyển Nhi chính thức thành thân, cô hãy ngoan ngoãn gọi ta là sư thúc công” Hoa Nhược Hư trong lòng khoan khoái, lại thấy Âu Dương Băng Nhi hiện tại cảm tức như vậy, hẳn cảm thấy thực vui vẻ, có cảm giác tiêu trừ được sự bức tức trong bụng.

“Hoa công tử, ta đối với người thực thất vọng!” Cung Nhã Thiển nhẹ nhàng thở dài một tiếng, kéo Âu Dương Băng Nhi xoay người rời đi.

“Đi với ta!” Một thanh âm u buồn vang lên, Triệu Uyển Nhi xuất hiện ở tại cửa.

Triệu Uyển Nhi ngồi ở trước gương, chậm rãi chải tóc. Hoa Nhược Hư ngồi ở mép giường, lẳng lặng nhìn nàng đang cẩn thận trang điểm.

“Nàng đã có người trong lòng?” Hoa Nhược Hư đột nhiên hỏi, bởi vì hắn phát hiện Triệu Uyển Nhi không yên lòng, không biết đang nghĩ đến cái gì.

“Ta mười tám tuổi đã rời Thần cung, sau đó đến nay cũng chỉ ở cùng với nữ, ta lớn lên như vậy, còn chưa gặp qua bao nhiêu nam nhân, làm sao mà có người trong lòng gì chứ” Triệu Uyển Nhi âm thầm cười nói.

“Nàng vì sao mà rời Thần cung?” Hoa Nhược Hư bắt đầu đối với cô gái này đã có chút tò mò.

“Sư tỷ một lòng muốn chinh phục võ lâm, ta lại không thích cuộc sống như vậy, ta khuyên tỷ buông tha nhưng đáng tiếc sư tỷ cũng không nghe ta” Triệu Uyển Nhi âm u nói, “Nếu sư tỷ lúc trước nghe lời ta khuyên bảo, thì cũng sẽ không rơi vào kết cục như hiện nay”.

“Một khi nàng đã không thích cuộc sống như vậy, vậy tại sao nàng bây giờ lại phải xuất hiện?” Hoa Nhược Hư lại hỏi.

“Ta không muốn giết người, cũng không muốn cùng người khác phân cao thấp gì đó, cho dù bọn họ hủy diệt Thần cung, ta cũng sẽ không trách họ, chẳng qua bọn họ không nên giết sư tỷ” Triệu Uyển Nhi quay mặt lại, Hoa Nhược Hư khẽ rung động, nàng trang điểm xong có vẻ kiêu diễm dị thường, so với Cung Nhã Thiển cùng Âu Dương Băng Nhi cũng không chút thua kém, chỉ là trên người nàng mang theo khí chất tang thương, càng làm cho người ta thêm động tâm.

“Người muốn quang minh chính đại lấy ta hay là muốn ta làm tình nhân bí mật của người?” Triệu Uyển Nhi tựa hồ thấy vẻ say mê trong mắt của Hoa Nhược Hư, nhẹ nhàng hỏi.

“Nàng thích loại nào hơn?” Hoa Nhược Hư hỏi ngược lại.

“Ta không sao cả, người muốn thế nào cũng được” Triệu Uyển Nhi lại quay mặt đi, nhìn vào gương tiếp tục trang điểm.

“Nàng có phải là rất không tình nguyện?” Hoa Nhược Hư đứng lên, đi đến sau lưng của nàng.

“Ta cam tâm tình nguyện” Triệu Uyển Nhi lạnh nhạt nói.

“Nàng một chút cũng không quý trọng bản thân mình sao? Chẳng lẽ tùy tiện có người nói nguyện ý giúp nàng báo thù, nàng liền gả cho hắn?” Hoa Nhược Hư đột nhiên có cảm giác khó chịu.

“Có người nguyện ý lấy ta, người nên cao hứng là ta mới đúng, càng huống chi, người lấy ta tự nhiên sẽ giúp ta chiếu cố Thần cung, ta cũng không có hại gì” Triệu Uyển Nhi trên mặt lại lộ ra nụ cười.

“Nàng không sợ ta sau khi cưới nàng liền đổi ý sao?” Hoa Nhược Hư hỏi, hắn cũng không rõ, vì cái gì mà trước mặt nữ nhân này hắn luôn cảm thấy bị động.

“Người hiện suy nghĩ đổi ý đã không kịp rồi,” Triệu Uyển Nhi ung dung nói, “Ta giết người khác có lẽ khó, bắt quá giết trưởng phu của ta, khẳng định là việc dễ dàng”.

Hoa Nhượng Hư cảm thấy buồn bực, hiện tại bộ dáng của Triệu Uyển Nhi xem thế nào cũng không giống như bị bắt đáp ứng điều kiện của hắn, ngược lại xem ra lại như là hắn bị bắt vậy.

“Thế nào? Hiện đã hối hận?” Triệu Uyển Nhi đứng lên, xoay người đối mặt với Hoa Nhượng Hư, giọng điệu mang theo vài phần chọc tức.

“Ta hối hận cái gì? Ta hiện tại muốn lập tức lấy nàng!” Hoa Nhượng Hư nói, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, hung hăng ôm lấy Triệu Uyển Nhi, hôn lên đôi môi anh đào của nàng ta.

Triệu Uyển Nhi thân thể mềm mại khẽ run rẩy một chút, cũng không có phản kháng, mặc cho Hoa Nhượng Hư tùy ý hôn nàng, cũng mặc cho hai tay của hắn tùy ý di chuyển trên người của nàng, chỉ là hô hấp dần dần trở nên có chút dồn dập hẳn lên.

Triệu Uyển Nhi môi thực mềm mại, lịa thoáng có chút lạnh như băng, Hoa Nhượng Hư ban đầu chỉ muốn trả thù làm khó nàng ta, chẳng qua dần dần lại có chút không đành lòng, hai tay ở trên người nàng nhẹ nhàng ma sát, mang lại cho hắn một loại cảm giác khác thường.

“Hôm nay ta buông tha cho cô” Hoa Nhượng Hư rút cuộc cũng buông nàng ra, trong mắt có một ít tình cảm phức tạp, “Ta sẽ công khai lấy nàng, nàng cứ yên tâm!”

“Nhanh như vậy đã thật tình thích ta sao?” Triệu Uyển Nhi sửa sang lại y phục có chút xộc xệch, rất bình tĩnh hỏi.

“Cung Nhã Thiên cùng Âu Dương Băng Nhi không đáng để nàng làm như vậy!” Hoa Nhượng Hư nói.

“Mỗi cá nhân đều có thứ mà bản thân hắn theo đuổi, cũng chính là ý tưởng của hắn, có lẽ người cho rằng không đáng giá, nhưng ta lại cho rằng rất đáng” Triệu Uyển Nhi tâm bình khí hòa nhìn Hoa Nhượng Hư, tạm dừng một chút lại nói, “Nếu người thực có một chút cảm tình với ta, ta thực không hy vọng người giống trống khua chiêng mà cưới ta”.

“Nàng quả thực có bệnh mà!” Hoa Nhượng Hư hung hăng liếc mắt nàng ta.

“Hơn mười năm trước, khi ta rời Thần cung, sư tỷ cũng đã nói với ta như vậy” Triệu Uyển Nhi buồn buồn nói.

“Nàng!” Hoa Nhượng Hư muốn phát hỏa, lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Nàng vì bọn họ mà gả cho một người trước giờ chưa từng có liên quan, mà bọn họ hiện tại căn bản đối với nàng không nghe không hỏi, nàng thấy đáng giá hay sao chứ?” Hoa Nhượng Hư cũng nhịn không được nói.

“Là ta phân phó bọn họ đừng quản” Triệu Uyển Nhi lại bắt đầu trang điểm, lúc này phí công trang điểm vừa rồi đã bị Hoa Nhượng Hư phá hư.

“Nàng đã rất xinh đẹp, còn cần gì trang điểm?” Hoa Nhượng Hư bực bội nói.

“Hôm nay ta là tân nương tử, nữ nhân cả đời chỉ có một lần, ta đương nhiên là muốn trang điểm cho thật xinh đẹp mới được” Triệu Uyển Nhi rất tự nhiên nói.

“Ta có nói hôm nay sẽ cưới nàng sao?” Hoa Nhượng Hư tức giận nói.

“Ta đã quyết định đêm nay sẽ gả cho chàng” Triệu Uyển Nhi nhẹ nhàng nói, “Có một số việc, ta phải nhanh một chút nói cho chàng, chẳng qua phải chờ ta gả cho chàng rồi thì mới có thể nói”

Quyển 11

163. Quyển 11 – Chương 1: Tình Dục Chi Gian

“Thế nào? Ta xinh đẹp sao?” Sắc trời đã ngả tối, Triệu Uyển Nhi rút cuộc đã trang điểm xong, đứng lên xoay một vòng trước mặt Hoa Nhượng Hư, sau đó dùng một ánh mắt chờ đợi nhìn Hoa Nhượng Hư hỏi. Dưới ánh đèn, Triệu Uyển Nhi càng thêm có vẻ xinh đẹp không thể tả.

Nhưng Hoa Nhượng Hư lại dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, không nói gì, một lát sau lại đứng lên đi ra ngoài cửa.

“Người muốn đi sao?” Triệu Uyển Nhi nao nao, bóng trắng chợt lóe, đã ngăn đón phía trước Hoa Nhượng Hư, ngăn trở đường đi của hắn.

“Giờ đã không còn sớm, ta nên trở về, nàng cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai ta lại đến” Hoa Nhượng Hư có chút đau đầu, hắn không dám nhìn vào mắt Triệu Uyển Nhi.

“Chàng không thể đi” Triệu Uyển Nhi thản nhiên nói, “Đêm nay chàng phải lấy thiếp!”

“Nàng cứ như vậy mà muốn gả cho một người không chút liên quan sao?” Hoa Nhượng Hư tức giận hỏi.

“Chàng lập tức sẽ là trạng phu của ta, sao lại không có liên quan?” Triệu Uyển Nhi trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, chỉ là không biết là thực nghi hoặc hay là giả vờ.

“Ta hiện tại đã đổi ý không lấy cô nữa được chưa?” Hoa Nhượng Hư nói xong thân mình hơi nghiêng muốn xông ra, chẳng qua Triệu Uyển Nhi tựa hồ đã sớm nhìn thấu ý đồ của hắn, ra tay so với hắn còn nhanh hơn, một đôi tay mềm mại đã quấn lên cổ hắn, mùi thơm say lòng người xông vào mũi, thân thể mềm mại mà tràn ngập co dãn dán sát vào người hắn, Hoa Nhượng Hư tận đáy lòng không khỏi nổi sóng.

“Ta nói rồi, đã không kịp, chàng nhất định phải lấy ta” Triệu Uyển Nhi nói, “Bởi vì ta đã đáp ứng gả cho chàng, ta thật vất vả mới quyết định được, một khi đã quyết định, là ai cũng không hối hận, chàng cũng như vậy”.

“Ta, ta sẽ lấy nàng, nhưng không cần gấp như vậy chứ?” Hoa Nhượng Hư bất đắc dĩ đành phải dùng kế hoãn binh, thấp giọng nói.

“Ta làm việc rất mau lẹ, ta đã quyết định việc gì thì sẽ không thay đổi” Triệu Uyển Nhi giọng nói dần dần trở nên có chút lạnh lùng, “Ta mặc kệ là chàng vì nguyên nhân gì mà muốn lấy ta, hiện tại kết cuộc đã định rồi”.

“Ta các người không nên gọi là Thần cung, mà nên đổi thành là Thần kinh cung, cả đám đều bị bệnh thần kinh!” Hoa Nhượng Hư không thể nhịn được mở miệng mắng.

“Chàng lấy ta cũng sẽ không có tổn thất gì, ta tuy không hiểu làm thế nào để hầu hạ nam nhân, chẳng qua ta tự nhận tướng mạo cũng không kém, hơn nữa tuân thủ phụ đạo, nếu chàng yêu cầu, ta vẫn có thể làm một hiền thê lương mẫu” Triệu Uyển Nhi trên mặt lộ ra vẻ cười ngọt ngào, lại làm cho Hoa Nhượng Hư có cảm giác dựng cả tóc gáy lên.

Hoa Nhượng Hư đột nhiên nhẹ nhàng điểm mấy đại huyệt ở trên người nàng, làm cho nàng ta không thể nhúc nhích, sau đó đem nàng nhẹ nhàng đặt ở trên giường.

“Tuy ta không hiểu nàng rốt cuộc nghĩ như thế nào, chẳng qua nói thật, nàng so với hai người kia tốt hơn rất nhiều, ta thực không nghĩ sẽ làm hai nàng” Hoa Nhượng Hư ngồi bên giường, nhẹ nhàng hôn lên mặt của nàng, thở dài một tiếng nói, “Ta thật muốn đổi ý, nàng cũng không có biện pháp giữ được ta, chẳng qua thật ra ta cũng không muốn đổi ý, chỉ là ta không muốn cầu thả như vậy”.

“Ta đi trước, trước khi đi ta sẽ giải huyệt cho nàng, nàng cũng đừng đuổi theo ta, mà có đuổi cũng vô dụng” Hoa Nhượng Hư có chút quyến luyến nhìn nàng, rồi dứt khoát xoay người đi ra ngoài, đồng thời lẳng không điểm vài cái, giải huyệt cho nàng. Triệu Uyển Nhi cũng không có đuổi theo hắn, thậm chí ở trên giường cũng không có cử động, chỉ là trên mặt lại thêm vài phần kỳ lạ, đó là một loại vẻ mặt kinh ngạc cùng vui sướng pha trộn cùng một chỗ.

Hoa Ngọc Phượng ngơ ngác ngồi ở trong phòng, sắc mặt ngưng trọng dị thường.

“Tiểu thư” Hàm Tuyết nũng nịu từ cửa đi vào.

“Tiểu Tuyết, người không ở cùng với thiếu gia sao?” Hoa Ngọc Phượng miễn cưỡng lộ vẻ tươi cười.

“Thiếu gia đi ra ngoài, muội mới nói tới tuyết điêu của Thiên Tinh tỷ tỷ, thiếu gia sau khi nghe xong thì bước đi, cũng không nói là đi nơi nào, cũng không chịu dẫn muội theo cùng” Hàm Tuyết phụng phịu, giọng điệu rõ ràng rất bất mãn.

“Thiên Tinh tỷ tỷ?” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng lẩm bẩm một lần, mặt biến sắc càng thêm ngưng trọng, đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

Hoa Ngọc Phượng trước là đi Tình lâu, nhưng không tìm được Hoa Thiên Tinh, sau đó đi những phòng mà Hoa Thiên Tinh bình thường quen ở đó cũng không có phát hiện gì.

“Ngọc Phượng muội muội, tìm ta sao? Ta còn tưởng rằng là đệ đệ đến!” Hoa Ngọc Phượng yên lặng đứng một hồi, xoay người chuẩn bị rời đi thì Hoa Thiên Tinh đột nhiên quỷ mị xuất hiện trước mặt của nàng, bộ dáng cười hì hì, chẳng qua nghe giọng điệu tựa hồ có chút thất vọng, vốn nơi này cho tới bây giờ cũng chỉ có Hoa Nhược Hư mới có thể đến.

“Thiên Tinh tỷ tỷ, ta có vật này, muốn cho tỷ xem” Hoa Ngọc Phượng cố gắng bình tĩnh lại, sau đó đưa cho Hoa Thiên Tinh một quyển sách ó vàng.

Hoa Thiên Tinh mở ra tùy ý đảo qua, nhất thời sắc mặt đại biến, Hoa Ngọc Phượng nhất thời cảm giác hai đạo ánh mắt sắc bén từ con ngươi của nàng bắn ra, một cỗ hàn ý khó hiểu xuất hiện từ đáy lòng.

“Người đi đi, người là người mà đệ đệ yên mến, ta sẽ không làm gì với người” Hoa Thiên Tinh đột nhiên thu hồi ánh mắt khủng bố kia, ôn nhu nói.

“Tuy sư đệ vẫn cho rằng người hấn yêu nhất là tỷ tỷ, chẳng qua ta biết, người quan trọng nhất trong lòng của hấn là tỷ tỷ, cho nên ta nghĩ Thiên Tinh tỷ tỷ tốt nhất là hãy nói hết tất cả cho hấn” Hoa Ngọc Phượng tâm tự dần dần bình phục, nhẹ nhàng nói.

“Trong lòng hấn, tỷ tỷ ta là hoàn mỹ, là thuần khiết không tỳ vết, cũng là không thể khinh thường, ta chính là tiên tử ngày đó” Hoa Thiên Tinh ung dung nói, “Ta không muốn phá hỏng hình tượng trong lòng hấn, cho nên ta sẽ không nói cho hấn”.

“Hấn một ngày nào đó cũng sẽ hiểu được, so với việc để hấn tự mình hiểu ra, không bằng người hãy chủ động nói cho hấn” Hoa Ngọc Phượng lắc lắc đầu nói.

“Có lẽ một ngày nào đó hấn sẽ hiểu được, ta đã không còn trên đời này, như vậy mà nói, trong lòng hấn ta vĩnh viễn là tiên tử hoàn mỹ kia, ta muốn trong lòng hấn vĩnh viễn bảo lưu hình ảnh xinh đẹp” Hoa Thiên Tinh thanh âm có chút thê lương, nàng nhẹ nhàng cười với Hoa Ngọc Phượng, “Ta biết người cũng quan tâm đến hấn, bằng không người cũng sẽ không đem mỗi một người bên cạnh hấn điều tra rành mạch. Chẳng qua một khi người đã yêu hấn như vậy, tự nhiên cũng sẽ không muốn nhìn thấy hấn khổ sở?”

“Nhưng....” Hoa Ngọc Phượng còn muốn khuyên can.

“Ta vốn chỉ là một kiếm linh, thân là linh, ta vốn nên an tâm chịu tịch mịch, cũng có thể hưởng mệnh ngàn năm, nhưng người biết không? Ta tình nguyện sống một ngày cuộc sống của người bình thường, cũng không muốn chịu kiếp sống tịch mịch cô độc cả ngàn năm” Hoa Thiên Tinh cắt ngang lời Hoa Ngọc Phượng, nhẹ nhàng nói, “Chỉ tiếc, linh tuy linh mẫn, cũng không nên trở thành người. Nghịch thiên như vậy ắt sẽ gặp thiên khiển, có lẽ không lâu sau, ta sẽ hoàn toàn biến mất trên đời này, chỉ là, ta muốn trước đó, có một ngày có cuộc sống của một con người chân chính, ta cũng hy vọng, trong lòng đệ đệ ta vẫn luôn thuần khiết như vậy”.

“Thiên Tinh tỷ tỷ, người nhất định phải đi con đường này sao?” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng thở dài nói.

“Đây vốn là một con đường không có lối về, một khi đã bắt đầu, tất nhiên sẽ dẫn tới diệt vong” Hoa Thiên Tinh thần nhiên nói.

Hoa Nhược Hư vừa mới từ chỗ Triệu Uyển Nhi đi ra, liền phát hiện có người ngăn đón hấn, áo trắng, [che mặt, phong hoa tuyết đại, đúng là Âu Dương Băng Nhi.

“Hoa Nhược Hư, người muốn thế nào mới chịu buông tha cho sư thúc?” Âu Dương Băng Nhi phẫn nộ nói.

“Không quan hệ với cô!” Hoa Nhược Hư sắc mặt lạnh lùng, nói xong liền tiếp tục đi tới, mắt thấy đã muốn đụng vào Âu Dương Băng Nhi, Âu Dương Băng Nhi đành phải lắc mình tránh qua một bên.

“Hoa Nhược Hư, người có biết loại hành vi thừa chấy nhà mà đi hôi của của người rất bỉ ổi không!” Âu Dương Băng Nhi ở phía sau hấn lớn tiếng nói, “Ta xem thường người!”

“Không bao lâu, Thánh nữ Thần cung cao cao tại thượng vô cùng cao quý kia, hiện tại lại rơi xuống bước phải bán thân, người không biết là rất đau xót sao?” Hoa Nhược Hư xoay người hỏi.

“Hoa Nhượng Hư, ta vì thành toàn chuyện tốt của người, đem ba vị sứ giả đều đưa đến Hoa phủ! Nếu các nàng còn ở đây, chúng ta cũng sẽ không quá nhiều cố kỵ, thậm chí phải tiện nghi cho sắc lang vô sỉ hạ lưu người!” Âu Dương Băng Nhi vừa thẹn lại vừa giận, hậm hực nói, “Người nói ta bán thân phải không? Ta liền bán cho người xem, nam nhân trong thiên hạ còn nhiều mà, ta tìm đại cũng không thiếu! Nam nhân nguyện ý bỏ mạng vì ta còn nhiều mà!”

“Người dám?” Hoa Nhượng Hư tức giận trừng mắt.

Âu Dương Băng Nhi khinh thường hừ một tiếng, xem như là trả lời Hoa Nhượng Hư.

“Ta cảnh cáo cô, cô nếu dám ta nhất định sẽ giết cô, sau đó đem toàn bộ Thần cung chôn theo cùng!” Hoa Nhượng Hư nhìn chằm chằm vào nàng ta, từng từ một nói ra, đột nhiên đưa tay giật lấy cái khăn che mặt của nàng ta xuống, cắt vào trong lòng, “Về sau không cần đeo cái thứ này!”

“Hoa Nhượng Hư, người đứng lại, người rốt cuộc là có ý gì?” Âu Dương Băng Nhi sửng sốt một hồi, sau khi phục hồi tinh thần lại thì phát hiện Hoa Nhượng Hư đã đi ra xa, sắp ra khỏi cửa, vội vàng hô lên phía sau hắn.

“Tiên cung hại chết con ta, Nam Cung Phi Vân hủy Thiệu Lâm, không cần các người yêu cầu, ta cũng sẽ không buông tha bọn họ” Hoa Nhượng Hư quay đầu âm thầm cười, “Ta về sau sẽ không đến đây, các người tự mà lo thân đi!”

Nói xong những lời này, Hoa Nhượng Hư đột nhiên cảm thấy thoải mái, hắn vốn rất hận Âu Dương Băng Nhi lừa hắn, chẳng qua đột nhiên tâm cảnh của hắn lúc này tựa hồ đã trở nên thông suốt, hắn lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ hắn việc gì phải chịu khổ, tuy nữ nhân này rất được, chẳng qua nàng cũng không yêu hắn, hắn làm sao lại nỡ bắt nàng trả giá nhiều như vậy?

“Người tại sao không đến? Vậy, vậy sư thúc thì làm sao bây giờ?” Âu Dương Băng Nhi ngẩn ra hỏi.

“Ta không muốn bị người ta lừa nữa” Hoa Nhượng Hư nhìn nàng, Âu Dương Băng Nhi sắc mặt tựa hồ khẽ ửng hồng, vẻ đẹp làm cho hắn có chút thất thần, hắn hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp, “Cô nói cho Uyển Nhi, chuyện nên làm ta sẽ làm, chẳng qua ta sẽ buông tha điều kiện của ta”.

Hoa Nhượng Hư tuy nói nhẹ nhàng như vậy, chẳng qua với sự cố chấp trước đó của Triệu Uyển Nhi, xem ra hắn có thể buông tha hay không thì cũng khó nói.

Rốt cuộc rời khỏi mấy nữ nhân Thần cung kia, Hoa Nhượng Hư trong lòng có cảm giác như trút được gánh nặng, bóng đêm lạnh lẽo, chẳng qua thành Kim Lăng lại náo nhiệt phi phàm, đã gần đến đêm trừ tịch, không khí náo nhiệt mơ hồ có thể thấy được.

Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng khẽ than, hai ngày này gặp sự tình Âu Dương Băng Nhi cùng Triệu Uyển Nhi, làm cho đầu óc của hắn rối tinh cả lên.

“Người nếu sợ các nàng mắng người, thì hãy tới chỗ ta” Một thanh âm ôn nhu vang lên bên cạnh, Tôn Văn Nhạn vô thanh vô tức xuất hiện cách hắn không xa.

Hoa Nhượng Hư vì thế liền đi theo nàng, chẳng qua nguyên nhân mà hắn tới chỗ của nàng cũng không giống như nàng tưởng tượng

“Thật ra người cũng không thể trách các nàng, người đột nhiên nói phải lấy Triệu Uyển Nhi, các nàng đương nhiên là kỳ quái” Tôn Văn Nhạn ôn nhu khuyên hắn, chẳng qua nàng lại cảm giác được có chút không đúng, Hoa Nhượng Hư đang dùng một vẻ mặt như cười mà như không nhìn nàng.

“Ta sẽ không lấy Triệu Uyển Nhi” Hoa Nhượng Hư cười cười nói, “Cho nên, ta cũng không cần lo bọn họ trách ta”.

“Vậy sao người còn tới đây? Nhanh trở về đi” Tôn Văn Nhạn nhẹ nhàng nói, thần sắc nhất thời trở nên có chút lúng túng.

Hoa Nhượng Hư không nói gì, chỉ nhìn vào nàng, Tôn Văn Nhạn có chút chịu không được ánh mắt của hắn, vội vàng cúi đầu, chẳng qua cảm giác thấy cả người không được tự nhiên.

“Nàng hình như không muốn rời khỏi nơi đây, có thể nói cho ta biết vì sao không?” Hoa Nhượng Hư khẽ trầm ngâm hỏi, “Là bởi vì Phương huynh hay là vì ta?”

“Ta, ta để cho người đến chỗ của ta, tự nhiên không phải bởi vì người” Tôn Văn Nhạn cúi đầu, lúng túng nói.

“Ta cũng không thể tưởng được Phương huynh đối với nàng lại si tình như vậy” Hoa Nhượng Hư có chút buồn rầu nói, “Như vậy ta có phải là rất có lỗi với bằng hữu?”

“Đứng nói nữa, cái này không liên quan đến người” Tôn Văn Nhạn ngẩng đầu lên nói, bộ dáng của nàng hiện tại làm cho người ta có một loại cảm giác bất cứ.

“Ta nên trở về, một khi nàng đã không muốn, ta cũng không bức nàng” Nhìn thấy bộ dáng đáng thương của nàng, Hoa Nhượng Hư cũng không đành lòng.

Tôn Văn Nhạn nhẹ nhàng ừm một tiếng, đưa Hoa Nhượng Hư ra cửa, nhìn theo bóng dáng của hắn, ánh mắt của nàng mơ hồ có cảm giác lưu luyến không rời.

Tôn Văn Nhạn chậm rãi trở về, trong lòng có chút mất mát, nàng không biết quan hệ của nàng và Hoa Nhượng Hư nên tính là quan hệ gì, nếu nói lần đầu tiên bọn họ thân mật chính là bởi vì nàng bị Bách Lý Hồ ám toán, nhưng tối hôm qua, nàng vì cái gì mà mặc cho hắn muốn làm gì thì làm?

“Chẳng lẽ ta thực là một nữ nhân dâm đãng sao?” Tôn Văn Nhạn thì thào nói, yên lặng ngồi ở trước gương, người trong gương vẫn kiều diễm như vậy, chỉ là trên mặt lại nhìn không ra một chút vui vẻ cùng khoái hoạt nào, mà chỉ có sự cô tịch nồng đậm.

“Con tim của ta đã chết, ta sẽ không yêu bất luận kẻ nào nữa” Tôn Văn Nhạn nhẹ nhàng nói với chính mình, “Hắn là hôn phu của Cung chủ, Cung chủ có ân với ta, ta chỉ là cảm kích Cung chủ, cho nên ta mới không cự tuyệt hắn”.

Một trận gió nhẹ ào tới, Tôn Văn Nhạn cảnh giác đứng lên, xoay người đề phòng chụp tới, tay lại dừng ở giữa không trung, lập tức thân hình căng thẳng, nàng đã rơi vào trong vòng tay một người.

“Người sao lại trở về? Người mau thả ta ra, người hôm nay đâu có uống rượu” Tôn Văn Nhạn nhẹ nhàng giãy dụa.

“Ta hôm nay không trở về” Hoa Nhượng Hư thấp giọng nói, rồi cúi đầu hôn lên cần cổ của nàng. Hoa Nhượng Hư vừa cởi bỏ y phục của nàng, vừa như lửa nóng dần dần hôn tới, cuối cùng là dừng ở trên bộ ngực sữa, nàng khẽ rung mình, môi anh đào nhin không được phát ra những tiếng rên rỉ nhẹ nhàng.

“Thân ta đã sớm là tàn hoa bại liễu, người buông tha ta đi” Tôn Văn Nhạn thấp giọng cầu khẩn, mặt của nàng đã đỏ bừng lên, thân thể mềm mại như lửa đốt, cả người đã mềm nhũn vô lực, không thể đứng thẳng được nữa, cả người nhờ vào Hoa Nhượng Hư chống đỡ mới có thể đứng thẳng được.

Hoa Nhượng Hư trong đầu lại không tự chủ được nhớ tới ngọc thể động lòng người tối hôm qua, hai tay dần dần vuốt ve khắp thân thể của nàng, theo sự di động của bàn tay của hắn, từng mảnh quần áo trên người nàng rơi xuống.

Cái loại co dãn kinh người này mang đến cảm xúc rất tuyệt làm tình hỏa của Hoa Nhượng Hư không thể ức chế mà bùng nổ lên, hắn rất cuộc có chút cấp mà tiến vào thân thể của nàng, cứ thế mà mãnh liệt trung kích.

Kích tình đã bình tức.

“Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, những lời này thực không sai” Tôn Văn Nhạn buồn buồn nói, “Người trong nhà thê thiếp cả đàn, bất kỳ ai so với ta cũng tốt hơn, người lại không chịu buông tha cho ta”.

“Nàng không cần nghĩ loạn, cũng không phải là như vậy” Hoa Nhượng Hư giải thích.

“Thật ra ta biết, người bởi vì chuyện Triệu Uyển Nhi trong lòng khó chịu, muốn tìm một người để phát tiết, người lại không muốn về nhà, bởi vì người yêu các nàng, cho nên người liền tìm đến ta” Tôn Văn Nhạn thần nhiên nói.

“Nàng đừng có nói bậy, sự tình căn bản không phải là như vậy!” Hoa Nhượng Hư vội vàng phủ nhận.

“Vậy người nói người vì cái gì mà ở lại nơi đây? Luận dung mạo, so với thê thiếp trong nhà của người, ta tự nhận không bằng các nàng, càng huống chi, ta chỉ là một nữ nhân bị người khác bỏ đi, thân thể sớm đã không sạch sẽ, người chỉ là không muốn tìm kỹ nữ, cho nên mới tìm đến ta” Tôn Vân Nhạn thân thể vẫn trần truồng nằm ở trong lòng Hoa Nhượng Hư, thân mình của nàng vẫn rất nóng bỏng, chẳng qua lời của nàng lại vô cùng lạnh lùng, không một chút cảm tình.

“Nàng không cần nghĩ ta xấu như vậy chứ?” Hoa Nhượng Hư có chút tức giận nói.

“Ta chỉ là tự biết rõ, sẽ không mơ mộng là người sẽ thích một nữ nhân như ta” Tôn Vân Nhạn cười khê, “Chẳng qua không sao, ta cũng không quan tâm, một khi ta đã cho người một lần, có cho thêm vài lần nữa cũng không quan hệ” Nghe nàng nói những lời này thật có cảm giác phóng túng.

Hoa Nhượng Hư trong lòng có chút khó chịu, công bằng mà nói, hẳn đối với Tôn Vân Nhạn quả thật là dục nhiều hơn là tình, nhưng nói như thế nào cũng không đến nỗi như là tìm kỹ nữ như nàng nói vậy. Nhưng hẳn cũng không thể phản bác, bởi vì nàng quả thật nói đúng một phần, hẳn tuy nói hoàn toàn buông tay chuyện Âu Dương Băng Nhi cùng Triệu Uyển Nhi, nhưng quả thật trong lòng có chút khó chịu, hẳn không muốn trở về lại nói với mọi người về chuyện Triệu Uyển Nhi cùng Âu Dương Băng Nhi, cho nên mới quay lại chỗ Tôn Vân Nhạn.

164. Chương 2: Nhân Mỹ Phản Mục

Thân thể mềm mại của Tôn Vân Nhạn đột nhiên căng thẳng hẳn lên, nhảy dựng lên trên giường, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mặc quần áo, đồng thời thấp giọng hô một tiếng: “Mau đứng lên, có kẻ địch!”

Tôn Vân Nhạn thân là Tam Trưởng lão Ma cung, hơn nữa càng có thể nói là tại Ma cung hiện nay ngoại trừ Tô Đại Nhi ra thì là người có địa vị cao nhất, chỗ ở của nàng tự nhiên có rất nhiều đệ tử Ma cung âm thầm bảo hộ, bởi vậy kẻ địch tới gần, bọn họ sẽ dùng ám hiệu của Ma cung mà báo cho nàng.

Tôn Vân Nhạn trên mặt mơ hồ còn tàn trữ dấu vết giao hoan, vẻ ửng đỏ trên mặt còn chưa kịp tan đi hoàn toàn, nàng trước khi bước ra ngoài cửa, thì đã thấy có mấy bóng đen đang dùng tốc độ phi thường nhanh phóng tới, bóng người dần dần tiến vào, vẻ mặt Tôn Vân Nhạn dần dần đã trở nên lạnh lẽo như bình thường, bởi vì nàng thấy rõ người dẫn đầu lại là Cát Vân Tường.

Khi Cát Vân Tường dừng lại trước Tôn Vân Nhạn không xa, Hoa Nhượng Hư cũng vừa vặn từ bên trong đi ra, khi thấy Cát Vân Tường hẳn quả thật cảm thấy rất là ngoài ý muốn, đồng thời cũng âm thầm đề cao cảnh giác. Dù sao đám người Cát Vân Tường cùng Diệp Bất Nhị đã cùng nhau biến mất khá lâu, mà hiện tại hắn đột nhiên xuất hiện, lại tìm đến Tôn Vân Nhạn, không biết hắn đang tính làm trò gì đây.

“Gian phu dâm phụ!” Khi Cát Vân Tường thấy Hoa Nhượng Hư xuất hiện bên cạnh Tôn Vân Nhạn sắc mặt khê vận vẹo, hung hăng phun ra bốn chữ này.

“Cát Vân Tường, ta còn tưởng rằng ngươi chết rồi, không nghĩ tới vẫn còn sống, ngươi thật đúng là sống dai” Đối với lời nhục mạ của Cát Vân Tường, Hoa Nhượng Hư lại tựa hồ không thèm để ý, khê cười cười, lại phát ra một tiếng cảm thán.

“Hoa Nhượng Hư, không nghĩ tới ngươi lại thích tiếp thu nữ nhân mà Cát mỗ chơi đùa như vậy. Hoa Phi Mộng cũng là của Cát mỗ, ngươi lại xem như là bảo bối vậy, nữ nhân dâm tiện hiện trước mặt ta, ngươi cũng xem là bảo bối, bội phục bội phục!” Cát Vân Tường đột nhiên cười rộ lên, vẻ cười thực sự âm hiểm, câu chữ ác độc, Tôn Vân Nhạn sắc mặt tái xanh, Hoa Nhượng Hư khuôn mặt cũng biến đổi, xoảng một tiếng, Tinh kiếm đã nắm trên tay.

“Cát Vân Tường, ngươi sẽ vì những lời ô uế của người mà trả giá đắt!” Hoa Nhượng Hư lạnh lùng nói, Tinh kiếm chỉ về phía Cát Vân Tường, mũi kiếm bỗng nhiên bắn ra kiếm quang cả thước, bầu trời đêm tối đen cũng tựa hồ bị soi sáng.

“Người này giao cho ta” Tôn Vân Nhạn đột nhiên kéo tay Hoa Nhượng Hư, nhẹ nhàng nói, “Ta đã tìm hắn thật lâu, một khi hắn hôm nay đã đưa lên tận cửa, ta cũng phải nên kết thúc với hắn”.

Hoa Nhược Hư nhìn Tôn Văn Nhận, nàng ta cũng lẳng lẳng nhìn hắn, sắc mặt của nàng rất bình tĩnh, nhưng hắn nhìn thấy ánh mắt của nàng cũng rất kiên quyết. Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài một tiếng, gật gật đầu lui về phía sau một bước. Trong lòng hắn thật ra cũng có chút lo lắng, mặc kệ nói như thế nào, Cát Vân Tường cùng Tôn Văn Nhận dù sao đã có mấy năm làm vợ chồng, tục ngữ nói nhất dạ phu thê bách nhật ân, tuy hắn biết võ công của Tôn Văn Nhận đã trên Cát Vân Tường, nhưng nàng ta có quyết tâm được hay không, hắn cũng không dám cam đoan.

Vốn Hoa Nhược Hư cùng Cát Vân Tường cũng không tính là có thâm cừu đại hận gì, chỉ có điều nói đến cũng là vì nữ nhân, chẳng qua nữ nhân này cũng không phải là Tôn Văn Nhận, mà là Hoa Phi Mộng.

Hoa Phi Mộng cùng Cát Vân Tường từng có một đoạn cảm tình rất sâu, tuy đã là quá khứ nhưng trong nhận thức của Hoa Phi Mộng trước và sau khi đến với Hoa Nhược Hư, Cát Vân Tường trong lòng của nàng cũng còn một chút vị trí, mấy cái này cũng làm cho Hoa Nhược Hư rất không vui, chẳng qua hắn cũng không thể oán Hoa Phi Mộng, bởi vậy tự nhiên đem việc này tính lên người Cát Vân Tường.

Nếu Cát Vân Tường là chính nhân quân tử, hoặc hắn sau khi cùng Hoa Phi Mộng chia tay thì không còn chú ý gì với nàng, vậy thì cũng không có gì. Nhưng sau khi Cát Vân Tường nhìn thấy bộ mặt thật sự của Hoa Phi Mộng, liền hối hận không thôi, bởi vì Hoa Phi Mộng vô luận dung mạo khí chất so với Tôn Văn Nhận đều xuất sắc hơn, mà Hoa Phi Mộng khi gặp hắn đều có biểu hiện khác thường, cũng làm cho hắn nghĩ Hoa Phi Mộng trong lòng còn yêu hắn, cho rằng chỉ cần hắn giữ chút thủ đoạn, là có thể lấy lại trái tim của nàng, đương nhiên hắn muốn nhất thật ra là thân thể của nàng ta.

Tiếc rằng thế sự không như mong muốn, Hoa Phi Mộng tuy lúc đầu gặp lại hắn thì vẫn còn chút tình cảm, bất quá bởi vì trái tim của nàng đã chuyển qua trên người Hoa Nhược Hư rồi, mà Cát Vân Tường lại hoàn toàn đối nghịch với Hoa Nhược Hư, bởi vậy tin cảm tình cuối cùng đối với Cát Vân Tường dần dần cũng hoàn toàn biến mất, mà khi Cát Vân Tường còn tự cho là đúng nói muốn ở chung với nàng, nàng đối với hắn lại càng cảm thấy chán ghét, thậm chí có thể nói là rất chán ghét. Mà hiện tại, Hoa Phi Mộng cũng không phải là sứ giả Thần cung, thân tâm của nàng cũng đều hoàn toàn thuộc về Hoa Nhược Hư, Cát Vân Tường lại càng không có bất cứ thứ gì để mơ tưởng.

Cát Vân Tường vứt bỏ Tôn Văn Nhận, mà Hoa Phi Mộng lại hoàn toàn không quan tâm đến hắn, càng làm cho hắn không thể tưởng được chính là, Tôn Văn Nhận cũng lại thành tình nhân của Hoa Nhược Hư, vì thế dưới lửa hận công tâm, hắn liền bắt đầu dùng lời lẽ ô uế để vũ nhục Hoa Phi Mộng cùng Tôn Văn Nhận, mà Hoa Nhược Hư tuy biết Hoa Phi Mộng cùng Cát Vân Tường vẫn trong sạch, nhưng cũng khó có thể chịu được, hơn nữa Tôn Văn Nhận quả thật đã từng là vợ của Cát Vân Tường, làm cho hắn cảm giác rất không thoải mái, đáy lòng cũng bắt giác khởi lên sát khí.

“Những người phía sau Cát Vân Tường, có phải là đệ tử Côn Lôn không?” Hoa Nhược Hư đột nhiên cảm thấy mặt của những người phía sau Cát Vân Tường có chút quen thuộc, vì thế liền hỏi.

“Bọn họ đều là đệ tử Côn Lôn” Tôn Văn Nhận gật đầu nói, nàng lạnh lùng nhìn Cát Vân Tường, đoán kiếm uyên ương kia cũng đã nắm chặt trên tay nàng.

“Cát Vân Tường, ngươi cùng Diệp Bất Nhị cấu kết, trước là hạ độc chiếm ngôi vị Chương môn Côn Lôn của cha ta, hiện tại lại cùng nhau mưu đồ độc chiếm võ lâm, hôm nay ta sẽ thay thế cha ta mà thanh lý môn hộ” Tôn Văn Nhận ánh mắt sắc bén chậm rãi đảo qua mỗi một đệ tử Côn Lôn, cuối cùng dừng lại ở trên người Cát Vân Tường, từng chữ nói ra nặng tựa ngàn cân, các đệ tử Côn Lôn có chút xao động.

“Tôn Văn Nhận, ngươi không thủ phụ đạo, sau lưng ta thành gian với Hoa Nhược Hư, sau khi bị ta phát hiện thì từ bỏ ngươi, ngươi tâm sanh oán hận mà đặt điều oan uổng cho ta, thật có thể nói là độc nhất là trái tim của phụ nữ” Cát Vân Tường sắc mặt hơi đổi, chẳng qua lập tức liền trấn lại.

“Bọn họ phần lớn là do một tay cha ta đào tạo ra, ta không muốn bọn họ chôn cùng tên tiểu nhân như Cát Vân Tường, ngươi giúp ta đừng để cho bọn họ hỗ trợ, cũng đừng hạ sát thủ với họ” Tôn Văn Nhận quay đầu thấp giọng nói với Hoa Nhược Hư, Hoa Nhược Hư gật đầu, hắn mơ hồ hiểu được, Tôn Văn Nhận cũng không muốn nói nhiều, lập tức động thủ.

Tôn Văn Nhận hai tay cầm hai thanh đoản kiếm chập lại một chỗ, phát ra tiếng vang, như một đám mây nương theo tiếp vang mà đánh về phía Cát Vân Tường.

“Chủ thượng, Cát Vân Tường chết rồi!” Phía sau Diệp Bất Nhị một nam tử áo đen hồi báo.

“Nói rõ một chút, sao lại chết?” Diệp Bất Nhị bộ dáng hiện tại tựa hồ già nua đi rất nhiều.

“Hắn không biết vì cái gì lại chạy tới khiêu khích Tôn Vân Nhận, kết quả đã chết trong tay Tôn Vân Nhận” Nam tử áo đen thấp giọng nói, “Các đệ tử Côn Lôn không hề bị sát hại, chẳng qua, bọn họ đã bị Hoa Nhược Hư khống chế”.

“Hoa Nhược Hư Hoa Nhược Hư, chẳng lẽ trời cao thực sự đứng về phía ngươi sao?” Diệp Bất Nhị thì thào nói, “Vì cái gì luôn có người trợ giúp hắn chứ?”

Rạng sáng, ngày mới bắt đầu.

Ngoài thành Kim Lăng, có một ngôi mộ không có mộ bia, người khác cũng không biết bên trong mai táng là ai, có lẽ, cũng chỉ có Hoa Nhược Hư cùng Tôn Vân Nhận mới biết mai táng trong ngôi mộ này chính là Thanh y thần kiếm thanh danh hiển hách ngày xưa, từng là Chương môn Côn Lôn, cao thủ trẻ tuổi nhất Thiên Bảng, Cát Vân Tường.

Tôn Vân Nhận trên mặt đầy nước mắt, nàng có chút xuất thần nhìn đồng đất vàng này, bất luận hắn đã từng huy hoàng thế nào, bất luận hắn đã từng xấu xa thế nào, hiện tại hắn đã ở dưới đồng đất vàng này, không lâu sau hắn sẽ trở thành một nắm xương trắng, không lâu sau hắn cũng sẽ dần dần bị thế nhân lãng quên đi.

“Một người như vậy, có đáng khóc vì hắn sao chứ?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hắn thực có chút không rõ, người là do nàng tự tay giết, hắn tự mắt thấy kiếm của Tôn Vân Nhận đâm vào tim của Cát Vân Tường, lúc ấy trong mắt Cát Vân Tường, là sự cực kỳ không cam tâm, cũng cực kỳ không thể tin được. Nhưng cũng chính nữ nhân tự tay giết Cát Vân Tường, chẳng những tự mình đem hắn mai táng, còn vì hắn mà rơi lệ.

“Hắn từng là trưởng phu của ta, cũng là nam nhân duy nhất trên đời này ta đã từng yêu” Tôn Vân Nhận âm u nói, “Mặc kệ thế nào, chúng ta cũng đã từng có một thời gian sống hạnh phúc khoái hoạt, nhưng những ngày như vậy sẽ không còn nữa, ta không phải vì hắn chết mà thương tâm, mà là vì hạnh phúc không thể có được kia mà thương tâm”.

“Trên đời này, cũng không chỉ có hắn mới có thể mang đến cho nàng hạnh phúc” Hoa Nhược Hư trong lòng có chút cảm giác không thoải mái.

“Cả đời này của ta, sẽ không yêu bất luận kẻ nào nữa, đối với một nữ nhân mà nói, không có yêu, thì có hạnh phúc sao?” Tôn Vân Nhận buồn bã cười, “Người không phải nữ nhân, người sẽ không hiểu đâu”.

Tôn Vân Nhận chậm rãi xoay người đi, càng lúc càng xa, mắt thấy nàng dần dần biến mất khỏi tầm mắt mình, Hoa Nhược Hư muốn đuổi theo, lại phát hiện mình không có dũng khí này. Hắn không thương nàng, lại có thể nào hy vọng xa vời nàng yêu thương hắn? Một khi đã không thương, đuổi theo thì có thể làm được gì?

Khi Hoa Nhược Hư một mình trở lại Hoa phủ thì sắc trời đã sáng, các đệ tử của Côn Lôn, cũng đã được cho uống độc được phát tác theo thời gian đã định, chẳng qua có Tiểu thần y Hàm Tuyết ở đây, tự nhiên là không thành vấn đề. Chẳng qua sau khi bọn họ uống giải được, Hoa Nhược Hư cũng không để họ ở lại Thiên Tinh Minh, mà bảo bọn họ đi tìm Tôn Vân Nhận.

Chẳng qua rất nhanh bọn họ lại trở về, Tôn Vân Nhận nói nàng đã không phải là người của phái Côn Lôn, nàng là Tam Trưởng lão Ma cung, cho nên nàng sẽ không giữ bọn họ lại được. Bất đắc dĩ Hoa Nhược Hư phải đem bọn họ giao cho Phương Hiệp, dù sao hiện tại nói gì đi nữa thì chỉ có Phương Hiệp là người có thân phận cao nhất tại phái Côn Lôn.

Sau đó Hoa Nhược Hư tới chỗ Hoa Ngọc Phượng, muốn cùng nàng thương lượng việc tấn công Tiên cung, chỉ là Hoa Ngọc Phượng tựa hồ lại có chút không nỡ xuống tay làm cho hắn có chút kỳ quái, thậm chí nghĩ đến nàng còn bực mình chuyện Triệu Uyển Nhi, liền vội vàng đem việc hắn sẽ không cưới Triệu Uyển Nhi nói ra.

“Sư đệ, chúng ta đối phó tiên cung vốn không khó, chỉ là đã có một ít cố kỵ, ta sợ đến lúc đó không tiện giải quyết” Hoa Ngọc Phượng do dự thật lâu rốt cuộc cũng không đem chuyện Hoa Thiên Tinh nói ra, nàng sợ hấn nhất thời không thể chịu được đả kích này.

“Tuyệt gia cùng Hoa gia, chúng ta tận lực không giao thủ với bọn họ là được” Hoa Nhược Hư thật ra cũng hiểu được, Tuyệt Du Du tuy cùng Phiêu Tuyết sơn trang quan hệ đã cắt đứt, nhưng dù sao đó cũng là cha mẹ của nàng, mà Hoa Phi Mộng cùng Hoa Phi Hoa, căn bản là cùng với Hoa gia cũng không có gì là không hợp.

“Nhưng cứ như vậy, có thể phát sinh rất nhiều phiền phức, như vậy ta sẽ không nắm chắc” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng nói, “Sư đệ, đợi vài ngày nữa, tỷ sẽ suy nghĩ lại xem có biện pháp nào tốt hơn không”.

“Hoa đại ca, Hoa đại ca!” Hoa Nhược Hư vừa mới từ trong phòng Hoa Ngọc Phượng đi ra, Tuyệt Du Du đã nhảy tới, mà bên nàng còn đi theo tiểu cô nương tên là Chu Chu kia.

“Du Du, nàng không cùng Thanh tỷ các nàng cùng đi chơi sao?” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nghe từng nhịp tim đập. Nha đầu này hiện tại càng ngày càng mê người, hậu quả tu luyện mị thuật đã dần dần thể hiện ra.

“Hoa đại ca, muội cùng Chu Chu ra ngoài chơi, chàng đi theo chơi được không?” Tuyệt Du Du hai mắt lo lắng nhìn Hoa Nhược Hư, thân thể mềm mại có chút không an phận cọ sát trên người hắn.

“Du Du, nàng đừng lộn xộn nữa, ta đi cùng nàng” Hoa Nhược Hư sắc mặt ửng đỏ, hấn thiếu chút nữa là đã không cầm lòng được đem nha đầu này vào phòng mà yêu một phen.

“Đi thôi” Chu Chu nhảy nhót đi ra ngoài, bộ dáng cao hứng phấn chấn, Tuyệt Du Du mỉm cười ngọt ngào, xem ra nàng rất vui vẻ, Hoa Nhược Hư trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ không ít, hấn đã lâu không ở với nàng. Thật ra hấn cũng biết Du Du thật ra tâm tính vẫn còn rất con nít, mà hấn lại ít dẫn nàng đi chơi, bởi vì hấn một khi cùng nàng ở một mình, thì rất khó mà thêm khát thân thể của nàng, mà Tuyệt Du Du cũng luôn thỏa mãn yêu cầu của hấn, Hoa Nhược Hư luôn vì việc này mà hổ thẹn không thôi, cũng may Tuyệt Du Du cũng không trách hấn, ngược lại tựa hồ đối với việc Hoa Nhược Hư mê luyện thân thể của nàng lại có chút vui vẻ.

Tuyệt Du Du cũng biết mình đối với Hoa Nhược Hư có bao nhiêu hấp dẫn, bởi vậy cũng không lộn xộn nữa, mà chỉ ôm cánh tay hấn, đi theo sau Chu Chu, nhưng vừa ra khỏi cửa thì đã có một người ngăn đón phía trước.

Phượng Hiệp dùng một loại ánh mắt rất kỳ lạ nhìn Hoa Nhược Hư, làm cho hấn có chút cả người có cảm giác không được tự nhiên, trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ quái, bộ dáng của Phượng Hiệp hiện tại tựa hồ có chút không đúng.

“Phượng huynh tìm ta có việc gì sao?” Hoa Nhược Hư rốt cuộc không thể nhịn được hỏi.

“Ta muốn hỏi người một vấn đề, hy vọng người đừng gạt ta” Phượng Hiệp giương mắt nhìn chằm chằm vào Hoa Nhược Hư hồi lâu, rồi chậm rãi nói.

“Phượng huynh cứ hỏi” Hoa Nhược Hư mơ hồ cảm giác có chút không ổn, trong lòng dâng lên cảm giác bất an.

“Tối hôm qua người cùng sư tỷ của ta ở cùng một chỗ phải không?” Phượng Hiệp tựa hồ rất khó khăn để nói ra những lời này. Hoa Nhược Hư trong lòng chấn động, âm thầm kêu khổ.

Hoa Nhược Hư trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời thế nào cho tốt, sắc mặt xấu hổ không thôi.

“Buồn cười ta lúc trước lại cảm tạ người giúp ta cứu sư tỷ trở về, thật sự là buồn cười!” Phượng Hiệp cười ha hả, mặt biến sắc dị thường khó coi, rồi sau đó nhìn Hoa Nhược Hư nói ra từng từ một, “Hoa Nhược Hư, ta thực sự là nhìn lầm người!”

Phượng Hiệp lạnh lùng hừ một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài, Hoa Nhược Hư mở miệng nhưng cuối cùng cũng không nói được lời nào.

“Hoa đại ca, chúng ta đi vào thôi, chúng ta không ra ngoài chơi nữa” Tuyết Du Du ôn nhu nói, Tuyết Du Du luôn luôn chỉ biết làm nũng, thì ra cũng hiểu ý người khác như vậy.

“Du Du, ta không sao, ta đáp ứng dẫn nàng ra ngoài chơi, chúng ta bây giờ đi thôi” Hoa Nhược Hư miễn cưỡng cười, lắc lắc đầu nói.

Thật ra hắn đã sớm biết sẽ có ngày như vậy, trên đời giấy vốn không thể gói được lửa. Đối với phản ứng của Phương Hiệp, hắn cũng cảm thấy rất bình thường. Phương Hiệp vốn si tình với Tôn Vân Nhạn, Hoa Nhược Hư cho dù bị Phương Hiệp chỉ trích, hắn cũng không thể nói được gì, bởi vì thật sự là sau khi hắn biết Phương Hiệp có cảm tình với Tôn Vân Nhạn, vẫn vì thỏa mãn dục vọng của bản thân mà lại chiếm lấy Tôn Vân Nhạn.

Bởi vì Hoa Nhược Hư tâm tình không được tốt, Tuyết Du Du tựa hồ cũng không còn tâm tình du ngoạn, chỉ cùng Hoa Nhược Hư yên lặng đi trên đường, mà Chu Chu lại không như vậy, nàng ta ở nơi này nhìn tới nhìn lui, khi thì lấy chuông bạc ra rung làm cho người đi đường đều quay lại nhìn, mà dung nhan khuynh quốc khuynh thành cũng khiến cho người ta yêu mến, lại càng làm mọi ánh mắt đều dừng lại ở trên người nàng, mà so ra, Tuyết Du Du tuy xinh đẹp không thua gì nàng, nhưng số người chú ý lại không bằng.

“Du Du tỷ tỷ, Hoa đại ca, giúp muội mua ít vải vóc đi, muội muốn may quần áo” Đi tới một gian hàng vải, Chu Chu kéo tay Tuyết Du Du đi vào bên trong, Hoa Nhược Hư bất đắc dĩ cũng phải cùng đi vào.

“Cái này không tệ, cái này cũng đẹp, chọn cái nào đây?” Chu Chu cái nào cũng ngắm, xem bộ dáng của nàng tựa hồ cái gì cũng thích.

“Ài, hay là các tỷ tỷ cùng giúp ta chọn đi, ta không nghĩ ra” Chu Chu lẩm bẩm nói, lạnh lớt hô lên, “Ông chủ, giúp ta đem toàn bộ số vải này đưa đến Hoa phủ”.

“Người mua nhiều như vậy làm gì?” Hoa Nhược Hư bị dọa nhảy dựng, không riêng gì hắn, ông chủ hiệu vải kia cũng bị dọa nhảy dựng.

“Vị tiểu thư này, số vải vóc này, cô, cô muốn mua hết?” Ông chủ hiệu vải bộ dáng có chút không quá tin, thấp giọng khấp khểnh hỏi.

“Đúng, mua hết” Chu Chu hai mắt xoay chuyển, đột nhiên ngọt ngào cười với Hoa Nhược Hư, “Hoa đại ca, người trả tiền giúp ta có được không?”

“Chu Chu cô nương, cô muốn mua đương nhiên phải tự mình trả tiền chứ” Hoa Nhược Hư âm thầm hít một hơi nói, âm thầm lêu một tiếng nguy hiểm thật, hắn thiếu chút nữa là theo bản năng nói ra một chữ được. Mấy ngày nay, hắn cũng cảm thấy Chu Chu này có chút cổ quái, Hoa Ngọc Phượng tra mấy ngày, cũng không tra được tư liệu gì về nàng ta, mà da mặt của Chu Chu cũng đủ dày, nàng ta lại ở tại Hoa phủ không đi, hơn nữa không biết là có ma lực gì, mà mọi người lại rất thích nàng ta, đặc biệt là Tuyết Du Du.

165. Chương 3: Ngọc Nữ Bức Hôn

Du Du tỷ tỷ, cho muội tiền được không?” Chu Chu thấy Hoa Nhược Hư không cho, lập tức chuyển đổi mục tiêu, quần lấy Tuyết Du Du mà làm nũng.

Hoa Nhược Hư cảm giác vừa tức giận vừa buồn cười, Tuyết Du Du cho tới bây giờ đều làm nũng trước mặt người khác, hiện tại lại bị Chu Chu làm nũng.

Chỉ là Hoa Nhược Hư không thể tưởng được, trước mặt Chu Chu, Tuyết Du Du lại làm ra bộ dáng tỷ tỷ, lập tức đáp ứng chi tiền giúp nàng, chỉ là người chân chính trả tiền cuối cùng tự nhiên vẫn là Hoa Nhược Hư, đúng là chiến thuật vu hồi của Chu Chu, hắn một chút biện pháp ứng đối cũng không có.

Chu Chu hưng phấn không quản cảm thụ của Hoa Nhược Hư, mua sạch hiệu vải cũng chỉ là bắt đầu, tiếp theo nàng ta thiếu chút nữa là mua sạch đồ ăn vật trên đường về Hoa phủ. Tóm lại nàng thích thứ gì thì mua sạch thứ đó. Nhưng sau đó Hoa Nhược Hư thấy nàng ta đi vào một tiệm châu báu, lòng cũng đã bắt đầu run, hắn thật lo lắng nàng ta sẽ mua sạch trang sức châu báu ở trong tiệm. Chẳng qua lần này Chu Chu chỉ tùy tiện xem qua một lần rồi đi ra, tựa hồ đối với châu báu một chút cũng không có hứng thú.

Sau hơn nửa ngày, từ sáng cho đến khi mặt trời xuống núi, mấy trăm lượng bạc trên người Hoa Nhược Hư đã biến thành mấy lượng, mà Chu Chu còn tựa hồ còn muốn tiếp tục đi nữa, mà Tuyết Du Du dần dần cũng đem Hoa Nhược Hư gạt sang một bên, bản tính ham chơi của nàng đã bị Chu Chu kích phát ra. Chẳng qua Chu Chu tiêu của Hoa Nhược Hư nhiều tiền như vậy cũng lại có chút cống hiến, Hoa Nhược Hư vốn tâm tình đang rất tồi tệ dưới sự tra tấn của Tiểu ma nữ đáng yêu này tựa hồ đã đỡ hơn, bởi vì hắn hiện tại cũng không có thời gian nghĩ đến chuyện Phương Hiệp cùng Tôn Vân Nhận.

Chỉ là tâm tình của Hoa Nhược Hư vừa tốt lên thì đã lập tức lại gặp phiền toái, khi hắn từ tiệm châu báu đi ra, liền phát hiện một phụ nữ tuyệt sắc chắn trước mặt hắn. Hoa Nhược Hư ngoại trừ trong lòng cười khổ ra thì cũng không có biện pháp gì khác, Triệu Uyển Nhi quả nhiên là không có dễ dàng buông tha hắn như vậy, mà một câu tiếp theo của Triệu Uyển Nhi thiếu chút nữa là làm cho Hoa Nhược Hư sợ tới mức xoay người bỏ chạy.

“Phu quân, nên về nhà ăn cơm chiều thôi” Thanh âm ngọt ngào kiều diễm, người bên ngoài nghe thấy cũng phải nhũn tơi tận xương cốt, chỉ là Hoa Nhược Hư lại không tự chủ được rung mình một cái.

“Hoa đại ca, huynh cùng Uyển Nhi tỷ tỷ thành thân khi nào vậy?” Tuyết Du Du nhẹ nhàng hỏi bên tai Hoa Nhược Hư.

“Du Du, muội cùng Chu Chu đi về trước đi” Hoa Nhược Hư không muốn trước mặt nhiều người như vậy mà nói chuyện với Triệu Uyển Nhi, nên thấp giọng nói Tuyết Du Du một tiếng, sau đó đến bên cạnh Triệu Uyển Nhi kéo tay của nàng mà chạy đi.

Triệu Uyển Nhi cũng rất phối hợp tùy ý để hắn lôi kéo, đáng thương Hoa Nhược Hư hôm qua mới nói với Âu Dương Băng Nhi là hắn sẽ không đến nữa, hôm nay đã phải nuốt lời.

“Uyển Nhi, ta hôm nay nói rõ với nàng” Hoa Nhược Hư không muốn đi vào, vì thế liền đứng ở cửa.

“Có gì đi vào rồi nói” Triệu Uyển Nhi lần này một chút thể diện cũng không cho, không chỉ cắt ngang lời của hắn, mà còn lôi kéo hắn đi vào trong.

Hoa Nhược Hư không có biện pháp đành phải đi theo vào, Triệu Uyển Nhi cố chấp hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn, hắn hiểu được nếu hắn không đi vào, chỉ sợ hắn về sau cũng không được an bình. Điểm may mắn duy nhất chính là, hắn trên đường đi tới khuê phòng của Triệu Uyển Nhi, cũng không có gặp Âu Dương Băng Nhi cùng Cung Nhã Thiển, chỉ là hắn không biết khi hắn vừa mới đi vào phòng Triệu Uyển Nhi, trong một góc của hành lang liền xuất hiện Âu Dương Băng Nhi cùng Cung Nhã Thiển.

“Sư tỷ, tỷ không phải nói hắn sẽ không đến đây sao? Sao lại tìm đến sư thúc?” Cung Nhã Thiển có chút nghi hoặc cùng bất mãn hỏi.

“Hình như là sư thúc đi tìm hắn” Âu Dương Băng Nhi cười khổ một tiếng, “Ta hiện tại cũng không rõ sư thúc rốt cuộc là suy nghĩ như thế nào”.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ thực để cho Hoa Nhược Hư cùng sư thúc thành thân?” Cung Nhã Thiển bộ dáng không cam tâm hỏi.

“Ta cũng không biết nên làm sao bây giờ, được bước nào hay bước đó đi, nói đến chúng ta cũng không có biện pháp thay đổi được quyết định của sư thúc” Âu Dương Băng Nhi có chút bất đắc dĩ nói.

“Uyển Nhi, ta nói rồi ta sẽ đối phó Tiên cung, chuyện các nàng muốn ta làm ta sẽ làm, cho nên điều kiện kia chỉ là do ta nhất thời tức giận, ta đã bỏ qua rồi” Hoa Nhược Hư vừa vào cửa liền hướng tới Triệu Uyển Nhi giải thích.

“Chàng phải lấy ta!” Triệu Uyển Nhi ngữ khí rất kiên quyết, không cho thương lượng.

“Nàng nói lý có được không?” Hoa Nhược Hư thật sự không thể lấy nàng ta, nhưng nàng ta lại căn bản không cho hắn đường lui. “Chàng muốn nói đạo lý phải không? Được rồi, ta hiện tại sẽ nói lý do chàng phải lấy ta” Triệu Uyển Nhi liếc nhìn Hoa Nhược Hư, xoay lưng về phía hắn, chậm rãi nói, “Đại trượng phu lời hứa đáng giá nghìn vàng, chàng đã nói qua muốn lấy ta, ta cũng đã đáp ứng, cho nên chàng phải lấy ta, đó là thứ nhất; ta cho đến nay vẫn thủ lễ trọng giáo, cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân ta nghĩ chàng cũng hiểu được, ta bị chàng hôn, thân mình của ta cũng đã bị chàng ôm qua, nếu chàng không phải là hôn

phu của ta, ta không có khả năng để cho chàng làm những việc này, cho nên chàng phải lấy ta, đó là thứ hai. Hai điều này tùy chọn một, cũng đủ nói rõ chàng phải lấy ta”.

Hoa Nhượng Hư nhất thời sửng sốt tại chỗ, nếu nói điều thứ nhất, hẳn còn có thể phản bác, nhưng điều thứ hai kia, hẳn đã không còn lý do gì để phản bác, hẳn không chỉ ôm nàng, mà cả thân hình của nàng cơ hồ cũng đã bị hắn nuốt ve hết cả rồi.

“Chàng bây giờ còn có cái gì để nói không?” Triệu Uyển Nhi xoay người lại, nhìn chăm chăm vào Hoa Nhượng Hư, ngữ khí thản nhiên, Hoa Nhượng Hư lại cảm thấy một loại áp lực khổng lồ.

“Uyển Nhi, nàng chẳng lẽ thực không rõ ta vì cái gì mà không lấy nàng sao chứ?” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng thở dài một tiếng nói.

“Ta đương nhiên là hiểu được, cho nên ta cho rằng chàng càng nên phải lấy ta” Triệu Uyển Nhi dịu dàng cười, “Lấy một nữ nhân mà chàng vốn thích, chẳng lẽ thực khó xử như vậy sao?”

“Nhưng ta không lấy một nữ nhân không thích ta!” Hoa Nhượng Hư tức giận nói.

“Chàng làm sao biết ta không thích chàng?” Triệu Uyển Nhi hỏi ngược lại.

“Nàng sao mà thích được một nam nhân chỉ mới gặp có mấy ngày?” Hoa Nhượng Hư bật thốt lên nói.

“Chàng có thể, vì cái gì mà ta lại không thể?” Triệu Uyển Nhi lại lần nữa hỏi lại làm Hoa Nhượng Hư ngậm miệng không nói gì, bực bội hừ một tiếng, cũng không nói chuyện nữa mà buồn bực đứng tại chỗ.

Màn đêm chậm rãi hạ xuống, Triệu Uyển Nhi lại ngồi xuống trang điểm, mà Hoa Nhượng Hư thì đứng ở sau lưng, mấy lần muốn nói lại thôi.

“Xinh đẹp sao chứ?” Triệu Uyển Nhi lấy một tư thế cực kỳ tuyệt đẹp đứng lên, chậm rãi xoay người, thản nhiên cười với Hoa Nhượng Hư, Hoa Nhượng Hư yên lặng gật đầu, không thể phủ nhận, Triệu Uyển Nhi đẹp, có thể xưng là tuyệt sắc nhân gian. Dưới ngọn đèn, khuôn mặt của nàng kiều diễm như hoa, thoáng đỏ ửng, lông mi thật dài càng tôn thêm đôi mắt sáng, rất có thần, còn tựa hồ mang theo chút tình ý, mái tóc đen như suối nước, tự nhiên để xõa trên vai, mà đôi môi anh đào trên khuôn mặt, khẽ nhích động, tựa hồ đang hướng tới hắn mà dụ dỗ.

Hoa Nhượng Hư tâm tình kích động, hẳn có một loại cảm giác muốn chạy trốn, nếu không phải còn chút lý trí cuối cùng, hẳn lúc nào cũng có thể ôm lấy nàng ta vào trong lòng, sau đó mà yêu thương một phen.

“Nam tử hán đại trượng phu, làm việc nên sạch sẽ gọn gàng, sao lại nhiều cổ kị như vậy?” Triệu Uyển Nhi nhẹ nhàng nói, thân mình mềm mại chậm rãi đảo qua Hoa Nhượng Hư.

Hoa Nhượng Hư có chút run rẩy thông thả đưa tay ra, trong lòng đang tranh đấu, hẳn biết, chỉ cần lần này tay hắn chạm vào nàng, hẳn khẳng định sẽ không thể khống chế được bản thân.

Một khắc đó, Hoa Nhượng Hư lại tựa hồ trải qua thật lâu, khi tay của hắn rốt cuộc chạm vào thân mình mềm mại của Triệu Uyển Nhi, đầu óc của hắn tựa hồ trống rỗng, như rối gỗ mà ngẩn ra, hắn đột nhiên ôm chặt lấy nàng, hai tay càng lúc càng dùng sức, tựa hồ muốn đem nàng nghiền nát vào trong lòng vậy.

Triệu Uyển Nhi thấp giọng rên rỉ một tiếng, một tiếng rên rỉ này đã hoàn toàn đốt lên dục vọng trong lòng Hoa Nhượng Hư, hắn khẽ cúi đầu, hung hăng hôn lên đôi môi của nàng.

Triệu Uyển Nhi đáp lại nụ hôn, thân thể mềm mại vạn vẹo không theo quy tắc, dần dần trở nên nóng bỏng, một lát sau váy áo đã rơi xuống quá nửa, tay của Hoa Nhượng Hư đã nhập vào trong nội y của nàng, đặt lên song phòng của nàng.

Quần áo dưới đất càng ngày càng nhiều, mà quần áo trên người hai người lại càng ngày càng ít đi, Hoa Nhượng Hư tham lam hôn lên mỗi một tấc da thịt trên người nàng, theo đó, tiếng rên rỉ đứt quãng của nàng từ miệng phát ra, dục vọng nguyên thủy nhất của Hoa Nhượng Hư cũng càng ngày càng mãnh liệt, rốt cuộc đã động thân tiến vào vùng đất xử nữ tối thanh khiết của nàng, đồng thời lại hôn lên đôi môi anh đào, những tiếng rên rỉ thống khổ của nàng cũng bị hắn nuốt vào bên trong.

Khi kích tình của hắn bùng nổ trong cơ thể của nàng, nàng cũng như một miếng đất bùn mềm nhũn ra nằm ở trên người hắn.

“Ôm ta đến giường đi” Triệu Uyển Nhi thấp giọng nói, Hoa Nhược Hư y lời ôm nàng cùng nằm lên giường, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt của nàng, trong lòng hắn cũng không biết là tư vị gì, là hạnh phúc hay áy náy? Hắn cũng không biết, hắn chỉ biết là, hắn chung quy cũng đã không chống cự lại được sức hấp dẫn của nàng.

“Phu quân, Uyển Nhi có chút mệt, muốn ngủ một lát” Triệu Uyển Nhi ỷ ôi trong lòng hắn, nhẹ nhàng nói, Hoa Nhược Hư không nói gì, chỉ theo bản năng ôm nàng chặt hơn một chút, không biết là vì nguyên nhân gì, trong lòng hắn luôn có chút cảm giác bất ổn.

Có lẽ là bởi vì lần đầu nên không chịu nổi sự chinh phạt, một lát sau Triệu Uyển Nhi đã ngủ say, nàng ngủ thật sự an ổn, khoe miệng khẽ nhếch lên, nơ hờ như đang cười.

Hoa Nhược Hư lặng lẽ rời giường mặc quần áo, chậm rãi đi ra ngoài, yên lặng đứng ở hành lang một lát, cuối cùng cũng quay lại vào phòng, ngồi bên mép giường, lẳng lặng nhìn về mặt đang ngủ của Triệu Uyển Nhi.

Bên ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân nhẹ, theo đó vang lên tiếng gõ cửa, đồng thời truyền đến thanh âm của Âu Dương Băng Nhi: “Sư thúc, sư thúc, người ở bên trong sao?”

Hoa Nhược Hư mở cửa, Âu Dương Băng Nhi nao nao, tựa hồ không nghĩ tới Hoa Nhược Hư vẫn còn ở trong này.

“Uyển Nhi đã ngủ, cô cứ đợi gặp nàng” Hoa Nhược Hư thấp giọng nói, Âu Dương Băng Nhi hiện tại cũng không mang khăn che mặt, chẳng qua Hoa Nhược Hư cũng không nhìn thẳng vào mặt nàng.

Âu Dương Băng Nhi hồ nghi liếc nhìn Hoa Nhược Hư, đi vào trong phòng, đột nhiên liếc mắt thấy quần áo, sắc mặt nhất thời biến đổi. Nàng đột nhiên bỏ nhào vào lên giường, nhấc một góc chăn lên, sau đó bỗng nhiên xoay người, hung hăng tát về phía Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư bất ngờ không kịp phòng bị thiếu chút nữa bị tát trúng, cho đến khi chuông phong tới gần mới cuống quýt né qua một bước, chẳng qua Âu Dương Băng Nhi cũng không có ý dừng tay, như điên cuồng không ngừng hướng tới Hoa Nhược Hư mà công kích, bộ dáng hoàn toàn chỉ là liều mạng.

“Cô muốn làm gì? Cô dừng tay có được không?” Hoa Nhược Hư mấy lần suýt bị nàng đánh trúng, đã có chút bực mình.

“Ta làm gì? Người là đám tộc bĩ ổi hạ lưu đã làm gì sư thúc người tự mình còn không biết sao?” Âu Dương Băng Nhi sắc mặt đỏ bừng, phẫn nộ nói, nói xong lại tiếp tục tấn công, lần này các chiêu đều hướng tới vị trí yếu hại của Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư mặt có sắc thẹn, muốn giải thích cũng không biết giải thích như thế nào cho tốt, đành phải yên lặng tránh né công kích càng ngày càng sắc bén của Âu Dương Băng Nhi.

“Băng Nhi dừng tay!” Thanh âm mềm mại của Triệu Uyển Nhi truyền tới, không biết từ khi nào thì nàng đã tỉnh lại, chẳng qua nói tới động tĩnh lớn như vậy, không làm cho nàng thức giấc mới là lạ.

“Sư thúc, chẳng lẽ để cho tên khốn vô sỉ này khi dễ người như vậy sao chứ?” Âu Dương Băng Nhi tuy nghe lời mà dừng lại, nhưng bộ dáng rất không cam tâm, phẫn nộ nói.

“Phu quân, tới giúp thiếp mặc quần áo đi” Triệu Uyển Nhi đối với Hoa Nhược Hư ôn nhu cười, sau đó quay đầu nói với Âu Dương Băng Nhi, “Băng Nhi, người ra ngoài trước đi”.

“Sư thúc người, người....” Âu Dương Băng Nhi trong lòng tràn ngập ủy khuất, nàng thế nào cũng không thể tưởng được Triệu Uyển Nhi lại bảo Hoa Nhược Hư giúp mặc quần áo, ngược lại còn muốn mình đi ra ngoài.

“Băng Nhi, ta làm việc có phân tấc của mình, người không cần lo lắng” Triệu Uyển Nhi ôn nhu nói, Âu Dương Băng Nhi nhìn Hoa Nhược Hư, lại nhìn Triệu Uyển Nhi, rốt cuộc nhẹ nhàng gạt đầu yên lặng đi ra ngoài.

Triệu Uyển Nhi nhẹ nhàng xóc cái chăn lên, thân thể hoàn mỹ hoàn toàn hiển lộ ra trước mặt Hoa Nhược Hư, Hoa Nhược Hư một trận mặt đỏ tim đập, cố gắng khống chế bản thân không suy nghĩ lung tung, có chút luống cuống tay chân giúp nàng mặc đồ. Thật vất vả mới giúp nàng mặc quần áo xong, trên mặt Hoa

Nhược Hư đã đỏ mặt, Triệu Uyển Nhi trên mặt chỉ cười, tựa hồ rất vừa lòng với biểu hiện của Hoa Nhược Hư vậy.

“Uyển Nhi” Hoa Nhược Hư thấp giọng hô một tiếng, lại không biết nên nói tiếp cái gì.

“Phu quân, ta có việc muốn nói cho chàng” Triệu Uyển Nhi dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Hoa Nhược Hư, sắc mặt dần dần trở nên có chút ngưng trọng.

“Uyển Nhi, nàng không phải nói sau khi lấy ta, thì sẽ có chuyện muốn nói với ta sao?” Hoa Nhược Hư có chút chua xót cười, hẳn nhớ tới Triệu Uyển Nhi từng nói qua có một số việc nàng phải lấy Hoa Nhược Hư xong thì mới nói được.

“Phu quân, chàng nhớ như vậy sao, Uyển Nhi cũng không có gì nhiều để nói, chẳng qua đợi lát nữa ta nói xong chàng phải nhớ cho kỹ” Triệu Uyển Nhi buồn buồn nói.

“Ước chừng một trăm năm trước, có một đôi sư tỷ muội đồng môn, sau khi sư phụ bọn họ thụ mệnh, thì phân biệt sáng lập ra Thần cung cùng Ma cung” Triệu Uyển Nhi chậm rãi nói, nhưng một câu này lại làm cho tâm thần của Hoa Nhược Hư chấn động.

“Uyển Nhi, nàng có nói đùa không vậy? Ý của nàng là, Thần cung cùng Ma cung vốn cùng một nhà sao?” Hoa Nhược Hư nhin không được cắt ngang lời của nàng.

“Có thể nói như vậy, thật ra gần trăm năm trở lại đây, Ma cung cùng Thần cung tranh đấu, trên thực tế chỉ là một âm mưu, bọn họ phân biệt khống chế bạch đạo cùng hắc đạo, cùng nhau khống chế cả võ lâm, khi có môn phái bạch đạo nào không phục tùng Thần cung, Ma cung sẽ phái người đi công kích, mà tại hắc đạo cũng như thế, bởi vậy khiến cho các môn phái trong võ lâm không thể không chịu sự khống chế của Thần cung cùng Ma cung đích [không chế] Triệu Uyển Nhi nhẹ nhàng gật đầu nói, “Thật ra cả võ lâm trăm năm trở lại đây, đều nằm trong lòng bàn tay của sư phụ sư tỷ muội kia, bất chấp hẳn hiện tại đã tạ thế từ lâu, nhưng Thần cung Ma cung hẳn thành lập năm đó vẫn là chưa tể của võ lâm”.

Hoa Nhược Hư há hốc mồm, nhưng cái gì cũng nói không ra, hẳn hiện tại có chút cảm giác suy nghĩ không ra, Triệu Uyển Nhi nói mấy cái này làm cho hắn có chút không dám tin, nhưng xem bộ dáng của Triệu Uyển Nhi cũng không giống như đang đùa giỡn với hắn.

“Nhưng ta thấy tình hình hiện tại của Thần cung cùng Ma cung, tựa hồ cũng không phải như thế?” Hoa Nhược Hư ngẫm lại đúng là vẫn còn cảm thấy không đúng, có chút nghi hoặc nói.

“Theo thiếp được biết, sư tỷ của ta cùng Cung chủ Ma cung đời trước Tô Mi Nhi đều biết việc này, chẳng qua sau khi Tô Mi Nhi chết, sư tỷ liền bắt đầu lên kế hoạch chân chính tiêu diệt Ma cung, mà Ma cung tựa hồ cũng có ý định như vậy. Trước mắt cả Thần cung, cũng chỉ có thiếp biết việc này, mà trong Ma cung thiếp lại không rõ ràng lắm” Triệu Uyển Nhi nhẹ nhàng thở ra một hơi nói.

“Uyển Nhi, ta không hiểu được, nàng nói cho ta cái này để làm gì?” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một lát rồi hỏi.

“Thần cung phí tâm huyết một đời của sư tỷ, vì sư tỷ, thiếp muốn trọng kiến Thần cung” Triệu Uyển Nhi thấp giọng nói, “Nhưng nếu Ma cung muốn một lòng đả kích chúng ta, Thần cung căn bản là không thể khôi phục lại huy hoàng như ngày xưa, cho nên thiếp muốn chàng giúp thiếp”.

“Giúp nàng như thế nào?” Hoa Nhược Hư có chút không rõ.

“Nếu thiếp đoán không sai, Tô Đại Nhi có thể thực không biết liên quan sâu xa giữa Thần cung cùng Ma cung, chàng phải làm chính là đem chuyện này nói cho nàng ta, thiếp biết nàng ta rất tin tưởng vào chàng” Triệu Uyển Nhi nhẹ nhàng nói, “Lúc trước khi Tô Mi Nhi chết, Tô Đại Nhi cũng không có bên cạnh, mặt khác vốn nên có một người nói cho Tô Đại Nhi biết những bí ẩn này, nhưng thiếp cảm giác người này khẳng định vì nguyên nhân nào đó mà không nói cho nàng ta biết”.

“Ta sẽ nói cho Đại Nhi, chỉ là, nàng nếu chỉ muốn ta làm điều này, thực hoàn toàn không cần phải trả giá lớn như vậy” Hoa Nhược Hư cảm khái nói.

“Chuyện này, ngay cả Nhã Thiện cùng Băng Nhi cũng không biết, thiếp cũng không định nói cho bọn họ, nếu, nếu ngày sau thiếp không còn, chàng hãy nói với các nàng” Triệu Uyển Nhi buofn bã nói, “Chuyện mà

thiếp muốn nói cho chàng không chỉ có vậy, có lẽ chàng đợi lát nữa sẽ hiểu được, chàng lấy thiếp, người có hại thật ra là chàng”.

166. Chương 4: Hoa Chúc Chi Dạ

“Ta không tin là ta sẽ có hại” Hoa Nhược Hư nói thầm, ít nhất hiện tại mà nói, việc mà Triệu Uyển Nhi muốn hắn làm rất là dễ dàng.

“Thần cung trong thời gian ngắn rơi từ trên đỉnh xuống đáy cốc, đây là điều mà thiếp cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến, bằng không lúc trước thiếp cũng sẽ không rời đi, nếu thiếp không rời đi có lẽ sự tình sẽ không đến nỗi tệ như vậy, sư tỷ cũng sẽ không chết” Triệu Uyển Nhi ngữ khí tràn ngập sự tự trách, cảm tình của nàng cho tới giờ vẫn chưa thể quên việc sư tử chết.

“Chuyện này căn bản không liên quan đến nàng, nàng tự trách mình để làm gì?” Hoa Nhược Hư nhin không được vì nàng mà biện hộ.

“Chàng không hiểu đâu, rất nhiều việc thiếp cho đến bây giờ vẫn khó có thể tin. Mỗi một Cung chủ đều chuẩn bị cho Cung chủ tiếp theo mấy vị sứ giả, số lượng sứ giả cũng không xác định, nhưng có một sứ giả là phải có, đó là ẩn sứ, mà mỗi một ẩn sứ đều là hôn phu của Cung chủ, nhưng ẩn sứ lần này lại phản bội Thần cung, điều này thật sự là ai cũng không thể tưởng được” Triệu Uyển Nhi lắc đầu, chậm rãi nói.

“Nam Cung Phi Vân vốn chính là con của Nam Cung Hiên Viên, hắn phản bội Thần cung thì có gì lạ đâu” Hoa Nhược Hư nghĩ thầm từ phi Triệu Uyển Nhi còn chưa biết thân phận chân chính của Nam Cung Phi Vân?

“Nam Cung Phi Vân là người của Nam Cung thế gia, sao có thể là con của Nam Cung Hiên Viên? Nếu đúng vậy, hắn sao lại trở thành ẩn sứ?” Triệu Uyển Nhi ngẩn ra, đúng là nàng không biết.

“Tóm lại nàng có thể tin ta, Nam Cung Phi Vân quả thật là con của Nam Cung Hiên Viên, cũng chính là ca ca của Tô Đại Nhi, chẳng qua nàng yên tâm, cho dù hắn là ca ca của Đại Nhi, ta cũng sẽ không buông tha hắn” Hoa Nhược Hư lại biếng nhác nói, hắn hiện tại đã có chút cảm giác đầu óc choáng váng.

“Chẳng lẽ Nam Cung Hiên Viên cùng sư tỷ đã có động tay động chân?” Triệu Uyển Nhi thì thào nói, sắc mặt khẽ biến đổi.

“Động tay chân là sao?” Hoa Nhược Hư nghe được cũng khó hiểu.

“Nghe nói phu quân rất sủng ái Tuyết Du Du phải không?” Triệu Uyển Nhi cúi đầu trầm ngâm ước chừng nửa khắc mới ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Hoa Nhược Hư, nhẹ giọng hỏi.

“Nàng hỏi cái này làm gì?” Hoa Nhược Hư có chút cảm giác không biết nên khóc hay cười, nàng ta sao lại hỏi cái này, trong lúc nhất thời trong lòng cũng muốn trêu chọc nàng, liền cười cười nói, “Uyển Nhi, nàng có phải muốn ta sủng ái nàng thêm một ít không?”

“Phu quân nguyện ý sủng ái Uyển Nhi tự nhiên là muốn rồi” Triệu Uyển Nhi sắc mặt tựa hồ khẽ hồng hồng, chẳng qua trên mặt lại có vẻ càng thêm u buồn, “Nhưng chàng biết không? Tuyết Du Du vốn không nên họ Tuyết”.

“Du Du chẳng lẽ thực không phải con gái của Tuyết Danh Phong?” Hoa Nhược Hư vội vàng hỏi, hắn nhớ tới Phong Bình từng nói qua với hắn Tuyết Danh Phong đúng là có hoài nghi Tuyết Du Du, hiện nghe Triệu Uyển Nhi nói như vậy, xem ra Tuyết Danh Phong thật đúng là không đoán bậy.

Triệu Uyển Nhi nhẹ nhàng gật đầu, chẳng qua cũng không nói gì.

“Vậy Du Du rốt cuộc là con gái của ai?” Hoa Nhược Hư vội vàng hỏi, chuyện của Tuyết Du Du hắn tự nhiên rất quan tâm.

Triệu Uyển Nhi đột nhiên đến bên tai Hoa Nhược Hư, nói ra một câu làm cho hắn khiếp sợ không thôi.

“Thật ra Nhã Thiển mới chân chính là con gái của Tuyết Danh Phong” Triệu Uyển Nhi thấp giọng nói.

“Vậy, ý của nàng là, Du Du là con gái sư tỷ của nàng?” Hoa Nhược Hư cả kinh, thấp giọng hỏi.

Triệu Uyển Nhi gật đầu, mà Hoa Nhược Hư hiện tại cũng đã cao hứng không nổi, sắc mặt dị thường khó coi. Nói như vậy, Triệu Uyển Nhi không phải thành sư thúc của Du Du sao?

“Nàng nói có thật không? Còn có người nào biết chuyện này không?” Hoa Nhược Hư trầm mặc một hồi rồi lại hỏi.

“Không ai biết, ngoại trừ chàng và thiếp” Triệu Uyển Nhi lắc đầu, “Nếu chàng không tin, thiếp cũng không có biện pháp, chẳng qua chàng cũng biết, thiếp không cần phải lừa chàng”.

“Một khi người khác đã không biết, nàng vì cái gì lại muốn nói cho ta? Nàng có biết hay không, về sau ta đối mặt Du Du rất vất vả không?” Hoa Nhược Hư hiện tại trong bụng bực bội mà không biết phát tiết ra nơi nào.

“Chàng chẳng lẽ không biết, một người giữ rất nhiều bí mật rất là vất vả sao? Chàng là phu quân của thiếp, thiếp đương nhiên cũng muốn chàng gánh vác cùng” Triệu Uyển Nhi bộ dạng như là dĩ nhiên nói, Hoa Nhược Hư đã bắt đầu mơ hồ hiểu được hẳn sẽ càng có hại là có ý nghĩa gì.

“Hong nhan họa thủy, những lời này đúng là có đạo lý” Hoa Nhược Hư thì thào nói.

Chỉ là Hoa Nhược Hư không thể tưởng được chính là, Triệu Uyển Nhi biết bí mật không chỉ là một ít, khi hẳn nghe Triệu Uyển Nhi nói hẳn quả thực có loại cảm giác muốn chạy trốn, bởi vì hẳn lo lắng nàng ta còn nói ra nhiều chuyện hẳn trước giờ chưa từng biết nữa, mà nàng còn cố tình dằn dò hẳn, việc này không thể nói cho người khác, hẳn không buồn bực trong lòng mới là lạ.

Âu Dương Băng Nhi không đơn giản là Thánh nữ Thần cung, mà còn là con gái của nguyên Cung chủ Thần cung, mà phụ thân của Âu Dương Băng Nhi tự nhiên chính là ẩn sử đời trước, nói như vậy hẳn cũng là phụ thân của Tuyết Du Du, mà Tuyết Du Du lại trở thành tỷ muội của Âu Dương Băng Nhi, khó trách Âu Dương Băng Nhi lại tận tâm hết sức vì Thần cung như vậy, mà Âu Dương Kiếm Bình lại vì mối cừu của thê tử mà nguyền cả tính mạng của mình cũng vứt bỏ, chẳng qua, Âu Dương Kiếm Bình lại điều tra được một bí mật. Tứ đại thế gia cùng che giấu một bí mật, mà bí mật này một khi tiết lộ, sẽ trở thành đả kích trí mạng cho tứ đại thế gia, bởi vậy bí mật này cũng trở thành nguyên nhân kiềm chế lẫn nhau của tứ đại thế gia, mà càng làm cho hẳn không thể tưởng được chính là, thì ra phụ thân của Phong Quá Vân cũng không phải là Phong Vân Động, mà là Phong Trưởng lão Thần cung. Phong Trưởng lão vốn tên là Phong Vân Khởi, hơn nữa hẳn mới là gia chủ chân chính của Phong gia, Phong Vân Động chỉ là một con rối hẳn an bài, mà Phong Vân Khởi đồng thời lợi dụng bí mật của tứ đại thế gia để áp chế họ gia nhập Tiên cung mà dốc sức cho hẳn, cho nên các thế gia cũng không thể không nghe theo mệnh lệnh của hẳn.

Quan hệ phức tạp trong đó làm cho Hoa Nhược Hư cái đầu cũng phình to ra, mà khi Triệu Uyển Nhi còn muốn cầu hẳn đối phó với Tiên cung, không thể để cho Cung Nhã Thiển đi giết Tuyết Danh Phong cùng Phong Vân Phiêu, bởi vì bọn họ mới chân chính là cha mẹ của nàng, nhưng lại không thể nói cho Cung Nhã Thiển biết thân phận chân chính của nàng. Chỉ là khi Hoa Nhược Hư nói không cần người của Thần cung nhúng tay vào, Triệu Uyển Nhi lại không đồng ý, hơn nữa nàng lại nói Âu Dương Băng Nhi càng sẽ không đồng ý, bởi vì nàng ta khẳng định muốn đích thân báo thù cho cha mẹ, chỉ là Âu Dương Kiếm Bình rốt cuộc là chết ở trong tay ai, bọn họ lại không rõ.

Chẳng qua lúc này, Hoa Nhược Hư lại có chút đáng thương cho Âu Dương Băng Nhi, dù sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi không đến hai năm, cha mẹ của nàng đều trước sau rời nàng mà đi, mà nàng lại không có một thân tuyệt thế võ công, bất đắc dĩ quả bất địch chúng, không thể báo thù cho cha mẹ, cứ như vậy, hẳn tựa hồ có chút lý giải được những hành động của nàng.

Chẳng qua nghe Triệu Uyển Nhi nói, Âu Dương Băng Nhi vẫn nghĩ Cung Nhã Thiển là thân muội muội của nàng, bởi vậy mới hết lòng với Cung Nhã Thiển, chỉ là Cung Nhã Thiển thì cái gì cũng không biết, nàng chỉ biết Âu Dương Băng Nhi là sư tỷ của nàng, đương nhiên, nàng cũng rất tốt với Âu Dương Băng Nhi, cũng rất nghe lời Âu Dương Băng Nhi nói.

“Uyển Nhi, theo lý thuyết thì nàng nên là sư thúc của Du Du, chúng ta như vậy, như vậy có phải là, có phải là....” Hoa Nhược Hư ấp a ấp úng, lại không thể nói ra được hai chữ cuối cùng.

“Chàng bây giờ mới nghĩ đến sao chứ?” Triệu Uyển Nhi âm thầm cười, “Chúng ta như vậy, quả thật có thể xem như là loạn luân, chẳng qua chàng có thể làm như là không biết”.

“Nàng, nàng rõ ràng đã biết như vậy, còn muốn ta lấy nàng; hiện tại ta lấy nàng, nàng lại nói ta loạn luân; nàng nói cho ta, lại muốn ta xem như không biết, nàng rốt cuộc là muốn thế nào?” Hoa Nhượng Hư hướng về phía Triệu Uyển Nhi hét lên, lúc này hẳn thật đã có chút phần nộ, nữ nhân này bộ muốn chơi đùa với hắn sao.

“Này, nhỏ một chút, đừng để cho các nàng nghe được” Triệu Uyển Nhi bộ dáng vẫn như không có gì, nhẹ nhàng cười nói, “Thiếp đã với chàng, chàng cưới thiếp có thể sẽ có hại”.

“Nàng cố ý như vậy có phải không?” Hoa Nhượng Hư cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, lạnh lùng nhìn nàng ta.

“Chàng nghĩ sai rồi, mặc kệ chàng tin cũng tốt, không tin cũng tốt, chàng là nam nhân đầu tiên mà thiếp không bài xích, có lẽ thiếp còn chưa nói chuyện nhiều với chàng, chẳng qua thiếp biết thiếp đối với chàng có hảo cảm” Triệu Uyển Nhi buồn buồn nói, “Thiếp chỉ là một cô gái yếu mềm, thiếp không muốn chịu đựng một gánh nặng như vậy, cho nên thiếp đem gánh nặng này chuyển bớt qua người chàng, chàng là phu quân của thiếp, gánh vác bớt một chút cũng là nên có phải không?”

“Nhưng nàng rõ ràng biết chúng ta như vậy là loạn luân, vì cái gì còn muốn như vậy?” Hoa Nhượng Hư tức giận nói.

“Thiếp thật ra mười hai năm trước, cũng đã không phải là người của Thần cung, thiếp hiện tại chỉ là trở về làm một số chuyện mà thiếp thấy nên làm, thiếp trên thực tế cũng không phải là sư thúc của họ” Triệu Uyển Nhi chậm rãi xoay người, đôi mắt nhìn ngoài cửa sổ tối đen, “Thiếp trên thực tế chỉ là một cô gái đơn thân, không qua lại với bất kỳ ai, chàng còn lo lắng gì nữa? Càng hưởng chi, chàng cũng đâu có giống như là người thủ lễ? Ta nhớ rõ trong nhà của chàng có nhiều nhiều thê thiếp như vậy, từng chính thức có danh phận tựa hồ chỉ có Hoa Ngọc Loan mà thôi”.

“Mấy cái này không cần nàng quản” Hoa Nhượng Hư hàm hừ nói.

“Nghe nói chàng trước kia là một thư sinh, nhát gan cổ hủ, tuy chàng tại giang hồ hành tẩu hai năm, nhưng chàng tựa hồ thay đổi được bộ dáng một sách đồ” Triệu Uyển Nhi lắc lắc đầu nói.

“Chuyện của ta hình như nàng biết rất rõ, xem ra nàng chú ý ta cũng không phải là một hai ngày?” Hoa Nhượng Hư tức giận nói.

“Chàng là phu quân của Uyển Nhi, Uyển Nhi làm sao mà không tìm hiểu về chàng chứ?” Triệu Uyển Nhi thần nhiên cười, đáng thương cho Hoa Nhượng Hư hiện tại lửa giận đầy mình mà không biết làm sao phát tiết.

“Thời gian không còn sớm, ta đi về trước, nàng đi ngủ sớm đi” Hoa Nhượng Hư bực bội muốn đi, nói xong những lời này liền quay người chuẩn bị ra ngoài.

“Đêm nay chính là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, chàng cứ như vậy mà đi sao chứ?” Triệu Uyển Nhi u oán nói, chỉ là hiện tại Hoa Nhượng Hư cũng không biết nàng ta làm như vậy rốt cuộc là có giả vờ hay không.

Hoa Nhượng Hư nhìn Triệu Uyển Nhi, Triệu Uyển Nhi tựa hồ có chút không thể thừa nhận ánh mắt của hắn, trên mặt ửng đỏ, chậm rãi cúi đầu, bộ dáng có chút lúng túng, không còn dáng vẻ bình tĩnh như vừa rồi.

Hoa Nhượng Hư trái tim trầm xuống, bước tới ôm nàng đứng lên đi vào trong trướng, tay nhẹ nhàng vung lên, đèn trong phòng đã tắt, rồi tiến thở dốc trong phòng bắt đầu vang lên, Hoa Nhượng Hư chuyên tâm xâm chiếm tuyệt đại vương vật này từng phân từng tác một, sự bực bội cùng phiền muộn cũng đều phát tiết trên người của nàng.

“Phu quân, hiện tại trong lòng đã tốt hơn chưa?” Trong bóng đêm, thanh âm của Triệu Uyển Nhi vang lên.

“Uyển Nhi, nàng quả thực là yêu tinh mà” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng ôm lấy nàng, thấp giọng thở dài.

“Khi nam nhân không vui, thì thích nhất là hai thứ, một là nữ nhân, hai là rượu. Là ta làm cho phu quân không vui, cho nên ta cũng phải làm cho chàng vui vẻ trở lại” Triệu Uyển Nhi ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực của Hoa Nhượng Hư, ôn nhu nói.

“Nàng không phải chưa quen qua một nam nhân nào sao chứ? Sao lại như là rất hiểu về nam nhân vậy?” Hoa Nhược Hư trong lòng mơ hồ có chút không thoải mái, không biết là tư vị gì.

“Thiếp ở tại Thần nữ am mười hai năm, mười hai năm này, thiếp đã cho ở lại cả trăm nữ tử, các nàng đại bộ phận đều bởi vì thất vọng về nam nhân mà muốn xuất gia, các nàng đều kể cho thiếp nghe về nam nhân của họ, thiếp nghe nhiều như vậy tự nhiên là hiểu về nam nhân” Triệu Uyển Nhi ở bên tai Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng nói.

“Uyển Nhi, nàng, nàng không phải xuất gia chứ?” Hoa Nhược Hư do dự một chút hỏi, thầm nghĩ nàng ở tại am ni cô mười năm, khó tránh có một ngày sẽ trở thành ni cô thật.

“Thiếp vốn cũng đã là người xuất gia, chỉ có điều chưa cắt tóc tu hành thôi” Triệu Uyển Nhi đột nhiên cười hì hì, lời này thiếu chút nữa làm cho Hoa Nhược Hư sợ tới nhảy dựng lên.

Hoa Nhược Hư xoay người đè nàng xuống, cúi đầu hôn lên bộ ngực của nàng, hướng về điểm tinh hồng giữa ngực mà tình tế ngậm lấy, hẳn rồi cuộc quyết định không hỏi nữ nhân này cái gì nữa, có lẽ là nàng ta rất hiểu nam nhân, hẳn ở trước mặt nàng luôn có cảm giác lâm vào hạ phong, có lẽ chỉ có lúc này hẳn mới có thể chiếm được chút thượng phong, Triệu Uyển Nhi uyển chuyển chấp nhận tựa hồ muốn thỏa mãn sự chinh phục của hắn.

Sáng sớm, Hoa Nhược Hư quyến luyến không tha từ phòng của Triệu Uyển Nhi đi ra, không làm tỉnh giấc Triệu Uyển Nhi đang ngủ, nhẹ nhàng mặc quần áo rời giường, lúc gần đi nhẹ nhàng hôn lên gò má của nàng.

Xuyên qua hành lang, đi ra cửa, lại bị một người ngăn lại, lại là Âu Dương Băng Nhi.

“Đem khăn che mặt trả lại cho ta!” Âu Dương Băng Nhi sắc mặt tựa hồ có chút tiêu tụy, ngữ khí cũng tràn ngập sự lạnh lùng.

“Ta đã bỏ rồi” Hoa Nhược Hư ngẩn ra nói.

“Ngươi! Ngươi lại bỏ đi?” Âu Dương Băng Nhi tức giận nói, sắc mặt biến đổi, tay vung lên tựa hồ lại muốn đánh nhau, chẳng qua lần này không có động thủ, lập tức hạ tay xuống.

“Chỉ là một cái khăn che mặt mà thôi, cô hiện tại không đeo nữa, còn cần làm gì?” Hoa Nhược Hư tựa hồ vẫn còn giận, cho nên thấy bộ dáng giận dữ của nàng, hẳn còn có cảm giác vui vẻ khó hiểu.

“Một cái khăn che mặt mà thôi? Thì ra ngươi xem chỉ là một cái khăn che mặt, tốt, Hoa Nhược Hư, ta xem như nhìn thấu ngươi!” Âu Dương Băng Nhi mặt tái xanh, hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Nhược Hư, xoay người chạy ra ngoài.

“Băng Nhi cô nương, đã lâu không gặp!” Âu Dương Băng Nhi đang có chút thất hồn lạc phách đi ở trên đường, sau lưng đột nhiên truyền đến một thanh âm.

Âu Dương Băng Nhi đột nhiên xoay người, phía trước cách đó không xa, có một nam tử áo trắng đang cười nhìn nàng, nam tử này rất anh tuấn, có thể nói là ngọc thụ lâm phong, chỉ có điều trong mắt Âu Dương Băng Nhi lại tràn ngập sự phẫn nộ cùng chán ghét, bởi vì người này là Nam Cung Phi Vân.

“Ta không quen ngươi!” Âu Dương Băng Nhi lạnh lùng nói.

“Thánh nữ thật sự là quý nhân hay quên, nhanh như vậy đã quên thuộc hạ rồi” Nam Cung Phi Vân vẫn mang theo nụ cười.

“Ngươi, Nam Cung Phi Vân, một khi đã đem đến tận cửa, ta hôm nay sẽ giết ngươi!” Âu Dương Băng Nhi tâm tình vốn đang bức bối, hiện tại càng thêm khó có thể tâm bình khí hòa.

“Băng Nhi Băng Nhi, nàng chẳng lẽ không quan tâm đến đệ tử Tuyết Sơn sao chứ?” Nam Cung Phi Vân khẽ cảm thán một tiếng.

Âu Dương Băng Nhi sắc mặt biến đổi, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an, nàng tuy không biết vì cái gì Nam Cung Phi Vân biết nàng chính là Thánh nữ Thần cung, nhưng hiện tại hẳn một khi đã biết, phái Tuyết Sơn kia cũng tự nhiên bại lộ, phái Tuyết Sơn mọi người tuy võ công xuất sắc, nhưng dù sao chỉ có hơn mười người, so với thủ hạ của Ma cung nhiều như vậy, chẳng khác nào là lấy trắng chọi đá, mà theo Nam Cung Phi Vân hiện tại nói ra, rất có thể hẳn đã xuống tay với đệ tử phái Tuyết Sơn.

“Nam Cung Phi Vân, ta thấy ngươi nên quan tâm tới bản thân trước mới phải” Một thanh âm lạnh lùng truyền tới, Hoa Nhược Hư đột nhiên xuất hiện bên cạnh Âu Dương Băng Nhi, dùng một loại ánh mắt trào phúng nhìn Nam Cung Phi Vân, vốn Hoa Nhược Hư vừa rồi vẫn đi theo phía sau Âu Dương Băng Nhi, hẳn có chút lo lắng nàng ta xảy ra chuyện gì, không nghĩ tới lại đụng Nam Cung Phi Vân.

Âu Dương Băng Nhi thấy Hoa Nhược Hư trên mặt rất nhanh hiện lên vẻ vui mừng, chẳng qua lập tức đổi thành bộ dáng lạnh như băng, đối với Hoa Nhược Hư lạnh lùng hừ một tiếng.

“Hoa Nhược Hư, ngươi tốt nhất không cần xen vào việc của người khác” Nam Cung Phi Vân mặt biến sắc nói.

Hoa Nhược Hư hừ lạnh một tiếng, chậm rãi rút Tình kiếm ra, chỉ về phía Nam Cung Phi Vân.

“Ân oán giang hồ, các vị hãy tránh ra để tránh bị thương người vô tội” Hoa Nhược Hư trầm giọng quát, thật ra không cần hắn nói, người trên đường đều đã né tránh, ngã tư đường vốn phồn hoa trong khoảnh khắc đã trở nên vắng lặng, đương nhiên hai bên đường vẫn có một ít người không sợ chết ở lại xem náo nhiệt.

“Băng Nhi, nàng cũng tránh ra” Hoa Nhược Hư thấp giọng nói.

Chẳng qua Âu Dương Băng Nhi nghe hắn nói cũng ngoảnh mặt làm ngơ, cũng không có ý rời khỏi, còn lộ ra bộ dáng ta ta tại sao phải nghe lời ngươi.

Hoa Nhược Hư không có để ý tới Âu Dương Băng Nhi nữa, toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn Nam Cung Phi Vân, chân khí nhanh chóng phủ kín toàn thân, sau đó rút vào trong Tình kiếm, kiếm quang lóe ra nhảy lên vui mừng, trong lòng hắn đã khởi sát khí. Bởi vì hắn nhất định muốn giết Nam Cung Phi Vân để báo thù cho Thiếu Lâm, nhưng so với việc đi Ma cung giết hắn, không bằng giết hắn tại đây.

Nam Cung Phi Vân cảm nhận được một loại khí thế vô cùng cường đại bức tới, đó là một loại khí thế có thể hủy diệt bất kỳ trở ngại gì, trong lòng không khỏi khiếp sợ, hắn tự nhiên biết võ công của Hoa Nhược Hư cao hơn hắn.

167. Chương 5: Cường Lưu Tiểu Nguyệt

“Chậm đã!” Nam Cung Phi Vân thanh âm khẽ run rẩy, hắn đã cảm giác được sát ý mãnh liệt của Hoa Nhược Hư, dưới áp lực khí thế cường đại của Hoa Nhược Hư, hắn rốt cuộc đã cảm thấy sợ hãi.

Chẳng qua Hoa Nhược Hư tựa hồ lại hoàn toàn không có nghe được lời của Nam Cung Phi Vân, hai mắt hàn mang lóe ra, cổ tay dần dần căng thẳng, một kích lôi đình sắp phát ra, Âu Dương Băng Nhi bên cạnh hắn tựa hồ cũng có chút chịu không được sát khí tản mát ra quanh thân hắn, yên lặng lui ra phía sau một bước, đôi mắt dừng lại trên người Hoa Nhược Hư, vẻ mặt lộ ra vẻ phức tạp, có vài phần oán hận, cũng có vài phần quan tâm.

“Hoa Nhược Hư, ngươi không cần mạng của Giang Tiểu Nguyệt sao chứ?” Nam Cung Phi Vân không tự chủ được lui về phía sau hai bước, hô lên với Hoa Nhược Hư.

“Nam Cung Phi Vân, Giang Tiểu Nguyệt là đệ tử của ngươi, có quan hệ gì với ta?” Hoa Nhược Hư nghe được tên Giang Tiểu Nguyệt thì ngẩn ra, khí thế cường đại rõ ràng cũng đã hoãn lại, chẳng qua vẫn lạnh lùng nhìn Nam Cung Phi Vân.

“Hoa Nhược Hư, cho dù ngươi mặc kệ tiện nữ kia, đứa con bảo bối của ngươi cũng không quan tâm sao?” Nam Cung Phi Vân âm âm cười, hắn tựa hồ đã tìm được pháp bảo đối phó với Hoa Nhược Hư, lập tức trấn định lại.

“Không liên quan tới ta!” Tình kiếm trong tay Hoa Nhược Hư lại một lần nữa giơ lên.

“Hoa Nhược Hư, ngươi chẳng lẽ còn không biết, Giang Tiểu Nguyệt kia đã sinh cho ngươi một đứa con trai sao?” Nam Cung Phi Vân cười lạnh nói.

“Không có khả năng!” Hoa Nhược Hư quả quyết, trên mặt lộ ra vài phần khinh bỉ, “Nam Cung Phi Vân, ta thực cảm thấy xấu hổ thay ngươi, vì bảo toàn mạng sống, ngay cả sự trong sạch của vợ mình cũng có thể tùy tiện đem ra chà đạp!”

“Hoa Nhượng Hư, Giang Tiểu Nguyệt chỉ là một quân cờ của bốn thiếu gia, nhiều nhất cũng chỉ là thứ để bốn thiếu gia chơi đùa, loại nữ nhân này, nào có tư cách làm thê tử của Nam Cung Phi Vân ta! Nếu người không tin, có thể tự mình đến hỏi nữ nhân kia!” Nam Cung Phi Vân ha hả cười hai tiếng để che dấu sự mất tự nhiên của hắn, hắn cảm giác được những người xem lên xung quanh tựa hồ đang cười nhạo hắn.

“Con của Giang Tiểu Nguyệt kia có thể thực là con của người không?” Âu Dương Băng Nhi đột nhiên tiến đến bên cạnh Hoa Nhượng Hư, thấp giọng hỏi.

“Làm sao mà có thể? Ta căn bản là cùng với nàng ta không có loại quan hệ này!” Hoa Nhượng Hư tức giận nói.

“Nam Cung Phi Vân kia sao lại khẳng định như vậy?” Âu Dương Băng Nhi có chút không phục nói.

Hoa Nhượng Hư không trả lời, hắn nhớ tới chuyện tại khách điểm đã hơn một năm trước, chẳng lẽ ngày đó phát sinh ra chuyện gì mà hắn không biết? Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng có chút chần chừ.

“Nam Cung Phi Vân, hôm nay ta tha cho người! Cút đi!” Hoa Nhượng Hư trong tâm có sự nghi ngờ, do dự một hồi rồi cuối cùng quyết định thả hắn đi.

“Nam Cung Phi Vân, người đứng lại cho ta!” Nam Cung Phi Vân đang âm thầm thở ra một hơi, khi xoay người định rời đi, thì thanh âm của Âu Dương Băng Nhi vang lên phía sau hắn.

“Không biết Thánh nữ có gì phân phó?” Nam Cung Phi Vân quay đầu lại khẽ cười nói, bộ dáng nhún nhường.

“Nam Cung Phi Vân, người đã làm gì đệ tử phái Tuyết Sơn ta?” Âu Dương Băng Nhi nghiêng răng hỏi.

“Thánh nữ người đi xem chẳng phải sẽ biết sao chứ? Tại hạ đi trước một bước, đứa con bảo bối của ta còn ở nhà chờ ta” Nam Cung Phi Vân mỉm cười, nói xong còn liếc nhìn Hoa Nhượng Hư.

“Nam Cung hộ pháp, đi vội vã như vậy sao?” Chợt truyền đến một thanh âm ôn nhu dễ nghe.

Hoa Nhượng Hư ngẩn ra, nàng ta sao lại đến đây?

“Thuộc hạ tham kiến Tam Trưởng lão!” Nam Cung Phi Vân cũng có chút giật mình, chẳng qua lập tức liền cung kính hành lễ, công phu mặt dày của người này quả thật không tệ.

“Nam Cung hộ pháp, Cung chủ muốn gặp người, hãy đi theo ta!” Tôn Văn Nhận thần nhiên nói, nói xong liền rời đi, cũng không liếc mắt nhìn Hoa Nhượng Hư, chẳng qua trong tai Hoa Nhượng Hư lại truyền đến thanh âm của Tôn Văn Nhận: “Người phái Tuyết sơn không có việc gì, người bảo Âu Dương Băng Nhi không cần lo lắng”.

Hoa Nhượng Hư khi nhìn về phía nàng, lại chỉ thấy bóng dáng yếu điệu động lòng người của nàng, trong lúc nhất thời có chút thất thần.

“Đừng đuổi theo nữa, cô đi xem đệ tử Tuyết Sơn đi, bọn họ không có việc gì đâu” Âu Dương Băng Nhi thấy Nam Cung Phi Vân đi cùng Tôn Văn Nhận đang muốn đuổi theo, Hoa Nhượng Hư lại kéo lại.

“Người làm sao biết?” Âu Dương Băng Nhi tức giận nói, tránh khỏi bàn tay của Hoa Nhượng Hư, chẳng qua cũng không có đuổi theo nữa.

“Cô cứ đi xem trước đi, còn việc làm sao ta biết được, thì cô không cần quan tâm” Hoa Nhượng Hư thần nhiên nói, nói xong cũng không quản Âu Dương Băng Nhi có đi hay không, liền hướng tới phái Tuyết Sơn mà đi tới.

Tuyết Sơn vẫn ở lại Kim Lăng, trên danh nghĩa là tìm kiếm Đại tiểu thư Âu Dương Băng Nhi của bọn họ, trên thực tế đương nhiên không phải như vậy. Khi Hoa Nhượng Hư cùng Âu Dương Băng Nhi đi vào, mọi người trên mặt đều xuất hiện thần sắc kỳ quái, đặc biệt là thấy Âu Dương Băng Nhi trên mặt lại không có khăn che mặt, lại càng thêm giật mình. Chẳng qua giật mình thì giật mình nhưng cũng không hỏi gì.

“Lan đi, vừa rồi trong này có xảy ra chuyện gì không?” Âu Dương Băng Nhi hỏi Âu Dương Lan, nàng vừa nói ra lời này, mọi người cũng hiểu được, Âu Dương Băng Nhi xem ra đã không định giấu diếm.

“Tiểu thư, vừa rồi có người của Ma cung đến tập kích chúng ta, chẳng qua rất kỳ quái chính là, không bao lâu sau, một Trưởng lão Ma cung đến lệnh cho bọn họ rút lui, cho nên chúng ta cũng không có bị tổn thương gì” Âu Dương Lan thấp giọng nói.

“Trưởng lão Ma cung? Có phải là Tôn Văn Nhận?” Âu Dương Băng Nhi có chút kinh ngạc, khi hỏi cái này cũng đem ánh mắt hướng về phía Hoa Nhược Hư.

“Tiểu thư, đúng là cô ta” Âu Dương Lan cung kính nói.

“Nơi này đã không thể ở, các người thu thập một chút, chuẩn bị rời đi” Âu Dương Băng Nhi trầm ngâm một lát rồi nói.

“Một khi bọn họ đã không có việc gì, ta đi trước, nếu có cái gì cần hỗ trợ, cô bảo Uyển Nhi đi tìm ta” Hoa Nhược Hư tạm dừng một chút, “Hoặc là cô tìm ta cũng được”.

Không biết là vì nguyên nhân gì, hôm nay Âu Dương Băng Nhi đối với Hoa Nhược Hư tựa hồ đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất không muốn liều mạng với hắn như tối hôm qua, nghe Hoa Nhược Hư nói cũng không có phản ứng gì, chỉ là sau khi Hoa Nhược Hư đi rồi mới ngẩn ra nhìn theo bóng dáng của hắn có chút xuất thần.

Hoa Nhược Hư tâm sự rất nặng trở lại Hoa phủ, trong lòng lại nghĩ đến lời của Nam Cung Phi Vân, chẳng lẽ con của Tiểu Nguyệt thực là của hắn?

Vừa mới đi vào đại sảnh, liền phát hiện có chút không đúng, như bình thường đại sảnh đều tụ tập ồn ào, nay lại không náo nhiệt như thường ngày, hắn liếc mắt qua, lại phát hiện thì ra có thêm một người, một người mà hắn đang suy nghĩ, Giang Tiểu Nguyệt.

“Tiểu Nguyệt, cô đến vừa lúc, ta đang chuẩn bị đi tìm cô” Hoa Nhược Hư miễn cưỡng cười nói, trong lòng lại dâng lên cảm giác bất an, Giang Tiểu Nguyệt xuất hiện chẳng phải cũng vừa khéo sao?

Giang Tiểu Nguyệt yên lặng gật đầu, khép nép đi sau Hoa Nhược Hư, Hàm Tuyết tựa hồ cũng muốn đi theo, chẳng qua lại bị Hoa Ngọc Phượng ngăn lại.

“Tiểu Nguyệt, cô tới đây có phải có việc muốn nói với ta không?” Hoa Nhược Hư nhìn Giang Tiểu Nguyệt, trong lòng lại dâng lên một loại tư vị khó hiểu, hắn vẫn chưa hỏi về chuyện đứa nhỏ, thật ra hắn có một loại cảm giác, Giang Tiểu Nguyệt nên tự mình nói ra.

“Cô gia, ta, ta.....” Giang Tiểu Nguyệt cúi đầu lúng túng, hồi lâu vẫn không nói được gì.

“Tiểu Nguyệt, cô vẫn có thể xưng hô như trước với ta” Hoa Nhược Hư trong lòng âm thầm thở dài, Giang Tiểu Nguyệt tựa hồ đã biến đổi rất nhiều.

“Cô gia, ta, ta cầu người cứu cứu con của ta” Giang Tiểu Nguyệt đột nhiên quỳ gối trước mặt Hoa Nhược Hư.

“Tiểu Nguyệt, cô mau đứng lên!” Hoa Nhược Hư cả kinh, vội vàng đỡ nàng ta đứng lên.

“Hoa lang, để ta nói đi” Giang Thanh Nguyệt từ ngoài đi vào.

“Thanh tỷ, tỷ biết sao?” Hoa Nhược Hư ngẩn ra hỏi.

“Thật ra chuyện này ta sớm đã biết, chỉ có điều ta vẫn chưa nói, bởi vì ta không muốn để bị Nam Cung Phi Vân uy hiếp” Giang Thanh Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, “Tiểu Nguyệt từng nói cho ta biết, con của nàng thật ra là cốt nhục của đệ, hiện tại Nam Cung Phi Vân đã đem đứa nhỏ này đoạt lấy, bức bách Tiểu Nguyệt đến nói cho đệ, bằng không, hắn sẽ gây bất lợi với đứa nhỏ”.

“Tiểu Nguyệt, cô nói thật cho ta, ngày đó tại khách điểm, ta sau khi uống rượu rồi cuộc đã phát sinh chuyện gì?” Hoa Nhược Hư khẽ hít một hơi, định thần nhìn Giang Tiểu Nguyệt hỏi.

“Ta lần đó khi nhìn thấy người, vốn ba ngày nữa ta sẽ cùng với Nam Cung Phi Vân báai đường, cho nên, cho nên ta ở trong rượu đã hạ Thôi tình dược” Giang Tiểu Nguyệt vẽ mặt tái nhợt lộ ra một mảng đỏ bừng, “Ta vốn nghĩ Nam Cung Phi Vân sẽ không phát hiện ra, không nghĩ tới, không nghĩ tới sau khi thành thân, hắn căn bản là không vào phòng ta, cũng không có ngủ chung, càng, càng không chạm qua ta, sau đó hắn phát

hiện ta có con, liền bức ta nói ra tên của đứa trẻ, nếu ta không nói cho hần, hần sẽ bắt ta uống thuốc phá thai, cho nên ta đành phải nói cho hần biết” Giang Tiểu Nguyệt vẫn cúi đầu, không dám nhìn Hoa Nhược Hư, thanh âm càng ngày càng nhỏ, nếu không phải Hoa Nhược Hư nỗ lực không tệ, chỉ sợ cũng nghe không rõ nàng ta nói cái gì.

“Vậy cô tại sao bây giờ mới nói cho ta?” Hoa Nhược Hư có chút áy náy, cũng có chút tức giận.

“Ta không muốn làm phiền người, cho nên không nói gì” Giang Tiểu Nguyệt nhanh chóng ngẩng đầu liếc nhìn Hoa Nhược Hư, rồi lại cúi đầu, “Ta cũng không biết là vì cái gì, Nam Cung Phi Vân mới rồi lại vội vàng tìm ta, nói ta phải tới nói rõ cho người, ta lại sợ hần nhất thời tức giận sẽ giết đứa nhỏ, nên đành phải tới nơi này”.

“Ta hiểu được, cô yên tâm, ta sẽ đem đứa nhỏ trở về” Hoa Nhược Hư sau khi trầm mặc một hồi rồi nói, “Thanh tỷ, tỷ an trí cho Tiểu Nguyệt đi”.

“Ta, ta còn phải trở về” Giang Tiểu Nguyệt sợ hãi nói.

“Không cần trở về, cô về sau cứ ở lại trong này” Hoa Nhược Hư ngữ khí rất bình tĩnh, lại cũng rất khẳng định.

“Không được, ta nhất định phải về, bằng không, đứa nhỏ sẽ xảy ra chuyện!” Giang Tiểu Nguyệt ngẩng đầu lên, ngữ khí cũng rất kiên quyết.

“Hiện tại ta nói cô cứ ngoan ngoãn lưu lại trong này đi, đâu cũng không thể đi!” Hoa Nhược Hư trầm giọng nói, nói xong lại chuyển sang Giang Thanh Nguyệt,” Thanh tỷ, tỷ coi chừng cô ta, khi tên Nam Cung Phi Vân khó kiể này còn sống, đừng cho cô ta đi đâu cả!”

“Hoa lang, chàng cứ yên tâm, ta biết làm thế nào” Giang Thanh Nguyệt gật đầu, ôn nhu nói.

“Tiểu thư, ta cầu xin người, thả ta trở về đi!” Hoa Nhược Hư vừa ra khỏi cửa phòng, Giang Tiểu Nguyệt đã bắt đầu cầu xin Giang Thanh Nguyệt.

“Tiểu Nguyệt, ta vẫn xem cô là tỷ muội, cô cứ yên tâm, ta sẽ không hại cô đâu” Giang Thanh Nguyệt ánh mắt nhìn Giang Tiểu Nguyệt tràn ngập sự thương tiếc, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình của nàng, đồng thời cũng phong bế võ công của nàng ta lại, “Tiểu Nguyệt, Hoa lang làm như vậy cũng là tốt cho cô, cô nếu trở về, Nam Cung Phi Vân trong tay chẳng những có đứa nhỏ, còn có cả cô nữa, như vậy lại càng không dễ đối phó. Chẳng qua cô cứ yên tâm, Nam Cung Phi Vân không dám làm gì đứa nhỏ đâu, hần không dám để mất đi lợi thế này”.

Hoa Nhược Hư vừa mới đi tới cửa phòng Hoa Ngọc Phượng, cửa phòng đã tự động mở ra, đồng thời lộ ra khuôn mặt kiều diễm của Hoa Ngọc Phượng, nàng tựa hồ đã sớm đoán trước Hoa Nhược Hư sẽ tìm đến nàng.

“Chuyện của Tiểu Nguyệt, ta đã biết, ta chuẩn biết chính là, chàng có tin đứa nhỏ kia là con của chàng không?” Không đợi Hoa Nhược Hư nói, Hoa Ngọc Phượng đã đặt câu hỏi trước.

“Phượng nhi, ta cũng không dám khẳng định, chẳng qua chiếu theo lời của Tiểu Nguyệt, ta thấy nên đứng như vậy” Hoa Nhược Hư ngữ khí cũng không tự nhiên.

“Chàng tối hôm qua có phải là ở chỗ Triệu Uyển Nhi không?” Hoa Ngọc Phượng nhìn Hoa Nhược Hư, trầm mặc hồi lâu, buồn buồn hỏi.

“Phượng nhi, ta....” Hoa Nhược Hư gật đầu, hần không muốn dấu nàng.

“Phượng Hiệp dẫn theo đệ tử Côn Lôn rời đi, ta nghĩ chàng cũng biết là vì nguyên nhân gì?” Hoa Ngọc Phượng xoay người, quay lưng về Hoa Nhược Hư.

“Phượng nhi, thực xin lỗi” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm lấy ànng.

“Ta cũng không muốn trách chàng, nói sao thì ta cũng không phải là tỷ tỷ, ta cũng không có tư cách nói với chàng, nếu chàng thực cứ đi lãng nhăng như vậy, ta cũng không có cách nào ở lại bên cạnh chàng” Hoa Ngọc Phượng buồn buồn nói.

“Phượng nhi, nàng có biết, trong lòng ta, nàng cùng sư tỷ quan trọng như nhau” Hoa Nhược Hư ôn nhu nói, lại nắm lấy tay nàng, xoay nàng trở lại, chợt phát hiện trên mặt của nàng mơ hồ có nước mắt, chợt giật mình.

“Phượng nhi, nàng đừng khóc có được không, ta về sau sẽ không làm loạn nữa” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng, thì thào nói.

Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng ồm một tiếng, ôn thuận tựa vào người Hoa Nhược Hư, hồi lâu cũng không nói gì.

“Phượng nhi, Uyển Nhi nói cho ta rất nhiều việc” Tuy Triệu Uyển Nhi nói không cho hẳn nói cho người khác, chẳng qua đối với Hoa Nhược Hư mà nói, hẳn có lẽ sẽ giấu Hoa Ngọc Loan, nhưng khẳng định sẽ không giấu Hoa Ngọc Phượng.

Hoa Ngọc Phượng khi nghe Hoa Nhược Hư nói xong quả thật chấn động, trong khoảng thời gian ngắn này nàng nghe được nhiều bí mật còn hơn từ trước đến nay làm cho nàng cũng ngắn ra, hồi lâu mới phản ứng lại.

“Sư đệ, Du Du có biết chuyện này không?” Hoa Ngọc Phượng thấp giọng hỏi.

“Uyển Nhi nói, trừ nàng ta ra, không có người nào khác biết” Hoa Nhược Hư lắc lắc đầu, ngẫm lại rồi nói, “Phượng nhi, nàng ngàn vạn lần đừng nói cho Du Du, bằng không nàng ta trong lòng rất khó chịu, không chừng còn có thể muốn đi báo thù cho cha mẹ”.

“Sư đệ, chàng đi tìm Tô Đại Nhi trước, xem có biết chuyện này hay không” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng từ trong lòng hẳn đứng lên nói, Hoa Nhược Hư tuy có chút không nỡ, chẳng qua vẫn đáp ứng.

“Sư đệ!” Hoa Nhược Hư vừa mới đi tới cửa, Hoa Ngọc Phượng đột nhiên sau lưng vội vàng gọi một tiếng.

“Phượng nhi, còn có chuyện sao?” Hoa Nhược Hư vội vàng quay đầu, dùng một loại ánh mắt chờ mong nhìn Hoa Ngọc Phượng.

“Sư đệ, người nhớ chăm sóc Thiên Tinh tỷ tỷ” Hoa Ngọc Phượng thấp giọng nói.

Ma cung. Tô Đại Nhi đang nổi trận lôi đình, Nam Cung Phi Vân đã thừa dịp Tôn Vân Nhạn vào bẩm báo, đã lén chạy trốn, quả thực đã hoàn toàn không đem Cung chủ nàng để vào mắt.

“Vân Nhạn tỷ tỷ, người nói chúng ta nên làm sao bây giờ?” Tô Đại Nhi nhìn Tôn Vân Nhạn đang đứng yên ở một bên hỏi.

“Cung chủ, ta thấy Nam Cung hộ pháp vốn tránh gặp mặt, như vậy cho dù chúng ta tuyên bố giải tán Phi Vân đường của hắn, hắn cũng có thể làm như hoàn toàn không hay biết” Tôn Vân Nhạn ngẫm lại nói.

“Ta cũng biết tâm tư của hắn, phụ tử bọn họ vẫn nghĩ một là phụ thân của ta, một là huynh trưởng của ta, bất kể thế nào, ta cũng sẽ không giết bọn họ” Tô Đại Nhi mặt lạnh lẽo, xem ra đã tức giận cũng không nhẹ.

“Tiểu thư, tiểu thư, công tử đến” Lưu Vân cuống quýt chạy vào, bộ dáng của nàng xem ra cũng vui vẻ, bởi vì Hoa Nhược Hư đến, Tô Đại Nhi khẳng định sẽ không tức giận như vậy nữa, hẳn làm nha hoàn tự nhiên cũng có thể tốt hơn rất nhiều.

“Ta không phải đã nói Nhược Hư ca ca đến thì bảo trực tiếp đi vào sao? Người còn thông báo làm gì?” Đáng tiếc Lưu Vân cao hứng quá sớm, vẫn bị Tô Đại Nhi mắng cho một trận.

Lưu Vân ủy khuất đi ra ngoài, một lát sau dẫn Hoa Nhược Hư đi vào.

Tô Đại Nhi phát tay, Lưu Vân cùng Tôn Vân Nhạn tự giác lui ra ngoài, ở xa xa mà bảo hộ. Khi Tôn Vân Nhạn thuận tay đóng cửa lại, vừa lúc thấy Tô Đại Nhi nhảy vào lòng Hoa Nhược Hư, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót.

“Nhược Hư ca ca, Đại Nhi mệt mỏi quá!” Tô Đại Nhi cuộn mình vào lòng Hoa Nhược Hư, âm u nói, Hoa Nhược Hư có chút yêu thương nhìn nàng, mặt của nàng thực có vẻ mệt mỏi.

“Đại Nhi, nàng có biết hay không, Ma cung các nàng cùng Thần cung có quan hệ gì không?” Hai người nhẹ nhàng ôm nhau thật lâu sau, Hoa Nhược Hư rốt cuộc cũng mở miệng, dù sao chính sự cũng phải làm.

“Thần cung cùng Ma cung là thiên địch, trên giang hồ đều biết” Tô Đại Nhi thanh âm mềm mại vô lực, cũng không chút do dự.

“Đại Nhi, mẹ của nàng trước khi qua đời, lại không nói qua cho nàng chuyện gì hoặc là giao cho nàng cái gì sao?” Hoa Nhược Hư ngẫm lại rồi hỏi.

“Nhược Hư ca ca, mẹ của ta dạy cho ta rất nhiều thứ, sau khi mẹ qua đời, Nam Cung Trưởng lão, cũng chính là cha ta liền nói cho ta là mẹ bị người Thần cung hại chết” Tô Đại Nhi thấp giọng nói, đột nhiên ngừng đầu lên, đôi mắt sáng trông suốt nhìn Hoa Nhược Hư, “Nhược Hư ca ca, chàng hôm nay hình như có chút kỳ quái, sao lại hỏi về vấn đề này chứ?”

“Không có việc gì, ta quan tâm đến Đại Nhi thôi mà” Hoa Nhược Hư mỉm cười nói, nhìn thấy đôi môi anh đào mê người của nàng, đầu khê cúi xuống hôn lên. Hoa Nhược Hư cũng không muốn nói với Tô Đại Nhi mối quan hệ sâu xa giữa Thần cung cùng Ma cung mà Triệu Uyển Nhi đã nói cho hắn, chẳng qua hắn trên cơ bản cũng có thể xác định, phán đoán của Triệu Uyển Nhi không sai, người của Ma cung thực không có đem chuyện này nói cho Tô Đại Nhi biết, mà người này hiện tại xem ra, rất có thể là Nam Cung Hiên Viên.

168. Chương 6: Tiên Tử Phương Tâm

“Nhược Hư ca ca, ta đã lâu chưa được nghe tiếng tiêu của chàng” Tô Đại Nhi khê ngửa đầu, dùng ánh mắt mong muốn nhìn Hoa Nhược Hư, thổ thổ nói.

Một tiếng tiêu từ trong khuê phòng của Tô Đại Nhi vang ra, xuyên qua không gian xa xôi, cắt qua trời cao, đi vào lòng người, tiếng tiêu triền miên xót xa, mà lúc này, tiếng đàn uyển chuyển cũng vang lên, cùng tiếng tiêu tương hợp, như tính tứ triền miên, dây dưa không thôi.

“Nhược Hư ca ca, chàng có rất nhiều tâm sự” Tiếng đàn tiếng tiêu đồng thời chấm dứt, mà lời nói của Tô Đại Nhi mang theo u oán cũng vang lên.

“Đại Nhi, gần đây phát sinh rất nhiều chuyện, cho nên....” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng hôn nàng, thấp giọng nói.

“Nhược Hư ca ca, Đại Nhi không muốn làm Cung chủ này” Tô Đại Nhi trầm mặc một hồi, đột nhiên buồn buồn nói.

“Đại Nhi, nàng có thể buông xuống được sao?” Hoa Nhược Hư khê thở dài một tiếng, theo lý thuyết hắn nên cảm thấy thật cao hứng mới phải, bởi vì đây là lần đầu tiên Tô Đại Nhi nói với hắn không muốn làm Cung chủ Ma cung, chính là hắn lại phát hiện không thể cao hứng được, bởi vì hắn thực không dám hy vọng nhiều, hắn sợ hy vọng càng lớn, thất vọng cũng sẽ càng lớn, có lẽ chỉ có một ngày Tô Đại Nhi chân chính rời khỏi Ma cung, hắn mới có thể chân chính yên lòng.

“Nhược Hư ca ca, chàng biết không? Mấy ngày qua, ta rốt cuộc hiểu được một đạo lý, mỗi người khi được một thứ gì đó, thì luôn mất đi vài thứ khác” Tô Đại Nhi từ trong lòng Hoa Nhược Hư nhảy dựng lên, nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, chậm rãi đi đến cửa sổ, thấp giọng nói.

“Đại Nhi, tuy cho tới nay, ta vẫn hy vọng nàng có thể rời khỏi Ma cung, có thể an tâm ở bên cạnh ta, chẳng qua, ta cũng không hy vọng Đại Nhi vì ta, mà bỏ đi những việc mà nàng muốn làm” Hoa Nhược Hư đi đến sau lưng nàng, nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng, ôn nhu nói.

“Nhược Hư ca ca, thật ra ta đã có an bài, chỉ là, không biết chàng có thể đáp ứng hay không” Tô Đại Nhi sắc mặt khê lộ ra vài phần do dự, “Ta chuẩn bị đem Ma cung giao cho một người khác”.

“Đại Nhi, nàng nói thật chứ?” Hoa Nhược Hư ngẩn ngơ, xem ra Tô Đại Nhi lúc này là nói thật, nàng thật sự muốn rời khỏi Ma cung, ngay cả người nối nghiệp cũng đã tính đến rồi.

“Nhược Hư ca ca, chẳng lẽ chàng thực không biết, Đại Nhi thực rất muốn ở bên cạnh chàng sao chứ?” Tô Đại Nhi thở dài nói. “Rất tốt, Đại Nhi, ta rốt cuộc cũng đã đợi được ngày này, mặc kệ nàng giao cho ai

cũng không sao cả, cho dù nàng giao cho Nam Cung Hiên Viên, ta cũng không quan tâm” Hoa Nhượng Hư ôm lấy thân hình của nàng, thì thào nói.

“Nhượng Hư ca ca, Đại Nhi sẽ không lưu lại ẩn hoạn cho chàng đâu, ta đã có một người rất thích hợp, ta cũng tin tưởng rằng nàng sẽ nguyện ý, chỉ là không biết Nhượng Hư ca ca có nguyện ý hay không thôi” Tô Đại Nhi quay đầu, nhìn Hoa Nhượng Hư ngọt ngào cười.

Hoa Nhượng Hư trong lòng âm thầm buồn bực, Đại Nhi rốt cuộc là muốn nói ai? Vì cái gì mà hắn phải nguyện ý mới được? Chẳng lẽ là nàng? Hoa Nhượng Hư đột nhiên nghĩ đến một người.

“Đại Nhi, nàng nói người này rốt cuộc là ai?” Hoa Nhượng Hư tuy trong lòng đã mơ hồ hiểu được, nhưng vẫn không dám khẳng định.

“Nhượng Hư ca ca, chàng nói, còn có người nào thích hợp hơn Vân Nhạn tỷ tỷ chứ?” Tô Đại Nhi cười hì hì, Hoa Nhượng Hư trong lòng khẽ trầm xuống, quả nhiên là trong dự kiến của hắn.

“Đại Nhi, nàng nói quả thật không sai, không ai so với nàng ta thích hợp hơn” Hoa Nhượng Hư khóe miệng lộ ra vẻ cười khổ, trong lòng cũng không biết là tư vị gì, Tô Đại Nhi vừa mới nói liền lập tức thực hiện, luôn luôn có được thì sẽ có mất.

Rời khỏi chỗ của Tô Đại Nhi thì trời đã tối, khi Hoa Nhượng Hư đi ra Tôn Vân Nhạn cũng đi tiễn hắn, chẳng qua tiễn hắn ra khỏi cửa thì quay về.

Thấy trong lòng rối loạn, gương mặt của Hoa Thiên Tinh chợt hiện ra, Hoa Nhượng Hư nhìn phương hướng rồi không chút do dự đi đến chỗ của Hoa Thiên Tinh.

Cũng giống như thường, Hoa Thiên Tinh vẫn ở đó chờ hắn, thấy Hoa Nhượng Hư đi tới, nàng mỉm cười ngọt ngào, rất vui vẻ, nụ cười rất đẹp, rất bắt mắt, có thể nói là khuynh quốc khuynh thành.

“Tỷ tỷ!” Hoa Nhượng Hư bước nhanh tới, ôm lấy Hoa Thiên Tinh vào lòng, thì thầm bên tai nàng một tiếng.

“Đệ đệ, nhớ đến tỷ tỷ sao chứ?” Hoa Thiên Tinh cười, hôn nhẹ lên mặt hắn một cái.

“Tỷ tỷ, tỷ vì sao không muốn ở cùng đệ tại Hoa phủ?” Hoa Nhượng Hư đến bây giờ vẫn có chút không rõ, vì cái gì mà Hoa Thiên Tinh luôn không muốn ở cạnh bên hắn. “Tỷ tỷ không thích cùng đệ đệ ở cùng nhau, vì bên cạnh còn có người khác, sắc lang đệ đệ, chẳng lẽ đệ còn không hiểu sao?” Hoa Thiên Tinh nhẹ nhàng day day mũi hắn, gắt giọng.

“Tỷ tỷ, nhưng đệ rất muốn tỷ mỗi ngày đều ở bên đệ” Hoa Nhượng Hư vẫn có chút không cam tâm.

“Đệ đệ ngốc, đệ có thể mỗi ngày đến gặp tỷ tỷ mà, tỷ tỷ ở đây cũng đâu có xa” Hoa Thiên Tinh liếc mắt kiêu mỵ nhìn Hoa Nhượng Hư, đột nhiên sắc mặt khẽ biến, nhẹ nhàng thở dài nói, “Đệ đệ, nếu có một ngày, tỷ tỷ không ở bên cạnh đệ, đệ có nhớ tỷ tỷ không?”

“Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ phải rời khỏi đệ sao?” Hoa Nhượng Hư sắc mặt đại biến, theo bản năng ôm chặt lấy Hoa Thiên Tinh, vội vàng hỏi.

“Đệ ngốc, tỷ tỷ làm sao mà rời khỏi đệ? Tỷ tỷ chỉ là tùy tiện nói mà thôi, hì hì, xem đệ bị dọa kia!” Hoa Thiên Tinh cười hì hì, đột nhiên ái ui một tiếng.

“Tỷ tỷ, tỷ sao vậy?” Hoa Nhượng Hư cả kinh, vội vàng hỏi.

“Sắc lang đệ đệ, eo của tỷ tỷ sắp bị đệ xiết gãy rồi” Hoa Thiên Tinh dịu dàng nói, Hoa Nhượng Hư vừa nghe vội vàng lỏng tay ra, chẳng qua cũng không buông nàng ra, tựa hồ vẫn còn lo lắng nàng chạy đi mất.

Hoa Thiên Tinh nhẹ nhàng tựa ở trên vai Hoa Nhượng Hư, trong mắt của nàng ngân ngấn nước mắt, chỉ có điều Hoa Nhượng Hư không có phát hiện, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc ôm tiên tử xinh đẹp này.

“Đệ đệ, đệ muốn tỷ tỷ sao?” Hoa Thiên Tinh đột nhiên nhẹ nhàng hỏi, nàng nhẹ nhàng khoác hai tên lên cổ hắn, đôi mắt đẹp nhìn trên mặt Hoa Nhượng Hư mà hỏi.

“Tỷ tỷ, tỷ nói cái gì?” Hoa Nhượng Hư hiển nhiên là tưởng mình nghe nhầm, nên hỏi lại.

“Sắc lang đệ đệ, ta hỏi đệ có phải muốn lấy tỷ tỷ làm vợ không” Hoa Thiên Tinh tựa hồ không biết thẹn thùng là gì, nàng vẫn cười lên khanh khách, nhìn không ra chút ngượng ngùng nào.

“Tỷ tỷ, tỷ, tỷ cứ hay nói đùa!” Lúc này Hoa Nhược Hư rất cuộc đã nghe rõ ràng, lại càng thêm cà lăm.

“Đệ đệ, đệ thật sự là nhát gan” Hoa Thiên Tinh có chút oán trách liếc nhìn hắn một cái, đột nhiên khuôn mặt áp sát lại, đôi môi anh đào mềm mại đã cùng môi của Hoa Nhược Hư kết hợp cùng một chỗ, nhiệt tình quần lấy, thật lâu vẫn không có tách ra.

“Đệ đệ, đệ thật là dối trá, trong lòng muốn tỷ tỷ mà miệng lại nói không cần, hì hì” Hai người rất cuộc đã tách ra, Hoa Thiên Tinh cười hì hì như là không có gì xảy ra, chẳng qua Hoa Nhược Hư tim lại đập như trống, vốn bọn họ cũng không phải là lần đầu tiên hôn nhau, chẳng qua lần này lại có chút không giống, bởi vì Hoa Thiên Tinh vừa rồi hỏi qua Hoa Nhược Hư có nghĩ là muốn làm vợ của hắn.

“Sắc lang đệ đệ, tỷ tỷ gả cho đệ có được không?” Hoa Thiên Tinh tiếp tục quyến rũ Hoa Nhược Hư, Hoa Nhược Hư rất muốn nói được, chẳng qua lời nói ra lại hoàn toàn khác.

“Tỷ tỷ, đệ, đệ không dám mạo phạm tỷ” Hoa Nhược Hư cúi đầu nói.

“Tỷ tỷ thật không tin, đệ sao lại không dám lấy tỷ tỷ?” Hoa Thiên Tinh vẫn cười kiêu diễm, hai mắt xinh đẹp vẫn một mực nhìn tới nhìn lui trên người Hoa Nhược Hư.

“Tỷ tỷ, thực xin lỗi, đệ....” Hoa Nhược Hư lúng túng nói.

“Đệ đệ, đệ rất cuộc là sợ cái gì?” Hoa Thiên Tinh rất cuộc thu hồi nụ cười, thâm thở dài một hơi. Hoa Thiên Tinh có lẽ không đành lòng tra tấn Hoa Nhược Hư nữa, rất cuộc đem hắn đuổi ra ngoài, chỉ là tâm tình của Hoa Nhược Hư vẫn không thể nào bình tĩnh lại được.

Trước khi hắn đi, trong lòng truyền tới một câu nói của Hoa Thiên Tinh: Đệ đệ, tỷ tỷ là của đệ!

“Tỷ tỷ, đệ thực không dám khinh nhờn tỷ, đệ thực không xứng với tỷ tỷ!” Hoa Nhược Hư trong lòng âm thầm hô lên, hắn không phải không muốn, mà là thực không dám, nếu hắn thực làm vậy đen sự thuần khiết của nàng, hắn sợ hắn không thể tha thứ cho bản thân. “Tỷ tỷ, tỷ là một tiên tử thuần khiết, đệ chỉ hy vọng tỷ tỷ có thể ở bên cạnh đệ cũng là đã đủ rồi, đệ thực không dám hy vọng xa vời”.

“Phu quân, chàng lại không vui sao?” Thanh âm dịu dàng truyền đến tai Hoa Nhược Hư, vốn Hoa Nhược Hư đang bước đi lững thững trong thành Kim Lăng chợt dừng bước, nhìn thấy cô gái tố y trước mặt thì cười khổ, thật ra hắn không cần nhìn cũng biết người đến là ai, trừ Triệu Uyển Nhi ra, không ai lại xứng hô với hắn như vậy.

“Uyển Nhi, đồ đã trẻ rồi, nàng sao lại ở chỗ này?” Hoa Nhược Hư ngữ khí tràn ngập sự bất đắc dĩ, rất rõ ràng là nàng tìm đến hắn, chỉ là hắn lại phát hiện có chút sợ hãi khi nhìn thấy nàng, bất chấp hắn cũng rất nhớ sự ôn nhu cùng kiều mỹ khác thường này.

“Uyển Nhi đang đợi phu quân về nhà” Triệu Uyển Nhi cười ngọt ngào, yếu điệu đi đến bên cạnh hắn, khoác lấy cánh tay hắn, “Phu quân, cùng Uyển Nhi trở về đi”.

“Tiểu yêu tinh này, tám phần là không có gì hay” Hoa Nhược Hư âm thầm nghĩ, chẳng qua cũng không nói gì, thành thành thật thật cùng Triệu Uyển Nhi đến chỗ của nàng.

“Uyển Nhi, hiện tại có thể nói nàng có chuyện gì sao?” Hoa Nhược Hư vừa mới bị Hoa Thiên Tinh tra tấn đến thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, vì thế liền thoải mái nằm trên giường của Triệu Uyển Nhi, một mặt nhắm mắt dưỡng thần, một mặt bắt đầu đặt câu hỏi.

Chỉ là hồi lâu cũng không có nghe Triệu Uyển Nhi trả lời, hắn mở to mắt đang chuẩn bị nhìn xem nàng rất cuộc đang làm cái gì, lại phát hiện nàng cũng đi vào mép giường.

“Phu quân, chàng giống như là rất mệt mỏi, để thiếp hầu hạ chàng nghỉ ngơi trước” Triệu Uyển Nhi ôn nhu cười, giúp hắn cởi giày thoát y, sau đó đắp chăn cho hắn, thật đúng là một thê tử đang hầu hạ trượng phu, trong lúc nhất thời, Hoa Nhược Hư không khỏi ngây người, cũng tự nhiên để nàng bài bố.

“Phu quân, chàng cứ ngủ đi, có việc gì thì chờ chàng tỉnh lại rồi nói sau” Triệu Uyển Nhi ngồi ở mép giường, ôn nhu nhìn hắn, nói xong liền chuẩn bị đứng dậy.

Hoa Nhược Hư đưa tay nắm lấy tay nàng, khẽ dùng sức kéo lại, Triệu Uyển Nhi cả thân mình ngã lên trên giường, tiếp theo đã bị Hoa Nhược Hư ôm vào trong mền.

“Uyển Nhi, nàng thực rất tốt!” Hoa Nhược Hư thì thào nói, sau đó liền hung hăng hôn nàng, một tay bắt đầu du lịch trên thân thể đầy đặn của nàng, tay kia bắt đầu cởi dây thắt lưng.

Kích tình qua đi Triệu Uyển Nhi có vẻ càng thêm mê người, vốn đã xinh đẹp lúc này lại càng kinh tâm động phách, hai người vẫn lấy tư thế thân mật nhất kết hợp cùng một chỗ, ôm trong lòng vưu vật vô cùng động lòng người này, Hoa Nhược Hư đã cảm thấy thỏa mãn.

Triệu Uyển Nhi trong lòng khẽ cục cựa, tựa hồ cảm giác được Hoa Nhược Hư đang tứ vô kiêng kị nhìn thân mình của nàng, nàng cảm thấy có chút ngượng ngùng, vì thế quay mặt sang một bên, không dám nhìn hắn.

Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng vuốt ve phần mông của nàng, cảm giác thật sự làm cho hắn có chút lưu luyến, chỉ là Triệu Uyển Nhi lại có chút khó có thể chịu được sự khiêu khích của hắn, khẽ rên rỉ ra tiếng, mà hạ thân cũng không tự chủ mà vận vẹo, lại làm cho dục hỏa của Hoa Nhược Hư nhất thời lại bị câu dẫn, hắn đột nhiên xoay người áp lên trên người nàng ta, tiếp tục bắt đầu một trận trùng kích mới.

“Phu quân, Uyển Nhi có chút chịu không nổi” Triệu Uyển Nhi thấp giọng năn nỉ, nàng lại không biết, loại năn nỉ này của nàng, chỉ có thể càng gia tăng dục vọng của nam nhân, kết quả là Hoa Nhược Hư càng thêm mãnh liệt trùng kích, cho đến khi cả hai người dục vọng đồng thời cùng bùng nổ.

“Phu quân, chàng hiện tại có phải là đã thỏa mãn, nếu đã thỏa mãn, vậy có phải là nên trả lời thê tử bảo bối của chàng mấy vấn đề không?” Triệu Uyển Nhi ỷ ôi trên người Hoa Nhược Hư, ngữ khí như làm nũng.

“Uyển Nhi của ta, chẳng lẽ nàng còn chưa thỏa mãn sao chứ?” Hoa Nhược Hư nhìn nàng cười cười, làm bộ muốn tiếp tục xông pha.

“Phu quân, chàng hôm nay qua chỗ của Tô Đại Nhi đúng không?” Triệu Uyển Nhi lại kiêu mị liếc nhìn hắn, bộ dáng một chút cũng không sợ hãi, như là hiểu được Hoa Nhược Hư không có khả năng còn đủ tinh lực mà làm tiếp nữa.

“Uyển Nhi, Đại Nhi đúng là không biết về chuyện giữa Ma cung cùng Thần cung, chẳng qua ta cũng không có nói cho nàng ta” Hoa Nhược Hư trầm nghĩ cái gì nên đến quả nhiên đến, hắn đã sớm biết Triệu Uyển Nhi không có việc gì tự nhiên sẽ không đem hôm khuya khoác còn gần hắn lại giữa đường.

“Đại Nhi đúng là có oán hận quá lớn với Thần cung, trước kia nàng ta chỉ nghĩ mẹ của mình là bị Thần cung hại chết, chẳng qua nàng hiện tại đã biết là không phải, cho nên tự nhiên cũng sẽ không cố ý nhắm vào Thần cung” Hoa Nhược Hư nói tiếp, “Bất quá phụ tử Nam Cung Hiên Viên cùng Nam Cung Phi Vân thẳng đến vẫn chống đối ngầm với Đại Nhi, cho nên nàng thực muốn trọng kiến Thần cung mà nói, thật ra phải cẩn thận với bọn họ”.

“Phu quân, không phải là thiếp trọng kiến Thần cung, mà là chúng ta” Triệu Uyển Nhi tiến gần hắn, thân mình trần trụi bóng loáng áp càng ngày càng gần, nàng ghé vào lỗ tai hắn cười hì hì, lại làm Hoa Nhược Hư cảm giác cả người không được tự nhiên.

“Uyển Nhi, trọng kiến Thần cung hình như không có quan hệ gì với ta thì phải?” Hoa Nhược Hư cười khổ nói, trong lòng lại thầm mắng Triệu Uyển Nhi không biết lại đang có chủ ý quỷ quái gì đây.

“Phu quân, chẳng lẽ chàng nhẫn tâm nhìn thấy Uyển Nhi trọng kiến Thần cung ngày đêm vất vả, sau đó biến thành thân thể gầy mòn, trở thành một người quái dị, thậm chí không cẩn thận còn bị người ta giết đi, không may còn có thể bị người xấu chiếm tiện nghi, làm cho phu quân chàng hổ thẹn thì sao?” Triệu Uyển Nhi vẽ mặt ai oán bộ dáng đáng thương, nói mấy cái này lại làm cho Hoa Nhược Hư đỡ khóc đỡ cười.

“Uyển Nhi, nàng vốn không thích giang hồ tranh đấu, thì trọng kiến Thần cung để làm gì? Nàng muốn báo thù ta có thể giúp nàng, nhưng Thần cung, sao không để nó cứ như vậy mà tự tiêu vong đi?” Hoa Nhược Hư cau mày nói, trên sự thật, bất luận là công hay tư, hắn cũng không quá tình nguyện để cho Triệu Uyển Nhi trọng kiến Thần cung. Vì công, đối với cả võ lâm mà nói, Thần cung trọng kiến, chỉ biết sẽ làm cho võ lâm càng hỗn loạn; mà vì tư, một khi Thần cung muốn trọng kiến, Triệu Uyển Nhi khẳng định sẽ tiêu tốn phần lớn thời gian vì nó, mặc kệ nói như thế nào, hiện tại Triệu Uyển Nhi đã là thê tử của hắn, hắn thực

không muốn nàng trở thành một Tô Đại Nhi thứ hai, cứ bị Thần cung giữ chân mà không cách nào gần gũi bên hần được.

“Thiếp muốn trọng kiến Thần cung, không chỉ là vì sư tỷ” Triệu Uyển Nhi trầm mặc một lát nói, “Thần cung thụ địch rất đông, khi thể lực cường đại tự nhiên không có việc gì, nhưng hiện tại yếu ớt, một khi vô lâm khôi phục lại sự bình tĩnh mà Thần cung vẫn như hiện tại, chỉ sợ sẽ có rất nhiều người tìm đến gây phiền toái, lúc này, thiếp chỉ sợ Bằng Nhi cùng Nhã Thiến đều gặp nguy hiểm”.

“Uyển Nhi, nàng có thể yên tâm, các nàng võ công rất cao, không có việc gì đâu, nói đến không phải còn có ta sao chứ? Mặc kệ nói như thế nào, với thân phận hiện tại của nàng, ta cũng sẽ giúp họ” Hoa Nhược Hư an ủi.

“Phu quân, không được đâu, mình thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, hảo hán cũng không quản nhiều được, Bằng Nhi cùng Nhã Thiến võ công tuy rất cao, nhưng có thể cả đời phải đề phòng người khác ám toán. Nói đến, cho dù phu quân chàng có thể chiếu cố các nàng, nhưng chàng cũng không thể chiếu cố các nàng cả đời” Triệu Uyển Nhi lắc lắc đầu, xem ra nàng vì việc này cũng có chút ưu tư.

“Có khoa trương như vậy không? Nói vậy, không phải nói ta chiếu cố các nàng cả đời sao” Hoa Nhược Hư trong lòng âm thầm giật mình, nhưng không có nói ra lời, bởi vì tạm thời hần tựa hồ cũng không có biện pháp thuyết phục Triệu Uyển Nhi.

Hoa Nhược Hư sáng sớm lại dậy sớm, cũng không chào Triệu Uyển Nhi mà chuẩn bị lặng lẽ rời đi, chẳng qua lần này hần lại không may đụng phải Âu Dương Bằng Nhi.

“Trả cái khăn che mặt lại cho ta!” Âu Dương Bằng Nhi đưa tay ra, mà nghe được những lời này, Hoa Nhược Hư trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác bất lực, hần làm sao mà còn giữ cái khăn che mặt đó!

“Ta nói Âu Dương Đại tiểu thư, ta đã nói cái khăn che mặt đã bị mất rồi mà” Hoa Nhược Hư vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Ta mặc kệ ra sao, ngươi không đem cái khăn che mặt trả lại cho ta, hôm nay ngươi cũng đừng hòng chạy thoát!” Khuôn mặt kiêu diễm của Âu Dương Bằng Nhi lộ ra vẻ quật cường.

“Ta không đi cũng không sao, ngược lại còn có Uyển Nhi ôn nhu xinh đẹp hiểu lòng người bồi tiếp ta” Hoa Nhược Hư tỏ vẻ không cần mà nói.

“Hoa Nhược Hư, ngươi là tên khó kiể!” Âu Dương Bằng Nhi phẫn nộ mở miệng mắng, Hoa Nhược Hư âm thầm cảm thán, Âu Dương Bằng Nhi hồn nhiên nọ cùng với Âu Dương Bằng Nhi này thật sự là cách nhau quá xa.

169. Chương 7: Lạc Phách Bạch Y

“Nàng thực muốn cái khăn che mặt sao?” Hoa Nhược Hư tâm tư vừa chuyển, đột nhiên hỏi.

“Nói nhảm!” Âu Dương Bằng Nhi tức giận nói, thuận tiện còn hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Nhược Hư, chẳng qua lại nói Hoa Nhược Hư quả thật đã hỏi thừa, nàng nếu không muốn thì việc gì phải đi tìm hần?

“Thật ra, muốn ta trả cho nàng cái khăn che mặt cũng không khó” Hoa Nhược Hư mỉm cười, hần đã bắt đầu xuất hiện ý nghĩ lừa đùa với Âu Dương Bằng Nhi.

“Ngươi cứ rề rà làm gì? Mau nói đến làm thế nào mới chịu trả cái khăn che mặt cho ta!” Âu Dương Bằng Nhi tính tình tựa hồ không tốt cho lắm.

“Rất đơn giản, chỉ cần nàng đáp ứng ta một điều kiện” Hoa Nhược Hư cố ý nhấn mạnh chữ điều kiện, chẳng qua nói tới đây hần lại không tự chủ được nhớ tới nửa tấm thân trần của Âu Dương Bằng Nhi ngày đó, không khỏi trống ngực đập dồn.

“Điều kiện gì?” Âu Dương Bằng Nhi tựa hồ ngẩn ra, mặt thoáng đỏ, bộ dáng có chút thẹn thùng, làm cho Hoa Nhược Hư lòng dạ nhộn nhạo.

“Nàng không phải rất hiểu ta sao chứ? Lần này chẳng lẽ không đoán ra điều kiện của ta sao?” Hoa Nhượng Hư khẽ cười nói.

“Ta nói cho người, người đừng tưởng còn có chuyện tốt như lần trước!” Âu Dương Băng Nhi sắc mặt lại đỏ lên, phần nộ nói, còn thấp giọng mắng một câu, “Lưu manh!”

“Đó là tự nàng nghĩ, cũng không có quan hệ gì với ta” Hoa Nhượng Hư như cười như không nhìn Âu Dương Băng Nhi, Âu Dương Băng Nhi bị hắn nhìn cả người không được tự nhiên, môi anh đào hé mở, tựa hồ lại muốn mắng người, chẳng qua Hoa Nhượng Hư không cho nàng cơ hội, đã mở miệng trước, “Thật ra điều kiện rất đơn giản, chỉ cần nàng đem những lời nói với ta khi lần đầu tiên nhìn thấy ta, có thể nói lại lần nữa xem. Chẳng qua, thần thái khẩu khí của nàng cũng phải giống như lúc đó”.

“Đây là điều kiện gì? Hoa Nhượng Hư, người quá nhàm chán sao?” Âu Dương Băng Nhi nghe điều kiện này thì ngẩn ra.

“Dù sao ta chỉ có điều kiện này, muốn lấy lại khăn che mặt hay không là do tự bản thân nàng” Hoa Nhượng Hư lại lười biếng nói, trong lòng thầm buồn cười, cuối cùng cũng có thể trước mặt nữ nhân này chiếm chút thượng phong.

Âu Dương Băng Nhi mặt biến sắc bất định, ánh mắt nhìn Hoa Nhượng Hư cũng càng ngày càng phức tạp, nàng thật lâu sau cũng không nói gì, xem ra trong lòng đang tính toán có nên đáp ứng điều kiện của Hoa Nhượng Hư hay không.

Hoa Nhượng Hư tâm như bay đến Tuyết Sơn, đó là lần đầu tiên hắn gặp Âu Dương Băng Nhi.

“Đại ca ca, đại tỷ tỷ, các người đang làm gì vậy?” Hoa Nhượng Hư còn nhớ rõ thanh âm của Âu Dương Băng Nhi ngày đó, hắn vẫn nhớ rõ ánh mắt mê hoặc cùng tò mò của hắn, hắn cho đến bây giờ vẫn có chút không dám tin tưởng rằng, cô gái thoát nhìn ngây thơ không biết gì đó, trên thực tế lại thành ra như thế này.

“Thế sự thật sự là khó liệu!” Hoa Nhượng Hư trong lòng thở dài một tiếng, từ trong trầm tư trở lại hắn quay đầu nhìn về phía Âu Dương Băng Nhi, lại phát hiện nàng ta đã không có ở đó nữa, vội vàng quay đầu lại nhìn, thì thấy bóng dáng của nàng vừa mới biến mất sau một cánh cửa.

“Không phải mới vừa nói ta không trả khăn bịt mặt thì không được đi sao, sao bản thân lại tự bỏ đi như vậy?” Hoa Nhượng Hư nói thầm một tiếng, chẳng qua một khi nàng ta đã không bám lấy hắn đòi khăn che mặt nữa, hắn cũng vui vẻ mà chuồn đi, hắn cũng không muốn bản thân lại thêm phiền toái.

Hoa Nhượng Hư bước nhanh trở về nhà, trong lòng hắn cũng có chút lo lắng, tối hôm qua lại triền miên cùng Triệu Uyển Nhi một đêm không có trở về, không biết Hoa Ngọc Phượng có tức giận hay không nữa.

Tuy là sáng sớm, nhưng người đi đường đã rất nhiều, xe cộ tấp nập thật là náo nhiệt. Trong đám người đột nhiên xao động, Hoa Nhượng Hư cảnh giác xoay mình, hắn cảm giác được có mấy cao thủ đang tiếp cận về phía này.

Hoa Nhượng Hư dừng bước, xoay người lại phát hiện người áo trắng nhưng lại có vẻ rất chặt vật đang chạy về phía hắn, mà phía sau hắn không xa, còn có hơn mười bóng người đang đuổi theo.

Bóng người càng ngày càng gần, Hoa Nhượng Hư sắc mặt lại khẽ biến sắc, bởi vì hắn nhận ra người đang chạy tới, rõ ràng là Lão chủ Bạch Y lâu, Bạch Y.

Người trên đường đều dạt sang hai bên né tránh, chẳng qua Hoa Nhượng Hư lại kiêu ngạo đứng thẳng ở giữa đường, mắt thấy Bạch Y đã chạy vội tới trước mặt hắn, vẫn không có ý dừng lại.

Bạch Y hiển nhiên đã cảm giác được có người ngăn đón ở phía trước, thân mình chợt né sang bên cạnh, tựa hồ muốn né tránh Hoa Nhượng Hư mà tiếp tục chạy, chẳng qua Hoa Nhượng Hư cũng không để cho hắn được như nguyện.

“Bạch lâu chủ, đã lâu không gặp!” Hoa Nhượng Hư thản nhiên nói, mà nói cũng kỳ quái, Bạch Y vốn đang chuẩn bị né tránh về phía khác, nghe được những lời này lại đột nhiên ngừng lại ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Lúc này người đuổi theo cũng đã đến, bọn họ khi thấy Hoa Nhượng Hư tựa hồ sắc mặt liền biến đổi, cùng dừng bước.

“Thần đạo đường đạo thập tam ra mắt Hoa công tử!” Một thanh niên chừng ba mươi tuổi ở trước ôm quyền thi lễ với Hoa Nhượng Hư.

“Vị huynh đài này, chúng ta từng gặp nhau qua sao chứ?” Hoa Nhượng Hư có chút mơ hồ hỏi, chẳng qua ánh mắt của hắn vẫn dừng ở trên người Bạch Y, bộ quần áo trắng của Bạch Y đã muốn thành màu xám, mà trên mặt hắn cũng dính đầy bụi đất, vẻ sạch sẽ ngày xưa mỗi lần nhìn thấy hắn thì hiện tại một chút cũng nhìn không ra, mà hai mắt của hắn lại giăng đầy tơ máu, trên mặt tràn ngập vẻ mệt mỏi, bộ dáng tiêu tụy không chịu nổi, từ trên người hắn, Hoa Nhượng Hư đột nhiên tựa hồ gặp lại tình cảnh của hắn khi bị tứ đại thế gia thậm chí là cả vô lâm đuổi giết, mà Bạch Y hiện tại chính là phiên bản sống của hắn khi đó.

Hoa Nhượng Hư mơ hồ có chút kỳ quái, hắn biết Bạch Y từng suất lĩnh Bạch Y lâu mai phục đám người Triệu Trường Không, nhưng Bạch Y lại thua trên tay Phương Hiệp mà rút lui, ngăn ngừa chỉ hơn một tháng, Bạch Y làm sao mà lại trở thành bộ dáng như hiện tại?

“Hoa công tử đương nhiên sẽ không biết kẻ vô danh tiểu tốt như tại hạ, chẳng qua Hoa công tử trong vô lâm, người trong giang hồ chúng ta ai mà không biết công tử?” Đạo thập tam vẻ mặt cung kính, nói xong lại nhìn Bạch Y, rồi ôm quyền nói, “Bạch Y giết Phó Đường chủ Thần đạo đường chúng ta, chúng ta phụng mệnh vì Phó Đường chủ mà báo thù, mong Hoa công tử thành toàn!”

“Thần đạo đường? Ta sao cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua?” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng nói, tựa hồ là lẩm bẫm, chẳng qua lại tựa hồ như hỏi Đạo thập tam.

“Hoa công tử, người, người đừng nghe bọn họ, bọn họ là thủ hạ của Diệp Bất Nhị” Một thanh âm khàn khàn truyền tới, chính là Bạch Y nói.

“Diệp Bất Nhị?” Hoa Nhượng Hư sắc mặt lạnh lùng, nhìn Bạch Y, rồi lại nhìn hơn mười nam tử kia, trong lòng âm thầm tự đánh giá.

“Hoa công tử, tại hạ cũng không muốn đối người, Diệp Bất Nhị vốn là sư phụ của ta, sư phụ cho rằng ta phản bội hắn, cho nên đã hủy Bạch Y lâu của ta, ta may mắn trốn thoát, nhưng hơn một tháng này, thủ hạ của sư phụ vẫn luôn đuổi giết ta” Bạch Y nhanh chóng nói, “Ta lần này đến, chính là muốn nương tựa Hoa công tử!”

Đạo thập tam sắc mặt biến đổi, hướng sang bên cạnh ra dấu, hơn mười người đồng thời vô thanh vô tức hành động, mỗi người trên tay là một thanh cương đao bóng lưỡng, cương đao tỏa ra hào quang màu lam, hơn mười thanh đao đồng thời bổ tới, chẳng qua cũng không bổ về phía Bạch Y, mà là bổ về phía Hoa Nhượng Hư.

Hoa Nhượng Hư khẽ né một bước, Tinh kiếm đột nhiên ra khỏi vỏ, Thiên Tinh kiếm pháp chi Thiên Tinh Vũ, Tinh kiếm trong hư không dệt thành một mạng lưới, bao lấy đao thế sắc bén kia.

Đạo phong lâm liệt đột nhiên tiêu biến, Hoa Nhượng Hư lập tức phát hiện mình phạm một sai lầm, thì ra mục tiêu của bọn họ vẫn là Bạch Y, mà thế công vừa rồi tới hắn chỉ là hư trương thanh thế. Bạch Y vốn đã mệt mỏi vì chạy trốn, sau khi nhìn thấy Hoa Nhượng Hư thì thần kinh khẩn trương đột nhiên thả lỏng, lập tức tựa như muốn sụp đổ xuống, trong lúc nhất thời, hắn tựa hồ đã hoàn toàn không còn năng lực chống cự, chỉ có thể trở mặt nhìn hơn mười thanh đao tầm kích độc đang hướng tới những chỗ yếu hại của hắn mà chém tới.

Hoa Nhượng Hư trong lòng cực kỳ không thoải mái, tuy hắn đối với sự chết sống của Bạch Y không mấy quan tâm, nhưng những người này trước mặt hắn mà làm như vậy thật không nể mặt hắn, có lẽ là hắn gần đây bị người lừa nhiều, cho nên một khi có người lừa hắn, hắn sẽ cảm thấy hết sức tức giận.

Đạo thập tam trong lòng cảm thấy có chút cao hứng, bởi vì mắt thấy Bạch Y đã khó tránh khỏi cái chết, nhiệm vụ của hắn cũng xem như là hoàn thành. Chỉ là, hắn cao hứng quá sớm, bỗng nhiên trước mặt hắn xuất hiện một thanh kiếm, một trận đình đình đang đang vang lên, hắn phát hiện đao trên tay đã cắt thành hai mảnh, mà những người khác cũng như vậy.

Bạch Y tuy đã nhặt lại được tính mạng, nhưng cũng sợ đến toát mồ hôi lạnh, chẳng qua đối với Hoa Nhược Hư lại thêm phần kính nể cùng sợ hãi, hắn vừa rồi cơ hồ đã nhận định mình phải chết không thể nghi ngờ, lại không nghĩ rằng ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc đó, Hoa Nhược Hư vẫn có thể cứu hắn một mạng.

Chẳng qua thật ra cái này đối với Hoa Nhược Hư mà nói cũng không quá khó, bởi vì hắn có nội công tâm pháp đặc thù, làm cho chiêu thức của hắn dễ dàng chuyển đổi, hắn phát động công kích cũng không cần thời gian chuẩn bị, cho nên hắn mới có thể kịp thời ngăn được thế công của bọn chúng, cứu lại cái mạng nhỏ của Bạch Y.

“Hoa công tử quả nhiên là danh bất hư truyền, tại hạ bội phục, cáo từ!” Dao thập tam trên mặt xanh hồng giao nhau, cẩn rằng hướng tới Hoa Nhược Hư chấp tay, rồi xoay người chuẩn bị rút chạy.

“Hi hi, đệ đệ, tỷ tỷ đang tìm đệ!” Một thanh âm dễ nghe truyền tới, tiếp theo đó là một thân thể mềm mại thơm mát như không xương xuất hiện.

“Tỷ tỷ, tỷ sao lại đến đây?” Hoa Nhược Hư cảm thấy ngoài ý muốn, Hoa Thiên Tinh hình như cho tới bây giờ cũng chưa từng ở những nơi như thế này chủ động tìm đến hắn.

“Đệ đệ, đệ đang đánh nhau sao?” Đôi mắt xinh đẹp của Hoa Thiên Tinh chớp chớp, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ chán ghét, “Đệ đệ, bọn họ là ai? Nhìn thấy là đã chán ghét, tỷ không muốn nhìn thấy bọn họ”.

“Còn không mau cút đi?” Hoa Nhược Hư lạnh lùng liếc nhìn đám người Dao thập tam, nhẹ giọng quát.

“Đệ đệ, tên kia hình như còn sắc sảo cả đệ, cứ nhìn tỷ tỷ như vậy!” Hoa Thiên Tinh đột nhiên nói nhỏ, còn dùng ngón tay chỉ sang bên kia, Hoa Nhược Hư theo hướng ngón tay của nàng nhìn qua, không khỏi một trận lửa giận trào dâng, lại có một tên không biết chết sống dùng đôi mắt say đắm nhìn Hoa Thiên Tinh, trong ánh mắt rõ ràng mang theo ý dâm ô.

“Giết bọn chúng!” Trong đầu Hoa Nhược Hư đột nhiên xuất hiện một thanh âm, thanh âm này không biết là từ nơi này đi ra, chẳng qua Hoa Nhược Hư cũng không kịp suy nghĩ, đầu óc của hắn hiện tại đã tràn ngập ý niệm này, đó chính là giết những người này, giết những kẻ dám bắt kính với Hoa Thiên Tinh.

“Các người đi tìm chết đi!” Một thanh âm lạnh như băng như từ trong địa ngục phát ra từ miệng Hoa Nhược Hư, cũng đồng thời tuyên cáo vận mệnh của bọn chúng, Tinh kiếm chi Thiên Tinh! Các người dám làm tỷ tỷ mất hứng, các người tất phải chết! Hơn mười đoá huyết hoa huyền lệ nổ rộ trên bầu trời, một trận tiếng kêu thảm thiết vang lên, đồng thời mang theo những tiếng hô hoán, hơn mười thân thể đột nhiên như những cái túi da, mềm nhũn gục trên mặt đất, không có phát ra bất cứ tiếng động gì.

Sau khi trận chiến bình tức lại, trong mắt Hoa Nhược Hư lại tựa hồ có vài phần mê mang, ngơ ngác nhìn những thi thể trên mặt đất, thật lâu sau mới chậm rãi xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Đệ đệ, tỷ tỷ cùng đệ về nhà” Hoa Thiên Tinh kéo tay Hoa Nhược Hư, cười hi hi. Hoa Nhược Hư trên mặt lộ ra nụ cười, hắn đối với bản thân vừa rồi sao lại tâm ngoan thủ lạt như vậy cũng có chút mê hoặc khó hiểu, chẳng qua hắn nghĩ chỉ cần tỷ tỷ có thể cao hứng, vậy tất cả cũng sẽ không quan hệ.

Bạch Y trong lòng khẽ phát lạnh, đương nhiên, hắn sẽ không bởi vì mấy người này chết mà cảm thấy sợ hãi, hắn khi là sát thủ cũng đã không biết có bao nhiêu người chết trên tay hắn, hắn khiếp sợ chính là võ công của Hoa Nhược Hư, chỉ một chiêu đơn giản, hơn mười sinh mạng cứ như vậy mà biến mất trên đời này. Bất chấp hắn đã sớm biết võ công của Hoa Nhược Hư sâu không lường được, nhưng khi tự mắt thấy hắn tại chỗ ra tay tàn sát, loại cảm giác này lại rất khác.

Nhìn thấy Hoa Nhược Hư cùng Hoa Thiên Tinh nắm tay nhau đi, Bạch Y thoáng do dự một chút liền đuổi theo, mục đích của hắn vốn chính là Thiên Tinh Minh, hiện tại mắt thấy Thiên Tinh Minh gần trong gang tấc, hắn tự nhiên sẽ không buông tha.

“Đệ đệ, tỷ tỷ không đi vào trong đâu” Đến cửa Thiên Tinh Minh, Hoa Thiên Tinh dừng lại.

Hoa Nhược Hư trong lòng âm thầm, Hoa Thiên Tinh vẫn không muốn vào trong Hoa phủ dù trong chốc lát, thậm chí ngay cả cửa Hoa phủ cũng không muốn vào, chẳng qua hắn cũng biết hắn không thể thay đổi quyết định của nàng, hắn lại càng không nhẫn tâm lay chuyển ý nghĩ của nàng, vì thế hắn đành phải yên lặng gặt

đầu, có chút không nỡ buông tay của Hoa Thiên Tinh ra, sau đó đưa mắt nhìn theo tiên ảnh của nàng dần dần khuất khỏi tầm mắt.

“Bạch Y, ta mặc kệ lời người nói là thật hay giả, người nếu muốn bước qua cánh cửa này, trước hết phải để ra phong bế võ công của người lại” Hoa Nhược Hư rút cuộc đã đem sự chú ý chuyển sang Bạch Y, nhìn hắn rồi từ từ nói.

“Ta tin tưởng trong phủ của Hoa công tử mới an toàn, thỉnh Hoa công tử ra tay!” Bạch Y thật ra rất rõ ràng, hắn cũng biết hắn hiện tại không có cửa cò kè mặc cả, càng huống chi hắn cũng không nghĩ tới cò kè mặc cả, hắn chỉ là muốn tìm người có thể giúp hắn trả được mối thù này, hắn cho rằng chỉ có Hoa Nhược Hư mà thôi.

Hoa Nhược Hư phong bế võ công của Bạch Y, sau đó dẫn hắn đi vào rồi giao cho Hoa Ngọc Phượng, loại chuyện này hắn tin tưởng rằng Hoa Ngọc Phượng xử lý rất thích hợp. Thật ra vốn chuyện lớn nhỏ của Thiên Tinh Minh hắn rất ít khi nhúng tay nào, trên cơ bản đều là do Hoa Ngọc Phượng cùng Tây Môn Lâm còn có Triệu Trường Không ba người xử lý.

“Thiếu gia, thiếu gia!” Hàm Tuyết chạy tới, chẳng qua rất kỳ quái là lần này nàng lại còn dẫn theo hai người, một là Tuyết Du Du, người kia lại là Chu Chu.

Ba người các nàng từ khi nào đã thân thiết như vậy? Hoa Nhược Hư âm thầm có chút kỳ quái, chẳng qua nói đến, ba người các nàng tuổi cũng sòng sòng nhau, Hàm Tuyết tuy lớn hơn một chút, chẳng qua nàng ta vẫn rất là con nít, cho nên xem ra, ba người các nàng ở cùng một chỗ, cũng không quá kỳ quái.

“Tiểu Tuyết, muội không có đi quấy rối đó chứ?” Hoa Nhược Hư mỉm cười hỏi.

“Thiếu gia, người ta đi quấy rối hồi nào chứ” Hàm Tuyết bỏ nhào vào lòng Hoa Nhược Hư mà làm nũng nói, “Thiếu gia, muội cùng Du Du Chu Chu đang chuẩn bị đi ra ngoài chơi, người dẫn Tiểu Tuyết đi có được không?” Nàng vẫn muốn cùng Hoa Nhược Hư đi ra ngoài chơi.

“Tiểu Tuyết, các nàng đi đi, ta còn có việc” Hoa Nhược Hư vội vàng lắc đầu, nghĩ đến lần trước cùng Tuyết Du Du Chu Chu đi ra ngoài chơi có nửa buổi đã tiêu tốn chừng đó, hắn cũng không muốn lại vác cả nửa căn phố về.

Hàm Tuyết năn nỉ hồi lâu vẫn không lay chuyển được Hoa Nhược Hư, đành phải tức giận cùng hai nàng kia đi ra ngoài, Hoa Nhược Hư cũng âm thầm lau mồ hôi, cuối cùng đã xem như thoát khỏi được nha đầu này.

Bạch Y cũng không đem lại cho Thiên Tinh Minh tư liệu hữu dụng gì, hắn tuy biết chỗ Diệp Bất Nhị ẩn thân, nhưng Hoa Ngọc Phượng sớm cũng đã điều tra ra, thậm chí so với Bạch Y biết còn rõ ràng hơn, còn về vị trí của Độc Môn, Bạch Y cũng không biết, điều duy nhất biết chính là thì ra Bạch Y lâu vốn là dùng để cho Diệp Bất Nhị thu thập tiền tài, Bạch Y lâu giết người phí rất cao, vì Bạch Y lâu xác xuất thành công rất cao, cho nên người thuê sát thủ Bạch Y lâu tự nhiên cũng rất nhiều, hàng năm thu vào rất khả quan, mà mấy cái này, đều được Diệp Bất Nhị dùng để phát triển thế lực.

Thiên Tinh Minh lại xảy ra một số việc nhỏ, Hoa Phi Hoa để lại thư một mình rời đi, nói là muốn đi tìm Lam Tuyết Nhu, Lam Tuyết Nhu mất tích đã lâu, Hoa Phi Hoa cũng ăn không ngon ngủ không yên, Hoa Ngọc Phượng nhiều ngày tìm kiếm cũng không ra, hắn rút cuộc nhịn không được. Chẳng qua xem ra, Hoa Phi Hoa tựa hồ đã có một ít tin tức của Lam Tuyết Nhu, nhưng cũng thực khó nói vì cái gì mà muốn một mình đi tìm? Cái này cũng làm cho mọi người lo lắng, đương nhiên, lo lắng nhất tự nhiên là Hoa Phi Mộng, Hoa Phi Mộng lo lắng, Hoa Nhược Hư tự nhiên cũng không thể bình an.

“Sư đệ, Hồng Nguyệt Nhi cùng Bạch Tâm Tinh hắn vẫn còn ở chỗ Tôn Vân Nhạn, lại nói đến ta thực sự xin lỗi Phi Hoa, việc điều tra Diệp Bất Nhị cùng Tiên cung bề bộn, ta cũng không thể quản nhiều chuyện như vậy được” Hoa Ngọc Phượng trên mặt lộ ra vài phần áy náy, khẽ trầm ngâm một chút rồi nói, “Chàng đi tới chỗ Tôn Vân Nhạn, hỏi nàng ta về chuyện Hồng Nguyệt Nhi cùng Bạch Tâm Tinh đi”.

Hoa Nhược Hư có chút miễn cưỡng gật đầu, từ sau khi Phương Hiệp hỏi hắn, hắn nhìn thấy Tôn Vân Nhạn cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

170. Chương 8: Nhất Sanh Tình Nhân

Trời đã tối, hiện tại đương nhiên là nhìn không thấy ánh trăng, chẳng qua Hoa Nhược Hư cũng đợi sau khi trời tối mới ra ngoài đi tìm Tôn Vân Nhạn, vốn vì mệnh lệnh của Tô Đại Nhi, Tôn Vân Nhạn nên đi theo Hoa Nhược Hư mới đúng, chỉ có điều Tôn Vân Nhạn cảm thấy xấu hổ khi ở lại Hoa phủ, Hoa Nhược Hư cũng không tiện bức nàng.

Nhìn thấy bóng dáng của Hoa Nhược Hư biến mất trước mắt mình, Hoa Ngọc Phượng sắc mặt lại dần dần trở nên càng ngày càng ngưng trọng, còn tràn ngập sự lo lắng, hai mắt tựa hồ giăng kín một tầng sương mù, nàng lo lắng tương lai có thể xuất hiện sự tình đã kích trí mạng cho tình lang, nhưng nàng hiện tại lại không có biện pháp giải quyết.

“Ngọc Phượng tỷ!” Ngoài cửa truyền đến một thanh âm mềm mại, Diệp Vũ Ảnh xuất hiện tại cửa, Hoa Ngọc Phượng trong lòng âm thầm cảm thấy có chút kỳ quái, Diệp Vũ Ảnh cho tới nay, cơ hồ không ra khỏi cửa, ngoại trừ Tây Môn Lâm, nàng cơ hồ không nói chuyện với ai, hiện tại lại chủ động tìm đến nàng, cho nên mới có thể làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn.

“Vũ Ảnh, vào đi, tìm tỷ có việc gì?” Hoa Ngọc Phượng ôn nhu tiếp đón, Diệp Vũ Ảnh mấy ngày qua càng ngày càng tiêu tụy, người rõ ràng là gầy đi rất nhiều.

“Ngọc Phượng tỷ, muội nghe sư tỷ nói, tỷ biết cha của muội ở đâu phải không?” Diệp Vũ Ảnh thấp giọng hỏi.

Hoa Ngọc Phượng hơi ngạc nhiên, trầm ngâm một lát, sau đó gật đầu.

“Ngọc Phượng tỷ, muội muốn đi gặp cha” Diệp Vũ Ảnh thanh âm vẫn rất thấp, nhưng cũng rất kiên quyết.

“Vũ Ảnh, muội không thể đi đến đó” Hoa Ngọc Phượng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Ta không thể đáp ứng muội”.

“Ngọc Phượng tỷ, mặc kệ nói như thế nào thì ông ta cũng là cha muội, muội cũng là đứa con gái duy nhất” Diệp Vũ Ảnh trong mắt mơ hồ đã có nước mắt, “Muội biết mọi người muốn đối phó với cha muội, nếu cha ta vẫn chấp mê bất ngộ, khẳng định là không có kết cục tốt. Thân là con gái của cha, muội phải kết thúc trách nhiệm làm con, tuy hy vọng rất xa vời, nhưng muội vẫn muốn đi khuyên cha. Ngọc Phượng tỷ, hy vọng tỷ có thể thành toàn!”

“Được rồi, muội phải cẩn thận đó!” Hoa Ngọc Phượng sau khi suy nghĩ, rốt cuộc gật gật đầu đáp ứng.

Hoa Nhược Hư vừa mới đến chỗ của Tôn Vân Nhạn, đang chuẩn bị đi vào thì lại đụng một người đang từ bên trong đi ra, không khỏi rất xấu hổ, bởi vì người đi ra chính là Phương Hiệp.

“Phương huynh” Hoa Nhược Hư ngượng ngùng cười chào hỏi Phương Hiệp. Phương Hiệp sắc mặt vốn rất tệ, nhìn thấy Hoa Nhược Hư lại càng khó coi hơn nữa.

“Thật đúng lúc” Phương Hiệp vẻ mặt không biết là khóc hay là cười, chẳng qua tựa hồ cũng không có vẻ là thống hận Hoa Nhược Hư.

“Ừm, ta, ta tìm Tôn cô nương có chút việc” Hoa Nhược Hư hiện tại cảm giác thật sự là không có cách nào để hình dung, quả thực như là bị người ta bắt gian vậy.

“Vậy không quấy rầy, Phương mỗ đi trước một bước!” Phương Hiệp miễn cưỡng chào, tựa hồ có chút bối rối bước nhanh đi, Hoa Nhược Hư cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, hẳn cũng thật không biết nên nói cái gì với Phương Hiệp.

Hoa Nhược Hư trực tiếp đi vào phòng của Tôn Vân Nhạn, phát hiện Tôn Vân Nhạn đang ngồi ngẩn người ở bên cạnh bàn, đối với việc Hoa Nhược Hư đến tựa hồ cũng không có cảm giác.

“Tôn cô nương....” Hoa Nhược Hư nói xong lại cảm giác có chút không đúng, vì thế cũng không nói tiếp nữa, chẳng qua bất kể nói như thế nào, một tiếng này của hắn đã làm cho Tôn Vân Nhạn bình tĩnh, quay đầu lại nhìn Hoa Nhược Hư, lại quay đầu tiếp tục ngẩn người ra.

“Phương huynh đến tìm nàng có chuyện gì không?” Hoa Nhược Hư nhin không được hỏi.

“Không có việc gì, nói đến cũng không có quan hệ gì với chàng” Tôn Vân Nhận đầu cũng không quay lại, bộ dáng rất lãnh đạm.

“Chúng ta không cần khách khí như vậy chứ?” Hoa Nhược Hư cười khổ nói.

“Ta đã đáp ứng Cung chủ, khi thời cơ đến, ta sẽ nhận lấy vị trí Cung chủ Ma cung, sau đó ta cũng sẽ sống ở trong Ma cung” Tôn Vân Nhận chậm rãi đứng lên, sau đó lại chậm rãi xoay người, hai mắt nhìn Hoa Nhược Hư, ngữ khí rất bình tĩnh, “Ta nghĩ Cung chủ cũng đã nói cho chàng biết?”

“Nàng nếu không muốn làm Cung chủ, cũng có thể không nhận” Hoa Nhược Hư thấp giọng nói, hắc mị hồ có thể cảm giác được sự oán hận đối với hắn trong giọng nói của Tôn Vân Nhận.

“Ta sao lại không muốn? Cung chủ Ma cung uy chấn thiên hạ, đó là uy phong cỡ nào! Tôn Vân Nhận ta có thể có được một ngày như thế, ta sao lại không muốn?” Tôn Vân Nhận lạnh nhạt cười, tựa hồ rất cao hứng, chỉ là Hoa Nhược Hư lại nghe ra trong giọng nói của nàng có sự thương tâm.

“Nàng không cần như vậy, thật ra ta biết nàng không tình nguyện, nàng cứ yên tâm, ta sẽ thương lượng cùng Đại Nhi, nhất định sẽ tìm được người khác thay thế” Hoa Nhược Hư trong lòng xuất hiện sự áy náy, hắn thực rất ích kỷ, để có thể ở cùng với Tô Đại Nhi mà đem gánh nặng này ném qua trên người Tôn Vân Nhận, hơn nữa cứ như vậy, rõ ràng là nói cho Tôn Vân Nhận, Hoa Nhược Hư tình nguyện vì Tô Đại Nhi mà bỏ qua nàng.

“Không cần, ta đã sớm nói qua, Tôn Vân Nhận ta tự biết rõ, đối với ta mà nói, tiếp nhận địa vị Cung chủ là lựa chọn tốt nhất của ta!” Tôn Vân Nhận lạnh lùng nói, đối với đề nghị của Hoa Nhược Hư cũng không chút cảm kích.

“Nàng khi nào thì có thể thật sự nghe ta nói đây?” Hoa Nhược Hư có chút bất đắc dĩ nói.

“Chàng không phải là gì của ta, ta cần thiết phải nghe chàng nói sao?” Tôn Vân Nhận không biết là tức giận hay thế nào, nói chuyện cũng không chút khách khí.

“Chúng ta không tranh cãi nữa, chuyện này để lúc khác nói sau, ta đến cũng là có việc tìm nàng” Hoa Nhược Hư chuyển đề tài, chính sự vẫn quan trọng hơn.

“Có chuyện thì mới đến sao?” Tôn Vân Nhận có vẻ tức giận nói.

“Phương Hiệp có thể đến, ta sao lại không thể?” Hoa Nhược Hư cũng có chút buồn bực nói.

“Có chuyện gì thì nói mau đi!” Tôn Vân Nhận sắc mặt hơi đổi, thần sắc rất mất tự nhiên, quay đầu sang một bên nói.

“Hong Nguyệt Nhi cùng Bạch Tâm Tĩnh có phải trong tay nàng?” Hoa Nhược Hư tuy có chút bất mãn Tôn Vân Nhận cố ý chuyển dời mục tiêu, chẳng qua vẫn phải hỏi chuyện nên hỏi.

“Bọn họ ở chỗ của ta, chàng xem lọt mắt thì có thể dẫn đi lúc nào cũng được” Tôn Vân Nhận đầu cũng không quay lại, tùy ý nói.

“Nàng đừng có nói vậy, cái gì mà ta xem lọt mắt bọn họ? Ta chỉ muốn hỏi bọn họ có biết Lam Tuyết Nhu ở đâu thôi!” Hoa Nhược Hư cũng không biết nên khóc hay cười.

“Tỷ muội bọn họ cũng không biết Lam Tuyết Nhu đang ở đâu, chẳng qua nói tới, đứa con bảo bối của chàng chính là do Bạch Tâm Tĩnh trộm đi” Tôn Vân Nhận tiếp lời, “Đúng rồi, ta có tin tức quên nói cho chàng, đứa con bảo bối của chàng có thể còn sống”.

“Nàng sao không sớm nói cho ta?” Khi Hoa Nhược Hư rốt cuộc đã hiểu được ý của Tôn Vân Nhận lại có chút cảm giác bực tức, gương mặt nhìn Tôn Vân Nhận hỏi.

“Ta chỉ là giúp Cung chủ tìm mà thôi, hiện tại còn chưa tìm được, đương nhiên sẽ không nói với chàng” Tôn Vân Nhận có vẻ không quan tâm nói, đối với ánh mắt tức giận của Hoa Nhược Hư một chút cũng không để ở trong lòng, “Nói đến, nói đến đứa nhỏ bị chết có phải là con của chàng hay không, chàng nên rõ ràng hơn ta mới phải”.

Chỉ tiếc, Tôn Vân Nhạn lại không biết Hoa Nhược Hư thật đúng là không thể xác định, bởi vì hắn cũng không nhìn kỹ thi thể của đứa nhỏ, bởi vì lúc đó hắn đã nhận định đứa nhỏ kia chính là cốt nhục của hắn cùng Hoa Ngọc Loan, căn bản là không nghĩ tới đứa nhỏ còn có thể bị người đánh tráo.

“Ta đi về trước đây, nếu nàng có tin tức của Lam Tuyết Nhu hoặc con của ta, nhất định phải lập tức báo cho ta” Hoa Nhược Hư cảm thấy phải lập tức trở về hỏi rõ Hoa Ngọc Loan mới được, dù sao nàng cũng là mẹ, đứa nhỏ kia là thật là giả, nàng cũng nên biết rõ mới đúng.

“Chàng có vẻ rất quan tâm tới Lam Tuyết Nhu, hai tỷ tỷ của cô ta tựa hồ cũng rất lo lắng cho chàng!” Tôn Vân Nhạn ngữ khí mang theo sự trào phúng.

“Nàng rốt cuộc biết hay không biết, Lam Tuyết Nhu vốn thích Phương Hiệp, chẳng qua hiện tại cùng Hoa Phi Hoa ở một chỗ, nhiều nhất cũng chỉ có thể cùng ta tính là quan hệ thân thích, không có gì khác” Hoa Nhược Hư trong lòng cũng thầm than, chẳng qua cũng phải giải thích.

“Nàng ta sao lại cùng Hoa Phi Hoa ở một chỗ, sự đệ ta chẳng lẽ không xứng với nàng?” Tôn Vân Nhạn nghe đến đó lại hứng thú truy hỏi.

“Cũng là do sự đệ tốt của nàng không thích người ta!” Hoa Nhược Hư tức giận nói, “Trong lòng hắn chỉ có nàng, nàng cũng không phải là không biết, hắn hiện tại vì nàng, đã trở mặt cùng ta rời khỏi Thiên Tinh Minh”.

“Ta đang muốn hỏi chàng, sự đệ mà sao mà biết chuyện giữa chúng ta? Chàng muốn chơi đùa với ta cũng không tính, cũng không cần đi nói khắp nơi như vậy chứ?” Tôn Vân Nhạn bị Hoa Nhược Hư nhắc tới, bắt đầu tìm hắn tính sổ, đôi mắt của nàng tức giận nhìn chằm chằm vào Hoa Nhược Hư.

“Ta không có đi nói lung tung, càng không có ý chơi đùa với nàng, tin hay không là do nàng!” Hoa Nhược Hư giọng điệu cũng có vẻ bức tức, Tôn Vân Nhạn đối với hắn vẫn mơ mơ hồ hồ làm cho trong lòng hắn cảm thấy có chút không được thoải mái.

“Vậy sự đệ ta làm sao mà biết?” Tôn Vân Nhạn lại tựa hồ hoàn toàn không tin lời Hoa Nhược Hư nói.

“Đệ tử Côn Luân của nàng nhiều như vậy, ta làm sao biết là ai nói?” Hoa Nhược Hư bức tức nói, “Hoa Nhược Hư ta tuy không phải là quân tử gì, nhưng cũng không rảnh rỗi đi đem loại chuyện này nói lung tung!”

“Chàng đương nhiên không phải là quân tử rồi!” Tôn Vân Nhạn lập tức mỉa mai, “Chàng vốn chính là một tiểu nhân!”

“Quân tử cũng tốt tiểu nhân cũng tốt, ta không muốn tranh cãi với nàng” Hoa Nhược Hư đột nhiên mỉm cười, trong lòng âm thầm cảm thấy mình cũng có chút buồn cười, tranh cãi cùng nàng thì có ý nghĩa gì chứ? Nghĩ vậy hắn còn nói một câu làm cho Tôn Vân Nhạn ứng phó không kịp, “Nàng là nữ nhân của ta, ta không cần so đo với nàng”.

“Đừng có mà nói hươu nói vượn, ta không phải là nữ nhân của chàng!” Tôn Vân Nhạn mặt đỏ lên, vội vàng phản bác.

“Ta về trước, đợi lát nữa sẽ lại đến tìm nàng!” Hoa Nhược Hư vội vã muốn về hỏi Hoa Ngọc Loan về chuyện đứa nhỏ, không dẫu vô miệng với Tôn Vân Nhạn nữa, nói xong những lời này liền vội vàng rời đi.

Khi Hoa Ngọc Loan nghe Hoa Nhược Hư nói xong tiền nhân hậu quả thì lại hoàn toàn ngây người ra.

“Sự đệ, chàng nói con của chúng ta, con của chúng ta còn sống sao?” Hoa Ngọc Loan có chút run rẩy hỏi.

“Sự tỷ, ta cũng không thể khẳng định, ta muốn hỏi nàng trước, ngày đó đứa nhỏ mà chúng ta nhìn thấy, có phải chính là con của chúng ta không?” Hoa Nhược Hư ôm Hoa Ngọc Loan, ôn nhu nói.

Hoa Ngọc Loan lâm vào trầm tư, sắc mặt lại biến hóa, xem ra là đang nhớ lại sự tình phát sinh ngày đó. Tuy nói chuyện cũ không thể quay lại, nhưng hiện tại nàng cũng không khỏi cẩn thận suy nghĩ lại.

“Sự đệ, đứa nhỏ kia, có thể, có thể thực sự không phải con chúng ta!” Hoa Ngọc Loan rốt cuộc đã nói, có chút do dự, nhưng trên mặt rõ ràng đã có vẻ vui mừng.

“Sự tỷ, là thật vậy không?” Hoa Nhược Hư trong lòng cũng vui mừng.

“Ta cũng không dám khẳng định, ngày đó ta thật ra cũng không thấy mặt của đứa nhỏ, ta chỉ thấy y phục trên người nó, còn có cái Trường mệnh khóa kia nữa, nên liền nghĩ đến nó nhất định là con của chúng ta, hiện tại ngấm lại, nếu đứa nhỏ kia thực đã bị người ta tráo đổi, thì cũng rất có thể” Hoa Ngọc Loan thoáng do dự một chút rồi nói.

“Vậy thì tốt rồi, sư tỷ, nàng cứ nghỉ ngơi trước, ta hiện tại đi hỏi Bạch Tâm Tĩnh!” Hoa Nhược Hư khó có thể che dấu sự vui mừng trong lòng, ôm lấy Hoa Ngọc Loan thấp giọng nói.

“Sư đệ, đã trễ như vậy, ngày mai đi cũng được mà” Hoa Ngọc Loan ôn nhu nói.

Chẳng qua Hoa Nhược Hư đã không thể chờ, vội vàng đã rời khỏi phòng của Hoa Ngọc Loan mà đi đến chỗ của Tôn Vân Nhạn, một khắc sau, hắn đã xuất hiện trong phòng ngủ của Tôn Vân Nhạn, đúng lúc Tôn Vân Nhạn cũng đã lên giường nghỉ ngơi.

Khi Hoa Nhược Hư vào, Tôn Vân Nhạn đang mặc quần áo, thủ hạ vừa mới âm thầm nói Hoa Nhược Hư tới, nhưng nàng còn chưa kịp mặc quần áo thì Hoa Nhược Hư đã xông vào.

Bạch Tâm Tĩnh cùng Hồng Nguyệt Nhi có vẻ có chút tiều tụy, các nàng vẫn cúi đầu, tựa hồ không dám nhìn Hoa Nhược Hư, dù sao cũng đã giảm bớt tâm sự.

Tuy Hoa Nhược Hư hỏi rất cẩn thận, nhưng vẫn không hỏi ra điều gì.

“Đúng rồi, Bạch cô nương, không biết ngày đó cô đem đứa nhỏ giao cho ai?” Hoa Nhược Hư ngấm lại hỏi.

“Là Phong Quá Vân tự mình nhận lấy đứa nhỏ” Bạch Tâm Tĩnh thấp giọng nói.

Hoa Nhược Hư cũng không hỏi nữa, cùng Tôn Vân Nhạn trở lại phòng, bắt đầu lâm vào trầm tư.

“Chàng tính làm sao bây giờ? Còn nữa, hai người này xử trí thế nào?” Tôn Vân Nhạn hỏi.

“Ta trước hết phải chứng thực đứa nhỏ rốt cuộc là còn sống hay không, biện pháp duy nhất là phải đi tìm Phong Quá Vân, ta phải biết rằng, đứa nhỏ trên tay Phong Vân Động, có phải là là đứa nhỏ mà Bạch Tâm Tĩnh giao cho Phong Quá Vân hay không” Hoa Nhược Hư khẽ trầm ngâm nói, “Còn về Bạch Tâm Tĩnh, có lẽ đến lúc đó ta sẽ thả nàng ta, chẳng qua cho dù con ta còn sống, nàng ta cũng đã hại chết một đứa trẻ vô tội, điều này cũng là sự thật không thể thay đổi”.

“Chàng có biết Phong Quá Vân ở đâu sao?” Tôn Vân Nhạn có chút ngạc nhiên hỏi.

“Ta không biết, nhưng Phượng nhi nhất định biết” Hoa Nhược Hư mỉm cười, “Hôm nay đã trễ rồi, sáng ngày mai ta sẽ dẫn Bạch Tâm Tĩnh quang minh chính đại đi tìm Phong Quá Vân, thuận tiện cũng dò xét Tiên cung luôn”.

“Cũng tốt, nếu chàng có thể chứng minh đứa nhỏ còn sống, ta cũng tiện báo cáo với Cung chủ” Tôn Vân Nhạn dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn Hoa Nhược Hư, “Thời gian không còn sớm, ta phải nghỉ ngơi, chàng cũng nên trở về”.

Hoa Nhược Hư dùng ánh mắt khác thường nhìn Tôn Vân Nhạn, hắn hiện tại tâm tình cũng đã tốt, không chỉ bởi vì đứa nhỏ còn sống, còn bởi vì đứa nhỏ nếu còn sống thì khúc mắc lớn nhất trong lòng Hoa Ngọc Loan sẽ được giải đi.

Tôn Vân Nhạn bị ánh mắt của Hoa Nhược Hư làm cho có chút bối rối bất an, sắc mặt cũng hơi đỏ lên, trong lòng thầm cảm thấy không ổn. Mà dự cảm của nàng lập tức được chứng thực, Hoa Nhược Hư đã bước tới vài bước áp sát tới nàng, khi nàng muốn lui về phía sau thì đã phát hiện không thể lui, bởi vì hai tay của Hoa Nhược Hư đã ôm lấy eo của nàng.

Hoa Nhược Hư đột nhiên dùng sức, thân thể mềm mại của Tôn Vân Nhạn đã hoàn toàn áp sát trên người hắn, một tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve lên sau mông của nàng, một tay đã luồn vào trong áo lót, đặt lên cặp ngực cao ngất.

“Đừng, đừng làm như vậy....” Tôn Vân Nhạn thì thào nói, chỉ là đôi tay của nàng lại không tự chủ ôm lấy cổ của Hoa Nhược Hư, trong miệng đã phát ra những âm thanh rên rỉ.

Hoa Nhược Hư đầu khê cúi xuống hôn lên đôi môi của nàng, tham lam mút lấy, một lát sau lại bắt đầu dọc theo đôi môi mà tinh tế hôn xuống dưới.

Quần áo từng món một rời khỏi thân thể, thân thể trắng trẻo bóng loáng rồi cuộc đã hoàn toàn xuất hiện trước mắt Hoa Nhược Hư, Hoa Nhược Hư hai tay nâng nhẹ người nàng lên, động thân tiến vào trong cơ thể của nàng, một tiếng tiêu hồn thực cốt đồng thời vang lên từ miệng của Tôn Vân Nhạn, ngọc thể mềm mại như linh xà đã quấn chặt lấy người hắn.

Vân thu vũ tán, Tôn Vân Nhạn nhu nhược như không xương nằm ở trong lòng Hoa Nhược Hư, khuôn mặt kiều diễm đã tăng thêm vài phần lộng lẫy.

“Sư đệ hôm nay muốn hỏi cưới ta” Tôn Vân Nhạn buồn buồn nói.

“A? Vậy nàng nói thế nào?” Hoa Nhược Hư giật mình, hai tay cũng đình chỉ di chuyển trên người Tôn Vân Nhạn, thấp giọng hỏi.

“Ta nói đời này ta sẽ không lập gia đình nữa” Tôn Vân Nhạn có chút buồn rầu nói, “Sư đệ nghĩ đến thân thể ta không sạch sẽ mới không muốn gả cho hắn, hắn luôn không rõ, ta thật ra không hề thích hắn”.

“Thực không nghĩ tới, Phương huynh đối với nàng lại si tình như vậy” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Bộ chàng nghĩ ai cũng lăng nhăng giống như chàng sao?” Tôn Vân Nhạn hừ một tiếng.

“Ta sẽ đi nói chuyện với hắn, ta nói cho hắn nàng đã gả cho ta, ta nghĩ như vậy hắn sẽ không tìm đến nàng nữa” Hoa Nhược Hư ngẫm lại nói, “Tuy như vậy, ta cùng hắn sẽ hoàn toàn không thể thành bằng hữu, chẳng qua sự tình cuối cùng cũng phải nói rõ”.

“Ta nói rồi ta sẽ không lập gia đình nữa, càng huống chi, ta có lập gia đình, cũng không gả cho sư đệ” Tôn Vân Nhạn nói xong xoay người quay lưng về phía Hoa Nhược Hư.

“Nàng muốn thế nào?” Hoa Nhược Hư thật sự không rõ nàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

“Ta vẫn bình thường, ta cũng không phải là một tiểu cô nương, ta không muốn tranh đua với nữ nhân bên cạnh chàng, ta cũng thích quan hệ giữa chúng ta cứ như thế này” Tôn Vân Nhạn thản nhiên nói, “Chàng không cần quá yêu ta, ta cũng sẽ không quá yêu chàng, ta sẽ không vì chàng có nữ nhân khác mà ăn dấm chua, chàng cũng sẽ không phải khó xử về ta, phòng của ta chàng lúc nào cũng có thể vào, chẳng qua ta sẽ không chủ động đi tìm chàng. Sau này ta sẽ chú tâm thống lĩnh Ma cung, chàng cũng có thể an tâm tiêu diêu cùng thê thiếp. Như thế đối với chúng ta mà nói, là lựa chọn tốt nhất”.

171. Chương 9: Đa Tình Chi Bí

Khi Hoa Nhược Hư đang trầm tư trong ôn nhu của Tôn Vân Nhạn, Hoa Ngọc Phượng lại xuất hiện trong phòng Hoa Thiên Tinh.

Hoa Thiên Tinh cười khanh khách nhìn Hoa Ngọc Phượng, mà Hoa Ngọc Phượng trên mặt lại tràn ngập sự ưu tư.

“Thiên Tinh tỷ tỷ, muội có một số việc muốn thương lượng với tỷ” Hoa Ngọc Phượng ngồi xuống đối diện Hoa Thiên Tinh, thoáng do dự một chút rồi nói.

“Ngọc Phượng muội muội, muội có việc gì cứ nói đừng ngại, chúng ta cũng không phải là người ngoài” Hoa Thiên Tinh ôn nhu cười nói.

“Thiên Tinh tỷ tỷ, cảm tình của sư đệ hắn đối với tỷ, muội nghĩ Thiên Tinh tỷ tỷ chắc hẳn rõ hơn tiểu muội, một khi tỷ rời khỏi hắn, hậu quả muội thực không dám tưởng tượng, muội hôm nay tới đây, chính là muốn cùng tỷ tỷ thương lượng biện pháp đối phó” Hoa Ngọc Phượng ngữ khí tràn ngập sự lo lắng.

“Còn có thể có biện pháp nào? Vết xe đổ muội cũng đã biết, năm đó ma đao đao linh hóa thành người, không tiếc ảnh hưởng ma đao đến tâm trí của chủ, giết chóc bốn phía, mà cuối cùng hắn rốt cuộc đã thành công thoát ly ma đao, nhưng còn chưa chân chính trở thành người, thì đã bị thượng thiên trừng phạt, thiên

lôi oanh đỉnh làm cho hình thần câu diệt” Hoa Thiên Tinh mặt lộ ra vài phần bi thương, vài phần bất đắc dĩ.

“Thiên Tinh tỷ tỷ, cái này ta cũng đã biết, chẳng qua đây chỉ là một truyền thuyết, cũng không nhất định là thật, càng huống chi, tỷ tỷ là kiếm linh, cũng không nhất định hoàn toàn giống đạo linh?” Hoa Ngọc Phượng có chút vội vàng nói.

“Ngọc Phượng muội muội, đó không phải là truyền thuyết, đó là sự thật đã từng phát sinh, mà đạo linh cùng kiếm linh thật ra đều giống nhau, chúng ta đều là linh, chúng ta có phương thức sinh tồn của chúng ta, chúng ta nhất định phải sống dựa vào thần vật, chúng ta không nên thoát ly khỏi thần vật mà tồn tại, càng không nên vọng tưởng trở thành người” Hoa Thiên Tinh buồn bã cười, chậm rãi lắc đầu, “Kết cục của ta cũng sẽ giống như đạo linh, cuối cùng sẽ hóa thành tro bụi, ai cũng không thể thay đổi được vận mệnh này”.

“Sẽ không đâu, muội tin tưởng nhất định sẽ có biện pháp” Hoa Ngọc Phượng thì thào nói, “Thiên Tinh tỷ tỷ, tỷ thực không thể xảy ra chuyện, tỷ nếu không tồn tại, chỉ sợ sư đệ hần sẽ thừa nhận không nổi đả kích này”. “Tỷ đã sống lâu như vậy, cũng hiểu được rất nhiều đạo lý, có một số việc, thực không thể cưỡng cầu, chẳng qua tỷ cũng không hối hận, tỷ mấy ngày này, thật sự là khoái hoạt, nếu cho tỷ chọn, tỷ tình nguyện chống một ngày như hiện tại, chứ cũng không muốn trải qua cả ngàn năm cô độc” Hoa Thiên Tinh đột nhiên cười, cười thật sự sáng lạn, “Tỷ trước kia, chỉ cảm thụ kiếm sư cùng cảm tình khắc cốt ghi tâm đối với người trong lòng hần, nhưng khi bản thân tỷ trải qua, tỷ lại phát hiện, cái cảm giác này hoàn toàn không giống. Tỷ hiện tại đã thực sự thỏa mãn, ta biết, đệ đệ cả đời này, sẽ nhớ tới tỷ”.

“Thiên Tinh tỷ tỷ, muội biết tỷ thực không rời rời sư đệ, muội cũng biết tỷ cũng không muốn rời khỏi hần, một khi đã như vậy, tỷ vì cái gì mà không cùng muội thương lượng đối sách? Muội tin tưởng rằng trời cũng không nỡ tuyệt đường người” Hoa Ngọc Phượng có chút lo lắng nói.

“Trời không nỡ tuyệt đường người sao chứ?” Hoa Thiên Tinh thì thào nói, rồi nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Đáng tiếc, tỷ cũng không phải là người!”

Hoa Ngọc Phượng trầm mặc, Hoa Thiên Tinh đúng là hoàn toàn không một chút tin tưởng, nàng căn bản không tin nàng còn có thể sống sót, như vậy mà nói, thì làm sao có thể nghĩ ra biện pháp được?

“Ngọc Phượng muội muội, đệ đệ lấy được muội thật sự là phúc khí của hần, muội cái gì cũng vì hần, đáng tiếc, đệ đệ hiện tại càng ngày càng hoa tâm” Hoa Thiên Tinh nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Lại nói tiếp, cái này cũng là do ta tự làm tự chịu”.

“Thiên Tinh tỷ tỷ, tỷ nói vậy là có ý gì?” Hoa Ngọc Phượng có chút mê hoặc hỏi, “Năm đó, đạo linh có thể cho chủ của ma đạo nhập ma, mà tỷ thật ra cũng giống vậy, tỷ cũng có loại năng lực này, trên sự thật, tỷ cũng đã làm như vậy, chỉ có điều tỷ nói với hần, không muốn cự tuyệt những cô gái mà hần thích, cũng nhất định phải tìm được cô gái mà mình thích, chỉ là khi xung quanh hần nhưng cô gái càng ngày càng nhiều, tỷ lại phát hiện tỷ đã bắt đầu ghen tị, muội nói, tỷ có tính là tự làm tự chịu không?” Hoa Thiên Tinh khoe miệng lộ ra nụ cười khổ, buồn buồn nói, “Chẳng qua, đa tình so với vô tình cũng tốt hơn, nói đến, chỉ cần đệ đệ vui vẻ là được rồi”.

“Thiên Tinh tỷ tỷ, tỷ nói, hần hiện tại, cũng không phải chân chính là hần?” Hoa Ngọc Phượng đột nhiên cảm giác trong lòng tựa hồ rét lạnh.

“Hần hiện tại, chân chính là hần, nhưng không phải là hần trước kia” Hoa Thiên Tinh lắc đầu, đột nhiên nhìn Hoa Ngọc Phượng cười khẽ một tiếng, “Ngọc Phượng muội muội, muội có phải lo lắng hần cũng không thật thích muội phải không?”

Hoa Ngọc Phượng cười khổ, cũng không nói gì.

“Yên tâm đi, thật ra đệ đệ bản tính đa tình, chỉ là trước kia bản tính thư sinh quá đậm, trong lòng chứa quá nhiều lễ giáo trói buộc, cho nên đã che dấu tính cách hần vốn có, tỷ chỉ là hơi ảnh hưởng một chút, làm cho hần hồi phục bản tính hần vốn có mà thôi, cảm tình của hần đối với muội cũng là thật tình, chỉ có điều, nếu tỷ không âm thầm thay đổi hần một chút, có lẽ hần cả đời cũng sẽ không thổ lộ ra với muội” Hoa Thiên Tinh lại cười nói, Hoa Ngọc Phượng sắc mặt có chút hồng hồng, tuy đối với lời của Hoa Thiên Tinh có chút bán tín bán nghi, chẳng qua tảng đá trong lòng cũng đã buông xuống.

“Thiên Tinh tỷ tỷ, muội có một vấn đề muốn hỏi tỷ, Tình kiếm, là tỷ bảo Đại Giang Tiêu cục vận chuyển sao?” Hoa Ngọc Phượng tựa hồ do dự thật lâu mới hỏi ra, sau đó có chút thấp thỏm bất an nhìn Hoa Thiên Tinh.

Hoa Nhược Hư sáng sớm đã rời khỏi giường, đồng thời còn đem Bạch Tâm Tinh đến Hoa phủ, mà Hồng Nguyệt Nhi vẫn bị Tôn Vân Nhạn giam giữ.

Bạch Tâm Tinh ở tại đại sảnh chờ, sau đó Hoa Nhược Hư đi tới phòng của Hoa Ngọc Phượng, lại phát hiện Hoa Ngọc Phượng vẻ mặt tiêu tụy, trong ánh mắt mơ hồ có tơ máu, cũng không khỏi đau lòng.

“Sư đệ, có việc sao chứ?” Hoa Ngọc Phượng miễn cưỡng cười, ngữ khí ôn nhu cũng không thể che dấu sự mệt mỏi của nàng.

“Phượng nhi, ta chỉ đến thăm nàng, nàng tinh thần không được tốt, trước tiên hãy nghỉ ngơi đi” Hoa Nhược Hư ôn nhu nói, nói xong không khỏi đem Hoa Ngọc Phượng ôm lấy, đặt lên trên giường, đắp mền cho nàng rồi ngồi ở bên giường nhìn nàng.

Hoa Ngọc Phượng cảm nhận được sự quan tâm của tình lang, không khỏi cười ngọt ngào, trong lòng cũng xuất hiện cảm giác ngọt ngào, qua một lúc nàng rốt cuộc đã không thể chống cự lại cơn buồn ngủ, dần dần ngủ say đi.

“Xem ra không thể hỏi Phượng nhi Tiên cung ở nơi nào” Nhìn thấy Hoa Ngọc Phượng điềm tĩnh ngủ, Hoa Nhược Hư trầm nghĩ, hẳn chỉ cần hỏi nàng, nàng khẳng định sẽ biết hẳn muốn đi Tiên cung, như vậy nàng sẽ lại hao tổn tâm tư để an bài, thậm chí còn muốn đi cùng hẳn, Hoa Nhược Hư không muốn Hoa Ngọc Phượng mệt mỏi nữa, tự nhiên cũng sẽ không hỏi.

“Lâm tỷ có lẽ biết?” Hoa Nhược Hư ngẫm lại, đột nhiên cảm giác trong lòng sáng ngời, nhẹ nhàng đứng dậy đi ra ngoài, lại nhẹ nhàng đóng cửa, sợ kinh động tới nàng.

Tây Môn Lâm lại có chút tâm thần bất định, đang ở trong phòng đi tới đi lui, Diệp Vũ Ảnh tối hôm qua rời đi đến bây giờ còn chưa trở về, nàng biết Diệp Vũ Ảnh đi tìm cha, tuy nàng cũng không đồng ý với cách làm của Diệp Vũ Ảnh, nhưng tâm tư của Diệp Vũ Ảnh đã quyết, hơn nữa nghĩ đến Diệp Bất Nhị dù sao cũng là cha của Diệp Vũ Ảnh, tục ngữ nói hổ độc cũng không ăn thịt con, Diệp Vũ Ảnh cũng sẽ không có nguy hiểm, cho nên cuối cùng Tây Môn Lâm cũng không ngăn trở nàng ta. Chỉ là hiện tại đã qua một buổi tối, Diệp Vũ Ảnh vẫn chưa trở về, làm cho nàng không thể không lo lắng.

Nàng nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, trong lòng vui vẻ, vội vàng ra đón, lại ngăn ra.

Người đến là Hoa Nhược Hư, cũng không phải là Diệp Vũ Ảnh trở về như nàng nghĩ, tuy gặp lại Hoa Nhược Hư trong lòng nàng cũng cao hứng, nhưng mặc kệ nói thế nào, nàng vẫn muốn gặp Diệp Vũ Ảnh hơn.

“Lâm tỷ” Hoa Nhược Hư thấp giọng kêu một tiếng, “Nhược Hư, đệ rốt cuộc cũng đã bỏ ra thời gian đến thăm tỷ sao?” Tây Môn Lâm ngữ khí có chút nén giận, tuy ở cùng một nhà, nhưng nếu không có chuyện gì, Tây Môn Lâm bình thường cũng không chủ động đi tìm Hoa Nhược Hư, mà thời gian gần đây Hoa Nhược Hư cũng không tới tìm nàng.

“Lâm tỷ, thực xin lỗi, mấy ngày nay....” Hoa Nhược Hư có chút áy náy, lúc trước hẳn dẫn nàng rời khỏi tuyệt cốc kia, còn hứa hẹn nhất định sẽ chăm sóc tốt cho nàng, nhưng cho đến bây giờ, lại thường xuyên không quan tâm đến nàng, đặc biệt là lần này sau khi từ bên ngoài trở về, hẳn đại bộ phận thời gian đều ở chỗ mấy nữ nhân Thần cung cùng Tôn Vân Nhạn kia, cho tới bây giờ cũng chưa tới thăm Tây Môn Lâm.

“Nhược Hư, không có gì, đệ không cần phải nói” Tây Môn Lâm ôn nhu ngăn cản Hoa Nhược Hư rồi tiếp tục nói, “Phải nói xin lỗi nên là tỷ, gần đây phát sinh rất nhiều chuyện, nhưng tỷ cơ hồ cũng không giúp được gì cho đệ”.

“Lâm tỷ, tỷ nói như vậy, đệ thực cảm thấy áy náy” Hoa Nhược Hư trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, hẳn rõ ràng biết Tây Môn Lâm vì hắn làm rất nhiều việc, nàng cơ hồ là một nửa của Thiên Tinh Minh, mà Hoa Nhược Hư hẳn cũng không giúp đỡ gì được cho nàng.

“Nhược Hư, thật ra tỷ đã sớm nói qua, chúng ta là người một nhà, tỷ vì đệ làm việc nên làm mà thôi” Tây Môn Lâm buồn buồn nói, “Đệ không cần cảm tạ tỷ, cũng không cần nói xin lỗi tỷ, biết không?”

“Lâm tử, đệ biết” Hoa Nhược Hư gật đầu, nội tâm cảm động không thôi, hắn ngoại trừ gật đầu còn có thể nói được cái gì?

“Lâm tử, tử có biết Tổng đàn của Tiên cung ở nơi nào không?” Hai người cùng trầm mặc một lát, Hoa Nhược Hư rốt cuộc nói ra mục đích mà hắn tới nơi này.

“Ngọc Phương có nói qua cho tử” Tây Môn Lâm gật đầu, có chút nghi hoặc nhìn Hoa Nhược Hư, “Nhược Hư, đệ muốn động thủ sao?”

“Lâm tử, đệ muốn đi chứng thực một việc” Hoa Nhược Hư đơn giản nói ra nguyên do. “Nhược Hư, theo tử thấy, hay là không đi thì tốt hơn” Tây Môn Lâm trầm ngâm một hồi rồi nói, “Chúng ta căn bản là không biết Phong Quá Vân có thể nói thật hay không, cho nên tử cảm thấy đệ đi tìm hấn chứng thực không có ích lợi gì, hơn nữa, còn làm cho hấn lại biết chúng ta không biết đứa nhỏ là thật hay giả mà lại uy hiếp chúng ta, như vậy chúng ta mất nhiều hơn được”.

“Nhưng Lâm tử, chúng ta làm sao mới biết được đứa nhỏ có phải còn sống hay không?” Hoa Nhược Hư ngữ khí có chút bất đắc dĩ, hấn ngẫm lại cảm thấy Tây Môn Lâm nói quả thật không sai, hấn trong lòng hấn lại chỉ có sự sinh tử của đứa nhỏ.

“Tử thấy không bằng như vậy, chúng ta lập tức phát động công kích Tiên cung, nếu đứa nhỏ thực còn ở tại Tiên cung, đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ dùng đứa nhỏ để uy hiếp chúng ta, đến lúc đó chúng ta sẽ thương lượng phương pháp ứng đối” Tây Môn Lâm ngẫm lại nói.

“Tốt lắm, có lẽ cũng chỉ có cách đó” Hoa Nhược Hư gật đầu, “Lâm tử, đợi Phương nhi tỉnh lại, tử cùng nàng thương lượng một chút, đệ đi tìm Uyển Nhi, bảo nhân mã của các nàng cùng chúng ta âm thầm tiếp ứng”.

“Mới sáng sớm người đã tới nơi này làm gì?” Hoa Nhược Hư bị Âu Dương Băng Nhi ngăn lại.

“Ta đương nhiên là đến tìm Uyển Nhi” Hoa Nhược Hư mỉm cười nói, hai mắt lại liêu mạng di chuyển trên người của nàng.

“Lưu manh, ban ngày cũng không làm chuyện gì tốt” Âu Dương Băng Nhi phẫn nộ thấp giọng mắng.

“Âu Dương Đại tiểu thư, nàng có thể dừng cản ra được không, ta tìm Uyển Nhi có việc” Hoa Nhược Hư có chút vừa tức giận vừa buồn cười nói. “Người dừng cho là ta không biết, người mỗi lần tìm đến sư thúc đều là....” Nói tới đây Âu Dương Băng Nhi mặt đỏ lên, không nói tiếp nữa.

“Đều là làm cái gì?” Hoa Nhược Hư nghiêng nghiêng người ra trước, tiến sát tới bên người nàng, bên tai nàng ta cười khê một tiếng.

“Người dừng có đến gần ta như vậy!” Âu Dương Băng Nhi như con thỏ gặp sợ hãi nhảy ra xa về phía sau, Hoa Nhược Hư hài lòng cười, lắc mình né qua nàng nhắm thẳng vào phòng Triệu Uyển Nhi mà chạy tới, đợi Âu Dương Băng Nhi phục hồi tinh thần lại muốn ngăn thì cũng đã không kịp rồi, nàng chỉ có thể ở xa xa nhìn thấy Hoa Nhược Hư ở bên ngoài phòng Triệu Uyển Nhi gõ cửa, một lát sau cửa mở ra, Hoa Nhược Hư cũng biến mất vào trong, hồi lâu cũng không có đi ra.

“Sư tử, người lại đang nhìn lên” Một thanh âm vang lên làm cho Âu Dương Băng Nhi bị dọa nhảy dựng.

“Tiểu sư muội, người đang nói bậy bạ gì đó, ai nhìn lên?” Âu Dương Băng Nhi mặt đỏ lên, thở phà ra một hơi.

“Sư tử, ta biết Hoa công tử ở trong phòng sư thúc làm cái gì!” Cung Nhã Thiên tiến đến bên tai Âu Dương Băng Nhi, bộ dáng thần thần bí bí nói.

“Hắn còn có thể ở bên trong đó làm cái gì nữa? Đồ lưu manh, dâm tặc!” Âu Dương Băng Nhi phẫn nộ nói, chẳng qua nói xong mặt lại càng đỏ, dù sao nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, nghĩ đến Hoa Nhược Hư ở bên trong cùng Triệu Uyển Nhi điên loạn đảo phượng, không đỏ mặt mới là lạ.

“Sư tử, người có phải thực thích Hoa công tử không?” Cung Nhã Thiên ở bên tai thấp giọng hỏi.

“Tiểu sư muội, người đừng nói bậy, ta không hề thích hấn!” Âu Dương Băng Nhi phủ nhận.

“Sư tỷ, người lần trước thiếu chút nữa đã đem bản thân cho hấn, còn nói không thích hấn? Hơn nữa hấn đem khăn che mặt lấy đi người cũng không ngăn trở, người không phải muốn gạt ta chứ” Cung Nhã Thiển cũng có chút không tin lời của nàng.

“Hấn cùng sư thúc đi ra” Âu Dương Băng Nhi trong lúc nhất thời không biết nên phản bác Cung Nhã Thiển như thế nào, phía sau lại phát hiện Triệu Uyển Nhi cùng Hoa Nhược Hư cùng từ trong phòng đi ra, vội vàng nhắc nhở Cung Nhã Thiển, thuận tiện chuyển dời đề tài.

“Băng Nhi, Nhã Thiển, các người cũng ở trong này, vừa lúc ta muốn tìm các người” Triệu Uyển Nhi thấy Âu Dương Băng Nhi cùng Cung Nhã Thiển đều ở tại hành lang, hơi ngần ra nói.

“Sư thúc, sư tỷ muốn biết các người ở bên trong làm cái gì” Cung Nhã Thiển cười hì hì nói.

“Tiểu sư muội, người đừng có nói bậy!” Âu Dương Băng Nhi xấu hổ, nàng không nghĩ tới Cung Nhã Thiển lại nói như vậy.

“Băng Nhi, Nhã Thiển, đừng ồn ào nữa, phu quân đã chuẩn bị tấn công Tổng đàn Tiên cung, các người hãy chuẩn bị một chút” Triệu Uyển Nhi mặt hơi đỏ lên, cũng cảm thấy có chút buồn cười.

“Hoa công tử, là thật sao? Khi nào thì động thủ?” Cung Nhã Thiển lập tức thu hồi vẻ mặt đùa giỡn, mặt biến sắc ngưng trọng hấn lên, có chút vội vàng hỏi.

“Cung cô nương, chẳng lẽ người không tin Uyển Nhi sao? Còn thời gian cụ thể, chờ ta an bài xong sẽ lập tức thông báo cho các người” Hoa Nhược Hư gạt đầu nói.

“Ta hiện tại liền đi chuẩn bị!” Cung Nhã Thiển không nói nữa, xoay người bước đi, Âu Dương Băng Nhi lại hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Nhược Hư, sau đó đuổi theo Cung Nhã Thiển.

“Phu quân, hình như chàng đắc tội với Băng Nhi” Triệu Uyển Nhi yêu kiều cười nói.

“Uyển Nhi, ta nào dám đắc tội với nàng ta?” Hoa Nhược Hư cười cười phủ nhận.

“Phu quân, thiếp biết chàng vẫn còn chủ ý đả kích Băng Nhi, chàng đừng tưởng rằng ta không biết” Triệu Uyển Nhi cười hì hì, “Phu quân đừng quên, Uyển Nhi rất hiểu tâm tư nam nhân”.

“Vậy Uyển Nhi nàng có biết ta hiện suy nghĩ muốn làm cái gì hay không?” Hoa Nhược Hư có chút tức giận nhìn nàng.

“Phu quân, chàng ngoại trừ muốn khi dễ Uyển Nhi, còn có thể muốn làm cái gì?” Triệu Uyển Nhi ngọt ngào cười nói.

“Nàng thật sự là một yêu tinh mà!” Hoa Nhược Hư phẫn nộ nói, ôm ngang lấy eo của nàng ta mà quay trở lại phòng ngủ.

“Cha, cha đừng chấp mê bất ngộ nữa, thực lực của Hoa công tử con rất rõ ràng, hấn lúc nào cũng có thể đem toàn bộ người trong này tiêu diệt hết” Phía sau Diệp Bất Nhị, Diệp Vũ Ảnh đang khổ sở thuyết phục phụ thân.

“Vũ Ảnh, con trước tiên nói cho ta, con làm thế nào biết ta ở trong này?” Diệp Bất Nhị rất hiền lành nhìn Diệp Vũ Ảnh nói.

“Hoa công tử nói cho con biết” Diệp Vũ Ảnh có chút tâm tro ý lạnh, nàng nói cả nửa ngày, nhưng Diệp Bất Nhị vẫn không chút ảnh hưởng.

“Vũ Ảnh, con có biết hấn làm thế nào tra được cha ở đây không? Có phải là trong chỗ của cha có nội gian?” Diệp Bất Nhị tiếp tục ôn nhu hỏi con gái bảo bối của hấn, xem ra ý đồ của hấn là từ miệng con gái tìm được một ít tin tình báo hữu dụng.

“Cha, cha chẳng lẽ còn không hiểu? Thực lực của Hoa công tử so với cha tưởng tượng còn mạnh hơn nhiều, cha không cần vọng tưởng cái gì xưng bá giang hồ, cha chỉ cần hiện tại thu tay lại, con nhất định bảo trụ được tính mạng của cha, sau đó sống cùng với cha” Diệp Vũ Ảnh rất cuộc nhẹn không được đề cao giọng, lớn tiếng nói.

“Vũ Ảnh, nếu con nguyện ý giúp cha, cha nhất định có thể....” Diệp Bất Nhị vẫn không quên lợi dụng con gái bảo bối của mình.

“Cha, con sẽ không giúp cha làm chuyện nguy hại tới vô lâm!” Diệp Vũ Ảnh cắt ngang lời của Diệp Bất Nhị, kiên quyết nói.

“Một khi con đã không muốn giúp cha, vậy con trở về làm cái gì?” Diệp Bất Nhị có chút thẹn quá hóa giận nói.

“Con chỉ là không muốn nhìn thấy cha từng bước đi tới hủy diệt, chẳng qua, một khi con nói cha không muốn nghe, vậy con gái phải trở về” Diệp Vũ Ảnh lúc này đã hoàn toàn thất vọng, nàng có chút dờ dẩn xoay người, chậm rãi đi ra bên ngoài.

Đột nhiên nàng cảm giác phía sau lưng chợt tê đi, thân mình đã không thể nhúc nhích.

“Vũ Ảnh, con là con gái của cha, con phải giúp cha!” Diệp Bất Nhị lạnh lùng nói.

172. Chương 10: Thần Bí Kiều Nữ

Khi Hoa Nhược Hư từ chỗ của Triệu Uyển Nhi trở về, thì đã là buổi trưa, mà Hoa Ngọc Phượng cũng đã tỉnh, đang cùng Tây Môn Lâm Triệu Trường Không Hoàng Oanh Oanh ba người đang bàn kế hoạch tập kích Tiên cung, trên cái bàn trước mặt bọn họ có tấm bản đồ, đúng là bản đồ lộ tuyến Tổng đàn Tiên cung, đệ tử tình báo của Vô Lâm Thư Viện dưới tay Hoa Ngọc Phượng năng lực quả thật làm cho người ta bội phục, có thể vẽ lại lộ tuyến chi tiết như vậy.

“Đây là bản đồ lộ tuyến Tổng đàn Tiên cung, Tổng đàn Tiên cung ở dưới mặt đất, ở trên chỉ là một trạch viện cũ nát, ngoại trừ một lão nhân trông cửa, không có bất kỳ kẻ nào, mà lối vào cũng ở chỗ này, chẳng qua bọn họ rất ít đi từ nơi này vào, bởi vì bên trong còn có một cái thông đạo thông ra ngoài thành. Chúng ta chỉ cần mở ra chỗ này là có thể đi vào, bên trong không có cơ quan, bởi vậy có thể yên tâm” Hoa Ngọc Phượng chỉ một vị trí trên bản đồ lộ tuyến nói, “Ngày một chính là Trừ tịch, chúng ta vào tối Trừ tịch sẽ phát động tiến công, trước đó, không thể cho bất luận kẻ nào có tin tức này, phòng tiết lộ ra ngoài”.

“Tiên cung tuy đệ tử đông đảo, nhưng thực tế đại đa số võ công thấp kém, không đủ khả năng, cao thủ của Tiên cung cơ hồ đều tụ tập tại Tổng đàn, bởi vậy chúng ta chỉ cần đem Tổng đàn Tiên cung hủy diệt, Tiên cung rất nhanh sẽ hoàn toàn tan rã” Hoa Ngọc Phượng tiếp theo phân tích thực lực Tiên cung, “Tổng đàn Tiên cung võ công cao nhất là Cung chủ Phong Quá Vân cùng tứ đại Trưởng lão Tiên cung, cũng chính là nguyên tứ đại Trưởng lão Thần cung, mặt khác, tứ đại thế gia tuy thực lực không kém, nhưng cũng sẽ không có uy hiếp lớn gì với chúng ta, Nguyệt Thiên Anh Nguyệt gia võ công bình bình, Trường Không, người phụ trách đối phó hắn, cần tốc chiến tốc thắng, không cần lưu tình, mà Hoa gia là bị buộc bất đắc dĩ, cho nên đến lúc đó chỉ cần cho Phi Mộng giữ chân là được, mà Phong Vân Động cùng Phong Tông Vân Phong gia đã chết, Phong gia tự nhiên có thể xem nhẹ không tính, phiên toái chính là Tuyết gia, Tuyết Danh Phong đối với Du Du có thể sẽ không lưu tình, cho nên không thể sử dụng Du Du giao thủ kèm chế hấn, hơn nữa Phong Vân Phiêu có quan hệ cùng Phong gia, bởi vậy Tuyết gia sẽ tận tâm hết sức trợ giúp Phong Quá Vân, mặt khác còn có Phong Bình, có ra tay đối với chúng ta hay không cũng còn chưa rõ”.

“Phong Vân Khởi, ồ ta nói là Phong Trưởng lão Tiên cung cùng Phong Quá Vân, sẽ do ta cùng sư tỷ đối phó, tam đại Trưởng lão khác của Tiên cung, sẽ giao cho mấy người Uyển Nhi, vừa lúc có thể cho các nàng tròng trệ phản đồ” Hoa Nhược Hư tiếp lời, Hoa Ngọc Phượng quay đầu nhìn hắn ôn nhu cười.

“Tuyết Danh Phong cứ giao cho ta” Tây Môn Lâm ngẫm lại nói.

“Lâm tỷ, nếu có thể tốt nhất là lưu cho hắn một đường sống” Hoa Nhược Hư gật đầu, thoáng trầm ngâm một chút nói.

“Yên tâm, ta có chừng mực, ta cũng không muốn về sau khó nhìn mặt Du Du” Tây Môn Lâm dịu dàng cười nói.

“Chúng ta cứ quyết định như vậy, mọi chuyện khác ta sẽ an bài, sư đệ, phía Phi Mộng, đệ nói với nàng trước, còn nữa, Chu Chu lại lịch không rõ, chúng ta phải cẩn thận một chút, chuyện này ngàn vạn lần đừng cho

nàng ta biết” Hoa Ngọc Phượng thấp giọng nói.

Đột nhiên có tiếng bước chân nhẹ dồn dập truyền tới, một lát sau một đôi thiếu niên nam nữ áo trắng xuất hiện trước cửa, Hoa Nhược Hư nhìn kỹ, thì ra là Thất lang cùng Thất muội Tình lâu.

“Lâu chủ, Phượng cô nương, có chuyện rồi, Bạch Y không thấy!” Thất muội có chút thở hổn hển, vội vàng nói.

“Không thấy, không thấy từ khi nào?” Hoa Nhược Hư hơi ngẩn ngơ, vội vàng hỏi.

“Ta sáng nay còn gặp hần, chẳng qua vừa rồi đi xem hần lại phát hiện không thấy nữa” Thất muội cúi đầu, trên mặt có vài phần xấu hổ.

“Bạch Y có thể khôi phục võ công rồi tự rời đi hay không?” Triệu Trường Không ngẫm lại, sau đó dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Hoa Ngọc Phượng.

“Khả năng này cũng không tính là lớn, trừ phi, có cái gì đủ để hấp dẫn hần rời đi” Hoa Ngọc Phượng lắc đầu, “Hơn nữa, nếu không có ngoại lực trợ giúp, hần cũng không thể khôi phục võ công”.

“Thật ra, Bạch Y mất tích cũng không phải là chuyện xấu, vốn người này không thể dựa được, lưu lại hần ở trong này chỉ có thể mang lại phiền toái, một khi hần đã không thấy, chúng ta cũng không quản hần” Tây Môn Lâm nói, mọi người đều gật đầu, Tây Môn Lâm nói quả thật không sai.

“Trường Không, Oanh Oanh, các người có thể đi về trước” Hoa Ngọc Phượng liếc nhìn hai người, sau đó nói với Hoa Nhược Hư, “Sư đệ, Lâm tỷ, chúng ta đi xem nha đầu Tiểu Tuyết kia”.

“Chu Chu cơ hồ mỗi ngày đều cùng Tiểu Tuyết Du Du hai người ở cùng một chỗ, ai cũng biết chàng chiều hai nàng nhất, cho nên không có ai quản các nàng làm cái gì, Chu Chu cũng có thể đi theo họ mà không ai ngăn trở” Hoa Ngọc Phượng nhẹ giọng nói, nàng cùng Tây Môn Lâm một trái một phải đi hai bên Hoa Nhược Hư.

“Tiểu Tuyết tâm tư đơn thuần, Du Du cũng không có tâm kế gì, nếu Chu Chu thực có mục đích gì, các nàng cũng sẽ không phát hiện, hơn nữa sẽ rất dễ dàng trong lúc vô tình trợ giúp Chu Chu” Tây Môn Lâm tiếp lời nói, nàng tự nhiên hiểu được ý của Hoa Ngọc Phượng, Chu Chu xuất hiện vốn đã có chút khó hiểu, hơn nữa lại ở trong này không đi cũng kỳ quái.

“Ta căn bản là tra không ra người này, Chu Chu hiển nhiên đến từ gia đình phú quý, mà cô gái xinh đẹp như vậy hơn nữa không giống người thường, thì phải sinh ra trong gia đình phú quý, khẳng định sẽ không yên lặng vô danh, chuyện này bên trong khẳng định có chút không bình thường” Hoa Ngọc Phượng nói tiếp, “Từ khi nàng ta đến, Thiên Tinh Minh chúng ta phát sinh vài chuyện, trên biểu hiện xem ra có lẽ không có quan hệ với nàng ta, chẳng qua ta vẫn cảm thấy có phần xảo hợp. Trước là Phương Hiệp cùng chàng phản bội rồi đi, sau đó Phi Hoa cũng đột nhiên bỏ đi, mà hiện tại Bạch Y lại thần bí biến mất, ta cuối cùng vẫn cảm thấy mấy cái này có thể có quan hệ với nàng ta”.

“Nàng ta có bản lĩnh lớn như vậy sao chứ?” Hoa Nhược Hư có chút hoài nghi, nếu việc này thực có quan hệ với nàng ta, thì tiểu cô nương kia thật đúng là không thể xem thường.

“Đến rồi, các nàng hần đều ở bên trong” Hoa Ngọc Phượng không cho ý kiến, phòng của Hàm Tuyết đã ở phía trước, mà bọn họ đã mơ hồ có thể nghe được tiếng cười từ trong phòng truyền ra.

Đẩy cửa ra lại phát hiện Hàm Tuyết Tuyết Du Du còn có Chu Chu ba người đều đang cười, không biết là có chuyện gì mà vui vẻ như vậy.

“Thiếu gia” Thấy Hoa Nhược Hư đi vào, Hàm Tuyết cười hì hì nũng nịu hô lên, sau đó nhảy phốc lên trên người Hoa Nhược Hư.

“Hoa đại ca” Tuyết Du Du cũng vui vẻ hô lên một tiếng, chẳng qua nàng cũng rụt rè hơn Hàm Tuyết một ít, trước mặt nhiều người như vậy cũng không dám thể hiện sự yêu thương với Hoa Nhược Hư.

“Tiểu Tuyết, có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Hoa Nhược Hư cười hỏi.

“Hì hì, vừa rồi Chu Chu kể chuyện cười, rất là buồn cười” Hàm Tuyết hì hì cười nói.

“Tiểu Tuyết, ta đang chuẩn bị cùng thiếu gia bảo bối của muội đi ra ngoài chơi, muội có muốn đi không?” Hoa Ngọc Phượng đột nhiên mỉm cười với Hàm Tuyết, Hoa Nhược Hư cũng hơi ngẩn người, hần hình như còn chưa nói muốn đi ra ngoài mà? Chẳng qua hẳn biết Hoa Ngọc Phượng nói như vậy nhất định là có nguyên nhân của nàng, tự nhiên cũng sẽ không phản bác.

“Hi hi, tiểu thư người thật tốt, biết muội thích cùng thiếu gia ra ngoài chơi” Hàm Tuyết cao hứng nói.

“Du Du, muội cũng đi luôn” Hoa Ngọc Phượng quay đầu nói với Tuyết Du Du, sau đó lại chuyển hướng ngọt ngào cười với Chu Chu đang không nói gì, “Chu Chu, muội có muốn đi cùng không?”

“Chúng ta buổi sáng vừa mới đi chơi xong, hiện tại không đi nữa” Chu Chu hai tròng mắt chợt chuyển, cười khanh khách nói với Hoa Nhược Hư, “Hoa đại ca, muội cũng không quấy rầy mọi người, muội tự mình đi chơi” Nói xong nhảy dựng lên chạy đi ra ngoài.

“Chu Chu, người cũng đi đi, người không phải nói rất thích đi chơi mà” Tuyết Du Du nhanh chóng chạy đến phía sau Chu Chu, vừa kéo lại và dùng bộ dáng năn nỉ nói.

“Đúng đó, Chu Chu, cùng đi đi, chúng ta không phải mỗi lần đều cùng nhau đi ra ngoài sao?” Hàm Tuyết cũng vội vàng nói.

Dưới sự liên hợp giữa Tuyết Du Du cùng Hàm Tuyết, Chu Chu rốt cuộc cũng phải đáp ứng đi chơi với mọi người, mà lúc này, Hoa Ngọc Phượng khoe miệng khe lộ ra vẻ mỉm cười.

Hoa Nhược Hư cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, thì ra Hoa Ngọc Phượng lại thích đi dạo phố như vậy, cả buổi chiều đi đến đêm khuya, ngoại trừ vào quán ăn cơm, ước chừng bốn canh giờ, cơ hồ không ngừng đi lại trong thành, đáng thương cho Chu Chu mấy lần kêu mệt nói phải đi về, chẳng qua Hoa Ngọc Phượng như đang hứng chí không để ý đến đề nghị của nàng, Hoa Nhược Hư tuy có chút chịu không nổi, chẳng qua hẳn tự nhiên cũng không thể cưỡng cầu Hoa Ngọc Phượng về nhà, mà đối với Hàm Tuyết mà nói, Hoa Nhược Hư chính là tất cả của nàng, chỉ cần Hoa Nhược Hư ở đây, đừng nói là bốn canh giờ, chỉ sợ bốn mươi canh giờ nàng cũng có thể kiên trì, Tuyết Du Du thì vẫn như một con chim nhỏ nép ở bên cạnh Hoa Nhược Hư, mà làm kẻ khác mở rộng tầm mắt chính là, Tây Môn Lâm so với Hoa Ngọc Phượng còn muốn lợi hại hơn, buổi tối Hoa Ngọc Phượng rốt cuộc nói phải về thì Tây Môn Lâm bộ dáng tựa hồ lại còn có chút quyến luyến không nỡ.

Hoa Ngọc Phượng nói là mệt chết đi, đem Hoa Nhược Hư đuổi ra bên ngoài, không cho hẳn ở lại phòng của nàng, mà Chu Chu lại ngủ cùng với Tuyết Du Du, Hoa Nhược Hư cũng không có biện pháp, dưới sự bắt buộc dĩ, chỉ phải tìm chỗ khác.

Giang Tiểu Nguyệt tuy nói là đã sinh cho Hoa Nhược Hư một đứa nhỏ, nhưng hiện tại là thật là giả còn rất khó nói, hơn nữa nàng trên danh nghĩa dù sao cũng là thê tử của Nam Cung Phi Vân, Hoa Nhược Hư hiện tại nếu như đi tìm nàng cũng không thích hợp, mà nàng ta lại cùng Giang Thanh Nguyệt ở một chỗ, Hoa Nhược Hư tự nhiên cũng không có cách nào để hưởng thụ ôn nhu ở chỗ Giang Thanh Nguyệt.

Đi vào phòng Hoa Ngọc Loan, lại phát hiện bên trong đèn đã tắt, Hoa Ngọc Loan đã ngủ yên, đáng thương cho Hoa Nhược Hư bên cạnh có thể nói là thê thiếp cả bấy, hiện tại cơ hồ lại không có ai để ngủ. Hắn đi vào nơi cuối cùng, rốt cuộc trong lòng vui vẻ, đèn trong phòng Hoa Phi Mộng còn sáng, hẳn rốt cuộc không cần lo lắng phòng không gối chiếu nữa.

Hắn vừa mới đi tới cửa, đèn đột nhiên tắt phụt.

“Ta không phải xui xẻo như vậy chứ!” Hoa Nhược Hư thì thào nói, chẳng qua vẫn lập tức gõ cửa.

“Ai mà khuya như vậy” Hoa Phi Mộng than thở một tiếng, nàng hôm nay có chút tâm phiền ý loạn, thật vất vả tâm tình mới yên ổn một ít chuẩn bị lên giường đi ngủ, lại có người đến gõ cửa, nàng trong lòng tự nhiên có chút mất hứng.

“Mộng Nhi, là ta” Hoa Nhược Hư thấp giọng nói, vừa nói xong, cửa phòng liền mở, sau đó Hoa Phi Mộng liền bổ nhào vào hắn, tiếp theo cắn lên trên vai hắn một nhát.

“Đồ xấu xa chết tiệt, trễ như vậy mới tới tìm ta!” Hoa Phi Mộng phẫn nộ nói, chẳng qua nếu nàng biết Hoa Nhược Hư đêm nay không có chỗ nào đi mới đến chỗ của nàng, nàng chỉ sợ cũng không chỉ cắn hắn một cái.

Hoa Nhược Hư lo lắng nàng sẽ tiếp tục cắn hấn, vì thế liền trực tiếp ngăn chặn miệng của nàng, tham lam khóa lấy, hai tay tứ vô kiêng kị vuốt ve thân mình của nàng, cuối cùng một tay bao trùm lấy song phong thanh khiết của nàng, tay kia bắt đầu tháo bỏ thắt lưng của nàng. Hoa Phi Mộng nhiệt liệt hồi đáp hấn, thân thể mềm mại mềm mại mà lại cực kỳ co dãn của nàng ép chặt vào thân thể của hấn, cho đến khi hai người chân chính trở thành một thể, nàng vẫn quần quít lấy hấn, hận không thể hoàn toàn dung nhập vào thân thể của hấn.

Hoa Phi Mộng ở trên giường nhiệt tình so với các nàng kia ai cũng so ra kém hơn, Tuyết Du Du tuy yêu mị nhập cốt lại tu luyện mị thuật, nhưng vẫn có chút thẹn thùng, mà Hoa Ngọc Phượng lại rụt rè trời sinh, hoàn toàn là bị động hồi đáp tình lang.

Hoa Nhược Hư rốt cục đã đành chỉ xâm chiếm vưu vật dưới thân, cảm thấy mỹ mãn ôm lấy nàng, hai tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve da thịt của nàng, hấn thực rất thích cảm giác vuốt ve da thịt mang đến này.

“Bại hoại chết tiệt, không lộn xộn nữa, cẩn thận thiếp lại cắn bây giờ!” Hoa Phi Mộng thân thể cực kỳ miễn cưỡng, có chút khó có thể chịu được sự vuốt ve của hấn, vì thế liền nhẹ nhàng cảnh cáo hấn một chút.

“Mộng Nhi, nàng thật đúng là có thiên phú làm cạp cái” Hoa Nhược Hư cười hì hì, hai tay lại dừng lại ở trên ngực của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Bại hoại, thiếp cắn chết chàng giờ!” Hoa Phi Mộng hung hăng bỏ nhào vào người Hoa Nhược Hư, há miệng muốn cắn hấn, nhưng lập tức thân mình lại dừng lại, miệng không tự chủ phát ra một tiếng rên rỉ, thì ra Hoa Nhược Hư lại từ phía sau tiến vào thân thể của nàng.

Đêm nay, Hoa Nhược Hư thực hưng phấn, mà thân thể Hoa Phi Mộng lại càng bốc lửa, Hoa Nhược Hư không có nói cho nàng hấn sắp cùng phụ thân của nàng đánh nhau, nàng cũng không nói ra phiền não trong lòng nàng, hai người hoàn toàn quần lấy nhau, không thể tự kiềm chế.

Ngày hôm sau, Hoa Nhược Hư ước chừng ngủ tới giữa trưa mới tỉnh lại, tới hôm qua hai người điên cuồng cả buổi tối, lại không biết đã chuyển qua bao nhiêu tư thế, đến mờ sáng, hai người rốt cuộc không còn một chút khí lực nào, mỗi một người không chịu nổi mà ngủ say đi. Có lẽ, đây là sự điên cuồng trước khi đại chiến.

“Bại hoại, chàng đã tỉnh?” Khi Hoa Nhược Hư mở mắt ra, lại phát hiện Hoa Phi Mộng đang nhìn hấn.

“Mộng Nhi, nàng nhìn ra như vậy làm gì?” Hoa Nhược Hư hỏi.

“Ta thích nhìn như vậy, không được sao?” Hoa Phi Mộng hung hăng nói.

“Đương nhiên là có thể, Mộng Nhi, nàng muốn thế nào cũng được” Hoa Nhược Hư vội vàng cười nói, hấn không muốn lại bị nàng cắn.

Hoa Phi Mộng có chút đắc ý hừ một tiếng, bộ dáng tính là người thức thời.

“Mộng Nhi, có chuyện ta muốn cùng với nàng thương lượng một chút” Hoa Nhược Hư rốt cuộc nhớ tới chính sự.

“Chuyện gì, chỉ cần chàng muốn, thậm chí là đem thiếp đưa cho người khác, thiếp cũng có thể đáp ứng chàng mà” Hoa Phi Mộng nũng nịu yêu kiều nói, trên mặt cũng đổi thành bộ dáng rất kiều mỹ, Hoa Nhược Hư tìm lại đập thành thịch.

“Mộng Nhi, ta làm sao mà đem nàng đưa cho người khác được?” Hoa Nhược Hư vội vàng nói, khóe miệng lộ ra vẻ cười khổ, “Chẳng qua, Mộng Nhi, chúng ta sắp cùng với Tiên cung đánh nhau chết sống, đến lúc đó, ta lo lắng cho cha nàng” Hoa Nhược Hư nói tới đây nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cũng không nói nữa.

“Rốt cuộc cũng đã đến một ngày như vậy” Hoa Phi Mộng sắc mặt khê biến, nàng nhẹ nhàng ghé đầu xuống ngực Hoa Nhược Hư, buồn buồn nói, “Nhược Hư, chàng phải đáp ứng thiếp, nhất định phải bảo trụ tính mạng của cha thiếp”.

“Mộng Nhi, cha của nàng cũng là nhạc phụ của ta, người đối với ta coi như cũng không tệ, ít nhất cũng không giống những người khác đối địch với ta. Tuy người hiện tại đầu nhập Tiên cung, chẳng qua ta nghĩ người cũng có khổ tâm, cho nên đến ngày đó, Mộng Nhi hãy thử xem có thể thuyết phục cha hay không,

cho dù không thể thuyết phục người, cũng phải giữ chân người, không cho người động thủ cùng người khác, biết không?”

“Thì ra chàng đã sớm có kế hoạch, còn làm cho thiếp lo lắng” Hoa Nhược Hư vốn nghĩ đến Hoa Phi Mộng nghe hẳn nói như vậy sẽ cao hứng, nào biết Hoa Phi Mộng chẳng những không linh tình, còn bắt mắt nhìn hẳn, sau khi nói xong những lời này lại cắn hẳn một nhát, “Đồ xấu xa, thiếp cắn chết chàng!”

Quả nhiên là cọp cái, còn là cọp cái không nói lý, Hoa Nhược Hư trong lòng cảm thán, chẳng qua lần này cũng không dám nói ra, hẳn cũng không muốn bị cọp cái “hôn” nữa.

Hoa Nhược Hư rút cuộc dẫn theo mấy dấu rằng từ chỗ Hoa Phi Mộng rời đi, sau đó nghĩ đến ngày mai hành động, liền đi vào phòng của Hoa Ngọc Phượng, hẳn phải biết nàng đã an bài cụ thể thế nào.

“Sư đệ, ta đã an bài, canh ba tối ngày mai, chúng ta cùng hành động, chàng thông báo cho Triệu Uyển Nhi đi” Hoa Ngọc Phượng tựa hồ biết Hoa Nhược Hư tới vì mục đích gì, Hoa Nhược Hư vừa mới vừa bước vào, nàng liền mở miệng nói, “Thanh Nguyệt, Tiểu Nguyệt, Tiểu Tuyết, Du Du đều ở đây, mặt khác cũng lưu lại một nửa đệ tử Tình lâu, sáu mươi bốn đệ tử còn lại, một nửa đi theo ta ở bên ngoài tiếp ứng, đề phòng xảy ra cái gì ngoài ý muốn, một nửa khác do đệ dẫn dắt tiến vào Tổng đàn Tiên cung, mà lối vào khác của Tổng đàn Tiên cung đệ nói cho Triệu Uyển Nhi, bảo Cung Nhã Thiển mang theo người thủ ở đó, như vậy cũng có thể tránh cho Cung Nhã Thiển cùng Tuyết Danh Phong trực tiếp xung đột”.

“Chu Chu lưu ở trong này, có thể có vấn đề gì không?” Hoa Nhược Hư trầm ngâm một chút nói.

“Ta để Du Du ở đây, chính là để giám sát, đệ yên tâm, Du Du từng là một trong tứ đại sứ giả Thần cung, nàng bình thường xem ra không thiện dùng tâm kế, chỉ là nàng không muốn dụng tâm kế mà thôi, nhưng hiện tại ta đã đặc ý dặn bảo nàng xem chừng Chu Chu, nàng nhất định biết nên làm như thế nào” Hoa Ngọc Phượng khẽ cười cười nói.

“Phượng Nhi, tối hôm qua nàng đi ra ngoài dạo phố, trên thực tế là điều tra chi tiết của Chu Chu phải không? Lúc đó, là nàng bảo Du Du quần lấy kéo Chu Chu cùng đi sao?” Hoa Nhược Hư trong óc linh quang chợt lóe, đột nhiên có chút hiểu ra.

“Chu Chu cơ hồ mỗi ngày đều cùng Tiểu Tuyết, Du Du đi ra ngoài dạo một lần, ta cũng cảm thấy trong đó có chút cổ quái, cho nên mới tự mình đi xem thử” Hoa Ngọc Phượng cười cười nói, đồng thời cũng không khác nào thừa nhận phán đoán của Hoa Nhược Hư.

173. Chương 11: Tiên Cung Đồ Lục

Trong trời đêm tùy ý có thể thấy được những đốm lửa chợp chờn, đêm nay là đêm trừ tịch, thành Kim Lăng đêm nay không ngủ, Thiên Tinh Minh mọi người phân tán đi chơi, bộ dáng đi khắp nơi xem náo nhiệt.

Đúng canh ba, bọn họ đã đi dạo đến trước một tòa đại viên cũ nát trong thành Kim Lăng, Hoa Nhược Hư cùng Hoa Ngọc Loan liếc nhìn nhau, gật gật đầu, như tia chớp vọt về phía lão nhân coi cửa, lão nhân còn chưa có phản ứng gì thì đã hôn mê đi.

Dựa theo vị trí của bản đồ lộ tuyến, Hoa Nhược Hư dễ dàng tìm được lối vào, xốc tảng đá lên liền hiện ra một lối vào chừng ba thước vuông, Hoa Nhược Hư đang muốn nhảy xuống thì Hoa Ngọc Loan đã đi trước một bước mà nhảy vào bên trong.

Hoa Ngọc Loan đi trước, Hoa Nhược Hư theo sát sau, rồi sau đó là Tây Môn Lâm dẫn ba mươi hai đệ tử Tình lâu, Hoa Phi Mộng Triệu Trường Không Hoàng Oanh Oanh đi sau, Âu Dương Băng Nhi cùng Triệu Uyển Nhi dẫn mười lăm cao thủ Tuyết Sơn đoạn hậu. Mọi người Thiên Tinh Minh về mặt đều rất bình tĩnh, chỉ có Âu Dương Băng Nhi mặt như nhuộm đầy sương lạnh, trong ánh mắt bắn ra từng đạo thần quang lạnh lùng. Từ cửa vào cho đến chính điện của Tiên cung cũng mất một khoảng cách, trên đường tuy thủ vệ không nhiều lắm, cũng hơn mười người, nhưng đều còn chưa kịp hô cứu thì đã một mạng quy tây, chỉ là bọn họ đại bộ phận không phải chết dưới kiếm của Hoa Ngọc Loan đi đầu, mà là chết dưới tay Âu Dương Băng Nhi đi cuối cùng, có thể thấy được sát khí của Âu Dương Băng Nhi là vô cùng trầm trọng, có lẽ đã ẩn nhẫn lâu như vậy rốt cuộc đã có cơ hội có thể báo thù.

“Có địch.....” Một thanh âm quát to lên rồi cuộc phá tan sự yên tĩnh, chẳng qua người này hô xong cũng một mạng ô hô, chẳng qua hắn cũng tính là hoàn thành trách nhiệm của hắn, mặc kệ nói như thế nào thì tiếng kêu của hắn cũng đủ để kinh động những người khác.

Tuy còn chưa gặp ai xuất hiện, nhưng Hoa Nhược Hư đã có thể nghe được tiếng bước chân dồn dập từ bốn phương tám hướng truyền đến, một lát sau, đã có người chặn ở phía trước bọn họ, chỉ là hắn lại không nghĩ rằng, người xuất hiện đầu tiên lại là Phong Bình, phía sau hắn còn đi theo hơn mười đệ tử của Phiêu Tuyết sơn trang.

“Hoa huynh đệ, sao lại là ngươi?” Gặp lại Hoa Nhược Hư, Phong Bình cũng cảm thấy rất ngoài ý muốn.

“Phong đại ca, ta không muốn giải thích nhiều, thỉnh dừng nên ngăn trở!” Hoa Nhược Hư trầm giọng nói.

“Hoa huynh đệ, thực xin lỗi, tuy ta biết ngăn không được các ngươi, nhưng ta vẫn phải làm chuyện ta nên làm” Phong Bình trên mặt lộ ra vẻ cười khổ, thanh âm trở nên trầm thấp mà chua xót, “Có thể chết trong tay Hoa huynh đệ, vẫn tốt hơn là chết trong tay người khác”.

“Sư đệ, để ta lên” Hoa Ngọc Loan thấp giọng nói, lời còn chưa dứt, nàng đã đâm kiếm về phía Phong Bình, một kiếm vô thanh vô tức lại nhanh như thiểm điện, kiếm phong bức bách, kiếm khí cường đại tựa hồ lúc nào cũng có thể xuyên phá lồng ngực, Phong Bình cơ hồ dùng hết toàn lực vẫn phải lui ra sau hơn mười trượng, cuối cùng mới né được một kích trí mạng này, chỉ là trong lòng hắn lại phát lạnh. Phong Bình tuy từng liệt vào cao thủ Nhân bang, nhưng trên thực tế, từ khi hắn cùng Tuyết Phiêu Phiêu thành thân, hắn cũng đã mất tên trên Nhân bang, võ công của hắn tuy không tệ, nhưng cũng chỉ có thể tính là cao thủ nhất lưu, hắn có thể có tên trên Nhân bang, nguyên nhân lớn nhất là bởi vì hắn không vướng bận, một người không vướng bận mà võ công lại cao cường, rất là khó đối phó, nhưng một khi đã vướng bận gia đình con cái, thì cũng đã không còn chỗ dựa này. Càng huống chi với thân thủ của Hoa Ngọc Loan hiện tại, vốn cũng không có mấy người là đối thủ của nàng.

“Giết!” Âu Dương Băng Nhi quát khẽ một tiếng, nàng dẫn đầu đánh về phía các đệ tử Phiêu Tuyết sơn trang, mà người của phái Tuyết Sơn phía sau nàng cũng lên theo, Tây Môn Lâm thoáng do dự một chút, rồi hướng tới đệ tử Tình lâu phát tay, thế là mười sáu cặp nam nữ cũng đánh về phía đám đệ tử Phiêu Tuyết sơn trang đáng thương kia, tiếng kêu thảm thiết nhanh chóng vang lên, khi trường kiếm trong tay Âu Dương Băng Nhi vừa mới đâm vào tim một người, lại chuẩn bị giết sang người khác, đã phát hiện cơ hồ không còn ai để giết, chỉ còn Phong Bình đang như lấy trứng chọi đá chật vật không chịu nổi đấu với Hoa Ngọc Loan, vì vậy trường kiếm của nàng với thế sét đánh không kịp bưng tai còn mang theo tiếng sấm mơ hồ đâm về phía Phong Bình, mọi oán hận của nàng tựa hồ muốn theo một kiếm này mà phát tiết ra.

“Phiêu Phiêu” Phong Bình chậm rãi nhắm mắt lại, trước mắt hắn tựa hồ lại xuất hiện nụ cười ôn nhu kia, hắn biết hắn phải chết, hắn vô luận thế nào cũng không thể né được một kiếm này, chẳng qua có thể cùng nữ tử mà mình yêu chung sống lâu như vậy, hắn cũng đã rất thỏa mãn.

Chẳng qua một lát sau hắn lại mở to mắt, bởi vì hắn không cảm giác được có lợi kiếm đâm vào mình, lúc này hắn lại phát hiện Âu Dương Băng Nhi đang hung hăng nhìn Hoa Nhược Hư.

“Hoa Nhược Hư, ngươi có ý gì?” Âu Dương Băng Nhi phẫn nộ nói, nàng mắt thấy đã có thể giết chết Phong Bình, lại không ngờ đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm ngăn trở kiếm của nàng, mà chủ nhân của thanh kiếm này lại là Hoa Nhược Hư.

“Phong đại ca, dẫn Tuyết Đại tiểu thư rời khỏi đây đi” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài một tiếng nói.

Phong Bình ngơ ngác đứng ở đó, thật lâu không nói gì, mà Hoa Nhược Hư cũng không để ý tới hắn nữa, mà nhắm thẳng tiến vào bên trong.

Phong Quá Vân cùng với các cao thủ tại Tổng đàn Tiên cung đã tụ tập tại chính đường, Phong Quá Vân còn chưa thấy thủ hạ hồi báo, thì ngoài cửa đã thấy một đám người đi vào.

“Phong Quá Vân, ngày tận thế của ngươi đã đến rồi!” Hoa Nhược Hư lạnh lùng liếc nhìn Phong Quá Vân.

“Hoa Nhược Hư, chỉ bằng mấy người các ngươi thôi sao?” Phong Quá Vân tuy trong lòng giật mình lo sợ, chẳng qua ngoài miệng vẫn rất mạnh mẽ.

“Phong Quá Vân, người muốn làm gì ở Tiên cung, đối với ta cũng không có quan hệ gì, đáng tiếc người không nên hại chết con của ta, hôm nay, ta sẽ bắt các người thường mạng cho đứa nhỏ vô tội kia” Hoa Nhược Hư hai mắt bắn ra hai đạo lãnh điện, nhìn chăm chăm vào Phong Quá Vân, muốn nhìn xem vẻ mặt của Phong Quá Vân có gì đặc biệt hay không.

“Hoa công tử, oan có đầu nợ có chủ, là Phong Vân Động giết con của người, người cũng đã giết hần, người còn tìm tới chúng ta báo thù, không biết là có chút quá phận hay không?” Phong Trường lão cũng chính là Phong Vân Khởi nói.

“Rắn chuột một ổ, không có gì hay ho cả, ta hôm nay cũng nên vì sự phụ mà báo thù!” Hai người còn đang nói chuyện, ở bên kia Âu Dương Băng Nhi sớm đã nhin không được lên tiếng, thân ảnh xinh đẹp của Âu Dương Băng Nhi đã đánh về phía Phong Vân Khởi.

“Thì ra người chính là nha đầu của Thần cung!” Phong Vân Khởi sắc mặt hơi đổi, lời này của hần vừa nói ra, đệ tử Tiên cung vốn muốn giúp hần ngăn trở Âu Dương Băng Nhi cũng không dám tiến lên, mấy người này vốn là các đệ tử còn lại của Thần cung, sự lợi hại của Thánh nữ Thần cung bọn họ sớm đã biết, bọn họ cũng không muốn tiếp tục chịu chết, cứ như vậy, Phong Vân Khởi không thể không tự mình đối phó với Âu Dương Băng Nhi.

Đại chiến cứ như vậy mà nổ ra. Triệu Uyển Nhi tổ y phiêu phiêu, tổ thủ nhẹ lay động, vài đạo chưởng phong chụp về phía vân lôi điện tam Trường lão, đây là phản đồ Thần cung, bọn họ là nguyên hung hại chết sư tỷ nàng, nàng trước hết muốn đối phó tự nhiên chính là bọn họ.

Tuyệt Danh Phong vừa mới bước lên, đã có tám đệ tử Tình lâu ngăn lại, vây quanh hần, mà Phong Vân Phiêu cùng mẹ con Tuyệt Phiêu Phiêu thì khẩn trương nhìn cục diện trước mắt.

“Mẹ ơi, Phong đại ca sao lại không có trở về?” Tuyệt Phiêu Phiêu lo lắng hỏi mẫu thân.

“Hần, hần có thể có việc phải ra ngoài” Phong Vân Phiêu ấp úng nói, tuy rất khó nói dối, nhưng cũng không có biện pháp nào khác, nàng cũng không thể nói cho con gái, trưởng phu của nó đã chết.

Hoa Thác do dự hồi lâu, rốt cuộc cũng bước ra vài bước, chỉ là hần lập tức phát hiện có người ngăn ở trước mặt, mà người này lại là con gái bảo bối của hần, Hoa Phi Mộng.

“Cha, thứ cho con gái bất hiếu!” Hoa Phi Mộng thấp giọng nói, bất chấp nàng cũng không muốn đối đầu với Hoa Thác, chỉ là muốn giữ chân mà thôi, chẳng qua người dù sao cũng là phụ thân của nàng, làm con mà lại ra tay với phụ thân nói như thế nào cũng không quá thích hợp.

Những người khác đều đã hỗn chiến, cơ hồ mọi người đều tham gia, về phía Tiên cung, trừ Phong Quá Vân không ra tay ra, còn có Phong Vân Phiêu cùng mẹ con Tuyệt Phiêu Phiêu ở một bên xem cuộc chiến, những người khác đều tự tìm đối thủ, mà phía Thiên Tinh Minh, Hoa Nhược Hư Hoa Ngọc Loan cùng Tây Môn Lâm ba người cũng đều đứng xem.

Hoa Nhược Hư liếc mắt đảo qua, đem tình thế hiện tại thu hết vào mắt, Triệu Uyển Nhi cùng Âu Dương Băng Nhi phân biệt là hai đại Thánh nữ Thần cung, võ công quả thật cũng không hổ với thân phận của các nàng, Âu Dương Băng Nhi so với Phong Vân Khởi hiển nhiên là chiếm thượng phong, chỉ có điều nàng tựa hồ quá cấp bách báo thù, nên ngược lại trong thời gian ngắn, căn bản cũng không thể làm khó Phong Vân Khởi. Mà Triệu Uyển Nhi lấy một địch ba, hiển nhiên là lâm vào hạ phong, chỉ có điều tình thế của nàng hiện tại lại ngược với Âu Dương Băng Nhi, trên mặt nàng vẫn điềm tĩnh, giơ tay nhắc chân vẫn không có gì gấp gáp, tuy tình thế bất ổn, lại tựa hồ cũng không có gì nguy hiểm.

Tuyệt Danh Phong tuy võ công cao cường, nhưng dưới sự vây công của tám đệ tử Tình lâu, cũng không dám lơ đãng, mà Hoa Thác cùng Hoa Phi Mộng lại như hai mẹ con đang tán gẫu. Nguyệt Thiên Anh thì bị Triệu Trường Không làm cho luống cuống tay chân, mà các đệ tử khác hiển nhiên không phải là đối thủ của cao thủ Tình lâu cùng Tuyệt Sơn, không đến nửa khắc, đã không ngừng thương vong, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Hoa Nhược Hư cùng Tây Môn Lâm Hoa Ngọc Loan trao đổi ánh mắt, đồng thời gật gật đầu, sau đó bỗng nhiên đồng thời hô lên mà xông tới. Phong Quá Vân nhất thời tâm thần căng thẳng, công lực tụ toàn thân chuẩn bị nghênh địch, hần xem ra, ba người Hoa Nhược Hư khẳng định là đến đối phó hần.

Chỉ có điều hắn đã đoán sai, ba người Hoa Nhược Hư căn bản không có đánh về phía hắn, mà là cùng nhau hướng tới Phong Vân Khởi mà phát ra một kích lôi đình!

“Cung chủ, mau chạy đi!” Phong Vân Khởi trước khi chết điên cuồng hét lên, hắn tránh thoát Thiên thủ Quan Âm chuông của Tây Môn Lâm, cũng tránh thoát Tình kiếm của Hoa Nhược Hư, thậm chí một kiếm của Hoa Ngọc Loan cũng chỉ lưu lại trên thân thể của hắn một vết thương, cũng không đủ để trí mạng, nhưng khi hắn né tránh công kích của ba người, kiếm của Âu Dương Băng Nhi tràn ngập oán hận kia, đã đâm xuyên qua ngực hắn.

Âu Dương Băng Nhi trên mặt tràn đầy nước mắt, nàng rất cuộc đã vì mẫu thân của nàng mà báo thù, nàng có chút cảm kích nhìn Hoa Nhược Hư, nàng biết vừa rồi Hoa Nhược Hư vốn có thể giết Phong Vân Khởi, chẳng qua vì nàng có thể tự tay báo thù, hắn đã đem cơ hội chuyển sang cho nàng. Chẳng qua nàng đương nhiên sẽ không chứ như vậy mà ngừng lại, giết chết Phong Vân Khởi, chỉ là bước báo thù đầu tiên của nàng, còn có tam đại Trưởng lão kia, còn có Phong Quá Vân, cùng với những kẻ đã phản bội Thần cung kia.

Phong Vân Khởi vừa chết, đám người Tiên cung nhất thời tay chân đại loạn, mà Phong Quá Vân thấy tình thế không ổn lập tức tính đường tẩu thoát, chỉ thấy hắn lui ra sau đại sảnh hai bước, đột nhiên vồ ra phía sau, nơi đó liền xuất hiện một cái động lớn, còn không đợi mọi người phản ứng thì Phong Quá Vân đã biến mất vào trong. Hoa Nhược Hư cũng không có đuổi theo, bởi vì hắn biết, ở bên kia còn có người đợi Phong Quá Vân, hắn tin tưởng rằng tên này không thể chạy thoát được.

“Nhược Hư, không cần lưu tình, tốc chiến tốc thắng” Tây Môn Lâm cau cau mày nói, Hoa Nhược Hư gật đầu, ba người bọn họ lại tiếp tục chiến thuật vừa rồi, ba người luôn đồng thời công kích một người, hiện tại mục tiêu của bọn họ là tam đại Trưởng lão còn lại của Tiên cung, mà tam đại Trưởng lão kia hiện đang cùng Triệu Uyển Nhi Âu Dương Băng Nhi đang đấu tương đương với nhau.

Khi kiếm của Âu Dương Băng Nhi đâm vào người cuối cùng trong ba người, trận quyết chiến mà tốt hơn hết gọi là giết chóc này cũng đã chấm dứt. Đương nhiên, Tiên cung còn rất nhiều người còn sống, người của Hoa gia cơ bản vẫn còn lưu lại tính mạng, nhiều nhất cũng chỉ bị phế bỏ võ công, mà Phiêu Tuyết sơn trang, chỉ có vợ chồng Tuyết Danh Phong, hơn nữa Tuyết Phiêu Phiêu còn ở đó, đương nhiên, còn có Phong Bình nữa, chỉ là Phong Bình trong quá trình đánh nhau vẫn không có xuất hiện.

“Tuyết trang chủ, ta không muốn giết người, các người đi đi” Hoa Nhược Hư phát phát tay, tám đệ tử Tình lâu đã lui ra, trận đánh rất cuộc hoàn toàn chấm dứt.

“Phong đại ca, ngươi làm gì Phong đại ca rồi?” Tuyết Phiêu Phiêu lại kêu lên, ngữ khí tràn ngập sự khẩn cấp, nàng cũng không ngốc, Phong Bình lâu như vậy cũng không có xuất hiện, mà trong này cơ hồ mọi người đều đã chết, nàng chỉ cần tùy tiện tưởng tượng là biết Phong Bình có thể đã xảy ra chuyện.

“Phiêu Phiêu, ta không có việc gì!” Thanh âm trầm thấp của Phong Bình truyền tới, sau đó xuất hiện phía sau mọi người, Tuyết Phiêu Phiêu vội vàng chạy tới, nhảy xổ vào lòng của hắn.

“Phong đại ca, đưa Tuyết Đại tiểu thư đi đi” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng thở dài một tiếng nói, Phong Bình gật gật đầu, nhẹ nhàng ôm lấy Tuyết Phiêu Phiêu.

“Hoa Nhược Hư, ngươi giết đại ca ta, ta sẽ không buông tha cho ngươi!” Phong Vân Phiêu đột nhiên phản nộ hét lên với Hoa Nhược Hư.

“Phong Vân Phiêu, nếu không phải lo cho Du Du, ngươi hiện tại đã sớm không còn trên đời này” Hoa Ngọc Loan hừ lạnh một tiếng, “Nếu ngươi không muốn chết, thì nhanh chóng rút khỏi đây, Hoa Ngọc Loan ta cũng không có kiên nhẫn lắm đâu!”

Phong Vân Phiêu tựa hồ còn muốn nói cái gì, chẳng qua đã bị Tuyết Danh Phong ngăn lại. Tuyết Danh Phong liếc nhìn Hoa Nhược Hư, rồi kéo Phong Vân Phiêu xoay người chạy vào trong cái động lớn phía sau đại sảnh.

“Hoa huynh đệ, ngươi có đại ân với Phong Bình, Phong Bình sẽ khắc ghi trong lòng!” Phong Bình hướng Hoa Nhược Hư ôm quyền, rồi kéo Tuyết Phiêu Phiêu xoay người cũng biến mất trong động. Hoa Nhược Hư muốn ngăn cản bọn họ, lại không kịp.

“Phu quân, không ổn, Nhã Thiến thủ ở bên kia, lấy tính cách của nàng, khẳng định sẽ không buông tha bọn họ!” Triệu Uyển Nhi đi tới bên cạnh Hoa Nhược Hư, vội vàng nói.

“Ta đi xem!” Hoa Nhược Hư vội vàng nói, âm thầm hô một tiếng không xong, vạn nhất Cung Nhã Thiến đem Tuyết Danh Phong giết luôn, vậy thì không hay rồi.

Phong Quá Vân hiện tại đã hoàn toàn không còn khí chất cao cao tại thượng của Cung chủ Tiên cung, hắn chỉ biết là, hắn rất có khả năng không thể thấy được mặt trời vào ngày mai. Hắn có thể ngồi trên vị trí Cung chủ này, có thể nói đại bộ phận là bởi vì có Phong Vân Khởi nâng đỡ, nhưng hiện tại Phong Vân Khởi đã chết, hắn còn có chỗ dựa nào nữa? Phong Vân Khởi chết là điều mà hắn không thể nghĩ tới, hoặc có thể nói, hôm nay Thiên Tinh Minh đến tập kích cũng là điều hắn không nghĩ tới. Chỉ là hắn thực không biết, Phong Vân Khởi chết cũng không oan uổng, trong thiên hạ, chỉ sợ không có mấy người có thể đỡ được Hoa Nhược Hư Hoa Ngọc Loan Tây Môn Lâm liên thủ, hơn nữa còn một kích của Âu Dương Băng Nhi, nếu muốn nói oan uổng, chính là Phong Vân Khởi không có lựa chọn chạy trốn, nếu hắn trước khi ba người Hoa Nhược Hư còn chưa có động thủ đã thoát đi, có lẽ còn có một đường sinh cơ, hắn rất tự tin, tự tin sẽ không dễ dàng chết như vậy, bởi vậy nên đã chết ở trong sự tự tin đó.

Phong Quá Vân xuất hiện trong một khu hoang vắng ở ngoài thành, lại có chút do dự, bởi vì hắn không biết nên đi phương nào mới là thích hợp, nhưng mà, khi hắn tùy ý lựa chọn một hướng, chuẩn bị rời đi, lại phát hiện đã không thể rời đi, phía trước hắn đã xuất hiện một cô gái mặc cung trang, mà bốn phía hắn, đã vây quanh một đám nữ tử tố y.

“Cung Nhã Thiến?” Phong Quá Vân trong lòng dâng lên sự lạnh lẽo, hắn biết Cung Nhã Thiến tại Thần cung là một thiên tài võ học, lúc trước Phong Vân Khởi phản loạn chính là bởi vì sự xuất hiện của nàng mà trở nên công bại thù thành (sắp thắng lại bại), mà hiện tại, nàng rất có thể trở thành quỷ đòi mạng Phong Quá Vân hắn.

“Phong Quá Vân, xem ra, Tiên cung cũng chỉ còn lại có một mình ngươi sao?” Cung Nhã Thiến cười, cười thật sự ngọt ngào, dưới bầu trời đêm xem ra có vẻ có chút quỷ dị.

Phong Quá Vân không nói gì, hắn dùng phương pháp trực tiếp nhất, hắn nhanh chóng quan sát vị trí yếu nhất trong vòng vây, sau đó lựa chọn công kích, bởi vì hắn biết, muốn Cung Nhã Thiến thả hắn đi thì chẳng khác nào mơ mộng hão huyền.

Chỉ tiếc, hắn chẳng những xem nhẹ những nữ tử tố y này, mà còn xem nhẹ Cung Nhã Thiến, nơi mà hắn xem ra yếu ớt nhất, lại vẫn có thể ngăn trở thế công của hắn, mà một đôi tố thủ sắc bén bọc bạch sa của Cung Nhã Thiến, đã vô thanh vô tức đánh tới phía sau hắn. Chẳng qua Phong Quá Vân dù sao cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, hắn cảm giác được sau lưng có tiếng gió rất nhỏ, chuyển thân muốn tránh né một chưởng này, chỉ là khi hắn lặn xuống dưới đất, thì vẫn bị vây ở giữa vòng vây, mà Cung Nhã Thiến thì đang dùng một loại ánh mắt châm chọc nhìn hắn.

Chẳng qua Phong Quá Vân lập tức trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, bởi vì hắn thấy Tuyết Danh Phong. Mà lúc này Cung Nhã Thiến cũng phát hiện Tiên cung vẫn còn cá lọt lưới.

“Cha, chúng ta, chúng ta không cần quản được không?” Tuyết Phiêu Phiêu lên tiếng cầu khẩn.

“Phiêu Phiêu, ngươi đừng quên, Quá Vân chính là biểu ca của ngươi!” Phong Vân Phiêu trách mắng.

“Biểu ca thì thế nào? Hắn luôn bắt Phiêu Tuyết sơn trang chúng ta giúp hắn làm việc, hắn có khi nào nghĩ tới chúng ta đâu?” Tuyết Phiêu Phiêu ủy khuất nói, nàng trước giờ luôn ôn thuận nghe lời rốt cuộc cũng đã nhận không được mà nói lại.

174. Chương 12: Nữ Nhi Tâm Sự

Cung Nhã Thiến cùng hơn mười nữ tử tố y cùng nhau ra tay công về phía Phong Quá Vân, chỉ thấy tố y phiêu phiêu, chưởng ảnh tung bay, Phong Quá Vân tựa hồ hoàn toàn bị chưởng ảnh đầy trời này bao phủ, Tuyết Danh Phong rốt cuộc không thể khoanh tay đứng nhìn, trầm giọng quát một tiếng, gia nhập vào chiến đoàn.

Chỉ tiếc, Tuyết Danh Phong cứu không được Phong Quá Vân, Cung Nhã Thiển võ công trác tuyệt không nói tới, mà mấy nữ tử tổ y này, các nàng đều do Triệu Uyển Nhi một tay dạy ra, tuy chưa có được toàn bộ chân truyền của Triệu Uyển Nhi, nhưng mỗi người đều không thể xem thường, khi các nàng cùng nhau đối địch, lại càng thêm lợi hại.

Phong Quá Vân trên người sau khi trúng mấy chưởng của các nữ tử tổ y này, thân mình đã trở nên càng ngày càng không linh hoạt, dục vọng cầu sống của hắn cũng dần dần bị tiêu trừ, hắn đã tuyệt vọng. Mà khi dục vọng cầu sống của hắn đã không còn, thì còn cái gì có thể ngăn cản một chưởng trí mạng của Cung Nhã Thiển?

“Tuyết Danh Phong, Hoa công tử vì con gái của ngươi mà buông tha cho ngươi, ngươi lại còn muốn đi tìm cái chết, vậy cũng trách không được ra” Cung Nhã Thiển lạnh lùng nhìn thi thể của Phong Quá Vân, sau đó bàn tay chợt lật, vỗ về phía Tuyết Danh Phong, đồng thời miệng lạnh lùng nói.

Hoa Nhược Hư xa xa thấy Cung Nhã Thiển còn đang cùng Tuyết Danh Phong giao thủ, không khỏi âm thầm thở ra một hơi, cũng may, dù sao Cung Nhã Thiển còn chưa tới bước sát phụ thức mẫu.

“Dừng tay!” Hoa Nhược Hư cấp tốc đi tới trước mặt mọi người, Tình kiếm bức bách Cung Nhã Thiển cùng Tuyết Danh Phong tách ra, đồng thời kêu lớn.

“Buông tha cho bọn họ đi” Hoa Nhược Hư nói với Cung Nhã Thiển, chỉ có điều Cung Nhã Thiển đáp ứng, Phong Vân Phiêu lại tựa hồ không đáp ứng, hắn cũng không quản tình thế trước mắt, rõ ràng biết bọn họ căn bản không phải là đối thủ của Cung Nhã Thiển cùng Hoa Nhược Hư, vẫn muốn vì đại ca Tuyết Danh Phong cùng cháu của hắn mà báo thù, kết quả là Cung Nhã Thiển cũng thấy phiền, đã muốn đem bọn họ giết chết cho xong.

Hoa Nhược Hư đương nhiên không thể để sự tình này phát sinh, một mặt ngăn cản Cung Nhã Thiển, một mặt truyền âm hướng tới Tuyết Danh Phong nói một câu.

“Tuyết trang chủ, ta biết ngươi vẫn cho rằng Du Du không phải con ruột của ngươi, ta cũng có thể nói cho ngươi biết, Du Du quả thật không phải là con gái của ngươi, nhưng ngươi muốn biết con ruột của ngươi rốt cuộc là ai không?” Hoa Nhược Hư truyền âm nói.

Tuyết Danh Phong thân hình rõ ràng hơi chấn động, trong đôi mắt dần hiện ra hai đạo tinh quang, sau đó nhìn về phía Hoa Nhược Hư, rồi theo đó lại chuyển hướng sang Cung Nhã Thiển ở bên cạnh, thật lâu sau, vẻ mặt hắn trở nên có chút kích động.

Hắn lại chuyển hướng sang Hoa Nhược Hư, ánh mắt tràn ngập sự dò hỏi, Hoa Nhược Hư nhìn Cung Nhã Thiển, sau đó nhìn Tuyết Danh Phong, nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Tuyết trang chủ, chuyện này cũng không thích hợp nói ra chân tướng, ta hy vọng ngươi có thể hiểu được, ta cũng hy vọng, ngươi về sau không cần tạo nên xung đột với Thần cung nữa” Hoa Nhược Hư lại truyền âm qua.

“Lão phu hiểu rồi, Tuyết mỗ lần này rời đi, thỉnh Hoa công tử chiếu cố con gái ta cho tốt” Tuyết Danh Phong ngữ khí có chút kích động, hắn có chút không nỡ liếc nhìn Cung Nhã Thiển, rồi dứt khoát xoay người đi.

“Chúng ta đi!” Tuyết Danh Phong trầm giọng nói, Phong Vân Phiêu ngẩn ra, miệng mở ra muốn nói cái gì đó.

“Ngươi tốt nhất câm miệng cho ta! Ngươi tốt nhất hãy rõ ràng, ngươi là người Tuyết gia ra, không phải là người Phong gia!” Tuyết Danh Phong không đợi Phong Vân Phiêu nói, hung hăng trừng mắt nhìn hắn nói.

“Hoa huynh đệ, sau này còn gặp lại!” Phong Bình xa xa hướng tới Hoa Nhược Hư ôm quyền thi lễ.

“Sau này còn gặp lại!” Hoa Nhược Hư nhẹ giọng nói, trong lòng lại khẽ thở dài một tiếng, âm thầm nói: Không hẹn gặp lại thì tốt hơn.

“Hoa công tử, ngươi cùng Tuyết Danh Phong nói cái gì vậy? Hắn sao lại lập tức thay đổi thái độ như vậy?” Đợi bốn người Tuyết Danh Phong đã hoàn toàn đi khuất, Cung Nhã Thiển vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Hoa Nhược Hư hỏi.

“Thiên cơ bất khả lậu” Hoa Nhược Hư mỉm cười, hắn cũng không dám đem chân tướng nói ra.

“Không nói thì không nói, ta trở về hỏi sư thúc, để sư thúc hỏi người, để xem người có nói hay không” Cung Nhã Thiển cười khế, tâm tình của nàng hiện tại xem ra rất tốt

“Uyển Nhi sẽ không hỏi những gì mà ta không muốn trả lời” Hoa Nhược Hư cười cười nói.

“Hoa công tử, ta có một vấn đề” Cung Nhã Thiển nhìn chằm chằm vào mặt Hoa Nhược Hư hỏi, “Người thực thích sư thúc sao?”

“Đương nhiên là thật rồi. Không nói nữa, chúng ta nên trở về, bằng không bọn họ sẽ lo lắng” Hoa Nhược Hư có chút cảm thấy xấu hổ, nói xong liền xoay người rời đi.

“Nhưng ta cảm thấy người là đang trả thù sư tỷ” Cung Nhã Thiển đi song song với hắn, ngữ khí có chút không phục.

“Ta là thật lòng thích Uyển Nhi, Cung cô nương nếu không tin, ta cũng không có biện pháp.” Hoa Nhược Hư ngữ khí có chút bất mãn, còn có một ít cảm giác có tật giat mình, bất chấp hắn hiện tại đã thích Triệu Uyển Nhi, nhưng mục đích ban đầu quả thật là vì trả thù Âu Dương Băng Nhi.

“Vậy người bây giờ còn thích sư tỷ không?” Cung Nhã Thiển xem ra lòng hiếu kỳ cũng rất mạnh, chỉ có điều trước kia Hoa Nhược Hư cùng nàng rất ít tiếp xúc, hơn nữa phần lớn thời gian là ở trạng thái đối địch, cho nên căn bản là không có hiểu hắn.

“Cung cô nương, cô hỏi cái này làm gì? Cô còn nhỏ, mấy cái này cũng không cần quản” Hoa Nhược Hư có chút khó có thể chống lại sự truy hỏi của nàng.

“Hoa công tử, ta sao mà còn nhỏ. Ta so với Du Du tỷ chỉ nhỏ hơn một chút thôi mà” Lúc này đến phiên Cung Nhã Thiển bất mãn, “Ta chính là muốn là người tốt, ta nói cho người biết, sư tỷ là thật tình thích người đó”.

“Băng Nhi làm sao mà thích ta? Cô không cần nói đùa” Hoa Nhược Hư tuy hy vọng đây là thực, chẳng qua hắn cảm giác thấy, Âu Dương Băng Nhi hiện tại hình như không có một chút bộ dáng nào là thích hắn.

“Không tin thì thôi, đến lúc đó người đừng có mà hối hận, đừng nói ta không nói cho người biết” Cung Nhã Thiển bĩu môi nói, “Người hiểu sư tỷ nhất là ta, người lại không tin lời ta nói, hừ!” Cung Nhã Thiển cau cau trán trán một cách đáng yêu, bước đi nhanh hơn, đi phía trước Hoa Nhược Hư, thân hình xinh đẹp động lòng người, một trận gió thổi qua, mái tóc đen dài của nàng theo gió tung bay, nàng vẫn nhẹ nhàng lướt đi, như một vị tiên tử nhân gian đang ở bay lượn trong gió vậy.

Hoa Nhược Hư đột nhiên phát hiện Cung Nhã Thiển này cũng rất đáng yêu, trước kia nàng tuy rất đẹp, nhưng khi đó trong lòng Hoa Nhược Hư hắn vẫn cho rằng cô gái này lòng dạ ác độc, hơn nữa nàng ta lại lợi dụng mấy người Du Du để uy hiếp hắn, bởi vậy hắn tự nhiên sẽ không có hảo cảm, chẳng qua hiện tại Cung Nhã Thiển đã vứt bỏ tâm cơ, không còn đối lập với Hoa Nhược Hư nữa, thì trông đáng yêu hơn nhiều, chỉ là Hoa Nhược Hư không biết rốt cuộc người nào mới là bộ mặt thật của nàng.

Tổng đàn Tiên cung bị diệt, kể cả các cao thủ bên cạnh Cung chủ cũng bị tiêu diệt, các phân đàn phía dưới tự nhiên cũng rất nhanh giải tán, Tiên cung có thể nói là hoàn toàn đã bị hủy diệt, vốn Triệu Uyển Nhi muốn nhân cơ hội tiếp thu lực lượng các phân đàn của Tiên cung, chẳng qua lại bị Hoa Nhược Hư ngăn cản, bởi vì hắn muốn ngăn cản Triệu Uyển Nhi trọng kiến Thần cung.

Đêm đó Hoa Thác dẫn theo những người Hoa gia rời đi, chẳng qua lại có vẻ tâm sự rất nhiều, trên mặt tràn ngập vẻ ưu tư, Tổng đàn Tiên cung thực không có phát hiện Lam Tuyết Nhu, xem ra Lam Tuyết Nhu rất có thể thực không bị Phong Quá Vân bắt, mà Hoa Nhược Hư cũng cơ bản đã có thể khẳng định, chỉ cần Bạch Tâm Tĩnh không có nói dối, như vậy, đứa con của hắn có thể còn sống. Ngày hôm sau chính là mừng một năm mới, Hoa Ngọc Phượng đã phái thủ hạ đem tin Cung chủ Tiên cung đã chết, Tổng đàn bị phá hủy tung ra, đồng thời cảnh cáo các phân đàn của Tiên cung, nếu bọn họ không tự động giải tán, thì vận mệnh sẽ như là Tổng đàn vậy. Sau khi hoàn thành việc này, Hoa Ngọc Phượng rốt cuộc đã nhẹ nhàng thở ra một hơi, mấy ngày nay nàng đã cảm giác có chút mệt mỏi, hiện tại sự tình Tiên cung xem như đã giải quyết, nàng cũng đã có thể thoải mái không ít.

Đột nhiên nghe được ngoài hành lang truyền đến tiếng cười của Chu Chu, Hoa Ngọc Phượng cau mày, mở cửa đi ra ngoài, chỉ thấy Chu Chu đang lôi kéo một người, tự nhiên chính là Hàm Tuyết cùng Du Du.

Đang ở phía sau, Hoa Ngọc Phượng phát hiện Hoa Nhược Hư cũng đang đi tới, tâm tư chợt chuyển, trong lòng có tính toán.

“Sư đệ, đệ dẫn Tiểu Tuyết cùng Du Du đi chỗ khác, hơn nữa làm cho Chu Chu không thể ở cùng một chỗ với họ” Hoa Ngọc Phượng gấp rút truyền âm cho Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư ngăn ra, không thể để cho các nàng ở cùng một chỗ? Xem ra chỉ có một biện pháp duy nhất.

“Tiểu Tuyết, Du Du.” Hoa Nhược Hư đuổi tới vài bước, đi tới trước mặt ba người.

“Thiếu gia, người dẫn Tiểu Tuyết đi ra ngoài chơi sao chứ?” Hàm Tuyết lập tức bỏ tay Chu Chu ra, bỏ nhào vào lòng Hoa Nhược Hư.

“Tiểu Tuyết, không cần đi ra ngoài chơi, chúng ta vào phòng chơi có được không?” Hoa Nhược Hư hai tay có chút không quá thành thật nắn nắn trên người nàng, Hàm Tuyết mặt đỏ lên, hiểu được tâm tư của Hoa Nhược Hư.

“Nhưng thiếu gia, Chu Chu nói trời bên ngoài rất thích hợp để đi chơi” Hàm Tuyết có chút do dự.

“Ta lần sau sẽ đi chơi cùng” Hoa Nhược Hư một tay ôm lấy nàng, tay khác ôm chầm lấy Du Du, rồi xoay người đi.

Chu Chu tựa hồ ngẩn ngơ, thoáng chần chờ một chút rồi lại đuổi theo.

Hoa Nhược Hư không nghĩ tới Chu Chu lại đứng là đi theo, đang nên như thế nào thì Hoa Ngọc Phượng lại truyền âm tới: “Sư đệ, tách nàng ta ra”.

Hoa Nhược Hư vội vàng đi vào phòng, sau đó liền ôm hai nàng bỏ nhào lên giường, Chu Chu một cước bước vào vừa nhìn thấy đã la lên một tiếng, rồi xoay người chạy ra ngoài.

Mà Hoa Nhược Hư đã bắt đầu nhăm nháp ngọc thể xinh đẹp của hai kiều nữ, nửa ngày triền miên cho đến tối.

Buổi chiều tối, Triệu Uyển Nhi phái người đến mời Hoa Nhược Hư qua, Hoa Nhược Hư lúc mới từ trong phòng cùng Tuyết Du Du Hàm Tuyết đi ra.

Người đến là của phái Tuyết Sơn Âu Dương Lan, nghe nói Triệu Uyển Nhi bảo nàng đến mời hần qua, Hoa Nhược Hư tự nhiên sẽ không cự tuyệt, chỉ là Hàm Tuyết lại có chút không cao hứng, nàng ta vẫn trông đợi Hoa Nhược Hư có thể dẫn nàng ra ngoài chơi, nào biết nàng còn chưa kịp mở miệng, Hoa Nhược Hư đã bị người khác mời đi.

Hàm Tuyết thân thể hơi yếu, bởi vậy hôm nay tuy nói là ba người cùng nhau hoang đường, nhưng trên thực tế đại đa số thời gian đều là Tuyết Du Du thừa nhận Hoa Nhược Hư, nên dư âm vẫn chưa tiêu trừ hết, nhìn qua phong tình vô hạn, làm cho các nam đệ tử Tình lâu luôn vốn thành thành thật thật cũng nhịn không được mà nhìn nàng vài lần, thật khó tưởng tượng là nàng vẫn là một tiểu cô nương chưa đủ mười tám tuổi, một khi nàng thành thực thì không biết mị lực còn đến thể nào nữa.

Triệu Uyển Nhi ở trong phòng của nàng đã chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn, cùng Hoa Nhược Hư hai người đối ẩm.

“Phu quân, Uyển Nhi trước kia không uống rượu, hôm nay chỉ có thể cùng phu quân uống một chén nhỏ thôi” Triệu Uyển Nhi mới uống một chén nhỏ rượu đã như là chịu khối nổi muốn say, trên mặt nhanh chóng xuất hiện hai đóa mây đỏ.

“Uyển Nhi, nàng tìm ta đến có việc sao?” Hoa Nhược Hư đứng dậy qua ngồi bên cạnh Triệu Uyển Nhi, ôm lấy eo của nàng.

“Phu quân, Uyển Nhi hôm nay thật cao hứng, thiếp rất cuộc đã giúp sư tỷ báo thù” Triệu Uyển Nhi qua mặt qua, kiều mỹ nhìn Hoa Nhược Hư cười, nhẹ nhàng nói.

“Uyển Nhi, vậy nàng chuẩn bị cảm tạ ta thế nào đây?” Hoa Nhược Hư gian tà nhìn nàng, bộ dáng hiện tại của nàng càng khiến cho người khác động tâm.

“Phu quân, Uyển Nhi tối nay tùy tiện để cho chàng xử trí” Triệu Uyển Nhi phong tình vạn chủng liếc nhìn Hoa Nhược Hư, hai tay quàng lên cổ hắn, ghé vào tai hắn mà thấp giọng nói, “Phu quân, Uyển Nhi đêm nay sẽ hầu hạ cho chàng thật tốt!”

Đêm nay, Hoa Nhược Hư từ trên người Triệu Uyển Nhi tìm được một loại toàn thân tâm thoải mái cho tới bây giờ cũng chưa từng có, Triệu Uyển Nhi như là nàng nói, toàn tâm toàn ý hầu hạ hắn, cho đến sáng sớm Hoa Nhược Hư ngủ say đi mới thôi.

Khi Hoa Nhược Hư mở mắt thì đã là giữa trưa, Triệu Uyển Nhi đã không ở bên cạnh hắn, mà quần áo trên người hắn đã được mặc chỉnh tề, hắn ngồi dậy thì thấy trước bàn trang điểm có một bóng dáng động lòng người, nhưng hắn rất nhanh liền phát hiện người này không phải là Triệu Uyển Nhi, mà là Âu Dương Băng Nhi.

“Băng Nhi, cô sao lại ở trong này, Uyển Nhi đâu?” Hoa Nhược Hư mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, cho nên xóc chăn mền đứng dậy.

“Sư thúc bảo ta ở trong này đợi người” Âu Dương Băng Nhi chậm rãi đứng lên, xoay người lại, ánh mắt nhìn Hoa Nhược Hư rất phức tạp.

“Uyển Nhi đâu, Uyển Nhi đi đâu rồi?” Hoa Nhược Hư trong lòng dâng lên dự cảm bất an mãnh liệt, đột nhiên đi đến trước mặt Âu Dương Băng Nhi vội vàng hỏi.

“Sư thúc đã trở về” Âu Dương Băng Nhi có chút không dám nhìn Hoa Nhược Hư, cúi đầu, nhẹ giọng nói.

“Trở về, về đâu?” Hoa Nhược Hư chớp lấy vai của Âu Dương Băng Nhi.

Âu Dương Băng Nhi ngẩng đầu lên, muốn nói lại thôi.

“Cô nói mau đi? Uyển Nhi rốt cuộc là đi nơi nào?” Hoa Nhược Hư lắc lắc thân hình Âu Dương Băng Nhi, thấp giọng kêu lên.

“Người làm đau ta” Âu Dương Băng Nhi thấp giọng nói, cũng không biết nàng nghĩ thế nào, mặc cho Hoa Nhược Hư chớp lấy nàng như vậy, không tránh né cũng không vận công chống cự.

“Băng Nhi, cô nói đi, Uyển Nhi rốt cuộc là ở đâu?” Hoa Nhược Hư buông tay ra, nhưng vẫn truy hỏi.

“Người thực quan tâm sư thúc như vậy sao?” Âu Dương Băng Nhi buồn buồn nói.

“Cô có biết hay không, lúc trước ta nghĩ đến cô gặp chuyện thì lo lắng ra sao?” Hoa Nhược Hư quát lên với Âu Dương Băng Nhi, “Uyển Nhi là thê tử của ta, ta đương nhiên là quan tâm đến nàng!”

“Sư thúc về lại Thần Nữ Am, sư thúc nói, người vĩnh viễn là phu quân của người, chẳng qua người không thể làm thê tử hầu hạ người” Âu Dương Băng Nhi trầm mặc một hồi rồi nói, trên mặt tựa hồ có vài phần vui sướng, lại có vài phần u oán.

“Thần Nữ Am ở chỗ nào?” Hoa Nhược Hư khẩu khí đã nhẹ nhàng đi nhiều, hắn âm thầm thở ra một hơi, một khi đã biết Triệu Uyển Nhi ở nơi nào, hắn cũng không quá lo lắng.

“Nhưng sư thúc nói ta không được chỉ cho người, người còn nói người là kẻ xuất gia, mấy ngày nay tham luyện hồng trần đã là không đúng, người không muốn vướng vào chuyện hồng trần tục sự nữa” Âu Dương Băng Nhi thấp giọng nói.

“Uyển Nhi đi từ khi nào?” Hoa Nhược Hư âm thầm kêu một tiếng gấp quýt, ngẫm lại rồi hỏi.

“Đi từ sáng sớm, hiện tại đã không có khả năng đuổi theo” Âu Dương Băng Nhi hiểu được ý của Hoa Nhược Hư.

“Vậy ở đây cách Thần Nữ Am bao xa?” Hoa Nhược Hư lại hỏi.

“Dựa theo cước trình bình thường, cần chừng bảy ngày” Âu Dương Băng Nhi nói.

“Xa như vậy sao?” Hoa Nhược Hư thì thào nói, khẽ cau mày.

“Sư thúc còn lưu lại cho người một phong thư” Âu Dương Băng Nhi do dự một chút lại nói.

“Cô sao không chịu nói sớm một chút?” Hoa Nhược Hư tức giận liếc nhìn Âu Dương Băng Nhi nói. Âu Dương Băng Nhi sắc mặt có chút biến đổi, quay người ra khỏi cửa một lát sau trở lại, đưa cho Hoa Nhược Hư một phong thư, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Phu quân. Uyển Nhi đi, tuy không từ mà biệt, chẳng qua phu quân yêu thương Uyển Nhi như vậy, nhất định sẽ không trách cứ thiếp. Thiếp biết phu quân không muốn thiếp trọng kiến Thần cung, cho nên thiếp lần này nghe lời chàng, để cho Thần cung biến mất trong chốn vô lâm. Tuy đối với Băng Nhi cùng Nhã Thiển thiếp cũng có chút không yên lòng, chẳng qua thiếp biết phu quân nhất định sẽ thể Uyển Nhi chiếu cố cho các nàng. Uyển Nhi mà phu quân yêu thương nhất.

Sau khi đọc xong, Hoa Nhược Hư có chút dở khóc dở cười, hắt lại một lần nữa khẳng định Triệu Uyển Nhi này là một yêu tinh chân chính. Người thì đã đi, không tính tới tình ý miên miên trong thư, thì lại còn cố tình nói không cho Hoa Nhược Hư đi tìm nàng, còn nói cái gì là người xuất gia nữa.

Ngẫm lại Hoa Nhược Hư vẫn quyết định hỏi lại Âu Dương Băng Nhi về Thần Nữ Am ở chỗ nào, hẳn nhất định phải đưa nàng trở về.

Chẳng qua hẳn vừa chuẩn bị đi ra ngoài, thì Âu Dương Băng Nhi đã đi vào, phía sau còn dẫn theo Cung Nhã Thiển.

“Hoa công tử, chúng ta đến gặp người cáo từ” Âu Dương Băng Nhi đột nhiên đối với Hoa Nhược Hư rất khách khí.

“Cáo từ? Các người muốn đi đâu?” Hoa Nhược Hư có chút khó hiểu.

“Chúng ta phải về Tuyết Sơn” Âu Dương Băng Nhi thấp giọng nói, Cung Nhã Thiển ở bên cạnh không nói gì, chỉ là vẻ mặt lại có chút cổ quái.

“Không cho trở về!” Hoa Nhược Hư tức giận nói, trong lòng có chút bức tức, Triệu Uyển Nhi mới vừa đi, Âu Dương Băng Nhi cũng nói phải đi. Chỉ là hẳn lại không nghĩ rằng, hẳn hình như không có tư cách để bắt Âu Dương Băng Nhi ở lại, dù sao nàng ta cùng hẳn cũng không có quan hệ thân mật gì.

“Người bằng cái gì mà không cho ta trở về?” Âu Dương Băng Nhi tựa hồ cơn tức cũng nổi lên, phần nộ nói.

“Sư tỷ, người hãy cùng Hoa công tử thương lượng cho tốt trước, ta ra ngoài trước” Hoa Nhược Hư đang muốn nói chuyện, Cung Nhã Thiển lại hướng tới hẳn mà nháy mắt, cười hì hì nói xong lời này liền quay người chạy ra ngoài, thuận tiện còn đóng cửa phòng lại.

175. Chương 13: Lưỡng Tình Y Y

“Cô không phải còn muốn giết Nam Cung Phi Vân sao chứ? Sao giờ lại muốn về Tuyết Sơn?” Hoa Nhược Hư bị Âu Dương Băng Nhi hỏi thì im lặng không nói gì, sau khi ngẫm lại thì đổi sang một lý do khác.

“Người đã nói sẽ giết Nam Cung Phi Vân, ta cũng không cần phải đợi ở trong này” Âu Dương Băng Nhi có chút chịu không nổi ánh mắt nóng bỏng của Hoa Nhược Hư nên cúi đầu xuống.

“Cô không thể không đi sao chứ?” Hoa Nhược Hư thanh âm có chút trầm thấp.

“Cừu của sư phụ đã báo, ở đây cũng không có gì đáng để ta lưu luyến, ta tự nhiên phải đi” Âu Dương Băng Nhi xoay người, chậm rãi đi ra phía cửa, buồn buồn nói.

“Chẳng lẽ ở đây không có gì đáng để lưu luyến sao?” Hoa Nhược Hư hỏi, trong lòng rất là không thoải mái.

Âu Dương Băng Nhi trầm mặc thật lâu, rốt cục nói ra hai chữ: “Không có!”

Hoa Nhược Hư đột nhiên cảm giác trong lòng khí huyết dâng lên, có hử cảm giác yêu thương, thì ra đúng là nàng một chút cảm tình đối với ta cũng không có sao?

Hoa Nhược Hư từ trong lòng hung hăng lấy ra một cái khăn che mặt màu trắng, đúng là cái khăn che mặt của Âu Dương Băng Nhi, hẳn từ khi lấy được thì vẫn giữ ở trong lòng.

“Khăn che mặt của cô, trả lại cho cô!” Hoa Nhượng Hư bực bội nói, một khi nàng đã không có gì lưu luyến, hẳn cũng không muốn lưu giữ lại đồ của nàng.

Âu Dương Băng Nhi có chút nghi hoặc xoay người lại, thấy cái khăn che mặt trên tay Hoa Nhượng Hư, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, giọng nói có phần kích động cùng vui sướng: “Người không phải nói mất rồi sao? Người còn giữ nó sao?”

“Đương nhiên là còn giữ, chẳng qua một khi cô đã muốn về Tuyết Sơn, ta cũng đành phải trả lại cho cô” Hoa Nhượng Hư trong lòng có chút khó chịu, Âu Dương Băng Nhi đi chỉ sợ hấn kiếp này sẽ không thể gặp được nàng.

Âu Dương Băng Nhi trong mắt dần hiện ra vẻ khác thường, nàng nhìn Hoa Nhượng Hư thật lâu sau cũng không nói gì.

“Cái khăn che mặt là người lấy xuống, hiện tại người muốn trả lại cho ta, đương nhiên phải do người đeo lên lại cho ta” Âu Dương Băng Nhi trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào động lòng người, trong đôi mắt đẹp nhanh chóng hiện lên vẻ giảo hoạt.

Hoa Nhượng Hư chậm rãi đi đến phía sau Âu Dương Băng Nhi, nhẹ nhàng lấy chiếc khăn che mặt chậm rãi bao trùm lấy khuôn mặt kiều diễm của nàng.

Hai người trong lúc đó khoảng cách rất gần, một mùi thơm say lòng người tiến vào trong mũi Hoa Nhượng Hư, Hoa Nhượng Hư đột nhiên đình chỉ động tác đeo khăn che mặt cho nàng, hai tay cứ để như vậy, hai người cứ như vậy mà lẳng lặng đứng, ai cũng không có cử động.

“Giúp ta đeo lên đi!” Âu Dương Băng Nhi nhẹ nhàng nói, phá vỡ không khí yên tĩnh này.

Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng đeo khăn che mặt lên cho nàng, sau đó tay vẫn để ở đó không có buông ra, bỗng nhiên hấn kéo mạnh cái khăn che mặt xuống, hai tay dừng ở trên vai của nàng khẽ dùng sức, xoay thân thể mềm mại của nàng lại, đầu khẽ cúi xuống hôn, Âu Dương Băng Nhi mặc cho hấn hôn lên đôi môi anh đào của nàng, không có né tránh, càng không có kháng cự, nàng nhẹ nhàng ôm lấy Hoa Nhượng Hư, dần dần áp sát hồi đáp.

Thật lâu sau môi mới rời ra. Âu Dương Băng Nhi hai má ửng đỏ, hải đường kiều diễm ướt át, hạnh nhân hàm xuân, hai mắt tràn ngập vẻ xấu hổ.

“Băng Nhi” Hoa Nhượng Hư nhẹ nhàng gọi giai nhân trong lòng một tiếng.

Âu Dương Băng Nhi tựa hồ then thùng đến cực điểm, nàng dùng một thanh âm cực nhỏ nhẹ nhàng ứng một tiếng, rồi lại vùi đầu vào trong lòng Hoa Nhượng Hư, không muốn ngẩng lên.

Thiên Tinh Minh, Tây Môn Lâm vội vàng tìm đến Hoa Ngọc Phượng, cầm trên tay một phong thư.

“Ngọc Phượng, Vũ Ảnh trước khi đi, bảo người ba ngày sau mới đưa ta một phong thư, muội xem” Tây Môn Lâm nói với Hoa Ngọc Phượng, “Vũ Ảnh nói chúng ta đi tra chỗ này, không biết là có ý tứ gì”.

“Vũ Ảnh còn chưa có trở về, ta thấy có thể là đã xảy ra chuyện” Hoa Ngọc Phượng cau mày nói.

“Hy vọng Diệp Bất Nhị sẽ không làm gì nàng ta, dù sao bọn họ cũng là cha con” Tây Môn Lâm thở dài một tiếng nói, tuy nàng ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên mặt cũng tràn ngập vẻ ưu tư, xem ra nàng rất lo lắng Diệp Vũ Ảnh sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn.

“Lâm tỷ, tỷ cũng đừng quá lo lắng, mười trước phái người đi điều tra một chút chỗ mà Vũ Ảnh nói này” Hoa Ngọc Phượng an ủi Tây Môn Lâm.

Ma cung.

“Cung chủ, thuộc hạ có việc gấp cần bẩm báo!” Lộ Vân Trường sắc mặt lo lắng, vội vàng đi tới bên ngoài tẩm cung của Tô Đại Nhi.

“Lộ Trưởng lão, sự tình gì mà kinh hoảng như vậy?” Đôi mi thanh tú của Tô Đại Nhi nhíu lại, nàng lần đầu tiên nhìn thấy Lộ Vân Trường có bộ dáng như vậy.

“Hồi Cung chủ, thuộc hạ mấy ngày này điều tra chi tiết mỗi một người của Phi Vân Đường, phát hiện mỗi một người của Phi Vân Đường đều đến từ đệ tử tinh nhuệ nhất của một trăm lẻ tám phân đàn cùng với bốn đường Tổng đàn, căn cứ theo thuộc hạ bước đầu phán đoán, đệ tử bốn đường của Tổng đàn chúng ta hiện tại liên hợp cùng một chỗ chỉ sợ cũng không phải là địch thủ của Phi Vân Đường!” Lộ Văn Trường trầm giọng nói, “Đại đa số cao thủ của Tổng đàn Ma cung, chính là các Đại hộ pháp, trừ bốn vị hộ pháp bên cạnh thuộc hạ ra, thì đều là tâm phúc của Nam Cung Trưởng lão, mà bọn họ hiện tại cũng đều đứng về phía Nam Cung hộ pháp”.

“Trách không được bọn họ cho tới bây giờ đều không xem mệnh lệnh của ta ra gì, thì ra là như thế này” Tô Đại Nhi ngữ khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo dị thường, “Xem ra, phụ tử bọn họ kế hoạch cũng không là ngày một ngày hai”.

“Cung chủ, là thuộc hạ vô dụng” Lộ Văn Trường trên mặt đầy vẻ hổ thẹn, vốn Tô Đại Nhi đã ký thác trách nhiệm cho hắn, hy vọng hắn có thể kềm chế thế lực của Nam Cung Hiến Viên, không nghĩ tới hắn chẳng những không thể ức chế Nam Cung Hiến Viên, ngược lại thế lực của hắn ta lại càng thêm khuếch trương.

“Lộ Trưởng lão, cái này cũng không trách được người, cho đến nay, người chỉ phụ trách bảo hộ sự an toàn của ta, mà việc lớn việc nhỏ trong cung đều do Nam Cung Hiến Viên phụ trách, bởi vậy, mọi người cơ hồ đều là tâm phúc của hắn, cái này cũng rất bình thường, người không cần tự trách” Tô Đại Nhi aim đậm cười, sắc mặt đã khôi phục lại bình tĩnh, “Lộ Trưởng lão, người thấy phụ tử bọn họ muốn làm gì?”

“Cung chủ, theo thuộc hạ thấy, Nam Cung Trưởng lão nhiều nhất cũng chỉ hy vọng Cung chủ không nhúng tay vào chuyện trong cung, có lẽ là Nam Cung Trưởng lão sợ người lao nhọc, cho nên....” Lộ Văn Trường thấp giọng nói, chỉ là hắn những lời này chỉ sợ ngay cả bản thân hắn cũng không tin, càng không cần phải nói là Tô Đại Nhi.

“Lộ Trưởng lão, người không cần nói tốt cho bọn họ” Tô Đại Nhi cắt ngang lời hắn, trong mắt lóe ra vài đạo hàn mang, “Chúng ta đi Phi vân đường, ta cũng muốn xem xem, bọn họ rốt cuộc muốn làm cái gì!”

“Vâng, Cung chủ, thuộc hạ đi chuẩn bị một chút!” Lộ Văn Trường lui ra ngoài.

“Lưu Vân, người đi thỉnh Tôn Trưởng lão tới đây!” Tô Đại Nhi ngẫm lại nói, Lưu Vân ứng một tiếng, rồi xoay người đi ra ngoài.

Phi vân đường. Ma cung vốn không có Phi vân đường, Phi vân đường thành lập hoàn toàn là do Nam Cung Hiến Viên cùng Nam Cung Phi Vân không xin ý kiến của Tô Đại Nhi là tự thành lập.

Nam Cung Phi Vân lúc này đang ở trong thư phòng, trên tường của thư phòng có một bức họa vẽ một cô gái giống như Giang Tiểu Nguyệt. Nam Cung Phi Vân dùng một loại ánh mắt yêu hận giao nhau nhìn bức tranh, khuôn mặt tuần tú dần dần vằn vẹo méo mó, trở nên có chút dữ tợn.

Nửa khắc sau, Nam Cung Phi Vân tựa hồ khôi phục lại bình thường, chậm rãi đi ra, mà lúc này, một nam tử kinh trang vội vàng đi tới.

“Đường chủ, có người đưa tới hai thứ, thuộc hạ không dám tùy tiện mở, thỉnh Đường chủ đến xem!” Nam tử kinh trang cung kính nói.

Nam Cung Phi Vân khẽ vuốt cằm, nam tử kinh trang vội vàng đi trước dẫn đường, đưa Nam Cung Phi Vân đi tới đại sảnh.

Đại sảnh có hai cái thùng gỗ, Nam Cung Phi Vân đi đến vỗ vỗ lên trên, truyền ra hai tiếng trầm muện.

“Mở ra đi” Nam Cung Phi Vân vãng lui về phía sau một bước nói, nam tử kinh trang tiến lên mở thùng ra.

“Đường chủ, hình như là nở, nhưng lại có chút khác biệt, còn có một phong thư, mời xem!” Nam tử kinh trang thấp giọng nói.

“Cho thủ hạ của người trong bảy ngày học sử dụng mấy thứ này, phương pháp sử dụng ở dưới đây, bảy ngày sau đến gặp ta!” Không có ký tên, chữ viết thanh tú.

Nam Cung Phi Vân hiển nhiên là biết người này là ai, bởi vì trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ là Nam Cung Phi Vân sắc mặt lập tức biến đổi, bởi vì hần một đám người không nên xuất hiện ở nơi này, Tô Đại Nhi ôm Ma cầm, Tôn Văn Nhạn cùng Lưu Văn chia làm trái phải, mà Lộ Văn Trường cùng tứ quân tử đi theo sau các nàng, một hàng tám người đều đi vào.

“Thuộc hạ tham kiến Cung chủ và hai vị Trưởng lão!” Nam Cung Phi Vân bước lên phía trước cung kính hành lễ.

“Không cần đa lễ, Nam Cung hộ pháp, ta lần này đến, là muốn mượn nhân mã Phi vân đường giúp ta làm một chuyện” Tô Đại Nhi nói thẳng ra ngay ý đồ đến đây.

“Không biết Cung chủ cần bao nhiêu người?” Nam Cung Phi Vân ngẩn ra, vội vàng hỏi.

“Không cần nhiều lắm, ước chừng một trăm người” Tô Đại Nhi nói xong liền đưa cho Nam Cung Phi Vân một tờ giấy, “Trong này có một danh sách, người đem những người này giao cho ta là được”.

Nam Cung Phi Vân nhanh chóng đảo qua một loạt cái tên kia, trong lòng khê rùng mình, toàn bộ những người này là nhân thủ tinh nhuệ nhất của Phi vân đường, một khi điều đi, thực lực của cả Phi vân đường ít nhất sẽ giảm xuống hơn một nửa.

“Không biết Cung chủ có chuyện gì muốn làm, không bằng để cho thuộc hạ thay người đi làm?” Nam Cung Phi Vân vẽ mặt cười nịnh.

“Nam Cung hộ pháp, chuyện này sự tình trọng đại, Cung chủ phải tự mình đi làm mới được, bởi vậy, người hãy bảo những người này cũng hộ tống Cung chủ đi” Lộ Văn Trường trầm giọng nói, ngữ khí mơ hồ dẫn theo một loại khí thế không giận mà tự có uy.

“Hồi Cung chủ, những người này đại bộ phận đều đã ra ngoài làm việc, thuộc hạ thay người chuẩn bị một số người khác có được không?” Nam Cung Phi Vân con mắt chợt chuyển, thấp giọng nói.

“Ta chỉ cần những người này, hiện tại cần ngay!” Tô Đại Nhi lạnh lùng hừ một tiếng nói, ngữ khí không có chút đường thương lượng nào.

“Cung chủ, bọn họ quả thật không có ở trong này, nếu người nhất định muốn tìm bọn họ, thì xin đợi một ít ngày, ta sẽ truyền lệnh cho bọn họ mau chóng trở lại” Nam Cung Phi Vân cũng không có ý định nhượng bộ.

“Cung chủ, nếu không chúng ta đợi vài ngày đi?” Lộ Văn Trường ở bên cạnh thấp giọng đề nghị.

Tô Đại Nhi không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Nam Cung Phi Vân.

“Ta không có thời gian chờ bọn họ trở về, chẳng qua ta hôm nay nhất định phải cần một số người, một khi những người này không có, người bảo những người khác ở đây đi theo ta!” Tô Đại Nhi ngữ khí lạnh lùng, “Nam Cung hộ pháp, ta nghĩ người sẽ không nói cho ta, trong này không còn những người khác chứ?”

“Cung chủ thật sự là thông minh, trong này ngoại trừ thuộc hạ cùng hần ra, không có người nào khác” Nam Cung Phi Vân vẫn trắng trợn nói dối.

“Nam Cung hộ pháp, ta hy vọng người đừng quên thân phận của người, người hiện tại căn bản không xem sự tồn tại của Cung chủ ra gì, không khác gì là phản bội Ma cung!” Lộ Văn Trường cả giận nói, cho dù hần muốn ngăn cản Tô Đại Nhi cùng phụ tử Nam Cung Hiên Viên xung đột, nhưng dưới sự coi thường của Nam Cung Phi Vân như vậy, cũng nhịn không được mà cảm thấy tức giận.

“Lộ Trưởng lão, người hiện tại cũng đã thấy, không phải là ta không để ý huynh muội tình thâm” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ngữ khí đột nhiên biến lạnh, thanh âm rõ ràng rơi vào từng ngõ ngách, “Bắt đầu từ hiện tại, Nam Cung Phi Vân bị trục xuất khỏi Ma cung, Phi vân đường tức thì giải tán!”

Tô Đại Nhi nhẹ nhàng búng một phím đàn, nam tử kinh trang bên cạnh Nam Cung Phi Vân đột nhiên hét thảm một tiếng, ngã lăn ra đất.

“kể trái lệnh, sẽ giống như hần vậy!” Tô Đại Nhi lạnh như băng nói ra mấy từ này, sau đó chậm rãi xoay người, “Chúng ta đi”.

Võ lâm Kim Lăng phát sinh rung chuyển kịch liệt, Nam Cung Phi Vân của Ma cung dẫn dắt Phi vân đường rời khỏi Ma cung, chẳng qua hần vẫn dùng danh hiệu Ma cung, hần nói Tô Đại Nhi trầm mê trong tư tình

nhi nữ, hành xử đã hoàn toàn rời khỏi tôn chỉ của Ma cung, hẳn còn nói Tô Đại Nhi vì tình lang Hoa Nhược Hư mà không chút để ý tới ích lợi của đệ tử Ma cung, lòng của nàng đã không có đệ tử Ma cung, nàng đã không có tư cách ngồi ở vị trí Cung chủ Ma cung, mà Nam Cung Phi Vân hẳn chính là Cung chủ tân nhiệm của Ma cung. Hẳn kêu gọi các đệ tử của Ma cung quy phục hẳn, Nam Cung Phi Vân hẳn nhất định có thể làm cho Ma cung đạt tới thời khắc huy hoàng nhất.

Tô Đại Nhi đối với hành động này của Nam Cung Phi Vân có chút giật mình, nhưng lại có chút nắm trong dự kiến, chẳng qua nàng đối với việc Nam Cung Phi Vân làm thế nào để làm cho các đệ tử Ma cung có gan rời khỏi Tô Đại Nhi nàng cũng có chút không rõ, chẳng qua khi nàng hiểu được, lại cảm thấy phẫn nộ. Ma cung tuy tự xưng là Ma cung, nhưng thật ra không có làm ra nhiều lắm chuyện thương thiên hại lý, có lẽ bởi vì Cung chủ Ma cung vẫn là do nữ nhân đảm đương, Ma cung vẫn nghiêm khắc cấm các đệ tử vũ nhục nữ tử. Mà không nghĩ tới, quy định này lại thành một trong những lợi thế mà Nam Cung Phi Vân kích động thủ hạ. Hẳn nói có thể cho thủ hạ đệ tử muốn tài phú, nữ nhân xinh đẹp, cướp của gian dân đều không cấm, ngược lại cổ vũ thủ hạ đi giết người phóng hỏa đoạt tiền chiếm nữ nhân. Càng làm cho Tô Đại Nhi khó có thể chịu được chính là, Nam Cung Phi Vân xem Hoa Nhược Hư là kẻ địch lớn nhất, nói Thiên Tinh Minh có rất nhiều tài phú, nữ nhân xinh đẹp, chỉ cần Hoa Nhược Hư chết đi, tất cả đều sẽ thuộc về bọn họ.

Nam Cung Hiên Viên vẫn không có xuất hiện, chẳng qua Tô Đại Nhi cũng cho rằng tất cả những chuyện này trên thực tế đều là do hẳn ở phía sau thao túng, những tình cảm còn lại trong lòng cũng dần dần biến mất không còn nữa. Mà lúc này, Nam Cung Phi Vân lại cho người đưa tới Tô Đại Nhi một phong thư, nói cho nàng biết đứa con của Hoa Nhược Hư còn ở trong tay hẳn, bảo nàng cẩn thận khi sử dụng Ma cầm, nếu chuẩn bị không tốt thì có thể sẽ làm mất mạng trẻ con không có sức chống cự.

“Hèn hạ vô sỉ!” Tô Đại Nhi hận hận mắng, nàng tuy nhiên có thể thu nhỏ phạm vi khống chế công kích của ma cầm, nhưng một khi có nhiều người, nàng căn bản không có biện pháp khống chế, Ma cầm vừa ra, trong phạm vi nhất định những gì còn sống đều bị ảnh hưởng, cao thủ võ lâm bình thường còn có thể chống cự ma cầm, nhưng nếu là một đứa trẻ con nghe được, khẳng định là phải chết không thể nghi ngờ, cứ như vậy, Tô Đại Nhi rõ ràng là sợ ném chuột vỡ đồ, sẽ không dám coi thường vọng động.

Dã tâm của Nam Cung Phi Vân tuy Hoa Ngọc Phượng cùng mấy người Hoa Nhược Hư sớm đã dự đoán, nhưng đột nhiên xảy ra biến cố như vậy vẫn làm cho bọn họ có chút cảm giác ứng phó không kịp.

Âu Dương Băng Nhi cùng Cung Nhã Thiển dẫn theo mười lăm cao thủ Tuyết Sơn đi vào Thiên Tinh Minh, các nàng chỉ nói cùng nhau đối phó với Nam Cung Phi Vân, mà Âu Dương Băng Nhi rốt cuộc cũng không nói ra chuyện với Hoa Nhược Hư, mọi người cũng đều không biết. Hoa Ngọc Phượng nghe được Triệu Uyển Nhi đã rời đi thì có chút ngạc nhiên, chẳng qua đương nhiên cũng sẽ không cự tuyệt mấy người Âu Dương Băng Nhi ở lại Thiên Tinh Minh, dù sao siêu cao thủ như Âu Dương Băng Nhi cùng Cung Nhã Thiển, thêm càng nhiều thì thực lực càng tăng cường.

Ban đêm, Hoa Ngọc Phượng nhìn thấy Hoa Nhược Hư đi vào miển cương lộ ra vẻ tươi cười, nhưng vẫn khó có thể che dấu sự bị thương trên mặt.

“Phượng nhi, nàng thế nào rồi?” Hoa Nhược Hư ôn nhu hỏi, hẳn nhìn ra sắc mặt Hoa Ngọc Phượng có vẻ không đúng.

“Sư đệ, manh mối mà Vũ Ảnh để lại rất hữu dụng, ta đã tìm được Độc Môn” Hoa Ngọc Phượng thấp giọng nói.

“Phượng nhi, đây là tin tức tốt, nàng sao lại còn khó chịu như vậy?” Hoa Nhược Hư có chút nghi hoặc hỏi.

“Vì điều tra chỗ này mà đã hy sinh tính mạng mười ba đệ tử của thư viện” Hoa Ngọc Phượng rốt cuộc nhịn không được sự thương tâm, bổ nhào vào lòng tình lang, nước mắt như mưa, nàng vừa uất nghẹn vừa nói, “Cũng là do ta không tốt!”

“Phượng nhi, điều này cũng không thể trách được nàng?” Hoa Nhược Hư trong lòng cũng cảm thấy rất khó chịu, mười ba người này có thể nói là vì chuyện của hẳn mà chết, chẳng qua hẳn cũng chỉ có thể an ủi Hoa Ngọc Phượng, những người này đều là thủ hạ của nàng, dĩ nhiên buồn nhất cũng là nàng.

“Ta sớm nên nghĩ có liên quan đến Độc Môn, nếu ta để cho bọn họ chuẩn bị kỹ, sẽ không như vậy” Hoa Ngọc Phượng lắc lắc đầu nói, “Ta còn muốn bọn họ phải tra rõ ràng mới có thể đến nói kết quả cho ta, nếu

người đầu tiên chất bọn họ lạp tức bầm báo, thì mười hai người kia cũng sẽ không chết, mấy cái này chỉ có thể trách ta mà thôi”.

“Phượng nhi, người chết thì đã chết rồi, chúng ta có thương tâm cũng vô dụng, chẳng qua chúng ta cũng không thể để cho bọn họ hy sinh như vậy được” Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng nàng, nhẹ nhàng nói, “Phượng nhi, nàng cứ yên tâm, ta sẽ vì mấy đệ tử thư viện đã chết đi này mà báo thù”.

Màn đêm buông xuống, Hoa Nhược Hư một người một ngựa đi tới Độc môn, Hoa Nhược Hư bản thân không sợ kịch độc, mà Độc môn lợi hại nhất chính là dùng độc, đụng tới một kẻ địch không sợ độc mà võ công lại cao cường, đúng điểm yếu trí mạng của bọn họ.

176. Chương 14: Thiên Tinh Đột Biến

Hoa Ngọc Phượng hiện tại lòng như lửa đốt, Hoa phủ cũng bắt đầu có chút hỗn loạn, mọi người tụ tập cùng một chỗ, trên mặt tràn ngập sự ưu tư. Mà lý do làm cho các nàng lo lắng như vậy hiển nhiên chỉ có một người.

Hoa Nhược Hư mất tích, Hoa Nhược Hư đã mất tích suốt ba ngày, tối hôm đó Hoa Nhược Hư sau khi đi Độc môn, thì không thấy trở về Hoa phủ.

“Tiểu thư, thiếu gia có thể, có thể....” Hàm Tuyết hai mắt đầm lệ nhìn Hoa Ngọc Phượng, mà những người khác cũng đều đem ánh mắt tập trung lên trên người Hoa Ngọc Phượng, lúc này, các nàng cũng đều có chút không biết làm sao, chỉ biết ký thác hy vọng vào Hoa Ngọc Phượng.

“Mọi người không cần quá lo lắng, sư đệ không có việc gì, ta đã phái người thị sát chi tiết Độc môn, Độc môn đã hoàn toàn bị tiêu diệt, hơn nữa bọn họ trên cơ bản đều không phản kháng được” Hoa Ngọc Phượng tuy trong lòng cũng không mấy thả lỏng, chẳng qua nàng biết nàng hiện tại không thể biểu lộ ra, bằng không, Hoa phủ có thể sẽ đại loạn, nàng trước hết phải làm cho mọi người có thể cảm thấy an tâm. Mọi người hiện tại đều ngoan ngoãn ở tại Hoa phủ, một khi các nàng xác định Hoa Nhược Hư có chuyện, chỉ sợ cả võ lâm cũng sẽ bị khởi lên một trận tinh phong huyết vũ.

Tô Đại Nhi hai ngày trước cũng đã tới Hoa phủ, vốn để tìm Hoa Nhược Hư hỏi về chuyện đứa nhỏ, khi biết Hoa Nhược Hư đã mất tích, nàng cũng ở lại Hoa phủ, mà Âu Dương Băng Nhi lại còn xấu hổ hơn, quan hệ của nàng cùng Hoa Nhược Hư thực chưa có công khai, bản thân nàng đương nhiên cũng ngại chủ động nói ra, những người khác thì có thể thể hiện sự lo lắng rõ ra trên gương mặt, còn nàng thì chỉ có thể ẩn giấu trong lòng.

Với võ công của Hoa Nhược Hư, cho dù không thể thành công giết địch, nhưng nếu muốn chạy, thì cũng có thể hoành hành thiên hạ, cho dù hẳn thực gặp kẻ địch cường đại, cũng không bị địch bắt, ít nhất cũng có thể phát sinh ra một trận đấu kinh thiên động địa, nhưng trên sự thật, Hoa Ngọc Phượng căn bản là tra không ra dấu vết gì.

“Muội muội, muội tin sư đệ không có việc gì chứ?” Hoa Ngọc Loan tuy tin tưởng muội muội mình, nhưng nàng càng lo lắng cho trượng phu hơn, nàng cũng không thể chịu nổi sự thống khổ lại một lần nữa mất đi người thân.

“Ta cảm thấy, sư đệ có thể là tự nguyện đi cùng người khác” Hoa Ngọc Phượng ngẫm lại nói, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, tự nguyện? Ai có thể làm cho Hoa Nhược Hư tự nguyện cùng rời đi?

“Mọi người không cần lo lắng, ta đi tới một chỗ, rồi lập tức trở về!” Hoa Ngọc Phượng nhanh chóng nói những lời này, rồi vội vàng chạy ra ngoài, nàng đột nhiên nghĩ đến một người, chỉ có nàng mới có thể làm cho Hoa Nhược Hư đột nhiên mất tích.

Hoa Ngọc Phượng vừa mới ra ngoài không lâu, thập tam muội của Tình lâu đã vội vàng tiến vào đại sảnh, hai mắt nhanh chóng đảo qua, sau đó dừng lại trên người Tây Môn Lâm.

“Tây môn tỷ tỷ, Phượng cô nương đâu?” Thập tam muội nói nhẹ nhàng, chẳng qua ngữ khí lại có chút gấp.

“Vừa mới ra ngoài, thập tam muội muội, có chuyện gì sao?” Tây Môn Lâm ôn nhu hỏi, nàng cũng vì Hoa Nhược Hư mất tích mà ưu tư không thôi.

“Tây Môn tỷ tỷ, Chu Chu cô nương đi rồi, ta đi theo cô ta một hồi thì không thấy đâu cả” Thập tam muội mọi người ở đại sảnh, cảm thấy nên nói ra, vì thế liền nói.

Nửa canh giờ sau, Hoa Ngọc Phượng trở về, chỉ là vẻ mặt nàng lại càng thêm ngưng trọng.

“Tiểu thư, tìm được thiếu gia chứ?” Vừa thấy Hoa Ngọc Phượng đi vào, Hàm Tuyết liền vội vàng hỏi.

“Muội muội, thế nào?” Hoa Ngọc Loan cũng lo lắng hỏi.

“Các người đừng lo lắng, sự đệ hần có lẽ là đi cùng Thiên Tinh tỷ tỷ” Hoa Ngọc Phượng trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, chỉ là có chút miễn cưỡng, nàng nói thật ra cũng không phải là nói dối, nàng quả thật cho rằng Hoa Nhược Hư đi cùng với Hoa Thiên Tinh, bởi vì Hoa Thiên Tinh cũng không thấy đâu, hơn nữa nàng cảm thấy chỉ có Hoa Thiên Tinh mới có thể dẫn theo Hoa Nhược Hư vô thanh vô tức biến mất khỏi Kim Lăng. Nhưng bí mật của Hoa Thiên Tinh nàng đã rõ ràng, nàng không biết Hoa Thiên Tinh hiện tại rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, vì cái gì mà dẫn theo Hoa Nhược Hư cùng nhau mất tích? Cho nên tuy nàng đoán Hoa Nhược Hư cùng Hoa Thiên Tinh ở cùng một chỗ, nhưng cũng không cảm thấy thoải mái, ngược lại trong lòng càng thêm lo lắng.

Hoa Ngọc Phượng khổ tâm nói hết lời mới khuyên được mọi người trở về phòng, để cho các nàng không cần lo lắng nữa, an tâm chờ đợi mấy ngày, Hoa Nhược Hư nhất định rất nhanh sẽ trở lại, đợi mọi người cuối cùng đã rời khỏi đại sảnh, Hoa Ngọc Phượng cũng trở lại phòng mình, không khỏi lâm vào cảm giác tâm lực mệt mỏi, nàng trong lòng thì thầm: Thiên Tinh tỷ tỷ, người nhất định đừng xảy ra chuyện gì!

“Ngọc Phượng” Tây Môn Lâm đẩy cửa đi vào.

“Lâm tỷ” Hoa Ngọc Phượng miễn cưỡng tươi cười, thấp giọng ứng một tiếng.

“Chu Chu không thấy đâu, muội nói Nhược Hư mất tích có thể liên quan đến nàng ta hay không?” Tây Môn Lâm cũng không che dấu sự quan tâm của mình với Hoa Nhược Hư, vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt nàng.

“Chu Chu không thấy?” Hoa Ngọc Phượng đột nhiên đứng lên.

Diệp Bất Nhị sắc mặt tái xanh, bởi vì hần nhận được tin, Độc môn đã hoàn toàn trở thành lịch sử, như vậy hai cánh tay của hần đã một bị thương một bị chặt, khi thời kì cường thịnh hần đã không thể đối kháng với Hoa Nhược Hư, càng huống chi là hiện tại? Chỉ là hần vẫn không cam tâm, không cam tâm cứ như vậy mà nhận thua, hần cũng không muốn trốn, bởi vì hần phát hiện Hoa Nhược Hư thực sự rất khủng bố, bất luận hần trốn ở nơi nào, bất luận hần giữ bí mật thế nào, Hoa Nhược Hư cũng có thể tìm được. Đương nhiên, hần tự nhiên không biết tất cả những điều này đều là công lao của Hoa Ngọc Phượng.

Diệp Bất Nhị đang chuẩn bị dẫn dắt thủ hạ phản công Kim Lăng, ăn cả ngã về không, thì một tin tức tốt lành cho hần càng thêm kiên định với quyết tâm cầu mình, tin tức Hoa Nhược Hư mất tích rốt cuộc đã bị truyền ra, cũng rơi vào trong tai Diệp Bất Nhị.

Hần còn muốn thuyết phục con gái bảo bối của hần giúp hần một lần, hần năm đó phí tâm cho Diệp Vũ Ảnh theo Độc Môn học cách dùng độc, đương nhiên, lúc đó Diệp Vũ Ảnh thực không biết người dạy nàng dùng độc chính là của Độc Môn, Diệp Bất Nhị lúc đó nói với nàng, vì chủ trì chính nghĩa võ lâm, nên học càng nhiều thứ, dùng độc cũng là một trong đó, lúc đó Diệp Vũ Ảnh sẽ không hoài nghi phụ thân mình, với thiên tư của nàng cũng đã đem phép thi độc của Độc Môn học bảy tám phần, sau đó nàng phát hiện mình học độc thuật cùng Độc Môn tựa hồ hoàn toàn giống nhau, có chút hoài nghi hỏi Diệp Bất Nhị, Diệp Bất Nhị nói cho nàng độc thuật cũng giống như võ công, tuy môn phái khác nhau, nhưng thực chất đều tương thông, Diệp Vũ Ảnh tự nhiên cũng tin tưởng.

Chẳng qua, Diệp Bất Nhị rốt cuộc cũng phải lộ ra bộ mặt thật của hần, đặc biệt là khi Diệp Vũ Ảnh đi vào Thiên Tinh Minh, sau khi biết càng nhiều chuyện Diệp Bất Nhị đã làm, nàng rốt cuộc hiểu được độc thuật của nàng căn bản là đến từ Độc Môn, vì thế, căn cứ theo trí nhớ của nàng, nàng âm thầm quan sát một hồi, rốt cuộc phát hiện Kim Lăng có một chỗ có lẽ có quan hệ với Độc Môn, nàng không dám tra kỹ bởi vì sợ đả thảo kinh xà, dù sao người của Độc Môn biết nàng cũng rất nhiều, vì thế đã để thư lại nói cho Tây Môn Lâm. Nếu Diệp Bất Nhị nghe theo lời khuyên bảo của nàng, nàng có thể nội trong ba ngày có thể trở về, lá thư này tự nhiên cũng sẽ không đưa đến tay Tây Môn Lâm, nhưng trên sự thật, Diệp Bất Nhị lại giam lỏng nàng. Diệp Vũ Ảnh vốn tưởng rằng Độc Môn một khi bị tiêu diệt, lực lượng mà Diệp Bất

Nhị dựa vào sẽ càng ít đi, như vậy cha nàng sẽ quay đầu lại, đáng tiếc nàng đã nghĩ sai, khi Diệp Bất Nhị nghe nói Độc Môn là do nàng bán đứng, đa hung hăng cho nàng hai cái tát.

Diệp Bất Nhị vừa mới đến Kim Lăng, thì đã có người tìm tới tận cửa.

Người đến là một cô gái rất xinh đẹp, cô gái còn có một cái danh hiệu uy chấn thiên hạ, Vô Song quận chúa.

Diệp Bất Nhị rất cung kính đem Vô Song quận chúa dẫn đến một gian tĩnh thất, hẳn biết cô gái này không thể chậm trễ lại càng không thể đắc tội.

Diệp Bất Nhị không phải kẻ ngốc, hẳn tự nhiên biết thế lực cực lớn sau lưng Vô Song quận chúa, môn phái lớn đến đâu, cũng không quá ngàn người, mà mười vạn thiết kỵ của triều đình đủ để đem bất kỳ môn phái nào đập thành một mảnh phế tích. Bất chấp triều đình luôn không kềm kẹp võ lâm, nhưng nếu Vô Song quận chúa tại chốn giang hồ gặp chuyện gì, thiết kỵ của triều đình khẳng định sẽ nhanh chóng đập bằng võ lâm.

“Không biết quận chúa phương giá quang lâm, có gì phân phó?” Diệp Bất Nhị rất cẩn thận hỏi, nghĩ đến hẳn cũng là một đời kiêu hùng, hiện tại lại khách khí với một cô gái như thế, chỉ sợ hẳn cho tới bây giờ cũng chưa từng có.

“Bốn quận chúa biết ngươi có một đám thủ hạ võ công cao cường, mà ngươi lần này mục đích về lại Kim Lăng chính là vì đối phó với Hoa Nhược Hư” Vô Song quận chúa mỉm cười, “Chẳng qua bốn quận chúa cũng biết, với thực lực của ngươi hiện tại, đối đầu với Hoa Nhược Hư mà nói, kết cuộc chỉ có một, bởi vì các ngươi còn xa mới là đối thủ của hắn”.

“Ngươi không cần nói gì, bốn quận chúa tới nơi này chính là nói cho ngươi, bốn quận chúa hy vọng ngươi hợp tác cùng Nam Cung Phi Vân, cùng nhau đối phó Hoa Nhược Hư, đương nhiên, bốn quận chúa sẽ cho các ngươi một ít sự trợ giúp cần thiết” Diệp Bất Nhị tương há miệng muốn nói, Vô Song quận chúa lại đi trước một bước ngăn không cho hắn nói, “Theo bốn quận chúa biết, các ngươi trước kia cũng đã từng cùng nhau hợp tác, hơn nữa các ngươi hiện tại đều cùng một kẻ địch là Hoa Nhược Hư, bốn quận chúa hy vọng ngươi không cự tuyệt”.

“Quận chúa, không biết thảo dân có thể suy nghĩ một chút không?” Diệp Bất Nhị tâm tư nhanh chóng chuyển động, trong lòng hắn kinh ngạc trước đó chưa từng có, hẳn cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, Vô Song quận chúa đỉnh đỉnh đại danh, cũng sẽ tham dự vào trong chuyện giang hồ tranh đấu này.

“Bốn quận chúa không có thời gian chờ ngươi suy nghĩ, hơn nữa, bốn quận chúa cũng không thích loại người do dự không quyết” Vô Song quận chúa hừ lạnh một tiếng, xoay người làm bộ muốn đi.

“Quận chúa xin chờ chút!” Diệp Bất Nhị vội vàng nói, “Quận chúa phân phó, thảo dân sao dám không theo? Thảo dân tất cả đều nghe theo quận chúa”.

“Thủ hạ của ngươi bất luận kẻ nào cũng không được rời khỏi đây nửa bước, dưỡng sức chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của ta” Vô Song quận chúa hài lòng gật gật đầu, ngũ khí dụ đi rất nhiều, nói xong liền yếu điệu bước ra ngoài, đảo mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn của Diệp Bất Nhị, Diệp Bất Nhị ngẩn ra thật lâu, nghi ngờ tất cả đều là nằm mơ.

“Quận chúa, thật giống như người đoán, Diệp Bất Nhị đáp ứng” Mai Nhi tuy đã hoàn thành chuyện mà quận chúa giao cho, nhưng trên mặt xem ra lại không chút vui vẻ.

“Hắn đương nhiên sẽ đáp ứng, hiện tại có người nguyện ý giúp hắn, hẳn nên cảm tạ trời cao chiếu cố” Quận chúa quay đầu, lúc này đây nàng không có mang khăn che mặt, nếu Hoa Nhược Hư thấy khuôn mặt này nhất định sẽ chấn động, bởi vì nàng ta không ngờ lại là Chu Chu đáng yêu kia.

“Quận chúa, ta nghe nói Hoa công tử mất tích, Mai Nhi muốn hỏi quận chúa, Mai Nhi muốn hỏi.....” Mai Nhi ấp úng hồi lâu cũng không nói ra câu hỏi.

“Mai Nhi, ta biết ngươi muốn hỏi cái gì” Chu Chu trên mặt đã không còn vẻ mặt tinh nghịch như khi ở tại Hoa phủ, có vẻ thành thực rất nhiều, nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Hoa Nhược Hư mất tích theo ta không có quan hệ, cái này cũng là ngoài ý muốn cầu ta, có lẽ, trời cao chính là muốn giúp chúng ta”.

“Quận chúa, người ở đó đã nhiều ngày, có biết hần thuộc dạng người gì không?” Mai nhi tựa hồ có chút ngượng ngùng, sắc mặt hơi hồng lên.

“Ta cùng hần cũng không nói quá mấy câu, đối với hần cũng không tính là hiểu” Chu Chu lắc lắc đầu nói, “Chẳng qua xem ra cũng không khác gì nhiều so với truyền thuyết, phong lưu đa tình, những cô gái bên cạnh hần cũng tốt lắm”.

“Quận chúa, người nói Hoa công tử có thể xảy ra chuyện gì không hay không?” Mai Nhi ngẫm lại lại hỏi.

“Ta làm sao mà biết được? Chẳng qua thì hần có lẽ cũng không xảy ra chuyện gì không may” Chu Chu tức giận nói.

“Thì ra quận chúa cũng không hy vọng hần chết?” Mai Nhi đột nhiên kêu to lên, nhìn Chu Chu một cách rất quái dị.

“Nha đầu chết tiệt, kêu lớn tiếng như vậy để làm gì?” Chu Chu trừng mắt nhìn nàng ta.

“Hi hi, quận chúa sẽ không nở giết hần đâu!” Mai Nhi trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt.

“Nha đầu chết tiệt, chỉ biết suy nghĩ linh tinh!” Chu Chu gõ đầu nàng ta một cái, “Chỉ là hần bây giờ còn chưa thể chết được, hần mà chết, có thể không chỉ có vô lâm đại loạn” Chu Chu khi nói những lời này ánh mắt toát ra vài phần ưu tư.

“Quận chúa, người đừng dọa ta, có nghiêm trọng như vậy không chứ?” Mai Nhi lè lè cái lưỡi đáng yêu.

“Hoa Ngọc Phượng đã hoài nghi ta, ta nghĩ nàng ta rất nhanh có thể tra ra thân phận chân chính của ta, Hoa Nhược Hư nếu thực chết đi, nàng ta khẳng định sẽ trả thù. Nếu nàng ta tìm không ra hung thủ chân chính, khẳng định sẽ nhằm vào những người khả nghi nhất, ta cũng có trong đó” Chu Chu có chút lo lắng nói, “Một khi các nàng đã bắt đầu điên cuồng trả thù, đối với mọi người mà nói đều là một tai nạn”.

“Quận chúa, các nàng, các nàng đó lợi hại như vậy sao?” Mai Nhi nhìn kỹ vẻ mặt của Chu Chu, tựa hồ không giống nói dối, nàng cũng có chút tin tưởng, chẳng qua lại càng thêm nghi hoặc.

“Mai Nhi, nữ nhân xinh đẹp mà một lòng trả thù, là chuyện phi thường đáng sợ, càng huống chi, không chỉ có một” Chu Chu nhẹ nhàng nói, “Ma cầm của Tô Đại Nhi có thể trong khoảnh khắc cướp lấy cả trăm nhân mạng, Tuyết Du Du mị thuật phi phạm, đủ để làm cho nam nhân trong thiên hạ quỳ gối dưới gấu quần của nàng ta, Hàm Tuyết là thần y, nhưng cũng là thánh thủ thi độc, Hoa Ngọc Loan kiếm thuật đủ để tung hoành trong vạn quân, Hoa Ngọc Phượng có tổ chức tình báo đủ để tranh đua với hần vệ, còn có, còn có nữ tử thần bí kia, nghe nói nàng ta là tỷ tỷ của Hoa Nhược Hư, nhưng ngay cả người trong Hoa phủ tựa hồ đối với nàng ta cũng không quá quen thuộc. Khi ta tự mình cùng với các nàng tiếp xúc, mới thực phát hiện các nàng rất đáng sợ, nếu các nàng bởi vì Hoa Nhược Hư chết mà điên cuồng trả thù, hậu quả thật không thể tưởng tượng”.

“Quận chúa, vậy, vậy người vì cái gì còn muốn Diệp Bất Nhị cùng Nam Cung Phi Vân liên thủ đối phó với Hoa công tử?” Mai Nhi ngẩn ra trong chốc lát, lại cẩn thận hỏi.

“Cái này cũng là bước cuối cùng của ta, nếu Nam Cung Phi Vân cùng Diệp Bất Nhị có thể liên thủ đánh bại Thiên Tinh Minh mà nói, chúng ta tự nhiên sẽ không cần lo lắng, Nam Cung Phi Vân cùng Diệp Bất Nhị so với Hoa Nhược Hư thì dễ đối phó hơn rất nhiều” Chu Chu vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Vậy quận chúa, người cảm thấy Nam Cung Phi Vân cùng Diệp Bất Nhị có là đối thủ của Hoa công tử sao?” Mai Nhi xem ra vẫn cố gắng truy hỏi.

“Thật ra, ta trên cơ bản, cũng không nhìn ra bọn hần có thể đánh bại Thiên Tinh Minh” Chu Chu trầm ngâm một lát rồi nói.

“Quận chúa, người đùa với Mai Nhi sao, người có thể trực tiếp cho biết người rốt cuộc là nghĩ như thế nào được không?” Mai Nhi ôm đầu rên lên, nàng ta rốt cuộc bị quận chúa làm cho đầu óc đảo lộn cả lên.

“Hiện tại Hoa Nhược Hư mất tích, đối với Thiên Tinh Minh tạo thành ảnh hưởng rất lớn, cho nên hiện tại có thể nói là thời điểm mà Thiên Tinh Minh yếu nhất, mà Diệp Bất Nhị cùng Nam Cung Phi Vân đã là hai thế lực duy nhất hiện tại có thể đồng thời cùng nguyện ý đối kháng với Hoa Nhược Hư, chúng ta chỉ làm

cho bọn họ liên thủ, mới có thể có một chút cơ may chiến thắng Thiên Tinh Minh” Chu Chu cười cười nói, “Chẳng qua ta trên cơ bản không nhận thấy bọn họ có thể đánh bại được Thiên Tinh Minh, cho nên còn có một mục đích khác, đó chính là làm cho Nam Cung Phi Vân cùng Diệp Bất Nhị đi chịu chết, chỉ là Nam Cung Phi Vân tuy cuồng vọng, nhưng hắn cũng không phải là kẻ ngốc, cho nên ta mới cho hắn nhiều cung nỏ như vậy, chỉ có như vậy mới có thể gia tăng lòng tin của hắn, có thể làm cho hắn cam tâm tình nguyện đi chịu chết”.

“Quận chúa, như vậy không phải là làm cho Hoa công tử một mình thống nhất vô lâm sao chứ? Cái này không phải đối lập với suy nghĩ của người sao?” Mai Nhi nha đầu tuy choáng váng đầu óc, chẳng qua vẫn giữ lại được một chút tỉnh táo.

“Nếu thiên ý đã như thế, ta còn có biện pháp gì? Ta đã cố gắng hết sức rồi!” Chu Chu sắc mặt có chút buồn bã, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Hôm nay đã là ngày thứ bảy sau khi Hoa Nhược Hư mất tích, Hoa Nhược Hư vẫn không có trở về, Hoa phủ đã nhiều ngày không nghe được tiếng cười đùa, vốn Tuyết Du Du cùng Hàm Tuyết hay chơi đùa cũng bắt đầu ngoan ngoãn ở trong phòng, các cô gái vốn vô ưu vô tư, trên mặt cũng đã thêm một tầng ưu tư, ánh mắt cũng trở nên u buồn hẳn lên.

Mây đen ngăn trở ánh trăng, thành Kim Lăng ồn ào cũng đã khôi phục sự yên tĩnh, ngẫu nhiên lại nghe được vài tiếng chó sủa, trong màn đêm tĩnh lặng, có vẻ đặc biệt vang dội, trên đại lộ vốn trống rỗng đột nhiên xuất hiện vô số bóng người.

Bên ngoài Thiên Tinh Minh, đột nhiên xông tới vô số bóng đen, tiếng gió vù vù đột nhiên vang lên, vô số nô tiển thật nhỏ bắn về phía một cặp đệ tử Thiên Tinh Minh đang gác đêm.

Thiên Tinh vũ! Đây là chiêu kiếm pháp mà thiếu niên nam nữ không hẹn mà cùng xuất ra, đồng thời nhanh chóng lui vào trong, phát ra tiếng báo động tới những người khác.

Bóng người di động, đèn đuốc chợt sáng lên, Thiên Tinh Minh vốn yên lặng đột nhiên sôi trào hẳn lên.

177. Chương 15: Vương Giả Quy Lai.

Hơn mười nhân ảnh y phục màu trắng từ bên trong đánh ra, đệ tử Tinh Lâu đã từng bước phản ứng lại, âm thanh phá không từ bầu trời liên tục truyền đến, hàng ngàn mũi tên nhỏ màu đen pho cái thiên địa hướng ra phía trước, bên trái bên phải, còn cả mặt bên, đồng loạt bắn về phía đệ tử Tinh Lâu, nô tiển tốc độ như chớp giật, lực đạo hung mãnh, bọn họ từ trước đến nay cũng chưa từng thấy qua, bọn họ cơ hồ phải dùng hết lực lượng toàn thân để ngăn cản, tiếng vang thanh thúy nối liền không dứt, không biết có bao nhiêu nô tiển cùng trường kiếm của bọn họ va chạm sau đó rơi trên mặt đất, nhưng mà nô tiển vẫn như cũ liên miên không dứt không có dấu hiệu nào cho thấy sẽ dừng lại.

Đệ tử Tinh Lâu nhanh chóng tụ lại, đưa lưng về nhau cùng ngăn cản nô tiển từ các phía bắn tới, bọn họ căn bản không có cơ hội phản kích.

Một tiếng rên truyền đến tai mọi người, ai nấy tâm lý đều căng thẳng, bọn họ biết, có người đã bị thương, mà tiếng rên càng ngày càng nhiều, người bị thương cũng càng ngày càng nhiều, mà bọn họ vốn dựa lưng vào nhau, vài người tạo thành một tổ để chống đỡ, khi một người bị thương, những người khác càng dễ dàng bị thương hơn.

Một tiếng quát vang lên, một bóng người màu tím từ bên trong bay ra, chính là Hoa Ngọc Loan, người Hoa phủ rốt cuộc cũng bị kinh động. Hoa Ngọc Loan trường kiếm vẽ ra một vòng hình cung hoàn mỹ, nô tiển bắn về phía nàng dường như bị một lực lượng kì dị hấp dẫn dừng lại ở vùng hình cung bao phủ, nhưng cũng không bị đánh rơi xuống, mà là dính vào thân kiếm, lập tức Hoa Ngọc Loan ngọc thủ rung lên, trường kiếm vừa gạt vừa đẩy, hơn mười mũi tên thế như điện xẹt bắn về phía cung nô thủ trái phải hai bên tường viện, lập tức tiếng kêu thảm thiết vang lên, đã có hơn mười người trúng tên ngã xuống.

Cùng lúc đó, một người tóc trắng y phục màu trắng là Tây Môn Lâm cũng phi thân xuất hiện cạnh những đệ tử Tinh Lâu bị thương, đối diện với tiển ảnh đầy trời, sắc mặt của nàng bình tĩnh vô cùng, một tiếng quát từ môi đào phát ra, đột nhiên trên người nàng biến ảo ra ngàn vạn sợi tơ mảnh mai, nô tiển đang lao

đến bất ngờ xuất hiện trên tay nàng, hai tay khê rung, những mũi tên bay về phía đối diện, cùng lúc đó một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên, mà nỏ tiễn cũng đột nhiên ngừng lại không phóng ra nữa, không biết là nỏ tiễn đã hết hay là do nguyên nhân khác.

“Tiểu Tuyết, nhanh xem thương thế của bọn họ ra sao, Thanh Nguyệt, Phi Mộng, các người bảo vệ Tiểu Tuyết, mỗi người không bị thương mang theo một người bị thương tiến vào trong phòng, mau!” Hoa Ngọc Phượng liếc mắt một cái liền rõ tình thế trước mắt, vội vàng nói.

“Nam Cung Phi Vân, người nấp ở phía sau làm gì? Ta biết người đã tới!” Tô Đại Nhi đột nhiên nói, ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo sự tức giận.

“Rầm” Một tiếng, cửa lớn đột nhiên bị đập nát, một người uốn ngược tiêu sái đi vào, chính là Nam Cung Phi Vân, đi theo còn có một đám người áo đen mặc kinh trang.

“Nam Cung Phi Vân, không ngờ muốn tìm tới cái chết nhanh như vậy” Hoa Ngọc Phượng lạnh giọng nói, trong giọng nói của nàng ẩn ẩn chứa sự tức giận.

“Phượng cô nương, đệ tử Tình Lâu tổng cộng ba mươi bảy người bị thương, trong đó mười hai người thương thế rất nặng, may là có Hàm Tuyết cô nương, nếu không sợ rằng bọn họ khó thoát khỏi cái chết, nhưng mà bây giờ ba mươi bảy đệ tử này sợ rằng khó có thể đối địch” Hoàng Oanh Oanh vội vã đi tới bên cạnh Hoa Ngọc Phượng thấp giọng nói, sắc mặt của nàng trông không tốt lắm, đệ tử Tình Lâu cho tới giờ chưa từng chịu qua đả kích lớn như thế này.

Hoa Ngọc Phượng sắc mặt khê biến, không ngờ uy lực của nỏ tiễn lớn đến như vậy, nhưng mà nàng cũng không quá lo lắng, Đệ tử Tình Lâu chia làm hai nhóm, mỗi nhóm đều có sáu mươi tư người, vừa rồi đi ra đối địch chỉ là một nhóm trong đó, bởi vậy mặc dù tổn thất không nhỏ nhưng mà không phải làm tổn thất trí mạng.

“Oanh Oanh, người đi trước chiếu cố cho bọn họ, nói với bọn họ tạm thời đừng khinh động, chúng ta có thể ứng phó” Hoa Ngọc Phượng thấp giọng nói, Hoàng Oanh Oanh đáp một tiếng, liền lui vào.

“Ai là kẻ thắng, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết” Nam Cung Phi Vân mỉm cười, trên mặt loé lên ánh mắt rất tự tin, “Hoa Ngọc Phượng, các người chỉ có vài người, cho dù võ công cao tới đâu, thì cũng có tác dụng gì? Ta nghĩ các người hay là đứng yên chờ chết đi thôi, ha ha!” Nói xong lời cuối cùng, Nam Cung Phi Vân cất tiếng cười ha hả, Thiên Tinh Minh đệ tử cũng lui về bên trong, chỉ còn lại Triệu Trường Không cùng mấy nữ nhân Hoa phủ, Nam Cung Phi Vân tự nhiên nghĩ rằng Thiên Tinh Minh đã thương vong thảm trọng, càng nhịn không được phi thường đắc ý.

“Ngu xuẩn!” Hoa Ngọc Phượng còn chưa nói lời nào, Tô Đại Nhi cũng đã không nhịn được, tay nàng nhẹ gảy Bát Huyền Cầm, Nam Cung Phi Vân đột nhiên cảm giác ngực đau nhói, trên mặt ánh mắt cũng lộ ra một tia thống khổ, khuôn mặt khê cau lại.

“Tô Đại Nhi, ta khuyên người tốt nhất không nên xằng bậy nếu không đứa con bảo bối của Hoa Nhược Hư sẽ chết dưới đàn của ngươi!” Nam Cung Phi Vân dùng ánh mắt độc ác nhìn Tô Đại Nhi, oán hận nói, sau đó vung tay lên, xuất hiện một người tay ôm đứa trẻ xuất hiện trước mặt hắn.

Nam Cung Phi Vân một tay tiếp nhận đứa trẻ, quát to một tiếng: “Giết”.

Lệnh này vừa phát ra, thì có vô số bóng người hung mãnh đánh về phía chúng nữ.

Cũng khó trách lúc bây giờ Nam Cung Phi Vân kiêu ngạo như vậy, bởi vì bây giờ đứng đen cả khoảng đất rộng này toàn bộ đều là thủ hạ của Nam Cung Phi Vân, mà bên phía Thiên Tinh Minh, chỉ có Hoa Ngọc Loan, Hoa Ngọc Phượng, Tây Môn Lâm, Tuyết Du Du, còn Tô Đại Nhi cùng Triệu Trường Không, Hoa Phi Mộng cùng Giang Thanh Nguyệt thì ở bên trong xem xét thương thế cho Đệ tử Tình Lâu, mà Âu Dương Băng Nhi cùng Cung Nhã Thiên và cao thủ phái Tuyết Sơn tạm thời cũng không có đi ra, vừa rồi một lượt tấn công nỏ tiễn bay đầy trời, Nam Cung Phi Vân cũng không thấy rõ rốt cuộc người nào bị thương, có lẽ giờ đây hắn nghĩ rằng, những người không xuất hiện ở bên ngoài không chừng đều bị thương.

Hoa Ngọc Phượng không biết có chủ ý gì, cùng Tuyết Du Du cùng Tô Đại Nhi lui đến cửa nội sảnh, cứ thế mà để cho Hoa Ngọc Loan, Tây Môn Lâm, Triệu Trường Không ba người đối mặt với mấy trăm cao thủ.

Tô Đại Nhi nhẹ nhàng khẽ gảy huyền cầm, một chuỗi tiếng đàn du dương vang lên trong bầu trời đêm.

“Đại Nhi, cẩn thận đứa nhỏ!” Hoa Ngọc Phượng vội vàng nói.

“Ngọc Phượng tỷ tỷ, ta chỉ là thông báo cho Lộ trưởng lão cùng Vân Nhạn tỷ tỷ tới nơi này hỗ trợ, những người này đều là tinh nhuệ của Ma Cung, ta sợ chúng ta khó có thể ứng phó” Tô Đại Nhi cười nhẹ nói, nói xong bất ngờ dùng lực nhấn lên huyền cầm, một kẻ đang giao thủ cùng Hoa Ngọc Lan đột nhiên bị thảm kêu lên một tiếng té ngã trên mặt đất.

“Đi tới giết nàng!” Nam Cung Phi Vân đột nhiên chỉ vào Tô Đại Nhi rống lên, thanh âm vừa dứt, hơn mười cao thủ hướng về phía Tô Đại Nhi đánh tới, “tranh tranh” tiếng đàn liên tiếp vang lên, cùng với tiếng kêu thảm liên miên không dứt, bọn họ chưa thể tiếp cận Tô Đại Nhi thì cả đám đã phơi xác trên mặt đất, chỉ là trên trán Tô Đại Nhi cũng xuất hiện vài giọt mồ hôi.

Thủ đoạn giết người vô hình của Tô Đại Nhi, đã giữ chân được kẻ địch, trong lúc nhất thời không có ai dám tiếp tục tiến đến.

“Mau tiếp tục, sợ cái gì? Nếu như hôm nay Tô Đại Nhi không chết, chúng ta ai cũng đừng nghĩ đến sau này có cuộc sống tốt đẹp!” Nam Cung Phi Vân dường như cũng không ngờ tới Tô Đại Nhi thế nhưng không để ý đến uy hiếp của hắn, còn có thể sử dụng ma cầm giết người, tức giận rống lên.

“Nam Cung Phi Vân, hôm nay ta sẽ cho ngươi tên tiểu nhân bội bạc gặp báo ứng.” Một âm thanh lạnh như băng truyền tới, một cô gái xinh đẹp tuyệt luân từ bên trong đi ra, mà bên cạnh nàng còn có một cô gái tuyệt sắc khác mặc cung trang màu trắng, phía sau các nàng, mười ba nam và hai nữ y phục giốn nhau bước ra, Âu Dương Băng Nhi cùng Cung Nhã Thiển cuối cùng cũng suất động Tuyết Sơn cao thủ hiện thân.

Không đợi Nam Cung Phi Vân có bất cứ phản ứng gì, Âu Dương Băng Nhi cùng Cung Nhã Thiển đã tiến vào vòng chiến, Âu Dương Băng Nhi đi tới bên Triệu Trường Không đang gặp nguy hiểm, mà Cung Nhã Thiển thì cùng Tây Môn Lâm hai người liên thủ kháng địch, Hoa Ngọc Loan vẫn như cũ một mình đảm đương một phía, trường kiếm của nàng đã tẩm máu hơn mười người, nhưng mà trước mặt vẫn còn vô số cao thủ, vô số binh khí hướng tới nàng công kích, trong lúc nhất thời, nàng vẫn có chút nường tay. Mà lúc này những kẻ bị Nam Cung Phi Vân ép buộc tấn công Tô Đại Nhi đã bị cao thủ Tuyết Sơn ngăn lại, Tô Đại Nhi cũng không tiếp tục sử dụng huyền cầm.

Hỗn chiến vẫn tiếp tục diễn ra, cục diện ở phía trước trở nên hỗn loạn, Thiên Tinh Minh bên này mặc dù nhân số rất ít, nhưng nhất thời cũng chưa rơi vào thế hạ phong, cao thủ tinh nhuệ của Ma Cung thỉnh thoảng có người chết dưới kiếm của Hoa Ngọc Loan, mà Tây Môn Lâm dường như quá mềm lòng, người bị thương dưới chưởng rất nhiều, nhưng nhưng không có hạ sát thủ, nhưng mà Âu Dương Băng Nhi tâm ngoan thủ lạt hơn nhiều, kiếm kiếm đều nhằm vào nơi yếu hại của địch thủ, mà dưới kiếm của nàng không có người bị thương, hoặc là có thể né tránh, hoặc trở thành một cái tử thi, Triệu Trường Không đối mặt với đông đảo cao thủ lại có chút hữu tâm vô lực, thủ nhiều công ít, dần dần không chống đỡ được, Cung Nhã Thiển cùng sư tỷ yêu quý của nàng cùng tiến cùng lui, trên tay nàng mặc dù không có binh khí, nhưng đôi ngọc chưởng của nàng cũng không thua kém, chưởng phong khắp nơi, đối thủ không chết thì cũng bị thương.

Tôn Vân Nhạn dẫn theo thủ hạ chạy tới Hoa phủ, không nghĩ đến trên đường lại đụng phải Phương Hiệp, ngoài ra còn có đệ tử Côn Lôn, mặt khác Lộ Vân Trường cũng không thể không cùng Nam Cung Hiên Viên tử chiến một trận, hắn có chút tức giận, hắn thế nào cũng không nghĩ tới Nam Cung Hiên Viên ngăn cản hắn tới cứu Tô Đại Nhi.

Đôi mắt đẹp của Tuyết Du Du đánh giá xung quanh, dường như muốn động thủ, nhưng mà Hoa Ngọc Phượng vẫn như cũ ngăn cản nàng, mà Tô Đại Nhi muốn sử dụng ma cầm lần nữa, nhưng cũng bị Hoa Ngọc Phượng ngăn cản, bởi vì Tô Đại Nhi đã nói cho nàng biết nếu như muốn sử dụng lực lượng ma cầm công kích trong phạm vi nhỏ thậm chí là một người cũng sẽ hao tổn nghiêm trọng nỗ lực cùng tinh thần.

Nam Cung Phi Vân trên mặt lộ vẻ đắc ý, bởi vì hắn đã nhìn thấy phần thắng đang hướng về phía hắn, thế công của Hoa Ngọc Loan vẫn sắc bén như cũ, chỉ là động tác chậm hơn nhiều, Tây Môn Lâm sắc mặt đã không còn vẻ thoải mái, mà Âu Dương Băng Nhi cùng Cung Nhã Thiển động tác cũng dần chậm lại, Trêu

Trường Không thì càng thêm chật vật, quần áo cũng đã bị cắt đứt vài chỗ, may mắn là chưa thương tổn đến da thịt.

“Ngọc Phượng tỷ tỷ, tại sao không để bọn họ cùng đi ra?” Tô Đại Nhi nhẹ nhàng hỏi, nàng có chút khó hiểu, Thiên Tinh Minh rõ ràng còn có rất nhiều nhân thủ, tại sao lại cố tình chỉ để vài người gian nan nghênh chiến như vậy?

“Đại Nhi muội muội trước muội chớ sốt ruột, chờ một chút sẽ rõ ràng” Hoa Ngọc Phượng mỉm cười nói.

Trong một toà nhà cao cách đó không xa, có hai cô gái đang quan sát trận chiến kịch liệt này.

“Quận chúa, Thiên Tinh Minh xem ra chống đỡ không nổi rồi, có lẽ đã bị thương” Hai người này không phải ai khác chính là quận chủ Chu Chu cùng nha hoàn của nàng Mai Nhi.

“Mai Nhi, hay là chúng ta trở về kinh thành đi” Chu Chu dường như hơi xuất thần, một lúc sau mới nói một câu như vậy.

“Quận chúa, chúng ta đi chơi vài ngày thôi, không phải người còn muốn đem Nam Cung Phi Vân cùng Diệp Bất Nhị tiêu diệt hay sao?” Mai Nhi dựa vào người Chu Chu nũng nịu.

“Không cần, bọn hần hôn nay đều phải chết” Chu Chu thấp giọng nói.

“Vì sao? Quận chúa người không phải đang nói giỡn chứ?” Mai Nhi cả kinh, lắp bắp nói.

“Hoa Ngọc Phượng đã quyết định đem bọn họ một lượt bắt hết, không ai có thể cứu được bọn hần” Chu Chu nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: “Đáng thương Diệp Bất Nhị đến lúc này vẫn còn nghĩ muốn toạ sơn quan hổ đấu, thật sự là hết thuốc chữa”.

“Quận chúa, người xem, Diệp Bất Nhị không có toạ sơn quan hổ đấu, hần đã ra tay” Mai Nhi định thần nhìn lại, lắc lắc cái đầu đáng yêu, bĩu môi, “Quận chúa, ta thấy hình như là Nam Cung Phi Vân cùng Diệp Bất Nhị muốn đem Thiên Tinh Minh một lượt bắt hết”.

Chu Chu lắc lắc đầu, từ chối cho ý kiến, không nói nữa.

Mai Nhi thấy Chu Chu không để ý tới, nàng cũng mất hứng thú, vì thế tiếp tục ghé qua cửa sổ của toà nhà cao nhìn xuống quan sát.

“Không, không thể như vậy chứ, tại sao còn có nhiều người như vậy? Bọn họ không bị thương sao?” Mai Nhi đột nhiên kinh ngạc hô to.

Lúc Hoa Ngọc Phượng nhìn thấy Diệp Bất Nhị xuất hiện, khoe miệng lộ ra một nụ cười kín đáo.

Diệp Bất Nhị tay nhẹ nhàng vung lên, mấy trăm người cầm đao lao vào vòng chiến, Hoa Ngọc Phượng, từ miệng thần nhiên phát ra một lời nói lãnh khốc: “Giữ bọn chúng ở lại đây” Thanh âm không lớn nhưng rất rõ ràng, Nam Cung Phi Vân cùng Diệp Bất Nhị trong lòng thời có cảm giác không ổn.

Bỗng nhiên gần trăm thiếu niên nam nữ y phục màu trắng đi ra, Giang Thanh Nguyệt cùng Hoa Phi Mộng cũng từ trong phòng bay ra, Tuyết Du Du môi đào khê mở, phát ra tiếng “khúc khích” cười duyên.

Mỗi một động tác giơ tay nhắc chân của Tuyết Du Du lúc này cũng tản ra khí chất yêu mị kinh người, với nụ cười ngọt ngào, dung nhan tràn ngập mị lực, cùng những đường cong yêu dị hoàn mỹ, làm cho những nam nhân ở đây rung động mạnh, ngay cả Triệu Trường Không cũng hơi thất thần, cơ hồ liền đình chỉ công kích, nhưng mà may mắn là hần lập tức có phản ứng, quay đầu sang một bên, tầm mắt rời khỏi nàng cuối cùng mới dần dần khôi phục lại, nhưng mà những người khác thì không may mắn như vậy, bởi vì đến khi bọn chúng kịp phản ứng thì bên cạnh Tuyết Du Du là Giang Thanh Nguyệt cùng Hoa Phi Mộng hai người đã vung kiếm đâm vào những nơi yếu hại trên người bọn chúng.

“Không được nhìn nàng!” Nam Cung Phi vân rống lớn, kỳ lạ chính là hần dường như không chịu ảnh hưởng bởi mị thuật của Tuyết Du Du, một tiếng rống này của hần thật sự có tác dụng rất lớn, lập tức bọn người này đều phản kích trở lại, mà Nam Cung Phi Vân thì tự mình đánh về phía Tuyết Du Du.

“Nam Cung Phi Vân, ngươi thật hèn hạ” Giang Thanh Nguyệt không nhận được tức giận mắng, nàng chặn Nam Cung Phi Vân lại, chỉ là khi kiếm nàng công kích về phía hần thì hần lại dùng đũa trẻ trong lòng để

ngăn cản, Giang Thanh Nguyệt đành vội vàng thu kiếm, mà Nam Cung Phi Vân liền ở phía sau rat ay công kích, khiến cho nàng luống cuống chân tay, may là có Hoa Phi Mộng ở bên cạnh nàng chống đỡ. Nhưng mà cứ như vậy, Nam Cung Phi Vân lấy một địch hai mà lại chiếm thế thượng phong.

Bây giờ thế trận phát sinh biến hoá rất lớn, về nhân số Nam Cung Phi Vân cùng Diệp Bất Nhị chiếm ưu thế tuyệt đối, Phi Vân đường của Nam Cung Phi Vân vốn có gần bốn trăm người, tuy nhiên đến bây giờ đã chết gần một trăm, nhưng vẫn còn ba trăm người, mà phần lớn những kẻ đã chết công lực yếu nhược hơn, Diệp Bất Nhị cũng có gần trăm thủ hạ, bọn họ ngoài thân thủ cao cường thì càng quan trọng hơn là đám người này hung hãn vô cùng, không hề sợ chết, không tất thử bọn họ tuyệt đối sẽ không dừng tay. Mà Thiên Tinh Minh tính đi đi tính lại cũng chỉ có trăm người tiến tới, nhưng mà cho dù như vậy bên phía Thiên Tinh Minh cũng không hề rơi vào thế hạ phong, Diệp Bất Nhị bị Tây Môn Lâm chặn lại, mà thủ hạ của Diệp lại bị mười sáu Đệ tử Tinh Lô dùng một trận thế kì lại vây vào một chỗ, song phương đánh một trận vô tiền khoáng hậu, không phân cao thấp, mà Tuyết Du Du thì cùng Cung Nhã Thiên đôi tỷ muội tốt này lại một lần nữa cùng nhau kháng địch, như con bướm xuyên qua bọn người Phi Vân đường, mà bọn chúng đều chỉ tránh né, nhìn thấy Tuyết Du Du như là nhìn thấy sát tinh, sợ chậm chân một bước sẽ chết bất đắc kì tử. Chỉ là mặc dù khoảng sân rất rộng nhưng nhân số đông đảo, không gian để bọn họ né tránh vẫn là rất hạn chế, Hoa Ngọc Loan cùng Âu Dương Băng Nhi tuy lúc đều có khả năng xuất hiện cạnh bọn họ, cho một kích trí mạng.

“Diệp Bất Nhị, Vũ Ảnh ở đâu?” Tây Môn Lâm vừa cùng Diệp Bất Nhị giao thủ vừa hỏi.

“Tây Môn Vũ, Vũ Ảnh ở nơi nào không quan hệ tới người!” Diệp Bất Nhị một chưởng phách tới, mang theo âm thanh như tiếng sấm, càng nghĩ tới hấn càng cảm thấy không cam lòng, hấn vốn tưởng mình chọn xuất hiện thích hợp nhất, bởi vì lúc này Thiên Tinh Minh cùng Phi Vân đều bị tổn thương nghiêm trọng, nào biết rằng sự thật lại cùng suy nghĩ của hấn sai biệt quá nhiều.

“Oa, quân chúa người mau nhìn, Hoa công tử đến!” Mai Nhi đột nhiên kinh hô, trên mặt đột nhiên lộ ra biểu tình si mê, “Thật tuần tú, thật là lợi hại!”

Chu Chu cũng đồng thời thất thần, trên bầu trời một nhân ảnh màu trắng giữa không trung từ từ hạ xuống, trường kiếm trong tay lấp lánh kiếm quang chiếu sáng bầu trời đêm, áo trắng tung bay, có cảm giác như một tiên nhân.

Khi hấn còn ước chừng một trượng nữa sẽ chạm đất, hấn đột nhiên đình chỉ hạ xuống, lơ lửng trên không trung, kiếm ở trong tay tùy ý vũ động, mà thân thể trên không trung quay nhanh một vòng, đồng thời ngay sau đó tiếng vang thảm thiết vang lên một vùng.

“Nhược Hư ca ca!” Tô Đại Nhi thì thào kêu một tiếng, Hoa Ngọc Phượng, trên mặt cũng lộ ra biểu tình cực kì vui mừng, Hoa Nhược Hư trở về vào thời điểm các nàng ai cũng không ngờ tới, hấn nhìn Hoa Ngọc Phượng tiêu sái mỉm cười, nhưng lại từ từ hạ xuống bên người Hoa Ngọc Loan.

“Sự tỷ, chúng ta liên thủ!” Hoa Nhược Hư ôn nhu cười với Hoa Ngọc Loan, Hoa Ngọc Loan gật đầu, trên mặt lộ ra không cách nào che dấu được sự vui mừng lẫn sợ hãi, tinh thần dường như tốt hơn rất nhiều, phu thê đồng tâm, kì lợi đoạn kim (vợ chồng đồng lòng có thể thành lợi khí cắt đứt kim loại), Hoa Nhược Hư cùng Hoa Ngọc Loan liên thủ đủ để tiểu ngạo thiên hạ, kẻ nào dám cùng họ tranh phong?

178. Chương 16: Tinh Ngữ Tinh Nguyệt.

Hoa Nhược Hư trên mặt lộ nụ cười thản nhiên, trong mắt hấn chứa đầy nhu tình, đó là một loại nhu tình phát ra từ nội tâm, mà sau đó ánh mắt hấn có chút xuất thần, dường như được bao phủ bởi một tầng sương mù, có chút nhìn không thấu. Hấn tiêu sái liên tiếp xuyên qua đám người, trong mắt vẫn nhu tình như trước, nhưng những nơi mà hấn đi đến, kẻ địch đều vô thanh vô tức ngã xuống, bọn họ thậm chí không kịp không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bọn họ muốn chạy trốn, nhưng mà khi bọn họ lui về phía sau chưa được mấy bước thì tình kiếm sắc bén đã xẹt qua yết hầu của bọn họ, một dòng huyết chảy ra, giữa không trung xuất hiện đoá đoá huyết hoa mỹ lệ, lúc đầu vốn đang đánh nhau cực kì kịch liệt nhưng một lúc sau đột ngột trở nên yên tĩnh.

Nam Cung Phi Vân bỗng nhiên phát hiện thủ hạ của mình cũng đã nằm trên mặt đất lặng yên không động đậy, mà Diệp Bất Nhị đang cùng Tây Môn Lâm giao thủ đồng thời cũng từ trong luồng sáng phát hiện ra những sát thủ chính mình khổ công bồi dưỡng cũng đã trở thành vong hồn dưới kiếm kẻ khác.

“Lâm tỷ, ta đã đến!” Lúc này Hoa Nhược Hư bỗng nhiên xuất hiện bên người Tây Môn Lâm, tình kiếm nhẹ nhàng đâm tới, thay Tây Môn Lâm tiếp thế công của Diệp Bất Nhị, Tây Môn Lâm yên lặng gật đầu, thu thế lui về phía sau vài bước, mà Nam Cung Phi Vân vẫn như cũ một mình đấu với Hoa Phi Mộng, Giang Thanh Nguyệt hai nàng, nhưng sắc mặt hắn đã trở nên xám xịt như tro, sự hoảng sợ trong ánh mắt càng nhiều hơn.

“Diệp Bất Nhị, ngươi bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, hôm nay là lúc ngươi nên đi gặp sư phụ để sám hối” Hoa Nhược Hư chậm rãi nói, nhưng mà thế công trên tay hắn không chút trì hoãn, trong nháy mắt, Diệp Bất Nhị đã bị hắn đánh cho luống cuống chân tay.

Sắc mặt Diệp Bất Nhị đột nhiên trở nên xám như tro, Hoa Nhược Hư một kiếm đã đâm xuyên huyết khí hải của hắn, thật ra vốn một kiếm này có thể lấy tính mạng hắn, nhưng mà Hoa Nhược Hư cuối cùng vẫn không giết hắn, quyết định lưu lại hắn một mạng, không vì cái gì khác, đơn giản là, hắn là con trai duy nhất của Giác Viễn thiền sư, tuy rằng Giác Viễn thiền sư có thể đại nghĩa diệt thân, nhưng mà Hoa Nhược Hư cũng hiểu được Giác Viễn thiền sư không hi vọng Diệp Bất Nhị tử vong, nếu không ông ta cũng sẽ không trốn tránh bằng cách tự sát.

“Không được!” Vào lúc Hoa Nhược Hư đâm kiếm vào Diệp Bất Nhị, một âm thanh yêu kiều truyền đến, bóng trắng chợt loé, một cô gái tuyệt sắc xuất hiện bên cạnh Diệp Bất Nhị.

“Hoa công tử, xin đừng giết cha ta!” Cô gái đột ngột xuất hiện là Diệp Vũ Ảnh, Diệp Vũ Ảnh vẻ mặt tiều tụy, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Hoa Nhược Hư.

“Vũ Ảnh, Nhược Hư cũng không muốn giết cha muội, chỉ là phé đi võ công của hắn mà thôi” Tây Môn Lâm thở dài một tiếng nhẹ nhàng nói: “Vũ Ảnh, ta thật lo lắng cho ngươi, ngươi bấy lâu nay có khoẻ không?”

“Sư tỷ, cảm ơn tỷ đã quan tâm, muội vẫn khỏe” Diệp Vũ Ảnh thấp giọng nói, thật ra nàng cũng nhìn ra là Diệp Bất Nhị chỉ bị phé bỏ võ công, nàng dùng ánh mắt cảm kích nhìn Hoa Nhược Hư: “Hoa công tử, cảm ơn người đã hạ thủ lưu tình”.

“Diệp cô nương, hi vọng cô có thể thuyết phục hắn, từ nay về sau làm người cho tốt” Hoa Nhược Hư nội tâm cảm khái, trong lòng thầm nói: “Sư phụ, đồ nhi tự mình quyết định, không biết người có hài lòng hay không?”

“Đa tạ Hoa công tử, Vũ Ảnh biết làm như thế nào” Diệp Vũ Ảnh dịu dõ Diệp Bất Nhị nhẹ nhàng nói.

Hoa Nhược Hư gật đầu, xoay người ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Phi Vân, đột nhiên nghe thấy Diệp Vũ Ảnh phát ra một tiếng kêu sợ hãi

“Cha, cha, người làm sao vậy?” Diệp Vũ Ảnh lệ rơi đầy mặt, sợ hãi nhìn Diệp Bất Nhị thất khiếu chảy máu, thương tâm hét lên.

“Là, là Hoa Nhược Hư bức tử ta!” Diệp Bất Nhị giọng nói đứt quãng, một tay chỉ vào Hoa Nhược Hư, sau khi nói xong những lời này thì yên lặng không còn cử động nữa.

Diệp Vũ Ảnh vẻ mặt đờ đẫn nhìn Hoa Nhược Hư, môi khẽ mấp máy vài cái, nhưng sau đó cũng không nói điều gì, một lúc sau nàng ôm lấy thi thể Diệp Bất Nhị, xoay người từ từ đi ra ngoài, Tây Môn Lâm lo lắng nhìn nàng, muốn đuổi theo nhưng vừa nhích chân lại dừng lại.

“Lâm tỷ, tỷ đi xem nàng ra sao, ở đây chúng ta đủ để ứng phó rồi” Hoa Nhược Hư trên mặt lộ ra một tia cười khổ, Diệp Bất Nhị thật sự là chết cũng không muốn bỏ qua cho hắn, trước khi chết còn nói một câu như vậy. Tây Môn Lâm gật đầu, vội vàng đứng dậy hướng ra bên ngoài đuổi theo.

“Mộng Nhi, Thanh tỷ, dừng tay thôi!” Hoa Nhược Hư ôn nhu hô một tiếng, hai nàng theo lời dừng lại, nhưng mà Nam Cung Phi Vân cũng đã là bị bao vây, có thể nói là chấp cánh cũng khó thoát.

Nam Cung Phi Vân một tay ấn vào trên đầu đứa trẻ trong ngực, dùng ánh mắt hung ác nhìn Hoa Nhược Hư.

“Nam Cung Phi Vân, người của người đã chết hết, người có lẽ cũng nên đi theo bọn họ?” Hoa Nhược Hư mỉm cười nói, ngữ khí lạnh lùng.

“Hoa Nhược Hư, người đừng quên, đứa con bảo bối của người đang nằm trong tay ta!” Nam Cung Phi Vân trong lòng sợ hãi mà ngoài mặt dữ tợn nói.

“Nam Cung Phi Vân, người muốn thế nào, có thể nói thẳng, ta không có đủ kiên nhẫn như vậy” Hoa Nhược Hư dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Nam Cung Phi Vân, từ từ nói.

“Hoa Nhược Hư người không muốn con mình chết phải không? Tốt lắm, người trước tiên bảo nữ nhân này tự sát mình hai cái!” Nam Cung Phi Vân ánh mắt oán độc nhìn ra bốn phía, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt kiều diễm của Âu Dương Băng Nhi, tiếp theo lại chuyển tới trên mặt Tô Đại Nhi: “Còn người, người cũng tự mình đánh mình một bạt tai!”

“Nam Cung Phi Vân, người điên rồi có phải không?” Âu Dương Băng Nhi căm giận nói, càng có chút kì lạ khó hiểu.

“Ha ha, ta là điên, nhưng người có biết tại sao ta lại điên hay không?” Khuôn mặt tuần tú Nam Cung Phi Vân vắn vẹo, đột nhiên ngửa mặt lên trời điên cuồng cười rộ lên: “Âu Dương Băng Nhi, ta rơi vào tình trạng này đều là do xú nữ nhân người làm hại!”

“Nam Cung Phi Vân, người không nên ăn no rồi nói hươu nói vượn!” Âu Dương Băng Nhi phần nộ nói, “Là do người phản bội Thần Cung, ta không có bức người!”

“Âu Dương Băng Nhi, hãy bớt nói lời vô nghĩa đi, nếu như người không tự mình đánh chính mình một bạt tai, ta sẽ đánh đứa con bảo bối của Hoa Nhược Hư một bạt tai!” Nam Cung Phi Vân sắc mặt đột nhiên khôi phục bình tĩnh, cả người dường như cũng trở nên tỉnh táo hơn.

“Không được, đứa nhỏ sẽ bị đánh chết mất, không được!” Bên trong một nữ tử chạy ra, chính là Giang Tiểu Nguyệt, nàng nhào tới giữ lấy một bên Hoa Nhược Hư, nước mắt nói, “Con một sách, chàng nhất định phải cứu con của chúng ta, nhất định phải!”

“Nam Cung Phi Vân, ta khuyên người tốt nhất không nên quá đáng, nếu như người bây giờ đem đứa nhỏ giao ra đây, ta có thể cam đoan thả người đi, nếu không, đừng trách ta không khách khí.” Hoa Nhược Hư lạnh lùng địa nói, trong hai mắt lóe ra tinh quang.

“Hoa Nhược Hư, chẳng lẽ người không quan tâm đến con của người sao? Không sợ ta cùng con người đồng quy vu tận sao!” Nam Cung Phi Vân hung tợn nói.

“Nam Cung Phi Vân, người không nên trông cậy vào việc dùng đứa nhỏ để uy hiếp ta, đứa nhỏ chết đi bộ không thể tiếp tục sinh đứa khác hay sao” Hoa Nhược Hư thần nhiên nói: “Huống chi, đứa nhỏ này rất cuộc mang họ gì còn chưa thể khẳng định, người đừng quên, Giang Tiểu Nguyệt vốn là thê tử của người, ta làm sao biết, đứa nhỏ này có phải là con của người hay không?”

“Con một sách, chàng nói bây bạ gì đó? Đứa nhỏ thật là của chàng, thật sự, chàng phải cứu nó, thiếp không muốn nó chết, không muốn.....” Giang Tiểu Nguyệt dường như nghĩ không ra tại sao Hoa Nhược Hư có thể nói ra những lời như vậy, đừng nói nàng nghĩ không ra, Hoa Ngọc Phượng cùng những nữ nhân cũng nghĩ không ra, thế cho nên các nàng đều hơi kinh ngạc nhìn Hoa Nhược Hư.

“Hoa Nhược Hư, đứa nhỏ không có khả năng là của ta!” Nam Cung Phi Vân nghiêng rằng nghiêng lợi nói, vừa nói hắn vừa đưa ánh mắt về phía Âu Dương Băng Nhi: “Ta căn bản là không có khả năng có con, không tin người hỏi nàng!”

“Nam Cung Phi Vân, người nói cái gì?” Âu Dương Băng Nhi sắc mặt tái mét, đôi mắt đẹp phun hỏa, quả thật hận không thể một nhát cần chết Nam Cung Phi Vân.

“Ta nói cái gì người không hiểu sao? Nếu như không phải người..... nữ nhân ác độc nhà người, Nam Cung Phi Vân ta bây giờ làm sao lại biến thành bộ dáng như thế này?” Nam Cung Phi Vân oán hận nói.

“Nam Cung Phi Vân, người nói rõ cho ta!” Âu Dương Băng Nhi cấp bách, lời nói của Nam Cung Phi Vân quá mập mờ, ngay cả Hoa Nhược Hư khuôn mặt biến sắc có chút khó coi, còn dùng mắt nhìn Âu Dương Băng Nhi muốn hỏi.

“Ta, ta thật sự không biết hần nói cái gì, ta cùng với hần không hề có quan hệ gì, thật sự là vậy!” Âu Dương Băng Nhi nhìn Hoa Nhược Hư vội vàng giải thích.

“Đúng vậy, Hoa công tử, sư tỷ cùng Nam Cung Phi Vân thật sự không có quan hệ gì, người nên nghe tên vô sỉ này nói hươu nói vượn” Cung Nhã Thiên cũng vội vàng vì Âu Dương Băng Nhi biện hộ.

“Ta tin tưởng Băng Nhi” Hoa Nhược Hư dùng ánh mắt an ủi liếc nhìn Âu Dương Băng Nhi một cái, sau đó lạnh lùng quay đầu về phía Nam Cung Phi Vân: “Nam Cung Phi Vân, thật đáng tiếc, ta bây giờ cũng chưa xác định đứa nhỏ này có phải là của ta, hiện giờ ta hoài nghi đứa nhỏ vốn chính là của người, xem ra, ta cũng không cần phải nói nói nhảm nhiều như vậy, người muốn cùng đứa nhỏ đồng quy vu tận, ta sẽ thanh toán cho người”.

Vừa dứt lời, Hoa Nhược Hư chậm rãi vung Tình kiếm lên, chỉ vào Nam Cung Phi Vân.

“Không được, không được, đứa nhỏ thật sự là của chàng, chàng tin tưởng ta đi” Giang Tiểu Nguyệt cổ ôm lấy tay cầm kiếm của Hoa Nhược Hư, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Hoa Nhược Hư, Hoa Nhược Hư đột nhiên một chỉ điểm lên huyệt ngũ của nàng.

“Thanh tỷ, mang nàng đi vào” Hoa Nhược Hư đem Giang Tiểu Nguyệt đưa cho Giang Thanh Nguyệt.

Hoa Nhược Hư ngạo nghễ ngưng thần nhìn chằm chằm vào Nam Cung Phi Vân, Tình kiếm toả ra kiếm quang hơn một thước, xem ra hần là thật sự hạ quyết tâm không quan tâm đến tính mạng của đứa nhỏ mà muốn đem Nam Cung Phi Vân chém chết dưới kiếm.

“Âu Dương Băng Nhi, người còn nhớ rõ năm ấy khi người mười ba tuổi, Thần Cung có một đệ tử bởi vì trộm nhìn người tắm rửa mà bị xử tử không?” Nam Cung Phi Vân dường như rất sợ hãi, cuối cùng mở miệng nói.

Âu Dương Băng Nhi sắc mặt có chút đỏ lên, nhưng mà càng nhiều hơn là sự ngạc nhiên.

“Thật ra hần bất quá chỉ là một kẻ làm quỷ thế mạng mà thôi, mà chính thức người nhìn lên người, chính là ta, mà người, nữ nhân độc ác này, vậy mà hạ thủ tàn nhẫn với ta như thế!” Nam Cung Phi Vân càng nói càng trở nên kích động, sắc mặt đỏ lên, dường như chịu sự sỉ nhục rất to lớn: “Ta chỉ là nhất thời tò mò, thế nhưng người lại làm cho ta từ đó về sau biến thành quái vật nam không ra nam nữ không ra nữ!”

Lúc này trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kỳ quái, Hoa Nhược Hư cũng có cảm giác không biết nên khóc hay cười đây, thì ra Nam Cung Phi Vân là thái giám?

“Người, người nói vậy cái gì vậy? Có người trộm nhìn ta tắm rửa, ta đương nhiên muốn giết hần, ta, ta làm sao biết lại xảo diệu như vậy, vừa vận thương đến cái chỗ, cái chỗ..... cái chỗ đó!” Âu Dương Băng Nhi mặt đỏ bừng, âm thanh càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng rất nhỏ được cơ hồ là không nghe thể nghe.

“Âu Dương Băng Nhi, người rõ ràng là cố ý!” Nam Cung Phi Vân trong ánh mắt tràn ngập oán độc, giận dữ hét.

“Chính người là kẻ biến thái còn đi trách người khác, sư tỷ mới mười ba tuổi người dám đi nhìn lên nàng, đáng đời!” Cung Nhã Thiên bĩu môi nói, nàng cũng không biết rằng khi Âu Dương Băng Nhi mười ba tuổi cũng đã đủ để làm điên đảo chúng sinh, mà khi đó Nam Cung Phi Vân đang lúc huyết khí phương cương, không nhìn được muốn nhìn một chút bộ mặt thật sự của Âu Dương Băng Nhi, không ngờ hần đi nhìn lên lại đúng vào lúc Âu Dương Băng Nhi đang tắm.

“Nam Cung Phi Vân, có chuyện này nữa người là ca ca ruột thịt của ta, ta thật không hiểu, tại sao người lại hận ta như vậy?” Tô Đại Nhi đột nhiên nhẹ nhàng thở dài một tiếng, buồn bã nói.

“Tại sao ư? Chúng ta là cùng một cha mẹ sinh ra, tại sao người sinh ra nhất định sẽ trở thành Ma Cung chủ còn ta lại chỉ có thể làm một đệ tử Ma Cung bình thường? Người tại Ma Cung cao cao tại thượng, hàng vạn hàng nghìn người sùng ái, còn ta thì sao? Phải từ đệ tử Ma Cung cấp thấp nhất từ từ vươn lên! Nếu như không phải bởi vậy, ta sẽ không phải đi Thần Cung làm gian tế, ta không đi Thần Cung, ta cũng sẽ không đụng phải nữ nhân độc ác Âu Dương Băng Nhi, ta cũng không trở thành thành bộ dạng như bây giờ!” Nam Cung Phi Vân một câu so với một câu lớn tiếng, đến cuối cùng điên cuồng hét lên.

“Nam Cung Phi Vân, nếu ngươi muốn trách chỉ thì chỉ có thể trách vận mệnh ngươi không tốt, cùng Đại Nhi có quan hệ gì? Huống chi, nếu như không phải là do ngươi tâm địa xấu xa, Bằng nhi tự nhiên cũng sẽ không đả thương ngươi, cuối cùng, tất cả những điều này đều là do ngươi tự chuốc lấy” Hoa Nhược Hư hừ lạnh một tiếng nói: “Nam Cung Phi Vân, sự nhẫn nại của ta là có hạn, ngươi hãy để đứa nhỏ lưu lại, còn ngươi rời đi, nếu không ngươi cùng đứa nhỏ đồng quy vu tận, không có lựa chọn nào khác!”

“Được, ta đưa đứa nhỏ cho ngươi!” Nam Cung Phi Vân cúi đầu trầm mặc một lúc, cuối cùng ngẩng đầu lên nói.

“Ngươi đưa đứa nhỏ đặt trên mặt đất, chỉ cần đứa nhỏ không xảy ra điều gì, ta sẽ cho ngươi rời đi” Hoa Nhược Hư thản nhiên nói.

Nhưng mà Nam Cung Phi Vân cũng không lập tức đem đứa nhỏ buông ra, mà là ôm đứa nhỏ chậm rãi đi về phía Âu Dương Bằng Nhi, còn cách nàng chừng ba thước chừng, thì đột nhiên đem đứa nhỏ ném tới nàng.

Âu Dương Bằng Nhi vội vàng động thân tiếp lấy đứa nhỏ, mà Nam Cung Phi Vân lại đột nhiên hướng nàng đánh tới, mắt thấy tay hấn sẽ đánh vào vai Âu Dương Bằng Nhi, đột nhiên giống như con điều đứt dây, ngã trên mặt đất, trên lưng hấn, còn cầm Tình kiếm của Hoa Nhược Hư.

Đứa nhỏ trong lòng Âu Dương Bằng Nhi oa oa khóc to, Hoa Nhược Hư chậm rãi đảo mắt nhìn qua thi thể đầy đất, nhẹ nhàng địa thở dài một tiếng: Tại sao phải khổ như vậy!

“Phượng nhi, nơi này phiền nàng xử lý, ta có một số việc phải đi ra ngoài, trước hừng đông ta sẽ trở về!” Hoa Nhược Hư áy náy liếc mắt nhìn chư nữ một cái, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Hoa Ngọc Phượng, nói xong những lời này, hấn vội vã xoay người ra cửa lớn.

Hoa Nhược Hư vội vã đi về phía phòng nhỏ của Hoa Thiên Tinh, một vị tiên tử xinh đẹp đang chờ hấn đến.

Không nói câu nào, Hoa Nhược Hư gắt gao mà ôm vòng eo mảnh mai của nàng, cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của nàng, tham lam mà mút vào, những sự việc phát sinh mấy ngày trước tất cả đều hiện lên rõ ràng.

Ngày đó, hấn thuận lợi hủy diệt Độc Môn, nhưng mà ở trên đường quay về Hoa phủ, hấn lại gặp Hoa Thiên Tinh. Hoa Thiên Tinh kéo tay hấn, cũng không có trở lại phòng nhỏ của nàng, mà là bay ra ngoài thành, hướng về phía thâm sơn bước đi, cuối cùng dừng ở lại một nơi chỉ có mười mấy hộ gia đình, một thôn dân cư sơn thanh thủy tú.

Hoa Thiên Tinh nhanh chóng làm ra một ngôi nhà gỗ nhỏ tinh xảo, trong phòng bài biện đơn giản, chỉ có một cái giường, một cái bàn, cùng bát đĩa và đồ dùng hằng ngày.

Tất cả những việc phát sinh vào buổi tối hôm đó, Hoa Nhược Hư suốt đời cũng sẽ không quên, lúc ấy hấn dường như còn hoài nghi là đang nằm mơ, cho đến ngày thứ hai tỉnh lại, hấn mới khẳng định, tất cả những việc ấy, thật sự đã xảy ra.

“Đệ đệ, đêm nay tỷ tỷ làm thê tử của đệ được không?” Hấn còn nhớ rõ, hôm đó Hoa Thiên Tinh dùng đôi mắt mê ly nhìn hấn, mà khi đó hấn đã uống uống rượu đến mức làm cho đôi mắt lơ mơ ảo ảo.

Bất chấp như thế, hấn chỉ lắc lắc đầu, mặc dù trong lòng hấn rất muốn đồng ý, nhưng một tia lý trí cuối cùng lại nói với hấn, hấn không được khinh nhờn tiên tử cao quý thánh khiết này.

Nhưng mà, sau khi Hoa Thiên Tinh nằm vào trong lòng ngực hấn, lúc hôn lên đôi môi anh đào của nàng, trong tiềm thức hấn đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ đáng sợ thúc giục hấn, mong muốn hấn hung hăng “chà đạp” giai nhân trong lòng.

Hấn kéo lớp lụa mỏng bao trên người nàng xuống, tùy ý xâm chiếm thân thể mềm mại của nàng, da tay của nàng lạnh như băng, nhưng hấn lại có thể cảm nhận được nội tâm nóng bỏng của nàng, hấn tiến vào thân thể của nàng, bắt đầu liên tục không ngừng mãnh liệt đánh sâu vào thân thể của nàng, trên thân thể của nàng khắp nơi đều là những vết hôn của hấn, cho đến khi hấn và nàng đều đã đạt đến đỉnh cao của tâm linh và dục vọng, hấn mới thanh tỉnh lại, mà đồng thời hấn cũng đột nhiên hiểu rõ tất cả về Hoa Thiên Tinh.

Nàng thật ra chỉ là một kiếm linh, tu hành trăm năm, cuối cùng ngẫu nhiên có thể thoát ly tình kiếm, bước vào cuộc sống của thế giới có sinh có tử này, mặc dù thế giới bên ngoài rất đặc sắc, nhưng mà thân là kiếm

linh nàng cũng rất cô độc, bởi vì nàng chỉ có thể lưu ở bên ngoài một khoảng thời gian rất ngắn, tuy nhiên nàng không muốn tiếp tục cuộc sống cô độc tịch mịch ở trong tình kiếm, nàng muốn tiếp ở bên ngoài tự do du ngoạn, tự do vui đùa. Cho đến một ngày, nàng từ một quyển sách cổ tìm ra phương pháp để linh có thể rời khỏi kiếm mà vẫn tồn tại, thậm chí có thể từ linh trở thành người bình thường, chỉ là, khi linh rời khỏi thanh kiếm, khả năng lập tức bị hóa thành tro bụi cũng rất cao, nàng phân vân rất lâu, cuối cùng không chịu nổi sự tịch mịch ở trong kiếm, cho dù thật sự hóa thành tro bụi, nàng cũng muốn thử một lần.

Linh vốn là do thiên địa linh khí hình thành, chỉ cần có đủ linh khí, linh có thể thoát ly khỏi thần vật, chỉ là, nếu chỉ chờ đợi thiên địa linh khí tụ lại mà từ từ hấp thu, sợ rằng phải chờ tới ngàn năm sau lúc đó mới có thể hội tụ đủ thiên địa linh khí, mà linh thì lại không thể tồn tại lâu như vậy, có lẽ không tới ngàn năm, bọn họ cũng đã tiêu tan. Người được xưng là vạn vật chi linh, cũng không phải là không có đạo lý, bởi vì trên thân thể con người có một lượng rất lớn địa linh khí, vì vậy linh muốn thoát ly khỏi thần vật, thậm chí trở thành người, trực tiếp hấp thu địa linh khí trên thân thể người là biện pháp nhanh nhất.

Hoa Nhược Hư cuối cùng cũng hiểu, Tình kiếm vốn là do Hoa Thiên Tinh an bài, nàng đem Tình kiếm giao cho Đại Gian tiêu cực sau đó bắt đầu tuyên truyền rộng rãi truyền thuyết Tình kiếm, làm cho người ta tưởng rằng trong Tình kiếm có vô số thiên tài địa bảo cùng vô công thiên hạ vô địch, đồng thời nàng cũng làm cho người ta biết rằng Tình kiếm đang ở Đại Giang tiêu cực. Nàng chỉ hi vọng trong quá trình tranh đoạt Tình kiếm, có thể cho Tình kiếm hấp thu đủ địa linh khí, mà trên thực tế, kế hoạch của nàng cũng thành công, trong quá trình Giang Thanh Nguyệt hộ tống tình kiếm đã có hơn mười người chết dưới Tình kiếm.

Mà sau khi Hoa Nhược Hư tìm được Tình kiếm, đặc biệt sau khi hắn học được một ít kiếm pháp, Hoa Thiên Tinh lại lần tác động lên tâm trí hắn, Hoa Nhược Hư vài lần đột nhiên trở nên hiếu sát, nguyên nhân là bởi vì bị Hoa Thiên Tinh tác động.

Trong Tình kiếm cũng không có võ công, cũng không có tài bảo, trên thực tế mặc dù bây giờ Hoa Nhược Hư có cả hai thứ này, nhưng mà võ công là hắn học từ Hoa Thiên Tinh, mà tài bảo cũng từ Hoa Thiên Tinh, nhưng đó là bởi vì Hoa Thiên Tinh dùng một thủ đoạn không quang minh chính đại, hơn một năm tới nay, cả nước có vô số người giàu có bất nhân đã trở thành vong hồn dưới kiếm của cùng đệ tử Tình Lâu, mà tất cả tiền tài của bọn họ bây giờ đều thuộc về Hoa Thiên Tinh.

Từ sau khi Hoa Thiên Tinh có thể thành công thoát ly Tình kiếm, nàng hi vọng có thể chính thức trở thành người, mặc dù có truyền thuyết rằng sau khi thoát ly Tình kiếm có thể lập tức bị thiên phạt, nhưng vẫn không xảy ra vấn đề gì với nàng, bởi vậy nàng cho rằng có thể trời cao biết rằng nàng không lạm sát kẻ vô tội, bởi vì chết dưới Tình kiếm đều trên thực tế đều là những người đáng chết, mà tài vật nàng đoạt được cũng có một bộ phận được nàng lấy đi cứu tế người dân nghèo khổ.

Mọi việc làm của Hoa Nhược Hư nàng có thể nắm rõ như lòng bàn tay, hắn đắm chìm suy nghĩ nàng cũng có thể dễ dàng hiểu rõ, rốt cuộc có một ngày, nàng phát hiện nàng bắt đầu ganh ghét với những nữ nhân bên người Hoa Nhược Hư, nàng biết, nàng đã yêu hắn. Bất kể nàng hiểu được trong lòng hắn, không gì có thể thay thế nàng, nhưng nàng càng muốn chính thức trở thành thê tử của hắn, dù chỉ một ngày cũng được.

Bối tối mà Hoa Nhược Hư huỷ diệt Độc Môn, nàng cuối cùng cũng hoàn toàn trở thành người, nàng sợ có thể lập tức bị tiêu diệt, vì vậy nàng gấp gấp đi tìm Hoa Nhược Hư, mà Hoa Nhược Hư thủy chung vẫn không dám làm bậy với nàng, vì thế nàng đành phải một lần nữa khống chế tâm trí của hắn, làm cho hắn làm theo ý nàng.

Vì Tình kiếm, Đại Giang tiêu cực cơ hồ hoàn toàn diệt vong, bắt đầu từ cuộc tranh đoạt Tình kiếm, giang hồ bắt đầu kịch liệt nhiễu loạn, vô số người trong võ lâm chết trong kiếp nạn này, có thể nói Hoa Thiên Tinh là thủ phạm làm ra tất cả những điều này, nhưng mà Hoa Nhược Hư hiểu rằng hắn sẽ không trách cứ nàng, hắn cần bản là không đành lòng trách nàng, trong lòng hắn nàng vĩnh viễn là tiên tử không thể tiết độ, cho dù hắn đã làm bậy với nàng.

Một tiếng rên rỉ thoáng có chút thống khổ đem Hoa Thiên Tinh quay về sự thật, hắn vội vàng buông môi ra, vội vàng hỏi: “Tỷ tỷ, làm sao vậy?”

“Tỷ tỷ không sao” Hoa Thiên Tinh lắc đầu, ngửa đầu nhìn Hoa Nhược Hư, trong ánh mắt tràn ngập ôn nhu cùng thương yêu.

“Tỷ tỷ, sắc mặt của tỷ không tốt lắm, đệ, đệ đưa tỷ quay về xem xét” Hoa Nhược Hư phát hiện Hoa Thiên Tinh sắc mặt nhợt nhạt, liền ôm lấy thân thể của nàng, đi ra bên ngoài.

“Đệ đệ, tỷ thật sự không sao, đệ không nên lo lắng” Hoa Thiên Tinh mềm mại tựa vào lòng hân thấp giọng nói.

Một lúc sau, trong Hoa phủ, Hoa Nhược Hư vẻ mặt khấn trương nhìn Hàm Tuyết bắt mạch cho Hoa Thiên Tinh.

“Tiểu Tuyết, tỷ tỷ làm sao vậy?” Hàm Tuyết vừa buông tay, Hoa Nhược Hư vội vàng hỏi.

“Thiếu gia, Thiên Tinh tỷ tỷ không sao cả, chỉ là có chút kì lạ, dường như Thiên Tinh tỷ tỷ thiếu dinh dưỡng, thiếu gia có phải người không cho Thiên Tinh tỷ tỷ ăn gì không?” Hàm Tuyết tò mò nhìn Hoa Nhược Hư, nghĩ thầm rằng tại sao thiếu gia của mình vừa trở về lại ngược đãi tỷ tỷ xinh đẹp như tiên nữ như vậy?

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi” Hoa Nhược Hư thì thảo nói, hiện tại Hoa Thiên Tinh có chút không bình thường, làm hắn lo lắng không thôi, hắn sợ một khi không cẩn thận Hoa Thiên Tinh sẽ bỏ hắn mà đi.

“Thiếu gia, Tiểu Tuyết hơi mệt, muội về phòng ngủ trước đây” Hàm Tuyết ngáp dài một cái, thân thể lười biếng khẽ vắn, sau đó liền đi ra ngoài. Trước khi đi quay đầu lại liếc mắt nhìn Hoa Nhược Hư, phát hiện Hoa Nhược Hư đang ôm chặt Hoa Thiên Tinh, bất mãn hướng về hắn làm mặt quỷ.

“Tỷ tỷ, sau này bất luận thế nào, tỷ cũng nhất định ở bên ta, không được rời khỏi đệ!” Hoa Nhược Hư gắt gao ôm lấy Hoa Thiên Tinh, thấp giọng nói.

Bàn tay trắng nõn của Hoa Thiên Tinh khẽ đưa lên mặt Hoa Nhược Hư, nàng nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn, nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, gật đầu.

Ma Cung Cung chủ Tô Đại Nhi dưới sự trợ giúp của tình lang, rất nhanh đẹp được phản loạn, Phi Vân đường của Nam Cung Phi Vân đã hoàn toàn bị tiêu diệt, mà mặt khác, thế lực của Diệp Bất Nhị cũng bị Hoa Nhược Hư nhổ cỏ tận gốc, tin tức này nhanh chóng truyền khắp võ lâm, vì vậy bây giờ kẻ ngu cũng có thể nói, không có ai có thể chống lại Hoa Nhược Hư.

Dưới sự an bài của Hoa Ngọc Phượng, công tác xử lý thiệt hại được tiến hành nhẹ nhàng. Tối hôm đó, Tôn Văn Nhận sau khi thoát khỏi sự dây dưa với Phương Hiệp đi tới Thiên Tinh Minh vào thời điểm trận chiến đã kết thúc, mà Nam Cung Hiên Viên nhìn thấy đứa con mình tử vong, không nói cũng biết là cực kì bi thương, đến khi hắn biết Nam Cung Phi Vân thật sự một lòng muốn giết chết Tô Đại Nhi, càng trở nên chán nản, hắn không có ý định báo thù Hoa Nhược Hư, nhưng mà đột nhiên biến mất khỏi Kim Lăng, không biết đi đâu.

Sau khi Diệp Vũ Ảnh an táng Diệp Bất Nhị vẫn trở lại Thiên Tinh Minh, nhưng mà lại càng thêm cô tịch, ngoại trừ Tây Môn Lâm dường như nàng không gặp bất cứ người nào, mà nhìn thấy Hoa Nhược Hư lại càng né tránh. Âu Dương Bằng Nhi cùng Cung Nhã Thiển mang theo người Tuyết Sơn phái rời khỏi Kim Lăng, nàng muốn đưa cha mẹ về Tuyết Sơn hợp táng, Hoa Nhược Hư tự nhiên không thể ngăn cản nàng, nhưng mà nàng nói nàng sẽ nhanh chóng tìm hắn, đến lúc đó các nàng sẽ dẫn hắn đi tìm Triệu Uyển Nhi.

Giang Thanh Nguyệt lại thủy chung cũng không biết rốt cuộc ai là người sát hại cả nhà mình, lúc đầu nàng hơi hoài nghi người áo đen che mặt nọ là Diệp Bất Nhị, bởi vì thân hình bọn họ rất giống nhau, nhưng mà Diệp Bất Nhị đã chết, nàng cũng không có cách xác nhận, mà Tình kiếm cuối cùng là ai nhờ vả, sợ rằng nàng kiếp cũng không thể biết, bởi vì Hoa Nhược Hư cùng Hoa Ngọc Phượng đều sẽ không nói ra. Chỉ là dù như vậy Hoa Nhược Hư thường xuyên gặp Giang Thanh Nguyệt những lúc đó liền cảm thấy có chút áy náy.

Hoa Ngọc Loan mong muốn tìm được đứa con trai thật sự của nàng, nhưng mà không có bất cứ đầu mối nào, Tuyết Du Du cùng Hàm Tuyết lại bắt đầu làm loạn khắp nơi, Hoa Phi Mộng lại hơi lo lắng cho đệ đệ của nàng, Hoa Phi Hoa dường như mất tích. Tô Đại Nhi bắt đầu an bài chuyện rời khỏi Ma cung, mà Hoa Nhược Hư gần như hầu hết thời gian trong ngày đều cùng Hoa Thiên Tinh ở cùng một chỗ, nhưng mà hôm nay, hắn lại nhận được một phong thư mời, đến từ Tri phủ nha môn.

Hoa Nhược Hư một mình một người đi thời nha môn, sau đó nhìn thấy Chu Chu cùng Mai Nhi. Nghe thấy tiếng xưng hô “Ra mắt Vô Song quận chúa” lại là Chu Chu hẳn từng gặp qua, hẳn đột nhiên hiểu ra.

“Ta là nên gọi cô là Chu Chu hay là Vô Song quận chúa?” Hoa Nhược Hư nhìn Chu Chu lạnh nhạt cười.

“Ta tên là Chu Ngọc Khiết, nhũ danh Chu Chu, hoàng thượng phong cho ta làm Vô Song quận chúa, người có thể tùy ý lựa chọn một cái tên để gọi” Chu Chu ngọt ngào cười.

“Không biết quận chúa hôm nay cho gọi thảo dân tới đây, có gì phân phó?” Hoa Nhược Hư từ tốn hỏi.

“Không có gì, chỉ là đem đứa con bảo bối của người trả lại cho người” Chu Chu vẫn mỉm cười ngọt ngào như cũ, mà lúc này, Mai Nhi ôm đứa bé đẹp như ngọc tạc đi tới, “Mặt khác, ta đem Mai Nhi gả cho người, hy vọng Hoa công tử sẽ không cự tuyệt”.

“Cái gì?” Hoa Nhược Hư chấn động, hẳn nhìn kĩ đứa nhỏ, dường như đúng là con ruột của hắn, mà tiếp tục nhìn Mai Nhi, trên mặt của nàng như là xuất hiện vài đóa mây đỏ, bộ dáng ngượng ngùng.

“Ngày mai ta sẽ trở lại kinh thành, nếu như người có nghi vấn gì, Mai Nhi đều sẽ nói cho người” Chu Chu mỉm cười, thân hình đứng lên, “Hoa công tử, bây giờ người có thể mang Mai Nhi cùng đứa nhỏ trở về, hy vọng người có thể đối xử tốt với Mai Nhi”.

Cuối cùng Hoa Ngọc Loan khẳng định đứa nhỏ ôm về từ chỗ Chu Chu là cốt nhục của nàng, tất nhiên là mừng rỡ không thôi, Hoa Nhược Hư mấy lần hỏi Mai Nhi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng mà Mai Nhi lại nói đông nói tây, khi chất vấn quá thì nàng nói một câu kỳ lạ làm hắn khó hiểu: “Sau này chàng hỏi quận chúa sẽ biết!”

Hoa Phi Hoa đột nhiên trở về, còn dẫn theo Lam Tuyết Nhu, về phần làm thế nào tìm được thì Hoa Phi Hoa không chịu nói. Mà ngày thứ hai khi bọn họ về tới, bọn họ liền rời đi, Hoa Phi Hoa phải trở về Hoa gia ở Trường An, hẳn muốn cùng Lam Tuyết Nhu thành thân, mà Bạch Tâm Tĩnh cùng Hồng Nguyệt Nhi cũng cùng nhau rời đi, một khi đứa nhỏ đã an toàn, Hoa Nhược cũng không giữ hai nàng lại.

Nửa tháng sau, Hoa Nhược Hư đi đến Thiệu Lâm tự, buổi tối trước khi đi Thiệu Lâm hắn tìm đến Diệp Vũ Ảnh.

“Diệp cô nương, ta biết cô cho rằng là ta bức tử cha cô, bây giờ ta nghĩ muốn giải thích cũng không được, nhưng mà ta hy vọng cô cùng ta cùng đi đến Thiệu Lâm Tự, đến lúc đó, ta sẽ nói cho cô biết vài điều có liên quan đến sự tình của phụ thân cô” Hoa Nhược Hư nhìn nàng nói, Diệp Vũ Ảnh không nói thêm lời nào, nhưng mà ngày thứ hai, Diệp Vũ Ảnh cùng hắn đồng hành, đương nhiên đồng thời còn có Vô Trần người còn lại của Thiệu Lâm, mà Hoa Thiên Tĩnh tất nhiên cũng sẽ không rời ra Hoa Nhược Hư.

Trong thời gian này cho tới hiện tại Hoa Thiên Tĩnh vẫn bình thường, Hoa Nhược Hư cũng dần dần yên tâm, nhưng cho dù vậy, chỉ cần hắn đi đến một nơi hơi xa, hẳn nhất định phải dẫn nàng đi theo.

Lần này đến Thiệu Lâm, Hoa Nhược Hư một là tế bái Giác Viễn thiền sư, hai là trọng kiến Thiệu Lâm, Thiệu Lâm bị phá hủy vào lúc hắn đảm nhiệm chức Chương môn, về tình về lý hẳn cũng nên giúp Thiệu Lâm trở lại sừng sững trên Tung Sơn.

179. Chương 17: Vĩ Thanh.

Ba tháng sau, Thiệu Lâm tự chính thức kiến thành, Hoa Nhược Hư đem chức vị Chương môn truyền cho Vô Trần, Vô Trần rất nhanh thu được đệ tử đầu tiên, nhưng ai cũng không thể tưởng được, lại là Nam Cung Hiên Viên.

Trước mộ phần của Giác Viễn thiền sư, Diệp Vũ Ảnh lặng lẽ đứng nhìn Hoa Nhược Hư quỳ bái.

“Diệp cô nương, cô nên bái tế sư phụ, bởi vì, người chính là gia gia của cô” Hoa Nhược Hư đứng dậy đi đến bên cạnh Diệp Vũ Ảnh, thanh âm có chút trầm thấp.

Sau khi từ Thiệu Lâm trở về, Hoa Nhược Hư liền giải tán Thiên Tĩnh Minh, mà Hoa Thiên Tĩnh cũng giải tán Tĩnh lâu, Tô Đại Nhi cũng đã chính thức đem chức vị Cung chủ truyền cho Tôn Vân Nhận, nàng dẫn theo Lưu Vân sống cạnh Hoa Nhược Hư, từ nay về sau, nàng không làm Cung chủ nữa.

Hoa gia Trường An cùng Triệu gia Giang Nam đồng thời truyền đến tin vui, Hoa Phi Hoa cùng Lam Tuyết Nhu, Triệu Trường Không cùng Hoàng Oanh Oanh từ tình nhân sẽ thành quyến chúc, đã chọn ngày Hoàng đạo mà thành thân.

Hoa Nhược Hư dẫn theo mọi người trở lại Hoa Sơn, Hoa Thiên Vân ánh mắt nhìn Hoa Nhược Hư tràn ngập sự trách cứ, đồng thời cũng không thể nề hà, ngày hôm sau, Hoa Thiên Vân liền tuyên bố đem chúc vị Chương môn truyền cho Hoa Nhược Hư.

Hoa Nhược Hư từ đầu đến cuối đều không biết tứ đại thế gia trong đó rốt cuộc có bí mật gì, đương nhiên, hiện tại tứ đại thế gia đã chỉ còn lại có Hoa gia cùng Nguyệt gia, cái tên tứ đại thế gia này tự nhiên đã không có ý nghĩa, có lẽ, bí mật trong đó cũng không còn ích lợi gì? Chẳng qua thế sự khó liệu, ngày sau sẽ thế nào, ai cũng không thể biết được.

Lại qua một tháng nữa, Hoa Ngọc Phượng báo cho Hoa Nhược Hư một tin tức tốt, nàng tìm được Phi Nhứ, chỉ có điều Phi Nhứ đã xuất gia, Hoa Nhược Hư trực tiếp tới đó không nói hai lời mà đem nàng trở về, đối với loại phương thức gần như là dã man này của hắn, Phi Nhứ cũng không thể nề hà, lại có vài phần ngọt ngào, sau đó liền thành thành thật thật ở lại Hoa Sơn.

Nửa tháng sau, Âu Dương Băng Nhi từ Tuyết Sơn đi vào Hoa Sơn, đương nhiên, Cung Nhã Thiển cũng đi cùng với nàng, dưới sự dẫn dắt của Cung Nhã Thiển, Hoa Nhược Hư đi tới Thần nữ am.

“Ta ở tại Hoa Sơn đã thành lập một tòa phật đường, nàng nếu muốn tụng kinh niệm phật, thì cứ ở tại Hoa Sơn cũng được” Hoa Nhược Hư nói với Triệu Uyển Nhi.

“Có thể không đi Hoa Sơn được không?” Triệu Uyển Nhi làm bộ mặt đáng thương nhìn Hoa Nhược Hư, “Đi Tung Sơn Nga Mi Sơn đều có thể”.

Hoa Nhược Hư cũng không biết nên khóc hay cười, nhưng vẫn dứt khoát kéo nàng đi.

Ngày mười tám tháng tám, tại Hoa Sơn.

Hoa Nhược Hư lần thứ hai đại hôn.

Tân nương tử rất nhiều, Hoa Ngọc Phượng, Hàm Tuyết, Âu Dương Băng Nhi, Cung Nhã Thiển, Triệu Uyển Nhi, Giang Thanh Nguyệt, Hoa Phi Mộng, Tô Đại Nhi, Tuyết Du Du, vốn tính có cả Mai Nhi, chỉ có điều nàng ta lại rất kỳ quái kiên quyết không đồng ý, mà Tây Môn Lâm cùng Hoa Thiên Tinh cũng bởi vì các loại lý do, không muốn xuất hiện tại hôn lễ, mà Diệp Vũ Ảnh tuy vẫn ở lại Hoa Sơn, nhưng đối với Hoa Nhược Hư lại vẫn giữ khoảng cách, về phần Phi Nhứ, nàng nói nàng nhiều nhất chỉ là thiếp thất của Hoa Nhược Hư, không tham gia vào hôn lễ, Hoa Nhược Hư cuối cùng cũng sẽ không miễn cưỡng.

Hôn lễ vừa mới bắt đầu, Hoa Nhược Hư lại nhận được một đạo Thánh chỉ, mà tân nương cũng thêm một người, mà lúc này Hoa Nhược Hư rốt cuộc cũng biết, vì cái gì mà Mai Nhi chết cũng không chịu làm tân nương.

Hoàng Thượng công cáo thiên hạ, Vô Song quận chúa rốt cuộc xuất giá, mà phu tể của nàng chính là đương kim Chương môn phái Hoa Sơn Hoa Nhược Hư, đồng thời, Hoa Nhược Hư cũng được phong là “Hộ quốc vũ hầu”.

Hoa Nhược Hư sau khi đại hôn xây một tòa Thiên Tinh biệt viện, bởi vì Hoa Thiên Tinh vẫn không muốn ở cùng với những người khác, cho nên xây riêng cho Hoa Thiên Tinh tòa Thiên Tinh biệt viện, rồi sau đó, Thiên Tinh biệt viện truyền ra một tin tức làm cho Hoa Nhược Hư phần chấn không thôi, Hoa Thiên Tinh đã mang thai.

Chu Chu tuy chuyện xấu nhằm vào Hoa Nhược Hư cũng không ít, nhưng ằng sau khi đến Hoa Sơn, lại rất nhanh thân thiết với mọi người, mà mọi người cũng tựa hồ đã quên những chuyện trước kia, đối với nàng ta lại có phần sủng ái hơn, làm cho Hoa Nhược Hư vừa bực mình vừa buồn cười nhưng cũng không biết làm sao, bởi vì không lâu sau hắn cũng đối với nàng phi thường sủng ái.

Trong chốn võ lâm rốt cuộc đã khôi phục lại sự thanh bình, các đại môn phái cũng bắt đầu dần dần khôi phục một ít sinh khí, Phương Hiệp lên làm Chương môn Cồn Lôn, chẳng qua vẫn chưa lập gia đình, xem ra sự si tình của hắn ai cũng không có biện pháp hóa giải.

Hoa Nhược Hư khi thì dẫn những người vợ du sơn ngoạn thủy, khi thì tới Ma cung, hắn luôn biến mất dưới sự giám thị của mọi người mấy canh giờ, thậm chí là cả một ngày.

Trời chiều ngã về tây.

Tại Thiên Tinh biệt viện, Hoa Nhược Hư nhẹ nhàng ôm Hoa Thiên Tinh, nhỏ nhẹ tâm tình, thỉnh thoảng làm cho nàng cười lên khúc khích, mà bên cạnh hai người có một cái nô, một đứng trẻ vô cùng đáng yêu đang im lặng nằm, đó là kết tinh của sinh mệnh hai người bọn họ.

Còn gì ảm áp hơn nữa.....

Hết.

TRỌN BỘ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-kiem>